

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Nhị Hoà Thanh Linh

Mục lục

<u>Chương 1: Hôn Tôi Cái Đi</u>	1
<u>Chương 2: Tôi Là Thích Phong</u>	2
<u>Chương 3: Vòng Hạt Xanh Ngọc</u>	3
<u>Chương 4: Cưới Lừa Kiếm Ngựa</u>	4
<u>Chương 5: Thích Phong Thật-Giả</u>	5
<u>Chương 6: Xác Định Mục Tiêu</u>	6
<u>Chương 7: Tiêu Chí Lựa Bạn</u>	7
<u>Chương 8: Tư Hàng Đến Mĩ</u>	8
<u>Chương 9: Thư Kí Toàn Năng</u>	9
<u>Chương 10: Tài Sản Vô Hình</u>	10
<u>Chương 11: Phân Tích Sơ Bộ</u>	11
<u>Chương 12: Giảng Dạy Trực Tuyến</u>	12
<u>Chương 13: Trò Chuyện Thương Mại</u>	13
<u>Chương 14: Dịch Vụ Đặc Biệt</u>	14
<u>Chương 15: Hoàng Tử Bể Giá</u>	15
<u>Chương 16: Tôi Lạnh Lùng Không</u>	16
<u>Chương 17: Tiết Mục Hoàn Hảo</u>	17
<u>Chương 18: Thực Hành Khởi Nghiệp</u>	18
<u>Chương 19: Tỉnh Táo Lựa Chọn</u>	19
<u>Chương 20: Mưa Ngâu ần Sau Đông</u>	20
<u>Chương 21: Tôi Muốn Thấy Anh</u>	21
<u>Chương 22: Nhân Trung Long Phượng</u>	22
<u>Chương 23: Chuẩn Bị Về Nước</u>	23
<u>Chương 24: Tôi Là Số Phức</u>	24
<u>Chương 25: Tuyệt Không Nhận Thua</u>	25
<u>Chương 26: Không Rõ Mục Đích</u>	26
<u>Chương 27: Lợi Ích Qua Lại</u>	27
<u>Chương 28: Thăm Dò Chút Đỉnh</u>	28
<u>Chương 29: Tổng Tài Bá Đạo</u>	29
<u>Chương 30: Ngẩng Cùng Sao Mạn</u>	30
<u>Chương 31: Hay Thích Làm Nũng</u>	31
<u>Chương 32: Không Chút Sơ Hở</u>	32
<u>Chương 33: Mang Theo Bạn Trai</u>	33
<u>Chương 34: Một Pha Yểm Trợ</u>	34
<u>Chương 35: Thương Chiến Mô Phỏng</u>	35
<u>Chương 36: Nhà Cái Chứng Khoán</u>	36
<u>Chương 37: Tiếp Xúc Thân Mật</u>	37
<u>Chương 38: Thăm Dò Thành Công</u>	38
<u>Chương 39: Nó Tên Thích Phong</u>	39
<u>Chương 40: Thứ Bug Trí Mạng</u>	40
<u>Chương 41: Cứ Chờ Đó Đi</u>	41
<u>Chương 42: Đi Làm Thay Anh</u>	42
<u>Chương 43: Tôi Muốn Gặp Cậu</u>	43

Chương 44: Cậu Học Hư R ấ
Chương 45: Làm Vợ Của Tôi
Chương 46: Giả Trang Thành Minh
Chương 47: Tráo Thật Thành Giả
Chương 48: Giữ Lấy Cho Chắc
Chương 49: Không Đáng Yêu Bằng
Chương 50: Tình Mê Ý Loạn
Chương 51: Dẫn Đám Súc Sinh
Chương 52: Vô Cùng Thoải Mái
Chương 53: Hẳn Đúng Là Ngu
Chương 54: Chung Cư Lâm Uyên
Chương 55: Kích Thích Thái Quá
Chương 56: Ghê Gớm R ấ Đây
Chương 57: Lỗ Là Chuyện Nhỏ
Chương 58: Tổng Tài Thề Thân
Chương 59: Đoán Ra Được Hết
Chương 60: Anh Thoát R ấ Đây
Chương 61: Một Hợp Đồng Mới
Chương 62: Hạng Mục Sau Đây
Chương 63: Minh Cũng Có Thể
Chương 64: Kí Luôn Tại Chỗ
Chương 65: Ông Xã Ngủ Ngon
Chương 66: Tuân Thủ Nguyên Tắc
Chương 67: Càng Thế Càng Tốt
Chương 68: Tìm Được Trên Mạng
Chương 69: Bê Bối Ngoại Tình
Chương 70: Hôn Thêm Lát Đã
Chương 71: Sao Mạng Đào Đào
Chương 72: Phải Có Chứng Mực
Chương 73: Tốc Độ Sinh Tử
Chương 74: Âm Mưu Ẩn Sâu
Chương 75: Không Sao Là May
Chương 76: Nhân Cách Phân Liệt
Chương 77: Hoàng Đế Tuyển Phi
Chương 78: Yêu R ấ Đúng Không
Chương 79: Lạt M ền Buộc Chặt
Chương 80: Lầu Than Ếnh Ương
Chương 81: Có Hơi Nhớ Cậu
Chương 82: Băng Qua Đại Dương
Chương 83: Đạo Cụ Dạy Học
Chương 84: Cổ Đông Phân Tranh
Chương 85: Gia Sư Full-Time
Chương 86: Có Qua Có Lại
Chương 87: Gián Điệp Ngược Lại
Chương 88: Học Theo Anh Đã
Chương 89: Công Nghệ H ềng Trang
Chương 90: Hệ Thống Thăng Cấp
Chương 91: Đáng Vẻ Chân Thực

Chương 92: Tự Minh Tiêu Hoá
Chương 93: Cậu Phát Sốt R ấ
Chương 94: Thời Gian Ba Ngày
Chương 95: Đúng Là Tuyệt Tình
Chương 96: Đàm Phán Giá Cả
Chương 97: Đối Thoại Bí Ẩn
Chương 98: Nghe Cậu Sắp Xếp
Chương 99: Hẹn Hò Ba Người
Chương 100: Có Tôi Ở Bên
Chương 101: Gián Điệp Thương Nghiệp
Chương 102: Con Người Thắng Thán
Chương 103: Không Khí Áo Diệu
Chương 104: Ăn Nhi ều Nhím Biển
Chương 105: Tam Quan Khác Biệt
Chương 106: V ề R ấ Chịu Phạt
Chương 107: Mật Thám Chính Phủ
Chương 108: Ph ần M ền Giám Sát
Chương 109: Toàn Là Nói Nhảm
Chương 110: Lên Giời Luôn Đi
Chương 111: Ai Bảo Anh Đi
Chương 112: Cuộc Trò Chuyện Riêng
Chương 113: Giá Trị T iền Ăn
Chương 114: Cứ Để Cậu Ấy
Chương 115: Tôi Muốn Hút Thuốc
Chương 116: Làm Chơi Chơi Thôi
Chương 117: Cậu Có Tin Không
Chương 118: Đại Cục Quan Trọng
Chương 119: Thời Gian Tiếp Nhận
Chương 120: Bảo Vệ Người Nhà
Chương 121: Bạn Trai T ăng Ng ầm
Chương 122: Tâm Lí Chống Đối
Chương 123: Nấu Mình Chờ Thời
Chương 124: Phòng Hờ Trước Đi
Chương 125: Mới Chạy Hai Vòng
Chương 126: Trao Đi Tất Cả
Chương 127: Cậu Hết Giận R ấ
Chương 128: Không Thấy Người Đâu
Chương 129: Tiểu Phó Đang Tra
Chương 130: Sùng Kính Trong Lòng
Chương 131: Ba Hứa Với Con
Chương 132: Con Cảm Ơn Mẹ
Chương 133: Làm Hết Khả Năng
Chương 134: Thỏa Thuận Chia Ph ần
Chương 135: Hai Đứa Em Trai
Chương 136: Th ần Giao Cách Cảm
Chương 137: Mỗi Người Một Chí
Chương 138: Công Ti Lên Sàn
Chương 139: Thật Sự Rất Nhớ

Chương 140: Thế Vẫn Chưa Đủ
Chương 141: Nói Thêm Chút Đi
Chương 142: Đờng Lòng Ủng Hộ
Chương 143: Gãi Cho Tôi Với
Chương 144: Ai Nấy Hoảng Loạn
Chương 145: Đi Tránh Sóng Gió
Chương 146: Cực Tuệ Tất Thương
Chương 147: Thành Toàn Cho Nhau
Chương 148: Hạc Bắc Đến Nam
Chương 149: Tôi Quyết Đờng Ý
Chương 150: Khóc Lên Rưng Rức
Chương 151: Đúng Là Chi Li
Chương 152: Chiến Đội Dã Thảo
Chương 153: Không Phải Việc Cậu
Chương 154: Có Dịp Thì Vui
Chương 155: Mở Màn Chiến Tranh
Chương 156: Gieo Gió Gặt Báo
Chương 157: Cho Tôi Nhìn Chút
Chương 158: Mờ Mờ Ảo Ảo
Chương 159: Liên Lạc Hàng Ngày
Chương 160: Chỉ Yêu Minh Cậu
Chương 161: Chỉ Biết Hứa Kính
Chương 162: Tư Bản Lâm Hoà
Chương 163: Nửa Kín Nửa Hở
Chương 164: Tuỳ Cơ Đánh Trả
Chương 165: Buộc Hấn Cúi Đầu
Chương 166: Như Được Khai Sáng
Chương 167: Với Một Đi ầu Kiện
Chương 168: Đang Ghen Đây À
Chương 169: Hành Xử Cảm Tính
Chương 170: Tự Minh Huyền Hoặc
Chương 171: Tập Đoàn Thiên Bảo
Chương 172: Muốn Ăn Cậu Đã
Chương 173: Mưa D ầm Thấm Đất
Chương 174: Tất Cả Của Cậu
Chương 175: Lâu Rồi Không Gặp
Chương 176: Truy C ầu Gì Chứ
Chương 177: Phó Diên Thăng Đầu
Chương 178: Thân Bất Do Kì
Chương 179: Hai Người Mất Tích
Chương 180: Tôi Đố Kị Cậu
Chương 181: Đáng Hận Đáng Thương
Chương 182: Anh Đờng Đi Nữa (Updates @ T/N)
Chương 183: Chân Tình Đời Này
Chương 184: Tôi Muốn Từ Chức
Chương 185: Chỉ ầu Minh Cậu Thôi
Chương 186: Chỉ Thuộc Về Anh
Chương 187: Món Quà Tốt Nghiệp (Hoàn Chính Văn)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Tôi Cái Đi

Hải Thành vào tháng tư, bắt đầu ấm dần lên.

Chín giờ tối, các nhân viên văn phòng trong toà cao ốc Phong Mậu thuộc quận Kim Dung mới lục đục kết thúc một ngày làm việc 996 như thường lệ, nhưng những gương mặt trẻ tuổi ấy chẳng hề nhuốm vẻ mệt mỏi, bởi dường như cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu.

(*996: lịch làm việc 9am-9pm 6 ngày/tuần)

Rooftop bar của toà cao ốc, là nơi tập trung cánh đàn ông Âu phục giày da cùng phái nữ trang điểm ăn bận cực chăm chút.

Cũng là địa điểm mà Thích Tự và Hứa Kính đã hẹn gặp nhau.

Căn bản vì công ti của ba Thích Tự nằm trong toà nhà này, và Hứa Kính là CEO được chính Thích Nguyên Thành uỷ nhiệm.

Có đi đâu, hôm nay bọn họ gặp nhau không phải để bàn chuyện công việc.

Thích Tự vừa lên đại học hời năm ngoái, hiện mới là sinh viên năm nhất khoa Kinh Tế trường đại học Stafford, đối với hắn, chuyện tiếp quản sự nghiệp của ba vẫn còn quá sớm để bàn đến. Trước kia ở Mỹ, Hứa Kính là thư kí của Thích Nguyên Thành, cũng từng chiều cố Thích Tự không ít lần, cho nên bọn họ cũng có thể coi như anh em bạn bè.

Hiếm được dịp Thích Tự về nước, Hứa Kính dĩ nhiên phải làm một cái hẹn còn hời hợt về tình hình đối phương gần đây.

"Gặp em trai rồi chứ hả?" Hứa Kính hỏi.

Thích Tự chỉ "Ừ" một tiếng.

Cách đây không lâu, mẹ hắn gọi điện bảo rằng, em trai sinh đôi Thích Phong của hắn có bạn trai cùng trường đại học.

Lúc hắn kể lại chuyện này cho ba, ông thần người mất vài giây rồi mới ngẩng đầu xác nhận lại: "Bạn trai?"

"...Vâng, là bạn trai."

Hắn không nghĩ là mình đã nghe nhầm.

Năm ngoái Thích Phong đột nhiên quyết định ở lại trong nước thi đại học, kết quả vừa vào đại học F hơn nửa năm liền lôi ra một người bạn trai, lại còn mau chóng đưa về nhà như thế...

Mẹ vốn dĩ bình tĩnh như thế, mà lúc gọi điện sang giọng điệu cũng không khỏi bất an, nói gì là ba hắn, chưa đầy hai tháng đã lo muốn bạc đầu, cứ nghĩ ngợi không biết có phải vì thiếu thốn tình thương của cha nên Tiểu Phong mới lén đường lạc lối như vậy hay không...

—Ba mẹ Thích Tự li hôn từ khi anh em họ mười tuổi, Thích Phong ở lại trong nước với mẹ, Thích Tự thì theo ba sang Mỹ, đến nay cũng đã chín năm.

Trong chín năm này, cả Thích Nguyên Thành lẫn Khương Oánh đều không đi tìm ai khác, Thích Tự làm anh hiểu chuyện hơn, đó giờ vẫn luôn đảm nhiệm vai trò bôi trơn cho gia đình tan vỡ cũng như người truyền lời giữa mẹ và ba, nhưng Tiểu Phong lại không ngừng oán hận chất vấn ba, ngay cả lễ tết cũng chẳng gửi cho ông một lời chào hỏi nào.

Cho nên đối với ba, sự kiện come out chấn động này của em trai hắn không khác gì một cú sét ngang tai.

Chuyến này Thích Tự về nước, chủ yếu cũng là để năm bắt tình tình thực tế ở nhà theo lệnh của ba.

"Vậy gặp bạn trai nó chưa?" Hứa Kính cũng có nghe qua về chuyện này.

"Gặp rồi."

"Là người thế nào?" Hứa Kính tò mò.

"Một cậu trai rất soái."

"Soái?" Hứa Kính nhú mày, cười nói, "Soái bằng anh em hai đứa không?"

Cả hai anh em họ Thích đều thừa hưởng gen tốt của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh, sở hữu vẻ ngoài xuất sắc cùng chiều cao 1m87 nên đi đến đâu cũng chói mắt như hạc trong bầy gà.

Mỗi lần Thích Tự về nước, Hứa Kính mà rảnh thì đầu ra tận sân bay đón, dọc đường lúc nào cũng được người ta ngoái đầu nhìn lại, ai không biết còn tưởng hấn đi hộ tống minh tinh nào.

"Cậu ấy không giống những người theo đuổi Tiểu Phong trước đây."

Thích Tự nhớ lại lúc Lăng Khả thẳng thắn bày tỏ tâm ý với Thích Phong ngay trước mặt mình, nghe ra tình cảm của đối phương qua những lời kể rất đối bình thản, chính hấn cũng không khỏi sinh lòng xúc động...

"Tình cảm của cậu ta rất đơn thuần."

"Sao cậu biết người ta không có mục đích gì khác?" Hứa Kính nói đùa, "Biết đâu cũng chỉ vì vẻ ngoài của em cậu thì sao."

Thích Tự khẽ cười, đầu ngón tay vuốt dọc li rượu, nói: "Trước khi gặp cậu ấy em cũng nghĩ vậy."

Trước giờ, tất cả những người theo đuổi mà Thích Phong có thiện cảm đều phải trải qua khảo nghiệm của Thích Tự, nhưng chưa một ai có thể từ chối hấn và nói họ chỉ để ý mình Thích Phong, chứng tỏ đối với những người này, chỉ cần vẻ ngoài giống nhau, thì pick ai trong hai anh em họ chả được.

Bao nhiêu năm qua, Thích Tự vẫn luôn dùng đúng một cách ấy để giúp em trai nhìn đời rõ hơn, nhưng lần này —

"Em có tà lưạ thử, mà cậu ta không hề có phản ứng gì."

"Pfff—!" Hứa Kính suýt nữa phun cả ngụm rượu ra ngoài, "Cậu, cậu lại còn tà lưạ bạn trai của em mình?"

"Cậu ấy phân biệt được hai bọn em, lần đầu gặp mặt em còn cố tình mặc quần áo của Tiểu Phong, thế mà cậu ấy cũng nhìn ra luôn."

Hứa Kính bật cười: "Nếu vậy thì đúng là đặc biệt đấy."

Thích Nguyên Thành và Khương Oánh đã li hôn, song Khương Oánh với Thích Phong vẫn là cố đồng của công ti. Là người phát ngôn đại diện cho Thích Nguyên Thành ở Hải Thành, thi thoảng Hứa Kính cũng tìm đến hai người họ vì công việc.

Hắn đã từng gặp Thích Phong, và không thể không công nhận hai anh em nhà này đúng là giống nhau như đúc. Các cặp sinh đôi khác ít nhiều gì cũng có điểm khác nhau, thế mà chín năm xa cách cũng không thể khiến hai anh em họ Thích xuất hiện điểm nào như thế.

Nếu gặp cả hai cùng một lúc, Hứa Kính cũng không nghĩ mình có thể phân biệt nổi.

"Thế nên là hai đứa nó qua được cửa ải của cậu rồi phải không?"

"Uh huh." Ở Mĩ bao năm qua, Thích Tự đã tiếp xúc với đủ loại văn hóa, cho nên cũng chẳng có thành kiến gì quá lớn đối với LGBT. Vấn đề là so với hắn thì hoàn cảnh lớn lên của Tiểu Phong đơn thuần hơn rất nhiều, hắn vốn chỉ sợ em mình bị người ta lừa vào tròng mà thôi.

Hứa Kính còn đang định hỏi gì đó, nhưng điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Nhắc máy trao đổi được vài câu thì ra hiệu tỏ lỗi với Thích Tụ: "Thiếu gia, anh phải xuống giải quyết chút chuyện dưới công ti luôn bây giờ, lát gặp lại."

Thích Tụ thờ ơ "Ừm" một tiếng, hơi dịch cánh tay về phía sau, ngã người ra sofa, tiếp tục chìm vào suy tư.

Sự thật là Thích Tụ cũng đang hoang mang không kém, rõ ràng từ bé đến giờ Thích Phong không thiếu gì nữ sinh theo đuổi, chính thằng bé cũng chẳng hề tỏ ý kháng cự, thế mà dùng một cái lại cong veo là sao?

Cuối tuần vừa rồi Tiểu Phong với Lăng Khả đều ở nhà, hắn có giả vờ thả thính Lăng Khả mấy lần mà đối phương không hề lung lay, ngược lại chỉ khiến Tiểu Phong nổi khùng... Thằng nhóc kia trông thế mà ghen lên thấy sợ, sẵn sàng anh anh em em ngay trước mặt hắn chỉ để khẳng định chủ quyền.

...Chậc.

Bảo sao người ta cứ nói yêu vào là IQ về 0—hiện tại Thích Tụ cũng thấy có khi năng lực tư duy của em trai mình còn chẳng bằng một con heo.

Chẳng qua thấy Tiểu Phong yêu vào bỗng thành một con người khác, trông thực sự vui vẻ hạnh phúc và thỏa mãn như vậy, người làm anh là hắn cũng không khỏi nóng lòng theo.

Thậm chí còn sinh ra tò mò, không hiểu nam nam với nhau sẽ là một trải nghiệm thế nào...

Nghe bảo tính hướng do trời sinh, hắn với Tiểu Phong lại là song thai, nếu Tiểu Phong đã gay, có khi nào... hắn cũng như thế?

...Suy cho cùng thì bao nhiêu năm nay, đúng là hắn chưa từng để ý đến nữ sinh bao giờ.

Tất nhiên, nam sinh cũng không nốt.

Cũng có thể là do phải trưởng thành quá sớm, mà hẳn dường như đã vô cảm với hết lượt người này đến lượt người kia theo đuổi...

"...Chào cậu."

Một âm giọng bỗng vang lên, cắt đứt khoảng trầm tư của Thích Tự.

Hắn ngẩng đầu lên, bắt gặp một người đàn ông xa lạ đứng cạnh mình.

Người kia đeo gọng kính mỏng màu bạc, bờ môi hơi mím, nhìn có vẻ dè dặt nhưng chiếc sơ mi thiết kế riêng được là lượt cẩn thận cùng đồng hồ hàng hiệu bên cổ tay trái đã đủ để toát lên khí chất bất phàm.

"Có chuyện gì vậy?" Thích Tự hỏi.

Người đàn ông kia nắm tay đặt trước miệng, hắng giọng rồi nói: "Cho hỏi, tôi có thể xin số của cậu không?"

Âm giọng của đối phương sắc bén, lại còn lạnh lùng xa cách.

Nói xong liền nghiêng người chỉ về phía sau, giải thích: "Một người bạn của tôi đã để ý cậu từ rất lâu."

Thích Tự đánh mắt nhìn theo, thấy một bàn người trẻ tuổi ngồi sofa, cả nam cả nữ đều đang nhìn về hướng này đầy hứng thú.

Sớm đã nhận thức rõ về ngoại hình của mình, cho nên Thích Tự cũng không ngạc nhiên với những cuộc bắt chuyện thế này.

Hắn nhanh chóng đoán ra, hẳn là đám người kia đang chơi trò gì đó, và anh trai này là người bị sai đi bắt chuyện xin số.

Hắn thấy khó chịu trong lòng, nhưng không rõ vì bỗng dưng trở thành một trò cá cược của người khác, hay là do vẻ bất đắc dĩ như thể đang phải làm chuyện gì đó mất mặt lắm của người đàn ông này.

Thấy Thích Tự không đáp lại, người kia lại liếc xuống li Macallan mới uống được hai ngụm bên tay hắn, điều bộ chân thành nói: "Chén rượu này,

để tôi trả cho cậu được không?"

*(Macallan: một dòng Whisky)

Thích Tự: "..."

Này anh trai, rốt cục là anh thấy tôi thiếu tiền uống rượu hay cho rằng chỉ cần một li rượu này là hết được tôi vậy?

Thích Tự không khỏi nghĩ bụng một câu như thế, nhưng bất gặp vẻ căng thẳng của người kia, hắn chợt nhớ đến một Lăng Khả lúc nào cũng câu nệ với mình.

Khoan chưa nói đến chênh lệch về tuổi tác, nhưng quả thật là anh trai này sở hữu một khí chất gì đấy rất giống Lăng Khả.

"Hehh..." Thích Tự nhếch miệng, vô thức áp dụng điệu bộ trêu chọc "em dâu" mấy ngày trước lên anh trai trước mặt, "Được thôi, hôn cái đi rồi tôi cho."

Đối phương kinh ngạc chớp mắt, lại yếu ớt nhướng mày, hỏi: "Cậu... nghiêm túc?"

Thích Tự cho rằng anh ta chắc chắn không dám, bèn cố ý gật đầu gây khó dễ.

Dù sao thì không phải người đàn ông nào cũng chấp nhận được loại điều kiện này, chưa kể người này còn chỉ đến bắt chuyện hộ.

Nhờ trò ghẹo trai khiến người ta bối rối ra mặt này, lâu lắm rồi Thích Tự mới cảm nhận được thú vui của đùa ác.

Người kia đứng từ trên nhìn xuống Thích Tự đang ngẩng, giống như đang dò xét đối tượng vừa đưa ra yêu cầu hôn mình này...

Thanh niên có tỉ lệ gương mặt gần như hoàn hảo, đôi mắt đào hoa với vẻ biếng nhác mở to, kiêu ngạo như thể không vừa mắt với bất cứ thứ gì.

Thế mà lời nói vừa rồi lại mang đầy vẻ khiêu khích và dụ hoặc, thật khiến cho người ta... không thể nào từ chối.

Đôi mắt đằng sau lớp kính dần gập đi bối rối và do dự, ngày càng trở nên nghiêm túc.

Người đàn ông tiến lên một bước, nhanh chóng cúi người xuống.

Mới vừa rồi đứng xa nên không cảm thấy gì, hiện tại lại gần hơn, vòm ngực rộng rãi của đối phương mới trực tiếp che khuất một khoảng sáng trước mắt Thích Tự.

Hắn bất giác dịch người về phía sau vì khí thế bức người từ đối phương, muện màng nhận ra— Anh ta định làm thật!

Người kia đã kịp chống một tay lên thân ghế sofa bên cạnh Thích Tự, tay còn lại giơ lên, dịu dàng nắm lấy cổ hắn.

Kì quái ở chỗ, lúc này Thích Tự lại chỉ chú ý đến cổ tay của đối phương...

Bởi vì ống tay áo bị co lên, để lộ ra một chiếc vòng hạt màu xanh nhạt, gợi cho Thích Tự nhớ về một sự kiện từ rất nhiều năm về trước...

Trong lúc hắn ngây người như vậy, đối phương cũng đã hôn xuống.

"!"

Thích Tự như hóa đá tại chỗ, khi hắn còn đang tưởng bọn họ sẽ chỉ hôn hình thức một cái rồi thôi, người kia đã thì thầm ngay trên môi hắn, thấp giọng ra lệnh—

"Há miệng."

"..."

Lí trí thúc giục Thích Tự phải ngăn lại hành động quá giới của đối phương ngay lập tức.

Nhưng có thể vì lòng tự trọng không muốn nhận thua như vậy, hoặc là do bị chuyện yêu đương của em trai và Lăng Khả tác động mà lòng hiếu kì trong hấn bỗng trỗi dậy đầy mạnh mẽ.

Khi tâm trí còn chìm trong suy tư, cơ thể hấn đã rất thành thật phối hợp với đối phương...

...

...

Cảm nhận được hương vị nam tính tràn vào khoang miệng, từng chút trải nghiệm tư vị hôn môi với người cùng giới, Thích Tự thấy da đầu mình bắt đầu tê tê...

Không chán ghét, nhưng cũng không phải quá hứng thú.

Vấn đề có khó chịu hay không thì...

Suy cho cùng, bản năng của nam giới vẫn phụ thuộc vào cảm giác, nếu kĩ thuật của đối phương không tệ thì cũng chấp nhận được...

...Hả?

.....Cũng được?!

<Epilogue>

Thích Tự nghiêm túc quan sát chuyện yêu đương của em trai và em dâu mỗi ngày, kết quả là...

Cầu lương.

Cầu lương..

Vẫn chỉ là cầu lương...

Thích Tự: "..."

Bị em trai và em dâu nh ẫ cho quá nhi ều cầu lương, Thích Tự bỗng nhiên cũng muốn yêu đương một chút.

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng xuất hiện.

Thích Tự: "Được, anh được đấy!"

Thích Tự *nằm kiêu đại gia*: "Hôn tôi đi!

Phó: "... " Nhóc nghiêm túc đấy hả? -_-#

Thích Tự *nhướn mắt khiêu khích*: "Không dám hả~?"

Phó *thuộc trường phái hành động*: "Thấy cậu có vẻ khao khát dữ lắm, thôi thì để tôi thỏa mãn cậu."

Thích Tự: "... " Đệt, thế mà anh dám thật! Mà ý tôi là hôn mặt chứ đm ai cho anh hôn miệng ứmmmmm—có vẻ cũng không tệ nhỉ??

-

A/N (lời tác giả):

Khai trương bộ mới r ẫ, hoan nghênh độc giả mới cũ nhảy
hố (*◡▽◡*)

Chú thích cho các tình yêu mới tới một chút, Thích Phong và Lăng Khả cũng có truyện riêng của mình tên "Những ngày tháng giả làm bạn trai của hotboy trường", còn cuốn này chủ yếu tập trung vào Thích Tự.

Hai cuốn cùng hệ liệt, nhưng là những câu chuyện riêng biệt, không đọc quyển còn lại cũng không sao hết, xem chương này để hiểu sơ về bối cảnh là được r ẫ.

Cuốn này lấy background chiến tranh thương trường do hoàn cảnh đặc thù của Thích Tự, hi vọng là sẽ mang đến cho mọi người một trải nghiệm

mới mẻ.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi Hi vừa khai trương hôm qua thôi, cho nên vẫn đang vừa viết vừa sửa, mình sẽ theo dõi để cập nhật những thay đổi mới nhất của tác giả, đồng thời sửa lại một số xưng hô và cách gọi nếu cần. Có sai sót thì mong mọi người góp ý.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Là Thích Phong

"—Bíp! Bíp! Bíp!"

Còi báo động trong đầu vang lên inh ỏi, Thích Tự lập tức có hành động kháng cự.

Đối phương dường như cảm nhận được sự trốn tránh của hắn, cho nên cũng rút lui... Chỉ là đến khi kết thúc vẫn chưa thoả mãn, néo néo cái cảm của Thích Tự rồi mới hoàn toàn buông ra, lùi về một khoảng cách thích đáng.

"Tôi tên Phó Diên Thăng..." Lúc này, người kia mới tự giới thiệu.

Không rõ có phải do gặp ảo giác hay không, mà Thích Tự bỗng thấy ánh mắt giọng điệu và thái độ của đối phương lúc này khác hẳn so với ban nãy.

Bầu không khí trở nên mờ ám hẳn đi.

Thích Tự cố gắng bình ổn lại hơi thở, tận lực ra vẻ ta đây là một tay chơi thứ thiệt, nhưng lí trí dần vận hành trở lại thì đang không ngừng réo hắn về độ ngu xuẩn của hành động vừa rồi—

Hôn người cùng giới... ngay giữa nơi đông người...

...!!

Nhất định là do lây bệnh từ Tiểu Phong ngu ngốc, đầu óc chập mạch nên hắn mới đi trêu chọc một tên đàn ông như thế!

...Chắc chắn là vậy rồi!!

Lúc này, Phó Diên Thăng lại móc ví lấy ra một tấm danh thiếp màu trắng ngọc đưa qua.

Thích Tự liếc qua.

Đệt, có vẻ cũng là người có máu mặt chứ không đùa.

Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, đây là bar thương vụ chứ đâu phải gay bar...

Thế mà tên Phó gì đấy này điên sao mà bảo hôn li ền hôn? Anh ta muốn vút luôn cả thể diện hay gì? Người khác có thể không để ý, chứ đám bạn của anh ta vẫn đang nhìn kia mà...!

Phó Diên Thăng chẳng mảy may quan tâm, hỏi tiếp: "Cậu tên gì?"

Thích Tự: "..."

Giờ phút này, hắn mới muốn lẫn ra giả chết làm sao.

Nhận thấy đối phương vẫn đang nhìn mình với ánh mắt sáng rực, Thích Tự bỗng loé ra một ý tưởng: "Tôi là Thích Phong."

Phó Diên Thăng hỏi lại: "Bánh gato Thích Phong ấy hả?"

(*Thích Phong /戚风/ này là bánh Chiffon, khác với tên của Thích Phong /戚枫/ ở chữ Phong)

Thích Tự nghiêm nghị nói: "Là Phong trong lá phong."

Phó Diên Thăng mỉm cười, "Tên hay thật..." Sau đó rút điện thoại ra hiệu cho Thích Tự thực hiện lời hứa, "Wechat hay số điện thoại?"

Thích Tự thành thạo nhập số điện thoại của em trai mình vào, còn ra vẻ phong lưu giải thích một câu: "Đây là số cá nhân, nhưng hôm nay tôi không mang cái điện thoại ấy theo."

Phó Diên Thăng bí ẩn nhìn hắn, nói: "Được rồi, khi nào sẽ tìm cơ hội để liên lạc."

Thích Tự cũng không biết mình đã lừa được người hay chưa, chỉ sợ đối phương sẽ kiểm chứng ngay tại chỗ, cho nên chờ anh ta đi được vài phút thì cũng đứng dậy chuồn luôn.

Ra đến chỗ tính tiền mới được phục vụ thông báo—rượu của hắn đã có người thanh toán hết rồi.

Thích Tự sững sờ, vô thức liếc đến bàn của Phó Diên Thăng, đúng lúc đối phương cũng nhìn lại, cách xa thế mà ánh mắt vẫn rất chăm chú, như thể đang khắc sâu dáng vẻ của hắn vào đầu.

Tim Thích Tự vì thế mà giật nảy, hắn rửa một câu "Chết tiệt" trong lòng rồi xoay người bỏ đi.

Ra khỏi quán bar, Thích Tự bấm điện cho Hứa Kính: "Anh thanh toán tiền rượu rồi à?"

"Hửm?" Hứa Kính hiểu ra, "Ý cậu là Skyline ấy hả, ừ, anh là hội viên trên đó, lúc order quét thẻ thì tự động tính tiền luôn... Sao thế, phải về rồi à?"

Thích Tự thở phào một hơi, lấy cớ bảo: "Cũng không còn sớm nữa."

"Chờ anh chút." Đầu bên đó có chút ồn ào, mấy giây sau Hứa Kính mới trả lời Thích Tự, "Còn ở Phong Mậu không? Còn thì xuống B3 đi, anh bảo Tiểu Lý đưa cậu về"

Thích Tự: "Được."

Thích Tự bấm thang máy xuống tầng hầm thứ ba của toà nhà Phong Mậu, trong lúc đứng chờ một mình, lại không khỏi nhớ tới nụ hôn vừa nãy.

Răng môi dường như vẫn lưu lại độ ấm của người đàn ông xa lạ kia, phảng phất mùi cỏ non và thuốc lá, đặc hương vị nam tính.

Người kia hôn rất dịu dàng, ngoại trừ động tác nắm cằm ban đầu và lời ra lệnh "Há miệng" khiến hắn cảm thấy hơi bị mạo phạm ra, thì cả quá trình đều không khiến hắn khó chịu chút nào.

Ngược lại còn có chút...

Thôi được rồi, mặc dù cực kì không muốn thừa nhận, nhưng nụ hôn hôm tối chính là nụ hôn đầu của hắn, cảm thấy mới lạ cũng là dễ hiểu thôi.

"Đang nghĩ ngợi cái gì đấy? Từ lúc ra khỏi thang máy đã thấy cậu thần thờ ở đây rồi." Giọng nói của Hứa Kính tiến lại gần.

Thích Tự lấy lại tinh thần: "Sao anh cũng xuống làm gì?"

Hứa Kính: "Cũng gần xong rồi, đi chung đi, Tiểu Lý sẽ đưa cậu về trước."

Thanh niên đi phía sau là trợ lý Lý Khả của Hứa Kính, trông thấy Thích Tự cũng cung kính gọi một tiếng "Tự thiếu gia": "Hai người cứ đợi ở đây đi, để tôi đánh xe ra đón."

Hứa Kính ném chìa khoá cho hắn, quay ra giải thích với Thích Tự một câu: "Trong nước làm nghiêm mấy khoản uống rượu lái xe lắm, chứ vốn dĩ anh vẫn lái được."

Hồi nãy Hứa Kính cũng uống ít rượu ở trên kia, Thích Tự tỏ ý đã hiểu.

"Không phiền anh đang bận chứ?" Hắn hỏi.

"À không, cũng không phải chuyện gì lớn đâu." Hứa Kính cười cười, giải thích với hắn, "Hiện đây công ti định đầu tư vào một hãng quản lí các ngôi sao mạng, mấy năm nay thương mại điện tử phát triển nhanh lắm, sức ảnh hưởng của các ngôi sao mạng lại rất khủng, kí được với hãng này thì sẽ có đi đầu kiện quảng bá liên kết cho MeiWei. Tổ pháp lí nói hợp đồng đầu tư có một số đi đầu khoản cần xem xét lại, bọn họ thảo luận được mấy phương án rồi nên gọi anh xuống quyết luôn để còn gửi hợp đồng cho bên kia ngay trong đêm nay."

MeiWei là công ti con của Tập đoàn Tư Nguyên—chủ yếu kinh doanh thời trang và trang sức, sở hữu bốn nhãn hiệu có tiếng cả ở trong và ngoài nước.

Dù chưa chính thức gia nhập công ti của ba, nhưng mưa dầm thấm đất, lớn lên trong hoàn cảnh này, Thích Tự cũng đã sớm nắm bắt được một số tình huống như vậy.

"Sao không để đến mai hẵng gửi?" Thích Tự hỏi.

"Chả giấu gì cậu, công ti quản lí sao mạng kia do chính CMO của MeiWei giới thiệu cho anh đấy, bảo là đối thủ của bọn họ cũng đang muốn lấy được hợp đồng này, nên mới giục anh xúc tiến đàm phán luôn, chứ bên mình đã kịp làm đánh giá hoàn chỉnh đâu, mới kịp cho cấp dưới soạn xong được cái báo cáo rủi ro với mục tiêu đầu tư sơ bộ, không vội thì có khi mai cũng chả đến lượt mình."

(*CMO: Chief Marketing Officer—quản lí cấp cao về mảng Marketing trong công ti)

Nói đến đầu tư, Thích Tự không khỏi nhớ đến cái tên trên tấm danh thiếp của Phó Diên Thăng, quay ra hỏi Hứa Kính: "Anh biết Chứng khoán Minh Thái không?"

Hứa Kính: "Chứng khoán Minh Thái á? HQ ở Hải Thành của bọn họ hình như nằm ngay trong Phong Mậu này đấy..."

(*HQ: headquarters—trụ sở chính)

Thích Tự trực tiếp ngắt lời đối phương: "Phó Tổng giám đốc Đầu tư của Chứng khoán Minh Thái là cấp bậc thế nào?"

Hứa Kính có hơi không hiểu gì: "Thế nào là thế nào..."

Thích Tự: "So với anh thì thế nào."

Hứa Kính bật cười một tiếng: "Đại thiếu gia à, so thế nào được chứ, nhưng mà nếu nhất định phải tìm ra một cấp bậc tương đương, thì chắc là cỡ Quản lí phòng Sales ở MeiWei ấy."

Thích Tự nhướn mày: "Ồ? Vậy thôi hả."

Đang định thở phào vì may mà không chọc phải nhân vật khó lường nào, hần lại nghe Hứa Kính khiêm tốn nói tiếp: "Nhưng thu nhập của bên Đầu tư không dựa theo cấp bậc, mà quan trọng năng lực cá nhân với mạng lưới quan hệ. Minh Thái là một trong những công ti chứng khoán đứng đầu quốc gia, lại có ngu ồn vốn của nhà nước, lên được đến chức VP ở đó thì cũng là nhân vật có máu mặt trong nước rồi, có khi thu nhập còn hơn cả anh ấy chứ."

(*VP: Vice President—phó chủ tịch/phó tổng, trong trường hợp của anh Phó thì là phó tổng, đại khái chỉ ở dưới mỗi người đứng đầu và báo cáo trực tiếp cho chủ tịch/tổng giám đốc)

Thích Tự: "...

Đang nói chuyện thì Tiểu Lý đã đánh xe đến trước mặt bọn họ, Hứa Kính mở cửa cho Thích Tự rồi mới vòng sang đối diện để lên xe.

Yên vị rồi, Thích Tự mới dứt một tay vào túi, sờ lên tấm danh thiếp có xúc cảm đặc biệt bên trong kia, lại hỏi tiếp: "Tốt nghiệp ra em có thể nhận được offer vào một chức vị tương đương thế không?"

Hứa Kính nghiêng đầu nhìn Thích Tự, lại cười: "Câu ấy hả?"

Giọng điệu như thể hần vừa hỏi một vấn đề cực kì si đần nào đó.

Thích Tự nhướn mắt: "...Không được sao?"

Hứa Kính kiên nhẫn giảng giải cho hần: "Công ti như Minh Thái có yêu cầu tuyển người mới rất cao, trường học và chuyên ngành của cậu thì được rồi, nhưng tốt nghiệp đại học thôi thì chưa đủ, tối thiểu là CV phải có

MBA cơ. Mới vào thì làm Chuyên viên phân tích, rồi ít nhất phải năm sáu năm sau mới leo lên được vị trí này."

(*MBA: Master of Business Admin—chứng chỉ Thạc sĩ chuyên ngành Quản trị Kinh doanh)

Thích Tự nhủ mày: "Ý anh là, chưa 30 thì chưa thể lên được chức ấy phải không?"

Nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng kia cùng lắm chỉ mới 24 25.

"Chứ không thì sao? Cậu nghĩ ngành Tài chính dễ xơi lắm à?" Hứa Kính cười cười, lại nghĩ nghĩ rồi nói: "Tất nhiên, nếu xét đến mạng lưới quan hệ của cậu với bố và bạn bè của ông, thì tốc độ thăng chức sẽ khác."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn mà buồn cười: "Mà sao lại hỏi anh mấy chuyện này? Chẳng lẽ cậu định đi tìm việc ở ngoài thật?"

Thích Tự rút tay ra khỏi túi quần, chống khuỷu lên cửa sổ: "Không phải, em chỉ tìm hiểu thêm chút thôi."

Hứa Kính: "Mà nói chứ, ba cậu chỉ cần nói một câu thôi là anh phải gọi cậu là "CEO Tiểu Thích" liền à."

Thích Tự cũng bị chọc cho bật cười: "Thôi anh, nghe như "CEO Nhỏ Nhen" ấy..."

(*Tiểu Thích và nhỏ nhen đều có phiên âm là /xiǎoqì/)

Hứa Kính bật cười ha hả: "Chú đúng là sướng mà không biết đường sướng... Mà thôi, đừng nghĩ mấy chuyện này vội, cứ trân trọng những năm tháng đại học này đi đã, khoảng thời gian an nhàn cuối cùng của cậu rồi đấy, đến lúc ba cậu muốn cậu bắt đầu tiếp quản công việc, thì không còn rảnh rồi được như bây giờ đâu."

Thích Tự khẽ hừ một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe đi vào tuyến cầi vượt vành đai trong, rời khỏi trung khu tài chính sầm uất sáng rực, nhìn những cột đèn cao lớn dần bị bỏ lại phía sau, hẳn bỗng có cảm giác như vừa thoát được khỏi một lờng giam của khát vọng.

...

Tiểu Lý lái thẳng đến biệt thự nhà họ Thích ở Nam Giao, Thích Tự xuống xe, xuyên qua hành lang đi vào, trông thấy phòng khách vẫn sáng trưng.

"Về ấi đây à?" Khương Oánh ng ẩi một mình trên salon phòng khách, mặt đang đắp một lớp gì đó đen sì.

Thích Tự giật mình la lên một tiếng, đen mặt nói: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?"

Đó giờ hẳn chỉ sống với ba, nhà hai người ở bên Mĩ thì chẳng có phụ nữ nào ngoài bảo mẫu, gặp cảnh này mới không khỏi hốt h ền một phen, sau khi bình tĩnh lại lại hỏi: "Sao mẹ còn chưa đi ngủ?"

Khương Oánh cẩn thận gấp lại mặt nạ đắp lên trán, để lộ ra dung nhan được bảo dưỡng vô cùng tốt: "Nãy cũng định đi ngủ r ấi, nhưng nửa tiếng trước Hứa Kính nhắn bảo con sắp về, nên mẹ đi đắp mặt nạ tiện thể chờ con luôn."

"Đâu cần chờ con làm gì, con mang thẻ vào mà." Thích Tự đảo mắt một vòng quanh nhà, hỏi, "Tiểu Phong đâu r ấi?"

Khương Oánh đứng dậy rót nước cho Thích Tự: "Sáng mai nó với Lăng Khả có tiết sớm, về trường từ chiều r ấi."

Thích Tự nhận lấy cốc nước, thoáng bắt gặp chuỗi vòng ngọc phỉ thúy trên cổ tay Khương Oánh, lại nhớ đến chuỗi vòng hạt của Phó Diên Thăng.

"À, mẹ này..." Hẳn tr ần ngâm vuốt cốc một h ấi, cất lời hỏi, "H ấi bé con từng bị bắt cóc phải không? Con nhớ hình như lúc ấy còn được một

chú nào đấy cứu nữa."

Khương Oánh kinh ngạc "hả" một tiếng quay ra nhìn hắn: "Cũng hơn mười năm rồi mà con vẫn nhớ rõ thế à?"

Thích Tự uống lấy một hớp: "Chuyện lớn như vậy sao con quên được?"

Chuyện xảy ra khi hắn mới học lớp hai, tối ấy tan học, hắn không đợi lái xe trong nhà tối, mà được một người tự xưng là bạn ba đón đi.

Thích Tự không có ấn tượng gì về rất nhiều chi tiết, bởi vì bị bọn bắt cóc cho ngủ mê nên hắn đã ngất đi gần như suốt cả quá trình—chuyện này cũng là do người lớn nói lại cho hắn—hắn chỉ nhớ khi tỉnh lại thì đã ở trong một nhà máy bỏ hoang, xung quanh đồ nát đen nhánh, bụi bặm và đầy mùi hóa chất gay mũi.

Còn bé tí mà bị người lạ đưa đến một nơi hoang vu không người như thế, khỏi nói hắn đã sợ đến mức nào, sau bao nhiêu năm nhớ lại một màn này, hắn vẫn khó lòng kìm lại cảm xúc hãi hùng của khi ấy.

Thích Tự hơi nhíu mày, truy hỏi: "Cho nên rốt cục vụ ấy là thế nào vậy mẹ?"

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu tên gì?"

Thích Tự: "Tôi là Thích Phong."

... Sorry em trai, cho mượn tên một lát.

Thích Phong: "Em có một câu "Mẹ nhà anh" không biết có nên chửi hay không!?"

Thích Tự: "Giữ lại đi, chúng ta chung mẹ đấy."

Thích Phong: ".....&% ¥%!!"

-

A/N:

Bối cảnh truyện vào khoảng năm 2015.

Tiền thể công bố luôn, công thụ chênh lệch 7 tuổi, tuyến tình cảm đảm bảo ngọt~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa bả đăng hình kêu anh Phó 92 em Tự 98 mà... sao giờ lại thành niên thượng gap7 r ấ =="

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 3: Vòng Hạt Xanh Ngọc

Khương Oánh do dự một hồi mới mở miệng: "Hôm ấy sau khi con mất tích, có người liên lạc tin cho ba, bảo nếu muốn con bình an trở về thì phải huỷ bỏ hết tất cả hoạt động ngày hôm sau — vốn dĩ ba con có một cuộc họp chiêu mộ vốn đầu tư rất quan trọng, nhưng ông ấy không dám mạo hiểm tính mạng của con, cho nên đã ra lệnh huỷ bỏ hội nghị ngay lập tức. Đêm ấy ba mẹ huy động tất cả khả năng để tìm con nhưng không thu hoạch được gì, mãi đến 5h chiều ngày hôm sau, cảnh sát mới báo rằng — có một người dân địa phương đã tìm thấy con ở một nhà máy nhựa bỏ hoang ở ngoại ô phía Bắc."

Thích Tự hỏi: "Chính là chú đó phải không?"

Khương Oánh gật đầu: "Bọn cướp đụng phải người đó khi đi ra ngoài mua đồ, chú ấy nghe được bọn chúng nói chuyện điện thoại, thấy nghi ngờ nên đi theo đến nhà máy nhựa kia, còn báo cho cảnh sát luôn, có đi đâu lúc tới thì bọn bắt cóc đã kịp bỏ chạy rồi, chính chú ấy là người bế con ra xe cứu thương."

Ngoài cảnh thức dậy trong nhà máy đồ nát, Thích Tự cũng có cả đoạn ký ức này, nhưng dường như do di chứng của thuốc mê, hoặc là do đã quá lâu rồi, nên hẳn không tài nào tưởng tượng được diện mạo của người ấy, chỉ nhớ mãi đối phương có đeo một chuỗi vòng ngọc trên cổ tay. Màu ngọc xanh đậm như bộ bát sứ ở nhà ông bà, nước ngọc trang nhã, xuyên bằng một sợi chỉ đỏ sậm, rất giống với chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng hẳn nhìn thấy lúc này...

Thích Tự xốc lại tinh thần, hỏi tiếp: "Về sau người ta có bắt được bọn bắt cóc kia không mẹ?"

Khương Oánh tiếc nuối lắc đầu: "Thật ra sau khi chú ấy báo cảnh sát được nửa tiếng thì ba con cũng nhận được tin tức về vị trí của con. Bọn người kia đã đạt được mục đích, cũng không muốn làm lớn chuyện, nên trước khi cảnh sát đến đã kịp cao chạy xa bay rồi. Nhưng mà thấy cảnh sát kể lại, lúc bọn cướp phát hiện ra mình bị bám theo, hai bên đã xảy ra xô xát, người kia cũng vì vậy mà bị thương..."

Thích Tự căng thẳng: "Vết thương nghiêm trọng lắm không?"

Khương Oánh: "Không nguy hiểm đến tính mạng, đầu chú ấy bị đánh chảy máu, cánh tay cũng trầy trật, sau kiểm tra thì may mà đầu là tổn thương bề mặt."

Thích Tự thở nhẹ một hơi: "Vậy bây giờ chú ấy ra sao rồi, nhà mình còn giữ liên lạc không?"

Khương Oánh: "Về sau, ba con định biểu chú ấy mười vạn để tỏ lòng cảm kích, nhưng người ta nhất định không nhận, còn bảo ba mẹ rằng con không sao là tốt rồi."

(*mười vạn: khoảng hơn 300 triệu tiền Việt)

Thích Tự sững sờ: "Chú ấy không nhận?"

"Ừm, ban đầu ba con còn tưởng người ta chê chút tiền ấy, nhưng nhờ người đi thăm dò thì phát hiện chú ấy cũng chỉ đi dạy Toán ở một trường trung học phổ thông..." Khương Oánh mỉm cười rồi nói tiếp, "Ba con bèn gửi tặng đến trường chú ấy tấm cờ hiệu "Hành động vì chính nghĩa", hai năm đầu thường xuyên gửi quà cáp qua, nhưng về sau ba con sang Mỹ, mẹ cũng lu bu với công việc nên dần mất liên lạc. Năm xưa nhà mình có để lại phương thức liên lạc, bảo chú ấy cần gì thì cứ liên hệ, nhưng bao nhiêu năm nay, người ta cũng chưa từng tìm đến nhờ vả gì hết."

Thích Tự cảm khái trong lòng, ngày nay còn được mấy ai tốt bụng như vậy.

Khương Oánh ngẩng lên nhìn con trai đã cao hơn mình cả cái đầu, nói: "Trước giờ ba mẹ không kể cho con nội tình cũng là vì sợ con bị áp lực, nhưng giờ con lớn rồi, mẹ không muốn giữ bí mật với con nữa làm gì, chỉ là nghe xong thì cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, dù sao thì chuyện đầu qua rồi."

"Vâng, con hiểu mà." Thích Tự đặt cốc xuống.

Thời gian qua đi, kí ức của hắn đầu đã phai nhạt, nếu nãy mà không thấy chiếc vòng trên tay Phó Diên Thăng, hắn cũng chẳng nhớ ra mà hỏi.

Có đi đâu kể từ lần ấy, dường như hắn luôn vô thức chú ý đến những người đàn ông đeo vòng ngọc hạt hơn một chút.

Chỉ tiếc những người hắn gặp không phải sư thì cũng là mấy người làm ăn giao hoạt bạn của ba—hơn nữa vòng của bọn họ phần lớn đầu để cầu tài hoặc trừ tà, là loại hạt lớn nhìn rất thô.

Chỉ có duy nhất chiếc vòng mà Phó Diên Thăng đeo hôm nay là nhìn còn nhỏ nhắn.

Thích Tự lên lầu rửa mặt mũi, sờ vào túi quần lại thấy tấm danh thiếp của Phó Diên Thăng.

Hắn nhìn qua, vốn định ném đi, nhưng tay vừa giơ đến thùng rác thì dừng lại, đổi ý mở ngăn kéo bàn làm việc chẳng mấy khi dùng đến ra, đặt tấm giấy nhỏ ấy vào.

Chắc hẳn bọn họ sẽ không còn liên hệ gì nữa...

Trải nghiệm như hôm nay, một lần là đủ rồi.

*

Vốn dĩ Thích Tự định ở lại Hải Thành hai tuần, nhưng chuyện của em trai đã giải quyết xong, hắn cũng không có lí do gì để ở lại thêm, bèn nhờ Hứa Kính đặt vé về sớm hơn cho mình.

Đến trước khi xuất phát hẳn mới nhắn cho Tiểu Phong thông tin chuyển bay, bởi hôm ấy không phải ngày nghỉ, hẳn không muốn phiền đối phương ra sân bay. Thế mà rốt cục em trai vẫn tới, lại còn mang theo cả Lăng Khả... đi tiễn người ta cũng không quên show ân ái.

Thích Tự cố ý châm ngòi giữa hai đứa một câu, khiến em trai nổi điên vì ghen rồi lại thích chí cười như được mùa.

Trước khi chia tay, hẳn chợt nhớ đến một chuyện trọng đại còn chưa bàn giao lại, bèn gọi Thích Phong đến dặn dò, "Ày, giờ có bạn trai rồi thì đừng đi thả thính lung tung nữa nghe chưa?"

Thích Phong bất mãn bật lại luôn: "Em thả thính lung tung h ồi nào!?"

Lăng Khả liếc mắt nhìn hẳn...

Thích Tự nhú mày: "Em không cố ý thả, nhưng cái thể chất thu hút ong bướm đó của em lại thả auto thì sao?"

Thích Phong im lặng, nói như thể anh thì không thể ấy...

Thích Tự lại nói: "Em cũng đừng có tùy tiện nhận lời mời kết bạn trên QQ Wechat như h ồi trước nữa, học cách lạnh lùng từ chối d ần đi."

"Còn không phải tại trước đây dùng chung tài khoản với anh à, em đâu có tự add mấy người đó để mà rước phiền vào người?" Thích Phong lườm anh, phất phất tay đuổi người, "Thôi đi đi đi, anh thành mẹ trẻ của em từ bao giờ thế?"

Nhìn theo anh trai qua cửa kiểm tra an ninh xong, Thích Phong mới thở phào một hơi: "Cuối cùng cũng tổng tiền được ông giờ này đi."

Lăng Khả bật cười: "Tôi thấy từ lúc anh về, cậu vui vẻ ra mặt còn gì."

"Vui cái quỷ á, tên đó toàn phá chuyện tốt của tôi thôi, đi rồi mới bớt lo được!" Nói đoạn, Thích Phong cầm điện thoại lên, "miệng một đằng tay một nẻo" nhắn cho anh trai một tin chúc bình an.

Kết quả vừa gửi xong thì nhận được yêu cầu kết bạn mới— "Tôi là Phó Diên Thăng."

...Ai cơ?

Thích Phong không hề có ấn tượng gì với cái tên này, vì vậy thẳng thừng bỏ qua.

Hai người quay trở lại trường học, vẫn nhàn nhã kịp giờ ăn tối của canteen số 3. Ăn uống no nê về kí túc xá rồi, Thích Phong rút điện thoại ra, lại thấy bên cạnh icon bạn mới hiện chấm đỏ.

Ấn mở ra xem, vẫn là người hồi nãy, nhưng tin nhắn đã thay đổi.

— "Thích Phong?"

Ủa? người này biết mình hả?

Thích Phong tò mò nhấn vào hình đại diện của đối phương, là một cái kính lúp soi vào trục tọa độ XY.

Ban Toán?

Icon giới tính là hình người mini màu xanh lam.

(*lam là nam, đỏ/hồng là nữ)

Nhưng hần vắt óc nửa ngày cũng không nghĩ ra mình có quen nam sinh họ Phó học ban Toán nào, cho nên lại bỏ qua.

Giữa trưa hai ngày sau, Thích Phong nhận được một cuộc gọi kì lạ.

"Cho hỏi cậu là Thích Phong phải không?" Đầu bên kia truyền đến một giọng nam lành lạnh.

Lúc đó vừa hết tiết <Tổng quan Văn học>, giữa một đám sinh viên chen nhau ra khỏi lớp, Thích Phong đang cười nói với Lăng Khả bên cạnh, đáp: "Hm, đúng rồi, cho hỏi anh là ai?"

Người kia nói: "Tôi là Phó Diên Thăng."

Thích Phong khựng lại, là người add Wechat của mình đến hai lần kia?

Nghe giọng đối phương có vẻ chững chạc đàng hoàng, Thích Phong cũng lễ phép đáp lại: "Thật xin lỗi, tôi không nhớ chúng ta quen nhau khi nào, anh có thể giới thiệu lại chút không?"

Bên kia trầm mặc trong thoáng chốc rồi lên tiếng: "Chúng ta từng gặp ở quán bar Skyline trên Phong Mậu."

"...Hả?" Trong đầu Thích Phong hiện lên một đống???, "Nhưng tôi đã đi bar bao giờ đâu."

Lần này bên kia trầm mặc còn lâu hơn...

Thích Phong áp di động vào gần tai hơn, sốt rột giục một tiếng: "A lô?"

"Cậu thử nhớ lại đi." Người kia gằn từng chữ, như sợ Thích Phong không nghe rõ, "Ở quán bar, cậu còn bảo tôi hôn cậu..."

Thích Phong vội vàng biện bạch: "Ừ ừ anh trai, tôi bảo anh hôn tôi hồi nào? Anh nhận nhầm người hả?"

Lăng Khả ở bên cạnh khẽ liếc mắt về phía Thích Phong...

"Cậu..." Đối phương dường như vẫn đang định nói gì đó.

Bíp—

Thích Phong trực tiếp cúp máy, mắng vào màn hình một câu "Diên hả" rồi thả tay block luôn người kia.

*

Thích Tự ngồi bay mười mấy tiếng mới sang đến New York, về nhà Thích Nguyên Thành vừa thấy hắt liền hỏi: "Em trai con thế nào?"

"Rất tốt." Thích Tự không nghĩ ba lại để tâm đến vụ việc của em hẳn như vậy.

"Rất tốt là sao?" Thích Nguyên Thành vội hỏi, "Đứa "bạn" kia của nó lai lịch thế nào, con tra được chưa?"

"Tra rồi." Thích Tự giới thiệu qua về Lăng Khả cho ba, "Thằng bé kia học tập không tệ, còn biết chơi piano giống Tiểu Phong, nghe bảo hai đứa gặp nhau từ hồi đi thi cuối cấp tiểu học lận."

Thích Nguyên Thành xám mặt: "Còn nhỏ thế mà đã..."

"Không phải." Thích Tự vội vàng cắt đứt suy nghĩ kì quái của ba, "Hồi đó chỉ gặp nhau có một lần ấy thôi, sau này lên đại học chung trường rồi mới quen."

Thích Nguyên Thành vẫn càu nhàu nói: "Muốn yêu sao không tìm người khác? Ba nhớ hồi trước có con bé nhà họ Hứa hay tìm em con đi chơi ấy, tên Trúc gì ấy, cũng được mà, sao nó lại đi tìm con trai cơ chứ?"

Thích Tự im lặng, cũng biết mình khó tài nào giảng giải được vấn đề tính hướng với một thằng nam thẳng đu đôn đuột như ba mình.

Hắn đưa quần áo và hành lí cho bảo mẫu Anne rồi nói: "Nam thì sao đâu? Ít ra nó không làm con gái nhà người ta to bụng rồi bắt bố đi dọn dẹp hậu quả."

Thích Nguyên Thành cá giận: "Con ăn nói cái kiểu gì đấy?"

Thích Tự biết ba chỉ mạnh miệng, nên nói thẳng: "Con nghĩ gì thì nói đấy thôi, ba không thấy là so với Mạnh Văn Huy thì Tiểu Phong nhà mình tốt hơn gấp tỉ lần à."

Mạnh Văn Huy là con trai một đối tác làm ăn của ba hắn, cũng ở Mỹ, t ần t ần tuổi Thích Tự.

Bởi vì quan hệ của hai nhà, trước khi vào trung học, Thích Tự cũng hay chơi với hắn, nhưng dần dà, Mạnh Văn Huy càng lớn càng bẽ tha, ý nhà mình có tiền nên làm đủ loại chuyện xằng bậy.

Trong khi đó, Thích Tự lại được Hứa Kính—trợ lý bên người Thích Nguyên Thành có xuất thân từ Ivy League—định hướng trưởng thành theo một cách hoàn toàn khác.

Dần dà, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa.

Năm ngoài hắn nộp đơn vào Stafford, thì Mạnh Văn Huy lại phải chờ chú Mạnh bắn tiền mới vào được một trường hạng ba, thế mà vẫn quen thói ăn chơi trác táng, không biết đường mà sống cho đàng hoàng.

Cách đây không lâu, nghe nói tên đó còn làm một nhân viên nữ ở bar có bầu, bị người ta tìm đến tận nhà đòi bồi thường, thiếu chút nữa khiến ông Mạnh tái phát bệnh tim.

Thích Nguyên Thành hiển nhiên cũng biết những chuyện này, nhưng nào có dễ thế mà đã bị thuyết phục, nhún nhin một lát lại hỏi: "Mẹ con nói thế nào?"

Thích Tự: "Mẹ chấp nhận rồi, hơn nữa còn rất thích nhóc kia."

Thích Nguyên Thành sầm mặt nói: "Thế mà mẹ con cũng dễ yên được, đúng là hết nói nổi..."

Ba trách em trai thì thôi đi, nhưng lại trách lây sang mẹ khiến Thích Tự không nhịn được nữa, hắn ngẩng đầu nói: "Ba, từ khi ba mẹ li hôn đến giờ, con chưa bao giờ thấy Tiểu Phong vui vẻ như bây giờ."

Một lời này lập tức khiến Thích Nguyên Thành cứng họng, hôn nhân đổ vỡ là do ông, và sự xa cách với Tiểu Phong suốt bao năm nay cũng luôn là nỗi đau khó tả ở trong lòng. Ông biết mình không có tư cách gì để phán xét, rốt cục chỉ biết thở dài đầy nặng nề.

Hôm sau Thích Tự bay về trường, đến lúc chào tạm biệt, Thích Nguyên Thành lại nhắc đến chuyện này.

"Thích Tự, không phải là ba khó khăn gì về chuyện của Tiểu Phong, nhưng vì xã hội vẫn chưa thực sự chấp nhận đi đầu ấy, ba mới lo cho nó... Bao năm qua, ba đã không ở cạnh nó, không hoàn thành trách nhiệm dạy dỗ nó của mình, và ba thực sự rất hối hận." Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, nghiêm túc nói, "Thế nhưng con thì không thể như em, trách nhiệm mà con phải gánh vác lớn hơn Tiểu Phong rất nhiều, bình thường ba vẫn hay mang con đi gặp gỡ những nhân vật có tiếng trong xã hội, cho nên nhất cử nhất động của con càng phải cẩn trọng hơn, có biết không?"

Thích Tự hơi nheo mắt, bình tĩnh nói: "Con biết rồi."

Gương mặt Thích Nguyên Thành rốt cục cũng giãn ra: "Phải rồi, hè năm nay mà không có kế hoạch gì thì về sớm đi, ba thấy cũng đến lúc nên để con đến công ti trải nghiệm một chút rồi."

Thích Tự: "Vâng."

<Epilogue>

Một—

Phó Diên Thăng: "Ở quán bar cậu còn bảo tôi hôn cậu."

Thích Phong: "Đâu ra! Anh đừng có nói láo!"

Lăng Khả: → _ →

Thích Phong: "Không phải thật sự không phải tôi tôi không có làm gì hết Khả Khả phải tin tôiiii!" QAQ

Để chứng minh mình trong sạch bèn mắng Phó Diên Thăng: "Anh bệnh à!"

Phó Diên Thăng: "Cậu... Orz Đồi tiêu yêu bội tình bạc nghĩa nhà cậu, cứ chờ đấy!!" (* ̄ ̄ ̄)

Thích Tự: "Gheo xong chạy thật kích thích! <(̄ ̄ ̄)>

Hai—

Thích Nguyên Thành cảm khái đầy xúc động: "Thích Tự, con là do một tay ba nuôi lớn, con tuyệt đối không thể giống em con!"

Thích Tự: "Con biết rồi ba."

Nhiều năm sau...

Thích Tự: "Xin lỗi ba, con cũng là con."

Thích Nguyên Thành: "Sao mà nỡ làm vậy với ba." QAQ

-

A/N:

Thấy nhiều suy đoán người cứu ca ca là tiểu công, nhưng đừng quên về chênh lệch tuổi tác, lúc ấy công mới có 14 à, cứu Thích Tự là một người hoàn toàn khác, vòng hạt chỉ là tín vật thôi.

-

vtrans by xiandzg

T/N:

- Hải Thành có vẻ chính là Thượng Hải, chương trước còn nhắc đến cái tuyến cầu vượt inner ring đặc trưng của Thượng Hải nữa. Nhưng vì tác giả không xác nhận nên mình vẫn tiếp tục đề như vậy nhé.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 4: Cưới Lừa Kiếm Ngựa

Tại một quán ăn Nhật trong tòa cao ốc Phong Mậu, hai nhân viên nữ trẻ tuổi mặc đồng công sở đang vừa ăn vừa tán chuyện.

"Phó tổng mới tới mà lần trước cậu kể thế nào?"

"Dĩ ới lại nói, người này mới đến có nửa tháng mà đã trở thành chủ đề hot càn quét cả phòng Ngân hàng-Đầu tư bọn tớ r ới!" Người đang nói là Lâm Hàm, một chuyên viên phân tích tài chính của Chứng khoán Minh Thái.

"Là sao?" Ng ời đối diện là Trương Tình Tình, bạn thời đại học kiêm bạn thân của Lâm Hàm, làm ở phòng kinh doanh của Ngân hàng Trung Quốc chi nhánh Phong Mậu. Hai người cùng làm trong Phong Mậu nên thường xuyên rủ nhau đi ăn trưa, tiện thể buôn dưa lê về mấy chuyện lặt vặt ở chỗ làm với nhau luôn.

"Mà cậu biết gì không, năm nay cậu ta mới có 25!" Lâm Hàm khua đũa, kích động nói tiếp, "Đúng là điên r ới, tớ đây 26 vẫn còn làm chuyên viên, thế mà cậu ta 25 tuổi đã là phó tổng!"

Trương Tình Tình ngạc nhiên nói: "Sao có thể? Hay là có ai chống lưng?"

Lâm Hàm: "Không có mới hay!"

Mới đầu biết tuổi của Phó Diên Thăng, bọn họ cũng đã hoài nghi y như vậy, dù sao ở nơi tụ tập toàn anh tài như Minh Thái này, có học ra từ Thanh Bắc Phúc Giao đi chẳng nữa thì cũng vẫn cần một lí lịch "mạnh" thì mới vào nổi. Phó tổng 25 tuổi thì cũng quá trẻ r ới.

(*Thanh Bắc Phúc Giao: top 4 trường đại học bên Trung, bao gồm Thanh Hoa, Bắc Kinh, Phúc Đán và Giao thông Thượng Hải)

Mãi cho đến khi có người đào ra được tiểu sử của người kia...

"Tên đó 13 tuổi đã học đến đại học, hẳn khoa Toán trường T luôn. Tốt nghiệp xong thì lại qua London học tiếp về Kinh tế - Chính trị, trước khi đến Minh Thái bọn tôi, cậu ta đã làm ở Hoàn Thịnh bên Cảng Thành được 5 năm rồi..."

(*Cảng Thành: Hong Kong)

Trương Tình Tình trực tiếp ngắt lời: "Hoàn Thịnh? Công ti chứng khoán nổi tiếng nhất Cảng Thành đó hả?"

Lâm Hàm gật đầu: "Với cái lí lịch ấy, cậu ta có đến Minh Thái làm Tổng giám đốc luôn còn được nữa là, nhưng nghe bảo ban lãnh đạo sợ còn trẻ quá nhân viên không phục, nên mới để hẳn ng ồi tạm chức phó cái đã... Nhưng rồi cũng chẳng khác gì đâu, cậu ta họ Phó mà, kiêu gì bọn tôi chả gọi là Phó Tổng."

Trương Tình Tình không khỏi cảm thán: "Đúng là tuổi trẻ tài cao..."

Lâm Hàm lại nói tiếp: "Trẻ thôi chưa đủ, ngoại hình cũng muốn cạnh lời luôn. Cái bữa cậu ta đến nhậm chức á, toàn thể nhân viên nữ còn độc thân đều rung động một trận."

Trương Tình Tình mắt sáng như đèn pha: "Ồ? Đẹp trai lắm hả?"

Lâm Hàm khoa tay diễn tả: "Cao lắm, da lại còn trắng, mặt đeo một gọng kính màu bạc, giống kiểu anh khóa trên "cao lãnh" h ồi mình học đại học... tên Tổng Tổng gì ấy nhỉ?"

Trương Tình Tình: "Tổng Phở Tâm?"

"À đấy đấy đấy." Lâm Hàm gật đầu lia lịa.

Hai người tốt nghiệp từ Đại học Tài chính - Kinh tế Thượng Hải, Tống Phổ Tâm là đàn anh của bọn họ, cũng là nam thần gây thương nhớ cho gần như toàn bộ nữ sinh trong trường.

Trương Tình Tình mừng rỡ lại một chút: "Tớ nhớ anh Tống có đeo kính đâu."

Lâm Hàm: "À ừ, ý là giống nhau ở cái khí chất ấy, đều kiểu nhã nhặn, thông minh tài trí, với ai cũng xa cách."

Trương Tình Tình che miệng thì thầm: "Nói đến là trái tim thiếu nữ của tớ lại tổn thương, hồi trước chính tớ cũng crush anh Tống đây." Cô thần người trong chốc lát, rồi lại cảm thấy có gì đó không đúng, "Nhưng người như vậy mà lại đi làm Phó tổng? Phó tổng bên Đầu tư các cậu toàn phải đi kết nối với khách hàng mà? Cậu ta không giỏi xã giao cũng không biết dùng thủ đoạn thì làm thế nào được?"

"Nhìn không giống người đã thành cáo lâu năm trong nghề lắm... nhưng ai biết được, cũng có thể chỉ là nguy trang thôi mà." Dù gì thì Lâm Hàm cũng chẳng tin Phó Diên Thăng nhã nhặn đơn thuần như vẻ ngoài của hắn, đơn giản vì không có thủ đoạn hay dã tâm thì đâu thể trụ lại được cái ngành Tài chính này.

"Nhưng phải công nhận một điều, cái vẻ ngoài ấy quá lừa tình, mới vào công ti có mấy ngày mà phòng nào cũng cử đại diện đến hỏi han về chuyện yêu đương của cậu ta." Lâm Hàm nói.

"Quả diện mạo vô song kỹ năng toàn tài như này thì hẳn là hoa đã có chủ rồi phỏng?" Trương Tình Tình hỏi.

Lâm Hàm: "Có chuyện này tớ mà kể cũng chưa chắc cậu đã dám tin đâu — Thứ hai tuần trước, mấy quản lý phòng Đầu tư bọn tớ mới đưa cậu ta lên bar Skyline trên kia một chuyến, đại khái là lấy lòng để sau còn nhờ vả ấy, hôm ấy tớ cũng đi theo, mọi người uống được mấy chập thì bắt đầu bày ra chơi Truth or Dare, bọn tớ lấy đà mãi mới dám hỏi cậu ta có đang yêu đương gì không, thế mà cậu biết câu trả lời là gì không?"

(*Truth or Dare: sự thật hay mạo hiểm, chắc mọi người đều biết trò này rồi he)

Trương Tình Tình: "Là gì?"

Lâm Hàm: "Cậu ta chọn Dare!"

Trương Tình Tình bật cười: "Thế thì sao đâu, người ta muốn giấu cũng là chuyện bình thường mà."

"Không không không, đây chưa phải trọng điểm..." Lâm Hàm quét mắt nhìn bốn phía, dịch lại gần người kia một chút, nhỏ giọng nói, "Hôm ấy có một cậu trai cực phẩm khác ng ời cách đó không xa, nhìn cùng lắm là 20 thôi, trong nhóm bọn tớ có quản lí Sở đã để mắt một lúc rồi, thấy Phó tổng chọn Dare mới bảo cậu ta đi xin sổ hộ mình, rốt cục không hiểu cậu ta qua đó nói gì, mà chỉ chốc lát sau hai người bỗng hôn nhau! Lại còn là hôn miệng, hôn 7 8 giây luôn đó!"

Mặc dù đã hạ giọng hết mức có thể, Lâm Hàm vẫn diễn tả lại cực kì sinh động, khiến cho Trương Tình Tình nghe xong cũng trợn mắt há mồm: "Má, gì mà kinh thiên động địa vậy!?"

Lâm Hàm: "Công nhận không? Cả đám bọn tớ cũng hết hồn! Đến khi quay về, cậu ta mới bình tĩnh kể lại là do cậu trai đó bảo hôn, hôn xong mới cho sổ..."

Trương Tình Tình: "..."

Lâm Hàm gấp một miếng salad trước mặt bỏ miệng, nói tiếp: "Ày, cậu thử nói xem, rốt cục là cậu ta nghĩ cái gì trong đầu vậy? Vụ hôn người đồng giới trong bar đó đã truyền đi khắp công ti rồi, giờ chắc không ít người nghi cậu ta là gay đâu... Tuy là cậu trai kia cũng tuyệt sắc thật đấy, nhưng thẳng nam bình thường đâu dễ gì mà đồng ý hôn người cùng giới như vậy? Không thể nào luôn ý!"

Trương Tình Tình: "Khó đoán đấy... Nhưng dù sao thì cả hành động lẫn lời nói của cậu ta đều thể hiện rõ thái độ từ chối mọi tình cảm từ bên ngoài

rồi... có vẻ không phải với ai cũng sẽ tùy tiện mở lòng đâu..."

Lâm Hàm vuốt cằm nói: "Cũng không biết có phải do bị mọi người bàn tán nhiều quá hay không, mà gần đây trông cậu ta không vui cho lắm. Đầu tuần vừa rồi, quản lý Sở mua bánh Lady M đến khao mọi người, lúc vào đưa cho cậu ta một phần xong ra kể Phó tổng đang ngăn người cần điện thoại cạnh cửa sổ, không biết tức ai mà không khí trong phòng cứ như thể đông băng ngàn năm ấy..."

(*Lady M: một hãng bánh ngọt nổi tiếng)

"Xong sáng hôm trước, tổ bọn tớ phải báo cáo giám định tài chính của một công ti mà Phó tổng chuẩn bị tổ chức IPO, vừa nghe xong cậu ta đã chỉ ra một loạt số liệu cần hạch toán cẩn thận lại rồi nói, "Tốt nhất từ giờ trước khi làm báo cáo thì đưa tôi xem qua SA đã, nếu công ti nào gặp phải vấn đề tài chính ở mức độ cơ bản như thế này thì khỏi cần lãng phí thời gian của mọi người." — Nghe xong mà tớ toát mồ hôi lạnh luôn ấy."

(*IPO: Initial Public Offering — lần phát hành cổ phiếu công khai đầu tiên của một công ti

*SA: Self-Audit — kiểm toán nội bộ)

Trương Tình Tình sững sờ: "Cậu ta phát hiện ra số liệu có vấn đề ngay trong lúc họp á?"

Lâm Hàm: "Ừ đấy, miễn cảm với số má lắm, mặc dù không thể hạch toán chính xác luôn trong đầu, nhưng cậu ta phát hiện vấn đề rất chuẩn... Ban đầu bọn tớ cũng không tin đâu, nhưng về xác thực lại thì không còn gì để bàn cãi."

Trương Tình Tình: "Vãi thật, quả này vượt xa tầm với của bộ não tầm thường trong đầu tớ rồi!"

Lâm Hàm: "Ày, thì cũng đâu phải tự dưng trẻ thế mà ngẩng được vào vị trí ấy... Mà thôi, chúng ta cũng về làm việc đi, buồn nữa rồi tối lại bực mặt ra tăng ca."

Hai người thanh toán rồi đi ra thang máy trong sảnh.

Đúng giờ ăn trưa, rất nhiều người cũng đang chờ thang máy. Trương Tình Tình nhận ra người quen trong đám người đứng đó, bèn tiến đến chào hỏi: "Hứa tổng dùng bữa chưa?"

Người kia mặc chiếc sơ mi màu khói của Bvlgari, Lâm Hàm nhìn mặt cũng quen quen.

"Đồ nghề nghiệp của cậu à?" Cô thì thầm hỏi.

"Không phải." Trương Tình Tình giới thiệu cho cô, "Đây là CEO của Đầu tư Sơn Vũ, bên tớ từng hợp tác với tập đoàn sở hữu công ty anh ấy nên có gặp nhau vài lần."

Thấy Hứa Kính mỉm cười với mình, Lâm Hàm cũng vội chào hỏi: "Hân hạnh được biết Hứa tổng!"

Về công ty, đến lúc vào toilet Lâm Hàm mới đột nhiên nhớ ra mình đã gặp người kia ở đâu.

Trùng hợp gặp được Sở Mộ đang dặm lại trang điểm, Lâm Hàm thuận miệng hỏi: "Quản lý Sở, em vừa gặp được cái người ng ồi uống rượu với cậu soái ca trong Skyline hôm nọ đấy!"

"Ai cơ?" Sở Mộ chưa nhớ ra.

"Thì hôm bữa ấy..." Lâm Hàm nhanh chóng giải thích lại.

Lúc chơi Truth or Dare ở Skyline, vừa phát hiện ra Thích Tự là Sở Mộ lập tức kích động kéo Lâm Hàm nhìn theo, đối diện cậu trai kia còn một người đàn ông nữa, vì chuẩn gu của Lâm Hàm nên cô nàng mới càng có ấn tượng với người ta.

"Không ngờ lại là CEO của công ty đầu tư, vừa nãy em gặp anh ta trong sảnh chờ thang máy, nhìn gần trẻ lắm."

Sở Mộng thoa xong son môi liền hừ lạnh: "Em đừng có để vẻ ngoài của anh ta mê hoặc, chị nghe nói không ít quản lí cao cấp trong cái tòa nhà này là gay đầu, chưa biết chừng vị CEO này chính là ô dũ của cậu trai trẻ kia đấy!"

Lâm Hàm giật mình: "Hả? Không thể nào..."

"Sao không? Ở đây thì có gì mà không thể." Hai người sẩy tay rồi cùng đi ra ngoài. Sở Mộng lại cay đắng nói: "Mà cậu trai trẻ kia cũng ghê gớm thật, có chổng lưng rồi mà còn tranh thủ trêu ghẹo Phó tổng bọn mình, thế người ta gọi là "cưỡi lừa kiếm ngựa, được cả đôi đường" đấy, chắc chắn, người trẻ bây giờ thiệt tình..."

(*cưỡi lừa kiếm ngựa: lợi dụng dùng tạm "lừa" trong lúc đi tìm "ngựa" — đại khái là tranh thủ làm xong/được cả hai)

Hai người đang tán phét thì gặp phải Phó Diên Thăng ngay đối diện.

Lâm Hàm vội vàng giật giật tay áo Sở Mộng, nghĩ bụng thôi xong, quản lí Sở nói oang oang như thế đảm bảo Phó tổng đã nghe được hết rồi. Trái lại, Sở Mộng chẳng hề thấy áy náy khi bàn tán sau lưng đối phương, thậm chí còn ung dung chào hỏi Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng cũng gật đầu lại, rồi sải bước đi qua hai người.

Đến khi trở lại phòng làm việc, sắc mặt hắn mới trầm hẳn đi.

...Cưỡi lừa kiếm ngựa?

Phó Diên Thăng rút điện thoại ra từ túi quần, kéo danh bạ đến một dãy số đã sớm không thể gọi được nữa, ánh mắt lóe lên.

Vài giây sau, hắn lên trang web của tòa nhà Phong Mậu, tìm ra được ba công ti Đầu tư trong danh sách, sau đó lần lượt đi đầu tra từng cái một với công cụ tìm kiếm chuyên nghiệp, rốt cục cũng xác định được mục tiêu —

Công ti TNHH Đầu tư Sơn Vũ

Vốn đăng kí: XXXX vạn NDT

Cổ đông

Tập đoàn Tư Nguyên: 50%

Hứa Kính: 50%

CEO: Hứa Kính

...

Phó Diên Thăng nhìn chằm chằm vào cái tên này, thoáng có đi ều suy nghĩ.

*

Tháng 5. Đã qua lập hạ, chưa đến tiểu mãn.

(*tiểu mãn: 1 trong 24 tiết khí, bắt đầu vào khoảng 21-22/5 dương lịch)

Một chiều cuối tuần, trời xanh gió nhẹ, hương bạch ngọc lan thoang thoảng trong không khí.

Phó Diên Thăng hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, lại "được" khách hàng quen biết từ hồi làm việc ở Cảng Thành hẹn đi uống nước.

"Tiểu Phó, đến Hải Thành sao không nói với bọn tôi một tiếng? Hôm đó mà Vương Đống không gặp cậu ở khách sạn Dụ Phủ thì tôi còn chẳng biết cậu chuyển công tác đấy."

Người hẹn gặp hẳn là CEO họ Lưu của một công ti nhà mạng, dự án niêm yết năm ngoái của bọn họ ở Cảng Thành là do team của Phó Diên Thăng phụ trách.

"Ha ha, cũng mới một tháng thôi, căn bản cũng chưa có thời gian."

"Sao cậu lại quyết định đến Minh Thái vậy? Tôi nghe bảo hình như Minh Thái còn không lớn bằng Hoàn Thịnh cậu làm h ấ trước mà." Lưu tổng đưa cho h ấ một điều thuốc.

Phó Diên Thăng nhận lấy, nhưng chưa châm lửa luôn, cong cong khóe miệng thản nhiên đáp: "Căn bản là đổi chỗ ở thôi, chứ đâu chẳng như nhau."

"Như nhau?" Lưu tổng lắc đầu cười, "Đúng là chỉ có cậu mới nói vậy."

Góp mặt còn có một vài thương nhân khác, Lưu tổng quay ra giới thiệu Phó Diên Thăng cho bọn họ, kể lại lúc trước nhờ có h ấ mà công ti mình được nâng t ầm ra sao, thêm vốn thế nào, giọng điệu đầy tán thưởng và cảm kích.

Trong lúc đối phương thao thao bất tuyệt, Phó Diên Thăng lại chú ý đến một cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Quán nước bọn họ đang ng ồ nằm trên t ầng 7 của một tòa nhà phía nam bến cảng Tỉnh Nguyệt, qua lớp cửa kính sát đất là nhìn thấy g ần như toàn bộ dòng người quanh cảng.

Trong cửa hàng đ ờnám t ầng dưới của tòa nhà đối diện, có hai thanh niên đang chọn chọn lựa lựa ở khu hàng mới về Một trong hai có dáng người cao ráo, cùng ngoại hình đẹp đến lóa mắt—là "Thích Phong" mà Phó Diên Thăng gặp được ở Skyline một tháng trước.

Phó Diên Thăng ngậm điều thuốc trên môi, rít nhẹ một hơi, hai mắt d ần nheo lại.

Lưu tổng bên cạnh vẫn chưa dứt lời: "Trước đây tôi có mời cậu ấy về làm với mức lương gấp đôi bên Hoàn Thịnh, thế mà vẫn bị từ chối. Tôi lại tưởng người này cao ngạo, không thêm cái vị trí ấy, ai ngờ bây giờ lại đầu quân cho Minh Thái..."

Một người khác uyển chuyển bình luận: "Minh Thái cũng không tệ mà, vậy hiện tại Phó tổng đang giữ nhiệm vụ gì ở Minh Thái?"

Phó Diên Thăng: "Cũng vẫn hợp tác với nội bộ các công ti, làm mấy công tác bảo tiêu cổ phiếu sáp nhập thu mua các thứ thôi."

"Phó tổng, đây là danh thiếp của bọn tôi, nếu có công ti chất lượng nào lên sàn, mong sẽ được Phó tổng đánh tiếng trước cho."

"Không thành vấn đề.."

Phó Diên Thăng vừa xã giao với bọn họ, vừa phân tâm theo dõi động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy thanh niên nào đó đang bận ướm áo lên người đi cùng, xong còn ghé tai đối phương th à m th à m thì thì, từ nụ cười cho đến động tác đều quá mức mờ ám.

Phó Diên Thăng bỗng cảm thấy bức bối, hạ thuốc uống vào một ngụm trà bạch mẫu đơn trước mặt mà vẫn không hạ hỏa nổi.

Một lát sau, hần nhẩn điều thuốc chỉ còn lại một nửa xuống gạt tàn, quay ra đánh tiếng với Lưu tổng: "Trùng hợp quá, tôi có một người bạn cũng đang ở cảng Tỉnh Nguyệt, định xuống chào hỏi một câu, Lưu tổng không để bụng chứ?"

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Online xin tư vấn một chút, tiêu yêu mà tôi vừa gặp đã yêu trong quán bar cho tôi số điện thoại không gọi được thì làm sao đây?"

>Hãy để đ ồng nghiệp tốt cho bạn mạnh mẽ!

Sở Mộng: "Có khi nào tên CEO kia chính là chổng lưng của hần không."

Hứa Kính: "Không không không mấy người hiểu l à m r ồi." (¯ ▽ ¯)

Sở Mộng: "Thằng nhóc kia nhất định là đang cưới lừa đi kiếm ngựa!"

Phó Diên Thăng đi điều tra ra Hứa Kính: "Thế cho nên đây là "lừa" hả?

Hứa Kính: Tiên sư nhà cậu, cậu mới "lừa" ấy!

Nửa tháng sau, Phó Diên Thăng tình cờ chạm mặt Thích Phong và Lăng Khả gần cảng Tỉnh Nguyệt.

Phó Diên Thăng *nhíu mày*: Một tháng không gặp mà cậu ấy đã lại tìm "ngựa" mới rồi?

Lăng Khả: Mẹ nhà anh, anh mới "ngựa" ấy!

Thích Tự ở nước Mĩ xa xôi: "Gây chuyện xong chạy thẳng, ản "thành tích" lẫn tên."

(*chế từ một câu thơ trong "Hiệp khách hành" của Lý Bạch về người làm chuyện nghĩa hiệp xong mà không cần lưu lại tên tuổi—"Xong chuyện phải áo đi, thân lẫn tên thâm tàng")

—Nhắc nhở từ Hệ thống:

Bởi vì hành vi ghẹo xong chạy quá xấu xa, 2 chương này anh trai xác định khỏi lên sóng đi. *doge*

Thích Tự:???

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dân mù kinh tế tài chính như mình gặp phải bộ này mà méo mặt, hi vọng là không khiến mọi người bị rối với mấy thuật ngữ chuyên ngành, đoạn nào cần sửa thì mọi người cứ góp ý he.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 5: Thích Phong Thật-Giả

Nhân dịp sắp chuyển mùa, Thích Phong đòi đi mua quần áo mới để có cơ hẹn hò với Lăng Khả, hai người nhàn nhã ăn malatang rồi xuống phố đi dạo.

(*malatang: món lẩu thập cẩm đường phố bắt nguồn từ Tứ Xuyên)

Lăng Khả thấy Thích Phong rút một chiếc áo phông trắng từ trên giá xuống, ngửa ngáy lên tiếng: "Cậu nhiều áo phông vậy rồi mà vẫn muốn mua nữa à?"

"À không, là mua cho cậu." Thích Phong cầm áo địnhướm lên người Lăng Khả.

"Tôi đâu có cần, tôi cũng nhiều lắm rồi!" Lăng Khả giật lùi về phía sau.

"Cậu không thấy cái này đặc biệt à?" Thích Phong trải áo ra, nháy nháy mắt với Lăng Khả.

Lúc này Lăng Khả mới phát hiện, thì ra trên ống tay chiếc áo kia có thêu một hình lá phong nhỏ, nằm ở vị trí kín đáo nên ban đầu cậu mới không để ý thấy.

"Đừng nói là cậu muốn tôi mặc nó đến trường đấy nhé?" Mặt cậu bỗng nóng ran, "Nhỡ bị ai nhìn thấy thì sao? Cậu thấy đám thiếu về bọn mình trên diễn đàn trường vẫn còn ít quá hả?"

Thích Phong cười nói: "Không mặc ra ngoài thì mặc làm áo ngủ ở nhà cũng được mà."

Lăng Khả: "Cậu thôi đi..."

Bất chấp sự phản đối của cậu, Thích Phong còn chọn thêm mấy thứ nữa rồi ra tính tiền cả thế. Ra đến cửa, Lăng Khả hỏi giá của chiếc áo phong kia, hắn mới thuận miệng đáp: "Không đắt đâu, 299 thôi."

(*gần 1 triệu VND)

"299!?" Lại còn 299 "thôi"!!?

Lăng Khả không tin, lôi móc áo trong túi ra xem rồi phát hoảng: "Một cái áo phong mà 299? Trời đất, chỉ vì cái hình lá phong nát đó hả, cậu lãng phí quá đó!"

"Lá phong... nát?" Trái tim Thích Phong cũng thiếu đi đâu nát bấy.

Lăng Khả nghiêm túc giải thích với hắn: "Ý là cái hình lá phong thêu bị sút á."

Thích Phong thở phào, lâu lâu nói: "Dù sao cũng mua rồi, chỉ cần cậu mặc nó thì sẽ đáng giá thôi mà?"

Lăng Khả không suy chuyển được hắn, đành nhét lại áo vào túi, hỏi: "Uống trà sữa không?"

Thích Phong sắp lại chột chột tay đối phương: "Cậu khao à?"

"Đang ở ngoài, đừng dính người như vậy." Lăng Khả nhắc một câu, nói xong lại không nổi, nên cũng chột lại hắn, "...Ờm, mới cả cậu cũng mua quần áo cho tôi mà."

"Thế cậu còn chột tôi làm gì?" Thích Phong lại chột chột.

"Cậu bắt đầu trước mà..." Hai người cứ thế mãi mê tán tỉnh, cho đến khi bắt gặp một người đàn ông xa lạ đang nhìn mình chăm chăm, Lăng Khả vội nói: "Đừng nghịch nữa, có người nhìn kìa."

Cậu thử tách ra khỏi Thích Phong, nhưng người kia không những không rời mắt, mà còn trực tiếp tiến về phía bọn họ.

Lăng Khả còn đang nghĩ bụng có khi nào là người quen, thì đối phương đã cất giọng gọi tên Thích Phong— "Thích Phong?"

Người xuất hiện không phải ai khác, chính là Phó Diên Thăng. Hắn đi đến trước mặt Thích Phong, giọng điệu nghe có vẻ mừng rỡ: "Không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Thích Phong mờ mịt khựng lại: "Anh là...?"

Phó Diên Thăng cũng hơi giật mình—Cậu ta tên Thích Phong thật!?

Thực tế kể từ sau cú điện thoại với Thích Phong, Phó Diên Thăng còn nghi ngờ cậu trai trong quán bar đã cho mình cả tên lẫn số giả.

Bởi vì chủ nhân số điện thoại kia không những không nhận ra mình, mà giọng nói của đối phương trong điện thoại cũng không hề giống với những gì hắn nhớ.

Cũng do gần đây bận bịu công việc mới, tin tức về người này lại quá ít, Phó Diên Thăng mới chưa thực sự ra tay, cho đến hôm nay bắt gặp người, hắn mới quyết tâm đi kiểm chứng một phen.

Thế nhưng đến gần rồi mới thấy, rõ ràng là cùng một diện mạo, mà Phó Diên Thăng lại cứ có cảm giác sai sai.

Hắn vừa lặng lẽ quan sát Thích Phong, vừa thâm tình diễn tiếp theo kịch bản: "Cậu không nhớ tôi sao? Tôi là Phó Diên Thăng, chúng ta từng gặp nhau ở bar Skyline."

"...Hả?" Thích Phong cũng đang dò xét đối phương, thậm chí còn sợ hay là mình đã quên đi nhân vật quan trọng nào, căn bản là nhìn người này trông cũng đứng đắn lịch sự, hẳn là không phải đến để gây sự.

Phó Diên Thăng liếc sang Lăng Khả, cố ý hỏi: "Đây là... bạn cậu à?"

Không chậm tiêu như Thích Phong, ngay từ khi người này xuất hiện, radar phát hiện tình địch của Lăng Khả đã hoạt động hết công suất.

Cậu rút tay trong túi quần, nghiêm túc xưng danh: "Là bạn trai."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lập tức lạnh đi, quay sang Thích Phong chất vấn: "Đã có bạn trai rồi, sao lúc ấy còn bảo tôi hôn cậu? Đây là lý do vì sao cậu không nhận điện thoại của tôi?"

Hai câu nói lập tức khiến Thích Phong quay cuồng trong mơ hồ.

"Anh, anh nói linh tinh cái gì thế hả!? Rượu nào, hôn gì, không nghe điện thoại bao giờ?"

Lăng Khả cũng như vừa bị sét đánh ngang tai, khiếp sợ quay sang trừng Thích Phong.

"Mà khoan," Thích Phong giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên chỉ vào đối phương rồi la lớn: "A! Anh chính là người..."

Cảnh tượng này vào mắt người yêu lại càng như đang khẳng định sự vụ "trăng hoa", Lăng Khả khó tin thốt lên: "Thích Phong cậu...!"

Phó Diên Thăng cười lạnh: "Nhớ ra rồi hả?"

"Không phải như cậu nghĩ đâu Lăng Khả!" Thích Phong chợt nhận ra sai lầm, vội nói: "Tôi không có quen anh ta!"

Nhưng lời này cũng quá mức sơ sài, cho nên bầu không khí vẫn căng như dây đàn.

Giọng điệu khiêu khích của Phó Diên Thăng cùng ánh mắt phẫn nộ của Lăng Khả giống như những thanh đao vô hình, liên tục bổ xuống một Thích Phong đang giãy dụa.

Lúc này Thích Phong đã quá luống cuống để giữ lấy hình tượng gia giáo gì đó, bối rối lo giải thích với Lăng Khả: "Cách đây một tháng, người này có add Wechat của tôi nhưng tôi không chấp nhận, sau đó anh ta cũng gọi cho tôi nói về bar Skyline gì đó, trong khi tôi còn chưa đến cái chỗ kia

bao giờ, thấy khủng quá nên tôi block luôn! Cậu không tin thì cứ kiểm tra điện thoại của tôi mà xem..."

Phó Diên Thăng giơ tay, thậm chí còn hoài nghi thanh niên trước mắt bị đa nhân cách... nếu không thì sao có thể diễn đến sinh động như vậy kia chứ?

Trước khi tình hình trở nên mất kiểm soát, Lăng Khả đã kịp tỉnh táo lại, nhìn một Thích Phong đầy thành thật, lại nhìn sang Phó Diên Thăng thờ ơ lạnh nhạt, nghiêm nghị nói: "Cho hỏi, anh còn nhớ mình gặp Thích Phong từ bao giờ không?"

Phó Diên Thăng lưu loát trả lời: "Ngày 17 tháng trước, khoảng 9.30 tối."

"Ngày 17/4?" Lăng Khả lục lại trí nhớ một hồi, còn giờ cả điện thoại ra xem lịch, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Phó Diên Thăng đầy kì quái: "Anh chắc chứ?"

Phó Diên Thăng: "Chắc."

Lăng Khả: "Hôm ấy là thứ hai, nếu tôi nhớ không nhầm thì bữa đó tôi với Thích Phong về trường rồi cũng chỉ ở trong kí túc, sao mà anh gặp cậu ấy được?"

Thích Phong nghe thế cũng nhẹ nhõm hẳn, gật gù lia lịa: "Đúng đấy! Tôi thật sự chưa gặp anh bao giờ mà!"

Với độ tự tin vào trí nhớ của mình, Phó Diên Thăng cho rằng Lăng Khả chỉ đang giúp Thích Phong nguy tạo bằng chứng.

Nhưng về mặt lẫn giọng điệu của Lăng Khả đều rất kiên định, mà để tăng độ xác thực cho lời nói của mình, cậu còn bổ sung thêm một câu: "Ngoài tôi ra, hai người bạn cùng phòng cũng có thể làm chứng cho Thích Phong."

Phó Diên Thăng nhú mày, là người yêu thì còn có thể mù quáng che giấu cho Thích Phong, chứ những người khác thì việc gì phải làm thế?

Lúc này, Thích Phong cũng lay được ít tỉnh táo từ Lăng Khả, bắt đầu suy nghĩ tại sao mình lại dính phải vụ việc đầy khó hiểu như thế.

"...Ngày 17 tháng trước à?" Hấn vượt vượt cằm, "Hình như lúc đấy anh tôi vẫn ở trong nước nhỉ, có khi nào là ảnh không?"

Hấn nói xong cũng như tự hù mình một phen, nghiêng đầu nhìn sang Lăng Khả.

Ngay sau đó, bốn con mắt đồng loạt nhìn về phía Phó Diên Thăng đầy quỷ dị.

"...Hôm ấy anh thực sự đã gặp một người có vẻ ngoài giống y như tôi?" Thích Phong không hề che giấu sắc mặt kì quái, "Sau đó hai người hôn nhau, rồi người ấy bảo anh mình tên là "Thích Phong"? Còn cho anh số điện thoại của tôi?"

Thấy Phó Diên Thăng gật đầu, Thích Phong cũng méo mặt.

"Đệt..." Hấn đưa tay lên che mặt, vài giây sau mới buông ra, nhăn nhó giải thích với Phó Diên Thăng: "Người anh gặp được, có khi là anh tôi rồi!... Mà không, nhất định chỉ có thể là anh tôi!"

Phó Diên Thăng khó hiểu: "Anh cậu?"

Lăng Khả ở bên cạnh cũng ngượng nghịu bổ sung: "Thích Phong còn có một người anh sinh đôi."

"...!?"

Đến lúc này, Phó Diên Thăng mới hiểu ra cảm giác sai sai này giờ là từ đâu mà có!

Trước đó không tài nào nhận ra, cũng là vì hấn chưa từng nghĩ đến khả năng người kia có sinh đôi, nhìn mặt nghe tên liên cho hai là một, bây giờ

được Thích Phong chỉ ra, hẳn mới lập tức phát hiện ra điểm khác biệt giữa hai người —

Thích Phong trước mặt tóc hơi nâu nâu, giống như đã nhuộm qua, mà Thích Phong trong trí nhớ của hắn lại để tóc đen cắt ngắn; Thích Phong này có đeo khuyên bên tai trái, Thích Phong kia hình như còn không bấm lỗ; chưa kể đến giọng nói và khí chất, Thích Phong giả nói giọng hơi trềnh, có nét láu cá, trong khi Thích Phong này nhìn đơn thuần hơn nhiều...

"Ý cậu là, anh cậu giả danh cậu để lừa tôi?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Chắc chắn luôn! Trò này ảnh dùng nhiều rồi, người anh nhìn thấy không phải tôi đâu!" Thích Phong nói xong còn choàng qua ôm Lăng Khả khẳng định lòng mình, "Tôi có bạn trai đây rồi, tuyệt đối không đi thả thính người khác đâu!"

Lăng Khả: "..."

Phó Diên Thăng dường như đã bị thuyết phục, hỏi tiếp: "Anh cậu tên là gì?"

"Ảnh tên Thích Tự, Tự nghĩa là đảo ấy!" Căn bản do anh trai hồ mình trước, nên Thích Phong cũng sẵn sàng bán đứng đối phương ngay tức thì, khai xong còn chủ động giao ra số điện thoại của anh mình, "Đây là Wechat của anh ấy, oan có đầu nợ có chủ, anh tìm ảnh mà đòi, đừng nhận nhầm người nữa!"

Phó Diên Thăng lưu lại dãy số, giờ tay tỏ lỗi với hai người bọn họ: "Vừa nãy tôi đường đột quá."

"Không sao không sao, anh không biết mà..." Sau khi biết anh trai này là người bị hại, Thích Phong cũng không tức giận nữa, giờ tay bắt lại, xong chợt nhớ ra nên dặn dò, "À đúng rồi, đừng kể là tôi cho anh số anh ấy đấy nhé!"

Phó Diên Thăng bật cười: "Được rồi."

Nhìn Phó Diên Thăng đi khỏi rồi, Thích Phong mới kéo Lăng Khả ngồi xuống một góc, dùng ba phút "Đệt đệt đệt" để diễn tả nội tâm quay cuồng của mình lúc này: "Thật không ngờ anh tôi cũng là gay!"

Lăng Khả cũng cảm thấy hỗn loạn không kém: "Trước kia cậu không biết hả?"

Thích Phong vẫn bày ra vẻ mặt vui: "Tất nhiên là không! Mười tuổi bọn tôi đã tách nhau rồi, lúc ấy thì đã biết cái quái gì đâu, sao nói mấy chuyện này được!?"

Lăng Khả: "Không phải nghỉ hè cấp hai cấp ba cậu hay sang bên đó chơi à? Lúc ấy cũng không nói gì sao?"

"Tôi qua bên đó để du lịch mà, với cả có phải ngày nào cũng đi chung đâu! Có đúng lần tham gia doanh trại hè dành cho thiếu niên thôi, nhưng mà hồi đó..." Thích Phong hồi tưởng lại, "Ngày nào bọn tôi cũng chỉ lo độ sức với nhau thôi thì phải?"

Lăng Khả: "..."

"Nói chung là trước giờ chưa từng nhắc đến chuyện này!" Thích Phong lắc đầu, "Chưa kể từ nhỏ ảnh đã thích cướp bạn gái của tôi, tôi cứ nghĩ ảnh thẳng chứ..."

"Bạn gái??" Âm giọng của Lăng Khả lập tức cao vút.

"À không không không!" Thích Phong vội sửa lại, "Ý là mấy nữ sinh theo đuổi tôi ý mà! Chưa bao giờ xác định quan hệ nào hết!"

Bởi vì chưa kịp xác định thì đầu bị anh hấn vọt đi mất rồi...

Sợ Lăng Khả nghĩ ngợi lung tung, Thích Phong cấp tốc ôm chầm lấy hấn làm nũng: "Giờ thì cậu biết mấy tin đồn kì quái về tôi là từ đâu mà ra chưa? Số tôi đúng là khổ không để đâu cho hết, à đấy, tháng trước ảnh về xong nói cái gì mà để "xem xét tình hình" ấy, có khi cũng vì ghen tị với tôi thôi! Chẳng trách anh ấy lại ghẹo cậu!"

Nhớ tới những chuyện anh mình đã làm với Lăng Khả, Thích Phong lại rú rít loạn xạ cả lên...

Trạng thái bất ổn này chung quy mới thể hiện hết được độ chấn kinh sau khi biết anh hấn cũng là đồng chí.

Lăng Khả đành phải nói: "Đừng có ghen bậy, sẽ không có chuyện tôi bị ảnh "vợt" đi đâu. Chưa kể với đi ầu kiện của anh cậu, một khi đã muốn thì sợ gì không kiếm được bạn trai mà phải cướp người của em mình?"

Thích Phong nói như đinh đóng cột: "Không, không có chuyện anh ấy đi tìm bạn trai đâu!"

"Sao lại không?" Lăng Khả không hiểu.

Thích Phong nói: "Ba sẽ không đời nào cho phép, thấy mẹ bảo, biết chuyện của tôi với cậu xong, ba phản đối dữ lắm, còn gọi điện thoại về cho tôi nữa mà..."

Lăng Khả lo lắng hỏi: "Ông ấy mắng cậu à?"

Thích Phong bỗng nhiên như bị giẫm phải đuôi: "Mắng tôi? Hộ khẩu ghi tôi ở với mẹ cơ mà, ông ta lấy tư cách gì mà mắng tôi?"

Lăng Khả: "..."

"Cậu không cần quan tâm đến ông làm gì." Thích Phong ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chỉ có anh tôi là thảm, ba quản ảnh đủ đi ầu, từ học hành cho đến xã giao, yêu cầu cao lắm, từ sau khi li hôn cũng chẳng đi tìm mẹ kế cho ảnh. Hiện giờ trên danh nghĩa ba chỉ còn đúng một đứa con là anh ấy, sự nghiệp lớn như thế cũng phải có người thừa kế chứ? Rồi còn nhiệm vụ nối dõi tông đường nhà họ Thích nữa?... Nói chung là anh tôi không come out được đâu, có mơ cũng đừng hòng."

Lăng Khả hỏi: "Này cậu bảo, anh cậu hay chơi chiêu giả danh cậu lắm hả?"

"Chủ yếu là h ồi trước thôi, hai năm nay thì ít lắm..." Đáp xong lời này, Thích Phong bỗng đứng cũng ngăn người.

Bởi vì sau khi cẩn thận nhớ lại, phần lớn những lần anh giả danh đều là từ h ồi cấp hai, mấy năm hần bắt đầu dậy thì, mị lực nam tính bắt đầu văng tung toé, hút lấy ong bướm ở khắp nơi...

Lần nào anh hần về nước cũng gặp được nữ sinh tìm đến tận nhà theo đuổi hần. Và giống như lần với Lăng Khả, anh đều giả danh thành hần đi tà lưạ người ta, đắc thủ rồi thì lập tức "cho tiền" ngay và luôn.

Mặc dù mấy trò đùa ác ấ y khiến hần phì ền muộn không ít, nhưng anh hai chưa từng làm gì tổn thương đến hần, ngược lại còn khiến hần ngộ ra rằng, chữ "thích" mà một vài người treo nơi cửa miệng thực chất nông cạn đến nhường nào, cho nên sau mỗi lần phát hiện, hần cũng chỉ phàn nàn một chút rồi thôi.

Hai năm nay anh hần trưởng thành hần, ngay cả mẹ cũng nói tác phong của anh ngày càng giống ba rồi, cho nên lần này bị Phó Diên Thăng làm phì ền, hần mới không nghĩ ra là anh mình lại bày trò.

Thích Phong tr ần mặc h ồi lâu, sau lại m ền lòng nói: "Thôi, cứ coi như chúng ta không biết chuyện này đi."

Lăng Khả: "...Hửm?"

Thích Phong: "Tôi đoán anh ấ y cũng chỉ chơi đùa thôi, không phải thật đâu."

Lăng Khả nghĩ nghĩ: "Nhưng cậu vừa cho người kia số anh cậu mà, có khi nào sẽ gây phì ền phức cho anh cậu không?"

Nhắc đến chuyện này Thích Phong lại nổi quạu: "Ảnh gây chuyện thì tự giải quyết đi là đúng rồi còn gì, đâu thể lần nào cũng đổ vỏ cho tôi hốt?" Sau đó lại khẽ hừ một tiếng, "Cậu khỏi lo, anh tôi xử trí mấy vụ này ghê gớm hơn tôi nhiều, ảnh mà đã không muốn phản ứng lại, thì không ai quấy rối nổi đâu."

<Epilogue>

Thích Phong: "Không phải đâu Khả Khả! Tôi thật sự không có quen người này! QAQ

Phó Diên Thăng: "... " Tiểu yêu cậu diễn cũng đỉnh lắm! (* ͡° ͜ʖ ͡°)

Thích Phong: "Nhất định người anh gặp là anh trai tôi rồi!"

Phó Diên Thăng: WHAT?

Thích Phong: Tôi khổ quá mà ' _>`

Sau đó xúc động ôm lấy Lăng Khả bày tỏ: "Thật may vẫn có cậu tin tưởng tôi!"

Lăng Khả: "Giải thích đi, chuyện bạn gái là thế nào?" (͡° _ ͡°)

Thích Phong:???

-

A/N: Chương sau là một trong số ít (nếu không phải duy nhất) với toàn điểm nhìn của công, cả nhà hãy trân trọng nhen~

-

vtrans by xiandzg

ÁaAAA hời ời nay mới biết senpai noticed me =))))))

Đùa chứ Hi Hi hào phóng lắm hình như ai bình luận cũng được gửi lì xì hết, chả qua mình chưa bao giờ được thể nghiệm cảm giác đại đại nhìn thấy tên như này nên xin phép bê lên đây tự thăm một xút (//▽//)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 6: Xác Định Mục Tiêu

Ngày đó sau khi trở về nhà, Phó Diên Thăng chỉ quanh quẩn nghĩ đến những chuyện liên quan đến Thích Tự.

Nhớ lại suốt một tháng này, trò đùa ác của đối phương đã dẫn đến biết bao nhiêu là đàm tiếu hiệu lần nghi ngờ vô căn cứ cùng chuyến tàu cảm xúc lượn lên lượn xuống như đèn cù của mình, hắn rất muốn cười phá lên.

Là tức quá hoá cười.

Bởi vì trước giờ chưa một ai hớp được hồn hắn, đã thế còn lừa gạt trên đùa r ỡ bỏ đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra giống Thích Tự.

Hắn thừa nhận người kia khiến mình hứng thú, thậm chí là người đầu tiên gây ra cảm giác mãnh liệt đến vậy. Cứ nhớ về hàng mi run run và hô hấp bối rối của Thích Tự trong nụ hôn hôm nào, lòng hắn lại như bị mảnh lông vũ cùng hơi thở ấy cào cho ngứa ngáy.

Thích Phong đã cho hắn số điện thoại của chính chủ, nhưng lần này Phó Diên Thăng cũng không vội liên lạc với đối phương luôn.

Thích Tự gạt hắn, chứng tỏ đối phương không muốn dính líu gì đến mình nữa.

Hắn cũng chẳng rõ lí do, là vì nụ hôn kia không khiến đối phương hài lòng, hay vì một điếu gì khác... nhưng hắn muốn tìm cho ra nhẽ.

Cậu ta tưởng ghẹo xong chạy mà được à? Phó Diên Thăng cũng chẳng vội, hắn sẵn sàng nhẫn nhịn chơi trò mèo vờn chuột với đối phương, để r ỡ xem ai sẽ rơi vào tay ai.

Mặc dù chưa có kinh nghiệm theo đuổi ai bao giờ, hắn cho rằng việc này cũng giống như một cuộc chiến tranh tài chính, từng bước đi phải thật logic, mà trọng điểm để phân thắng bại chính là nắm giữ nhiều thông tin chuẩn xác hơn.

Một khi hắn có thể dự đoán tất cả ý nghĩ và hành động của Thích Tự, công cuộc này coi như đã thành công một nửa.

Nhớ tới cuộc tán gẫu giữa Sở Mộng và Lâm Hàm ở văn phòng hồi nửa tháng trước, Phó Diên Thăng trước hết chĩa tầm ngắm về phía Công ti Đầu tư Sơn Vũ.

Chỉ ngay trong tối đó, hắn đã tìm thấy một manh mối chủ chốt—

Một trong những cổ đông lớn, nắm giữ tới 34.8% cổ phần của Tập đoàn Tư Nguyên bên trên Đầu tư Sơn Vũ, mang họ Thích, tên là Thích Nguyên Thành.

Không phải là Phó Diên Thăng miễn cảm, mà sự thật là cái họ Thích này quá hiếm thấy.

Hắn viết lại hai cái tên Thích Nguyên Thành và Thích Tự lên giấy, đánh một dấu hỏi bên trên gạch nối giữa hai người.

—Một người vẫn còn là sinh viên đại học, vì lí gì lại có thể gặp mặt quản lí cấp cao của một công ti đầu tư trong Phong Mậu? Nếu quan hệ giữa Thích Tự và Hứa Kính không phải như đám người Sở Mộng bàn tán, thì còn có thể là thế nào?

Dựa vào trực giác và kinh nghiệm phân tích lâu năm của mình, Phó Diên Thăng cả gan nghĩ đến một khả năng.

Lát sau, hắn lấy điện thoại nhắn một tin vào nhóm chat "Hoàn Thịnh—Trao đổi thông tin": "Cho hỏi, có vị nào hiểu biết nhiều chút về Tập đoàn Tư Nguyên không? Đã ai từng liên hệ với họ về vấn đề đầu tư hay thu mua sáp nhập gì đó chưa?"

Đám người trong nhóm lập tức bàn luận về vấn đề hẩn đặt ra—

"Tập đoàn Tư Nguyên? Bên kinh doanh thời trang ấy hả?"

"Đúng rồi, MeiWei, ME·WE, E"lite đầu là hãng con của bên đó đấy, cũng nổi phết."

"Là tập đoàn lớn đấy."

"Vừa đi tìm hiểu một chút, Tập đoàn Tư Nguyên đăng kí niêm yết từ chín năm trước tại NSDK, không chỉ kinh doanh quần áo, mà còn bao gồm cả hàng dệt và trang sức, dây chuyền từ sản xuất cho đến tiêu thụ rất toàn diện và chuyên nghiệp."

(*NSDK: trong thực tế là NSDL—Trung tâm lưu ký chứng khoán quốc gia tại Bombay)

"Đăng cấp thật..."

"Mới xem được báo cáo tài chính của MeiWei, không biết có phải do ảnh hưởng của thương mại điện tử hay không, mà hai năm nay hiệu quả kinh tế của bên đó có vẻ xuống dốc. [hình đính kèm]"

...

Phó Diên Thăng đảo mắt qua hình vẽ mà người kia gửi đến, hơi nhướng mày.

...Đám số liệu này có vẻ không đúng cho lắm.

Tuy nhiên có rất nhiều công ti trên thị trường cũng động tay động chân với báo cáo tài chính vì mục đích riêng, Phó Diên Thăng không lạ gì mấy chuyện này, nhận ra xong cũng chỉ coi như mình mắc bệnh nghề nghiệp.

Mục tiêu lần này của hẩn không phải công ti, mà là người đứng sau nó, cho nên liền kéo qua biểu đồ này xem còn tin tức gì hữu dụng nữa hay không.

...

"@ Phó, vừa hỏi được một chị ti ền bối làm ở Quĩ CAT, trước đây từng làm việc với Tư Nguyên trong một dự án ở Mĩ, cậu muốn add không?"

(*CAT: trong thực tế là CTA—cổ vấn giao dịch thương phẩm)

Tin nhắn này lập tức thu hút sự chú ý của Phó Diên Thăng, hắn trả lời: "OK, phiền cậu gửi cho tôi."

"Không vấn đề, nhưng mà chị ấy bảo dự án này là từ rất nhiều năm trước rồi, có một vài tư liệu sẽ không tham khảo được nữa đâu."

"Không sao."

Phó Diên Thăng nhanh chóng add chị ti ền bối Selina của người đồng nghiệp cũ kia, hỏi thẳng vào vấn đề "Chị có biết nhiều về cổ đông Thích Nguyên Thành của Tập đoàn Tư Nguyên không?"

Selina: "Ý cậu là tin ng ầm?"

Phó: "Phải."

Selina: "Thích Nguyên Thành là người sáng lập ra MeiWei, sau được nhà họ Tư rót vốn phát triển thành Tập đoàn Tư Nguyên, nhưng theo tôi được biết, người đi đầu hành thực tế vẫn là Thích Nguyên Thành, một người kín tiếng, định cư tại New York cũng lâu rồi."

Phó: "Tư Nguyên là tập đoàn nội địa, sao cổ đông lớn như hắn lại định cư ở nước ngoài?"

Selina: "Từ chín năm trước, thị trường tiêu thụ chủ yếu của MeiWei đã là Mỹ. Không chỉ là chủ tịch của Tư Nguyên, Thích Nguyên Thành còn là COO của MeiWei, sau này ME·WE nổi danh ở nước ngoài thì mới bắt đầu tấn công vào thị trường nội địa, bây giờ cũng coi như một nhãn hàng hiệu có tiếng ở trong nước."

(*COO: Chief Operating Officer—giám đốc vận hành, dưới quyền CEO)

Phó: "Đi đường vòng hả?"

Selina: "Cũng không hẳn, trước kia MeiWei không cạnh tranh được ở trong nước, Thích tổng nản lòng, chuyển sang tập trung phát triển thị trường quốc tế, về sau thì chắc là thuận thế tiến lên thôi. Nghe nói cái năm xuất ngoại thì ông ấy cũng li hôn, vợ cũ là một MC rất đẹp, thành đạt, hai người có với nhau một cặp sinh đôi, sau khi chia tay thì mỗi người nuôi một đứa, Thích tổng thương con trai mình dữ lắm..."

Phó Diên Thăng nhìn đoạn tin này, nhú nhú mày.

Xem ra cậu trai trêu chọc hắn đúng thật là một thái tử có xuất thân khủng.

Cũng phải, cái điệu bộ thần thái lúc Thích Tự câu dẫn hắn ở bar hôm ấy không chỉ kiêu ngạo hờ hững hay dụ hoặc, mà còn chẳng hề âm thầm chút nào.

Selina nói: "Nhưng mà đây đâu là chuyện từ tám chín năm trước rồi, hiện tại tái hôn hay chưa thì tôi không rõ."

Phó: "Không sao, vậy chị có biết bằng hữu nào hay giao lưu với Thích Nguyên Thành không?"

Selina: "Tôi biết hai người, một là Mạnh Gia Hoà—Tổng giám đốc chuỗi siêu thị châu Á ở nước ngoài, một là Tề Thế Phong—làm kinh doanh riêng, cả hai là thương nhân Hoa Kỳ đầu quốc tịch Mỹ có tiếng."

Phó: "Đầu là người sống ở nước ngoài sao? Có ai ở trong nước không?"

Selina: "Trong nước á? Trong nước thì chắc có Tư thị, bên rút vốn cho MeiWei hồi trước ấy, thấy bảo hồi MeiWei gặp nguy đã được nhà họ cứu

cho một bàn thua trông thấy, nên sau này phát triển lên tập đoàn, mới đặt tên là Tư Nguyên..."

...

*

9 giờ tối, không ít thanh niên vẫn đang miệt mài tập luyện trong phòng gym.

Chiếc điện thoại trên kệ máy chạy rung lên báo tin nhắn, nhưng chủ nhân của nó vẫn tiếp tục nện xuống từng bước chân mạnh mẽ, không chút suy chuyển.

Mãi đến khi số km trên màn hình đạt đến tiêu chuẩn, hắn mới dãn giảm tốc độ, đi đều chỉnh lại hơi thở có chút gấp gáp rồi bước khỏi máy tập.

Phó Diên Thăng cầm điện thoại lên, bắt gặp tin nhắn của Giang Hiểu từ ba phút trước: "Nghe nói cậu đang thăm dò về tình hình của tập đoàn Tư Nguyên qua các đồng nghiệp cũ hả, sao vậy? Phát hiện ra chuyện gì à?"

Phó Diên Thăng lấy khăn lau mồ hôi, trả lời lại: "Không phải, hỏi vậy thôi."

Hai ngày nay, Phó Diên Thăng đã nghe ngóng được không ít tin tức về Thích Tự, tâm tình đang rất phấn khởi.

Hắn để điện thoại xuống đi tắm, sau đó sáng khoái rời khỏi phòng gym, tản bộ về nhà.

Trên đường về lại nhận được điện thoại của Giang Hiểu, đối phương hỏi hắn: "Làm ở công ti mới thế nào rồi?"

Phó Diên Thăng: "Không quá ổn."

Giang Hiểu: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Gây chuyện kinh động, bị người rèm pha."

Giang Hiều ngạc nhiên: "Cậu mà gây chuyện gì kinh động?"

"Tuổi trẻ bồng bột, tránh thế nào được." Nói đến đây, giọng điệu của Phó Diên Thăng lại sinh động bất thường, "Nhưng mà không hề hối hận."

Giang Hiều: "Ha ha, thích ứng có vẻ tốt đấy nhỉ, tốt rồi thì có việc cho cậu đây."

Phó Diên Thăng: "..."

Giang Hiều: "Đổi qua máy chuyên dụng đi."

Phó Diên Thăng: "Tôi vẫn đang trên đường, về đã rồi lên."

Chỗ ở của Phó Diên Thăng nằm trong Riverview Garden, cách quận Kim Dung chỉ 3km, quanh nhà không thiếu thứ gì, từ trung tâm thương mại, phòng tập, công viên cho đến vân vân và vân vân.

Khu chung cư với giá 150,000NDT/m² rất xứng tầm với nghề nghiệp và thân phận của hắn, nhưng vấn đề là hắn lại chẳng mất một xu nào để ở đây.

(*gần 500 triệu 1 mét vuông)

Bởi vì tất tần tật đã có người lo hết.

Sau khi quét vân tay vào cửa, hắn tiện tay để túi đồ tập ngay cửa ra vào, đổi dép rồi đi thẳng vào phòng làm việc.

Trong phòng có đặt bàn làm việc bằng kim loại, Phó Diên Thăng mở ngăn kéo thứ hai bên tay phải, lấy ra một chiếc điện thoại di động, nhấn nút bật nguồn.

Màn hình sáng lên, bên trên có một vài icon rải rác, hắn nhấn vào icon đang có chấm đỏ, quét mặt nhận diện, sau đó thuần thực gõ một chuỗi mật khẩu dài vào khung pop-up.

Trải qua một loạt bảo mật, Phó Diên Thăng mới được dẫn vào một nhóm chat.

Nhóm chat có khoảng 7-8 người, nick của ai cũng là một thuật ngữ toán học, bên trong đã có không ít thảo luận.

Mũ 2: "Vụ lần này lớn thế cơ á?"

Log: "Điêu tra hoành tráng cỡ này, chắc phải tích tụ lâu lắm rồi đây."

Lim: "Có khi nào do gần đây con trai út nhà họ Tư huênh hoang quá, mới khiến vị nào bên trên không vừa mắt không?"

Kì Diễm: "Đừng có đoán mò, nếu không phải động đến lợi ích của người dân, thì bên trên cũng chẳng động đến dạng tập đoàn có máu mặt thế này đâu."

(*kì diễm: singularity)

Log: "Xem ra lần này Tư thị gặp nguy rồi."

...

Phó Diên Thăng còn đang ngả ngón dựa vào tấm cửa sổ sát đất, nhìn đến đoạn chat này mà con người lập tức co rụt lại.

...Tư thị?

Hắn lập tức đứng phắt dậy, nhấn cho chủ nhóm một tin: "@ Hàm Số: Mục tiêu lần này là Tư thị?"

Nếu như hắn nhớ không nhầm, Tư thị có đến 17.1% cổ phần ở Tập đoàn Tư Nguyên, là cổ đông lớn thứ hai sau Thích Nguyên Thành!

Hàm Số "ừ" một câu,, sau đó gửi tài liệu qua cho hắn.

Phó Diên Thăng cấp tốc lướt qua một lần. Bắt gặp cái tên Tư Nguyên trong danh sách các mục tiêu liên quan cần đi điều tra, hắn không khỏi chấn

động dữ dội.

Mấy ngày trước còn phải dùng thủ đoạn cá nhân để thăm dò, giờ thì mọi chi tiết đều đang bày ra trước mắt...

Tài liệu không chỉ ghi lại lịch sử hình thành và phát triển của Tập đoàn Tư Nguyên, mà còn có đầy đủ thông tin cá nhân của cổ đông lớn nhất là Thích Nguyên Thành, từ bằng hữu thường hay giao lưu nhất, cho đến người vợ đã li dị và các con...

Và đương nhiên là không thể thiếu người thừa kế duy nhất trên mặt pháp lí, Thích Tự.

Phía trên còn kèm theo một bức ảnh của Thích Tự.

Chụp khi đối phương tốt nghiệp phổ thông, chắc hẳn là do người của Cục Tình báo cap lại màn hình web trường, nhìn hơi mờ, nhưng Phó Diên Thăng vẫn dễ dàng đối chiếu được với cậu trai trong trí nhớ của hắn.

Phó Diên Thăng nhẹ vuốt qua khuôn mặt có chút gì đó ngây ngô non nớt trên bức ảnh, đầu ngón tay ban đầu nóng lên, nhưng sau đó lại trở nên lạnh lẽo.

Hắn nhắm lại hai mắt, hỏi Hàm số: "Vụ việc của Tư thị lần này nghiêm trọng lắm à?"

Hàm số: "Theo tin tức của Cục Tình báo, hoạt động kinh doanh của Tư thị dính líu đến toàn vấn đề nghiêm trọng như tham nhũng hối lộ, giao dịch tay trong, phá hoại trật tự nền kinh tế thị trường, còn diễn ra đến cả mấy năm rồi. Vấn đề là bên đó xử lí rất tinh vi, rất nhiều chuyện không dễ gì mà tố giác, cho nên bên trên mới lệnh cho chúng ta tiến hành đi điều tra chuyên sâu."

Phó Diên Thăng: "Tức là vụ này của bọn họ không liên quan lắm đến Tập đoàn Tư Nguyên?"

Hàm Sở: "Chuyện này thì chưa thể xác định, vừa rồi tôi hỏi cậu sao dạo này lại đi đi đâu tra về Tư Nguyên, là vì tưởng cậu phát hiện ra vấn đề gì đấy."

Nhớ tới điểm gì đó không đúng trong lúc nghĩa qua báo cáo tài chính của Tư Nguyên mấy ngày trước, Phó Diên Thăng bỗng nhúu chặt hai mày.

Hàm sở nói tiếp: "Mà bất kể lí do của cậu là gì, thì Tư thị cũng là một cổ đông lớn của Tư Nguyên, khả năng liên lụy là rất cao. Đầu não của Tư thị nằm ở Hải Thành, lão Nhâm đi đâu cậu đến đây cũng là vì muốn cậu tham gia vào vụ án này. Ông định để cậu đi móc nối với một nhân vật quan trọng ở Tư thị."

Phó Diên Thăng: "Ai?"

Hàm sở: "Tư Trạch."

Tư Trạch, con trai trưởng của người đi đầu hành Tư thị—Tư Lại, cùng với Lâm Hoán, con trai của đại gia số một Yến Thành—Lâm Chấn Đông, là thế hệ tài phiệt thứ hai có tiền đồ xán lạn nhất cả nước. Hai người này tuổi tác tương đương, đều là thái tử danh chính ngôn thuận của dòng họ, hành động khoa trương, có thể nói là không ai trong giới còn lạ gì.

Hàm sở: "Trước đó chúng ta có sắp xếp A Tâm ở bên cạnh Tư Trạch, nhưng hiện tại cậu ta nói mình có lí do cá nhân không thể làm tiếp được, đang xin chuyển công tác."

Phó Diên Thăng nhớ lại phần giới thiệu trong văn kiện, phân tích ra: "Tư Trạch đã giúp cha quản lí Tư thị bốn năm nay, gần ấy thời gian cũng đủ để hắn an bài những nhân tố quanh mình rồi, tôi chỉ vừa mới tới Hải Thành, dễ gì mà thâm nhập được."

Hàm sở: "Lão Nhâm cho chúng ta hai năm để khai thác."

Phó Diên Thăng có chút do dự: "Tôi có thể chọn mục tiêu không? Cũng là một nhân vật trong danh sách trọng điểm."

Hàm số: "Cậu muốn đi đâu tra ai?"

Phó Diên Thăng đánh một cái tên vào khung chat.

Dường như Hàm số không hề ngạc nhiên về lựa chọn của hắn, chỉ hỏi: "Đối phương ở nước ngoài, lại còn là một thương nhân rất thành thực, cậu ở Hải Thành này, có chắc là sẽ tiếp cận được không?"

Phó Diên Thăng: "Tôi muốn thử."

Hàm số: "Được, vậy để tôi báo lên trên."

Phó Diên Thăng buông điện thoại, xoay người đến cạnh cửa sổ.

Cửa sổ phòng làm việc nhìn thẳng ra sông Bồn nổi danh nhất Hải Thành, hắt vào các thể loại đèn led từ dãy nhà chọc trời bên sông.

Nơi có người hoan ca mỗi đêm, có cả người ngập trong sự xa xỉ...

Lúc này, ánh mắt Phó Diên Thăng đã không còn nhẹ nhõm phần chấn như một tiếng trước, thay vào đó là những thâm trầm đầy ngưng trọng.

Nếu như thật sự có dính líu đến Thích Nguyên Thành, thì đây không còn đơn giản là một trò chơi cá nhân giữa hắn và Thích Tự.

Mà đã trở thành—một cuộc săn bắt đúng nghĩa.

-Hết Q0 -

<Epilogue>

Phó tiểu công tử mĩ giảng lưới chuẩn bị bắt Thích Tự~

Trong đầu còn tưởng đang tưởng tượng: Tiểu yêu nghịch ngợm, lần này thì đừng hòng mà thoát được, mau ngoan ngoãn chui vào lòng chồng em đi~

Thế rồi nhiệm vụ tới...

Phó tiểu công: "Đệt, đây chỉ muốn tình thú với vợ tương lai một chút thôi mà! Chưa bắt đầu yêu đương đã kêu người ta đi đi đâu tra ba vợ có phải tội phạm hay không, nghe thế mà được à?" ㄟ(°A°)ㄏ

Thích Nguyên Thành: "Đương nhiên là không được! Dám đi đâu tra ta? Còn định bầy con trai ta? Cậu cứ xác định què đi!" (ㄟ|||ㄟ)

-

A/N:

Mọi người đừng lo, tiểu công sẽ bảo vệ ca ca thật tốt~

Chương sau bước vào màn đầu tiên, quay lại điểm nhìn của ca ca nhé.

-

vtrans by xiandzg

T/N:

- Ở epilogue với A/N mình sẽ giữ nguyên cách gọi Thích Tự là ca ca
- Quét bình luận trên TG thì có vẻ ngay cả tác giả cũng ủng hộ tên CP của hai bạn là 夫妻肺片 /fūqīfèipiàn - Phu Thê Phế Phiến/. Nghe "lá phổi phu thê" kêu thế thôi chứ thật ra nó là món Phở Bò Om đặc sản của Tứ Xuyên này đây...

/tmi: Phó đ ồng âm với Phu,

Thích đ ồng âm với Thê,

hence the name =))))/

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 7: Tiêu Chí Lựa Chọn

Hai tháng sau.

Vừa nghỉ hè, Thích Tự nhanh chóng thu xếp rời trường theo lời ba.

Tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành bảo Anne làm một bữa cơm toàn món tủ của Thích Tự, chào đón hấn về nhà.

"Mọi chuyện ở trường vẫn ổn chứ?" Thích Nguyên Thành hỏi hấn trong bữa cơm, "Có quen được bạn tốt nào không?"

"Cũng ổn, bạn hơn h ấ học phổ thông một chút." Hai cha con ăn uống thoải mái, Thích Tự cũng không câu nệ lễ nghi, vừa ăn vừa nói, "Bạn học đến từ đa quốc gia, còn gặp được hai người đồng hương."

"Ồ? Là người thế nào?" Thích Nguyên Thành quan tâm nghe ngóng.

"Đầu là nữ sinh, không quá thân."

"..."

Thích Nguyên Thành hỏi tiếp: "Vậy bình thường mà không lên lớp thì con làm gì?"

"Ở kí túc xá, đọc sách, chơi đàn." Thích Tự nếm thử món cá hấp của Anne, mắt sáng rực lên "Thỉnh thoảng đi concert, tập gym..."

"Một mình?"

"Vâng."

"Không chán à?" Thích Nguyên Thành thấy lạ.

"Chán."

"..."

Thích Nguyên Thành cũng không biết làm sao để tiếp tục tán gẫu với con trai.

Một lát sau, ông không nhin được mà nhận xét: "Hình như con không chơi với bạn học bao giờ nhỉ."

Từ hồi sang Mỹ năm mười tuổi, Thích Tự đã như vậy. Mới đầu Thích Nguyên Thành chỉ cho là hấn chưa quen, qua một thời gian sẽ khác, nhưng hết tiểu học, trung học, và hiện tại là đại học... dường như ông chưa từng nghe Thích Tự kể về một người bạn thân nào, càng chưa từng thấy hấn dẫn bạn về nhà bao giờ.

"Ba..." Thích Tự vừa chăm chú chậm rãi xấn cá, vừa nói, "Nếu như con bảo con thấy bạn học của mình đều quá ngây thơ, ba có cho là con cao ngạo không?"

Thích Nguyên Thành sững sờ: "Ngây thơ?"

"Đại khái là cảm thấy tụi nó quá đơn thuần, không từng trải." Hấn nhìn lên, ánh mắt có phần khó xử, "Không có chủ đề chung để nói, thì làm sao kết bạn được?"

Thích Nguyên Thành: "..."

Thích Nguyên Thành nhớ lại chín năm trước đây, khi ông và Khương Oánh li hôn, cả hai có thỏa hiệp để mỗi người nuôi một đứa. Ban đầu ông muốn mang theo Thích Phong, bởi vì Thích Tự vừa mới bị bắt cóc cách đó một năm, ông chỉ sợ nó đi theo mình lại gặp phải nguy hiểm gì thì không biết phải ăn nói với vợ cũ thế nào, hơn nữa tính cách Tiểu Phong sáng sủa hơn anh trai, lại ham thích mới lạ, khả năng cao là sẽ dễ thích ứng với cuộc sống ở nước ngoài hơn—chỉ là không ngờ, Thích Tự lại chủ động đề nghị đi cùng ông...

Thích Nguyên Thành rất mừng. Từ khi đến Mỹ, sợ Thích Tụ ở nhà một mình buồn, nên đi đâu ông cũng dẫn nó theo, bất kể là gặp bạn, đi họp, xã giao, hay thậm chí là đến các nước để bàn chuyện làm ăn, chỉ cần Thích Tụ đồng ý, ông chưa từng ngại mang con đi cùng.

Hiện tại nghe được giải bày của Thích Tụ, ngẫm lại mới thấy đứa nhỏ này đã trải nhiều sự đời như vậy, trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa cũng là điều dễ hiểu.

Thích Tụ nói tiếp: "Con thích giao lưu với những người hơn tuổi, nhưng Hứa Kính chẳng hạn, anh ấy hiểu biết nhiều, vậy mới có nhiều cái để trò chuyện chứ."

Thích Nguyên Thành bỗng như hiểu ra điều gì đó: "Chả trách..."

Hứa Kính đến Tư Nguyên từ sáu năm trước. Ban đầu, cậu thanh niên vừa tốt nghiệp thạc sĩ chỉ nhận lời mời về làm Phó phòng ban tiêu thụ quốc tế. Sau một lần ghé qua công ti, không biết làm sao mà Thích Tụ lại quen được đối phương.

Khi đó, Thích Nguyên Thành cũng rất bất ngờ, bởi vì ông hầu như không thấy Thích Tụ trò chuyện với ai lâu đến vậy, cho nên mới không khỏi để mắt đến Hứa Kính nhiều hơn. Về sau thấy lần nào Thích Tụ đến công ti cũng dính lấy Hứa Kính, Thích Nguyên Thành dứt khoát bổ nhiệm người kia làm trợ lý, để Thích Tụ tiện bề tìm đến hơn.

Mà không phụ sự kì vọng của ông, mấy năm ấy Hứa Kính cũng hết lòng chiều cố Thích Tụ như em trai ruột của mình.

Khi đó Thích Tụ mới đang học trung học, Hứa Kính lớn hơn hẳn mười hai tuổi, còn sở hữu tấm bằng thạc sĩ danh giá, sẵn khả năng giúp đỡ và đưa ra những lời khuyên trong cả học tập lẫn cuộc sống cho hắn.

Cuối tuần mà rảnh, Hứa Kính còn chủ động đưa Thích Tụ ra ngoài xem phim, đi triển lãm. Nói chung là ngoài việc học và công việc riêng ra, cả hai cứ như hình với bóng...

Trước giờ, Thích Nguyên Thành chỉ thấy Hứa Kính thật thông minh nên mới nắm bắt được tâm tư của Thích Tự, cho nên là một người nhìn xa trông rộng, tất nhiên ông cũng sẵn lòng bồi dưỡng người tài.

Nhưng nghe Thích Tự giải thích, ông mới nhận ra không phải Hứa Kính đặc biệt, chỉ đơn giản là người này phù hợp với tiêu chí lựa chọn của con trai ông.

Thích Nguyên Thành đặt đĩa xuống, trầm ngâm nói: "Ba hiểu ý con muốn nói, cũng không thấy con có gì cao ngạo. Nhưng Thích Tự à, về sau làm quản lý, con sẽ còn phải giao tiếp với đủ loại người. Hứa Kính đúng là rất ưu tú, nhưng thế giới này không thiếu gì người ưu tú như vậy, biết cách dùng người bình thường một cách tài tình mới cho thấy được sự ưu tú của một thương nhân..."

Nghe ba hần thao thao bất tuyệt giảng giải một hồi, Thích Tự chỉ "Vâng" một tiếng rồi lại vui đùa vào nửa con cá vược còn lại trên bàn ăn.

Thích Nguyên Thành cầm đĩa lên, gấp một miếng cơm rồi lại nói: "Stafford là trường thuộc hàng TOP, đã vào được đấy thì ba nghĩ cũng không phải người tầm thường. Con để ý xung quanh có bạn học nào tốt thì thử kết giao xem, biết đâu lại tìm được nhân mạch và tài nguyên cho sau này. Gặp ai cùng gia cảnh thì cũng ngỏ lời một chút, xem xem người ta có ý định hợp tác với con không..."

Thích Tự bỗng dừng ngắt lời ông: "Ba, gỡ hộ con với."

Thích Nguyên Thành:???

Thích Tự: "Cá ấy."

Hóa ra là Thích Tự đang gỡ dọc xương sống của con cá, gấp từ đuôi gấp lên, đến đầu thì bị mắc lại.

Thích Nguyên Thành bẻ giúp hần phần đầu cá đi, nhìn Thích Tự thỏa mãn gấp một mảng thịt lớn vào bát mà không khỏi thở dài, cũng không dạy dỗ con nó tiếp nữa.

Chờ ăn tối xong xuôi, Thích Nguyên Thành mới gọi Thích Tự đến phòng làm việc của mình, đưa cho hắn một chồng tài liệu: "Con học xong môn Kế toán rồi phải không?"

"Vâng." Thích Tự liếc qua, nhận ra đây là báo cáo tài chính năm ngoái của MeiWei.

"Đúng lúc CFO của MeiWei mới gửi sang hồi tháng 4, ba có xem qua rồi, cảm thấy báo cáo của MeiWei lần này có chút không đúng."

(*CFO: Chief Finance Officer—giám đốc tài chính, dưới quyền CEO)

"Ở điểm nào?" Thích Tự nhìn ba mình.

"Lợi nhuận của MeiWei trượt dài suốt ba năm rồi, ba cảm nhận được là việc kinh doanh của công ti có vấn đề, nhưng vấn đề ở khâu nào thì chưa tra được." Thích Nguyên Thành bưng trà uống một hớp, nói, "Tất nhiên ba không trông chờ con sẽ tìm ra, cứ xem rồi so sánh với kiến thức trên trường là được—số liệu là những phản ánh về thực trạng kinh doanh, học được cách đọc báo cáo tài chính sẽ giúp con hiểu rõ hơn về công ti."

"Ồ?" Nghe ba nói vậy, lòng hiếu thắng của Thích Tự lại trỗi dậy, "Vậy nếu con giúp ba tìm ra được vấn đề thì sao?"

"Ha ha, nhiệm vụ của kế toán là làm những con số trở nên bình thường, mà người làm kế toán giỏi thì còn khiến những con số trở nên mỹ miều nữa kìa, nếu ai cũng dễ dàng nhìn ra được vấn đề, thì ba đã chẳng phải mất nhiều tiền như thế để chiêu mộ nhân tài về làm công tác này rồi." Thích Nguyên Thành nhìn hắn cười, giống như đang cười hắn không biết tự lượng sức mình, nhưng để cố vũ con trai thì vẫn chuyển giọng, "Hay là vậy đi, nếu con tìm ra được vấn đề, ba sẽ đổi xe cho con."

"Xe?" Thích Tự thờ ơ nói, "Con không có hứng thú."

Thích Nguyên Thành hỏi: "Vậy con muốn gì?"

Thích Tụ nhưn mi: "Nếu con tìm ra được vấn đề giúp ba, từ giờ ba có thể đừng can thiệp vào việc con kết bạn thế nào được không?"

Thích Nguyên Thành ghen hòng, chỉ biết cười khỗ, thì ra thằng nhóc này chỉ đợi có thế.

"Thôi được..." Hầy, ý là chê ông nhiều lời chứ gì.

Sau khi nhận được câu trả lời mong muốn từ Thích Nguyên Thành, Thích Tụ cũng cần tài liệu hướng ra ngoài: "Con có thể xem ở nhà, không cần đến công ti cũng được phải không?"

"Tùy con, dù sao trước kia con cũng hay đến rồi, chắc không còn lạ gì các phòng ban nữa, thích thì ở nhà xem cũng được..." Thích Nguyên Thành đáp, lại chợt nhớ ra điều gì nên gọi hắn lại: "À phải rồi, cuối tuần ba phải qua Nhật công tác, đúng lúc Tư Hàng sắp qua Mỹ, con thu xếp gấp nó chút nhé."

"Tư Hàng? Ai cơ?" Thích Tụ khựng lại.

"Là con trai út của bác Tư, hồi bé con từng gặp rồi đấy."

Thích Tụ mất vài giây mới nhớ lại: "À... là "nít quý" đó hả?"

(*nít quý: bản gốc là một từ lóng của "thằng nhóc nghịch ngợm")

Bác Tư là bạn làm ăn của ba, cũng là một cổ đông của Tư Nguyên.

Hồi bọn họ còn ở trong nước, hai nhà cũng thường xuyên qua lại với nhau.

Bác Tư cũng có hai con trai, đứa đầu là Tư Trạch, lớn hơn hắn 8-9 tuổi, đứa sau tên Tư Hàng, sinh sau hắn với Tiểu Phong chỉ mấy tháng.

Tên nhóc Tư Hàng kia rất nghịch ngợm, lần đầu tiên đến nhà người ta chơi đã đánh vỡ cái bình gốm mà mẹ hắn thích nhất, lại còn cướp mô hình Transformers của Thích Phong khiến thằng bé ầm ục khóc rưng rức.

Bởi thế mà hắn đã thiếu đi đầu đánh cho Tư Hàng một trận ra bã nếu như sau đó người lớn không vội vàng vào can ngăn. Phải đến khi bác Tư ra mặt vờ dạy dỗ Tư Hàng một chút, mấy đứa bé mới chịu bắt tay nhau giảng hòa.

Nhiều năm qua đi, Thích Tự còn chẳng nhớ nổi bộ dạng đối phương như thế nào, nhưng vẫn không quên được cái tính cách kiêu căng thích gây sự của tên ấy.

"Nó qua Mĩ làm gì?" Thích Tự hỏi.

"Thấy bác Tư bảo Tư Hàng mê game, anh hai cho nó nguyên cả cái công ti game, sau đó còn thành lập tổ đội gì đấy để qua đây thi đấu..." Lúc ấy nghe xong Thích Nguyên Thành cũng mơ mơ hồ hồ, "Ba cũng có hiểu mấy trò của giới trẻ bọn con đâu, bao giờ nó sang thì con hỏi nó ấy. Ba thấy cơ bản là bác Tư muốn cho hai đứa sà sà tuổi nhau gặp lại ôn chuyện các thứ, rồi để Tư Hàng học hỏi thêm từ con nữa."

Thích Tự bật cười: "Bằng tuổi nhau thì nó học con thế nào được?"

Thích Nguyên Thành nói: "Bác Tư biết con học ở Stafford, cứ khen mãi. Nhưng Tư Hàng thì không được vậy, năm ngoái bác Tư có cho nó vào trường tốt rồi mà nó cũng giống Văn Huy ấy, chênh mảng lắm."

"Vấn đề này thì phải tự biết đường mà giác ngộ thôi chứ ai mà bảo được?" Thích Tự thuận miệng đánh giá, nhưng hắn biết dù sao mình cũng không tránh được "nhiệm vụ cao cả" này, chỉ bảo, "Được rồi, vậy có gì ba cứ bảo nó liên lạc trực tiếp với con, bao giờ sang con sẽ dẫn nó đi chơi."

Vài ngày sau, Tư Hàng add Wechat của hắn.

Thật ra Thích Tự rất ít khi dùng ứng dụng này, bình thường liên lạc với người thân hắn đều trực tiếp gọi điện thoại luôn. Hồi trước Thích Phong bảo mọi người ở trong nước đều có Wechat, dùng tiện lắm nên rủ rê hắn lập tài khoản. Thế rồi lập xong Thích Phong cũng chẳng chat với hắn được mấy lần.

Thích Tụ lười xóa nên cứ để đấy luôn, về sau add thêm được mẹ và Hứa Kính, nhưng vẫn chẳng mấy khi dùng.

Add hẳn xong, Tư Hàng khách khí nhắn hỏi: "Anh Tụ, anh ở chỗ nào bên Mỹ vậy?"

Thích Tụ: "New York."

Tư Hàng: "À, em qua Seattle, có xa chỗ anh lắm không?"

Thích Tụ: "..."

Tư Hàng: "Có vấn đề gì sao?"

Thích Tụ: "Không, ngày mấy cậu qua?"

Tư Hàng: "Ngày 12."

Thích Tụ: "Gửi anh thông tin chuyến bay đi, có cần anh đặt trước khách sạn cho không?"

Tư Hàng: "À không không, thư kí của em đặt sẵn rồi, em đang định tiện thể gặp anh hàn huyên chút thôi, lâu lắm rồi mình chưa gặp."

Thích Tụ nhướn mày, thằng nhóc này có cả thư kí luôn?

Tư Hàng gửi thông tin chuyến bay và địa chỉ khách sạn của mình qua, còn dặn Thích Tụ cũng không cần đi đón ở sân bay, chỉ báo đề hẳn biết chỗ đến tìm mình đi chơi mà thôi.

Ừ thì không phiền đi đón, cơ mà...

Con mẹ nó chứ Seattle với New York thiếu đi đâu cách nhau cả cái nước Mỹ mà "tiện thể" cái quên gì!

<Epilogue>

Ba Thích: Hỏi han hỏi han...

Thích Tụ: Ủầy bữa nay Anne làm cá hấp ngon ghê.

Ba Thích: Thử thử thử thử...

Thích Tụ: "Ba, gỡ giúp con cái xương cá với."

Ba Thích:???

Thích Tụ mê cá, trong mắt chỉ nhìn thấy mình cá. (-ω-)

-

A/N: Thử đoán xem Tư Hàng sẽ mang đến cho Thích Tụ bất ngờ gì đây? (*~~~~~)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Theo cái tmi mà Hi Hoà up lên weibo thì hôm nay 18/5 là sinh nhật anh Phó nè 🥰

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 8: Tư Hàng Đến Mĩ

Ngày Tư Hàng đến Mĩ, Thích Tự cũng phải bay mất năm tiếng tới Seattle.

Hai người hẹn gặp ở phòng khách sạn mà Tư Hàng đã đặt trước, nhưng khi Thích Tự đến gõ cửa thì lại chẳng có ma nào ra mở, hắn mới nhấn cho đối phương một tin: "Cậu không ở trong phòng à?"

Tư Hàng: "Em đang ở 2218 ngay bên cạnh!"

Vừa nhận được tin nhắn, cửa phòng cạnh đó cũng mở ra.

"WT—Ffff! Anh là Thích Tự hả?" Ti Hàng vừa thấy hắn liền ngây ra như phỗng, "Đệt đệt đệt! Mới có mấy năm không gặp mà anh vừa cao vừa đẹp lên quá chừng!"

"Nít quý cậu cũng cao lên không ít mà." Thích Tự cũng đánh giá đối phương.

Thanh niên trước mặt chỉ thấp hơn hắn nửa cái đầu, nhìn chắc cũng phải 1m8, khuôn mặt hơi tròn nhìn có vẻ ngây thơ, nhưng cặp mắt phượng kia thì toát lên đầy vẻ tinh quái.

"Ha ha anh vừa gọi em là gì cơ?" Tư Hàng tươi tỉnh.

"Nít quý chứ gì nữa?" Thích Tự liếc mắt cười, "Anh vẫn chưa quên vụ cậu làm vỡ cái bình gốm ở nhà anh hồi 8 tuổi đâu."

"Trời đất, hắn là anh vẫn còn ghim đến tận bây giờ luôn?" Tư Hàng dở khóc dở cười, nhưng giọng điệu không hề tỏ ra khó chịu chút nào, ngược lại còn cảm thấy gần gũi hơn nhờ câu đùa này.

Ôm một cái chào hỏi xong, Tư Hàng nhiệt tình mời hấn vào phòng.

Phòng này giống như một căn hộ, trong phòng khách vẫn còn bảy tám người nữa, chủ yếu đều đang dán mắt vào điện thoại, nghe thấy có người vào cũng không buồn ngẩng lên mà vẫn tiếp tục la lối: "Thư Khắc cậu mau rút lui đi, lùi lại từ từ thôi!" "Ey ey ey, tên đó đến đây!" "Giết nó! Cho chết cmn đi!"

Tư Hàng làm bộ cun cun giới thiệu: "Giới thiệu với anh, đây là chiến đội FTD của em, đang bận luyện tập, anh cứ mặc kệ bọn họ." Sau đó lại chỉ sang hai người đang đứng, "Đây là Lão Hoàng — quản lí chiến đội, còn kia là Từ Nhất Chu — thư kí của em."

Bọn họ có vẻ lớn tuổi hơn cả, quay ra gật đầu mỉm cười với Thích Tự sau khi được Tư Hàng giới thiệu.

Nói đoạn, một cô nàng xinh xắn nhào tới ôm lấy cánh tay Tư Hàng: "Tư Hàng, bạn của anh à?"

Cô nàng có khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ cỡ chừng bàn tay, đôi mắt vừa to vừa tròn như photoshop.

Tư Hàng choàng tay qua vòng eo nhỏ của đối phương, trêu chọc: "Sao? Nhìn thấy trai đẹp là oản cả người ra thế à?"

Cô nàng nũng nịu gắt gỏng: "Giới thiệu đi."

Tư Hàng cười nói: "Đây là Thích Tự, người quen của anh ở bên Mĩ này, biết nhãn hiệu ME·WE kia không? Là của nhà anh ý đấy."

Cô nàng kia tròn tròn mắt, vừa tò mò nhìn Thích Tự chăm chăm, vừa nịnh nọt Tư Hàng: "Anh toàn quen được mấy người lợi hại quá xá!"

Tư Hàng phồng mũi đắc ý, nhéo yêu cô nàng một chút: "Qua bên kia chờ anh, để anh đưa anh ấy đi gặp mấy đứa T'ân Hàn."

Thích Tụ tướng Tư Hàng chỉ dẫn theo chiến đội gì đó của hắn, không ngờ là vẫn còn mấy người nữa ở phòng bên đi theo để hóng.

Lúc Tư Hàng dẫn hắn vào, mấy người kia cũng đang chúí đầu vào chơi game.

"Này này này, đến làm quen đi." Tư Hàng bá vai Thích Tụ nhiệt tình nói, "Đây là Thích Tụ, anh em thân tình của tao, h ấ nhỏ hai bọn tao còn mặc chung cái qu ần xà lỏn mà lớn đấy, v ềsau ảnh sang Mĩ học, bao nhiêu năm r ồi mới gặp lại đây!"

Thích Tụ giật giật khoé miệng, nghĩ bụng ddeos ai chung qu ần xà lỏn với bây? Rõ ràng là số l ần gặp nhau h ấ trước còn chẳng được một bàn tay.

Nhưng để giữ thể diện cho Tư Hàng, hắn vẫn im lặng mỉm cười.

Mấy người kia nhìn ra hướng Tư Hàng đang lớn tiếng, sau đó cũng gào lên: "Ồi vãi! Tư Hàng, mày kiếm đâu ra người anh em soái dữ vậy!"

"Phải đấy, đẹp trai thật, nhìn như người nổi tiếng ấy!"

"Hừ, mấy tên chỉ biết bán ngoại hình ấy mà so được với người anh em này của tao chắc?" Tư Hàng vỗ vỗ vai Thích Tụ, "Anh trai này là học sinh xuất chúng, đang học ở Stafford đấy, biết đại học Stafford không?"

"Đệt, đỉnh vậy, tự thi tuyển luôn hả?"

"Chứ không thì sao! Từ năm ngoái anh ấy được nhận vào trường đến giờ, không ngày nào là bố tao không lái nhải Thích Tụ giới giang ra sao, mẹ, nghe muốn mòn lỗ tai, cũng không khỏi tò mò, thế nên hôm nay mới đặc biệt mời ảnh đến đây, cho tụi bây được diện kiến học bá hàng thật giá thật là như nào."

Thích Tụ híp mắt, chả trách bao nhiêu năm không liên lạc mà tự dưng Tư Hàng lại muốn gặp hắn...

Hắn cũng bình thản cười cười, khiêm tốn nói: "Xuất chúng cái gì chứ, sao phải nói năng khách khí thế, bằng cũng đâu mài ra ăn được, chúng ta chẳng phải đều như nhau sao?"

Tư Hàng sững sốt, lại vỗ mạnh bả vai hắn mấy phát: "Anh nói mà em mát cả lòng!"

Thích Tự đảo mắt qua đám người đang đứng hóng chuyện, hếch hếch cằm: "Không định giới thiệu bạn với anh à?"

"Có chứ! Có chứ!" Tư Hàng hồ hởi.

Bạn của Tư Hàng có hai người, một tên Tầ Hàn, một tên Chu Lâm, gia cảnh đều khá giả, cũng là thiếu gia chính cống như Tư Hàng.

Mỗi người còn mang theo bạn gái của mình, diện mạo không khác cô nàng mắt to h ồ ỉ này là bao, Thích Tự cũng không phân biệt nổi ai với ai.

Sau khi làm quen một h ồ ỉ, Tư Hàng rủ mọi người đi ăn trưa.

Từ Nhất Chu đã đặt sẵn nhà hàng cho bọn họ ở ngay g ần khách sạn, Thích Tự chỉ thấy mỗi nhóm bạn của Tư Hàng đi cùng bèn hỏi: "Chiến đội của cậu không đi ăn à?"

Tư Hàng đáp: "Bọn họ có Lão Hoàng lo r ồ ỉ, chúng ta cứ lo ăn của mình thôi."

Thích Tự lại hỏi: "Trò bọn họ chơi tên gì vậy?"

"Đấu trường anh hùng, game điện thoại MOBA nổi tiếng toàn c ầu đó!" Tư Hàng nhìn hắn đ ầy kì quái, "Lúc này anh cũng thấy bọn họ chơi r ồ ỉ mà? Đừng nói là anh không biết nhé!"

(*MOBA: Multiplayer Online Battle Arena—dòng game đấu trực tuyến giữa nhi ều người chơi, trò mà Tư Hàng đang nói tới chắc là Arena of Valor đó)

Thích Tụ không ngần ngại nói rằng mình không chơi game, Tụ Hàng nghe xong lại rú lên, "Trời đất ơi! Ngày nay mà vẫn còn người không chơi Đấu trường anh hùng sao? Lạc hậu quá anh ơi!" Sau đó lại rú rê như được mùa, "Anh muốn chơi không? Để em bảo đội trưởng chiến đội dẫn dắt anh!"

"Ê, bất công vậy Tụ Hàng!" Tẫn Hàn ở bên cạnh bất mãn lên tiếng, "Sao trước đây tao muốn chơi với "Tiểu Dã" có vài ván mà mày cũng không cho!"

Tụ Hàng "xùy" hất: "Chơi với đứa trình cùi như mày chỉ tổ phí phạm tài năng của nó chứ sao!"

Tẫn Hàn: "Ừa chứ chơi với Thích Tụ thì không hả? Anh còn chả biết game đó là gì mà!"

Tụ Hàng liếc xéo đối phương: "Người ta là học bá, mày có phải học bá không?"

Tẫn Hàn bị nói cho tắt đài, ghen ngào mấy giây mới phun ra một câu "ĐM".

Cả lũ cười vang trời, Thích Tụ biết Tụ Hàng thật ra là đang chọc mình, nhưng vẫn nhẫn nhịn cười cười, lại hỏi lịch trình bọn họ ở Mỹ lần này ra sao.

Tụ Hàng nói, hai ngày nữa—tức là ngày 15, chiến đội của hắn sẽ tham dự trận bán kết ở Seattle, nếu qua được bán kết thì ở lại thêm một tuần để đánh trận chung kết, nếu thua thì cuốn gói về nước luôn.

Mà trong lúc ấy, người của chiến đội sẽ do Lão Hoàng quản lý và chăm sóc, còn Tụ Hàng và đám bạn chỉ cần lo ăn chơi tới bến là được.

Mà ăn chơi ra sao cũng không cần Thích Tụ quan tâm, bởi vì thư kí của bọn họ đã thu xếp xong xuôi hết rồi, Thích Tụ cứ việc đi theo bọn họ hưởng lạc mà thôi.

Do vẫn chưa quen mùi giờ, ăn xong là cả đám đã ngáp ngấn ngáp dài, thấy Tư Hàng đề nghị giờ về nghỉ ngơi, tối đến rồi ăn chơi tiếp sau, bọn họ đều nhao nhao đồng tình.

Quay lại khách sạn, Thích Tụ vốn định về thẳng phòng mình, nhưng đến cửa thang máy thì thấy Từ Nhất Chu gọi lại.

"Thích thiếu gia, Tư Hàng vừa bảo chắc cậu cũng không buồn ngủ, nên dẫn tôi đi thu xếp cho cậu."

"Thu xếp cho tôi?" Thích Tụ vẫn chưa hiểu gì.

Từ Nhất Chu cười nói: "Ý là sợ cậu chán, định hỏi cậu có muốn chơi hay làm gì không thì để tôi thu xếp giúp."

Thích Tụ sửng sốt, tên nhóc kia đi ngủ mà vẫn không quên dặn thư kí lo cho mình? Đang đả ngộ ai vậy trời?

Từ Nhất Chu nhìn ra hướng hắn định đi, hỏi: "Cậu cũng ở đây sao?"

"Ừm." Thích Tụ tiện thể đặt phòng luôn ở đây, dù sao hắn cũng không biết Tư Hàng còn định ở lại đến bao giờ, cho nên còn mang theo cả một ít quần áo.

"Cậu ở phòng nào thế? Cho tôi số phòng đi, để Tư Hàng thanh toán tiền phòng một thể."

"Không cần phiền vậy đâu." Thích Tụ nói.

Từ Nhất Chu vẫn kiên trì, nói nếu biết hắn tự mình thuê phòng, Tư Hàng nhất định sẽ hiểu lầm là Thích Tụ chỉ coi mình như người ngoài. Thích Tụ cũng không còn cách nào khác, đành nói lại số phòng cho đối phương.

"Cậu có kế hoạch gì không?" Từ Nhất Chu lại quay về chủ đề trước đó, "Hay là tôi dẫn cậu đến phòng 2218 xem chiến đội luyện game nhé? Mục

đích chính của chuyến sang Seattle lần này cũng là vì giải đấu của bọn họ mà."

Thích Tụ nghĩ nghĩ: "Vậy được, tôi cũng muốn tìm hiểu một chút."

Lần này quay lại phòng 2218, những người kia không còn chú ý vào game mà đang ăn cơm.

Nhìn thấy Thích Tụ, bọn họ đều đứng dậy cung kính chào hỏi, như thể hẳn là nhân vật gì quan trọng lắm.

Thích Tụ liếc qua hamburger với khoai tây chiên trên bàn, hỏi: "Mấy cậu chỉ ăn vậy thôi à?"

Quản lí Hoàng nói: "Ăn cái này cho tiện, bọn họ sắp phải vào luyện tập rồi."

Thích Tụ nhớ ra bọn họ cũng vừa mới tới hôm nay, quan tâm hỏi: "Không nghỉ ngơi một chút à?"

Quản lí Hoàng giải thích: "Ít ngày nữa là thi đấu rồi, phải đi đâu chỉnh đốn hồ sinh học của bọn họ ngay từ hôm nay, không thì hôm nay mấy hôm nữa lại không tỉnh táo được."

Thích Tụ quay sang hỏi Từ Nhất Chu: "Game này là của công ti Từ Hàng phải không?"

Từ Nhất Chu: "Đúng rồi, là quà tặng của anh trai mừng cậu ấy thành niên hồi năm ngoái ấy."

Thích Tụ khoanh tay: "Công ti này kiếm lời thế nào vậy?"

Từ Nhất Chu: "Tiền thưởng từ giải đấu, quà tặng và tiền quảng cáo từ livestream, rồi thì cát-xê làm gương mặt đại diện nữa."

Thích Tụ hiểu ra vấn đề "Ồ, vậy thì giống kiểu kinh doanh đội bóng phải không?"

"Chính xác, chủ yếu vẫn phải dựa vào người chơi nổi tiếng để kiếm tiền." Từ Nhất Chu chỉ vào một thanh niên đang gặm burger ng ồi trong góc, giới thiệu cho hắn, "Như thanh niên Tiêu Dã kia kìa, mỗi năm mang về cho công ti phải mấy chục triệu."

Thích Tự nhìn sang, thấy một người g ầy g ầy, bộ dạng thoải mái, đoán chừng chính là đội trưởng chiến đội mà đám Tư Hàng nhắc đến h ồi nãy, thì ra tên Tiêu Dã chứ không phải Tiểu Dã.

Một đi ều làm hắn rất kinh ngạc, đó là Tiêu Dã này chắc cũng t ầm tuổi hắn, nhưng chỉ chơi game mà kiếm được nhi ều đến vậy?

Từ Nhất Chu cười nói: "Tiêu Dã, có muốn game với Thích thiếu gia không? Cậu ấy mà vui lên, có khi sẽ vung cho các cậu cả chục triệu trăm triệu lận đó."

Thích Tự lấy lại tâm trí: "Đùa gì vậy, tôi chỉ là một sinh viên thôi."

Từ Nhất Chu nhìn hắn: "Tôi nghe Tư Hàng kể, tập đoàn Tư Nguyên ở Mỹ trị giá đến cả tỉ, chẳng lẽ ba cậu không cho cậu tí ền?"

Thích Tự nhú mày: "Tôi cũng đâu phải ông ấy, hiện tại đã làm nên trò trống gì đâu."

Từ Nhất Chu cười ha hả: "Cũng coi như một khách hàng ti ền năng mà."

Tiêu Dã lúc này mới ăn xong burger, nhìn v ề phía Thích Tự, có ph ần dè dặt hỏi: "Anh thích chơi anh hùng nào?"

Thích Tự hơi giật mình: "Tôi chưa chơi trò này bao giờ."

Tiêu Dã cũng sững sốt một chút, sau đó do dự hỏi: "Vậy... để tôi dạy anh?"

Thích Tự bật cười: "Thôi, các cậu còn phải luyện tập mà, khỏi tốn thời gian dạy tôi làm gì."

Tiêu Dã nhìn hấn, có vẻ bất ngờ với câu trả lời này.

Thích Tự nhớ tới biểu cảm ngạc nhiên của Tư Hàng lúc nãy, cũng tò mò hỏi thêm: "Trò này hot lắm hả?"

Nghe vậy, quản lí Hoàng ở bên cạnh cũng phải lên tiếng: "Ui Thích thiếu gia, người chơi Đấu trường anh hùng trên toàn thế giới chắc cũng phải lên đến cả tỉ, thanh niên ở trong nước có mười thì chắc chín đứa đều chơi rồi, cậu thật sự không biết về nó sao?"

Thích Tự: "Có từng nghe qua, nhưng không nghĩ là nhiều người chơi đến vậy?"

Từ Nhất Chu nói đỡ cho hấn: "Không biết cũng bình thường mà, nếu không làm thư kí cho Tư Hàng thì chắc tôi cũng mù tịt, người nào chả có lĩnh vực mình quan tâm và không quan tâm, Thích thiếu gia nói có phải không?"

Thích Tự lại không nhận lấy cái "đỡ" này: "Không, tôi cũng thấy mình lạc hậu thật."

Từ Nhất Chu: "..."

Sau đó, Thích Tự cũng chăm chú nhờ bọn họ khai sáng cho về điểm thu hút của trò chơi này, thực trạng công nghiệp game ở trong nước, sức tiêu thụ của người chơi lẫn người xem, vân vân và vân vân. Đến một vài vấn đề quản lí Hoàng không giải đáp được, Từ Nhất Chu ở bên cạnh cũng dần trở nên nghiêm túc thảo luận với hấn một phen.

Thích Tự ở lại phòng 2218 khoảng một giờ thì về phòng. Thấy vẫn còn một ít thời gian mới đến giờ ăn tối, hấn lôi điện thoại nhắn về cho em trai một tin: "Em có chơi Đấu trường anh hùng không?"

Lúc này trong nước vẫn đang là rạng sáng, cho nên Thích Phong chưa trả lời lại luôn.

Thích Tụ cũng không vội, gửi xong tin nhắn thì đặt điện thoại xuống, lấy ra hai tập tài liệu về MeiWei cùng hai cuốn sách trong hành lý, tựa vào giường đọc chăm chú.

Từ lúc Thích Nguyên Thành giao báo cáo tài chính cho hắn hồi đầu tuần đến giờ, Thích Tụ đã soát lại đến tận hai lần—đừng nói là cảm giác được vấn đề, hắn thấy ngay cả mấy phần số lẻ trong này cũng còn không sai, tất cả số liệu đều vô cùng hợp lý, quả thật là không phát hiện ra điểm gì lạ.

Trước khi đến Seattle, hắn đã nhờ Hứa Kính giới thiệu cho hai cuốn sách chuyên về báo cáo tài chính để mang theo, rảnh lúc nào thì đọc lúc ấy.

<Epilogue>

Phân số: "Cái người mà cậu nhờ tôi tìm cơ hội tiếp cận giùm ấy, chẳng giống mấy người thừa kế khác gì cả."

Phó: "Không giống ở điểm nào?"

Phân số: "Bản chất của vấn đề."

Phó: "Có thể nói rõ hơn không?"

Phân số: "Cậu ấy đang được bồi dưỡng trở thành người thừa kế một cách rất nghiêm túc..."

Phó *mỉm cười hút thuốc*: Quả nhiên là vợ tương lai của anh, chồng em vui mừng khôn xiết.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đọc lại mới nhận ra hint chỉ Phân số là ai ở ngay trong chương này (◡‿◡)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 9: Thư Kí Toàn Năng

Mấy tiếng cứ thế trôi qua lúc nào không hay, lúc Tư Hàng liên lạc cho Thích Tụ thì đã là 8 giờ tối.

"Ngủ quên mất tiêu!" Tư Hàng chưa hết jetlag, nhưng vẫn hào hứng nói, "Đi đi đi, đi uống chút rượu cho tỉnh người nào! Từ Nhất Chu, quanh đây có bar nào không?"

"Có một quán ở tầng 3 của khách sạn này, có cả rượu cả đồ ăn, nhìn ra ngoài là bể bơi, cảnh rất đẹp." Từ Nhất Chu nói.

Cả đám kéo xuống tầng 3, quả nhiên thấy một quán bar ngay bên sông nước lấp loáng, ánh đèn rọi xuống bể bơi phát ra sắc lam lóng lánh, phản chiếu trên bóng kính và trần nhà, nhìn vô cùng lãng mạn.

Không ít người ngoại quốc đang vừa thưởng rượu vừa ngắm nhìn những dáng người mảnh mẽ đang ngụp lặn trong nước, mấy cô nàng đi cùng cũng thích thú hô lên, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, chọn lấy một bàn có view không tệ rồi vẫy vẫy bọn họ qua.

"Cũng được đấy nhỉ..." Tư Hàng cảm thán một câu, nhưng nhìn thấy menu trên bàn thì lập tức "ĐM" một tiếng, sau đó vội vàng cầm điện thoại lên bấm số, "Từ Nhất Chu, anh đâu rồi? Mau đến gọi món gọi món cho bọn tôi đi chứ!"

Có vẻ Từ Nhất Chu còn đang bận việc gì đó, không kịp tới luôn.

Thích Tụ lúc này mới để ý, không khỏi ngạc nhiên, bình tĩnh cầm menu lên rồi bảo: "Để anh gọi cũng được!"

Tư Hàng nghe vậy lại nhanh chóng báo với bên kia: "Thôi thôi không cần nữa, Thích Tự bảo để anh ấy gọi cho, tôi cũng quên mất là anh ấy biết tiếng Anh hahaa!"

Gọi xong một đồng đồng ăn đồng uống, Tư Hàng lại cười hì hì ca ngợi Thích Tự: "Có học bá chính hiệu ở đây có khác."

Đối với tình trạng cứ hơi tí lại bị đối phương điểm mặt thế này, Thích Tự cũng bó tay.

Cũng may là tên này còn thức thời, nhanh chóng chuyển qua chủ đề khác: "Nghe nói chiều nay anh qua xem chiến đội luyện tập hả? Thế nào, thấy bọn họ đỉnh không?"

Thích Tự cũng chẳng biết đánh giá là đỉnh hay không, nhưng thấy quản lí Hoàng giới thiệu Tiêu Dã là game thủ số 1 số 2 của trò này trong nước, thì chắc cũng đỉnh thật, vì vậy nói lại với Tư Hàng: "Đỉnh, mà sao cậu lại nghĩ đến việc làm công ti game vậy, bắt kịp thời đại ghê?"

Tư Hàng giang tay ngả người ra ghế, đắc ý khoe khoang mình đã phát hiện ra Tiêu Dã thế nào, thuyết phục anh mình mua đứt cái công ti nhỏ xíu này ra sao, sau đó lại bỏ ra bao nhiêu tiền để kéo được Tiêu Dã và các tuyển thủ thực lực từ các nơi khác về, mất chưa đầy một năm để luyện ra một chiến đội siêu đẳng như hiện nay, tiến vào cả TOP4 thế giới... Nói chung chỉ thiếu đi đầu tư tăng tốc mình thành một nhà đầu tư kiêm tìm kiếm tài năng lỗi lạc của thời đại.

"TOP4 thế giới luôn hả? Đỉnh vậy?" Thích Tự ra vẻ kinh ngạc.

"Cũng chưa phải đỉnh nhất, đội của Tư Hàng mới đứng thứ hai trong nước thôi." Tần Hàn ở bên cạnh vừa cảm hạnh nhân nướng vừa bình luận.

"Thứ hai trong nước? Thế đứng đầu là ai?" Thích Tự hỏi.

"Đội của Lâm Hoán." Chu Lâm trả lời.

"Lâm Hoán là ai?" Thích Tự hỏi.

"Quý tử của đại gia số một Yên Thành đó." Tần Hàn quay sang Thích Tự, mặt kiêu "chuyện này mà anh cũng không biết luôn?", "Anh cứ lên mạng search tên Tư Hàng là thấy, mười tin giải trí thì đến tám cái so sánh hẳn với Lâm Hoán rồi, hai người họ dù sao cũng là những ông lớn nổi tiếng nhất trong làng "Đấu trường anh hùng" nội địa mà."

(*Yên Thành: có vẻ là thành phố Vĩnh An ở Phúc Kiến)

Tư Hàng khẽ hừ một tiếng, phách lối nói: "Căn bản là do Lâm Hoán kia lớn hơn tao thôi, anh ta gia nhập thị trường này ba năm rồi, nếu không phải hai năm qua bố tao cứ nhất nhất ép tao thi đại học, thì vị trí số một nhất định đã là của tao rồi."

"Giải lần này bọn họ có vào TOP4 không?" Thích Tự hỏi.

"Vào chứ, nếu không thì sao chúng ta lại đứng thứ hai được. Nước mình có hai chiến đội được vào vòng trong, cả hai đều tới cả, ngày 15 anh đi xem thi đấu với bọn em là gặp bọn họ thôi." Tư Hàng nói.

"Nhưng mà nghe bảo lần này Lâm Hoán không sang Seattle đâu." Chu Lâm nói.

"Ha Ha, Lâm đại công tử đâu có rảnh như đám sinh viên lêu lổng bọn mình." Tần Hàn hếch cằm về phía Tư Hàng, "Nhìn anh nó là biết chứ đâu xa."

Thích Tự không hiểu gì, hỏi nguyên nhân thì được Tần Hàn giải thích cho là vì Lâm Hoán với anh hai Tư Trạch của Tư Hàng bằng tuổi, hai người họ mới là đối thủ của nhau.

Nghe bọn họ bàn tán một đồng tin tức bên lề về đám thiếu gia nhà giàu trong nước, từ việc nhà nào cắn xé nhà nào, nhà nào hiện tại đang xuống dốc, nhà nào tranh giành nào nào, nhà nào đã bị cảnh sát sờ gáy, thỉnh thoảng còn xõ vào một vài câu đùa tục tĩu... Thích Tự cũng nhức hết cả óc.

Tư Hàng cũng nhìn ra hắn đang quay cuồng trong mơ hồ, buông lời trên chộc: "Anh Tự, gặp lần này mới thấy, anh như kiểu sống ở một thế

giới khác ấy nhỉ."

Thích Tụ nhẹ nhàng phản kích: "Chê anh quê chứ gì?"

Tư Hàng cầm rượu lên chạm cốc với hắn, cười nói: "Nào có, em nói thật đấy, cảm giác anh đơn thuần lắm luôn, như một tờ giấy trắng ấy."

Thích Tụ cũng không ngờ lời nhận xét về người khác mới nói với ba tuần trước, nay đã bị Tư Hàng lấy ra để hình dung về mình, trong lòng lập tức không khỏi khó chịu.

Nhưng hắn cũng nhanh chóng thức tỉnh, việc quái gì mình phải đi tìm hiểu về mấy cái tin bát nháo kia chứ?

Ngồi đây nghe bọn họ tán phét, còn chẳng bằng đi tìm Từ Nhất Chu nói chuyện cho rồi.

Nghĩ tới đây, Thích Tụ bỗng có điều sững sốt, "À phải rồi." Hắn quay ra hỏi Tư Hàng, "Anh có chút tò mò về thư kí của cậu, tìm đâu ra anh ta vậy?"

"Ý anh là Từ Nhất Chu ấy hả?" Tư Hàng cười cười, "Trợ lí của anh em tìm cho đấy, năm ngoái em muốn mở công ti game mà, nhưng lại không biết quản lí, anh ta mới bảo sẽ tìm giúp em một người đàn ông tử tế làm thay."

Thích Tụ khó hiểu: "Thế chẳng phải anh ta chính là Giám đốc công ti à?"

"Cũng đúng, nhưng vì em là Chủ tịch, dĩ nhiên anh ta là thư kí rồi, chỉ cần là việc em sai thì đều phải làm." Đúng lúc món ăn lên, Tư Hàng nếm thử một miếng mới nhớ ra để hỏi, "Sao anh lại muốn hỏi về anh ta?"

Thích Tụ: "Hồi chiều có nói chuyện vài câu, cảm giác anh ta rất hiểu biết."

"Tất nhiên rồi." Tư Hàng khoe khoang, "Anh ta có bằng Thạc sĩ của đại học R đó, năng lực không đùa được đâu."

Thích Tụ liếc nhìn hắn: "Năng lực mạnh như vậy, sao lại đi làm thư kí cho một sinh viên nai tơ như cậu?"

Tư Hàng: "Ha ha, thì vì tiện thôi, có tiện mua tiên còn được mà."

Thích Tụ hỏi: "Cậu trả anh ta bao nhiêu?"

Tư Hàng giơ tay: "Một triệu một năm."

(*khoảng hơn 3 tỉ VNĐ)

Thích Tụ không biết rõ về tình hình lương lậu trong nước, mới hỏi: "Lương vậy là thuộc loại cao à?"

Tiền Hàn ở bên cạnh bật cười: "Cao gì anh, Bối Bối còn "kiếm" được nhiều hơn anh ta nữa đó."

"Bối Bối" mà hắn nhắc tới chính là bạn gái của Tư Hàng, nhưng chữ "kiếm" kia quả là khiến người ta... mơ hồ.

Chu Lâm cũng cười nói: "Bọn em đều bảo anh Tụ đúng kiểu người có hiệu suất tối cao bên cạnh Tư Hàng ấy, mỗi cái là không lên giường với nó thôi chứ việc gì cũng làm được."

"Cả không game được nữa, chơi kém lắm..." Tư Hàng quơ quơ cốc rượu cảm thán, "Cho nên mọi người nói xem, học để làm cái gì? Chỉ cần chịu chi thì thiếu gì nhân tài? Tao thật sự không hiểu nổi bố mình, rõ ràng chính ông cũng chỉ học có hết cơ bản, thế mà lúc nào cũng lải nhải với tao việc học quan trọng thế nào, rồi còn bắt tao phải học quản lí nữa chứ..."

Cũng chẳng biết có phải hắn cố ý nói cho Thích Tụ nghe hay không, nhưng lời này vừa ra thì hai người còn lại đều vờ vịt đánh mắt về phía Thích Tụ một chút, mặt mũi đúng kiểu hóng kịch vui.

Nhưng Thích Tự ki ền chế nét mặt rất tốt, không hề tỏ ra để bụng chút nào.

"Nào nào nào, cạ li cái nhĩ..." Tư Hàng lại nhanh chóng khơi dậy bầu không khí.

Uống mãi đến 11 giờ đêm, cả đám mới chịu ra về

Thích Tự trở lại phòng mình, vừa khép lại cánh cửa sau lưng, sắc mặt lập tức tr ần h ản. Hắn vuốt vuốt mắt, lười chả buồn tắm mà ng ẫ bệt xuống cạnh giường, rút điện thoại ra, thấy Thích Phong đã nhắn lại.

Thích Phong: "Có chơi, sao?"

Đây là đáp lại câu hỏi "Có chơi Đấu trường anh hùng không?" từ Thích Tự.

Sau đó vẫn còn những bốn tin nữa—

Thích Phong: "Anh muốn chơi à?"

Thích Phong: "Nhưng mà em không chơi với anh đâu, trước giờ anh có game gủng gì đâu, đảm bảo là cùi muốn chết!"

Thích Phong: "Giờ em chỉ chơi với Lăng Khả thôi~"

Thích Phong: [Hai-con-mèo-con-xoay-vòng-vòng.jpg]

Thích Tự: "..."

Thích Tự vốn định hỏi xem Thích Phong nghĩ gì về trò chơi này, nhưng nãy giờ ở với đám Tư Hàng nhắn nhin đã quá đủ, về đây còn bị em trai chĩa nòng súng, h ản bèn xả giận luôn lên đối phương.

Thích Tự: "Game gủng ít thôi, không r ẫ mù đầu ra đây!"

*

Hôm sau vẫn giống y hôm trước, Tư Hàng lại rủ hấn đi chơi.

Cả đám bắt đầu thăm thú từ mấy địa điểm vui chơi thắng cảnh mua sắm nổi tiếng của Seattle.

Mấy cô nàng vừa nhìn thấy loạt cửa hàng cửa hiệu là lập tức bám lấy bạn trai đòi mua, đơn giá toàn hàng chục nghìn, mà bọn Tư Hàng cũng vung tiền không buồn chớp mắt.

Tối đó bọn họ đến một quán bar khác, có thể là do mệt mỏi nên chỉ mới uống chút rượu mà Thích Tụ đã thấy thấy uể oải, cũng chẳng quan tâm đám người xung quanh đang nói cái gì.

Lúc này, Tư Hàng quay ra hỏi hấn: "Thích Tụ, anh có bạn gái không?"

"Không."

"Sao lại không?"

"Ngại phiền."

"Chắc, lành mạnh dữ?"

"..."

Tư Hàng tỉnh mắt, nhanh chóng nhìn ra là hấn đang không có hứng, nói thêm vài câu rồi cũng không tự muồi mặt nữa.

Đúng là Thích Tụ có hơi không ưa bọn họ, nhưng dù sao Tư Hàng cũng là con trai bạn ba, cho nên hấn vẫn phải tận tâm đón tiếp.

Có đi đâu hấn là đàn ông con trai, không phải lãnh cảm 100%, lại đang tuổi 19 20 dễ bị kích động, nhìn ba cặp tình nhân trước mặt liên tục ôm ôm ấp ấp sờ sờ mó mó mà không khỏi phát nóng máu.

Trong men say, Thích Tụ chợt nhớ về nụ hôn với người đàn ông xa lạ trong Skyline Phong Mậu từ mấy tháng trước.

... Người kia, tên gì nhỉ?

Hắn cũng quên mất rồi.

Chỉ nhớ mỗi xúc cảm lưu luyến dịu dàng mà người kia mang lại, cũng giống như li rượu ở trước mắt lúc này, mới nếm thì thờ ơ, nhưng dư vị thì thật sự là tuyệt phẩm...

Đúng lúc này, Thích Tự cảm thấy có thứ gì đó vừa trườn lên người mình, cúi đầu mới phát hiện ra một cái tay đã ở đó từ bao giờ.

"...!" Thích Tự giật mình, giận dữ nhìn về phía chủ nhân của nó, "Làm cái gì vậy!?"

Người vừa đụng vào hắn không phải ai khác, mà chính là bạn gái Bối Bối của Tư Hàng!

Đám người nghe thấy tiếng nói cũng nhìn sang, cô nàng kia bị ánh mắt sắc như dao của Thích Tự nhìn cho phát sợ, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi anh Tự..."

Thích Tự nhin xuống cảm giác bu ồn nôn, lạnh lùng dời mắt đi.

Vì là bạn gái của Tư Hàng, cho nên hắn cũng không muốn làm to chuyện để cả đám khó xử.

Vậy mà không ngờ Tư Hàng lại nhàn nhạt phát ngôn một câu: "Bối Bối, anh bảo em chăm sóc anh Tự một chút mà em cũng không làm được à? Còn tưởng em lợi hại thế nào chứ, ai dè người ta còn chẳng cho em đụng vào, chậc."

Thích Tự nhíu mày nhìn về phía hắn, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta phát run: "Tư Hàng, đây là người của cậu."

"Gì đâu." Tư Hàng nhăn nhó cười, "Anh Tự, phụ nữ cũng chỉ như quần áo thôi, huynh đệ mới là tay chân, nếu anh muốn phá giới thì cứ việc bảo cô ấy cho anh trải nghiệm. Người như anh, cho cô ấy hầu hạ có khi còn là

làm phước ấy chứ. Anh không nhận ra là hai ngày nay đi theo em, cô chỉ dán mắt vào anh suốt à?"

Tần Hàn nghe vậy cũng phụt cười: "Ha ha phải đấy, nếu được qua đêm với Thích Tự, có khi bảo trả tiền thay vì lấy tiền cổ cũng tình nguyện ấy chứ, Bối Bối công nhận không?"

Cả bàn cười ần lên, Tự Hàng lại mạnh mẽ rót một chén rượu đưa đến trước mặt Bối Bối mặt mũi đã đỏ bừng: "Thôi thôi, sao mặt lại như đưa đám thế kia, anh Tự không để bụng em đâu, còn ng ẫ đó làm gì? Uống hết chén này tạ lỗi với người ta đi."

Thích Tự lạnh nhạt nhìn bọn họ diễn trò, trong lòng đã sôi lên sùng sục...

Cái đám súc sinh gì thế này không biết? Ddeos mẹ.

Được dạy bảo tốt đến đâu mà bị hành hạ như vậy thì cũng chả ai chịu nổi, Thích Tự bèn đứng dậy nói với bọn họ mình vào toilet, rồi ra thẳng ngoài bar hít thở.

Đêm ở Seattle không náo nhiệt như ở Hải Thành, ra khỏi bar thì ngoài đường cũng tương đối tĩnh mịch.

Thích Tự mua một chai San Pellegrino tại quầy bar, một mình ra vệ đường đứng uống cho hạ hỏa.

(*San Pellegrino: một hãng nước khoáng có ga)

Vài nhóm trai thanh gái lịch ra vào quán bar thỉnh thoảng lại quay ra nhìn hẩn với ánh mắt mập mờ như muốn đến bắt chuyện, rốt cục đều bị phản ứng lạnh lùng của Thích Tự cho lui.

"Thích thiếu gia, thì ra cậu ở đây à?" Chẳng biết Từ Nhất Chu tìm ra từ lúc nào, làm mặt lấy lòng tiến lại gần hẩn, "Tự Hàng chọc cậu giận sao? Ầy, bớt nóng bớt nóng, cậu ấy cũng chỉ muốn cho cậu vui vẻ thôi, không

có ý gì khác đâu. Cậu thấy đấy, cậu bỏ đi xong cậu ấy cũng áy náy lắm, đặc biệt gọi tôi tới chỉ để tìm cậu nói lời xin lỗi đấy..."

Thích Tự quay ra nhìn người đàn ông đang tươi cười này, bình tĩnh hỏi một câu: "Từ Nhất Chu, vì một triệu một năm mà đi theo cậu ta, anh thấy có đáng không?"

Từ Nhất Chu đờ mắt, chờ đến khi nghĩ ra câu trả lời thì Thích Tự đã xoay người bỏ vào.

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Game gủng ít thôi, không r ấi mụ hết cả đầu ra đấy!"

Thích Phong: "... " Đệt, anh quản trời quản đất cũng vừa thôi! Em chơi game thì liên quan mẹ gì đến anh QAQ!

Hai—

Thích Tự: "Từ Nhất Chu, anh thấy đi theo cậu ta có đáng không?"

Từ Nhất Chu: "... " Đệt, thì tôi tôi tôi là gián điệp mà! Biết phải làm sao! QAQ

-

A/N: Chương sau Phó tiểu công xuất hiện lại r ấi, mọi người mong ảnh sẽ lên sàn như thế nào?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đến đây thì rõ rồi, Chu Chu là Phân số tán gẫu với anh Phó trong epilogue chap trước nó =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 10: Tài Sản Vô Hình

Mặc dù Tư Hàng thường xuyên làm mấy trò lố bịch, nhưng có vẻ cũng không dám chọc giận Thích Tự thật. Mà sau lần thăm dò kia, hẳn đã biết Thích Tự cũng nóng tính, một khi máu lên thì chắc chắn sẽ không nể nang gì, cho nên cũng vô thức tét tét lại, không dám làm loạn thêm lần nào nữa.

Đảo mắt đã đến ngày thi đấu.

Hôm ấy, Thích Tự đi theo bọn Tư Hàng đến nơi tổ chức trận đấu, theo dõi từ trong phòng VIP.

Đội của Lâm Hoán mà Tư Hàng xem như kinh địch cũng đã tới, hai bên đấu mắt từ xa, không khí cũng trở nên hơi căng thẳng.

Thân là người ngoài cuộc, Thích Tự chẳng có cảm xúc gì mãnh liệt, chưa kể còn không hiểu trò chơi, cho nên cũng chỉ lơ mơ theo dõi trận đấu, phần lớn thời gian đều dành để quan sát xung quanh, từ phương thức tổ chức cuộc thi, khán giả có mặt, cho đến độ tuổi của họ, phản ứng của họ...

Rốt cục thì Tiêu Dã thắng ở trận solo, nhưng FTD lại thất bại ở hàng mục nhóm, buộc phải dừng bước trước thềm chung kết.

Biết được kết quả thi đấu, Tư Hàng cũng chỉ trông mắt mát một chút, sau đó lại quay về dáng vẻ phớt đời như mọi khi, giống như vốn chẳng quan trọng gì cái thắng thua.

Tối đến, hẳn còn hiếm dịp gọi cả chiến đội đi đến một nhà hàng Michelin ở địa phương, có đi ăn bữa cơm này lại vắng mặt Tiêu Dã.

Đến nơi rồi Tư Hàng mới phát hiện ra Tiêu Dã không ở đây, quay ra hỏi chiến đội: "Tiêu Dã đâu?"

Một người trong đội trả lời: "Đội trưởng bảo tâm trạng anh ấy không tốt, muốn ở một mình."

Tư Hàng chặc lưỡi: "Cậu ta vừa thắng một trận mà, sao tâm trạng lại không tốt? Thiệt tình."

Ăn xong bọn họ liền về phòng khách sạn, Thích Tụ định xuống phòng gym tập tành một chút, lấy cố tách khỏi đám Tư Hàng luôn.

Xuống đến nơi, lại tình cờ trông thấy Tiêu Dã đang ngăn người ngoài xâm bên ngoài sân thượng phòng gym

Thích Tụ do dự một lát rồi cũng đi tới: "Sao cậu lại ở đây?"

Tiêu Dã thấy người đến thì sửng sốt, đứng dậy chào hân một tiếng "Anh Tụ", mặt mũi rạng rỡ, khác hẳn dáng vẻ hùng hực như sát thủ trong trận tranh tài hôm nay.

"Nãy cũng không thấy cậu đi ăn cơm cùng mọi người, do đội thua nên không vui sao?" Thích Tụ hỏi hân.

"Không phải." Tiêu Dã thấp giọng đáp.

Thích Tụ không hỏi tiếp, cũng chỉ đứng cạnh đối phương trầm mặc trong chốc lát.

Đêm ở Seattle không có sao, bầu trời như một tấm lụa xanh thẫm trải trên đỉnh đầu, càng đến rìa càng đậm, giống như thuốc nhuộm lắng xuống, tạo thành một mảng màu gần như đen.

"Em biết anh là bạn của anh Hàng..." Tiêu Dã đột nhiên cất lời, âm giọng rất nhẹ, chỉ như gió thoảng mây trôi, "Nhưng em vẫn muốn nói ra, rằng ở trong chiến đội này, em không cảm thấy vui..."

"...Vì sao?" Thích Tụ hỏi hân.

"Mọi người cùng nhau thi đấu, nhưng lại chẳng đồng lòng, không hề có cảm giác đồng đội."

"Vậy sao?" Thích Tụ nhíu mày.

"Em vẫn thích chiến đội cũ của mình hơn, các cậu ấy có thể không xuất sắc gì, nhưng bọn em rất đoàn kết, em cũng chưa bao giờ muốn bỏ lại bọn họ..."

Thích Tụ khó hiểu: "Vậy sao cậu lại gia nhập chiến đội của Tư Hàng?"

"Tư Hàng đề nghị bỏ ra 12 triệu để mua em đi, đồng đội của em đều biết về vụ trả giá này..." Tiêu Dã cười cười, nét mặt đầy cay đắng, "Là bọn họ từ bỏ em, nói vì không muốn kéo chân em."

Thích Tụ liếc sang đối phương: "Cậu có nói chuyện này với Tư Hàng không?"

"Có nói một lần, nhưng vô dụng." Tiêu Dã lắc đầu, "Anh ta thích những tuyển thủ có phong cách cá nhân mạnh, cho rằng đồng đội cũ của em quá cùi bắp, mấy người trong đội hiện tại đều là do anh ta chiêu mộ từ các chiến đội khác về, ai cũng có cách chơi cách nghĩ của riêng mình, rất khó để phối hợp với nhau."

Tiêu Dã im lặng một lát, lại nói: "Hôm ấy, em nghe được anh và thư kí nói chuyện phiếm trong phòng của chiến đội."

Thích Tụ: "Nghe được gì?"

Tiêu Dã: "Bọn anh nói về việc tính liên kết trong đội ngũ."

Thích Tụ "Ồ" lên một tiếng sau khi nhớ ra. Lúc ấy hắn và Từ Nhất Chu có bàn luận về năng lực cốt lõi của các công ti game — nếu trong trường hợp hai đội cùng có tuyển thủ siêu sao, thì cái khiến một bên sở hữu giá trị đầu tư lâu dài hơn chính là tính liên kết trong đội ngũ, một tài sản vô hình mà các nhà đầu tư rất dễ bỏ qua trong những giai đoạn đầu.

Phải là người đầu tư có con mắt cực kì tinh tường mới có thể nhìn ra loại tài sản vô hình này, giống như nếu Tiêu Dã không nói mình không tìm thấy cảm giác đồng đội khi ở trong FTD, thì một người ngoại lai như Thích Tụ sẽ chẳng thể nào phát hiện ra được.

"Nếu em nghe được những lời này sớm hơn thì tốt biết mấy." Tiêu Dã như nói lên nỗi tiếc nuối và hối hận đã bị kìm nén suốt bao lâu nay, "Nếu vậy thì em đã thuyết phục được các đồng đội cũ tin tưởng vào mình, sẽ giúp bọn họ cùng tiến bộ..."

Thích Tụ kinh ngạc nhìn sang—thanh niên này mới có 18, sở hữu thực lực cá nhân siêu đẳng, nếu được Tư Hàng hậu thuẫn nữa thì tương lai sẽ còn xán lạn đến nhường nào.

Rõ ràng có thể bay cao một mình, nhưng đối phương lại tình nguyện bỏ đi tiền đồ tốt đẹp ấy, để quay về với những đồng đội vô danh trước kia của mình...

"Tiêu Dã, cậu kí với Tư Hàng mấy năm?" Thích Tụ hỏi hần.

"Còn ba năm." Tiêu Dã chán nản nói, "Ba năm này em không thể đi đâu khác được, nếu không sẽ phải gánh một khoản tiền bồi thường khổng lồ vì vi phạm hợp đồng, cùng cả cái danh bội bạc nữa... Cho nên hiện tại em mới mong lung quá trời."

Thích Tụ nhìn về phía xa, chậm rãi hít một hơi, cất lời cùng điệu bộ thành thực không hề phù hợp với tuổi tác của mình: "Ai còn trẻ mà chưa từng mong lung, ai dám khẳng định mình sẽ không bao giờ lựa chọn sai lầm?"

Tiêu Dã: "..."

Thích Tụ ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Tiêu Dã, cậu rất lợi hại, cậu có sự nghiệp mình vừa yêu vừa giỏi, lại còn dựa vào thực lực kiếm ra được nhiều tiền như vậy... Cậu cứ coi sự đầu tư của Tư Hàng như một dạng gia tăng giá trị vô hình đi, cậu ta đưa cậu ra trường quốc tế, để nhiều người biết đến cậu hơn, cũng là chuyện có lợi với cậu. Có thể hiện tại cậu nghĩ

mình không cần vốn liếng, nhưng đến khi không có thử xem, cậu sẽ hiểu rằng ước mơ của mình cũng chẳng miễn phí đâu, đây chính là hiện thực. Nếu không muốn lãng phí ba năm này, hãy lấy những tiếc nuối ấy làm động lực phát triển bản thân mình đi. Ba năm sau, nếu cậu vẫn lợi hại được như bây giờ, vẫn kiên trì với ý định quay về, thì dẫn chiến đội của chính mình đến gặp anh."

Khi đó mình cũng đã tốt nghiệp, chắc hẳn sẽ sở hữu một phần tài chính được tự do xử trí ở trong tay...

Thích Tự nói xong mới nghiêng đầu quay sang, đã thấy Tiêu Dã trân trân nhìn mình đến đờ cả người.

"...Sao vậy?" Thích Tự nghĩ bụng, sợ một tràng lời vừa rồi của mình khó tiêu quá, bèn uyển chuyển bổ sung một câu, "Kể cả không có khả năng đầu tư, anh vẫn có thể tìm chút tài nguyên cho cậu mà."

Tiêu Dã ngượng ngùng hạ mắt, "Vâng" một tiếng, rồi lại nhìn Thích Tự, cười ngại như quay lại lúc mới gặp: "Anh Tự, để em dạy anh chơi game nhé, trò này thật ra hay lắm luôn."

Thích Tự nhú mày: "Anh không thích chơi game."

"Ặc." Miệng cười của Tiêu Dã cứng đờ, không giấu được vẻ hụt hẫng, như thể đứa nhỏ vừa dâng thứ đồ chơi mình thích nhất ra lấy lòng người khác mà bị từ chối thẳng thừng.

Thích Tự thấy vậy không đành lòng, bèn nói: "Khoan khoan..."

Hắn qua một bên gọi điện thoại, lát sau quay lại bên cạnh Tiêu Dã nói: "Đêm nay cậu rảnh không?"

Tiêu Dã: "Có ạ, thi đấu xong rồi nên em cũng chẳng còn việc gì nữa."

Thích Tự nói với hắn: "Thế đi ăn cơm đi, rồi lát qua phòng anh, 2316."

— "Hai người? À há!"

Đang nói chuyện, bỗng một giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

Nổi tiếng sân thượng ngoài phòng gym chính là bể bơi, ngay cạnh quán bar hôm trước bọn họ ng ẩ.

Bọn Tư Hàng lại xuống đây vung tay, ở bên trong nhìn ra cửa kính thì bắt gặp hai người bọn họ nên chạy ra xem, kết quả vừa đến đã nghe thấy Thích Tụ nói với Tiêu Dã câu kia.

Tư Hàng tỏ ra như đã hiểu Thích Tụ, hưng phấn mà mắt sáng như đèn pha: "Thích Tụ! Không ngờ anh lại là "như thế"!"

Thích Tụ ngạc nhiên nhìn đối phương, chỉ thấy Tư Hàng tiếp tục khua tay múa chân: "Ha ha! Không sao không sao, em hiểu mà! Chả trách lần trước... Khà khà, xem ra là em nhầm hướng!"

Thích Tụ: "???"

"Anh có hứng thú này thì sao không nói sớm để em thu xếp cho... Nhưng mà không sao, Tiêu Dã cũng được, chỉ cần cậu ấy đồng ý là được! Ha ha ha ha thôi không quấy rầy hai người nữa!" Tư Hàng cứ thế rút lui, cùng nụ cười quái dị trên mặt.

Thích Tụ không hiểu gì: "Cậu ta làm nhằm cái gì vậy?"

"Em cũng không biết..." Tiêu Dã mờ mịt không kém, gãi gãi đầu, nói với Thích Tụ, "Anh Hàng nhiều khi vui buồn thất thường, nhưng thật ra tốt lắm."

"..."

Tốt? Thích Tụ cười lạnh trong lòng, nghĩ bụng—còn không phải vì nhóc chơi game giỏi hả, cứ thử chơi dở đi rồi xem cậu ta có "tốt" với nhóc nữa không!

*

Sáng hôm sau, Tư Hàng vừa thấy Tiêu Dã liền nháy mắt gọi lại, hỏi với giọng xấu xa: "Ey, kĩ thuật của Thích Tự thế nào?"

Tiêu Dã lắc đầu: "Anh ấy không biết chơi, không chơi."

Tư Hàng sững người: "Hả? Không chơi? Thế sao mặt mũi cậu lại xám ngoét ra thế này?"

Tiêu Dã ngáp một cái: "Anh ấy bảo em chơi game với em trai và em dâu của anh, đánh nguyên một đêm... tại ở trong nước là ban ngày."

"Chơi, chơi game!?" Tư Hàng rút cằm, "Vậy Thích Tự thì sao?"

"Anh ấy á?" Tiêu Dã gãi gãi đầu, "Hình như ng ồi xem báo cáo tài chính gì đấy thì phải."

Tư Hàng ngó người: "Báo cáo tài chính!?"

"Với cả hai quyển sách về số má gì đấy bằng tiếng Anh ý, em không đọc được, nhưng mà cũng chỉ xem đến 12 giờ là đi ngủ rồi." Tiêu Dã chớp chớp hai con mắt khô khốc, "Anh Hàng, em hơi buồn ngủ, đi ngủ tí đã..."

Nói xong liền vẫy vẫy tay bỏ đi, để lại mình Tư Hàng liêu xiên hỗn độn trên hành lang khách sạn.

Đến giờ ăn trưa, có mặt đầy đủ tất cả mọi người, Tư Hàng với vẻ mặt táo bón lâu năm mới quay sang hỏi Thích Tự: "Thích Tự, đêm đến về phòng anh vẫn học à?"

"Học!?" Cả hội nghe vậy lại quay phắt ra nhìn Thích Tự.

Tư Hàng giải thích: "À thì Tiêu Dã có nói lại, bảo tối qua đến phòng Thích Tự, thấy đêm rồi mà anh ấy vẫn đọc báo cáo tài chính với sách tiếng Anh, âm thầm chăm chỉ như thế đó!"

"Trời đất!" Tất cả đồng loạt chấn kinh, như thể Thích Tự đã làm việc gì đấy không tài nào tưởng tượng nổi.

"Anh xem báo cáo tài chính gì vậy?" Tần Hàn hỏi.

"Báo cáo của công ti nhà mình thôi." Thích Tự cũng không phủ nhận mà nói thẳng: "Ba anh nói có chút vấn đề, nên bảo anh xem qua."

Nghe vậy, Từ Nhất Chu ở bên cạnh lặng lẽ liếc sang Thích Tự.

Tư Hàng mỉa mai: "Sao phải tự xem vậy? Công ti nhà anh không có phòng Tài chính à?"

Với cái lối suy nghĩ của hắn, Tư Hàng hoàn toàn không nghĩ ra lí do gì lại khiến Thích Tự chủ động nhận lấy việc này, cười một hồi lại chân thành thắc mắc: "Em nói chứ, chắc là chú Thích quản anh nghiêm lắm phải không? Chứ lí nào lại giao việc con vào kì nghỉ vậy trời?"

Chu Lâm cũng nói: "Phải đấy, sai người khác làm cũng được mà. Như Tư Hàng ấy, có gì thì đầu hỏi thẳng anh Từ, phải không Tư Hàng?"

"Ừ, năng lực của người sành sỏi như Từ Nhất Chu dĩ nhiên phải hơn đám sinh viên chỉ biết học thuộc lòng như bọn mình rồi." Tư Hàng nói đầy tự hào, khen ngợi Từ Nhất Chu xong lại quay sang ra vẻ khảng khái với Thích Tự, "Có gì không hiểu, anh cứ dùng tạm vị thư kí toàn năng đây của em."

Thích Tự chỉ cười, không đáp lại, nhưng Từ Nhất Chu đã chậm rãi tiếp lời: "Nói đến báo cáo tài chính thì tôi biết một người giỏi lắm, hồi trước anh ấy học khoa Toán, cực kì mẫn cảm với số liệu tài chính, 99.9% số liệu làm giả đều không thoát khỏi con mắt tinh tường của anh."

"Ồ?" Thích Tự tò mò, "Đỉnh vậy luôn?"

"Ừ, nếu cậu cần thì để tôi giới thiệu cho..." Từ Nhất Chu bỗng nhiên ngừng lại, giống như có đi đầu khó nói, do dự một lát mới tiếp tục, "Chỉ là tính tình người này không được tốt cho lắm."

"Không tốt là sao?" Thích Tự hỏi.

Từ Nhất Chu giải thích: "Đại khái là một người tính toán chi li, sẽ không tự nhiên mà giúp ai cái gì đâu, tôi có giới thiệu thì cũng chưa chắc đã nể mặt."

"Nói trắng ra là làm giá thôi." Tư Hàng cười khẩy, "Thôi anh đừng vòng vo nữa, cứ giới thiệu hai người họ với nhau đi, đâu phải là Thích Tự không có tiền."

Bị Tư Hàng nói như thế, Thích Tự cũng khó lòng từ chối, chưa kể là hắn còn thật sự nổi lên hứng thú với người mà Từ Nhất Chu vừa miêu tả.

Thấy Thích Tự có vẻ xuôi xuôi, Từ Nhất Chu bèn lấy điện thoại ra add hắn trên Wechat, sau đó gửi cho đối phương thông tin liên lạc của một người, nói: "Tôi sẽ nói trước với anh ấy, cậu cứ trực tiếp thêm bạn là được."

Thích Tự mở ra xem, thấy ID người nọ tên F1S, ava là một cái kính lúp soi vào trục tọa độ XY.

Lúc nhấn nút kết bạn, Thích Tự lại hỏi Từ Nhất Chu: "Anh ta tên gì vậy?"

Từ Nhất Chu nói: "Biệt danh của anh ấy là "Số phức", người quen đầu gọi là "Tiểu Phức", nhưng mà ảnh lớn hơn cậu mấy tuổi, nếu thấy không vấn đề gì thì cậu cứ gọi "anh Phức" cũng được."

"Được." Thích Tự không nhận ra Từ Nhất Chu đang tránh đi bản chất câu hỏi của mình, thấy đối phương bảo sẽ đánh tiếng trước với người kia nên cũng không vội chào hỏi luôn, ấn kết bạn xong thì đặt điện thoại xuống dùng bữa tiếp.

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Lát rảnh không?"

Thích Phong: "Làm sao!"

Thích Tự: "Anh mới tìm được người về đánh game với em!"

Thích Phong: "...??"

Thích Tự: "Lãng Khả mà rảnh thì rủ cậu ấy chơi cùng luôn."

Một tiếng sau.

Thích Phong: "AAaA anh tìm đâu ra vị cao thủ này vậy! Em tha cho anh đấy!!"

Thích Tự: "..."

Hai—

"Tự" muốn thêm bạn vào danh sách bạn bè, xem xét yêu cầu.

Số phức: Cá đã cắn câu:)

-

A/N: Ồm thì cũng chưa hẳn là lên sàn... nhưng dù sao vẫn được lướt qua mà đúng không đúng không!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Giải thích một chút:

- "Thích" và "7" đồng âm /qī/, "Tự" /yǔ/ và cá /yú/ gần như đồng âm, thế nên caca còn hay được gọi là 7🐟

- "Phó" và "phức" đồng âm /fù/, "Sĩ phức" hay "anh Phức" là một cách chơi chữ với tên của Phó tiêu công

- Phó Diên Thăng = Fù Yán Shēng = FYS = FYiS = F1S

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 11: Phân Tích Sơ Bộ

Bởi vì chiến đội đã thua cuộc, nhóm của Tư Hàng cũng không ở lại Seattle quá lâu.

Thích Tự không quên bốn phen của chủ nhà, còn khách khí mời bọn họ đến New York một chuyến, nhưng Tư Hàng có vẻ đã chơi đủ.

Tiếng Anh của hắn quá bập bõm, tuy là có Từ Nhất Chu kè kè phiên dịch, nhưng chung quy cũng không tiện bừa oai như ở trong nước. Vì vậy chỉ hai ngày sau trận đấu, hắn và đồng bọn đã quyết định lên đường về nước.

Tiền nhóm thiếu gia ông giới này xong, Thích Tự cuối cùng cũng nhẹ nhõm quay lại New York.

Trùng hợp là tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành cũng trở về từ chuyến công tác Nhật Bản, gặp Thích Tự đang nhờ Anne pha cho mình ít cafe, bèn hỏi: "Gặp Tư Hàng chưa?"

"Rồi ạ." Thích Tự cố nén lại ý định chửi bậy, buông lời chế nhạo với ba, "Bác Tư dạy con thế nào mà ra được một quý tử như nó vậy?"

"Sao thế?" Thích Nguyên Thành tò mò.

"Nó đến Mỹ cùng một đám thiếu gia nhà giàu, trong đầu như kiêu chẳng nghĩ được cái gì khác ngoài tiền quyền gái gú ấy, ngày nào cũng ăn uống chơi bời sa đọa mà không biết chán... đúng là một đám bại hoại."

Thích Tự hiếm khi nào nói xấu sau lưng ai, lại còn dùng ngôn từ sắc bén như vậy, chắc là phải bức lắm mới thế.

Thích Nguyên Thành cũng không biết phải nói sao: "Con út mà, từ bé đến lớn cả nhà chi ầu, chắc sướng quá hoá hư, chả trách lần nào nhắc đến nó bác Tư cũng thở ngắn thở dài."

Thích Tụ nhíu mày: "Vậy mà gia đình cũng không quản?"

Thích Nguyên Thành: "Bảo là quản không nổi, lớn rồi nên toàn làm theo ý mình thôi, anh trai thì dung túng cho."

Thích Tụ kể lại cho Thích Nguyên Thành nghe về mấy ngày vừa rồi, còn nhắc đến cả Từ Nhất Chu: "À, xong Tư Hàng còn thuê thư kí lương một triệu một năm nữa, nghe bảo học thạc sĩ ngành quản lí của đại học R, không những quản lí công ti thay, mà còn kiêm luôn quản lí sinh hoạt của nó nữa."

Thích Nguyên Thành nói: "Có gì lạ đâu, với Tư Trạch bác Tư cũng không tiếc tiền tìm người cho mà, chắc cũng mong con cái học hỏi được từ người ưu việt, giống kiểu con với Hứa Kính..."

"Đâu ra!" Thích Tụ nghe vậy thì nổi xung, "Con với Hứa Kính đâu tôn trọng lẫn nhau, chứ ba cứ thử chứng kiến Tư Hàng sai sử thư kí của nó mà xem, đùa, thư kí cái gì chứ? Có mà bảo mẫu toàn năng thì có! Tư Hàng hoàn toàn dựa dẫm vào anh ta, ngay cả gọi đồ ăn cũng phải gọi người ta đến gọi hộ đó ba!"

Thích Nguyên Thành bất ngờ: "Thế thì quá quá!"

Thích Tụ nhận lấy cafe Anne đưa cho, lại cau mày nói: "Con hỏi cả về chi phí hoạt động với lợi nhuận từ cái công ti game của nó rồi, về cơ bản là ném tiền qua cửa sổ thôi, trong vòng ba năm thì không thể nào hồi lại vốn, cũng chẳng biết rồi sau nó định xử lí thế nào..."

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ: "Để rồi ba gọi cho bố nó nói về chuyện này."

"Thôi ba." Thích Tụ lập tức ngăn ba hẳn lại, "Bác Tư ngày nào cũng nói về con để kích thích nó rồi, ba nghĩ lần này nó qua Mỹ là để gặp con thật

chắc? Có mà để chể giểu con thì có, giờ ba còn gọi điện nói thế, khác nào bảo con là đứa tiểu nhân xì đều? Ai biết sau lưng con nó còn bêu riếu thế nào nữa..."

"Vậy thì nên làm thế nào?" Thích Nguyên Thành phiền muộn nói.

"Chịu thôi." Thích Tụ cũng không quan tâm ba hấn nghĩ sao, bùng cafe đi luôn.

Về phòng mình, nhìn thấy đồng sách với tài liệu trên bàn, Thích Tụ lại thở dài.

Từ hôm add người được Từ Nhất Chu đến giờ, hấn cũng chưa liên lạc lại với người kia.

Không phải làm cao hay gì, chỉ là hấn muốn cố gắng tự nhìn ra vấn đề, dù sao lúc cá cược với ba, Thích Tụ cũng cá là mình phát hiện, chứ không phải đi nhờ người khác trợ giúp.

Cơ mà nửa tháng rồi, hấn vẫn bó tay toàn tập.

Thích Tụ đấu tranh tư tưởng một hồi, sau đó cũng cấn điện thoại lên, vào Wechat, tìm đến vị "Số Phúc" mới add hôm nọ rồi gửi đi hai chữ: "Xin chào."

Từ khi đồng ý kết bạn đến giờ, người này không hề có động thái gì, giống như cũng chẳng buồn quan tâm xem hấn là ai.

Thế nhưng nhận được câu chào hỏi của Thích Tụ chưa bao lâu, hấn đã trả lời lại luôn, với một... dấu hỏi.

F1S: "?"

Thích Tụ sửng sốt một chút, sau đó tự giới thiệu: "Tôi là Thích Tụ."

Lại bổ sung: "Từ Nhất Chu giới thiệu anh cho tôi."

F1S: "Tôi nhớ rồi, có chuyện gì không?"

Tự: "Nghe nói anh đọc báo cáo tài chính rất siêu."

F1S: "Vào thẳng yêu cầu đi."

Thích Tự: "..."

Tự: "Có một báo cáo này, anh có thể giúp tôi xem có vấn đề gì không?"

F1S: "Trả tiệ̀n là được."

Tự: "Từ Nhất Chu có nói với tôi r ấ, anh lấy giá thế nào?"

F1S: "Phải xem vấn đề cụ thể đã, cậu muốn tôi xem của công ti nào?"

Tự: "Để tôi gửi cho anh."

F1S: "Không cần, cho tôi mã công ti là được, tôi tự tra."

Tự: "00X017."

F1S: "MeiWei?"

Tự: "Ừm."

Năm phút sau.

F1S: "Cậu có quan hệ gì với công ti này?"

Thích Tự lại sững sờ, hỏi: "Chuyện này thì liên quan gì đến báo cáo tài chính?"

F1S: "Quan hệ khác nhau thì giá đọc báo cáo khác nhau."

Tự: "Là sao?"

F1S: "Tôi có thể cung cấp ba loại phân tích báo cáo: phân tích sơ bộ dành cho người đọc báo cáo thông thường, phân tích trung độ dành cho người có ý định đầu tư cần lời khuyên, nhưng nếu cậu là cổ đông, hoặc có

liên quan mật thiết đến công ti thì sẽ cần một bản phân tích chi tiết. Mức độ khác nhau yêu cầu thời gian và công sức bỏ vào khác nhau, cho nên giá cũng phải khác."

Tự: "Khoan đã, tức là anh đã nhìn ra vấn đề rồi?"

F1S: "Nhiều nữa là đằng khác."

Thích Tự: "..."

Mới nhìn qua một cái đã nhận ra là có nhiều vấn đề? Đã thế còn phân tích chi tiết luôn được nữa!?

Quả cũng... lợi hại thật!

Thích Tự hỏi tiếp: "Giá ba loại thế nào?"

F1S: "5000, 10000-30000, 10% ước giá thoát lỗ."

(*16tr VNĐ, 32-98tr VNĐ, 10% estimated stop-loss)

Hai cái đầu tiên không quá đắt, còn...

Tự: "10% ước giá thoát lỗ là sao nữa?"

F1S: "Ý trên mặt chữ, bản phân tích sẽ tính ra phần lỗ mà các stakeholders có thể phải chịu từ những tổn thất tài chính của doanh nghiệp, sau đó lấy 10% giá trị thoát lỗ là ra. Ví dụ nếu bản phân tích có thể giúp cổ đông giảm bớt 10 triệu tiền thiệt hại, thì thù lao của tôi phải là 1 triệu."

(*stakeholders: các bên hữu quan — cá nhân, nhóm, tổ chức có mối quan hệ liên quan mật thiết với doanh nghiệp)

Thích Tự yên lặng, hẳn cũng không rõ vấn đề của MeiWei nghiêm trọng đến mức nào, nếu là liên quan đến những thất thoát hàng chục triệu, thì tiền tiêu vặt của hắn làm sao mà đủ mua bản phân tích chi tiết kia.

Có lẽ phân tích sơ bộ là phù hợp với hần r ồi, dù sao hần chỉ cần chút gợi ý, chứ không định mượn tay người khác hoàn toàn, chưa kể cũng phải thử xem năng lực của "Số Phức" như thế nào cái đã.

Thích Tự nhấn lại sau một hồi suy tính kĩ lưỡng: "Cho tôi bản phân tích sơ bộ đi."

Khoảng nửa phút sau, đối phương mới trả lời.

F1S: "Cậu có vẻ, chẳng có lương tâm gì cả?"

Tự: "...?"

F1S: "Bố cậu mà biết cậu keo kiệt như vậy, không biết có thấy thất vọng không?"

Tự: "Gì?"

F1S: "Từ Nhất Chu đã nói với tôi cậu là con trai chủ tịch Thích Nguyên Thành của tập đoàn Tư Nguyên r ồi, công ti của bố đang lâm nguy như thế mà cậu cũng không nỗ lực ra mua một bản phân tích tiết cho ông..."

Thích Tự: "???"

...Cái đệt? Anh ta đã biết thân phận của mình r ồi mà còn giả đồ lừa nhãi nầy giờ!?

Tự: "Thì sao chứ, chúng ta mới hợp tác lần đầu, chẳng lẽ tôi không nên cảnh giác với anh? Nhớ anh là lừa đảo thì sao?"

F1S: "Thế nên cậu sẵn sàng mạo hiểm bỏ ra 5000? Cậu là con tỉ phú à?"

"?????" WTF, rốt cục tên này muốn gì!?

Thích Tự cố nuốt xuống cơn giận, nhưng đầu ngón tay vẫn run run lên vì tức, nhanh chóng gửi đi một hàng chữ: "Anh bớt nói nhảm đi, tôi muốn bản phân tích sơ bộ, rốt cục là anh có làm không?"

F1S: "Làm."

F1S: "Số tài khoản XXXX... Người nhận—Công ti đi ầu tra Trác Thạch. Nhớ gửi ti ền."

Thích Tự: "..."

Do không muốn để lộ quá nhiều tung tích của mình, Thích Tự gửi tài khoản của đối phương cho Hứa Kính nhờ chuyển hộ.

Hứa Kính nhìn thấy tin nhắn xong liền gọi điện lại luôn, hỏi: "Cậu tìm công ti đi ầu tra làm gì?"

Thích Tự: "Đi ầu tra về báo cáo tài chính của MeiWei."

Hứa Kính ngăn người: "Ba bảo đi ầu tra à?"

Thích Tự: "Là tự em muốn tra, ông ấy chưa biết đâu, anh đừng có nói gì đấy."

Hứa Kính bật cười: "Cái thằng nhóc này..."

Thích Tự còn tưởng đối phương sẽ mất một thời gian để làm phân tích, thế mà chưa đầy nửa tiếng sau, Số Phức đã gửi lại cho hắn một tệp tài liệu.

Thích Tự giật mình: "Nhanh vậy?"

F1S: "Có 5000 thôi mà, cậu còn muốn tôi làm bao lâu nữa?"

Tự: "..."

Thích Tự nhanh chóng ấn vào xem qua, quả nhiên như đối phương đã nói, vấn đề không ít chút nào—

"Tăng trưởng về lợi nhuận không tương ứng với sự gia tăng trong mức đầu tư cho sản xuất; lợi nhuận ngẫu nhiên đạt 12.3% báo hiệu đi ầu bất thường; chi phí bán hàng 17.2% chủ yếu phát sinh do tăng cường trong các

hoạt động quảng bá; phí tổn 28% là quá cao so với các doanh nghiệp cùng hạng mục..."

Càng xem xuống dưới, lòng bàn tay của Thích Tự hết nóng lại lạnh, phần thì kinh ngạc về nhận định của đối phương, phần lại hoảng hốt vì báo cáo tài chính của công ti nhà mình dễ dàng để người ta nhận ra tình hình kinh doanh có vấn đề như thế.

Xem hết một lượt xong, hắn trở lại khung chat, hỏi: "Sao lại chỉ có kết luận phân tích?"

F1S: "Chứ cậu còn muốn cái gì nữa?"

Tự: "Muốn biết làm sao anh ra được những kết luận đó."

F1S: "..."

Tự: "Sao? Không nói được?"

Tự: "Hay là phải trả thêm?"

F1S: "Haha, không phải."

F1S: "Như kiểu cậu đang hỏi tôi vì sao $1+1=2$ ấy, tôi cũng phải suy nghĩ xem làm thế nào mới giải thích được cho cậu về vấn đề đã rõ ràng rồi vậy chứ?"

Thích Tự: "..."

Cái đm... Vấn đề mà hắn mất nửa tháng không nhìn ra, đối với người này lại chỉ là $1+1$? Rốt cục là do hắn quá ngu hay do người này quá trâu bò vậy?

Lòng tự trọng khiến Thích Tự không tài nào chấp nhận nỗi sự giễu cợt này.

Hắn nổi giận nói: "Thôi bỏ đi, để tôi tự xem."

F1S: "Được rồi, nếu tình cậu sử dụng dịch vụ lần đầu tiên, tặng cậu một lần hậu mãi đấy, nhưng mà tôi chỉ miễn phí cho đúng một câu hỏi thôi, xem không hiểu thì nghĩ kĩ đi rồi hãy hỏi."

(*dịch vụ hậu mãi: after-sales service)

Thích Tự dập điện thoại xuống bàn đánh "rầm", thẫn thờ trong bụng — mình mà còn hỏi lại cái tên Số Phức này thì mình là chó! Là chó!

Tốt xấu gì hắn cũng là sinh viên ưu tú, chẳng lẽ lại không nghĩ ra được lời giải thích chỉ mất 5000 để mua? Cái tên xấu xa kia đúng là không đáng tin gì cả.

...

Trùng hợp là sáng hôm sau, Thích Nguyên Thành lại hỏi ý kiến của hắn về bản báo cáo tài chính ngay trên bàn ăn.

Thích Tự thuận miệng nói lại một câu từ đàm kết luận của Số Phức: "Con thấy lợi nhuận kinh doanh của MeiWei là lạ..."

Thích Nguyên Thành ò lên một tiếng, có vẻ bất ngờ: "Sao con nhìn ra được?"

Thích Tự chợt dạ trong lòng, hắn có nhìn ra đâu!

"Cảm giác vậy thôi..." Hắn kiên trì đối trá.

Thích Nguyên Thành như tìm được đồng mình, lập tức nói: "Ba cũng cảm giác y như thế, chi phí với lợi nhuận hoạt động không giống như ba ước tính, nhưng cử người đi đi đâu tra mãi mà vẫn không tìm ra được vấn đề ở đâu."

Thích Tự sửng sốt, rõ ràng Số Phức còn bảo có thể làm cả phân tích chi tiết, chưa biết chừng sẽ tìm ra gốc rễ vấn đề, vậy mà công ty nhiều quản lí cấp cao như thế, chẳng lẽ không một ai có năng lực bằng anh ta?

"Sao lại không tìm ra? Nhân viên quản lí từ trên xuống dưới ở MeiWei có làm ăn gì không vậy?"

"Đây chính là cái khó của người làm doanh nghiệp—tuyển thì dễ, quản mới khó. Con nhận thấy năng lực của người ta nên tuyển người ta về, nhưng người có năng lực chưa chắc đã chịu làm cho con vì mấy đồng lương ít ỏi đâu."

"Ba nghi có nhân viên quản lí nào trong công ti gây chuyện sao?" Thích Tự hỏi.

"Cũng không loại trừ khả năng này." Thích Nguyên Thành bảo thủ nói, "Nếu bọn họ đã làm giả đến mức hoàn hảo, khiến cho các cổ đông không tài nào nhận ra vấn đề, thì chúng ta cũng đành chịu."

Nói xong, Thích Nguyên Thành lại hớn hờ nhìn Thích Tự: "Nhưng mà ba không ngờ con cũng có trực giác nhạy bén thế đấy, đây là tố chất rất đáng quý ở một nhà kinh doanh, thật không uống công bao lâu nay ba dạy con..."

Thích Tự lại một lần nữa chột dạ, hắn không dám nói với ba thật ra là mình ăn gian.

Mà mặt dày nhận lấy khen ngợi như thế cũng chẳng phải tác phong của hắn—đã ăn gian thì ít nhất cũng nên làm thật—cho nên Thích Tự cắn răng nói: "Ba, ba có báo cáo tài chính chi tiết của MeiWei hai năm nay không? Con muốn nghiên cứu thêm một chút."

"Có." Thấy con trai chủ động hiếu học, Thích Nguyên Thành lại càng mừng rỡ, "Lát đến công ti, ba sẽ bảo phòng tài chính nộp lên bản chi tiết."

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh bớt nói nhảm đi, rốt cục là có làm hay không?"

Phó Diên Thăng: "Làm." — 3 —

Nửa tiếng sau...

Thích Tự: "Sao nhanh vậy!"

Phó Diên Thăng: "Thấy chưa đủ lâu thì thêm tí ền đi.")

—Phó: Quá hưng phấn vì rốt cục cũng được nói chuyện với vợ, phải bắt nạt một chút mới được~~~~

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 12: Giảng Dạy Trực Tuyến

Không bao lâu sau, Thích Tự đã nhận được báo cáo tài chính chi tiết từ Thích Nguyên Thành, trong mail còn đính kèm dòng chữ "Chỉ dành cho cán bộ chuyên môn và kiểm tra nội bộ".

Có được tài liệu rồi, Thích Tự mới cẩn thận đối chiếu với những kết luận phân tích của Số Phức.

Kết quả là so hết hai ngày, cũng chỉ thấy đầu óc quay cuồng chứ chẳng sáng tỏ được gì.

Thích Tự rầu rĩ nghĩ, chẳng lẽ lại đi tìm người kia tiếp?

Nhưng mà... hẳn thật sự không cam tâm.

Hứa Kính không chuyên về Tài chính, cho nên cũng không am hiểu lĩnh vực này mấy, Thích Tự lại không muốn nhờ anh tìm người hộ mình, xoắn xuýt cả nửa ngày mới đột nhiên nghĩ ra một cách.

Thích Tự mở Wechat ra tìm Từ Nhất Chu, vào thẳng vấn đề "Từ Nhất Chu, anh còn quen người nào am hiểu về phân tích báo cáo tài chính nữa không?"

Đọc được tin nhắn, Từ Nhất Chu trả lời lại luôn: "Sao phải nhờ tôi tìm người khác vậy, Tiểu Phức không chịu trả lời cậu à?"

Tự: "Không phải, anh ta có trả lời..."

Từ Nhất Chu: "Thế là chuyện gì? Anh ta không giúp gì được cho cậu sao?"

Tự: "Cũng không phải."

Hắn đâu thể nói là vì mình bị người kia làm cho bẽ mặt được?

Từ Nhất Chu: "À, tôi biết rồi... Cậu ta chọc giận cậu hả?"

Tự: "Err..."

Từ Nhất Chu: "Tôi đã cảnh báo là tính tình cậu ta dở tệ rồi mà..." [😂]

Từ Nhất Chu: "Nhưng mà không giấu gì cậu, nếu nói về phân tích báo cáo tài chính, tôi không biết ai hơn được cậu ta đâu."

Thích Tự không phục: "Chẳng phải chỉ là một người của công ti đi điều tra thôi sao, làm gì mà anh nói như độc nhất vô nhị vậy?"

Từ Nhất Chu: "Công ti đi điều tra?"

Tự: "Anh ta bảo tôi gửi tiền vào tài khoản của một công ti đi điều tra."

Từ Nhất Chu: "Ý cậu là "Trác Thạch" ấy hả? Ha ha, đấy là công ti vỏ bọc để cậu ta tiện thu phí làm ngoài thôi."

Thích Tự ngạc nhiên: "Đây chỉ là việc làm ngoài của anh ta thôi sao?"

Từ Nhất Chu: "Đúng rồi, cậu ta có công việc đằng hoàng khác mà."

Tự: "Anh ta làm gì vậy?"

Từ Nhất Chu: "Chuyện này thì tôi không rõ, người này lúc nào cũng thần bí, chưa kể vì thời gian cá nhân có hạn nên hai năm gần đây, cậu ta ít khi nhận việc ngoài lắm."

Thích Tự cố nhin xuống bất mãn trong lòng: "Thời gian có hạn? Anh ta làm phân tích cho tôi còn chưa đến nửa tiếng mà."

Từ Nhất Chu: "..."

Từ Nhất Chu: "Cậu nhờ anh ta làm cái gì cơ?"

Thích Tự kể lại cho Từ Nhất Chu về ba cấp độ phân tích mà Số Phức bảo mình, nói: "Tôi nhờ anh ta làm phân tích sơ bộ."

Không ngờ đọc câu trả lời của hắn xong, Từ Nhất Chu lại nhấn lại một cái [🥲] rồi nói: "Cậu làm vậy... không khác gì dùng dao mổ trâu giết gà cả."

Tự: "...?"

Từ Nhất Chu: "Năng lực của Tiểu Phức không chỉ đơn giản vậy đâu, lấy cậu 5000 một bản phân tích sơ bộ đã là nể mặt tôi lắm rồi [🥲], nếu cần cậu ta giúp thì cố gắng nhẫn nại một chút, ai bảo cậu ta lợi hại như vậy, trong ngành cũng có người biết về thanh danh của cậu ta, muốn nhờ hỗ trợ mà còn không được kia kìa."

Thích Tự: "..."

Nói chuyện với Từ Nhất Chu xong, Thích Tự cũng tiêu luôn cơn giận, chưa kể còn ngày càng trở nên tò mò hơn về người tên Số Phức kia.

—Phân tích 5000 là giết gà bằng dao mổ trâu, ngoài khả năng phân tích báo cáo tài chính còn có bối cảnh thần bí, thực lực mạnh được nhiều người cần kiến...

Tên này, rốt cục có lai lịch thế nào vậy?

Thích Tự đi đầu chỉnh lại cả tâm lý lẫn cảm xúc, sau đó một lần nữa mở ra khung chat với Số Phức, nhìn đến tin nhắn cuối cùng từ đối phương lại nổi thẹn.

Thôi, dù sao người ta cũng có biết mình thế cái gì đâu...

Tự: "Có đó không, tôi muốn hỏi anh một chuyện."

F1S: "Đang bận, chờ chút."

Thích Tụ: "..."

Cứ như vậy, Thích Tụ chờ liền ba tiếng.

Có thể là do đang bận tâm, nên cứ một lúc Thích Tụ lại vào Wechat xem Số Phức đã trả lời chưa, thậm chí còn chán đến độ lôi cả hình đại diện của người ta ra soi.

Trong phần "Xem thêm thông tin", có đến một câu nói rất cá tính— "Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai."

Thích Tụ đọc lại mấy lần, nhưng vẫn không hiểu những lời này có ý gì.

Khoảng 12 giờ trưa, Wechat rốt cục mới vang lên âm báo, Thích Tụ lập tức mở điện thoại—

F1S: "Từ Nhất Chu hỏi có phải tôi chọc giận cậu không, tôi chọc cậu giận à?"

Thích Tụ: "..."

F1S: "Cái cậu này, lại còn đi cáo trạng sau lưng người ta nữa hả?"

Thích Tụ: "..."

Cái đm...

...!!!

Thích Tụ thiếu đi đầu d òn hết máu lên não vì tức. Do sở hữu gia cảnh và điều kiện bản thân coi như lỗi lạc, người xung quanh ai ai cũng khách khí với hắn, ngay cả một tên thiếu gia kiêu căng như Tư Hàng cũng còn phải nể mặt. Đây là người đầu tiên nói chuyện với Thích Tụ mà thái độ đến thế!

Hắn nhắm mắt hít sâu thở đầu vài cái, tự nhủ mình đang nói chuyện với cao thủ, vì là cao thủ nên tạm thời có thể bỏ qua cái thái độ này...

F1S: "Về sau nghĩ gì thì cứ nói trực tiếp với tôi, tôi thích làm việc với người thẳng thắn."

F1S: "Được rồi, cậu vào vấn đề đi."

Thích Tự: "..."

...Lợi dụng xong nhất định phải block ngay tên này! BỐ TỐ!

Thích Tự buộc mình tỉnh táo lại, gửi đi một vấn đề mình đã suy nghĩ kĩ: "Tôi muốn biết vì sao anh lại đi đến kết luận "tăng trưởng về lợi nhuận không tương ứng với sự gia tăng trong mức đầu tư cho sản xuất", tôi đã đọc rất kĩ báo cáo tài chính ba năm gần đây của MeiWei, thấy đầu vào với đầu ra sản xuất cũng đâu hề chênh lệch quá lớn."

F1S: "Cậu chỉ xem của ba năm gần đây? Thế thì không nhìn ra là đúng rồi."

Thích Tự khó hiểu, không thì mấy năm? Chẳng lẽ còn phải dò từ lúc công ti mới thành lập đến nay? Số Phức này cũng chỉ xem có nửa tiếng, còn bảo là "rõ ràng rành" cơ mà, chắc chỉ tầm đấy thôi chứ nhiều nữa?

F1S: "Nhắn tin không nói được hết, gọi điện đi."

Thích Tự: "???"

Khoan đã, tiến triển này hình như là lạ!

Sao tự dưng lại đòi gọi điện? Nhớ đối phương nói gì khiến hấn nổi khùng ngay tại chỗ thì sao?

...

Trong lúc hấn còn đang hoang mang, màn hình đã hiển thị cuộc gọi đến từ F1S.

Thích Tự luống cuống nhấn nút trả lời, kết nối xong, hấn im lặng một lát rồi mới dè dặt cất tiếng "A lô".

"Nghe được không?" Giọng nói trầm trầm lạnh lạnh truyền ra từ loa điện thoại.

Hoàn toàn khác với aura mỉa mai ác liệt trong tưởng tượng của Thích Tự, giọng nói của đối phương vô cùng đứng đắn, nghe qua đã thấy trưởng thành.

"Ừm, nghe được." Thành kiến của Thích Tự về người này gần như tiêu biến chỉ sau một câu nói.

"Vừa gửi cho cậu mấy cái bảng biểu so sánh đấy, mở ra đi, chúng ta vừa xem vừa nói." Đối phương không hề vòng vo, vào thẳng vấn đề, "Đây là dữ liệu từ báo cáo tài chính công khai của MeiWei trong năm năm gần đây mà tôi tìm được trên mạng. Để ý về mặt thời gian, cậu sẽ thấy hai năm đầu tiên và ba năm sau đó thuộc hai giai đoạn khác hẳn, tình hình kinh doanh của MeiWei trong hai giai đoạn này không hề giống nhau."

Thích Tự sững sờ, không giống sao?

"Nói về hai năm đầu trước đi, ở giai đoạn này MeiWei vẫn hoạt động bình thường, số liệu ở các phương diện đều cho thấy tình hình kinh doanh tốt đẹp, lợi nhuận khả quan..."

Vốn còn đang khấn trương vì sợ mình không kiểm soát được cảm xúc, Thích Tự đã dần bị nội dung mà đối phương nói tới thu hút sự chú ý, trở nên chăm chú lắng nghe từ bao giờ không hay.

"...Ba năm gần đây, mức đầu tư cho sản xuất của MeiWei tăng liên tục, điều này đúng ra sẽ được phản ánh qua số lượng hàng hoá, chất lượng hàng hoá và lợi nhuận. Theo như bảng biểu, lợi nhuận ba năm nay không những không tăng mà còn giảm, lượng hàng tồn quay vòng thì vẫn như giai đoạn trước đó, chứng tỏ là sự đầu tư phải được thể hiện trong chất lượng hàng hoá. Thế nhưng chi phí bán hàng 17.2% lại để lộ ra vấn đề..."

"Err, sao số liệu về tiêu thụ lại để lộ ra vấn đề?" Biểu đồ tài chính thì nói lên được gì về chất lượng hàng hoá đâu.

Bên kia ngừng lại một chút rồi giải thích tiếp: "Bắt đầu từ ba năm trước, chi phí chờ kết chuyển dài hạn bắt đầu tăng cao, phỏng chừng là do phải trả cho các ngôi sao về làm đại diện thương hiệu, mà nếu vậy thì lượng tiêu thụ được giữ vững trong ba năm này chủ yếu là nhờ các hoạt động quảng bá, chứ không phải dựa vào chất lượng hay danh tiếng của mặt hàng—Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán về mặt lý luận của tôi từ những bản báo cáo mà MeiWei công khai trên thị trường, chưa hề được kiểm chứng hay gì, nhưng nếu cậu có cách tiếp cận với những số liệu chi tiết hơn, thì thử xác nhận xem chi phí tăng lên có phải do tiền quảng cáo không, sau đó cứ xoay vào những điểm có vấn đề mà truy, hẳn là sẽ tìm ra gốc rễ thôi."

"...!" Thích Tự như hoàn toàn được khai sáng.

Chỉ là... vấn đề này thì "rõ ràng rành" chỗ nào? Nếu hẳn không nói ra cái "suy đoán về mặt lý luận" kia, thì làm gì có ai nghĩ đến mối liên quan này!

Số Phức tiếp tục giải thích cho hẳn, rất cẩn kẽ và tỉ mỉ, từ chi tiêu hướng của vốn đầu tư cho đến sự thay đổi về nguồn lợi thể hiện trong bảng biểu số liệu của năm năm qua, nghe một hồi, Thích Tự còn bắt đầu lấy giấy bút ra ghi chú lại.

...

Đến khi Số Phức giải thích kĩ càng ra xong, những hiềm khích nhỏ nhen trong Thích Tự đầu đã bay biến hết, thay vào đó chỉ còn toàn ngưỡng mộ dào dạt.

"Hiểu hết chứ?" Số Phức hỏi hẳn.

Thích Tự "ừm" một tiếng, rồi nói: "Cảm ơn..."

Số Phức: "Vậy tôi cúp máy đây."

"Khoan đã khoan đã." Thích Tự vội gọi hẳn lại, "Tôi còn một vấn đề"

Số Phức hơi ngạc nhiên: "Sao vậy?"

Thích Tụ không nhìn được mà hỏi: "Phân tích số liệu phức tạp như vậy, sao hôm đó anh chỉ cần nửa tiếng đã ra được kết luận?"

Hắn hỏi xong, thì bên kia lại im lặng.

Thích Tụ đợi một lúc, tưởng rằng tín hiệu không tốt, lại "A lô".

Số Phức: "Khụ, cậu có biết mình lại vừa hỏi một vấn đề kiểu "vì sao $1+1=2$ " không?"

Thích Tụ: "..."

Đối phương như cười mất một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Vừa rồi tôi cũng ngẫm lại mình đã làm thế nào mà ra được kết luận trong vòng nửa tiếng, nhưng mà thật sự không biết giải thích sao cho phải, bởi vì dạng phân tích này vốn không hề phức tạp đối với tôi."

Hắn ngừng một chút, lại nói thêm: "Nghĩ cách giải thích cho cậu như vừa rồi mới phức tạp."

Thích Tụ thấy hai mắt tối sầm...

"Được rồi." Hắn cố gắng hết sức để giữ giọng bình tĩnh, nghiêng răng nói, "Không cần trả lời tôi đâu, tạm biệt."

Hắn lờ mờ, rõ ràng là không nên sinh ra ảo giác kì quái như vừa nãy mà...

Tên này lại còn có khả năng giấu cợt tổn thương người ta với giọng điệu bình tĩnh ôn hòa như thế nữa chứ!

Hắn phục rồi!

Ngắt máy xong, Thích Tụ lập tức đứng dậy đi tìm nước đá, uống hết nửa bình mới tỉnh táo lại nổi.

Mười phút sau về phòng, hắn cầm điện thoại lên, đã thấy đối phương gửi cho mình thêm vài tin nhắn.

F1S: "Tôi vừa thử nghĩ lại rồi, nếu cậu chuyển những số liệu kia thành biểu đồ ở trong đầu, thì sẽ dễ hình dung hơn đấy."

F1S: "Ví dụ như khi nhìn vào thực trạng kinh doanh của MeiWei trong hai năm giai đoạn trước, cậu hãy tự động chuyển số liệu thành biểu đồ luôn trong đầu, rồi dựa vào đấy mà phán đoán tiếp về hướng đi sau đó của mô hình. Sang năm thứ ba, mức đầu tư cho sản xuất tăng lên, một biến trong hàm số thay đổi rõ rệt, đáng ra lợi nhuận sẽ giảm rồi tăng hoặc giảm rồi bình ổn, thế mà số liệu trong báo cáo tài chính của ba năm sau đó lại chỉ là một đường thẳng đi xuống. Từ đó thấy được, số liệu trong báo cáo có vấn đề"

F1S: "Với cả, đừng chỉ xem báo cáo tài chính của công ti nhà mình, tìm thêm của các doanh nghiệp cùng hạng mục nữa mà đọc rồi so sánh số liệu các thứ, dần dần sẽ quen thôi."

Thích Tự: "..."

Trực tiếp chuyển số liệu thành biểu đồ ở trong đầu? Rốt cục là cái năng lực biến thái gì vậy?

Nhìn bên chat của đối phương vẫn đang nhấp nháy nhập vào, Thích Tự đợi thêm một lát, sau mấy giây thì nhận được một câu.

F1S: "Có vấn đề gì thì cứ nhắn đó, tôi đi ngủ cái đã."

Thích Tự sững sờ, lúc này mới nhớ ra hiện tại trong nước đã là 2 giờ sáng.

Thực tế thì sau hai tiếng "học online" vừa rồi, Thích Tự đã sớm phải công nhận thực lực của Số Phức.

Cho nên dù giận thì giận, hắn cũng không còn kích động đến mức muốn block đối phương nữa.

Hiện tại thấy người ta còn kiên nhẫn giải đáp cho mình cái gọi là vấn đề như 1+1 kia, Thích Tự thậm chí còn cảm thấy như được... an ủi phần

nào.

Đúng là hắn vẫn còn chuyện muốn hỏi, nhưng mà không liên quan gì đến báo cáo tài chính.

Tự: "Chẳng phải anh bảo sẽ chỉ giải đáp miễn phí cho tôi một câu thôi à? Nhưng mà, giờ có vấn đề gì thì tôi đâu có thể trực tiếp nhắn cho anh sao?"

Chưa kể trong cuộc điện thoại vừa rồi, Thích Tự hỏi không chỉ có một câu, nhưng Số Phức vẫn trả lời hết, cũng chẳng đòi hắn phải trả thêm tí tiền.

Có đi đâu sáu tiếng sau, đối phương mới đáp lại tin nhắn này của hắn.

Câu trả lời là một tấm screenshot khung chat giữa Số Phức và Từ Nhất Chu, trong hình có đoạn Từ Nhất Chu nói: "Thích Tự mới chỉ là sinh viên năm nhất thôi, cậu tốt nghiệp trường đời rồi mà không thể nhân nhượng với cậu ấy một chút à? Đừng có bắt nạt người ta nữa."

F1S: "Thấy không, bảo tôi đừng có bắt nạt cậu nữa đấy."

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Còn hỏi lại anh ta thì mình là chó!"

Ba ngày sau.

Thích Tự: "Àng!"

Hai—

Một ngày của Phó tiểu công:

Đi làm, họp hành, gặp khách hàng, bận sắp mặt.

Thế rồi hay tin vợ cáo trạng về mình với Phân Số... tổn thương sâu sắc.

Đêm về, nhắn nhin giảng dạy cho vợ, vắt óc ra giải thích mấy vấn đề như tại sao $1+1$ lại bằng 2, tận lực xoay chuyển cục diện thiếu đi đầu bị block.

Hừm, phải công nhận là vợ mình nghe giảng thật ngoan, một câu ừm hai câu ừm, quá xá êm tai.

Hai giờ sáng, rốt cục cũng được đi ngủ, đời này sao mà gian nan~

Ba—

Phân số: "Cậu nghĩ tăng bậc làm giá cho cậu dễ lắm đấy à! Cái đồ không có tố chất làm gián điệp!" (* $\overline{\quad} \wedge \overline{\quad}$)

-

A/N:

Tâm sự một chút đi. Tôi vốn dĩ không làm nghề này, cho nên lúc viết sẽ không thể tránh được sai sót. Nhưng khi viết về nội dung trong ngành, tôi cũng đã nhờ người bạn với kiến thức chuyên sâu chỉ dẫn và tư vấn thêm cho, để có thể gửi đến bạn đọc những chi tiết sinh động nhất.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là tiểu thuyết, mà tiểu thuyết thì luôn có phần trăm hư cấu và khoa trương. Rất hoan nghênh bạn đọc soát lỗi để truyện được chất lượng hơn (cứ nhắn trên weibo, tôi sẽ để ý thường xuyên), chỉ là xin đừng chăm chăm vạch lá tìm sâu, bởi vì không có gì là tuyệt đối, và kinh nghiệm cá nhân cũng chưa chắc đã là thước đo chuẩn chỉnh cho mọi việc. Nếu có nghi vấn, trước hết xin hãy theo dõi tiếp cái đã.

Cuối cùng thì, chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ và hiểu cho, tôi sẽ cố gắng hết mình cho quãng đường còn lại của bộ truyện này. Nhân dịp 521, gửi thật nhiều thương thương đến các bạn $\text{(*}^\circ \nabla ^\circ \text{*)}$

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái câu trong profile của anh Phó trích từ những đi ầu Phật giáo răn dạy, link đến hình tượng chàng trai đeo vòng hạt cũng hợp lắm ^_^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 13: Trò Chuyện Thương Mại

Lúc nhìn thấy tin nhắn kia, Thích Tự thiếu đi đầu tức muốn hộc máu.

Hắn chế giễu ngược lại đối phương: "Quan hệ của anh với Từ Nhất Chu là thế nào vậy? Mà nghe lời anh ta thế?"

F1S: "Bạn trên diễn đàn."

Tự: "???"

F1S: "Quen nhau qua một diễn đàn về Tài chính, từng hợp tác vài lần."

Thích Tự nhớ tới lời khen nức nở mà Từ Nhất Chu dành cho đối phương, lại tò mò: "Anh ta nói anh rất giỏi, ngoài phân tích báo cáo tài chính ra, anh còn biết làm những gì?"

Mấy phút sau, Số Phúc gửi qua một tấm hình, Thích Tự nhấn vào xem:

<Các dịch vụ tại Công ti Điều tra Trác Thạch>

Phân tích thị trường chứng khoán

Phân tích báo cáo tài chính

Định giá tài sản

Trò chuyện thương mại

...

Đánh giá rủi ro đầu tư

Tư vấn niềm yết

Điều tra doanh nghiệp chuyên sâu

Hướng dẫn viết luận án

...

Để biết thêm thông tin chi tiết và giá cả, vui lòng liên lạc tới số
021XXXXXXX

Nguyên một danh sách dài dằng dặc khiến Thích Tự không khỏi choáng váng... Trò chuyện thương mại là cái quái gì? Rồi lại còn hướng dẫn làm luận án nữa? Phạm vi nghiệp vụ của người này rộng tới mức nào vậy?

Khi hắn vẫn còn đang hoang mang, Số Phức đã lại gửi thêm một tấm nữa.

Trong hình là chi tiết về dịch vụ "Hướng dẫn viết luận án" và những môn học mà đối phương có thể dạy kèm—từ toán cơ bản, toán cao cấp, cho đến kinh tế học, tài chính doanh nghiệp, phân tích báo cáo tài chính, định giá tài sản, thực hành - quản lý tài chính,...—chưa kể còn chia ra nhiều lĩnh vực nhỏ ở mỗi môn, ví dụ như toán cơ bản có vi phân và tích phân, xác suất thống kê, cấu trúc dữ liệu và giải thuật, vân vân và vân vân.

F1S: "Cậu là sinh viên phải không, cái này có vẻ thích hợp với cậu đấy."

Thích Tự: "...". Không phải người này bận bịu đến mức không có thời gian làm ngoài nữa à? Sao lại chào hàng một cách thiếu tiết tháo thế này?

*

Sáng sớm ngày hè, ngoài cửa sổ chim hót líu lo.

Mùi bánh mì Anne vừa nướng thơm lừng cả căn bếp, Thích Nguyên Thành ngửi trước bàn ăn, vừa ăn sáng vừa theo dõi tin tức kinh tế tài chính

trên iPad.

"...Ba." Thích Tự mặc một chiếc áo phong rộng thùng thình ở nhà đi đến, lộn tóc vẫn ướt sũng, có vẻ vừa rửa mặt xong.

Thích Nguyên Thành liếc nhìn cậu con trai trông ngày một trưởng thành, nét mặt trù mến: "Dậy sớm thế?"

"Vâng." Thích Tự quay ra chào hỏi Anne, tiện tay vớ một miếng bánh mì gặm vào miệng, cũng ng ồi xuống bàn ăn.

"Con xem hết báo cáo tài chính r ồi." Thích Tự đột nhiên nói.

"Ồ?" Thích Nguyên Thành bỏ iPad xuống, cười nói, "Phát hiện được gì nói ba nghe xem nào."

Sau buổi nói chuyện với Sỡ Phức tối đó, Thích Tự bắt đầu ngộ ra. Hẳn quả thật đã đi tìm thêm cả báo cáo tài chính của các công ti tương đ ồng, sử dụng phương thức mô hình hóa dữ liệu để kiểm tra đối chiếu, và dần dần phát hiện ra điểm bất hợp lí về tương quan giữa chi phí tăng cao và hướng đi của lợi nhuận trong báo cáo của MeiWei.

Cho nên đối mặt với Thích Nguyên Thành lúc này, Thích Tự đã tự tin hơn không ít.

Hắn nhấp một ngụm sữa Anne vừa đưa, r ồi thuật lại từng phát hiện của mình cho ba. Do đã nắm được quy tắc cơ bản của báo cáo tài chính, Thích Tự cũng không rập khuôn theo ngôn từ của Sỡ Phức, mà dùng chính ý hiểu của mình để lí giải những kết luận kia.

Chưa hết, hắn còn ghé qua mục đánh giá trên một vài trang bán hàng trực tuyến của MeiWei trong nước để xác nhận lại suy luận này.

Báo cáo tài chính có thể không cho thấy rõ ràng, nhưng phản ứng của khách hàng thì nhất định sẽ nói lên gì đó về chất lượng sản phẩm.

Điểm đánh giá tích cực của ME·WE trên Tmall vẫn duy trì ở mức 4.5, không quá thấp, nhưng các thương hiệu lớn luôn có bộ phận marketing hoạt động ở khắp các mặt trận đánh giá, cho nên điểm này cũng chưa chắc đã phản ánh sự thật.

Thích Tự nhấn mở mục bình luận mấy trăm cái ra, phát hiện hầu hết đều là than phiền về chất lượng.

"Đây là nhãn hàng hiệu mà hồi trước chị em quốc tế khen nức khen nở đấy hả? Cái áo len giá 528 mới mặc một tuần mà đã xõ lông rồi, đừng mua của hãng ME·WE này!"

"Ở trên hình long lanh thế thôi, chứ hàng về thì chất lượng thế này đây. Chất liệu nhìn rẻ tiền dễ sợ, đúng là không tin được mấy cái hàng hiệu mà..."

...

Rà soát lại về chi phí bán hàng, Thích Tự mới phát hiện ra hạng mục "After-sale" tăng lên rõ rệt trong suốt ba năm nay.

Số lượng hàng không tăng, chất lượng thì ngày một đi xuống, lượng tiêu thụ chỉ dựa vào quảng cáo... Từ tất cả những điểm này, căn nguyên vấn đề của MeiWei đã hiện lên quá rõ.

"Ba, ba nên cho người rà soát lại dây chuyền sản xuất của MeiWei đi, từ khâu chế tạo gia công nguyên vật liệu, cho đến chế tác và vận chuyển trang phục, kiểu gì cũng sẽ tìm ra vấn đề" Thích Tự khẳng định.

Thích Tự cứ tưởng ba sẽ vui mừng như lần trước, sau đó không do dự gì mà tiến hành đi đầu tra ngay lập tức, nhưng không ngờ sau khi nghe xong, Thích Nguyên Thành lại chỉ trăn mặc ngẫm đó, biểu cảm nghiêm túc đến đáng sợ.

Bầu không khí trong phòng ăn cũng vì thế mà trùng xuống.

"Ba, sao vậy?" Thích Tự nhú mày.

Chẳng lẽ hấn nói sai? Hay là do vấn đề nghiêm trọng hơn ba nghĩ quá nhiều?

Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, hỏi: "Tất cả những điều này là do con tự nhìn ra?"

Thích Tự hơi khựng lại, sau đó nói: "Phải ạ..."

Mặc dù vẫn là nói dối, nhưng lần này Thích Tự không có chột dạ. Đúng, hấn có nhờ Sở Phúc khai sáng — nhưng những điều vừa nói cho Thích Nguyên Thành là do hấn tự suy ra từ bản báo cáo chi tiết của MeiWei, chứ không hề tiết lộ thông tin mật của công ti với bên ngoài.

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Con biết quản lý Phân xưởng Sản xuất là ai không?"

Thích Tự khó hiểu: "Là ai?"

"Khâu Minh Dương, là chú Khâu mà con biết đấy." Thích Nguyên Thành thở dài, nói, "Ba với chú ấy là bạn bè hơn chục năm rồi. Mười năm trước ba ra nước ngoài để phát triển thị trường, chú ấy đã giúp ba quản lý khâu sản xuất ở trong nước, cũng đã đích thân giám sát và thúc đẩy không ít dây chuyền. Chưa kể chú ấy còn có cổ phần ở MeiWei, dù không nhiều nhưng cũng là một cổ đông của công ti, cho nên trong số rất nhiều người mà ba từng nghi ngờ, chưa bao giờ có chú ấy..."

Thích Tự sửng sốt, trước kia hấn có gặp chú Khâu mấy lần, nhưng đây cũng chỉ là một trong số rất nhiều người lớn mà hấn biết, không khác gì những bạn bè hay cấp dưới khác của ba.

Hơn nữa bọn họ chuyển sang New York đã nhiều năm, cũng chẳng mấy khi qua lại với những người trong nước. Hấn không hiểu được giao tình giữa ba và đối phương, chỉ biết nói theo lý lẽ: "Nhưng số liệu trong báo cáo cho thấy mảng công việc mà chú ấy phụ trách có vấn đề"

Thích Nguyên Thành do dự trong thoáng chốc, rồi nói: "Thích Tự, quản lý doanh nghiệp không đơn giản như con nghĩ đâu. Xã hội trong nước rất

chú trọng giao tình—nước quá trong sẽ không có cá, người quá gắt sẽ chẳng ai theo—nếu chỉ vì chuyện con con này mà ba làm lớn chuyện để dò xét người ta, thì người trong công ti sẽ không chỉ bàng hoàng, mà rất có thể còn dẫn đến méch lòng."

Thích Tự khó hiểu nói: "Cho nên dù công ti có lâm nguy, thì ba cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua để đổi lấy ân tình?"

"Lâm nguy?" Thích Nguyên Thành ngăn người, lắc đầu nói, "Đúng là mấy năm qua lợi nhuận của MeiWei có xuống dốc, nhưng vấn đề này không quá nghiêm trọng như con nghĩ đâu, chưa kể bên dưới tập đoàn vẫn còn rất nhiều công ti khác đang kinh doanh, xét về tổng thể thì lợi nhuận vẫn không đến mức ảm đạm."

Thích Tự lập tức á khẩu.

"Thôi." Thích Nguyên Thành còn khuyên ngược lại con trai, "Con làm khá lắm, nhưng đến đây thì dừng bận tâm chuyện có đi đâu tra hay không, cứ để ba giải quyết. Mấy hôm nay chắc cũng vất vả rồi ha, nghỉ ngơi vài ngày đi rồi ba giao cho con việc khác."

Sau khi Thích Nguyên Thành rời đi, Thích Tự cũng về phòng, buồn bực đẩy đồng tài liệu trên bàn qua một bên.

Có âm báo tin nhắn mới, Thích Tự bèn cầm điện thoại lên xem.

F1S: "Đây là báo cáo tài chính của Thời trang Phi Á dưới trướng tập đoàn Lập Tảo, quy mô của Phi Á cũng tầm tầm MeiWei đấy. Tôi vừa xem qua, báo cáo hai năm gần đây của bọn họ khá ấn tượng, cậu có thể lấy mà tham khảo."

Tự: "Không cần."

F1S: "Ai làm cậu bực à?"

Tự: "Sao anh biết tôi bực?"

F1S: "Mới hôm qua cậu còn nhờ tôi tìm báo cáo tài chính của những doanh nghiệp tương tự MeiWei, giờ lại bảo không cần, chẳng vì bức tức thì vì cái gì nữa?"

Tự: "..."

Từ sau hôm nói chuyện, Thích Tự có hỏi Số Phức thêm không ít thứ, gặp chút vấn đề nhỏ cũng nhăn nhó, cho nên hai người mới trở nên thân thiết hơn lúc nào không hay.

Thích Tự nhớ tới những lời ba vừa nói, không khỏi giận cá chém thớt với đối phương: "Sao hôm trước anh bảo công ti ba tôi lâm nguy đến nơi rồi? Rõ ràng ba tôi nói đó không phải vấn đề gì lớn."

F1S: "..."

F1S: "Ba cậu cho rằng vấn đề này không lớn?"

Tự: "Đúng vậy."

F1S: "Suy nghĩ này của ông ấy mới là nguy hiểm."

Tự: "???"

F1S: "Cậu nghe câu 'Bờ kè ngàn dặm cũng có thể sụp vì hang kiến' bao giờ chưa? Vấn đề đã chình ình ra đấy rồi mà ông ấy vẫn không định ra tay, đến lúc nó lớn tướng ra thì còn cản nổi chắc."

Thích Tự: "..."

F1S: "Ba cậu rộng lượng đấy, nhưng cậu biết công ti làm giả sổ sách là thế nào không? Là phạm tội kinh tế. MeiWei đã đăng kí niêm yết, một khi dính dáng đến hành vi phạm pháp thì người chịu tổn thất không chỉ có cổ đông, mà còn là hàng ngàn hàng vạn nhà đầu tư chứng khoán nữa kia. Ông ấy sẵn sàng dung túng cho cấp dưới lộn xộn, chứng tỏ là cũng không hề có nguyên tắc rõ ràng gì về phương diện này, nếu thế thì ai biết liệu rồi ông ấy có trực tiếp nhúng tay vào hay không."

Thích Tụ: "..."

F1S: "Còn cậu nữa, thì ra cậu đọc báo cáo tài chính chỉ là để được ba công nhận thôi sao? Cậu là trẻ con đấy à? Ba nói đó không phải vấn đề lớn là cậu cũng bỏ luôn?"

F1S: "Thế sau này công ti có phải của cậu không? Ông ấy nói gì cậu cũng cho là đúng hết à, tư duy của cậu đâu?"

Tụ: "Anh im ngay cho tôi!!"

Thích Tụ siết chặt lấy điện thoại trong tay, răng nghiến kèn kẹt, nghĩ bụng có khi mình vẫn nên block người này thì hơn...

Chỉ là chờ đến khi Thích Tụ nguôi ngoai, ngẫm lại mới thấy những lời ấy của Số Phức cũng... không phải không có lí.

Hắn lại mở khung chat với đối phương ra, bắt gặp tài liệu về Phi Á mà Số Phức gửi cho, cũng bất giác bật lên.

Do gần đây nghiên cứu số liệu của MeiWei, hắn đã bắt đầu có được trực giác cơ bản với từng hạng mục trong báo cáo tài chính, nhìn một chút là nhận ra thực trạng kinh doanh ở Phi Á tốt hơn MeiWei nhiều.

Thích Tụ nhíu mày, do dự không biết có nên thử khuyên ba một lần nữa hay không.

Đến khi Thích Nguyên Thành về nhà tối đó, Thích Tụ lại đề cập đến chuyện này, nhưng Thích Nguyên Thành vẫn quyết định yên lặng dõi theo biến động, còn bảo Thích Tụ không cần phải lo lắng quá làm gì.

Tuy không cam lòng, nhưng Thích Tụ cũng cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi. Nghĩ lại thì ba quản lí doanh nghiệp bao nhiêu năm như thế rồi, còn gió to sóng lớn nào mà chưa từng gặp phải? Có khi vấn đề cũng không đến mức nghiêm trọng như Số Phức nói thật... Chưa kể ba cũng chỉ muốn hắn học cách nhìn nhận báo cáo tài chính một chút, chứ đâu phải giao

luôn lại quy ền quản lí, hẳn chẳng có phận sự gì để đòi can thiệp vào chuyện này hết.

Hơn nửa kì nghỉ hè đã trôi qua, Thích Nguyên Thành để Thích Tự ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, sau đó cho một quản lí phòng Sales chi nhánh nước ngoài dẫn hẳn đi tiếp xúc với môi trường làm việc thực tế một chút. Dù không hề khó như đọc báo cáo tài chính, Thích Tự lại cảm thấy việc này còn mệt hơn nhiều—ngày nào cũng phải vờ vịt xã giao tiếp xúc với người khác, trong khi tinh thần và tư tưởng lại chẳng thể khá lên tí nào.

Mấy ngày nay, cứ thỉnh thoảng hẳn lại nghĩ tới Số Phức, mà mỗi lần như thế, lòng chỉ càng rối rắm thêm.

Từ lúc hẳn bảo im đến giờ, Số Phức cũng chưa từng nhắc lại gì cho hẳn.

Lần đầu tiên trong đời, Thích Tự biết mùi bị người ta quay tâm trí mình như quay dế là như thế nào.

Rất có thể là do tính cách của Số Phức không giống với bất kì ai xung quanh hẳn. Những người khác lúc nào cũng để ý đến cảm xúc của hẳn, như Hứa Kính chẳng hạn, xưa nay nói chuyện chưa bao giờ khiến hẳn không thoải mái, thỉnh thoảng có trêu thì cũng đổi giọng dễ ngay, chẳng để hẳn phải khó chịu một chút nào.

Chỉ có mình Số Phức luôn buông lời thẳng thắn tàn nhẫn, không ngừng thách thức giới hạn của hẳn, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ với đôi câu nói thể hiện trí tuệ và năng lực siêu phẩm, Thích Tự lại không tài nào làm lo ợ đối phương như hẳn vẫn thường quyết liệt đối với tất cả những người khác được.

Xoắn xuýt suốt mười ngày, rốt cục Thích Tự lại gom hết can đảm gửi cho đối phương một tin: "Có đó không?"

F1S: "Làm sao?"

Lần này lại được h ỏi đáp rất nhanh...

Thích Tự nắn nót nhắn đi một câu: "Tôi muốn hỏi, dịch vụ trò chuyện thương mại của anh là như thế nào."

<Epilogue>

Một—

Số Phức: "Ê 2, thiết kế cho anh một tấm poster."

Mũ 2: "OK anh Phức, anh muốn làm poster gì?"

Số Phức: "Poster quảng cáo Trác Thạch, anh sẽ gửi nội dung cho cậu."

Mũ 2: "Anh Phức, chúng ta có cung cấp tất cả những dịch vụ trong này đâu!"

Số Phức: "Không cần các cậu lo, anh đang phải thả mồi đến mục tiêu."

Mũ 2: "Cho nên anh biết làm hết thật?"

Số Phức: "Chứ sao."

Mũ 2 *run rẩy*: "Làm sao mà ông chủ chiêu mộ được cái người quý thần này về tổ chức vậy..."

Hai—

7🐟: "Anh còn biết làm cái gì?"

Phó tiểu công tiêu sái tung poster.

7🐟: "!!?"

...Cắn câu quên lối về

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đến đây thì chính thức tin 7anh là thụ r ấ... ở nhà chọc 7em cho
lắm vào, ra đường một cái là bị anh th ầy online thả câu cho cắn lúc nào
cũng không hay =))))

#mỗi_ngày_lại_u_mê_anh_Phó_thêm_một_xút

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 14: Dịch Vụ Đặc Biệt

Tin nhắn được gửi đi xong, mấy phút sau Số Phức mới nhắn lại: "Cậu là sinh viên đại học mà hỏi chuyện này làm gì?"

Thích Tự khó hiểu: "Là sao? Tại sao sinh viên thì không được hỏi?"

Nói vậy nhưng Số Phức vẫn giải thích cặn kẽ ra cho hắn.

F1S: "Trò chuyện thương mại là dịch vụ offline, chủ yếu bao gồm tham gia họp mặt và đàm phán thương mại cùng với khách hàng, giá cả còn tùy vào thân phận, thực lực và hoàn cảnh đặc thù của cả đối tượng đàm phán lẫn khách hàng, dao động rất lớn, từ 30,000 cho đến 300,000."

Thích Tự: "..."

F1S: "Cậu muốn tôi cung cấp dịch vụ cho ai? Nói trước, tôi đòi thù lao không rẻ đâu."

Tự: "Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi."

Hiểu lầm to, hắn còn tưởng "trò chuyện thương mại" là tán gẫu với nhau thôi chứ...

F1S: "Hay ý là cậu muốn tìm tôi tán gẫu?"

F1S: "Haha, sao hôm trước còn bảo tôi im đi cơ mà?"

Tự: "..."

Thích Tự mờ mịt nghĩ—đi tìm người này nói chuyện có phải là tự đào mồ chôn mình không vậy...

F1S: "Thôi được rồi, về sau muốn gì thì cứ trực tiếp nói ra, khỏi quanh co lòng vòng, đã bảo rồi mà, tôi thích làm việc với người thẳng thắn."

Thích Tự: "..."

F1S: "Gần đây thế nào rồi?"

Thấy đối phương chủ động cho mình một đường lui, Thích Tự vừa nghiêng răng kèn kẹt, vừa phải ra vẻ bình tĩnh đáp lại: "Đi gặp các nhà phân phối trực thuộc bộ phận Sales của MeiWei ở nước ngoài."

F1S: "Siêng vậy, được nghỉ mà không đi chơi à?"

Tự: "Năm nay thì chắc không kịp, một tuần nữa là khai giảng rồi."

F1S: "Hình như cậu ở nước ngoài đúng không?"

Tự: "Ừm."

F1S: "Học trường nào?"

Tự: "Stafford."

F1S: "Trường tốt đấy, nghỉ hè mà không về nước à?"

Tự: "Năm nay hơi bận nên không về"

F1S: "À..."

Thích Tự do dự một lát, sau đó nói: "Chuyện kia tôi đã thử khuyên ba rồi."

F1S: "Ông ấy nói sao?"

Tự: "Ba tôi bảo để theo dõi tình hình thêm một năm xem thế nào."

Thích Tự cứ nghĩ nghe xong Sô Phức sẽ lại thẳng thắn chỉ trích vài câu, nhưng năm phút trôi qua, đối phương cũng không có đáp lại.

Thích Tụ sốt ruột gửi thêm một dấu "?", Số Phúc mới nhắn lại: "Tôi đang đi đường, chờ một lát."

Khoảng năm sáu phút sau, điện thoại hiện lên cuộc gọi đến từ F1S.

Thích Tụ bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng nhấn nút trả lời: "Ồm, sao lại gọi điện?"

"Thấy cậu có vẻ muốn nói chuyện, nên gọi điện tán gẫu với cậu một lát." Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, nhưng không chừng chặc nghiêm túc như lần trước, mà dường như còn phảng phất ý cười.

Thích Tụ bỗng thấy nhịp tim có chút loạn: "Anh mới đi đâu về?"

"Ừm, vừa tan làm." Số Phúc nói.

"Hôm nay là cuối tuần mà?" Thích Tụ sửng sốt hỏi.

"Công việc của tôi không phải lúc nào cũng có cuối tuần."

Thích Tụ khá tò mò về nghề nghiệp của đối phương, nhưng lại nhớ Từ Nhất Chu từng nói về bối cảnh thân ái gì đó, cho nên cũng không muốn đào sâu vào đời tư của người ta quá.

Đầu bên kia bỗng nhiên lạo xạo, khoảng một phút sau mới yên tĩnh lại, có vẻ như Số Phúc vừa ngã xuống: "Cậu vừa bảo ba cậu muốn theo dõi thêm một năm ấy hả? Ngoài ra còn nói gì nữa không?"

Thích Tụ hơi do dự, nhưng rốt cục vẫn nói: "Ông ấy nói mình với người quản lý cái khâu có vấn đề kia là bạn bè đã hơn chục năm, làm lớn chuyện thì không hay lắm."

Số Phúc: "Ba cậu coi trọng tình nghĩa thật."

Thích Tụ: "Ừm, nhưng tôi nghĩ ba sẽ không dễ yên như vậy đâu."

Số Phúc: "Là sao?"

Thích Tự: "Có trọng tình nghĩa đến đâu, ông ấy vẫn là một người rất cẩn thận."

Suy cho cùng thì Thích Tự vẫn là con của Thích Nguyên Thành, ở với nhau bao nhiêu năm nay, hẳn cũng hiểu được phần nào về tác phong làm việc của ba. Thích Tự đoán chắc ba đã có suy tính của riêng mình, chỉ là chưa thích hợp để giải thích lại, nên mới bảo hẳn không phải bận tâm về chuyện này nữa.

Số Phức nghe vậy thì lẩm bầm một câu: "Vậy sao..."

Thích Tự thuận miệng nói: "Tôi hỏi không phải chứ, đây cũng chỉ là công việc ngoài giờ thôi mà, sao anh quan tâm công ti nhà tôi lâm nguy hay không dữ vậy? Ba tôi quyết định như thế thì sẽ gây tổn thất gì cho anh sao?"

Số Phức khựng mất một chút, sau đó hỏi ngược lại: "Tôi cũng hỏi không phải chứ, sao con trai tí phú như cậu lại tìm tôi để tán gẫu vậy, cậu cô đơn lắm à?"

Thích Tự: "..."

...Fắc, không thể nào đấu lại cái mồm anh ta!

Số Phức lại hỏi: "Nãy hỏi tôi về dịch vụ "Trò chuyện thương mại" kia, là vì muốn thuê tôi tán gẫu với cậu thật hả?"

Thích Tự bị hỏi cho không còn đường lui, đành mặt dày thừa nhận: "Không được à?"

Số Phức bật cười: "Được, tất nhiên là được chứ. Có đi đâu cậu không thuộc nhóm khách hàng của "Trò chuyện thương mại", tôi không biết báo giá thế nào cả... Hay là, tôi xếp cậu vào nhóm dịch vụ đặc biệt của mình cậu nhớ?"

Thích Tự: "Vậy cũng được sao?"

Số Phức "ừ" một tiếng: "Cứ nói ra yêu cầu của cậu đi, để xem tôi có thỏa mãn được không."

Thích Tự lại vô thức thấy có gì đó đang biến động trong lồng ngực: "Trò chuyện bình thường thôi là được."

"Như bây giờ ấy hả?" Số Phức hỏi.

"Không phải." Thích Tự nghĩ nghĩ, nói, "Chuyện khác thì càng tốt, kiểu như chủ đề về chuyên ngành chẳng hạn."

Số Phức ò lên đầy ý tứ: "Ra là muốn tôi dạy cậu tiếp hả."

Đã vậy còn nhấn mạnh vào chữ "dạy", khiến Thích Tự nghe xong cũng không khỏi mất tự nhiên...

Rõ ràng là hắn đang nói chuyện rất nghiêm túc, thế mà vào miệng Số Phức lại thành ra đáng xấu hổ như vậy là sao?

Số Phức còn nói: "Nhưng hiện tại cậu không có gì để hỏi, thì tôi dạy cậu thế nào được?"

Thích Tự: "Nói hời sẽ có thôi mà."

Hồi trước còn ở gần, hắn vẫn thường hay trò chuyện trên trời dưới bể với Hứa Kính, mà đối phương cũng vui vẻ giải đáp cho hắn các thể loại vấn đề. Nếu không phải do Hứa Kính bị ba triệu hồi về nước, bận bịu đến nỗi nhiều khi không nhắc được điện thoại, thì hắn cũng đâu rơi vào tình cảnh lạc lõng không người trò chuyện như bây giờ.

Chưa kể, Thích Tự nhận thấy năng lực của Số Phức còn khủng hơn Hứa Kính nhiều, nếu bỏ tiền mà được người này tiếp chuyện thì vẫn hơi chán.

Số Phức hỏi tiếp: "Có yêu cầu gì về giờ giấc không?"

Thích Tự: "Như nào cũng được."

"Nào cũng được?" Số Phức bật cười, "Tức là sẽ không có ngày giờ cố định, mà cậu muốn gọi tôi lúc nào thì gọi?"

Thích Tự nhủ mày: "Chẳng phải anh rất bận sao?"

Số Phức: "Đúng vậy, cho nên nói trước, không phải muốn gọi là gọi được đâu, hết giờ làm tôi mới có thời gian trò chuyện với cậu."

Thích Tự: "... " Thế thì anh còn nói "muốn gọi lúc nào thì gọi" làm mẹ gì...

Số Phức: "Còn yêu cầu gì nữa không?"

Thích Tự: "Hết rồi!"

Số Phức: "Được, vậy đến tôi nói điều kiện của mình."

Thích Tự: "Anh cũng có điều kiện?"

Số Phức hỏi lại: "Chẳng lẽ người làm dịch vụ thì không có nhân quyền?"

Thích Tự: "...Anh nói đi."

Số Phức: "Tôi có ba điều. Thứ nhất, chúng ta có chênh lệch về múi giờ, từ 2 giờ sáng đến 6 giờ sáng chỗ tôi, tức là 2 giờ chiều đến 6 giờ chiều bên cậu, tôi phải đi ngủ."

Thích Tự ngạc nhiên: "Anh ngủ có 4 tiếng mà đủ à?"

Số Phức: "Đương nhiên không, nhưng đây là mức tối thiểu. Cậu sẽ phải chịu đựng mọi thương tâm bức tức buồn bã của bốn tiếng này một mình, bởi vì có gọi thì tôi cũng không nhắc được."

Thích Tự: "... "

Cלט, anh bảo ai gọi điện cho anh vì thương tâm bức tức buồn bã cơ!?! Anh không thấy mình suy diễn hơi quá rồi à??

Số Phức: "Thứ hai, từ giờ không được bảo tôi "Im đi"."

Thích Tụ thấy mặt bắt đầu nóng lên, cố đánh trống lảng: "Đi đâu thứ ba là gì?"

Số Phức: "Khi nào muốn hỏi về kiến thức chuyên ngành, nhớ gọi "Thầy"."

Thích Tụ: "..."

Số Phức: "OK hết chứ?"

Thích Tụ: "...OK."

"Được rồi." Số Phức ngừng lại một chút, "Nếu chỉ có vậy, thì 5,000/tháng nhé."

Thích Tụ: "Hả?"

Số Phức hơi lên giọng: "Sao? Thế mà còn chê đắt hả? Bảo cậu gọi "Thầy" cũng vì thấy cậu là sinh viên nên gần như dạy miễn phí rồi đấy, chứ tính tiền từng vấn đề được hỏi một, thì chỉ sợ cậu không trả nổi thôi."

"Không phải." Thích Tụ ngắt lời hẳn, "Còn rẻ hơn tôi nghĩ..."

Số Phức trầm mặc một lát: "Vậy chứ cậu nghĩ là bao nhiêu?"

"Thì tại "Trò chuyện thương mại" gì đó của anh tối thiểu là 30,000 mà, nên tôi tưởng anh sẽ đòi đến cả trăm nghìn hay cả triệu chứ..."

"Tán gẫu với cậu sao có thể so với tiếp chuyện thương mại?... Mà chứ chẳng lẽ tôi đòi tiền triệu thì cậu cũng định OK hả?"

"Tôi sẽ cân nhắc, rồi mặc cả nữa chứ." Thích Tụ nói xong lại lo Số Phức thấy giá thấp quá mà đòi thêm, cảnh giác nói, "Anh định tăng giá đấy à?"

"Cậu đúng là..." Hình như Số Phức cũng thấy buồn cười, từ tốn nói, "Yên tâm, tôi là người làm ăn có lương tâm, sẽ không lừa cậu vì thấy cậu ngốc đâu."

Thích Tự: "???"

Mình, mình ngốc?

Số Phức: "Nếu không còn vấn đề gì thì để tôi bảo bên Trác Thạch phác thảo hợp đồng rồi email cho cậu, cậu ký xong chuyển khoản lúc nào thì dịch vụ bắt đầu có hiệu lực lúc ấy."

Thích Tự nhấn địa chỉ mail của mình cho đối phương, lại tò mò hỏi: "Ai cũng có thể tìm anh để đăng ký dịch vụ theo yêu cầu à?"

Số Phức: "Có mình cậu thôi, người khác thì đừng hòng."

Thích Tự: "...Tại sao?"

Số Phức: "Vì cậu tương đối vừa ý tôi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Vừa ở điểm nào?"

Số Phức: "Cậu tiếp thu tốt, tuy có hơi ngốc xít với quen thói được chiêu một chút, nhưng hơn hẳn những thiếu gia nhà giàu khác mà tôi từng tiếp xúc, Từ Nhất Chu cũng khen cậu lắm, nói cậu rất nỗ lực."

Thích Tự: "...???"

Ngốc, ngốc xít!?

Thích Tự mất một lúc phản nộ đến đờ người, sau đó nghiến răng hỏi: "Đã ai nói với anh là đôi khi anh nói chuyện như đâm vào tai người nghe chưa?"

Số Phức hỏi ngược lại: "Có hả?"

Thích Tụ cao giọng đáp: "Có đấy!"

Số Phức trềnh mặt vài giây: "Xin lỗi, trước giờ lúc nào tôi cũng nói chuyện như thế, e là khó mà sửa được. Có đi đâu cậu cứ nói thẳng ra tôi khiến cậu giận ở điểm nào, từ giờ tôi sẽ cố gắng tránh."

Thích Tụ gằn từng chữ: "Đừng có nói tôi ngốc, cũng đừng khoe khoang về IQ của anh với tôi."

Số Phức ngẩn người: "Được rồi, tôi sẽ thử thuyết phục bản thân rằng cậu rất khôn ngoan... Nhưng tôi không hề khoe khoang gì với cậu hết mà."

Thích Tụ cá giận: "Anh vừa mới đó!"

Số Phức không hiểu gì: "Lúc nào?"

Thích Tụ: "Cái gì mà thử thuyết phục rằng tôi khôn ngoan, lại còn "thử" ...!"

Số Phức im lặng rồi nói: "Tôi hơn cậu bảy tuổi, và việc cậu có ít trải nghiệm hơn tôi là thật, cậu muốn tôi phải lừa gạt bản thân thế nào đây? Đối với cậu đi đâu này khó chấp nhận lắm à?"

Thích Tụ chột kinh hãi: "Khoan đã, anh mới 26 tuổi?"

Số Phức: "Chứ cậu nghĩ tôi bao nhiêu?"

Thích Tụ: "Tôi nghĩ anh ít nhất cũng phải đầu 3 đầu 4 rồi..."

Số Phức: "..."

Không bao lâu sau, Thích Tụ đã nhận được hợp đồng từ Công ti Điêu tra Trác Thạch. Hắn xem qua một lượt, trên đó bao gồm đầy đủ nội dung và điếu kiện song phương cần tuân thủ mà bọn họ vừa thỏa thuận qua điện thoại, nhìn chung thì không có gì cần bổ sung hay chỉnh sửa.

Chỉ là Thích Tụ phát hiện ra, danh tính của bên B trong hợp đồng lại là Công ti Điêu tra Trác Thạch, phía dưới con dấu chỉ gồm chữ kí của người

đại diện pháp lí tên Giang Hiểu.

Lúc ấy hai người đã cúp điện thoại, Thích Tự mới nhắn vào Wechat hỏi đối phương: "Trong hợp đồng không nhắc đến tên thật của anh?"

F1S: "Yên tâm, nếu tôi phục vụ không đến nơi đến chốn thì cậu cứ việc khiếu nại về công ti."

Tự: "Anh không tiện để lộ tên thật à?"

F1S: "Tôi họ Phó, còn tên đầy đủ thì để bao giờ có cơ hội sẽ nói cho cậu sau."

<Epilogue>

Để dụ vợ cắn câu, Phó tiểu công vất óc nghĩ ra một cái giá rẻ mà vẫn phải hợp tình hợp lí.

7🐟: "Rẻ thế???"

Phó tiểu công: "..."

Phó tiểu công: "Thật ra anh chỉ có một yêu cầu thôi, từ giờ không được bảo anh im nữa!"

-

A/N:

Hai kẻ chưa từng yêu đương vừa nghiêm túc thoả thuận ra bản hợp đồng tình ái mà cũng không biết...(*ω*)

Nhắc nhở thân tình, cứ tâm niệm tất cả "tán gẫu" trong chương thành "ưm ưm ưm" là nội dung sẽ trở nên tình thú ngay à~~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tụ của ngày hôm qua đâu r ấ =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 15: Hoàng Tử Bằng Giá

Thích Tự gửi trước tiền dịch vụ một tháng đến tài khoản của Trác Thạch, nhưng sợ bị hỏi nên lần này không nhờ Hứa Kính chuyển hộ nữa, dù sao thì việc bỏ tiền ra thuê người nói chuyện cùng... cũng quá là kì cục.

Lúc kí tên lên bản hợp đồng điện tử, chính Thích Tự còn hoảng hốt về quyết định của mình mất mấy giấy, nhưng 5,000 đối với hắn không quá lớn, thích thì có thể tiêu, cho nên hắn mới không bận tâm mấy.

Từ khi hợp đồng có hiệu lực, hắn với Sở Phúc chính thức xác lập quan hệ người mua kẻ bán, vì vậy mỗi lần muốn tìm đối phương để hỏi chuyện vặt cũng mạnh dạn hơn trước bao nhiêu.

Trong mấy ngày nghỉ cuối cùng, hắn vẫn đi theo quản lí bộ phận Sales quốc tế đến khảo sát công việc thường ngày của các nhân viên trung cấp ở MeiWei. Quản lí kia là một người Ấn Độ chừng hơn bốn mươi tuổi, được Thích Nguyên Thành giao cho nhiệm vụ hướng dẫn Thích Tự, nhưng lại chỉ coi hắn như một bình hoa di động, chẳng chú ý dạy dỗ gì.

Thích Tự chỉ có thể tự thân vận động, chú tâm quan sát kĩ lưỡng hơn, bởi vì nhiều khi thắc mắc xong cũng không nghe ra đối phương giải thích cái gì.

Hắn vẫn cứ tưởng như thế là bình thường, cho đến khi kí hợp đồng với Sở Phúc rồi, thỉnh thoảng cũng thử hỏi đối phương một vài vấn đề tương tự qua Wechat thì mới nhận ra Sở Phúc giải thích cực kì dễ hiểu, một trời một vực so với quản lí người Ấn kia.

Thích Tự quen mui, hứng thú học hỏi cũng ngày một lớn dần, từ ấy cứ gặp vấn đề gì trong thực nghiệm là đầu tiên tìm đến đối phương hỏi tư vấn.

Mà hầu hết thì lần nào Số Phức cũng giải đáp được, thậm chí còn nêu ra ví dụ, gửi thêm tài liệu mở rộng để giúp Thích Tự thông suốt vấn đề một cách toàn diện nhất.

Mới trải nghiệm dịch vụ đến ngày thứ ba, Thích Tự đã không còn lăn tăn chút nào, thậm chí còn thần cảm thán trước năng lực như bách khoa toàn thư của Số Phức—chỉ với 5,000/tháng thì đúng là quá giá trị!

Hôm ấy, sau nửa tiếng được Số Phức khai sáng cho mọi vấn đề về 4Ps, Thích Tự không nhịn được mà trăn trờ "Sao cái gì anh cũng biết vậy?"

(*4Ps: vì em Tự đang đi với quản lý bên Sales nên mình đoán 4Ps là bốn yếu tố trong Marketing Mix—product price place promo)

F1S: "Đây là câu hỏi tiếp theo của cậu?"

Tự: "Tôi đang khen anh mà!"

F1S: "Thế cậu có ưng bụng không?"

Thích Tự: "..."

F1S: "Ưng thì cảm ơn một cái nòng hậu xem nào."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại chuyển thêm 55,000 đến tài khoản của công ti Trác Thạch, trực tiếp kéo dài hợp đồng thành một năm, sau đó screencap biên nhận chuyển khoản gửi cho Số Phức, hỏi lại hắn: "Ưng chưa?"

F1S: "..."

F1S: "Cậu muốn vắt kiệt tôi đấy à."

Tự: "???"

F1S: "Tôi thấy hơi hối hận vì đã báo giá cho cậu thấp thế, cậu hỏi nhiều muốn chết."

Thích Tụ hớn hờ ra mặt, nhấn lại: "Quá muộn rồi, hợp đồng ghi rõ cái giá này sẽ có hiệu lực trong vòng một năm cơ, một năm tới anh cứ phục vụ cho tốt nhé."

F1S: "Coi cái người này đặc ý chưa kìa..."

Thích Tụ tíu tít với hấn một hồi, sau đó lại tò mò hỏi: "Hồi đại học anh học gì vậy?"

F1S: "Khoa Toán."

Tụ: "Anh học Toán mà sao biết nhiều thứ vậy?"

F1S: "Cậu có thành kiến với người học Toán hả?"

Tụ: "Thế anh thử nói xem, sao chỉ học Toán mà cái gì anh cũng giỏi vậy."

F1S: "Học toán là học mô hình hóa, mà mô hình hóa thì chính là cách để hiểu được thế giới này."

Tụ: "..."

Tụ: "Thầy, quá đỉnh!"

*

Tháng 9 đến, Thích Tụ cũng quay lại trường học ở California.

Hấn thuê một căn hộ cho học sinh hơn 60m² ở gần trường, bình thường toàn đi bộ đi học, sống tương đối kín đáo.

Vào kì học mới, sân trường cũng chào đón thêm một đoàn sinh viên mới, cùng không khí tươi trẻ năng động rộn ràng khắp nơi.

Trường học ở nước ngoài đề cao tự do, nhưng cũng không hề thiếu các hoạt động của hội nhóm. Ở Stafford có đến khoảng chục cái CLB dành cho

người Hoa, mà ngay trong khoa Kinh tế của Thích Tụ thỉnh thoảng cũng tổ chức gặp mặt.

Năm ngoái mới vào trường, Thích Tụ có bị rủ rê mấy lần, nhưng thật tình hẳn chẳng hứng thú gì với mấy bữa tiệc cocktail cùng một đám người ng ỗ nói v ề bằng cấp và tình sử của bản thân, cho nên v ềsau cũng không tham gia nữa.

Năm nay hẳn vẫn định như vậy, nhưng không ngờ mới khai giảng hai ngày thì đã có người đến tìm hẳn.

"Cậu là Thích Tụ phải không?" Người tìm hẳn là một nam sinh trông cũng đứng đắn đàng hoàng, ngoại hình tuy không quá xuất chúng nhưng rất có cá tính và tự tin, kèm theo một nụ cười ôn hòa. "Xin phép giới thiệu bản thân một chút, tôi là Chương Thừa Tuyên, học sinh năm hai khoa Kinh tế, người gốc Hoa."

"Xin chào." Thích Tụ bắt tay với đối phương, lễ phép đáp lại, "Hình như năm ngoái chưa thấy cậu bao giờ?"

"Tôi nhập học trước cậu một năm, nhưng năm r ỗ phải xin nghỉ vì việc gia đình, kì này mới quay trở lại trường."

Thích Tụ nhướn mày: "Thì ra là đàn anh."

Chương Thừa Tuyên sáng khoái bật cười: "Không dám không dám, từ giờ là cùng khóa r ỗ."

Chào hỏi xong, Chương Thừa Tuyên cũng vào thẳng vấn đề mình muốn nói: "Cuối tuần này tôi định tổ chức một buổi dã ngoại cho hội học sinh người Hoa khoa mình ở công viên Ngân Sơn, mọi người đều quen biết nhau cả, cậu có rảnh không thì đi cùng cho vui?"

Thích Tụ nhớ ba dặn mình nên kết bạn nhi ều lên, hơn nữa Chương Thừa Tuyên này nói chuyện cũng tương đối dễ chịu, vì vậy không do dự gì nhận lời: "Được."

Chương Thừa Tuyên không ngờ hắn lại đề nghị dứt khoát như vậy, sửng sốt xác nhận lại: "Cậu đề nghị?"

"...Thì sao?"

"À không, tại nghe bảo cậu lạnh lùng lắm nên tôi cứ tưởng cậu sẽ từ chối cơ." Chương Thừa Tuyên cười cười lôi điện thoại ra, "Chúng ta liên lạc thế nào đây nhỉ, cậu có Wechat chứ?"

Thích Tự "ừm" một tiếng, lại hỏi: "Anh nghe ai bảo vậy?"

"Học sinh Trung Quốc trong khoa mình ấy, cậu không biết hình tượng của mình trong mắt họ là thế nào à?" Chương Thừa Tuyên add Wechat xong ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Bọn họ bảo cậu là Hoàng tử Băng giá thần bí nhất chuyên ngành Tài chính đấy."

Thích Tự nghe vậy mà nổi da gà, cái danh hào trẻ trâu gì thế này!?

"Đừng ngạc nhiên như vậy chứ, cậu nổi tiếng lắm đấy, riêng cái ngoại hình ấy đã đủ bắt mắt rồi hahaha..." Chương Thừa Tuyên cười lớn, "Thôi được rồi, không quấy rầy cậu nữa, bao giờ chốt xong lịch dã ngoại tôi sẽ nhắn cho cậu trên Wechat."

Thích Tự gật đầu, chào tạm biệt Chương Thừa Tuyên rồi hướng về căn hộ của mình.

Giờ đến Cali, Thích Tự lại chênh Số Phức thêm ba múi giờ, 6 giờ tối ở đây đã là 9 giờ sáng ngày hôm sau của Số Phức.

Thời gian hai người có thể cùng online trò chuyện giảm đi rất nhiều, cho nên chủ yếu chỉ còn nhắn tin qua lại cho nhau.

Tối hôm sau, Chương Thừa Tuyên nhắn cho hắn một tin: "Thích Tự, thứ bảy này bọn tôi định chia nhóm mấy người ở gần nhau rồi đi chung xe đến công viên Ngân Sơn, cậu cho tôi biết địa chỉ nhà cậu được không?"

Thích Tự gửi cho đối phương một thông tin định vị.

Mấy phút sau, Chương Thừa Tuyên lại nói: "Tôi thêm cậu vào nhóm chat nhé?"

Thích Tự: "OK."

Vào đến nhóm chat, Thích Tự mới giật mình nhận ra khoa mình có nhiều học sinh Trung Quốc đến vậy, đếm vội đã được hơn hai mươi người!

Chương Thừa Tuyên: "Giới thiệu với cả nhà, đây là bạn Thích Tự học năm hai @ Tự."

Chương Thừa Tuyên: "Thích Tự, đây là toàn thể học sinh Trung Quốc từ năm nhất đến năm ba của khoa mình, tất cả đều sẽ tham gia vào chuyến dã ngoại lần này."

Thích Tự: "..."

Tự: "Chào mọi người."

Vương Tuyên (15): "Ồ mùi gát, hoan nghênh soái ca!"

Lý Ái Lâm (15): "Chào bạn đẹp trai~!"

Phương Tất Đạt (16): "Ai đây ạ?"

TềChấn Thiên (14): "Chương Thừa Tuyên đỉnh vậy, mời được cả Hoàng tử Băng giá luôn!"

Thiện Văn (16): "Cuối cùng cũng được diện kiến nhân vật trong truyền thuyết (〃 〃)"

Cao Trí Thời (14): "Nói về đại sứ ngoại giao của khoa mình thì đúng là Chương Thừa Tuyên số hai không ai số một..."

Chương Thừa Tuyên (15): "Quá khen quá khen, các bạn cứ làm mình ngại. [icon ôm quỳên]"

...

Học theo mọi người, Thích Tự cũng tự đổi nick của mình trong nhóm thành Thích Tự (15).

Hắn có ấn tượng về Vương Tuyên và Lý Ái Lâm, chính là hai nữ sinh nhập học cùng kì với hắn, từng gặp mặt hồi khai giảng năm ngoái, chỉ là sau đó không giao lưu gì nên hắn cũng đã sớm quên mất tên.

Còn lại thì nhìn là hiểu—nhóm (16) là các đàn em vừa nhập học, còn nhóm (14) là các đàn anh đàn chị đang học năm ba.

Chào mừng hắn vào hội xong, Chương Thừa Tuyên bắt đầu chia nhóm.

Do ở khá gần với sáu người nữa, thứ bảy này Thích Tự và bọn họ hẹn nhau ra một điểm rồi chia hai xe cùng xuất phát.

Trong nhóm lại có người lên tiếng hỏi—

Thiện Văn (16): "Các anh chị ơi, cho em hỏi có cần mang theo thứ gì không ạ?"

Tề Chấn Thiên (14): "Các em gái cứ đi người không thôi là được. [icon ngượng ngùng]"

Chương Thừa Tuyên (15): "Tôi với Cao Trí Thời sẽ phụ trách mua lương khô, hoa quả với đồ uống, đến đó rồi mọi người chia tìên sau cũng được, bạn nào có lòng thì cứ việc chuẩn bị thêm một ít đồ ăn vặt mang theo nhé."

Thiện Văn (16): "Đã rõ ạ! ~o(∩_∩)o~"

Tề Chấn Thiên (14): "Hóng tay nghề của các em gái! [icon ngượng ngùng]"

Phương Tất Đạt (16): "Sao lại chỉ hóng tay nghề của các em gái vậy ạ? Em trai này không phục!"

Thiện Văn (16): [Cục m ặt cười lớn.gif]

Vương Tuyên (15): "Ha ha ha hóng cả tay nghề của em trai nà! [icon cười méu]"

Chương Thừa Tuyên (15): "À phải rồi, mọi người có tài năng văn nghệ gì không? Nhớ chuẩn bị để biểu diễn cho 500 anh em nhé."

Tề Chấn Thiên (14): "Có các em gái ở đây rồi mà cần văn nghệ văn gừng làm gì nữa. [icon ngượng ngùng]"

Cao Trí Thời (14): "Cái tên Tề Chấn Thiên kia có thể đừng tỏ ra thèm thu ợng như thế không? Người ta lại đánh giá cả đám năm ba bọn tôi ra!"

Cao Trí Thời (14): [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

Lý Ái Lâm (15): "Ha ha ha ha!"

Vương Tuyên (15): "Thôi thì để em mở hàng cho, hồi bé em từng học nhảy truyền thống, đến đây sẽ góp một bài nhé."

Có Vương Tuyên mở hàng, không ít bạn học trong nhóm cũng bắt đầu xung phong đóng góp, người nói mình biết hát, người nhận chuẩn bị chuyện cười, người lại bảo sẽ đọc thơ diễn cảm, dần dà, bầu không khí cũng nóng lên không ít.

Do ảnh hưởng của bầu không khí này, Thích Tự cũng góp vào một câu: "Tôi biết chơi violin."

Cả nhóm bỗng im phăng phắc mất mấy giây, sau đó thì một loạt "666" hiện lên liên tiếp.

(*666: đỉnh vãi)

Trong lúc trò chuyện, Thích Tự cũng nhận được mấy yêu cầu kết bạn. Hắn đồng ý hết, nhưng vào chat riêng thì đầu không nói chuyện quá vài câu.

Đúng lúc này, Thích Tụ nhận được tin nhắn từ Số Phức.

F1S: "Thứ bảy này bận gì không? Thứ bảy này tôi được nghỉ, nếu cậu muốn thì để tôi giảng qua về giáo trình kì này trước cho?"

Tụ: "Vậy mà anh không nhắn sớm, tôi được hẹn mất rồi."

F1S: "Được ai hẹn?"

Tụ: "Bạn học rủ đi picnic."

F1S: "Bạn nam hay bạn nữ?"

Tụ: "Nam nữ đủ cả, đông phết, không biết mấy giờ mới về được nữa."

Có khi lúc hắn về thì bên Số Phức đã sang chủ nhật mất rồi.

Thích Tụ hỏi: "Chủ nhật được không?"

F1S: "Chủ nhật tôi phải đi xã giao rồi."

Tụ: "Vậy thứ bảy này anh định làm gì?"

F1S: "Cậu còn sợ tôi không có việc để làm à?"

Tụ: "Không phải, tại đáng ra được hưởng mà lại lỡ mất, thấy phí quá."

F1S: "Ha ha, cậu bao tôi hết một năm luôn rồi mà? Còn sợ tôi chạy mất chắc?"

Thích Tụ quay lại nhóm chat với bạn học, tìm đến cái sticker mà một đàn anh vừa gửi hồi nãy, nhấn chọn rồi chuyển tiếp.

Tụ: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

F1S: "..."

F1S: "Bảo nó đừng có lắc nữa, tôi nhìn phát choáng rồi."

Tự: "Hahaa, anh nhìn chăm chăm cái sticker suốt đấy à!"

F1S: "Trêu cậu thôi, nhìn một cái sticker thì choáng thế nào được?"

Tự: "..."

F1S: "Thôi, đi chơi vui nhé, có cảnh gì đẹp thì chụp tôi xem."

<Epilogue>

Các bạn học trong mắt Thích Tự: Không quen.

Thích Tự trong mắt các bạn học: "Ui ui Hoàng tử Băng giá kìa! Chụp đi mau lên! Đừng để cậu ấy phát hiện! Trời ơi ta nói nó soái quá trời!"

7🐟 trong mắt ch ờng: Đáng yêu, rất muốn [xxx].

-

A/N: Mọi người đoán thân phận của Chương Thừa Tuyên là gì, đoán đúng có lì xì nha~!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cục m ần với Thỏ Tuzki là mấy bé trong stickers, mọi người dùng Facebook thì chắc không lạ gì mấy em này nữa—

Cục m ần

Tuzki

Em Tự đáng yêu chết tôi:((((

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi Lạnh Lùng Không

Sáng thứ bảy, Thích Tự vác violin trên lưng đi ra điếm hẹn với mọi người.

Hắn nhìn qua bảy người đồng hành, chỉ có một nữ sinh tên Vương Tuyên là cùng lớp với hắn, còn đầu đầu là bạn mới chưa bao giờ gặp mặt.

Sau khi mấy người lần lượt giới thiệu mình, Thích Tự nhận ra được đàn anh Cao Trí Thời, cũng là người gửi vào nhóm cái sticker Tuzki hôm qua.

Cao Trí Thời phụ trách đặt xe trước, nhưng đến giờ thì chỉ có đúng một cái xuất hiện.

Bốn bạn học hai nam hai nữ ngẩng lên chiếc đầu tiên đi trước, Thích Tự với hai người nữa thì đợi mãi vẫn không thấy chiếc còn lại đâu.

Cao Trí Thời lập tức gọi điện cho bên đặt xe, nói đến gần 10 phút mới quay ra hỗn hển với bọn họ, không hiểu sao cái đơn đặt xe thứ hai lại bị hủy mất rồi.

Đúng thứ bảy, nhu cầu di chuyển lại còn nhiều, nếu đặt lần nữa thì phải chờ ít nhất 40 phút sau mới có xe.

"Xe đến nơi thì bọn họ đã đến công viên Ngân Sơn cả rồi!" Cao Trí Thời còn xách cả một đồng nước uống trên tay, gấp đến cả mồ hôi đầu, "Chả hiểu bên thuê xe làm ăn cái kiểu gì nữa, muốn khiếu nại ghê!"

Thích Tự đề nghị: "Hay là chúng ta bắt taxi?"

Vương Tuyên nhỏ giọng nói: "Nhưng bắt taxi thì đắt hơn đặt xe trước nhiều..."

Thích Tự mới giật mình nhớ ra, không phải du học sinh nào cũng có gia cảnh giàu có, nhất là khoa hần còn rất khó xin bổng. Chi phí chuyến này chia đều giữa mọi người, tiền đi lại không phải ngoại lệ, cho nên việc người này chú ý đến giá cả nhiều hơn người kia cũng là bình thường.

Thấy bọn họ rầu rĩ nghĩ ngợi mãi, Thích Tự hơi do dự rồi cũng lên tiếng: "Nếu tất cả thấy ok, thì để tôi lái xe chở mọi người đến đó nhé?"

Vương Tuyên sửng sốt: "Cậu có xe!?"

Cao Trí Thời: "Còn có cả bằng lái?"

Thích Tự gật gật đầu, mặc dù hần chỉ thuê một căn hộ tầm trung, bình thường cũng toàn đi bộ đi học, nhưng vẫn sở hữu một chiếc xe.

Thật ra hồi năm ngoái, sau khi biết hần được nhận vào Stafford, Thích Nguyên Thành còn định mua một căn nhà ở gần trường rồi thuê người giúp việc cho hần, nhưng Thích Tự thấy không cần thiết nên từ chối hết, chỉ nhận xe để thỉnh thoảng đi mua sắm hay chơi đâu xa thì dùng đến.

Chuyến dã ngoại lần này do Chương Thừa Tuyên lên chương trình, lại còn là hoạt động tập thể, Thích Tự không muốn tỏ ra khác biệt nên ngay từ đầu cũng không nhắc đến chuyện mình có xe.

Mười lăm phút sau, Thích Tự lái chiếc Porsche màu đen đến trước mặt Vương Tuyên và Cao Trí Thời, khiến hai người họ không khỏi hết hồn một phen.

"Máaaa, Porsche luôn!?" Vương Tuyên ngạc nhiên rớt cằm, "Thích Tự, cậu là nam chính phim thần tượng đấy à!"

Lúc ngồi vào ghế phó lái, Cao Trí Thời cũng trầm trồ vuốt ve nội thất xe: "Thích Tự, nhà cậu nhất định là khá lắm phải không?"

Vương Tuyên cũng nói: "Tôi còn tưởng cậu chỉ đẹp trai thôi chứ... tâm ngầm tằm ngầm quá nha!"

Thích Tự cười nhẹ đáp lại, nhắc Cao Trí Thời thắt dây an toàn xong thì bắt đầu nhấn ga xuất phát.

Mới đầu Cao Trí Thời còn gạ gẫm hỏi về gia cảnh của Thích Tự, nhưng đối phương chỉ nói nhà mình làm kinh doanh, hẳn thấy vậy thì cũng tinh tế chuyển sang chủ đề khác luôn, có đi đâu rõ ràng là thái độ nhiệt tình hơn lúc trước rất nhiều.

40 phút sau, bọn họ thuận lợi đến công viên Ngân Sơn.

Mọi người quả nhiên đầu đã đến hết, trông thấy Thích Tự lái xe xịn thì lập tức ủa ra hâm mộ.

Đương nhiên, có người là hâm mộ thật, có người lại chỉ đơn giản hòa theo.

Chung quy đã sang đến Mĩ du học thì xuất phát điểm cũng đều phải tương đối cả, phần lớn có thể không ở trong gia cảnh hoành tráng như Thích Tự, nhưng chắc chắn không phải người không biết gì.

Như Chương Thừa Tuyên chẳng hạn, lúc Thích Tự lái xe đến nơi, hẳn cũng hòa theo bạn học bu lại tán phục, nhưng ánh mắt thì không có vẻ gì là như vậy.

Bọn họ xúm quanh xe Thích Tự bàn tán vài câu, chỉ là thấy hẳn không phản ứng mấy thì cũng ngại, không nhiều lời nữa nhưng vẫn bất giác giữ khoảng cách xa một chút.

Chờ đến khi mọi người tản đi rồi, Chương Thừa Tuyên mới nhỏ giọng đi đến, mở lời tán gẫu: "Thích Tự, cậu biết chơi violin hả?"

"Trước có học mấy năm."

"Đi dã ngoại còn phải vác theo đàn, đúng là bất tiện cậu."

"Có gì đâu." Thích Tự cười cười, trong lòng lại tự nhủ mình học violin là còn may, chứ hồi xưa mà rút thăm phải piano như em trai thì khiêng đàn theo thế quái nào được khắp nơi.

"Chưa gì đã thấy hóng màn trình diễn của cậu rồi." Chương Thừa Tuyên cười cười vỗ vai hắn, sau đó rời đi chào hỏi người khác.

Công viên Ngân Sơn là thắng cảnh nổi tiếng của địa phương, được tạo thành từ quần thể mười công viên nhỏ, diện tích lên tới gần 70ha, bên trong có rất nhiều công trình giải trí như viện bảo tàng, phòng tranh và vườn trà Nhật Bản.

Cả nhóm đi theo Chương Thừa Tuyên đến điểm picnic, sau đó cùng nhau trải bạt ra thảm cỏ.

Chương Thừa Tuyên hô lớn với mọi người: "Bạn nào muốn thăm thú xung quanh thì cứ việc rủ nhau đi, ai ở lại thì để ý hành lý giúp mọi người nhé, khoảng 12 giờ chúng ta tập trung về đây ăn trưa rồi hoạt động tập thể, OK không?"

Tất cả cùng nhao nhao OK lại.

"Thích Tự!" Cao Trí Thời vẫy vẫy hắn, "Đi xem viện bảo tàng không?"

"Thôi, mọi người đi đi." Thích Tự nói.

Một nữ sinh khác cũng mạnh dạn đến hỏi: "Soái ca, có muốn đi thăm vườn trà Nhật Bản với bọn mình không?"

Thích Tự lịch sự từ chối: "Cảm ơn, nhưng tôi muốn nghỉ lại đây một lát."

Chứng kiến số phận của hai lời mời này, những người đang có ý định tương tự cũng từ bỏ luôn.

Đến khi mọi người đã đi gần hết, Thích Tự mới cầm điện thoại lên chụp xung quanh vài tấm, sau đó tìm một vị trí thoải mái trên bãi cỏ ngồi

xuống, mở Wechat ra gửi cho Số Phức.

F1S: "Thời tiết chỗ cậu có vẻ tốt nhỉ."

Thích Tự ngõ ngang: "Anh vẫn chưa ngủ à?"

F1S: "Mới 11h, một tiếng nữa mới ngủ."

F1S: "Sao bảo đi chơi với các bạn mà, vẫn có thời gian chụp ảnh gửi tôi à?"

Tự: "Bọn họ đi chơi rồi, mỗi tôi ngồi lại bãi cỏ phơi nắng thôi~"

F1S: "Một mình? Để tranh thủ chat với tôi hả?"

Tự: "Anh có biết mình nói nghe thú vị lắm không?"

F1S: "Gặp phải người chỉ trả 5,000 nhưng lúc nào cũng đòi gấp mười như cậu, tôi than một chút cũng không được hả."

Vừa nhận được tin nhắn này, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng râm.

Thích Tự ngẩng lên, phát hiện Chương Thừa Tuyên đã đứng đấy từ bao giờ, còn chìa ra một cốc cafe.

"Cho cậu này." Nam sinh mỉm cười nhìn hắn.

Thích Tự tạm cất điện thoại đi, cảm ơn đối phương rồi nhận lấy cafe.

"Cậu quả là lạnh lùng như lời đồn, vừa rồi được nhiều người chú ý thế mà cũng không phân tâm chút nào." Chương Thừa Tuyên ngẩng khoanh chân xuống cạnh hắn, hỏi, "Không định đi dạo xung quanh một chút à?"

Thích Tự mỉm cười: "Tôi từng đến thăm nơi này rồi."

Chương Thừa Tuyên ngạc nhiên: "Từ bao giờ vậy?"

Thích Tự: "Năm ngoái."

Hồi năm nhất, Thích Tự đã rất nhiều lần lái xe đến đây một mình trong thời gian rảnh, thăm thú hết viện bảo tàng đến phòng tranh, thậm chí còn vào sân golf chơi thử vài lần.

"Chẳng trách." Chương Thừa Tuyên chán nản thở dài, "Tôi sơ ý quá, quên mất không hỏi cậu có muốn đến đây hay không."

"Có sao đâu, ra ngoài hít thở một lát cũng tốt mà." Thích Tự đuổi chân ra, "Mà cậu không đi chơi à?"

"Uống xong cafe rồi đi đây." Chương Thừa Tuyên giờ giờ cốc lên, lại hỏi, "Cậu nghĩ đây một mình không chán chứ?"

"Chán gì, tiện thể trông đồ cho các cậu luôn mà." Thích Tự nói.

Chương Thừa Tuyên bật cười: "Khó khăn lắm mới mời được nhân vật trong truyện thuyết, thế mà đến đây cậu lại đi trông đồ cho bọn tôi à, trời ơi có mơ cũng không dám mơ vậy luôn á!"

Thật ra vẫn còn hai người nữa cũng ở lại, là một cặp đôi cùng học năm ba, nghĩ cách Thích Tự một đoạn.

Biết Chương Thừa Tuyên nói đùa, Thích Tự chỉ bĩu môi chứ không đáp lại.

Chương Thừa Tuyên uống cafe xong liền đứng dậy, trước khi đi còn không quên bảo Thích Tự muốn ăn gì thì cứ lấy.

Thấy đối phương đi xa dần, Thích Tự mới lại lôi điện thoại ra, nhắn cho Số Phức: "Vừa có bạn đến tìm, anh ngủ chưa?"

F1S: "Dứt mắt rồi."

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

F1S: "..."

F1S: "Khỏi lắc, tỉnh rồi."

F1S: "Nghe Từ Nhất Chu bảo cậu đẹp trai lắm, chắc là được không ít nữ sinh theo đuổi phải không?"

Tự: "Không nhì ầu."

F1S: "Làm gì có chuyện?"

Tự: "Có cảm nhận được mấy cổ hay nhìn lên mình, nhưng rất ít người dám tỏ tình với tôi."

F1S: "Tại sao?"

Tự: "Các bạn bảo tôi lạnh lùng khó g ầu."

Tự: "Anh có thấy tôi lạnh lùng không?"

F1S: "Lạnh lùng? Cậu á..."

Tự: "Tôi làm sao?"

F1S: "Với tôi thì cậu cứ như con cá nhỏ quẩn người ấy."

Tự: "..."

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

Tự: "Anh đi ngủ được r ồi đấy!"

F1S: "Cảm ơn, ngủ ngon."

Thích Tự đặt điện thoại xuống, ngẩn người ra một lát, ánh mắt bất giác chuyển đến cặp tình nhân cách đó không xa.

Thì trông thấy nữ sinh lọt thỏm trong vòng tay bạn nam, cả hai đang đọc chung một cuốn sách, nữ sinh c ầm khoai tây chiên trên tay, thỉnh thoảng đút cho bạn nam một miếng, người kia thì cứ một lúc lại cúi đầu hôn đôi phương...

Thích Tự bỗng thấy lòng ngực như trùng xuống, không dễ chịu chút nào. Hắn bèn cần điện thoại lên, nhắn cho Số Phức: "Dậy dậy."

F1S: "Thế mà cậu còn không nhận mình quấn người!?"

Tự: "Tôi bỏ tiền!"

Tự: "Mà chỗ anh cũng đã đến 2h đầu."

F1S: "... OK you win."

F1S: "Còn nửa tiếng nữa, tranh thủ đi."

Tự: "Khoa tôi năm nay có một người nhanh nhẹn khéo léo lắm."

F1S: "Khéo cỡ nào?"

Tự: "Mới khai giảng được hai ngày, anh ta đã lên kế hoạch tổ chức một buổi dã ngoại cho cả ba khóa gặp mặt rồi, chính là bữa đi chơi hôm nay này, chưa kể còn thân thiện hòa đồng với mọi người nữa."

Từ lúc Chương Thừa Tuyên đến mời hắn tham gia buổi picnic, Thích Tự vẫn luôn âm thầm quan sát đối phương.

Sau khi vào nhóm chat, hắn còn để ý thêm cách Chương Thừa Tuyên nói chuyện cũng như cân đối mọi việc.

Người này trông thì nhiệt tình với tất cả mọi người, nhưng Thích Tự biết về nhiệt tình ấy là được rèn luyện mà nên, dù sao thì bọn họ đầu mới chỉ biết nhau chưa bao lâu.

Nhưng vấn đề là cách thể hiện của Chương Thừa Tuyên rất tự nhiên, không cần cố gắng ép hay nịnh nọt mà vẫn có thể khiến người ta đồng tình nghe theo, và thậm chí là trở nên thân thiết với hắn.

Thích Tự do dự một lát, rồi nhắn cho Số Phức: "Có vẻ ba cũng rất mong tôi trở thành một người như vậy."

F1S: "Khéo léo?"

Tự: "Ừm..."

Chỉ tiếc là, hấn không làm được.

Hấn nghĩ, ấy chắc hấn thuộc về bản tính rồi.

Giống như em trai Thích Phong của hấn vậy.

Hồi bé mỗi khi hai anh em ra ngoài chơi, mặc dù bộ dạng cả hai giống nhau y xì đúc, nhưng Thích Phong sẽ luôn vô thức thu hút được các bạn đồng lứa hơn cả, y như một cái nam châm.

Mà khác với em trai thích giao du, hấn lúc nào cũng chỉ muốn chạy khỏi nơi náo nhiệt, tìm đến sự an tĩnh.

F1S: "Cậu bạn kia tên gì? Có muốn tôi tìm hiểu giúp cậu chút không?"

Thích Tự giật mình: "Chuyện này mà anh cũng tìm hiểu được?"

F1S: "Không biết, thử thôi."

Tự: "Tên là Chương Thừa Tuyên."

10 phút sau.

F1S: "Lai lịch cậu bạn này của cậu cũng không đùa được đâu."

Tự: "...?"

F1S: "Còn nhớ cái lần tôi gửi cho cậu báo cáo tài chính của Thời trang Phi Á không?"

Tự: "Nhớ."

Kia chính là công ti có báo cáo tài chính được Sở Phức khen là ấn tượng, bảo hấn đọc mà tham khảo.

F1S: "Thời trang Phi Á là công ti con dưới trưởng Tập đoàn cổ phần Lập Tảo. Người đứng đầu Tập đoàn họ Chương, tên Chương Hữu Phát, ông ta còn hai người em tên Chương Tất Phát với Chương Ái Phát nữa, đầu là cổ đông lớn của tập đoàn. Cậu bạn Chương Thừa Tuyên này thì sở hữu cổ phần ở một công ti con của Lập Tảo, cho nên tôi đoán chắc cũng là một thiếu gia hoặc họ hàng gì của nhà họ Chương đấy."

Thích Tự không khỏi rơi vào mờ mịt, giây trước còn đang xoắn xuýt vì năng lực của mình không bằng người ta, thế mà giây sau Số Phức đã kể ra được cả tông ti họ hàng người ta ra cho mình nghe.

Chẳng hiểu sao, hần bỗng nhiên cảm thấy...

... Tâm tình tốt hẳn lên...

Trong lúc hần còn đang thần thờ, Số Phức đã lại gửi đến một tin nữa.

F1S: "Cá nhỏ, cậu có đối thủ rồi."

Thích Tự: "???"

Anh gọi phát nghiệm rồi đấy à!?

<Epilogue>

Một—

Phó: "Từ Nhất Chu bảo cậu đẹp trai lắm."

Phân Số: "Này, tôi nói thế bao giờ, đừng có cái gì cũng lôi tôi vào thế chứ!"

Hai—

Thích Tự ngẩng nhìn tình nhân người ta yêu đương, liên tục bị cầu lương tấp vào mặt.

Cứ nghĩ lại không cam lòng, rõ ràng ông đây cũng có ch ồng cơ mà.

Tự: "Ngủ cái gì mà ngủ, dậy đi!"

F1S: "..."

-

A/N: Thấy có người nói caca hiện tại không phức hắc lắm, nhưng xin
hãy cho cậu ấy chút thời gian trưởng thành, người ta vẫn đang được ch ồng
dạy dỗ hàng ngày mà... Bao giờ thành tài đảm bảo sẽ lật ngược tình thế~ 7
 cố lên!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Qua mình cũng đoán Chương Thừa Tuyên là đối thủ của Cá nhỏ
mà không nhớ ra để link tới Phi Á =)))

Btw, bonus giáo cụ trực quan của cái gif mà hai bạn trẻ cứ dò đưa mãi
đây, hoá ra là lắc cho tỉnh thật =))))

Mạnh thêm tí nữa là cái "chục" r ồi 😏

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 17: Tiết Mục Hoàn Hảo

So với cách gọi "Cá nhỏ" đầy trêu chọc, Thích Tự thấy việc Sỡ Phức gọi người kia là đối thủ của mình còn kì quái hơn cả.

Tự: "Sao lại nói cậu ta là đối thủ của tôi?"

F1S: "Quy mô của Phi Á với MeiWei gần như tương đương, Chương Thừa Tuyên rất có thể là một trong những người thừa kế tập đoàn, mà chính cậu cũng vừa khen cậu ta khéo ăn khéo nói là gì, chẳng lẽ thế còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của cậu?"

Thích Tự im lặng, bị Sỡ Phức nói vậy cũng thiệt tình.

F1S: "Hiện tại là bạn học thế thôi, sau này ra trường kiểu gì rồi cũng đụng mặt."

Tự: "Tự dưng anh nói làm tôi khủng hoảng."

F1S: "Sao mà phải hoảng, có khi cậu ta còn chưa biết cậu là ai cũng nên. Tính ra thì cậu đang trên cơ một chút đấy."

Tự: "Chẳng lẽ tôi nhờ được anh tìm hiểu về cậu ta, mà cậu ta lại không nhờ ai đi đâu tra được về tôi à?"

F1S: "Giống như cậu từng nói ấy, ba cậu là một người rất cẩn thận, lục soát từ trên xuống dưới Tư Nguyên thì cũng không ra được nơi nào có cơ phận của cậu hết. Chắc hẳn là nhờ người đứng tên hộ hả? Phải công nhận là ông ấy bao bọc cậu tốt thật."

Tự: "..."

F1S: "So về điểm này thì nhà họ Chương kém xa, hoặc có khi là bọn họ muốn phô trương như vậy cũng nên? Cậu cứ thử tìm hiểu về cơ cấu tập đoàn Tam Lập với danh sách cổ đông của các công ti con dưới trướng mà xem, không khác gì một cái gia phả, nào Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ,... có vẻ đâu là anh chị em của Chương Thừa Tuyên cả?"

Thích Tự: "...???"

Tự: "Tôi biết về gia phả nhà họ thì có tác dụng gì?"

F1S: "Chỉ ít cậu sẽ suy ra được vì đâu mà cậu ta khéo léo như thế chẳng hạn—cậu ta có rất nhiều anh em, không phải thái tử được định sẵn như cậu, cho nên không chỉ ở bên ngoài mà ngay trong nhà đã có sự cạnh tranh rồi, vì sao, vì gia sản hữu hạn, chia cho ngần ấy người thì quá bằng không, cậu ta biết vậy chẳng lẽ còn không sốt rột đi mở rộng quan hệ? Còn không cố gắng tăng tính cạnh tranh của mình lên?"

Thích Tự giật mình tỉnh ngộ, phải rồi, mặc dù đúng là còn bị động trong giao tiếp, nhưng biết trước được những đi đâu này sẽ giúp hắn hiểu được tính cách của đối thủ, cũng như phán đoán chính xác hơn về những hành vi mà người kia sẽ làm ra, từ đó chuyển từ thế bị động thành chủ động.

... Kì diệu thật!

Có đi đâu Thích Tự ngẫm lại một lát, không biết nghĩ ra cái gì mà bỗng nhiên hí hửng lại. Hắn lập tức cầm điện thoại lên gửi tin nhắn tới Sở Phức.

Tự: "Giờ tôi mới nhận ra, trong khi anh biết hết lai lịch của tôi, thì tôi lại chẳng biết gì về anh cả. Thế hóa ra tôi thiệt à!?"

F1S: "..."

F1S: "Trong hợp đồng không hề có đi đâu khoản nào yêu cầu tôi phải khai báo thân phận với cậu."

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

F1S: "Lắc thế lắc nữa cũng vô dụng thôi, có giỏi thì tự cậu đi đâu tra đi."

Tự: "..."

Thích Tự tức phát ghen, spam liên mấy phát "lắc điên cuồng" nữa cho bố tức.

F1S: "Đừng lắc nữa..."

F1S: "Sau này cậu khắc biết thôi."

Tự: "'Sau này" là bao giờ?"

F1S: "Bao giờ tốt nghiệp được khóa học với tôi."

Tự: "..."

F1S: "Chẳng phải cậu đã tiến bộ rồi đó sao, cũng biết học một suy mười rồi đấy chứ."

Nghe đối phương nói kiểu này, Thích Tự lại càng tò mò về thân phận của Số Phức, cứ như có con mèo nhỏ nào đó đang không ngừng cào cào trong lòng, khiến hắn chỉ muốn lôi người kia ra từ màn hình Wechat ngay và luôn lúc này để dò xét một phen.

Cứ thế tán gẫu mà một tiếng trôi qua lúc nào không hay, đến khi nhận ra ở trong nước đã hơn 1h sáng, Thích Tự rốt cục mới rộng lượng tha cho Số Phức đi ngủ.

Gần 12h trưa, các bạn học cũng rục rịch quay lại.

"Thích Tự, này giờ cậu không đi đâu chơi à?" Cao Trí Thời vừa lớn tiếng hỏi vừa tiến tới, thời tiết tháng 9 vẫn còn hơi nóng, hắn đi dạo một lúc mà mồ hôi đã đầy đầu, ngẩng xuống cạnh Thích Tự xong liên vớ luôn chai nước, vừa uống vừa cảm thán: "Công viên này lớn thật, đi cả ngày có khi cũng chẳng hết được."

Thích Tụ: "Anh ở đây hai năm mà cũng chưa từng tới công viên Ngân Sơn à?"

Cao Trí Thời cười khở: "Hai năm vừa rồi bạn học nên có đi cũng chỉ đi quanh quanh trường thôi, cậu cũng biết chương trình ở Stafford cực cỡ nào mà..." Hắn thở dài, lại tò mò hỏi, "Chắc cấp ba cậu cũng học ở Mỹ hả? Nãy thấy cậu đi đường thiện nghệ lắm."

"Cũng thường mà, mới lái được một năm thôi." Thích Tụ đáp.

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi với Số Phúc, Thích Tụ cũng chú trọng đến việc bảo mật thông tin hơn, vô thức bắt đầu cân nhắc xem chuyện gì nên nói chuyện gì không. Chẳng hạn như chuyện sang Mỹ từ hồi tiểu học rõ ràng sẽ để lộ gia cảnh của hắn, cho nên Thích Tụ không thể nói cho đối phương.

"Mọi người về hết rồi à!" Đúng lúc này, Chương Thừa Tuyên với mấy người bạn cũng quay lại, trong tay là một đồng hồ ăn nóng hổi, nhiệt tình mời chào mọi người, "Vừa mua ít hotdog cho mọi người! Cả nhà đến ăn luôn cho nóng này!"

Mọi người hoan hô một tiếng rồi nhao nhao ùa đến, vui vẻ nói lời cảm ơn với Chương Thừa Tuyên.

Thích Tụ thầm nghĩ, một cái hotdog \$8, hai mươi cái tính ra đã xấp xỉ 1,000NDT, nhưng đối với người có thân phận như Chương Thừa Tuyên thì số tiền này chắc hẳn cũng chỉ là muối bỏ biển không hơn.

Vấn đề là cách Chương Thừa Tuyên vờ như đi đầu kiện của mình cũng không khác gì các bạn, rồi sau đó lại dùng chút "muối bỏ biển" này để lấy lòng mọi người thật ra rất lời.

Nhìn nụ cười sáng bừng của đối phương lúc này, Thích Tụ bỗng dưng nhớ đến một loạt cái tên Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ,...

Ở trong một gia đình lớn, một đứa nhỏ biết để ý quan tâm đến mọi người như vậy chắc hẳn phải được yêu quý lắm chứ?

Thế thì tại sao, Chương Thừa Tuyên còn phải tận lực đi lấy lòng người ngoài?

Lẽ nào vì ở trong nhà...

Cậu ta không có lợi thế mấy?

Đúng lúc này, Chương Thừa Tuyên nhìn qua, trực tiếp gọi tên hắn: "Thích Tự, cậu không muốn ăn à?"

Thích Tự bị ngắt mạch suy nghĩ, bỗng dừng mỉm cười lại, nói: "Cậu chu đáo quá, nãy vừa mời tôi cafe, giờ lại bao mọi người hotdog nữa..."

Chương Thừa Tuyên hơi sửng sốt, đây có vẻ là câu nói dài nhất của Thích Tự từ lúc xuất hiện đến giờ, cho nên không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tề Chấn Thiên là người đầu tiên phản ứng, quay sang chọc Chương Thừa Tuyên: "Ừ ầy, bạn Chương, bạn chỉ mua cafe mời mình Thích Tự thôi à, tệ quá nha!"

Đây rõ ràng chỉ là một câu đùa bình thường, thế nhưng người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên như lóe lên một chút, nhưng ngay lập tức đã lại tươi cười, quay ra hỏi mấy nữ sinh đứng đó: "Đổi một cốc cafe để rủ được chàng soái ca này tham gia buổi dã ngoại, các cậu thấy có đáng không?"

"Đáng — !" Nhóm nữ sinh kích động hòa theo, "Đáng quá ầy chứ!"

Thích Tự vờ như không nhận ra đối phương vừa cố tình đánh trống lảng, cười cười với Chương Thừa Tuyên: "Cho tôi xin một cái hotdog đi, cảm ơn nhé."

Sau đó thì đoạn chuyện nhỏ này cứ thế trôi qua trong tiếng cười nói hi hi ha ha của mọi người.

Bọn họ bắt đầu tùm năm tùm ba thành các nhóm ng ồi xuống thăm picnic, vừa chia sẻ đồ ăn vừa trò chuyện.

Trên thảm bày ra đủ loại thức ăn thức uống, có sushi cơm nắm do em gái năm nhất tỉ mỉ chuẩn bị, có cả mực chiên giòn của em trai năm nhất hôm trước nói "không phục" trong group chat...

Trong mấy buổi tụ tập thế này, gần như ai ai cũng đang cố gắng thể hiện bản thân nhất có thể, người khéo miệng thì nói liên h ồi, người không nói thì sẽ biểu diễn tài nghệ.

Mà người sở hữu vẻ ngoài đỉnh cao như Thích Tụ thì chỉ cần ng ồi không cũng đã đủ gây chú ý, chưa kể hôm nay hắn còn mang theo violin, khiến cho mọi người lại càng háo hức chờ mong.

"Có khi đến lượt Thích soái ca của chúng ta lên biểu diễn r ồi đấy nhỉ?" Sau một vài tiết mục ca hát nhảy múa, rốt cục có người sốt ruột lên tiếng.

"Phải đó phải đó, còn chưa được thấy Thích Tụ chơi đàn đâu!"

Không đợi Thích Tụ kịp phản ứng, xung quanh đã bắt đầu reo hò: "Oh~ oh~ oh~ Lên lên lên!"

Thích Tụ mở hộp đàn, lấy ra cây violin bằng gỗ vân sam trong tiếng vỗ tay n ồng nhiệt của mọi người.

Hôm nay hắn mặc một chiếc sơ mi tơ tằm đen trơn, quần ôm đ ồng màu, cùng đôi giày da thủ công trắng lì, khí chất vốn đã đầy mình, lúc này còn đỡ một cây đàn violin đỏ cam trên vai trái đứng dưới ánh mặt trời, khiến cho ai ai cũng lóa cả mắt.

"Cho hỏi..." Trước khi hắn bắt đầu, một nữ sinh đột nhiên giơ tay, đỏ mặt hỏi: "Tôi có thể, có thể quay lại để đăng lên Moments không?"

(*Moments của Wechat = FB Status/IG Post/Twitter Tweet)

Thích Tự nhìn cô chăm chăm vài giây, đến khi mặt đối phương đỏ như chuẩn bị nhò máu đến nơi rồi mới "U" nhẹ một tiếng.

Tất cả nghe vậy thì hoan hô rào rào, một vài thì còn loạt lời điện thoại ra chìa ống kính vào hắn.

Thích Tự hít sâu một hơi, đặt cây vĩ lên dây đàn rồi nói với mọi người: "Xin dành tặng mọi người một khúc nhạc mang tên "Playing Love from The Legend of 1900"."

Hắn nói xong, xung quanh cũng nhanh chóng yên ắng lại.

Tiếng đàn du dương cất lên, lập tức như đưa bọn họ về đến biển nước lam thẳm của thế kỉ 19...

Đây vốn là một khúc violin chưa đến hai phút, nhưng Thích Tự đã chủ động thêm một đoạn giai điệu tương tự vào phần giữa để kéo dài màn trình diễn ra thành ba phút. Chỉ là đối với các bạn học đang chăm chú lắng nghe hắn này giờ, ba phút này lại chẳng khác gì vài tích tắc thôi, vừa chớp mắt đã hết mất rồi.

Đến khi Thích Tự buông vĩ xuống rồi, cả hội vẫn đang đắm chìm trong dòng xúc cảm mãnh liệt.

Trái lại, phía sau bỗng trỗi lên đến một tiếng huýt sáo vang dội. Bọn họ còn loạt quay đầu, bắt gặp mười mấy người nước ngoài đã đứng đó từ bao giờ, trong đó có hai thanh niên ngoại quốc đeo bass guitar đang hào hứng giơ ngón cái với Thích Tự, hô lớn: "Great performance (Màn trình diễn tuyệt lắm)!"

Các bạn học lúc này mới tỉnh người, bắt đầu nhao nhao lên khen ngợi, càng kích động và tự hào hơn vì tài năng này chính là đồng hương của mình: "Hay quá Thích Tự! Một bài nữa đi!!"

Hai thanh niên ngoại quốc kia cũng ra hiệu rồi nói một câu gì đó với Thích Tự bằng tiếng Anh, bạn học nghe hiểu nhanh chóng giải thích lại cho mọi người: "Bọn họ đang mời Thích Tự biểu diễn chung một bài..."

"Quá tuyệt! Được đó được đó!" Ý kiến này lập tức được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt.

Biết mình đang nào cũng không thoát được ngay, Thích Tự bèn sảng khoái nhận lời.

Ba người đứng bàn bạc vài câu rồi cũng thống nhất được tiết mục, sau vài tiếng đánh nhịp, một giai điệu rock "n roll kết hợp violin với tiết tấu cực nhanh bắt đầu vang lên.

"Uây uây uây, đây là bài gì vậy? Nghe hay quá!"

"Where is The Love (Tình yêu nơi đâu)!" Hai thanh niên kia như đoán ra thắc mắc của bọn họ, vừa gảy đàn vừa vui vẻ nói ra tên bài, "—Love is everywhere (Tình yêu ở muôn nơi)!"

Như bị ảnh hưởng bởi bầu không khí từ bọn họ, Thích Tự dần tìm thấy hứng thú thực sự với màn trình diễn, nét cười trên mặt cũng tự nhiên vui vẻ hơn.

Tiết mục của ba người dần thu hút ngày một nhiều khán giả vây xem, bãi cỏ nhanh chóng trở nên đầy nhộn nhịp.

Diễn xong, Thích Tự nói lời cảm ơn với hai người nước ngoài rồi cầm đàn về lại chỗ ngồi cũ.

"Thích Tự, cậu đúng là đa tài đa nghệ thật." Chương Thừa Tuyên đưa cho hắn một chai nước, ánh mắt sáng rực đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Cảm ơn." Thích Tự nhận lấy nước, liếc nhìn đối phương một chút, không hiểu sao trong đầu lại hiện lên loạt tên Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ...

Rốt cục cậu ta có địa vị thế nào trong gia đình? Vì sao phải chú ý lấy lòng mình như vậy làm gì?

Có cần thăm dò một chút không?

Thích Tự bỗng nhướn mày nhìn đối phương, cười nói, "Chương công tử chắc cũng đâu kém gì?"

Chương Thừa Tuyên hơi sửng sốt: "Cậu... Cao Trí Thời nói gì với cậu à?"

Thích Tự vờ vịt: "Là sao?"

Chương Thừa Tuyên hơi tránh mắt đi: "À không, sao vừa rồi cậu lại gọi tôi như vậy?"

Thích Tự: "À, tại thấy Cao Trí Thời gọi cậu như vậy, nghe vui vui."

Chương Thừa Tuyên gượng cười: "... À ha ha."

*

Chủ nhật ở Hải Thành.

Phó Diên Thăng được một khách hàng quen biết mời đến một bữa tiệc.

Trong bữa tiệc có một vị luật sư gần 50 tuổi họ Thiện, qua vài câu trò chuyện đã đánh giá Phó Diên Thăng rất cao, nhìn không được mà nói: "Còn trẻ mà tiền đồ đã xán lạn như vậy, không biết Phó tổng đã để ý ai chưa?"

Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, đang nghĩ xem nên trả lời thế nào thì luật sư Thiện đã lôi điện thoại ra: "Nếu chưa thì hay làm quen với con gái tôi xem, năm nay nó vừa vào đại học Stafford, tình tình cởi mở mà lớn lên cũng xinh xắn..."

Nghe đến đại học Stafford, Phó Diên Thăng vội nuốt lại lời từ chối: "Ồ?"

Luật sư Thiện giờ Moments của con gái ra khoe, chỉ thấy đối phương vừa đăng lên mấy cái video cách đây vài tiếng

"Đề xem nó có tự sướng cái nào không..." Luật sư Thiện ấn vào một video trong số đó, loa điện thoại lập tức vang lên tiếng violin du dương rất êm tai.

Phó Diên Thăng vừa liếc tới, ánh mắt bỗng đứng im—người đang biểu diễn trong clip lại chính là... Thích Tự.

Xem một lúc không thấy con gái xuất hiện, luật sư Thiện bèn tắt đi.

Sau đó bắt gặp ở ngay phía dưới là vài dòng biểu cảm—

"Á á á đỉnh chết mất!"

"Đang ở hiện trường, đây chính là đàn anh cùng khoa!"

"Bây giờ mới hiểu cảm giác fangirl là thế nào. Vì anh, tui sẵn sàng thi lại Stafford bao nhiêu lần cũng được! Hu hu mẹ ời con muốn lấy anh ấy!"

Phó Diên Thăng: "..."

"Hình như cuối tuần này nó đi picnic với bạn." Luật sư Thiện vừa giải thích vừa vuốt màn hình.

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, ngắt lời đối phương: "Xin lỗi luật sư Thiện, thật ra tôi có người yêu rồi, trùng hợp là cũng đang đi du học."

Luật sư Thiện khẽ giật mình, sau đó tiếc nuốt cất điện thoại đi: "Vậy à?"

Phó Diên Thăng bất lực cười cười: "Vâng, ở nơi đất khách quê người cũng không dễ dàng gì, tối qua chúng tôi cũng vừa nói chuyện xong, bị quán mãi đến 2h sáng mới đi ngủ được."

<Epilogue>

Thích Tự: "Chương công tử chắc cũng đâu kém gì?"

Chương Thừa Tuyên: "... " Hình như đối thủ đã nhìn thấu mình rồi!
QAQ

-

A/N:

Hai khúc nhạc mà Thích Tự thể hiện bằng violin: (1) bài diễn một mình là "Playing Love from The Legend of 1900" của Yo-Yo Ma; và (2) bài diễn chung với nhóm khách qua đường là "Where is the Love" của Josh Vietti. Cả hai đều có mặt trên NetEase, bạn đọc nào hứng thú thì tìm nghe cũng được, nhưng làm ơn đừng để lại bình luận gì có khả năng gây khó chịu đến những người yêu âm nhạc trên đó nhé, âm thanh lặng lẽ nghe thôi, muốn cảm thán gì thì có thể về comment với tui nè!(*ω*)

Hôm qua thấy hàng loạt 666 mà cảm động quá ~ xá, hi vọng mọi người cứ tiếp tục như vậy nhen! Cuối tháng này nhập VIP, cam đoan mỗi chương sẽ dài hơn, thương thương thương~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tiện nay Hi Hi thông báo về chuyện nhập VIP thì mình cũng có vài lời về lịch đăng truyện luôn. Sang tháng aka tuần sau là công ti mình bắt đi làm lại rồi, thời gian sẽ eo hẹp hơn (rất) nhiều, cộng thêm lời cảnh báo về độ dài mỗi chương sau khi nhập VIP của tác giả trên kia thì mình dự là tốc độ dịch sẽ không được như đợt vừa rồi nữa đâu😂

Rất cảm ơn mọi người đã theo dõi, hi vọng mình sẽ vẫn theo kịp raw để hype truyện cùng các bạn mỗi ngày🙏🙏

(Side note bỏ qua cũng được: Vụ 666 trên A/N là do bữa Hi khuyến khích mọi người bình luận nhiều vào, không biết cmt gì thì cứ thả 666 là được rồi, xong hôm qua cả loạt bạn đọc cũng vào thả 666 thật 😂😂😂 mà cô gái đáng yêu lắm, còn đăng tên cảm ơn từng người ném PBV với tước hiệu cho truyện lận, tui cũng được senpai noticed again á khử khửaaaaa)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 18: Thực Hành Khởi Nghiệp

Kết thúc buổi dã ngoại, Thích Tự chạy xe đưa Vương Tuyên và Cao Trí Thòi về lại đúng điểm tập hợp, sau đó tiện đường lái qua một nhà hàng Pháp thường đến, tranh thủ giải quyết bữa tối luôn.

Về đến nhà thì đã là 8 giờ tối.

Hắn tắm rửa ra, nhớ đến cuộc trò chuyện với Sỡ Phúc hồi sáng, lại tò mò lên mạng tìm kiếm về tập đoàn Lập Tảo.

Giống như Sỡ Phúc đã nói, thông tin về sự phân chia cổ phần trong Lập Tảo quả thật có ở khắp nơi, chưa kể trên mạng còn không biết bao nhiêu là tuyển tập tin tức "bên lề" về đại gia đình này.

Có bài kể, trong ba anh em sáng lập nên Lập Tảo, anh cả Chương Tất Phát trước kia từng đi lính, sở hữu bối cảnh bí ẩn, sau này chuyển sang kinh doanh, ban đầu chỉ là buôn bán tơ lụa, thế mà dần dần dẫn dắt cả ba anh em phát tài, thành lập nên tập đoàn Lập Tảo lừng lẫy một vùng Giang Châu. Hiện tại Chương Tất Phát là người đi đầu hành vốn và chiến lược phát triển của Lập Tảo.

Người anh thứ Chương Hữu Phát phụ trách các hoạt động thường ngày của tập đoàn, thường xuyên xuất hiện trước công chúng, nhưng danh tiếng không được tốt đẹp như anh trai — giang hồ đồn rằng đây là một kẻ háo sắc, nuôi không biết bao nhiêu là tình nhân bên ngoài, nghe bảo ngôi sao nữ nổi tiếng nào đó cũng là một trong các bồ nhí của hắn.

Trong ba anh em, em út Chương Ái Phát là người có đời tư kín đáo và trầm ổn nhất, tuy cũng đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong tập đoàn nhưng rất ít khi lộ mặt, chỉ là nghe nói người này bị vô sinh mãn tính, 45 tuổi mà vẫn chưa có con, quả là đáng thương.

Hóng được một rõ thị phi về nhà họ Chương xong, Thích Tự vẫn không đoán ra Chương Thừa Tuyên thuộc về hánh nào trong số Tất Hữu Ái.

Một lát sau, hắn chuyển sang tìm về Công ti Điêu tra Trác Thạch. Công ti này được thành lập từ bảy năm trước, do không đăng kí niêm yết nên ngoài thông tin về tổng vốn và đại diện pháp lí thì chẳng xuất hiện mấy ở trên mạng.

Ngồi mãi, Thích Tự mới mò ra được một tin tức có liên quan—nói bốn năm trước, sau khi Trác Thạch lật tẩy được bê bối tài chính của một công ti niêm yết trong nước, công ti nọ đã lập tức bị đình chỉ kinh doanh, mà toàn bộ cổ đông và ban điều hành cũng bị đưa đi điêu tra hết.

Dù chỉ là tin cũ, nhưng vẫn khiến Thích Tự bỗng thấy thật kì quái. Rõ ràng MeiWei cũng đang gặp vấn đề về tài chính, thế mà hắn lại đi thuê một người làm trong công ti điêu tra tán gẫu với mình, nghe có vẻ sai sai?

Thích Tự tắt máy tính đi nằm, sau đó rút điện thoại mở ra profile Wechat của Sở Phúc, lại nhìn thấy câu nói "Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai" kia.

Hắn không nhịn được tò mò, bèn nhắn hỏi đối phương: "Câu nói triết lí trong profile của anh nghĩa là sao vậy?"

Không thấy Sở Phúc trả lời luôn, Thích Tự lại nghĩ ngợi một hồi, sau đó cảm thấy hình như bản thân suy diễn cũng hơi quá.

Dù sao thì Trác Thạch là công ti dịch vụ, Sở Phúc chỉ làm công ăn lương, ban đầu có nâng quan điểm về độ nghiêm trọng của vấn đề thật, nhưng sau đó cũng chưa từng làm gì thêm.

Quen nhau đến nay đã nửa tháng, Thích Tự vẫn chẳng thấy đối phương có nhắm đến mục đích gì đặc biệt, trong khi chính mình thì được biết bao nhiêu là lợi...

Nghĩ đi nghĩ lại, Thích Tự bèn gạt đối phương ra khỏi danh sách tình nghi, nhưng đồng thời cũng hạ quyết tâm phải bàn bạc lại với ba về vấn

đề tài chính của MeiWei cho ra nhẽ vào kì nghỉ đông sắp tới.

*

Hôm sau tỉnh dậy, Thích Tụ đã nhận được câu trả lời của Sỡ Phức.

F1S: "Ý là đừng mong mọi chuyện chỉ có lợi cho mình, đánh mất đạo nghĩa thì hỏng."

F1S: "Muộn thế rồi mà chưa ngủ à?"

Thời gian gửi đã là sáu tiếng trước.

Thích Tụ trả lời hần: "Tôi dậy rồi."

F1S: "Tôi mới vừa đặt lưng."

Tụ: "..."

Tụ: "Anh chuẩn bị đi ngủ à?"

F1S: "Thấy cậu báo tỉnh là tôi biết mình chưa ngủ được rồi."

Chẳng hiểu sao Thích Tụ nghe vậy mà mồm hết cả lòng, bèn gửi cho đối phương một cái emoji cười ha hả.

F1S: "Ban ngày đi xã giao, có đến một buổi hòa nhạc tư nhân với khách hàng, nghe được một tiết mục violin rất hay."

Thích Tụ sửng sốt, trùng hợp thế? Hôm qua hần cũng vừa biểu diễn violin cho người ta xem xong.

Hần hỏi: "Anh thích violin à?"

F1S: "Ừm, tiếng violin cũng giống như lời trái lòng từ tình nhân ấy, nghe rất dịu lòng."

Thích Tụ mỉm cười, không ngờ anh trai này cũng lãng mạn ra phết.

Có đi đâu nghe chừng Sỗ Phức chỉ nghe mỗi dòng cổ điển thôi thì phải?

Tự: "Violin cũng chơi được cả giai điệu mạnh mẽ vui tươi nữa đấy."

F1S: "Vậy sao?"

Thích Tự tìm lại trong điện thoại mấy bản nhạc mình chơi trước kia, gửi qua cho đối phương: "Nghe thử đi."

Sau đó rời giường đi rửa mặt, nướng bánh mì, hâm nóng sữa, lúc quay lại thì Sỗ Phức cũng đã nghe xong.

F1S: "Hay thật."

F1S: "Bản nhạc này tên gì vậy?"

F1S: "Sao tên file lại chỉ có mỗi ngày?"

Thích Tự vừa ăn sáng vừa nhả lại: "Tôi chơi đấy."

F1S: "Cậu biết chơi violin!?"

Thích Tự hơi phồng mũi nhả lại một chữ "Ừm".

Vốn cứ nghĩ Sỗ Phức sẽ tỏ ra thán phục như các bạn học của hắn, thế mà đối phương lại hỏi một câu đầy khó hiểu.

F1S: "Cậu là con trai mà cũng chơi violin hả?"

Thích Tự nhướn nhướn mày: "Sao con trai thì không thể chơi violin? Rất nhiều nghệ sĩ violin nổi tiếng cũng là nam mà."

F1S: "Theo như tôi tưởng tượng, thì chắc là cậu đẹp trai theo kiểu thư sinh ốm yếu phải không?"

Tự: "..."

Thích Tụ đặt cafe xuống, dùng cả hai tay gõ bàn phím: "Xin lỗi anh đi, tôi đây cao 1m87 nặng 70kg, hơi bị cường tráng nhé!"

F1S: "Cậu cao thế."

Thích Tụ khẽ hừ một tiếng, tức giận trong lòng cũng tiêu tan, nói lại với hắn: "Mai anh đi làm rồi phải không? Nay không nói chuyện với anh nữa, nghỉ sớm đi."

F1S: "Được."

F1S: "Nhưng mà trước khi đi ngủ phải dọn cậu cái này đã."

Số Phúc gửi qua một biểu đồ chiều cao-cân nặng chuẩn của nam giới, còn vạch một đường ngang giống từ chiều cao của Thích Tụ sang, kèm bình luận: "Hơi gầy, nhớ ăn sáng nhiều một chút."

F1S: "Ngủ ngon."

Thích Tụ: "..."

Nếu Số Phúc ở đây lúc này, hắn đảm bảo sẽ cho đối phương đóng vai con thỏ Tuzki bị lắc điên cuồng kia ngay và luôn!!!

*

Nhoáng cái, cuối tuần cũng trôi qua.

Sau buổi dã ngoại, hội học sinh Trung Quốc bọn họ trở nên thân thiết hơn nhiều, ngày nào cũng chat chit tung trời trong group.

Có đi đâu Thích Tụ cũng không mấy khi tham gia, vì lần nào nói xong cũng gây bão, thậm chí còn kéo theo không ít người bình luận kiểu "ảnh nhóm ảnh nhóm nào" phía sau, hắn hơi dị ứng với cách mà các bạn học cứ làm quá lên như vậy, cho nên dần dà cũng không nói gì nữa.

(*đoạn ảnh nhóm ý kiểu superstar thỉnh thoảng mới trỗi lên làm mọi người hào hứng vào ăn hôi sự xuất hiện ấy)

Tuy là hấn vẫn vào theo dõi thường xuyên, tranh thủ gom v ềmấy cái sticker vui vui.

Ngày nọ, mọi người trò chuyện v ềcác môn tự chọn.

Ở Stafford, bắt đầu từ năm hai sẽ có nhi ều môn tự chọn hơn. Các anh chị khóa trên trong nhóm đang truy ền lại kinh nghiệm chọn môn của mình, chia sẻ cho bọn họ môn nào vừa nhẹ vừa dễ kiếm tín chỉ, môn nào vừa khó vừa dễ trượt, môn nào có giáo sư giỏi để học hỏi được nhi ều thứ...

Trong số đó, Thích Tự tương đối hứng thú với môn học có tên "Thực hành khởi nghiệp".

Môn này thì không giới hạn khoa, nhưng vì có chạm đến nhi ều nội dung chuyên ngành như thành lập công ti, quản lí công ti, tài chính,... nên chủ yếu cũng toàn sinh viên Kinh tế đăng kí học.

Giáo trình yêu cầu học sinh lập nhóm 5-20 người, mô phỏng lại công tác khởi nghiệp từ khâu ý tưởng, kéo vốn, cho đến thành lập công ti trong vòng 1-3 năm.

Các báo cáo phản tư sau từng giai đoạn thực hành sẽ là căn cứ để giáo sư cho điểm, vì vậy mấu chốt để đạt được tín chỉ không phải khởi nghiệp thành công hay không, mà là mức độ đóng góp và những phản h ồi thực tiễn.

(*báo cáo phản tư: reflective report—viết v ềnhững bài học, những kinh nghiệm mà bản thân rút ra được)

Trước đây ở Stafford, đã từng có học sinh đưa được công ti khởi nghiệp từ lúc học môn này đến thành công rực rỡ, cũng có học sinh bán nó đi đổi lấy một món hời—những sự tích này đã khơi mào hứng thú cho không biết bao nhiêu là sinh viên, chỉ là phần lớn vừa vào môn đã gặp ngay rắc rối ở khâu tìm thành viên, nên cuối cùng mới không nên cơm cháo gì.

Đây cũng chính là đi ều mà Thích Tự đang đau đ ều—hấn không gặp khó khăn trong việc lên ý tưởng kinh doanh, nhưng lại gần như mù mờ v ềcơ

cầu nhân sự... Có đi ầu, nghĩ đến đây, hẳn bỗng nhớ ra một lựa chọn tương đối thích hợp.

Xế chi ầu hôm ấy, Thích Tự vừa học xong một tiết chuyên ngành thì "lựa chọn thích hợp" này đã chủ động tìm đến.

"Thích Tự." Chương Thừa Tuyên xuất hiện với nụ cười thương hiệu, hỏi, "Cậu quyết định được môn tự chọn chưa?"

"Vẫn chưa." Thích Tự dứt một tay vào túi, chờ đối phương nói tiếp.

"Tốt quá, năm nay tôi tính chọn "Thực hành khởi nghiệp", đang muốn mời cậu vào chung nhóm, cậu thấy sao?" Chương Thừa Tuyên ngỏ lời.

Thích Tự nhướn mày: "Ra quán cafe trên phố Lime nói cụ thể được không?"

Chương Thừa Tuyên mừng ra mặt: "Tất nhiên rồi."

Phố Lime nằm ngay cạnh đại học Stafford, vào đến Starbucks, Thích Tự chủ động gọi hai cốc latte rồi trả tiền luôn.

Chờ hẳn ngồi xuống xong, Chương Thừa Tuyên nói lời cảm ơn rồi cũng vào thẳng vấn đề, bắt đầu với hiểu biết về môn học "Thực hành khởi nghiệp", sau đó là ý tưởng cho mô hình công ti khởi nghiệp của mình—một ứng dụng cho sinh viên thuê quần áo—từ giai đoạn định hình cho đến kế hoạch về lâu về dài đều được hắn vạch ra rất chi tiết, nghe là biết cực kì có sự đầu tư.

"Cậu thấy ý tưởng này thế nào?" Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự đầy chờ mong.

"Rất tuyệt." Thích Tự nhẹ nhàng đặt cốc giấy xuống, hỏi, "Nhưng tôi muốn biết, vì sao cậu lại muốn mời tôi vào nhóm?"

Chương Thừa Tuyên: "Ha ha, còn lí do gì nữa? Cậu đẹp trai như vậy, có cậu ra mặt thì không chỉ dễ xin đầu tư mà bớt luôn được cả phí mời người

về quảng cáo rồi, một công đôi đường quá tiện."

Thích Tụ hơi bĩu môi, lắc đầu nói: "Nếu chỉ vì lí do này, thì tôi xin phép được từ chối."

Chương Thừa Tuyên ngẩn người: "Tại sao?"

Thích Tụ nhìn hần cười: "Cậu đã lên hết kế hoạch chi tiết như thế rồi, vậy mà chỉ muốn tôi đảm nhiệm đúng hai chuyện, lại còn đầu liên quan đến về bên ngoài, chẳng lẽ trong mắt cậu tôi chỉ là một bình hoa thôi à?"

Chương Thừa Tuyên vội nói: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó... Nếu cậu thấy kế hoạch của tôi chưa hợp lí ở điểm nào thì cứ chỉ ra, nếu cậu có cách nghĩ khác thì chúng ta hoàn toàn có thể cùng nhau thảo luận lại."

Thích Tụ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu vậy thì thật ra cậu tìm ai mà chẳng như nhau."

Thích Tụ nhấp một ngụm cafe, lại hỏi Chương Thừa Tuyên: "Cậu có mời Vương Tuyên không?"

Hần biết gia cảnh của Vương Tuyên rất bình thường.

"Không." Chương Thừa Tuyên rũ mắt nói, "Mới quen nên tôi cũng chưa biết gì về cô ấy lắm. Tất nhiên nếu cậu thấy Vương Tuyên OK thì chúng ta có thể mời thêm vào nhóm."

Thích Tụ cười, hỏi lại: "Chỉ cần tôi thấy OK là có thể mời?"

Chương Thừa Tuyên bỗng dưng không biết phải nói tiếp thế nào.

Thích Tụ thở ra một hơi, đột nhiên buột miệng: "Chương Thừa Tuyên, tôi thích làm việc với người thẳng thắn, cứ che giấu mãi thế này cậu không thấy mệt à?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tụ đầy thẳng thốt.

Mà chính Thích Tự cũng ngăn người sau một lời vừa rồi — "Tôi thích làm việc với người thẳng thắn" là đi đầu Số Phức từng nói với hắn, thế mà hiện tại hắn lại vô thức dùng để nói với Chương Thừa Tuyên.

Nhưng hắn biết rõ, đây không phải ý nghĩ xuất phát từ nội tâm mình, mà gần như là một chiến thuật gây áp lực tâm lý cho đối tượng đàm phán, dựa vào sự tự tin với việc mình nắm trong tay nhiều thông tin hơn.

Nụ cười trên mặt Chương Thừa Tuyên dần biến mất, hắn nhìn Thích Tự, trầm giọng hỏi một câu: "Cậu đã biết tôi là ai?"

<Epilogue>

Phó: "Tôi vừa nghe người ta biểu diễn violin, hay lắm."

7🐟: "Tôi cũng biết chơi violin! Bài này tôi đàn đây! Tôi còn cao ráo blablabla nữa..."

Phó— vừa ghẹo người ta, vừa bị sự đáng yêu của người ta tấn công cho không còn manh giáp... trên vợ vui quá sao giờ?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Em nó vào group chat với bạn học chỉ để nhặt meme với sticker về nhắn cho Thây.....

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 19: Tình Táo Lựa Chọn

Thích Tự vẫn bảo thủ nói: "Không, nhưng cậu có thể nói cho tôi biết."

"Được rồi..." Chương Thừa Tuyên siết lấy cốc cafe trong tay, nói, "Cậu đã nói thế thì, chắc cậu cũng biết đến tập đoàn Lập Tảo phải không?"

Thích Tự gật đầu: "Biết."

"Tôi là con trai của Phó chủ tịch Lập Tảo, Chương Hữu Phát." Chương Thừa Tuyên ngừng lại một chút, "Nhưng trước năm tôi lên 12, nhà họ Chương chưa bao giờ công nhận sự tồn tại của tôi."

Thích Tự ngần người, không công nhận?

... Con riêng?

"Về sau trùng hợp thế nào, tôi lại gặp được em trai ông ấy, Chương Ái Phát, cũng chính là bố tôi bây giờ. Bố nhận tôi làm con nuôi, nên về mặt pháp luật thì tôi là con của Chương Ái Phát, gọi ông ấy là cha, lại gọi bố ruột của mình là bác hai." Chương Thừa Tuyên nhìn nhìn Thích Tự, nở nụ cười cay đắng, "Chắc cậu thấy lộn xộn lắm phải không?"

"Ừ..." Phải công nhận là lộn xộn thật, chưa kể Thích Tự cũng không ngờ Chương Thừa Tuyên lại thẳng thắn đến... mức này.

"Bởi vì thân phận thấp kém của mình ở trong nhà họ Chương, từ bé đến giờ tôi đã quen phải thăm dò sắc mặt người khác khi nói chuyện. Có lẽ cậu sẽ cảm thấy như vậy thật giả tạo, tôi không phủ nhận việc mình tiếp cận cậu là vì ý đồ riêng, nhưng mà Thích Tự này..." Chương Thừa Tuyên nhìn hắn, ánh mắt lại lóe lên vẻ ngượng mồm, "Cậu không thấy chính mình ưu tú đến nhường nào à, nếu không phải cậu tự dựng nên một bức tường

bắt mọi người cách xa mình ra cả ngàn dặm, thì ai mà chẳng muốn tiếp cận cậu?"

Thích Tự không để tâm về vấn đề sau, chỉ chú ý mỗi đoạn Chương Thừa Tuyên thú nhận việc tiếp cận mình vì ý đồ riêng, truy hỏi: "Cho nên, cậu cũng biết về lai lịch của tôi?"

Chương Thừa Tuyên gật đầu: "Thời trang MeiWei dưới trướng tập đoàn Tư Nguyên, đối thủ của Phi Á đó giờ, trùng hợp thay, Phi Á hiện tại đang thuộc quyền quản lý của bố tôi."

Thích Tự hơi hoang mang, Số Phức có nói là không tìm được thông tin gì về cổ phần của hắn ở Tư Nguyên trên mạng mà, sao Chương Thừa Tuyên lại biết được liên hệ giữa mình và MeiWei?

Có đi đâu chỉ một giây sau, Chương Thừa Tuyên cũng đã giải đáp luôn thắc mắc này cho hắn.

"Lần đầu tiên nghe nói về cậu là hồi tôi mới đậu Stafford. Trong bữa tiệc mừng với gia đình, bác hai nhắc đến người thành lập MeiWei tên Thích Nguyên Thành, có cặp con trai sinh đôi rất mỹ miều, cũng xấp xỉ tuổi tôi, sau khi li hôn từ nhiều năm trước thì mang theo một đứa sang Mỹ, định cư luôn bên đó."

Thích Tự nhú mồm, tin thì chuẩn đấy, nhưng tả gì không tả lại tả "mỹ miều" là thế nào?

Chương Thừa Tuyên lại nói: "Kì vừa rồi quay lại trường, Cao Trí Thời mới nói tôi biết trong khoa có một cậu học sinh người Trung rất đẹp trai nhưng cực kì lạnh lùng, họ Thích. Lần đầu tiên tôi gặp cậu, cậu mặc quần áo của MeiWei, hôm đi picnic, cậu lái Porsche, vẫn mặc trang phục của công ti nhà mình, nhờ vậy mà tôi có thể liên hệ cậu với MeiWei."

Thích Tự thẳng thốt trong lòng, trực giác của Chương Thừa Tuyên này cũng nhạy thật, hắn mà không có Số Phức ở sau chỉ chiêu cho thì hắn là cục diện bây giờ đã khác rồi.

"Nhưng mà, tôi không ngờ cậu lại kín đáo đến thế. Cao Trí Thời nói cậu ta có thử thăm dò mấy lần mà cậu cũng chẳng hề để lộ ra điểm gì cả." Chương Thừa Tuyên cười cười, "Nếu không phải do hôm nay cậu bắt tôi ngựa bài, thì tôi cũng chẳng thể nào xác nhận được việc cậu là "Thích công tử" của tập đoàn Tư Nguyên."

Thích Tự: "Cao Trí Thời biết thân phận của cậu?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, bọn tôi quen nhau hồi mới vào trường, tôi nói với cậu ta về quan hệ của mình với tập đoàn Lập Tảo ngay từ đầu, có đi đâu là cậu ấy không biết về xuất thân phức tạp của tôi."

Thích Tự: "Vậy vì sao lại nói cho tôi?"

Chương Thừa Tuyên: "Tôi giấu cậu ta, vì không muốn cậu ta coi thường mình. Cao Trí Thời lớn lên trong gia đình trí thức, rất chú trọng đạo đức của chính mình và mọi người. Tôi không giấu cậu, vì biết có giấu cũng vô dụng. Chúng ta ở trong cùng một vòng xã hội, sau này cậu kế thừa gia nghiệp họ Thích rồi, thế nào mà chẳng gặp lại, sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết được bối cảnh của tôi. So với để cậu tự đi đâu tra ra những đi đâu ấy, chẳng thà tôi thẳng thắn với cậu luôn còn hơn."

Thích Tự nhíu mày: "Vậy cậu không sợ tôi sẽ coi thường cậu sao?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự cười: "Tôi nói rồi, tôi rất giỏi thăm dò thái độ, từ bé đến lớn bị chỉ trở thành quen, vì vậy mà tôi cực kì miễn cảm với thái độ của người khác. Từ lúc bắt đầu nói về xuất thân của mình, tôi vẫn luôn quan sát cậu, nếu nhìn ra bất kì vẻ khinh bỉ nào thì tôi đã không dốc lòng tâm sự với cậu tiếp rồi."

Chẳng hiểu sao khi nghe Chương Thừa Tuyên nói mình "bị chỉ trở thành quen", Thích Tự lại thành ra thông cảm cho đối phương.

Chương Thừa Tuyên còn nói: "Thích Tự, nếu có thể, tôi rất mong chúng ta có thể trở thành những người bạn thân thiết."

*

Buổi chiều không có tiết, Thích Tụ nói chuyện với Chương Thừa Tuyên xong về nhà mới chỉ 4 giờ, hắn vào Wechat hỏi Số Phức: "Dậy chưa?"

F1S: "Vừa tỉnh..."

Thích Tụ biết đối phương chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ đi làm, đại khái là không thể nói chuyện lâu, do dự một lát mới hỏi: "Gọi điện được không?"

F1S: "Mới sáng ra đã muốn nghe giọng r ồ? Nhớ tôi thế cơ à?"

Thích Tụ: "..."

F1S: "Kết nối đi."

Nói xong, đối phương đã chủ động gọi sang cho hắn.

Điện thoại vừa kết nối, Số Phức a lô một tiếng r ồ hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Âm giọng vừa ngủ dậy vẫn khàn khàn, nhưng ngữ điệu thì hết như bình thường.

Thích Tụ nói: "Tôi đã xác nhận, Chương Thừa Tuyên đúng là người nhà họ Chương của Lập Tảo."

Số Phức hơi sững sốt: "Nhanh vậy? Xác nhận bằng cách nào?"

"Tôi hỏi trực tiếp." Thích Tụ mở tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng có ga, nghiêng đầu kẹp điện thoại với vai, vừa vặn nắp vừa nói, "Vừa ng ồi cafe nói chuyện với cậu ta hai tiếng li ền."

Số Phức vẫn thấy khó tin: "Hỏi trực tiếp? Cậu hỏi thế nào?"

Thích Tụ: "Tôi nói mình không thích ai giấu diếm, bảo cậu ta nên thẳng thắn thì hơn."

"Tôi thấy cậu hơi..." Số Phức muốn nói lại thôi, có vẻ vô cùng cạn lời.

Thích Tụ uống một hớp xong nheo mắt nói: "Anh muốn nói cái gì?"

"...Cái gì là cái gì?"

"Anh đang nói tôi "hời" làm sao thì tự nhiên dừng còn gì, lại đang mắng tôi trong bụng phải không?" Thích Tụ hừ một tiếng, "Đừng tưởng tôi không nghe ra."

"Vậy cậu cảm thấy tôi định nói gì?" Số Phức hỏi lại.

Thích Tụ đặt chai nước xuống, c ầm lại điện thoại tử tế: "Nói tôi đ ần."

—Ngoài khinh bỉ trí thông minh của mình ra thì người này còn gì để nói nữa đâu.

Số Phức bật cười: "Đấy nhé, cậu tự biết r ồi thì cứ giữ trong lòng thôi, nhất định phải nói ra làm gì."

Thích Tụ tức đến nỗi muốn đánh người: "Sao lại nói tôi đ ần? Tôi làm gì sai à?"

Số Phức: "Chủ động hỏi h ắn xong, chẳng phải chính cậu cũng tự làm bại lộ thân phận của mình r ồi còn đâu?"

Thích Tụ: "..."

Đệt, hình như đúng thế thật...

"Cậu không nghĩ đến trường hợp đối phương sẽ tiếp tục vờ vịt r ồi quay lại chơi chiêu với cậu à?" Số Phức hỏi, "Tôi cứ nghĩ cậu sẽ quan sát thêm một thời gian, chờ chắc chắn r ồi mới ra tay chứ."

"Nhưng cậu ta là người có việc nhờ tôi." Thích Tụ ra sức biện luận, "Cậu ta muốn lập nhóm với tôi cho lớp "Thực hành khởi nghiệp", nếu cậu ta còn vờ vịt, tôi nhất định sẽ từ chối!"

Dù gì sau đó Chương Thừa Tuyên cũng phải thú nhận r ồi, h ắn cảm thấy mình đã thắng ván này.

Nhưng Thích Tự bỗng nghĩ lại về những lời Số Phức vừa nói, híp mắt lại.

Đúng là so ra, Số Phức này kiên nhẫn hơn mình bao nhiêu, nếu thế thì từ lúc kết giao đến giờ, chẳng lẽ anh ta cũng toàn chơi chiêu kiểu này với mình?

Có khi nào anh ta mưu mô như vậy thật, đã thế lại còn giỏi che giấu, cho nên mình mới không nhận ra được gì không...?

"Thôi không sao, cậu bạn kia của cậu dù gì cũng chỉ là sinh viên, đối phó như vậy chắc cũng đủ." Số Phức hỏi, "Thế rồi hai người nói chuyện gì mà hết hai tiếng?"

Thích Tự lấy lại tinh thần, đầu tiên bình tĩnh kể lại cho đối phương những gì mình tìm hiểu được về nhà họ Chương ở trên mạng, sau đó nói: "Cậu ta là con riêng của người anh thứ Chương Hữu Phát, nhưng về sau được Chương Ái Phát nhận làm con nuôi, cho nên hiện tại coi như là đời kế của người em út."

Số Phức sửng sốt: "Mấy chuyện phức tạp này mà cậu ta cũng kể cho cậu?"

"Ừm." Chính Thích Tự cũng rất bất ngờ, hẳn cứ nghĩ Chương Thừa Tuyên sẽ giữ lại những riêng tư lộn xộn như vậy.

Có đi đâu, chính sự thẳng thắn này của đối phương đã đả động được hẳn.

Về sau nhận lời chung nhóm với Chương Thừa Tuyên cho môn khởi nghiệp kia, cũng là cách hẳn đáp lại thỉnh cầu kết bạn của đối phương.

Đang trầm ngâm suy nghĩ phần mình, Số Phức bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: "Tên nhóc ấy hoặc là ngốc y như cậu, hoặc là khôn ngoan hơn cậu rất rất nhiều."

Thích Tự: "?????"

Thích Tự: "Anh bảo ai ngốc!?"

"Khụ, à không." Số Phức nhanh chóng đổi giọng, "Các cậu vẫn còn là sinh viên mà, đơn thuần một chút cũng dễ hiểu."

Thích Tự cắn răng nói: "Vậy anh giải thích đi, tại sao lại nói có thể cậu ta khôn ngoan hơn tôi rất rất nhiều?"

Số Phức: "Dùng trải nghiệm khiến người khác thông cảm, dùng chân thành đổi lấy sự tín nhiệm, để cuối cùng đạt được mục đích của mình—đây là chiêu bài rất hay được sử dụng trong đàm phán thương nghiệp, những người dùng thủ đoạn này đều có chung một tố chất đặc biệt..."

Thích Tự: "Tố chất đặc biệt gì?"

Số Phức có vẻ như đang rời giường, sốt soạt một lúc rồi mới nói: "Kiểm soát biểu cảm phải tốt, chung quy là giỏi diễn."

Thích Tự không: "Cậu ta mới có 20 tuổi."

Số Phức: "Cậu ta có kinh nghiệm đối nhân xử thế hơn cậu nhiều."

Thích Tự: "Chẳng lẽ những gì cậu ta biểu hiện đều không thể nào là thật lòng?"

Âm thanh bên kia bỗng nhiên nghe hơi vang, dường như Số Phức vừa vào nhà tắm: "Vậy tôi hỏi cậu, cậu có thông cảm cho cậu ta không?"

Thích Tự: "..."

Số Phức lại hỏi: "Cậu ta đạt được mục đích của mình chưa?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự cố vớt vát: "Cậu ta chỉ muốn kết bạn với tôi thôi mà."

Số Phức: "Ở tầng lớp của cậu, bạn bè chính là một loại quan hệ vì lợi ích."

"Anh nhất định phải nói đến như vậy sao..." Thích Tự không hiểu, thậm chí còn có phần phẫn nộ, "Trong mắt anh, mọi quan hệ trên thế giới này đều lạnh lẽo đều chỉ vì lợi ích thôi à? Tôi phải từ chối cậu ta thì mới là khôn ngoan ư?"

Số Phức bỗng im lặng mấy giây, sau đó mới mở miệng: "Thích Tự, tôi không hề có ý đó, tôi chỉ đang phân tích cho cậu biết, mỗi việc làm mỗi lựa chọn của cậu đều có thể dẫn đến một cái giá phải trả. Cậu tỉnh táo lại rồi suy nghĩ thử xem, cậu đồng ý kết giao với Chương Thừa Tuyên là vì thông cảm với cậu ta, hay vì ý muốn của chính cậu? Không thì đơn giản hơn đi, quyết định ấy có tương thích với nguyên tắc kết bạn của cậu đó giờ không? Nếu như cậu thấy Chương Thừa Tuyên là một người đáng kết giao, thì chẳng có vấn đề gì cả—Tỉnh táo đưa ra sự lựa chọn, hưởng thụ tất cả những gì nó có thể mang lại, như vậy thì dù có gặp phải tổn thương, cậu cũng sẽ mau chóng hồi phục lại được."

Giọng nói đàn ông cùng tiếng vang đặc thù của phòng tắm truyền vào bên tai, khiến Thích Tự nhanh chóng tỉnh táo lại không ít.

Trong lúc hẩn vẫn đang trầm ngâm ngẫm nghĩ về cả đoạn triết lý sâu xa vừa rồi của đối phương, Số Phức bỗng nhiên đổi giọng, dịu dàng nói: "Vậy nhé, Cá nhỏ, tôi phải tắm rửa đi làm đây, muốn nói gì thì cứ nhắn."

Thích Tự: "...!?"

Bảo lúc chat thì còn thôi, giờ gọi điện mà cũng dám gọi thế?

Lại còn gọi như thế đúng rồi vậy!?

<Epilogue>

Một—

Phó: "Tên Chương Thừa Tuyên kia rõ ràng chỉ kết bạn vì mục đích riêng, em đấy, thế mà lại cắn câu người ta!"

7🐟: "Tôi nhắm anh cũng vì mục đích riêng cả thôi!"

Phó: "Ừ, đích của em chính là cái hố mà anh đã đào sẵn để đón em đấy."

7🐟: "????"

Hai— (c: Weibo)

Một ngày nào đó của sau này.

7🐟: "Tôi biết có thể anh đang lừa gạt tôi, tiếp cận tôi vì mục đích khác, nhưng tôi vẫn chẳng thể ngăn mình hi vọng, hi vọng rằng anh sẽ ở lại bên tôi lâu một chút, tôi vô dụng lắm phải không?" *bi thương*

Phó: "Không đâu~ Cũng à, thật ra anh... *hí hửng*

7🐟: "Thấy vừa rồi tôi diễn được không? Thầy." *nháy mắt*

Phó: "..."

Giờ dạy người, sau này lại bị người đối phó bằng tất cả những gì mình dạy *doge*

Không tìm đường chết sẽ không chết.

-

A/N:

Thấy mọi người đều tò mò về chiều cao của công— công cao 188, 1cm ưu thế nhỏ nhoi nhé hahahah

Bắt gặp một siêu phẩm về "Tuyển tập ngàn nước đi" của Phó tiểu công, sáng tác bởi bạn đọc thiên thần có tên 静琉璃 ở dưới mục bình luận của chương hôm qua, muốn chia sẻ với mọi người chút đỉnh—

<<Thay tên đổi hình tượng

Khôn ngoan vờ lơ đãng
Khiến người ta mê mết
Muốn thúc giục liền bảo,
"Đồ cá nhỏ quẩn người"
Muốn đẩy ra lại nói,
"Thức, là chuyện cùng em"
Rất bình tĩnh tự tin
Kéo được bạn trai về
Bằng đủ loại chiến thuật
Thậm chí đi xã giao
Cũng không quên tác chiến
Dùng lời lẽ tỉnh bơ
Dựng nên quan hệ hờ
Lại triết lý thâm trầm
Khiến người càng quẩn chặt
Mỗi một lời chòng ghẹo
Như tạo thành ảo giác
Làm người lún thêm sâu
Trai giỏi trai lời lẽ
Từ bên kia đại dương

Đưa được người vào tròng

Mà cũng không bại lộ

Cố nhắc violin

Còn nhắc nghe sao giống

Lời tình nhân trái lòng

Từng bước từng bí thuật

Tất cả đều nằm trong

"Sở tay công lược người"

Của anh đi đâu tra viên:

Lập hợp đồng yêu đương~

Anh tôn trọng quy củ~

Hai mươi tiếng cùng em~

Cấm em bảo anh im~

Phải gọi anh là Thầy~

Xong hợp đồng gửi em

Kể từ đó mỗi ngày

Chỉ việc cùng em chuyện

Ra ngoài giờ thản nhiên

"Tôi có người yêu rồi"

Cười cười vờ bất lực

"Còn quăn người muốn chết"

Hết ngón này nghề kia

Lần lượt tung lên sàn

Dưới tầng tầng lớp lớp

Những nước đi kinh người

Những chiến thuật mưu mô

Là một liên hoàn bầy

Tinh xảo và tuyệt diệu

Là tuyển tập nước đi

Bất cá sao cho chuẩn

Này tầng tầng lớp lớp

Tuyển tập ngàn nước đi

Kia lớp lớp tầng tầng

Ngàn nước đi tuyển tập

Bất cá phải dùng trí

Bất cá phải dùng chiêu

Nào phải đem không nhớ

Nhưng biết làm sao được

Vì hạnh phúc đại cuộc

Vì chiến lược thành công

Phải chịu cho bằng hết>>

Báo trước luôn nè, ngày kia (30/5) nhập VIP, mai là chương miễn phí cuối cùng rồi, mong sẽ được mọi người ủng hộ hơn.

Cầu tung hoa 666 (づゝ3ゝ)づゝ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái đoạn kia chủ thớt viết văn thơ lai láng lắm mà mong mọi người thông cảm cho khả năng câu từ có hạn của mình, với lại bạn ấy viết tự do còn mình muốn chuyển về 5 chữ nên nhiều đoạn có gói gọn ý lại, nội dung chính vẫn được đảm bảo nhưng râu ria thì không, mọi người đọc cho vui thôi chứ đừng đi đường quẹo với mình vì tội chém ầu he =))))))

Phải nói là lướt khu bình luận trên TG nhiều khi nó thú gì đâu =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 20: Mưa Nguồn Sau Đông

Do chung khóa với Chương Thừa Tuyên, hai người đụng mặt ngày một nhiều, ngoại trừ các môn chuyên ngành giống nhau thì về sau Chương Thừa Tuyên còn thường xuyên hẹn gặp Thích Tự để thảo luận về môn học khởi nghiệp kia.

Thích Tự không từ chối, bởi vì sau khi suy nghĩ lại, hắn vẫn công nhận là Chương Thừa Tuyên có điểm khiến hắn vừa mắt.

Có đi đâu, quan hệ giữa bọn họ tạm thời cũng chỉ là vì trao đổi lợi ích như Sở Phúc đã nói, còn chuyện kết thân như Chương Thừa Tuyên bày tỏ trước đó, Thích Tự thấy mình vẫn cần tiếp xúc thêm với đối phương rồi mới quyết định được.

Hôm ấy, Chương Thừa Tuyên hẹn Thích Tự đến một nhà hàng Ý ăn tối.

Nhắc đến chủ đề gia đình, Chương Thừa Tuyên hỏi hắn: "Cậu là anh hay em trong hai anh em sinh đôi?"

"Anh."

"Ồ, vậy hiện tại bố cậu chỉ có mình cậu thôi hả?" Thấy Thích Tự gật đầu, Chương Thừa Tuyên lại hỏi, "Quan hệ của cậu với em trai vẫn tốt chứ?"

"Cũng tạm..." Tuy cứ gặp nhau là đấu võ mồm, nhưng Thích Tự cũng chỉ có một em trai duy nhất, không tốt thì xấu với ai.

"Thích nhỉ." Chương Thừa Tuyên tỏ vẻ hâm mộ, "Không phải lục đục trong nhà với nhau."

Nghe vậy, Thích Tự bỗng nhớ đến những anh chị em có tên gần giống với đối phương, tò mò hỏi, "Nhà cậu hay lục đục đục lắm à?"

"Cũng không hẳn." Chương Thừa Tuyên miễn cưỡng cười cười, "Tôi có một em gái, hai em trai, ba anh trai, bốn chị gái, cứ năm ngày ba bữa lại được xem kịch tại gia."

Thích Tự: "..."

Hắn nhớ rõ ràng trên Chương Ái Phát cũng chỉ còn hai Phát nữa, đâu ra mà lắm con cháu vậy!?

Chẳng lẽ...

"Đâu là con của... bác hai cậu hả?" Thích Tự hỏi.

Chương Thừa Tuyên phụt cười: "Đâu, ngoài ba cả với bác hai thì tôi vẫn còn hai người cô nữa. Có đi đâu gia đình vẫn trọng nam khinh nữ, đời tôi cũng chỉ có mỗi ba người con trai của bác cả với bác hai là có địa vị cao trong nhà thôi. Còn một đứa em trai có thân phận gần giống tôi nữa, có đi đâu nó không may mắn bằng, chỉ được nuôi ở bên ngoài thôi, hiếm lắm mới gặp."

Thích Tự đoán ba người có vị thế kia chính là Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan và Chương Thừa Duệ ở trong danh sách cổ đông hôm trước.

Chương Thừa Tuyên thở dài: "Chưa kể anh em trong nhà cũng chẳng hòa thuận gì, ba người ấy còn kéo bè kéo cánh để giẫm đạp nhau nữa cơ mà."

Lời này của đối phương cũng như xác nhận lại phỏng đoán của Thích Tự trước đó.

Bỗng dưng hắn mừng tượng ra cảnh ba mình có anh em, xong cũng đề một đồng con như thế, nào Thích Diệp, Thích Cuồng, Thích Vũ, rồi cả bọn

ngày nào cũng đánh nhau cãi nhau... Mới nghĩ thôi đã thấy nhức hết cả đầu.

Cũng may mình chỉ có một đứa em, đã thế còn đơn thuần dễ quản.

Thích Tự dò hỏi: "Nhưng mà công ti Phi Á giờ do bố cậu quản mà, chẳng lẽ sau này còn không thuộc về cậu?"

"Không đâu, bố nhận tôi làm con nuôi, cũng vì thấy tôi chăm chỉ học hành từ bé nên cho chút hư danh thôi." Chương Thừa Tuyên cười cười, thẳng thắn nói, "Danh phận tôi như thế thì sao dám trèo cao trong nhà, bác hai cũng nói rồi, chờ tôi tốt nghiệp về sẽ cho đi giúp anh ba."

"Anh ba?"

"Là con cả của bác hai, tên Chương Thừa Hoan, lớn hơn tôi bốn tuổi, còn chưa học xong đại học đã về đi làm rồi, anh ta á, ầy..." Chương Thừa Tuyên lắc lắc đầu, tỏ vẻ không thể nào diễn tả được bằng lời, sau đó nói tiếp, "Tóm lại là về xong thì anh ấy lên thẳng chức COO của Phi Á rồi, bao giờ tôi tốt nghiệp thì chắc cũng về làm cho anh ấy thôi."

(*COO: C-level phụ trách các hoạt động kinh doanh hàng ngày của công ti)

Nghe được những lời này, Thích Tự lại không nhịn được mà thông cảm với đối phương hơn.

Nhưng đồng thời vẫn thấy rất nghi hoặc—người ta bảo có ai vạch áo cho người xem lưng bao giờ đâu, vậy tại sao Chương Thừa Tuyên lại đi kể hết những chuyện lục đục trong nhà cho người thừa kế sau này của công ti đối thủ?

Cậu ta rốt cục là ngốc thật, hay là còn có mục đích gì khác đây?

Hai người ăn được một lúc thì Chương Thừa Tuyên bỗng hỏi: "Mà nói chứ, bữa cậu đồng ý đi picnic làm tôi ngạc nhiên lắm luôn, chẳng lẽ từ lúc ấy là cậu đã biết về lai lịch của tôi rồi?"

Nhưng chưa đợi Thích Tự trả lời, Chương Thừa Tuyên đã lại lần nữa: "Cơ mà tôi đâu phải người có vị thế gì ở nhà họ Chương, trước đây cậu cũng chưa gặp tôi bao giờ, sao có thể biết được chứ..."

Xong bỗng dưng bừng tỉnh nghĩ ra một khả năng, hai mắt nhìn Thích Tự như phát sáng: "Tôi thấy bảo người thừa kế tập đoàn hay được cả một đội ngũ tài ba kè kè bồi dưỡng phải không, kiểu đi học có giáo sư riêng, có người học cùng, rồi bảo mẫu với vệ sĩ nữa, không cần cậu mở miệng đã có người đi đầu tra về tất cả những người xung quanh rồi báo lại cho cậu luôn, phải không?"

Thích Tự: "..."

Cái gì mà giáo sư riêng? Lại còn bảo mẫu cả vệ sĩ? Chương Thừa Tuyên móc đầu ra mấy chuyện này vậy?

Kè kè với hắn có mỗi một người để nói chuyện qua mạng, còn là do chính hắn bỏ 60,000NDT ra thuê nữa mà...

...Đương nhiên, nếu Chương Thừa Tuyên đã muốn nghĩ như vậy, Thích Tự cũng không ngại phối hợp.

Dưới ánh đèn trầm trầm trong nhà hàng, nhạc jazz êm dịu bên tai, Chương Thừa Tuyên thấy đối Thích Tự cười như không cười cần cốc rượu lên, hướng về phía mình.

Chương Thừa Tuyên cũng nhanh chóng chạm cốc lại.

Hai người giương mắt nhìn nhau, mỉm cười với đối phương.

Không cần phải nói gì nữa.

*

Thời gian sau đó, Thích Tự đều chỉ giữ quan hệ với Chương Thừa Tuyên ở mức không mặn không nhạt như vậy.

Tuy có những suy đoán ảo diệu kia về hắn, Chương Thừa Tuyên cũng biết đường duy trì một khoảng cách đúng mực, không nịnh bợ thái quá, không cực lực tránh né, khiến Thích Tự tương đối hài lòng.

Nhưng có lẽ vì đối với người khác thì Thích Tự vẫn cứ lạnh lùng như trước kia, cho nên việc Chương Thừa Tuyên tiếp cận được với hắn bỗng trở khác thường. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy ngay cả Hoàng tử lạnh lùng mà cũng bị thiên tài xã giao Chương công tử thu phục thành bạn thân.

Thích Tự không hề để ý đến những việc lật vạt này, chỉ chuyên tâm vào việc học và sinh hoạt của mình.

Gặp vấn đề hay có ý kiến gì, cũng không ngần ngại quấy rối Sở Phức, tranh thủ như thế 60,000 bỏ ra thuê người trò chuyện cũng có đầy đủ công dụng bồi dưỡng mình như trong suy tưởng của Chương Thừa Tuyên.

Cuối tuần lại đến, lần này Thích Tự bắt Sở Phức giảng cho mình về kiến thức một môn chuyên ngành. Có đi đâu đang nói dở thì nhận được một cuộc điện thoại khác.

Thích Tự cần lên xem, là Hứa Kính.

"Chờ chút, có người gọi tôi." Hắn báo với Sở Phức một tiếng rồi cúp máy nhận điện.

"Thích Tự." Giọng nói ôn hòa của Hứa Kính vang lên, "Gần đây bận bịu gì à?"

"Bận gì đâu, em đi học bình thường thôi." Thích Tự tiện thể đi lấy đồ ăn luôn, vừa rồi chuyên tâm nghe Sở Phức giảng bài quá mà đôi lúc nào không hay.

"Không bận?" Hứa Kính cười nói, "Thế sao hai tháng nay không thấy cậu tìm anh nữa?"

Thích Tự lấy ra một hộp bánh quy cá con từ trong tủ, vừa bóc vừa nói: "Thì tại cũng không có chuyện gì đặc biệt mà anh."

(*giống bánh Marine Boy ở mình)

"Thôi đi, năm ngoái tuần nào cậu chả gọi cho anh." Hứa Kính trêu hấn, "Bài tập không làm được cũng gọi, ăn không ngon miệng cũng gọi, sao năm nay lại không có chuyện gì được? Chắc cho anh vào dĩ vãng rồi chứ gì."

"...Đâu có." Trước kia hấn quăn Hứa Kính như thế thật à?

"Khoan nha, cái giọng điệu này sao là lạ, cậu đang giấu anh chuyện gì phải không?" Hứa Kính truy hỏi.

"Err..." Thích Tự cũng không tiện nói cho Hứa Kính về việc mình tìm một người trên mạng để trò chuyện.

"Có người yêu hả?"

"..."

Miếng bánh quy Thích Tự vừa bỏ vào miệng thiếu đi đâu bị phun ra!

Hứa Kính lại hào hứng hỏi: "Thôi đúng rồi, có người yêu đúng không?"

Thích Tự: "...Không phải."

Hứa Kính: "Yêu thì yêu chứ sao phải ngại, em cậu còn có bạn trai rồi kia mà..."

"Khụ khụ khụ!" Thích Tự sặc bánh quy.

Sợ Hứa Kính lại suy đoán lung tung, hấn thở không ra hơi đã vội vàng giải thích: "Chỉ là em quen được một người bạn ở trên mạng thôi."

Hứa Kính: "Uây, lại còn yêu qua mạng?"

"..."

Thích Tự dở khóc dở cười: "Thật sự không phải mà!"

Hứa Kính không trêu hấn nữa: "Được rồi được rồi, cậu nói không phải thì không phải... Nhưng mà vụ quen bạn mạng là thế nào đây?"

Thích Tự do dự một lát, rồi cũng nói cho đối phương về chuyện mình quen được Số Phức qua Từ Nhất Chu. Tất nhiên, hấn cũng không quên trăn trở về năng lực như bách khoa toàn thư của người kia với Hứa Kính.

Nhưng nghe xong, giọng điệu Hứa Kính lại trở nên nghiêm nghị hấn: "Lợi hại như vậy cơ á? Cậu không bị lừa đấy chứ?"

Thích Tự hơi bất mãn: "Em giống người dễ bị lừa lắm sao?"

Hứa Kính kiên nhẫn nói: "Thích Tự, cậu trưởng thành hơn so với các bạn đồng lứa thật, nhưng đây là cậu chưa gặp phải mấy tên cáo già trong xã hội bao giờ, bọn họ phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều đấy."

Thích Tự: "Nhưng em đã thanh toán 60,000NDT tệ rồi, mà ngày nào anh ta cũng giải đáp đủ loại vấn đề cho em, anh ta có thể lừa em cái gì?"

Hứa Kính trăn mặc một lát mới lên tiếng: "Nếu anh nói là, có thể anh ta đang lừa cậu đấy..."

Thích Tự: "Đề làm gì?"

"Bỏ đi, cũng không có gì đâu, chắc là do anh nghĩ nhiều thôi." Hứa Kính cười nói, "Lúc nào anh cũng nghĩ cậu vẫn còn mười ba mười bốn tuổi như hồi mới gặp ấy, suýt thì quên năm nay đã sắp hai mươi đến nơi rồi."

Thích Tự nghe vậy mà cảm động, cũng quan tâm hỏi han đối phương một câu: "Anh Kính, gần đây công việc bận không?"

Hứa Kính cười nói: "Bận chứ, bận bình định thiên hạ thay cậu chứ đâu."

Thích Tự mỉm cười: "Sao lại cho em, là cho ba em chứ?"

Hứa Kính hỏi lại: "Thế cậu với ba cậu không phải một à, mà chẳng lẽ cậu không biết ý nghĩa của công ti đầu tư mà anh đang quản lý này là gì?"

Thích Tụ: "??? Là gì?"

Hứa Kính không giải thích, chuyển sang hỏi hẩn về mấy chuyện lật vạt hàng ngày khác, cuối cùng nói: "Được rồi, cậu không có chuyện gì là anh yên tâm rồi, chú ý chăm sóc bản thân cho tốt, gặp vấn đề gì thì cứ a lô anh."

Thích Tụ tạm biệt Hứa Kính xong, cúp điện thoại đã thấy tin nhắn của Số Phức trong Wechat: "Đợi cậu thêm 15 phút, chưa quay lại nữa thì tôi đi ngủ trước đây [buồn ngủ]."

Thích Tụ vội vàng gọi lại luôn: "Xong rồi đây."

Nghe giọng Số Phức quả nhiên hơi mệt mỏi: "Gọi điện với ai mà lâu thế?"

Thích Tụ giải thích: "Trợ lý cũ của ba, khá thân với tôi, lâu rồi không liên lạc nên nói hơi lâu."

Số Phức hỏi: "Trợ lý cũ? Bây giờ không phải nữa à?"

"Ba tôi phái anh ấy về nước quản lý một công ty đầu tư." Thích Tụ nói xong lại nhớ câu hỏi hời hợt của Hứa Kính, cũng thử nghĩ nghĩ xem công ty đầu tư đó có ý nghĩa gì.

Đúng lúc này, Số Phức bỗng lên tiếng: "Công ty đầu tư Sơn Vũ hả? Cho nên người vừa gọi cậu là Hứa Kính?"

Thích Tụ sửng sốt: "Sao anh biết?"

Số Phức thản nhiên nói: "Tra một chút là ra ai đang quản lý công ty được Tư Nguyên đầu tư thôi mà."

Thích Tụ: "Sao cái gì anh cũng tra thôi!"

Số Phức: "Thì để phục vụ cho tốt chứ sao, nếu không thì biết nói chuyện gì với cậu?"

Thích Tự quả nhiên liền chịu thua...

"Mà tên công ti cũng ý nghĩa phết nhỉ, tách từ chữ Tự-峙 tên cậu mà thành phải không. Hay là thấy cậu không hợp kinh doanh, nên ba cậu định cho cậu tốt nghiệp xong về nước làm đầu tư?" Sỡ Phức nói đầy ẩn ý, "Đồng nổi báo mưa ngu ồn, chắc, nghe tên đã thấy hoành tráng rồi."

(*Tự = 峙/yǔ/ → 山与 /shānyǔ/ → 山雨 /shānyǔ/ = Sơn Vũ = mưa ngu ồn)

Thích Tự: "....." Cái năng lực liên tưởng siêu phàm này là sao!?

Sỡ Phức thấy hẳn không nói gì, đánh tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Thích Tự mạnh mẽ bỏ một miếng bánh quy cá con vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Không có gì, Thầy đúng là siêu nhân, học tiếp thôi!"

<Epilogue>

Tiểu Chương: "Ở nhà cậu có cả một đội bảo mẫu với vệ sĩ thần bí học cùng phải không?"

Cá nhỏ nở một nụ cười bí ẩn.

Tiểu Chương: "Không dám đắc tội không dám đắc tội!"

Cá nhỏ: "Phải tận dụng chừng triệt để mới được!" o(￣へ￣)o

Phó: "Tôi khổ quá mà."

-

A/N: "Phong Diệp Cuồng Vũ" là tên QQ và tên trên game của Thích Phong—đoạn Thích Diệp Thích Cuồng Thích Vũ là từ đây ra.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Công nhận anh Phó siêu phàm thật, em nó còn chưa kịp thắc mắc đã được giải đáp rồi =)))

À, còn phong diệp cu`ờng vũ dịch ra là lá phong múa điên cu`ờng =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Muốn Thấy Anh

Chẳng mấy chốc đã đến kì nghỉ Giáng sinh.

Thích Tụ quay lại New York, đến trưa thì gặp được Thích Nguyên Thành. Trong lúc hai cha con dùng bữa với nhau, hẳn rốt cục cũng nói đến vấn đề khiến mình lo lắng không thôi suốt cả kì vừa qua: "Ba, tình hình tài chính của MeiWei thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Khá hơn một chút rồi."

Thích Tụ sùng sờ: "Khá hơn?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Lợi nhuận của quý vừa rồi có khởi sắc."

Thích Tụ nhíu mày, đây rõ ràng là chuyện tốt, nhưng hẳn lại không thể nào thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn cảm thấy có gì đó rất kì quái — báo cáo tài chính cho thấy vấn đề này đã kéo dài suốt ba năm, khẳng định là phải có kẻ giở trò, nếu vậy thì cái dấu hiệu "khởi sắc" bất thành linh này chẳng lẽ là do hẳn ta đột nhiên thấy cần rút lương tâm? Hay vì phát hiện Thích Nguyên Thành bắt đầu đi đầu tra nên mới biết đường thu liễm lại?

Ở đối diện hẳn, Thích Nguyên Thành có vẻ cũng đang bận tâm đi đầu gì đó, một lát sau mới lên tiếng hỏi hẳn: "Ba nghe bảo, con mới tìm được người bạn nào trên mạng hả?"

Thích Tụ hơi ghen: "Ba nghe ai bảo?"

Thích Nguyên Thành nói: "Còn ai vào đây nữa?"

Thích Tụ thấy hơi bất mãn: "Hứa Kính lại còn đi mách lẻo với ba?"

Thích Nguyên Thành nghe mà sững sờ: "Mách lẻo? Con lén lút làm cái gì mà lại nói nó mách lẻo?"

Thích Tự giật mình nhận ra, rõ ràng là mình đang giấu đầu hở đuôi.

Hồi hè lúc tìm Số Phức phân tích báo cáo tài chính của MeiWei, hẳn có dặn Hứa Kính đừng nói cho ba, nhưng lần vừa rồi nói đến chuyện bạn mạng hẳn lại quên mất không bảo.

Thích Tự cứ nghĩ là Hứa Kính sẽ giữ bí mật giúp mình, vậy mà đối phương lại không, cho nên hẳn mới cảm thấy bị phản bội như bây giờ.

Nhưng nếu Thích Tự giải thích cho ba về lai lịch của Số Phức, thì chẳng phải sẽ lộ hết ra việc hẳn từng nhờ công ti đi đầu tra phân tích báo cáo tài chính của MeiWei hay sao...

Ban đầu Thích Nguyên Thành cũng không để tâm lắm, vốn chỉ muốn tán gẫu với con trai một chút, không ngờ Thích Tự lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, cho nên bất giác cũng lưu ý hơn.

"Không lẽ con quen ai có lai lịch bất chính?" Ông hỏi.

Ai dè Thích Tự nghe xong lại như mèo bị giẫm phải đuôi, giận dữ phản bác: "Ai bảo ba người đó lai lịch bất chính?"

Thích Nguyên Thành cố gắng giữ giọng cho bình tĩnh: "Vậy con nói cho ba nghe, người đó tên gì, làm gì, là người thế nào?"

"Con..." Thích Tự bỗng nhiên bị hỏi cho á khẩu.

Bởi vì hẳn nhận ra, ngoài chuyện Số Phức là người của công ti đi đầu tra thì không còn gì để nói nữa.

Thích Nguyên Thành thấy con trai chần chừ, khá chắc rằng hẳn đã phạm phải sai lầm, bèn nghiêm nghị nói: "Thích Tự..."

Thích Tự bị dồn đến phát nóng nảy, ngắt lời ba: "Ba, ba đã đồng ý nếu con nhìn ra vấn đề trong báo cáo tài chính của MeiWei thì sẽ không can"

thiếp vào việc con kết bạn thế nào nữa mà."

Thích Nguyên Thành cũng bắt đầu cao giọng: "Ba không cấm con kết bạn, nhưng ba phải đảm bảo con được an toàn, nếu người kia quang minh chính đại như thế thì tại sao con không thể nói cho ba?"

Thích Tụ đặt đĩa xuống bàn, không nhìn được mà phun cả tiếng Anh cãi lại ba: "Ba chất vấn có khác gì logic của gangster không, đây là đời tư của con, con có quyền từ chối trả lời ba!"

Thích Nguyên Thành: "Con..."

Để tránh trường hợp mình càng nói càng mất lí trí, Thích Tụ lập tức đứng dậy, nói một câu "Con xin phép trước" rồi xoay người bỏ đi.

Lên tầng, Thích Tụ vào thẳng thư phòng của mình, đóng cửa rồi ngã xuống sofa, bụm mặt gắng lấy lại tỉnh táo cho mình.

Thích Tụ biết biểu hiện của mình vừa rồi rất không bình thường, bởi vì hẳn cũng mơ hồ nhận thức được có thể lo lắng của ba là đúng, nhưng lại không thể nào chịu nổi việc ba nghi ngờ Số Phức...

Hắn nổi xung như vậy vì muốn biện hộ cho Số Phức một, thì còn vì che giấu sự chột dạ của mình trước—trò chuyện qua mạng với một người không biết tên không biết mặt suốt nửa năm, lại còn vì đối phương mà nổi lên xung đột với ba...

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, hắn đang dần mất đi khống chế.

Và để có thể thẳng thắn đối mặt với ba, chính hắn phải tìm được một đáp án an tâm từ Số Phức cái đã.

Thích Tụ lôi điện thoại ra, do dự nhìn bức hình đại diện quen thuộc kia vài giây rồi trực tiếp chọn video call.

5 giây, 6 giây, 7 giây—

Đối phương đã từ chối video call của bạn.

Thích Tụ nghiêng rằng một cái, gọi thêm hai cú thì đầu bị từ chối.

Trong khi lo lắng và bất an đang ngày một ngập lòng, hắn bỗng nhận được điện thoại từ đối phương.

Thích Tụ lập tức kết nối, dõn dặt hỏi: "Sao vừa rồi không nhận?"

Giọng nói của Số Phức vang lên đầy kiêu chể, mang vẻ cáu kỉnh vì bị đánh thức: "Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Nửa đêm nửa hôm đòi tôi video call làm cái gì?"

Vấn đề là hiện tại Thích Tụ chỉ quan tâm đến đúng một điều, hắn không muốn nghe gì khác, vì vậy nói thẳng vào vấn đề "Tôi muốn thấy anh."

Số Phức: "..."

Số Phức: "Cậu nói cái gì?"

Thích Tụ nhắc lại y nguyên: "Tôi nói là tôi muốn thấy mặt anh!"

Số Phức bị hắn chọc tức đến nổi bật cười: "Đang nửa đêm mà cậu cũng muốn đòi thấy bằng được?"

Thích Tụ vẫn gân cổ: "Thế rốt cục là anh có chịu không?"

Số Phức cũng không biết Thích Tụ bị cái gì, bèn hùa theo kích thích đối phương: "Được, chịu thì chịu, cậu tới đi, tôi chờ cậu ở Hải Thành!"

Thích Tụ nghe vậy thì lại ngần ngừ: "Anh đừng ý gặp mặt hả?"

Số Phức tỏ vẻ khó hiểu: "Sao không?"

Thích Tụ: "Từ Nhất Chu nói anh thần bí lắm mà?"

Số Phức: "Thần bí đâu có nghĩa là không thể lộ mặt?"

Thích Tụ nhún mày: "Thế tại sao anh chưa bao giờ video call với tôi?"

Số Phức: "Chẳng lẽ đã nhận việc riêng mà tôi còn không biết đường kín đáo một chút? Ai biết được nhờ trong lúc video call cậu ghi hình lại rồi đem đi tố giác tôi thì sao?"

Bị lời này thuyết phục xong, Thích Tự cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy mà anh không nói sớm..."

Số Phức: "Không nói sớm? Ba giờ sáng cậu gọi cho tôi chỉ để nói thế ấy hả?"

Thích Tự: "..."

Mà khoan, ba giờ sáng?

Hắn vội nói: "Tôi mới rời Cali, quên mất không tính chênh lệch múi giờ."

Số Phức cả giận: "Bạn nhỏ, bạn thì được nghỉ rồi, chứ lát nữa anh đây vẫn phải đi làm đây."

"Tưởng anh bảo giờ này sẽ không nhận điện thoại của tôi nữa?" Thích Tự hỏi.

Số Phức: "Phát rồ lên gọi cho tôi ba cú video call, vừa gọi lại đã chát vắn sao tôi không nhắc—cậu bá đạo như vậy thì tôi còn biết làm gì nữa!?"

Thích Tự biết mình đuối lý: "Vậy anh... ngủ tiếp ha?"

"Dừng tôi dậy xong cũng không nói lý do vì sao, cậu nghĩ tôi ngủ thế nào được nữa?" Số Phức hít sâu vài hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, "Rốt cục là có chuyện gì, sao tự dưng cậu lại như thế?"

Thích Tự trề mắt không muốn nói.

Nhưng dù hắn không nói, thì Số Phức cũng chỉ mất vài phút để đoán ra: "Bữa cậu có nói đợt nghỉ này sẽ về nhà, gặp ba rồi hả? Ông ấy hỏi cậu về tôi phải không?"

Thích Tụ hơi giật mình, r ầu rĩ cào cào lên đệm ghế vài vòng: "Sao cái gì anh cũng đoán ra vậy?"

Số Phúc: "Tôi nghĩ một h ồi cũng chỉ thấy khả năng này là hợp lí, cậu từng nói ba mình là người rất cẩn thận mà, ông ấy thương cậu như vậy, làm gì có chuyện sẽ để mặc con trai tán gẫu với một kẻ lai lịch bất minh qua Wechat mỗi ngày thế được?"

Thích Tụ: "... " Đệt, sao người này suy luận cứ như thám tử vậy?

Số Phúc: "Xong ông ấy hỏi tôi là ai, cậu không trả lời được? Thế nên mới đòi thấy tôi?"

Thích Tụ: "... "

Giọng điệu của Số Phúc rốt cục cũng dịu đi: "Bảo vệ tôi thế cơ à?"

Thích Tụ ngập ngừng một chút, nói: "Nếu ba tôi muốn gặp anh, anh có đ ồng ý không?"

Số Phúc nói đùa: "Sao không? Ba cậu là tỉ phú mà, biết đâu ông ấy hứng lên thuê tôi về làm việc, tôi cũng khỏi phải chịu cảnh bị hành xác đ ể được ba cộc ba đ ồng của cậu như thế này."

Thích Tụ: "Anh..."

Số Phúc: "Tôi làm sao?"

Thích Tụ bu ồm bực nói: "Không có gì, anh ngủ tiếp đi, bao giờ anh dậy r ồi nói sau."

Số Phúc ngáp một cái, làu bàu gì đó r ồi nói: "Ngất đây."

Thích Tụ chỉ "ừm" một tiếng đáp lại, đến khi cúp điện thoại r ồi mới lò mò nhận ra Số Phúc vừa làu bàu cái gì...

...Ngốc xít...???

Thích Tự ng ồi lại thư phòng thêm nửa tiếng, mới do dự không biết có nên đi xin lỗi ba hay không.

Chẳng ngờ, hấn còn chưa đứng dậy thì Thích Nguyên Thành đã tìm lên.

Nghe được tiếng gõ, Thích Tự vội vàng ra mở cửa.

Chỉ thấy Thích Nguyên Thành c ầm theo một đĩa hoa quả đứng bên ngoài, hỏi: "Tĩnh táo hơn chưa?"

"R ồi ạ..."

"Ng ồi đi, chưa ăn cơm xong mà đã bỏ đi r ồi, làm cái gì mà khủng khủng lên thế không biết?" Thích Nguyên Thành cũng hơi cạ lời với con trai.

"...Con xin lỗi ba."

Hai cha con ng ồi đối diện nhau, Thích Nguyên Thành vừa nhìn hấn vừa nói: "H ồi này cũng do ba không phải nữa, cho ba xin lỗi. Nhưng không phải là ba muốn can thiệp vào chuyện riêng tư của con, ba chỉ lo cho an toàn của con thôi."

"Con hiểu..."

Sau cuộc điện thoại trấn an với Sỡ Phức, lại được Thích Nguyên Thành xuống nước quan tâm như thế, Thích Tự đã sớm không còn giận dữ gì nữa.

Hấn buông bỏ phòng bị, bắt đầu kể lại cho Thích Nguyên Thành từ việc mình quen Sỡ Phức như thế nào, còn đề cập đến không ít đi ầu từng được Sỡ Phức giảng giải cho để chức mình năng lực đối phương, đ ồng thời cũng thẳng thắn thừa nhận chuyện mình nhờ người kia đọc giùm báo cáo, cùng cả quan điểm lúc trước của Sỡ Phức về lỗ hổng tài chính ở MeiWei.

Thích Nguyên Thành lắng nghe chăm chú, nhìn ra được sự chân thành của con trai nên cũng rộng lượng bỏ qua việc nói dối trước đây.

Chỉ là nghe xong thì không khỏi cau mày nói: "Người này tốn nhiều thời gian công sức để dạy con như vậy, mà sao mỗi tháng chỉ lấy có 5,000?"

"Đây cũng là điều con băn khoăn, hồi đầu con còn cảm thấy mình hơi quá hơi chứ..." Nhưng từ khi nghe lời giải thích về câu nói triết lý trong profile của Số Phức xong, Thích Tự bắt đầu để ý đến chuyện này. Hẳn nghĩ, Số Phức tinh như vậy, làm gì có chuyện không nhận ra mình đang lỗ vốn, "Con biết là trên đời này chẳng có bữa trưa nào miễn phí, nhưng quen nhau nửa năm rồi mà con cũng không phát hiện ra anh ta có mục đích gì khác cả... Bởi nói đằng nào cũng trả tiền rồi, lại còn được lợi không ít, cho nên con mới quyết định tiếp tục."

(*quote: There is no such thing as a free lunch)

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ một lát, nói: "Ba cảm thấy có thể cậu ta không nhắm đến con của hiện tại, mà là nhắm đến con của sau này."

Thích Tự sững sờ: "Sau này?"

Thích Nguyên Thành: "Chính con vừa nói đấy thôi, cậu ta biết về bối cảnh của con, đương nhiên cũng biết tương lai con sẽ sở hữu những gì trong tay. Hiện tại chỉ lấy con có chút tiền, nhưng biết đâu đấy lại là ý đồ đầu tư của cậu ta."

Thích Tự: "...!"

Phân tích này cũng hợp lý thật!

Thích Nguyên Thành lại nói: "Sau này con sẽ phải quen với việc dùng người quanh mình. Tự tìm được một gia sư lợi hại như vậy, chứng tỏ con cũng là người có lòng cầu tiến. Nhưng hai đứa cứ chỉ chat chit trên mạng thẩn thẩn bí bí như thế thì không ổn. Nếu cậu ta tài ba thế thật, thì con ngại gì mà không bảo cậu ta đến gặp ba. Ba sẵn sàng trả lương và cho cậu ta một chức vị đảng hoàng kia mà."

Nghe ba bảo vậy, Thích Tự lại không khỏi nhớ đến những gì Số Phúc vừa nói trong điện thoại.

Hai người này đúng là cùng sóng nào...

Nhưng Thích Tự lại tò mò nói: "Nếu đến thật thì ba định cho anh ta làm gì, giống Hứa Kính hồi trước sao?"

Thích Nguyên Thành nhìn hắn: "Trước con chẳng nói đi học một mình chán lắm là gì, coi con ưng cậu ta như vậy, có khi mời về kèm con học cũng được đấy."

"Kèm, kèm con học?" Thích Tự cứng họng.

Thích Nguyên Thành gật đầu, lại bổ sung: "Nhưng mà trước tiên phải để ba gặp cậu ta, xem cậu có tư cách dạy con thật hay không cái đã."

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cứ vụng trộm như mèo mả gà đồng thế là thế nào? Ít nhất cũng phải cho người ta cái danh phận chứ!"

Phó Diên Thăng: "Đội ơn ba vợ, tại cá nhỏ giấu kĩ quá, chứ con cũng muốn gặp ba từ lâu lắm rồi!"

7🐟: "Anh nói anh muốn gặp ai cơ..??"

-

A/N: Mừng nhập VIP nay có 3 chương!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nay Hi nã tận 10K chữ cơ, 22 với 23 mình xin phép trả nợ d'ân =))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 22: Nhân Trung Long Phượng

Nói chuyện với ba xong, Thích Tự cũng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Hắn để lại tin nhắn cho Số Phức, sau đó xuống nhà ăn thêm một chút, đến khoảng bảy giờ tối mới nhận được trả lời của đối phương.

F1S: "Tối qua bị cậu gọi dậy nên giờ tôi như suy nhược thần kinh rồi đây."

F1S: "Lần sau mà còn thế thì tôi không khách khí nữa đâu."

Thích Tự mở điện thoại ra, gửi đi một cái meme: [Cáo nhỏ rung rung.gif]

F1S: "..."

F1S: "Đường đường là một tên con trai cường tráng mét87 mà lại dùng mấy cái hình dễ thương này à?"

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

F1S: "Thôi cậu quay lại chế độ dễ thương đi..."

Đấu võ m ầm thêm vài câu nữa rồi Thích Tự cũng nói vào vấn đề chính: "Ba tôi muốn gặp anh."

F1S: "Ông ấy muốn gặp tôi thật luôn?"

Thích Tự vốn không muốn nói ra việc ba mình muốn gặp mặt vì sợ rằng đối phương sẽ từ chối thẳng thừng. Nhưng đấu sao cũng phải gặp được Số Phức rồi thì ba mới yên tâm cho hắn giao lưu với người kia tiếp.

F1S: "Tôi ở trong nước mà, gặp thế nào?"

Tự: "Ba tôi cũng hay về nước công tác."

F1S: "Vậy được, cậu cứ đưa số điện thoại của tôi cho ba đi, có gì ông ấy hẹn tôi trước."

Nhận được câu trả lời chắc chắn từ đối phương xong, Thích Tự liền báo lại với Thích Nguyên Thành.

Thích Nguyên Thành nói: "Qua Giáng sinh ba cũng chuẩn bị về Hải Thành một chuyến, có gì tiện thể hẹn gặp cậu ta luôn."

Bỗng dưng Thích Tự lại thấy mình như thể đang làm mai không bằng...

Thích Tự nghỉ ở nhà thêm hai tuần rồi quay trở lại trường học.

Có lẽ do biết ba sắp gặp được Số Phức, Thích Tự cũng bắt đầu tò mò về tướng mạo của đối phương, đến một hôm đang gọi điện thoại thì không nhin nổi nữa, nói: "Anh thật sự không thể video call với tôi à?"

Kết quả bị Số Phức đốp cho một câu: "Cậu muốn yêu qua mạng với tôi đây à, sao cứ xoắn xuýt mãi vụ video vidùng thế?"

— Một lời này lập tức khiến Thích Tự hạ quyết tâm sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa!

Mười chín năm trên đời chỉ có người khác mong gặp hắn, chứ chưa có ngược lại bao giờ cả, đm.

Khoảng cuối tháng 1, Số Phức có gửi cho hắn một tin: "Ba cậu hẹn mai gặp tôi."

Tự: "Mấy giờ?"

F1S: "Bảy giờ tối, khách sạn ngay bãi biển, cảm giác như đi Hồng Môn yến vậy."

(*Hồng Môn yến: đại khái là những lời mời tưởng chừng như quý hóa mà thật ra là bẫy)

Tự: "Anh không cần căng thẳng, ba tôi là người tốt mà..."

F1S: "Tôi không căng thẳng, chỉ là thấy thú vị thôi. Đi làm bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên tôi đi gặp bố của khách hàng."

F1S: "Yên tâm, đảm bảo sẽ biểu hiện sao cho ba cậu hài lòng."

F1S: "Mà nhân tiện giải thích luôn này, đây chính là trò chuyện thương mại, bình thường nếu đối tượng có cấp bậc như ba cậu là tôi phải lấy ít nhất 80,000 đây. Cơ mà nể tình cậu đã đứng về phía tôi, cho nên tôi làm miễn phí."

Thích Tự: "..."

Ngày hôm sau, đến giờ hẹn của Sỡ Phức với Thích Nguyên Thành, Thích Tự cũng không tài nào tập trung làm được việc gì khác, bởi vì đầu óc còn bận tưởng tượng xem hai người họ sẽ nói về những chuyện gì.

Chờ mãi đến chừng mười giờ sáng, điện thoại mới vang lên âm báo tin nhắn Wechat quen thuộc.

F1S: "Xong rồi."

F1S: "Hóa ra cậu còn muốn tôi ra nước ngoài để kèm cậu học à? Ha ha."

Thích Tự: "..."

Ba hán còn thật sự đề cập đến chuyện này!?

Nói như thế tức là ba cũng hài lòng về Sỡ Phức?

Nhưng mà Sỡ Phức "ha ha" là ý gì? Khinh nhau à?

Thích Tụ vội vàng phân trần: "Đây là ý của ba, không phải của tôi, anh đừng có nghĩ lung tung."

F1S: "Ồ, thì ra là vậy."

F1S: "Vậy để tôi gọi lại cho ông ấy luôn, nói không cần cân nhắc nữa."

Thích Tụ: "!!!!"

Tụ: "Anh định cân nhắc à?"

F1S: "Cậu hỏi ba mình thì biết."

Thích Tụ cầm điện thoại trên tay, đi đi lại lại trong phòng khách chung cư, tim đập thình thịch như chuẩn bị nhảy khỏi lồng ngực đến nơi.

—Số Phúc thật sự cân nhắc lời đề nghị kia?

Anh ta giỏi giang như vậy, sao lại cân nhắc đến chuyện kèm mình học? Chẳng lẽ ba đã phải đề nghị một mức giá trên trời?

Giờ mà gọi ba luôn thì có cho thấy là mình coi trọng Số Phúc quá không?

...Hay là nhịn thêm? Đợi mai rồi hỏi?

Nhưng chỉ được 15 phút là Thích Tụ đã chịu hết nổi.

Hắn sốt ruột bấm luôn số ba, điện thoại vừa kết nối, Thích Tụ phải lập tức nén đi vẻ sốt sắng, bình tĩnh nói: "Nghe thầy Phó bảo, hôm nay ba vừa gặp anh ấy à?"

Từ khi thừa chuyện với ba, Thích Tụ vẫn luôn gọi đối phương là "thầy Phó" để chứng tỏ quan hệ đứng đắn của bọn họ, ngay cả tên lưu trên danh bạ cũng để vậy.

Ở đầu bên kia, Thích Nguyên Thành bật cười: "Tin tức của con cũng nhanh gọnm."

Thích Tự: "Ba thấy anh ấy thế nào?"

Thích Nguyên Thành ung dung nói: "Quả thật là một người trẻ ưu tú, gặp ba mà không kiêu ngạo cũng không tự ti, lập trường quan điểm rất rõ ràng. Ba hỏi tại sao cậu ta lại dạy con qua mạng, mà còn thu ít tiền như vậy, con biết cậu ta trả lời thế nào không?"

Thích Tự: "Thế nào ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Nó bảo cái hợp đồng với con là kí cho vui thôi, chủ yếu do nhìn ra tố chất tiềm năng của con nên mới muốn dạy con cho tốt, những người như chúng ta đã sở hữu rất nhiều tài nguyên của xã hội rồi, dạy con thành tài tức là mang lại lợi ích cho xã hội sau này, bởi vậy nó cũng không quan trọng tiền nhiều hay ít, làm vì đam mê thôi."

Thích Tự: "..."

Đây là cái... tinh thần cao cả gì vậy trời!?

Thích Nguyên Thành cười nói: "Ban đầu ba cũng nghĩ nó chỉ nói hay thế thôi, sau đặt đến vấn đề có muốn kèm cặp phụ tá con hay không, còn nói luôn là lương sẽ rất cao, thì nó do dự một lát rồi bảo sẽ cân nhắc, nhưng mà với hai điều kiện."

Thích Tự sửng sốt: "Điều kiện gì?"

Thích Nguyên Thành: "Nó bảo chỉ có thể đáp ứng kèm cặp con nhiều nhất là hai năm, về sau thế nào thì còn phải xem năng lực và biểu hiện của con rồi mới quyết định tiếp."

Thích Tự: "...???"

Còn muốn khảo sát năng lực của mình? Sao anh ta không đòi lên trời luôn đi?"

Thích Nguyên Thành cười nhẹ một tiếng: "Chim khôn biết chọn cây đậu, xã hội bây giờ, hiếm thấy thanh niên nào có nguyên tắc với lập trường

như nó lắm."

Thích Tự: "..."

Cmn... có khi nào đây là chiêu trò bàn chuyện của đối phương không!?

Quả nhiên là một buổi trò chuyện thương mại đáng giá 80,000NDT, Số Phức lợi hại thật...

Thích Tự nhớ ra ba chỉ mới nói có một đi đầu kiện, lại hỏi: "Vậy đi đầu kiện còn lại là gì?"

Thích Nguyên Thành cười cười: "Nó bảo tiền lương không cần ba lo, thay vào đó nó muốn đàm phán trực tiếp với con, bởi vì làm là làm cho con chứ không phải làm cho ba."

Thích Tự khẽ giật mình, không hiểu sao lại thấy có phần thỏa mãn khi nghe được đi đầu kiện này... Giống như ý là, người này về sau sẽ hoàn toàn chỉ thuộc về hắn.

Không giống Hứa Kính, mặc dù cũng rất tốt với hắn, nhưng suy cho cùng vẫn là người của ba...

Ngắt điện thoại với ba xong, Thích Tự vẫn chưa hết lâng lâng.

Hắn lần chần một lát rồi quay ra gửi tin nhắn cho Số Phức: "Anh muốn tôi trả bao nhiêu thì anh mới đồng ý?"

Mãi sau, đối phương mới nhắn lại: "Ờ, chuyện đó tôi chỉ nói cho qua chuyện với ba cậu thôi mà, hoá ra cậu muốn tôi sang thật hả?"

Thích Tự: "...". Đệt!

*

Đầu tháng 2, Thích Tự nghỉ hai ngày bay về New York đón tết âm lịch.

Hai cha con gặp lại, Thích Tự lại nhắc đến chuyện với Số Phức, cố ý thăm dò: "Nói chứ, con còn chưa thấy mặt anh ta lần nào."

Thích Nguyên Thành sờ sờ cằm, nói ra tám chữ: "Ngoại hình không t ấ, tương đối nổi bật."

(*theo bản gốc thì bác Thành khen anh Phó là "nhân trung long phượng" — một người xuất chúng nổi bật như r ồng phượng giữa nhân gian)

Khiến Thích Tự lại càng tò mò hơn...

Mấy ngày nay trong nước cũng đang ăn Tết, hôm giao thừa, Số Phức gọi cho Thích Tự chúc mừng năm mới, có đi ều lúc nhận điện thì ở chỗ hắn mới có 12 giờ trưa.

"Giao thừa có kế hoạch gì chưa?" Số Phức hỏi.

"Đến nhà bạn ba tôi." Thích Tự nói.

Người bạn kia tên Mạnh Gia Hòa, là "chú Mạnh", cha của Mạnh Văn Huy. Ở Mĩ, chú Mạnh kinh doanh cả chục cái nhà hàng Trung Quốc và siêu thị Trung Quốc, là bạn làm ăn thân thiết của Thích Nguyên Thành, từ h ồi Thích Tự theo ba qua đây chín năm trước thì hai nhà đã thường xuyên qua lại.

Biết nhà Thích chỉ có hai cha con, ăn Tết không khỏi hiu quạnh, cho nên năm nào chú Mạnh cũng mời bọn họ qua dùng cơm tất niên cùng.

Số Phức nghe Thích Tự giải thích vài câu xong nói: "Được r ấ, chơi vui nhé, bao giờ bên đó giao thừa tôi lại gọi."

Lại nói, Thích Tự rất quý chú Mạnh với vợ là dì Phương.

Cả hai vợ chồng đều tốt với hắn, nhất là dì Phương. H ồi hắn mới sang Mĩ, dì Phương thấy hắn mới lên 10 hắn đã phải xa mẹ nên rất thương, cứ

thỉnh thoảng lại gọi hấn đến nhà họ ăn cơm, còn thường xuyên gửi cho Thích Tự không biết bao nhiêu đồ ăn lặt vặt.

Cùng với tuổi tác lớn lên, ngoại hình Thích Tự cũng ngày một xuất sắc. Dì Phương thấy vậy thì tiếc hùi hụi vì mình không có con gái, phải mà có thì nhất định sẽ đặt làm thông gia của Thích Tự luôn từ bé.

Mong ngóng thế nào, năm năm trước dì Phương cũng đẻ được một đứa con gái thật, đặt tên là Mạnh Văn Tĩnh. Lúc ấy hai nhà gặp mặt, chú Mạnh với dì Phương đã đùa rằng muốn gả Mạnh Văn Tĩnh cho hấn.

Thích Nguyên Thành nghe xong còn cười hỏi: "Thích Tự nhà tôi lớn hơn con gái hai người tận 14 tuổi mà cũng muốn à?"

Dì Phương vui vẻ nói: "Lớn thế mới biết trân trọng yêu thương chứ, gả cho con bác thì làm gì có chuyện lỗ."

Thích Tự vốn chỉ coi đó là lời nói đùa của người lớn, vì sự thật là Mạnh Văn Tĩnh vẫn còn quá nhỏ.

Kết quả Tết nay, Thích Tự vừa bước chân vào nhà họ thì đã có một bé gái mặc váy đỏ chạy ào tới, hào hứng quấn lấy hấn: "Anh Thích, ôm ôm!"

Thích Tự cúi đầu nhìn xuống, ngạc nhiên vì Mạnh Văn Tĩnh dưới chân mình đã cao đến nhường này.

Thích Tự chưa bao giờ thích bị con gái vô cớ bám lấy, nhưng nhìn đứa nhỏ ngây thơ cũng dễ thương, bèn đồng ý ôm nó ngẩng lên cánh tay mình, cười nói: "Bé Văn Tĩnh càng lớn càng xinh ra đấy nhỉ."

Nghe vậy, Mạnh Văn Tĩnh liền cười hì hì ôm đầu hấn, mạnh dạn thơm lên má đối phương một cái, sau đó cất lên âm giọng con nít của mình: "Lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh Thích!"

Thích Tự sửng người vì ngạc nhiên.

Người lớn xung quanh nghe xong đầu kích động trên đầu, Mạnh Văn Tĩnh thấy mình được người lớn hưởng ứng thì phồng hết cả mũi vì tự hào.

Thích Tự ngưỡng nghịu không nói gì, dỗ Văn Tĩnh thêm một lát rồi đặt bé xuống, đi chào hỏi người lớn.

Năm nay gia đình bác Lâm Thế Phong cũng có mặt. Hơn chục người quây quần lại một nhà, vô cùng náo nhiệt và tấp nập.

Thích Tự với Mạnh Văn Huy trông thấy nhau, bèn tiến lên chào hỏi đối phương.

Hai người đã từng là bạn thân trong suốt mấy năm đầu Thích Tự tới Mỹ, mặc dù sau đó vì chí hướng khác biệt mà dần dà xa cách, nhưng giao tình thời niên thiếu dĩ nhiên vẫn còn đó.

Năm trước gây ra chuyện tày đình xong, nghe chừng cậu bạn đã bị chú Mạnh quản giáo ra trò, nay nhìn có vẻ quy củ hẳn, thậm chí còn có phần uể oải rũ đầu đứng một bên.

Trong nhóm thanh thiếu niên ở đây, Thích Tự hiển nhiên là nhân vật xuất sắc nhất, cho nên không tránh được việc bị mọi người lấy ra nêu gương liên tục, nào hỏi hẩn việc học ở trường, nào hỏi hẩn có đang tìm người yêu hay, tương lai dự định thế nào...

Sớm đã quen với tình huống như vậy, Thích Tự đối đáp rất chuẩn lễ phép.

Chú Mạnh khen hẩn không ngớt lời, vừa hỏi Thích Nguyên Thành bí quyết làm sao mà dạy Thích Tự tài như vậy, sau lại bắt đầu quay ra quở mắng Mạnh Văn Huy bên cạnh: "Mày thấy Thích Tự nhà người ta chưa!"

Thích Nguyên Thành vội gằn: "Ông đừng có mắng thẳng bé xơi xơi trước mặt bao nhiêu người như thế, con nó cũng biết tự ái chứ."

Nghe Thích Nguyên Thành ra mặt bảo vệ mình như thế, Mạnh Văn Huy cũng mạnh miệng bật ba: "Bố thấy chú Thích nhà người ta chưa!"

Nói xong mà cả nhà cười vang, ai cũng nhao nhao hòa giải: "Thôi thôi được rồi, con trẻ nào mà không phạm sai lầm, chuyện cũng qua rồi mà."

Thích Nguyên Thành nhìn Mạnh Văn Huy, ôn hòa nói: "Văn Huy, cháu đã 20 tuổi, không còn nhỏ nữa rồi, đàn ông thì phải biết đảm đương những trách nhiệm của đàn ông. Hồi xưa 20 tuổi là bố cháu cũng đã tung hoành thiên hạ bên này rồi, nhưng cháu có học ba thì chọn điểm nào tốt mà học."

Mạnh Gia Hòa trừng mắt lườm Thích Nguyên Thành: "Sao ông nói như thể tôi nhiều điểm xấu lắm vậy!"

Cả nhà: "Ha ha ha ha..."

Thích Nguyên Thành nâng cốc lên chạm với Mạnh Gia Hòa, cười nói: "Làm gì có ai là hoàn hảo."

<Epilogue>

Một— (đã bị xóa)

Mạnh Văn Tĩnh: "Lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh Thích!"

Phó: "Đã được anh đây cho phép chưa?"

Hai—

Ba Thích *sờ cằm*: "Anh bạn Tiểu Phó này đúng là rất được, ngoại hình thì như ông phượng giữa nhân gian, vừa tài hoa vừa quý củ... [đã lược bớt một ngàn từ khen ngợi]"

Nhiều năm sau.

7🐟 dẫn Phó tiểu công về nhà: "Ba, bọn con là một cặp."

Ba Thích: "What??" (ノ #°Д°)ノ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cá nhỏ cứ xoắn xuýt vì không được thấy người ta đi, đến lúc thấy
rồi lại ngã ngửa ra =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 23: Chuẩn Bị Về Nước

Trong khuôn viên nhà họ Mạnh có không ít chỗ chơi, ăn tối xong, người lớn thì tụ tập đánh bài nói chuyện phiếm, thanh niên thì đến phòng karaoke và phòng game.

Dì Phương thấy Thích Tự còn chưa đi, bèn dúi Mạnh Văn Tĩnh cho hắn, cười nói: "Thích Tự, dì cũng vào làm hai ván cái, cháu trông con bé giúp dì một lát nhé."

Không chờ Thích Tự phản ứng lại, dì Phương đã bỏ đi như một cơn gió.

Thích Tự tính đi tìm Mạnh Văn Huy, nhưng đi một vòng cũng không thấy tên kia đâu.

Cô bé trong ngực hắn chớp chớp mắt, gọi một tiếng "anh Thích" rồi dần dần đỏ mặt, Thích Tự không khỏi đau đầu đầu, đành phải cúi xuống hỏi Mạnh Văn Tĩnh muốn chơi gì, cô bé nói: "Pháo bông."

Cô giúp việc đang dọn dẹp bàn ăn tốt bụng nói cho hắn, pháo hoa có ở trên tầng thượng.

Thích Tự dẫn Mạnh Văn Tĩnh đi lên, quả nhiên bắt gặp một hộp pháo bông trong góc nhà kính. Được hắn đốt cho mấy cây xong, cô bé lập tức vui vẻ khua tay múa chân.

"Thích không?" Thích Tự hỏi.

"Thích!" Mạnh Văn Tĩnh hét lớn, cũng không biết là bị cái gì kích động mà bỗng dưng chạy tới đòi ôm hắn, miệng vẫn treo một câu "Anh Thích, lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh!"

Thích Tự nghiêm mặt nhìn cô bé: "Em có biết cô dâu nghĩa là gì không?"

Giật nảy mình trước giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc của đối phương, Mạnh Văn Tĩnh chỉ biết lắc đầu, bộ dạng như thể vừa bị mắng.

Thích Tự ng ồi xồm xuống cạnh bé con: "Thế tại sao lại muốn làm cô dâu của anh?"

Mạnh Văn Tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ bảo nếu trở thành cô dâu của anh Thích thì về sau sẽ có rất nhiều quần áo đẹp để mặc, vô số đồ trang sức để đeo..."

Thích Tự nhú mày, biết ngay mà, bé con mới có 5 tuổi thì biết dâu với rể là cái gì? Trình tầy nảo của dì Phương đúng là đáng sợ.

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô bé, kiên nhẫn nói: "Mẹ gạt em đấy."

Mạnh Văn Tĩnh khó tin ngẩng đầu: "Mẹ gạt em?"

Thích Tự ừ một tiếng rồi nói: "Không cần làm cô dâu của anh thì em cũng có đầy quần áo với trang sức mà. Chưa kể em đáng yêu thế này, về sau kiểu gì chả có người thích em, mua tặng em những thứ này."

Mạnh Văn Tĩnh hỏi: "Vậy anh Thích không thích em à?"

Thích Tự nghĩ nghĩ nói: "Mỗi chàng trai chỉ có thể lấy một người mình thích về làm cô dâu thôi, anh đã có người mình thích rồi, nếu em mà còn đòi làm cô dâu của anh như thế, thì người kia sẽ nổi giận lôi đình đó."

"Nổi giận lôi đình?" Mạnh Văn Tĩnh hoang mang nhìn hắn.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, Thích Tự thuận miệng nói: "Em thấy không, người anh thích gọi điện đến rồi đây này!"

Mạnh Văn Tĩnh lập tức căng thẳng, thấy Thích Tự làm dấu hiệu im lặng, cô bé cũng phối hợp tự bịt miệng mình.

Điện thoại kết nối, Số Phức ở đầu bên kia hỏi: "Ăn xong rồi hả?"

"Ừm..." Thích Tự vừa nghiêng đầu kẹp điện thoại với bả vai, vừa đốt thêm một cây pháo bông rồi nhét vào tay Mạnh Văn Tĩnh.

"Đang làm gì thế?"

Thấy Mạnh Văn Tĩnh đã cầm cây pháo bông chạy ra xa xa rồi, Thích Tự mới nói đùa với Số Phức: "Đang đốt pháo bông cho "hôn thê" của tôi."

"...Hôn thê!?" Số Phức đột nhiên cao giọng.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Số Phức đi đầu chỉnh lại giọng mình: "À không... không ngờ cậu còn có hôn thê đấy..."

Thích Tự cười ha hả: "Mới 5 tuổi thôi."

Số Phức lại một lần nữa cao giọng: "Mới 5 tuổi!?"

Thích Tự khó hiểu: "Anh làm gì mà phản ứng dữ dội vậy?"

Ngữ điệu của Số Phức có phần mất bình tĩnh: "Không ngờ cậu lại có cái gu biến thái như vậy, đứa bé 5 tuổi mà cũng không tha?"

Thích Tự cũng buồn bực nói: "Có phải là tôi muốn thế đâu, đã vậy nghe người lớn đùa miết nên cô bé cũng bị tẩy não, vừa gặp đã nói muốn lấy tôi gì gì đó, tôi đang phải uốn nắn lại tư tưởng cho nó đây chứ đâu."

Số Phức hừ lạnh một tiếng: "Thế thì nhớ uốn nắn cho cẩn thận vào."

Thích Tự: "Ừm, tôi phải nói dối là mình đã có người yêu rồi, nếu để người kia phát hiện ra cô bé muốn làm "cô dâu" của tôi thì hậu quả sẽ cực kỳ khôn lường. Thế xong đúng lúc đấy anh lại gọi điện, tôi giả vờ là người yêu mình đang gọi, làm cô bé căng thẳng chạy đi luôn."

Số Phức: "...!!!"

Thích Tụ: "Ha ha, trẻ con đúng là dễ lừa."

Số Phúc: "..."

Đối phương ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Đúng rồi, quên không kể với cậu, lần trước tôi có nhắc với ba cậu về tình hình vấn đề ở MeiWei, còn đề nghị hè này nên cho cậu về MeiWei ở Hải Thành thực tập, có gì tiện thì đi đầu tra giúp ông ấy luôn."

Thích Tụ sững sờ: "Không thấy ba nói gì với tôi cả."

Số Phúc: "Mới chỉ là đề nghị thôi mà, chắc ba cậu vẫn chưa quyết định xong, nhưng nhìn thái độ thì có vẻ ông ấy sẽ cân nhắc đấy."

Thích Tụ "Ồ" lên một tiếng.

Về nước... là có thể gặp được Số Phúc rồi phải không?

Số Phúc: "Thôi, không quấy rầy cậu làm công tác tư tưởng cho cô bé kia nữa, chuyện này nói sau đi."

Sau mấy tiếng đồng hồ với cô bé, Thích Tụ rốt cục được giải thoát khi dì Phương cuối cùng cũng chơi xong "hai ván" của mình.

Đêm đó trên đường về nhà, trùng hợp là ba hấn cũng nhắc đến chuyện Số Phúc vừa nói qua điện thoại.

"Nghỉ hè năm nay, ba muốn con về làm quản lý tạm thời ở chi nhánh MeiWei Hải Thành trong vòng hai tháng, con thấy sao?"

"Quản lý tạm thời?"

"Đúng vậy." Thích Nguyên Thành cười cười, "Thật ra chuyện này là do Tiểu Phó đề nghị với ba, nó bảo con để tâm đến tình hình kinh doanh của MeiWei lắm. Mà ba nghĩ nếu thế thì để con về đó cũng tốt, vừa cho con cơ hội được rèn luyện, mà đồng thời giống như con từng nói đấy, ba nghĩ cũng đến lúc phải thể hiện ra quan điểm của hội đồng quản trị rồi, bất kể

có đi đâu tra được gì hay không, chỉ cần có đại diện của ba là con ở đấy, mấy kẻ giờ trò cũng sẽ biết đường mà thu liễm lại."

Thích Tự có phần lo lắng: "Chỉ có mình con thì người ở đó có chịu tin phục không?"

Thích Nguyên Thành: "Đề r ấi ba sẽ nhờ giám đốc T ần sắp xếp cho con."

Thích Tự hỏi: "Giám đốc T ần là ai?"

Thích Nguyên Thành: "Giám đốc chi nhánh Hải Thành của MeiWei, tên T ần Hán Nghiêu, năm nay 42 tuổi, làm việc ở MeiWei đã 8 năm, được bổ nhiệm lên từ phòng nhân sự, con cứ gọi chú T ần là được. Ba sẽ đặt vấn đề trước cho, bao giờ về chú ấy sẽ xếp cho con một chức trợ lý tổng, quyền lợi ngang CEO, con muốn tiến hành đi đâu tra phòng ban nào thì cứ việc."

Thích Tự gật đầu: "Vâng."

Thích Nguyên Thành cười nói: "Tiểu Phó cũng bảo r ấi, con cần hỗ trợ gì thì cứ tìm nó."

Thích Tự: "..."

Đêm đó về đến nhà, Thích Tự lập tức nhắn tin cho Số Phức: "Anh là Gia Cát Dự đấy à? Ba tôi vừa nhắc đến chuyện về nước xong."

F1S: "Tốt r ấi, cậu chẳng muốn gặp tôi là gì? Chờ bao giờ về nghỉ hè, tôi cho cậu thỏa nguyện."

F1S: "Đến lúc đó r ấi bàn luôn vụ kèm cậu."

Thích Tự: "???"

Hơ, vẫn còn vụ này à!?

*

Cuối tháng sáu, thi xong các môn chuyên ngành, Thích Tự cũng bắt tay vào thu dọn đồ đạc để về nhà.

Trước khi rời trường, Chương Thừa Tuyên lại hẹn Thích Tự đi ăn, trong bữa có hỏi về kế hoạch của hắn cho kì nghỉ này.

Thích Tự nói thẳng: "Ba bảo tôi về thực tập ở chi nhánh MeiWei trong nước."

Chương Thừa Tuyên có vẻ bất ngờ: "Ba cậu cho cậu tiếp xúc với công tác thực tế sớm thế cơ à?"

Thích Tự nói: "Ừ, lợi nhuận của MeiWei hai năm gần đây không tốt lắm, cho nên ba muốn tôi về đi đầu tra một chút."

Chương Thừa Tuyên đột nhiên cứng đờ mặt, gương gạo cằm đĩa xoáy xoáy pasta tôm hùm trước mắt.

Thích Tự đặt đĩa xuống, hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra."

Chương Thừa Tuyên cau mày do dự một chút, rồi nói: "Năm ngoái đọc báo cáo tài chính của MeiWei, thật ra tôi cũng đã nhận ra điểm lạ lạ. Chỉ là không ngờ cậu sẽ tham gia vào việc công ti sớm thế, chưa kể lại chẳng nói về mấy vấn đề này bao giờ, cho nên tôi mới không tiện nhắc đến..."

Thích Tự hơi kinh ngạc, hóa ra Chương Thừa Tuyên cũng nhìn ra vấn đề?

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên như lóe lên: "Nhưng nhân thể cậu đã nhắc đến, lại cũng sắp về rồi—tôi biết một chuyện có thể có ích cho cậu đấy."

Thích Tự hí hóp mắt: "Chuyện gì?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự, nói: "Khâu Như Tùng, con trai quản lí Khâu Minh Dương của Phân xưởng sản xuất bên MeiWei nhà cậu,

là bạn thời đại học với anh ba của tôi."

Thích Tự bưng tỉnh ngộ, việc Chương Thừa Tuyên đột nhiên tiết lộ tin tức này đã hợp lý hóa mọi hành vi trước giờ của đối phương—thì ra không phải cậu ta muốn đối phó với hắn, mà là muốn mượn thế lực của hắn để đấu với anh ba!?

Chẳng trách người này lại không ngần ngại kể ra thân phận phức tạp của mình, kể ra hết việc xấu này đến việc xấu nọ trong nhà...

Cậu ta rõ ràng không phải đồng cốt, mà là một con sói đầy dã tâm!

Mặc dù có hơi phản cảm với loại thủ đoạn anh em tương tàn, nhưng nếu vấn đề của MeiWei thật sự có liên quan đến Phi Á, thì đúng là Thích Tự sẽ phải biết ơn hành vi ăn cây táo rào cây sung này của Chương Thừa Tuyên... Dù sao thì, kẻ địch của kẻ địch cũng chính là đồng minh.

Chương Thừa Tuyên nâng li hướng về phía Thích Tự, cười hỏi: "Này có được tính là tôi vừa giúp cậu một việc không?"

Thích Tự cũng nâng li, nhú nhú mày: "Ha ha, còn chưa biết là ai giúp ai đâu."

Cùng với tiếng vang khi hai li rượu va nhau, hai người cũng như vừa đạt được tiếng nói chung.

Về đến nhà, gặp Thích Nguyên Thành, Thích Tự bèn kể lại tin tức mà Chương Thừa Tuyên vừa tiết lộ cho mình.

Chỉ là phản ứng của Thích Nguyên Thành dữ dội hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Người đàn ông gần 50 tuổi như thế đang nghiên cứu một đối vô cùng thủ đáng gờm, dò hỏi Thích Tự từ việc kết thân cho đến tương tác với Chương Thừa Tuyên xong, mới trăn trở nói: "Sao bây giờ con mới nói mình có một người bạn như vậy?"

Thấy biểu hiện của ba như vậy, Thích Tự cũng không khỏi căng thẳng: "Cậu ta có vấn đề gì sao?"

Thích Nguyên Thành cau mày đi đi lại lại trong thư phòng vài vòng, sau đó thở dài, gần như thì thầm: "Con còn nhớ chuyện hồi bé từng bị bắt cóc không?"

Thích Tự sững sờ, trùng hợp là đợt tháng tư năm ngoái về nước, hẳn cũng vừa hỏi mẹ về chuyện này.

Hắn cảnh giác nói: "Chẳng lẽ chuyện này có dính dáng đến nhà họ Chương?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Hồi đó, MeiWei phải đối mặt với sự cạnh tranh vô cùng gay gắt từ các công ty đồng dạng, và một trong số đó là Phi Á. Thực lực của tất cả gần như tương đương, cho nên việc giành được vốn đầu tư từ bên ngoài là cực kỳ cần thiết đối với sự phát triển của công ty. Cái ngày con bị bắt cóc, cũng là ngay trước ngày MeiWei chuẩn bị có cuộc họp kêu gọi vốn rất quan trọng, với sự tham gia của không ít các doanh nghiệp nổi tiếng, trong đó có Hải Hà—ông trùm của ngành bán lẻ. Nếu ký kết được với Hải Hà, thì không những MeiWei sẽ tăng cường được về thực lực tài chính, mà còn có thể tận dụng các kênh phân phối của đối phương để đẩy nhanh tốc độ chiếm lĩnh thị trường, mở rộng tầm ảnh hưởng. Nói chung là kết quả cuộc họp sẽ gần như quyết định sự phát triển của MeiWei trong mấy năm sau đó."

Nhớ đến việc mẹ bảo người của một công ty đối thủ bắt cóc hẳn chính là để ép ba hủy bỏ cuộc họp kêu gọi vốn hôm đó, Thích Tự nhanh chóng hiểu ra vấn đề "Là người của Phi Á bắt cóc con?"

Thích Nguyên Thành: "Ừm, do bọn bắt cóc trốn thoát nên chúng ta không tìm được chứng cứ, đến nay cũng chưa truy ra được chủ mưu, nhưng sau này ba mới biết, thì ra chủ nhật ấy Phi Á cũng có cuộc họp kêu gọi vốn, mà vì MeiWei hủy họp, cuối cùng Hải Hà đã đầu tư vào Phi Á—bởi vậy nên ba có đầy đủ lí do để nghi ngờ vụ việc ấy có sự nhúng tay của bọn họ."

Thích Tự: "..."

"Đã nhiều năm rồi, nhưng chuyện này vẫn luôn là một cái gai trong lòng ba. Nếu có cơ hội, ba nhất định phải thanh toán món nợ này với Phi Á cho ra nhẽ." Ánh mắt Thích Nguyên Thành tối sầm lại, gương mặt nho nhỏ hiện từ cũng dần để lộ ra sát khí hiem thấy.

Thích Tự nghĩ nghĩ, rồi nói: "Nhưng mà ba, dù sao thì Chương Thừa Tuyên cũng đã giúp chúng ta lần này mà."

"Không thể không đề phòng, trước kia Phi Á còn dùng đến thủ đoạn hạ lưu như thế cơ mà, chứng tỏ cả cái nhà đó chẳng tốt đẹp gì đâu, ngoài mặt thì ra vẻ giúp con, nhưng ai biết được cậu ta có đang rình rập để hại con hay không?" Thích Nguyên Thành lại chấp tay sau lưng bước chầm chậm, trầm ngâm nói, "Xem ra chuyện này không có đơn giản vậy đâu, ba đúng là sơ suất quá... Lần này con về nước, ba phải thuê mấy vệ sĩ đi kèm mới được..."

- Hết Q1 -

<Epilogue>

7🐟: "Ha ha, trẻ con đúng là dễ lừa."

Phó: "Anh thấy mình không còn gì để dạy em nữa rồi." (_ _ _)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cuối cùng cũng giải quyết xong cái nợ 10K của Hi:)) chương sau là hai bạn trẻ tái ngộ rồiiii

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 24: Tôi Là Số Phức

Tháng bảy ở Hải Thành, nắng gắt như đổ lửa.

Chiếc máy bay trắng vút ngang trời cao, thông thả đáp xuống đường băng quốc tế của Hải Thành.

Nghe được thông báo nhẹ nhàng của tiếp viên, Thích Tự tháo bịt mắt xuống, ng ẩng dậy khỏi cabin con nhộng của mình.

Cả một đường chỉ có ngủ mà hắn vẫn thấy mệt.

"Thích Tự, đến nơi rồi!" Giọng nói cất lên từ bên cạnh khiến lông mày Thích Tự giật nảy một cái.

Ngay sau đó, một thanh niên với cánh tay xăm trổ đã đứng dậy trước để gỡ hành lí của cả hai người xuống, kích động nhìn ra bên ngoài cửa sổ máy bay.

"Mẹ nó chứ, tí năm chưa về nước rồi! Không biết non sông đất nước tôi đã tốt đẹp đến nhường nào rồi!"

Người đang nói không phải ai khác ngoài Mạnh Văn Huy mà hắn mới gặp được ở nhà chú Mạnh hồi Tết.

Sau một thời xông xáo bên Mĩ, chú Mạnh quen được không ít bạn bè ở cả xã hội đen lẫn xã hội thâm.

Nghe Thích Tự kể về Chương Thừa Tuyên xong, Thích Nguyên Thành không khỏi nơm nớp lo sợ, bởi vậy có đến nhờ chú Mạnh giới thiệu cho hai vệ sĩ người Trung đáng tin cậy hộ tống hắn chuyến này.

Chú Mạnh cũng giới thiệu thật, nhưng biết Thích Tụ về nước là để giúp Thích Nguyên Thành làm việc thì lập tức hứng chí bảo Mạnh Văn Huy đi theo, vừa học hỏi một chút, lại vừa tiện thể bảo vệ Thích Tụ luôn.

Mạnh Văn Huy học hành không ổn, tính nết cũng lông bông, nhưng bị chú Mạnh với quan điểm "biết thêm không bao giờ là thừa" bắt đi học Vịnh Xuân Quyển mấy năm trời nên được cái đánh nhau cũng ra trò.

Tuy rất không tình nguyện, nhưng mà Thích Tụ cũng đành chịu.

Có đi đâu cùng là con nhà giàu, nhưng so ra thì Mạnh Văn Huy vẫn hơn cái đám công tử đều giả như Tư Hàng gấp tí lần, dù sao h ồi bé hai người đã từng thân, mà Mạnh Văn Huy còn ngưỡng mộ Thích Tụ thật.

Hai người ra khỏi máy bay, đi đến khu vực nhập cảnh trước.

Đi cùng còn có hai vệ sĩ, nhưng bọn họ ng ỡ khoang phổ thông nên hiện tại vẫn chưa ở đây.

"Wow, Hải Thành đông đúc thật đấy! Cảm giác như kiểu mấy trăm năm r ồi tôi chưa nhìn thấy nhiều người vậy luôn!" Sau hơn nửa năm bị bố quản sát sao, Mạnh Văn Huy chuyến này cứ như khỉ hoang xông chu ồng, cả một đường phấn khích lú lú không dứt miệng.

"Cậu yên lặng tí đi, đừng tỏ ra quê mùa thế chứ." Thích Tụ liếc mắt nhìn Mạnh Văn Huy, trông thấy cánh tay lẻo loẹt của đối phương thì lại đau đầu.

H ồi Tết mặc quần áo kín nên Thích Tụ chưa thấy, cũng không biết tên này xăm trổ từ khi nào, xưa trông thư sinh nhà lành bao nhiêu thì giờ nổi loạn bấy nhiêu.

"Hờ hờ, con gái trong nước thon thả thật!"

"..."

Từ cửa hải quan, hai người hướng ra thẳng bãi đỗ xe.

Hứa Kính biết thông tin chuyến bay của Thích Tự, nên đích thân ra tận sân bay đón hân.

Mà đi cùng còn một người phụ nữ khoảng 27 28 tuổi, ngoại hình thanh tú, điệu bộ ưu nhã.

Trông thấy Thích Tự, Hứa Kính hào hứng vỗ vỗ vai hân: "Cũng phải gần năm rưỡi rồi mới gặp đây nhĩ? Lần cuối cùng cậu về là tháng tư năm ngoái mà." Nói xong lại quay ra Mạnh Văn Huy, "Tiểu Mạnh cũng lớn quá."

Hai người bạn họ đã gặp nhau vài lần bên Mĩ.

"He he, chào anh Hứa." Mạnh Văn Huy hớn hở chào hỏi Hứa Kính, nhưng ánh mắt đã sớm nhìn sáng cô gái đang mỉm cười hòa nhã cạnh đối phương, "Còn cô gái xinh đẹp này là ai vậy?"

Hứa Kính giới thiệu: "Đây là thư kí mà giám đốc Tần chuẩn bị cho Thích Tự, Trình tiểu thư."

Trình tiểu thư lúc này mới tiến lên, cung kính chào hỏi một Thích Tự rõ ràng còn kém tuổi mình: "Xin chào Thích tổng, tôi là Trình Lệ Quân của phòng PR ở MeiWei, ngài có thể gọi tôi là Lệ Quân. Giám đốc Tần đã chỉ thị tôi làm thư kí cho ngài trong vòng hai tháng tới, có việc gì thì cứ giao cho tôi."

Mạnh Văn Huy gãi gãi đầu: "Thì ra là thư kí, em còn tưởng là bạn gái của anh chứ anh Hứa."

Hứa Kính: "..."

Bắt tay làm quen với Trình Lệ Quân xong, cả bốn người cũng lên xe.

Trên đường đi, Hứa Kính hỏi Mạnh Văn Huy: "Chuyến này cậu cũng ở lại Hải Thành hai tháng giống Thích Tự à?"

"Đúng rồi anh." Mạnh Văn Huy cười hì hì, "Về để hộ tống em về tương lai mà."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính: "Hộ tống, em à?"

Thích Tự bình thản nói: "Anh đừng nghe cậu ấy chém gió." Sau đó tranh thủ giải thích mục đích chuyến về nước lần này, nghe xong Hứa Kính cũng hiểu ra vì sao vừa rồi Mạnh Văn Huy lại nói là "hộ tống".

"Còn đang không hiểu sao chủ tịch lại thuê hai vệ sĩ đi kèm chứ..."

"Em thấy ba làm hơi quá." Thích Tự nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

"Cũng vì lo cho cậu thôi mà." Hứa Kính cười nói.

Bởi vì lần này về nước vì công việc, còn dẫn theo cả người ngoài nên Thích Tự không tiện về nhà ở. Sau khi bàn bạc, Hứa Kính và Trình Lê Quân đã quyết định đặt luôn phòng ở hai tháng cho bọn họ ở khách sạn Holiday gần trụ sở MeiWei Hải Thành.

Căn mà hai người họ thuê cho Thích Tự thuộc loại suite, vừa bước vào, Thích Tự đã trông thấy mấy thùng giấy trên mặt thảm trước cửa.

"Đây là gì vậy?" Hấn hỏi.

Trình Lê Quân giải thích: "Đây là một ít quần áo và vật dụng hàng ngày tôi chuẩn bị cho ngài, nghe nói ngài sống ở nước ngoài nên về gần ngày thế này có lẽ cũng không mang theo nhiều đồ đạc. Quần áo bên trong đều do tôi chọn trực tiếp từ kho của MeiWei, phần lớn là mẫu mới mà ME·WE và E" lite vừa tung ra quý này. Ngài thấy vừa lòng thì lấy dùng, không thì cứ để lại đó cũng được."

Thích Tự ồ lên một tiếng, thẩn nghĩ người này cũng chu đáo thật.

Đúng là hẳn không mang theo quần áo, vì bình thường về nước đầu trưng dụng luôn tủ đồ của Thích Phong.

Đưa hành lí vào xong, Hứa Kính lại hỏi kế hoạch mấy ngày tới của Thích Tự.

"Chắc để thư thư vài ngày cho bớt jetlag rồi tuần sau em đến công ti." Thích Tự nhìn Hứa Kính, "Đang định lát về nhà gặp mẹ với Tiểu Phong một chuyến, em mượn tạm xe của anh được không."

Trình Lệ Quân vội nói: "Thích tổng cần dùng xe sao? Ngài muốn đi đâu? Để tôi chuẩn bị xe cho ngài."

Lời này vừa cất lên, Thích Tự thì sững sờ, mà Hứa Kính cũng vội thu tay đang đưa chìa khóa xe ra.

"Ha ha, Tiểu Trình đã nói vậy rồi thì cứ để cô ấy chuẩn bị xe cho, đường ở Hải Thành đông đúc lắm, cậu mới về sợ cũng chưa quen đâu." Hứa Kính nói.

"Vâng..." Trước giờ Thích Tự vẫn quen tự do một mình, bỗng dưng bây giờ được hầu hạ chu đáo, lại còn bởi một người lớn tuổi hơn mình "ngài" tới "ngài" lui nên không khỏi cấn cấn.

"Tối mai đi ăn một bữa với anh không?" Hứa Kính cười hỏi.

"Tối mai?" Ánh mắt Thích Tự lảng lảng đi, "Tối mai em bận rồi, ngày kia được không?"

"Ồ? Ngày kia thì anh phải đi Yên Thành có chút việc mất rồi." Hứa Kính tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng cũng không để ý lắm, "Thôi không sao, cậu ở đây cũng gần Phong Mậu, còn tận hai tháng cơ mà, đi công tác về rồi anh tìm cậu sau."

"Vâng." Thích Tự đồng ý, tiễn Hứa Kính rồi tính gọi cho mẹ luôn.

Có đi đâu đang bấm số dở, quay ra vẫn thấy Trình Lệ Quân im lặng đứng đó.

Thích Tụ hơi mất tự nhiên, nói với đối phương: "Hiện tại tôi cũng chưa cần đến thư kí, chị cứ về trước đi, bao giờ tôi đến công ti thì tìm tôi sau."

Trình Lệ Quân hơi sửng sốt: "Nhưng giám đốc Tần bảo..."

Thích Tụ không hài lòng: "Chị nghe giám đốc Tần hay nghe tôi?"

Trình Lệ Quân lập tức hiểu ra vấn đề "Xin lỗi ngài, vừa rồi là tôi không đúng. Vậy hay ngài lấy danh thiếp của tôi đi? Hiện tại có cần chuẩn bị xe nữa không?"

Thích Tụ chỉ nói "Chưa cần đâu" rồi bảo đối phương về trước.

Gọi điện thoại cho mẹ xong, Thích Tụ bắt đầu mở mấy thùng quần áo kia, đang xem qua thì điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, là của Sở Phúc.

F1S: "Đến nơi chưa?"

Tụ: "Vừa xong, đang ở khách sạn."

F1S: "Khách sạn nào?"

Tụ: "Holiday."

F1S: "Trên đường Minh Liễu ấy hả?"

Tụ: "Ừm."

F1S: "Thế là giờ chúng ta gần nhau phết rồi đấy."

F1S: "Nghỉ ngơi cho tốt, mai gặp."

Thích Tụ: "..."

Gần phết? Là gần đến mức nào? Tại sao cái người này cứ nói cho mình nôn nao xong biến thẳng vậy?

Đặt điện thoại xuống, Thích Tự bắt đầu chọn ra mấy món đồ mặc được rồi đưa cho nhân viên khách sạn đi giặt.

Biết Thích Tự về nước, Khương Oánh lập tức bảo dì giúp việc ở nhà chuẩn bị cơm tối, còn bảo hẳn là Tiểu Phong với Lăng Khả cũng đang ở đây luôn.

Sáu giờ tối, Thích Tự mới đến nhà, vừa thấy hẳn Khương Oánh đã hỏi: "Con gầy đi phải không?"

"...Đâu?" Thích Tự khó hiểu cúi đầu nhìn mình.

Khương Oánh khoanh tay, ngẩng lên gọi: "Tiểu Phong, anh con về rồi đây này."

Vài giây sau, cầu thang tầng hai liền nhô ra một cái đầu: "Hửm, về rồi đấy à~ Anh hai!"

Thích Phong tươi cười chạy xuống, ngay phía sau là Lăng Khả.

Khương Oánh chỉ chỉ Thích Phong: "Đứng vào cạnh anh con đi mẹ xem..."

Thích Phong không hiểu gì: "Sao vậy mẹ?"

Đứng cạnh nhau rồi, trông hình thể của cả hai mới khác biệt rõ rệt.

"Vậy mà còn bảo không gầy đi à?" Khương Oánh nhíu mày, "Có chuyện gì vậy, không ăn uống tử tế hay là học hành vất quá?"

Thích Phong nghe vậy cũng dò xét hẳn một vòng, ngạc nhiên nhận ra hai anh em có điểm khác biệt hiếm hoi: "Anh gầy hơn em thật này?" Nhìn chưa đủ còn bắt đầu táy máy tay chân, "Sao eo anh nhỏ thế này, ba ngược đãi anh đấy à?... Đệt, anh có cơ bụng luôn?"

Thích Tự đẩy tay hẳn ra, châm chọc nói: "Có mà em tăng cân vì lười vận động thì có!"

Thích Phong: "Vớ vẩn! Từ năm lớp 11 đến giờ em vẫn duy trì 75-78kg nhớ!"

Thích Tự: "Khiếp nặng thế cơ á?"

Thích Phong: "Nặng cái đầu anh, anh không biết đây là thể trọng chuẩn à!?"

Thích Tự nhíu mày, đưa tay sờ sờ người em trai: "Mười mấy cân thịt thừa của em d ãn vào đâu đấy?"

Thích Phong ré lên: "Này này này anh làm cái gì đấy! Đ ò lưu manh!"

Lăng Khả: "..."

Nhìn hai anh em vừa gặp đã muốn choảng nhau, Khương Oánh vội nói: "Thôi thôi, lộn xộn cái gì, nhanh đi rửa tay đi còn vào ăn cơm!"

Tranh thủ lúc Thích Phong vào toilet, Thích Tự đưa cho Lăng Khả một hộp sôcôla: "Này, cho cậu."

Lăng Khả: "...Cảm ơn."

Thích Tự cố ý hỏi: "Cảm ơn ai vậy?"

Lăng Khả căng thẳng đến xoắn cả tay, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh hai."

Đúng lúc Thích Phong đi ra nghe được câu này, lại tức tối gào lên: "Anh lại trêu Lăng Khả!"

Lăng Khả: "..."

"Có vào ăn cơm không thì bảo!" Bị Khương Oánh giận dữ g ãn cho một câu, hai anh em rốt cục cũng tịt ngòi, ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn.

Trong bữa, Khương Oánh có hỏi thăm về sinh hoạt bên Mĩ và kế hoạch của Thích Tự trong chuyến về nước lần này, nghe xong thì không nhận được mà cau có: "Ba con bị cái gì đấy? Con đi học xa thế mà cũng không

thuê người chăm, được kì nghỉ hè về nước thì lại giao cho nhiệm vụ lớn như vậy..."

Thích Phong tò mò hỏi: "Nhiệm vụ? Ba bắt anh làm gì vậy?"

Khương Oánh: "Ông bắt anh con, một sinh viên năm 2, đến MeiWei làm quản lí tạm thời trong vòng hai tháng, rồi còn giao cho nó nhiệm vụ đi điều tra về tình hình kinh doanh của công ti nữa."

"Sao anh khổ quá vậy!" Thích Phong tỏ vẻ thương hại gấp cho anh một miếng thịt kho tàu, "Bảo sao mà gầy, đã thế thì phải ăn nhiều vào."

Thích Tự nhướn mày: "Vậy đến giúp anh đi?"

Thích Phong: "Quên đi."

Thích Tự: "..."

*

Ăn xong, Thích Tự ngẩng nói chuyện với mình mẹ một lát rồi quay về khách sạn.

Trước khi đi ngủ, hắn nhắn hỏi Số Phức về thời gian và địa điểm gặp mặt hôm sau.

Tự: "Mai gặp ở đâu?"

F1S: "Uống được rượu không?"

Tự: "Uống được một chút."

F1S: "Biết tòa nhà Phong Mậu chứ?"

Thích Tự sửng sốt, trùng hợp thế, chẳng phải Phong Mậu chính là chỗ làm của Hứa Kính à?

Tự: "Biết."

F1S: "8h tối mai, bar Skyline trên tầng thượng của Phong Mậu nhé?"

Thích Tụ nhấn lại một tin OK.

Sau đó ngủ thẳng một mạch đến chạng vạng tối hôm sau.

Đến khi dậy, hắn chỉ chọn ra một chiếc sơ mi kẻ xám cùng quần sáng màu từ đồng quần áo vừa giặt khô hôm qua, lên đồ chỉ chu r ấ rồi phòng.

Tầm này với hắn đang là rạng sáng ở Cali, Thích Tụ xuống nhà hàng Hong Kong ở tầng dưới làm một bát cháo Tingzai lót bụng, r ấ mới xuất phát đến tòa nhà Phong Mậu.

Từ khách sạn đến đó cũng không xa, Thích Tụ bắt taxi năm phút đã tới nơi.

7h20 tối, Thích Tụ đã đến Skyline sớm 40 phút so với giờ hẹn.

Lên tới nơi, hắn ng ẫ vào một bàn trong góc, gọi tạm li Whisky, bắt đầu ngán ngẫm ng ẫ chờ Số Phức.

Lại nói, hắn rất có ấn tượng với quán bar này, bởi vì khoảng tháng tư năm ngoái, hắn đã làm một chuyện cực kì ngu xuẩn ở đây...

Hắn chọc ghẹo một người đàn ông xa lạ, dâng nụ hôn đầu tiên cho đối phương, sau lại còn xoắn xuýt mãi về sự vụ này.

Bị khung cảnh quen thuộc gọi lại h ẫ ức, Thích Tụ bất giác cười cười.

Cũng không biết Số Phức kia trông thế nào, còn được ba hắn khen là "nhân trung long phượng" thì chắc hắn không tệ?

Nhưng mặc kệ ngoại hình đối phương có ra sao, Thích Tụ vẫn tuyệt đối tự tin vào bề ngoài của mình.

Khoảng cách đến giờ hẹn với Số Phức ngày một ngắn lại.

Cứ một lát, Thích Tụ lại nhấn cho màn hình khóa sáng lên—

19:37

19:44

19:52

...

Nhìn đồng hồ nhích dần đến 8h, Thích Tụ càng ngày càng căng thẳng.

Quả thực, hắn chưa từng có cảm giác này vì ai bao giờ...

Chưa gặp thì vừa muốn gặp, lại vừa có chút sợ gặp.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên hai lần.

F1S: "Cậu tới chưa?"

F1S: "Tôi đang lên đây."

Nhịp tim của Thích Tụ bắt đầu gia tốc không phanh...

Hắn cúi đầu nhấn lại cho đối phương: "Ừm, bàn trong góc phía bên tay trái từ cửa vào, tôi ngồi ở bàn có sofa cho hai người."

F1S: "Cậu mặc gì?"

Tụ: "Sơmi xám, chắc anh vào là sẽ thấy tôi ngay thôi."

F1S: "Tại sao?"

Tụ: "Tôi là người đẹp trai nhất ở đây."

F1S: "Vậ à?"

F1S: "Nếu thế thì hình như tôi thấy cậu rồi."

Thích Tụ khẽ giật mình, lập tức ngừng đầu.

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi với dáng người dong dong đang đi về phía mình, người kia mặc sơ mi đen, trên tay cầm điện thoại, đeo một gọng kính mảnh màu bạc, qua lớp kính, Thích Tự cũng thấy được ánh mắt nhìn mình của đối phương như đang lóe lên.

... Đây là Sỡ Phức?

Thích Tự hơi thảng thốt.

Hình như... hắn đã từng gặp người này ở đâu đó?

"Thích Tự?" Bên tai vang lên giọng nói hắn đã nghe vô số lần trên Wechat.

"Ừm..." Thích Tự đáp lại theo bản năng.

"Tôi là Sỡ Phức." Người đàn ông cười như không cười vươn tay ra với hắn, ống tay áo co lên, để lộ ra một chuỗi vòng hạt màu xanh ngọc sẫm.

Con người Thích Tự co rút lại...

...

.....

Hắn nhớ ra rồi...!!

Chẳng phải đây chính là người mà một năm ba tháng trước...

Hắn đã từng trêu chọc ở đúng quán bar này sao!!?

<Epilogue>

Một—

Giám đốc Tần: "Con trai của đại cô đông sắp đến thị sát! Mọi người lên đây cốt tinh thần đi, hai tháng tới nhớ biểu hiện cho tốt! Làm tốt thì lên hương! Không tốt thì ra đường! Tất cả nghe rõ chưa!"

Mọi người: "Rõ!"

Hai—

Trình Lệ Quân: "Thích tổng, đây là quần áo tôi chuẩn bị cho ngài."

Thích Tự: "Không t ấ."

Thích Phong: "Tủ đồ của mình rốt cục cũng qua được kiếp nạn này! QAQ"

Ba—

Khương Oánh: "Con là thụ phải không!"

Thích Tự: "Đâu?"

Bị bắt vào đứng cạnh Thích Phong.

Khương Oánh: "Vậy mà còn bảo không thụ!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đọc đoạn gặp Phong với Khả còn đang khen Tự ề ôi công khí ngời ngời thế này cơ mà... xong xuống dưới thấy em căng thẳng check giờ gặp sếp Phó thì tôi cũng tịt mn ngời....

Nhử một xí c25—

<Thích Tự hít sâu một hơi, tự nhủ hình như mình nghĩ nhiều quá r ấ.

Nếu chỉ là trùng hợp, có khi Sỡ Phức đã quên hẳn rồi cũng nên, mà đã vậy thì việc gì phải căng thẳng cơ chứ.

Nhưng mà đúng lúc ấy, Sỡ Phức bỗng nheo nheo mắt, nói với giọng nghi hoặc: "Sao tôi cứ có cảm giác mình đã gặp cậu ở đâu rồi ấy nhỉ?">

Nhử thôi chứ nay chưa có chương đâu vì mình đi ngủ bây giờ đây =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 25: Tuyệt Không Nhận Thua

"Chào anh..." Thích Tự đưa tay ra bắt với đối phương, trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng thì đã sớm nổi sóng th ần!

—Sao người này lại là Sỡ Phức!?

Nghĩ đến những đường đi nước bước mà đối phương vẫn thường dạy mình, bỗng dưng Thích Tự lại có cảm giác từ đầu đến cuối tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của người đàn ông này!

Bị hấn lừa xong chạy thẳng, Sỡ Phức mới bất mãn, dùng bao lâu nay để từng bước đưa hấn vào tròng, chờ hấn về ấ hẹn gặp mặt ở đúng quán bar lúc trước...

Nhưng lí trí đã nhanh chóng bảo Thích Tự gạt ngay đi phỏng đoán không thiết thực này.

Bởi vì từ việc ba bảo hấn tìm hiểu về báo cáo tài chính của MeiWei, Tự Hàng sang Mỹ, cho đến việc Từ Nhất Chu giới thiệu người này cho hấn... có quá nhiều biến số, mà chỉ cần một khâu xảy ra vấn đề thôi thì chưa chắc hấn đã quen đối phương, chứ không nói còn quen được tới tận bây giờ.

Chưa kể Sỡ Phức cũng là một người có địa vị xã hội, rảnh đâu mà dành ng ần ấy tâm tư cho một người tình cò gặp được ở trong bar? Chỉ để trả thù trò đùa ác của hấn thôi sao?

Mà tối qua lúc Thích Tự xác nhận lại địa điểm gặp mặt qua Wechat, rõ ràng đối phương còn hỏi hấn có biết Phong Mậu ở đâu, có uống được rượu hay không.

Nếu Sỡ Phức đã biết hấn là ai, thì việc gì phải hỏi những đi ều này nữa.

...

Thế cho nên, khả năng cao là, chỉ trùng hợp thôi...

—Nhưng trùng hợp đến mức này thì cũng quá VL rồi!!!

Nhìn đối phương ng ưỡ xuống đối diện mình, Thích Tự cũng ráng bình ổn lại nội tâm đang gào thét.

Giữa bọn họ có một cái bàn nhỏ, tạo khoảng cách rất thích hợp để nói chuyện phiếm.

Chỉ là đối phương cũng rất cao, sau khi ng ưỡ xuống, đôi chân dài dưới bàn duỗi ra một chút là đã lấn sang cả địa phận của Thích Tự.

Thích Tự bất giác dịch người về phía sau, tim đập bình bịch vì căng thẳng.

"Uống chút gì không?" Hắc chủ động mở miệng để gạt đi bối rối trong mình.

"Giống của cậu là được." Biểu hiện của Sở Phức vẫn rất đúng mực.

Thích Tự vẫy tay gọi bồi bàn, ung dung gọi đồ cho đối phương, nhưng sau đó thì không biết phải nói gì nữa.

Đầu óc cũng nhão ra như bột.

Thích Tự hít sâu một hơi, tự nhủ mình không nên nghĩ quá nhiều như vậy.

Đã là trùng hợp, thì có khi Sở Phức cũng chẳng nhớ hắc là ai, việc gì phải căng thẳng.

Thế nhưng đúng lúc ấy, Sở Phức bỗng híp mắt lại, nói với vẻ nghi hoặc: "Sao tôi cứ có cảm giác mình đã gặp cậu ở đâu rồi ấy nhỉ?"

Thích Tự: "..."

Khóe miệng hắn giật giật: "Ha ha, vậy à?"

Trong đầu thì như có cả vạn chữ FẮC chạy qua...

— Anh ta có ấn tượng! Anh ta có ấn tượng mới vl!

...Mà khoan.

Thích Tự bỗng nhớ ra, hôm ấy cả tên tuổi và liên lạc mà hắn nói cho đối phương đầu là của Thích Phong, nhớ mà Số Phức có nhớ ra thật, hắn chỉ việc đổ hết cho em trai là xong thôi mà!?

Chuẩn r ồi, người hôn Số Phức là Thích Phong chứ đâu phải mình—chỉ cần tự thuyết phục được bản thân tin vào điều này thì chẳng còn sợ gì hết!

Nhất định là sẽ ổn thôi, không được hoảng, không được loạn, không được mất hình tượng...

Số Phức lắc đầu cười, nói như tự nhủ: "Mà thôi, nói ra cậu lại tưởng tôi thấy người sang bắt quàng làm họ, chắc là mấy người đẹp trai đầu có khí chất giống nhau nên tôi nhớ nhầm r ồi."

Thích Tự: "..."

Cmn anh nói một h ồi xong quay qua đổ thừa cho tôi là thế nào? Mập mờ như thế là có ý gì!?

Số Phức vẫn đang nhìn hắn: "Mà trông cậu có vẻ trầm tính nhỉ, không giống trong tưởng tượng của tôi lắm."

Thích Tự cười gượng: "Thế anh tưởng tượng tôi thế nào?"

"Cậu á, ngày nào cũng có ti tỉ vấn đề để hỏi." Số Phức làm bộ suy ngẫm r ồi trầm ngâm nói, "Nghịch ngợm tùy hứng, còn thích làm nũng?"

Thích Tự: "???"

Nghịch ngợm? Làm nũng? Rốt cục cái tên này đang nói về ai vậy???

Số Phức nhìn về phía hắn, lại cười nói: "Lại bảo không đi, cậu chả suốt ngày thả sticker lắ tôi điên cu ờng trên Wechat là gì."

Thích Tự: "..."

Sự thật là hắn đang vô cùng hối hận.

...Hối hận vì sao mình lại đi dùng mấy cái sticker kia.

Sớm biết Số Phức chính là người hắn từng hôn, Thích Tự nhất định đã cẩn thận duy trì khoảng cách với đối phương như hai người đàn ông trưởng thành rồi.

"Có đi ầu cậu nói phải đấy." Số Phức bắt chéo đôi chân dài, hai tay đan nhau đặt lên gối, nhìn hắn đánh giá, "Ngoại hình của cậu quả thật rất bắt mắt, có là con của tử phú thì không phải ai cũng đẹp được như cậu đâu."

Thích Tự: "..."

Nếu đối phương mà nói vậy trên Wechat, Thích Tự nhất định sẽ không lẩn tránh, có khi còn thấy thỏa mãn là đằng khác.

Nhưng lúc này đối diện với người thật...

Rõ ràng giọng điệu của đối phương vẫn bình thường, thế mà không hiểu sao hắn lại có cảm giác như Số Phức đang... tán tỉnh mình?

Hắn đành tự bấm một cái vào lòng bàn tay, cảnh cáo mình ngừng ngay lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn này.

Đã dở vầy chuyện kia cho Thích Phong, thì cũng phải cố mà diễn cho chót.

Thích Tự điên cu ờng tẩy não bản thân, trước mắt hắn bây giờ là Số Phức, là Thầy Phó bác học toàn năng, là người hắn trả tiền để đổi lấy dịch

vụ qua mạng, chứ không liên quan gì đến người đàn ông từng hôn hắn ở đây một năm trước hết!

"Anh còn chưa giới thiệu tên mình cho tôi đâu." Thích Tự dằn tỉnh táo lại.

Người kia ồ lên một tiếng, rút ví từ trong túi quần, lấy ra một tấm danh thiếp đẩy đến trước mặt hắn.

Một mảnh giấy nhỏ màu trắng ngọc, bề mặt hơi sần và cứng cáp, có in tên và chức vụ của đối phương—

Phó Diên Thăng, Phó tổng giám đốc Đầu tư của Chứng khoán Minh Thái.

Bên dưới còn có một dãy số, chính là số điện thoại mà Phó Diên Thăng đã gửi cho hắn hồi Giáng sinh năm ngoái.

Sau lần gặp mặt hồi tháng 1, ba cũng có nói với hắn Sở Phúc làm ở khối ngân hàng đầu tư của một công ty chứng khoán, cùng với việc anh ta họ Phó...

Kì thực đối phương đã cho hắn rất nhiều manh mối, nếu lúc ấy Thích Tự giữ lại tấm danh thiếp kia, hoặc nhớ kĩ được tên người ta, khả năng cao là hắn đã ngờ ngợ ra rồi.

Nhưng vấn đề là hắn lại quên tiết về người đàn ông này, bỏ lỡ tất cả mọi cơ hội nhìn ra.

Rượu lên, hai người khẽ chạm cốc một cái.

"À mà, mặt tôi cũng cho cậu thấy rồi, danh thiếp cũng đưa cậu luôn rồi, nhưng nhớ là đừng tùy tiện nói với ai tôi đang làm gia sư cho cậu đấy. Công ty có đi đâu khoản bảo mật, trong khi tôi lại đi lấy rất nhiều trường hợp thực tế từng tiếp xúc để làm ví dụ dạy cậu, tuy đã bỏ đi thông tin mẫu chốt nhưng nếu cậu nói ra thì sẽ khiến tôi gặp rắc rối không nhỏ đâu." Nhấp một ngụm rượu xong lại nhướng mày nhìn hắn, "Nghe chưa?"

Thích Tụ: "..."

Ở trên mạng hấn không nói lại được người này, giờ gặp người thật, đối phương vừa mở miệng, ánh mắt còn thế kia, hấn lại càng không có khả năng đối kháng.

Thích Tụ chỉ ờ một tiếng đáp lại, trong lòng thì tự nhủ, đúng là ở trên Wechat vẫn tốt hơn, ít ra hấn còn có thể phát huy công dụng của Tuzki...

Nhưng tất nhiên Thích Tụ nào sẽ cam tâm để đối phương áp chế như vậy, dù sao kinh nghiệm và giáo dục từ nhỏ cũng đã tôi luyện cho hấn một nội tâm kiên cường.

Có thể giả vờ nhát gan, nhưng tuyệt đối không thể nhận thua.

Thích Tụ rũ mắt, tỉnh bơ vuốt vuốt tấm danh thiếp trong tay, hỏi: "Công việc này của anh bình thường phải làm những gì?"

Phó Diên Thăng: "Hỗ trợ khách hàng đầu tư."

Được Thích Tụ hỏi một nùi đầu tư thế nào, cụ thể là làm gì làm gì, Phó Diên Thăng đầu giải đáp hết.

Hấn nói như rất hiểu: "Thế là ngày nào cũng gặp rất nhiều người phải không?"

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tụ: "Dạng những ai?"

Phó Diên Thăng: "Phần lớn là cổ đông của những công ti niêm yết, thỉnh thoảng có cả người từ công ti kiểm toán, hăng luật với cơ quan chính quyền nữa."

Ngày nào cũng được tiếp xúc với đủ thể loại tin tức, chẳng trách Phó Diên Thăng lại hiểu biết như vậy...

Nhớ mang máng Hứa Kính từng nói ở tuổi của Phó Diên Thăng mà đã lên được chức Phó tổng Đầu tư là cực kì hiếm, Thích Tự mới tò mò hỏi tiếp về lí lịch của đối phương.

Đến khi biết Phó Diên Thăng 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học thì lại kinh hoàng một phen.

Chỉ là từ lúc bắt đầu giải đáp thắc mắc, ánh mắt Phó Diên Thăng cứ thỉnh thoảng lại liếc đến chỗ hắn, nhìn chằm chằm.

Vốn sở hữu ngoại hình bắt mắt, Thích Tự đã sớm quen với những ánh mắt chăm chú từ người khác, thế nhưng khi bị Phó Diên Thăng nhìn như vậy, hắn lại căng thẳng không thôi.

Thích Tự tiếp tục tìm chủ đề khác để rời đi sự chú ý của mình: "Thế là anh cũng vừa tan làm đấy à?" Hắn thấy ở trên tấm danh thiếp kia, địa chỉ của Chứng khoán Minh Thái cũng nằm ngay trong tòa nhà Phong Mậu.

Phó Diên Thăng ừ một tiếng.

Thích Tự lại hỏi: "Kịp ăn tối chưa?"

Phó Diên Thăng: "Lúc 5h đi gặp khách hàng có ăn một ít đồ Nhật, về công ti họp xong cái là lên gặp cậu luôn đây."

"Ồ..." Nhìn đôi môi mỏng của đối phương mấp máy, trong đầu Thích Tự lại hiện lên cảnh tượng hồi tháng tư năm ngoái...

"Sao không hỏi gì nữa vậy?" Phó Diên Thăng đột nhiên nói.

Thích Tự giật bản mình: "Hả?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Vừa rồi mới thấy cậu giống lúc ở trên Wechat, thì ra lúc mới thấy tôi chỉ là chưa dám xóa thôi hả."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lại nói: "Muốn hỏi gì cứ hỏi, đằng nào cũng gặp r ấ, chưa thỏa lòng hiếu kì thì tôi đoán cậu còn chưa chịu về đâu."

Thích Tự rất rất không muốn thừa nhận, nhưng đi ều mà hẳn muốn hỏi nhất bây giờ, là rốt cục Phó Diên Thăng còn nhớ mình hay không, rốt cục anh ta nghĩ gì về nụ hôn năm ngoái...

Hắn cảm thấy hình như mình điên r ấ.

Uống một ngụm rượu xong, Thích Tự tỏ vẻ thản nhiên nói: "Tôi còn ở đây hai tháng mà, chẳng lẽ chỉ được gặp anh một lần thôi à?"

"Ha ha, cũng phải." Phó Diên Thăng bật cười, cũng nhấp rượu, rũ mắt nói: "Bá đạo như cậu, chắc hai tháng này chỉ muốn kè kè cạnh tôi mỗi ngày thôi nhỉ, đằng nào thì tôi cũng không từ chối cậu được."

Thích Tự: "...???"

Thích Tự: "Ai muốn kè kè anh mỗi ngày? Tôi còn phải đi làm cho ba nhé!"

"Bao giờ đi làm?" Giọng điệu Phó Diên Thăng nghiêm túc trở lại.

"Thứ hai đi r ấ."

"Ba cậu sắp xếp cho cậu thế nào?"

"Ông ấy bảo đã nói trước với giám đốc chi nhánh r ấ, người kia còn tìm cho tôi một thư kí nữ, hôm qua cũng ra sân bay đón tôi." Nhớ tới một đồng qu ần áo và vật dụng hàng ngày kia, Thích Tự cũng kể lại cho Phó Diên Thăng.

"Chu đáo thế cơ à..." Phó Diên Thăng còn đang định nói thêm gì đó, trên bàn bỗng vang lên một khúc nhạc violin.

Thích Tự nghe được mà sững sờ.

"Xin lỗi." Thấy tên người gọi trên màn hình điện thoại, Phó Diên Thăng trực tiếp nhấn từ chối.

Thích Tự bất ngờ nói: "Nhạc chuông của anh..."

"Ừm, nghe rất hay, nên lấy dùng luôn." Phó Diên Thăng thản nhiên đáp lại, "Không ngại chứ?"

"À không..." Thích Tự nói, trái tim lại một nữa đập như điên loạn.

Không thể tin được là Sở Phúc lại đặt khúc nhạc violin mà hắn chơi... làm chuông điện thoại!?

Phó Diên Thăng giống như không để ý gì đến chuyện này, nói tiếp: "Bao giờ đến công ti, tôi nghĩ cậu nên tìm một trợ thủ cho mình."

"Err, hả?" Thích Tự đang nghĩ vẫn nghĩ vợ thì bị đối phương kéo về hiện thực.

"Vốn dĩ ngay cả ba cậu còn nhận ra bên dưới có người giả trò, thì cậu nghĩ vị quản lý tối cao ở công ti như giám đốc Tần có biết chuyện hay không?" Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, "Nếu biết, thì rất có thể vị thư kí mà ông ta sắp xếp sẽ chính là trở ngại lớn nhất trong công cuộc đi đầu tra của cậu."

Thích Tự cũng nghĩ đến đi đầu này, cho nên vừa tiếp xúc với Trình Lệ Quân là hắn đã đề cao cảnh giác, thậm chí còn trực tiếp tỏ ý không muốn giao cho cô ta việc gì.

Nhưng mà tự tìm một trợ thủ...

"Tìm thế nào bây giờ?" Thích Tự hỏi.

"Đăng lên web tuyển dụng, tìm trợ lý thực tập cho giám đốc trong vòng hai tháng, cứ đề nghị lương 8000 là đảm bảo cậu sẽ nhận được một loạt CV xuất sắc ngay — trong nước không bao giờ thiếu nhân tài cả, hiện tại

còn đang là mùa cao điểm tìm việc nữa, chắc chỉ một tuần là xong thôi, dùng người mình tự tuyển thì mới yên tâm được." Phó Diên Thăng nói.

"Giám đốc Tần mà biết thì liệu có không hài lòng không?" Thích Tự nhú mày.

Hắn nhớ ba nói Tần Hán Nghiêu cũng 42 tuổi rồi, so ra thì rõ ràng là bậc cha chú của hắn.

Phó Diên Thăng cười: "Không vui? Cậu đại diện cho ba mình đến để đi đầu tra, chứ không phải đến làm bù nhìn."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Cứ mạnh dạn mà làm, đã được giao quyền ngang giám đốc, thì phải có phong thái của một giám đốc—ông ta không vui thì sao chứ, ông ta coi thường cậu còn nhỏ rồi xoay cậu như chóng chóng mới đáng sợ."

Thích Tự gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

"Cậu cũng không cần từ chối người mà giám đốc Tần đã sắp xếp cho đâu, có việc thì cứ dùng, coi như nể mặt ông ta." Phó Diên Thăng cầm cốc rượu lên, nghiêng qua cùng li với hắn một cái, "Có vấn đề gì thì gọi cho tôi, tôi đã đồng ý là sẽ hỗ trợ cậu với ba cậu rồi, hiện tại chúng ta còn cùng múi giờ, tôi cũng không sợ cậu quấy rầy giấc ngủ nữa."

Thích Tự buồm bực nói: "Trước đây tôi cũng có quấy rầy giấc ngủ của anh... lắm đâu?"

"Không quấy rầy?" Phó Diên Thăng nhú mày, "Thế ai là người ngày nào cũng quán tôi tới tận 12 giờ sáng, ai là người đòi video call với tôi lúc 3 giờ sáng hồi năm ngoái, hả?"

Thích Tự: "...???"

Làm gì đến mức "ngày nào cũng"? Lại còn "quấn" là quấn thế nào? Đây chẳng phải đâu là dịch vụ mà Phó Diên Thăng nên cung cấp theo như hợp đồng đã kí kết à?

Còn cái vụ video call lúc 3 giờ sáng kia rõ ràng là hi hữu, hẳn cũng đã xin lỗi rồi, sao người này vẫn còn lôi ra được!?

Phó Diên Thăng nhìn hẳn đánh giá một hồi, đột nhiên ôn nhu nói: "Mà thôi, nể tình cậu đẹp, không so đo với cậu."

Thích Tự thấy tim như nhảy lên một cái, suýt chút nữa hất đổ cả cốc rượu.

Phó Diên Thăng lại khen hẳn đẹp, từ lúc gặp đến giờ đây đã là lần thứ hai rồi...

Giờ phút này, trong đầu Thích Tự bỗng xuất hiện một thắc mắc đầy kinh hãi—

Chẳng lẽ người đàn ông này... là gay?

Đang ngẩn ngơ bắt đầu hoài nghi tính hướng của người kia, Thích Tự đột nhiên nghe thấy giọng Hứa Kính gọi tên mình.

Thích Tự quay đầu ra, quả nhiên bắt gặp Hứa Kính đang hồ hởi đi đến chỗ mình: "Đúng là cậu thật?"

Hứa Kính lại nhìn đến Phó Diên Thăng ở đối diện hẳn, tò mò hỏi: "Đây là..."

Bầu không khí lập tức trở nên khó xử.

Do giấu Hứa Kính đi gặp Phó Diên Thăng, Thích Tự đột nhiên thấy hơi chột dạ, vội vàng đứng dậy giới thiệu: "Đây là người mà em đã từng nhắc với anh trên điện thoại... Số Phức."

Hứa Kính tỏ vẻ kinh ngạc: "Cái người bạn mạng đó hả?"

Phó Diên Thăng nhướng mày, dường như có chút không hài lòng với "danh xưng" này.

Thích Tự lại quay ra giới thiệu cho Phó Diên Thăng: "Đây là trợ lí cũ của ba tôi, Hứa Kính."

Phó Diên Thăng cũng đứng dậy, khách khí chìa tay ra với Hứa Kính: "Hân hạnh."

Về mặt Hứa Kính trở nên cứng nhắc, bắt tay với Phó Diên Thăng một cái tượng trưng rồi trực tiếp hỏi Thích Tự: "Chẳng phải cậu bảo tối nay bận gì à? Là có hẹn với người này sao?"

<Epilogue>

Một—

7🐟: "Đê ma ma vậy mà anh còn nói ra! Đê yên cho tôi giải thích!"

Phó: "Không cho, nhịn đi."

Hai—

7🐟: "Anh còn chưa giới thiệu cho tôi tên anh là gì."

Phó: Vờ vịt, cứ vờ vịt tiếp đi.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 26: Không Rõ Mục Đích

Thấy Thích Tự xác nhận, Hứa Kính lại cau mày nói: "Ba cậu có biết không?"

Thích Tự trầm giọng nói: "Biết, ba em cũng gặp anh ấy rồi."

Hứa Kính nhanh nhạy nhận ra động thái của mình đã khiến Thích Tự không vui, lập tức dịu lại: "Vây à, thế thôi hai người nói chuyện tiếp đi..."

Sau đó còn liếc Phó Diên Thăng một cái, rồi mới bỏ đi trông đầy mất mát.

Đến khi ng ồi xuống lại rồi, Thích Tự vẫn thấy có chút bức bối.

Thật ra, nếu không phải do lúc trước đối phương đi mách lẻo với ba hắn thì Thích Tự cũng rất sẵn lòng giới thiệu Sở Phúc cho đối phương, có đi đâu chuyện ấy đã trở thành cái gai trong lòng Thích Tự, hắn không muốn đối phương suy diễn thêm, cho nên mới quyết định giấu diếm.

Không ngờ Hứa Kính lại bắt gặp bọn họ ở đây, vỡ lẽ hết cả...

Phó Diên Thăng nhìn hắn đánh giá, thấp giọng hỏi một câu: "Không vui à?"

Thích Tự giật mình lấy lại tinh thần, vội lắc đầu.

"Còn lắc cái gì?" Phó Diên Thăng nhắc cốc hướng về phía hắn, "Thiếu đi đâu muốn in cả ba chữ "Tôi không vui" lên trán rồi kia kìa."

Đối phương nói với giọng dịu dàng, như tỏ ý trấn an.

Thích Tụ chạm cốc với hấn, làm một hớp rượu rồi mới nói: "Ban đầu Hứa Kính có hẹn tôi tối nay đi ăn..."

"Xong cậu từ chối anh ta để đi gặp tôi?" Phó Diên Thăng tự động hoàn thành nốt câu nói của hấn, còn cười cười.

Thích Tụ ừ một tiếng xác nhận, còn phải giải thích thêm: "Tại tôi hẹn anh trước mà."

Hấn thống nhất thời gian gặp mặt với Số Phức từ lúc còn ở Mỹ, bởi vậy mới không muốn thay đổi.

"Cậu không kể với anh ta sao?" Phó Diên Thăng hơi nhướn mày, "Chẳng phải cậu nói quan hệ của hai người tốt lắm à?"

"Thì tốt thật." Thích Tụ đã quen tâm sự với người này sau cả năm trời trò chuyện qua mạng, vì vậy không tự chủ được mà kể hết ra, "Bọn tôi quen biết bảy năm rồi, hồi trước ở nước ngoài, anh ấy rất quan tâm đến tôi, tôi cũng coi anh ấy như anh trai mình."

"Anh trai à..." Phó Diên Thăng lăm bắm đầy ẩn ý, hỏi, "Nếu quan hệ hai người đã tốt như vậy, tại sao ba cậu lại không để anh ta kèm cặp cậu? Quản lí được cả một công ty đầu tư thì chắc cũng phải ưu tú lắm chứ?"

Nghe đến hai chữ "kèm cặp", Thích Tụ giật mình ngẩng lên, trông thấy khóe miệng người đối diện phảng phất ý cười bèn gượng gạo đánh mắt ra chỗ khác...

Nếu lần trước mà ba không đề cập đến, Thích Tụ cũng không biết là mình còn có thể tìm người kèm cặp.

Nhưng bảo Hứa Kính kèm cặp mình thì hấn không tài nào tưởng tượng nổi—dù gì đối phương cũng làm trợ lí cho ba hấn mấy năm trời rồi, làm sao có thể hạ mình nhận việc này?

Thích Tụ nói: "Ba tôi bảo muốn bồi dưỡng thêm, trước khi tôi vào đại học thì đã gửi anh ấy về nước rồi?"

"Chỉ vì muốn bồi dưỡng thêm?" Phó Diên Thăng lắc đầu cười cười, "Thế thì cậu không hiểu ba mình rồi."

"Tôi không hiểu ba?" Đầu Thích Tự hiện lên một loạt "???".

"Qua một lần gặp mặt, tôi có thể cảm nhận được ông ấy cực kỳ nâng niu bao bọc cậu—ông ấy làm tất cả mọi chuyện đều là để trải sẵn đường cho cậu đi thôi." Trên bàn nhỏ có một hộp xúc xắc nhỏ, Phó Diên Thăng vừa nói vừa mở ra, kẹp lấy hai viên bằng ngón trỏ và ngón giữa rồi đặt lên bàn, dùng làm giáo cụ trực quan để giải thích cho hắn, "Ba cậu sợ nếu để Hứa Kính ở cạnh quá lâu, ảnh hưởng đến cậu quá sâu, thì sau này cậu sẽ khó lòng nào mà kiểm soát được anh ta, cho nên mới phải tách hai người ra."

Thích Tự nhíu: "Vì sao anh lại nói vậy?"

"Cậu quen Hứa Kính bảy năm rồi đúng không? Năm nay cậu 20, chứng tỏ anh ta đã xuất hiện bên cậu từ năm cậu 13—đây là khoảng thời gian cậu bắt đầu hình thành nhận thức về thế giới, bởi vậy những suy nghĩ và hành động của người này rất dễ ảnh hưởng, thay đổi cũng như khiến cậu trở nên tin tưởng, ỷ lại vào anh ta, cậu thậm chí còn coi anh ta như anh trai cơ mà... Nhưng còn nhớ cái lần tôi từng nói với cậu về nguyên tắc kết bạn và tạo quan hệ không?" Ngón tay Phó Diên Thăng gõ nhẹ lên hai viên xúc xắc, "Giả sử tình cảm cậu dành cho anh ta là sự biết ơn vì đã giúp đỡ và chăm sóc mình đi, vậy thì ngược lại, tình cảm của anh ta đối với cậu là dựa trên nền tảng gì? 13 tuổi thì cậu cũng mới chỉ là một đứa nhóc gần như vô tri, vậy vì lý do gì mà anh ta phải tốn công để tâm đến cậu?"

Vốn dĩ không cần Phó Diên Thăng phải nói ra, Thích Tự cũng rõ hơn ai hết, phần nhiều là bởi vì ba hắn.

Rất nhiều người ở xung quanh đối tốt với hắn, cũng là vì ba.

Nhưng với hắn, Hứa Kính không giống họ. Hắn không phải một cái máy không có cảm nhận, hắn cũng biết phân biệt chân tình và dối trá—dù cho Hứa Kính đối tốt với hắn vì hắn là con trai của Thích Nguyên Thành, thì sự kiên nhẫn và chân thành mà người này dành cho hắn vẫn là thật.

Bởi vậy khi nghe Phó Diên Thăng phân tích như vậy, hấn liền nổi nóng: "Hứa Kính không phải loại người hám lợi như thế."

"Thích Tự." Phó Diên Thăng bình tĩnh ngắt lời hấn, nói, "Không phải là tôi đang chọc ngoáy mối quan hệ giữa cậu và Hứa Kính, tôi chỉ muốn cậu thấy được rõ ràng, tâm trạng hiện tại của cậu là từ đâu mà ra."

Thích Tự nghẹn lời, dè chừng nhìn đối phương: "Anh nói tiếp đi."

Phó Diên Thăng: "Tôi nhớ cậu từng nói, anh ta chính là người kể với ba cậu về tôi đúng không?"

Thích Tự: "Ừm..."

Phó Diên Thăng: "Cậu nghĩ vì sao anh ta làm vậy?"

Thích Tự: "Vì lo cho tôi?"

Phó Diên Thăng lắc đầu cười: "Nếu là lo lắng, thì đã làm giống như ba cậu rồi—trực tiếp đến gặp tôi, xác nhận tôi không có vấn đề gì thì để yên cho cậu kết giao với tôi tiếp. Nhưng anh ta không làm vậy, mà lại chọn một thủ đoạn không mấy quang minh chính đại là đi mách với ba cậu."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Hành động này cho thấy hai điều: một, anh ta không dám cạnh tranh trực tiếp với tôi; hai, anh ta sợ mình không còn là người duy nhất có sức hưởng với cậu, cũng là sợ mất đi một phần sự tín nhiệm từ cậu—Cậu biết như vậy gọi là gì không?"

Thích Tự: "Là gì?"

Phó Diên Thăng: "Ý đồ thao túng."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng thu lại xúc xắc, nhìn Thích Tự nói: "Cậu nghĩ là Hứa Kính không biết những điều này sao? Có khi còn biết rõ là đằng khác,

nhưng tất nhiên anh ta sẽ không nói cho cậu, bởi vì từ trong tiềm thức, rất có thể anh ta hi vọng cậu mãi mãi chỉ là một đứa nhóc chưa trưởng thành, cho nên khi thấy cậu lừa mình để đi gặp tôi, anh ta mới sinh ra cảm mất mát, hay thậm chí là ghen ghét và tức giận. Mà tâm trạng của anh ta thì lại ảnh hưởng đến cậu, bởi vì cậu có quan tâm—nếu như không nhìn ra được những điếu này, cậu sẽ bị anh ta dắt mũi, ngược lại, nếu như phát hiện ra mình có thể dùng tình cảm để khống chế cậu, anh ta sẽ lợi dụng điếu này để thao túng cậu."

Thích Tự bối rối nhìn Phó Diên Thăng: "Đối với anh, lòng người chỉ có thể đo bản như vậy thôi sao?"

Phó Diên Thăng vẫn thẳng thắn đối mặt với hắn: "Đây không phải đo bản, mà là hiện thực, hoặc cũng có thể nói là bản năng của con người. Chỉ có trẻ con mới dễ dàng tin vào tình cảm thuần túy, còn thế giới của người trưởng thành vốn là tàn nhẫn như vậy, thế nhưng có tàn nhẫn đến đâu, cũng không thể cản trở việc cậu tiếp tục tín nhiệm Hứa Kính—nếu như sau khi nhìn ra tất cả những điếu này mà cậu vẫn cảm thấy anh ta đáng để mình tin tưởng."

Bàn tay để dưới bàn của Thích Tự hết nắm vào lại buông ra, giống như đang cố gắng tiếp nhận những điếu gọi là "hiện thực" này.

"So ra, ba cậu tinh táo hơn cậu nhiều." Phó Diên Thăng cười nói, "Biết vì sao lần kia gặp tôi, ba cậu lại nghĩ ý mời tôi kèm cặp cậu luôn không?"

Thích Tự: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Cũng giống như khi đế vương thời cổ đại tuyển trọng thần để phò tá người kế vị, dĩ nhiên ba cậu không mong Hứa Kính là người duy nhất có sức ảnh hưởng tới cậu, sự xuất hiện của tôi ít nhiều sẽ có tác dụng khống chế Hứa Kính, để anh ta không thể nào trở thành độc nhất vô nhị với cậu được. Chưa kể, tôi cũng đã thể hiện rất rõ nguyên tắc và thái độ của mình với ba cậu—tôi đồng ý ở cạnh cậu không phải vì để ý đến tài sản của ông ấy."

Thích Tụ thiền nghĩ, đây còn không phải chiêu trò nói chuyện của Phó Diên Thăng à?

Hắn là một cuộc đàm phán thương mại có giá 80,000NDT cơ mà, đã hiểu rõ ý nghĩ của ba hắn như thế, chẳng lẽ Phó Diên Thăng còn không biết đường nói những gì đối phương muốn nghe?

Hắn không thể nào tùy tiện tin tưởng được.

So ra, Thích Tụ vẫn muốn tin vào những gì ba hắn từng nói hơn—Cậu ta không nhắm đến con của hiện tại, mà là nhắm đến con của sau này.

Như để thể hiện chất vấn của mình, hắn hỏi ngược lại Phó Diên Thăng: "Chẳng phải anh cũng gây ảnh hưởng cho tôi qua những gì anh dạy à? Cũng hưởng lợi từ tôi đấy thôi? Nói thế thì anh khác gì Hứa Kính?"

Phó Diên Thăng cười cười, "Có điều này, khả năng cao là tôi với anh ta khác nhau đấy." Đối phương nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm giọng chầm chậm nói, "Tôi không mong cậu mãi là một đứa nhỏ, ngược lại, tôi còn mong cậu lớn mau lên."

Thích Tụ: "..."

*

Hai người hàn huyên ở Skyline suốt ba tiếng đồng hồ, lúc sau, Phó Diên Thăng gọi xe đưa Thích Tụ về khách sạn trước rồi mới rời đi.

Khi ấy đã là mười hai giờ khuya.

Thích Tụ tắm rửa xong, vẫn chưa thấy buồn ngủ, bèn ngồi trong phòng điếu hòa xem lại lịch sử chat giữa hắn và Sỡ Phức.

Từ lúc tạm biệt Sỡ Phức đến giờ, đầu hắn vẫn toàn là câu nói "Tôi mong cậu lớn mau lên" đầy mập mờ của đối phương...

Giờ phút ấy, Thích Tụ cảm giác như trong mình đang dấy lên một ngọn lửa, thiêu đốt hắn từ chân lên tới đỉnh đầu.

Nhớ lại đối phương với dáng vẻ tự tin như nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay khi nói chuyện, giọng điệu lúc thì trêu tức lúc lại đứng đắn, tất cả... đều khiến hắn vô cùng dễ tâm.

Nếu người này chỉ đơn thuần là Sỡ Phức, Thích Tự nhất định sẽ rất sùng bái, rất khâm phục, và chân chính coi đối phương như thầy của mình.

Chết ở chỗ, đối phương không chỉ là Sỡ Phức, mà còn là người đàn ông hôn nhân một năm về trước.

Thích Tự phát hiện ra, sau khi hợp hai người làm một, ranh giới giữa bọn họ cũng lập tức trở nên mờ hồ.

Từng lời đùa, từng cái sticker và từng cuộc nói chuyện mà bọn họ từng trao đổi với nhau mỗi ngày trên Wechat, bỗng nhiên như nhuốm đầy ái muội.

Thích Tự ngẫm đó, bình tĩnh nghĩ lại, có lẽ nào Phó Diên Thăng đã biết hắn là ai ngay từ đầu?

...Dù sao nếu muốn thì đối phương cũng hoàn toàn có khả năng khiến hắn không phát giác ra được.

Nhưng nếu Phó Diên Thăng đã biết, thì làm vậy để làm gì?

Suốt ba giờ đồng hồ ấy, Thích Tự cũng chẳng hề thấy người kia để lộ ra mục đích gì, giống như đối phương đồng ý ngẫm nói chuyện lâu như vậy đơn giản chỉ để giải đáp hết mọi thắc mắc của hắn.

Ngay cả lí luận về những mối quan hệ giao hữu sau đó, cũng là vì muốn giảng giải và khuyên nhủ hắn chứ không hơn.

Ngược lại, nếu áp dụng những lí luận này vào quan hệ giữa hắn và Phó Diên Thăng, thì rõ ràng chỉ toàn thấy mình cầu cạnh đối phương, còn ngoại trừ một lời "Tôi còn mong cậu lớn mau lên" kia, thì đối phương chưa từng biểu đạt bất cứ mong muốn nào khác.

Nhưng vấn đề là đối với Phó Diên Thăng, hấn phải thế nào thì mới được coi là "lớn"?

Trong lúc hấn còn đang thẫn người suy nghĩ, điện thoại bỗng rung lên.

Thích Tự luống cuống mở Wechat ra, là tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Tôi về đến nhà rồi, nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

Thích Tự gõ gõ xóa xóa một hồi trong khung chat, rốt cục cũng chỉ gửi đi một dòng "Ngủ ngon".

Chiều hôm sau, Thích Tự dành thời gian về nhà một chuyến nữa, tìm lại tấm danh thiếp đã ở trong ngăn kéo hơn năm nay, lần nữa xác nhận, hai người kia chính là một.

Đi sang phòng Thích Phong gõ cửa mà không thấy ai trả lời, Thích Tự mới xuống nhà hỏi Khương Oánh: "Mẹ, Tiểu Phong đi đâu rồi?"

"Nó với Lăng Khả đi Disney chơi rồi." Khương Oánh đang ngồi trên sofa xem tin tức.

"Trời nóng thế mà nó với Lăng Khả cũng đi Disney?" Thích Tự nhún mày, "Đi chơi hay đi đây vậy trời?"

"Hai hôm nữa mẹ định đưa Lăng Khả đến đài truyền hình thực tập rồi, chắc nó muốn tranh thủ đi chơi với Lăng Khả nốt mấy ngày này." Khương Oánh nhìn hấn, "Sao thế? Con có chuyện gì quan trọng cần tìm nó à?"

Thích Tự vờ vịt nói: "Cũng không có gì, con để con gọi điện cho nó vậy."

Nói xong bèn lên lầu, vào phòng mình rồi mới bấm gọi cho Thích Phong.

"—A lô!?" Thích Phong nhanh chóng bắt máy, nhưng có vẻ là đang ở chỗ đông người nên nghe rất ồn ào nhộn nhạo, "Anh hả? Sao đấy?"

"Anh có chuyện này muốn hỏi em." Thích Tụ vào đ̣ề ấ mới nói, "Năm ngoái, khoảng t ần tháng 4... hoặc tháng 5 gì đấy, có người nào, liên lạc với em không?"

"Hả? Tháng 4 năm ngoái á? Nhi ều lắm! Anh muốn hỏi người nào?" Thích Phong hỏi lại đ̣ây khó hiểu.

"Một người đàn ông, họ Phó." Thích Tụ tr ầm giọng nói.

"Anh nói cái gì cơ? Em không nghe rõ!" Thích Phong vừa nói với hấn vừa lớn tiếng mè nheo, "—Lăng Khả, tôi khát!"

"Anh hỏi là t ần cuối tháng 4 năm ngoái có người đàn ông họ Phó nào liên lạc với em không!? Hoặc là thêm bạn Wechat gì đấy!?" Thích Tụ lên giọng.

"Hở..." Bên kia khựng lại một chút, "Hình như không có đâu? Em chẳng có ấn tượng với ai như thế cả, mà lâu vậy r ồi ai mà nhớ..."

Thích Tụ: "..."

Thích Phong: "Sao tự dưng anh lại hỏi chuyện này?"

"Không có gì, mà thôi, em chơi tiếp đi..." Thích Tụ hơi ngừng lại r ồi nói tiếp, "Uống nhi ều nước một chút, cẩn thận không r ồi cảm nắng đấy."

Cúp điện thoại xong, Thích Tụ cũng an tâm hơn ph ần nào.

Dù sao lúc ấy Phó Diên Thăng chỉ đến xin số hộ người khác thôi mà, có khi... cũng chẳng quan tâm gì đâu...?

*

Tối đến, vừa về khách sạn thì gặp ngay Mạnh Văn Huy hai ngày nay chưa thấy mặt.

Ở trong nước không có rào cản, cũng chẳng sợ thiếu ti ền tiêu, Thích Tụ cứ nghĩ là Mạnh Văn Huy sẽ chơi rất vui vẻ, nhưng không ngờ vừa trông

thấy hẳn, thanh niên này đã lập tức mở miệng than thở: "Má nó chứ! Thích Tự, sao Hải Thành nóng vậy! Hôm qua tôi ra ngoài đi dạo một ngày là chịu hết nổi rồi, chỉ có ở trong khách sạn là sướng thôi!"

Thích Tự: "Thế thì cậu cứ ở trong khách sạn đi."

Mạnh Văn Huy vội la lên: "Vậy sao được! Ở lại khách sạn thì có khác gì bị ba tôi nhốt trong nhà đâu! Mãi mới thoát được, cậu đưa tôi đi chơi nhiều nhiều chút được không, chứ cấm rể ở cái khách sạn này hai tháng chắc tôi chán đến mức muốn người mất!"

Thích Tự cạ lời: "Thứ hai tôi đi làm rồi, lấy đâu ra thời gian đưa cậu đi chơi."

"Đi làm?" Mạnh Văn Huy nghe vậy bèn kích động gõ tay lên khoe cơ bắp siêu khủng của mình, "Cần tôi đi cùng không? Đi bảo vệ cậu ý!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhức đầu nói: "Đến công ti cùng lắm tôi cũng chỉ ngồi trong văn phòng đọc tài liệu, cậu bảo vệ tôi khỏi cái gì? Khỏi bị muỗi đốt à?"

Mạnh Văn Huy ủ rũ hạ tay xuống: "Ày! Thế thì tôi biết làm gì đây!"

Đang định nói thêm gì đó, thì điện thoại Thích Tự bỗng nhiên rung lên, hắn nhìn thấy thông báo hiển thị mà không khỏi sửng sốt.

"Tư Hàng?" Thích Tự nhận điện thoại, gọi tên của đối phương.

"A lô? Thích Tự hả? Ha ha, em nghe nói anh mới về nước à?"

"Nghe ai nói thế?" Thích Tự cười nhạt, nhanh chóng đổi giọng.

"Bố em chứ ai nữa!" Tư Hàng cười ha hả, "Anh trai, về đây là sân nhà của em rồi, ngày mai anh rảnh không? Em mở tiệc mừng anh về!"

Thích Tự thoáng nhìn sang Mạnh Văn Huy đang ủ rũ cúi đầu bên cạnh, ánh mắt bỗng lóe lên, nhướn mày nói: "Được đấy, à nhưng mà, anh dẫn

theo cả bạn được không?"

"Bạn nào vậy anh?" Tư Hàng hỏi.

"Bạn bên Mĩ, người Hoa." Thích Tự lại còn cường điệu thêm một câu, "Trước bọn anh còn mặc chung cái quần xà lỏn mà lớn đấy."

"Không thành vấn đề đâu là anh em cả, thêm người thêm vui chứ gì đâu!" Tư Hàng nói đầy hưng phấn, "Đề em Wechat địa chỉ cho anh, tối mai không gặp không về đâu đấy!"

Cúp điện thoại xong, Thích Tự ngoắc ngoắc ngón tay với Mạnh Văn Huy.

Mạnh Văn Huy như nhìn ra tia hi vọng từ trong mắt đối phương, lập tức xán lại: "Sao sao sao?"

Thích Tự cười nói: "Mai dẫn cậu đi chơi! Làm quen với mấy người bạn Hải Thành này rồi, hai tháng tới cậu chỉ việc chơi tung trời thôi."

Hai mắt Mạnh Văn Huy như sáng lên: "Ừ ưây gì mà xịn thế?"

"Có đi ầu..." Thích Tự ra vẻ khở tâm, "Mấy người bạn này của tôi bị cái hợm hĩnh đua đòi, lại còn thích kéo bè kết phái nữa, chúng ta ở nước ngoài về sợ là..."

Mạnh Văn Huy lập tức hiểu ý hẩn, trợn mắt nói: "Sợ cái gì chứ? Để mai tôi dẫn theo hai người anh em nữa, cho bọn họ một thân phận thật là hoành tráng thì sợ gì bị coi thường?"

Thích Tự vỗ vỗ cánh tay hẩn: "Vậy chuyện này trông cậy cả vào cậu nhé?"

Mạnh Văn Huy ưỡn ngực: "Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không để team hải ngoại bọn mình mất mặt!"

<Epilogue>

Một—

Phó: "Tôi còn mong em lớn nhanh lên."

7🐟: "Chờ tôi lớn lên làm gì? (◉_◉)"

Phó: "Làm chuyện của người lớn với nhau:)"

7🐟: "Xùy! BÔNG THIẾU GIA VẪN CÒN BÉ LẮM!
(͡° ͜ʖ ͡°) ͡⌵ ͡⌵ ͡⌵"

Hai—

7🍁: "Khả Khả! Anh tôi vừa gọi điện hỏi về người đàn ông kia! Giọng còn đằng đằng sát khí nữa! QAQ"

Lăng Khả: "Thế cậu trả lời thế nào?"

7🍁: "Tôi giả vờ không biết gì hết, nếu không tôi sợ sẽ bị anh ấy giết người diệt khẩu mất!"

Lăng Khả: "Làm tốt lắm 🍊"

7🍁: "Tui đúng là đỉnh o(͡° ͜ʖ ͡°)"

-

A/N: Có biến có biến~~! Biến đến r ồi đây!~

ps. Không ngược nhân vật chính ~ cam đoan chỉ có ngọt!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đoạn dưới này mình xàm, không có gì quan trọng đâu—

Đọc xong chương này thì mình đã lờ mờ hiểu ra vì sao trong văn án Hi Hi lại quote câu nói của Romain— "Chủ nghĩa anh hùng duy nhất trên thế gian này, chính là nhìn thấu đời mà vẫn yêu thương nó như vốn vậy."

Tự của hiện tại còn đơn thuần lắm, chưa phải Tự phức hắc để có thể quyết đấu với anh Phó đâu. Nhưng nếu các bạn để ý thì từ lúc gặp anh Phó, em ấy đã bắt đầu nhìn đời không chỉ với mỗi hai thái cực đúng/sai nữa, mà dần dần cũng biết nhìn đến cả động cơ và mục đích rồi. Mình tin là với khóa rèn trẻ phức hắc của F1S thì em ấy sẽ sớm khôn ngoan, sớm hắc hóa thành một đối thủ xứng tầm của Thầy thôi. Đặc biệt, đến khi nhìn thấu đời với những trắng đen lẫn lộn, nhìn thấu anh Thầy đó giờ ôn nhu dạy mình chiều mình hóa ra lại tiếp cận mình trên nền tảng của những cái bẫy và mục đích đi đầu tra của cá nhân rồi, mà em vẫn chấp nhận đời như vốn vậy, vẫn quyết định yêu thương người kia như vốn thế, thì em ấy còn chính là anh hùng.

Mình biết chắc hẳn mọi người đều đang rất háo hức đến ngày Tự phức hắc lên sàn, nhưng cũng đừng quên trân trọng những ngày tháng Cá nhỏ đơn thuần được anh Thầy "dưỡng thành" lúc này nhé, vì một khi đen rồi thì không thể trắng lại nữa đâu hahaa

Còn vì Hi đã cam đoan là sẽ không ngược cp chính nên mạn phép cảm nhận một chút về anh Phó đi. Điểm nhìn của anh Phó bị dừng lại từ chương 6, vì vậy giờ tuyến tình cảm từ phía anh đã phát triển đến đâu rồi thì mình không dám bàn, nhưng có một sự thật là nguyên nhân anh giảng lưới bắt Cá xuyên lục địa không có chỉ vì "Ồ cậu trai ấy thật thú vị", mà còn vì không cam tâm với việc bị một oắt con trên đũa (tuy rằng anh chính là người tình nguyện để mình bị cuốn theo), và nhiều hơn nữa là vì nhiệm vụ đi đầu tra mà anh được cái hội kín (có vẻ như dưới quyền chính phủ!?) kia giao cho. Xuất phát điểm khiến anh tiếp cận Cá nhỏ là giả dối, nhưng cả quá trình tương tác với nhau mình lại chẳng thấy anh giả tạo chút nào, thậm chí còn dạy em Tự rất tâm huyết đấy chứ. Cho nên mình đoán trong thời gian trò chuyện [read: yêu] mạng suốt một năm qua, việc anh ấy nhìn thấu tố chất của Tự, muốn dạy dỗ em ấy nên người là thật, sinh ra tính chiếm hữu cũng là thật, và nhen nhóm một thứ tình cảm mơ hồ trong lòng thì càng thật hơn—có thể hiện tại vẫn đang pha trộn cả những tính toán và mưu kế, nhưng

sau này chắc chắn sẽ chỉ còn là tình yêu thuần khiết thôi (không phải thì mình sang ăn vạ Hi là cùng okok).

Ban đầu mình vốn mặc định anh Phó là người tốt, vì anh là nhân vật chính mà, rồi dần dần mới ngộ ra— còn trẻ như vậy mà đã vậy vùng (thậm chí là chắc chắn) được trong cái ngành tài chính khắc nghiệt ấy thì quả nhiên là không đơn giản gì. Nhưng càng đọc về Phó Diên Thăng thì mình lại càng mê nhân vật này hơn, tam giác ngoại hình chiều cao bộ não năng lực hay tất cả những cái xuất chúng khác qua một bên, thì tam quan lập trường của anh đối với thế giới này còn làm mình yêu thích hơn cả (và mỗi lần anh giảng giải cho Tự thì chính mình cũng học hỏi được rất nhiều). Cho nên nếu bỏ qua tình tiết yêu đương đi, trong đời mà có được một mentor như thế này thì đúng là không còn gì bằng ;___;

Thật sự thì mình thích cách Hi cài cắm cái nhìn về thế giới của người trưởng thành vào truyện như thế này lắm lắm lắm, không sugarcoat hiện thực tàn nhẫn, nhưng cũng chẳng khiến truyện trở nên nặng nề vì sự thật là không khí truyện vẫn chưa bao giờ mất màu ái muội theo từng phát ngôn của anh Phó cả:)))

Thôi mình xàm rõ lắm như thế chủ yếu vì muốn cảm tạ trời đất vì đã không bỏ lỡ một cái hố tuyệt vời như này thôi, mới c26 mà mình đã thấy tất cả chờ đợi từ tháng 7 năm ngoái đều trở nên xứng đáng rồi:"))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 27: Lợi Ích Qua Lại

Sau khi về phòng, nhớ đến đề nghị của Phó Diên Thăng ở bar hôm qua, Thích Tự bèn liên lạc cho Trình Lệ Quân, nói thẳng là mình muốn tuyển trợ lý, bảo cô chuẩn bị một thông báo tuyển dụng để mình xem qua rồi đăng luôn lên trang chủ của MeiWei cũng như các web tìm việc khác.

Trình Lệ Quân nghe xong thì sửng sốt: "Ngài cần trợ lý để làm gì vậy? Nếu ngài có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng với tôi, mình tôi cũng có thể..."

"Trình tiểu thư, chị không nghe những gì tôi vừa nói sao?" Thích Tự thẳng thừng ngắt lời cô, nói với giọng điệu bình tĩnh mà lạnh lùng, "Hay ý chị là từ nay tôi muốn làm gì cũng phải báo cáo lý do với thư ký trước đã?"

"Là lỗi của tôi." Trình Lệ Quân nhanh chóng sửa sai, "Ngài có thể nói qua về yêu cầu tuyển người một chút được không?"

Thích Tự: "Độ tuổi 20-30, nam giới, có bằng thạc sĩ trở lên, ưu tiên chuyên ngành tài chính kế toán, kinh nghiệm hay chưa đều được, tiền lương sẽ bàn khi phỏng vấn."

Trình Lệ Quân xác nhận lại rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Thích Tự cứ nghĩ đối phương sẽ làm theo răm rắp, nhưng không ngờ vừa tắt ra thì đã nhận được điện thoại của giám đốc Tần.

"Tiểu Thích à, chú Tần đây." Đầu bên kia vang lên một giọng nói ôn hòa, còn rất tự nhiên và thân thiết, "Cháu đang ở khách sạn à?"

"Vâng, chú Tần vẫn khỏe chứ." Thích Tự lễ phép đáp lại như với mọi bậc cha chú khác.

Tần Hán Nghiêu cười ha hả tâm sự với hắn vài câu, xong mới đi vào vấn đề chính: "Chú vừa thấy Tiểu Trình bảo cháu muốn tuyển trợ lý hả, có vấn đề gì sao? Con bé làm việc không đến nơi đến chốn khiến cháu không hài lòng hả?"

Miệng thì đáp là không phải, nhưng Thích Tự quả thật đang vô cùng sôi máu với người kia.

Ở bên kia, Tần Hán Nghiêu vẫn đang nói tiếp: "Không sao, chuyện gì con bé nó không làm được thì cháu cứ nói thẳng với chú, chú sẽ giải quyết cho."

Thích Tự cười giả lả giải thích: "Chú Tần à, dù gì cháu cũng là con trai, có một thư kí nữ kề kề bên cạnh suốt cũng không tiện."

"Là vì lý do này sao?" Tần Hán Nghiêu nói như đã hiểu, "Thế để chú đổi cho một thư kí nam nhé?"

"Không cần đâu chú Tần." Thích Tự thẳng thừng từ chối, "Cháu muốn tự tuyển trợ lý riêng."

Tần Hán Nghiêu vẫn kiên nhẫn nói: "Chuyến này cháu về là để giải quyết vấn đề kinh doanh của MeiWei đúng không, mà lại chỉ ở có hai tháng, dùng người mới không hiểu gì về tình hình trong công ti thì sợ không thuận lợi đâu."

"Chuyện này thì không lo, cháu cũng không định tìm người toàn năng, chỉ cần người nào giúp cháu một tay làm mấy việc lật vật đơn giản thôi, nhân cơ hội này rèn luyện kỹ năng dùng người luôn." Thích Tự nhớ tới lưu ý mà Phó Diên Thăng đã nhắc mình, lại nói, "Với cả, chuyện ở công ti thì vẫn còn Trình tiểu thư nữa mà, có gì không hiểu, cháu sẽ trực tiếp hỏi chị ấy luôn."

Nghe ra Thích Tự cũng không hoàn toàn từ chối Trình Lệ Quân, thái độ của Tần Hán Nghiêu lập tức dịu đi hẳn: "Thằng bé này suy nghĩ chu đáo quá cơ, ha ha, được rồi, vậy để chú bảo Lệ Quân cứ làm theo chỉ thị của cháu."

Ngắt điện thoại xong, Thích Tụ vẫn mặc áo choàng tắm, đi đến bên cửa sổ sát sàn.

Lớp kính bóng loáng như gương phản chiếu lại thân hình cao ráo cùng diện mạo điển trai của chàng thanh niên, chỉ có đôi mắt trên gương mặt ấy đã không còn vẻ tươi cười, mà là nét thâm trầm đầy hiếu thảng.

*

Tối hôm sau, Thích Tụ dẫn Mạnh Văn Huy và hai vệ sĩ kia đến bữa tiệc của Tư Hàng.

Mạnh Văn Huy đã tạo ra cho bọn họ hai thân phận hoàn toàn mới, một là con trai của ông trùm bán lẻ nào đó ở nước ngoài, một là bạn học võ từ hồi tiểu học của Mạnh Văn Huy.

Thích Tụ nghe xong mà không ngừng được cười: "Tề đại ca mà biết cậu lấy tên ảnh đặt cho vệ sĩ thì tết năm sau cậu cứ liệu hồn."

Bối cảnh mà Mạnh Văn Huy dùng cho người thứ nhất chính là nhà họ Tề, con trai của Tề Thế Phong lớn hơn bọn họ khá khá nên cả hai đều gọi là Tề đại ca.

Mạnh Văn Huy cười hơ hớ: "Tề đại ca cũng có vẻ nước đầu, cậu không nói tôi không nói thì ai biết!"

Thích Tụ cười nhẹ một tiếng.

Mạnh Văn Huy lại hỏi hẩn người chuẩn bị gặp hôm nay là ai.

Thích Tụ nói: "Con trai một cô đồng lớn ở Tư Nguyên nhà tôi, với chắc còn không ít bạn bè của cậu ta nữa."

Mạnh Văn Huy thấy bảo có "không ít người" thì lại càng hưng phấn, cứ như thể Thích Tụ đang dẫn hắn đi đánh nhau chứ không phải đi chơi.

Club số 88 đường Hoài Kim, Hải Thành.

Với bên ngoài là một tòa nhà kín đáo với kiến trúc Baroque cổ và công vào lòng lấy đến từng chi tiết nhỏ — ít ai biết, đây chính là chốn tụ tập xa xỉ của các thiếu gia nhà giàu ở Hải Thành

Dưới tầng hầm la liệt xế xịn, bên trong thì người đẹp nhiều vô biên.

Sàn đá cẩm thạch màu đen phản chiếu ánh sáng từ chùm đèn pha lê trên trần, khiến người ta như cảm thấy mình đang bước trên nền trời sao lấp lánh.

Bên trong chia ra một bên là sảnh giải trí, một bên là dãy phòng riêng. Qua lớp cửa kính, Mạnh Văn Huy cũng phải giật mình khi thấy sông bạc và khu trò chơi lóa mắt.

"Uầy, thì ra chốn ăn chơi ở trong nước toàn ản kĩ thế này à? Hỏi sao tôi tự tìm mà không ra?"

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự tới một nơi thế này, trước kia hẳn chỉ quan hệ với người như Hứa Kính, nói kiểu Tư Hàng thì chính là "đơn thuần như một tờ giấy trắng".

Có đi đâu sau khi chứng kiến lối sống của Tư Hàng ở Seattle hè năm ngoái, Thích Tự đã xác định được kiểu nơi mà đối phương sẽ đưa mình đến, cho nên cũng chẳng bất ngờ gì.

Tư Hàng đã đặt sẵn phòng riêng, Thích Tự báo tên hẳn ở quầy xong thì được nhân viên phục vụ chu đáo dẫn đến tận nơi.

Tới một cửa phòng chạm khắc đầy những cảnh mẫu đơn màu bạc, nhân viên phục vụ cất lời: "Là phòng này."

Thích Tự vừa xuất hiện, Tư Hàng và đám bạn bên trong lập tức náo loạn.

"Uầy uầy uầy, soái ca —!"

"Wow, Tư Hàng, người anh em này của cậu đẹp trai thế!"

...

Bị những lời tán dương hô hào từ cả nam lẫn nữ ập tới xối xả, Thích Tự bỗng có cảm giác mình không khác gì Đường Tăng ở giữa một đàn yêu ma quỷ quái, bất cứ khi nào cũng có thể bị hút vào vòng hắc ám.

Nhưng mà đúng lúc này, nhìn thấy Mạnh Văn Huy cùng với... hai vệ sĩ cường tráng ở sau lưng Thích Tự xong, khí thế phách lối hào hùng của nhóm yêu ma cũng cứ thế mà rơi rụng

"Ha ha, mời vào mời vào!" Chỉ có mình Tư Hàng không sợ hãi, tiến thẳng về phía Thích Tự, ôm chào hỏi một cái rồi tò mò hỏi đối phương về thân phận của ba người đằng sau.

Thích Tự lần lượt giới thiệu bọn họ theo đúng những gì mà Mạnh Văn Huy đã soạn sẵn.

Tư Hàng nhìn hai vệ sĩ kia, có vẻ ngờ vực: "Đây đều là những người anh em... anh mặc chung xà lỏn mà lớn đó hả?"

"Đúng vậy." Thích Tự gật đầu, lại vỗ vỗ vai Mạnh Văn Huy nói, "Văn Huy có theo một vị võ sư Vịnh Xuân Quyển người Hoa từ nhỏ, võ nghệ cao cường lắm, mấy đứa bọn anh thì chơi với nhau từ bé cả."

Mạnh Văn Huy chìa ra cánh tay đầy xăm trổ, cười cười với Tư Hàng: "Xin chào xin chào, có cơ hội thì giao lưu học hỏi nhau tí hầy."

Tư Hàng: "...???"

Hai bên giới thiệu xong, Tư Hàng liền mời mấy người Mạnh Văn Huy ngồi xuống, không bao lâu sau đã có mấy cô nàng xinh đẹp đi vào tiếp rượu chơi bài cùng, Mạnh Văn Huy lập tức hớn hở ra mặt.

Là nhân vật chính của ngày hôm nay, Thích Tự dĩ nhiên bị Tư Hàng kéo vào ngồi chính giữa, bên cạnh cũng toàn là bạn bè thân thiết của hắn.

Trong số này hắn đã gặp Tần Hàn và Chu Lâm, Từ Nhất Chu hiện cũng có mặt, có điều là ngồi ở khá xa, giống như chỉ chờ Từ Hàng phân công gì là đi làm luôn, thấy Thích Tự nhìn sang cũng cười cười phất tay lại.

"Nghe bảo lần này anh ở lại Hải Thành hai tháng cơ à?" Từ Hàng hỏi.

Thích Tự ừ một tiếng đáp lại, nhận lấy cốc rượu Từ Hàng đưa cho rồi uống với cả bọn một vòng.

"Thế thì tốt quá, hai tháng này chúng ta có thể tụ tập nhiều một chút rồi!" Từ Hàng nhiệt tình nói.

"Sợ là anh không có thời gian ấy chứ." Thích Tự làm bộ khó xử, "Chuyến này về ba giao cho anh nhiều việc quá."

Từ Hàng bĩu môi: "Chú Thích làm gì mà kèm anh sát sao thế?"

"Cơ mà," Thích Tự chuyển lời, "Người anh em tên Mạnh Văn Huy kia của anh lại rảnh lắm, nếu em không phiền thì thỉnh thoảng cho cậu ấy bám càng đi chơi ké với được không?"

Từ Hàng thấy Thích Tự nhờ vả mình thì lập tức hào sảng nhận lời: "Được chứ, anh em của anh cũng là anh em của em, có gì đâu mà phiền."

Thái độ tự nhiên của đối phương bỗng khiến cho Thích Tự hơi sững sờ.

— Từ Hàng thích thú với việc được mình nhờ vả sao?

Thích Tự đột nhiên lại nhớ đến lí luận về những mối quan hệ giao hữu mà Phó Diên Thăng giảng giải cho hắn hôm trước.

Hắn vừa câu được câu chẳng tán gẫu với Từ Hàng, vừa bình tĩnh hình tượng lại.

Hắn nhớ hồi năm ngoái ở Seattle, Từ Hàng có đề nghị để Tiêu Dã chơi game với hắn, khiến Tần Hàn tị nạnh vì mình không có được đặc quyền như vậy; nhớ ngay cả lúc đi ngủ, Từ Hàng cũng không quên dặn Từ Nhất

Chu tiếp đãi, và thậm chí là trả luôn tiền phòng cho hắn; lại nhớ đến lúc ở trong bar, Tư Hàng còn sẵn sàng để bạn gái Bối Bối của mình hãm hại hắn...

Mặc dù hành động của đối phương có chút lỗ lã, khiến Thích Tự không tài nào chấp nhận nổi, nhưng nghĩ kĩ lại thì, dường như tất cả những việc mà Tư Hàng làm đều chỉ vì muốn hắn... vui lòng?

Lúc trước, Thích Tự chỉ chú ý đến cảm nhận của mình, cho nên mới thật sự không nghĩ nổi hành động của Tư Hàng. Đây là lần đầu tiên, hắn tỉnh táo suy nghĩ về động cơ khiến đối phương làm như vậy.

Chẳng lẽ, Tư Hàng thật sự khâm phục Thích Tự học hành giỏi giang, cũng thật sự kiêu ngạo vì có được một người bạn như vậy?

"Tư Hàng, ở đây có đồ ăn nóng không, chiều nay ăn cũng chưa ăn cơm." Thích Tự thử thăm dò lần nữa.

"Có chứ!" Tư Hàng vội vàng cầm lên ipad ở bên cạnh, "Ở đây có tất, anh muốn ăn gì? Để em gọi cho!"

Thích Tự cười cười: "Thế cho anh một bát cháo hải sản đi."

"Cháo hải sản thôi sao đủ? Thêm cả một phần tôm sông nữa nhé? Tôm thập tam hương ở đây là tuyệt nhất đấy anh!"

"Không cần đâu, ăn món đó be bét lắm."

"Bảo phục vụ bóc sẵn vỏ là được mà!"

"Vậy cậu thử hỏi giúp anh nhé!"

"OK anh!"

Nhìn Tư Hàng tất bật vì mình, Thích Tự bỗng nhiên cười lên.

Sau khi thay đổi quan điểm, Thích Tự cũng không còn thấy Tư Hàng khó chịu như trước nữa.

Hắn vẫn không quá ưa người này, nhưng Tư Hàng cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa với hắn—trái lại, một khi nắm được tính tình và nhu cầu của đối phương, hắn hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu ấy để đổi lấy lợi ích cho mình.

Giống như Sở Phúc đã nói, ở trong giai cấp này của bọn họ, bạn bè cũng chính là một dạng quan hệ vì lợi ích qua lại.

Mà đã là lợi ích qua lại, thì chẳng có cái gì gọi là vui với không vui hết.

Chẳng mất bao lâu, sơn hào hải vị mà Tư Hàng gọi cho hắn đã được mang lên, nào sủi cảo tôm nào lòng bò ướp, chất đầy hơn nửa cái bàn trước mặt Thích Tụ.

Thích Tụ nhắm một chút, rồi lại nâng chén với bọn họ một vòng.

Sân khấu nhỏ cách đó không xa liên tiếp có người thay phiên nhau lên hát, hiện tại đang là một cô nàng xinh xắn hát nhạc Nhật, hát xong còn hô lớn về phía Thích Tụ: "Chào mừng Thích Tụ về nước!"

Mọi người nghe vậy lại vỗ tay reo hò, khiến cho Thích Tụ thẳng thốt cảm thấy, hắn như thể trung tâm của thế giới này, và tất cả mọi người đều đang chỉ xoay quanh mình.

Cô nàng hát xong ngẩng xuống cạnh Tư Hàng, dịu dàng hỏi: "Tư Hàng, em hát được không?"

"Hỏi anh làm gì, có hỏi thì phải hỏi Thích Tụ chứ." Tư Hàng quay ra nhìn Thích Tụ, nheo mắt cười hỏi, "Anh thấy cô ấy hát được hay không được?"

"Cũng không tệ." Thích Tụ cười cười nhìn sang cô nàng kia một chút, nhận ra đây hình như không phải là "Bối Bối" hồi năm ngoái, bèn hỏi Tư Hàng, "Người yêu mới đấy à?"

Hiếm khi nào thấy Thích Tụ nở nụ cười với một cô gái như vậy, Tư Hàng lập tức nói: "Nếu anh thích..."

"Khỏi." Thích Tự cười ha hả từ chối, "Giữ lại cho mình đi."

Tư Hàng: "..."

Trong phòng kín ồn ào, Thích Tự cầm cốc lên hướng về phía Tư Hàng, cụng li với hắn: "Cảm ơn cậu vì bữa tiệc hôm nay."

"Cảm ơn gì chứ anh!" Tư Hàng bất ngờ để lộ vẻ ngượng ngùng.

Thích Tự khoác vai đối phương, ra vẻ thân thiết nói: "Nào anh rảnh rang lại tụ tập tiếp đi, nhớ kể anh thêm về mấy thứ vui vui của các cậu, nhưng mà anh nghe không hiểu thì cũng đừng có cười anh đấy."

"Có em ở đây, ai dám cười anh?" Tư Hàng hừ một tiếng, bỗng nhiên bắt đầu bày tỏ chân tình, "Anh giỏi giang như vậy, em còn sợ anh coi thường, không muốn chơi cùng ấy chứ..."

Thích Tự đầu môi nói: "Làm gì có chuyện."

Điện thoại trong túi rung lên một cái, Thích Tự mò ra xem, là tin nhắn từ Số Phức.

F1S: "Từ Nhất Chu bảo vừa gặp cậu, đang ở đâu đấy?"

Đang định nhắn lại, ngoài cửa bỗng nhiên ồn ào, có người hô lên: "Tư Hàng, Vĩ Diệp tới này!"

Tư Hàng lập tức đứng dậy ra đón, Thích Tự không biết bọn họ đang nói đến ai, chỉ ngẩn yên trên sofa neho mắt nhìn người vừa tới.

Một thanh niên trạc tuổi bọn họ, dáng người cao lớn, lông mày rậm mắt hẹp dài, nét mặt đầy kiêu căng.

Tư Hàng đi ra cụng tay với hắn, sau đó bắt đầu mở miệng oán trách: "Đã bảo hẹn chiều mà bảy giờ mới mò tới là thế nào đấy anh?"

Nghe nói năng có vẻ thân thiết, chứng tỏ quan hệ cũng không tầm thường.

"Ha ha, tại tự dưng nhà lại có việc đột xuất, mà cũng muộn có tí chứ đấy." Thanh niên vừa nói vừa nghênh ngang đi vào, trông thấy Thích Tự ng ồi trên sofa thì mắt bỗng sáng lên, "Ủ uây Tư Hàng, chú mày kiếm đâu ra được thằng nhóc mình tinh đẹp vậy?"

Cả hội: "..."

Thanh niên kia vẫn chưa biết mình vừa vạ miệng, lại nhìn Thích Tự chằm chằm: "Bông hoa này đã có chủ chưa thế?"

Vừa dứt lời, hai vệ sĩ Thích Tự dẫn theo đứng bật dậy, trừng mắt nhìn thanh niên nọ đầy hung hãn.

Tư Hàng lúc này mới giật mình "đị" một tiếng, mắ người kia: "Đường Vĩ Diệp anh ăn nói bừa bãi nó vừa thôi! Thằng nhóc mình tinh cái đầu anh ý! Đây là Thích Tự bạn em đấy!"

Cả hội nghe Tư Hàng mắ Đường Vĩ Diệp mà cười ồ lên.

B ầu không khí nhanh chóng dịu lại, Tư Hàng vội vàng giới thiệu cho Thích Tự: "Đây là một người anh em khác của em, tên Đường Vĩ Diệp, anh đừng chấp anh ta nói lung tung nhé." Xong lại quát Đường Vĩ Diệp, "Anh còn không mau qua đây xin lỗi Thích Tự đi à!"

Đường Vĩ Diệp bị Tư Hàng quạc cho như thế nhưng không hề xấu hổ ngượng ngùng, ngược lại còn càng thêm phấn khởi, "Xin lỗi, cho tôi xin lỗi..." Hắn đi tới, nhận lấy cốc rượu mà Chu Lâm vừa rót đầy cho, ánh mắt tia thẳng đến Thích Tự đầy ả ý, "Tại tôi có mắt như mù, haha, chén này coi như phạt tôi đi!"

Thích Tự cười nhạt nhìn hắn, không sợ hãi cũng không tức giận.

Thấy đối phương uống cạn chén rượu kia xong, hắn mới tỏ vẻ rộng lượng "Ừ" một tiếng.

<Epilogue>

Một—

Tư Hàng: "Đây đều là những người anh em anh mặc chung quần xà lỏn mà lớn ấy hả?"

Thích Tự *cười nhẹ*: "Đúng vậy."

Tư Hàng: "Em tin mới lạ! Đồ vật như này chung quần với anh thế quái nào được! QAQ"

Hai—

Đường Vĩ Diệp: "Bông hoa này đã có chủ chưa vậy?"

Hai vệ sĩ lập tức đứng dậy.

Đường Vĩ Diệp: "Đệt, còn tận hai chủ luôn!"

-

A/N: Bắt đầu thấy Cá đen chưa? Hãy trân trọng Cá nhỏ đơn thuần đáng yêu của trước kia! Sau này sẽ không quay lại được nữa đâu~~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi không có nói điều... từ hồi vào V chương nào cũng 4K+ thật 🙄

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 28: Thăm Dò Chút Đỉnh

Đường Vĩ Diệp nhân thế ngỗ xuống cạnh Thích Tự, còn gọi Tư Hàng đến giới thiệu cẩn thận lại cho mình về người kia.

Nghe vậy, Tư Hàng bắt đầu nỗ lực gia cảnh với trình độ của Thích Tự như được mùa, thiếu đi đầu tả hấn thành một nhân vật siêu phàm nào đó.

Đường Vĩ Diệp trêu hấn: "Tư Hàng lợi hại nha, sao mà nhóc quen được một người bạn khủng thế?"

Vừa nói vừa trắng trợn tia Thích Tự, vừa nói vừa giơ tay ra: "Nào, Thích Tự, chính thức làm quen cái nhĩ, tôi là Đường Vĩ Diệp, anh em tốt của Tư Hàng."

Chu Lân ở bên cạnh còn bổ sung một câu, "Đường Khải Nhất Khí là của nhà Đường Vĩ Diệp đó anh."

Đường Khải Nhất Khí? Sản xuất ô tô?

Thích Tự nhướng mày, đưa tay ra bắt với Đường Vĩ Diệp.

Không ngờ bắt mãi mấy giây, Đường Vĩ Diệp vẫn chưa chịu thả, mãi đến khi thấy Thích Tự sần mặt lại, mới hơi bóp tay hấn một cái rồi buông ra.

"Năm nay Thích Tự bao tuổi rồi?" Thấy chén đối phương đã vơi, Đường Vĩ Diệp rót đầy rồi sáp lại chỗ Thích Tự, khiến chân hai người gần như đụng chạm đến nơi.

"20." Bên trái vẫn còn Tư Hàng, hấn cũng không dịch đi đâu được nữa, chỉ có thể tiếp tục trò chuyện với người kia.

"Hê, vậy là nhỏ hơn tôi 2 tuổi." Đường Vĩ Diệp dúm cốc rượu vào tay hắn, hỏi, "Về nước lâu chưa? Ở lại Hải Thành bao lâu?"

"Hôm kia, hai tháng."

"Mới về à? Ở nước ngoài chắc cũng chả có mấy đồ ăn ngon đâu nhỉ? Hải Thành này thì nhiều lắm, cậu thích ăn đồ gì? Hôm nào tôi dẫn cậu đi ăn nhé?"

Thích Tự còn chưa trả lời lại, Mạnh Văn Huy đang đánh bài ở bên cạnh đã không nghe nổi nữa, quay ra bảo: "Ừa anh trai, ai bảo anh là nước ngoài không có đồ ăn ngon thế? Gia đình tôi mở nhà hàng bên đấy đấy, mời toàn đầu bếp xịn trong nước sang nhé, đừng có nghĩ bọn tôi bên đấy như kiểu hủ lậu kiết xác lắm vậy, ai chứ Thích Tự ấy mà, từ nhỏ muốn ăn gì là mẹ tôi đâu bảo đầu bếp đến nấu cho hết nhé!"

"Ha ha." Đường Vĩ Diệp cười hỏi, "Anh bạn này là ai vậy?"

Tư Hàng nhanh chóng giới thiệu Mạnh Văn Huy cùng cả hai vệ sĩ đi cùng cho hắn, nói là bạn của Thích Tự.

Đường Vĩ Diệp ò lên một tiếng, lại nhìn về phía Thích Tự, hỏi: "Cậu thích đua xe không? Nhà tôi có một trường đua tư nhân ở phía bắc Hải Thành gần Tô Tinh đấy... À đúng rồi, còn có cả đường đua cho go-kart nữa, chơi vui lắm, ở nước ngoài chắc cậu không chơi bao giờ phải không?"

Mạnh Văn Huy hào hứng xen vào: "Đường đua go-kart á?"

Biết là bạn của Thích Tự, Đường Vĩ Diệp nở mặt giải thích nhiệt tình, rồi mời cả hắn luôn. Mà Mạnh Văn Huy thì dĩ nhiên liền vui vẻ nhận lời.

Đường Vĩ Diệp cứ nghĩ giải quyết được Mạnh Văn Huy thì cũng giải quyết luôn được Thích Tự rồi, bèn quay ra hỏi Thích Tự: "Ngày mai rảnh không? Cậu đi cùng luôn chứ?"

Thích Tự vượt ve cốc rượu, làm bộ khó xử nhìn về phía Tư Hàng ở bên trái: "Tư Hàng..."

Được giọng đi đầu nhờ vả này của thỏa mãn hư vinh, Tư Hàng lập tức quay ra giải vây: "Đường Vĩ Diệp, lần này Thích Tự về là để giải quyết công việc thay ba, người ta bận rộn lắm chứ rảnh đâu, anh đừng có phiền nữa!"

Đường Vĩ Diệp ngượng ngùng nhấp một hớp rượu, ngẩng một lúc bỗng nhiên lời điện thoại ra: "Thích Tự, mình add Wechat đi!"

Thích Tự sửng sốt, lúc này mới nhớ ra mình còn chưa trả lời Phó Diên Thăng.

Có đi đầu Đường Vĩ Diệp cũng không để hấn kịp nhấn lại, vừa add xong Wechat đã lại lời kéo hỏi tiếp: "Ở bên kia cậu hay giải trí thế nào?"

Thích Tự: "..."

*

Sau nửa tiếng ngẩng nói chuyện, Thích Tự rốt cục không chịu được nữa, bèn lấy lý do đi toilet để ra ngoài hít thở một chút.

Vừa ra khỏi phòng kín, nụ cười trên mặt hấn cũng tắt ngúm.

Từ lúc Đường Vĩ Diệp mở miệng với hấn khi vào cửa, Thích Tự đã nhận ra người này có ý với mình, chỉ là hấn không thể nào ngờ, đối phương lại chèo kéo mình một cách lộ liễu như vậy.

Ngay cả hơi lạnh 18°C của đi đầu hòa cũng không át đi nỗi độ nóng kinh tởm mà đối phương tủa ra vô tội vạ trong đó...

Nếu không vì muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ hữu nghị với Tư Hàng, Thích Tự thiếu đi đầu đã đuổi thẳng cổ Đường Vĩ Diệp tránh xa mình ra rỗi.

Thích Tự vẩy nước lạnh lên mặt, hòng lấy lại tỉnh táo cho bản thân một chút.

Nếu như một năm trước hấn còn hoài nghi tính hướng của bản thân, thì hành vi của Đường Vĩ Diệp hôm nay đã giúp hấn nhận thức được rõ ràng

quan điểm của mình về phương diện này.

Nhưng cùng lúc này, Thích Tự cũng cảm thấy có chút mê man.

—Nếu đã không gay, tại sao hắn lại có thể tiếp nhận nụ hôn của Phó Diên Thăng?

Trong khi rõ ràng cùng là nam, thậm chí so với Đường Vĩ Diệp, Phó Diên Thăng còn cao lớn hơn, chín chắn hơn, vị... đàn ông lại càng rõ rệt hơn.

Thích Tự lắc lắc đầu, lời điện thoại ra, do dự một lát rồi nhấn lại cho Phó Diên Thăng: "Đi gặp bạn, ở club số 88 đường Hoài Kim."

Đối phương trả lời gần như trong tức khắc.

F1S: "Vẫn đang ở đây à? Có cần tôi tới đón không?"

Tự: "Anh đang rảnh à?"

F1S: "Ừm."

Tự: "Vậy anh đến đi."

Ra khỏi toilet, Thích Tự bất ngờ thấy một vệ sĩ đi cùng hắn hôm nay đang đứng đợi ngoài cửa.

Không khỏi khâm phục độ chuyên nghiệp của đối phương, hắn cất lời hỏi: "Anh tên gì vậy?"

"Vương Mãnh." Người kia đáp.

Thích Tự gật gật đầu, sau đó bảo: "Quay lại đi, đừng để bọn họ nhìn ra vấn đề"

Để Tư Hàng biết được mình đến tiệc của hắn mà còn mang theo vệ sĩ, nhờ mà nảy sinh mâu thuẫn thì hỏng.

Sau khi quay lại phòng kín, Thích Tự chơi với bọn họ thêm mấy ván bài rồi quay ra bảo Tư Hàng ngày mai mình còn có việc, cho nên phải về trước.

Đường Vĩ Diệp móc chìa khóa xe ra, ân cần nói: "Cậu ở đâu? Cần tôi đưa về không?"

Thích Tự nhìn sang hắn, cười nói: "Anh uống bao nhiêu rượu như vậy rồi mà vẫn lái được à?"

Đường Vĩ Diệp cười đáp: "VẬY... gọi người lái thuê? Tôi về cùng cậu?"

Thấy đối phương tấn công không buông tha, Thích Tự rốt cục không nhịn được nữa, nói: "Anh Đường này, nếu tình anh là bạn của Tư Hàng nên tôi thẳng thắn khuyên anh một câu, làm bạn thì được, nhưng đừng tốn công tán tỉnh tôi làm gì, chúng ta không có cùng hứng thú đâu."

Hắn nói mà còn cố ý nhấn mạnh, để cho Tư Hàng ở bên cạnh cũng nghe được.

Đường Vĩ Diệp không khỏi sửng sờ, mặt mũi rốt cục cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Tư Hàng thấy hắn kinh ngạc như vậy mà lại hả hê: "Đấy nhé, nghe thẳng chưa? Anh Tự nhà này là người thẳng thắn, giận lên thì không có nề nang gì đâu! Bớt bớt lại đi, anh đi chỗ khác thì không tia nổi ai à hay sao? Đừng có làm mất hòa khí anh em!"

Đường Vĩ Diệp ỉu xiu lảng đi, không nói thêm gì nữa.

Hai vệ sĩ thấy Thích Tự đứng dậy cũng định đi theo, nhưng sợ Tư Hàng nhìn ra vấn đề, Thích Tự bèn cố ý nói: "Mấy cậu cũng lâu rồi chưa được về nước mà, cứ ở lại chơi thêm đi, tôi gọi xe về khách sạn trước, không phải lo."

Nói xong quay ra tạm biệt cả hội rồi rời đi trước.

Đi khỏi phòng kín, Thích Tự lấy điện thoại ra mới thấy Phó Diên Thăng đã nhắn cho mình một tin từ hai mươi phút trước.

F1S: "Tôi chờ cậu trước cửa hàng tiện lợi đối diện club, ra thì báo."

Thích Tự đi ra ngoài mới biết, trời còn đang lất phất mưa.

Bầu không khí ẩm ướt, không còn khô nóng như ban ngày, nhưng vẫn có chút ngọt ngào.

Qua làn mưa bụi, hắt quả nhiên trông thấy một cửa hàng tiện lợi 24h ở bên đường, hắt ra ánh đèn sáng choang.

Bên dưới mái hiên ngoài cửa hàng có một người đàn ông cao dong dỏng đang đứng, ánh đèn hắt ra soi được một bên mặt, cho thấy đó chính là Phó Diên Thăng.

Thích Tự đi qua đường, chậm rãi hướng về phía đối phương.

Có vẻ người kia cũng đã thấy hắn, nhưng không hề thay đổi thế đứng, chỉ có ánh lửa đỏ rực được kẹp giữa hai ngón tay là nhẹ nhàng di chuyển trong trời đêm theo từng động tác hút thuốc của hắn.

Đợi Thích Tự tới gần, Phó Diên Thăng mới trầm giọng hỏi: "Xong rồi à?"

Hiện tại đã là 12 giờ đêm, Thích Tự nói đùa: "Thầy Phó, dịch vụ đưa đón này hình như không có trong hợp đồng nhỉ?"

Phó Diên Thăng dập khói, ném điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh, hỏi hắn: "Cậu không muốn tôi tới đón à? Thế còn nhắn địa chỉ làm gì?"

Thích Tự: "...???"

Phó Diên Thăng không nói nhảm tiếp với hắn, thấy có chiếc taxi đang tới liền vẫy lại: "Về luôn đi."

Thích Tự sống sờ, cứ thế v ề luôn? Bọn họ còn chưa nói chuyện được hai câu mà.

Phó Diên Thăng không muốn hỏi mình gặp ai, hay có cái gì mới không à?

Trong lúc hấn còn ngây ra như phỗng, chiếc xe kia đã đỗ lại trước mặt bọn họ.

Phó Diên Thăng mở lên một cái ô màu đen, thấy hấn vẫn ngẩn người đứng đó thì bật cười: "Đại thiếu gia, không định lên xe à, hay còn chờ tôi mở cửa cho nữa?"

Thích Tự bu ồm bực quay ra mở cửa r ồi lên xe.

Kết quả là Phó Diên Thăng cũng chui vào ng ồi cạnh luôn.

"Sao anh cũng lên?" Thích Tự buộc phải ng ồi dịch ra.

"Đưa cậu v ề khách sạn chứ sao, không phải cậu gọi tôi đến là vì thế à?" Phó Diên Thăng đáp lại như đương nhiên, sau đó quay ra nói địa chỉ cho bác tài.

Thích Tự ghen ngào thảng thốt, bắt đầu hoài nghi việc mình gọi đối phương tới đây có phải sai l ầm hay không... Khoan đã!

Hấn giật mình nhớ ra, rõ ràng là người này chủ động đề nghị đến đón mình cơ mà!

Đệt! Nhất định là tại hấn uống nhi ều quá hóa lú, bỏ lỡ mất cơ hội phản pháo r ồi!

Đang quen ng ồi trong xe riêng rộng rãi, lòng xe taxi chật chội khiến Thích Tự thân cao chân dài không khỏi cảm thấy bức bối.

Hấn lại bắt đầu suy tư, rốt cục người đàn ông này tốt với mình như vậy, là vì cái gì kia chứ...

Cứ cho là quan hệ của bọn họ đã vượt qua giới hạn phục vụ và được phục vụ ở trong hợp đồng, thì Phó Diên Thăng cũng đâu cần nửa đêm đội mưa đi đón hân như vậy?

Mà khoan, Thích Tự chợt nghĩ ra điều gì đó.

Có khi nào người này...

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng bỗng nhiên quay ra ngửi hân một cái, sau đó cau mày nói: "Cậu uống bao nhiêu rượu vậy?"

Tự nhiên thấy tim hân mất một nhịp, Thích Tự phải đè giọng xuống ra vẻ bình tĩnh: "Nhiều lắm."

Phó Diên Thăng rời mắt đi, cười khẩy một tiếng: "Thảo nào vừa gặp tôi đã gọi "Thầy", bình thường có bao giờ thấy cậu chủ động gọi thế đâu."

Thích Tự: "..."

Bộ máy trong đầu Thích Tự bỗng nhiên chạy hết công suất, như thể vừa được rót vào cả một bình bôi trơn.

Nhớ đến hai lần Phó Diên Thăng khen mình đẹp lúc trong bar, lại nhớ đến trải nghiệm bị người cùng giới "tấn công" nhiệt tình hồi này, Thích Tự không thể không bắt đầu hoài nghi...

Có khi nào, người đàn ông này cũng thích hân giống Đường Vĩ Diệp?

—Kiểu như trước kia người này đã đi đầu tra về Thích Tự, sau được Từ Nhất Chu giới thiệu cho thì tình cờ phát hiện ra đây chính là người mình từng hôn trong bar, thế rồi bắt đầu nghĩ ra đủ đường giúp đỡ, đối tốt với hân.

Nếu vậy, chẳng lẽ thứ mà người này nhắm đến... là thân xác của hân??

!!?

Thích Tụ nhận thức rất rõ về mị lực của bản thân, tuy sẽ thường xuyên thu hút ong bướm phiền phức, nhưng đây cũng chính là thứ vũ khí có khả năng mê hoặc lòng người, nếu không thì hẳn đã chẳng lợi dụng điểm này để đuổi mấy người có ý đồ câu dẫn em trai đi.

Hắn giả vờ lơ đãng liếc sang Phó Diên Thăng một chút, nghĩ bụng, hay là... thử thăm dò đối phương một chút?

Cũng không biết có phải do tác dụng của c ãn hay không, Thích Tụ bỗng nhiên lại thấy hưng phấn với ý nghĩ này.

Cơ mà, thử thế nào đây?

Từ khi gặp mặt đến giờ, tuy có khen hắn đẹp trai thật, nhưng Phó Diên Thăng cũng chưa vượt qua giới hạn bao giờ.

...Mượn rượu giả điên?

Thích Tụ nhắm mắt lại, hơi nhú mày, ra vẻ không được thoải mái cho lắm.

Phó Diên Thăng quả nhiên quan tâm hỏi: "Khó chịu à?"

Thích Tụ "ừm" một tiếng xong, lại nhú mày sâu hơn nữa.

Phó Diên Thăng im lặng một lát, sau đó nói: "Lát về thì nghỉ ngơi sớm đi."

Thích Tụ: "???"

Chỉ có thế? Không quan tâm thăm thiết hơn à?

Đã đang bận bu ãn bực, tài xế bỗng dừng lại cua gấp, khiến hắn mất đà ngã nhào về phía đối phương.

Ngửi được hương nước hoa phật thủ nhàn nhạt trên người Phó Diên Thăng, hô hấp của Thích Tụ bỗng trở nên gấp gáp. Đang tính có nên mượn thế câu dẫn luôn hay không, thì tài xế đột nhiên phanh đánh hự.

—Cú phanh gấp thiếu đi đầu lắc cho Thích Tụ ới ngay tại chỗ!

Phó Diên Thăng đỡ hấn ng ỡ lại tử tế, hỏi: "Không sao chứ?"

Lúc này, Thích Tụ đã sớm không còn để ý đến việc thăm vớỉ chẳ dò, vị c ần xộc lên từ dạ dày khiến hấn khó chịu đến mức chỉ muốn chửi đm— còn giả say cái mẹ gì nữa? Hình như hấn say thật r ỡ còn đâu!

Một khi say cảm nhận từ các giác quan đầu như bị phóng đại, suốt nửa chuyển còn lại, Thích Tụ chỉ thấy mình như đang ng ỡ trên một con thuyền lắc lư, mỗi lần xe dừng xe đi là một lần Thích Tụ thấy hoa mắt chóng mặt thêm.

Hành xác mãi rốt cục cũng về đến khách sạn, lúc xuống xe Thích Tụ còn thấy chân như rùn cả ra.

Phó Diên Thăng còn đứng cạnh khoanh tay, phán một câu xanh rờn: "Tửu lượng có thể mà cũng đòi uống nhi ầu?"

Thích Tụ thiếu đi đầu tức muốn hộc máu, giận dỗi phất tay: "Anh về được r ỡ!"

Phó Diên Thăng liếc hấn: "Cậu có đứng vững được nữa không vậy? Thôi được r ỡ, đã giúp thì giúp cho trót, để tôi đưa cậu lên."

Thích Tụ cắn răng nói: "Khỏi!"

Phó Diên Thăng thở dài: "Thôi không phải g ồng, mặt sắp trắng bệch ra như tờ giấy r ỡ kia kìa." Nói xong li ền tiến đến đỡ lấy eo hấn.

"...!!!"

Lúc này Thích Tụ mới nhớ ra kế hoạch câu dẫn trọng đại của mình!

Vừa để đối phương đỡ mình, trong lòng lại vừa như nổi trống, nhớ như tên Phó này đúng là gay, r ỡ muốn ra tay thật thì hấn thoát thân thế nào đây?

Hiện tại hắn vừa uống rượu, đầu nặng chân nhẹ, nhìn là thấy không đánh lại được đối phương rồi!

Mãi suy nghĩ miên man, Phó Diên Thăng đã đưa hắn lên tầng rồi vào phòng từ lúc nào.

Nhịp tim Thích Tự càng ngày càng tăng tốc.

Đây chẳng phải chính là dẫn sói vào nhà đấy à?

Nhỡ thế thật, hắn mà từ chối thì chắc là họ Phó này cũng không dám làm gì đâu?

Đối phương biết ba hắn là ai, nếu dám làm gì, ba chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh ta!!

Phó Diên Thăng đỡ đối phương ngồi xuống giường, rót cho một cốc nước nóng rồi lại đi vò khăn ấm đưa hắn.

"Sao rồi? Đỡ chưa?"

Uống nước với lau mặt xong, Thích Tự quả nhiên đã thấy khá hơn nhiều.

Có đi đâu, sao trông Phó Diên Thăng vẫn bình tĩnh vậy?

Chẳng lẽ là do hắn câu dẫn chưa đủ?

Thích Tự siết lấy khăn mặt, rũ mắt nói: "Thầy, cho tôi thêm một chai rượu đi, tôi muốn uống nữa."

Phó Diên Thăng đột nhiên cau mày: "Giờ chúng hả? Mai đi làm rồi mà nửa đêm vẫn còn phóng đăng thế này à!"

Thích Tự: "...???"

Cmn... anh bảo ai phóng đăng cơ!!!???

Phó Diên Thăng cũng không để ý ánh nhìn chăm chăm của đối phương, mạnh mẽ nắm vai ấn đối phương nằm xuống, đắp chăn xong ra lệnh: "Mau ngủ đi."

Lát sau, người kia đi rót một chén nước đặt ở đầu giường, rồi dặn hần: "Tôi về đây, sáng mai dậy nhớ tắm đi đấy, người toàn mùi rượu."

Nửa phút sau, Thích Tự nghe thấy tiếng Phó Diên Thăng đóng cửa rồi đi.

Hần chậm rãi thở ra một hơi, không phải vì trút được gánh nặng hay gì, mà tuy có hơi vỡ mộng vì kế hoạch thất bại, nhưng biểu hiện của Phó Diên Thăng đêm nay lại khiến hần rất yên tâm.

Người đàn ông này, quả thật là một chính nhân quân tử mà.

Thích Tự nhắm mắt lại, nhớ đến câu nói "chim khôn biết chọn cây đậu" của ba mà không khỏi chờ mong... nếu mình thể hiện tốt, Phó Diên Thăng sẽ tiếp tục ở bên cạnh mình chứ?

*

Nhờ có trận say nhẹ nhẹ, Thích Tự lại thuận lợi đi đầu chỉnh được đồng hồ sinh học của mình.

7h30 sáng thứ hai, hần tỉnh dậy, tắm rửa, thay quần áo đi làm rồi sáng khoái xuống tầng dưới ăn lót dạ.

Trong lúc đó, Trình Lệ Quân cũng gọi điện đến, nói 8h30 sẽ có mặt ở khách sạn đón hần đi làm.

Thích Tự đồng ý xong, lại vào Wechat nhìn khung trò chuyện với Sở Phúc, tin nhắn cuối cùng vẫn là lúc đối phương đến đón hần.

Thích Tự vừa ăn cháo, vừa nhắn tin chào hỏi người kia một câu: "Chào buổi sáng, cảm ơn vì tối qua."

F1S: "Không cần khách khí."

F1S: "Cậu say rượu đáng yêu ra phết."

Thích Tự: "..."

8h30, Trình Lệ Quân đến, sau khi lên xe thì báo cáo cho hắn về một vài công việc của hôm nay.

"Nhân ngày đầu tiên ngài đến công ti, giám đốc Tần định mở một cuộc họp để trưởng các phòng ban làm quen với ngài, thấy hứng thú với bộ phận nào thì ngài có thể xuống tận nơi tìm hiểu thêm."

"Được rồi." Thích Tự gật đầu, lại hỏi, "Việc tuyển trợ lý đến đâu rồi?"

Trình Lệ Quân lập tức đưa ra một chèn sơ yếu lý lịch: "Tính đến hạn cuối là 12 giờ đêm qua, có tổng cộng 12 người dự tuyển nộp CV, tôi đã chọn ra được 7 người phù hợp với yêu cầu của ngài. Ngài cứ xem qua, ưng hồ sơ nào thì để tôi email gọi bọn họ tới phỏng vấn."

<Epilogue>

Nhân vật lái xe qua-đường: "Ngại quá, tự dừng lại thành best trợ thủ."

Phó Diên Thăng, sau khi rời khách sạn: "Fắc, con cá nhỏ say rượu này, muốn thách thức tính tự chủ của anh đấy à! (Bực bội, nghe người ta gọi Thầy mà lỗ cứng ngay tại chỗ#)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Định lực của anh Phó quá xịn =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 29: Tổng Tài Bá Đạo

Thích Tự nhận lấy tập CV, tiện tay lật qua một chút rồi đưa trả: "Lát nữa chị gửi lại tôi hồ sơ của cả 12 người đi, tôi sẽ tự chọn."

Trình Lệ Quân sửng sốt, tuy nhận ra lời này của Thích Tự giống như đang chất vấn việc cô làm, nhưng vì đã có kinh nghiệm đau thương từ hai lần trước, cho nên chỉ "Vâng" rồi cũng không nhiều lời nữa.

Trụ sở MeiWei Hải Thành nằm tại một tòa nhà công sở cao tầng trung gần rìa quận Kim Dung, chủ yếu là văn phòng của bộ phận quản lý, tiêu thụ và kỹ thuật trong nước, chiếm tổng cộng ba tầng trong tòa nhà.

8h40 sáng.

Một cô nàng trẻ tuổi mặc đồng công sở cặm theo bữa sáng nhẹ, ra khỏi thang máy, tiến đến cổng MeiWei, mặt mũi lơ đãng uể oải dí ngón tay vào chỗ quét rồi tap thẻ đi vào.

Đi ngay phía sau là một nhân viên nữ lớn tuổi hơn, thấy bộ dạng như chết trôi này của đối phương bèn cười nói: "Tiểu Quách, nay thiếu ngủ à?"

Tiểu Quách, tên thật Quách Xảo, là nhân viên hành chính của bộ phận lễ tân, nghe vậy thì thở dài nói: "Haiz, tối qua đọc tiểu thuyết tới tận 2 giờ sáng lận, muốn ngừng mà không ngừng không nổi..."

"Tiểu thuyết gì vậy?" Người hỏi phía sau là Lý Tiểu Cầm của phòng tài chính kế toán.

"Hề hề" Quách Xảo ngượng ngùng, "Tiểu thuyết mạng về tổng tài bá đạo ấy mà..."

Lý Tiểu Cầm cười rình rích, trêu người kia: "Lại anh tổng tài cao ráo đẹp trai trẻ tuổi lãnh đạm với tất cả cảm mến mình nữ chính chứ gì? Rõ ràng đồ siêu đồ vẹo rồi mà nhất quyết không chịu thừa nhận! Khiến nữ chính hiểu lầm anh ta vô tâm với mình, nhưng sau lưng thì làm đủ mọi cách để giữ cô ấy lại bên cạnh, có phải không?"

Quách Xảo nghe đối phương đúc kết sâu sắc như thế xong, thì kích động gật gù lia lịa: "Chuẩn quá chuẩn quá! Tiểu Cầm, chị am hiểu dữ vậy!"

"Chị cô cũng "từng trải" rồi chứ sao!" Lý Tiểu Cầm nháy mắt với đối phương, nhưng thoáng cái đã lại nghiêm túc, "Nhưng mà chị khuyên một câu, đừng có say mê quá, dạng tiểu thuyết này chỉ lừa được mấy đứa chưa biết mùi đời như cô thôi, ngoài hiện thực thì đào đâu ra vị tổng tài bá đạo nào như thế." Nói đoạn, còn xích lại gần Quách Xảo thêm thì, "Chỉ có mấy sếp chưa 50 mà đã hói như giám đốc Tần thôi!"

Quách Xảo bùm miệng cười khúc khích, sau như nhớ ra gì đó lại nhỏ giọng nói: "À nhưng em nghe bảo, con trai một cổ đông lớn của MeiWei chuẩn bị đến công ti mình thị sát đấy, không biết có đẹp trai không nhỉ..."

Để chuẩn bị nghênh đón, giám đốc Tần cắt cử cả thư kí riêng của mình đi, tuần trước lại còn gửi đến để dọn đồ giúp, có thể thấy là vô cùng coi trọng người này.

Lý Tiểu Cầm cốc nhẹ lên trán Quách Xảo, cười mắng: "Mơ đẹp quá ha, cứ nhớ con trai của quản lí Khâu đi, chắc cũng rửa đó!"

Quách Xảo dẫu môi, mặt đúng vỡ mộng: "Vâng..."

Sau khi Lý Tiểu Cầm rời đi, Quách Xảo quay ra tưới chậu cây cảnh trước cổng rồi về bàn lễ tân, vừa gặm bánh bao vừa lúi điện thoại ra, lẳng lẽ lên app đọc truyện.

Rạng sáng nay đang đọc đến đoạn nam chính nhận ra nữ chính yêu thầm mình, lạnh lùng đề nghị bao nuôi cô, còn nói nếu đối phương ngoan ngoãn nghe lời thì thỉnh thoảng sẽ ban cho một nụ hôn làm phần thưởng... khiến Quách Xảo không khỏi quần quéo vằn vẹo trong chăn vì kích động!

Cũng không biết rốt cục nữ chính có đồng ý không ta...

Vừa giờ được chương mới nhất ra, thì Quách Xảo nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa vào: "Thích tổng, phòng làm việc của ngài nằm ở tầng này..."

Quách Xảo ngẩng đầu lên, trông thấy phó phòng Trình của bên PR đang đi vào, theo sau chính là...

...!!!

Bánh bao trên tay rơi thẳng xuống đất.

Trình Lệ Quân mỉm cười đi tới, giới thiệu với Quách Xảo: "Tiểu Quách, đây chính là Thích tổng, bắt đầu làm việc từ hôm nay cho đến hết hai tháng tới, em ra chào hỏi nhé." Dứt lời lại quay ra giới thiệu cho Thích Tự, "Thích tổng, đây là Quách Xảo của bộ phận lễ tân, lát nữa cô ấy sẽ giúp ngài đăng kí vân tay để ra vào cho tiện."

Chàng trai trẻ mặc bộ âu phục hè màu đen, một tay hút túi, giữ nguyên nét mặt quay ra gật đầu với Quách Xảo một cái.

Quách Xảo thẳng thốt, cảm thấy như vị tổng tài bá đạo vừa mới bước ra khỏi tiểu thuyết, đi đến trước mặt cô...

"Thích tổng, để tôi dẫn ngài đi gặp giám đốc Tàn." Tiếng nói của hai người dần dần đi xa.

Lúc này, Quách Xảo mới hứ hờn giờ tay áp lấy hai má nóng bừng, trái tim bắt đầu đập điên loạn—130, 150, sau 5 giây thì đã lên thẳng 180!

Á á á á á—!!!

Đẹp trai quá má ơi!!!

*

Trình Lê Quân gõ gõ cửa phòng giám đốc, Tần Hán Nghiêu đã đợi sẵn bên trong, nghe được liền đáp: "Vào đi."

Trông thấy Thích Tự, Tần Hán Nghiêu hớn hở ra mặt: "Lần đầu tiên chú gặp cháu đấy! Đúng là tuần tú nhỏ nhà ghê! Ngồi đi, ba cháu vẫn khỏe chứ?"

...

Hàn huyền tâm 10 phút, Tần Hán Nghiêu chủ động hỏi Thích Tự về những yêu cầu cho chuyến này đến công ti, liệt kê đủ loại quyền lợi mà hắn có, rồi cuối cùng chốt lại: "Có vấn đề gì thì cứ tìm chú." Xong xuôi mới để Trình Lê Quân dẫn Thích Tự về phòng làm việc của hắn.

Phòng của Thích Tự nằm ngay cạnh phòng Giám đốc, nhìn thẳng ra một loạt công trình kiến trúc trứ danh của quận Kim Dung, tâm nhìn rất đẹp.

Trình Lê Quân giúp hắn mở máy tính, rồi chỉ vào một biểu tượng trên màn hình: "Thích tổng, phòng làm việc của tôi ở tầng dưới, ngài cần gì thì có thể điện thoại hoặc dùng phần mềm này để gọi cho tôi, trong đây cũng có cả phương thức liên lạc của tất cả nhân viên đang làm nhiệm vụ."

Thích Tự gật đầu: "Tôi biết rồi."

Trình Lê Quân lại nói: "Lát xuống tôi sẽ chuyển tiếp CV của tất cả các ứng viên đến email của ngài. 10 giờ có cuộc họp, 9h50 tôi sẽ lên."

Bàn giao xong, Trình Lê Quân cũng lui ra ngoài luôn.

Thích Tự tranh thủ đi tìm Quách Xảo để đăng ký vân tay, nhân tiện hỏi: "Nhà vệ sinh của công ti ở đâu vậy?"

Quách Xảo mặt mũi đỏ bừng: "Ra, ra ra ngoài cửa rẽ phải là tới..."

Thích Tự đảo mắt một vòng, lại hỏi: "Vẫn còn pantry?"

(*pantry: khu phòng pha trà uống nước để đồ ăn và một số vật dụng khác như bát đĩa cốc chén máy pha cafe v.v. để nhân viên văn phòng tự

phục vụ)

Quách Xảo liếc tới liếc lui né tránh ánh mắt: "Ờ, ở ở phía sau phòng tài chính, bên trong có cafe, trà lọc... Thích, Thích tổng muốn uống cafe sao? Tôi tôi có thể đi pha cho..."

Thích Tự nhú mày, nhân viên tiếp đón này bị nói lắp à?

"Không cần đâu, cảm ơn." Hấn lạnh lùng nói.

Kết quả hấn vừa mới nói xong, cô nàng kia chỉ "hức" một tiếng rồi run rẩy đi thẳng.

Thích Tự không thể nào hiểu được, hấn cũng đoán vì mình còn trẻ, mới đến có thể sẽ không được ai coi ra gì, nên đã chuẩn bị tâm lý từ trước, cân nhắc cẩn trọng để từ lời nói cho đến hành động đều cho thấy mình đến đây làm lãnh đạo một cách nghiêm túc.

Cứ tưởng cô nàng này thấy thế sẽ nổi lòng tôn kính, nhưng mà biểu hiện si mê vừa rồi... là thế quái nào vậy?

Về phòng, thấy hòm thư đã nhận được hơn chục email từ Trình Lệ Quân, Thích Tự bèn mở ra đọc kĩ từng cái một.

Quả thực, cả 5 người bị Trình Lệ Quân loại đi đầu không đáp ứng đủ tiêu chí mà hấn đề ra, nhưng Thích Tự lại để ý đến một người trong số đó, tên Ngô Song, năm nay 23 tuổi, mặc dù chỉ mới tốt nghiệp đại học, nhưng là tốt nghiệp từ đại học T.

Thích Tự nhớ mang máng, hình như Phó Diên Thăng cũng tốt nghiệp từ đại học T.

Hấn không khỏi chú ý, vì vậy cũng cho CV này vào danh sách duyệt, mặt khác lại loại đi 3 trong số 7 hồ sơ được chọn, rồi mới gửi cho Trình Lệ Quân gọi mấy người kia đến phỏng vấn.

10h vào họp, quản lí cấp cao của chi nhánh đầu có mặt đông đủ, bao gồm cả Khâu Minh Dương.

Thích Tự biết ông ta, dù đã nhiều năm không gặp, nhưng vừa nhìn vẫn nhận ra luôn, bèn cất lời chào hỏi "chú Khâu".

Người đàn ông đã hơn 50 tuổi, khuôn mặt hơi mập, hai mắt sáng quắc.

"Cháu là... Thích Tự?" Khâu Minh Dương có vẻ ngạc nhiên khi thấy hắn ở phòng họp, vui vẻ nói, "Sao cháu lại ở đây? Mới về nước à?"

Bởi vì Thích Tự hoài nghi bộ phận sản xuất dưới quyền Khâu Minh Dương có vấn đề, cho nên ba hắn không hề nói với đối phương về chuyến đi đầu tra lần này của hắn.

Thích Tự chủ động bắt chuyện, rồi mỉm cười giải thích: "Cháu học xong năm hai rồi, nghỉ hè năm nay được ba cho về rèn luyện một chuyến."

"Khá lắm." Khâu Minh Dương vỗ vỗ vai hắn, cảm thán, "Chả mấy chốc đã lớn tướng thế này rồi, đẹp trai nho nhã quá cơ... Ba cháu vẫn khỏe chứ?"

Thích Tự khách khí nói: "Dạ, cảm ơn chú đã quan tâm."

Nghe được cuộc trò chuyện giữa Khâu Minh Dương và Thích Tự, những người khác cũng nhìn sang đây tò mò, mãi đến khi giám đốc Tần chính thức giới thiệu trên bàn họp, tất cả mới biết về thân phận của hắn.

Tần Hán Nghiêu cũng thông báo, hai tháng tới Thích Tự sẽ tìm hiểu về tình hình hoạt động của từng bộ phận trong công ti, hi vọng mọi người đều cho thấy thiện chí hợp tác của mình.

Hắn nói rất uyển chuyển, nhưng các quản lí đều có thể nghe ra đây chính là người mà hội đồng quản trị cử xuống để thị sát. Có đi đâu đối mặt với một Thích Tự mới gần 20, bọn họ dường như cũng chẳng sợ sệt gì, chỉ tỏ vẻ nhiệt tình hoan nghênh hắn.

Tiếp đó, trưởng các phòng ban lần lượt báo cáo về những hạng mục quan trọng trong tháng rồi với Tần Hán Nghiêu, Thích Tự nghe rồi nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cũng viết xuống một vài ghi chú.

Hắn phát hiện ra, có thể vì Khâu Minh Dương cũng là một cổ đông nhỏ của MeiWei, cho nên Tần Hán Nghiêu dường như rất kính trọng người này.

Cuộc họp kéo dài hai tiếng, lúc ra về, Khâu Minh Dương lại tới vỗ vỗ vai Thích Tự, thân thiết nói: "Thích Tự, chú đi trước nhé, có gì thắc mắc thì cứ đến tìm chú."

Văn phòng trung tâm của bộ phận sản xuất nằm ở vùng ngoại ô phía nam Hải Thành chứ không phải đây, cho nên Khâu Minh Dương cũng chỉ đến trụ sở MeiWei để họp ban lãnh đạo hàng tháng.

Hắn nghĩ ra gì đó, lại nói: "À phải rồi, con trai chú cũng đang làm việc ở MeiWei, sần sần tuổi cháu đấy, bao giờ rảnh để chú giới thiệu cho hai đứa làm quen nhé."

Thích Tự đồng ý một tiếng rồi nghĩ bụng, trùng hợp ghê, hắn cũng đang nóng lòng muốn gặp người bạn đại học với anh ba của Chương Thừa Tuyên đây...

Ra khỏi phòng họp, Thích Tự yêu cầu Trình Lệ Quân tổng hợp lại số sách cùng tất cả văn kiện quan trọng của công ti trong vòng một năm qua rồi mang đến phòng làm việc của mình.

Trình Lệ Quân sửng sốt: "Tất cả trong vòng một năm?"

"Đúng vậy." Thích Tự nhìn cô, còn thản nhiên bổ sung một câu, "Trước mắt cứ một năm cái đã."

"Vâng, vâng." Trình Lệ Quân trấn tĩnh lại bản thân, rồi hỏi, "Thích tổng, bữa trưa ngài muốn dùng gì?"

Thích Tự hỏi lại: "Bình thường mọi người trong công ti ăn gì?"

Trình Lệ Quân: "Có người đặt sẵn, người nào chưa đặt thì ăn ngoài, chỉ e là ngài không quen ăn những đồ này, dưới tầng cũng có nhà hàng thương mại, nhưng giờ này sợ hơi đông... Tôi nghĩ ngày đầu tiên đi làm chắc cũng chưa quá bận, nên định gọi xe đưa ngài đến ăn ở một khách sạn gần đây..."

Thích Tự nói: "Không cần biết đãi như vậy đâu, chị xuống tầng mua giúp tôi một phần cơm lên đây là được."

Trình Lệ Quân hỏi: "Ngài có muốn tránh món gì không?"

Thích Tự: "Không, chị thấy có gì thì mua."

Nửa tiếng sau, Trình Lệ Quân mua lên cho hắn một phần cơm thịt bò hạt dẻ, cùng một cốc cafe.

Ngày đầu tiên đi làm, Thích Tự bên ngoài giả bộ lãnh đạm là thế, nhưng thực chất trong lòng cũng không khỏi tập tễnh. Nhìn phần cơm hộp kia, hắn nhớ ra mình chưa từng đăng gì lên Moments, bèn kích động chụp một tấm up luôn.

Caption ghi: Cơm văn phòng~

Đăng xong, Thích Tự bắt đầu cầm đũa lên ăn.

Nhưng chưa đầy năm phút, hắn đã ảo não buông đũa, nhận ra hình như mình cũng có món muốn tránh thật.

Đang rầu rĩ không biết có nên ra ngoài ăn chút gì hay không, thì chuông điện thoại đột nhiên đổ.

Thích Tự liếc một cái, vội vàng cầm lên nghe.

"Ngày đầu đi làm đã quen chưa?" Giọng nói của Phó Diên Thăng vang lên từ đầu bên kia.

"Cũng được." Thích Tự vừa nói vừa xếp lại hộp cơm.

Phó Diên Thăng hỏi: "Tôi qua uống nhĩ ầu thế mà nay không đau đầu à?"

Thích Tự nghịch nghịch cốc cafe trên bàn, cười nói: "Không, tinh thần của tôi hơi bị ổn đấy."

Phó Diên Thăng: "Chắc chắc, đúng là thanh niên h ồi phục tốt thật."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng: "Anh nói như thế mình già lắm không bằng..."

Phó Diên Thăng: "Tôi khen đái bôi vậy thôi."

Thích Tự hơi ngả người ra ghế, không hề nhận ra khuôn mặt căng thẳng sáng giờ của mình rốt cục cũng giãn ra, thậm chí còn lộ ra nét cười thản nhiên, hắn nói tiếp, "Sáng nay vào họp gặp được mấy quản lí cấp cao trong MeiWei, có vẻ toàn cáo già thôi."

Phó Diên Thăng: "Vậy cáo nhỏ cậu có sợ không?"

Thích Tự dựng ngược lông mày: "Anh gọi ai là cáo nhỏ cơ!?"

Phó Diên Thăng ồmột tiếng, nghiêm giọng sửa sai: "Nh ầm, không phải cáo nhỏ, là cá nhỏ mới đúng."

Thích Tự: "...???"

Đang tăng xông muốn phản bác, thì đột nhiên nhận được một cuộc điện khác.

Thích Tự thấy tên người gọi, bèn nói luôn với Phó Diên Thăng: "Có người tìm tôi, không nói với anh nữa."

Phó Diên Thăng: "..."

Ấn nhận cuộc điện kia xong, giọng nói của Hứa Kính cũng lập tức vang lên: "Cơm trưa đấy hả? Anh tưởng cậu không thích ăn hạt dẻ mà?"

<Epilogue>

Một—

Wechat Moments của Thích Tự:

Bài đăng đầu tiên: Những ngày tháng trải nghiệm cuộc sống của tổng tài bá đạo

Cơm hộp giản dị.jpg

Vui vẻ~

Mọi người:...

Hai—

[Group Toán học]

Số Phức: "Thái tử MeiWei đang tuyển trợ lí, rảnh thì đi ứng tuyển cho anh."

Mũ 2: "Em mới tốt nghiệp đại học mà, có đủ tiêu chí đâu."

Số Phức: "Cậu được, đừng tự coi thường bản thân mình, cứ thử đi."

Mũ 2: "???"

-

vtrans by xiandzg

Thiên la địa võng is real:)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 30: Ngồi Cùng Sao Mạng

"Trải nghiệm cuộc sống văn phòng một chút mà anh." Thích Tự giải thích, hỏi, "Mà sao anh biết em không thích ăn hạt dẻ?"

Hứa Kính cười cười: "Chả có lần dẫn cậu đi xem "Othello" ở nhà hát Metropolitan, lúc ra thấy bên đường có người Hoa bán hạt dẻ rang đường nên anh mua cho một túi bé bé, mà ăn được một miếng xong cậu chê vị kì nên thấy hết cho anh giải quyết đồng còn lại là gì."

Thích Tự lục lọi trí nhớ một hồi, cũng mang máng là có sự việc này, chẳng qua đã rất nhiều năm rồi, không ngờ Hứa Kính vẫn nhớ rõ như vậy.

Trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, nghĩ đến vẻ mặt mất mát lúc Hứa Kính rời khỏi quán bar hôm ấy, hẳn lại không đành lòng, hỏi: "Anh xong việc ở Yến Thành rồi à?"

"Ừ, vừa về đến sân bay, mở điện thoại lên thì thấy cậu đăng tấm hình kia." Hứa Kính cười nói, "Thì ra cậu cũng biết đến sự tồn tại của Moments cơ đấy."

"Phải hòa nhập với cộng đồng thôi anh." Thích Tự cong cong khóe miệng, hỏi, "Tối nay đi ăn với em không?"

"Ồ?" Hứa Kính thả một câu nhẹ tênh, "Tôi nay không có hẹn với bạn mạng à?"

Thích Tự bất ngờ bị dội cho nhen hòng.

Cũng may Hứa Kính không để hấn xấu hổ quá lâu mà nói luôn: "Chiều cậu cứ tan đi rồi anh qua MeiWei đón, còn hộp cơm hạt dẻ kia, không ăn được thì đừng ăn, bảo Trình Lệ Quân đi mua cho món khác ấy."

Đúng lúc vừa cúp điện thoại thì Trình Lệ Quân cũng ôm theo một chồng giấy tờ dày cộp đi vào: "Thích tổng, đây là tài liệu mà ngài yêu cầu, phòng văn thư có sao lưu hồ sơ, tôi sợ ngài muốn xem gấp nên mang tạm bản dự phòng này lên trước."

Thích Tự thấy cô nhanh nhẹn như vậy thì rất mừng: "Đề đây đi."

Trình Lệ Quân thoáng nhìn qua hộp cơm trên bàn chưa vội được bao nhiêu đã bị đóng lại, chủ động hỏi: "Cơm này không hợp khẩu vị của ngài sao?"

Thích Tự giật mình, cũng không vòng vo nữa mà thừa nhận: "Ngại quá, tôi không thích ăn hạt dẻ."

Trình Lệ Quân: "Không vấn đề, có gì lần sau ngài cứ nói thẳng, để tôi đi mua phần cơm khác cho ngài."

Thích Tự hơi rũ mắt: "Vất cả cho chị rồi."

Sau khi Trình Lệ Quân rời đi, Thích Tự không khỏi thất thẩn một lát.

Hắn nhận ra dường như mọi người xung quanh đều có thể đoán ra đi đâu hắn muốn, thậm chí chỉ qua ánh mắt, sự đổi giọng lơ đãng trong lúc nói chuyện, hay là những biểu hiện không hề đáng kể khác, cũng biết được hắn muốn gì, và rồi thỏa mãn hắn.

Hứa Kính cũng thế, Trình Lệ Quân cũng vậy.

Hắn không biết là do mình thể hiện quá rõ, hay là do họ quá nhạy cảm.

Cũng không phải hắn bài xích gì chuyện này — ai mà chẳng muốn được người ta quan tâm hầu hạ để ý chu đáo như vậy? — chỉ là Thích Tự đột nhiên nhận ra, con người ta rất dễ sẽ bị những hầu hạ này làm cho mù mị.

Giống như vừa rồi khi Trình Lệ Quân chủ động đề nghị mua lại cơm cho hắn, trong thoáng chốc, Thích Tự đã cảm thấy người này thật ra cũng

không đến nỗi nào, rất biết để ý, thậm chí còn kiểm điểm lại xem có phải bản thân đã quá khắt khe với cô r ồi hay không.

—Chỉ với một hành động nhỏ như đi mua cơm mà Trình Lệ Quân đã khiến hấn buông lỏng cảnh giác, r ồi đến khi những hành động nhỏ này ngày một nhiều thì sao? Dần dần len lỏi vào sinh hoạt của hấn thì sao? Có phải hấn sẽ bất giác coi đối phương trở thành một người thân thiết đáng để tin tưởng và mở lòng?

Giống như... cách Hứa Kính đã dần trở thành một người anh trai đối với hấn.

Lí do cũng chỉ là vì từ trong tiềm thức, hấn vẫn nghĩ ngoài ba mẹ anh em máu mủ ra thì đáng lí sẽ không có ai đối xử với mình tốt như vậy, cho dù hấn có là con trai tử phú đi chăng nữa.

Nói như vậy, thì chẳng lẽ là hấn cũng bị sự quan tâm của Hứa Kính làm cho mù mịt r ồi? Lòng tin mà hấn dành cho đối phương có phải đã vượt quá phạm vi bình thường hay không?

...!

Chính Thích Tự cũng không khỏi ngạc nhiên với nghi hoặc của mình, lấy lại tỉnh táo xong thì bắt đầu quay ra đổ vạ cho Phó Diên Thăng—tất cả chỉ tại cái lí luận về kết giao bạn bè của người này mà hấn đột nhiên quay ra nghi ngờ về những mối quan hệ xung quanh trong vô thức, không khác gì hoang tưởng!

Thích Tự lắc lắc đầu, hòng lắc luôn cả mấy ý nghĩ này đi.

Lúc sau, Trình Lệ Quân quay lại với một hộp cơm mới, cũng không biết có phải đổi sang nhà hàng khác ngon hơn hay không mà cả hộp lẫn cơm trông đều xịn hơn nhiều.

Thích Tự ăn một chút thì bắt đầu giờ ch ồng tài liệu kia ra xem.

Khoảng 3h chiều, Tần Hán Nghiêu đến tìm hần, vừa vào cửa đã liếc thấy cả loạt tài liệu bày ra trên bàn làm việc, cười nói: "Hăng hái vậy?"

Thích Tự định đứng dậy thì Tần Hán Nghiêu đã nói: "Bình tĩnh, cứ ngồi đi, chú đến báo một tiếng thôi, lãnh đạo các phòng ban đã thông báo với toàn bộ nhân viên về việc cháu đến công ti làm việc rồi, có một vài quản lý cấp thấp chưa gặp cháu nên chú bảo tối nay mấy đứa đi ăn với nhau một bữa đi, đều là thanh niên 20 30 thôi. Cháu làm quen rồi sau này có việc tìm họ cũng tiện hơn."

Thích Tự ngạc nhiên, giữa trưa hần lại vừa mới hẹn Hứa Kính xong, sao giám đốc Tần không báo sớm một tiếng đi?

Có đi đâu đường như đối phương không phải đến để thương lượng, mà là để thông báo thì đúng hơn.

Thích Tự cân nhắc một chút, cũng nhanh chóng xác định là gặp mặt người trong công ti quan trọng hơn cái hẹn với Hứa Kính, cho nên bèn nhận lời đồng ý.

Đợi giám đốc Tần đi rồi, hần mới cầm điện thoại lên nhắn cho Hứa Kính một tin: "Tối nay giám đốc Tần lại xếp cho em lịch đi liên hoan với một vài quản lý cấp thấp, chúng ta đổi qua ngày khác đi ăn được không?"

Hứa Kính không nhắn lại, cũng không biết có phải do đang bận hay không.

Thích Tự chợt thấy áy náy không thôi, đây không phải là lần đầu tiên xảy ra tình huống đột xuất như vậy, trước đây hần vốn chẳng lẩn tránh gì, chỉ là đúng lúc này...

Thích Tự cầm điện thoại trong tay, bỗng dưng không còn tâm trí đâu làm việc.

—Nếu như phát hiện mình có thể dùng tình cảm để thao túng cậu, anh ta sẽ càng lợi dụng điểm này.

Trong đầu hiện ra lời phân tích của Phó Diên Thăng tối đó, Thích Tự chợt thấy tim hơi thít lại, ngỡ ngàng nhận ra mình đã một lần nữa quay lại vấn đề hoang tưởng này, mới không nhin được mà chửi tục một tiếng.

Thế mà tên kia còn dám nói là không li gián khích bác!?

Thích Tự nhấn vào khung chat với Số Phức, gửi liên tiếp ba phát sticker.

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

Tự: [Tuzki lắc đầu cu ồng.gif]

...

Spam xong, tâm tình dịu đi phần nào, Thích Tự lại gửi cho Hứa Kính một câu: "Hay là đi ăn khuya một bữa?"

Gần đến giờ tan làm, Hứa Kính mới trả lời tin nhắn của hắn: "Vừa họp xong, giờ mới thấy, thế nào cũng được, liên hoan xong thì gọi anh."

Thích Tự thở dài một hơi, lại thấy Phó Diên Thăng nhấn lại cho mình trên Wechat.

F1S: "?"

F1S: "Đang đi làm mà còn làm nũng cái gì đấy."

F1S: "Tối về sẽ gọi cho cậu sau."

Thích Tự: "...???"

Mẹ nhà anh, anh bảo ai làm nũng!!!?

*

Khoảng 6h, Trình Lệ Quân tới đón Thích Tụ đến quán ăn tổ chức liên hoan.

Địa điểm cách công ti khoảng 2km, lúc Thích Tụ với Trình Lệ Quân đến nơi thì phần lớn đầu đã có mặt.

Đúng như Tần Hán Nghiêu đã nói, toàn bộ đầu là người trẻ, lớn nhất cũng chưa quá 40. Trình Lệ Quân giới thiệu cho hẳn từng người một, từ phó phòng Sales, phó phòng Marketing, phó phòng Thiết kế, phó phòng Kiểm định Chất lượng, phó các phòng vân vân và mây mây, có cả phòng Nhân sự và Tài chính - Kế toán.

Phản ứng của bọn họ khi trông thấy Thích Tụ cũng không giống với mấy vị lãnh đạo đứng tuổi h ấ sáng, dù sao thì ngoài cái chức giám đốc tạm thời ra, Thích Tụ còn sở hữu vẻ ngoài không khác gì diễn viên người nổi tiếng, khiến cho cả mấy chị gái lớn tuổi hơn cũng phải che miệng xì xào ôi đẹp trai xịu.

Trình Lệ Quân nhìn quanh một h ấ, sau đó quay ra hỏi quản lí Phương của phòng Marketing: "Đào Đào vẫn chưa đến à?"

Quản lí Phương cầm điện thoại trên tay: "Gọi r ấ gọi r ấ, cô ấy bảo đang đến."

Thích Tụ hỏi: "Đào Đào là ai?"

Quản lí Phương giải thích: "Là người đẹp sao mạng kí kết làm Marketing cho MeiWei, lần nào lên stream cũng thu hút được cả triệu người theo dõi, mấy dịp quan trọng thì bọn tôi đầu mời cả cô ấy tới."

Nói là "đang đến", nhưng cũng phải 40 phút sau cô nàng kia mới thản nhiên lộ mặt.

Suốt 40 phút này, đồ ăn đã lên đủ, Thích Tụ cũng tán gẫu được vài câu với gần như tất cả mọi người ở đây.

Hắn phát hiện ra, trong suốt khoảng thời gian Đào Đào chưa tới, quản lí Phương trông bồn chồn ra mặt, cứ thỉnh thoảng lại giở điện thoại ra xem, mười lăm phút ra ngoài gọi điện một lần, đến khi người kia tới mới như trút được gánh nặng, đứng dậy ra đón rồi vờ vặt trách móc vài câu.

Thích Tự đánh giá, đúng là mỹ nữ, nhưng không hiểu sao lại khiến hắn nhớ tới bạn gái cũ Bối Bối của Tư Hàng, cũng mắt to cằm nhọn, da căng bóng như cao su.

Nhìn thấy Thích Tự, nét mặt Đào Đào rạng rỡ hẳn lên, cười chào "Thích tổng" một tiếng rồi tiến thẳng đến chỗ hắn, một quản lí nam đang ngồi cạnh hắn thế mà cũng tự động nhường lại vị trí cho đối phương.

"Thích tổng~~" Đào Đào cầm cốc lên rót rượu, mỉm cười duyên dáng, "Xin lỗi vì tối nay đến muộn, lúc quản lí Phương gọi là tôi đang livestream, xong là vội vàng đi luôn rồi mà vẫn muộn, coi như chịu phạt một chén này tạ lỗi với ngài, hôm nay ngài muốn tôi uống cùng đến mấy giờ cũng được, chỉ xin ngài đừng giận thôi."

Mọi người xôn xao nói lời giảng hòa, Thích Tự chỉ cười nhạt nhìn bọn họ, không nói lời nào.

Đào Đào uống rượu xong, lại rót thêm cho cả Thích Tự, vừa giơ cốc đến trước mặt hắn, vừa cất giọng nói mềm mại: "Mà nói chứ, tôi không ngờ là Thích tổng lại vừa trẻ trung vừa tuấn tú như vậy đấy, sớm biết là đến với ngài thì tôi đã sẵn sàng ngừng livestream để đi luôn rồi."

Lúc Thích Tự nhận lấy cốc rượu, Đào Đào còn cố tình chạm vào tay hắn một cái.

Thích Tự cố gắng lờ đi hành động lả lơi của đối phương, rũ mắt cười nói: "Vừa rồi tôi còn đang không hiểu sao liên hoan nội bộ của MeiWei mà lại mời cả sao mạng đến, chẳng lẽ sao mạng bây giờ còn tham gia vào cả quyết sách Marketing?" Trong lúc mọi người đứng hình, Thích Tự lại giương mắt quét cả bàn một vòng, hòa nhã nói: "Thì ra là mời đến để tiếp tôi à?"

Quản lí Phương vội cười giả lả: "Cho ngài thêm vui ấy mà."

...Thêm vui?

Thích Tự nhướn mày, lại hỏi: "Quản lí Phương, lần nào lãnh đạo của MeiWei đi ăn liên hoan cũng mời sao mạng đến tiếp khách sao?"

Ngữ điệu của hắn rất ôn hòa, không hề tỏ ra khó chịu hay gì.

Cho nên quản lí Phương cũng vui vẻ trả lời: "Còn tùy trường hợp, đôi khi có mời, trưởng phòng Lưu của công ti mình cũng rất thích Đào Đào, năng lực quảng bá của cô ấy tốt lắm, năm ngoái còn một mình hút về lượng Sales hơn trăm triệu nữa."

Trưởng phòng Lưu chính là trưởng phòng Marketing Lưu Kỳ, Thích Tự đã gặp qua trong cuộc họp sáng nay, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, với quả mũi siêu cao, rất gây ấn tượng.

Quản lí Phương lại giải thích: "Chính trưởng phòng Lưu là người bảo tôi gọi Đào Đào tới để h ầu chuyện ngài tối nay."

Thích Tự nghĩ bụng, hắn là những người này còn chưa biết tối qua hắn đã được chứng kiến và hưởng loại phục vụ gì ở club số 88 đường Hoài Kim, cho nên mới tốn công bày ra bữa liên hoan phiên bản lỗi thế này.

Chưa kể chỉ vì chờ một ngôi sao mạng đến muộn mà quản lí phòng Marketing của MeiWei lại còn b ần ch ần không yên suốt 40 phút đ ồng hồ như thế.

Thích Tự chỉ thấy thật nực cười, cái tình trạng này ở trong nước rốt cục là thế nào vậy không biết? Chẳng lẽ bọn cho rằng, chỉ cần là nam giới thì đều sẽ bị hạ gục bởi mỹ nữ à?

Hắn nhấp một ngụm rượu, lại hơi liếc về phía Đào Đào, hỏi: "Đào Đào, một lần đến tiếp khách ăn cơm thế này thì thù lao bao nhiêu?"

Đào Đào ngại ngừng nói: "Ày, bàn chuyện ti ền nong trên bàn tiệc làm gì cho mất vui, nếu Thích tổng ưng tôi thì cứ trực tiếp tìm tôi là được."

Nói đoạn, cũng lập tức lôi điện thoại lên, ba giây sau đã trưng ra mã QR dẫn đến profile của mình.

Thích Tự: "..."

Được Thích Tự add thật, Đào Đào lại tưởng sức hút của mình là vô đối, định mon men sờ tay Thích Tự, nhưng không ngờ còn chưa chạm đến mà Thích Tự đã thẳng thừng tránh đi.

Đào Đào thấy Thích Tự vẫn tươi tỉnh, mới đoán rằng đối phương không thích mập mờ trước mặt mọi người, cho nên cũng tinh ý giữ khoảng cách.

Thích Tự phải giả lả hòa nhã với cả bàn người hơn nửa tiếng nữa, bữa liên hoan đột ngột này mới kết thúc.

Sau bữa ăn, Trình Lệ Quân hỏi hấn: "Thích tổng, lát nữa ngài còn kế hoạch gì nữa không? Để tôi gọi xe đưa ngài về khách sạn luôn nhé?"

Thích Tự thấy cô nàng sao mạng kia vẫn đang rập rình bên cạnh, bèn nói, "Đào Đào, nhà cô ở đâu? Để tôi cho quá giang nhé?"

Lời ám chỉ đã quá rõ ràng, mọi người đều ng ầm hiểu với nhau, cười cười làm bộ không nghe ra mục đích của Thích Tự.

Đào Đào nghe xong quả nhiên phấn khởi: "Tốt quá, vậy làm phiền Thích tổng r ồi!"

Xe tới, nhìn Thích Tự lên xe với Đào Đào, Trình Lệ Quân cũng quan tâm nói một câu chào tạm biệt.

*

Bên trong chiếc Benz S-Class, đi ầu hòa được chính rất vừa phải.

Nghe tiếng nhạc cổ điển trên đài, cùng mùi hương nhàn nhạt xung quanh, chưa gì Đào Đào thấy tim mình đập rộn ràng.

Cô đã nói địa chỉ nhà mình cho Thích Tự từ lúc lên xe, nhưng đối phương lại không hề bảo lái xe đi về hướng đó...

Nếu cô đoán không lầm, xe này đã được quản lí Trình đặt trước, cho nên nơi mà bọn họ đang hướng đến hiện tại, chính là khách sạn của Thích Tự.

Mấy phút sau, chàng trai trẻ ngồi bên cạnh mới cất giọng, nói: "Bây giờ thì có thể nói cho tôi thù lao một bữa tiếp khách là bao nhiêu rồi chứ?"

Biết là đối phương định mua mình qua đêm, nhưng nghe Thích Tự hỏi toẹt ra như vậy, Đào Đào vẫn không khỏi khó chịu. Song, cô vẫn miễn cưỡng tươi tỉnh đáp: "Tôi không đắt, một bữa ăn thì 20,000NDT, còn loại hình khác... do có hợp tác với MeiWei, cho nên tôi lấy giá hữu nghị thôi."

Vừa nói vừa liếc liếc Thích Tự, không nhận được mà ảo tưởng, cậu trai này trẻ như thế, chắc hẳn là chưa có kinh nghiệm, mà cũng chưa biết giá thị trường luôn? Chưa kể vừa rồi ở trên bàn ăn, lúc cô muốn đụng chạm lại còn né đi, hình như cũng vì thẹn thùng?

Thích Tự lại hỏi: "Cô đã từng đi ăn với mấy lãnh đạo ở MeiWei rồi?"

"Ồm..." Đào Đào hơi chột dạ, có khi nào đối phương sẽ chê mình "không sạch sẽ" không? Hay là nói nổi?

Khi cô còn đang ngập ngừng, giọng nói ôn hòa của người kia đã lại vang lên: "Không sao đâu, cứ nói thật, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô."

Đào Đào cũng mơ hồ cảm thấy diễn biến này không giống với những gì mình tưởng tượng cho lắm, có đi đâu tiếng nói của đối phương quá dịu dàng và mê hoặc, khiến cô như bị thôi miên mà đồng ý nói ra: "Bình thường thì có trưởng phòng Lưu, giám đốc Tần, cả quản lí Tiểu Khâu nữa..."

"Quản lí Tiểu Khâu?"

"Là con trai của trưởng phòng Khâu bên Sản xuất, đứng đầu bộ phận PWC ở MeiWei ấy, cậu ta rất hay bí mật tìm tôi."

Thích Tự trềnh ngâm một lát rồi hỏi: "Bình thường hẹn cô xong bọn họ trả tiền thế nào?"

Đào Đào: "Sẽ có một người khác gửi tiền cho tôi."

"Người khác?" Thích Tự quay sang phía đối phương, "Cùng là một người?"

Đào Đào: "Ừm, là chị Vương."

Thích Tự: "Là người của MeiWei à?"

Đào Đào lắc đầu: "Chuyện này thì tôi không rõ."

Thích Tự nhíu mày: "Cô có gửi hóa đơn cho bọn họ không?"

Đào Đào mông lung: "Không..."

"Ờ..." Thích Tự lại hỏi, "Thế tối nay cũng là chị Vương kia trả à?"

"Không, tiếp cơm thì do quản lí Phương trả, nhưng nếu tiếp nữa, ừm, nếu cậu muốn tiếp nữa..." Đào Đào nhìn hắn đầy ẩn ý rồi cúi đầu nói, "Thì tôi nhận cả chuyển khoản qua Wechat..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự trềnh mặc một lát, sau đó nói địa chỉ của Đào Đào cho lái xe: "Phiên anh đi đến số XXX đường Phù Dung."

Nghe được lời này, Đào Đào cũng như bị dội cho nguyên xô nước lạnh, cả người cứng đờ... Cô vừa bị từ chối? Thật sự là vừa bị từ chối luôn?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, thì xe đã tới đường Phù Dung từ lúc nào.

Thích Tự ngồi phía bên tay phải, cho nên cũng xuống xe để Đào Đào còn ra, thấy cô nàng sao mạng đang nhìn mình đầy u oán, mới giật mình nói: "Khoan đã." Sau đó móc ví rút ra 100 đưa cho đối phương, "Cảm ơn cô vì đã trả lời tôi, sau này nếu cần tôi sẽ liên lạc lại."

Đào Đào ngơ ngác nhận tiền, nhìn Thích Tự lên xe, đóng cửa, xong biến thẳng mà đầu đầy "???".

*

Thích Tự gọi điện cho Hứa Kính, biết người kia vẫn còn ở công ti nên bảo lái xe đưa thẳng đến Phong Mậu.

Địa điểm ăn bữa khuya do người kia chọn, là con phố ẩm thực giao giữa quận Kim Dung và quận Bồ Giang Tây của Hải Thành.

Đến nơi, Thích Tự xuống xe, đưa mắt nhìn cả con đường xanh xanh đỏ đỏ, biển hiệu tung bừng, nào lẩu ếch, tôm, lẩu Trùng Khánh, cá nướng, lẩu sống... Đã 9h tối nhưng những cửa hàng này vẫn tấp nập người ra người vào, đèn điện sáng choang, không thấy có vẻ gì là sắp đóng cửa.

"Mình ăn gì vậy?" Thích Tự hỏi Hứa Kính.

"Lẩu cháo hải sản Triều Sán nhé?" Hứa Kính biết Thích Tự thích ăn cháo, tôm tươi cá tươi còn là món tủ, có đi đâu cháo niêu Triều Sán hẳn ăn bên nước ngoài rất dở, ăn lần nào tối về cũng đau bụng.

Thích Tự nghe xong quả nhiên phẫn khởi: "Vâng."

Hồi này liên hoan, hẳn cũng chỉ tập trung xã giao với đồng nghiệp chứ chẳng ăn được gì mấy, dĩ nhiên là vẫn còn bụng.

Hai người đi vào tiệm ăn, an vị xong xuôi, Hứa Kính gọi một nồi cháo cùng mấy đônướng ăn kèm rồi mới quay ra hỏi Thích Tự: "Sao lại tìm

anh ăn đêm thê? Nay có sự kiện gì đặc biệt à?"

"À không." Thích Tự ngại không nói ra là vì muốn đền bù cho lần từ chối trước, "Anh em gặp nhau, tâm sự tí thôi mà."

Chưa kể trải nghiệm cả ngày nay khiến Thích Tự tương đối mệt, cũng muốn kể hết lại cho Hứa Kính.

Hứa Kính: "Anh không nhớ lần cuối cùng cậu chủ động tìm anh là từ bao giờ luôn đấy."

<Epilogue>

Phó tiểu công đang họp, bỗng dừng thấy điện thoại trong túi quần rung rung.

Mở ra xem, hoá ra là 3 phút [Tuzki lắc điện cu ồng] vợ gửi.

Lại một ngày nữa không biết vì sao vợ nổi giận.....'_>`

-

A/N: Cá Cá chỉ xoắn xuýt nhất thời thế thôi, mọi người đừng lo~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chức danh trong công ti còn hơi loạn vì mình chưa kịp hệ thống lại, khi nào rảnh sẽ sửa lại sau. Có hai người cần chú ý của C-level là CMO Lưu Kỳ và COO Khâu Minh Dương, ngoài ra còn con trai của KMD là quản lý bộ phận PMC nữa.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 31: Hay Thích Làm Nũng

Thích Tự nhìn đối phương, hỏi: "Anh Kính, anh giận em phải không?"

Hứa Kính không nghĩ hẳn lại hỏi trắng ra như vậy, sững sốt một chút rồi thấp giọng nói: "Phải đấy, trước đây nhóc có bao giờ giấu anh chuyện gì đâu, không ngờ mới một năm mà đã lên mạng tìm được bạn rồi... Ày, giờ mới hiểu được cảm giác của mấy người leo rank cho đã rồi bị đũa khác nó cướp hết đồ trong game là thế nào, giống như nhìn em trai nhỏ lớn lên xong chạy theo người khác ấy, chua xót lắm chứ bộ."

Bất ngờ nghe Hứa Kính giải bày như thế, Thích Tự lại thả lỏng tâm tình bật cười.

Hứa Kính ngơ ngàng nhìn hắn: "Lại còn cười?"

Thích Tự nhìn bộ dạng muốn cáu mà không đành của Hứa Kính, suy nghĩ tự nhiên thông suốt.

Trong đầu lại hiện ra một câu nói khác của Phó Diên Thăng tối ấy.

—Nếu như sau khi nhìn ra tất cả những điều này mà cậu vẫn cảm thấy anh ta đáng để mình tin tưởng.

Phải, hắn vẫn tình nguyện tin tưởng.

Con người cần lí tính, nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ qua cảm tính.

Đây không phải ai khác, mà là Hứa Kính, người đã luôn chăm sóc hắn rất chu đáo, còn cùng hắn trải qua bốn năm tuổi dậy thì.

Thích Tụ cần đưa trên bàn lên, vừa xé giấy gói vừa nói đùa: "Anh lại còn "ăn giấm" hả? Thế sau mà em có bạn gái thì anh định nốc giấm thay cơm à?"

Hứa Kính bật cười: "Nói nhảm cái gì đấy..."

Thích Tụ không phủ nhận việc Hứa Kính thân thiết với mình một phần là vì mục đích cá nhân, nhưng chuyện ấy cũng rất bình thường, chưa kể ngoài điểm này ra thì tình cảm của Hứa Kính vẫn là thật.

Nếu không thật, thì làm sao nhớ được những đi đâu vụng vặc như hấn ghét hạt dẻ?

Nếu không thật, thì tại sao phải ỉu rĩ khi biết hấn chọn đi ăn cơm với bạn mạng thay vì mình?

Thích Tụ cười nói: "Anh Kính, chúng ta đều biết suốt bảy năm nay anh vẫn luôn giữ một vị thế đặc biệt với em mà, nhưng em cũng phải có bạn bè khác nữa. Ba bảo về sau sẽ phải dùng người nhiều lắm, em đâu thể chỉ quen mỗi anh được. Bạn mạng kia cũng không chỉ là một bạn mạng bình thường, mà còn là một người sở hữu năng lực rất tốt, cho nên nếu có thể, em hi vọng sau này anh ta sẽ về Tư Nguyên, chờ em tốt nghiệp rồi thì hai người sẽ là những trụ cột lực cho em."

Hứa Kính nghe những lời này của hấn mà như tỉnh người, chưa kể ý "đặc biệt" mà Thích Tụ cường điệu lên còn cực kì có tính an ủi.

Anh nhìn Thích Tụ rồi cảm thán: "Anh thấy một năm nay cậu trưởng thành lên nhiều thật."

Thích Tụ nhướng mày: "Rất có mặt lực của một người đàn ông chín chắn phải không?"

Hứa Kính phụt cười: "Nãy tưởng có thật, nhưng nghe câu này thì anh biết mình nhìn nhầm rồi."

Thích Tụ: "..."

Niêu cháo ra, vừa mở nắp là thơm nước mũi.

Thấy Hứa Kính định múc cháo cho hần, Thích Tự vội nói: "Cứ để em tự."

Nói xong liền cầm muôi lên, cũng ra vẻ quấy quấy.

Trước giờ những việc này đều được người khác làm cho, hiếm khi nào tự quấy cháo như thế, Thích Tự không khỏi nhú mày vì bàn tay bị hơi nóng bủa vây đến phát bồng.

Hứa Kính trông hần quấy cháo mà vất vả như đánh trận, đành nói: "Thôi để anh làm cho."

Nhưng Thích Tự vẫn khẳng khái giữ muôi, không hề có ý định để đối phương giúp đỡ.

Thật ra mãi đến hôm nay, Thích Tự nghĩ lại mới thấy mình có chút không công bằng với Hứa Kính.

Bao nhiêu năm nay, hần chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc giúp đỡ từ Hứa Kính, mà chưa một lần nào biết cho đi—có lẽ ba đã thay mặt giúp hần phần nào, nhưng chính hần thì chưa.

Mà chỉ cần là một người có lương tâm, cái nợ ân tình này sẽ trở thành gánh nặng tình cảm đối với hần, khiến lúc nào đi cùng Hứa Kính hần cũng ở vào thế bị động.

Lúc này, Thích Tự lại càng như thấm thía câu nói của Phó Diên Thăng ở trong Wechat hơn.

Đã nợ, thì từ giờ bắt đầu trả thôi.

Hứa Kính đối tốt với hần, hần cũng có thể làm lại tương tự, giống như bạn bè với nhau, có qua có lại.

Chỉ cần quan hệ giữa bọn họ không xảy ra biến cố gì khác, hần vẫn tình nguyện coi người này như anh trai, tin tưởng, thấu hiểu và cho phép đối

phương bước vào vòng thân cận với mình.

Quấy xong một h ồi, Thích Tự lại nói: "Bữa này để em mời nhé."

"Hả?" Hứa Kính còn tưởng mình nghe lộn.

Thích Tự đảo mắt nói: "Trước giờ anh trả suốt r ồi, nhất là h ồi ở bên Mĩ ấy, sau này em mới nhận ra, đưa em đi xem phim ảnh ca kịch ăn uống đâu là anh lấy ti ền của mình ra chi còn gì? Giờ em đi làm r ồi, tuy chưa lãnh lương nhưng cũng nên đến phiên em mời anh mới phải."

Hứa Kính ngẩn người, hẳn là cảm động không nhẹ.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Ánh mắt Hứa Kính như lấp lánh, cúi đầu nhẹ giọng đáp lại: "Được r ồi, bữa này của cậu."

Hai người ăn cháo vừa tán gẫu, Thích Tự kể lại cho Hứa Kính những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay, còn nhắc đến cả tập tục mời sao mạng đến tiệc liên hoan của các lãnh đạo ở MeiWei.

"Nếu sao mạng mà cậu nói có hợp tác với MeiWei, thì khả năng cao là chính là Truy ền thông Đào Nghệ đấy." Hứa Kính buông thìa, vẻ mặt nghiêm túc lại, "Công ti quản lí sao mạng này do chính CMO của MeiWei và anh đề xuất, cũng là một trong những công ti mà Sơn Vũ đầu tư vào đấy."

Thích Tự nhú mày, CMO của MeiWei chẳng phải chính là Lưu Kỳ đấy sao?

Hắn hỏi: "Đầu tư bao nhiêu?"

Hứa Kính: "Kì sơ bộ là 10 triệu, coi trọng bên đó căn bản là vì họ làm công tác Marketing cho MeiWei thôi... nhưng theo như anh quan sát cả năm nay, thì hiệu quả đầu tư với lợi nhuận bình thường lắm, căn bản vì MeiWei đi theo định hướng hàng hiệu, có quảng bá đến mấy thì cũng khó mà cạnh

tranh lại được những mặt hàng tuy nhỏ nhưng hiệu suất chi phí lại cao hơn..."

Thích Tự còn hỏi Hứa Kính một vài chi tiết đầu tư nữa, bao gồm cả lí do vì sao Lưu Kỳ và Hứa Kính lại đề xuất công ti kia, sau đó âm thầm quyết tâm sẽ đi đầu tra thêm về sự hợp tác giữa MeiWei và bọn họ.

Đang trò chuyện, điện thoại Thích Tự bỗng rung đồ chuông.

Hắn nhớ Phó Diên Thăng đã nói tối sẽ gọi, lấy điện thoại ra xem thì quả nhiên là đối phương.

Nhưng cứ nghĩ lại lúc Phó Diên Thăng bảo mình làm nũng trong Wechat, Thích Tự lại nóng máu lên, bất giác nhấn từ chối cuộc gọi.

"Ai gọi vậy?" Hứa Kính thuận miệng hỏi.

"Chắc quảng cáo bảo hiểm ấy mà..." Thích Tự nói bừa nhưng không hề chột dạ.

"Ha ha, trong nước mình nhiều cuộc điện quấy rối vậy lắm, có cái app tự động chặn lại mấy số điện thoại đã bị phát hiện là đường dây quấy rối đấy, cậu tải về máy đi." Hứa Kính vừa nói vừa liếc nhìn thời gian, "Ô? Cũng không còn sớm đâu, chuẩn bị về đi là vừa."

Quả thực, không ngờ là đã 11h rồi.

Thích Tự đi ra thanh toán, Hứa Kính gọi xe, vẫn đưa hắn về trước theo thường lệ rồi mới tới mình.

Thích Tự tắm rửa xong nằm vật xuống giường, sau mới lèm lè lấy điện thoại gọi lại cho Phó Diên Thăng, lúc này đã là 12h8".

Phó Diên Thăng nhận điện xong liền hỏi: "Nãy bận gì à?"

Thích Tự xoa bụng lười biếng nói: "Bận ăn khuya, vừa mới về"

"Sao ngày nào cậu cũng..." Phó Diên Thăng nói với giọng mập mờ, đang nói dở lại thôi.

"Cũng làm sao?" Thích Tự hưng hăng ép hỏi.

"Phóng đảng thế." Phó Diên Thăng đáp lại rành rọt.

Thích Tự ngẩng bật dậy: "Anh nói lại lần nữa coi!?"

Tối qua người này nói hấn phóng đảng hấn đã nhin, dù sao cũng còn đang giả say, thế mà hôm nay anh ta lại dám nữa?

Phó Diên Thăng có vẻ chẳng nghe ra chút uy hiếp nào từ đối phương, lại chọc tiếp vào cục tức của Thích Tự: "Tôi bảo cậu phóng đảng đấy, hôm qua thì uống rượu mượn say làm càn, hôm nay khuya thế rồi mà còn đi ăn đêm, ngày mai cậu có kế hoạch gì nữa?"

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi rõ ràng chỉ đi xã giao bình thường, anh dựa vào cái gì mà nói tôi phóng đảng?"

Phó Diên Thăng vặn lại hấn: "Xã giao bình thường với phóng đảng thì ảnh hưởng gì đến nhau? Ngày nào cậu cũng tung bừa đến quá nửa đêm thì lại chả "phóng đảng" à?—Mà đừng nói sang chuyện khác nữa, cậu vẫn còn chưa trả lời tôi đâu, tối mai có kế hoạch gì không?"

Thích Tự: "Không!"

Phó Diên Thăng: "Vậy theo kế hoạch của tôi đi."

"Ồ." Thích Tự đơ mắt vài giây, "Ồ... hả?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Tối mai tôi đưa cậu đi ăn."

Thích Tự: "..."

Đệt! Hấn thật không thể nào theo được sóng não của người này!

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Sáng nay ai chọc cậu không vui mà lại spam tôi ba cái stickers lĩ nhẽ?"

Thích Tự nghĩ bụng, anh còn hỏi? Chẳng phải anh thì ai!

Nhưng h ồi nãy đi ăn cơm với Hứa Kính, hắn đã nghĩ thông suốt r ồi, cũng không thể không thừa nhận là Phó Diên Thăng nói rất đúng.

Người đàn ông này dạy hắn nhìn thấu những sự tình và người ở xung quanh, cũng dạy hắn tỉnh táo hơn trong những mối quan hệ với người khác.

Cho nên vốn dĩ hắn cũng không còn bức bối vô cớ như h ồi sáng nữa, ngược lại chỉ càng thêm khâm phục Phó Diên Thăng hơn trước.

Nhưng Thích Tự cũng không định nói ra những tâm tư này cho đối phương — Từ đầu đến giờ Phó Diên Thăng vẫn luôn trên cơ hắn r ồi, nếu biết bản thân được hắn sùng bái như thế, không hiểu người này sẽ còn ngang ngược đến nhường nào nữa!

"Xem tài liệu nhi ều quá, nên hơi đau đầu." Thích Tự vớ đại một lí do.

"Xem tài liệu đau đầu nên quay ra lắc tôi?" Phó Diên Thăng bật cười, "Sao cậu cứ... đáng yêu thế?"

"..."

Dĩ nhiên Thích Tự không khờ mà cho rằng nhận xét "đáng yêu" này của Phó Diên Thăng là lời khen, chẳng có người đàn ông bình thường nào thích thú gì với việc được một người đàn ông khác khen đáng yêu hết.

Rõ ràng là Phó Diên Thăng đang mắng hắn ấu trĩ cố tình gây sự.

Có đi đâu nói cũng đã nói r ồi, lại nhớ đến tin nhắn Phó Diên Thăng bảo mình làm nũng h ồi sáng, Thích Tự bèn ra vẻ ngang ngược nói: "Làm sao? Không được à?"

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, âm giọng đột nhiên mang theo ý cười: "Được."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Vậy giờ đã đỡ hơn chưa?"

Vẫn là ngữ điệu dịu dàng, ra chiều an ủi.

Thích Tự sừng sốt, bỗng dừng nghĩ đến một liên tưởng kì quặc —

Chẳng lẽ người đàn ông này... thích mình... làm nũng với anh ta?

Thích Tự cấp tốc nhớ lại phản ứng của đối phương sau mỗi lần hắn gửi sticker khi bọn họ tán gẫu trên Wechat.

Dường như Phó Diên Thăng sẽ luôn đáp lại, khi thì trêu chọc, khi thì an ủi, đôi lúc còn chủ động gọi lại, thư thả nói chuyện giúp hắn bình tâm.

Vậy tức là, thật ra đối phương... rất thích đi ầu này?

Trong khi còn đang sừng sốt với liên tưởng của chính mình, Thích Tự lại nghe thấy Phó Diên Thăng gọi mình: "Sao thế?"

Hắn lập tức lấy lại tinh thần, nói: "Không sao, tốt hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu xem tài liệu gì ở công ti?"

Thích Tự: "Sổ cái và cả tất cả văn kiện quan trọng của công ti trong vòng một năm lại đây."

Phó Diên Thăng cười nói: "Này thì có gì đâu đâu? Sổ sách đều được chia theo quý, cứ rà soát theo timeline là được thôi mà?" Lại ngừng lại một chút, "Nhưng tôi đoán cậu xem mấy thứ đó cũng vô dụng thôi."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "MeiWei là công ti đã niêm yết, năm nào chả có kiểm toán chuyên nghiệp tới kiểm tra, làm sổ sách mà để một sinh viên đại học cũng nhìn được ra sơ hở thì chết à?"

Thích Tự: "Vậy tôi không cần xem à?"

"Cứ lướt qua một lần để nắm được những sự kiện lớn và tình hình kinh doanh cơ bản của công ti, còn quyết sách hay lỗi chi tiết thế nào thì bảo trợ lí tóm tắt lại cho." Phó Diên Thăng hỏi, "Tôi có bảo cậu tuyển trợ lí đi rồi mà?"

Thích Tự: "Đã tuyển được đâu."

Phó Diên Thăng: "Có mấy người gửi hồ sơ?"

Nghe Thích Tự kể sơ lại xong, Phó Diên Thăng trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Tôi vote cậu bạn chuyên khoa Toán, chịu khổ tốt chịu nhịn tốt."

Thích Tự cười hỏi: "Có phải vì anh học khoa toán nên thiên vị không vậy?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Người học toán thường có năng lực đọc vị các con số rất tốt, sau này lần ra được vấn đề rồi, cậu sẽ phải đối chiếu so sánh rất nhiều sổ sách, cho nên người học toán mới có ưu thế hơn."

Thích Tự: "Ồ..."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, nếu không còn vấn đề gì nữa thì cúp nhé?"

Thích Tự: "Khoan đã, tối mai anh định đưa tôi đi ăn thật à?"

Phó Diên Thăng: "Sao? Không muốn đi ăn với tôi?"

Thích Tự: "Không phải..."

Phó Diên Thăng cười cười: "Vậy thôi, hẹn cậu tối mai."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự nằm thất thẫn trên giường, lại bắt đầu băn khoăn, có khi nào Phó Diên Thăng... thích được mình làm nũng thật...

Tuy nghe hơi kì, nhưng nếu là thật, thì chẳng phải hắn có thể bắt thóp được người kia ở điểm này rồi sao?

Hắn có nên... lại thử thăm dò một chút không?

<Epilogue>

Một—

Phó tiểu công gọi điện cho vợ, bị từ chối.

Hứa Kính: "Ai gọi thế?"

Thích Tự cười lạnh: "Điện thoại quấy rối thôi."

Phó: "!??"

Thích Tự: "Để xem anh còn dám bảo tôi làm nũng nữa không."

Phó: "Đây còn không phải làm nũng à???"

Hai—

Phó tiểu công: "Tuyển người học Toán! Thể lực tốt, lại còn giỏi nhện!"

Thích Tự:

Số Phức: "Ê 2, anh giúp chú được đến đây thôi."

Mũ 2: "Mấy cái khác thì em hiểu rồi, cơ mà anh giải thích cho em nhện là sao! QAQ"

-

A/N: Thông báo xiu nè, chương 29-30 có vài thay đổi nho nhỏ, số lượng từ thì vẫn thế, chủ yếu là giản lược đi một vài phần chuyển đoạn và tương tác của Cá nhỏ với nhân vật phụ + tăng thêm một ít đất tương tác của Cá nhỏ với Tiểu Phó (coi như đền bù mọi người về thời lượng lên sóng ít ỏi của tiểu công trong hai chương này he), còn lại thì không bỏ được gì nữa rồi, diễn biến vẫn buộc phải đi theo kịch bản đã định, chờ đến lúc hai bọn họ yêu đương là okela liền, mọi người ráng lên xiu nữa thôi nghen ~(*/*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bản dịch c30 đã là bản mới nhất, c29 có một vài thay đổi nhỏ mình cũng sửa lại theo Hi rồi, mọi người cũng không cần đọc lại đâu, phần được thêm của Cá nhỏ và anh Phó chỉ có thế này thôi:

Sau 3 chương chính kịch thì cuối cùng cũng hẹn hò rồi:))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 32: Không Chút Sợ Hở

Muốn thăm dò, thì đầu tiên phải biết chính xác "làm nũng" mà đối phương nói đến là gì mới được.

Hắn là không phải "nũng nịu" thông thường rồi.

Nhắc đến, Thích Tự chợt nhớ ra đây chính là chuyên môn của em trai mình...

Tên nhóc kia rất giỏi dùng lời ngon tiếng ngọt khiến người ta vui vẻ, ngày bé làm nũng với người lớn thì không nói làm gì, đằng này lớn lên rồi mà cũng không biết đường bớt bớt lại.

Tỉ như năm trước, không hiểu sao đột nhiên Thích Phong lại nhờ hắn ghi âm một đoạn nhạc violin, còn đúng lúc đang ngập mặt trong bài vở, Thích Phong biết thế bèn bắn một loạt lời nhắn nọt hắn trên Wechat, nào "Anh thương em đi" "Anh trai nam thần của em ơi" "Anh nhất định phải giúp em đó" cùng một đồng sticker cuteo... đại khái là để đạt được mục đích thì sẵn sàng thả hết liêm sỉ trôi sông.

Rồi thì hồi tháng 4 năm ngoái về nhà một tuần, tận mắt theo dõi nhật kí yêu đương của Thích Phong và Lăng Khả, hắn phát hiện ra một ngày thằng nhóc kia gọi tên Lăng Khả đến cả trăm lần, khát gọi Lăng Khả, đói gọi Lăng Khả, đi vệ sinh cũng phải báo cho Lăng Khả, lại còn phải đổi sang tông giọng đặc biệt rồi mới gọi, thiếu đi đâu muốn bắc loa thông báo cho cả thế giới là mình có bạn trai...

Nhưng cái trò làm nũng này, có chết Thích Tự cũng không làm được.

Bởi vậy nên lần nào Phó Diên Thăng nói hắn làm nũng, hắn đầu rất tức giận, cảm giác một thân nam tính của mình vừa bị dội cho một trận sỉ nhục

không hèn hẹ.

...Đã vậy, thì rốt cục "làm nững" mà Phó Diên Thăng nói đến là gì?

*

Sáng hôm sau tới đón hấn đi làm, Trình Lệ Quân báo cáo rằng có năm người ứng tuyển đã xác nhận 10h sáng nay sẽ tới phỏng vấn, chỉ chờ hấn đến công ti là có thể bắt đầu thảo luận câu hỏi phỏng vấn.

"Là năm người nào?" Thích Tụ hỏi.

Nghe Trình Lệ Quân liệt kê xong, Thích Tụ nhớ mang máng có người tên Mã Trì là cử nhân khoa Toán, thạc sĩ khoa Tài chính.

Tối qua nghe Phó Diên Thăng nói xong, hấn không khỏi để ý hơn tới những người chuyên về Toán.

10h, Trình Lệ Quân đưa Thích Tụ đến một phòng họp nhỏ trong công ti, người đầu tiên hấn điểm tên chính là Mã Trì.

Hấn vốn rất mong chờ vào sự thể hiện của đối phương, chỉ không ngờ là Mã Trì này ngoài việc đọc thuộc lại cái CV của mình thì cũng chẳng nói được gì khác.

Thích Tụ mới hỏi thêm mấy câu mà mặt mũi người kia đã đỏ bừng, khiến hấn cảm giác như thể mình đang ép gái nhà lành làm kĩ nữ chứ không phải đi phỏng vấn nữa.

Thích Tụ rất thất vọng, điểm thêm hai cái tên nữa thì có tốt hơn Mã Trì thật, nhưng cũng chưa quá lòng.

"Người tiếp theo đi." Thích Tụ vượt vượt cánh mũi, rút ra hai hồ sơ còn lại.

Một thanh niên cao chừng 1m75 đi vào, Thích Tụ nhìn tên trong CV — Ngô Song, hình như chính là người hấn chọn lại từ danh sách bị Trình Lệ Quân loại đi.

"Xin chào, tôi là Ngô Song." Thanh niên kia vừa ngẩng xuống là tự giới thiệu luôn, "Năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp khoa Kinh Tế của đại học T, chuyên ngành phụ là Toán học..."

Thích Tự sững sờ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn đối phương—dáng vẻ thư sinh, khuôn mặt bình thường nhưng thái độ rất tốt, không căng thẳng thái quá hay kiêu ngạo nhìn chằm chằm vào hắn như những người trước.

"Chuyên ngành phụ của anh là Toán học?" Thích Tự tò mò về điểm này hơn cả, bởi vì CV của đối phương không hề nhắc đến.

"Vâng, thật ra tôi học song song hai chuyên ngành Kinh tế và Toán học." Ngô Song cười ngại, "Có đi đâu hình như bằng Toán cũng không ích gì cho công việc trợ lý giám đốc? Cho nên tôi mới chỉ ghi có một bằng Kinh tế trong phần Học vị."

Thích Tự bắt đầu có hứng thú, quét qua hồ sơ của đối phương một lần nữa rồi hỏi: "Sau khi tốt nghiệp anh đã đi làm một năm? Cụ thể là công việc gì vậy?"

Ngô Song: "Tôi làm marketing cho một công ty niêm yết, cũng ở vị trí trợ lý quản lý, nhưng vừa nghỉ việc tuần trước rồi."

Thích Tự: "Lí do nghỉ là vì?"

Ngô Song: "Cảm giác nội dung công việc bị lặp lại, không có gì kích thích."

Thích Tự: "Ồ? Vậy anh nghĩ phải thế nào mới kích thích?"

Ngô Song: "Tôi thích tiếp xúc với nhiều người, nhiều công việc khác nhau, vậy mới tích lũy được kinh nghiệm và vốn sống."

Rất hứng thú với cả hai mục tiêu này của đối phương, Thích Tự hỏi tiếp: "Nhưng thời hạn làm việc với tôi chỉ có hai tháng, trình độ của anh cũng không đủ tiêu chí, vì sao vẫn quyết định gửi CV?"

Ngô Song nói: "Trước đây tôi chưa từng làm trong lĩnh vực thời trang, căn bản cũng tò mò, hơn nữa thời hạn ghi trong thông báo tuyển dụng chỉ có hai tháng, tôi đoán là yêu cầu về trình độ sẽ không quá khắc nghiệt nên cứ nộp thôi, coi như thử vận may của mình, nếu được nhận thì sẽ có hai tháng trải nghiệm đây mới mẻ, cũng tốt."

Thích Tự thầm cảm thán, Ngô Song này cứ như xuất hiện chỉ để thỏa mãn tiêu chí của hắn vậy.

Ngay từ đầu đã bị Trình Lệ Quân loại đi khỏi danh sách mời phỏng vấn, cho nên chắc chắn Ngô Song không phải người được nội bộ MeiWei sắp đặt, công việc trước cũng không liên quan gì đến thời trang, khả năng là gián điệp do đối thủ phái đến là rất thấp. Chỉ riêng hai điểm này đã khiến Thích Tự không còn gì hoài nghi về lai lịch của đối phương nữa.

Thích Tự giương mắt nhìn Ngô Song, hỏi: "Anh có yêu cầu gì về tiền lương không?"

Ngô Song gãi gãi đầu: "Không thấp hơn lương trung bình của vị trí này là được."

Thích Tự nhướn mày, người này cũng không có vẻ gì là thiếu tiền, chẳng lẽ đúng là đến vì trải nghiệm thật?

"Nhưng tôi muốn hỏi một chút." Ngô Song nhìn Thích Tự, giơ một ngón tay chỉ chỉ giữa hai người, "Nếu có trúng tuyển, thì tôi sẽ làm việc cho cậu à?"

Thích Tự đặt hồ sơ xuống, cố gắng ra vẻ uy nghiêm hết sức có thể: "Đúng vậy, tôi vẫn còn đang học đại học, tuổi cũng nhỏ hơn anh, nếu anh không muốn làm việc cho tôi thì có thể nói thẳng."

"Không không không." Ngô Song khoát tay liên tục, chân thành nói, "Tôi không có ý đó, cậu là ông chủ, cậu là người quyết."

Bởi vì rất hài lòng với sự thể hiện vừa rồi, lúc phỏng vấn xong Thích Tự còn dặn Ngô Song ngồi chờ bên ngoài luôn, sau khi gặp người cuối

cùng, xác định Ngô Song là người ưng ý nhất trong cả năm, thì liền gọi người kia vào lại.

"Anh đi làm luôn hôm nay được không?" Thích Tự hỏi.

Ngô Song ớ một tiếng, kinh ngạc nói: "Hôm nay?"

"Có hai tháng thôi mà, phải tranh thủ chứ." Thích Tự mở lời đùa, "Hay là hôm nay anh bận rồi?"

Ngô Song vội nói: "À không không, tôi đi làm được."

Thích Tự bảo Trình Lệ Quân dẫn Ngô Song đi kí hợp đồng rồi thông báo cho những người chưa xác nhận phỏng vấn cũng không cần đến nữa, cứ thế giải quyết xong vấn đề tuyển trợ lí.

*

Chiều trước khi tan làm, Phó Diên Thăng gửi cho Thích Tự một tin: "Gặp ở hàng ăn luôn nhé?"

Tự: "OK, ăn gì thế?"

F1S: "Ăn cậu."

Tự: "???"

Phó Diên Thăng chia sẻ cho hắn một địa chỉ, tên nhà hàng hiện lên là "Cá mú tươi ngon".

Thích Tự: "..."

Tức đến thiếu đi đâu lại quăng một con [Tuzki lắc điên cuồng] nữa!

Tan làm, Thích Tự bảo Trình Lệ Quân gọi xe cho mình đến thẳng nhà hàng kia, đang còn trên đường thì Phó Diên Thăng đã nhắn cho hắn số bàn, báo đã đến nơi.

Thích Tự đến nơi mới biết nhà hàng này chuyên về "canh cá", cũng giống ăn lẩu, cần phải tự thân vận động.

Vừa gặp, Phó Diên Thăng liền hỏi hắn: "Ăn bao giờ chưa?"

Thích Tự lắc đầu, sồn hào hải vị ở trong nước phong phú hơn nước ngoài bao nhiêu, đây quả thực là lần đầu tiên hắn biết đến món lẩu cá mú này.

Phó Diên Thăng: "Vậy tôi gọi món nhé?"

Thích Tự: "Được."

Đặc sản của quán là cá mú tươi, một cặp lồng mười hai khay, mỗi khay chỉ có một miếng cá tươi được thái rất gọn gẽ, thịt mỏng như cánh ve, trong trong bóng loáng.

Phó Diên Thăng gọi một lúc sáu lồng, xếp ngay ngắn trên xe đẩy inox nhỏ cạnh bàn, bên dưới còn có một khối đá lớn tỏa ra hơi lạnh để giữ cho cá được tươi, nhìn qua vô cùng hoành tráng.

"Gọi nhiều thế ăn hết không?" Thích Tự hỏi.

"Còn sợ cậu sẽ thấy thiếu ý chứ?" Phó Diên Thăng cười cười, gọi xong đồ ăn thì bắt đầu cởi khuy ở cổ tay, vén áo lên một chút, một lần nữa để lộ ra chiếc vòng hạt ngọc của mình.

Thích Tự tò mò: "Sao anh lại đeo vòng hạt ngọc?"

"Cái này á?" Phó Diên Thăng cũng liếc xuống cổ tay mình, "Gia truyền đấy, đeo lấy khước."

Thích Tự cười nói: "Gia truyền luôn?"

Phó Diên Thăng nhìn nhìn lửa, vươn tay chỉnh lại nĩa: "Chứ không thì sao? Cậu thấy tôi đeo đẹp không?"

Thích Tụ nhìn theo chuyển động cổ tay của Phó Diên Thăng: "Đẹp thật."

Phó Diên Thăng nhướng mắt: "Thích không?"

Thích Tụ hơi sững sốt, đang định hỏi ngược lại một câu "Tôi thích thì anh cho à?" thì đã thấy Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, nói: "Nhưng mà tiếc là, cái này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi."

Thích Tụ: "..."

Thế thì anh còn hỏi làm mẹ gì!?

Mở nắp xong, Phó Diên Thăng múc ra hai bát canh cá, một cho Thích Tụ một cho mình, sau đó đưa hẳn một cái muôi thủng, nói: "Để cá trong khay vào thìa, nhúng vào nồi ba đến năm giây là ok, không thì nhúng bằng đũa luôn cũng được."

Thích Tụ nhúng hai miếng rồi vớt ra bát con cho nguội, thử một ngúm nước canh xong mà mắt sáng bừng lên.

Phó Diên Thăng đưa hẳn một loạt gia vị: "Thử ăn không trước đi, thấy nhạt thì hẳn chấm thêm gia vị."

Thích Tụ đẩy gia vị ra: "Tôi thích ăn nguyên vị như vậy."

Hắn chờ cá nguội bớt rồi mới thưởng thức, thịt cá tươi non vừa chạm lên đầu lưỡi, chưa cần nhai đã kích thích mọi vị giác... khiến hắn thỏa mãn đến híp cả mắt!

Suốt 20 phút sau đó, Thích Tụ không hề nói thêm câu nào, chỉ chuyên tâm nhúng cá phở cá ăn cá, cứ một vòng rồi lại một vòng...

Thoáng chốc, sáu cặp lồng đã bị hắn chén hai phần ba.

Phó Diên Thăng nhìn hắn cười cười: "Đủ ăn không?"

Thích Tụ đã ngang ngang bụng, đặt đũa xuống rồi thận trọng nói: "Nghỉ tí đã."

Nãy giờ hắn chỉ lo ăn mà không để ý Phó Diên Thăng, nhìn số khay trống bên đối phương có khi còn chưa được một nửa của hắn.

Thấy người kia chỉ thông thả ngồi uống Trúc Diệp Thanh, Thích Tụ hỏi: "Sao anh mới ăn được có tí vậy?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Vội gì đâu."

Thích Tụ nhìn đối phương, chợt thấy lòng ngứa ngáy, cảm giác người đàn ông này luôn luôn có thể thư thả đi đến tận cùng như thế, ngay cả ăn cơm uống rượu cũng chẳng hề xô bồ vội vã chút nào.

Thật ra hắn rất muốn tâm sự với Phó Diên Thăng về chuyện ở công ti.

Tối qua nghe Đào Đào nói về chị Vương nào đó chuyên đứng ra trả tiền xong, Thích Tụ đã tra xét danh sách nhân viên trong công ti một hồi, kết quả chẳng phát hiện được người nào tên Vương ở bộ phận tài chính, mà tất cả nhân viên họ Vương trong công ti thì đều là nam cả, chuyện này cứ thế đi vào đường cụt, không đi đâu tra ra được gì nữa.

Đối với một công ti có giá trị lên đến hàng trăm triệu trên thị trường, thì mấy khoản chi tiêu cho công tác xã giao như thế không phải vấn đề gì to tát. Điều khiến Thích Tụ cứ canh cánh trong lòng chính là chuyện này còn liên quan tới Khâu Như Tùng, con trai của Khâu Minh Dương, cũng là người có quan hệ mật thiết với COO bên Phi Á, đối thủ của MeiWei.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là bí mật của công ti, có tin tưởng Phó Diên Thăng đến mấy thì Thích Tụ cũng chẳng thể nói ra. Bởi thế không nhin được mà nghĩ bụng, nếu Phó Diên Thăng có thể làm cho mình thì tốt biết mấy, có đối phương thì hắn cần gì phải tuyển trợ lý nữa? Chỉ cần một mình Thầy Phó là đảm bảo chuyện gì cũng ngon ơ!

Có đi đâu, từ khi Thích Tụ về nước đến giờ đã gặp Phó Diên Thăng hai lần, mà dường như người này chẳng hề để ý liệu hắn có mời anh ta hỗ trợ

hay không, cũng chưa từng thể hiện ý muốn ở bên giúp đỡ hẳn bao giờ.

Rõ ràng trước kia ở trên Wechat còn đùa nói muốn làm việc cho tí phú như ba hẳn mà? Thái độ không dục không cầu như bây giờ là sao?

Lúc này, trong đầu Thích Tự bỗng lóe lên một ý nghĩ—tại sao hẳn không hỏi thẳng? Chưa biết chừng Phó Diên Thăng lại trả lời thì sao?

Thích Tự ngập ngừng vài giây, sau đó thu hết can đảm nói: "Thầy Phó, có thể nói cho tôi biết anh có mục đích gì với tôi không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Người kia dờ khóc dờ cười nhìn Thích Tự hỏi lại: "Mục đích gì?"

Thích Tự hỏi: "Nếu không có mục đích gì, thì tại sao anh tốt với tôi vậy?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Tôi tốt với cậu lắm à?"

Khóe miệng Thích Tự trĩu xuống, tỏ vẻ không vui khi lại bị lừa tiếp: "Thầy, thầy nói chuyện với tôi cũng sắp một năm rồi, giải đáp cho tôi bao nhiêu vấn đề như thế mà chỉ lấy có 60,000NDT, ba tôi còn bảo thầy đang gần như giúp không tôi đấy, thế mà thầy vẫn nói mình không có mục đích gì?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, hai tay đan nhau để trước mũi, nói đầy chân thành: "Nói cho tôi đi, tôi thật sự muốn biết lắm mà."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự chớp chớp mắt, trong lòng liên tục cầu nguyện làm ơn có tác dụng đi có tác dụng đi có tác dụng đi...

Phó Diên Thăng giơ tay đẩy gọng kính: "Ha ha."

Thích Tự: "..."

Ha cái đầu anh!!

Hắn đúng là, ầm IC, mới cho là, làm nũng sẽ có tác dụng!

Đệt.

Người kia cười ngặt nghẽo một hồi rồi mới nói: "Chuyện này tôi đã trả lời ba cậu rồi mà nhỉ? Ông ấy không nói lại với cậu à?"

"Đừng bảo dạy tôi là để giúp xã hội sau này gì đấy nhé!?" Thích Tự đã bỏ tay xuống, trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, giọng điệu như thể vừa ăn phải thuốc nổ.

Phó Diên Thăng vẫn thản nhiên như không: "Đúng rồi."

Thích Tự hừ lạnh một tiếng: "Thật luôn?"

Phó Diên Thăng: "Thật."

Thích Tự nhú mày: "Vậy hôm trước khuya như thế rồi mà anh còn tới đón tôi, hôm nay lại mời tôi ăn cơm, là vì cái gì? Chẳng lẽ cũng vì ích lợi cho xã hội?"

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm rượu, trực tiếp bỏ qua vấn đề trước, nói: "Nếu lặn tăn thì bữa hôm nay cậu trả cũng được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự bấy giờ mới ngộ ra, hỏi thẳng người này chính là vô nghĩa.

Hắn hít sâu một hơi, cố làm mình tỉnh táo lại, còn nói: "Ba tôi bảo, anh chỉ đang nhắm đến tôi của sau này, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng rũ mắt: "Tôi sẽ không ép cậu."

Thích Tự cười lạnh: "Nói như vậy, kể cả sau này khi tôi đã trở thành chủ tịch của Tư Nguyên, nếu có việc cần giúp thì anh cũng sẽ không tìm tới tôi?"

Phó Diên Thăng cười cười, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Sẽ không, trừ phi là cậu cam tâm tình nguyện."

Thích Tự đúng là được mở mang tầm mắt...

Không chút sợ hãi nào luôn!?

Thế gian này thật sự có người vô tư như vậy!?

Ánh mắt Thích Tự lóe lên, ngẫm nghĩ một hồi, giọng điệu cũng dịu lại: "Vậy còn... chuyện ba tôi muốn anh kèm cặp tôi thì sao, nếu tôi bỏ tiền mời anh, anh sẽ cân nhắc thật chứ?"

Phó Diên Thăng nhìn hắn, hỏi: "Cậu thật sự muốn tôi đồng hành?"

Thích Tự: "Ừm."

Phó Diên Thăng: "Nhưng tôi sợ là cậu không mời nổi đâu."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Anh cứ đề xuất mức lương mình muốn đi, mời hay không thì cho tôi thời gian suy nghĩ rồi nói tiếp."

Phó Diên Thăng liếc hắn đầy ẩn ý: "Không phải vấn đề tiền bạc."

Thích Tự: "..."

Cho nên người này đông dài như vậy, cốt chỉ để nói không đồng ý!?

Thích Tự hờn ra mặt, đồ cả sáu khay cá vào nĩa, không nói chuyện nữa.

Phó Diên Thăng nhìn hắn một hồi, dịu dàng hỏi: "Giận à?"

Thích Tự nghiêng rằng: "Anh nói xem!?"

Phó Diên Thăng khó xử nói: "Cậu đúng là không giữ được bình tĩnh mà."

Thích Tự dừng lại động tác trên tay: "Tôi thật sự không hiểu, có gì mà anh không thể nói thẳng ra?"

Phó Diên Thăng thở ra một hơi: "Thích Tự, tôi không phủ nhận việc mình có chút yêu cầu với cậu, nhưng trước khi cậu tự mình phát hiện ra, và đồng ý thỏa mãn tôi, tôi sẽ không nói, bởi tôi mà nói ra thì mọi thứ cũng biến thành miễn cưỡng."

Thích Tự: "Sao anh lại nói vậy?"

Phó Diên Thăng nhìn hẩn, trầm giọng nói: "Xem đi, cậu cũng đã nhìn ra là tôi đang cố ý giúp đỡ để được mang ơn rồi, nhưng một khi biết được cái tôi muốn là gì, rất có thể cậu sẽ lợi dụng nó để đạt được mục đích cá nhân, mà như vậy thì hoàn toàn khác với dự tính của tôi... bởi vì tôi nói rồi, tôi muốn cậu cam tâm tình nguyện cơ."

Thích Tự: "..."

<Epilogue>

Thích Tự *nhìn chăm chăm*: "Anh có ý đồ gì với tôi?"

Phó: "Tôi..."

Thích Tự *nũng nịu*: "Nói tôi nghe đi!"

Phó: "Tôi muốn làm cậu... làm cậu dần dần cam tâm tình nguyện đối tốt với tôi."

Thích Tự *sờ cằm*: "Người này đúng là không chút sợ hãi!"

Phó: May mà lão phu phản ứng nhanh, không là chết với liên hoàn bán
manh của vợ r ấ... Nhưng mà phải công nhận, lão bà làm nũng đáng yêu
thật! Tí thì đổ máu r ấ!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa Hi có đăng mấy cái dàn dựng bố cục lên Weibo, trong đấy có
câu này hay quá nên muốn bê về đây chia sẻ với mọi người—

"Tôi sẵn lòng phơi bày mọi chân tướng của thế giới này cho em thấy."
(chính là cái câu nằm bơ vơ giữa thế giới mờ toè xung quanh trong ảnh)

Nhân tiện thì có thể thấy là hiện tại chúng ta vẫn đang ở phần rất rất
đầu thôi:))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 33: Mang Theo Bạn Trai

Lúc người đàn ông này nói "Tôi muốn cậu cam tâm tình nguyện", trái tim Thích Tự lại hơi nảy lên, một lần nữa cảm giác như toàn thân muốn bốc cháy từ trong ra ngoài.

Không chỉ vậy, đúng là vừa rồi hắn có ý định lừa dối phương nói ra nhu cầu để tính toán một chút, vậy mà chưa được mấy giây sau, ý đồ này đã bị Phó Diên Thăng nói trắng cả ra.

Cảm giác bị đối phương hoàn toàn nhìn thấu như vậy khiến nội tâm Thích Tự hỗn loạn vì khâm phục, kinh sợ, bức bách, hưng phấn và một loạt những cảm xúc khó tả khác mà chính hắn cũng không thể lí giải.

Hơn nữa vừa rồi trong lúc nói, ánh mắt của Phó Diên Thăng vẫn luôn chỉ nhìn thẳng vào hắn, khiến thoáng chốc, Thích Tự lại bắt đầu hoài nghi thứ mà đối phương muốn lẽ nào chính là... mình.

Không sai, chỉ là bản thân hắn.

Người này đã sớm cao tay bày ra thiên la địa võng vây lấy hắn, nhìn hắn mờ mịt mắc bẫy, còn muốn hắn tình nguyện dâng mình để đổi lấy chân tướng.

...

Thích Tự bỗng nhiên rung mình, kinh hoảng nhận ra những gì mình đang liên tưởng.

Lí trí một lần nữa chiếm thế thượng phong, bắt đầu kiểm điểm bản thân vì suy nghĩ viển vông này —

Thích Tụ ời là Thích Tụ, chưa gì mà mày đã quên lần câu dẫn thất bại ề chề đêm hôm trước rồi sao?

Mày quên thầy Phó là người chính trực thế nào à?

Một người đàn ông nói ra những lời như "dạy cậu vì lợi ích xã hội sau này" với "sẽ không ép cậu" mà lại suốt ngày nhắm đến mày chắc?

Rõ ràng chỉ vì năm ngoái mày có một nụ hôn với người ta nên lúc nào cũng nghĩ xấu nghĩ xa nghĩ xằng nghĩ bậy!

...

Thích Tụ cố gắng gạt đi những tạp niệm không đứng đắn kia, tỉnh táo ngẫm lại về điều mà đối phương cần.

Phó Diên Thăng vừa nói thì ền bạc không phải vấn đề, cho nên có thể loại đi vật chất?

Thích Tụ hỏi: "Nếu như mãi mà tôi vẫn không phát hiện ra thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Thì quên đi."

Thích Tụ: "Quên, quên đi?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng nói với ba cậu rồi, trước đây kí hợp đồng với cậu là vì hưng trí nhất thời thôi, cũng không ngờ nhóc lại mua tôi đến cả năm, còn quấn tôi đến vậy..."

Thích Tụ: "...???"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Nhưng quen được nhau đã là có duyên rồi, tôi không có quá nhiều yêu cầu hay đòi hỏi đối với cậu, hợp đồng của chúng ta cũng sắp đến hạn, nếu thấy không phù hợp để tiếp tục nữa, thì sau này làm bạn bè bình thường cũng tốt mà, phải không?"

Thích Tụ hơi giật mình, hấn suất nữa thì quên, hợp đồng trò chuyện với Phó Diên Thăng kí hồi giữa tháng 8 năm ngoái, chỉ còn một tháng nữa là

hết hiệu lực rồi.

Đến lúc ấy, Phó Diên Thăng sẽ không giải đáp những thắc mắc của hắn mọi lúc mọi nơi nữa sao?

"Đến hạn thì không thể kí lại nữa à?" Thích Tụ nhíu mày.

Phó Diên Thăng liếc hắn: "Cậu thật sự cho là tôi rảnh để chạy theo làm gia sư giá rẻ cho đại thiếu gia cậu suốt ngày đấy hả?"

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ mơ hồ cảm thấy, Phó Diên Thăng chính là đang áp dụng chiêu trò marketing kinh điển mang tên "bẫy dùng thử" với mình—chào hàng với mức giá rẻ như cho không trong giai đoạn dùng thử, đến khi khách hàng ưng rồi, dùng quen rồi thì bắt đầu chính thức thu phí.

Vì đã trở nên gắn kết với sản phẩm, rất nhiều khách hàng sẵn lòng bỏ tiền để được sử dụng tiếp, có điều cái giá phải trả lúc này không chỉ bù lại cho thời gian dùng thử miễn phí, mà còn vượt qua cả giá trị họ đánh giá về một sản phẩm tương tự trước đây.

...

Nhưng chỉ ít những sản phẩm kia còn có giá cả cụ thể, còn người đàn ông trước mắt hắn lúc này, không những không nói hắn phải làm cái chuyện vĩ đại gì thì mới có thể dùng tiếp dịch vụ của đối phương, mà thậm chí còn chẳng bận tâm đến việc hắn có muốn dùng tiếp hay không!?

Rốt cục là cái kiểu gì vậy?

"Thôi, đừng có xoắn xuýt nữa." Phó Diên Thăng thấy Thích Tụ không ngừng nhìn mình dò xét, ho nhẹ một tiếng rồi chủ động lấy muối vớt cá trong nồi ra, thả vào bát đối phương, "Có ăn nữa không? Để thêm là nát bấy ra đấy."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng chăm chăm, vẫn ráng dò hỏi: "Không thể gợi ý một chút à?"

Phó Diên Thăng tí thì phụt cười thành tiếng: "Không thể."

Thích Tự rũ mắt, rầu rĩ chọc chọc thịt cá trong bát.

Hầy, càng không có được lại càng muốn...

Phó Diên Thăng nhìn bộ dạng tức tối vì không đúng ý mình của hấn mà bu ãn cười, lại hắng giọng một chút r ầy cổ vũ: "Cậu suốt ngày bảo mình không ngốc mà? Còn nửa tháng nữa, tôi nghĩ là với đầu óc của cậu thì sẽ phát hiện ra thôi."

Một tháng, đủ sao?

Không phải vật chất? Tình cảm? Tinh thần?

Mà khoan, Thích Tự như nghĩ ra gì đó.

Chuyến về nước lần này của hấn, chính là do Phó Diên Thăng chủ động đề nghị ba cho hấn rèn luyện, nếu vậy có phải đối phương muốn nhân cơ hội này khảo sát năng lực của hấn không?

Phải r ầy, người làm thầy mà, ai chẳng mong học trò giỏi giang tiến bộ vượt cả mình, cho nên năng lực của hấn chính là thước đo thể hiện chính xác nhất trình độ giảng dạy của đối phương...

Cộng thêm những lời mà Phó Diên Thăng đã nói với ba, Thích Tự lại càng thấy suy đoán này hợp lí hơn!

Nét mặt Thích Tự một lần nữa sáng bừng, mắt cũng ánh lên một vẻ "tuyệt không chịu thua": "Được r ầy, anh cứ chờ đi."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Những ngày tiếp đó, Thích Tự như trở nên phát cuồng vì công việc, dẫn theo trợ lý Ngô Song và vệ sĩ Vương Mãnh đi đến từng bộ phận của MeiWei.

Hắn đích thân đi khảo sát toàn bộ quá trình vận hành của công ti từ khâu may mặc, gia công, kiểm tra chất lượng, xuất xưởng, logistics, trữ kho, tiêu thụ,... cho đến đối chiếu số liệu, hồng tìm ra được vấn đề gì đó.

Dương nhiên, để tận dụng triệt để một tháng dịch vụ còn lại với Phó Diên Thăng, cũng như tìm hiểu thêm về nhu cầu của người này, Thích Tự còn thường xuyên gọi điện cho đối phương, trưng cầu ý kiến về đủ mọi vấn đề mình gặp phải trong công việc sau khi đã bỏ đi những thông tin mật quan trọng.

Đảo mắt mà nửa tháng đã trôi qua.

Hôm đó trước khi tan làm, Thích Tự nhận được điện thoại của Mạnh Văn HUY.

"Thích Tự, gần đây cậu bận lắm à? Gần nửa tháng không thấy mặt mũi đâu rồi!" Đầu bên kia truyền đến tiếng Mạnh Văn Huy lớn giọng, cùng một loạt nhạc nhẽo ồn ào.

Thích Tự sửng sốt: "Cậu đang ở cùng hội Tư Hàng đấy à?"

Mạnh Văn Huy: "Chuẩn rồi! Ngày nào cũng tụ tập luôn, phải nói là, người anh em này của cậu nghĩa khí quá trời!"

Thích Tự cười nói: "Cậu chơi vui là tốt rồi, gọi cho tôi có việc gì vậy?"

Mạnh Văn Huy: "Tối nay rảnh không? Hội Tư Hàng muốn mời cậu qua chơi đấy!"

Thích Tự hỏi lại: "Bọn họ muốn gọi tôi nên cậu gọi hộ? Cậu bị bọn họ mua chuộc rồi đấy à?"

"Đâu ra!" Mạnh Văn Huy vội vàng phủ nhận, sau đó không biết đi ra chỗ nào mà yên tĩnh hẳn, thấp giọng nói, "Hội Tư Hàng quen toàn thứ dữ thôi, hôm trước bọn họ còn giúp tôi kiếm được một món tiền lớn luôn á!"

Thích Tụ giật mình: "Thứ dữ nào?"

"Toàn là bạn bè của cậu ta thôi, tôi cũng không rõ lắm, nhưng bọn họ có tin tức ngấm, kiếm tiền qua đầu tư cổ phiếu nhanh lắm, mới đầu tôi cũng không để ý đâu, lúc được hỏi có tham gia hay không thì tôi nể tình bỏ ra 20,000 thôi, thế mà chỉ năm ngày sau bọn họ đã đưa lại cho tôi tận 50,000!" Giọng điệu Mạnh Văn Huy không hề che giấu vẻ hưng phấn, "Vãi thật chứ, cờ bạc cũng chẳng dễ ăn được như thế! Mấy người này đúng là trâu bò, ngày nào cũng chơi bời mà vẫn ra tiền được!"

Thích Tụ nhíu mày: "Cậu không bị lừa đấy chứ?"

Mạnh Văn Huy: "Bị lừa? Đùa gì vậy, bọn họ là do cậu giới thiệu cho tôi mà? Tư Hàng còn bảo là nể cậu nên mới cho tôi tham gia cùng đấy, nếu không phải vì ngày nào cậu cũng bận bịu gì gì gì thì cậu ta cũng muốn rủ cậu đóng góp cổ phần lắm!"

Đang nói, đầu bên kia bỗng truyền đến tiếng Tư Hàng: "Mạnh Văn Huy, sao anh lại nghe điện ở đây? Ai đấy?... Thích Tụ à?"

Giây lát sau, người cần máy đã chuyển thành Tư Hàng: "Thích Tụ! Em nhắn trên Wechat mà chả thấy anh trả lời gì thế!? Anh không đến tụ tập với em nữa à!?"

Thích Tụ bấy giờ mới nhớ ra, hình như mấy hôm trước có nhận được tin nhắn của đối phương thật.

"Đi làm bận quá nên chưa kịp trả lời cậu thôi mà." Thích Tụ có chút tò mò về chuyện mà Mạnh Văn Huy nói đến, chưa kể lúc trước cũng đã hứa với Tư Hàng nếu rảnh thì sẽ đến rỗi, từ chối hoài thì cũng không hay, vì vậy nhân thể nói, "Tối nay anh đến chỗ các cậu nhé?"

Tư Hàng lập tức vui vẻ: "Đến đi đến đi, vẫn chỗ cũ, nay giới thiệu anh với bạn mới!"

Vừa cúp điện thoại xong, Thích Tụ cũng nhận được tin nhắn của Phó Diên Thăng trên Wechat.

F1S: "Tối đi ăn không?"

Tụ: [Tuzki lắc đầu cười.gif]

Tụ: "Vừa bị con trai út nhà họ Tư hẹn rồi."

Nói thật, Thích Tụ còn muốn đi ăn với Phó Diên Thăng hơn, từ bữa đi ăn lẩu cá mú đến giờ, hơn mười ngày rồi bọn họ cũng chưa gặp lại.

F1S: "Lại số 88 đường Hoài Kim à?"

Thích Tụ ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ ra một ý, bèn nhắn cho đối phương: "Anh chờ chút."

Thích Tụ gọi lại cho Tư Hàng, trực tiếp hỏi: "Anh đưa bạn tới cùng được không?"

"Lại muốn đem bạn?" Tư Hàng cố ý chọc hấn, "Được chứ anh, nhưng mà em nói này, đem là phải đem bạn gái đến ấy! Anh còn nhớ Đường Vĩ Diệp không? Từ hôm gặp anh xong, anh ta cứ như phát rồ ấy, ngày nào cũng đòi em rủ anh đến, nghe mà phát phiền... Mà anh cho anh ta vào danh sách hạn chế trên Wechat đấy à? Cái ảnh cơm hộp mà anh đăng lên Moments ấy, em nhìn thấy mà anh ta lại bảo anh ta không thấy!"

Thích Tụ: "..."

Quả thật là sau khi bị Đường Vĩ Diệp spam cho cả hai chục cái tin quấy rối ngay kế hôm gặp mặt, Thích Tụ đã không chịu được nữa mà thẳng tay mute đối phương, đồng thời cho hấn ta vào luôn danh sách những người không thể nhìn thấy Moments của mình...

Chưa block luôn tên thần kinh đấy là nhân từ lắm rồi.

Thích Tụ không giải thích mà nói thẳng: "Người bạn anh muốn đưa đến không phải là nữ."

Tư Hàng: "Đệt! Thì bạn trai cũng được! Anh mang bừa một người đến cho Đường Vĩ Diệp từ bỏ hi vọng đi giùm em cái!"

Thích Tụ: "..."

Cúp điện thoại xong, Thích Tụ vẫn do dự về chuyện hỏi Phó Diên Thăng, đám bạn của Tư Hàng loạn như thế, ai biết người chính trực như đối phương có chịu nổi hay không.

Kết quả hần còn chưa mở lời, thì người kia đã đoán được.

F1S: "Cậu muốn đưa tôi đi cùng?"

Tụ: "Ừm, anh OK không?"

F1S: "Theo như tôi biết thì mấy cuộc tụ tập riêng này rất hay để ý đến quan hệ của người được mời và người được mời gián tiếp, tôi đi cùng cậu đến đây với quan hệ gì mới được?"

Thích Tụ mắt tròn mắt dẹt, sao tình hình nào Phó Diên Thăng cũng nắm được rõ vậy?

Mà nghĩ cũng phải, người này ngày nào chả đi xã giao, tiếp xúc với đủ loại người có vị thế trong xã hội thì làm gì mà chẳng hiểu?

Nhưng mà nói đến quan hệ gì...

Thích Tụ nhớ lại thái độ si mê của Đường Vĩ Diệp hôm đó mà đau đầu.

Hay là nhờ Phó Diên Thăng giả làm... bạn trai mình?

Không không không!

Ý nghĩ này vừa trỗi lên, Thích Tụ đã muốn gọi cho mình một thùng nước đá.

—Mới năm ngoài bốn họ vừa có một cái hôn đầy ám muội, hấn không thể phá giới thêm bất kì lần nào nữa!

Thích Tụ nhớ ra thư kí Từ Nhất Chu của Từ Hàng, lại nghĩ tới quan hệ giữa Từ Nhất Chu và Phó Diên Thăng, bèn nói: "Hay bảo anh là thư kí của tôi?"

F1S: "Cậu không biết là thư kí mà theo đến những nơi như thế thì chỉ được ng ồi chờ trong xó thôi à?"

Tụ: "Xin lỗi, tôi không biết..."

Chẳng trách lần trước Từ Nhất Chu lại ng ồi xa bốn họ như vậy...

Tụ: "Thế hay là bạn tốt?"

F1S: "Được, tôi đến đón cậu?"

Thích Tụ hơi sửng sốt, từ chỗ cả hai đến số 88 đường Hoài Kim đầu không xa lắm, hấn còn tưởng Phó Diên Thăng sẽ hẹn gặp ở cửa hàng tiện lợi hôm trước luôn chứ.

Tụ: "OK."

F1S: "Khoảng 40 phút nữa tôi tới, cậu cứ chuẩn bị đi, bao giờ đến tôi gọi."

Phó Diên Thăng tính toán giờ giấc đến không thể chuẩn hơn.

Đúng 37 phút sau, Thích Tụ nhận được điện thoại của đối phương. Phó Diên Thăng nói: "Còn 3 phút nữa là đến công ti cậu, cậu xuống đi d ần là vừa."

Thích Tụ xuống tầng, đang băn khoăn không biết Phó Diên Thăng đặt xe hay gọi taxi đến thì trông thấy một chiếc Lamborghini màu lam đỏ đánh xịch trước mặt mình.

Cửa sổ hạ xuống, để lộ ra một người quen thuộc bên ghế lái.

Thích Tụ: "...???"

Thích Tụ ng ồi vào vị trí phó lại, ngạc nhiên hỏi: "Đây là xe của anh à?"

Phó Diên Thăng cũng nhìn hấn, nhú mày nói: "Mặt cậu sao vậy? Dị ứng à?"

"Cháy nắng." Thích Tụ nghe xong, chạm lên một chỗ da bị bỏng mà nhe răng rít nhẹ một tiếng, "Chắc sắp bong da ấy."

Hai anh em họ Thích đầu thừa hưởng ngoại hình của Khương Oánh, từ nhỏ da đã trắng, trưởng thành xong da của Thích Tụ vẫn là một màu trắng ngọc ngà, phôi thể nào cũng không đen, nhưng nếu phôi quá đà thì sẽ bị bong tróc vì cháy nắng.

Mấy hôm nay, ngày nào Thích Tụ cũng đến nhà máy, nhà kho và các cửa hàng phân phối để xem xét tình trạng vận hành của công ti mà lại không bôi kem chống nắng. Da cứ thế bị nắng hè chói chang thiêu cho ửng đỏ, chạm vào hay dính nước đầu rất, chờ khoảng hai mươi ngày nữa lột da là ok, chỉ có đi đầu thời gian này sẽ không được dễ chịu cho lắm.

Phó Diên Thăng chưa từng gặp người nào có thể chất như vậy, nghe Thích Tụ giải thích xong cau mày: "Ngô Song không che ô cho cậu à?"

Thích Tụ đã nhắc về Ngô Song với Phó Diên Thăng qua điện thoại, cũng từng khen người này không ít.

Mặc dù mới làm cùng có mười ngày, nhưng năng lực của đối phương đúng là miễn chê, Thích Tụ giao gì Ngô Song cũng làm tốt, không chỉ những việc liên quan đến học vấn, mà việc vật bình thường cũng chịu khó không kém.

Do biểu hiện của đối phương rất tốt, Thích Tụ cũng nói thẳng với Ngô Song về thân phận và mục đích mình đến MeiWei. Mới đầu người kia còn ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã quyết định về với chiến tuyến của Thích Tụ, đối phó lại những người trong ngoài công ti.

Có đi đâu Thích Tự cũng không chắc là mình đã nói với Phó Diên Thăng tên của Ngô Song bao giờ, lúc này nghe đối phương gọi người kia tự nhiên như vậy mà không khỏi sửng sốt.

"Ngô Song giúp tôi đi chụp ảnh hiện trường mà." Thích Tự giải thích một câu, mày lại hơi nhú nhú, nhưng không phải do vết cháy nắng, mà là vì quá trình đi đâu tra không thu hoạch được gì.

Ngoại trừ vụ việc mời sao mạng đến tiếp khách hồi đầu tháng, thì dường như mọi vận hành của MeiWei đều đúng với quy định, không sai phạm ở điểm nào.

"Mua thuốc mỡ trị bỏng về xoa có đỡ không?" Người kia nhú mày nhìn hắn chăm chăm.

"Không biết, chưa thử nữa..." Thích Tự thấy vậy, còn tưởng là bộ dạng này của mình đi đến nỗi không thể gặp người. Hắn lật gương ở tấm che nắng ra, thấy cũng không đến nỗi nào, chỉ có đi đâu là hơi hờn hờn, nhìn như ngà ngà say.

"Không sao đâu, mấy này không đáng lo, vài hôm là đỡ thôi." Thích Tự hất lại tấm che lên, hỏi, "Anh vẫn chưa trả lời tôi đâu, nay có gì đặc biệt mà lại lái xe thế, xe anh à?"

"Không." Phó Diên Thăng nhấn chân ga, chiếc xe thể thao bắt đầu phát ra tiếng động cơ trầm thấp, ồ ồ như hồ gầm, nghe đã thấy sành điệu, "Tôi có mua xe này thì cũng chỉ để trong gara hít bụi, một năm chẳng đi được mấy lần, hiệu suất quá thấp."

Thích Tự bật cười: "Thế anh lấy đâu ra? Đi mượn à?"

Đến khi xe ra đường phẳng rồi, Phó Diên Thăng mới ừ một tiếng, nói: "Đâu thể khiến cậu mất mặt được?"

Thích Tự: "Hả?"

Phó Diên Thăng cười cười giải thích: "Ở xã hội này, gặp những người khác nhau thì bộ dạng cũng phải khác nhau. Cậu nói chúng ta đang đến chỗ thiếu gia nhà họ Tư mà, nếu tôi không ra vẻ có tiền như bọn họ, xa hoa như bọn họ, bị coi thường thì chẳng phải sẽ khiến cậu khó xử à?"

Miệng nói "ra vẻ", nhưng giọng điệu của đối phương lại thản nhiên như thể đã quá quen với những tình huống như vậy.

Thích Tự chợt nhớ ra một chuyện, hí mắt lại: "Khoan đã, nói vậy thì tại sao đêm đó đến đón tôi, anh lại chỉ gọi cái taxi tin hìn ấy vậy?"

<Epilogue>

Thích Tự: "Thì ra là muốn sát hạch năng lực của mình sao? Không thành vấn đề, cố lên! o(￣へ￣)o)

Phó Diên Thăng: "..."

Ài, hình như diễn chính trực hơi quá rồi, giờ hối hận còn kịp không!
'_>`

-

A/N: Đếm ngược: Từ giờ cho đến lúc Cá nhỏ và Thầy Phó về với nhau còn—Một tháng (trong truyện)!

Bắt đầu có thể hóng được rồi! (*ω*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nghe thôi đã thấy rạo rức '_>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 34: Một Pha Yểm Trợ

Đúng là hôm nay, Thích Tự thấy Phó Diên Thăng có vẻ ăn diện hơn hôm đi ăn lẩu cá thật, quần áo với giày ton sur ton, nhìn cứ như thương nhân tinh anh đi chụp họa báo.

Phó Diên Thăng không hề phân tâm, vẫn tập trung nhìn đường nói: "Cậu không giống bọn họ cho lắm."

Thích Tự: "Sao lại không giống?"

"Cậu không phải loại nhìn vào vật chất để chọn người kết giao, cho nên tôi cảm thấy dù mình có lái xe thể thao hay gọi xe thì cũng chả ảnh hưởng gì..." Phó Diên Thăng ngừng một chút, lại nói, "Tất nhiên, nếu cậu cũng để ý mấy chuyện này thì tôi sẵn sàng lái xe thể thao mỗi lần đến gặp cậu."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng nói đúng, hẳn không phải loại người như vậy.

Nhưng Thích Tự thấy rất kì quái là tại sao Phó Diên Thăng lại hiểu mình đến vậy? Trong khi rõ ràng trước đây bọn họ chỉ trò chuyện qua mạng, hẳn cũng chưa từng tiết lộ quá nhiều thông tin cá nhân cho người kia.

"Vậy anh cảm thấy tôi để ý đến đi đâu gì khi chọn người kết giao?" Thích Tự tò mò nói.

Trông thấy phía trước là đèn đỏ, Phó Diên Thăng dừng xe lại rồi mới quay ra nhìn Thích Tự một chút, nói: "Hẳn là, trí tuệ nhỉ."

Thích Tự: "..."

Cái người này lại gián tiếp tự sướng đấy à!?

Đúng giờ tan t ãn, đi 7km cũng mất đến cả 40 phút, lúc bọn họ đến số 88 đường Hoài Kim thì đã là 19h20.

Đã tới đây một lần, Thích Tự quen cửa quen nẻo dẫn Phó Diên Thăng đến thẳng phòng riêng của Tư Hàng.

Hai người bước vào, quả nhiên lại gây ra một đợt sóng hô hào dữ dội.

"Đến r ã đến r ã!"

"Hoan nghênh Thích Tự!"

"Thích công tử bận rộn biệt tăm bao lâu r ã mới đến với bọn mình ấy nhỉ?"

Thích Tự liếc mắt một vòng, nhận ra vài gương mặt từ lần tụ họp trước, cả Mạnh Văn Huy và Đường Vĩ Diệp cũng đang ở đây.

Đường Vĩ Diệp kia trông thấy hấn mà mắt sáng lên như đèn pha ô tô, từ xa đã gọi hấn một tiếng, Thích Tự g ãn như bơ đi, trực tiếp đến chào Tư Hàng: "Đường hơi tắc nên đến muộn chút."

"Không muộn không muộn." Tư Hàng hí hửng cười nói, "Thích Tự, anh chỉ toàn chơi với mấy người đẹp trai như mình thôi phải không? Người anh em này là ai đây? Giới thiệu chút xem nào!"

Thích Tự thấy Tư Hàng nhìn mình cười kì quái mà tê cả da đầu, hấn ra vẻ nghiêm túc nói: "Đây là Phó Diên Thăng, một người quen của anh trong công việc."

"Chắc, người quen trong công việc? Sinh viên ưu tú các anh đúng là ngoài học cũng chỉ có công việc thôi phải không?" Tư Hàng vỗ vai hấn một cái, sau lại thấp giọng ghé lại g ãn nói: "Em bảo anh đưa bạn trai bạn gái tới thôi mà!?"

Thích Tự: "..."

"Xì, lát mà anh có bị Đường Vĩ Diệp quấy rối nữa thì em không giúp được đâu đấy!" Tư Hàng liếc hắt một cái r ỡ tươi cười bắt tay với Phó Diên Thăng ở phía sau, hỏi bọn họ, "Hai người ăn tối chưa?"

"Chưa, đi thẳng từ công ti đến đây." Thích Tụ nói.

"Ha ha, em biết ngay mà, đúng lúc hôm nay ở đây vừa nhập một ít cua hoàng đế, nửa tiếng trước em đã bảo người ta chuẩn bị r ỡ, lát ăn chút mì của nhé?" Tư Hàng hỏi.

"Được."

Tư Hàng giới thiệu bọn họ r ỡ lớn tiếng nói: "Nào, hai người ng ỡ trung tâm luôn đi!"

Ghế sofa trong phòng xếp hình chữ U, mọi người đang ng ỡ cũng nhanh chóng dẹp trống hai vị trí chủ tọa, nể tình ra mặt vì không ai là không thấy cậu út nhà họ Tư coi trọng Thích Tụ đến mức nào.

Nhưng hai người vừa ng ỡ xuống thì Đường Vĩ Diệp cũng lập tức sấn đến, thanh niên đang ng ỡ cạnh Thích Tụ đành nhanh chóng nhường chỗ lại.

"Thích Tụ." Đường Vĩ Diệp nhìn hắt, không hề che giấu vẻ vẻ khao khát trong mắt, "Lâu lắm r ỡ không thấy cậu đến nhỉ?"

Thích Tụ chỉ im lặng, hắt nhớ rõ lần trước đã nói toẹt ra như thế r ỡ, thế mà người này vẫn không định từ bỏ ý định?

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không, mà từ khi Đường Vĩ Diệp ng ỡ xuống, Thích Tụ bỗng thấy xung quanh rộng rãi trở nên thật chen chúc.

Hắt vô thức nhích về phía Phó Diên Thăng, kết quả vừa cử động đã đụng phải vai của người kia.

Thích Tự giật mình, vừa định dịch lại thì đã thấy Phó Diên Thăng khoác tay lên thành ghế sau lưng hắn.

"Được chưa?" Đối phương ghé tai hắn thấp giọng hỏi, "Có muốn dịch lại g ần nữa không?"

"...Không c ần."

Thích Tự quay lại, ra vẻ bình tĩnh nói với Đường Vĩ Diệp: "Tur Hàng không nói cho anh à, tôi đi làm rất bận."

"Vậy sao tôi nhắn tin cũng không thấy cậu trả lời?" Đường Vĩ Diệp đưa rượu cho hắn, nghe giọng có vẻ hờn.

Phó Diên Thăng nhú mày hỏi: "Da cậu cháy nắng như thế, uống rượu được không?"

Không ngờ Thích Tự chưa trả lời thì Đường Vĩ Diệp đã ngạc nhiên nói: "Cháy nắng? Cháy nắng đâu?" Nói xong còn ghé sát lại nhìn.

Thích Tự vội vàng giơ tay ra cản lại hành động "ân c ần" thái quá này: "Không sao, nhẹ thôi."

Có thể vì đang ng ồi trong phòng, nên vết cháy nắng của hắn cũng không thấy rõ như ở ngoài trời, Đường Vĩ Diệp tiếc nuối soi mặt hắn chằm chằm một lúc r ồi mới thôi.

Nhưng chính bởi hành động này của đối phương, Thích Tự lại đành nhích v ề phía Phó Diên Thăng thêm một chút...

"Tu ần trước tôi dẫn Mạnh Văn Huy bạn cậu đi đua Kart đấy, cậu ta có gửi ảnh cho cậu không?" Đường Vĩ Diệp tiếp tục tìm chủ đề

"Có..." Không chỉ ảnh chụp, mà còn cả video vừa đưa vừa hú hét vào màn hình nữa cơ mà. Nhưng Thích Tự đoán được, tất cả đều do Đường Vĩ Diệp xúi Mạnh Văn Huy gửi đi để lôi kéo hắn, chỉ là có rảnh thì hắn cũng chả định đi.

Đường Vĩ Diệp thấy Thích Tự hồ hững với mình như thế, nét mặt rõ là không cam tâm, đành dò hỏi tiếp: "Người bạn này của cậu làm gì thế?"

"Đầu tư." Thích Tự thuận miệng giới thiệu Phó Diên Thăng với Đường Vĩ Diệp.

Hai người vòng qua trước mặt Thích Tự, bắt tay tượng trưng một cái xong, Đường Vĩ Diệp lại hỏi: "Đầu tư gì vậy? Nhìn anh có vẻ lớn, chắc là đi làm rồi à? Ha ha, sao hai người lại quen biết vậy?"

Thích Tự thấy khóe miệng không khỏi giật giật, cái tên Đường Vĩ Diệp này định đi đâu tra hộ khẩu nhà người ta đấy à?

Có đi đâu Phó Diên Thăng cũng không thể ý, thoải mái đáp lại: "Đầu tư chứng khoán, lớn hơn các cậu vài tuổi, quen Thích Tự qua ba cậu ấy."

Thích Tự: "...???"

Không phải là bọn họ quen nhau qua mạng à?

Có đi đâu Thích Tự cũng biết, Phó Diên Thăng chỉ đang tùy tiện đối phó với Đường Vĩ Diệp, đúng hay sai chẳng quan trọng gì, vì vậy không lên tiếng phản bác.

Đường Vĩ Diệp tò mò, nhìn Phó Diên Thăng chăm chăm: "Đầu tư chứng khoán? Anh cũng đầu tư chứng khoán à?"

Lời này lập tức thu hút Tư Hàng đang ng ồi ở phía đối diện: "Ai đầu tư chứng khoán?"

Đường Vĩ Diệp chỉ chỉ Phó Diên Thăng: "Người anh em mà Thích Tự đưa đến này."

Tư Hàng thấy vậy thì hiếu kì: "Anh cũng chơi chứng khoán à? Của những bên nào vậy?"

Phó Diên Thăng: "Gần đây thì có cổ A của HuaYun Technology, HeiMao Tech cũng ok."

"Hờ! Vậy đầu là cổ Bluechip rồi, người người nhà nhà đổ xô đi mua thì tốc độ tăng chậm lắm, chơi không kích thích." Tư Hàng có vẻ không hứng thú gì với tin tức mà Phó Diên Thăng vừa nói ra.

Thích Tự nghe mà thấy lạ—

Phó Diên Thăng có kỹ năng phân tích đỉnh như thế, nhất là đối với tình hình tài chính của các công ti trên thị trường, thì làm gì mà không biết cổ phiếu nào đáng mua; chưa kể đối phương còn làm trong công ti chứng khoán, mỗi ngày tiếp xúc với đủ loại tin tức, hẳn phải là người am hiểu nhất về lĩnh vực này chứ.

Trước đây Thích Tự cũng đã từng hỏi ba về thu nhập của Phó Diên Thăng, ba hẳn bảo, nếu đối phương mà muốn, thì thu nhập hàng chục triệu một năm chỉ dựa vào mua bán chứng khoán cũng là điều nằm trong tầm tay.

(*10tr NDT đã hơn 30 tỉ VNĐ rồi)

— Thế mà Tư Hàng còn có vẻ coi thường người này như vậy? Là do Phó Diên Thăng khiêm tốn, hay Tư Hàng có thủ đoạn gì đó lợi hại hơn thật?

Lúc này, Thích Tự lại thấy Chu Lâm ngẩng đầu đó cất giọng: "Tư Hàng, gần đây anh trai có tuôn cho cậu tin tức độc quyền gì không? Có cơ hội kiếm chác thì đừng quên anh em ở đây đấy nhé!"

Mạnh Văn Huy cũng kích động phụ họa: "Còn tôi nữa tôi nữa!"

Được mọi người hô hào như thế, Tư Hàng rõ là đắc ý, duỗi hai tay ra ngẩng đầu như đại gia: "Yên tâm, tối nay sẽ có cơ hội."

"Tối nay!?" Cả hội hưng phấn hẳn lên, "Lần này là cổ phiếu nào vậy, mấy ngày thì có lời?"

Tư Hàng nháy mắt: "Lát nữa sẽ nói cho mọi người."

Thích Tụ nghe xong mà như lọt vào sương mù, Đường Vĩ Diệp thấy hân mờ mịt thì tươi tỉnh rướn đến, giải thích lấy lòng: "Anh của Tụ Hàng có quen một vài người đặc biệt."

Biết Đường Vĩ Diệp có ý với mình, Thích Tụ thấy hành động này của đối phương quá sức mập mờ, ngáy một ác cảm, vì vậy lại một lần nữa vô thức lui về phía sau.

Có đi đâu lần này vừa lui, sau lưng hân đã đụng phải một... thân thể ấm áp?

Thích Tụ quay đầu, thấy lồng ngực và gương mặt của Phó Diên Thăng đã ở ngay sát mình thì không khỏi khản trương. Ngược lại, Phó Diên Thăng chỉ hơi đỡ lấy vai hân, không nói gì.

Thích Tụ vội vàng chỉnh lại tư thế cho đoan chính, nghiêm túc hỏi Đường Vĩ Diệp: "Đặc biệt thế nào?"

Đường Vĩ Diệp hơi liếc đến Phó Diên Thăng ở phía sau hân, ánh mắt không rõ là ghen ghét hay dè phòng, nhưng rõ ràng là không muốn để cho người kia nghe được câu trả lời.

Thích Tụ thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Đúng lúc mì của Tụ Hàng gọi cho bọn họ được bê lên, làm dịu đi phần nào một chớp xấu hổ này.

Thích Tụ và Phó Diên Thăng cùng đứng dậy, đi ra một bàn khác trong phòng ng ồi ần.

Trên bàn đã bày sẵn mấy bát mì nóng hổi, ngập trong thịt của gạch cua vàng óng, nếu không phải đựng bằng bát pha lê trong suốt, Thích Tụ đã tưởng toàn bộ chỗ đó chỉ là thịt cua.

Ngoài mì ra còn có đủ loại đồ ần kèm từ đậu phụ rau muối dưa chua cho đến vân vân và vân vân, đại khái là không thiếu vị gì.

Thích Tụ vừa cầm đũa lên thì Mạnh Văn Huy đi tới.

Thích Tụ giới thiệu cho Phó Diên Thăng người bạn lâu năm này của mình, sau đó hỏi Mạnh Văn Huy: "Cậu chưa ăn tối à?"

"Hồi nãy ăn trước với hội Tư Hàng rồi hê hê, nhưng mà thèm thèm nên gọi thêm một bát." Mạnh Văn Huy cười cười, lại không nhịn được mà cảm thán với Thích Tụ, "Trước đây tôi còn nghĩ ở nước ngoài thì kém gì trong nước, mà rồi đi chơi với Tư Hàng mấy bữa mới phát hiện ra mình còn nông dân lắm... mẹ, đúng là phải chơi như bọn họ mới đáng chơi chứ! Ngày nào cũng vậy quả thật quá xá đã!"

Thích Tụ: "..."

Thịt của gạch cua mới ăn thì ngon, nhưng ăn nhiều lại thành ngấy, Thích Tụ chỉ ăn hơn nửa bát đã thấy ngang bụng.

Đến lúc ăn xong đi rửa tay, Thích Tụ mới đứng trước bồn rửa rộng rãi bằng đá cẩm thạch hỏi Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, anh có ngại mấy buổi tụ tập thế này không?"

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tụ qua gương: "Ngại gì?"

Thích Tụ khua khua tay ướt như để thể hiện ý mình: "Gần đây tôi mới tụ tập với Tư Hàng kiểu này, cảm thấy khá là nhàm chán."

"Cũng không tệ, mì của ăn rất ngon." Phó Diên Thăng cúi đầu nói, "Ăn ngoài chắc cũng phải 500 600 một người, không thiệt, coi như cậu mời tôi ăn cơm."

Thích Tụ thở nhẹ một hơi, cười nói: "Anh cũng tính toán ghê."

Phó Diên Thăng xé một tờ giấy lau tay rồi quay ra nhìn Thích Tụ: "Cơ mà, anh bạn hồi nãy vừa thấy cậu đã nói chuyện "bạn trai" gì đó là sao?"

Thích Tụ hoảng hốt chột dạ, Phó Diên Thăng cũng nghe được?

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Đường Vĩ Diệp có ý với cậu phải không?"

Thích Tự giả ngu: "Đâu."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Lại còn đâu? Chỉ vì né cậu ta mà cậu thiếu đi đầu chui vào trong ngực tôi rồi đấy."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hỏi tiếp: "Cậu dẫn tôi đến đây vì cần hỗ trợ phải không? Muốn tôi giả làm bạn trai cậu?"

Thích Tự vội vàng phủ nhận: "Không phải không hề"

...

Chuyện này chỉ là trùng hợp!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng người bước vào toilet.

Phó Diên Thăng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên tiến lại gần Thích Tự, túm lấy cánh tay hắn, như thể định ôm đến nơi...

Thích Tự cứng đờ người, định kháng cự theo quán tính mà ngay sau đó đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc—"Thích Tự, cậu làm gì trong này mà..." Sau đó im bật.

Phó Diên Thăng mau chóng lui lại, nhưng Đường Vĩ Diệp cũng đã nhìn thấy tư thế của bọn họ—rõ ràng không thể nào là thế đứng giữa hai người bạn bình thường.

Thích Tự thấy tim đập như điên, còn tưởng là vừa rồi Phó Diên Thăng định hôn hắn...

Mà từ góc độ của Đường Vĩ Diệp, có lẽ hành động thiếu đi đầu muốn kề sát mặt hắn của Phó Diên Thăng vừa rồi trông cũng giống như đang hôn thật!?

...

Đường Vĩ Diệp sầm mặt, dò xét Thích Tự và Phó Diên Thăng một lát rồi mở miệng với vẻ châm chọc: "Thích Tự, chẳng phải cậu nói là mình không có "hứng thú" này à, thế thì đây là gì?"

Trí óc bị hành động của Phó Diên Thăng hack cho đứng máy rồi cục bị câu hỏi này kích động lại, Thích Tự lạnh lùng nhìn Đường Vĩ Diệp, toàn thân tỏa ra sự giận dữ: "Đây là gì? Ha, Đường Vĩ Diệp, anh mới biết tôi được bao nhiêu ngày? Tôi quen ai thì phải bầm anh à?"

Đường Vĩ Diệp bị nói cho nghẹn họng, nhanh chóng nhớ ra, thanh niên trước mặt không giống với những người hấn từng để mắt trước đây. Người ta cũng có địa vị đẳng hoàng, không sợ cường quyền, lại càng không việc gì phải nể mặt hấn.

"Xin lỗi..." Hấn ảo não nói được hai chữ rồi lập tức xoay người rời đi.

Lúc này, Thích Tự mới nhìn về phía Phó Diên Thăng, cơn giận do Đường Vĩ Diệp khơi mào vẫn chưa nguôi ngoai: "Anh vừa làm cái gì vậy?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Giúp cậu."

Trong đầu Thích Tự lại rối loạn, vừa hoài nghi động cơ của Phó Diên Thăng, vừa hoảng hốt vì tình trạng nhịp tim tăng tốc không phanh của mình.

Nội tâm bất an như được thể phát tiết, Thích Tự lúng túng cầu nhàu: "Giờ thì anh ta hiểu lầm tôi thật rồi!"

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Hiểu lầm? Ánh mắt tên họ Đường kia nhìn tôi chính xác là ánh mắt nhìn tình địch, cậu gọi tôi tới đây để làm bia đỡ đạn, vậy mà tôi có lòng giúp thì cậu lại trách tôi? Đứa nhỏ này rồi cục còn có lương tâm không vậy?"

...Đứa, đứa nhỏ?

Không, không lương tâm!!?

Khuôn mặt chấy nắng của Thích Tụ đỏ bừng lên, cả người như con tôm vừa bị thả vào n ấi luộc, râu dài run lên vì tức giận.

Phó Diên Thăng nhìn hấn, trầm giọng nói: "Về sau nếu cần dịch vụ này thì cứ nói thẳng, không phải là không được, nhưng chí ít cũng phải cho tôi chuẩn bị tâm lí một chút."

Thích Tụ: "Gì, gì cơ?"

Cái đêch... Thầy Phó lại còn cung cấp cả dịch vụ này luôn!?

Thấy Phó Diên Thăng rộng lượng chính trực thế, không hiểu sao Thích Tụ bỗng chột dạ nhẹ, như thể chính mình đã vô thức lợi dụng đối phương thật.

Phó Diên Thăng thấy hấn đã dụ đi, lại khoanh tay bình tĩnh hỏi: "Thôi, cậu nghĩ r ấi quyết đi, lát nữa có muốn tôi phối hợp tiếp nữa không."

Thích Tụ: "..."

Lí trí bảo hấn phải từ chối lời đề nghị này ngay lập tức—đường đường là trai thẳng, sao lại đi giả gay?

Nhưng cũng vào lúc này, Thích Tụ chợt nhớ tới một nghi hoặc trước đó của mình—cùng là đàn ông, vì cái gì hấn bài xích Đường Vĩ Diệp, mà lại không hề lấn tấn về Phó Diên Thăng?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người trước mặt, Thích Tụ lại hơi lung lay... cân nhắc thêm lần nữa.

Hấn tò mò không biết Phó Diên Thăng sẽ "phối hợp" thế nào, sẽ làm như vừa r ấi? Hay còn hơn thế nữa...

"Cậu xoắn xuýt cái gì đấy? Nghĩ kĩ chưa?" Phó Diên Thăng mất kiên nhẫn nói, "Không cần thì tôi đi đây."

"Tôi..." Lời thúc giục của đối phương khiến Thích Tụ không tài nào tỉnh táo suy nghĩ được nữa, rốt cục mờ mắt vì sắc đưa ra quyết định,

"Được, được rồi."

<Epilogue>

Một—

Phân Số: "Đường Vĩ Diệp bạn của Tư Hàng để ý Thích Tự, Tư Hàng vừa gọi điện cho Thích Tự, bảo cậu ấy dẫn bạn trai theo."

Số Phức: "Got it."

Hai—

Phó: "Chọc vợ một cách đường hoàng... quả là hưng-♂-phấn."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 35: Thương Chiến Mô Phỏng

Phó Diên Thăng cười nhẹ một tiếng, sau đó thả tay xuống.

Ra khỏi toilet, Thích Tự mới thở thốt chất vấn bản thân vừa rồi điên hay sao mà lại chấp nhận lời đề nghị của Phó Diên Thăng!?

Nhưng chuyện này cũng không làm hắn xoắn xuýt bao lâu, vì đến khi hai người họ quay lại, bầu không khí trong phòng đã trở nên vô cùng quái dị.

Thích Tự nhìn thoáng qua, chỉ thấy Đường Vĩ Diệp ngẩn ngơ ở một góc sofa khác, trước mặt là một vài nhân viên phục vụ đang cúi húi quét dọn gì đó.

Vừa bước vào, rất nhiều người lập tức quay ra nhìn bọn họ, có hoài nghi tò mò, có cả hóng hớt xem kịch vui, đủ loại ánh mắt ám chỉ bầu không khí ngột ngạt trong phòng hiện tại chính là có liên quan tới hai người.

Không bao lâu sau, có người rỉ tai hắn: "Vừa từ nhà vệ sinh về, Đường Vĩ Diệp đã thả tay quơ mấy cái cốc xuống đất."

Trong phòng có trải thảm, cốc không vỡ nhưng rượu thì be bét, vì vậy mấy nhân viên kia mới đang phải cúi húi tìm cách tẩy rượu trên thảm.

Để giúp Đường Vĩ Diệp bình tĩnh lại, có người bèn lớn tiếng bảo phục vụ tìm vài mẫu nam vào phục vụ hắn.

Ở những nơi thế này, tiếp khách nam được gọi là "mẫu nam", hầu hết đều là các thanh niên mặt đẹp body chuẩn, nhưng hội Đường Vĩ Diệp với Tư Hàng đã thành khách quen ở đây, cho nên cũng không còn ham hố gì những nhân viên được gọi liền đến ấy nữa.

Thấy có người đề nghị như thế, Đường Vĩ Diệp thẳng thừng từ chối: "Tìm cái gì mà tìm, miễn đi, đây đang không vui."

Thích Tự bị cách hành xử của Đường Vĩ Diệp chọc cho tức cười—tên kia nghĩ bản thân mình là cái rốn của vũ trụ đấy? Thích thì phải có bằng được? Không được thì giận chó đánh mèo? Hành hạ người khác để tạo áp lực cho mình?

Dedeos mẹ, Thích Tự hẳn cũng không có nghĩa vụ phải quan tâm đến người thích mình.

Ở đây đều là người tinh ý, thấy sắc mặt Thích Tự có vẻ không vui, bèn nói lảng luôn sang chuyện khác, người uống người chơi, bầu không khí cũng nhanh chóng náo nhiệt lại.

Thích Tự và Phó Diên Thăng quay về vị trí cũ, bên cạnh không còn Đường Vĩ Diệp cho nên rộng rãi hơn rất nhiều.

Tư Hàng mới đầu cũng hóng chuyện, đợi đến khi mọi người không chú ý nữa mới đến chỗ Đường Vĩ Diệp khuyên nhủ hắn: "Thôi, đừng có sầm sì ng ồi đây nữa, đã bảo bao nhiêu lần là đừng có mà tía anh em rồi, của không được có phải mất vui không, anh đúng là cứng đầu mà..."

Bọn họ ở gần nhau, Tư Hàng nói cũng không lớn nhưng Thích Tự vẫn nghe thấy hết.

Đường Vĩ Diệp nghe xong bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thích Tự, Thích Tự bèn trừng mắt lại, cảnh cáo đối phương đừng có ý đồ vớ vẩn gì nữa.

Không ngờ người kia nhìn hắn xong chỉ cười một cái cay đắng.

Sau đó lời điện thoại ra chỉ chỉ cho hắn, rồi cúi xuống bắt đầu gõ chữ.

Thích Tự sửng người, cũng mở Wechat trên điện thoại mình ra, tìm tới liên lạc đã bị mute đi, bên trong quả nhiên có tin nhắn mới vừa đến từ Đường Vĩ Diệp.

Vĩ Diệp: "Xin lỗi, vừa rồi tôi kích động quá."

Vĩ Diệp: "Là tôi phạm phải sai lầm ngu ngốc."

Thích Tự nhướn mày, đang nghĩ tên này có khi cũng không đến mức vô phương cứu chữa, thì lại thấy Đường Vĩ Diệp gửi thêm mấy tin —

Vĩ Diệp: "Thích Tự, tôi thật sự thích cậu..."

Vĩ Diệp: "Nhìn dáng vẻ tức giận của cậu mà tim tôi cũng đập nhanh được."

Vĩ Diệp: "Hình như tôi yêu cậu rồi."

Thích Tự tức đến mức nổi cả gân xanh trên trán, nhìn dòng chữ báo đối phương "đang nhập tin nhắn" trong Wechat mà chỉ muốn bỏ thẳng cái điện thoại vào đầu Đường Vĩ Diệp!

Đúng lúc này, trên tay bỗng nhiên trống không, bởi vì điện thoại của hắn đã bị Phó Diên Thăng rút đi mất.

Đối phương không nói không rằng, thẳng tay xóa luôn liên lạc của người đang gửi tin nhắn đến cho Thích Tự ngay trước mặt hắn.

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tự: "...???"

Hắn nhất thời không thể nào hiểu nổi, rõ ràng điện thoại là thứ đồ cực kì cá nhân, thế mà không những nhìn trộm tin nhắn Đường Vĩ Diệp gửi hắn, Phó Diên Thăng lại còn dám giật điện thoại hắn để xóa liên hệ?

Thích Tự không khỏi bức mình, nhưng chưa gì Phó Diên Thăng đã thản nhiên trả lại điện thoại về đúng chỗ cũ, còn nhân thể nắm lấy tay hắn, ngón cái dẹt vuốt ve nơi mạch đập cổ tay, cười như không cười, nói: "Sao lại dễ bị người ta câu thế này?"

Thích Tự: "...!"

Lúc này mới bàng hoàng nhớ ra, hiện tại Phó Diên Thăng đang đóng giả làm bạn trai hắn mà!

Hắn không để ý đến Đường Vĩ Diệp nữa, chỉ thấy thân nhiệt của mình bắt đầu tăng lên vùn vụt vì động chạm thân mật này với Phó Diên Thăng, trong khi đại não thì dần tỉnh táo lại sau lời nhắc nhở của đối phương.

Phải rồi, từ bao giờ mà tâm trạng của hắn lại bị Đường Vĩ Diệp kích động thế này?

Rõ ràng lúc trước kiềm chế được rất tốt, có khó chịu đến mấy cũng vẫn tỉnh táo bỏ đi mà...

Nhưng lần này thì sao?

Hắn mơ hồ nhớ ra, hình như cảm xúc đã bị mất khống chế từ lúc ở nhà vệ sinh.

Nhưng đi đầu đầu tiên khiến hắn mất bình tĩnh không phải Đường Vĩ Diệp, mà là mấy câu hỏi vắn vẹo đột ngột cùng một loạt hành vi sau đó của Phó Diên Thăng...

"Xích gần vào đây." Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hắn, hơi kéo đối phương về phía mình, "Tìm chút chuyện phân tán sự chú ý của cậu nhé."

"...Hả?" Cử động của người kia đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Thích Tự, khiến hắn cứ thế bị lôi đi.

Phó Diên Thăng quàng tay qua vai hắn, lại ghé tai thấp giọng nói: "Chúng ta chơi một trò chơi đi?"

"Trò chơi gì?" Thích Tự chờ người tựa lên vai Phó Diên Thăng, cảm nhận được độ ấm và mùi hương của đối phương qua lớp áo sơ mi khiến da đầu hắn tê rần.

"Trò chơi mô phỏng chiến tranh thương trường." Giọng nói của Phó Diên Thăng vẫn rành mạch như mọi lần giảng bài cho hắn qua điện thoại,

"Giả sử tất cả mọi người trong phòng kín này đang kinh doanh một cái công ti đi, chủ sở hữu là Tư Hàng và mấy người bạn của cậu ta, công ti này đang là một uy hiếp đối với sự nghiệp của cậu, ngoài mặt thì vẫn hợp tác và kết giao, nhưng thực chất cậu phải tách rời bọn họ để dẹp bỏ chướng ngại trên con đường của mình, cậu sẽ xử trí thế nào?"

Đây là lần đầu tiên Thích Tự biết đến trò chơi này, hắn lập tức bị thu hút: "Tách rời? Ý là phải li gián bọn họ sao?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Tách rời chỉ là thủ đoạn, mục đích chính là chia rẽ cổ quyền, hoặc thu mua lại công ti này."

Thích Tự hiểu ra: "Tôi hiểu rồi."

Phó Diên Thăng nói: "Cậu quen thuộc với bọn họ hơn, chỉ ra những ai có khả năng đồng sở hữu công ti này đi, tôi sẽ thiết lập số cổ phần cho mỗi người."

"Chu Lâm, Tần Hàn khá thân với Tư Hàng, năm ngoái ba bọn họ còn sang Mỹ cùng nhau." Thích Tự liếc Đường Vĩ Diệp một chút, nói, "Họ Đường có vẻ cũng vậy, coi như là F4 đi."

Phó Diên Thăng cười cười: "Được rồi, Tư Hàng là đại cổ đông, có trong tay 25% cổ phần, F3 sở hữu 17% mỗi người, tổng cộng F4 chiếm 76%, còn lại đều là những cổ đông nhỏ lẻ, tổng cộng nắm giữ 17%, giả sử cậu đã mua được 7% cổ phần thông qua thị trường chứng khoán, nhưng vẫn cần ít nhất 44% nữa thì mới thắng được cuộc chiến cổ quyền này."

Thích Tự: "Làm thế nào để giành được cổ phần?"

Phó Diên Thăng: "Khiến được những người này đổi hướng về phe cậu, nghe theo chỉ thị của cậu thì coi như thắng."

Thích Tự bắt đầu vẽ kế trong đầu, nhàu mày nói: "Khó nhỉ..."

Phó Diên Thăng: "Khó lắm sao, ngay từ đầu không cần tốn sức là cậu đã chiếm được 17% nữa rồi mà."

Thích Tụ sửng sốt: "Đâu ra?"

Phó Diên Thăng: "Họ Đường kia yêu cậu mà."

Thích Tụ thấp giọng cười mắng: "...Anh thôi đi."

Nhưng nghe Phó Diên Thăng nói kiểu này, Thích Tụ cũng không quá ác cảm với Đường Vĩ Diệp nữa, dù sao người này vẫn còn có giá trị giúp hắn tăng cổ phần.

Thích Tụ nghĩ nghĩ, nói: "Kể cả vậy thì tôi cũng mới chỉ có 24%."

Những cổ đông nhỏ lẻ kia thì hắn không quen, mỗi người Chu Lâm, Tần Hàn, Đường Vĩ Diệp đều nắm trong tay 17%... Hơ, 17% mỗi người? Phó Diên Thăng cố ý thiết lập vậy à? Số cổ phần của ba người này cũng vừa vặn là 51% luôn.

Nhưng kể cả thế, chẳng lẽ hắn phải thuyết phục cả ba người này phản bội Tư Hàng thì mới có thể thắng?

Phó Diên Thăng lại cho hắn thêm một gợi ý: "Thử đếm xem, ngoại trừ F4 và cậu thì ở đây có tất cả bao nhiêu người."

Thích Tụ đếm qua một lượt, vừa vặn cũng là 17 người!

"Mỗi người 1%?"

"Chính xác." Phó Diên Thăng cười cười, "Cậu chẳng bảo Mạnh Văn Huy là bạn lâu năm của mình à? Cả tôi nữa, hiện tại cậu đã có 26%, nhiều hơn Tư Hàng 1% rồi."

Thích Tụ thần kinh hãi mà thán phục, chỉ trong một thời gian ngắn như thế, sao Phó Diên Thăng lại có thể tính toán chuẩn xác, thậm chí là thiết kế ra một trò chơi mô phỏng tình vi đến vậy?

"Cho nên hiện tại tôi có hai hướng giải quyết, một là trực tiếp giải quyết 25% của Tư Hàng, hai là giải quyết Chu Lâm hoặc Tần Hàn, rồi tìm thêm 8

cổ đông lẻ nữa để đạt được 51% phải không?" Thích Tụ nhanh chóng nghĩ ra hai phương án.

Phó Diên Thăng ừ một tiếng: "Có triển vọng, vậy cậu định làm thế nào?"

Bị Phó Diên Thăng hỏi như thế, Thích Tụ lại lúng túng, nếu trực tiếp đối đầu, thì dù có quý hóa Thích Tụ đến đâu, hẳn là Tụ Hàng cũng sẽ không dâng cổ phẫn lên cho người khác được?

Chu Lâm và Tần Hàn? Hai người họ dính Tụ Hàng như thế, làm sao có thể bị mình tiêm chích thành phản bội...

Thấy Thích Tụ cau mày, Phó Diên Thăng lại cười cười đưa thêm gợi ý: "Để ý những khi bọn họ ở chung, ai thật sự chân thành, ai có thể bị li gián."

Đang ngẫm nghĩ về lời nói của Phó Diên Thăng, Thích Tụ đột nhiên cảm thấy có gì đó xuất hiện trên eo.

Lúc này hẳn mới sờ nhận ra, không hiểu cả người đã buông thả dựa vào lồng ngực Phó Diên Thăng từ bao giờ, ngược lại cánh tay của người đàn ông kia cũng đã trượt xuống khỏi thành ghế, ôm lấy eo hắn...

"...!!"

Đột, không phải cái tư thế này quá mập mờ rồi à!?

Phó Diên Thăng thấy hắn nghiêng đầu trừng mình, còn chính trực nói: "Nhìn tôi làm gì, tiếp tục quan sát người ta đi chứ."

Thích Tụ thu ánh nhìn, trống ngực lại bình bịch, thẩn chừ tục đôi ba câu trong bụng, cũng không biết mọi người có ý kiến gì với hai bọn họ hay không... Tần mắt quét đến Đường Vĩ Diệp, Phó Diên Thăng lại nhéo eo hắn một cái, nói: "Không cần quan sát họ Đường kia, coi hắn là không khí đi."

Thích Tụ: "...!"

Nói thì cứ nói đi, việc gì phải động thủ?

Thích Tự ép mình không để ý nữa, tập trung phân tích tiếp.

Hắn nhớ là Tần Hàn tương đối nóng tính, đôi khi còn ồn ào với Tư Hàng vài câu, giống như hồi năm ngoái mè nheo người kia vì sao lại không cho Tiêu Dã chơi game với mình—lẽ nào đây chính là lỗi hổng?

Nếu mình xem trọng Tần Hàn hơn Tư Hàng đối với hắn, coi hắn là bằng vai phải lứa, liệu Tần Hàn có thể bị mình mua chuộc hay không?

Chu Lâm thì lúc nào cũng ha hả với người khác, thấy có bất hòa còn cố gắng xoa dịu, rất biết đi đầu tiết chế bầu không khí, song Thích Tự lại không tài nào đọc vị được người này...

...

Thích Tự vừa suy nghĩ vừa thảo luận với Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng nghe xong vẻ mặt nhìn của hắn thì phân tích nói: "Đúng là đầu óc của Chu Lâm khó đoán hơn Tần Hàn, nhưng li gián Chu Lâm lại dễ hơn ra tay với Tần Hàn."

Thích Tự: "Vì sao chứ?"

Phó Diên Thăng: "Mấy người cứng nhắc thẳng tính thật ra rất coi trọng nghĩa khí, không dễ mua chuộc đâu, làm không tốt sẽ còn bị bản tính ngay thẳng của cậu ta dội ngược cho ấy chứ. Thế nhưng việc Chu Lâm đối tốt với Tư Hàng rất có thể chỉ dựa trên nền tảng lợi ích—biết chơi với Tư Hàng sẽ có lợi cho mình nên cậu ta mới cố lấy lòng đối phương như thế, mà loại người này, chỉ cần thấy cậu có giá trị kết giao lớn hơn Tư Hàng thì khả năng cao là sẽ về phe cậu thôi."

Thích Tự nghe Phó Diên Thăng giải thích cho mà ảo não thầm thở dài, lại không nhìn được mà quay đầu nhìn đối phương: "Thầy Phó, ngày nào anh cũng chơi mấy trò mô phỏng thực chiến này trong đầu đấy à?"

Phó Diên Thăng: "Thương trường chính là chiến trường, độc vị người khác cũng là bản năng mà một thương nhân nên có mà?"

Thích Tự: "Thầy Phó, anh đúng thật là... mưu mô."

Phó Diên Thăng hơi sừng sốt, cười hỏi hắc: "Mê không?"

Thích Tự: "..."

Cái đm chứ mê...

Dựa vào kinh nghiệm bản thân, Phó Diên Thăng tiếp tục phân tích cho hắc về đặc thù tính cách của các loại người, do ở khoảng cách gần, tiếng của đối phương bị đè xuống rất thấp, thậm chí còn có phẫn khàn khàn, nghe như tình nhân đang thủ thủ với nhau.

Trong phòng đang phát một bài nhạc tiếng Anh, giai điệu thanh nhã, rất giàu cảm xúc.

Trước kia Thích Tự đã từng nghe qua, còn nhớ rõ tên bài, là "The Tennessee Waltz".

Đại ý lời nhạc kể về cô gái nọ—giới thiệu bạn mình cho người yêu trong một buổi vũ hội, để rồi sau khi hai người này có với nhau một điệu nhảy, cô cũng chính thức mất đi trái tim của người mình yêu về tay người bạn kia.

Những ca từ ấy vốn dĩ chẳng liên quan gì đến Thích Tự, chỉ là giờ khắc này, hắc cảm thấy chính mình cũng đang mất đi trái tim về tay Thầy Phó...

Thôi hỏng...

Chẳng lẽ... hắc thật sự là...

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng bỗng dừng nhắc nhở hắc: "Có người vào."

Thích Tụ vội vàng dẹp những suy nghĩ vẩn vơ này, liếc về phía cửa phòng.

Một thanh niên áo xám đi vào, lặng lẽ như thể muốn ẩn luôn mình đi.

Người nọ đến cạnh Tụ Hàng, ghé tai đối phương nói gì đó, sau đó im im đi ra y như lúc vào.

Thích Tụ thấy hai mắt Tụ Hàng sáng rực lên, sau đó lại rỉ tai vài câu với Chu Lâm, người này nghe xong liền vỗ tay đen đét: "Ai muốn kiếm tiền nào? Cơ hội đến rồi đây!"

Cả hội nghe vậy lại nhao nhao nhìn về phía Tụ Hàng, không khí nhanh chóng trở nên sục sôi.

Tụ Hàng lười biếng ngồi trên sofa chính giữa, ra lệnh như quân vương: "Vẫn luật cũ, mua cổ phiếu này của tôi, thì phải nghe theo lệnh tôi, Chu Lâm sẽ báo cho mọi người ngày nào mua ngày nào bán, mỗi người tối đa 300,000, lần này là 15 ngày, đảm bảo lời gấp đôi."

Thích Tụ giật mình, 15 ngày? Lời gấp đôi?

Tức là 15 ngày để biến 300,000 thành 600,000? Khủng như vậy luôn?

Nhưng cả hội nghe xong không ai sinh nghi, thậm chí còn kích động la hét—

"Tối đa 300,000 thôi sao? Ít quá vậy?"

"Phải đấy, gần đây tôi không dám tiêu tiền cũng chỉ để đợi dịp này thôi mà."

"Tôi theo tôi theo, đăng kí cho tôi!"

"Cả tôi nữa!"

...

Chu Lâm ghi lại tên và số tiền của từng người, sau đó hỏi: "Còn ai nữa không?"

Tư Hàng thấy Thích Tự này giờ chỉ im lặng quan sát, bèn cười hỏi: "Thích Tự, anh có muốn thử một lần không?"

Mạnh Văn Huy cũng lo cần cạnh sự trợ giúp của hắn: "Thích Tự! Cho tôi vay ít tiền được không? BỐ tôi hạn chế chi tiêu nên lần này về chỉ được cần theo có 50,000 thôi. Cậu cho tôi vay nhé, bao giờ có lãi tôi chia 5:5 cho cậu!"

Đang do dự, bỗng nhiên Thích Tự cảm nhận được một luồng hơi nóng phả lên tai mình, bàn tay trên eo cũng như hơi siết lại.

Một giây sau, giọng nói dịu dàng đến trùi mền của người đàn ông bên cạnh cũng truyền vào tai hắn: "Đừng tham gia."

<Epilogue>

Một—

Phó: Ăn đậu hũ Cá đến khàn cả giọng ㄋ (͡ _ ͡) ㄎ

Hai—

Thích Tự *lạnh lùng*: "Tốt lắm, chưa cần làm gì mấy đã có 17% rưỡi."

Đường Vĩ Diệp: "CMN ở trong mắt cậu tôi chỉ là cỗ phậ̀n thôi à? QAQ"

Thích Tự *khinh bỉ*: "Không là cỗ phậ̀n thì anh chẳng phải cái thá gì đâu!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết 21 người còn lại trong cái phòng đấy có bội thực với màn chim chuột lộ liễu của hai bạn trẻ nhà mình không chứ mình là mình mệt rã á =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 36: Nhà Cái Chứng Khoán

"???" Vì cái mẹ gì mà anh phải dí sát thế mới nói được!?"

Thích Tự thấy xương cốt toàn thân như oằn ra, thiếu đi đầu đổ cả người vào lòng Phó Diên Thăng.

Mặc dù Phó Diên Thăng đã nhắc vậy, nhưng tình thế hiện tại lại như không cho hắn cơ hội từ chối, cả Mạnh Văn Huy và Tư Hàng đều đang chờ một câu trả lời...

"Tôi..." Cảm nhận được áp lực bên hông, Thích Tự lại rùng mình, đột nhiên ngẫm nghĩ: Thấy Phó mà đã ngăn cản thì nhất định phải có lí do, tuy hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận rằng, nếu để tin tưởng, hẳn dĩ nhiên sẽ chọn người đàn ông ở sau lưng thay vì Tư Hàng.

"Anh thì thôi, còn Văn Huy muốn vay bao nhiêu?" Thích Tự rốt cục nói.

"100,000. Cậu có 100,000 mà phải không?" Mạnh Văn Huy phấn khích ra mặt.

"Tối đa chỉ có thể cho cậu mượn 50,000 thôi." Thích Tự nhún mày, "Cậu cũng không cần chia % cho tôi, lời được bao nhiêu cậu cứ giữ."

Mới đầu nghe Thích Tự chỉ đồng ý cho vay 50,000, Mạnh Văn Huy còn bĩu môi chê không đủ, nhưng thấy người kia bảo không cần %, hắn lập tức vui vẻ: "Được được được! Biết cậu tốt với tôi nhất mà!"

Thấy hắn quyết định không theo, Tư Hàng cũng không quá để ý, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự nghe về vụ này, cần trọng là bình thường.

Thích Tụ thở phào một cái, bấy giờ mới tức tối nhìn Phó Diên Thăng, dùng sức kéo tay đối phương ra—bộ người này nghĩ eo hắn là cái gì vậy? Công tác không chế à? Hết nhéo rồi lại thả!

Người kia bị buộc phải giơ tay lên, lại đặt về thành ghế sofa ở phía sau.

"Sao là bảo tôi đừng tham gia?" Thích Tụ hạ giọng hỏi.

"Lát ra ngoài sẽ nói cho cậu..." Nét mặt Phó Diên Thăng phảng phất vẻ dịu dàng, dường như rất hài lòng với sự nghe lời của Thích Tụ vừa rồi.

*

Buổi tụ tập kéo dài mãi đến nửa đêm mới kết thúc, có Phó Diên Thăng kè kè bên cạnh Thích Tụ như thế, Đường Vĩ Diệp cũng không dám tấn tới chuốc nhục nữa.

Lúc ra về, Thích Tụ có liếc qua đối phương, chỉ trông thấy sắc mặt người kia thảm đến không thể thảm hơn... Cũng không biết có phải do thấy được hành động mập mờ của Phó Diên Thăng với Thích Tụ hay không, nhưng lúc này, ánh mắt của Đường Vĩ Diệp đã thiếu đi màu xanh lành vì ghen tức.

Do cả hai đều uống rượu, Phó Diên Thăng bèn gọi người đến lái chiếc Lamborghini thể thao về, đúng lúc Đường Vĩ Diệp cũng thấy được.

Lúc này bọn họ đang ở dưới tầng hầm để xe, Đường Vĩ Diệp trông thấy Phó Diên Thăng thì cay cú nói: "Anh Phó, hồi này cũng chưa hỏi, gia đình anh kinh doanh gì vậy?"

Vào được hội này của Tư Hàng thì đâu phải là người có gia cảnh không tầm thường, đôi khi kết giao cũng chẳng quan tâm người kia là ai, mà chỉ để ý xem đằng sau họ là cái tập đoàn nào.

Bị Đường Vĩ Diệp dò xét, Phó Diên Thăng cũng không giấu diếm, chỉ cười cười nói: "Không kinh doanh gì, người bình thường thôi."

Đường Vĩ Diệp có chút khó tin: "Bình thường?"

Phó Diên Thăng khoanh tay ừ một tiếng, lại bổ sung thêm: "Làm công cho nhà nước thôi."

Nét mặt Đường Vĩ Diệp mới trở nên kinh ngạc.

Xe đến, Phó Diên Thăng cũng không để ý đến người này nữa, mở cửa cho Thích Tự xong, hai người một trước một sau lên xe luôn.

Chờ đến khi rời khỏi club 88 đường Hoài Kim rồi, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Vừa rồi anh nói làm công cho nhà nước là có ý gì? Sao Đường Vĩ Diệp có vẻ kinh ngạc thế?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Câu này rất đa nghĩa, cậu ta có thể hiểu theo ý trên mặt chữ—chỉ cần là người nộp thuế cho nhà nước, thì đâu là đang làm công cho nhà nước thôi, tôi cậu hay cậu ta đâu vậy, mà người qua đường ABC thì cũng thế; thu hẹp phạm vi một chút, cậu ta có thể hiểu thành gia đình tôi đâu là công chức nhà nước, có thể là công chức thường, cũng có thể là quan to quyền cao chức trọng không thể để lộ tên... Có đi đâu nhìn mặt cậu ta rồi này, thì chắc là hiểu thành trường hợp cuối cùng rồi, dù sao tôi cũng quen cậu cơ mà."

Thích Tự bật cười, Thấy Phó đi đâu cũng giảng bầy được vậy?

Nhưng mà nói mới nhớ, Thích Tự cũng chưa từng nghe Phó Diên Thăng nói về gia đình mình bao giờ, vì vậy không khỏi tò mò: "Vậy người trong nhà anh rốt cục là làm gì?"

Phó Diên Thăng liếc hắt, cười hỏi: "Làm sao, chuyện giữa hai chúng ta, cậu cũng để ý vấn đề môn đăng hộ đối à?"

"Tất nhiên là không rồi." Thích Tự nói xong mới sừng sốt, trợn mắt nói, "Mà không, tôi làm gì có chuyện gì với anh?"

Phó Diên Thăng nhẹ nhàng chặc lưỡi: "Nửa tiếng trước còn thỏa mãn dựa vào ngực tôi mà, giờ đã trở mặt phũ phàng rồi à."

"...???" Thích Tự gấp gáp phản bác, "Ai thỏa mãn? Rõ ràng là anh kéo tôi dựa vào mà!"

Thích Tự thừa nhận, lúc này tâm tình của hắn có bị khuấy động thật... nhưng đó là do ảnh hưởng của c ần, của âm nhạc, và một loạt hành động ám muội khác của Phó Diên Thăng, hiện tại đã tỉnh táo, hắn tuyệt đối không thể để Phó Diên Thăng tiếp tục lẫn lộn mập mờ thế được.

Phó Diên Thăng nhìn hắn vài giây, rồi đột nhiên nói: "Làm trong trường học."

"Ha... hả?" Trí óc Thích Tự vẫn đang ngập chìm trong những nghi vấn và phủ nhận về tính hướng của mình, tốc độ xử lý hoàn toàn không có theo kịp tốc độ chuyển chủ đề của Phó Diên Thăng!

Phó Diên Thăng nhìn đi chỗ khác, nghiêm túc nói: "Tôi nói là gia đình tôi làm trong trường học."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "À..."

Chả trách Phó Diên Thăng trông thư sinh như vậy, lại còn thích được người ta gọi là thầy, thì ra là do ảnh hưởng của gia đình.

Thích Tự nhớ ra, lại hỏi: "Đúng rồi, anh còn chưa giải thích vụ cổ phiếu của Tư Hàng hồi này, sao lại không để tôi tham gia vậy?"

Phó Diên Thăng hỏi lại hắn: "Lúc nghe Tư Hàng nói về việc đó, suy nghĩ đầu tiên của cậu là gì?"

Thích Tự: "Mô hình Ponzi?"

Mô hình Ponzi là loại mưu đồ hình kim tự tháp trong lĩnh vực tài chính, được sáng lập bởi một kẻ lừa đảo người Ý có tên Charles Ponzi, hứa hẹn lợi nhuận cực hời để nhử người ta đầu tư và đồng thời huy động thêm nhiều nguồn vốn nữa, béo bở cho đám người ở trên đỉnh kim tự tháp là

chủ yếu. Thực chất, doanh nghiệp được đầu tư không hề sinh lời, cho nên một lượng lớn những người đến sau cùng sẽ bị lừa cho mất cả chì lẫn chài.

(*hiểu nôm na chính là kiểu scam pyramid dùng tiền của người đến sau/dưới đáy để trả cho người đến trước/gần đỉnh, trùm là đưa khơi mào/trên đỉnh)

Từ nhỏ, Thích Nguyên Thành đã dạy Thích Tụ phải luôn cảnh giác với những miếng ăn từ trên trời rơi xuống như vậy, chỉ là với thân phận và gia cảnh ấy, Thích Tụ khó lòng nào mà liên tưởng Tư Hàng thành một kẻ lừa đảo cho được.

Dù gì trong phòng lúc ấy đâu là bạn bè thân thiết, có muốn lừa thì hẳn là Tư Hàng cũng sẽ không ra tay với người quen như vậy.

...Chẳng lẽ đây mới chỉ là khởi điểm của kim tự tháp?

Nhưng bên cạnh Tư Hàng đã có một nhân tài quản lý tài chính như Từ Nhất Chu, nhà họ Từ cũng chẳng thiếu gì tiền, vì có gì Tư Hàng phải mạo hiểm làm chuyện có thể khiến mình thân bại danh liệt như thế?

Phó Diên Thăng cho hắn suy nghĩ một hồi, rồi mới khoanh tay nói: "Công ti mà Tư Hàng bảo các cậu mua cổ kia có tồn tại, cũng có lợi nhuận thật."

"Không phải mô hình Ponzi?" Thích Tụ sững sờ, "Vậy thì là gì?"

Phó Diên Thăng không trả lời mà hỏi lại, "Cậu biết là đằng sau thị trường chứng khoán luôn có những nhà đầu tư bí ẩn cần trích thị trường chứ?"

"Biết." Thích Tụ gật đầu, nhưng hắn chỉ mới nghe về khái niệm "nhà cái", chứ hoạt động thực tế ra sao thì hoàn toàn mờ mịt.

Phó Diên Thăng giải thích: "Những thế lực khủng này thường được biết đến với cái tên nhà cái, nhà cái chính là nhân tố lôi kéo các nhà đầu tư nhỏ lẻ, bọn họ thường bỏ hàng trăm triệu, thậm chí là hàng tỉ ra để chi phối một

loại cổ phiếu, phần lớn với mức vốn áp đảo lên tới 50%. Bình thường, nhà cái phân cấp và định hướng cổ phiếu, thu mua ép giá, ứn giá đánh lên,... đại khái là mọi hành động đều có ảnh hưởng trực tiếp hoặc gián tiếp tới lợi ích của các nhà đầu tư và giá cổ phiếu trên sàn."

Thích Tự: "Chẳng lẽ loại cổ phiếu này của Tư Hàng có liên quan đến nhà cái?"

"Không sai, công ti mà Tư Hàng giới thiệu cho các cậu là doanh nghiệp đang vận hành thật, cho nên khả năng cao là có nhà cái đứng sau, dựa vào tin tức mà Tư Hàng cung cấp về xu hướng giá chứng khoán của công ti này, tôi đoán là bọn họ đang ở trong giai đoạn thu mua hoặc đẩy giá ngắn hạn..." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, "Còn nhớ cái người vào báo tin mật cho Tư Hàng không?"

Thích Tự: "Có..."

Phó Diên Thăng: "Khả năng cao đây chính là người có được thông tin của thế lực "đằng sau" ấy. Để không bị cơ chế giám sát thị trường nắm được thóp, các nhà cái thường sẽ chiêu mộ một ít đại gia và nhà đầu tư dư dả cùng hành động với mình, cho nên phần tiền mà nhóm Tư Hàng kiếm được rất có thể chính là thù lao cho việc hỗ trợ thao túng giá cổ phiếu của nhà cái đứng sau."

Thích Tự sững sờ: "Nói vậy, bọn họ sẽ kiếm được một món hời như vậy thật?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Khá chắc là thế."

Thích Tự thở phào một hơi, thấy may vì Mạnh Văn Huy không có bị lừa, nhưng rồi lại kì quái hỏi: "Nếu vụ này hời như thế, tại sao anh lại ngăn tôi tham gia?"

Phó Diên Thăng nhìn hẩn: "Chẳng phải tôi vừa nói đấy à, nhà cái là đang muốn lách khỏi sự kiểm soát của cơ chế quản lí, về bản chất, thao túng thị trường chứng khoán và mô hình Ponzi đều lợi dụng sự thiếu tin tức của quần chúng cũng như nhược điểm của con người dễ gian lận, có

đi đầu mưu đồ Ponzi thì hoàn toàn là hình thức hút vốn phi pháp, còn cần trịch thị trường, chỉ cần không dính líu đến các hoạt động mua bán tay trong, lũng loạn trật tự, thì không hề phi pháp."

Không hiểu sao, Thích Tự cảm giác lúc nói những lời này, ánh mắt của Phó Diên Thăng nhìn mình sắc bén hơn hẳn bình thường, giống như đang muốn moi móc hết tất cả ý nghĩ tham lam trong lòng hắn ra, phơi dưới mặt trời rồi hung hăng quất cho một trận.

Thích Tự rũ mắt nói: "Thì tôi cũng nghe lời anh mà."

"Thích Tự." Phó Diên Thăng bỗng nhiên gọi tên hắn, bình tĩnh hỏi, "Sau này khi trở thành một thương nhân có vốn có liếng, cậu đã nghĩ về việc sẽ tuyệt đối trung thành với nguyên tắc nào chưa?"

Thích Tự có chút ngơ ngác, không nghĩ lại bị vấn đề này làm cho ngây ngốc hồi lâu mà vẫn không trả lời được.

Nguyên tắc nào? Thì là không phạm pháp thôi.

Nhưng hắn lại cảm thấy, đây không phải đáp án mà Phó Diên Thăng muốn nghe.

Quả nhiên, đối phương không chờ hắn bao lâu đã chuyển chủ đề "Đi đầu tra ở MeiWei thế nào rồi?"

"Ồm, vẫn không tiến triển gì." Thích Tự nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi ảo não vì mình quá vô dụng.

Phó Diên Thăng im lặng một lát, sau đó hỏi: "Thứ bảy có rảnh không?"

"Thứ bảy á?" Thích Tự quay đầu lại.

"Thứ bảy là ngày mai." Phó Diên Thăng nhắc hắn.

"Ồ..." Chục ngày nay Thích Tự chỉ miệt mài lo làm việc và lôi kéo Ngô Song tăng ca đi đi đầu tra cùng mình, không nhận ra ngày mai đã là cuối tuần, "Vốn định đến Ninh Thành với Ngô Song một chuyến, xưởng dệt

với xưởng may của MeiWei đầu nằm ở Khâu Trấn gần Ninh Thành, tôi muốn đi xem thế nào."

Thích Tự liếc nhìn thời gian trên điện thoại: "Nhưng mà nay muộn quá, cuối tuần trước Ngô Song cũng chưa được nghỉ r ồi, lát tôi sẽ nhắn bảo anh ta nghỉ ngày mai, ngày kia r ồi đi vậy."

"Nghỉ là đúng r ồi." Phó Diên Thăng nhìn mặt hắc nói, "Cậu ý, phời mặt mình thành mông khỉ đến nơi r ồi đấy, làm gì mà căng dữ vậy?"

Thích Tự bu ồm bực: "Anh bảo ai mông khỉ cơ?"

Phó Diên Thăng: "Để ngày kia tôi đi cùng hai người."

Thích Tự ngẩn người: "Anh đi cùng?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Làm sao? Hiếm khi tôi mới rảnh cuối tuần, cậu không muốn tôi đến hỗ trợ à?"

Thích Tự: "...Muốn."

Xe dừng lại trước cửa khách sạn của Thích Tự, trước khi hắc xuống, Phó Diên Thăng còn nói: "Ngày mai có ở khách sạn chứ? Ăn trưa xong tôi sẽ đến tìm cậu, xem xem thời gian vừa qua cậu đã tìm hiểu được những gì."

Thích Tự: "..."

<Epilogue>

Một—

Phân Số: "Rõ ràng đầu là gián điệp, vì có gì cậu thì có người đẹp trong lòng mà tôi chỉ có thể ng ồi xó?"

Số Phức *hút thuốc mỉm cười*: "Chúng tớ là tôi biết quản vợ chứ sao."

7Tự: "Quản cái đầu anh! Bỏ cái tay thói của anh ra đi (ㄣⅢⅢㄣ)"

Hai—

: Sắp đến lúc sát hạch năng lực rồi! (khăng-trung.JPG)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Trước có ai từng lên sàn không? Hồi đại học mình cũng đua đòi đầu tư cổ phiếu một xí mà tìm hiểu còn không kĩ bằng Hi, chắc thế nên mới tạch =))) giờ đọc truyện lại ước gì được đòi ban cho anh mentor tài chính như Thầy để em lên sàn thành công một lần ;A;;;

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 37: Tiếp Xúc Thân Mật

Về đến phòng khách sạn, Thích Tự tắm rửa xong ra đi nằm luôn, đây đầu vẫn là những chuyện Phó Diên Thăng đã làm với mình hồi tối.

Thật sự là từ lúc Phó Diên Thăng chủ động đề nghị đóng giả bạn trai hắn, Thích Tự đã lại bắt đầu hoài nghi tính hướng của đối phương, cộng thêm cả nụ hôn hồi năm ngoái giữa hai người...

Làm gì có thằng nam nào chấp nhận hôn một người đồng giới?

Lại còn tình nguyện đóng giả bạn trai của người ta?

Trừ phi điên.

Nhưng kể cả Phó Diên Thăng có là gay, thì sao?

Là gay thì chẳng lẽ không thể không thích mình?

Dù có tự tin về bên ngoài của mình đến đâu, Thích Tự cũng không dám cho rằng ai ai cũng phải yêu mình.

Chưa kể hắn còn có một lần ve vãn thất bại ê chề...

Thích Tự nhớ lại những lời Phó Diên Thăng nói với hắn trên đường về, cùng câu hỏi về vấn đề nguyên tắc kia, một lần nữa không khỏi cảm khái, Thầy Phó là một người đàn ông hoàn hảo chính trực cỡ nào kia chứ.

Nếu có bạn trai như Thầy, hắn cũng không phải không thể cong vì đối phương...

...!?

Khoan đã, có gì đó sai sai thì phải?

Tại sao hấn lại nghĩ đến chuyện cong vì Phó Diên Thăng?

Bọn họ làm thầy trò, làm bạn tốt không hơn à!?

...Fuck...

Hiện tại Thích Tự vô cùng hoài nghi, hay là giữa hấn với em trai song sinh Thích Phong của mình vẫn luôn tồn tại một loại từ trường thần bí nào đó, cho nên tình yêu cuồng nhiệt đến mất não của Thích Phong dành cho Lăng Khả ở cõi u minh mới ảnh hưởng tới hấn, khiến hấn cũng ngày càng có khuynh hướng thành gay...

...Thích Phong đáng ghét!

*

Ngày hôm sau Thích Tự ngủ đến dậy tể, rời giường xong là đi ăn trưa luôn trong khách sạn. Phó Diên Thăng có nói buổi trưa sẽ đến tìm hấn, quả thật sau giờ cơm trưa liền gọi điện đến.

"Có đang ở khách sạn không? Giờ tôi qua nhé?"

"...Qua đi."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự cũng xốc lại tâm lý mình một trận.

Hấn tự nhủ, mặc dù hấn với Phó Diên Thăng từng có với nhau một nụ hôn, nhưng nụ hôn kia là do hấn chủ động đùa bỡn, có khi Thầy Phó còn chẳng nhận ra người kia chính là hấn; mặc dù Thầy Phó có thể thích nam giới thật, nhưng hấn cũng chưa chắc mình đã giống vậy; mặc dù Thầy Phó thì thoảng cũng nói mấy lời trêu ghẹo hấn, nhưng đấy chỉ là miệng nói tùy tiện, chứ bản chất người ta vẫn chính trực vô cùng.

—Cho nên nếu mày không xúc động mãnh liệt đến mức muốn cong vòng vì anh ta, thì biết đường mà giữ khoảng cách chuyên nghiệp đi, nhất định, tuyệt đối, đừng có vượt qua giới hạn nữa!

Thích Tụ hít sâu một hơi, quay trở lại phòng.

Hắn thay sang một chiếc áo sơ mi kẻ màu xanh nhạt nhã nhặn, cài kín khuy lên tận cổ, đứng trước gương chỉnh trang lại mái tóc đen hơi rối của mình, sau đó ngồi xuống sofa trong phòng khách, tay cầm chiếc đồng hồ kết dây da gầy đây, nghiêm túc chờ Phó Diên Thăng đến, cứ như đang chuẩn bị bước vào một buổi phản biện luận văn.

Hai mươi phút sau, Phó Diên Thăng đến, Thích Tụ đứng dậy ra mở cửa cho đối phương.

"Mặt bị cháy nắng đã đỡ hơn chưa?" Vừa nhìn thấy Thích Tụ, người kia đã lại nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Thích Tụ mất tự nhiên né ánh mắt đi, cố giữ cho giọng bình tĩnh nói: "Chắc phải hai chục ngày nữa mới lại được... không sao đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Tôi có mang thuốc mỡ đây, để bôi cho cậu một ít."

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng đi thẳng tới sofa, lấy ra một lọ thuốc nhỏ cỡ bàn tay từ trong túi da bò của mình xong vẫn thấy Thích Tụ đứng trước cửa, bèn giục: "Còn sững sờ ở đấy làm gì?"

Thích Tụ giật mình nói: "À không, tôi không cần..."

"Không cần?" Phó Diên Thăng ngắt lời hắn, "Chính mình còn không dám sờ lên mặt mà nói không cần? Phải khi nào lột hết da ra thì cậu mới định kêu đau hay gì? Hôm qua tôi chạy khắp ba tiệm thuốc, sáng sớm hôm nay lại đến một bệnh viện tư nhân nữa mới mua được cho cậu lọ thuốc mỡ nhập khẩu này, bác sĩ nói dùng cho da bị cháy nắng rất tốt, bôi thử sẽ thấy hiệu nghiệm ngay... Đừng có cật lực nữa, đến đây."

Hắn ghét nhất cái giọng điệu quở trách ra lệnh như thế, nếu người khác mà nói với hắn bằng cái giọng ấy, đảm bảo Thích Tụ đã tiễn khách luôn

r ồi.

Có đi đâu người nói những lời này lại là Thầy Phó mà hấn khâm phục, chưa kể đối phương còn bảo hôm qua phải chạy đi tận ba tiệm thuốc? Lúc bọn họ tách nhau ra đã là gần 1 giờ đêm, Phó Diên Thăng không về nhà luôn mà còn chạy đi mua thuốc cho hấn?

Thích Tự đột nhiên cảm động không thôi, giống như đã nhìn ra sự quan tâm trong lời nói nghiêm khắc của đối phương.

Hấn vô thức đi đến sofa, nhìn thuốc mỡ kia r ồi nói: "Thật ra tôi tự bôi cũng..."

Phó Diên Thăng: "Cậu nhìn thấy không mà bôi? Ng ồi xuống đi."

Thích Tự: "..."

Vài giây sau, ngón tay chấm thuốc mỡ của người kia bắt đầu xoa lên mặt hấn, đại não trống hoắc của Thích Tự bỗng nhảy ra vô số dấu "???".

...Cái diễn biến quỷ dị này là thế mẹ nào đây?

Rõ ràng nửa tiếng trước, hấn còn đang ra sức tẩy não bản thân phải giữ gìn khoảng cách chuyên nghiệp với Thầy Phó, vậy mà hiện tại đã đồng ý để đối phương bôi thuốc mỡ cho mình r ồi? Còn cái loại tiếp xúc nào thân mật hơn nữa à?

Mà khoan, không nhìn thấy thì mình vẫn có thể soi cmn gương mà?

Rốt cục người này có chơi ngải gì với hấn không mà cứ dính đến đối phương là y như rằng IQ của hấn rụng hết cả lượt vậy?

"Tsss..!" Suy nghĩ đột nhiên bị cử động của đối phương cắt đứt.

Phó Diên Thăng: "...Đau à?"

Thích Tự nhú nhú mày: "Hơi hơi."

"Đúng là được chi ầu quen..." Phó Diên Thăng cười cười lẩm bầm một câu, lại chấm thêm một ít thuốc mỡ, cả động tác trên tay lẫn giọng điệu đều hết mức dịu dàng, "Da mặt mịn thật."

Thích Tự: "...???"

Có phải là ảo giác không vậy? Sao hắn lại cảm thấy... Th ầy Phó đang mượn cớ ve vãn mình nhỉ?

"Được rồi, tôi để thuốc mỡ ở đây nhé..."

Không biết là 5 10 hay 15 phút sau, rốt cục Phó Diên Thăng cũng lui về ng ồi thẳng dậy.

"Sáng một lần tối một lần, nhớ tự bôi đấy, chắc 2 3 ngày gì đấy sẽ đỡ thôi."

Thích Tự liếc mắt nhìn người kia, nghĩ bụng thế sao lúc này anh còn bảo tôi không nhìn được?

Phó Diên Thăng không để ý đến ánh mắt của hắn, xoay người đi rửa tay, lúc về lại lấy ra hai cốc đ ồ uống để lạnh đặt lên bàn.

"Gì vậy?" Thích Tự hỏi.

"Trà giải khát đang hot đấy, được em gái ở công ti giới thiệu cho bảo ngon lắm, một cốc có xoài xay, một cốc có nho, cậu chọn đi." Phó Diên Thăng nói.

"Em gái ở công ti?" Thích Tự chọn cốc màu tím, chọc ống hút vào.

"Ừm, tôi quản lí năm tổ dự án, có mấy em gái xinh đẹp."

"Ồ..." Thích Tự nghĩ bụng, đấy, Th ầy Phó để ý đến mấy em gái xinh đẹp cơ mà, khả năng cũng có xu hướng này thôi.

Thích Tự bình tĩnh hút một ngụm đ ồ uống, hút được đến miếng nho tươi mà mắt bỗng mở lớn.

"Được không?" Phó Diên Thăng hỏi.

Thích Tự thoáng nhìn tên hiệu trên cốc, cảm thán: "Trong nước nhiều đồ ăn đồ uống ngon thật."

Phó Diên Thăng cười cười, ngẩng xuống rồi nói: "Nói qua tôi nghe về tình hình đi đầu tra của cậu đi."

Thích Tự vừa uống nước vừa nói những đi đầu có thể tiết lộ cho Phó Diên Thăng, người kia nghe xong thì dở khóc dở cười: "Đó giờ cậu đi đầu tra như vậy hả?"

Thích Tự: "Không phải thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cứ trực tiếp làm Thái tử vi hành như thế, mấy người dưới đó để cậu phát giác ra được cái gì mới là lạ."

Thích Tự nhún mày: "Tôi cũng kiểm tra đột xuất mấy lần mà."

Phó Diên Thăng nghiêm mặt nói: "Cậu cho rằng bọn họ biết hôm nay cậu đến thì hôm nay mới chuẩn bị à? Chắc chắn là từ lúc biết cậu sắp về làm quản lý tạm thời là bọn họ đã dàn trận hết rồi, cho nên cậu có đi hôm nay hay ngày mai thì cũng đều chỉ thấy những thứ được ngụy tạo thôi."

Thích Tự vội nói: "Vậy tôi phải làm sao? Nói như anh thì mai tôi cũng không cần xuống xưởng nữa à."

"Đi thì vẫn phải đi." Phó Diên Thăng hút một ngụm nước, nói, "Chỉ ít là để cậu có cái mà so sánh."

Đi đầu tra không có kết quả, làm việc cũng không đúng quy cách, Thích Tự không khỏi ỉu rĩ không cam. Hắn biết Phó Diên Thăng nhất định có biện pháp, nhưng vẫn không nhìn được mà hỏi: "Anh đi cùng thì sẽ có tác dụng sao?"

"Trên đời này không có vách nhà nào là kín gió hoàn toàn, nếu bọn họ đã động tay động chân thật, thì nhất định phải có dấu vết lưu lại, chỉ cần

nắm được một mắt xích thì sẽ dần dần lôi ra cả ổ củ cải mang bùn, nhưng mà cậu bây giờ, chưa thấy được lá củ cải đâu mà đã phơi mình thành..." Phó Diên muốn nói lại thôi, chỉ cười nhẹ một tiếng, "Nói ra cậu lại giận."

(*bắt nguồn từ thành ngữ "nhổ củ cải ắt vướng theo bùn" — đối với phạm tội tập thể, một phần tử sa lưới sẽ kéo theo hàng loạt các phần tử khác ngã trận, bởi bọn chúng là các mắt xích móc nối với nhau, cấu thành nên ổ tội phạm hoàn chỉnh)

Thích Tự: "..."

Thế này thì khác mẹ gì anh nói toẹt ra đâu!?

Hắn trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, tức phát ngứa răng nhưng trong lòng thì sùi đến thâm: Gặp phải đứa học trò đần như này, Thầy Phó nhất định sẽ không chấp nhận đề nghị kèm cặp hắn rồi.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hắn thừa nhận mình vô dụng đến vậy.

Phó Diên Thăng thấy Thích Tự hiếm khi không phản bác, lại còn trưng ra vẻ mặt mất mát như thế, không thể không hỏi: "Sao vậy? Tôi chỉ đùa chút thôi mà, không vui thật à?"

Thích Tự vuốt vuốt cốc nước, rồi rồi nói: "Đâu."

Phó Diên Thăng nhìn hắn, cũng không nói nữa.

Hai người trầm mặc như vậy chừng nửa phút, Thích Tự mới hoang mang: "Sao anh cứ nhìn tôi thế?"

Phó Diên Thăng thấp giọng nói: "Vì cậu đẹp."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười, lại an ủi hắn: "Thôi, đã bảo mai tôi sẽ đi bắt kẻ xấu cùng cậu rồi mà? Đừng bức mình nữa, hmm?"

Thích Tự: "..."

Cái giọng điệu như đang dỗ trẻ này là sao?

Khoan đã, có phải hắn vừa chịu ảnh hưởng của từ trường với Thích Phong nữa không vậy?

Vì cái gì hắn lại cảm thấy ánh mắt Phó Diên Thăng nhìn mình lúc này... thâm tình thế?

Phó Diên Thăng hỏi: "Ban đầu cậu định ngày mai thế nào?"

Thích Tự: "Vốn là định dẫn theo Ngô Song với hai vệ sĩ mà ba tôi thuê cho, bốn người lái xe đến đó, nhưng anh cũng đi cùng thì phải thuê xe bảy chỗ."

Phó Diên Thăng: "Còn thư kí ở MeiWei mà giám đốc Tần sắp xếp cho cậu thì sao?"

Thích Tự lắc đầu: "Chị ta không biết cuối tuần này tôi định đến Ninh Thành, ý đồ của tôi là đi đầu tra đột xuất mà."

Phó Diên Thăng lại cười: "Tôi phát hiện ra, cậu đúng là cứng nhắc đấy."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng: "Nói muốn đi đầu tra là cứ thế mình mình đi đầu tra, cậu định thi thố với ai à... chẳng lẽ cậu không nghĩ đến chuyện nhờ giúp đỡ chuyên nghiệp?"

Thích Tự sửng sốt, nhờ giúp đỡ chuyên nghiệp? Thế là gian lận mà?

Không phải Phó Diên Thăng muốn kiểm tra năng lực của hắn à? Thế nên hắn mới hùng hục một mình chứ.

"Đi đầu tra cũng giống như làm gián điệp trong chiến tranh ấy, phải mai phục, phải kiên nhẫn, cậu không biết để đi đầu tra về một công ti, đội nhân viên chuyên nghiệp cũng phải mất đến mấy tháng à?" Phó Diên Thăng

ngừng lại, nói, "Mang đi có ng ần ấy người, mà ai nấy cũng l ễ d ễ đi theo cậu như thế thì sao mà đi ầu tra ra được gì."

Thích Tự: "..."

Ch ẳng lẽ h ắn hi ều l ần r ồi?

Hay việc tìm đến công ti đi ầu tra cũng là một tiêu chí thể hiện năng lực của h ắn?

...

Thôi bỏ đi, kết quả khảo sát cũng đã thế r ồi, Th ầy Phó nói gì thì là thế ấy.

Phó Diên Thăng: "Tôi có quen mấy đi ầu tra viên bên Trác Thạch, để gọi họ tới sắp xếp cho, nhưng mà chuyện nào ra chuyện đấy, thuê đội chuyên nghiệp là phải trả tiền đó."

Thích Tự: "Tiền bạc không phải vấn đề"

Phó Diên Thăng: "Được r ồi, vậy tính cả tôi là một nhé? Muốn tiếp cận với thực trạng kinh doanh ở công ti cậu, đằng nào cũng phải kí hợp đ ồng giữ bí mật, có đi ầu tra ra gì thì cậu cũng không cần lo bọn tôi sẽ để lộ thông tin ra ngoài."

Thích Tự ừm một tiếng, th ần nghĩ, đúng là Th ầy Phó, làm việc lúc nào cũng chặt chẽ, quả khiến người ta yên tâm.

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Thích Phong đáng ghét!"

Thích Phong: "Rõ ràng là anh tự mình gay! Sao lại trách em? QAQ"

Hai—

Phó: "Lúc bơi kem cho vợ, coi vợ ti hí nhìn mình mà kích hết cả động..."

Hôm nay cũng được ăn đậu hũ Cá non mơn mớn, quá ư là thoải mái
↪(—▽—)↪

Ba—

Mũ 2: "Anh Phó! Em khổ quá mà! Ông chủ nhỏ sai em như thế em có ba đầu sáu tay ấy! Em vẫn còn bé lắm! Không chịu được hành hạ như thế nữa đâu!"

Số Phức *hút thuốc*: "2 à, không phải kê, anh cũng là người từng trải đây chứ đâu."

Mũ 2: "Cậu ta cũng tận dụng anh như thế à?"

Số Phức: "Lại chả? Sai anh không quản ngày đêm đến cả năm trời rồi." "

Mũ 2: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 38: Thăm Dò Thành Công

Xác nhận là Thích Tự muốn thuê đội đi điều tra chuyên nghiệp xong, Phó Diên Thăng hiện đang gọi điện trong phòng khách.

"Giang Hiếu à? Tôi Phó Diên Thăng đây..."

Phó Diên Thăng không tránh Thích Tự, cho nên hẳn có thể nghe được hết đối phương nói gì.

"Ha ha, gần đây rất ổn... Không nói chuyện phiếm nữa, có việc tìm anh đây." Ánh mắt Phó Diên Thăng như đang cười, "Tôi có quen một bạn nhỏ đang muốn đi điều tra về công ti của gia đình, anh tìm giúp tôi vài nhân viên đi điều tra tới hỗ trợ được không?"

Thích Tự: "...?" Bạn nhỏ?

Phó Diên Thăng tiếp tục nói vào điện thoại: "Bốn người đi, một lên kế hoạch dàn xếp, hai tới nơi ghi hình, thu thập dữ liệu, còn một nữa phụ trách viết báo cáo phân tích... Nếu có năng lực tích hợp mạnh thì ba thôi cũng được, ngày mai cần... Ừ, ngày mai luôn..."

Nghe Phó Diên Thăng cẩn thận chọn người đến giúp hẳn như vậy, Thích Tự lại càng thêm khâm phục và cảm kích.

"Ừ, cứ tính theo giá thị trường, bạn nhỏ này không thiếu tiền..." Phó Diên Thăng vừa nói vừa cười cười liếc Thích Tự, "Ừm, chính là cậu ấy."

... "Chính là cậu ấy?" Người kia biết hẳn là ai sao?

Phó Diên Thăng rũ mắt: "Được rồi, anh chọn xong thì gửi cho tôi lí lịch của bọn họ cho tôi đã, đợi tôi với cậu ấy ok rồi thì làm hợp đồng... Thôi,

cúp trước nhé."

Dập điện thoại xong, Phó Diên Thăng quay ra nói với hấn: "Nếu không có vấn đề gì thì tối nay là tìm được thôi."

Thích Tụ: "Anh vừa gọi điện cho đại diện pháp lí của công ti đi đầu tra Trác Thạch phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cũng biết à?"

Thích Tụ: "Có ghi trong hợp đồng điện tử giữa anh với tôi, Giang Hiểu."

"Chi tiết nhỏ như vậy mà cậu cũng nhớ kĩ thế à?" Phó Diên Thăng nhướn mày, "Trí nhớ tốt thật."

Thích Tụ tò mò: "Anh với công ti đi đầu tra đó là thế nào vậy? Chẳng phải Từ Nhất Chu nói đây chỉ là một công ti vỏ bọc thôi à?"

(*shell company: công ti không có hoạt động kinh doanh hay tài sản gì, chủ yếu lập ra để đứng tên, lách luật, trốn thuế...—không phải lúc nào cũng bất hợp pháp, nhưng có thể bị sử dụng cho mục đích phi pháp)

Phó Diên Thăng giải thích: "Giang Hiểu là một người bạn tôi quen từ hồi đi học, công ti này là của anh ta, ban đầu lập nên để làm vỏ bọc thật, bởi vì nhân viên toàn làm bán thời gian như tôi thôi, có nó thì tiện cho mọi người thu phí làm ngoài, nhưng về sau Giang Hiểu phát hiện ra, nhu cầu đi đầu tra doanh nghiệp trên thị trường tương đối nhiều, vì vậy dần dần biến nó thành chính quy, hiện tại cũng tuyển không ít nhân viên toàn thời gian để nhận đi đầu tra các vụ tố tụng rồi."

Thích Tụ gật gù suy nghĩ: "Vậy có bao nhiêu đi đầu tra viên làm thêm như anh?"

Phó Diên Thăng: "Không nhiều lắm, trước kia mọi người nhận làm thêm là vì còn đang trong trường, giờ thì ai nấy đều có công việc ổn định rồi, cũng không thiếu tí tiền, đâu rảnh nhận việc ngoài nữa?"

Thích Tự: "Trong trường? Đại học?"

Phó Diên Thăng: "Năm 4 đại học, hồi đó thời gian dư dả, tôi cũng muốn thử áp dụng mấy cái học được vào thực tiễn, nên nhận chơi thôi."

Nhận... chơi? Nếu như hấn đoán không nhầm, lúc học đại học năm 4 thì Phó Diên Thăng còn chưa có thành niên mà?

Thích Tự kinh ngạc nói: "Năm 4 đại học mà đã làm được hết các việc trong danh sách dịch vụ anh gửi tôi hồi trước ấy hả?"

"Phạm vi hồi đó chưa rộng đến thế, cơ mà..." Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ lại, "Cũng không kém mấy đâu, ngoài mấy việc yêu cầu kinh nghiệm thực tế ra thì nhận được gần hết."

"...!"

Thích Tự bỗng nhiên bị đả kích không nhẹ, cùng là sinh viên mà sao lại có chênh lệch lớn như vậy!?

"Sao đây?" Thấy hấn lập lờ nhìn mình như thế, Phó Diên Thăng mỉm cười, "Ánh mắt gì thế này? Mê tôi rồi à?"

"Anh nói lung tung cái gì đấy..." Thích Tự phản bác theo quán tính, nhưng trái tim lại bắt đầu nhảy loạn vì câu nói này của đối phương.

Tối đó, Phó Diên Thăng ăn cơm với Thích Tự xong thì về luôn.

Thích Tự ngồi một mình trong phòng, nghĩ lại những chi tiết khi ở chung với Phó Diên Thăng chiều nay mà không khỏi cảm thấy hình như mình đã hiểu lầm ở đâu đó...

Công cuộc đi đầu tra của hấn không có gì tiến triển, làm việc cũng không được tốt, thế nhưng Phó Diên Thăng không những không tỏ ra thất vọng, mà còn dịu dàng an ủi hấn, còn ra sức hỗ trợ những việc hấn không giải quyết được... Mà đây thì đâu phải thái độ của một người thầy muốn kiểm tra thành quả dạy học của mình?

Nghi vấn đã bị đè xuống không biết bao nhiêu lần lại nổi lên—Lẽ nào người đàn ông này, thích hẳn?

Nếu như không thích, tại sao Phó Diên Thăng lại dùng khúc nhạc violin hẳn chơi làm nhạc chuông? Nếu như không thích, tại sao khuya rồi mà anh ta còn chạy đến đường Hoài Kim đón hẳn? Nếu như không thích, tại sao đối phương phải chạy khắp ba cái hiệu thuốc trong đêm chỉ để tìm thuốc mỡ trị cháy nắng cho hẳn? Nếu như không thích, có gì người này lại hi sinh cả cuối tuần tốt đẹp để bận bịu vì hẳn?

Nghĩ theo hướng này, rồi nhớ lại những lời mà Phó Diên Thăng đã nói trong bữa lẩu, Thích Tự mới ngộ ra đâu đâu cũng là ẩn ý bày tỏ!

—Thích không? Tiếc là, thứ này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi;

—Nếu biết tôi muốn gì, rất có thể cậu sẽ lợi dụng nó để đạt được mục đích cá nhân, mà như vậy thì hoàn toàn khác với dự tính ban đầu của tôi;

—Tôi sẽ không ép buộc cậu, trừ phi là cậu cam tâm tình nguyện.

...

Đúng vậy, bởi vì không biết Thích Tự có thích mình hay không, nếu Phó Diên Thăng bộp chộp bày tỏ thì sẽ biến tình cảm thành khiên cưỡng...

Mà rất có thể, Thích Tự sẽ bán rẻ tình cảm của mình trong một thời gian để khiến đối phương ở lại thật, dù sao hẳn cũng không ghét bỏ Phó Diên Thăng.

"Ha..." Thích Tự bất giác cười lên, như thể một chân trời mới vừa được mở ra trước mắt, hưng phấn đi đi lại lại trong phòng đến mấy vòng.

Hắn phải ép mình bình tĩnh lại, không được đưa ra kết luận vội vàng như vậy.

Nhỡ mà là hiểu nhầm thì vút mặt mũi đi đâu? Dù gì hấn cũng đã có một lần ve vãn thất bại...

Không đúng, Thích Tự chợt nhận ra, thất bại ấy cũng đâu thể nói lên đi đâu gì! Kể cả Thầy Phó có thích hấn thật, thì đối phương cũng đâu phải dạng sẽ lợi dụng người say mà đục nước béo cò!

Nghĩ đến đây, Thích Tự không nhịn được mà gõ lên đầu mình một cái vì mấy ý tưởng loạn lạc nực cười của mình trước đây.

—Thích Tự à Thích Tự, Phó Diên Thăng chê cũng chẳng sai, mà đúng là ngốc mà.

Một lần thất bại, mà không biết thử thêm lần hai lần ba à?

*

Khoảng 9h tối, Thích Tự nhận được thông tin về các nhân viên đi đầu tra do Phó Diên Thăng gửi tới, tổng cộng ba người, lần lượt có tên Vệ Thiên Thụy, Lý Quang và Hạ Cảnh Thạch, tuổi tằm 25 26.

Được Phó Diên Thăng báo giá dịch vụ đi đầu tra cho xong, Thích Tự thấy cũng không có vấn đề gì, bèn ký hợp đồng với Trác Thạch.

Sau đó hai người lại thảo luận về lịch trình cụ thể cho ngày mai.

"Tính cả mấy người cậu muốn đưa theo nữa là tám người, chia ra hai xe đi, nhưng sợ là khách sạn cậu ở có tai mắt của MeiWei, tôi nghĩ cậu nên đi tách khỏi bọn họ thì hơn." Phó Diên Thăng đề nghị để một trong hai vệ sĩ của hấn ở Hải Thành đi chung xe với ba đi đầu tra viên kia, còn Vương Mạnh, Ngô Song, Phó Diên Thăng và hấn sẽ đi cái còn lại, đến Ninh Thành rồi tìm chỗ tụ lại sau.

Thích Tự thấy vậy cũng hợp lí, cả hai quyết định xong thì bàn đến thời gian và địa điểm gặp mặt hôm sau rồi cũng đi nghỉ ngơi.

8h sáng chủ nhật, Ngô Song đến thẳng khách sạn của Thích Tự, Vương Mạnh đánh xe chở ba người đi, đầu tiên là qua nơi ở của Phó Diên Thăng để đón đối phương.

Phó Diên Thăng cũng ở ngay trong quận Kim Dung, đi theo định vị được gửi thì lái xe chỉ mười phút là tới nơi.

"Thì ra anh ở gần tôi nhỉ." Thích Tự nhìn nhìn tòa chung cư cao cấp qua cửa kính, hỏi Phó Diên Thăng vừa lên xe, "Anh ở đây một mình à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng rồi hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn một ít ở khách sạn rồi." Thích Tự tò mò hỏi, "Vậy gia đình anh thì sao?"

"Cũng ở Hải Thành, nhưng ở chỗ của bọn họ." Phó Diên Thăng lấy cafe và sandwich mới mua ở Starbucks ra, hỏi, "Tôi ăn ở đây không phiền chứ?"

"Không sao." Thích Tự còn kéo hộ tay vịn từ ghế giữa ra cho đối phương để cafe.

Sau đó ho nhẹ một tiếng, bắt đầu ho he dò hỏi: "Một người đàn ông 27 tuổi độc thân ở đây một mình, không có partner mà không thấy cô đơn à?"

Phó Diên Thăng liếc hắt, nói: "Có cậu sinh viên đẹp trai thanh thuần ngày nào cũng quần lấy tôi để trò chuyện qua mạng rồi, cô đơn thế nào được?"

Thích Tự: "...!"

F...u...c...k.....Y...e...s!

Thầy Phó vừa mới tán hắt đúng không!? Chứ bình thường ai lại đi nói những lời này!? Không sợ bị nói là bốn cột lưu manh à!?

Thích Tự đi đầu chỉnh lại nhịp thở của mình một chút, rồi mới ra vẻ bình tĩnh ghẹo lại: "Đáng tiếc là cậu sinh viên này sắp hết hợp đồng rồi, sớm sẽ

không quán lấy anh nói chuyện được nữa đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Không sao, hợp đồng trò chuyện kết thúc thì còn có thể kí hợp đồng khác mà, biết đâu lúc đó lại còn ở chung ấy chứ."

Thích Tự: "..."

Ở chung? Phó Diên Thăng đang ám chỉ là sẽ đồng ý kèm cặp hắn sao?

Chắc, trước kia mắt hắn mù dờ hay sao mà lại nghĩ người đàn ông này chính trực vậy không biết...

Làm nũng, bá đạo, quán người gì đó... rõ ràng là không một lúc nào bỏ qua cơ hội chòng ghẹo hắn!

Thích Tự không biết phải hình dung tâm trạng hiện tại của mình ra sao, hưng phấn và đặc ý là đương nhiên—Hắn sùng bái Phó Diên Thăng như thế, giờ biết Phó Diên Thăng thích mình, cũng khác gì nắm thóp được đối phương đâu, quả là muốn khoe lên cho cả thế giới một phen.

Chưa kể, trước kia Thích Tự toàn gặp phải mấy kẻ vừa gặp mấy lần đã mạnh miệng nói thích, hoặc tệ hơn là trưng hết cả dục vọng lên mặt giống như Đường Vĩ Diệp kia—miệng nói thích nói yêu rồi đòi hắn phải đáp lại tâm tình như thế, thực chất chính là ích kỉ nhất, bọn họ không hề quan tâm hắn nghĩ gì cần gì hay muốn gì, chỉ biết phô bày thêm muốn đơn phương của mình rồi gây phiền phức cho người khác.

Nhưng Phó Diên Thăng thì không như thế, đây là lần đầu tiên Thích Tự thấy một tình cảm thật lạnh mà mãnh liệt đến vậy, cứ như một mảnh lưới dày đặc bao lấy hắn, lại giống như một bể nước ấm sâu không đáy ngấm hắn ở bên trong...

Phó Diên Thăng chưa từng nói gì, mà chỉ chờ hắn tự nhận ra.

Chờ đến khi hắn nhận ra, mới phát hiện mình đã bị bao quen, đã bị ngấm quen mất rồi.

...

Thế nhưng chính đi đầu này cũng khiến Thích Tụ không khỏi bực mình và ảo não, bởi vì hắn cảm thấy rõ ràng là mình đã bị bẫy.

Với khả năng của Phó Diên Thăng, nhất định đối phương đã nhìn ra hết, cho nên mới thỉnh thoảng trên hắn đần, ngốc, đáng yêu...

Nếu đây mà là một trò chơi thương chiến mô phỏng, thì đảm bảo hắn đã game over rồi!

Cứ nhớ tới những tâm tình rối rắm, những nỗ lực lầy lội trước đây của mình, Thích Tụ lại càng không cam tâm, chỉ muốn Phó Diên Thăng cũng phải nếm mùi y như vậy!

Có lẽ thấy hắn bần thần quá lâu, Phó Diên Thăng mới chuyển chủ đề "Sáng nay bơi thuốc trước khi đi chưa?"

"Bơi rồi." Thích Tụ hơi nheo mắt, lại cười nhạt, "Nhưng mà cảm thấy Thầy Phó bơi cho vẫn dễ chịu hơn."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tụ lặng lẽ quan sát nét mặt của người kia, phát hiện ra đối phương cũng không còn bình thản như trước nữa!

Mấy giây sau, Phó Diên Thăng mới gỡ tay đẩy kính, nhìn hắn nói: "Vậy à, thế để tối tôi lại bơi cho nhé?"

Thích Tụ đang-mừng-thần bỗng thấy khóe miệng giật một cái...

Không đúng, tại sao hắn lại cảm thấy diễn biến theo chiều hướng này có mùi nguy hiểm thế nhỉ?

<Epilogue>

Một—

Phó *chịu đựng trong ngọt ngào*: "Hình như vợ bắt đầu nhìn thấu rồi, không kháng cự nổi mất, làm sao đây?"

Hai—

Mũ 2: "Tôi có tội tình gì? Vì sao cuối tuần đi tăng ca còn phải nốc nhiều cầu lương như vậy!?"

Số Phức: "Ngon không?"

Mũ 2: "Ông chủ, tôi hoàn toàn có lí do để nghỉ ngơi anh Phó và con trai của mục tiêu đang hẹn hò! Vì sức khỏe tâm sinh lí của tôi, ông chủ nhất định phải xử lí đôi cầu nam nam này mới được! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không hiểu sao đăng cùng c37 mà lỗi, tí thì em nó bị ém rồi _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 39: Nó Tên Thích Phong

Mục đích của Thích Tự là thăm dò, chứ không phải ve vãn thật—lời nói có thể mập mờ, nhưng hắn vẫn phải giả vờ tiếp là mình chưa nhìn ra vấn đề.

Trước đây Phó Diên Thăng vẫn luôn dạy hắn làm gì cũng phải kiên nhẫn, cho nên trước khi xác nhận chính xác 100%, Thích Tự quyết sẽ không để lộ ra suy nghĩ chân thực của mình.

Thích Tự giả đồ thu chiêu, chủ động nói lảng sang chuyện khác để làm dịu đi không khí ái muội đột ngột vừa rồi.

Lái xe từ Hải Thành đến Ninh Thành là một hành trình dài, mất gần ba tiếng, Thích Tự ra về đoạn chính được một lúc đã không chịu nổi nữa, lại bắt đầu ngo ngoe.

"Thầy Phó, anh có anh chị em gì không?" Thích Tự hỏi.

"Có một em trai." Phó Diên Thăng nói.

"Anh cũng có em trai?" Thích Tự không ngờ tới.

"Ừm." Phó Diên Thăng nhìn sang hắn, hỏi, "Sao vậy, cậu cũng thế à?"

"Tôi có một đứa em sinh đôi." Thích Tự cố ý nói, "Tôi với em trai giống nhau như đúc."

Thích Tự nhắc đến chuyện này, chính là vì muốn thăm dò xem Phó Diên Thăng đã bắt đầu thích mình từ khi nào—Trò chuyện online? Sau khi gặp hắn? Hay là từ tận tháng tư năm ngoái rồi...

Lúc ấy ghẹo Phó Diên Thăng xong, hắn đã nói tên mình là Thích Phong. Nếu người kia còn nhớ về sự kiện ở Skyline năm ngoái, hắn sẽ nghĩ "bọn họ" là hai người?

"Ồ?" Phó Diên Thăng nhìn có vẻ tò mò, "Em trai cậu tên gì?"

"Nó tên Thích Phong." Thích Tự vẫn theo dõi sát sao nét mặt của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng im lặng một lát rồi hỏi: "Thật là giống cậu lắm à?"

"...Ừm." Thích Tự cười nhẹ một tiếng, nghĩ bụng đã sinh đôi thì còn khác được à?

Nhưng không hiểu sao, thấy Phó Diên Thăng phản ứng như vậy, đột nhiên hắn lại có cảm giác ghen ghen kì quái với chính mình trong vỏ bọc của em trai lúc trước...

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Sao trước đây chưa bao giờ thấy cậu nhắc về em trai sinh đôi của mình?"

"Ba mẹ tôi li dị, em trai ở lại với mẹ tôi trong nước." Thích Tự thầm nghĩ, Phó Diên Thăng là người thích đi đầu tra nội tình thế cơ mà, chẳng lẽ lại không biết về chuyện này?

Hay là thực chất đối phương cũng chỉ đang diễn, nhằm thăm dò mục đích hắn nhắc đến chuyện này?

Phó Diên Thăng sờ sờ cằm: "Ở trong nước sao..."

Thích Tự cười nhạt, hỏi: "Tò mò về em tôi thế cơ à? Có muốn gặp nó không?"

Thấy Phó Diên Thăng còn như cân nhắc thật, máu điên trong người Thích Tự tăng lên vùn vụt—Anh cứ thử nói muốn đi, xem tôi có đá anh khỏi xe luôn không!?

"Thôi." Phó Diên Thăng lắc đầu, "Mình cậu là tôi đủ mệt rồi, thêm một cậu nữa thì chắc không kham nổi đâu."

Thích Tự: "???"

Người này còn nghĩ đến chuyện muốn cả hai!? Sao anh không muốn lên gò luôn đi!?

Phó Diên Thăng nhìn hắn, hỏi: "Mà trông cậu có vẻ không vui khi tôi muốn gặp em trai mình lắm nhỉ?"

Thích Tự hết hồn vì chợt dạ, vừa vội vàng kiểm điểm xem mình có để lộ ra cảm xúc nào không nên hay không, vừa giả vờ không hiểu: "Sao anh lại nói vậy?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Trực giác."

Thích Tự: "..."

"Bị nói trúng tim đen rồi hả?" Phó Diên Thăng nhún mày, "Ày, tính chiếm hữu của cậu cũng kinh thật."

Thích Tự: "..."

Cái đm...

Quả không hổ danh Thầy Phó thâm sâu!

Giờ phút này, Thích Tự mới thảng thốt nhận ra mình đang phải đối mặt với một đối thủ tầm cỡ mức nào.

Tất cả những nước đi và chiến thuật tâm lý mà hắn biết đều là do đối phương dạy cho... Thầy Phó sao có thể dễ bị hắn nắm thóp thế được?

Mới rồi còn đang dẫn dắt cuộc nói chuyện, thế mà chỉ sơ sẩy có một bước, hắn đã bị Phó Diên Thăng phản công chọc thủng ý đồ thăm dò.

Đúng là đáng sợ...

Nhưng lại càng khiến Thích Tự trở nên... hưng phấn hơn!

Phó Diên Thăng phát hiện tính chiếm hữu của hắn, nhưng vẫn chỉ cười theo mà nói không muốn gặp em trai, chứng tỏ là sao?

— Là Thầy Phó thích hắn chứ sao!

Ha ha.

Đây hoàn toàn không phải một trò chơi thăm dò dễ dàng, mà là một trận đấu trí để kiểm nghiệm chiến thuật và khả năng diễn xuất của nhau!

Thích Tự nhướn mày, đắc ý nói: "Anh để ý tôi vui hay không thế cơ à?"

Phó Diên Thăng: "Cậu không thích thế sao?"

Thích Tự: "Tôi thích hay không quan trọng à?"

Phó Diên Thăng: "Quan trọng chứ, cậu đang là đối tượng tôi phục vụ mà."

Thích Tự tò mò: "Vậy đến lúc hợp đồng của chúng ta kết thúc, anh sẽ không để ý xem tôi vui hay buồn nữa phải không?"

Phó Diên Thăng: "Còn tùy tình hình."

Thích Tự: "Tình hình gì?"

Phó Diên Thăng: "Nếu cậu còn níu kéo tôi như bữa đi ăn lẩu cá hôm trước, tôi sẽ vẫn để ý, có qua có lại mà."

Thích Tự thở dài nói: "Nhưng đến giờ mà tôi vẫn chưa ngộ ra Thầy Phó muốn gì, sợ là sẽ không thể giữ lại anh mất..."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tụ sẽ sờ, hở? Thầy Phó không phản bác à? Có phải hẳn thắng ván này rồi không?...

Vài giây sau, Phó Diên Thắng mới trềnh ngâm nói: "Tôi nghĩ rồi, có khi đi gặp em trai cậu cũng hay."

Thích Tụ: "..."

Họ Phó này chán sống rồi à!!!

Phó Diên Thắng: "Cậu ấy ở Hải Thành à? Đang học trường nào? Ngành gì vậy?"

Thích Tụ ra sức đề cõn thịnh nộ giết cấp 10 trong lòng xuống, tự nhủ mình nhất định phải nhin, không được để ý, không để ý một chút nào...

"Ừ, anh đi đi, em tôi nó là hotboy đại học F, qua hè này lên năm 3, khoa Báo chí, anh cứ đến đại học F hỏi đại một nữ sinh là ra đây." Thích Tụ sầm mặt cười.

Phó Diên Thắng: "Cậu ấy có người yêu chưa?"

Thích Tụ liếc mắt nhìn người kia: "Có người yêu chưa thì liên quan gì đến anh?"

Phó Diên Thắng: "So xem hai anh em cậu ai giác ngộ về mặt tình cảm sớm hơn."

Thích Tụ: "...???"

"Thích tổng..." Ngô Song nghĩ ghế phó lái rất cục không nhin được mà mở miệng, "Phía trước có trạm nghỉ, cậu có muốn dùng toilet không?"

"Hả." Thích Tụ xốc lại tinh thần, "Ừ, có."

Đến trạm nghỉ, vừa xuống xe, Thích Tụ đã thấy trên đầu có gì đó chụp lên, nhìn lên mới biết—là mũ lưới trai Phó Diên Thắng vừa đội lên cho hẳn.

"Đừng có phờn nể nữa." Người kia nhẹ tay giúp hắn đội lại tử tể.

Thích Tự quay sang, thấy Phó Diên Thăng cũng đang đội một chiếc y hết...

Hắn nhìn ra chỗ khác, rũ mắt xùy một tiếng, nét mặt rớt cục cũng tươi tỉnh lại.

*

12 giờ trưa, bốn người vào đến trung tâm Ninh Thành, trước hết là giải quyết cho xong bữa trưa.

Mấy đi đầu tra viên kia xuất phát trước, đã đến thẳng Khâu Trấn, nhóm Thích Tự ăn xong mới đến tụ lại với bọn họ.

Ba đi đầu tra viên thuê tạm một nhà nghỉ ở Khâu Trấn, chỉ cách xưởng may của MeiWei 1.5km.

1h30 chiều, Thích Tự gặp mặt bọn họ, đều là các thanh niên có ngoại hình phổ thông.

Trong đó Vệ Thiên Thụy là tổ trưởng tổ đi đầu tra này, tóc để húi cua, mặt mũi đang hoàng, chủ yếu phụ trách lên kế hoạch, phân chia nhiệm vụ và phân tích đằng sau, Lý Quang và Hạ Cảnh Thạc nhỏ con hơn, nhưng nhìn qua đầu rất nhanh nhẹn, phụ trách đi đầu tra hiện trường và thu thập thông tin.

Lúc Thích Tự đến, mấy người họ đã đang cài đặt màn hình giám sát ở một phòng, Phó Diên Thăng chào hỏi xong cũng bắt đầu thảo luận về kế hoạch đi đầu tra.

Biết Thích Tự cũng định đến xưởng, Vệ Thiên Thụy lập tức ngăn cản: "Thích tổng, thiết nghĩ trước hết cậu đừng ra mặt vội."

Thích Tự khó hiểu: "Tôi không ra mặt?"

"Đúng vậy, ít nhất là trong vòng một tuần tới. Kế hoạch của tôi là để Lý Quang đóng giả một mối buôn trang phục từ bên ngoài, đến xưởng tìm quản lý để bàn chuyện hợp tác. Tới đó, Lý Quang sẽ mang theo thiết bị ghi âm này, tìm cơ hội gắn vào một vị trí thích hợp, pin bên trong có thể chạy liên tiếp 120-180 giờ, tức là khoảng 5-7 ngày. Trong xưởng mà có hoạt động kinh doanh ngoài luồng thì đâu sẽ bị ghi lại rồi gửi thẳng đến máy chủ này làm chứng cứ..." Vệ Thiên Thụy vừa giải thích vừa giới thiệu với Thích Tự về thiết bị mà bọn họ mang theo, "Nếu thuận lợi gài được máy ghi âm, bọn tôi sẽ liên tục gửi thông tin ghi lại được đến cho cậu, một khi cậu nghe ra nội dung gì không thích hợp thì hãy báo lại luôn, sau đó chúng ta sẽ tính toán thời cơ để cậu ra mặt."

Thích Tự: "Thời cơ nào?"

Phó Diên Thăng đứng bên cạnh nói: "Hắn là thời cơ để bắt quả tang kẻ gian."

Vệ Thiên Thụy gật đầu: "Chính xác, chưa đến thời cơ thích hợp thì cậu cứ làm việc và sinh hoạt như bình thường, đừng để bất kể ai nhìn ra điểm lạ."

Thích Tự: "..."

Thích Tự thấp giọng nói: "Thế chẳng phải là cuối tuần này tôi đến đây vô ích à?"

"Không hẳn, bọn tôi không hiểu rõ về tình hình ở MeiWei, vẫn cần cậu chỉ cho một chút." Vệ Thiên Thụy chỉ chỉ vào nút áo sơ mi của Lý Quang, "Trên người Lý Quang có gắn camera ghi hình, lát nữa cậu ta sẽ đến xưởng với Hạ Cảnh Thạc, cậu có thể ở lại nhìn xem."

Thích Tự nói cho Vệ Thiên Thụy, MeiWei có tổng cộng ba nhà máy ở trong nước, chỗ này là cái lớn thứ hai.

Hắn thấy trong sổ ghi chép của công ti, tháng nào Khâu Như Tùng — con trai Khâu Minh Dương cũng đến đây hai lần, chủ yếu để giám sát chất lượng và khâu xuất xưởng cho thị trường tiêu thụ trong nước.

Xưởng may làm việc theo hệ thống ba ca, ngoài Tết ra thì hầu như không ngừng nghỉ, cho nên cuối tuần cũng vẫn có công nhân và quản lý phụ trách bình thường.

(*hệ thống ba ca: làm việc cả 24h, chia ra các ca 0-8h 8-18h 16-24h để nhân viên thay phiên, thường được áp dụng ở các nhà máy sản xuất)

"Anh định để Lý Quang giả làm mối buôn như thế nào?" Thích Tụ nhún mày nói, "Nhà máy MeiWei chỉ sản xuất quần áo cho nhãn hiệu của mình, bình thường sẽ không hợp tác với mối bên ngoài đâu."

Phó Diên Thăng ở bên cạnh khoanh tay nói: "Theo như tôi biết thì phần lớn nhà máy của các thương hiệu vẫn lén lút nhận mối ngoài lòng — nhất là nhà máy nào không chịu sự giám sát trực tiếp của doanh nghiệp sở hữu, chỉ cần có máy để không, công nhân rảnh, vật liệu thừa, mấy ai sẽ bỏ qua cơ hội lợi dụng tài nguyên để trốn. Chỉ có đi đầu với nhà máy lớn như của MeiWei, kí kết đã lâu dài thì quản lý cũng sẽ thận trọng hơn trong việc tin tưởng khách tư, khó mà chịu hợp tác với mối buôn mới gặp lần đầu đấy."

Vệ Thiên Thụy gật đầu: "Không sai, nhưng dù sao chúng ta cũng phải thử."

Sau khi thảo luận sơ bộ với bọn họ xong, Thích Tụ không khỏi cảm khái, đây đâu phải đi đầu tra bình thường? Rõ ràng là thẩm tra chuyên nghiệp luôn rồi mà?

So ra, mấy việc hắn làm dạo vừa rồi đúng là bát nháo.

3 giờ chiều, Thích Tụ ngồi trước máy vi tính ghi hình thời gian thực trong phòng giám sát.

Thấy Lý Quang và Hà Cảnh Thạc ra lấy xe ở gần đó rồi đi thẳng đến cổng chính của nhà máy MeiWei, thương lượng với người gác bên ngoài xong thì thuận lợi tiến vào nhà máy, rồi được đưa đến một gian tiếp khách. Khoảng 30 phút sau, một người phụ nữ chừng hơn 30 tuổi đi vào.

Lúc này, tiếng từ thiết bị ghi âm cũng truyền ra.

"Tôi là quản lý trực ca, giám đốc xưởng và quản lý chuyên môn hôm nay đều không ở đây, mấy cậu có muốn bàn chuyện hợp tác thì thứ hai hãy quay lại."

Lý Quang đứng dậy nói: "Vậy có thể cho bọn tôi tham quan quanh xưởng và các thiết bị một chút chứ, để xem xem có phù hợp với yêu cầu của bên tôi không ấy mà."

Người phụ nữ kia tỏ ý xin lỗi: "Tiếc quá, xưởng chúng tôi lại không cho phép tham quan không đặt trước."

Thích Tụ đang ảo não thay hai người kia thì đã thấy Hà Cảnh Thạc đứng dậy nói: "Chị, chị sẵn sàng giúp bọn em với, bọn em nghe danh về công nghệ chất lượng ở MeiWei đã lâu nên rất muốn được hợp tác cùng, không cần đơn hàng lớn, đơn hàng nhỏ cũng được. Chị là quản lý, tức là thuộc hàng lãnh đạo rồi, bọn em bàn với chị cũng được mà..."

Vừa nói vừa đi đến trước mặt người phụ nữ kia, quay lưng về phía Lý Quang, trong tay còn cầm theo thứ gì đó, đến khi lướt qua camera ẩn một cái, Thích Tụ mới nhận ra thứ kia chính là một xấp tiền, nhìn độ dày thì khoảng chừng 2000NDT.

Người phụ nữ kia cười nói: "Cái cậu này khéo miệng ghê đấy, thôi được rồi, để tôi dẫn các cậu đi một chút, nhưng mà nói trước, chuyện kia chắc là khó đấy, bình thường MeiWei không hợp tác với mối ngoài đâu, trừ phi là cậu được quản lý Tiểu Khâu giới thiệu."

Hà Cảnh Thạc nói: "Quản lý Tiểu Khâu?"

Người phụ nữ kia nói: "Là quản lý bộ phận PMC của MeiWei, khâu xuất xưởng của bên tôi đều phải thông qua cậu ấy, để lát tôi đưa danh thiếp cho, có gì các cậu cứ liên lạc trực tiếp mà nói chuyện."

Nghe được điều này, Thích Tụ liền nhún mày thật sâu.

<Epilogue>

Một—

[Đề thi đọc hiểu ngữ văn cấp S]

Tình huống: "Không hiểu sao hiện tại hấn lại có cảm giác ghen tuông kì quái với chính mình trong vỏ bọc của em trai."

Hỏi: "Hấn đang ghen với ai?"

Thích Phong: "Ở cách xa ngàn dặm, vẫn chịu cảnh thăm sát! Tôi hận!"

Hai—

Phó: "Hối hận vì đã lừa anh chưa?"

Cá: "Tôi nói chưa thì anh định làm gì?"

Phó: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái xe bốn mống mà hai bạn cứ toả gay khí n ồng nặc như chốn không người vậy??? Ngô Song và Vương Mãnh cũng biết tổn thương có được không???!
~~~~~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 40: Thử Bug Trí Mạng

Phó Diên Thăng đứng ở bên cạnh cũng cười nhạt: "Xem ra quản lí PMC này của bên cậu có nhiều vấn đề đấy."

Thích Tụ không trả lời, chỉ để ý Lý Quang và Hà Cảnh Thạc đi theo người phụ nữ kia ra khỏi phòng khách, tiến về các phòng sản xuất.

Các hoạt động cắt may, sản xuất và hoàn thiện trong nhà máy vẫn diễn ra bình thường. Bọn họ đi rất nhanh, cho nên nhìn qua camera gắn trên người Lý Quang, Thích Tụ cũng chưa nhìn ngay ra được đi đâu gì có vấn đề.

Sau đó là tới phòng ủi ép thành phẩm. Thích Tụ đã tiết lộ với Lý Quang từ trước, thương hiệu trang phục quốc tế như MeiWei thường đặt ra tiêu chuẩn rất cao cho khâu ủi ép, cũng như người ta vẫn thường nói là "ba công may bảy công ủi", vì vậy Thích Tụ mới đề nghị hai người họ nên đưa ra yêu cầu về công đoạn này trong lúc đàm phán.

(*ủi ép trang phục thuộc khâu hoàn thiện, cực quan trọng và có ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng và tính thẩm mỹ của thành phẩm cuối cùng)

Quả nhiên đến đây, Lý Quang bèn dừng lại. Do môi trường trong xưởng tương đối ồn, hiệu quả ghi âm cũng không được tốt cho lắm.

Không biết bọn họ đã thương lượng gì, mà người phụ nữ kia lại dẫn hai người đến một phòng khác.

Chỉ thấy bên trong có một vài công nhân đang đóng gói một vài thành phẩm đã ủi ép xong, đúng lúc camera trên người Lý Quang chiếu đến một chiếc sweater dính cườm.

Có thể là do chiếc áo kia xuất hiện tương đối lâu, Thích Tụ nhìn một hồi bỗng nhiên phát hiện ra có điểm lạ.

Đến mấy phút sau, nhóm Lý Quang rời khỏi căn phòng kia rồi, Thích Tụ mới chợt nhớ ra, hỏi Vệ Thiên Thụy xem có quay lại đoạn vừa nãy được không.

Vệ Thiên Thụy sửng sốt: "Muốn xem lại luôn sao?"

Thích Tụ gật đầu, hắn phải xác nhận ngay lập tức.

Vệ Thiên Thụy đành mở một máy tính khác, lục lại hệ thống file dự phòng rồi tua đến đoạn chiếc áo vừa rồi cho hắn xem.

Cùng lúc đó, Thích Tụ cũng bảo Ngô Song mang đến cho mình ipad làm việc, mở ra thiết kế bộ sưu tập quý vừa rồi của ME·WE—quả nhiên là tìm được chiếc áo đính cườm tương tự với hình ảnh được Lý Quang ghi lại vừa rồi.

Đúng vậy, chỉ là tương tự.

Bởi vì chiếc trong bộ sưu tập thì có thêm mấy chữ ME·WE, logo rất lớn, lại được dệt trực tiếp bằng chỉ đồng màu để tạo nên hiệu ứng đường mờ—cũng có nghĩa là, logo này không thể được in lên bằng công nghệ hậu kỳ.

Thích Tụ có ấn tượng với chiếc áo đính cườm này, vì đây là một trong số những mặt hàng giảm giá tồn kho từ quý xuân mà hắn trông thấy khi đi đầu tra về thực trạng tiêu thụ của MeiWei tuần trước. Thậm chí lúc ấy, hắn còn nhìn kỹ lại vì cảm thấy tay nghề và thiết kế tương đối thú vị.

Nhưng món đồ trong camera ẩn vừa rồi, vì sao đã qua khâu ủi ép mà không hề có logo?

Thích Tụ so sánh tỉ mỉ lại một hồi, mới phát hiện ra vị trí hạt cườm trên hai áo cũng khác!

Phó Diên Thăng hỏi hần: "Có phát hiện gì à?:

Thích Tự nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, nét mặt nghiêm trọng, nói: "Món đồ này, không phải là sản xuất cho MeiWei."

Nhưng hiển nhiên là bọn họ đã lấy trộm thiết kế của ME·WE, thậm chí khả năng cao là cả nguyên vật liệu của ME·WE.

Thực tế, MeiWei có được chỗ đứng của mình giữa vô số thương hiệu quốc tế hiện nay chủ yếu là nhờ sự đầu tư của Thích Nguyên Thành vào khâu công nghệ và thiết kế ngay từ năm xưa—trung tâm thiết kế của MeiWei nằm ở New York, tập hợp các nhà thiết kế nổi danh từ khắp các nơi trên thế giới, đảm nhiệm sáng tạo cho tất cả các nhãn hiệu con trực thuộc.

Sau khi hoàn thành ở nước ngoài, các thiết kế sẽ được gửi về nước để bộ phận kỹ thuật tiến hành định dạng bằng công nghệ, rồi cuối cùng mới gửi đến xưởng để bắt đầu sản xuất số lượng lớn.

Mà do một phần công nghệ đặc thù, nhà máy của MeiWei được trang bị rất nhiều các thiết bị gia công, máy in nhuộm cao cấp và thậm chí là cả bộ phận thủ công mà những nhà máy nhỏ không có. Các kỹ thuật này đều đòi hỏi chi phí thiết bị cũng như nhân lực không hề nhỏ, bởi vậy nên giá cả mới cao hơn các nhãn hiệu thông thường...

Nghe hần giải thích xong, những người xung quanh liền có những vẻ mặt khác nhau.

Nếu như món đồ ấy không phải của MeiWei, thì là của ai?

Là ai đang thao túng dây chuyền sản xuất này, và đám trang phục kia sẽ được bán đi đâu?

Vấn đề từng khiến Thích Tự đau đầu suốt năm ngoái—vì có gì mà hướng đi của lợi nhuận tại MeiWei lại không tương xứng với sự gia tăng về chi phí sản xuất—đường như rốt cục đã lộ ra sơ hở tại đây.

Trong camera đang ghi hình, Lý Quang và Hà Cảnh Thạc đã tham quan xong tất cả các khoang, chuẩn bị rời đi.

Đợi khi hai người quay về, Thích Tự lại hỏi thêm, đặc biệt chú ý tới những chuyện phát sinh sau khi đi khỏi phòng ủ ép.

Lý Quang nói: "Bọn tôi hỏi quản lý trực ban kia quá trình ủ ép ở MeiWei như thế nào, về sau hợp tác sẽ được loại chất lượng trang phục ra sao, thì được dẫn đến căn phòng kia."

Thích Tự đã hiểu vấn đề, thì ra vì nhắc đến nhắc những yêu cầu này nên Lý Quang mới được đưa đi thăm căn phòng "bí mật" kia.

Đi đâu này chứng tỏ, từ trên xuống dưới ở nhà máy đều biết về sự tồn tại của dây chuyền mờ ám kia, nhưng nếu đổi thành hẳn đi đi đâu tra thì hiển nhiên sẽ không ai nhắc tới, càng sẽ không để hẳn thấy được cảnh tượng kia.

"Quản lý trực ban kia có đưa cho anh danh thiếp của quản lý Tiểu Khâu không?" Thích Tự hỏi.

"Có đây." Lý Quang móc ra một mảnh giấy từ trong túi.

Thích Tự nhìn thoáng qua, quả nhiên trên đó có in tên Khâu Như Tùng.

"Anh thử gọi cho anh ta theo đề nghị của quản lý trực ban kia xem, cứ bảo là muốn bàn chuyện hợp tác."

Lý Quang sửng sốt: "Muốn tìm hẳn ta đàm phán thật sao?"

Thích Tự híp mắt, thấp giọng nói: "Nếu không thì sao có thể lần ra đầu mối? Không sao đâu, hẳn có đi đâu kiện gì thì cứ nói cho tôi, tôi có thể phối hợp."

Lý Quang: "Tôi hiểu rồi."

Lý Quang cầm điện thoại lên gọi ngay cho Khâu Như Tùng trước mặt Thích Tự, nhưng chưa đầy hai phút thì đã dập máy.

"Anh ta từ chối à?" Thích Tụ hỏi.

Lý Quang lắc đầu: "Hắn bảo tôi gần đây không bàn chuyện hợp tác, tháng 9 hẳn gọi lại."

Thích Tụ: "..."

Tháng 9, chẳng phải chính là thời điểm hắn sẽ kết thúc công việc để về Mỹ à?

Quả nhiên là đám người này chỉ đang diễn trò trước mặt hắn!

Thích Tụ không khỏi tức giận, nhưng cũng chưa bao giờ tỉnh táo hơn, bởi vì rốt cục, hắn đã tìm ra cách để đối phó với đám quản lí ở MeiWei.

Lý Quang có nói, bọn họ đã thừa cơ để lại một thiết bị ghi âm trông không khác gì chiếc bút máy bình thường trên bàn làm việc của quản lí trưởng, nhưng có lẽ sẽ chưa thu được tin tức gì hữu hiệu ngay.

Thích Tụ thấy mình ở lại Ninh Thành lúc này cũng không để làm gì, bèn quyết định quay về Hải Thành ngay tối đó.

Do ngày hôm sau còn phải đi làm, Phó Diên Thăng cũng về cùng hắn luôn.

*

Trên đường về, Thích Tụ nhìn rõ là ảo não.

"Chẳng phải là có tiến triển rồi à? Sao vẫn nhăn nhó thế này?" Phó Diên Thăng thử an ủi hắn.

Nhớ lại những đánh giá hôm qua của người này, Thích Tụ lại không nhận được mà hỏi: "Thầy Phó, có phải anh thấy tôi đàn lăm đúng không?"

Thấy Phó Diên Thăng chăm chú im lặng vài giây, Thích Tụ nói luôn: "Thôi, khỏi cần nói, tôi hiểu ý anh rồi."

"Không phải." Phó Diên Thăng vội nói, "Vừa rồi tôi đang nghĩ xem nên khen thế nào thì cậu sẽ vui."

Thích Tự: "... Mẹ, khen thật thì anh cần gì phải nghĩ nữa?"

Phó Diên Thăng: "Thật ra cậu chỉ chưa có chút kinh nghiệm xã hội thôi, này là thiếu hụt trời sinh rồi, bố dưỡng dần dần cũng được mà."

Thích Tự: "..."

Hắn thề, Phó Diên Thăng mà còn dám nói thêm một câu nữa, hắn nhất định sẽ ra tay đánh người ngay tại đây!

Phó Diên Thăng vươn tay vuốt vuốt sau ót hắn, đành nói: "Còn không được nữa, thì cậu vẫn còn có tôi mà?"

Thích Tự: "..."

Hắn vốn đang tức giận là thế, nhưng không biết có phải do biết Phó Diên Thăng thích mình hay không, mà nghe được câu nói này, cơn bực trong lòng Thích Tự cũng như tiêu tan.

Cái vị vừa chát lại vừa ngọt này...

Chính là cảm giác thích một người sao?

Bất cứ lúc nào cũng có thể phát rồ vì một câu nói của đối phương, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị người kia dỗ cho vui vẻ, như đang được đắm mình trong gió mát, tung bay tận tầng mây.

Đúng là kì diệu...

Nhưng rồi Thích Tự lại rơi vào mớ mịt, hắn dần như vậy, rốt cục Phó Diên Thăng thích hắn ở điểm nào?

Chẳng lẽ cũng chỉ vì ngoại hình, giống như những người nông cạn từng theo đuổi hắn trước đây?

...

Đến Hải Thành, Thích Tự mời mấy người vào nhà hàng dưới khách sạn mình ăn một bữa, rồi tính để Vương Mạnh lái xe đưa Ngô Song và Phó Diên Thăng về.

Đã 11h đêm, Phó Diên Thăng lại nói: "Chẳng phải cậu còn muốn tôi bồi thuốc mỡ cho à?"

Thích Tự: "..."

Hắn lập tức lại muốn ngo ngoe!

10 phút sau, Phó Diên Thăng đi theo Thích Tự về phòng.

"Muốn uống gì không?" Thích Tự lật qua menu đêm, thấp giọng nói, "Rượu trà có cả."

"Vậy gọi trà tiêu thực đi." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự điện xuống quầy dịch vụ gọi một bình Lão Quân Mi, rồi nói: "Tôi đi tắm qua cái đã, nhanh thôi, anh đợi một lát được không? Bao giờ phục vụ mang đồ lên thì mở cửa giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Ừ."

Thích Tự bình tĩnh đi vào nhà tắm, đóng cửa kính lại rồi mới bôi rồi chống tay xuống bồn rửa mặt, há miệng thở dốc.

... Đệt, Thầy Phó ám chỉ cũng quá lộ liễu rồi!

Vừa rồi bị hắn dò hỏi uống trà hay uống rượu, Phó Diên Thăng cũng không hề từ chối, trong khi đã mượn thế này rồi, chẳng lẽ người này còn định mượn cớ ngủ lại!?

...

Thật ra thì, giường của hắn đủ lớn, thêm một người cũng không vấn đề gì...

Má má má, đầu óc hắn bị úng nước rồi à!? Sao có thể để cho Phó Diên Thăng ngủ lại!?

Cho dù hắn có tình nguyện gay vì Thầy Phó thật, nhưng cũng đâu thể đốt cháy giai đoạn thế được? Chưa kể hắn còn chưa trả thù cái người này đủ đâu!

...

Cùng lắm là hôn một cái như ở Skyline năm ngoái thôi...

Lên giường thì tuyệt đối không!

Hắn vẫn thẳng mà!

Chắc Phó Diên Thăng cũng không dám vượt quá giới hạn đâu? Dù sao hôm đó đi ăn lẩu cá, Phó Diên Thăng đã nói là sẽ không cưỡng ép hắn mà...

...Ê mà khoan, đm đm?

Thích Tự bỗng nhiên nhận ra, chẳng phải nói vậy nghĩa là, dù có bị như cỡ nào thì đối phương cũng chịu hết phải không?

Chỉ cần hắn kiên quyết giả ngơ, Phó Diên Thăng sẽ không thể làm gì hết!

Như vừa phát hiện ra một thứ bug trí mạng đối với Phó Diên Thăng trong trò chơi này, ánh mắt Thích Tự bèn lóe lên nét giảo hoạt.

Hắn nhanh chóng vào tắm rửa, tranh thủ gội đầu rồi khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

Phục vụ đã bừng trà lên, Phó Diên Thăng đang ngồi trên ghế sofa, vừa uống trà vừa lật xem tạp chí tài chính Thích Tự mua về mấy hôm trước.

Trong phòng có trải một lớp thảm rất dày, Thích Tự không xỏ dép mà đi thẳng chân trần, rón rén như mèo đến cạnh Phó Diên Thăng rồi mới cất tiếng gọi: "Thầy Phó, tôi xong rồi."

Phó Diên Thăng giương mắt: "..."

Thích Tự ngó xuống đối diện Phó Diên Thăng, để thuốc mỡ lên bàn, hai tay khoác lên thành sofa, gác chân lên, ngheh mặt nói: "Đến đi."

Anh bảo là sẽ không cưỡng ép tôi mà đúng không?

Vậy thì để tôi xem xem, anh có phải người biết giữ lời không.

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Thầy Phó, tôi xong rồi."

Phó Diên Thăng: "..."

Xịt máu mũi điên cuồng!!

Tự bê đá đập chân mình rồi, ta hận!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nghịch súng đến lúc cướp cò thì lại bảo tại... ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 41: Cứ Chờ Đó Đi

Người đàn ông kia chỉ rử mắt nói "Để tôi rửa tay đã" rồi đứng dậy luôn.

Khúc cua này khiến Thích Tự không khỏi chưng hửng, hấn cứ nghĩ là Phó Diên Thăng sẽ trực tiếp vào việc luôn chứ—dưới tình cảnh này rồi mà đối phương vẫn còn đủ lí trí để nghĩ đến chuyện đi rửa tay?

Thích Tự thật sự không hiểu.

Có đi đâu Phó Diên Thăng cũng mau chóng trở về bình tĩnh lấy thuốc mỡ, chậm rãi vặn nắp ra.

Điều bộ phận của người kia khiến Thích Tự bỗng chốc như thấy, mình thực ra chẳng hề có sức hút gì với đối phương...

Chẳng lẽ như này vẫn chưa đủ quyến rũ?

Nhưng Thích Tự nghĩ lại thì, người trước mắt là Thầy Phó thâm trầm như bể rộng cơ mà, nếu để lộ hết cảm xúc ra mặt thì còn gì là Thầy Phó nữa!

Tuyệt đối không thể tin vào những gì được thể hiện ra ngoài, phải tin vào phán đoán của bản thân, biết kiên nhẫn, câu dẫn tiếp, cảm thụ bằng trái tim...

Thích Tự vừa động viên bản thân, vừa đi đâu chỉnh lại tư thế ngồi một chút.

Chân trái đang vắt chéo được đổi thành chân phải, nhờ đó mà hơi thở dài lưng áo choàng tẩm.

Biết đối phương đang nhìn, Thích Tự cố tình hơi nghiêng người, cổ áo thuận thế trượt xuống, để lộ ra càng nhiều da thịt phía dưới xương quai xanh....

Hắn thấy rõ, động tác chấm thuốc từ trong bình của Phó Diên Thăng như khựng lại một chút, ánh mắt cũng dãn tối đi.

Ha ha.

Lấy đây làm cổ vũ, chàng trai trẻ tiếp tục đẩy eo xuống, để mình lún sâu hơn vào ghế sofa.

Hắn không cần đến quá nhiều công sức để nghĩ ra những tư thế này, bởi vì giống như trời sinh đã biết phải dùng hình thể của mình ra sao để thể hiện mị lực và thu hút được sự chú ý.

Chỉ là trước kia, Thích Tự chưa bao giờ màng đến những thủ đoạn này, bởi vì điều kiện vốn có của hắn đã quá ưu tú rồi—gia thế hoành tráng, ba mẹ thành công, học vấn xuất sắc—không có gì khiến hắn phải dùng đến tuyệt chiêu câu dẫn mới đạt được.

Ngoại trừ người đàn ông ở trước mắt.

Cứ nghĩ đến những lần đối phương trêu chọc IQ của hắn, vờ vờ vệt vệt chòng ghẹo hắn suốt cả thời gian dài, rồi cả đáng về đưa hắn vào phòng ở "Cá mú tươi ngon" ngày đó, Thích Tự lại điên tiết không thể xả.

Rõ ràng mình mới là người được thích, vì cái gì lại bị đối phương dắt mũi như vậy?

Trong khi hắn còn đang bận toan tính, Phó Diên Thăng đã tiến lại gần.

Người kia nhìn qua, rồi nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên.

Hô hấp của Thích Tự đột nhiên trở nên gấp gáp hơn, không hiểu sao vị trí này lại khiến hắn có chút yếu thế.

Nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh chóng chú tâm vào bôi thuốc cho hắn.

Động tác của người kia rất dịu dàng, như thể đang nâng niu một món sứ cổ, khiến Thích Tự mơ hồ cảm thấy mình đang được đối phương nâng niu bảo vệ trong tay tựa thứ gì đó vô cùng quý giá...

Hắn nhớ rõ hôm qua trong lúc bồi thuốc, Phó Diên Thăng còn trêu chọc hắn, bảo hắn được chi đầu, lại khen da hắn mịn, làm cho tâm trạng hắn lên xuống như tàu lượn, vậy mà thái độ của đối phương hôm nay lại trầm mặc khác thường.

Thích Tự mở miệng hỏi: "Vết cháy nắng có đỡ hơn không?"

Phó Diên Thăng cũng chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Thích Tự vốn còn định phản pháo vài câu để kích thích đối phương, nhân tiện trấn tĩnh lại tâm trạng khẩn trương của mình, nhưng cảm nhận một hồi, chính hắn cũng không thể nói nên lời được nữa.

Bởi vì khoảng cách giữa bọn họ quá gần, bầu không khí cũng trở nên vô cùng ái muội.

Hô hấp cả hai như quấn quýt một chỗ, tạo thành dòng điện bao phủ khắp người.

Ánh mắt bọn họ khi thì chạm nhau, khi lại cùng nhau né tránh.

Hiện tại Thích Tự chỉ cảm thấy, kể cả một giây sau mà Phó Diên Thăng bắt đầu hôn xuống, hắn cũng chẳng có cách nào chế giễu được đối phương...

Bởi vì giờ khắc này, không có ai trên cơ, cũng chẳng còn ai yếu thế hơn ai.

...

Đáng tiếc là từ đầu đến cuối, Phó Diên Thăng cũng chẳng hề mất không chế.

Hắn cẩn thận bôi thuốc cho Thích Tự xong, nói một câu "Được rồi", sau đó lùi lại đẩy nắp rồi ra toilet rửa tay.

Ra đến ngoài, Phó Diên Thăng mới liếc mắt nhìn đồng hồ rồi bảo: "Cũng không còn sớm nữa, tôi về đây."

Thích Tự chỉ nghĩ đó, vô thức ừ một tiếng, nhìn người kia sửa soạn quần áo rồi xoay người biến mất sau cánh cửa.

Đối phương rời đi đến cả năm phút, nhịp tim Thích Tự mới dần dần trở lại bình thường.

Hắn giờ tay che mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vừa rồi hắn như đối phương, mà cũng thiếu đi điều không giữ nổi cả mình...

Thầy Phó quả không hổ là Thầy Phó, nhin tốt thật.

Lúc nói hai lời cuối cùng kia, giọng nói của đối phương rõ ràng đã thay đổi, ánh mắt thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào hắn, vậy mà vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh ung dung rời đi như thật... Hắn phục.

Thích Tự thả tay xuống, để lộ ra đôi mắt đào hoa mê người của mình, ánh nhìn lúc này lại càng trở nên kiên định và ngạo nghễ hơn trước.

Hừ, cứ chờ đó đi, hắn nhất định sẽ không thua đâu.

*

Tình cảm là tình cảm, mà công việc là công việc.

Vừa chơi ván cờ tình cảm với Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng không quên nhiệm vụ chủ chốt của mình.

Hắn biết rõ, buổi đi đầu tra hôm qua mới chỉ là khởi đầu, và tiếp theo đây vẫn còn rất nhiều chuyện cần hắn phải xử lý.

Sáng hôm sau, Thích Tự xốc lại tinh thần rồi đến công ti đi làm.

Hắn đã làm ở MeiWei được một tháng, nay đầu tháng lại có cuộc họp thường kì, một lần nữa gặp được Khâu Minh Dương.

Bọn họ cũng mới gặp nhau tuần trước, lúc Thích Tự đến thăm trung tâm sản xuất, Khâu Minh Dương đã đích thân đưa hắn đi thăm xưởng may lớn nhất của MeiWei và cả mấy cái nhà kho lớn khác nữa.

"Bác Khâu." Thích Tự mỉm cười chào hỏi đối phương.

"Ô, Tiểu Thích đây à." Khâu Minh Dương vỗ vỗ vai hắn, thân thiết như chú bác nhà bên, "Trong nước nắng gắt lắm, về sau ra ngoài cháu cứ đi xe tôi, đừng phơi nắng nhiều, tuần trước bác thấy mặt cháu đỏ đỏ như cháy nắng ấy..."

"Vâng, cháu đỡ rồi, gần đây cũng học hỏi thêm được rất nhiều." Thích Tự cười nói, "Bác Khâu, trước bác có bảo sẽ giới thiệu cho cháu làm quen với anh Như Tùng mà, tuần vừa rồi đến cháu lại không thấy anh, bao giờ bác sắp xếp cho hai anh em cháu gặp nhau một bữa nhé?"

Tuần trước hắn đến trung tâm sản xuất đúng lúc Khâu Như Tùng đi làm nhiệm vụ kiểm hàng, cho nên đi tham quan bộ phận PMC cũng là phó quản lí đưa đi, không biết có phải người kia có tật giật mình nên cố ý tránh mặt hắn hay không.

"Ày, thật ra bác có nói với thằng nhóc kia rồi, mà tại không xếp được lịch đấy chứ." Khâu Minh Dương vừa nói vừa nhún mày, dường như cũng rất phiền lòng vì thằng con không nghe lời, làm mình bẽ mặt, chỉ biết ăm náy giải thích, đồng thời đảm bảo với Thích Tự, "Để nay về bác gọi nó luôn, nhất định phải đến tìm gặp cháu trong tuần này..."

"Dạ vâng, tháng tới chắc cháu cũng rảnh nhiều." Thích Tự.

Vào cuộc họp, Thích Tự có nói qua một chút về những đi đâu đã học hỏi được, đồng thời bày tỏ lòng cảm kích với trưởng các phòng ban đã hỗ trợ

mình trong công cuộc khảo sát suốt mười ngày vừa qua, và cuối cùng là khẳng định lại thực trạng kinh doanh tốt đẹp của công ti.

Cả đám người nghe vậy thì vui vẻ ra mặt, thậm chí còn khen hần tuổi trẻ tài cao, tận tụy với công việc, sau này nhất định sẽ gánh vác tốt tập đoàn Tư Nguyên.

Biết rõ bọn họ chỉ đang vờ vịt, nhưng Thích Tụ vẫn hòa theo nói cảm ơn, bởi vì hần rõ hơn ai hết—diễn càng tốt thì sẽ càng khiến đám người này lơ là cảnh giác, và càng giúp mình che giấu được công tác đi điều tra sau này.

Manh mối từ hôm qua đã giúp Thích Tụ xác định được việc mình đang bị người của công ti lừa gạt. Hần không biết chính xác có bao nhiêu quản lí cao cấp ở đây đã nhúng tay, nhưng dựa vào tin tức moi được từ sao mạng Đào Đào hôm bữa, thì khẳng định là không chỉ có bộ phận sản xuất.

Lát sau, Thích Tụ quay trở về phòng làm việc của mình, nhờ Ngô Song đi mua cho mình một li cafe rồi rút điện thoại ra định gọi cho Vệ Thiên Thụy để hỏi về tiến độ đi điều tra.

Nhưng mà vừa cầm điện thoại lên tay, Thích Tụ chợt trở nên cảnh giác.

Lúc trông thấy các thiết bị chuyên dụng của nhóm nhân viên đi điều tra hôm qua, Thích Tụ rất tò mò, cho nên đã hỏi Vệ Thiên Thụy kiểm được mấy thứ ấy từ đâu.

Ai dè người kia bảo—lên Taobao đây, muốn loại cao cấp hơn thì trao đổi trực tiếp với người bán để đặt làm theo yêu cầu, tóm lại chỉ cần có tiền là có tất.

Phát hiện này thật sự đã khiến Thích Tụ kinh hãi một phen, sau đó cũng bắt đầu nghi ngờ liệu mình có đang thật sự an toàn hay không.

Nếu hần có thể tìm đến công ti đi điều tra để thăm dò về hoạt động của người khác, ai dám đảm bảo hần không bị theo dõi tương tự?

Văn phòng ở MeiWei này là người ta chuẩn bị sẵn cho hấn, lúc chuyển vào thì tất cả thiết bị đều đã lắp đặt xong.

Ai biết được, căn phòng này có đang bị gắn máy ghi âm ghi hình gì đó hay không?

Tất cả những đi đầu hấn làm và nói trước đây, có khi nào đều đã bị người ta lén ghi lại hết?

Nghĩ tới đây, sau lưng Thích Tự cũng trở nên lạnh buốt.

Hấn đặt điện thoại di động xuống, lại nhớ tới lời dặn của Vệ Thiên Thụy hôm qua—cứ làm việc và sinh hoạt như bình thường, đừng để bất kể ai nhìn ra điểm lạ.

Thích Tự tỉnh táo lại, giả vờ nhìn tài liệu trên tay một lát rồi cầm điện thoại lên lần nữa, bấm gọi cho Khương Oánh.

"Mẹ, tối nay mẹ có nhà không?" Thích Tự hỏi.

"Có." Sau đó chưa để Thích Tự kịp nói gì thêm, Khương Oánh đã bắt đầu trách móc, "Cái thằng này, chả mấy khi về nước mà cả tháng trời qua nhà được có hai lần!"

"Dạ đâu..." Thích Tự hơi chột dạ, "Tại con hơi bận mà."

Khương Oánh: "Bận thì cũng phải có lúc nghỉ chứ? Mẹ thấy con càng ngày càng giống ba rồi đấy..."

Thích Tự vội vàng ngắt lời mẹ trước khi bão nổi: "Tối nay con về nhà ăn cơm."

Nghe vậy, giọng điệu của Khương Oánh mới bình tĩnh lại chút: "Ừ, thế để mẹ bảo dì Liễu làm mấy món con thích, nhớ về sớm đấy."

6h tối tan làm, Thích Tự gọi taxi về nhà.

Đến cửa nhà, đang bấm chuông thì Thích Tự cảm giác sau lưng vụt qua một trận gió, tiếp đó là một cục lông xù nóng hần hập nhào đến chân.

"Hửm, anh về đây à?" Giọng nói của Thích Phong cũng vang lên từ phía sau.

Thích Tự quay lại, trông thấy Thích Phong và Lăng Khả đang sóng vai bước tới, có vẻ là vừa dắt chó đi dạo về, trong khi đứa nhỏ kia thì le lưỡi vẫy đuôi điên cuồng với mình.

Thích Tự vượt vọt đầu chó rồi nói với hai người: "Trùng hợp thế, cũng vừa về à?"

"Ừm." Thích Phong kéo kéo dây thừng, cay cú nói với chú chó kia, "Ê Tuyết, sao không bao giờ thấy em nồng nhiệt với anh như thế hả, chạy gì mà tí thì đứt dây rồi..."

Thích Tự bật cười: "Chứng tỏ Tuyết nó biết nhận chủ, biết ai là người mua em ấy chứ sao."

Thích Phong: "Đệt, anh có làm gì ngoài mua nó rồi thả cho em không? Ai là người cho em ấy hết ăn lại uống? Ai mới là người ngâm đắng nuốt cay nuôi em ấy mười năm nay chứ hả!"

Thích Tự nhú mày: "Thế mà em ấy vẫn quấn anh hơn nhỉ."

Thích Phong tức giận ngửa súp xuống, ôm mặt chó ép nó phải đối diện với mình: "Tuyết! Em nhớ cho kĩ, anh mới là chủ nhân của em!... Em cười ngu cái gì, có thu lưỡi lại không thì bảo, ai cho em cười ngu!"

Lăng Khả: "..."

Thích Tự liếc nhìn Lăng Khả rồi nói: "Lăng Khả, kệ hai đứa ngớ ngẩn này đi, vào nhà thôi."

Lăng Khả: "..."

Thích Phong gõ gõ đầu chó, nói: "Em nghe thấy gì chưa, anh ta mắng em ngớ ngẩn đấy, v ềsau mà thấy người này, cấm em không được nhào tới nữa nghe chưa! Có hiểu không!" Nói một h ồi xong mới thấy sai sai, tức giận rống lớn v ềphía bóng lưng Thích Tự, "Đệt, anh vừa mới nói cái gì, anh mới ngớ ngẩn ấy!!"

Ba người ần ần ào ào bước vào nhà, gặp ngay Khương Oánh cau mày đứng trước cửa.

"Từ trong nhà đã nghe thấy bọn con đấu võ m ồm, lại có chuyện gì đấy, hai đứa vừa mới gặp nhau mà đã gây gỗ r ồi là thế nào?"

****

<Epilogue>

Lúc bồi thuốc.

Thích Tự: "Sao anh không nói chuyện?"

Phó Diên Thăng: "Cmn nhin được thế đã là quá giỏi r ồi, cậu còn mong tôi nói gì nữa? Nghĩ ông đây là th ần à!? Tôi cũng có dục vọng của đàn ông có biết không!"

Phó Diên Thăng *sau khi rời đi*: "A di đà Phật, tiểu yêu này nhử chết con r ồi...! Quá đáng...! Cậu cứ chờ đấy...!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình cũng hơi loạn vụ bác Khâu với chú Khâu (cùng một số chi tiết nhỏ khác nữa) nên chắc chờ Hi beta xong mình sẽ sửa sau vậy, lâu không để ý mấy chap cũ nay thấy bả sửa xanh lè từ trên xuống dưới mà phát hoảng không biết bắt đầu từ đâu cho vừa (hia iz bằng chứng)—

Thế nên tạ lỗi cả nhà nếu còn bug mà mình chưa kịp sửa nhé ‘_>’

Lâu lâu mới gặp lại CP 70, làm muốn đọc lại Giả bạn trai ghê hiuhiu

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 42: Đi Làm Thay Anh

Thích Tự chào một tiếng "Mẹ" rồi vào thẳng nhà, Thích Phong cũng không giải thích vì sao hai anh em cãi lộn, chỉ hầm hè kéo áo phông lên quệt mồ hôi dưới cằm rồi dắt Tuyết Cô Nương vào phòng kính trong nhà rồi buộc lại.

Máy lạnh trong biệt thự chạy cả ngày lẫn đêm, do mùa hè nóng, loại chó phương Bắc như Samoyed cũng phải ở đi đâu hòa mới chịu nổi.

Khương Oánh lại nhìn nhìn con trai lớn dò xét, cau mày nói: "Dạo này lại ăn ngủ thất thường đúng không? Nhìn mặt con là biết có chuyện rồi."

Thích Tự khó hiểu: "Sao mẹ nhìn ra được?"

Vừa về cũng không quên đấu khẩu với Thích Phong vài câu, Thích Tự cứ tưởng mình đã tỏ ra vui vẻ lắm rồi chứ.

Khương Oánh: "Con cứ bảo Tiểu Phong ra đứng với mình trước gương mà so."

Đúng lúc này Thích Phong rửa tay đi ra, phấn khích đi vòng vòng trước bàn ăn, bốc trộm một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng rồi nhồm nhoàm gọi Lăng Khả: "Lăng Khả, đồ ăn hôm nay ngon cực, mau vào ăn thôi!"

Rõ ràng vừa bị anh trai chọc tức phì phò cách đây không lâu, mà lúc này đã thản nhiên vui vẻ ngay được, như thể trên đời này chẳng có việc gì khiến Thích Phong phiền não được quá 3 phút.

Thích Tự méo miệng cười, nghĩ bụng mình thì làm sao mà so được với sinh vật đơn bào như Thích Phong...

"Công ti ba con lại có chuyện à?" Khương Oánh cũng hiểu, Thích Tự đột nhiên gọi điện như thế nhất định không chỉ để về ăn một bữa cơm.

Thích Tự "vâng" một tiếng rồi kéo ghế ra ngồi vào bàn ăn: "Ăn cơm xong con sẽ nói."

Trên bàn cơm, Thích Tự tán gẫu với mẹ một chút về chuyện nhà, cảm giác đã lâu rồi không thấy nhẹ nhõm thế này — không cần tính toán, không cần mưu mô, còn có thể thảnh thơi chốc điên Thích Phong để cảm nhận sự ưu việt khó mà có được khi ở với Phó Diên Thăng.

Cũng không phải là Thích Tự chán ghét công việc hay gì. Do ảnh hưởng của Thích Nguyên Thành, Thích Tự không hề bài xích trò chơi tiền tài tôi tranh anh đoạt của thương trường, chưa kể gặp được đối thủ xứng tầm như Phó Diên Thăng còn khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Nhưng ở trong cảnh tranh đoạt nhiều, dĩ nhiên hắn cũng sẽ mệt mỏi, thảnh thơi về nhà thư thái một chút vẫn tốt hơn.

Ăn xong, Thích Tự theo Khương Oánh về thư phòng, cũng không che giấu mục đích của mình nữa mà nói thẳng: "Mẹ, mẹ có biết nhân viên đi đầu tra nào đáng tin không, dạng như thám tử tư ấy?"

Khương Oánh làm việc trong đài truyền hình đã lâu, địa vị cao, quan hệ rộng, Thích Tự tìm đến mẹ cũng có lý do cả.

Nhưng nghe Thích Tự nói vậy, cô lại không khỏi ngạc nhiên: "Con tìm thám tử tư làm gì?"

Thích Tự kể lại chuyện đi làm ở công ti cả tháng nay cho Khương Oánh nghe, cuối cùng nói: "Con nghi là có người trong công ti đang giám sát con."

"Giám sát con?" Khương Oánh kinh sợ.

"Mẹ đừng lo quá, con chỉ nghi là bọn họ theo dõi phòng làm việc của con thôi, nhưng tạm thời cũng chưa có chứng cứ gì. Dạo trước con đi đầu tra

về thực trạng kinh doanh của công ti, nửa tháng mà không phát giác được bất cứ đi đâu gì, dù là báo trước hay đột xuất kiểm tra thì mấy người bên dưới vẫn phối hợp rất quy củ."

Thích Tự cứ tưởng giám đốc Tần phái Trình Lệ Quân đến giám sát mình đã là quá lắm rồi, nhưng trông thấy những thiết bị chuyên nghiệp của nhóm đi điều tra viên hôm qua, hắn mới biết là mình ngây thơ đến mức nào.

Nếu tầng quản lý ở MeiWei đã muốn giấu hắn về chuyện làm ăn phi pháp, thì đừng nói là ghi âm với ghi hình, đảm bảo thủ đoạn cao cấp hơn nữa bọn họ cũng dám làm.

Mà nay cẩn thận nghĩ lại, hắn mới nhận ra mình chưa từng nhắc đến quyết định đi Ninh Thành và cả việc tìm công ti đi đâu tra vừa rồi ở trong phòng làm việc—Thích Tự chỉ bàn với Ngô Song về chuyện đi Ninh Thành trong lúc ra ngoài ăn trưa hôm thứ năm tuần trước, kể cả thông báo đổi lịch cũng là gọi điện trong nhà hàng.

Đây chính là lý do khiến Thích Tự nghi ngờ phòng làm việc của mình bị theo dõi.

Nhưng hắn cũng không định rà soát để tìm kiếm hay gì. Những thiết bị mà Vệ Thiên Thụy giới thiệu với hắn có thể bị gài vào bất kỳ nơi đâu, không hề dễ phát hiện. Nếu bây giờ mà bắt đầu động thái tìm kiếm, thì chỉ càng lộ ra việc hắn đã biết mình bị giám sát, cho nên Thích Tự mới quyết định sẽ giả ngu tiếp.

Về mặt Khương Oánh đầy nghiêm trọng: "Mẹ hiểu rồi, nhưng con nhờ mẹ tìm thám tử tư là để làm gì? Lôi mấy người giám sát con ra ánh sáng à?"

"Không." Thích Tự lắc đầu, "Như vậy sẽ đánh rần động cỏ, con vẫn định tiếp tục công việc hiện tại ở MeiWei, tìm thám tử tư là để đi điều tra về mấy quản lý cao cấp trong công ti thôi."

Điều này cũng là học hỏi được từ Phó Diên Thăng—người kia đã tìm cho hắn nhân viên đi điều tra một lần rồi, chẳng lẽ hắn còn không biết đường

tự thân vận động được?

Không phải hẳn không tin tưởng đi đâu tra viên của Trác Thạch, nhưng hẳn cũng không thể trông chờ vào mỗi đi đâu tra viên của Trác Thạch, nhớ như nhóm Vệ Thiên Thụy bị bại lộ thì sao?

Chưa kể, hẳn cũng đâu thể nhờ Phó Diên Thăng hỗ trợ mãi được.

Chuyện lần này Thích Tự còn không nói cho Ngô Song, mặc dù người kia là do chính mình tuyển, nhưng hẳn mà đã bị giám sát, thì cơ may nào cho Ngô Song thoát khỏi tằm ngấm.

Thêm nữa, tìm thám tử từ từ một đường khác cũng sẽ giúp Thích Tự kiểm nghiệm được độ tin cậy của môi trường xung quanh, đặc biệt là những người hẳn đang tiếp xúc cùng,

Khương Oánh nghe xong thì đi đi lại lại trong thư phòng, lo lắng nói: "Mẹ có thể giúp con tìm người, nhưng con chắc là mình vẫn đang được an toàn đấy chứ? Tại sao Thích Nguyên Thành không phái người khác đi đi đâu tra chuyện này? Để con đương đầu với nguy hiểm như vậy..."

Nhìn mẹ cau mày, Thích Tự không thể không nói: "Mẹ, chuyện này không liên quan đến ba, con cũng đâu thể chỉ là con trai của Thích Nguyên Thành mãi, tương lai con còn phải gánh vác tập đoàn Tư Nguyên, tất cả những gì ba có được bây giờ, sau này có thể đâu sẽ thành của con, thế cho nên những công ti này cũng chính là trách nhiệm mà con cần gánh vác."

Khương Oánh ngăn người nhìn Thích Tự, dường như không thể tin được đứa con trai mới chỉ gần 20 của mình vừa nói ra những lời này.

"Mẹ hiểu rồi..." Nét nhăn trên trán rốt cục cũng giãn ra, cô thông thả bước qua một bên, bắt đầu gọi điện thoại.

Nghe mẹ đi đến tỉnh liên lạc với bao nhiêu người khác nhau, không hiểu sao Thích Tự lại nhớ đến cái lúc Phó Diên Thăng gọi điện cho Giang Hiểu—Thầy Phó cũng tìm được chuyên viên đi đâu tra cho hẳn ngay trong cuộc trò chuyện rất bình thường thế này.

Nghĩ lại, Thích Tự mới chợt nhận ra việc xây dựng mạng lưới quan hệ có ý nghĩa tới nhường nào.

"Được rồi nhé." Khương Oánh dập điện thoại, đến bàn làm việc xé một tờ ghi chú, viết lại danh tính và số liên lạc của một người r ồi đưa cho Thích Tự, "Mai ban ngày, con nhớ bớt chút thời gian gọi điện cho phóng viên này."

Thích Tự nhận lấy tờ note, khó hiểu hỏi: "Phóng viên?"

Khương Oánh cười một tiếng: "Con đừng có coi thường phóng viên với kí giả—đặc biệt là phóng viên—xét ở khía cạnh nào đó thì họ cũng chính là đi ều tra viên, một vài người cá biệt thì trình còn hơn cả dân chuyên ấ y. Phóng viên họ Dương mà mẹ tìm được giúp con có biệt danh "Chó săn đỏ", là một đi ều tra viên nổi tiếng trong giới, từng khui được không ít bê bối của các ông lớn chính trị, nhưng hiện giờ thì g ần như ở ẩn r ồi. Thuyết phục được người này thì mấy thứ con muốn đi ều tra ấ u chỉ là chuyện vặt thôi."

Thích Tự lập tức nổi lòng bái phục.

Khương Oánh im lặng một lát r ồi nói thêm: "Nếu con cần thì có thể nhờ cả Thích Phong hỗ trợ nữa."

Thích Tự hơi sững sốt, đúng là hắn đã nghĩ đến chuyện nhờ Thích Phong yểm trợ để thỉnh thoảng tiện b ề ra ngoài hành động—nhưng suy đi tính lại, thấy làm vậy có thể khiến em trai bị cuốn theo vào vòng xoáy nguy hiểm, hắn đành gạt đi luôn.

"Chắc gì nó đã chịu giúp con..." Thích Tự cố đánh trống lảng.

Khương Oánh dịu dàng nói: "Nó là em trai con, dĩ nhiên sẽ không muốn con phải đương ầ u với nguy hiểm một mình, con nói tử tế thì kiểu gì mà nó chẳng nhận lời."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh bóp bóp trán, lại nói: "Chưa kể mẹ thấy thằng nhóc kia dạo này rảnh quá rồi, con tìm ít chuyện cho nó làm cũng tốt."

Nói chuyện với mẹ xong, Thích Tự do dự một lát rồi cũng quyết định tới gõ cửa phòng Thích Phong.

"Cửa không khóa đâu!" Cơm nước xong xuôi là Thích Phong tốt luôn về phòng xem phim với Lăng Khả. Thấy người tới là Thích Tự, hắn cũng hơi bất ngờ, "Ừa, anh vẫn chưa về à?"

"Em ra ngoài nói chuyện với anh một lát đi." Thích Tự nói.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy thái độ của Thích Tự có vẻ nghiêm túc, Thích Phong liền bảo Lăng Khả "Cứ xem trước đi" một câu rồi đi theo Thích Tự ra khỏi phòng.

Vào đến phòng Thích Tự ở ngay bên cạnh, Thích Phong mới hỏi: "Gì mà thần bí vậy?"

"Mấy ngày tới, anh muốn nhờ em giúp anh một việc." Thích Tự nói.

"Việc gì?"

"Trong vòng một tháng tới, có thể anh sẽ cần em giả trang thành anh đến MeiWei Hải Thành làm việc mấy ngày."

"...Hả?" Thích Phong lập tức từ chối, "Anh muốn trốn việc nên bắt em đến khổ thay phải không? Em không đi đâu!"

Thích Tự híp mắt lại: "Trốn việc? Em nghĩ anh giống em đấy à? Anh còn đang bận đến mức chỉ muốn phân thân ra đây này."

Thích Phong cau mày nói: "Bận quá không kham nổi thì phải kháng nghị với ba chứ, em thấy ba cũng quá đáng với anh dễ sợ..."

Thích Tự thật sự không muốn lặp lại cuộc nói chuyện với mẹ cho Thích Phong, nhưng hắn cũng không có tư cách gì để bắt em trai phải hứng lấy trách nhiệm của hắn.

Nghĩ nghĩ một lát, hắn quyết định dùng phương thức dụ dỗ để đưa đối phương vào tròng: "Tiểu Phong, em có biết là sau khi ba mẹ li hôn, em vẫn còn cổ phần trong công ti của ba không? Hiện tại chỗ đó đang được trợ lý của mẹ giữ hộ, tì ên tiêu vật ba cho em hàng năm cũng đều là phần trăm từ lợi nhuận của công ti đấy. Thế nhưng ban quản lí lại lén lút bòn rút nó sau lưng chúng ta, khiến công ti xảy ra chuyện. Đây chính là vấn đề mà anh đang phải đi ầu tra, nếu không tra ra được thì rất có thể em sẽ không nhận được tì ên tiêu vật từ ba nữa đâu..."

Thích Phong bối rối đ ầy mặt, trực tiếp ngắt lời hắn: "Ba sắp phá sản à?"

Thích Tự: "...???"

Thích Phong lo lắng nói: "Ồm, nếu hai người mà hết tì ên thì có thể về đây, mẹ vẫn còn tì ên, lại dễ mủi lòng, chắc sẽ chịu thu nhận hai người thôi..."

Thích Tự đau đầu không thôi, quyết định từ bỏ dụ dỗ, chuyển sang uy hiếp thẳng thừng: "Rốt cục là em có chịu giúp không thì bảo?"

Thấy anh trai bắt đầu gắt, Thích Phong đành khỏ sở gior tay xin hàng: "Được r ồi được r ồi, sao anh căng thế? Em giúp là được chứ gì... Anh muốn em làm thế nào?"

Thích Tự hít sâu một hơi, chỉnh lại giọng điệu cho bình tĩnh r ồi tóm tắt qua v ề tình huống của mình, sau đó nói: "Lúc nào mà anh cần ra ngoài đi ầu tra một mình thì em đến công ti thay anh, đánh lạc hướng mấy người kia là được."

Thích Phong căng thẳng nói: "Nhưng em có hiểu gì v ề công việc của anh đâu..."

"Em không cần làm gì hết, cứ ng ồi trong văn phòng giả bộ xem tài liệu, không thì lên mạng thôi cũng được." Sau đó, Thích Tự lại nói cụ thể hơn một chút v ề kế hoạch của mình để Thích Phong an tâm.

Thích Phong thấy nếu chỉ cần làm như anh hấn nói thì cũng không khó lắm, có đi đâu vẫn lo lắng: "Nhưng bây giờ anh với em có giống nhau như trước nữa đâu, anh chắc là để em giả trang sẽ không bị ai nhận ra chứ?"

Thích Tự sững sờ: "Sao lại không giống?"

"Kiểu tóc, màu tóc, dáng người." Thích Phong lại còn chỉ vào tai trái của mình, nói, "Chưa kể em còn có hơn anh một cái lỗ khuyên."

Thích Tự đi tới đánh giá Thích Phong một vòng, kiểu tóc với màu tóc thì dễ r ỡi, dáng người cũng không phải vấn đề gì lớn do cả hai anh em đều cao, 5kg dàn đều cả người cũng không dễ nhận ra lắm.

Mấu chốt chỉ là cái lỗ khuyên, Thích Tự nhìn chiếc khuyên chữ thập trên tai trái em trai mà cạn lời.

Hấn vẫn nhớ, Thích Phong đi bấm khuyên tai là để Lăng Khả dễ b ề hai anh em họ hơn, chưa kể chính Lăng Khả cũng có một cái tương tự.

****

<Epilogue>

Phó: "Mình cậu thì sao đi đâu tra được? Tìm người chuyên nghiệp đi chứ!"

7🐟 *hai mắt sáng ngời*: "Thủ đoạn này của anh được đấy, từ giờ nó sẽ là của tôi."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 43: Tôi Muốn Gặp Cậu

Thích Tự nói: "Chụp lại hình anh rồi mai kiếm thời gian đi nhuộm tóc đi, nhớ để kiểu giống của anh luôn."

Thích Phong khó chịu nói: "Tại sao phải là em làm theo anh?"

Thích Tự nói đi đâu đương nhiên: "Vì em giả trang anh chứ không phải anh giả trang em, tất nhiên là em theo anh rồi!"

Thích Phong không phản bác được, lại hỏi: "Vậy lỡ khuyên thì sao?"

Thích Tự nhún mày: "Em tháo khuyên ra anh xem."

Thích Phong ngoan ngoãn tháo ra cho anh hắn nhìn, còn kiêu ngạo hếch cằm như thể đang khoe ra biểu tượng tình yêu vĩ đại nào đó.

Thích Tự châm chọc nói: "Nhuộm tóc thôi chưa đủ à mà còn chọc thủng một lỗ trên tai nữa, em thích ngược đãi bản thân lắm hả..."

Thích Phong lẩm bẩm nói: "Ai khiến anh lo, đây là lỗ khuyên tình yêu của em với Lăng Khả, anh ghen tị thì cứ nói thẳng ra, đừng có quái gở như vậy!"

"Ghen tị? Ghen cái đầu em!" Thích Tự nhéo tai em trai: "Bịt lại cái lỗ này cho anh!"

Thích Phong ré lên một tiếng rồi quàng tay kẹp cổ anh trai, giận dữ nói: "Anh bảo bịt thì em phải bịt à? Anh là cái thá gì!"

"Anh là anh trai em!" Thích Tự cũng giơ tay phản kích, chỉ trong nháy mắt hai anh em đã xông vào đánh lộn.

Bất chấp thể trọng chênh lệch, từ nhỏ Thích Tự chưa bao giờ chịu thua trong đánh lộn, hiện tại có nhẹ hơn em trai cả mấy cân thịt thì hẳn vẫn là người nhỉnh hơn.

Hai người bất giác vật lộn đến giường, Thích Tự dùng cánh tay đè lên ngực Thích Phong: "Bịt lại! Lấy bột mì mà bịt!"

"Bịt cái đầu anh!" Thích Phong hùng hổ phản công thất bại, cả giận nói: "Ông đây không giúp anh nữa!"

"Em dám không giúp? Đã thế anh sẽ bắt cóc Lăng Khả, cho em khỏi gặp cậu ấy nữa!" Thích Tự nheo mắt uy hiếp.

Thích Phong rốt cục phản công được một lần, mắng: "Anh là biến thái à?"

Thích Tự lại phản kích: "Anh mà biến thái thì mày cũng là em của biến thái!"

Thích Phong nhìn hấn chằm chằm, nói: "Anh có biết công bằng là cái mẹ gì không thể! Em đừng ý giúp anh, tóc đã phải nghe theo anh rồi! Anh lại còn bắt em bịt lỗ khuyên! Sao anh không tự giải quyết vụ khuyên tai đi?"

Thích Tự cả giận: "Anh giải quyết thế nào? Em bảo đấy là lỗ khuyên tình yêu của em với Lăng Khả còn gì? Anh đi xỏ đũa vào làm người thứ ba à!?"

Thích Phong: "Có khuyên kẹp không cần lỗ mà!"

"...Hửm?" Thích Tự sững sốt, buông đối phương ra nói, "Thế mà em không nói sớm..."

Thích Phong bị anh hấn chọc cho thiếu đi vài tẩu hỏa nhập ma, sau khi đứng dậy khỏi giường còn bù lu bù loa một trận: "Không nói sớm? Anh có để cho em nói không? Không nói không rằng đã nhéo tai em bắt em bịt lỗ! Sao anh có thể bá đạo như thế hả! Chắc chắn là học hư từ ba rồi!"

Thích Tụ: "..."

*

Lúc về đến khách sạn, Vệ Thiên Thụy đã gửi file ghi âm thu được ở xưởng may MeiWei ngày hôm đó qua cho hắn.

Ban ngày, hội Lý Quang lại đến nhà máy tìm giám đốc xưởng và quản lý chuyên môn để hỏi chuyện hợp tác, nhưng quả nhiên cũng bị bác bỏ. Giống y như quản lý trực ban hôm trước, giám đốc xưởng cũng bảo Lý Quang liên hệ với Khâu Như Tùng chứ bọn họ không có quyền quyết định trong việc này.

Thích Tụ tăng tốc độ lên x2, nghe qua không thấy tin tức gì có giá trị thì tạm thời gác qua một bên.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì hắn nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, người đàn ông ở đầu bên kia cất giọng: "Ngủ chưa?"

Thích Tụ cười nhẹ một tiếng: "Ngủ rồi thì ai đang nghe điện thoại của anh đây?"

"Đang làm gì vậy?" Giọng Phó Diên Thăng có vẻ uể oải, hình như là đã đi nằm.

Thích Tụ cũng thả mình xuống giường, thông thả đáp: "Vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Hồi tối bạn à?"

Ban chiều hắn có nhắn cho Thích Tụ một tin, hỏi người kia có muốn đi ăn tối cùng không.

Lúc ấy Thích Tụ đã quyết định về nhà nên cố tình không đáp, nghĩ bụng chẳng phải anh nhịn giỏi lắm à? Đã vậy tôi cũng không nhắn lại, chúng ta cùng cool đi.

Thật ra sau buổi tối hôm qua, Thích Tự rất tò mò không biết rốt cục Thầy Phó có thể nhẫn nại được đến nhường nào, nếu hắn không liên lạc với đối phương nữa thì Phó Diên Thăng sẽ phản ứng ra sao.

Cho nên từ lúc nhận được tin nhắn, Thích Tự cũng thấp thỏm chờ xem Phó Diên Thăng có thêm hành động gì hơn nữa hay không.

Lúc vừa rồi ở trong nhà tắm, quả thực hắn đã có chút mất kiên nhẫn. Hắn biết Phó Diên Thăng thích mình, cũng biết mình đã bị người đàn ông này làm cho mê mẩn, bởi vậy nên lơ lơi như vậy, chính Thích Tự cũng nhớ đối phương.

Nhưng vì mục đích kiểm nghiệm, hắn vẫn ráng cắn răng chịu đựng.

Kết quả tắm xong chưa đầy nửa tiếng, Phó Diên Thăng đã chủ động gọi điện thoại cho hắn.

... Thì ra cũng chỉ nhẫn nại được đến vậy.

Thích Tự như vừa thắng được một kèo nữa, tâm trạng vô cùng phấn khởi.

"Hồi tối về nhà gặp em trai." Hắn nói.

Nhớ trước đây Phó Diên Thăng vẫn hay bảo Thích Tự quẩn mình, hắn cũng ngốc nghếch kiểm điểm xem bản thân có làm quá hay không. Giờ đầu óc thông suốt, tua lại hai câu hỏi vừa xong của Phó Diên Thăng mà Thích Tự rất muốn cười phá lên, rốt cục là ai quẩn ai đây?

"Em trai sinh đôi của cậu ấy hả?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm." Thích Tự cố ý nói, "Người mà anh muốn gặp ấy."

"À, giờ tôi không muốn gặp cậu ấy nữa..." Phó Diên Thăng bỗng kéo dài âm cuối hơn bình thường, khiến lỗ tai Thích Tự nghe được cũng ngửa ngửa.

"Tại sao?" Hắn hỏi.

Phó Diên Thăng im lìm một giây, đột nhiên nói: "Tôi muốn gặp cậu."

"..."

Thích Tự thấy tim giật đánh thịch một cái, đang ngờ vực chẳng lẽ người này lại cả gan tán tỉnh mình lộ liễu như thế, thì đối phương đã nói tiếp nửa câu còn lại — "Xem xem mặt cậu đỡ chưa..."

Thích Tự: "..."

Đệt mợ anh...

Phó Diên Thăng thấp giọng cười hỏi: "Có muốn tôi qua bơi thuốc cho nữa không?"

Thích Tự: "..."

Anh nghiện r ồi đấy à!?

Thích Tự không chấp nhận bị yếu thế hơn, cười cười ghẹo ngược lại: "Được đấy, đúng lúc tôi cũng vừa tắm xong, chưa bơi đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Anh ở gần chỗ tôi mà đúng không? Bắt xe 10 phút là tới r ồi nhỉ?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Nhưng mà bơi thuốc mất chưa đầy 5 phút, giờ mà bắt anh qua thì có phiền quá không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng phải, ngày mai vẫn phải đi làm nữa, cậu tự bơi đi vậy."

Thích Tự hừ lạnh trong lòng — Sợ r ồi chứ gì?

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Tối mai rảnh không?"

Thích Tự: "Chưa biết."

Phó Diên Thăng: "Việc đi đâu tra thì sao?"

Thích Tự: "Không tiến triển gì."

Phó Diên Thăng: "Ban ngày đi làm ổn chứ?"

Thích Tự: "Vẫn như thường."

Phó Diên Thăng: "..."

Đối phương thở dài vào điện thoại, nói: "Đấy, tôi không đến cậu lại không vui?... Để tôi qua một chuyến vậy."

Thích Tự: "..."

Nghe đầu bên kia truyền đến loạt âm thanh sột soạt, Thích Tự chấn động toàn thân: "Gì, anh định qua thật? Giờ là 12h30 rồi đấy."

Loạt âm thanh nhộn nhào từ đối phương chợt dừng, Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu không muốn tôi qua à? Nếu cậu nói không muốn, tôi sẽ không tới."

Thích Tự: "..."

Vậy nếu hắn không nói, Phó Diên Thăng sẽ đến thật sao?

...Không không không, đấy đâu phải là mục đích của hắn.

Kể cả Phó Diên Thăng đã nói sẽ không cưỡng ép hắn, nhưng nếu chứ ám chỉ lộ liễu như vậy, người ta cũng đâu có đần!

Mục đích của hắn chỉ là chọc ghẹo một chút, chứ không có ý định cho đối phương đắc thủ sớm thế, vì vậy phải biết đâu là điểm dừng...

Phó Diên Thăng: "Muốn hay không?"

Thích Tụ rất biết tự chủ nói: "Đừng đến, tôi đùa anh thôi mà..."

Phó Diên Thăng: "Ha ha."

Thích Tụ: "..."

Fuq, sao lại có cảm giác bị dối thế này.

Thích Tụ hờ hững nói: "Muộn rồi, ngủ trước đây, có gì mai liên lạc sau."

Ngắt kết nối xong, hắn lập tức ném điện thoại xuống gối, lại thẫn mẫn Phó Diên Thăng chết tiệt vài câu.

...

Hừ, cái độ khiêu khích này đúng là khó lòng dẫn lại được mà.

*

Ngày hôm sau, Thích Tụ vẫn đi làm bình thường, tranh thủ giờ cơm trưa bèn ra ngoài gọi điện cho phóng viên Dương mà mẹ hắn giới thiệu.

Đối phương bảo Thích Tụ tìm một nơi để tối gặp rồi sẽ trao đổi kĩ hơn.

Thích Tụ nhận lời, về đến công ti thì nhận được một tấm selfie từ Thích Phong trên Wechat. Quả nhiên thằng nhóc kia đã đổi sang kiểu tóc giống y xì hắn.

Gen sinh đôi quá sức vô địch, khiến Thích Tụ nhìn thoáng qua mà còn tưởng là hình của mình.

Phong: "Thế nào?"

Tụ: "Được rồi."

Hắn hỏi: "Mua cho anh cái kẹp tai gì đó chưa?"

Thích Tự không hiểu rõ về chuyên tài cho lắm, hôm qua nghe Thích Phong bảo có loại chuyên cấp không cần lỗ xong, bèn nhờ em trai đi mua hộ luôn.

Phong: "Mua rồi, tối anh tự về mà lấy! [trợn mắt]"

Tự: "Tối nay anh có ít việc, chắc là sẽ về muộn, em ngủ trước thì cứ đề lên bàn bên phòng của anh."

Tan làm, Thích Tự đi gặp phóng viên Dương kia luôn.

Đối phương khoảng 40-50 tuổi, đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, dưới vành mũ không phải là một gương mặt quen thuộc với đại chúng, nhưng riêng đôi mắt sáng quắc đã đủ khiến người ta ấn tượng sâu đậm.

"Cháu là con trai của MC Khương Oánh hả? Trông giống mẹ ghê đấy..." Người kia cười cười đánh giá Thích Tự, tán gẫu vài câu rồi cũng vào thẳng vấn đề luôn, "Cháu muốn nhờ bác đi điều tra chuyện gì?"

Thích Tự: "Cháu muốn đi điều tra chủ yếu về hai người, là CMO Lưu Kỳ và quản lý bộ phận PMC Khâu Như Tùng của MeiWei."

Ngay từ lúc nghe được tiết lộ của Đào Đào, Thích Tự đã cảm thấy hai người này nhất định có liên quan, cho nên chắc chắn là phải đi điều tra. Thật ra hắn còn nghi ngờ cả giám đốc Tần, nhưng như Phó Diên Thăng đã nói, nhờ cử cái thể nào chẳng kéo theo bùn—chỉ cần đi điều tra ra vấn đề ở chỗ Lưu Kỳ và Khâu Như Tùng thì Tần Hán Nghiêu kia cũng chạy đằng trời.

"Ngoài ra, hi vọng bác có thể giám sát ngược cả môi trường xung quanh cháu nữa." Thích Tự nói.

"Giám sát ngược?"

Thích Tự bèn kể lại nghi vấn bị người trong công ti theo dõi cho phóng viên Dương, đối phương nghe xong còn rất ấn tượng với hắn: "Cháu còn trẻ mà cung cách làm việc đã biết ý biết tứ thật... Được rồi, bác sẽ giúp cháu tìm hiểu những chuyện này."

Thích Tụ chỉ lo phóng viên Dương sẽ làm lớn quá, khiến những người kia sinh nghi, bèn hỏi: "Bác định dùng đến bao nhiêu nhân lực đi điều tra?"

Phóng viên Dương nói: "Chuyện này cháu không phải lo, chỉ cần nói cho bác một ít thông tin cơ bản về mấy người kia, rồi cứ để đó bác tự xử, có phát hiện gì bác sẽ thông báo luôn. Nhưng nhớ, cháu chỉ được tiết lộ chuyện này với mình bác, coi như để tự bảo vệ chính mình đấy."

Thích Tụ sững sốt nhận ra phong cách làm việc của phóng viên Dương và Trác Thạch không hề giống nhau—bởi vì Trác Thạch hoàn toàn không giấu diếm Thích Tụ về ngoại hình cũng như nhiệm vụ của mỗi điều tra viên.

Nhưng Thích Tụ ngẫm lại mới thấy làm như vậy sẽ rất dễ để lộ ra sự tồn tại của mình.

Phong cách cẩn trọng của đối phương quả khiến hắn vô cùng yên tâm: "Vâng, vậy những chuyện này nhờ cả vào bác."

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ với phóng viên Dương, Thích Tụ cũng về thẳng nhà.

Đúng lúc Thích Phong vẫn chưa ngủ, thậm chí vừa nhìn thấy hắn đã nổi giận đùng đùng.

Thích Tụ lại gần nhìn kỹ lại mái tóc mới của đối phương rồi bình luận: "Được đấy được đấy, giống anh rồi, thế khuyên tai đâu?"

Thích Phong lấy ra đôi khuyên tai bằng đá obsidian từ trong túi quần, đưa một cái cho Thích Tụ rồi dạy hắn cách đeo.

"Chắc, đúng là phóng đảng." Thích Tụ nhìn mình nghiêng qua nghiêng lại trong gương, sau đó quay sang Thích Phong, bỏ qua có tí chênh lệch về hình thể thì hai bọn họ quả thật giống nhau y như đúc.

Thích Tụ cười hỏi một câu: "Lăng Khả đâu? Gọi cậu ấy tới phân biệt thử đi."

Thích Phong cả giận nói: "Cậu ấy đi rồi!"

"Đi?" Thích Tự khó hiểu, "Đi đâu?"

"Về nhà!!"

Hồi chiều Lăng Khả đã về đây với Khương Oánh, nhưng trông thấy bộ dạng này của Thích Phong thì chưa thể nào tiếp nhận được, còn nói tối đến sẽ không nằm chung một giường với hắn nữa, cho nên đã về lại nhà mình vài ngày.

Thích Phong cứ nhớ đến chuyện này là lại khó chịu, bởi vậy mà từ lúc thấy Thích Tự là ánh mắt sắc như dao đã liên tục lia tới anh hai.

"Anh đã thấy em phải hi sinh vì anh nhiều thế nào chưa! Sau này nhất định phải đền bù cho em đấy!" Thích Phong hùng hổ nói.

Thích Tự thấy bộ dạng em trai rõ ràng không phải tức giận, mà là ầm ức như sắp khóc đến nơi mới phải.

Hắn chỉ biết ráng nín cười trong lòng, hỏi: "Em muốn đền bù thế nào?"

Thích Phong giờ nắm đấm lên: "Em vẫn chưa nghĩ ra! Nhưng nhớ đấy, vụ này anh nợ em!"

"Rồi rồi rồi, anh nợ em." Thích Tự vỗ vỗ vai hắn, ôn tồn nói, "Bao giờ em nghĩ xong thì cứ nói, làm được anh sẽ làm."

Thích Phong rốt cục cũng được xoa dịu một chút, lại hỏi hắn: "Bao giờ em cần đến công ti anh?"

Thích Tự tháo khuyên tai đá ra, nói: "Chưa vội, để anh đeo thứ này vài ngày đã rồi tính tiếp."

Thích Phong bị phản nói: "Thế anh bắt em đi nhuộm tóc sớm thế làm gì!"

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Khả Khả, anh tôi vừa mới đánh tôi, mắng tôi, lại còn đòi lấy bột mì bôi lại lỗ tai tôi nữa, nhất định là do độc thân lâu quá nên sinh ra tâm lí biến thái đấy mà... Hu hu, c`ầu an ủi c`ầu vượt ve..."

Lăng Khả: "Tối đến nhé?"

Hôm sau.

Lăng Khả: "Xin chào Thích Phong, tạm biệt Thích Phong (= _ =)"

Thích Phong: "O' kìa Khả Khả! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 44: Cậu Học Hư Rồi

Lại một ngày mới.

Đúng 8h40 sáng, nhân viên tiệp sảnh Quách Xảo của MeiWei có mặt ở công ti.

So với bộ dạng phờ phạc lơ mơ của một tháng trước, hiện tại ngày nào Quách Xảo cũng sáng láng rạng rỡ từ sáng sớm—nay makeup kiểu tự nhiên, mai makeup kiểu thực nữ, không hôm nào bôi trùng màu son hay thiếu được mi giả và miếng dán kích mí—rồi suốt 15 phút đồng hồ từ 8h45 đến 9h mỗi ngày, cô sẽ chỉ ngồi tại quầy, hai mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm ra cửa lớn, không khác gì thiếu nữ hoài xuân, ngóng chờ giám đốc soái ca của bọn họ bước vào!

8h48, trợ lý Ngô Song do đích thân Thích tổng tuyển về xuất hiện.

Quách Xảo nhiệt tình chào hỏi hân: "Trợ lý Ngô đến rồi đấy à?"

Ngô Song mỉm cười, gật đầu chào lại.

Quách Xảo chỉ chỉ vào một giỏ kẹo nhỏ trên quầy, nói: "Nay có mang ít kẹo sữa hạt tôi tự làm đi cho mọi người ở công ti, anh cũng thử một chút nhé?"

Ngô Song nhướn người qua, thấy trong giỏ chằng chịt những viên kẹo trắng sữa được bọc cẩn thận bằng giấy gói nilon huỳnh quang trong suốt, đủ màu vàng đỏ lam, nhìn rất đáng yêu.

"Tự làm luôn á?" Ngô Song hơi kinh ngạc, "Cô khéo tay thật, cảm ơn nhé."

"Thích tông vẫn chưa đến à?" Quách Xảo nhân tiện hỏi.

"Chắc cũng sắp rồi." Ngô Song đánh mắt nhìn đồng hồ, "Ngày nào cậu ấy cũng đến tằm này mà."

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng thang máy dừng lại, như linh cảm được gì đó, Quách Xảo kích động nhìn ra cửa—

Tới rồi! Người tới rồi!

Người tỏa ra hào quang vạn trượng, chân đạp lên tường vân... thật sự tới rồi!

Thích Tự bình thân bước đến cửa lớn của công ti, thấy Ngô Song cũng đứng ở sảnh thì dừng lại: "Ngô Song, chào buổi sáng."

Quách Xảo rút rít trong lòng, sau đó lại chỉ vào giỏ kẹo, mỉm cười mời Thích Tự như vừa xong.

Thích Tự đi tới, thân nhiên bốc một viên kẹo rồi nói lời cảm ơn với cô gái ở quầy.

Như cố tình cho người trong công ti đều biết, Thích Tự nghiêng sườn mặt về phía Quách Xảo, để đối phương trông thấy thứ trang sức trên tai mình.

Quách Xảo: "...!!!"

Đến khi Thích Tự rời đi rồi, Quách Xảo mới ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của mình gào thét trong im lặng—Á á á soái ca còn đeo khuyên tai! Bằng đá quý màu đen! Vừa đẹp trai vừa sành điệu vừa cá tính! Hu hu hu cô muốn xỉu!!!

...

Chờ vào đến văn phòng, Ngô Song đã nhìn ra cũng hỏi: "Thích tông, cậu mới bấm khuyên à?"

Thích Tụ nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Đẹp không?"

Ngô Song cười nói: "Cậu đẹp trai như thế, làm gì mà chẳng đẹp. Không thấy ánh mắt cô nhân viên vừa rồi nhìn cậu như thế muốn bắt liên hoàn tìm ra đây à?"

Thích Tụ nhướn mày, thầy viên kẹo vừa lấy qua cho Ngô Song: "Cho anh đây, tôi không thích ăn đồ ngọt."

Ngô Song cười ha ha nhận lấy, hỏi: "Lịch trình hôm nay thế nào?"

Thích Tụ: "Mấy bữa nay công ti đang bận chuẩn bị ra mắt bộ sưu tập thu của các nhãn hiệu con, lát nữa chúng ta qua hỏi phòng Sales xem kế hoạch Marketing thế nào."

Ngô Song sững sốt, nhỏ giọng hỏi: "Không đi đầu tra vụ việc của công ti nữa sao?"

Thích Tụ tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Đi đầu tra lâu vậy rồi mà vẫn không có kết quả, có khi chúng ta chăm chỉ thái quá rồi. Hôm qua ba tôi gọi về, bảo là đợt này có tra được gì thì tra, chứ quan trọng nhất vẫn là lấy kinh nghiệm thôi, biết điểm dừng mới tốt."

Thật ra ban đầu, Thích Tụ cũng định nói kế hoạch cho Ngô Song để đối phương phối hợp diễn với mình trong văn phòng. Nhưng sau khi đột ngột nhờ Thích Phong giả danh mình, hẳn lại nghĩ đến chuyện dùng Ngô Song để kiểm tra xem kế hoạch của bọn họ có trót lọt hay không.

Bao giờ Thích Phong đi làm, Thích Tụ chắc chắn sẽ để Ngô Song lại cho hẳn. Nếu lừa được Ngô Song, phương án này hẳn sẽ thành công che mắt cả những người còn lại trong công ti, vì vậy Thích Tụ mới chưa vội thắng thắn với trợ lý của mình.

Ngô Song cũng là người thông minh, biết Thích Tụ còn nhờ đến cả công ti đi đầu tra Trác Thạch nên cho rằng đối phương chỉ mạnh miệng chứ không nghĩ vậy thật, bèn đồng ý một tiếng rồi cũng không dị nghị gì thêm.

Ban sáng, Thích Tự dẫn Ngô Song đến phòng Sales loanh quanh một hồi, tranh thủ khoe được khuyên tai bằng đá của mình cho không ít người. Ăn cơm trưa xong về, Thích Tự chỉ ngồi trong phòng uống chút cafe, lên mạng, đại khái là vô cùng nhàn nhã.

Ngô Song làm việc ngay trong phòng Thích Tự, giữa hai người có một tấm bình phong ngăn cách. Ngồi cả chiều mà không thấy Thích Tự giao việc, hắn đành chủ động qua hỏi: "Thích tổng, có cần tôi làm gì không?"

"Thời gian vừa rồi bạn ngược bạn xuôi cũng mệt rồi, mấy ngày nay cứ thư giãn cái đã." Thích Tự hơi ngả người ra ghế, hỏi, "Mà anh biết web nào xem phim ổn không? Tôi lên mạng tìm ra cả đống, nhìn hoa cả mắt mà vẫn chưa chọn được."

Ngô Song bối rối đi tới, thoáng nhìn qua màn hình của Thích Tự rồi nói: "Mấy trang này đều được, đăng kí thành viên thì còn bỏ được quảng cáo nữa."

Thích Tự gật gù đầu, nhờ Ngô Song làm hộ xong tiện tay ấn vào một bộ phim được đề cử ngay trang đầu.

Thấy Ngô Song vẫn đứng bên cạnh, còn nghiêng đầu hỏi: "Xem cùng không?"

Ngô Song: "À không, không."

Thích Tự: "Anh muốn làm gì thì cứ tranh thủ đi, có việc tôi sẽ gọi."

"OK..." Ngô Song quay lại chỗ ngồi của mình, hai mắt mở lớn, mấy hôm trước vẫn còn mệt mỏi hơi tai, nay rảnh quá lại không quen nổi.

Chiều đến, đang xem phim trong phòng làm việc thì Thích Tự nhận được tin nhắn Wechat của Phó Diên Thăng.

F1S: "Tối nay rảnh không?"

Thích Tự cong miệng cười, cầm điện thoại lên nhấn lại: "Định mời tôi ăn cơm à?"

F1S: "Ừm."

Hôm kia thì về nhà, hôm qua lại đi gặp phóng viên Dương, tính ra từ hôm đi Ninh Thành về, ba ngày rồi bọn họ chưa gặp lại. Được Phó Diên Thăng rủ hai lần liên, Thích Tự cũng đã thấy lòng ngứa ngáy, bèn nói: "Được, lần này ăn gì đây?"

Thế rồi lại lóe lên một ý nghĩ, nhấn thêm một tin: "Không phải ăn tôi nữa đấy chứ?"

F1S: "..."

F1S: "Cậu học hư rồi."

Đang định thả thính tiếp thì chuông điện thoại bỗng dưng vang lên, hẳn liếc qua tên người gọi đến, không ngờ lại là Khâu Minh Dương.

Thích Tự nhanh chóng bắt máy: "Bác Khâu ạ?"

Khâu Minh Dương nói: "Tiểu Tự đấy à, thằng Tùng vừa đi công tác về rồi. Tối nay nó muốn mời cháu một bữa, cháu có rảnh không?"

Thích Tự híp mắt lại, cười nói: "Được ạ, bác cứ bảo anh ý liên hệ thẳng với cháu nhé."

Dập điện thoại xong, Thích Tự liền quay ra hủy hẹn với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, có chuyện đột xuất, tối không đi ăn được với anh rồi."

F1S: "..."

*

Tối đó tan làm, Thích Tự dẫn theo hai vệ sĩ đến điểm hẹn mà Khâu Như Tùng đã bảo hồi chiều.

Ngồi trên xe, Thích Tụ cũng gọi cho phóng viên Dương để báo vị trí của hắn.

Nơi Khâu Như Tùng chọn là một cái club giải trí, nhìn qua trông như phiên bản thấp cấp hơn của số 88 đường Hoài Kim.

Lúc Thích Tụ đến nơi, người kia đã đứng chờ trước cửa.

Đối phương mặc toàn đồ hiệu quốc tế, dáng không cao lắm, chừng 1m75, nhưng tương đối to con, khuôn mặt mập mập rất giống Khâu Minh Dương.

Thích Tụ vừa xuống xe, Khâu Như Tùng đã hồ hởi ra đón, mạnh mẽ ôm hắn một cái chào hỏi: "Thích Tụ, xin lỗi nhé, bữa giờ có nghe bố kể cậu về nước rồi mà khổ nỗi dạo này bận quá, anh cũng muốn gặp sớm hơn nhưng không được, cậu thông cảm nhé!"

Thích Tụ mỉm cười nói: "Anh Như Tùng cứ khách khí, em đâu có để bụng chuyện này. Chẳng là bữa gọi điện với ba, ông ấy cứ nhắc mãi bác Khâu là bạn chí cốt lâu năm của mình, bảo em chuyến này nhất định phải tranh thủ gặp anh mới được... Chưa kể anh bận bịu cũng vì MeiWei chứ đâu? Dĩ nhiên là em phải thông cảm rồi."

Khâu Như Tùng cảm động không thôi: "Ôi chà, Thích Tụ đúng là khéo ăn khéo nói. Mà thôi, ngoài này nóng quá, chúng ta vào trong nói chuyện đi."

Một dàn các cô gái xinh đẹp đã đứng sẵn trong phòng riêng, trước ngực mỗi người còn đeo cả "nghệ danh", nào "Như Hoa" với cả "Như Mộng", Thích Tụ nghe mà đã thấy ngượng mồm.

Trông thấy Khâu Như Tùng và Thích Tụ bước vào, bọn họ lập tức cúi đầu mỉm cười đầu tằm tấp: "Hoan nghênh ông chủ! Chúc ông chủ khỏe mạnh an khang! Vạn sự như ý! Ăn bữa ngon miệng!"

Thích Tụ: "..."

Hắn đã nhầm, đây không phải phiên bản thấp cấp của số 88 đường Hoài Kim, mà là phiên bản lỗi mới đúng.

Khâu Như Tùng nói: "Có mình hai người ăn thì im ắng quá, Thích Tự thấy ưng ai thì cứ chỉ, để các cô ấy ng ồi ăn với chúng ta luôn cho náo nhiệt."

Thích Tự tỏ vẻ kinh ngạc: "Bình thường anh Như Tùng đi ăn cũng toàn vậy hả?"

Khâu Như Tùng vội nói: "Ha ha, đâu có đâu có, khi nào xã giao với mọi bạn thì mới làm lớn vậy thôi, chứ bình thường một mình anh chạy đi chạy lại, chỉ có làm bạn thân với fastfood cơm hộp thôi... Nhưng đàn ông mà, làm việc cực khổ r ồi thì thỉnh thoảng cũng cần giải tỏa hưởng thụ chút chứ?"

"Anh nói cũng phải..." Thích Tự nghĩ bụng "có trình độ đại học r ồi mà lại đi thích mấy thứ low thế không biết?", nhưng ngoài miệng chỉ bình tĩnh nói, "Hôm nay em muốn gặp mặt làm quen với anh một chút, có nhi ều người ngoài chứng kiến thì hơi ngại anh nhỉ? Những người này... hay là thôi."

Khâu Như Tùng ng ắm hiều: "Không sao không sao, cậu thoải mái là được!"

Nói xong cũng phất tay đuổi các cô gái ra ngoài luôn.

Phòng riêng vắng vẻ hẳn đi, Khâu Như Tùng lập tức giục phục vụ mang đồ ăn lên, còn quay ra hỏi Thích Tự có muốn uống rượu gì không, Mao Đài hay Ngũ Lương đầu có hết.

Thích Tự nghe tên một loại rượu trắng baijiu kia mà choáng, từ chối nói: "Anh Như Tùng, em mới năm hai thôi, uống một li baijiu thôi là khỏi ăn luôn à."

Khâu Như Tùng gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "He he, vậy cậu muốn uống gì?"

Thích Tụ: "Sữa dừa? Không thì sữa bò cũng được..."

Khâu Như Tùng cười ha hả: "Đúng là vẫn còn bé lắm."

Chẳng biết phải do màn kịch giả bộ yếu thế này của Thích Tụ này có hiệu quả hay không, nhưng dần dần Khâu Như Tùng cũng ra dáng một anh lớn quan tâm đến em nhỏ thật.

Sau một hồi hàn huyên về cuộc sống với sở thích của mỗi người, Khâu Như Tùng lại cảm thán: "Hầy, từ nhỏ đến lớn học trường tư xong lên đại học cũng vào trường danh tiếng như cậu, quả là một trời một vực với dạng ít học như anh mà."

Thích Tụ cười nói: "Có khác gì đâu? Anh Như Tùng cũng từng là sinh viên đại học mà?"

"Ha, đại học gì chứ, mua cái bằng vờ nghe cho oai thôi chứ ba năm học đấy của anh đúng là chỉ tổ phí của." Khâu Như Tùng uống một hớp rượu rồi khoác lác, "Từ hồi vào đại học là anh bắt đầu đi quản lý nhà máy nhà kho rồi, cho nên trường dạy anh là trường đời cơ!"

Thích Tụ thầm nghĩ, bảo sao chả lớn hơn mình bao nhiêu mà trông Khâu Như Tùng lại bụi bặm giang hồ thế...

Khâu Như Tùng đánh mắt nhìn Thích Tụ, lại cường điệu nói thêm như để chứng tỏ: "Cậu đừng nghĩ anh mới 25 mà đã dễ dàng lên được chức quản lý PMC, bố muốn rèn luyện anh nên cũng bắt anh làm từ tầng chót làm lên đó, tính đến giờ là anh đi làm được 7 năm rồi!"

Thích Tụ nâng cốc nói: "Anh Như Tùng vất vả rồi, em còn phải học hỏi anh nhiều trong công việc."

Khâu Như Tùng lập tức cười nói: "Ôi trời cậu cứ đùa, anh làm sao so được với cậu chứ? Anh chỉ là người làm công, còn nhà cậu là đại cổ đông, là người làm chủ cơ mà, như cậu rồi thì cần gì phải lo nữa? Có năm không cũng ra tiền rồi! Anh nói phải không?"

Thích Tụ chỉ cười, cũng không phản bác mấy lời nịnh nọt của Khâu Như Tùng.

Hai người ăn uống trò chuyện một hồi, chưa đến 8h đã kết thúc bữa tối bột phát này.

Chắc hẳn do thấy Thích Tụ quá ngây thơ, Khâu Như Tùng cũng không gọi thêm cho hắn bất kì hình thức "giải trí" nào nữa.

Đến cửa club, Khâu Như Tùng như chợt nhớ ra gì đó, lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi đưa cho Thích Tụ: "Suýt nữa thì quên, cái này tặng cậu."

"Gì vậy anh?" Thích Tụ nhận lấy xong tò mò hỏi.

"Lần đầu gặp mặt, cũng không biết cậu thích gì nên anh có chuẩn bị món quà nhỏ này." Khâu Như Tùng nói, "Chắc cậu cũng không thiếu mấy thứ này, nhưng nếu không chê thì nhận cho anh."

Thích Tụ mở ra xem, bên trong là một đôi khuy măng sét của Bvlgari.

Đúng là hắn không thiếu gì thứ này, bốn năm ngàn một đôi không phải quá đắt với hắn, nhưng với một quản lí bộ phận bình thường thì cũng đâu ít ỏi gì?

Thích Tụ đóng hộp rồi mỉm cười trả lại: "Anh Như Tùng, cảm ơn anh hôm nay đã mời em ăn tối, nhưng hiện tại em vẫn là giám đốc đi đầu hành tạt thời của MeiWei Hải Thành, không thể nhận món quà này được, anh hiểu mà phải không?"

Nét mặt Khâu Như Tùng lập tức cứng đờ.

Thích Tụ lại nói: "Chờ một tháng nữa gặp lại với tư cách bạn bè, anh đưa thì em nhất định sẽ không từ chối."

Khâu Như Tùng gượng gạo cười nói: "Phải phải phải, đúng là cậu vẫn cẩn thận mấy chuyện này hơn anh."

Sau khi tạm biệt Khâu Như Tùng, Thích Tụ cũng lên xe về khách sạn.

Lúc chạy qua cả dọc hàng hiệu xa xỉ, bắt gặp một cửa tiệm được trưng bày vô cùng hoa lệ sau lớp cửa kính, Thích Tụ mới chợt nhớ ra, hình như hắn chưa từng tặng Phó Diên Thăng món quà nào.

Cả năm nay Phó Diên Thăng dạy dỗ hắn, lại còn hỗ trợ hắn đủ điều, đáng ra lần này về nước, Thích Tụ đã phải chuẩn bị cho đối phương một món quà gặp mặt mới phải.

"Vương Mãnh." Thích Tụ vội vàng bảo vệ sĩ dừng xe, "Tôi muốn xuống mua đồ."

Nửa tiếng sau, Thích Tụ quay trở lại xe. Ngắm nhìn chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong tay, hắn lại thấy hình như hành động này của mình có hơi quá khích.

Từ khi về nước đến giờ, Thích Tụ đã gặp Phó Diên Thăng không biết bao nhiêu lần. Thời điểm tốt nhất để tặng quà gặp mặt đã qua, giờ mà đưa thì có chẳng lại đường đột quá?

Đang mãi nghĩ ngợi, Vương Mãnh đã lái đến cửa chính của khách sạn từ lúc nào.

Thích Tụ xuống xe, qua lớp cửa kính quay tròn, lại trông thấy một bóng hình quen thuộc đang ngồi ở dãy sofa trong đại sảnh.

Hắn thấy tim giật đánh thịch, vội vàng nhét hộp quà vào túi quần, sau đó mới làm mặt thản nhiên như không đi tới chỗ đối phương.

****

<Epilogue>

Phó: "Cậu học hư rồi."

Cá: "Thích không?"

Phó: "Thích... đến mức chỉ muốn làm chết cậu."

Cá: "???"

-

A/N: Đoán xem Cá mua gì cho Thầy Phó nào?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình đã đoán và sai, còn bạn? =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 45: Làm Vợ Của Tôi

"Thầy Phó?" Thích Tự hai tay dứt túi, mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, nói, "Sao anh lại ở đây?"

—Phó Diên Thăng ở đây chờ hấn sao?

—Người này rốt cục không nhận được nữa nên phải chủ động tìm đến r ồi?

—Ha ha, thật không ngờ anh ta cũng có ngày này!

Như vừa có được chút thắng thế, nét mặt Thích Tự lộ rõ vẻ đắc ý.

"Trùng hợp thế." Phó Diên Thăng kẹp trong tay một điều thuốc chưa châm, trông thấy hấn bèn đứng dậy nói, "Có khách hàng hẹn tôi ăn tối ở nhà hàng trong khách sạn của cậu, vừa ăn xong, tôi đang chờ xe chuẩn bị về đây."

Thích Tự sững sờ, chuẩn bị về?

Phó Diên Thăng không đến tìm hấn?

...Lừa nhau à?

Nói đoạn, điện thoại của Phó Diên Thăng cũng đổ chuông thật!

Người kia đưa hấn nhìn thoáng qua, trên màn hình quả nhiên hiện lên cuộc gọi đến từ "tài xế taxi".

Phó Diên Thăng vừa nhìn Thích Tự vừa nhận điện, nói với đầu bên kia: "Vâng, tôi đang ở khách sạn Holiday, từ đường Phùng Xuân thì đi thêm

500m nữa là tới..."

Thích Tự: "..."

Thấy thanh niên kia càng ngày càng trợn mắt trừng mình đầy giận dữ, Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, lại nói vào điện thoại: "Ngại quá bác tài ơi, tôi có chuyện đột xuất, tạm thời chưa cần xe vội... lát nữa tôi sẽ gửi tỉền cuộc này, làm phiền rồi." "

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dập điện thoại xong thì quay ra nhìn hấn: "Đằng nào cũng gặp cậu rồi, không về vội." "

Thích Tự hừ lạnh trong lòng, nghiêng đầu nói: "Lên ng ồi chút không?" "

Thấy Phó Diên Thăng theo sau, Thích Tự mới thoáng hả giận—vừa rồi mà người này v ề thật, nhất định hấn sẽ ném cái hộp trong túi quần vào bồn cầu!

Hai người vào phòng, Thích Tự lại hỏi một câu như thường lệ: "Trà? Hay rượu?" "

"Trà đi, Lão Quân Mi hôm trước được phết mà còn chưa uống được hai cốc." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nghĩ bụng, chưa uống được hai chén cũng tại anh bồi thuốc xong là chạy mất dép rồi chứ sao, còn định trách tôi à?

Gọi điện cho qu ầy phục vụ mang trà lên xong, Thích Tự xoay người đi vào phòng ngủ, lặng lẽ bóc hộp quà trong túi quần ra, để lại hộp trên tủ đầu giường rồi bỏ vật bên trong vào túi.

Ra đến ngoài, Thích Tự đi thẳng tới sofa. Hấn ng ồi xuống đối diện Phó Diên Thăng, thấy đối phương đang định bỏ lại điều thuốc không vào bao.

"Sao không hút?" Thích Tự hỏi.

"Không hút ở đây." Phó Diên Thăng rũ mắt nói, "Sợ ám mùi cậu."

Dưới sảnh khách sạn cũng không được hút thuốc, Thích Tụ đoán Phó Diên Thăng lấy điều này ra là để trên đường về mới châm, nhưng giờ theo lên đây, sợ hắn không thích nên mới đem cất lại.

Thích Tụ nhìn hắn cười: "Không sao đâu, anh cứ hút đi."

Phó Diên Thăng khựng tay lại, Thích Tụ nói tiếp: "Ba tôi cũng hút mà, tôi không ghét mùi này." Hắn nhìn nhìn cây thuốc nhỏ dài của đối phương, "Hơn nữa thuốc của anh còn rất thơm."

"Cậu mà thấy thơm là dễ cũng thích lắm." Phó Diên Thăng cười cười, rốt cục không cất thuốc đi nữa, hỏi hắn, "Trước thử bao giờ chưa?"

Thích Tụ lắc đầu: "Chưa."

"Thế thì càng muộn càng tốt, nghiện rồi không dễ cai đâu." Phó Diên Thăng vừa nói vừa đưa tay định tìm bật lửa, bỗng nghe "tạch" một tiếng, ánh lửa màu lam lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Phó Diên Thăng sửng sốt, nhìn thứ trong tay Thích Tụ, vô thức đưa cây thuốc lại gần.

Ấy là chiếc bật lửa Dupont Gatsby với những đường vân chữ thập màu bạc, rất bắt mắt.

"Anh có nghiện thuốc không?" Thích Tụ hỏi.

"Chưa đến mức, một ngày cùng lắm hai ba điếu, khi nào stress quá thì gấp đôi, nhưng nói chung cũng phải hạn chế rồi." Phó Diên Thăng ngậm điếu thuốc lên môi, chậm rãi rút một hơi, mắt vẫn nhìn tay Thích Tụ chằm chằm, "Bật lửa được đấy."

Thích Tụ nghịch nghịch nắp bật của thứ đồ nhỏ con này một hồi, nhướn mi hỏi: "Thích không? Cho anh đấy?"

Phó Diên Thăng: "Cho tôi? Tại sao?"

Thích Tự nhiên nói: "Được người khác tặng, nhưng hiện tại tôi không hút thuốc, giữ lại cũng để không."

"Vậy à..." Phó Diên Thăng rũ mắt cười nói, "Còn tưởng cậu mua tặng tôi."

"Không muốn à?" Thích Tự hừ nhẹ một tiếng, nghĩ bụng lại còn muốn phải là tôi phải mua tặng cơ à? Nghĩ đẹp gồm.

Hắn làm bộ rút lại: "Không muốn thì thôi, để tôi mang cho ba."

Phó Diên Thăng đành chìa tay về phía hắn.

Thích Tự khích tướng thành công, cười thầm thả chiếc bật lửa vào lòng bàn tay đối phương.

"Cậu đã có lòng thiên vị tôi hơn cả ba mình rồi, tôi mà còn từ chối nữa thì đúng là không biết phải trái, nhỉ?" Phó Diên Thăng ngấm vuốt chiếc bật lửa trong tay một hồi, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn nhé."

Thích Tự: "..."

Trà lên, Thích Tự đứng dậy mở cửa, phục vụ vào đặt ấm chén ngay ngắn lên bàn, nói một câu "Mời quý khách thưởng thức" rồi ra ngoài luôn.

Đến lúc Thích Tự ngồi xuống lại, Phó Diên Thăng mới nhìn đến bên mặt hắn, hỏi: "Tai cậu là sao đấy?"

Thích Tự đắc ý nghiêng đầu: "Thế nào? Đẹp không?"

Phó Diên Thăng tỏ vẻ kì quái: "Sao tự dưng lại đi kẹp đá lên tai vậy, không khó chịu à?"

Thích Tự thiếu đi đầu học máu, cả ngày hôm nay mang cái khuyên obsidian này đến đâu cũng được người ta sáng mắt lên trăn trờ, không khen sành điệu thì cũng khen đẹp trai, vậy mà gặp Thầy Phó lại bị bảo là kẹp đá lên tai?

Nhưng sao Phó Diên Thăng có thể nhìn ra là kẹp? Rõ ràng là Ngô Song còn tưởng hấn đi bắ m lổ tai kia mà...

Nghĩ đến đây Thích Tự lại không khỏi tò mò, nếu hấn với Thích Phong cùng nhau xuất hiện trước mặt Phó Diên Thăng, không biết đối phương có thể phân biệt được ngay không nhỉ.

Hấn nghiêng đầu cời khuyên xuống, cũng chưa nói gì vội, đeo cái này cả ngày đúng là khó chịu kinh.

Phó Diên Thăng nhìn vành tai hấn chăm chăm rồi chặc lưỡi: "Mặt còn chưa khỏi hấn mà đã kẹp cho tai đỏ lừ thế kia rồi, cậu thích ngược đãi bản thân lắm hả?"

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cảm thấy câu mắng em trai "thích ngược đãi bản thân" hôm trước như đang quật lại chính mình!

Hấn không nghĩ gì đã thốt lên lời phản bác giống y xì em trai: "Ai khiến anh quản."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Chính cậu còn gọi tôi là Thầy, chẳng lẽ tôi không có quyền quản?"

Thích Tự xì một tiếng: "Thầy thì sao chứ? Cũng đâu phải vợ tôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Sau khi Thích Tự nói ra câu kia, Phó Diên Thăng nhìn hấn chăm chăm rất lâu.

Bầu không khí lại trở nên áy náy bất thường, Thích Tự ra vẻ thản nhiên rót trà cho đối phương, lại nghe thấy người kia cất lời hỏi: "Phải thế nào mới đủ điều kiện làm vợ cậu?"

Tay Thích Tự run bắn lên, tí nữa thì đổ ọc trà ra ngoài!

...Đệt.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, ngẩng xem Phó Diên Thăng hỏi vậy là có ý gì.

— Chắc chắn không chỉ là thả thính, mà rất có thể còn là mượn cớ thăm dò yêu cầu tìm đối tượng của mình.

Thích Tự cười thẫn, đầu liền nháy số: "Làm vợ tôi á? Thì chỉ nghe lời mình tôi, không lừa gạt phản bội trái ý tôi, tôi có làm gì cũng sẽ ủng hộ cố vũ trợ giúp tôi..."

Hắn nghĩ nghĩ, liếc nhìn Phó Diên Thăng xong lại cố ý xấu xa nói: "Còn phải sinh em bé cho tôi nữa."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Nhiều điều kiện vậy?"

Thích Tự: "Tất nhiên rồi, nhà họ Thích chúng tôi đâu có dễ vào."

Phó Diên Thăng cần tách trà lên, trầm ngâm nói: "Không được trái ý cậu thì quản cậu thế nào? Tự cậu nói đã thấy mâu thuẫn rồi..." Hớp một ngụm trà xong lại thấp giọng nói thêm, "Tôi thấy hình như cậu đang tìm công chứ không phải vợ đâu."

Thích Tự: "..."

—Fuq, cái người này rốt cục phải đối phó sao?

Nếu bọn họ mà có đến với nhau thật, Thích Tự nghĩ rằng ngày nào mình cũng sẽ muốn bạo lực gia đình với Phó Diên Thăng mất!!

"Hồi tối có hẹn với ai vậy? Sẵn sàng bỏ bom tôi luôn." Phó Diên Thăng bất chợt chuyển chủ đề

Thích Tự đành tạm dừng màn đánh đập đối phương trong đầu, giữ mặt bình tĩnh nói: "Quản lý bộ phận PMC của MeiWei, Khâu Như Tùng."

"Ồ? Gặp hắn ta rồi à?" Phó Diên Thăng tò mò nói, "Là người thế nào?"

Do Phó Diên Thăng đã kí hợp đồng giữ bí mật, Thích Tụ cũng không giấu giếm hẳn mấy chuyện này.

Hắn kể lại ấn tượng sơ bộ về Khâu Như Tùng, bao gồm cả tác phong làm việc của người kia, để Phó Diên Thăng phân tích giúp mình.

Nghe nói Khâu Như Tùng có tặng quà cho Thích Tụ ngay trước cửa ra vào, ánh mắt đằng sau lớp kính của Phó Diên Thăng bỗng trở nên dò xét bất thường: "Bật lửa cậu cho tôi không phải là quà tặng từ hắn ta đấy chứ?"

Giật mình bởi nét mặt đột nhiên nghiêm trọng của đối phương, Thích Tụ vội vàng phản bác: "Tất nhiên không phải, anh ta tặng tôi một đôi khuy măng sét của Bvlgari, nhưng tôi đã trả lại luôn lúc đó rồi."

"Ồ..." Kính mắt hơi lóe lên một chút, ánh nhìn của Phó Diên Thăng cũng lập tức ôn hòa trở lại, như thể thay đổi vừa rồi chỉ là ảo giác của Thích Tụ, "Cậu trả lại rồi thì tốt."

Nhưng ngẫm ra, Thích Tụ lại cảm thấy điên máu—Phó Diên Thăng dựa vào cái gì mà chất vấn hắn như thế?

Chẳng lẽ trong mắt đối phương, hắn lại là một kẻ dùng quà người khác đi lấy lòng anh ta!?

Phó Diên Thăng phân tích ra cho hắn: "Rất có thể việc Khâu Như Tùng đề ra đến cửa mới đưa quà cho cậu là một cái bẫy. Nếu đề bị chụp lại cảnh nhận quà, cậu sẽ mang danh nhận đút lót."

Thích Tụ cười lạnh một tiếng: "Thầy Phó, tôi không thiếu hiểu biết đến vậy."

Hắn biết Phó Diên Thăng chỉ đang lo cho mình và bản thân không nên bị kích động như thế. Vấn đề là cục tức ở trong ngực hắn thì không thể tan đi đâu được.

Thích Tụ đã phải lựa chọn rất tỉ mỉ mới mua được chiếc bát lửa kia cho Phó Diên Thăng, chứ không hề có chuyện đi lấy quà của người khác đem tặng đối phương. Bị hiểu lầm như vậy khiến hắn không thể nào không khó chịu.

Nhưng cũng tại hắn bịa chuyện cơ, trách đối phương thế nào được.

Hai người nói tiếp sang những chủ đề khác. Dường như Phó Diên Thăng cũng nhận ra hắn mất hứng, bèn kể lại mấy chuyện vui vui mình gặp được trong công việc, nhưng căn bản Thích Tụ đang khó chịu trong lòng, cho nên biểu hiện vẫn không giấu được nét hậm hực.

Bất giác hai tiếng đã trôi qua, thấy sắp đến 12h, Phó Diên Thăng cũng đứng dậy chuẩn bị về.

Thích Tụ chậm rãi đứng dậy tiễn đối phương. Ra đến gần cửa, Phó Diên Thăng lại quay đầu nhìn hắn.

Hai người cách nhau chừng hơn 1m, Thích Tụ lãnh đạm cười một tiếng, trêu chọc người kia: "Sao thế, anh không nhớ về à?"

Phó Diên Thăng lưỡng lự một lát, rồi đột nhiên đi tới chỗ hắn.

"Làm gì vậy?" Thích Tụ hơi hoảng hốt, trong lòng nổi lên một dự cảm không lành.

Phó Diên Thăng tiến đến, túm lấy cánh tay đối phương, kéo cả người hắn về phía mình—Thích Tụ chưa kịp hiểu mô tê gì, cứ thế bị người kia ôm vào lòng.

Còi báo động trong đầu hắn lại réo lên inh ỏi—cái tên đàn ông chết tiệt này rốt cục không nhịn nổi nữa nên quyết định xuống tay đấy à? Sao bảo không cưỡng ép cơ mà!?

Thích Tụ đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chịu thua như vậy! Khi toàn thân cứng đờ của hắn chuẩn bị kháng cự, thì giọng nói của Phó Diên

Thăng lại truy ền đến bên tai: "Thôi mà, h ồi này là tôi sai, tôi nói lời không phải... Cảm ơn cậu đã mua cho tôi cái bật lửa, đừng giận nữa, nhé?"

Âm giọng người kia trầm thấp mà dịu dàng, lại còn phảng phất vẻ yếu thế cầu xin, không khác gì một mảnh lông vũ phe phẩy qua tim Thích Tự.

Hắn lập tức như bị rút cạn sức lực.

Nói xong câu kia, Phó Diên Thăng còn ôm thêm vài giây rồi mới buông ra, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Cậu mà còn giận thì tôi sẽ ở lại thật đấy."

Thích Tự thấy mặt nóng bừng, lấy tay đẩy đẩy người kia ra một chút, bối rối nói: "Ai giận cái gì? Anh mau về đi!"

Bàn tay đang túm lấy cánh tay hắn của Phó Diên Thăng dần trượt xuống, lướt qua cổ tay, mơn trớn bàn tay, còn gãi nhẹ vào lòng bàn tay Thích Tự một chút, đến khi thấy ngón tay đối phương giật lên vì mẫn cảm mới buông hắn ra, lùi lại vài bước: "Tôi về đây, ngủ sớm đi."

Đến khi đối phương đóng cửa rồi đi rồi, Thích Tự mới phát hiện ra tim mình thiếu đi ầu đã nhảy lên cổ họng!

Hắn cảm thấy tất cả những nơi vừa bị chạm qua đều trở nên nóng rực, tay hắn, mặt hắn, tai hắn, thậm chí là cả tâm trí của hắn...

Không ổn, hắn phải làm gì đó cho tỉnh táo mới được!

Thích Tự lằng lằng đi vào phòng ngủ, vớ đại một cái gối dựa hình vuông lên ném đánh viú, sau đó lại siết chặt nắm đấm, thụi cho chiếc gối ôm mềm mại trên giường cũng bay nốt.

—Tên chết tiệt kia dám ôm hắn? Càn rỡ!

Vớ thêm một cái, thụi thêm một cú!

—Không những ôm mà còn phả hơi vào tai hắn? Phạm quy!

Lại tiếp tục đánh!

—Lại còn gãi gãi vào lòng bàn tay hử? Rốt cục là người này lấy đâu ra mấy trò ve vãn khoa trương như vậy?

Đánh chết anh! Hừ!

...

Xả giận lên gối ôm một hồi, Thích Tự mới đột nhiên nhận ra—Khoan đã, ai bảo Phó Diên Thăng cái bật lửa kia là do hắn mua!!!

****

<Epilogue>

Thích Tự châm thuốc cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "Tay vợ đẹp thật."

Thích Tự muốn tặng quà: "Muốn không, cho anh đấy?"

Phó Diên Thăng: "Không muốn cái bật lửa, muốn sờ tay em."

Thích Tự: "???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bao giờ mới đến cái hạn một tháng đâyyyyyyy tôi nhìn hai bạn thả thính nhau mà muốn học máu vì cần r ấ ("ㄟ" "ㄟ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 46: Giả Trang Thành Minh

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Thích Tự mới nghĩ Phó Diên Thăng vốn chỉ đang bày hấn để lộ ra sự thật, nhưng lúc ấy không giải thích luôn thì cũng vô ích, giờ mà khoa trương giải thích không phải hấn mua lại chỉ thành già mồm...

Thích Tự rốt cục cũng bình tĩnh, bắt đầu nhận ra hành vi vừa rồi của Phó Diên Thăng có phần vượt quá giới hạn!

— Bình thường, đàn ông con trai với nhau làm đếch gì có kiêu an ủi này?

Thử đối đối phương thành bất kì người cùng giới nào khác, hết ôm hấn lại gãi gãi lòng bàn tay hấn như thế, Thích Tự đã thấy rợn cả người.

Ngay cả Hứa Kính cũng không ngoại lệ—nếu Hứa Kính mà làm vậy, hấn nhất định sẽ nghi đối phương có ý đồ bất thường với mình.

Nhưng Phó Diên Thăng dựa vào cái gì mà dám trắng trợn như thế? Chẳng lẽ đối phương đã phát hiện ra mình thích anh ta? Hay cũng chỉ đang mượn cớ để thăm dò tình cảm của mình thôi?

Thích Tự nghĩ bụng "Thế này không ổn", hấn mà còn dung túng nữa thì kiêu gì Phó Diên Thăng cũng sẽ được đăng chân lên đăng đầu... cứ dễ dàng chịu thua như vậy, chẳng phải hời cho người kia quá rồi à?

Thích Tự lẩn cấn đi đi lại lại trong phòng ngủ mấy vòng, cuối cùng quyết định sẽ bỏ đối phương ba ngày để trấn tĩnh lại tâm tình thất thường vì ngộ độc thính của mình.

*

Tối đó đi ngủ rồi, phóng viên Dương mới cập nhật cho hắn về tình hình đi điều tra mới nhất, vì vậy sáng hôm sau Thích Tự mới thấy được.

Báo cáo đối phương gửi có liên quan đến hành tung của Khâu Như Tùng từ khi hắn rời đi, cho biết sau đó, Khâu Như Tùng còn vào lại club đến 9h, tức là tận 40 phút sau mới lên xe về.

Trong hơn nửa tiếng ấy, có tổng cộng hơn hai chục người lục tục rời khỏi club kia—tất cả đều bị phóng viên Dương lén chụp lại rồi gửi cho Thích Tự xem có nhận ra ai hay không.

Mới đầu, Thích Tự còn không hiểu sao phóng viên Dương lại gửi hắn những tấm hình ấy. Những người ra sau đó thì có liên quan gì tới hắn đâu?

Ai dè sau khi mở ra, tấm thứ 6 đã khiến cho Thích Tự sửng sốt không nhẹ!

Hắn gửi lại bức hình này cho đối phương, nói: "Đây là thư kí Trương Kiệm của Lưu Kỳ." Sau đó cũng thắc mắc luôn: "Sao bác biết có thể cháu sẽ nhận ra một người trong số đó?"

Phóng viên Dương giải thích cho hắn qua một tin nhắn thoại, đại ý là việc Khâu Như Tùng tiễn hắn xong lại quay vào club lần nữa rất khả nghi, nếu bọn họ đã cùng nhau phạm tội, thì chắc chắn Khâu Như Tùng sẽ không hành động một mình.

"Cứ thử đặt mình vào vị trí của cậu ta mà xem, nếu cháu làm ra chuyện gây tổn hại đến công ti, thậm chí còn phạm pháp, thế rồi bỗng dưng con trai cô đồng lại muốn mời cháu đi ăn, cháu sẽ thấy sao?"

Bấy giờ Thích Tự mới ngộ ra—Là chột dạ!

Ngoài mặt thì Khâu Như Tùng bình tĩnh là thế, nhưng dĩ nhiên bọn họ vẫn dè chừng hắn, sợ hắn phát hiện, sợ hắn đi điều tra tiếp, sợ rằng bữa cơm ấy thực chất chính là Hồn Môn Yến, là cái cớ để Thích Tự chất vấn hỏi tội mình.

Sự xuất hiện của Trương Kiệm ở đó chính là một minh chứng cho quan hệ cùng hưởng giữa Lưu Kỳ và Khâu Như Tùng, vì vậy ở vào thời điểm mấu chốt, bọn họ mới phải hành động cùng nhau, thấy tình thế không ổn thì còn kịp thời đối phó luôn.

Phóng viên Dương nói: "Căn cứ vào logic hành động thông thường của tội phạm tập thể thôi, nói chung cũng không có gì mới mẻ cả, cho nên chúng ta mới có thể kiên nhẫn giám sát tiếp, thu thập thêm bằng chứng. Bọn họ vẫn xem thường cháu, chắc cũng không ngờ cháu sẽ tìm người theo dõi ngược, nên mới hớ hênh để bị bắt gặp như thế."

Nhớ đến phân tích của Phó Diên Thăng tối qua, Thích Tụ lại hỏi phóng viên Dương có thấy được lúc Khâu Như Tùng tặng quà cho hắn ở trước cửa ra vào hay không.

Phóng viên Dương: "Chờ chút, để bác xem lại."

Không bao lâu sau, phóng viên Dương đã gửi một đoạn clip ngắn qua cho hắn, tuy hơi mờ nhưng vẫn nhìn ra được người bên trong.

Hình ảnh mà phóng viên Dương ghi lại được, chính là quá trình Khâu Như Tùng đưa cho hắn hộp khuy măng sét của Bvlgari rồi bị hắn trả lại, tổng cộng chưa đến một phút.

Đồng thời, người kia cũng gửi cho hắn một tấm screenshot từ clip có khoanh tròn màu đỏ, thứ được đánh dấu chính là CCTV trước cửa club.

Mới sáng ra nhìn tấm hình này, Thích Tụ đã thấy sau lưng như túa mồ hôi lạnh.

Do trao đổi với phóng viên Dương, sáng ấy Thích Tụ đi trễ mất 20". Đây là lần đầu tiên hắn đến muộn kể từ khi vào làm, nhân viên tiền sảnh Quách Xảo thấy hắn mà còn bất ngờ đến nỗi chào hỏi cũng ấp úng.

Thích Tụ không để ý ánh mắt của người khác, lại đi thẳng về phòng đóng vai cậu ấm nhàn rồi đến hết ngày. Lúc chiều tan làm, hắn có chạm mặt giám đốc Tần ở trong thang máy.

"Thích Tụ, tuần này có về cháu không bận lắm nữa nhỉ?" Tàn Hán Nghiêu nói.

"Dạ cũng rảnh hơn thật, căn bản tại chuyện cần làm cũng xong cả rồi ạ." Thích Tụ cười nói.

"Ha ha, tháng trước chú thấy ngày nghỉ mà cháu cũng kéo thợ lý tăng ca, đúng là tận tâm hết sức." Tàn Hán Nghiêu khuyên nhủ, "Nhưng làm gì thì làm, vẫn phải chú ý đi đâu độ mới được."

"Giám đốc Tàn nói phải." Thích Tụ cười cười, "Về Hải Thành hơn một tháng rồi mà cháu còn chưa đi chơi được đâu mấy, cũng đến lúc thư giãn một chút rồi."

Tàn Hán Nghiêu cảm thán: "Chú thật sự rất phục Chủ tịch Thích đã nuôi ra một cậu con trai như cháu đấy, con chú mà năng nổ bằng một nửa cháu thôi là chú cảm tạ trời đất lắm rồi."

Thích Tụ nghiêng đầu: "Con chú?"

"Năm nay lớp mười, từ lúc nghỉ hè ngày nào cũng ở nhà cắm mặt vào game, thế mà còn mơ mộng ra nước ngoài học đại học..." Giám đốc Tàn lắc đầu thở dài, bỗng như nghĩ ra gì đó, quay ra nhìn Thích Tụ nói, "Thích Tụ, hay là cuối tuần này đến nhà chú ăn cơm đi? Cho thằng con chú làm quen với cháu một chút, mấy đứa sà sà nhau, cháu lại giỏi giang như thế, mong là nó có thể học hỏi được từ cháu một chút."

Mai đã là thứ bảy, Thích Tụ nghĩ bụng, chuyện này hẳn không có lý do gì để từ chối, chưa kể đến nhà Tàn Hán Nghiêu cũng là một cơ hội để thăm dò ít nhiều về thực trạng sinh hoạt của đối phương.

Cân nhắc xong, hắn vuốt vuốt cằm nói: "Được ạ, nhưng cuối tuần này thì nhà cháu có chút việc mất rồi, để tuần sau được không ạ?"

Giám đốc Tàn: "Tất nhiên rồi!"

*Hai ngày cuối tuần, Thích Tụ chỉ ở trong khách sạn liên lạc trao đổi với Vệ Thiên Thụy và phóng viên Dương.

Cuối tuần này có vẻ Phó Diên Thăng cũng bận, nên ngoài vài tin nhắn tán gẫu trên Wechat thì cũng không chủ động hẹn gặp hẳn.

Tối chủ nhật, Thích Tụ gọi điện thoại cho em trai: "Tối nay sang chỗ anh đi."

Cả tuần vừa rồi ở công ti, hắn đã phải ra sức diễn theo tác phong làm việc của Thích Phong, có giai đoạn chuyển giao này, mai để Thích Phong đến làm thay mình cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy quá sai.

"Tối nay đi làm luôn à?" Thích Phong hỏi.

"Không, tối qua bên này ngủ, mai mới đi, sáng nào cũng có thư kí của MeiWei đến khách sạn đón anh, em phải xuất phát từ đây mới được."

"Ồ..." Thích Phong căng thẳng nói, "Vậy em cần mang theo gì không?"

"Không cần, bên này có hết." Thích Tụ ngừng lại một chút rồi nói, "Đúng rồi, mua hộ anh một cái điện thoại mới, cả SIM nữa."

"Hăng gì?"

"Giống hệt cái anh đang dùng là được."

Một tiếng sau, chuông cửa vang lên.

Thích Tụ đi ra, nhòm qua mắt mèo, bắt gặp Thích Phong đội một chiếc mũ tai bèo màu đen, lại còn đeo một chiếc khẩu trang đen che đi nửa khuôn mặt, đang nhìn ngó xung quanh.

Thích Tụ nhanh chóng mở cửa cho đối phương, lặng lẽ nói: "Em bịt kín mít thế làm gì?"

Thích Phong tháo khẩu trang xuống, nói: "Sợ bị người ta thấy chứ sao!"

Thích Tụ nhíu mày: "Người khác trông thấy em cũng nghĩ là anh thôi, có cái gì mà sợ? Gan to lên chút đi được không, lén lén lút lút thế còn khiến người ta nghi hơn."

"Anh..." Thích Phong tức giận quăng điện thoại mới cho hắn, nói, "Đã nhờ vả mà còn lên mặt!"

Trong lúc Thích Tụ bóc điện thoại, Thích Phong đã tranh thủ thám thính một vòng, vừa đi vừa cảm thán: "Đệt, sao phòng anh lớn vậy? Nhà vệ sinh xa hoa thế này? Có mấy buồng ngủ đấy? Chỉ có một thôi hả? Tối em ngủ đâu đây?"

Thích Tụ: "Sofa."

Thích Phong đeo lại khẩu trang: "Em về đây!"

Thích Tụ giương mắt nhìn hắn: "Giường lớn như thế cơ mà, ngủ chung không được à?"

Thích Phong lại tháo khẩu trang ra: "Anh trai à! Chúng ta đều là người trưởng thành đó! Ngủ chung một giường mà được à!"

Thích Tụ khó hiểu nói: "Sao lại không được? Anh cũng đâu có khinh bỉ em là gay."

"Cmn anh..." Thích Phong suýt nữa đã nói anh thì không đấy? Giấu giấu cái rắm!

Nhưng ngẫm lại mới thấy sai sai, nói thế chẳng hóa càng biến thái? Hai anh em cùng gay ngủ chung với anh em người ta tính hướng bình thường ngủ chung khác nhau chỗ nào? Chẳng lẽ anh hắn không có thường thức về phương diện này sao? Kể cả hắn có đồng ý, nhưng Lăng Khả mà biết cũng sẽ ghen à!

Thích Tụ thấy sắc mặt em trai liên tục thay đổi như một bảng màu bị đánh đổ, đành nói: "Sao em hay nặng xì thế nhỉ? Anh ngủ sofa, được chưa?"

Lại còn nói hấn "nhặng xỉ"!?

Thích Phong... rốt cục thấy anh trai rộng lượng nhường giường cho, nên mới không xúc động biến khỏi đây nữa.

Lắp SIM vào điện thoại mới xong, Thích Tự cài đặt chế độ chuyển hướng cuộc gọi rồi đưa nó cho em trai: "Cái này em cần đi, cuộc gọi nào mà anh không tiện nghe lúc ở bên ngoài sẽ chuyển thẳng đến đây."

Thích Phong thấy mình như đang nhận lấy một củ khoai nóng bỏng tay, hoảng hốt nói: "Anh còn muốn em nghe hộ điện thoại hả?"

Thích Tự: "Em không cần nghe, cứ để trên bàn làm việc với mang theo người, có điện thoại thì chỉ cần liếc qua là được, coi như cả anh cả điện thoại đều ở trong văn phòng."

Thích Phong chặc lưỡi: "Anh làm việc cẩn thận ghê..."

Sau đó Thích Tự bắt đầu nói cho Thích Phong về lịch trình cụ thể trong ngày: "Khoảng 7h30 là phải rời giường, rửa mặt, thay quần áo." Nói đoạn, hấn mở tủ quần áo của mình ra, "Đây là đồ anh mặc đi làm hàng ngày, em tự chọn mà mặc."

"Đệt, nhiều thế? Toàn là sơmi với comlê à?" Thích Phong gầy gầy mặc áo, đột nhiên hưng phấn hấn, "Cứ như đang chơi cosplay ý nhỉ!"

Thích Tự: "Cosplay là sao?"

"Không có gì." Thích Phong khoát khoát tay, lười giải thích cho ông anh lạc hậu của mình, "Anh nói tiếp đi."

"Chừng 8h20, thư kí Trình sẽ đưa xe đến cửa khách sạn đón em đi làm." Thích Tự mở iPad ra cho Thích Phong nhận biết, "Chính là chiếc Benz AL980 này, đây là ảnh của thư kí Trình, em nhìn cho nhớ đi."

"...Xịn quá vậy!"

"Khoảng 8h40-8h45 gì đấy là đến công ti, văn phòng nằm trên tầng 28." Thích Tụ nhét iPad vào tay Thích Phong để hắn nhìn cho tiện, "Đây là nhân viên tiền sảnh Quách Xảo, cô nàng này có hơi si mê một chút, em nhớ giữ khoảng cách với người ta."

Thích Phong lăm bằm một câu: "Trông đáng yêu nhẽ."

Thích Tụ liếc mắt nhìn hắn: "Đừng có quên là em đang giả trang thành anh, ở công ti thì nhớ kiểm soát một chút, đừng có gặp ai cũng cười như Tuyết Cô Nương."

Thích Phong: "???"

Thích Phong: "Em giống Tuyết h ồi nào!?"

Thích Tụ nhìn hắn đầy khinh bỉ: "Ngày nào chả thế, nhất là lúc ở với Lăng Khả, cười ngu hết sức."

Thích Phong phẫn nộ ném iPad xuống sofa, đứng dậy nói: "Anh nhờ em đến giúp mà còn sỉ nhục em? Em không làm nữa!"

Thích Tụ tóm lại cánh tay hắn: "Thôi thôi thôi, đừng có náo như con nít thế, nhưng mà nói chung là phải nhớ, muốn đóng giả anh thì ít cười ít nói đi là thành công 50% r ồi!"

Thích Phong: "..."

Thích Tụ bắt đầu giới thiệu người trong công ti với hắn, chú trọng nhất là Ngô Song, sau đó bảo Thích Phong cầm iPad nhìn thuộc người trong hình, để lát hắn kiểm tra.

"Lại còn kiểm tra!?" Thích Phong sửng c ồ là thế, nhưng được cái nhớ người rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã thuộc hết.

"Nhớ hết r ồi á?" Thích Tụ hơi ngạc nhiên, hỏi thử vài người thì đúng là không sai ai hết.

"Nhớ mặt thì có gì mà khó, người nào cũng khác nhau mà." Thích Phong bóp bóp trán, "Chỉ cần anh không bắt em đọc tài liệu là được rồi, có lần em chỉ liếc qua đồng anh mang về thôi mà choáng hết cả đầu!"

Thích Tự: "..."

Đây chính là đặc tính của thiên tài xã giao đấy à? Vì sao là anh em sinh đôi mà hẳn lại không được trang bị kỹ năng này!?

Thành công vượt qua khảo sát xong, Thích Phong thư thái vào phòng tắm xa hoa của anh trai hưởng thụ, sau đó bò lên chiếc giường tổng tài rộng 2m, lõi điện thoại ra, định gọi cho Lăng Khả một cuộc rồi đi ngủ.

Kết quả đang tình nồng ý mật, Thích Phong lại thấy một bên giường bỗng nhiên lún xuống.

Hắn nhồm người dậy, chỉ thấy anh trai mặc đồ ngủ vừa nằm xuống, còn dùng sức đẩy đẩy hắn ra, nói: "Dịch ra tí, ghế sofa nằm không thoải mái, anh cũng muốn ngủ giường."

Thích Phong: "???"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Dịch ra, anh cũng muốn ngủ giường."

Phó Diên Thăng & Lăng Khả: "Trên cây chanh thì có quả chanh, Dưới cây chanh có tôi và cậu." (*T/N: Đại khái là chuaaaaa)

Thích Phong: "Không phải đâu! Tôi cũng đâu có muốn vậy! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chemi của   chưa bao giờ hết hot (//▽//)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 47: Tráo Thật Thành Giả

Sau khi bị đẩy qua một bên, Thích Phong lúng túng bảo Lăng Khả một câu "Mai nói tiếp nhé", đập máy r ồ mới quay ra quát anh trai: "Anh bảo nhường giường cho em r ồ mà!?"

Thích Tự rút một cái gối đầu xuống ôm, quăn chần quanh mình r ồ thoả mãn nhắm mắt nói: "Ngủ đi ngủ đi..."

"Anh đừng có giả vờ ngủ!" Thích Phong giận dữ lật chăn ra, vớ lấy một cái gối ôm vuông vỗ anh hấn, "Dậy đi! Anh ngủ đây thì làm sao em dang tay dang chân được!"

Thích Tự siết chặt gối ôm, vừa né vừa mắng lại: "Em đuổi anh mình ra sofa vừa cứng vừa lạnh chỉ để nằm đây dang tay dang chân cho thỏa thích ấy hả? Thế hoá ra ngày xưa học "Khổng Dung nhường lê" bằng thừa à?"

(*Khổng Dung nhường lê: một câu chuyện về đức tính nhường nhịn — em nhỏ chọn miếng lê nhỏ và dành miếng lớn cho cha mẹ và các anh)

"Cái gì mà vừa cứng vừa lạnh! Ghế sofa rõ ràng êm như thế!" Thích Phong buông gối ôm xuống, lại g ồng mình thành cái chày cán bột ủa anh mình ra.

"Êm thế thì em ra thử đi? Nằm còn không duỗi được chân!" Thích Tự bị hấn đẩy cũng chỉ quay lưng đi, "Rõ ràng h ấ bé em thích ngủ với anh lắm mà, tối đến còn ôm anh thủ thủ thủ thủ, em thay đổi quá r ồ đấy!"

"Fuq!" Thích Phong phát r ồ lên, "H ấ đấy chúng ta còn chưa đến 1m! Anh nhìn lại xem giờ mình cao bao nhiêu r ồ!"

"Em làm cái gì đấy, còn dám đánh anh? Không biết phép tắc là gì à?..."

Đúng lúc này, đầu giường bên Thích Phong đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Cả hai người đều sửng sốt, bởi vì đó không phải tiếng chuông điện thoại của Thích Phong, mà là tiếng chuông mặc định phát ra từ chiếc Thích Tụ mới nhờ Thích Phong mua về.

"Muộn rồi mà ai còn gọi thế?" Thích Phong cầm điện thoại lên, nhìn dãy số xa lạ hiện trên màn hình, lẩm bẩm một câu rồi quay ra hỏi anh hấn, "Có nghe không anh?"

Bị Thích Phong làm loạn một hồi, Thích Tụ cũng thành ra hơi ngơ, nhất thời không nghĩ ra vì sao sau khi cài chế độ chuyển hướng cuộc gọi, chiếc này lại kêu trong khi điện thoại của mình thì không? Chẳng lẽ là quảng cáo đến SIM mới?

Hấn nhìn ra chỗ mình hay để điện thoại, không ngờ lại trống hoắc.

...Khoan đã, thôi xong, để quên điện thoại ngoài phòng khách rồi!

Mà giờ này còn gọi thì chỉ có...

Đến khi Thích Tụ kịp phản ứng thì đã muộn—Thích Phong cho là hấn ngẫm đồng ý, bèn trượt về phía "nhận cuộc gọi", còn mở cả loa lên: "A lô?"

Thích Tụ lập tức nhảy chồm lên như cá sống bị thả vào nước sôi, giật lại điện thoại từ tay em trai, đầu tiên là tắt loa đi.

"...Thích Tụ?" Đầu kia truyền đến giọng nói quen thuộc.

Thích Tụ vừa xuống giường vừa giả vờ bình tĩnh "ừ" một tiếng.

Người trong điện thoại trầm mặc một lát, rồi hỏi: "Bạn đang ở cùng ai à?"

Thích Tụ: "..."

Hắn không kể kế hoạch nhờ em trai đóng giả này cho bất cứ ai, vì vậy cũng không thể để đối phương biết chuyện Thích Phong đang ở đây.

Hắn cố ý nói: "Đâu, có mình tôi thôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự ra hiệu cho Thích Phong im lặng, sau đó chợt dạ đi ra phòng khách: "Trễ vậy rồi còn tìm tôi làm gì thế?"

"Có phải là chưa bao giờ tìm lúc còn trẻ hơn thế này đâu?" Giọng nói của người kia có vẻ bình tĩnh đến kì lạ, "Ngủ chưa?"

Thích Tự mập mờ "Ờm" một tiếng, ra bàn trà cạnh sofa mới thấy di động của mình, vừa mở lên đã hiện ra cuộc gọi nhớ từ Phó Diên Thăng, "Chuẩn bị ngủ rồi." Hắn nói.

Phó Diên Thăng lại im lặng một lát, nói: "Được rồi, vậy thôi ngủ đi, ngủ ngon."

Nói xong cũng không đợi Thích Tự đáp lại mà đã dập máy luôn.

Thích Tự: "...???"

Cái người này làm sao vậy? Khó hiểu!

Thích Tự buồn bực ném điện thoại lên sofa, bực dọc một lúc rồi mới bình tĩnh lại.

Chẳng lẽ vừa nãy Phó Diên Thăng đã nghe thấy giọng Thích Phong? Đối phương không hiểu lầm đêm hôm rồi mình còn ở với đàn ông lạ đấy chứ...

!??

Thích Tự đen mặt cầm lại điện thoại lên, mở khung chat với Phó Diên Thăng ra, do dự ở ô nhập chữ mấy giây, rồi lại chẳng biết phải nói gì.

...

Thôi bỏ đi.

Bọn họ cũng không phải người yêu, hẳn có ở với đàn ông khác qua đêm thì sao chứ?

Họ Phó kia muốn ghen thì cứ ghen đi.

Tưởng tượng ra bộ dạng người kia ăn dấm vì mình, không hiểu sao trong lòng Thích Tự lại nổi lên khoái cảm vì được trả đũa... Hmph hmph, ai bảo trước đó ghẹo tôi vui vẻ lắm cơ?

Thích Tự ngần ngừ nghĩ ngợi ngoài phòng khách một hồi, đến khi vào lại phòng ngủ mới phát hiện ra Thích Phong đã quần hết chăn lên người, còn nằm dang tay dang chân chiếm nguyên cả chiếc giường 2m!

"..."

Đệt, cái người chết tiệt kia nửa đêm nửa hôm còn gọi điện làm gì? Hại hẳn thất thủ mất cái giường rồi!

*

Sáng sớm hôm sau, Thích Phong bị anh trai đạp cho một phát vào mông bay khỏi mòng.

"Đừng có ngủ nữa, dậy đi làm đi!"

"..."

Thích Phong mở mắt, bắt gặp Thích Tự đứng ngay cạnh giường không khác gì cường hào ác bá, một chân gác lên mép giường, trên người còn mặc áo ngủ tơ tằm 100%, mặt mũi sần sì như thể cả thế giới đang thiếu nợ mình.

Có đi đâu Thích Phong vừa được ngủ một giấc ngon, tâm trạng vô cùng sáng khoái, cho nên cũng lười đòi co với anh hẳn.

Rời giường rửa mặt xong, Thích Phong ra tủ quần áo của anh trai, chọn lấy chiếc sơ mi hoa văn hạc tím tro, phối với quần tây đen pha giữa màu mực và màu trà, cùng một chiếc cà vạt ton sur ton.

Hắn vốn có mặt thời trang không tồi, lại am hiểu cách phối đồ, cùng làm tổng tài nhưng phong cách này lại có nét phong lưu hơn hẳn so với anh trai hắn thường ngày.

"Thế nào?" Đến khi Thích Phong chỉnh xong cà vạt rồi ra khỏi phòng thay đồ, trước mắt Thích Tự cũng sáng lên cả một vùng.

Chiếc áo sơ mi kia có màu tro hơi ánh tím kết hợp với họa tiết con hạc màu bạc trầm trầm, luôn bị Thích Tự chê là phối màu không đúng đắn nên chưa bao giờ đụng tới, không ngờ được Thích Phong mặc lên lại đẹp như vậy.

"Có tố chất tráo thật thành giả đấy." Thích Tự vừa khen một câu đã thấy Thích Phong nhếch miệng cười, lập tức cau mày nói, "Đừng có cười, nhìn phóng túng lắm!"

Khóe miệng Thích Phong không khỏi giật một cái, hắn vừa đeo khuyên tai vừa trừng Thích Tự đầy căm hận: "Anh cấm chỉ hết bản chất của em rồi còn đâu!"

Thích Tự có gọi dịch vụ khách sạn mang bữa sáng lên tận phòng, đến 8h15, thấy Thích Phong đã ăn uống no nê xong, Thích Tự đưa em ra tận cửa rồi lại dặn dò vài câu: "Lát nữa dùng Wechat trên cái di động mới mua ấy, có tình hình gì thì liên lạc với anh luôn, ứng phó không nổi thì cứ lấy có đang mặt trong người mà kéo dài thời gian."

"Rồi rồi rồi!" Thích Phong lấy hai tay đi đều chỉnh cơ mặt, hít sâu một hơi, nghiêm mặt lại rồi bước ra ngoài, đồng thời cũng không quên động viên chính mình—chỉ là giả vờ thâm trầm lạnh lùng thôi mà, có gì khó đâu.

Xuống đến nơi, Thích Phong quả nhiên trông thấy một chiếc Benz AL980 đỗ trước cửa khách sạn.

Hắn bước ra không chút do dự, vừa lên xe, thư kí Trình ở ghế phó lái đã cung kính chào hỏi hắn: "Chào buổi sáng, Thích tổng."

Thích Phong chỉ đáp lại một tiếng ừ, sau đó cúi nhìn điện thoại luôn.

Quả nhiên thư kí Trình kia cũng không nói thêm gì nữa, có vẻ thuận lợi đấy nhỉ?

Hắn mở Wechat ra nhắn cho anh hai một câu: "Bình thường trên xe anh hay làm gì?"

Thích Tự: "Xem hòm thư của công ti trên iPad, không thì cứ ng ồi đó thôi."

Thích Phong: "Ng ồi không?"

Thích Tự: "Nghĩ chút chuyện."

Thích Phong: "..."

Đúng lúc này, thư kí Trình lại cất lời: "Thích tổng, sáng nay quản lí bộ phận PR của Phục sức Hoa Nguyên sẽ đến công ti chúng ta giao lưu, ngài có muốn tham gia cùng không?"

Thích Phong: "???"

Phục sức Hoa Nguyên? Giao lưu? Diễn biến này có vẻ hơi sai sai thì phải!?

Thích Phong: "Đề... tôi xem đã."

Hắn vừa nói vừa vội vàng nhắn ngay cho anh hai về vấn đề thư kí Trình vừa nhắc đến.

Thích Tự: "Công ti nhỏ thôi, chỉ là quản lí bộ phận PR thì không cần em ra mặt, để cấp dưới đón đãi là được."

Thích Phong trầm giọng nói với thư kí Trình: "Mọi người tiếp đón đi, tôi sẽ không tham gia."

Thư kí Trình: "Vâng."

Ngồi trên xe quá rảnh, Thích Phong bèn tò mò lên mạng tìm hiểu về Phục sức Hoa Nguyên, thấy được không ít các nhãn hiệu quen mắt quen tai, bao gồm cả hãng chiếc áo phong thù hình lá phong có giá 299 mà hắn từng mua cho Lăng Khả, không ngờ tất cả đều trực thuộc công ti này.

...Vậy mà anh hắn bảo đây chỉ là công ti nhỏ!?

Chả lẽ công ti của ba ghê gớm đến thế?

Vẻ mặt của Thích Phong không khỏi trở nên hỗn độn.

Mấy phút sau, Thích Tự lại nhấn tới: "Cơ mà rất có thể bọn họ sẽ báo cáo lại lời ngỏ ý hợp tác từ bên kia, em chỉ cần nghe thôi, sau đó bảo cứ để giám đốc Tần quyết định là được."

Thích Phong: "..."

...Sao khó thế!!!

Đến công ti, Thích Phong đi theo thư kí Trình vào thang máy, đứng phải mấy nhân viên trong công ti, ai cũng cung kính chào hắn một tiếng "Thích tổng".

Thích Phong liếc nhìn bọn họ một chút, bỗng dừng hơi hóa đá, những người này là ai vậy trời?

Có đi đâu bọn họ và thư kí Trình đều đi ra ở tầng 27, Thích Phong nhớ anh hai đã dặn phòng làm việc "của hắn" nằm trên tầng 28, đành ngò vức thêm một tầng, ra ngoài thấy tên công ti MeiWei mới thở phào một hơi.

Hắn thấy nhân viên tiền sảnh tương đối quen mắt, tên là Quách Xảo thì phải?

Lúc vào cửa có hơi nhìn nhìn cô một chút, Thích Phong liền bị đối phương gọi lại.

"Chào buổi sáng Thích tổng!" Đối phương nhiệt tình chỉ đĩa thủy tinh trước mặt, nói, "Đây là bánh quy bơ tôi tự làm, mang đến chia cho mọi người ở công ti, anh cũng thử một ít chứ?"

"Err..." Thích Phong đi tới, thấy bánh quy đủ hình thỏ con gấu nhỏ trái tim, tiện tay bốc một miếng thỏ con, cố nhịn cười để nói, "Cảm ơn."

"Đừng khách khí, anh muốn ăn thêm thì cứ đến lấy." Quách Xảo nhìn hắn đầy mơ mộng.

Từ tiệp sảnh, rẽ trái, đi đến cùng, phòng thứ hai, là đây ta?

Thích Phong đẩy cửa ra, trông thấy Ngô Song đã ở bên trong mới nhẹ nhàng thở ra, tìm đúng rồi.

"Chào Thích tổng." Trên tay Ngô Song cũng là một miếng bánh quy.

"Chào." Thích Phong gật đầu chào lại người kia.

"Em gái ngoài sảnh đúng là có lòng, để thu hút sự chú ý của cậu mà ngày nào cũng kì công làm đồ ăn vặt mang đi thế này, nhờ thế mà tôi mới có lộc ăn theo, ha ha." Ngô Song cười nói.

Thích Phong nhìn bánh quy thỏ con trong tay, đưa lên cắn một miếng, nghĩ bụng thì ra là làm để thu hút sự chú ý của anh hắn sao?

Cũng ngon ra phết...

Thấy ánh mắt Ngô Song nhìn có chút kì quái, Thích Phong bèn hỏi: "Sao thế?"

Ngô Song: "À, không có gì."

Thích Phong nhét nốt nửa miếng bánh quy còn lại vào miệng, kiểm điểm lại một chút, vừa rồi hắn cũng không cười nhiều hay nói nhiều quá

đâu nhỉ?

Anh hẳn đã nói Ngô Song là trợ lý tự mình tuyển, dù có bị phát hiện thì cũng không sao, nhưng mà vẫn phải diễn hết mình, bởi vì khoảng cách giữa để Ngô Song nhận ra và những người khác nhận ra là không lớn, cho nên Thích Phong tuyệt đối không dám lơ là.

Sau khi ngồi xuống, hắn lấy di động ra báo cáo cho anh hai đầu tiên: "Đã vào phòng làm việc, tất cả đều thuận lợi."

Thích Tự: "Good Job."

Thích Phong: "Nhưng mà tư liệu anh cho em xem hôm qua bị thiếu hả? Nãy gặp mấy người trong thang máy mà em chả nhận ra ai?"

Thích Tự: "Tối qua chỉ cho em nhận mặt nhân viên tầng quản lý hay tiếp xúc cùng thôi, chứ cả công ti có tận mấy trăm người, đến anh còn chẳng nhớ hết, em không cần biết đâu."

Thích Phong: "..."

Thích Tự: "Thấy bản làm việc của anh rồi chứ? Mật khẩu máy tính là ngày sinh của chúng ta, bây giờ em cứ lên mạng xem phim thôi."

Thích Phong: "Ờ không anh, anh không nhớ hết thì không sao, nhưng em không biết hết là em hoảng á! Anh có biết cái cảm giác chưa ôn xong mà đã đi thi nó lo đến thế nào không? Mau chỉ em chỗ để xem ảnh của toàn bộ nhân viên công ti đi!"

Thích Tự: "Em bật máy tính lên, thấy cái icon logo MeiWei ngoài desktop thì mở ra, vào cột nhân viên công ti là có thông tin nhân sự chi tiết của tất cả các bộ phận."

Thích Phong: "OK, để em xem đã, có gì hỏi anh sau."

Sau đó đến cả tiếng, Thích Tự ở khách sạn không thấy Thích Phong có thêm vấn đề gì mới thoáng yên tâm, sau đó bắt tay vào lo việc của mình.

Nguyên một tuần trước, Thích Tự vẫn nghe đầy đủ tài liệu ghi âm do Vệ Thiên Thụy gửi qua cho, nhưng mãi đến tận thứ năm, thiết bị được giấu lại trong phòng giám đốc xưởng may MeiWei mới phát huy tác dụng.

Xế chiều hôm ấy, máy ghi âm có thu lại được một đoạn tin tức mấu chốt mang lại tiến triển cho công cuộc đi đầu tra của bọn họ—trong một cuộc điện thoại vào khoảng 5h chiều, giám đốc xưởng đã hứa hẹn là lô quần áo mà nhà máy đang sản xuất có thể được giao vào lúc 4h sáng thứ hai tuần sau—cũng chính là hôm nay.

Đối với trang phục của MeiWei, quy trình xuất xưởng, kiểm tra chất lượng và chuyển đến nhà kho đều được kiểm soát rất chặt chẽ, vốn dĩ hôm nay không phải ngày xuất hàng, mà kể cả xuất hàng thì cũng làm gì có ai đi chọn cái thời điểm oái oăm như 4h sáng?

Biết vậy, Thích Tự cũng nói lại luôn để nhóm Vệ Thiên Thụy có thể tranh thủ lấp đặt thiết bị ghi hình ở quanh xưởng, hồng theo dõi xem rốt cục người đến lấy hàng là ai.

6h sáng, trong khi Thích Phong vẫn còn đang ngủ say, Thích Tự đã xem thấy hình ảnh mà bọn họ lén ghi lại được.

Người tới lấy hàng lái một chiếc xe tải nhỏ, tính cả tài xế là có tổng cộng hai người đàn ông trung niên, chở đi mười thùng carton lớn nhỏ từ xưởng, nhưng không một thùng nào có ghi tên MeiWei.

Đồng thời, sau vài ngày theo dõi Khâu Như Tùng, bên phóng viên Dương cũng phát hiện ra một địa điểm khả nghi mà đối phương có đến—căn biệt thự tiếp giáp với Gia Thị ở phía Nam Hải Thành.

Hiện tại, bọn họ cũng đang nằm vùng ở gần đó.

Điện thoại trong tay vang lên, kết nối xong, Thích Tự nghe phóng viên Dương nói ở đầu bên kia: "Bên bác trông thấy chiếc xe hàng mà cháu nói rồi."

"Cháu biết rồi." Thích Tự đứng dậy, đội lên chiếc mũ bucket mà Thích Phong để lại sofa, đeo thêm cả khẩu trang, sau đó nói với phóng viên Dương, "Cháu qua đó luôn đây."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chẳng lẽ anh ta nghi mình đêm hôm còn ở với đàn ông lạ..."

Đàn ông lạ Thích Phong: "???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 48: Giữ Lấy Cho Chắc

Thích Tự có bảo Vương Mãnh thuê trước một chiếc xe, hiện tại đối phương đã ở sẵn dưới bãi đỗ tầng hầm, chờ chỉ thị của Thích Tự.

Đợi hán xuống tới nơi, hai người lập tức phóng thẳng đến địa chỉ mà phóng viên Dương gửi cho.

Bọn họ không đến căn biệt, mà hướng tới một nhà nghỉ gần đó—Giống như đội điều tra của Trác Thạch, người của phóng viên Dương cũng thuê hai phòng ở đây để làm cứ điểm giám thị.

Đi mất một tiếng mới đến được chỗ kia.

Nhà nghỉ xây dựng đơn sơ, Thích Tự đi thẳng vào phòng của phóng viên Dương, đã thấy bọn họ trưng dụng cái giường thành bàn, phía trên phủ bìa cứng, đỡ lấy cả loạt laptop.

"Là chiếc xe này phải không?" Phóng viên Dương chỉ vào hình ảnh ghi được trên một trong số các màn hình máy tính.

Thích Tự mở điện thoại, so lại với bức ảnh Vệ Thiên Thụy gửi tới cho mình rồi nói: "Chính xác là nó."

"Thế thì đúng rồi." Phóng viên Dương lại bật cho hán xem tấm sơ đồ trên một máy tính khác, "Kể từ sau buổi gặp cháu tuấn trước, Khâu Như Tùng đã đến đây ba lần tất cả, có một lần còn ở lại bên trong gần cả ngày—nơi này vắng vẻ, giá đất cũng rẻ, theo điều tra của bên bác, phần lớn biệt thự trong bên đó đều được các công ty thương mại thuê làm nhà kho tạm thời, lô quần áo lấy từ xưởng ra hôm nay chắc hẳn cũng có liên quan trực tiếp đến Khâu Như Tùng."

"Có chụp được tình hình bên trong dãy biệt thự đấy không ạ?" Thích Tụ hỏi.

"Vẫn chưa." Phóng viên Dương giở ra một tấm sơ đồ bố cục bên trong dãy biệt thự kia, khoanh đỏ vào căn của Khâu Như Tùng, sau đó đánh một dấu X vào căn ở ngay đối diện nó, nói, "Vừa tra được căn này đúng lúc đang trống, người của bác đã liên lạc với chủ nhà để đàm phán một hợp đồng ngắn hạn rồi, nếu được thì sẽ sớm có hình ảnh thôi."

Nói đoạn, ông lại như nhớ ra gì đó, đứng dậy ra đầu giường lấy một gói hàng chuyển phát nhanh ném cho Thích Tụ, mỉm cười: "Cháu xem cái này đi đã."

"Gì vậy ạ?" Thích Tụ tò mò mở ra, kiện hàng bên trong đã bị mở từ trước, bên trong là một chiếc sơ mi tơ tằm nữ cổ thấp màu gốm cổ.

Thích Tụ tròn mắt, vừa nhìn đã nhận ra đây lại là hàng giả của E"lite, một nhãn hiệu con dưới trướng MeiWei.

E"lite là thương hiệu chuyên đồ công sở nữ, có chất lượng thiết kế, vải vóc và công nghệ đăng cấp hơn hẳn ME·WE.

Ngoại trừ kiểu dáng hơi khác một chút, thì chiếc áo này sở hữu chất liệu và màu nhuộm đặc thù giống y hệt mẫu áo sơ mi tơ tằm cổ thấp có lượng tiêu thụ cao nhất hè này của E"lite!

"Sao bác lại có được món đồ này?" Thích Tụ nhú mày hỏi phóng viên Dương.

Phóng viên Dương: "Người của bác vắng ở đây mấy ngày rồi, chiều tối hôm qua bắt gặp một nhân viên chuyển phát nhanh đến căn biệt thự kia lấy hàng, chờ cậu ra thì cố ý gây va chạm, dùng đồ xe chuyển phát nhanh để lấy cớ bắt thường chút tiền, xong tranh thủ lấy một cái luôn."

Thích Tụ: "..."

Quả nhiên giống như hần đoán, Khâu Như Tùng đã chuyển hàng tới đây, thì nhất định cũng sẽ phải bán đi.

Hắn lật móc sau cổ áo ra, chỉ thấy một logo in bằng font chữ rất bay bổng.

... AiWei!?

Trên móc còn có cả mã QR, Thích Tự lấy điện thoại quét thử, lập tức tìm ra một cửa hàng online cùng tên.

Xem qua một lượt, quả nhiên Thích Tự bắt gặp món đồ này trong cửa hàng, được đề giá 388, tức là chỉ bằng 1/3 giá ở E"lite.

Ngoài ra vẫn còn không ít mặt hàng nhái lại đồ của MeiWei, trong đó có cả chiếc áo len hạt cườm mà Lý Quang chụp được hôm bữa, được niêm yết với giá 288, tính riêng trong tháng đã bán được hơn 2000 chiếc.

Mới chỉ tính sơ qua, giá trị tiêu thụ trong tháng của đồng hàng nhái đáng ngờ này đã lên đến cả chục triệu.

Nếu như cửa hàng này tiếp tục đục khoét và lợi dụng khâu sản xuất của MeiWei như vậy, Thích Tự không thể tưởng tượng được công ti sẽ còn thất thoát bao nhiêu!

Nhưng một đi đầu khiến Thích Tự băn khoăn không kém, là rõ ràng mức đầu tư cho sản xuất hàng năm ở MeiWei đều được ghi lại trong báo cáo tài chính, giá mua từng sợi dệt ở xưởng cũng phải được đăng kí nghiêm ngặt, vậy thì Khâu Như Tùng đã làm thế nào để ém đi khoản tổn thất tài chính lớn đến thế?

Thích Tự bàn luận lại với phóng viên Dương về hướng đi đầu tra tiếp theo, sau đó bảo Vương Mạnh đưa mình quay lại khách sạn.

Trên đường về, Thích Tự không nhìn được mà lại lên điện thoại tra xét về nhãn hiệu AiWei kia.

Không tìm không biết, tìm rồi mới hay nó còn là một nhãn hiệu rất nổi trên mạng, đi đâu cũng được khen—

"Mê cái hiệu AiWei này rồi đấy, thiết kế đẹp giá bình dân, quan trọng là chất lượng lại còn tốt, 368 đồng mà mua được chất lượng của mấy món đồ có giá cả ngàn trong tiệm lận, quá là hời!"

"Hôm nay mặc đồ của AiWei đi làm, chị em mới xúm vào hỏi hàng hiệu xịn xò nào đây, mình nói là có 298 đồng mua trên shop online thôi mà không ai tin hết ha ha!"

...

Đương nhiên cũng có dân mạng tinh mắt nhìn ra cửa hàng này chỉ bắt chước thiết kế của MeiWei, nhưng Thích Tự hời như chẳng thấy ai đứng ra nói lí cho MeiWei.

"Không biết các người đẹp có biết đến một nhãn hiệu nhỏ có tên AiWei không, mới ra mắt hai năm gần đây thôi, có phong cách rất giống ME·WE, nhưng tỉ suất chi phí-giá trị thì hơn hẳn luôn đó!"

"Biết biết, hời mới đầu tôi còn tưởng là một hãng con nử của MeiWei cơ, không ngờ lại chẳng liên quan gì đến nhau, đúng là có đi copy phong cách thật, nhưng chất lượng thì không bàn cãi được!"

...

Thích Tự hừ lạnh một tiếng, thiết kế đi trộm, vật liệu đi chôm, thiết bị chắc cũng đều dùng chùa, hỏi sao tỉ suất chi phí-giá trị lại cao?

Nhớ lại những bình luận tiêu cực về sản phẩm của ME·WE trên Tmall hẳn nhìn thấy hời năm ngoái, Thích Tự bỗng nghĩ đến một phỏng đoán đáng sợ—

Có khi nào Khâu Như Tùng đã thao túng xưởng may dùng nguyên vật liệu đều và quy trình ầu để sản xuất một phần hàng cho MeiWei, trộn lẫn

thật giả rồi bán những món đồ kém chất lượng này qua kênh tiêu thụ online, để dành vật liệu tốt cho AiWei do chính hắn mở bên ngoài?

Phải rồi, làm vậy là cân bằng được số liệu rồi còn gì?

Chưa kể, giả thiết này lại còn hợp lý hóa sự gia tăng rõ rệt trong chi phí hậu mãi của bộ phận tiêu thụ online nữa!

Thích Tự siết chặt nắm đấm, sắc mặt cũng tái đi.

Về đến khách sạn, hắn bất chấp chênh lệch múi giờ mà gọi sang luôn New York, báo lại tất tần tật tình huống đi đầu tra mới nhất và phóng đoán của mình cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe xong cũng không khỏi nóng ruột, trầm giọng nói: "Vụ này, xem ra không đi đầu tra cẩn thận thì không được."

Thích Tự: "Phải đấy ba, mà Khâu Như Tùng đã làm đến mức này, thì con không nghĩ là bác Khâu không biết một tí gì đâu."

Chưa kể, đây rất có thể chỉ mới là bên nổi của một tảng băng chìm, dù sao Thích Tự còn từng được Chương Thừa Tuyên tiết lộ cho một tin—chưa biết chừng Khâu Như Tùng còn dính líu đến cả Phi Á cũng nên.

Thích Nguyên Thành trầm ngâm một lát rồi nói: "Con nói lại cho ba tên cái nhãn hàng online kia đi, để ba tìm đội chuyên nghiệp đi đầu tra thêm, có đi đầu chuyện này còn dính đến quan hệ này kia, tạm thời ba cũng chưa tiện ra mặt..." Ông ngừng lại một chút, sau đó hỏi Thích Tự như đang thương lượng, "Đến lúc ấy ba sẽ bảo bọn họ liên hệ trực tiếp với con, cho con toàn quyền phụ trách vụ này, con thấy sao?"

Nghe Thích Nguyên Thành muốn giao cho mình một nhiệm vụ lớn như vậy, Thích Tự cảm giác ruột cục mình cũng đã trở thành một người đàn ông có thể đảm đương trách nhiệm trong mắt ba, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa như được tiếp đầy động lực: "Không vấn đề ạ."

Thích Nguyên Thành khích lệ hẳn vài câu, còn dặn đi dặn lại vấn đề chú ý an toàn rồi mới nói sang chuyện khác: "Mẹ với em trai con vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe ạ." Thích Tự cười nói, "Hôm nay Tiểu Phong còn đi làm thay con nữa đấy."

Thích Nguyên Thành không khỏi ngạc nhiên: "Đi làm thay con?"

"Vâng." Thích Tự cũng kể qua cho ba về tình huống và nguyên nhân hẳn nhờ Thích Phong đi làm hộ mình.

"Vậy cũng tốt." Thích Nguyên Thành rất mừng, "Con nên khuyên em làm việc với mình nhiều một chút, ba chỉ có hai đứa con trai thôi, dù đã chia tay mẹ con nhưng ba vẫn thương cả hai đứa như nhau, Tiểu Phong mà tình nguyện đến làm cho con sau khi tốt nghiệp thì còn gì bằng."

Thích Tự xì một tiếng: "Ba đừng hi vọng mà làm gì, không dụ dỗ với uy hiếp nó bằng vũ lực thì lần này nó cũng chịu giúp con thôi đấy."

"Có lần một thì sẽ có lần hai thôi mà." Thích Nguyên Thành cười cười, lại hỏi, "Vậy còn Thầy Phó kia thì sao? Con còn liên hệ không?"

Thích Tự không khỏi ghen hòng với vấn đề này của ba, nghĩ đến mối quan hệ mập mờ giữa mình và Phó Diên Thăng mà đột nhiên chột dạ: "Vâng, còn ạ... Chính trong cuộc đi đầu tra lần này, thầy ấy cũng hỗ trợ con rất nhiều..."

Thích Nguyên Thành: "Ồ?"

Thích Tự kể hết từ việc Phó Diên Thăng giúp mình đi đầu tra chuyện của công ti, còn thẳng thắn cho ba biết rất nhiều phương pháp hành động và xử lý công chuyện mà mình có được hiện tại đều là nhờ đối phương dạy dỗ.

Thích Nguyên Thành nghe xong bình luận: "Đúng là cậu ta đã giúp con trưởng thành không ít đâu, con nhất định phải giữ lấy người này cho chắc vào."

Thích Tụ: "..."

Thích Nguyên Thành nói thêm: "À đúng rồi, có thể cuối tháng ba sẽ về Hải Thành công tác đấy."

Thích Tụ sửng sốt: "Ba sắp về?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, nhưng mà lịch trình tương đối kín, cụ thể ba sẽ nói cho con sau."

Thích Tụ: "Vâng."

Hai cha con nói một hồi cũng hết hai tiếng đồng hồ, Thích Tụ đập máy xong, nhớ lại nhận xét của ba về Phó Diên Thăng mà trên mặt bỗng dưng lộ ra vẻ dè dặt.

Giữ lấy cho chắc? Làm thế nào mới giữ được cho chắc đây...

Thích Tụ thừa nhận đúng là mình rất khao khát mưu trí của Phó Diên Thăng, không cần ba phải nhắc, hẳn cũng muốn dùng trăm phương ngàn kế để giữ người này lại bên mình.

Thế nhưng thứ đối phương cần không phải tiền, không phải địa vị, mà lại là tình cảm của hẳn.

...

Ba hẳn mà biết điều này, thì liệu có còn bảo hẳn giữ lấy cho chắc nữa không?

Sau khi phát hiện ra mục đích của đối phương, Thích Tụ cũng đã xoắn xuýt không biết hẳn có thể tiếp nhận mối quan hệ đến mức độ nào với Phó Diên Thăng.

Hẳn không cảm tính và dễ xúc động như Thích Phong, không sẵn sàng hứa hẹn một đời với người khác khi mới chỉ hai mươi, huống hồ đối phương còn là một người đàn ông.

Nghĩ đến thái độ của ba với chuyện tình cảm của Thích Phong và Lăng Khả, hắn cũng biết con đường này sẽ gây ra cho mình bao nhiêu khó khăn.

Vì vậy dù có làm tình nhân trong thời gian ngắn, hay nửa kia trong vòng ba năm, năm năm, hoặc thậm chí là dài lâu hơn nữa, hắn cũng muốn xác định xem Phó Diên Thăng có đáng để mình bước thêm một bước quyết định này hay không.

Đây chính là lí do khiến hắn cứ phải dò đi xét lại đối phương trong suốt thời gian qua. Hắn muốn biết tình cảm của Phó Diên Thăng với mình sâu đến đâu, lại càng muốn khống chế mình cho tốt, kể cả đối phương có sở hữu đầu óc thông minh gấp trăm lần hắn, Thích Tự cũng không hi vọng mình sẽ rơi vào thế bị động trong mối quan hệ này.

Hắn khẽ thở dài một hơi, nhớ đến biểu hiện ghen tuông mập mờ của Phó Diên Thăng tối qua mà không khỏi bật cười.

Cả ngày hôm nay không có tin tức gì từ đối phương, cũng không biết rốt cục tối qua Phó Diên Thăng gọi điện cho hắn để nói gì... Tính cả cuối tuần nữa là hắn đã sắp bỏ người kia được bốn ngày.

Vậy chắc cũng đủ rồi.

Thích Tự do dự một lát, rốt cục mở Wechat ra nhắn cho người kia một tin: "Thầy Phó, tối nay rảnh không?"

Nửa tiếng sau, Phó Diên Thăng mới trả lời lại: "Để làm gì?"

Thích Tự khẽ cười lên một tiếng, cái giọng này, hình như vẫn còn chua lắ?

Hắn nói: "Muốn giới thiệu cho anh một người bạn này, tối cùng ăn cơm nhé?"

F1S: "Bạn gì?"

Tự: "Anh đến là biết thôi mà."

F1S: "Lại còn úp úp mở mở nữa."

Tự: "Thế có tới không?"

F1S: "Ở đâu?"

Tự: "Phòng khách sạn của tôi."

F1S: "..."

Xác nhận giờ hẹn với Phó Diên Thăng xong, Thích Tự cũng điện luôn cho quầy dịch vụ của khách sạn, đặt trước ba phần ăn kinh điển kiểu Pháp, đồng thời gọi phục vụ lên sắp xếp sẵn chỗ ngồi cho ba người.

Yêu cầu sắp đặt các thứ xong xuôi, cũng vừa lúc Thích Phong đi làm về

"Thế nào? Thuận lợi cả chứ?" Thích Tự nhìn về phía hắn.

"Má, mệt chết đi được!" Thích Phong vừa vào đã quăng ca-táp đi, bất chấp hình tượng mà ngả ngón nằm thẳng ra sofa.

"Không ai gây khó dễ cho em chứ?" Thích Tự hỏi.

"Không." Thích Phong lấy tay xoa xoa cơ mặt đã phát cứng của mình, "Hồi sáng em lên máy tính của anh xem thông tin về các nhân viên trong công ti, chiều đến chỉ ngồi xem phim không, trong lúc đấy có người đến đưa ít tài liệu bảo anh xem qua, em có mang về đây, trong ca-táp ấy anh lấy mà xem."

"Thế em còn mệt cái gì?" Thích Tự vừa hỏi vừa lấy chồng A4 được xếp ngay ngắn từ trong cặp ra, tiện tay giở xem luôn.

"Fuq, nguyên cả ngày em phải giữ đúng một biểu cảm, không được cười cũng không được gọi điện cho Lăng Khả, chỉ ngồi đó như một cái máy mà chả lẽ không mệt!?"

Đang oán thán dở thì nhân viên sắp xếp bàn ăn đi vào, Thích Phong nhìn bọn họ tất bật mà không khỏi tò mò, ng ỡ thẳng dậy nói: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự nhướn mắt nhìn hấn, nói: "Lát nữa sẽ có một người bạn tới ăn tối cùng, c ần em giả trang thành anh một chút."

Thích Phong: "???"

Thích Phong mờ mịt nói: "Ủa r ỡ anh cũng ở đây mà? Sao em còn phải giả làm anh nữa?"

Thích Tự lướt qua tài liệu r ỡ kí những thứ c ần kí, nói: "Để xem xem anh ta có phân biệt được không ấy mà, em không phải căng thẳng, cứ coi như đang đùa thôi."

Thích Phong hiểu ra ý anh, mặt đúng kiểu cặn lời: "Anh, anh lại muốn trêu ai đấy?"

"Một người th ầy tương đối tốt với anh." Thích Tự nhét lại tài liệu vào ca-táp, liếc mắt nhìn giờ r ỡ nói: "Chắc cũng sắp tới r ỡ đấy, anh đi tắm cái đã, nếu anh ta đến thì hai người cứ nói chuyện trước đi, gọi "Th ầy Phó" là được."

Thích Phong ồm lên, nghĩ bụng đến cả th ầy giáo mà anh hấn cũng không tha luôn? Đúng là quá thể đáng mà.

****

<Epilogue>

Thích Tự (nói với Th ầy Phó): "Chẳng phải anh muốn biết đêm qua tôi ở với ai à? Để tôi cho anh gặp."

Thích Tự (nói với Thích Phong): "Lát nữa nhớ giả làm anh tiếp."

Thích Phong: "???"

Mình tan làm rồi mà, tại sao còn phải tăng ca?

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 49: Không Đáng Yêu Bằng

Thích Tự vào phòng tắm, Thích Phong cũng rảnh rồi video call cho Lăng Khả: "Khả Khả, tan làm chưa?"

Nghỉ hè, Lăng Khả theo Khương Oánh đến thực tập ở đài truyền hình, công việc không ít, còn thường xuyên phải tăng ca.

"Phải chỉnh sửa lại ít tài liệu cho mẹ cậu đã, nhưng mà sắp rã... Cậu thì sao, cả ngày hôm nay ok chứ?" Lăng Khả cũng biết chuyện Thích Phong bị anh nhờ đi làm thay.

Thích Phong giờ điện thoại ra xa hơn một chút, để cả thân trên của mình lọt vào camera, cười nói: "Ban ngày chưa có dịp chụp ảnh cho cậu xem, thấy sao, trông tôi hôm nay ok chứ?"

Lăng Khả: "..."

"Trước kia chưa mặc style này bao giờ, nay thử cũng đẹp trai phết đấy nhỉ." Thích Phong giật giật cà vạt của mình trước ống kính, "Cậu thấy sao?"

"Cậu..." Lăng Khả né tránh ánh mắt, "Nếu không nói chuyện, tôi còn tưởng là anh cậu đấy..."

"Thì tôi đang nói đây là gì." Thích Phong trừng mắt, "Đừng có mà né nữa, nhìn tôi đi, nhìn nhieu sẽ thành quen, chắc tôi còn phải giữ bộ dạng này một thời gian nữa cơ, cậu cũng đâu thể cứ mất hứng mãi được?"

Lăng Khả: "..."

"Bàn ngày đến công ti á, không ai phát hiện ra tôi là giả luôn, nghe bọn họ gọi "Thích tông" cũng thú vị ra phết..." Thích Phong có vẻ vô cùng hào hứng với trò cosplay này, cười nói, "Bây giờ tôi vẫn đang ở khách sạn, lát còn phải ăn cơm với thầy giáo của anh tôi nữa, đã thế anh còn bảo tôi phải đóng giả tiếp nữa chứ... Ăn xong tôi đến đón cậu nhé, được không? Mấy ngày nay chưa được gặp cậu rồi..."

Đang nói chuyện, chuông cửa đã vang lên.

"Khách đến rồi, tôi cúp trước đây." Thích Phong vội vàng đứng dậy, vừa đi ra cửa vừa nói với Lăng Khả, "Tối gặp nhé~"

Cất điện thoại xong, Thích Phong vò vò mặt mình một chút, làm bộ bắt đầu "vào vai" anh trai, rồi mới lạnh mặt ra mở cửa.

Đứng ngoài là một người đàn ông dong dong nhả nhả, một tay hút túi quăn, một tay cầm một chai vang đỏ, ngoại hình tuấn tú, khí chất thư sinh.

Thích Phong không khỏi sửng sốt một chút, sao người này... trông quen thế nhỉ?

"Thầy Phó..." Hắn vô thức thốt lên, thế rồi ký ức về cuộc gặp gỡ sai trái đây bất ngờ từ một năm trước cũng xông thẳng lên não sau tiếng gọi này.

Khoan đã, đây chẳng phải người đàn ông tự nhận là đã hôn mình trong quán bar hồi năm ngoái à!?

...FUQ!!

Biểu cảm vừa được chỉnh đốn xong lập tức rạn nứt, nội tâm Thích Phong cũng như hóa đá.

—Họ Phó này không phải bạn ch!ch của anh hắn à? Sao lại biến thành thầy rồi?

... Chẳng lẽ là thầy ở phương diện kia? Lại còn thăng cấp nữa à! Định vậy luôn?

—Sau h ồi đó quả nhiên người này đã liên hệ với anh hấn? Bọn họ thắng thắn với nhau chưa? Vì sao anh trai còn muốn hấn đóng giả? Nếu hai người họ là gì gì đó, chẳng lẽ anh hấn không sợ đối phương nhận l ầm?

—Hay vốn dĩ anh hai đã biết chuyện bị hấn bán đứng? Hiện tại chỉ đang cố ý thăm dò hấn thôi? Mà không, bán thì sao chứ, rõ ràng là ảnh gây chuyện trước mà!?

...

Chỉ vài giây ngắn ngủi, đầu óc Thích Phong đã bị một đồng vấn đề này quấy cho thành bột nhão!

Nhìn phản ứng hết kinh ngạc lại đến lúng túng mờ mịt của người kia, Phó Diên Thăng cũng sửng sốt một chút.

Hấn đánh giá Thích Phong một lượt, r ồi bỗng nhiên cất lời: "Là cậu à..."

Thích Phong: "???"

"Là cậu à" là sao? Chẳng lẽ đối phương nhận ra được!?

Phó Diên Thăng lướt mắt qua hấn, thoáng nhìn ra đằng sau, hỏi: "Anh cậu đâu?"

Giọng điệu bình tĩnh của người đàn ông kia khiến Thích Phong không khỏi hoài nghi cuộc đời này... Cái đệt? Thế là hấn bại lộ r ồi hả? Tại sao chứ!? Rõ ràng hấn đã nói cười mấy đầu, còn biết đường gọi đối phương là Thầy Phó theo chỉ thị của anh trai nữa mà!

Đối diện với ánh mắt như "nhìn thấu h ồng tr ần" của Phó Diên Thăng, Thích Phong cũng chỉ giãy giụa được một giây r ồi đầu hàng luôn: "Ảnh đang tắm."

Phó Diên Thăng gật đầu tỏ ý đã hiểu, lại hỏi: "Sao vừa r ồi cậu lại gọi tôi là "Thầy Phó"? Anh cậu nhờ giả trang thành cậu ấy hả?"

,

Thích Phong: "Ừm..."

Vì, người này đọc được suy nghĩ của người khác đấy à? Hay là do hắn diễn vụng quá? Nhưng nếu ai cũng nhìn ra lớp nguy trang của hắn chỉ sau một cái liếc mắt như thế, thì màn trình diễn "đáng hài lòng" ở công ti hôm nay là thế nào? Chẳng lẽ rất nhiều người cũng đã nhìn thấu nhưng không ai nói toẹt ra? Đâu má... sao có thể nhục như vậy được!?

Phó Diên Thăng nhìn hắn, lại hỏi một câu: "Cho nên người nghe máy tối qua, cũng là cậu phải không?"

"Tối qua?" Thích Phong nói xong mới nhớ ra, kinh ngạc nói, "Là anh gọi à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, nói: "Anh cậu cũng không biết chúng ta từng gặp nhau phải không?... Tất nhiên là nếu cậu chưa khai ra."

Thích Phong: "Tôi chưa..."

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Chả trách."

Thích Phong như nghĩ ra gì đó, lại khó hiểu nhìn Phó Diên Thăng, hỏi: "Chẳng lẽ anh tôi còn chưa chịu thẳng thắn với anh về chuyện của hai người ở quán bar hôm đó?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, cậu ấy vẫn để tôi hiểu nhầm người tôi hôn là cậu đấy."

Thích Phong buồn bực nói: "Má, anh nghĩ cái gì trong đầu vậy không biết...!"

Phó Diên Thăng cười cười, bỗng nhiên hạ giọng hỏi hắn: "Có muốn trả thù anh cậu một chút không?"

Thích Phong hơi sửng sốt: "Trả thù?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Thì năm ngoái cậu ấy giả danh cậu đi lừa tôi à, còn hại chúng ta suýt khiến bạn trai cậu hiểu nhầm đấy thôi?"

"Phải..." Nhắc lại vụ này, Thích Phong vẫn chưa hết cay, nhưng cũng không khỏi xoắn xuýt một phen — hẳn hoàn toàn không quen biết gì người đàn ông này, cũng không biết quan hệ hiện tại giữa đối phương và anh hai là thế nào, tính ra mới chỉ gặp nhau có hai lần, chẳng lẽ hẳn lại đi hợp tác với đối phương để trêu ngược lại anh mình? Nghe nó không được đúng cho lắm thì phải?

Phó Diên Thăng thấy hẳn còn do dự, lại thấp giọng dụ dỗ thêm: "Chẳng phải cậu bảo từ bé anh cậu đã thích giả danh mình đi đùa ác à? Cậu không muốn thấy anh mình phải chính miệng thừa nhận việc làm bậy trước mặt chúng ta sao?"

Thích Phong: "..."

Muốn thấy anh hẳn đỏ mặt chủ động nhận mình nói láo?

...Chết dở, sao hẳn lại thấy kích thích thế này?

Hai người nhìn nhau thêm ba giây, vô hình chung đã thỏa thuận nên một hiệp ước nào đó. Thích Phong nghiêng người cho Phó Diên Thăng đi vào, nhú mày nói: "Anh định làm gì?"

"Cậu cứ giả bộ đây là lần đầu tiên gặp tôi, lát tôi sẽ hỏi một ít vấn đề đơn giản, cậu thấy tiện trả lời thì trả lời." Phó Diên Thăng trấn an hẳn nói, "Không cần căng thẳng, coi như chúng ta chọc anh cậu chút thôi, có vấn đề gì tôi chịu."

*

Thích Tự tắm xong đóng vòi lại, đã nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng khách vọng vào.

... Phó Diên Thăng đến rồi sao?

Hắn vênh tai lên nghe ngóng, nhưng qua một lớp cửa thì không thể nào nghe được hai người kia đang nói gì.

Thích Tụ vừa lau người vừa nghĩ ngợi... Không biết Phó Diên Thăng có nhận nhầm không, nhớ mà nhầm thật, giờ mình ra sẽ khiến đối phương hết hồn một phen ấy nhỉ?

Ày, thật muốn thấy nét mặt bối rối xấu hổ của Phó Diên Thăng mà.

...

Có đi đâu, hẳn lại cũng mong đối phương có thể phân biệt được...

Thích Tụ hít sâu một hơi giúp bản thân bình tĩnh lại, sau đó rón rén đi ra ngoài.

Tiếng nói chuyện trong phòng khách ngày càng rõ ràng theo từng bước chân của hắn. Thích Tụ nghe thấy Phó Diên Thăng hỏi em mình: "Ồ đại học cậu học nhiều môn không?"

Thích Phong: "Năm nhất năm hai thì còn đỡ, nhưng bắt đầu từ kì sau là tăng thêm môn chuyên ngành rồi."

...

Hửm? Nghe có vẻ là, Phó Diên Thăng nhận ra được?

Chắc, Thích Phong này đúng là vô dụng...

Thích Tụ vừa dè bủ kĩ năng diễn xuất của em trai, vừa thông thả bước ra: "Thầy Phó, đến rồi à?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hắn, cười nói: "Cậu với em trai giống nhau thật đấy."

Thích Tụ: "Phân biệt được không?"

Phó Diên Thăng: "Được chứ, liếc mắt là nhìn ra rồi."

Thích Tụ nhướng nhướng mày, nhìn về phía Thích Phong. Để chứng minh mình không cố tình dễ dãi, Thích Phong cũng vội vàng gật đầu lia lịa,

nói: "Em vừa mở cửa ra, anh ấy đã hỏi anh đâu rồi."

Khóe miệng Thích Tụ khẽ nhếch lên, cảm thấy ngọt ngào như vừa uống cả hũ mật ong.

Đang định hỏi Phó Diên Thăng nhận ra thế nào, thì đã thấy người kia ôn hòa nhìn về phía Thích Phong: "Bình thường cậu thích hoạt động gì?"

Thích Phong ăn ý trả lời: "Bóng rổ, cầu lông, bơi lội, leo núi... Ừm, nói chung chỉ cần là hoạt động ngoài trời thì tôi đều thích."

Phó Diên Thăng: "Vậy sao? Tôi cũng thích bơi, bao giờ có cơ hội thì đi cùng đi?"

"Errr..." Thích Phong gượng gạo cười cười, nhìn về phía anh mình, "Anh, ăn được chưa?"

Thích Tụ há hốc miệng, đi ra cạnh bàn máy tính để bàn với biểu cảm kì quái, nhắc điện thoại gọi cho quầy dịch vụ mang đồ ăn lên.

Chưa đến 10 phút sau, nhân viên đẩy xe đồ ăn lên, ba người cũng ngồi vào bàn.

Bữa ăn kiểu Pháp ở khách sạn có tổng cộng bốn món: một nguội, một soup, một món chính và một món ngọt cuối bữa. Bánh mì lát dẹt và hai món đầu tiên được mang lên trước cùng nhau.

"Ăn đồ Pháp à, trùng hợp thế, khai luôn chai Marsala trăm năm tôi mang đến nhé." Phó Diên Thăng đưa rượu tới cho phục vụ mở.

Trên bàn đã có đủ hết bộ đồ ăn và cốc chén, thậm chí phục vụ còn châm cho bọn họ cả nến, bầu không khí vô cùng thi vị.

Sau khi hỏi Thích Tụ bao giờ có thể mang món chính lên, nhân viên phục vụ cũng tạm thời lui ra ngoài. Vào đến bữa, Phó Diên Thăng mới nói được mấy câu với Thích Tụ đã quay sang hỏi Thích Phong bình thường thích ăn món gì.

Một vòng rượu gần hết, Phó Diên Thăng cầm chai lên, lại cũng rót cho Thích Phong trước tiên.

Thích Tự: "???"

Ba người cùng ăn, nhưng Phó Diên Thăng cứ như không hề để ý đến sự có mặt của Thích Tự, chỉ tìm đủ mọi cách bắt chuyện với Thích Phong, hết hỏi hán thích ăn gì, lại hỏi hán thích nghe nhạc gì, xem phim gì, đọc sách gì...

Toàn những chuyện vụn vặt khiến Thích Tự không nhịn được mà thắc mắc—từ bao giờ Phó Diên Thăng lại thích tìm hiểu về mấy chuyện tầm phào như thế?

Rõ ràng khi bọn họ nói chuyện, Phó Diên Thăng hầu như không bao giờ hỏi hán những điều này!

Chẳng lẽ Phó Diên Thăng thật sự coi Thích Phong là người anh ta đã hôn ở Skyline? Cho nên mới tò mò như vậy?

Mà cái đồng gốc Thích Phong này lắm nữa, sao người ta hỏi cái gì cũng trả lời hết thế? Không biết bảo vệ đời tư của mình à!?

...

Ăn một bữa cơm mà Thích Tự chỉ thấy khó chịu toàn thân. Vốn dĩ còn đang vui vẻ vì Phó Diên Thăng đã phân biệt được ngay hai anh em hán, nhưng nhìn thái độ của đối phương với em trai lúc này, hán lại bức đến độ chỉ muốn lật bàn.

Mới đầu, Thích Tự còn chủ động tham gia vào mấy câu để đi đầu hòa bầu không khí, nhưng dần dần cũng im ắng hẳn đi, chỉ cầm mắt xuống miếng bít tết trên đĩa, tưởng tượng đây là Phó Diên Thăng mà ra sức cắt, hết nhát này đến nhát khác, động tác tao nhã mà vô tình, như thể phải thế mới hả giận được đôi chút.

Ăn một h ồi, rốt cục Thích Phong cũng cảm thấy sai sai, cảnh tượng anh hấn đỏ mặt nhận sai không xuất hiện, ngược lại chỉ thấy b ầu không khí trong phòng ngày một ngọt ngào, nét mặt âm tr ầm của anh hấn thì như chuẩn bị giết người đến nơi...

Thích Phong cũng không dám phối hợp với Phó Diên Thăng nữa, hấn run rẩy c ần khăn lên lau miệng, sau đó trực tiếp đứng dậy nói: "Anh... ờm, tối nay em có hẹn đi xem phim với Lăng Khả r ồi, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, em đi trước đây..."

Thích Tự liếc hấn, nói với âm giọng lạnh thấu xương: "Em còn chưa ăn tráng miệng mà."

Thích Phong bị ánh mắt sắc lẹm của anh hai đâm cho tí tắt thở: "Không, không ăn không ăn! Em muộ n r ồi!"

Nói xong li ền vứt khăn xuống bàn, thậm chí không dám nhìn sang Phó Diên Thăng mà co cẳng chu ần thẳng.

Nhoáng cái, trong phòng đã chỉ còn lại Thích Tự với Phó Diên Thăng, hai người ng ồi đối diện nhau, b ầu không khí còn nặng nề hơn cả lúc trước...

Giằng co trong im lặng đến hơn cả phút, rốt cục Thích Tự mới đặt đĩa xuống nhìn v ề phía Phó Diên Thăng. Chỉ không ngờ vừa nhấc mắt, hấn đã gặp ngay ánh nhìn sáng rực của đối phương đang chĩa vào mình, khóe miệng người kia còn như cười như không, tựa h ồ đã chứng kiến được hết tất cả phản ứng và biểu cảm của hấn nãy giờ.

Trái tim Thích Tự bỗng nhảy lên cái thịch, đột nhiên ngộ ra vì sao đối phương lại làm vậy!

—Người kia đang ép hấn, đang dùng cách này để ép hấn chủ động thừa nhận v ề sự kiện h ồi năm ngoái!

... Đệt.

Vừa rồi hắn đã suýt nữa chui vào rọ của đối phương trong vô thức!
Thích Tự không khỏi kinh hoàng một phen, sau đó lại thấy máu trong người sôi lên sùng sục.

Thấy hắn biến sắc liên tục, Phó Diên Thăng hơi ngả người ra ghế, giờ li rượu đỏ lên nhẹ đung đưa: "Sao tự dừng lại muốn giới thiệu em trai với tôi vậy?"

"Chẳng phải anh muốn gặp nó à?" Thích Tự nhanh chóng lấy lại tỉnh táo sau loạt cảm xúc thất thường vì bị ghen tức làm cho lú lẫn, cười nhạt hỏi, "Anh thấy nó thế nào?"

"Đơn thuần hơn cậu nhiều." Phó Diên Thăng chậm rãi nhấp một ngụm rượu, gương mặt cười nói tiếp, "Nhưng không đáng yêu bằng cậu."

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Tôi đã làm đi đâu gì sai? Vì sao lại bị anh hai với anh rể đem ra đùa giỡn như vậy! Mấy người có biết nghĩ cho tâm trạng của một ngọc bạch ngọc không hả! QAQ

Lăng Khả *vuốt vuốt*: "Ngoan, về sau không chơi với bọn họ nữa~~~"

Thích Phong: "Khả Khả à huhuhuhu"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 50: Tình Mê Ý Loạn

Nhịp tim Thích Tự lại hẫng một nhịp... Không đáng yêu bằng hấn? Anh dùng "đáng yêu" để nói về đàn ông con trai như tôi mà không thấy sai à?

... Hay là Phó Diên Thăng lại đang thả thính hấn?

Nhất định là thính rồi!

Thích Tự lại tưởng tượng ra cảnh cằn roi da hung hăng quát Phó Diên Thăng một cái trong đầu, khóe miệng vẫn nhếch lên, nhìn qua không shock cũng không bực.

"Sao anh phân biệt được tôi với em tôi vậy?" Thích Tự vẫn rất tò mò về chuyện này.

Cứ nghĩ Phó Diên Thăng sẽ phân tích tràng giang đại hải một hồi, từ chi tiết trang phục cho đến ngôn từ cử chỉ—giống như phong cách bình thường của đối phương—nhưng chẳng ngờ, lần này Phó Diên Thăng chỉ nhìn hấn rồi nói ra hai chữ: "Trực giác."

Thích Tự: "..."

Má nó chứ trực giác...!

"Tôi cũng muốn hỏi cậu, vì sao biết rõ tôi sắp tới rồi mà cậu còn lánh mặt vào phòng tắm, để em trai ra tiếp thay?" Phó Diên Thăng bất động nhìn hấn, hỏi, "Cậu muốn... kiểm tra tôi à?"

"Kiểm tra gì chứ?" Thích Tự cười ha hả, "Đùa chút cho vui thôi mà."

Phó Diên Thăng đặt chén rượu xuống, lắc đầu cười nhẹ.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lấy bao thuốc lá ra, hỏi: "Có thể hút chứ?" Được cho phép xong, người kia lại lấy ra chiếc bật lửa màu bạc của Thích Tự tặng, khum tay lại châm lửa, đặt lên môi rít một hơi, rồi mở miệng hỏi cùng làn khói mờ ảo dần lan tỏa: "Cậu không sợ tôi nhận nhầm thật à?"

Thích Tự hỏi lại: "Tại sao tôi phải sợ?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Cậu biết tôi đối với cậu không hề giống với những người khác."

Thích Tự có chút muốn cười, nghĩ bụng thế vừa rồi ai là người trò chuyện nồng nhiệt với em tôi ngay trước mặt tôi? Giờ còn dám nói "đối với tôi không hề giống với những người khác"? Giống như cố ý chọc giận đối phương, Thích Tự quyết định giả ngu cho đến cùng: "Không giống ở điểm nào?"

Phó Diên Thăng không nói gì, chỉ nhìn Thích Tự rồi rít một hơi nữa, chần chập phả ra làn khói trắng từ mũi và miệng, giống như đang lặng lẽ thở dài.

Không hiểu sao Thích Tự lại bị cảnh tượng này mê hoặc, hỏi: "Cho tôi thử một điếu được không?"

Phó Diên Thăng sững sờ, vừa cúi đầu lấy thuốc vừa tự giễu: "Ba cậu mà biết cậu hút thuốc, chắc sẽ nghĩ là tôi dạy hư cậu mất."

"Là tự tôi muốn hút, liên quan gì tới anh đâu?" Thích Tự thản nhiên nói, "Chưa kể chính ba tôi cũng hút mà."

"Hành vi của con người ta luôn chịu ảnh hưởng từ môi trường xung quanh." Phó Diên Thăng rút một điếu thuốc ra đưa hắt, "Nhất là từ những người mình yêu thích, hâm mộ..."

Thích Tự xem chút nữa cười ra tiếng, cái người này còn tự luyện thể cơ đấy, muốn ám chỉ là mình chịu ảnh hưởng từ anh ta sao?

"Chuyện gì chả có lần đầu tiên." Thích Tự nhận lấy điều thuốc, đang định mượn Phó Diên Thăng cái bật lửa để châm thuốc, thì đã thấy đối phương đứng dậy vòng sang đây.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng đi đến bên cạnh hắn, một tay chống lên thành ghế, một tay chống lên mép bàn, nói: "Kẹp thuốc lá ra ngoài miệng, ngẩng đầu lên, một lát nữa thì hít vào."

Người kia ngậm điều thuốc của chính mình, cúi người về phía hắn. Như bị thôi miên trong nháy mắt, Thích Tự cũng ngoan ngoan ngẩng đầu theo lệnh của đối phương.

Hai đầu thuốc vừa chạm vào nhau, ánh lửa lập tức lấp lóe.

Nhịp tim hắn bắt đầu tăng tốc, cái tư thế này... Rõ ràng chỉ là châm thuốc, tại sao hắn lại có cảm giác như Phó Diên Thăng đang hôn mình?

Lúc rời ra, diêm lửa cũng tách thành hai.

Thích Tự hút vào một ngụm khói lớn, sau đó thì mờ mịt không biết phải làm sao.

Phó Diên Thăng nhả khói ra, nhìn xuống hắn từ trên cao, cười nói: "Đừng ngậm lâu quá, nhả ra đi."

Thích Tự vừa định nuốt xuống ngụm khói kia, nghe Phó Diên Thăng nói vậy lại phản ứng đột ngột, không khói thành ra sặc sụa: "Khụ khụ..."

Nét cười trên mặt Phó Diên Thăng cứng đờ: "Sao vậy?"

Trong lúc bối rối, tay người kia chẳng may đụng phải li rượu của Thích Tự, li vừa nghiêng đi, toàn bộ rượu bên trong cũng ộc thẳng lên người Thích Tự.

Vừa rồi tắm xong, hắn chỉ mặc một chiếc áo sơmi trắng mỏng, trước vạt áo cũng không đeo khăn ăn, thân trên bị gội cho non nửa li rượu mà

phát lạnh.

"Thôi chết tôi sơ ý quá..." Phó Diên Thăng vội nói.

"...Không sao." Thích Tự rốt cục cũng hít thở lại bình thường, đặt thuốc lá xuống cạnh đĩa ăn, đang định đứng dậy thay rửa một chút thì phát hiện ra trạng thái của Phó Diên Thăng có chút không đúng lắm.

Hắn nhìn chằm chằm vào bộ phận nào đó của người kia vài giây, rồi vội vàng đánh mắt ra chỗ khác, thẩn chừ tục một tiếng, hai má bắt đầu nóng bừng lên, lại điên cuồng mắng vài câu "biến thái" trong bụng... Chỉ là giống như vừa nắm được chứng cứ có thể đưa mình đến chiến thắng, lòng hắn cũng bắt đầu nổ pháo hoa lộp bộp.

Ánh mắt chuyển đến bên trên, quả nhiên trông thấy ánh mắt Phó Diên Thăng tối dần đi.

Thích Tự không hề nhúc nhích, để rượu đỏ tùy ý thấm lên người mình, vừa như công khai quyến rũ đối phương, lại thản nhiên như một chủ nhân đang chờ được hầu hạ.

Phó Diên Thăng thấy đối phương chỉ ngẩn yên đó, chần chừ một chút rồi cũng cần khăn ăn trên bàn lên lau giúp hắn, chỉ là càng lau, lớp vải lại càng dán sát vào da thịt.

Rượu lan ra từ vạt áo, tựa một đóa hoa hồng nở rộ trước ngực Thích Tự.

Ngón tay Phó Diên Thăng hơi siết lại, trực tiếp đối mắt với Thích Tự, phảng phất như đang tìm kiếm một câu trả lời, Thích Tự không hề sợ hãi nhìn thẳng người kia—đánh giá đối phương, quan sát đối phương.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này đã rất gần, thậm chí còn gần hơn cả lần bôi thuốc.

Không khí tràn ngập mùi rượu, mùi khói, và mùi nước hoa của người kia, ái muội đến thiếu đi đầu bùng cháy.

Nhìn nhau vài giây, hơi thở của Phó Diên Thăng bỗng trở nên dồn dập, hần vô thức tiến sát lại, muốn ngửi mùi hương trên người Thích Tự, lại như muốn hôn lấy đối phương.

Giữa khoảnh khắc tình mê ý loạn, Thích Tự rất muốn thốt lên hỏi, có phải Phó Diên Thăng đã sớm biết mình là, có phải đó giờ chỉ đang bày mình hay không...

Nhưng hần biết, một khi hỏi thẳng ra như vậy, trò chơi này cũng lập tức kết thúc.

Hần không muốn người này thành công dễ dàng như vậy.

Thích Tự bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của đối phương, hơi dùng lực đẩy ra.

Kích động và hoảng hốt vẫn còn đó, nhưng ánh mắt Thích Tự lại tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Động tác này của hần là để nhắc nhở đối phương —

Thầy Phó, anh vượt quá giới hạn rồi.

Toàn thân Phó Diên Thăng cứng đờ, ánh mắt như tỏ ý phản kháng, thậm chí còn hoang mang nhìn kĩ lại thanh niên trước mắt.

Nhưng nhận ra Thích Tự đang thật sự kháng cự, hần chỉ đành bất lực lùi lại.

"Không đi thay quần áo à?" Ánh mắt hần lưu luyến lại trên người Thích Tự thêm giây lát mới né đi, giọng nói cũng đã trở nên khàn khàn.

Thường thức biểu hiện mất khống chế hiếm thấy ở đối phương một hồi, Thích Tự mới chậm rãi đứng dậy.

Đến khi hần thay quần áo ra, Phó Diên Thăng đã ngồi lại về vị trí của mình, cúi đầu hút thuốc, không biết là đang suy nghĩ gì.

Một bên bàn đã lộn xộn thành đống, Thích Tự không muốn ngồi lại đó nữa, bèn nói: "Thầy Phó, còn ăn không? Không thì để tôi gọi người lên dọn."

Phó Diên Thăng nghe được, chỉ thấp giọng nói một câu "Ăn xong rồi", sau đó dập điếu thuốc đã gần hết xuống gạt tàn.

Thích Tự gọi cho bên dịch vụ, còn chủ động gọi một ấm Lão Quân Mi mà Phó Diên Thăng thích xong, lại ra bàn nhặt điếu thuốc của mình lên, nói: "Cái này không thể lãng phí được."

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Đừng hút."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng rướn người qua, trực tiếp lấy điếu thuốc trên tay hắn: "Cậu còn nhỏ quá, mấy năm nữa rồi hãy hút."

Thích Tự: "???"

Nói một hồi xong anh lại ngậm điếu thuốc tôi đã hút qua vào miệng làm mẹ gì vậy? Còn chê hồi này chưa đủ mập mờ à?

Phó Diên Thăng ngậm điếu thuốc của hắn rồi thẳng ra sofa. Thích Tự không phục, bèn đuổi theo hỏi: "Nói tôi nhỏ, thế anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào?"

Phó Diên Thăng: "23."

Thích Tự: "Thế cũng lớn với ai."

Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói, nói: "Bằng tuổi cậu tôi đã tốt nghiệp cao học đi làm rồi."

Thích Tự: "..."

Được rồi, coi như anh thắng.

Phó Diên Thăng không dừng lại ở vấn đề hút thuốc quá lâu, nhanh chóng hỏi sang chuyện khác: "Việc đi đầu tra thế nào rồi?"

Thích Tự gật đầu xuống, vẫn không nói cho đối phương biết chuyện mình tìm một đội đi đầu tra khác hay nhờ Thích Phong đi làm thay, chỉ nói ba hán cũng sẽ sớm tìm người đi đầu tra thêm.

Phó Diên Thăng nghe vậy gật gật đầu: "Để ba cậu đi đầu tra cũng tốt, cậu lo mấy việc này vẫn có chút nguy hiểm."

Thích Tự nhíu mày: "Sao lại nguy hiểm?"

Hồi chi đầu còn vừa được ba tán thưởng, hán không muốn bị Phó Diên Thăng xem thường.

Phó Diên Thăng giải thích: "Cậu không có nhiều kinh nghiệm trong thương trường, chưa đủ nhạy cảm để nhìn ra một số cạm bẫy, có khả năng sẽ bị người ta lợi dụng, tóm lại là phải rất cẩn thận."

Biết đối phương chỉ đang lo cho mình, Thích Tự cũng thấy nhẹ nhõm hơn: "Tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng còn nói: "Nếu Khâu Như Tùng còn hẹn gặp mặt, cậu nên tìm có từ chối thì hơn, gặp lại hán hay không cũng không có tác dụng cho việc đi đầu tra của mình, tốt nhất là đừng ra mặt."

Thích Tự ừ một tiếng rồi hỏi Phó Diên Thăng: "Cuối tuần này giám đốc Tần mời tối đến nhà ăn cơm, có vấn đề gì không?"

"CEO của MeiWei?" Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói, "Chắc cũng không sao đâu, nhưng trước khi đi thì nhớ nói kỹ hành trình của cậu cho những người thân cận, để bọn họ cảnh giác một chút."

Thích Tự: "Tôi hiểu rồi."

Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, lại hỏi: "Giần đây cậu út nhà họ Tư có mời cậu đến tụ tập nữa không?"

Thích Tự nhún vai: "Không thấy, chưa kể gần đây tôi cũng bận, được mời cũng chẳng có thời gian mà đi."

Phó Diên Thăng: "Vậy là tốt rồi."

Thích Tự nghe đối phương nói vậy thì không khỏi buồn cười: "Sao, anh lo tôi nhiễm thói xấu của bọn họ hay lo Đường Vĩ Diệp lại quấy rối tôi?"

Phó Diên Thăng rũ mắt cười nói: "Không phải, chỉ là cảm thấy đám bọn họ sớm muộn gì cũng gặp rắc rối thôi."

Thích Tự: "Rắc rối gì?"

Phó Diên Thăng: "Lần trước chính cậu cũng thấy rồi đấy thôi."

Thích Tự không quá để ý: "Bọn họ có chống lưng mà, để gì mà gặp rắc rối."

Trà lên, còn có cả nhân viên phục vụ đi theo dọn bàn ăn, hai người uống nước trò chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng rục rịch đi về.

Thích Tự cũng đứng dậy tiễn đối phương như lần trước, ra đến cổng, Phó Diên Thăng mới để ý đến tai của hắn, hỏi: "Cậu học theo em trai đeo khuyên tai à?"

Thích Tự sưng sờ: "Tại sao không phải là nó học theo tôi?"

Phó Diên Thăng: "Vì trước kia cậu không đeo, gần đây mới bắt đầu, nên vành tai của cậu bị đỏ hơn em trai."

Thích Tự bật cười: "Không phải anh nhìn lỗ tai để phân biệt hai anh em tôi đấy chứ?"

Phó Diên Thăng: "Dĩ nhiên không phải."

"Vậy thì là gì?" Thích Tự lại ngửa ngáy hỏi, "Không nói ra được à?"

"Ánh mắt." Phó Diên Thăng nhìn hấn không chớp mắt, nói, "Ánh mắt cậu nhìn tôi không giống em trai cậu nhìn tôi."

Thích Tự muốn hỏi cho ra nhẽ: "Không giống ở điểm nào?"

"Cậu không tự nhìn ra được à?" Phó Diên Thăng nở một nụ cười, giống như đang cười hấn đã biết mà còn hỏi, nói xong cũng không đợi Thích Tự đáp lại đã quay người rời đi.

Ngây ngốc trước cửa ra vào một hồi, Thích Tự mới nhớ ra Thích Phong còn chưa quay lại, bèn lấy điện thoại gọi cho đối phương: "Gần 11h rồi, mấy giờ em tới?"

Giọng điệu của Thích Phong vẫn có vẻ sợ sệt: "Tối nay em ngủ lại nhà Lăng Khả, sáng sớm mai em qua được không?"

Thích Tự bóp bóp trán nói: "Không cần đâu, em cứ ở đấy đi, mai cũng không có việc gì, tự anh đi làm được."

Thích Phong lập tức nói "Vâng" như vừa được đại xá.

Cúp điện thoại xong, Thích Tự đi vào phòng tắm, nhìn mình ở trong gương mà không khỏi mờ mịt—Hắn nhìn Phó Diên Thăng với ánh mắt thế nào? Hay là đối phương chỉ đang tung hỏa mù với hắn thôi?

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu thật sự không biết mình nhìn tôi với ánh mắt thế nào à?"

Thích Tự: "Ánh mắt gì?"

Phó Diên Thăng: "Mê tôi chết đi được."

Thích Tự: "Tôi đâu có tôi không hề anh lừa tôi!" (Im đi im đi tôi không nghe ↓↓↓)

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Người ta lên một tí cũng vì nể mặt em thôi Tự (°5°)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 51: Dầm Đám Súc Sinh

Hôm sau Thích Tự đi làm, vừa vào công ti đã bị em gái nhân viên tiệp sảnh gọi lại.

"Thích tổng, hôm nay có cupcake đấy!" Quách Xảo mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn.

Thích Tự nhú mào, chẳng lẽ giữ khoảng cách như thế còn chưa đủ, không thì sao cô nàng này vẫn ngày càng nhiệt tình với hắn vậy? Thích Tự tiện tay bốc một cái rưỡi lãnh đạm nói lời cảm ơn.

Vào văn phòng, trông thấy Ngô Song, Thích Tự bèn đưa cupcake qua cho người kia.

"Err." Ngô Song cũng đang ăn một cái, chưa gì đã được thêm cái nữa, tò mò hỏi, "Cậu không ăn à?"

Thích Tự xoa xoa cánh mũi, nói: "Tôi nói rưỡi mà, tôi không thích ăn đồ ngọt."

Ngô Song: "..."

Sau khi ngưỡi xuống, Thích Tự lấy ra tập tài liệu hôm qua Thích Phong mang về, để Ngô Song gửi lại các bộ phận, rưỡi mở máy tính lên.

Bắt gặp một tài liệu mới ngoài desktop, Thích Tự ấn mở ra xem, thì ra là ghi chép của Thích Phong về cả ngày làm việc hôm qua—từ khi hắn vào văn phòng cho đến khi tan làm, mấy giờ mấy phút có ai tới, nói cái gì, đều được ghi lại rất nghiêm túc.

Thích Tự mỉm cười, thẳng nhóc kia làm việc chu đáo ghê.

Ban ngày ở không tí không có đại sự gì, có đi đâu hẳn nhận được một cuộc điện thoại từ Hứa Kính, hỏi xem tối có rảnh không thì đi ăn cơm cùng.

Kể từ lần đi ăn bữa khuya đến giờ, hai người đã không gặp nhau hơn nửa tháng, Thích Tụ bèn vui vẻ đáp ứng.

Tối đến gặp mặt, hai người có trò chuyện một hồi về công việc của mình, Hứa Kính nói với hắn: "Tuần trước anh lại đi công tác ở Yến Thành, gặp được một chuyện rất thú vị."

Thích Tụ: "Chuyện gì?"

Hứa Kính hỏi hắn: "Cậu biết Lâm Hoán không?"

Thích Tụ nghe cái mà ngờ ngờ, sau đó sững sốt nhớ ra cái tên này từng được nhắc đến trong lúc đám Tư Hàng nói chuyện, hắn nói: "Con trai đại gia số một Yến Thành?"

Hứa Kính: "Đúng, chính là cậu ta, một nhân vật đình đám trong giới thiếu gia nhà giàu, cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu đâu, nhưng mà thủ đoạn ghê gớm ra phết, không giống như anh tưởng tượng chút nào."

Thích Tụ chỉ nhớ là Lâm Hoán cũng sở hữu một công ti game, còn là đối thủ của Tư Hàng, cho nên mới tưởng người này cũng là một cậu ấm chơi bời, nghe Hứa Kính nói thế thì không khỏi tò mò: "Sao lại không giống?"

"Chuyện nói ra cũng dài." Hứa Kính chậm rãi nói, "Đại khái hồi năm kia có nổi lên hai công ti khoa học công nghệ, một tên BôCầu Nhỏ—chuyên về thị tần (video frequency), một tên Hỉ Thước Nhỏ—chuyên về âm tần (audio frequency), đều phát triển rất xịn xò. Năm ngoái cả hai có chiêu mộ vốn để mở rộng quy mô, còn đặt ra yêu cầu nếu đã đầu tư vào BôCầu thì không thể đầu tư vào Hỉ Thước và ngược lại, nếu đã đầu tư vào Hỉ Thước thì không thể đầu tư vào BôCầu. Chính đi đầu này đã thu hút không ít sự chú ý của giới đầu tư, thậm chí còn có thuyết âm mưu bảo rằng, ông chủ của cả hai thực chất chính là một."

Thích Tự: "Thế rốt cục có phải là một không?"

Hứa Kính lắc đầu: "Không phải, tuần trước gặp mặt, Lâm Hoán có kể cho anh chân tướng về hai công ti này rồi. Kể ra cũng buồn cười, hai chủ quản đều là học sinh xuất sắc của khoa Máy tính trong đại học N, thậm chí còn là bạn cùng lớp với nhau. Vốn có thể cùng hợp tác, nhưng khi vào học thì mỗi người lại có một định hướng lập nghiệp khác nhau, không bên nào thuyết phục được bên nào, nên mới bày ra một vụ cá cược — cả hai cùng lập công ti riêng, trong vòng ba năm, quy mô bên nào gấp đôi được bên còn lại thì sau này người thua sẽ phải làm công cho người thắng, cho nên thực chất chỉ là hai thanh niên đang tranh đua cao thấp với nhau thôi."

Thích Tự: "Còn có chuyện như vậy luôn? Kết quả thì sao?"

Hứa Kính thần thần bí bí nói: "Drama lắm, Sơn Vũ bên mình còn bị kéo theo cơ mà."

Thích Tự không khỏi nổi lòng hứng thú: "Thế xong sao?"

Hứa Kính: "Năm ngoái Lâm Hoán có đầu tư vào BòCầu, anh thấy mảng thị trường phát triển không tồi nên cũng đầu tư một chút, có được 3% cổ phần, tính ra không nhiều lắm. Lâm Hoán thì đầu tư lớn hơn, có được nguồn thu từ hần nên năm ngoái BòCầu phát triển rất nhanh, gần như đạt được tiêu chuẩn cá cược với Hỉ Thước đến nơi rồi. Nhưng Hỉ Thước cũng không chịu thua, hai công ti đã giằng co đến cả tám tháng trời. Cuối năm nay là đến hạn định ba năm, mà BòCầu lúc nào cũng chỉ hơn được một chút, cho nên chủ quản mới gấp gáp tìm đến Lâm Hoán, ngỏ ý nhờ hần đầu tư thêm."

Thích Tự: "Lâm Hoán có đồng ý không?"

Hứa Kính: "Có, nhưng BòCầu vẫn thua."

Thích Tự sững sốt nói: "Tại sao?"

Hứa Kính: "Tuần trước Lâm Hoán hẹn gặp anh ở Yến Thành vì muốn mua lại 3% cổ phần của Sơn Vũ với giá gấp mười lần, nhằm đạt được lợi

ích khống chế trong B òCâu."

(*lợi ích khống chế: controlling interest—đạt được khi nắm tối thiểu 51% cổ quyền trong tay)

Thích Tự không hiểu: "Tại sao phải trả giá cao như vậy để đạt được lợi ích khống chế trong B òCâu? Chẳng lẽ hẳn định mua lại cả hai công ti này?"

Hứa Kính: "Không, trước khi đầu tư vào B òCâu, Lâm Hoán đã có thỏa thuận với chủ quản của Hỉ Thước rồi. Chỉ cần hẳn có thể đạt lợi ích khống chế của B òCâu, Hỉ Thước sẽ bỏ ra gấp ba lần giá gốc để thu mua lại—cho nên hiện tại Hỉ Thước mới là bên thắng."

Thích Tự cũng chợt bừng tỉnh, thì ra đó giờ Hỉ Thước chỉ giả vờ yếu thế để kích thích B òCâu đưa ra quyết định b òng bột, B òCâu mà không li ều lĩnh bất chấp vì muốn thắng đến thế thì cũng chưa chắc đã thua...

"Ờ khoan, nhưng Sơn Vũ mà không nhượng lại 3% cổ phần kia thì Lâm Hoán cũng không đạt được lợi ích khống chế mà đúng không?"

"Đúng vậy." Hứa Kính cười nói, "Cho nên ban đầu cậu ta chỉ trả giá gấp ba thôi, nhưng anh đòi gấp mười, có cơ hội hái ra tiền như thế thì phải tận dụng chứ."

Thích Tự không khỏi giật mình trong lòng, xem ra Hứa Kính cũng chẳng phải dạng vừa.

Hắn nghĩ nghĩ, lại vẫn thấy có đi ều không hiểu: "Nhưng Hỉ Thước lấy đâu ra tiền thu mua B òCâu?"

Hứa Kính cười cười: "Cũng là vay của Lâm Hoán."

Thích Tự: "...Hả?"

Hứa Kính: "Ha ha, không ngờ đúng không? Thật ra cái bẫy này là do chính Lâm Hoán bày ra cho Hỉ Thước. Trong thỏa thuận giữa hai người,

Lâm Hoán không chỉ giúp Hỉ Thước mua lại B ồCầu, mà còn cho Hỉ Thước ba năm để sáp nhập vào với B ồCầu và phát triển quy mô công ti lên gấp ba lần hiện tại, nếu không thì tất cả cổ quyền này sẽ lại về tay Lâm Hoán."

Thích Tự: "Má..."

T ầng t ầng lớp lớp chiêu trò thế này, cũng quá phức tạp r ồi.

"Cho nên anh mới bảo Lâm Hoán tính toán kinh lắm mà." Hứa Kính lắc đầu cười nói, "Nghe thủ đoạn của cậu ta mà anh cũng được mở mang t ần mắt."

Thấy Thích Tự phấn khích hỏi thêm một vài chi tiết nữa, Hứa Kính cười nói: "Hứng thú với mảng đầu tư như thế thì đáng ra nghỉ hè phải đi theo anh chứ, còn nhiều người nhiều chuyện thú vị lắm."

Thích Tự cũng thấy kích thích: "Đề sang năm đi, năm nay em phải giải quyết vụ ở MeiWei cái đã."

Hứa Kính hỏi hẩn: "Đi đâu tra ở MeiWei thế nào r ồi?"

Thích Tự kể qua vài câu, cũng không dám nói quá kĩ vì sợ tai vách mạch rừng có người theo dõi.

Ăn xong, Thích Tự lại một lần nữa tranh trả ti ền, Hứa Kính chỉ biết nói: "L ần nào cũng thế này thì làm sao anh dám mời cậu đi ăn nữa."

Thích Tự lắt léo trả lời: "L ần sau cho anh trả."

Hai người cười cười nói nói đi ra ngoài, bỗng dưng Thích Tự nghe thấy có người nhắc đến tên mình. Hẩn dừng hẩn lại, đúng là không sai, quả thật ai đó đang nói về hẩn ở phòng riêng bên cạnh.

Bữa nay Hứa Kính dẫn hẩn đến một nhà hàng Quảng Đông nổi tiếng ở Hải Thành, mặc dù cũng chia ra các phòng riêng, nhưng cách âm không thể nào so với ở club số 88 đường Hoài Kim.

Thích Tụ đến gần nơi phát ra âm thanh, chỉ nghe thấy người trong phòng kia đang nói: "Anh bị hoang tưởng cmnr đấy, nghe giọng ai cũng thành Thích Tụ Thích Tụ được!"

Thích Tụ sững sốt, Tư Hàng cũng đang ăn ở đây?

Hứa Kính thấy vậy cũng đi tới, đánh mắt ý hỏi Thích Tụ có việc gì, chỉ thấy người kia ra dấu im lặng, sau đó cả hai trăn mặ đứng nghe tiếp.

"Tao chơi bao nhiêu năm nay mà chưa gặp được ai như thế, bọn mày đúng là chưa hưởng chưa biết vị, mẹ nó chứ đến cả trong mơ tao cũng mong được ch!ch cậu ta... Cậu ta biết rõ tao có ý với mình mà hôm đấy còn tìm một thằng đàn ông khác đến diễn trò trước mặt tao nữa chứ, mẹ, làm tao nwngs phát điên r ồi..." Không cần đoán, Thích Tụ cũng biết lời này là của tên bệnh hoạn nào.

Cả đám người trong phòng cười vang, Tư Hàng lại nói: "Lần trước em tìm được cho anh một cậu mình tinh r ồi mà? Cũng giống Thích Tụ đấy chứ."

Đường Vĩ Diệp: "Giống cái rắm mày, khí chất thần thái ấy mà dám đem ra để so à!"

Tư Hàng: "Em thấy anh chỉ đang rước họa vào thân thôi... Mơ cũng đừng có mơ, tìm ai khác không được à? Bối cảnh nhà đó không đựng vào được đâu, ba em còn phải nể ba anh ấy ra mặt đấy."

Thích Tụ tức đến xám mặt, phải tự nhủ mình không nên chấp nhậ cái đám cặn bã này, cố nhin lại cơn giận trong lòng bỏ đi luôn.

Nhưng đúng lúc này, hấn bỗng nghe thấy giọng Tư Hàng vang lên: "Em nhớ là Thích Tụ còn một người em sinh đôi đấy."

"Cái gì? Sinh đôi!?" Đây là giọng Chu Lân.

"Đúng vậy, h ồi bé em có gặp r ồi, giống Thích Tụ y như đúc... Nhưng v ềsau ba mẹ họ li hôn, Thích Tụ đi theo ba, em trai anh ấy thì chắc ở lại

với mẹ, từ đây em cũng không có tin tức gì."

"Ồ? Mẹ cậu ấy làm gì?" Đường Vĩ Diệp hỏi.

"Hình như là ngôi sao hay MC gì đấy, quên mất rồi, nhưng mà đẹp lắm." Tư Hàng nói.

"Ha ha, Vĩ Diệp hơi bị có phúc đấy, đã là sinh đôi, không động được con trai của chủ tịch Tư Nguyên chứ chẳng lẽ lại không với nổi con trai của một ngôi sao? Chú đi tìm em trai nó mà chơi!"

"Hay để các anh đây trối người mang đến hộ, hạ luôn tí thuốc cho chú hết thèm nhé?"

"Ý kiến không tệ đâu." Đường Vĩ Diệp nói.

"Ha ha ha ha..."

Đám người trong phòng đang cười đến là vui vẻ, thì bỗng nhiên nghe thấy đánh rầm một tiếng sau lưng, cửa phòng bị đập mở đầy thô bạo!

Cả bọn kinh hoàng quay đầu lại, thấy người đứng ở cửa ra vào mà đờng loạt biến sắc.

"Thích, Thích Tự..." Tư Hàng là người đầu tiên ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình.

Thích Tự trừng mắt nhìn bọn họ như ác thần, sau đó đằng đằng sát khí tiến về chỗ Đường Vĩ Diệp.

Đường Vĩ Diệp thấy hắn xuất hiện còn đang mơ mộng một chút, không ngờ Thích Tự vừa đi đến đã túm cổ hắn dậy, thụi hắn một cú giữa mặt.

"Á—!" Đường Vĩ Diệp kêu thảm một tiếng, đau đến mức phải ôm mặt.

Thích Tự chửi cho một câu "Súc sinh", sau đó tiện tay vớ lấy một chai rượu trên bàn, đập thẳng lên đầu Đường Vĩ Diệp. Hắn ra tay hết sức hết

lực, vì vậy máu tươi cũng lập tức chảy xuống ròng ròng từ đỉnh đầu Đường Vĩ Diệp.

Do Thích Tự lao đi quá nhanh, Hứa Kính chưa kịp ngăn lại thì Đường Vĩ Diệp đã ôm đầu ngã quy xuống đất.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho hết hồn, nhưng vì thân phận đặc biệt của Thích Tự, không một ai dám lên đỡ Đường Vĩ Diệp, chỉ vây tới can ngăn, có người còn hô lớn tên của Thích Tự, bối rối giải thích: "Thích Tự! Mọi người chỉ đang đùa thôi!"

... Đùa? Đùa kiểu này?

Thích Tự chỉ thấy bên tai ồ ồ, cả người đều muốn nổ tung, lập tức quay ra tặng kẻ vừa phát ngôn "chỉ đang đùa" một đấm, khiến đối phương mới kịp "ối" một tiếng đã bị đánh bật về sau vài bước.

Đánh xong mới nhìn ra là Tư Hàng, Thích Tự cũng hơi sửng sốt. Thì ra bao nhiêu năm nay hắn vẫn chưa bao giờ bỏ qua cho Tư Hàng vì đã cướp robot Transformers của Thích Phong, chưa bao giờ hết khó chịu vì năm đó không đánh được một trận, trước giờ lại nể nang nên không ra tay, mãi đến khi tung ra một quyền vừa rồi, trong lòng mới như được nguôi ngoai.

Nhưng nhớ tới những gì đám cận vệ này vừa nói, máu trong người Thích Tự lại sôi lên sùng sục.

Hắn còn đang tính xuống tay tiếp, đã bị Hứa Kính kịp thời kéo lại rồi vội vàng khuyên nhủ: "Thích Tự! Đừng đánh nữa, bình tĩnh lại đi!"

Không ít người bên ngoài nghe thấy động tĩnh cũng vây xem, nhưng Thích Tự giống như một con báo đã bị chọc giận triệt để, có vẻ không nghe cũng chẳng thấy được gì khác.

Hai vệ sĩ đi theo Thích Tự cũng chạy tới, nhưng không phải tới để khuyên can, mà để đứng một trái một phải bên cạnh hắn như hộ pháp.

Lúc này mới có người nhớ ra, hoảng hốt nói: "Mau báo cảnh sát! Gọi xe cứu thương! Đường Vĩ Diệp hôn mê rồi! Đường Vĩ Diệp sắp chết rồi!"

"Đừng..." Tư Hàng đang bụm mũi cũng phải nín người kia lại, đau đớn nói, "Đầu là... người một nhà, đừng làm lớn chuyện..."

****

<Epilogue>

Tư Hàng: "Đừng manh động, người một nhà cả mà."

Thích Tụ: "Dè dặt ai một nhà với bây!?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ở trước mặt thì hay bắt nạt em vậy chứ Tụ nó thương Phong dữ à, từ bé đã chủ động theo ba để em đỡ khổ, biết em đơn thu ần nên mới hay bày ra trò giả danh thử nghiệm người theo đuổi em, thấy em gặp được một nửa chân thành như Lăng Khả mới yên tâm được phần nào. Tụ nó có thể nhịn nếu chỉ động đến mình, nhưng Đường súc sinh còn dám nhắm đến Phong nên mới bị táng cho ra bã như vậy lol Chưa bao giờ ủng hộ bạo lực, nhưng mình hoàn toàn có thể hiểu cho hành vi cục súc bồng bột của Tụ hôm nay.

Anw đọc vụ Hỉ Thước với B ồ Câu lại thấy sao mà giống một cặp phúc hắc quyết đấu nữa thế không biết =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 52: Vô Cùng Thoải Mái

Khoang mũi tràn ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, xung quanh lại vô cùng yên ắng.

Thích Tự mặt không biểu cảm nhìn bác sĩ bôi thuốc đỏ cho mình — vì đánh người, phần da sau đốt ngón tay của hắn cũng trầy hết.

"Được rồi, không còn gì khác nghiêm trọng." Bác sĩ xử lý vết thương cho hắn xong thì quay ra nói, "Cậu trai sau này cũng đừng kích động như vậy nữa..."

Nói xong liền đứng dậy ra ngoài, Hứa Kính đi vào hỏi: "Đỡ chưa?"

Thích Tự cúi đầu, nét mặt vẫn còn hơi u ám.

Sau khi sự việc xảy ra, Hứa Kính đã xử lý tất cả mọi chuyện nhanh nhất có thể, gọi hết người cần gọi, cũng đưa cả mấy người bị thương bọn hắn đến bệnh viện tư nhân này.

Nhìn Thích Tự trầm mặc mãi không thôi, Hứa Kính thở dài, an ủi hắn nói: "Đừng lo, không có chuyện gì lớn đâu. Đường Vĩ Diệp tỉnh lại rồi, hơi chấn động não một chút, nhưng bác sĩ bảo tỉnh dưỡng khoảng 10 ngày là khỏi thôi."

Thích Tự chỉ gật gật đầu.

Hứa Kính lại nói: "Anh vừa nói chuyện với đám bọn nó, hỏi muốn giải quyết thế nào, muốn liên lạc với người lớn trong nhà hay tự giải quyết đầu được..."

Thích Tự lãnh đạm hỏi: "Bọn hắn nói sao?"

"Nghe bảo liên lạc với người lớn cái là bọn nó bảo không cần ngay, chắc cũng chột dạ." Hứa Kính bất đắc dĩ cười cười, "Đầu là con nhà kinh doanh, hẳn cũng biết cân nhắc lợi-hại. Trong giới con nhà giàu của nước mình thì mấy vụ ẩu đả thế này như cơm bữa ấy mà."

Thích Tụ chậm rãi đứng dậy: "Đề em qua gặp bọn đó một chút."

"Em đi bây giờ?" Hứa Kính ngăn người, "Hết giận rồi à?"

"Tư Hàng có nói bọn em là "người một nhà" mà?" Thích Tụ nhếch miệng cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo y nguyên, "Dù gì cũng là do em ra tay trước, đám rồi thì giờ cũng phải xoa chứ?"

Hứa Kính: "..."

Thích Tụ được Hứa Kính dẫn đến phòng bệnh riêng của Tư Hàng.

Tư Hàng không bị thương nặng, chỉ bị hấn đấm cho chảy ít máu mũi, hiện tại đang ngồi dựa trên giường bệnh. Vết thương cũng đã được xử lý qua, mũi bị bít lại bằng hai cục bông, một bên mặt còn hơi sưng sưng đỏ đỏ.

Chu Lâm ngồi cạnh đó tán chuyện cùng, hiếm khi thấy Tư Hàng bị đánh nên còn không nhìn được mà cười trên nỗi đau của bạn. Cả hai đang nói chuyện gì đó rất chi là sôi nổi.

Nhưng vừa thấy Thích Tụ xuất hiện, phòng bệnh lập tức im phăng phắc.

Tư Hàng nhìn hấn chằm chằm, hiển nhiên vẫn còn ầm ức vì tự dưng bị tai bay vạ gió.

"Tư Hàng." Thích Tụ đến bên giường hấn, nhíu mày lại, nói với giọng vô cùng áy náy, "Vừa rồi anh nóng quá, vốn chỉ định đánh thẳng khốn Đường Vĩ Diệp thôi mà không ngờ lại đả thương cả cậu, nếu nhìn thấy là cậu thì anh chắc chắn đã không xuống tay rồi."

Tư Hàng: "..."

Thích Tụ nghiêng người qua, dùng bàn tay bị thương chạm lên vết sưng của Tư Hàng, lo lắng hỏi: "Có sao không?"

Tư Hàng rít lên vì đau: "Đừng đừng đừng đừng đừng đừng em fuq!"

Thích Tụ không nhin được mà bật cười.

Tư Hàng cá giận nói: "Cmn anh còn cười! Em đây bị mấy người hại cho đủ thảm r ồi!"

Thích Tụ kiên nhẫn giải thích: "Mấy cậu đùa anh thì thôi không nói, nhưng sao còn động đến cả em trai anh? Đúng lúc anh đi ngang qua nghe được lại chả điên máu? Đồi lại là cậu xem, nếu có người muốn động tay động chân với cậu, anh trai cậu có nhin được không?"

Tư Hàng né đi khỏi tay Thích Tụ, lần b ần nói: "Tình cảm của hai anh em em có được như nhà anh đâu, ảnh chỉ biết cho em ti ền, chứ có thêm lo cho em khối đấy..."

Ánh mắt Thích Tụ chợt lóe lên, chẳng trách Tư Hàng lại lòi ra trò đùa như thế...

Nói chuyện một lúc, thấy thái độ Tư Hàng đã hòa hoãn lại, Thích Tụ mới sang phòng Đường Vĩ Diệp ở bên cạnh.

Không khí trong phòng Đường Vĩ Diệp ngọt ngào hơn hẳn bên Tư Hàng, cũng có người đang ng ồi cùng hắn, nhưng không ai nói lời nào, một người lơ ngơ nằm đó, một người ng ồi cạnh cầm mặt vào điện thoại.

Dường như không nghĩ người kia lại tới gặp hắn, nên từ khi thấy Thích Tụ bước vào cửa, Đường Vĩ Diệp cứ nhìn đối phương chằm chằm, đ ầy nghi hoặc phần nọ ai oán và đủ loại cảm xúc khác.

Thích Tụ rảo bước tới, nhìn Đường Vĩ Diệp bị băng trắng đầu như xác ướp r ồi mỉa mai nói: "Sao, bị tôi đánh phát choáng r ồi à?"

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tụ tiến lại gần một chút, thấp giọng hỏi: "Hay là bị đánh xong mới tỉnh người ra?"

Thái độ của hắn đối với Đường Vĩ Diệp hoàn toàn không giống với Từ Hàng.

Đường Vĩ Diệp nhìn hắn, vẻ ai oán còn hơn cả phần nộ, cất giọng khàn khàn nói: "Thích Tụ..."

"Giả vờ đáng thương cũng vô ích thôi." Thích Tụ híp mắt lại, nở nụ cười nhạt uy hiếp nói, "Dám có mấy ý định kia nữa đi, rồi xem tôi còn đánh anh tiếp không?"

Đường Vĩ Diệp thấy Thích Tụ cười với mình mà như mất hồn, rõ ràng mình mới là người bị đánh, thế mà lại còn đi xin lỗi đối phương: "Cậu đừng nóng, lúc nãy ở bàn ăn bọn tôi chỉ nói đùa vậy thôi..."

Thích Tụ hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu bình tĩnh lại một chút: "Dưỡng thương cho tốt, hai ngày nữa sẽ quay lại xem anh thế nào."

Trong mắt Đường Vĩ Diệp bỗng lóe lên tia hi vọng, hắn luống cuống chống người ngẩng dậy, dăm dăm nhìn theo bóng lưng Thích Tụ rời đi mà hỏi: "Cậu có thể... unblock tôi được không?"

Thích Tụ hơi khựng lại bước chân, nhưng không buồn ngoái đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi phòng bệnh, Thích Tụ trông thấy Hứa Kính và Từ Nhất Chu đang nói chuyện bên khu nghỉ riêng, cũng đi tới chào hỏi: "Thư kí Từ."

Từ Nhất Chu nhìn hắn mà có chút cạ lời: "Hồi tối tôi mới đi ra ngoài có tí thôi mà chưa gì các cậu đã kịp đánh nhau rồi?"

Thích Tụ: "Do tôi kích động quá."

Từ Nhất Chu thở dài: "Giám đốc Hứa có giải thích với tôi rồi, đám Tư Hàng vẫn còn trẻ con lắm, nhiều khi không biết giữ miệng giữ gì cả, cậu đừng chấp vặt mấy đứa đấy."

"Xin lỗi, về sau tôi sẽ kiềm chế hơn." Thích Tụ chìa tay ra, "Làm phiền anh rồi."

Từ Nhất Chu cũng bắt lấy tay hắn: "Không sao không sao, ngày nào tôi chả chạy theo dọn dẹp cho bọn này, cũng quen rồi..."

Hứa Kính nói: "Vừa rồi anh có bảo thư kí Từ rồi, chúng ta sẽ trả tiền viện phí với thuốc men cho nhóm Tư Hàng."

Thích Tụ: "Cũng nên như vậy."

Sau khi tạm biệt Từ Nhất Chu, hai người cũng rời khỏi bệnh viện.

Nháo nhào một trận, thế mà cũng hết hai tiếng.

Hứa Kính gọi xe, đi về khách sạn thả Thích Tụ trước. Đến khi lên xe, hắn mới cảm thán một câu: "Quen nhau bao nhiêu năm nay mà giờ anh mới thấy cậu sừng cò xông ra đánh người như thế đấy."

Thích Tụ: "..."

Hứa Kính quay ra nhìn hắn, cười hỏi: "Cho phỏng vấn chút, cảm giác đánh nhau thế nào?"

Thích Tụ nhắm mắt, tua lại một màn ở nhà hàng hồi hai tiếng trước trong đầu.

Do lúc đánh người dùng sức thái quá, đến giờ cơ bắp cánh tay phải của hắn vẫn còn co rút, chỗ rách da trên mu bàn tay cũng rất không thôi.

Nhưng lúc đó hắn không hề sợ hãi, ngược lại chỉ thấy hưng phấn—Dẫu biết bạo lực là sai, mà giờ phút ấy, hắn như giải phóng được tất cả kiềm chế tích tụ trong người bấy lâu nay, cảm giác vô cùng thoải mái...

Thích Tụ mở mắt, thấp giọng nói ra mấy chữ: "Rất sướng khoái."

Hứa Kính: "..."

Nhưng ánh mắt hắn lúc này đã tỉnh táo: "Yên tâm, lần sau em sẽ không như vậy."

Thích Tụ đã bình tĩnh lại từ lúc được bồi thuốc hồi nãy.

Cảm giác được phát tiết đã đời như vậy thì thoải mái thật, nhưng phát tiết xong lại có quá nhiều vấn đề phải lo—hôm nay may mà là Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp, may mà Đường Vĩ Diệp đã tỉnh, may mà hắn không làm lớn chuyện... may mà, hắn là con trai của Thích Nguyên Thành.

Nếu là ai khác, đổi thành đối tượng đánh nhau khác, hắn mà lại mất kiểm soát thế nữa, hậu quả chắc chắn không dễ gì mà thu dọn như hôm nay.

Mà nói đi cũng phải nói lại, đây là hắn đã còn không nhận được mà lợi dụng thiện cảm của Tư Hàng với mình, lợi dụng tình cảm của Đường Vĩ Diệp với mình để làm dịu chuyện đi rồi.

Tiền tài, tình cảm, thời gian—cái giá của một giây bốc đồng cũng quá nhiều rồi.

Ở trong lòng, Thích Tụ một lần nữa nhắc nhở bản thân tuyệt đối không thể phạm lại sai lầm tương tự.

Hắn mong mình có thể trở thành người đàn ông trưởng thành điềm tĩnh và khôn ngoan như Phó Diên Thăng, chứ không phải một phần tử bạo lực.

Hứa Kính nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên nói: "Anh cứ tưởng mình hiểu cậu lắm, nhưng vừa rồi mới phát hiện, mình chả hiểu cậu là bao."

Thích Tụ còn định nói gì đó, xe đã đỗ lại trước cửa khách sạn.

"À." Hứa Kính lấy điện thoại từ trong túi ra đưa hắn, "Lúc đánh nhau cậu làm rơi này."

Thích Tụ nhận lấy rồi cảm ơn, lại thấy Hứa Kính nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, nếu thấy không khỏe thì xin nghỉ đi, đừng đến công ti."

Thích Tụ cũng ừ một tiếng: "Anh cũng về nghỉ đi."

Mở cửa xuống xe, vừa vào khách sạn, Thích Tụ lại thấy Phó Diên Thăng đang ngồi nói chuyện với Thích Phong ở khu sofa đại sảnh.

Phó Diên Thăng cũng trông thấy lúc Thích Tụ bước vào, bèn đứng dậy đi tới chỗ hắn.

"Sao gọi cậu mãi mà không được vậy?" Người kia vừa đến liền hỏi.

Thích Tụ hơi sửng sốt lấy điện thoại ra, không thấy gì trên màn hình, nhưng mở nhật kí cuộc gọi mới thấy năm cuộc gọi nhớ, đều là của Phó Diên Thăng, đều trong khoảng hai tiếng lộn xộn vừa rồi.

Kì vậy, thấy có cuộc gọi của Phó Diên Thăng mà sao Hứa Kính không nói cho hắn?

"Nãy không cầm điện thoại nên không thấy." Thích Tụ giải thích một câu, cũng không để ý lắm, cất điện thoại rồi hỏi hai người kia, "Sao hai người đều ở đây vậy?"

Thích Phong vội vàng giải thích: "Em vừa tới thôi, thấy anh Phó ngồi đây, ra hỏi thì mới biết là anh ấy đang đợi anh."

Thích Tụ: "Anh đưa cho em thẻ phòng rồi mà?"

Thích Phong lúng túng nói: "Em cũng hỏi anh ấy có muốn lên phòng chờ không rồi, nhưng tại không có anh trên đấy, anh ấy bảo lên với mình em thì không tiện."

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ phát phát tay với Thích Phong: "Em lên trước đi, anh nói chuyện một lát rồi lên sau."

Thích Phong ờ một tiếng, lại liếc liếc Phó Diên Thăng. Ánh mắt hai người đụng nhau, cũng như đang th ần l ặng trao đổi gì đó.

Đợi Thích Phong đi r ồi, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Muộn r ồi mà còn tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Phó Diên Thăng nhú m ảy nhìn vết thương trên tay h ắn: "Từ Nhất Chu kể là cậu đánh nhau, bị thương, còn phải vào bệnh viện... Có chuyện gì à? Cậu mà cũng ầu đ ả hả?"

Thích Tự tí n ữa thì quên Phó Diên Thăng là bạn với Từ Nhất Chu, nhưng lại m ơ h ồ cảm thấy rõ kì, sao chuyện gì Từ Nhất Chu cũng nói cho Phó Diên Thăng th ế?

"Vết thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại." Thích Tự gi ơ ra cho đối phương nhìn qua, nhú m ảy nói, "Anh đến chỉ vì chuyện này thôi à?"

"Anh ta kể nghe như kinh l ắm ấy, gọi cậu thì không được nên hơi lo." Phó Diên Thăng đánh giá h ắn từ trên xuống dưới một lượt, "Nhưng có vẻ cậu cũng không sứt mi ếng thịt hay đứt c ọng tóc nào... Được r ồi, không sao thì tôi v ề đây."

Thấy Phó Diên Thăng định đi, Thích Tự bèn gọi lại: "Anh... chỉ đến gặp tôi th ế thôi à?"

"Chứ không thì sao?" Phó Diên Thăng gi ơ tay nhìn đ ồng hồ, "Giờ đã hơn 12h, tôi ng ồi đợi cậu g ần hai tiếng r ồi, mai còn phải đi làm n ữa."

"À..." Thấy đối phương bảo đã đợi mình t ận hai tiếng, không hiểu sao Thích Tự lại vui vui, "Giờ cũng muộn r ồi, không mời anh lên n ữa, tối mai đi ăn nh ế?"

Phó Diên Thăng g ật đ ầu: "Được, có gì mai liên lạc."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng rời đi xong li ền v ề phòng. Thấy h ắn, Thích Phong cũng hỏi m ấy câu v ề chuyện đánh nhau bị thương, h ắn là được Phó Diên Thăng kể cho từ lúc ở dưới nhà.

Thích Tự chỉ nói qua loa vài câu, cũng không muốn kể lại nội tình. Có đi đâu nhớ lại lúc em trai đối mặt với Phó Diên Thăng hồi này, hẳn không khỏi sinh nghi, bèn nhìn Thích Phong chăm chăm, nói: "Thích Phong, anh có chuyện hỏi em đây."

****

<Epilogue>

Một—

Tư Hàng: "Đệt đệt đệt Chu Lâm cậu có thấy ánh mắt Thích Tự nhìn tôi vừa rồi không? Ngay cả anh ruột còn chưa bao giờ nhìn tôi ôn nhu đến vậy! Chẳng lẽ anh ấy hiểm độc thế?"

Chu Lâm *há hốc miệng*: "Vừa rồi cậu còn hưởng thụ thế cơ mà..."

Tần Hàn *há hốc miệng*: "Chắc chắn là Đường Vĩ Diệp ăn đánh đến hỏng não rồi, bị tấn cho thiếu đi đầu sút đầu mẻ trán ra mà còn đi xin lỗi tên đánh mình!?"

Hứa Kính *há hốc miệng*: "Cậu em đơn thuần mình từng nuôi lớn đã trở nên tà ác như vậy từ bao giờ?"

Hai—

Thích Tự: "Thích Phong, ra đây anh hỏi."

Thích Phong: "Thôi xong, qua được mừng một cũng không trốn nổi ngày rằm." (~kiểu gì cũng chết)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 53: Hẳn Đúng Là Ngu

"...Sao đây?" Thích Phong bỗng thấy đầy mùi nguy hiểm.

"Nãy ở dưới nhà, em với Phó Diên Thăng nói chuyện gì?"

"Có gì đâu, đã bảo là em cũng vừa về mà..." Thích Phong chợt dạ vào là phản ứng lại càng mất tự nhiên, chọc cho radar của Thích Tự rú lên mãnh liệt.

—Quá mờ ám!

Hắn nghĩ đến một khả năng, đột nhiên híp mắt lại: "Trước đây em từng gặp anh ta rồi phải không?"

Thích Phong: "Đâu ra..."

Thấy em trai cup mắt né tránh, Thích Tự mới khẳng định được: "Rõ ràng là gặp rồi!"

Thích Phong: "!?"

Thích Tự trợn mắt nói: "Em ra đây! Thành thật khai báo mau lên!"

Thích Phong vừa giả ngu tiếp, vừa yếu ớt lùi về phía sau: "Khai cái gì? Em thật sự không..."

Còn dám tránh? Thích Tự trực tiếp nhào tới, túm lại Thích Phong bằng bàn tay đang bôi đầy thuốc đỏ của mình!

"Đừng...!!!" Nhìn mu bàn tay chói mắt của anh trai, Thích Phong chỉ sợ mình vừa phản kháng sẽ làm đối phương bị thương, đành vội vàng nhận

thua, "Đừng manh động đừng manh động! Em nói mà!"

...

Nửa tiếng sau đó, Thích Phong kể lại toàn bộ quá trình tiếp xúc với Phó Diên Thăng của mình—từ lần đầu tiên được đối phương gửi lời mời kết bạn trên Wechat, đến lần gặp mặt ở cảng Tỉnh Nguyệt, có một chút hiểu lầm, sau đó cho đối phương Wechat của Thích Tự, rồi cả lần ở trước cửa ra vào hôm trước—kể lại bằng hết!

Nhìn vẻ mặt vô tội của em trai, Thích Tự lại chỉ muốn tần cho một trận bổ tức.

Hắn nghiến răng xác nhận lại một vài chi tiết với đối phương: "Cho nên sau khi anh rời khỏi Hải Thành hai tháng tư năm ngoái, anh ta đã add em rồi?"

Thích Phong: "Em không accept..."

Thích Tự: "Anh ta có gọi điện cho em không?"

Thích Phong: "Có một lần, bảo anh với anh ấy từng hôn nhau ở quán bar, nên em block luôn..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhíu mày: "Tháng năm lại gặp anh ta ở cảng Tỉnh Nguyệt?"

Thích Phong khua tay nói: "Lúc đấy anh ấy vẫn chưa nhận ra, chắc thấy em đi với Lăng Khả nên tưởng là anh "ngoại tình"."

Thích Tự: "..."

—Ngoại cái đầu em! Ông đây với hắn đã có cái gì đâu?

Thích Tự: "Thế rồi em khai hết tên tuổi số điện thoại của anh ra?"

"Phải." Thích Phong vẫn gân cổ tìm cớ cho mình, "Nhưng anh đâu thể trách em, rõ ràng là tại anh mạo danh em trước mà!?"

Thích Tự hừ lạnh một tiếng, hỏi tiếp: "Sau đó thì không gặp lại nữa à?"

Thích Phong: "Đến tận tối hôm trước mới gặp..."

Thích Tự: "Thế h ồi nãy dưới nhà thì sao?"

Thích Phong: "Ảnh hỏi em đã bị anh phát hiện chưa, xong em bảo chưa."

Thích Tự: "..."

Nhìn vẻ mặt âm tr ầm của anh trai, Thích Phong mới cảm thấy rõ ràng là mình đã bị họ Phó kia lừa đảo, người kia còn nói anh hẳn sẽ đổ mặt nhận sai vì đã giả danh hẳn kia mà... Có cái r ắc! Cha nội ấy không những không nhận sai, mà còn đang tra khảo hẳn như đúng r ồi đây này!

Nhưng nghĩ đến chuyện chính mình đã giúp người ngoài lừa anh trai, Thích Phong cũng thấy hổ thẹn, cho nên tức mà không dám ho he gì.

Chỉ là hẳn không khỏi tò mò: "Anh, rốt cục quan hệ của anh với anh Phó là thế nào vậy? Sao hai người lại hôn nhau ở bar? Chẳng lẽ anh cũng..."

"Em chưa chơi Truth or Dare bao giờ à!?" Thích Tự trừng mắt lườm em trai, "Hôn thế mà cũng tính?"

Thích Phong: "À..."

Thì ra chỉ là chơi! Chẳng trách anh hẳn không muốn nhận...

Cho nên là hẳn đã hiểu l ầm anh hai? Chứ thật ra chỉ có mỗi họ Phó kia nhớ mãi không quên, theo mãi không bỏ?

Cũng phải, với ngoại hình của hai anh em hẳn thì chuyện này không lạ...

Thích Tụ nhíu mày: "Sao em lại gọi anh ta là anh Phó?"

Thích Phong: "Hồi này em gọi thầy Phó, nhưng anh nói mình không phải thầy của em, nên bảo em gọi như vậy."

Thích Tụ hừ nhẹ trong lòng, lại hỏi: "Còn giấu anh chuyện gì nữa không?"

Thích Phong giơ cả hai tay lên: "Có đâu! Em khai hết cho anh rồi mà!"

Thấy bộ dạng em trai không còn chột dạ nữa, Thích Tụ rốt cục mới tin, nói: "Coi như em biết đường ngay thật, anh không tính sổ nữa... Hơn 1h rồi, mai còn đi làm thay anh đấy, mau ngủ đi."

Thích Phong hơi sững sốt, nhìn nhìn vết thương của anh hỏi: "Em vẫn ngủ giường à?"

Thích Tụ rộng lượng phát tay: "Anh vẫn còn việc bận, em ngủ trước đi." Sau đó nhớ ra, lại căn dặn Thích Phong, "Mà này, lần sau đến chỗ anh thì nhớ báo trước, thời gian này đừng xuất hiện công khai cùng nhau."

Thích Phong: "Ờ..."

Chờ Thích Phong đi ngủ rồi, Thích Tụ mới rót cho mình ít rượu, ngồi một mình ngoài sofa phòng khách, vừa uống vừa cẩn thận xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện một lượt.

Thì ra Phó Diên Thăng đã biết mình lừa anh ta từ tháng năm năm ngoái...

Ngay từ đầu anh ta đã biết mình là ai!

Nhưng mà kì, tại sao có Wechat của hắn từ Thích Phong rồi mà anh ta không add luôn từ lúc đấy?

...

Phải rồi, mình đã lừa anh ta một lần, có add thì nhất định sẽ lại bị từ chối—Người kia đoán được khả năng thành công bằng con đường này không cao, cho nên mới đổi phương thức tiếp cận mình.

Nếu hắn tra ra được thân phận của mình, thì sẽ biết về quan hệ giữa hai nhà Thích - Từ...

Từ Nhất Chu?

Nhưng làm sao Phó Diên Thăng lại biết hắn sẽ cần hỗ trợ phân tích báo cáo tài chính? Từ Hàng với hắn cũng đã bao nhiêu năm không gặp, chưa kể nhớ hắn cũng chỉ là một cậu ấm giống như Từ Hàng thì sao? Nhớ như hắn không có hứng thú gì với tài hoa của Phó Diên Thăng thì thế nào?

Không...

Với thân phận của bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ cần đến một nhân tài như vậy, có không phải thế thì cũng là một người hỗ trợ trong công việc, một thư kí toàn năng như Từ Nhất Chu.

Phó Diên Thăng chắc chắn mình sẽ thấy hứng thú với anh ta!

Nhớ tới cái báo cáo sơ bộ 5000NDT mà đối phương làm cho hắn, tới danh sách dịch vụ người kia gửi hắn xem, bản hợp đồng đặc biệt kí với hắn, còn nói cái gì mà "Chỉ mỗi cậu thôi đấy", Thích Tự lại muốn cười phá lên, cười nhạo bản thân cứ thế chui thẳng vào rọ của đối phương, chui đến quên cả trời đất mà còn tưởng là mình được hời lắm!

Hắn đúng là ngu.

Chưa kể trong những cuộc hội thoại hàng ngày, người kia còn cố ý trêu hắn là dạng thư sinh yếu ớt, lừa hắn nói ra cân nặng chiêu cao của mình, rồi cả lần đầu tiên hẹn gặp khi hắn về nước, còn vờ vịt hỏi hắn có biết uống rượu, có biết Skyline ở đâu hay không...

...FUC*.

Thế mà lúc trước hắn còn tìm đủ cố biện hộ cho đối phương rằng đây chỉ là trùng hợp, rằng Phó Diên Thăng sẽ không đời nào kì công như vậy chỉ vì mình...

Quá ngu!

Nếu như họ Phó kia ở đây lúc này, hắn nhất định sẽ cho người kia đóng [Tuzki lắc diên cu ờng] bản người trong 10 phút mới thôi!

Nhưng Thích Tự vẫn thấy quá khó tin—người này bỏ ra mười sáu tháng, gần năm trăm ngày ròng rã, lòng vòng như vậy thật sự chỉ để bầy hắn?

Đã thế thì sao khi được ba mời về kèm cặp mình, Phó Diên Thăng còn không đáp ứng luôn!

Là làm giá, hay là lấy lùi làm tiến?

...

Nhưng bất luận là cái gì, Thích Tự cũng không thể không thừa nhận—Phó Diên Thăng đã thành công.

Thậm chí sau khi biết tất cả đầu là sắp đặt của người kia, Thích Tự lại chỉ càng thêm khâm phục đối phương!

Người đàn ông này thật sự quá kiên nhẫn, quá tinh tế...

Chưa kể, chắc chắn Phó Diên Thăng cũng biết Thích Phong sẽ sớm khai thật với mình, dù sao hai bọn họ mới là anh em ruột, Thích Phong cũng đâu thể ruột bỏ ra da bọc vào mãi thế được?

Có khi chính lời anh ta nói với Thích Phong dưới sảnh khách sạn hồi nãy, cũng là ám chỉ em trai nên thẳng thắn với mình đi?

Nhưng chẳng lẽ người kia không sợ một khi biết được chân tướng, hắn sẽ thẹn quá hóa giận mà chặn luôn đối phương sao?

Khoan đã...

Thích Tụ chợt nhớ đi đâu Phó Diên Thăng từng nói với hắn trong bữa ăn lẩu cá.

—Còn nửa tháng nữa, tôi nghĩ là với đầu óc của cậu thì sẽ phát hiện ra thôi.

"Ha..." Đến lúc này thì Thích Tụ đã thực sự cười ra tiếng.

Cái gì mà "để cậu tự nhận ra", "sẽ không cưỡng ép cậu" chứ, rõ ràng là người này đã ám chỉ đủ mọi đường để mình nhận ra thứ anh ta muốn là gì!

Có khi chính từ lần đầu tiên bôi thuốc mỡ cho hắn, đối phương đã bắt đầu tấn công rồi cũng nên!

Vậy mà hắn còn ngu ngốc cho rằng mình tự phát hiện ra!

Được lắm, Phó Diên Thăng.

Anh được lắm.

Thích Tụ nhắm đi nhắm lại tên của đối phương trong đầu, mỉm cười đứng dậy.

Người đàn ông này, quả thật rất được...

*

Sáng hôm sau, Thích Phong lại bị anh trai đánh thức.

Lúc ăn sáng, Thích Tụ có dặn hắn: "À phải rồi, lần sau mà Phó Diên Thăng hỏi em đã khai thật với anh hay chưa, nhớ nói "chưa" đấy, rõ chưa?"

Thích Phong không khỏi sửng sốt: "Anh, hai người rốt cục đang làm cái gì vậy?"

Thích Tự liếc hẩn: "Hỏi nhiều thế làm gì, cứ biết làm theo đi. Ăn rồi rồi hả, xong rồi thì xuống đi, chắc thư kí Trình đã chờ sẵn ở dưới rồi đấy."

Thích Phong: "..."

... Hẩn khổ quá mà!

8h50 đến công ti, vì không được ngủ đủ giấc, lúc qua cửa Thích Phong không nhận được mà ngáp một cái.

"Thích tổng, tối qua ngủ không ngon sao? Ngài có muốn một li panna cotta cafe không?" Quách Xảo nhiệt tình hỏi.

Cô nàng này còn biết làm panna cotta cafe? Thích Phong tò mò tiến lại gần.

Quách Xảo lập tức đưa cho hẩn một cốc, giải thích: "Tôi làm bằng sữa tươi với cafe tự xay đấy, vừa bỏ ra khỏi tủ lạnh hơi lạnh thôi, còn mới lắm."

Thích Phong nhìn qua một loạt, thấy trên đó còn có cả màu xanh, màu ngà, màu sữa trứng... la liệt năm sáu cốc, nhìn mà thèm.

"Mấy cốc này... là vị gì?" Hẩn hỏi.

Hai mắt Quách Xảo sáng rực lên, nhiệt tình giới thiệu từng cái một: "Đây là matcha, sữa dừa, sữa đặc,... Vị sữa đặc cũng rất ngon, Thích tổng cũng thử một cốc luôn nhé?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc của cô nàng kia, Thích Phong mới chợt nhớ ra mình đang phải cosplay tổng tài bá đạo, vội vàng lùi lại phía sau một bước rồi nghiêm mặt nói: "Một thôi, là đủ rồi."

Nói xong cũng giữ nguyên vẻ nghiêm nghị rời đi.

Vào đến văn phòng rồi, Thích Phong mới bóc thìa nhựa nhỏ được cô nàng kia cho ra, một múc bỏ vào miệng... Má, ngon vậy!

Ngẩng đầu lên đã thấy Ngô Song ngây người nhìn mình chăm chăm, Thích Phong mới vội lên tiếng chào hỏi: "Chào anh."

Ngô Song: "...Chào Thích tổng."

Thích Phong nhìn thấy trên tay Ngô Song cũng đang cầm một cốc panna cotta màu hồng, không nhận được mà hỏi: "Của anh là vị gì vậy?"

Ngô Song: "Đào, vị đào."

Thích Phong ồ một tiếng rồi nghiêm trang ngẫm về chỗ của anh hẳn... nghĩ bụng, vị đào của Ngô Song trông cũng có vẻ ngon ghê, để cuối tuần ra siêu thị mà có thì mua cho Lăng Khả ăn thử ta?

Ban ngày, Thích Tự dành thời gian đến bệnh viện gặp Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp.

Thực chất Tư Hàng không cần phải nằm viện, nhưng vết sưng trên mặt có chút khó nhìn, hẳn sợ ra ngoài gặp ai lại mất mặt, vì vậy cũng dứt khoát "dưỡng bệnh" trong phòng VIP của bệnh viện.

Thích Tự mua một bó hoa tươi cho hai bọn họ, cùng một ít món quà nhỏ khác, đến nơi thì qua gặp Tư Hàng trước.

Hàn huyền vài câu xong, Thích Tự chợt hỏi hẳn: "À phải rồi Tư Hàng, anh hỏi chút, sao hồi hè năm ngoái cậu lại nghĩ đến chuyện sang Mỹ vậy?"

****

<Epilogue>

Một—

Hai anh em đối mặt mở lòng nói chuyện.

Thích Phong: "Anh, chẳng lẽ anh cũng..."

Thích Tự: "Không được hỏi! Không phải!"

Thích Phong: "...???"

Hai—

Thích Tự: "Coi như em biết đường ngay thật, lần này anh không tính số, nhưng còn dám bán đứng anh cho người ngoài một lần nữa thì đừng trách anh vô tình!"

Thích Phong: "Anh tính làm gì?→_→"

Thích Tự cười gian: "Trời Lãng Khả lại cường bạo, giờ mình giống nhau mà, đảm bảo cậu ấy sẽ không kháng cự đâu."

Thích Phong *hốt hên nhớ lại màn cosplay đêm qua*: "Anh cứ như ma thế! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 54: Chung Cư Lâm Uyên

"Vụ đi Mĩ á?" Tư Hàng hơi ngần ngừ, vô thức nói, "Thì để đưa hội Tiêu Dã đi thi đấu mà."

"Chỉ vì đưa Tiêu Dã đi thi đấu thôi á? Nhưng hồi sang đó, hàng ngày cũng có thấy cậu xem Tiêu Dã chơi đâu." Thích Tụ nói đùa, "Không phải chỉ vì muốn sang gặp anh đấy chứ?"

Thích Tụ đã cẩn thận phân tích vấn đề này — Tư Hàng không hiểu mấy về nước Mĩ, tiếng Anh cũng còn chả sõi, năm ngoái đến Seattle cùng cả một đám người mà vẫn không khác gì con rối, ngoài việc hỏi Từ Nhất Chu đi chơi đâu tiếp thì dường như chẳng có mục đích gì rõ ràng.

Tư Hàng nghe vậy thì vỗ cánh tay Thích Tụ một cái, trừng mắt: "Anh tự sướng nó vừa thôi!"

"Cậu nghĩ là anh muốn thế đấy à?" Thích Tụ cười khẩy, "Năm ngoái mà không gặp cậu thì anh đã chẳng dính phải đám người kia... Nhớ giám đốc Hứa mà anh đi cùng hôm qua không? Thấy anh ầu ẩu với mấy cậu mà anh ấy còn hết hồn, từ hồi 9 tuổi đến giờ anh có đánh nhau bao giờ đâu, tại các cậu nên mới phá giới đấy."

Lời này của Thích Tụ rõ ràng là đang oán trách, nhưng vào tai Tư Hàng lại trở nên thật... thân cận, giống như sau một trận hôm qua, bọn hắn cũng đã kéo được quý công tử cao cao tại thượng ngày nào xuống vũng bùn cùng mình.

Tư Hàng nghĩ bụng, chẳng trách bị đấm cho một cú xong mà hắn lại càng có thiện cảm với Thích Tụ hơn.

Đó là bởi vì trước giờ, đối phương vẫn luôn giữ vẻ thanh cao đoan chính, có đi cùng thì cũng duy trì khoảng cách, giống như rất khinh thường mấy trò bậy bạ của bọn hắn. Nhưng hiện tại đã không còn như vậy, hắn nhìn Thích Tự mà vui vẻ nghĩ—người mà ba hắn suốt ngày tâng bốc lên tận mây xanh này, kích động lên thì cũng sẽ gây chuyện như ai thôi.

"Nói chỉ vì sang gặp anh thì hơi quá." Tư Hàng gật gù đắc ý nói, "Nhưng anh cũng là một yếu tố quan trọng dẫn đến chuyển xuất ngoại của em."

Thích Tự nhú mày: "Tại sao?"

"Thì chiến đội của em vào bán kết, xong Từ Nhất Chu hỏi em có muốn sang xem không, vì dù sao em cũng là ông chủ mà. Có đi đâu ba em ghét nhất cái thói chơi bời của em, em mà lấy lý do sang xem thi đấu thì còn lâu mới được đồng ý." Tư Hàng cười nói, "Rồi Từ Nhất Chu mới bày chiêu cho em— tại ngày nào ba em cũng ra rả về anh ở nhà, nên anh ta bảo cứ lấy lý do sang "gặp anh" là kiểu gì cũng hiệu quả."

Thích Tự híp mắt—Quả nhiên là Từ Nhất Chu!

"Công ti game kia của cậu thế nào rồi?" Thích Tự bình tĩnh nói lảng sang chuyện khác.

"Hầy, cũng nhàn nhàn thôi, năm nay thành tích không tốt lắm, nói chung là chán..." Tư Hàng thờ ơ nói.

...Chán?

Không hiểu sao, Thích Tự bỗng nhớ lại lời nói và ánh mắt đờ đẫn nhìn ra xa xăm của Tiêu Dã, trên sân thượng khách sạn ở Seattle hồi năm ngoái.

Có thể đối với Tư Hàng, đây chỉ là một trò chơi đã chán, nhưng đối với người khác, lại chính là ước mơ đang ngày ngày bị hao mòn.

Thích Tụ không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng tạm thời, những chuyện này cũng không đến lượt hắn quản. Hắn ngừng nghĩ ngợi, đứng dậy nói: "Vây thôi, nghỉ ngơi đi, anh qua gặp Đường Diệp Vĩ cái r ồi về đây."

Tư Hàng cười xấu xa: "Anh mà còn qua đó, cẩn thận anh ta không dứt tình được đâu!"

Thích Tụ sừng sốt, nói: "Cũng đúng, vậy thôi anh khỏi qua, có gặp anh ta thì chào hộ anh một tiếng."

Tư Hàng: "...???"

*

Buổi chiều, Thích Tụ về khách sạn xử lý một ít sự vụ đi đầu tra.

Sau khi thuận lợi thuê được một căn biệt thự, nhóm của phóng viên Dương đã bắt đầu tiến hành thu thập chứng cứ Khâu Như Tùng làm lậu; bên Vệ Thiên Thụy đã lần ra nhà máy in nhãn mác cho AiWei và xác định được số lượng nhãn mác làm cho bên đó, ngày hôm qua còn tới xưởng cung cấp vải cho MeiWei theo chỉ dẫn của Thích Tụ để tìm thêm đầu mối.

Đồng thời, nhóm đi đầu tra chuyên nghiệp được Thích Nguyên Thành ủy thác cũng đã liên lạc với Thích Tụ—bọn họ chủ yếu phụ trách giám sát lượng tiêu thụ, truy cập và hoạt động kinh doanh online của AiWei để xác định được thực trạng vận hành bên trong.

Tốc độ đi đầu tra tuy có hơi chậm chạp, nhưng tất cả đều đang đi đúng theo tiến trình.

Gần giờ tan làm, Thích Tụ gửi cho Phó Diên Thăng một tin: "Không nghĩ ra tối nên ăn gì, anh quyết nhé?"

F1S: "Muốn qua nhà tôi không?"

Thích Tụ: "Chung cư Lâm Uyên à?"

Đó là địa chỉ đối phương từng gửi đề Thích Tụ qua đón đi Ninh Thành, hẳn vẫn còn nhớ rõ.

F1S: "Ăn ở ngoài nhiều cũng chán, để tôi nấu mời cậu một bữa."

Thích Tụ hơi hơi rung động: "Anh còn biết nấu ăn?"

F1S: "Biết."

Tụ: "Được đấy, mấy giờ tôi qua chỗ anh đây?"

F1S: "Sau 7h là được, tùy cậu."

Nói chuyện với Phó Diên Thăng xong, Thích Tụ cũng đánh tiếng bảo Thích Phong tan làm thì cứ tự ăn tối, rồi gọi nhờ Vương Mãnh chuẩn bị cho mình một ít quà đến làm khách. Chờ đến 6h50, hẳn sửa soạn xong xuống nhà.

Chạy xe từ khách sạn Holiday tới chung cư Lâm Uyên mất đúng 10 phút, Thích Tụ nhắn cho người kia một tin báo đã đến. Sau khi nhận được xác nhận từ chủ nhà, bảo vệ liền mở cửa cho Vương Mãnh đi qua. Xe chạy một mạch đến dưới tòa nhà của Phó Diên Thăng.

Thích Tụ vừa xuống xe, đã trông thấy Phó Diên Thăng đang đi ra.

Người kia sải bước qua sảnh vào sáng choang đón hẳn, lúc quẹt thẻ mở cửa mới liếc thấy thứ hẳn mang theo, hỏi: "Sao lại xách theo cả giỏ hoa quả thế này?"

"Tôi nhờ vệ sĩ mua..." Thích Tụ cũng hơi cạn lời, có vẻ đây là thứ duy nhất Vương Mãnh nghĩ được ra để làm quà.

"Đưa tôi cầnn cho." Phó Diên Thăng cũng không khách khí, chủ động nhận lấy giỏ quả siêu bự kia rồi dẫn hẳn lên nhà.

Thang máy dừng ở tầng 19, vào đến nhà, Phó Diên Thăng chỉ hẳn ra phòng khách: "Cậu ng ẩ một lát đi, tôi cũng vừa mới về, còn chưa bắt đầu nấu."

Thích Tự: "Ồ..."

Từ nhỏ đã được dạy đến nhà người khác thì không được ngó nghiêng tọc mạch, nhưng thực sự Thích Tự quá tò mò về Phó Diên Thăng, không nhịn nổi mà hỏi ngay trước cửa ra vào: "Tham quan nhà một chút được không?"

Phó Diên Thăng: "Cứ việc."

Thích Tự hơi nhướn mày, vô cùng hài lòng với câu trả lời này.

"Tôi đi thay quần áo cái đã." Phó Diên Thăng nói xong liền đi vào phòng ngủ.

Thích Tự đặt chân lên sàn gỗ sồi đen sạch bong sáng bóng, đảo mắt một vòng.

Căn phòng được trang trí theo phong cách lãnh đạm và tông màu xanh xám chủ đạo, khá nhất quán với tính cách của Phó Diên Thăng, chỉ có đèn hơi trổng, cũng hơi sạch sẽ quá mức.

Hắn đi vào phòng khách, nhìn qua một lượt đồ trưng bày nho nhỏ trên kệ. Không bao lâu sau, Phó Diên Thăng thay xong quần áo cũng đi ra, hỏi hắn: "Đang nhìn gì vậy?"

Thích Tự quay đầu lại, thấy đối phương đã đổi sang áo phông đen cùng quần dài dáng ôm, khác với phong thái tinh anh lúc mặc sơmi Âu phục đi làm, lúc này nhìn vừa bảnh bao lại thoải mái, không khác gì một đàn anh nhả nhặn trong trường.

Thích Tự hắng giọng, nhìn lại về phía một chiếc xe ngựa nhỏ bằng đồng trên kệ trang trí, hỏi: "Cái này anh mua ở đâu vậy?"

"Không phải tôi mua." Phó Diên Thăng lững thững hướng ra bếp, đưa lưng về phía hắn nói: "Công ti trang trí nhà bày lên đấy."

Thích Tự: "..."

Chả trách hẳn lại thấy nơi này không giống nhà, mà như một phòng trưng bày thương mại.

"Nhà anh ở mà không tự trang trí một chút à?" Đã không phải Phó Diên Thăng mua, hẳn cũng không buồn nhìn nữa mà chậm rãi đi ra chỗ đối phương, mở miệng trêu chọc, "Sao tùy tiện thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không chú trọng mấy chỗ đó lắm."

Thích Tự nhún mày: "Vậy anh chú trọng chỗ nào?"

Phó Diên Thăng thấy hẳn đi tới, hơi quay người ra, nói: "Giường."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng: "Phần lớn thời gian tôi đều ở ngoài mà, bình thường về đây cũng chỉ ngủ một giấc, giường dễ chịu là được rồi."

Trên bàn bếp đã la liệt một đống nguyên liệu nấu ăn tươi mới. Phó Diên Thăng rửa tay rồi xếp chúng theo từng món—sò với trứng, thịt bò với hành tây, cá vược với hành xanh... định làm gì liếc là thấy ngay.

Thích Tự thấy dụng cụ làm bếp cũng còn rất mới: "Vậy bếp thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Một tháng chả động được hai lần."

Thích Tự: "Vậy sao còn muốn nấu cho tôi?"

Phó Diên Thăng cũng không ngẩng đầu lên, tay vẫn đầu đầu cắt tiếp, chỉ thấp giọng nói: "Cho đại thiếu gia cậu chút cảm giác mới mẻ chứ sao nữa."

Thích Tự cười cười: "Một tháng nấu ăn hai lần mà anh dùng dao siêu thế, có học qua rồi à?"

Phó Diên Thăng: "Hồi đi Anh học thạc sĩ vẫn thường tự nấu ăn."

Thích Tự: "Ồ."

Phó Diên Thăng xử lí xong hết các nguyên liệu khác, mới cần đuôi con cá vược to bự kia lên, quay ra bảo: "Cậu ra ngoài chơi một lát đi, tôi chuẩn bị giết cá đây."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Anh cứ giết đi, tôi có sợ đâu."

Phó Diên Thăng: "Đánh vảy cá sẽ bắn ra người cậu đấy."

Thích Tự lùi về phía sau một bước nhỏ, nhớ bình thường Anne nấu cơm đều đeo tạp dề, mới tò mò hỏi: "Anh không đeo tạp dề à?"

Phó Diên Thăng vung dao xuống: "...Không có thứ đó."

Thấy nét mặt người kia vừa loé lên vẻ dữ tợn, Thích Tự thiếu đi đôi chút cười.

Hắn không nói gì nữa, quay ra ngồi xuống bàn ăn gần đó. Căn nhà này trông vắng là thế, nhưng nhìn thấy Phó Diên Thăng ở đây nấu bữa cho mình, Thích Tự vẫn thấy thật ấm áp.

Động tác của Phó Diên Thăng không tính là nhanh, nhưng tất cả đều theo một trình tự rất rõ ràng, tác phong ung dung khiến người ta nhìn vào thôi đã thấy cảnh đẹp ý vui.

Dẫu biết người kia đang ra sức thể hiện, Thích Tự vẫn phải thừa nhận là mình đã động lòng, thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đối phương sang Cali kèm cặp mình, ngày ngày tất bật nấu cơm nước cho mình ăn.

(*tất bật cơm nước: câu gốc là "rửa tay nấu canh", trích trong một bài thơ có tên "Nàng dâu mới về" — ý nghĩa sâu xa còn chỉ chàng gái tình nguyện từ bỏ đi đầu kiện sinh hoạt tốt đẹp trước đây của mình để về với chàng trai)

Phó Diên Thăng làm bốn món một canh, tổng cộng mất 40 phút, sau đó đi mở một bình rượu nho trắng.

Ngồi xuống bàn, chờ Thích Tự nếm thử mấy miếng, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Thế nào?"

"Không tồi." Thích Tự không trực tiếp khen ngợi, để người kia làm dĩ nhiên không thể bằng đầu bếp nấu ngoài nhà hàng, nhưng so với cơm nước hàng ngày thì chắc chắn phải được điểm tối đa.

Quan trọng nhất là hắn còn tận mắt chứng kiến đối phương nấu cho mình, mà riêng điểm này thì đã đủ khiến lòng thỏa thuê quá rồi.

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm rượu, lại hỏi Thích Tự: "Vụ đánh nhau tối qua rốt cục là thế nào vậy?"

Thích Tự rũ mắt, nghĩ bụng chẳng lẽ Từ Nhất Chu còn chưa nói cho anh?

Nhưng Phó Diên Thăng đã muốn vờ vịt, hắn cũng sẽ không bóc mẽ, chỉ vừa ăn vừa kể lại sự việc phát sinh rồi tối qua rất bình thường.

Phó Diên Thăng nghe được mà cau mày không thôi.

Thích Tự thấy sắc mặt người kia quá khó coi, cười nói: "Anh thấy tôi mạnh động lắm đúng không? Tôi biết, cũng đã tỉnh táo lại rồi... Mà Từ Hàng với Đường Vĩ Diệp vẫn còn đang ở trong bệnh viện tư nhân, một ngày hết 20,000NDT đầu lấy từ tiền túi tôi ra đấy, anh nghĩ tôi vui nổi không? Nhưng lúc nghe bọn nó nói thế, tôi thật sự là tức đến váng cả đầu, đụng đến ai còn có thể bỏ qua chứ đụng đến mẹ với em trai tôi thì tuyệt đối không. Đánh một trận cho bọn hắn nhớ đời cũng tốt."

Phó Diên Thăng cụng li với hắn, rồi lạnh lùng nở nụ cười: "Chỉ có ngần ấy xước xát ngoài da, làm sao đã đủ khiến bọn hắn nhớ đời."

****

<Epilogue>

Đường Vĩ Diệp nhìn bó hoa Thích Tự mua đến chăm chăm, ngây người ra như mất hồn: "Sao Thích Tự còn chưa qua chỗ mình? Chẳng lẽ còn chưa nói chuyện với Tư Hàng xong? Đau đầu quá, muốn cậu ấy xoa một chút mới đỡ được..."

Tư Hàng mặt sừng xuất hiện: "Đừng đợi nữa, anh ấy về rồi."

Đường Vĩ Diệp: "???"

-

A/N: Mới phát hiện ra hôm nay mới là Tết Đoan ngọ 𠄎 Tới còn một chương nữa nha, chúc mọi người ngày lễ vui vẻ chiuchiu (づ〰3〰)づ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết tối nay mấy giờ Hi mới lên, để là mình ngủ rồi lắm =))

////dải phân cách ngoài lữ////

Bữa thấy mấy đoạn chat Hi nói chuyện trong group fan, đăng cho mọi người hiểu thêm về cách xây dựng tuyến tình cảm của Phu Thê nè—

Mình cũng đã đoán là hai bạn bị thu hút bởi nội hàm của nhau, chứ ngoại hình và cái hôn trong bar chỉ là điểm bonus thôi:)))) nhưng đọc thấy Hi xây dựng chi tiết tỉ mỉ để cho thấy được đi đâu đấy thay vì viết thẳng ra

thì ngưỡng mộ lắm lắm luôn, cho nên phải bê lên đây để mọi người thần tượng cô gái này cùng tuiiiiiii

Pss. Hi có đề 2 tên cho chương 54, một là [Bốn món một canh] như trên kia, một là [Chung cư Lâm Uyên]. Không biết cái nào mới đúng nên có thấy mình đổi lại tên thì cũng không phải chương mới đâu nhen:">

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 55: Kịch Thích Thái Quá

Thích Tự thuận miệng hỏi lại: "Vậy chứ còn biết làm thế nào nữa?"

Phó Diên Thăng không trả lời, chỉ trầm mặc vài giây rồi dụi dãi nói: "Về sau đừng đặt mình vào nguy hiểm như vậy... Tôi sẽ lo."

Nghe một câu "Tôi sẽ lo" này, Thích Tự bỗng thấy cả người như nhũn ra, chợt nhớ tới hôm trước Phó Diên Thăng đã từng bảo hắn "Cậu biết tôi đối với cậu không hề giống với những người khác" — Kì thực những lời ám chỉ này đã quá rõ ràng.

Đương nhiên Thích Tự cũng phát hiện được, trong những lần chọc mình gần đây, đối phương đã không còn đi ẩn tinh tinh táo như trước kia, từ lần bôi thuốc, lời xin lỗi vì chuyện chiếc bật lửa, cho đến một loạt những chuyện xảy ra sau sự tình đổ rượu ngày hôm đó... tình cảm mà người kia dành cho mình đã quá sống động.

Nhưng chỉ sống động thì sao đã đủ? Cứ nghĩ đến cả mười sáu tháng bị đối phương trêu đùa tính kế, Thích Tự lại muốn ép người kia phải thẳng thắn với mình trước thì mới có thể hả giận, bởi vậy cố tình kích thích đối phương nói: "Có gì đâu mà anh phải lo? Hợp đồng của chúng ta sắp hết hạn rồi, đến lúc ấy, hai ta cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Phó Diên Thăng quả nhiên sững sốt, gương mặt nhìn Thích Tự, giống như đang cố gắng xác định xem lời này của hắn là thật hay giả.

Thích Tự vẫn bình tĩnh trưng ra vẻ mặt thờ ơ.

Bầu không khí có phần ngưng đọng, hai người im lặng ăn một lát, Phó Diên Thăng mới mở miệng nói: "Việc đi điều tra ở MeiWei, chắc là không kịp giải quyết trong vòng nửa tháng nhỉ?"

"Ừm..." Từ những kinh nghiệm trước đó, Thích Tự cũng hiểu mong muốn đào ra tất cả gốc rễ vấn đề chỉ trong vòng mấy ngày còn lại là không tưởng.

"Nhưng tôi đã tìm được một vài chứng cứ quan trọng, Khâu Như Tùng kia nhất định là không thể thoát được." Tất cả những việc mà hắn giao cho đội đi điều tra chuyên nghiệp đi làm, đều chỉ nhằm mục đích thu thập thêm chứng cứ định tội Khâu Như Tùng, chờ đến thời cơ thích hợp thì giao nộp cho công an thụ án.

Phó Diên Thăng: "Hết nghỉ hè sẽ quay lại trường học bình thường phải không?"

Thích Tự gật đầu: "Chắc chắn rồi."

Những chuyện sau đó, kể cả có rời công ti thì hắn vẫn có thể đi đâu khiến người khác hành động từ xa.

Hỏi xong hai câu này, Phó Diên Thăng lại không nói gì nữa.

Thích Tự gấp một miếng cá bỏ vào miệng, lặng lẽ liếc liếc đối phương, chỉ thấy Phó Diên Thăng đang rũ mắt nhìn xuống, tay cầm ly rượu không nhúc nhích, nét mặt như phẳng phất về... cô độc?

Phản ứng này vốn không hề nằm trong dự kiến của Thích Tự—hắn còn tưởng người kia sẽ bị kích thích đến mức không nhịn nổi nữa, phải thẳng thắn ra luôn chứ.

Nhưng nhìn bộ dạng thế kia, chẳng lẽ Phó Diên Thăng không có ý định cưỡng ép mình thật?

Sao có thể? Cao thượng như vậy?

Người đàn ông này đã theo dõi hắn hơn một năm trời rồi mà...

Thích Tự chỉ nghĩ người này lại đang lừa gạt mình, một lần nữa quyết tâm phải cứng rắn lên, tiếp tục giả mù giả điếc.

"À, anh biết Bồ Câu Nhỏ với Hỉ Thước Nhỏ không?" Thích Tự chủ động nói sang chuyện khác.

"Biết, sao vậy?" Vụ của Bồ Câu với Hỉ Thước rất đình đám trong giới đầu tư, Phó Diên Thăng cũng đã nghe qua, nhưng chắc chắn là không biết được nhiều nội tình bằng người trong cuộc như Hứa Kính.

Thích Tự bèn kể lại chuyện này để đi đầu tiết bầu không khí. Phó Diên Thăng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cũng phát biểu vài câu về quan điểm của mình.

Rõ ràng người kia cũng phối hợp với hắn, nhưng Thích Tự lại cảm thấy phản ứng của đối phương lạnh nhạt hơn trước rất nhiều.

Ví dụ như khi nghe Lâm Hoán tìm đến Hứa Kính để mua lại 3% cổ phần của Sơn Vũ với giá gấp mười, Phó Diên Thăng trước kia nhất định sẽ nói lên ý kiến của mình một chút, thậm chí sẽ còn hỏi nếu ở vào tình huống ấy thì Thích Tự định làm gì để khảo sát hắn, nhưng Phó Diên Thăng hôm nay lại chỉ cười cười, nhận xét khách sáo một câu: "Giám đốc Hứa quả là có năng lực."

Thích Tự: "..."

Chẳng lẽ vừa rồi kích thích hơi quá?

Chờ đến khi ăn xong, hắn mới nhìn về phía Phó Diên Thăng, cố gắng cứu vãn tình hình: "Thầy Phó, hình như anh đang không vui à?"

Phó Diên Thăng: "... Có sao?"

Thích Tự khua khua ngón tay một chút: "Lại còn không? Thiếu đi đâu in cả ba chữ "đang không vui" lên mặt rồi kìa." — Đây đều là những lời Phó Diên Thăng từng nói với hắn, hắn đoán đối phương sẽ nghe ra ý mình.

Phó Diên Thăng không nói gì, Thích Tự lại hỏi: "Do tôi nói gì khiến anh giận à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Sau ba giây đối mặt, Phó Diên Thăng chủ động dời ánh mắt đi trước, móc bao thuốc từ trong túi ra: "Tôi hút thuốc được không?"

Thích Tự: "...Được."

Phó Diên Thăng cúi đầu châm thuốc, hít sâu một hơi, lần nữa nhìn về phía Thích Tự qua làn khói trắng, thấp giọng giải thích: "Xin lỗi, có lẽ là do ban ngày làm việc hơi mệt, không phải do cậu đâu."

Thích Tự: "..."

...Cái có này thì ddeos ai tin nổi!?

Thích Tự nhìn giỏ hoa quả bên cạnh, hỏi: "Ăn chút hoa quả không?"

"Để tôi đi rửa." Phó Diên Thăng buông thuốc xuống định đứng dậy.

Thích Tự ngăn lại: "Anh ng ồi đi, để tôi."

Giọng điệu của hắn có phần gấp gáp, thậm chí còn hơi như ra lệnh, khiến Phó Diên Thăng nghe được mà không khỏi sững sờ. Thấy Thích Tự đã ra bóc giỏ quả trước, người kia cũng không kháng kháng nữa.

Thích Tự chọn một quả cam tươi, một quả thanh long đỏ và năm sáu quả măng cụt r ồi đem ra b ồn rửa trong bếp.

"Dao gọt trái cây ở đâu vậy?" Hắn hỏi.

"Trên giá để dao, chiếc thứ hai từ trái qua." Phó Diên Thăng nhắc hắn, "Cẩn thận không đứt tay."

"Ừm."

Hai người bỗng dừng đối vai trò, lúc này lại thành Phó Diên Thăng ng ồi ở bàn ăn nhìn Thích Tự tất bật trong bếp.

Thắng thán mà nói, việc Thích Tự tranh làm chuyện này cũng có phần cậy mạnh quá đà. Tuy lên đại học không thuê người giúp việc, nhưng bình thường cùng lắm là hẩn tự nướng bánh mì với pha cafe, chứ bữa chính thì toàn ra ngoài ăn uống, ngay cả hoa quả cũng chỉ mua loại bóc sẵn trong siêu thị, chẳng động đến dao bao giờ.

Bởi thế nên hiện tại, hẩn cắt cam miếng lớn miếng nhỏ, bổ thanh long mất bao nhiêu thịt, măng cụt thì cứng như gò, tách nửa ngày mới được có hai quả.

"Trong tủ bát có cái đĩa thủy tinh, đĩa inox để ăn hoa quả thì ở kia..." Giọng nói của người kia vang lên rất đúng lúc, nên Thích Tự biết đổi phương vẫn theo dõi mình này giờ.

Không hiểu sao hẩn bỗng trở nên khẩn trương, vật lộn hơn 20 phút mới xong được một đĩa trái cây.

Thích Tự đã chuẩn bị tâm lí sẽ bị Phó Diên Thắng trêu chọc, nhưng quay ra lại chỉ thấy người kia đang ngậy người nhìn mình, ánh mắt không hề che giấu tình cảm mãnh liệt.

Chỉ là vừa chạm mắt Thích Tự, Phó Diên Thắng đã lập tức né đi.

Thích Tự: "..."

Thích Tự đặt đĩa quả lên bàn. Nhìn trái cây lộn xộn bên trong, Phó Diên Thắng cũng chẳng trêu chọc gì, ngược lại còn cười cười khen hẩn một câu, "Tôi còn tưởng cậu quen được ăn sẵn rồi cơ, không ngờ cũng tự làm được hết, lợi hại đó."

Thích Tự hừ một tiếng nói: "Đừng có khen, biến nó thành dạng này tôi cũng đủ xấu hổ rồi, thôi thì ăn tạm đi."

Phó Diên Thắng mỉm cười, ăn lấy vài miếng thanh long đỏ, tay cần điều thuốc vẫn để nó cháy không.

Thích Tụ cứ tưởng b ầu không khí lúng túng rốt cục đã qua, nhưng không ngờ Phó Diên Thăng chỉ nói một câu như vậy rồi lại im, ánh mắt cũng dần lạnh đi, như thế cái "tưởng" của Thích Tụ vốn chỉ là ảo giác của mình h ắn.

Thích Tụ cũng không khỏi rối trí, thế này là sao?

Rốt cục là do h ắn học chưa tới, hay là Phó Diên Thăng vẫn đang giả vờ? Vì sao h ắn còn chưa dỗ được người này?

Trong khi Thích Tụ còn đang băn khoăn không biết nên làm gì nữa để lấy lòng đối phương, Phó Diên Thăng đã đánh mắt nhìn đồng hồ treo tường, nói: "Không còn sớm nữa, để tôi đưa cậu về nhé?"

Nét mặt Thích Tụ lập tức cứng đờ. Hiện tại còn chưa đến 10h, trong khi trước đây, hai người mà trò chuyện tận hứng thì toàn ở với nhau đến tận cả 11 12h. Dĩ nhiên là Thích Tụ nhận ra đối phương đang tỏ ý đuổi khách.

H ắn vốn đã cao ngạo thì chớ, thử xuống nước với Phó Diên Thăng này giờ mà chỉ đổi lại được lời này, dĩ nhiên là tức mình, không muốn nhún nhường nữa mà làm gì.

"Không cần, để tôi gọi Vương Mãnh đến đón cho tiện." Thích Tụ nói.

Gọi điện cho Vương Mãnh xong, Thích Tụ cũng ra đi giày luôn. Phó Diên Thăng dập thuốc lá trên tay, không nói lời nào mà cũng theo ra ngoài, xuống nhà tiễn h ắn.

Vốn dĩ có thể chờ Vương Mãnh lái xe đến tại sảnh lớn tầng một, nhưng bọn họ xuống quá sớm, Thích Tụ không muốn ở trong đó lúng túng đối mặt với Phó Diên Thăng, bèn nói: "Tôi ra ngoài chờ."

Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, thấp giọng nói: "Đi bên này."

Mặc dù vẫn ở cùng h ắn một bước không rời, nhưng Thích Tụ cảm giác được đối phương đang tận lực giữ khoảng cách với mình...

Đại sảnh của tất cả tòa nhà trong chung cư Lâm Uyên đều thông ra một khu vườn nhỏ dẫn ra cổng lớn, hai bên lối đi đây những cảnh quan xanh mướt xinh đẹp, tới đến đèn lên đi dạo trong đây thì đúng là mát mắt.

Đáng tiếc là trong lúc tâm trí còn đang loạn thành một nùi như bây giờ, Thích Tự cũng chẳng hào hứng nổi với những cảnh đẹp này.

Bởi vì đó giờ ở trước mặt hắn, Phó Diên Thăng lúc nào cũng quá lí trí quá ghê gớm, chưa kể gần đây Thích Tự còn biết được chân tướng về việc người kia tính kế mình, cho nên trông thấy người kia lộ ra vẻ cô độc, bản năng của hắn còn không khỏi nghi ngờ Phó Diên Thăng chỉ lại đang vờ vịt.

Có đi đâu từ lúc hắn khích Phó Diên Thăng đến giờ, đủ loại phản ứng của đối phương đều chỉ nói lên rằng hắn đã lằm—tình thần của Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chút sa sút.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Hình như vợ không cần mình nữa rồi..."

Thích Tự: "Ra đây ôm cái nào~ Đùa mình tí thôi đừng giận nữa mà, ngoan~~"

Phó Diên Thăng: "..."

-

A/N (cũ, hiện đã xoá):

Phải giải thích một chút—Phó Diên Thăng thấy phản ứng của Cá nhỏ như thế, cứ nghĩ là đối phương đã nhận ra tình cảm của mình nhưng lại không chấp nhận đến với một người đồng giới, cho nên có ý định buông tay thật chứ không phải diễn đâu.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 56: Ghê Gớm Rồi Đây

Bất giác đã đến cổng lớn của chung cư Lâm Uyên từ lúc nào, Vương Mãnh vẫn còn chưa tới.

Hai người đứng dưới cổng vòm một hồi, Phó Diên Thăng lại lấy bao thuốc lá ra.

Thích Tự thấy vậy mà ngăn người. Hắn nhớ Phó Diên Thăng từng nói một ngày thường hút hai ba điếu, chỉ khi nào stress thì mới nhiều lên. Nhưng từ lúc ăn xong đến giờ, người này đã hút hai điếu, thế mà giờ lại hút nữa?

Thích Tự nhìn người kia: "Sao anh cứ hút mãi vậy?"

Động tác chuẩn bị đốt thuốc của Phó Diên Thăng lập tức khựng lại.

Thích Tự nhớ lại mấy lần gần đây gặp mặt, tần suất hút thuốc của Phó Diên Thăng cũng ngày một nhiều, không nhịn được mà trêu chọc: "Ở với tôi khiến anh stress lắm à?"

Phó Diên Thăng im lặng vài giây, ngạc nhiên là không hề phản bác, mà chỉ cất thuốc lá lại vào bao, nói: "Chưa hút vội cũng được."

Thích Tự chợt thấy tim mình như bị thứ gì đó siết lại, cảm giác vô cùng hỗn loạn.

Hắn vốn chỉ muốn dùng gậy ông đập lưng ông, để Phó Diên Thăng cũng phải nếm thử cảm giác bị mình khống chế, nhưng lại hoàn toàn quên mất một điếu — tình cảm là thứ tương hổ.

Hắn đã thích Phó Diên Thăng, thì nghiêm nhiên mọi cảm xúc của đối phương đều sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Có trả thù thêm nữa, thực chất cũng chỉ là tự làm khổ mình.

Thích Tụ khẽ thở dài, lại nhớ về sự kiện khuya ngày hôm trước.

Kì thực phải đến khi bị Phó Diên Thăng vô tình đổ rượu lên người, Thích Tụ mới chắc chắn được người đàn ông này đã có chút mất khống chế... dù sao phản ứng của thân thể vẫn là thành thật nhất.

Lúc bị hắn tỏ ý từ chối, Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chút thất thần. Song đến khi hắn thay đổi, người đã ổn định lại cảm xúc của mình, chỉ trăn mặc ngửi đó hút thuốc, rất giống với dáng vẻ hút thuốc trên bàn ăn hôm nay.

Có lẽ, đấy đã là biểu hiện thất thố rõ ràng của đối phương.

Có lẽ, những gì hắn vẫn cho là "tính kê" kia, thực chất chỉ là cách đối phương thể hiện chân tình.

...

Thích Tụ quay sang dò xét Phó Diên Thăng.

Phát giác được ánh mắt của hắn, Phó Diên Thăng cũng nhìn lại, nhíu mày: "Sao cứ nhìn tôi thế?"

Thích Tụ bất giác thốt lên: "Vì anh đẹp chứ sao."

Phó Diên Thăng: "..."

Nói ra câu kia xong, chính Thích Tụ cũng phải ngạc nhiên với mình.

Hắn thấy ánh mắt Phó Diên Thăng loé lên một chút, tựa như cảm xúc gì đó vừa xẹt qua. Vậy mà người kia chỉ nhìn chăm chăm Thích Tụ vài giây rồi lại nhanh chóng né đi, có vẻ không hiểu ý tứ của câu nói vừa rồi.

Thích Tụ đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhớ lần đầu tiên gặp mặt ở Skyline sau khi hắn về nước, trong khi tâm trạng của hắn lộn xộn đến mức không dám nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, người kia vẫn cứ bình chân như vại, thản nhiên quan sát dò xét hắn, còn chọc hắn đẹp mắt... Đúng là thời thế đổi thay, hiện tại Thích Tụ đã có thể nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, thì người kia lại chẳng còn dám đối mặt với hắn.

Mười mấy giây sau, Thích Tụ nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng cười nhẹ của Phó Diên Thăng.

Hai tay hắn dứt túi, tâm trạng của Thích Tụ cũng như được giải thoát.

"Sao Vương Mãnh còn chưa tới nữa..." Hắn cố ý nói gì đó làm dụi bầu không khí.

"Giờ này rất nhiều nhà hàng cửa hàng trên con phố gần đây cũng đóng cửa, chắc là tắc đường rồi..." Phó Diên Thăng giải thích một câu, ngừng chút rồi lại hỏi hắn, "Thích Tụ, gần đây cậu có cảm giác bị kẻ khả nghi nào theo dõi không?"

Giọng điệu của người kia bỗng trở nên nghiêm túc, khiến Thích Tụ cũng không khỏi căng thẳng: "Hình như là không, sao anh lại hỏi vậy?"

Phó Diên Thăng vẫn giữ dáng vẻ thoải mái, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi: "Có thấy chiếc xe bên đường kia không? Màu đen, phổ thông, biển số B2R93..."

Thích Tụ khẽ giật mình, chẳng phải đấy chính là...

"Đừng nhìn chằm chằm quá lâu." Phó Diên Thăng lên tiếng nhắc nhở, giọng điệu không còn mất mát sa sút như hồi nãy, cảnh giác đảo mắt quanh con đường, thấp giọng nói, "Từ khi chúng ta ra đây, chiếc xe kia vẫn luôn đậu ở đó, mà vừa rồi cửa sổ hé ra, tôi cảm giác có người đang chụp trộm chúng ta."

Thích Tụ: "..."

Tim vừa nhảy dựng lên rồi cụp cũng về lại vị trí, Thích Tụ nhớ rõ chiếc xe kia—hắn từng nhờ phóng viên Dương tìm người giám sát ngược môi trường quanh hắn, không ngoài ý muốn, người chụp ảnh vừa rồi rất có thể chính là người được thuê.

Có đi đầu độ nhạy cảm của Phó Diên Thăng cũng khiến Thích Tụ không khỏi kinh hãi, ngay cả trong tình huống như hiện tại, người kia vẫn thời thời khắc khắc chú ý đến an toàn cho hắn... hắn làm sao mà không cảm động cho được.

Thôi, hắn nghĩ.

Vì người này, hắn chấp nhận...

"Chắc không phải đâu, có khi người ta chỉ đang ghi hình cổng vào chung cư..." Thích Tụ cười nói, "Hoặc là thấy chúng ta đẹp trai nên chụp trộm chút thôi."

Phó Diên Thăng: "...Vậy sao?"

Thích Tụ tỏ vẻ thoải mái nói: "Anh đừng lo, bình thường ra ngoài tôi vẫn có vệ sĩ đi theo, không sao đâu."

Nói đoạn, đầu đường lóe lên ánh đèn, một chiếc xe quen thuộc lái về hướng này.

Thích Tụ nhớ lại một chút, đêm hôm ấy ở trước cửa phòng khách sạn, Phó Diên Thăng đã làm thế nào ấy nhỉ?

Xe của Vương Mãnh từ từ đỗ lại trước mặt hắn, Thích Tụ tiến lên một bước, làm bộ định rời đi rồi lại quay đầu, lưu luyến nhìn Phó Diên Thăng một hồi.

Phó Diên Thăng sửng sốt: "Sao vậy?"

Thích Tụ quay cả người lại, tiến thẳng đến trước mặt Phó Diên Thăng, nắm lấy cánh tay đối phương, ôm cả người vào... Người đàn ông này đã

đoạt lấy trái tim hắn, hắn tuyệt đối không cho phép đối phương chùn bước.

"Thầy Phó..." Thích Tự không dám ôm quá chặt, chỉ là một cái ôm hờ giữa những quý ông, nhưng lại ghé tai người kia thấp giọng nói, "Cảm ơn anh hôm nay đã nấu cơm cho tôi."

Sau đó trượt tay xuống, vuốt lấy cổ tay đối phương, cào cào một chút trong lòng bàn tay...

... Chắc, cái hành động cào cào này đúng là lả lơi.

Thích Tự không khỏi tò mò rất cực lúc ấy Phó Diên Thăng đã làm vậy với tâm tình ra sao...

"Về nghỉ sớm đi, hôm nào lại hẹn anh sau." Nói xong câu này, Thích Tự cũng lập tức buông người kia ra lên thẳng xe, không dám ngoái lại nhìn Phó Diên Thăng dù chỉ một chút.

Mãi đến khi xe rẽ khỏi chung cư Lâm Uyên, đi qua hai cái đèn xanh đèn đỏ rồi, Thích Tự mới thả lỏng toàn thân căng cứng nãy giờ.

Hắn bất giác nở nụ cười, tự thấy hưng phấn vì nước đi bạo dạn của mình vừa rồi, nhưng cũng bất an lấy tay ấn ấn môi dưới vì không biết lúc này Thầy Phó thấy sao rồi.

Điện thoại trong túi quần vừa rung lên, tim Thích Tự cũng giật đánh thịch.

Chắc hẳn là tin nhắn của Phó Diên Thăng...

Thích Tự đưa tay lấy điện thoại ra khỏi túi quần, sau đó nhét lại, cứ thế rút ra rút vào một hồi, rốt cuộc cũng không mở ra xem.

Hắn không biết vì sao mình lại do dự đến thế, có thể là sợ Phó Diên Thăng chất vấn hành động vừa rồi của hắn có ý gì, cũng có thể là sợ Phó Diên Thăng hiểu ra mọi chuyện rồi quyết định thẳng thắn luôn.

Thích Tụ không muốn mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy, hắn vẫn khoái chơi trò chơi này với Phó Diên Thăng tiếp, thậm chí còn xấu xa muốn thấy bộ dạng người kia mất kiểm soát vì mình nhiều hơn nữa — tất nhiên, sau bài học ngày hôm nay, hắn sẽ phải đề ý chừng mực cho tốt, hoặc là đổi một cách thức khác khiến cả hai đều không phải khó chịu.

Lúc hắn quay lại khách sạn, Thích Phong cũng đã về. Thích Tụ nói chuyện với em trai một lúc, xác định hôm nay ở công ti không có vấn đề gì xong, mới yên tâm đi ra sofa, lôi điện thoại đi động ra.

Thích Tụ mở Wechat mà lòng đầy chờ mong như thể đang mở quà tặng Valentine.

F1S: "..."

F1S: "Ghé góp r ồi đấy..."

Năm phút trước.

F1S: "Về khách sạn an toàn thì nhớ báo."

Nửa phút trước lại thêm một tin.

F1S: "Vẫn chưa về à?"

Thích Tụ nhìn đi nhìn lại mấy tin nhắn này, thậm chí cả cái dấu "...", cũng không tha, tưởng tượng ra biểu cảm tâm tình của Phó Diên Thăng lúc gửi chúng đi một hồi, mới thỏa mãn nhấn lại hai chữ: "Về ồi."

Nhắn xong mới lại tăm tặc nghĩ, người này đúng là quá hợp ý hắn, quả nhiên không hề hỏi về những thứ hắn không muốn trả lời.

F1S: "Cậu nên lưu ý cái xe có biển B2R93 kia, tôi thấy sau khi cậu rời đi thì cái xe đó cũng theo luôn, cẩn thận một chút mất gì đâu."

Tụ: "...Được r ồi."

Bởi vì vết thương trên tay vẫn còn rõ, mấy ngày sau đó Thích Tự vẫn để Thích Phong đi làm thay, còn mình thì ở khách sạn xử lí công tác đi đầu tra.

Bữa giờ tuy còn chưa gặp lại Phó Diên Thăng, nhưng thái độ của đối phương rõ ràng đã bình thường trở lại.

Sau hôm tách ra, Phó Diên Thăng còn gửi cho Thích Tự một bài viết công khai — [Ai mới là người chiến thắng thực sự trong cuộc quyết đấu thương trường giữa Hỉ Thước nhỏ và B ồCầu nhỏ]

F1S: "Thấy cậu có vẻ hứng thú với vụ này, bài viết kia phân tích rất khá, tham khảo thử xem."

Thích Tự: "..."

Hắn đọc qua một lượt, thấy tác giả nói người chiến thắng thực sự không phải Hỉ Thước hay B ồCầu, mà chính là Lâm Hoán.

Bằng việc hợp nhất hai công ti, Lâm Hoán vừa kiếm được tiền mà vừa kiếm được danh, nếu ba năm sau Hỉ Thước không đạt được mục tiêu phát triển như hắn kì vọng, hắn còn có thể bán đi để quy thành tài nguyên, quả đúng là một vốn bốn lời.

Tình cờ thay, ý kiến này cũng giống với lời đánh giá của Hứa Kính hôm ấy. Có đi đâu Hứa Kính chỉ nói Lâm hoán rất mưu mô, chứ không phân tích từ góc độ đầu tư chuyên nghiệp để thấy Lâm Hoán được lợi ở chỗ nào như diễn giải chi tiết trong bài viết này.

Thích Tự nhìn qua thông tin cá nhân của Lâm Hoán phía dưới bài viết, thấy người này cũng chỉ mới 26 tuổi thì trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác háo thắng mãnh liệt... Cũng không biết sau này mà làm đầu tư, hắn có thể lợi hại hơn được Lâm Hoán hay không.

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Ôm ôm, an ủi, sờ sờ tay."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng: "Em còn gì ngoài mấy chiêu học lỏm được từ tôi không vậy?"

Thích Tự *nhướng mày*: "Làm sao, không phục à?"

Phó Diên Thăng: "Phục..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 57: Lỗ Là Chuyện Nhỏ

Cuối tuần, Thích Tự nhận lời mời đến ăn cơm trưa với gia đình giám đốc Tầnn.

Nhà giám đốc Tầnn nằm trong một khu chung cư bình thường giữa trung tâm thành phố, lớn chừng 100m². Người vợ đúng chuẩn một phu nhân điệu dàng toàn tài, đích thân đứng nấu cả bữa cơm hôm ấy.

Là quản lí cao cấp của một công ti đã lên thị trường, giám đốc Tầnn lại không ở biệt thự, cũng không thuê giúp việc, chỉ có một nhà ba người sống với nhau rất bình dị, khiến Thích Tự không khỏi bất ngờ.

Con trai của Tầnn Hán Nghiêu tên Tầnn Tuấn, năm nay 16 tuổi, đang học lớp 10 tại một trường trung học trọng điểm gần đó, ngoại hình có vẻ theo gene mẹ.

Vừa trông thấy Thích Tự, thiếu niên kia cũng khoa trương gọi một tiếng "Soái ca" như những người khác, rồi bắt đầu tò mò xúm lại hỏi han.

Trò chuyện một hồi, bạn nhỏ đã bắt đầu sùng bái gọi "anh Tự" tới lui, còn nói sau này cũng sẽ nộp đơn vào trường đại học danh tiếng ở nước ngoài học về kinh tế, để rồi còn tìm hân đi chơi.

Từ những vấn đề mà đối phương hỏi mình, Thích Tự nhận ra đây không phải một đứa nhỏ hư vinh giả tạo, tuy còn hơi ham chơi nhưng bản chất vẫn là hiếu học.

Chưa kể, cậu bé này còn có chút ngỗ ngược tuổi dậy thì khiến Thích Tự không khỏi nhớ về em trai Thích Phong của mình, vì vậy cũng có ấn tượng tương đối tốt.

Tần Hán Nghiêu thấy mục đích mời Thích Tụ đến nhà đã thành công thì vô cùng vui mừng, lại khích lệ con trai: "Tuấn Tuấn, thấy người ưu tú là thế nào chưa? Anh Tụ mới nghỉ hè năm hai đại học đã đi làm rồi, thế mà cũng không kém cạnh gì các nhân viên có bằng thạc sĩ hay làm việc lâu năm đâu. Con phải học hỏi anh ấy nhiều vào, đừng có phung phí thời gian thì sau này mới quen được những người bạn ưu tú như Thích Tụ chứ."

Tần Tuấn: "Rồi rồi con sẽ cố gắng."

Thích Tụ cũng nghe ra mong muốn trải đường trước cho con trai của Tần Hán Nghiêu—nếu sau này Tần Tuấn thật sự vào được một trường đại học không tệ, thể hiện năng lực tốt, thì chắc chắn khả năng được làm cho Tư Nguyên hay thậm chí là cho chính hắn sẽ cao hơn hơn những người khác.

Nhưng cứ nghĩ đến sự vụ đi đầu tra gần đây, Thích Tụ lại không khỏi nặng lòng.

Mấy ngày trước, trưởng nhóm đi đầu tra chuyên nghiệp mà Thích Nguyên Thành tìm về đã nói cho Thích Tụ một vài tin tức về công ti AiWei kia—AiWei được thành lập từ hơn ba năm trước, trùng hợp cũng chính là thời điểm mà báo cáo tài chính của MeiWei bắt đầu cho thấy sự biến đổi. Đại diện pháp lí và cổ đông của công ti là Liễu Mĩ Linh, nữ 25 tuổi, nhưng lại chỉ mới tốt nghiệp tiểu học.

Thích Tụ có thuật lại những phát hiện này cho phóng viên Dương, sau đó người của ông đã đến tận nơi đi đầu tra ra được rằng bốn năm trước, Liễu Mĩ Linh từng làm việc trong một sàn nhảy gần học viện Phát triển Đô thị trực thuộc đại học Giang Ninh.

Học viện Phát triển Đô thị của đại học Giang Ninh chính là nơi Khâu Như Tùng đã theo học ba năm đại học, bọn họ bèn đoán Liễu Mĩ Linh là bạn gái của Khâu Như Tùng, thậm chí có khả năng còn chỉ là bạn ch!ch. Mặc dù trên giấy tờ thì Liễu Mĩ Linh là người sở hữu AiWei, nhưng người đi đầu hành thực tế lại là Khâu Như Tùng.

Hôm qua, trưởng nhóm đi đầu tra bên kia còn cho biết, hiện đã tìm hiểu được người quản lý tài chính của AiWei tên Vương Lệ Lý, chính là "chị Vương" mà Đào Đào nhắc tới—Tất cả chi tiết đáng ngờ bắt đầu kết nối cả với nhau, tạo nên một chuỗi thông tin ngày một hoàn chỉnh...

Tuy chỉ triển khai công tác đi đầu tra nhằm vào Khâu Như Tùng và Lưu Kỳ, nhưng Thích Tự cho rằng khả năng Tần Hán Nghiêu có dính líu là không nhỏ. Dù gì đối phương cũng là quản lý tối cao trong công ti, không thể nào lại không nhìn ra được tình hình tài chính của MeiWei đã có vấn đề suốt ba năm nay.

Nếu bị truy ra là có liên quan, Tần Hán Nghiêu chắc chắn cũng sẽ rơi vào vòng lao lý giống nhóm người Khâu Như Tùng. Mà như thế, thì khả năng cao là gia đình ba người êm ấm hạnh phúc ấy cũng sẽ tan vỡ...

Rời khỏi nhà giám đốc Tần, Thích Tự mang một bụng tâm sự nặng nề trở về khách sạn, gọi điện cho trưởng nhóm đi đầu tra chuyên nghiệp kia.

Đối phương họ Cố, tên Cố Sóc, là một đi đầu tra viên tư nhân chuyên về tội phạm kinh tế rất nổi trong giới, tương đối quen thuộc với pháp luật.

Thích Tự hỏi: "Anh Cố, tôi muốn hỏi một chút, hành vi phạm tội của Khâu Như Tùng có khả năng liên lụy tới nhiều người ở MeiWei Hải Thành không?"

Cố Sóc: "Từ những chứng cứ đã có thì hành vi của Khâu Như Tùng là tội biển thủ điển hình, tính chất cực kỳ nghiêm trọng, nhưng với thân phận của hắn và ba hắn ở MeiWei, muốn làm chuyện này thì cũng không cần móc nối quá nhiều."

Thích Tự nhớ đến thái độ của giám đốc Tần đối với Khâu Minh Dương trong cuộc họp, hỏi: "Có nhiều khả năng dính dứ đến CEO của MeiWei không?"

Cố Sóc: "Như những vụ tôi xử lý trước đây, thì khả năng cao là giai tầng quản lý và bộ phận tài chính của công ti có nhận đút lót để cho qua đấy."

Nhưng để định tội cụ thể thì còn phải xem có tìm được chứng cứ nhận hối lộ không đã."

Nghĩ đến khuôn mặt ngây thơ của cậu con trai và bộ dáng hiên lành của vợ giám đốc Tần, bất giác Thích Tự lại muốn tìm một lí do giúp đối phương thoát tội—có khi nào giám đốc Tần không hề biết về những việc làm của Khâu Như Tùng, hoặc là chỉ mơ hồ biết một chút nhưng không có quyền can thiệp? Có khi nào, ông ấy chỉ là một giám đốc trên danh nghĩa chứ không hơn?

...

Thích Tự xoắn xuýt vì chuyện này cả đêm, cuối cùng quyết định ngày mai sẽ đến nhờ Cố Sóc tư vấn thêm về một vài vấn đề pháp lí.

Kết quả là sáng hôm sau, đang chuẩn bị ra ngoài thì Thích Tự lại bị một sự tình ngăn lại—Mạnh Văn Huy gọi điện cho hắn, nói khoản đầu tư của mình hồi hai tuần trước đã bị lỗ.

"Lỗ?" Thích Tự còn tưởng mình nghe nhầm, "Sao lại lỗ?"

Thích Tự đã biết được phương thức vận hành phía sau, nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng có nói khoản đầu tư của bọn họ sẽ có lời kia mà.

Mạnh Văn Huy suy sụp nói, "Thì là lỗ rồi, tôi lỗ mất 100,000 rồi!"

Thích Tự lại càng sửng sốt: "Cậu chỉ mượn tôi 50,000 thôi mà, sao lại lỗ tận 100,000?"

Mạnh Văn Huy: "Tôi còn thêm cả tiền của mình, rồi đi vay bạn ở nước ngoài nữa, bỏ hết vào đấy..."

Thích Tự xám mặt: "Tổng cộng là cậu đầu tư bao nhiêu?"

"160,000, hiện tại chỉ còn 60,000 thôi." Mạnh Văn Huy nói giọng ai oán, "Tư Hàng chỉ sai thư kí đưa tiền đến, gọi điện thoại thì không được, có khi nào hắn lừa đảo rồi tính trốn không?"

Thích Tụ tính toán một chút, 160,000 biến thành 60,000, làm gì mà lỗ tậ hơn 60% thế này.

"Cậ chờ chút, để tôi đi hỏi xem chuyện là thế nào." Thích Tụ dập điện thoại với Mạnh Văn Huy xong, điện cho Tụ Hàng thì quả nhiên không bắt máy, phải gọi cho Tụ Nhất Chu thì mới được.

"Thư kí Tụ, tôi là Thích Tụ đây." Thích Tụ giả dò hỏi trước một câu, "Tụ Hàng vẫn đang ở bệnh viện à?"

"Ồ, Thích Tụ à." Nghe giọng của Tụ Nhất Chu tương đối mệt mỏi, nhưng thái độ đối với Thích Tụ vẫn rất khách khí, "Hôm qua Tụ Hàng xuất viện rồi, cậu muốn tìm cậu ấy à?"

Thích Tụ hơi ngừng lại rồi nói: "Nghe bảo vụ đầu tư cổ phiếu của nhóm Tụ Hàng bị lỗ, tôi muốn hỏi anh xem rốt cục chuyện là thế nào?"

Tụ Nhất Chu thờ dãi: "Chuyện này kể ra hơi phức tạp, vốn dĩ cứ theo sắp xếp của Tụ Hàng thì sẽ kiếm được lời, nhưng không biết phía sau xảy ra chuyện gì mà từ tuần trước đã bắt đầu sụt giá, bọn họ định theo dõi thêm xem thế nào thì chiều hôm qua, người sáng lập công ti bán ra những cổ phiếu đó bỗng nhiên bị tung hê bê bối tình dục, còn vướng phải nghi vấn sàm sỡ bé gái, giá cổ phiếu trong phiên giao dịch hôm nay giảm một nửa rồi..."

Nghe đối phương giải thích như vậy, Thích Tụ cũng hiểu đây là biến cố ngoài ý muốn, cho nên khó mà bù lại được.

Tụ Nhất Chu lại hỏi: "Nhưng mà theo tôi nhớ, hình như cậu đâu có mua nhỉ?"

Thích Tụ: "Ừm, tôi không mua, nhưng người bạn đi với tôi từ Mỹ về, tên Mạnh Văn Huy thì có."

Có lẽ do phải giải quyết cho quá nhiều người, Tụ Nhất Chu cũng không nhớ rõ lắm, hỏi: "Bạn cậu đầu tư bao nhiêu?"

Thích Tự: "160,000NDT."

Từ Nhất Chu: "Vẫn còn may. Bốn người Tư Hàng với mấy người bạn thân Chu Lâm, Đường Vĩ Diệp còn đầu tư tổng cộng 2,400,000, biết tin lỗ mà đại hết cả ra. Tư Hàng xuất viện từ hôm qua, vốn còn định để nay đi tập bạn bè một chút, nhưng sáng ra biết chuyện này xong thì chạy đến chỗ anh trai khóc lóc om sòm luôn rồi."

Thích Tự khó hiểu: "Tìm anh trai làm gì?"

Từ Nhất Chu: "Mấy vụ đầu tư cổ phiếu kia chủ yếu là do phía anh trai cậu ấy đi đầu khiển, cụ thể thế nào thì tôi không rõ, Tư Hàng cũng không nhờ tôi tư vấn, chỉ đầu tư theo anh trai cậu ấy thôi. Nghe nói bên đó tổn thất nặng hơn nhiều, mới đổ tiền vào được nửa tháng mà đã bốc hơi cả chục triệu rồi."

Thích Tự cũng kinh ngạc: "Nghiêm trọng vậy?"

Từ Nhất Chu cười khở: "Thật ra đối với Tư Hàng, thua lỗ chỉ là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn. Đám bạn lúc nào cũng nghe cậu ấy chỉ đâu đánh đó, tin tưởng nên mới vùng tiền đi đầu tư theo, giờ chuyện thành ra thế này, tôi đoán là cậu nhóc sẽ tự tử mất một thời gian dài đấy."

Thích Tự: "..."

"Ày, giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến bạn cậu nhé..." Từ Nhất Chu nói, "Thích Tự này, tôi còn phải đi giải thích với từng người bạn thiếu gia tiểu thư của Tư Hàng nữa, chúng ta nói chuyện sau nhé, có việc gì thì cứ gọi cho tôi."

Thích Tự: "Ừm, vất vả cho anh rồi..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 58: Tổng Tài Thế Thân

Cúp điện thoại xong, Thích Tự nghĩ nghĩ lại về toàn bộ sự việc, không hiểu sao trong đầu bỗng hiện ra câu nói "Chỉ có ngà ầy xước xát ngoài da, thì làm sao đã đủ khiến bọn hắc nhó đời" của Phó Diên Thăng tối hôm thứ 5... Cộng với việc người kia từng nhắc hắc đừng tham gia đầu tư, còn khuyên hắc đừng tụ tập với hội Tư Hàng, trong một tích tắc, Thích Tự đã hoài nghi chẳng lẽ sự vụ sụt giá cổ phiếu lần này có liên quan đến Phó Diên Thăng.

Nhưng rồi hắc cũng nhanh chóng gạt đi khả năng này. Từ Nhất Chu đã nói vụ đầu tư này là do bên phía anh trai Tư Hàng đi ầu khiến, làm gì có chuyện Phó Diên Thăng lại gây ra biến động lớn như vậy chỉ để giáo huấn vài cậu ấ ỉn ỉn chơi thay mình.

Chưa kể, đ ồng ý là người này rất thông minh rất lợi hại, nhưng chắc đối phương cũng không toàn năng đến mức trở tay thành mây lật tay thành mưa như vậy đâu?

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại réo lên như đòi h ỉn, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thích Tự.

"Sao rồi? Cậu hỏi được chưa? Tư Hàng cố ý không nhận điện thoại của tôi à? Tỉ ỉn đó tôi còn lấy lại được nữa không?" Vừa mở lên, Mạnh Văn Huy đã hỏi như sủng liên thanh.

Thích Tự: "Tờ bỏ đi, không lấy lại được đâu."

Mạnh Văn Huy rên lên một tiếng: "Oa, vậy phải làm sao bây giờ? Ba mà biết tôi bài bạc thua lỗ thế này thì chắc sẽ đánh gãy chân tôi mất..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự hiệu Mạnh Văn Huy khóc lóc vì muốn tỏ ra đáng thương, hẳn là mong hẳn sẽ khất cho khoản vay kia, hay thậm chí là hỗ trợ giấu diếm thất thoát lần này.

Nhưng chuyện đối phương nói ba có thể đánh gãy chân mình thì không phải giả.

Mạnh Gia Hòa vẫn dạy con theo phương pháp roi vọt, từ nhỏ đến lớn, hễ cứ gây tội là Mạnh Văn Huy sẽ khó mà tránh được cảnh ăn đòn — Ở Mĩ, người lớn trong nhà đánh trẻ con cũng là phạm pháp, Mạnh Gia Hòa không thể tự ra tay, cũng không thể để người khác nhìn ra mình ngược đãi con, vì vậy đầu nhờ đến ti ền bối biết võ giáo huấn con trai thay mình.

Năm ngoái Mạnh Văn Huy phạm sai lần, Mạnh Gia Hòa cũng không nương tình bảo huấn luyện viên dạy võ đánh gãy một chân hẳn, còn nhốt hẳn trong nhà cả năm trời, tuyên bố chỉ cần hẳn còn đụng đến gái-bạc-thuốc thì cứ xác định như thế một lần nữa.

Mạnh Văn Huy cũng hiểu lần này chơi cờ phiêu thua lỗ chẳng khác gì bài bạc bê bết, chưa kể hẳn lại còn đi vay để mà chơi, giờ mất tong 100,000 nên mới sợ mất mặt ra như thế.

Nhưng nhớ đến cái nết nhớ ăn không nhớ đánh của Mạnh Văn Huy, thông qua sự việc lần này, Thích Tự cũng muốn để hẳn hiểu được rằng đầu tư bao giờ cũng đi cùng mạo hiểm, cho nên chí ít là trước khi về Mĩ, hẳn sẽ không tùy tiện trợ cấp cho đối phương nữa.

"Mạnh Văn Huy, không có khoản đầu tư nào là đảm bảo 100% lời cả. Lúc ấy tôi đã cho cậu vay 50,000, cậu lại không vừa lòng với món lời nhỏ, còn đi vay thêm để đầu tư thì mới mất nhiều như thế chứ?" Thích Tự day day thái dương nói, "Chưa kể, cả tháng nay Tư Hàng dẫn cậu đi chơi đi bời, ngày nào cũng chiêu đãi cậu sơn hào hải vị r ồi, coi như kia là chi phí cuộc vui đi, nghĩ thoáng lên..."

Ở đầu bên kia, Mạnh Văn Huy cũng chỉ đành bất lực với cuộc đời thút thít lên vài tiếng.

"Thôi, tôi phải đi làm việc cái đã, nói chuyện với cậu sau.." Thích Tụ cúp điện thoại với đối phương xong, không khỏi sinh ra đờng cảm với thư kí Từ. Cứ nghĩ đến cảnh Từ Nhất Chu còn đang phải thay Tư Hàng dọn dẹp bãi chiến trường, đi giải thích với từng cậu ấm cô chiêu một, hẳn đã thấy đau đầu hộ đối phương.

Thích Tụ nói mình còn bận là bận thật.

Mấy phút trước, hẳn lại vừa nhận được tin nhắn từ Vệ Thiên Thụy và Cố Sóc— Vệ Thiên Thụy nói bọn họ đã mua chuộc một nhân viên trong nhà máy dệt, về cơ bản đã xác nhận được vải vóc thường cung cấp cho xưởng chế tạo trang phục có cùng chất liệu, cùng màu sắc nhưng công nghệ dệt và đẳng cấp thì lại có phần chênh lệch.

Cố Sóc thì gửi các thông tin liên quan đến lượng tiêu thụ và báo cáo phân tích lợi nhuận của AiWei, rồi hẹn gặp hẳn ở trụ sở đi đầu tra để nói chuyện.

Sau khi gọi điện thoại cho Vương Mạnh, Thích Tụ cũng đội mũ đeo khẩu trang lên ra cửa.

*

Văn phòng Giám đốc tạm thời ở MeiWei.

Hôm nay là ngày thứ bảy hẳn đi làm thay anh trai, đã không còn cảm giác mới mẻ của trò chơi cosplay như hai ngày đầu, mà chỉ thấy ngày một gian nan.

Bởi vì ngoài việc ngồi trong phòng lên mạng và xem phim, Thích Phong gần như là không còn việc gì khác để làm, xem phim suốt tám tiếng một ngày thì ai mà không chán cho nổi.

Hắn nhớ nước bể bơi trong lành mang mùi Clo, nhớ máy chơi game và piano ở nhà, nhớ quãng thời gian có thể gửi tin nhắn thoại cho Lăng Khả bất kì lúc nào, ngay cả bị bắt chạy giữa trời nắng 38 độ bây giờ cũng sẽ

khiến hấn hạnh phúc hơn là ngồi trên chiếc ghế này... bởi vì chỉ ít trong lúc chạy hấn còn có thể "cần rỗi" nhếch miệng lên một chút!

Thích Phong chỉ biết thở dài, ngán ngẩm mở lên một show giải trí.

"Thích tổng..." Không biết Ngô Song đã đi tới từ lúc nào, "Tôi định xuống cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua ít đồ, cậu có muốn một cốc cafe không?"

Thích Phong: "Cafe thì thôi, anh mua cho tôi hộp kem Häagen-Dazs đi."

Ngô Song: "Kem, kem á?"

Thích Phong: "Ừm, vị socola nhé."

Ngô Song ngập ngừng nói: "Có... có sợ ngọt quá không?"

Thích Phong thuận miệng nói: "Không sao, tôi thích ngọt mà."

Ngô Song: "..."

Chờ Ngô Song ra ngoài rỗi, Thích Phong mới thoáng thả lỏng một chút. Thật ra bình thường ở trong văn phòng, hấn rất rất muốn trò chuyện với Ngô Song một chút, nghe nói người kia là học sinh xuất sắc của đại học T, lớn hơn hấn 3 tuổi, hấn là sẽ có chủ đề chung.

Nhưng hấn chỉ sợ nói nhiều sẽ lộ ra là mình chẳng biết gì về sự vụ của công ti—anh hấn có bảo, văn phòng này dường như còn bị gài thiết bị theo dõi—cho nên tổng số câu mà hấn nói với Ngô Song mỗi ngày đúng là đếm được bằng một bàn tay.

Thật sự là quá khó, Thích Phong cảm thấy mình sắp nghẹn chết đến nơi rỗi!

Đúng lúc hấn đang uể oải vì tinh thần sa sút, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

"Vào đi." Thích Phong đề âm giọng mình xuống.

"Thích tông." Một người đàn ông chừng 30 tuổi đẩy cửa bước vào.

Thích Phong dò xét đối phương một chút, nhận ra người này là thư kí Trương Kiệm của CMO Lưu Kỳ ở MeiWei.

"Thư kí Trương." Thích Phong gật đầu chào hỏi lại.

Trương Kiệm mỉm cười đưa hẳn một tài liệu: "Đây là đề án xử lí hàng tồn kho của MeiWei, cần ngài xem qua và xét duyệt."

Thích Phong thấy người kia vẫn đứng trước bàn chờ mình, sửng sốt hỏi: "Cần kí luôn bây giờ?"

Trương Kiệm giải thích: "Vâng, bình thường đầu là giám đốc Tần kí duyệt, nhưng hôm nay giám đốc Tần không có ở đây nên đưa qua cho ngài xem luôn."

Thích Phong hơi nhú mày, nhớ anh trai từng dặn nếu có ai mang tài liệu đến thì cứ xem là được, không cần kí tên, bởi vì phần lớn tài liệu chỉ cần chữ kí của giám đốc Tần là đã có hiệu lực.

Nếu gặp phải người đến hỏi ý kiến thì giả vờ xem qua một lượt rồi nói "cứ làm theo ý của giám đốc Tần" hay "cứ y theo quyết định của giám đốc Tần" là được.

Tình huống để hẳn kí trước, lại còn cần luôn như thế này chưa bao giờ có tiền lệ.

Thích Phong bối rối rồi không thôi, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh: "Để đó tôi xem đã, nửa tiếng nữa anh hãy quay lại lấy."

Trương Kiệm ngập ngừng một giây, sau đó nói "Vâng" rồi rời đi luôn.

Trương Kiệm vừa ra, Thích Phong lập tức cần điện thoại lên nhắn tin cho anh trai, nhưng đợi đợi 10" cũng chưa thấy trả lời.

Thích Phong lại gửi cho Ngô Song một tin hỏi bao giờ về cũng may là Ngô Song nhắn lại luôn: "Đang chờ thang máy, lên luôn đây."

Lúc về lại văn phòng, Ngô Song vẫn còn hơi hớn hên, đặt hộp kem xuống trước mặt Thích Phong: "Thích tổng, đây." — Hẳn tưởng Thích Phong nhắc tin cho mình là vì vợ muốn ăn kem.

Không ngờ Thích Phong lại đẹp kem qua một bên, thấp giọng nói: "Thư kí Trương vừa đưa tài liệu này qua, bảo tôi phải kí luôn, anh... anh cũng xem cùng tôi đi."

Ngô Song khó hiểu đối mắt với Thích Phong, lại chỉ thấy vị tổng tài trẻ tuổi kiêu ngạo mà tài năng thường ngày hiện đang chớp chớp cặp mắt đào hoa lóng lánh nhìn mình như van nài.

Không hiểu sao Ngô Song bỗng thấy rợn cả người: "Được, được."

Hắn cầm tài liệu về chỗ mình, vừa liếc nhanh qua nội dung vừa hỏi: "Anh ta bảo cần luôn bây giờ à?"

"Ừm, thư kí Trương nói 15 phút nữa sẽ qua lấy." Thích Phong cầm điện thoại đứng dậy, "Tôi vào toilet cái đã."

Ngô Song: "...Err."

Thích Phong vào toilet gọi cho anh trai hai cuộc mà vẫn không ai nghe máy.

Hắn thấy rất kì quái, bình thường có vấn đề gì cũng cứ gọi là hiện cơ mà, tại sao đúng thời khắc nguy nan thì lại như xe tuột xích thế này?

Song dù không liên lạc được thì hẳn cũng không thể tránh né hiện thực. Thấy 5 phút đã trôi qua, Thích Phong bèn vội vàng quay lại văn phòng.

Thấy Ngô Song đã xem kĩ lại đề xuất kia xong, Thích Phong căng thẳng dò hỏi: "Anh thấy sao?"

Ngô Song cẩn thận nói: "Tôi đã xem qua đề xuất rồi, nhưng việc này có liên quan đến ngân sách cả chục triệu, tốt nhất cứ bàn bạc với giám đốc Tần đã rồi hãy quyết."

Thích Phong hắng giọng: "Tôi cũng nghĩ như vậy đây."

Ngô Song: "..."

Chỉ vừa qua 30 phút, Trương Kiệm kia đã lại gọi cửa: "Thích tông, ngài kí chưa?"

Thích Phong nghiêm trang thuật lại lời Ngô Song vừa nói.

Thế nhưng Trương Kiệm nghe xong lại cười nói: "Thích tông, chuyện này không cần bàn đầu, giám đốc Tần mà ở đây chắc cũng sẽ kí luôn thôi, mấy quý trước cũng vậy mà. Nếu ngài không yên tâm, tôi có thể bảo thư kí Trình tìm lại mấy tài liệu đó cho ngài xem."

... Thế này chẳng phải là bắt chó đi cày à?

Đương nhiên Thích Phong biết mình không thể tùy tiện kí mấy thứ này, anh hẳn cũng đã nói qua cho hẳn về những vấn đề ẩn dật của công ti.

Nhưng bị Trương Kiệm dí như thế, hẳn không tài nào nghĩ luôn ra được biện pháp thoái thác nào—cũng đâu thể đột nhiên ôm bụng ngã xuống đất nói mình không khỏe?

Thích Phong chỉ biết đánh mắt nhìn Ngô Song. Nhận được tín hiệu xin giúp đỡ từ hẳn, đối phương bèn chủ động lên tiếng: "Vay phiền thư kí Trương tìm lại những tài liệu trước kia cho chúng tôi xem qua cái đã."

Trương Kiệm có chút biến sắc, bỗng dưng nhắc tới Lưu Kỳ: "Nhưng tài liệu này... quản lí Lưu vẫn đang chờ..."

Ngô Song: "..."

Ngay lúc thế cục đang giằng co, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên.

Thích Phong tưởng là anh trai gọi điện lại, kích động cần điện thoại lên luôn, ai ngờ lại bị dòng hiển thị trên màn hình dọa cho choáng váng một phen.

— "Phó"?

Anh Phó?

Từ sau lần ấn nhận cuộc điện thoại lúc nửa đêm của Phó Diên Thăng, anh hẳn bèn lưu cái số này trong di động mới là "Phó", còn cảnh cáo hẳn không bao giờ được tiếp điện thoại từ nó nữa.

Nhưng lúc bấy giờ, Thích Phong còn quan tâm gì ba cái lời dặn của anh trai, ai cứu được hẳn trong lúc nước sôi lửa bỏng này thì đâu là anh ruột của hẳn hết!

"A lô?" Thích Phong nhận điện thoại ngay trước mặt Trương Kiệm, bắt chước giọng anh hai gọi một tiếng: "Thầy Phó~"

Phó Diên Thăng: "..."

"Hửm? Anh có chuyện tìm tôi hả?... Nhưng tôi còn đang ở công ti..." Thích Phong cũng mặc kệ Phó Diên Thăng có hiểu hay không, cứ thế tự biên tự diễn, "Gặp vậy à... Hay là gặp mặt ở quán cafe dưới công ti tôi đi? Tôi xuống luôn bây giờ đây..."

Nghe hẳn nói một thôi một h ỏi xong, bất ngờ là Phó Diên Thăng không những không bày tỏ nghi vấn, mà còn đáp lại đầy phối hợp: "Được, cứ chờ tôi ở đây, nửa tiếng nữa tôi đến."

Thích Phong: "???"

... Má? Không lẽ người này biết đọc suy nghĩ thật!

-

A/N: Giải thích một chút lí do chỉnh sửa nội dung—

(1) Nội dung chủ yếu của chương 55-56 là quá trình Thích Tự phản kích → kích thích thái quá → Thầy Phó chùn bước → Thích Tự hoài nghi → Thích Tự xác định tâm ý → Thích Tự dùng chiêu trò của Thầy dỗ Thầy → Hóa giải mâu thuẫn nhỏ. Mặc dù bản cũ cũng đi theo trình tự này, nhưng

khắc họa tâm lí với phản ứng của nhân vật còn chưa được xử lí tốt, cho nên phải sửa lại

(2) Điều chỉnh trình tự đối thoại, xóa bớt diễn biến tâm lí dư thừa, sửa đi một vài chi tiết trong tương tác giữa hai nhân vật chính, ưu tiên chỉnh lại độ dài và điểm ngắt chương. Chương 55-57 bị xóa bớt các phân đoạn dài dòng, nhập thêm nội dung của chương sau nên số chương tăng thêm mấy trăm chữ, chương 58 được bổ sung 1000+ chữ coi như đền bù, người đọc nào đã mua chương cũng không cần mua lại (trả thêm).

[...] (T/N: Còn nữa nhưng không quan trọng lắm)

-

vtrans by xiandzg

T/N: So thì muốn lời con mắt nhưng theo mình thay đổi thực sự đáng chú ý chỉ có:

(1) Cá đã vô thức giải quyết được phần nào rắc rối "tự làm khổ mình" (trước cả lúc làm trò ôm ôm sờ sờ Thầy) như thế nào?

(2) Là CEO cho một công ti có tiếng nhưng sinh hoạt gia đình của Tần Hán Nghiêu không hề khoa trương như đáng ra

(3) Chương 58 dừng lại với sự xuất hiện như một vị thần của Thầy — liệu Phong công tía sẽ lộ hay sẽ thoát? Mời đón xem chương 59 vào một ngày không xa _(:3」 ∠)_

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 59: Đoán Ra Được Hết

Cúp điện thoại xong, Thích Phong thần nhiên nhìn về phía Trương Kiệm: "Thư kí Trương, tiếc quá, tôi lại có việc gấp phải đi bây giờ. Phiền anh nói với quản lí Lưu một tiếng... Nếu ông ấy cần gấp thì thử gọi điện xin ý kiến của giám đốc Tần đi."

Nói xong cũng chẳng quan tâm Trương Kiệm nghĩ thế nào, phải mong chuồn luôn.

Mãi đến khi ra khỏi tòa nhà rồi, Thích Phong mới thở phào một hơi.

Cũng không biết vừa rồi anh Phó nói sẽ đến quán cafe tìm hắn là thật hay không, nhưng Thích Phong vẫn chưa nhận được chỉ thị từ anh trai, cho nên không dám chạy loạn, bèn ở lại luôn quán cafe, tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Không ngờ chưa đầy 20 phút sau, Phó Diên Thăng đã xuất hiện trong tầm mắt của Thích Phong.

Người đàn ông mặc đồ công sở đẩy cửa bước vào, ánh mắt dán chặt về phía hắn, khiến Thích Phong thiếu đi đầu muốn lùa vì độ "soái"!

Cái soái khiến Thích Phong bị dội không chỉ nằm ở vẻ ngoài và khí chất của Phó Diên Thăng, mà còn là tác phong hành sự của đối phương — gọi điện cứu nguy ngay trong thời khắc trí mạng, đã nói là làm bảo đến là đến — đúng là ngầu chết hắn!

"... Là cậu?" Đến khi lại gần mới nhận ra người trước mắt là Thích Phong, Phó Diên Thăng lập tức giật mình, "Bảo sao nghe giọng trong điện thoại kì thế..."

Thích Phong cũng rất áy náy vì màn tự biên tự diễn trên điện thoại của mình vừa rồi đã bắt đối phương đến tận đây. Đang do dự không biết phải giải thích tình trạng của mình thế nào, Phó Diên Thăng đã bắt đầu hỏi hắn như tra khảo đến tận linh hồn: "Sao cậu lại cần điện thoại của anh cậu? Cậu đi làm thay cậu ấy à? Vậy giờ người kia ở đâu?"

Thích Phong: "..."

Tâm như trò tàn chỉ biết nghĩ: "Đã đến nước này rồi, hắn còn nói dối làm cái gì nữa?"

Thích Phong đành giải thích đầu đuôi sự việc cho Phó Diên Thăng, người kia nghe xong liền cau mày nói: "Anh cậu đúng là làm loạn."

Thích Phong sợ sau này lại bị anh hắn truy cứu, nơm nớp nói: "Anh Phó, anh có thể coi như không biết gì về chuyện này không? Tại anh tôi bảo không được nói với ai..."

Phó Diên Thăng nhìn hắn một chút: "Cậu không nói thì tôi cũng đoán ra được hết."

Thích Phong: "..."

Quả thực vừa nhìn thấy Thích Phong, kết hợp với các chi tiết sự kiện từng xảy ra, Phó Diên Thăng đã đoán luôn ra câu trả lời, trước giờ không nghĩ theo hướng này cũng vì không ngờ Thích Tự to gan đến thế.

... Mà nhất là, Thích Tự lại còn không hề bàn bạc gì với hắn về những chuyện này.

Tuy tâm trạng chính mình cũng đang lộn xộn, Phó Diên Thăng vẫn an ủi Thích Phong một câu: "Yên tâm đi, sau chuyện xảy ra hôm nay, anh cậu cũng biết là không qua được mắt tôi đâu mà."

"Vậy được." Thích Phong lại khâm phục nhìn Phó Diên Thăng một chút.

Chết dở... dù biết là không nên cứ ăn cây táo rào cây sung thế này, Thích Phong vẫn thấy người đàn ông này quá đỉnh.

Dù sao ngoại trừ ba ba, trên đời này chắc cũng không có nổi người thứ hai dám lạnh lùng bá đạo bảo anh hấn làm loạn, còn bảo anh hấn không qua được mắt mình—nói chung là hoàn toàn có thể áp đảo anh hấn như thế...

Thích Phong lặng lẽ tặng cho người đàn ông mạnh bạo này một cái LIKE, nhanh chóng bẻ lại cán cân nội tâm đang nghiêng lệch của mình.

Thích Phong đưa mắt nhìn điện thoại, lại thấp thỏm nói: "Không biết anh tôi đang làm gì mà đến giờ vẫn chưa gọi lại nữa, gần một tiếng đồng hồ rồi..."

Phó Diên Thăng nghe vậy cũng hơi sốt ruột, nói với Thích Phong: "157XXXXXXXX, cậu thử gọi đến số này xem."

Thích Phong sửng sốt nói: "Số ai vậy?"

Phó Diên Thăng: "Vương Mãnh, vệ sĩ kiêm lái xe của anh cậu."

Từ lúc Thích Tự đến trụ sở đi điều tra gặp Cố Sóc, hai người liền vào phòng họp luôn, bàn chuyện quá chăm chú nên hấn cũng không nhận ra điện thoại trong túi đã sập nguồn vì hết pin.

Đang chuẩn bị kết thúc cuộc họp thì một nhân viên ngoài sảnh vào báo tài xế đang tìm hấn có việc gấp.

Thích Tự sửng sốt ra ngoài, nghe Vương Mãnh nói mới lấy điện thoại ra sạc.

Mở máy lên đã thấy một loạt thông báo cuộc gọi nhỡ, có của Thích Phong, có cả của Phó Diên Thăng, hấn gọi lại cho Thích Phong trước, hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Mất nửa phút để nghe ra tình trạng xong, Thích Tự lại nói với Thích Phong: "Em đừng về công ti nữa, đến thẳng khách sạn đi, lát gặp mặt rồi"

nói tiếp."

Ở trong quán cafe, Thích Phong vừa hạ điện thoại vừa nói với Phó Diên Thăng đầy cảm kích: "Liên lạc được rồi, anh ấy bảo tôi về khách sạn."

"Vậy là tốt rồi." Phó Diên Thăng nhún mày, lại nhắc nhở Thích Phong, "Cậu về bảo anh mình từ mai đi làm lại đi, đừng để cậu đi thay nữa."

"Hả?" Giọng điệu nghiêm túc của đối phương khiến Thích Phong không khỏi căng thẳng, hẳn cũng muốn thoát khỏi cái công việc vô bổ một nào này lắm rồi, nghe Phó Diên Thăng nói vậy liền đồng ý, "Tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng đưa tay lên nhìn giờ, đứng dậy nói: "Thôi, thế tôi cũng về công ti đây."

Lúc bấy giờ, Thích Phong mới nhớ ra Phó Diên Thăng đang trong giờ làm việc mà vẫn phải tới đây, lại cảm ơn đối phương một lần nữa. Phó Diên Thăng nói: "Không sao, tính chất công việc của tôi cũng tự do."

Thích Phong vô thức hỏi một câu: "Vậy anh... không đi gặp anh tôi cùng à? Có gì nói trực tiếp với anh ấy luôn..."

Phó Diên Thăng: "Không cần đâu, tối nay anh cậu sẽ tự tìm tôi thôi."

Thích Phong: "..."

Thích Phong bắt xe về khách sạn Holiday, gần như vào phòng cùng một lúc với anh trai. Hai anh em gặp nhau, Thích Tự hỏi Thích Phong tình hình cụ thể hồi này là thế nào, Thích Phong cũng kể lại vô cùng chi tiết.

"Em nói là Trương Kiệm bảo em kí đề xuất xử lí hàng tồn à?" Thích Tự hỏi.

"Vâng, may nhờ anh Phó gọi điện kịp thời nên em mới thoát thân." Thích Phong nhớ lại phản ứng của Ngô Song lúc ấy, cũng tán thưởng một câu, "Trợ lí Ngô Song của anh cũng nhanh trí lắm, em cảm giác được là anh ấy có ý giúp mình."

Thích Tụ lại hỏi: "Lúc gặp mặt, Phó Diên Thăng có nói gì với em không?"

Thích Phong: "Anh ấy đoán được hết, còn bảo anh đúng là làm loạn."

Thích Tụ: "..."

Sợ bị anh trai quở trách, Thích Phong còn đề cao chủ trương giữ gìn sự trong sạch của bản thân bằng cách khai ra tất tần tật những vấn đề Phó Diên Thăng đã hỏi khi thấy mình, sau đó truyền đạt lại đề nghị lúc cuối của đối phương với điệu bộ cực khoa trương: "Anh Phó còn bảo, chuyện này quá nguy hiểm, đừng để em làm nữa!"

Thích Tụ trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Vậy em về nhà đi."

Hai mắt Thích Phong lập tức sáng rực: "Về nhà? Không cần đi làm thay anh nữa à?"

Thích Tụ gật đầu: "Ừ..."

"Oa!" Thích Phong reo lên một tiếng, nghĩ bụng không ngờ anh Phó lại hữu dụng như vậy, biết đường cầu cứu đối phương sớm hơn có phải tốt rồi không!

Kì thực Thích Tụ đưa ra quyết định này không phải vì Phó Diên Thăng, mà chính hắn cũng ý thức được rằng, phía Trương Kiệm chắc chắn sẽ nhận ra điểm không thích hợp sau sự vụ này. Bất kể là đã phát hiện từ trước và hôm nay chỉ đến để thăm dò, hay là nhờ hôm nay mới phát hiện được, thì hắn cũng không thể để Thích Phong đi làm thay mình nữa.

Thích Phong ngâm nga đi vào phòng thay đồ, còn vào toilet đeo lại khuyên tai tình nhân của mình với Lăng Khả, tí tởn như con chim nhỏ được xỏ lông.

Thích Tụ dựa người cạnh cửa, nhìn em trai hớn hớn như được mùa mà không nhìn được cười: "Mấy ngày qua vất vả em rồi."

Thích Phong nhìn về phía anh trai ở trong gương, hừ một tiếng: "Anh cũng biết là em vất vả đấy à? Định đền bù cho em thế nào đây?"

Thích Tự khoanh tay nói: "Bảo cho em một chuyện, mấy ngày nữa chắc ba sẽ về nước đấy."

Thích Phong: "...???"

Thích Tự: "Chuyến này về chắc sẽ muốn gặp em, với Lăng Khả nữa đấy."

Chỉ trong nháy mắt, con chim hưng phấn đã biến thành chim bị sang chấn: "WTF??"

Thích Tự nhếch miệng cười một tiếng: "Tranh thủ mà khăn gói đưa Lăng Khả đi trốn đi, du lịch nước ngoài hay trong nước đều được, anh bao hai đứa."

"Sao anh không nói sớm! Đi nước ngoài thì đi nước nào giờ?" Thích Phong sốt ruột đến độ vừa giậm chân vừa la lối, "Em muốn dẫn Lăng Khả đi Mông Cổ, vào núi Trường Bạch, đến nơi nào ba không tìm được ra thì thôi..."

Thích Tự nhìn em trai hốt hoảng rời đi, cười một hồi rồi nét mặt mới dần ngưng trọng lại.

Đã gần đến giờ tan làm, Thích Tự cũng không định quay lại công ti nữa. Hắn ngả xuống sofa, lấy điện thoại nhắn tin cho Ngô Song, hỏi xem từ lúc mình đi còn xảy ra chuyện gì ở công ti nữa hay không.

Ngô Song: "Sau khi thư kí Trương đi khỏi thì không còn ai đến nữa."

Thích Tự: "Tối có rảnh thì anh mang tài liệu cần kí đó qua khách sạn cho tôi nhé."

Ngô Song: "Thư kí Trương mang tài liệu đi rồi."

Thích Tự: "..."

Ngô Song: "Nhưng tôi có chụp lại đây, nếu Thích tổng muốn xem thì để tôi gửi cho."

Thích Tự nhướn mày: "Gửi vào mail cho tôi."

Ngô Song: "OK."

Thích Tự quay lại giao diện Wechat, mở ra khung trò chuyện với phóng viên Dương.

Vừa rồi mở điện thoại lên ở trụ sở đi đầu tra của Cố Sóc, ngoài missed calls từ Thích Phong và Phó Diên Thăng, Thích Tự còn trông thấy mười mấy tấm hình do phóng viên Dương gửi đến.

Nhân vật chính trong những tấm hình này không phải Khâu Như Tùng hay Liễu Mỹ Linh, cũng không phải Lưu Kỳ hay Trương Kiệm, mà là những người khác ở xung quanh Thích Tự.

Một trong số đó được chụp chính hôm Phó Diên Thăng phát giác ra—lúc bọn họ đứng trước cửa chung cư Lâm Uyên chờ xe, hai người đang đối mặt nhau, dù cách cả một con đường, Thích Tự vẫn nhìn ra ánh mắt thâm tình mà Phó Diên Thăng dành cho mình.

Nhưng sự chú ý của Thích Tự không dừng lại ở bức hình này quá lâu.

Hắn trượt tiếp đầu ngón tay, phóng to một tấm hình khác.

Bối cảnh trên hình là một quán cafe, với hai nhân vật chính đang trò chuyện trong một góc khuất. Ống kính bắt được rất rõ khuôn mặt của cả hai, một là Phó Diên Thăng, một lại khiến Thích Tự bất ngờ không tưởng.

—Chính là Ngô Song, trợ lí do đích thân hắn tuyển.

Lúc nhìn thấy tấm hình này trên đường về khách sạn, đầu tiên Thích Tự nghĩ là chắc Phó Diên Thăng và Ngô Song chỉ tình cờ gặp nhau trong quán cafe, dù sao bọn họ đã quen nhau từ hôm đi Ninh Thành, trên đường cũng thấy có trao đổi vài câu.

Nhưng vừa rồi nghe Thích Phong kể chuyện, Thích Tự mới bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa hai người này.

Dù sao thì tuyển trợ lý là ý kiến của Phó Diên Thăng, chọn người khoa Toán cũng là đề nghị của Phó Diên Thăng. Hắn đã ngờ ngợ từ cái lần Phó Diên Thăng thấy hắn bị cháy nắng xong hỏi sao Ngô Song không che ô cho mình, rồi cộng thêm chuyện hôm nay — chỉ vừa cầu cứu Ngô Song mà Thích Phong đã nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng luôn, đâu ra mà trùng hợp thế?

Sau quá nhiều cú lừa của Phó Diên Thăng, có ngốc mấy đi chăng nữa thì Thích Tự cũng không đời nào tin rằng đời này lại nhiều trùng hợp đến vậy.

Hắn cho là hai người này đã quen nhau từ trước, cũng có nghĩa là hắn lại bị lừa cmnr!

Trong chuyện xảy ra hôm nay, Thích Tự cũng biết Phó Diên Thăng và Ngô Song chỉ đang cố giúp mình, nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao Phó Diên Thăng lại phải làm như thế.

Nếu bảo mười sáu tháng qua, Phó Diên Thăng kiên nhẫn lấy lòng là vì muốn theo đuổi mình thì Thích Tự còn hiểu được, nhưng còn chuyện này thì sao?

—Dốc lòng khuyên hắn tự thuê trợ lý, sắp xếp Ngô Song đến cạnh hắn, giấu diếm hắn, hỗ trợ hắn... đây rốt cục là cái kế hoạch quái quỷ gì?

Nếu Phó Diên Thăng muốn làm hắn vui lòng, thì sao không tự nhận làm luôn từ đầu đi!

Thích Tự nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, mà càng ngẫm càng mông lung.

Điện thoại đột nhiên rung lên, báo email mới. Thích Tự mở ra, đầu tiên là tự mình xem qua tài liệu được chụp lại, cũng phát hiện thấy mấy hạng

mục đáng ngờ, sau đó chuyển tiếp cho Cố Sóc, nhờ người kia kiểm tra kĩ lưỡng xem thứ mà hấn "nhất định phải kí" này rốt cục có cạm bẫy gì.

Lo xong hết các việc cũng vừa vặn đến giờ tan t`ân, Thích Tự vào danh bạ, bấm gọi cho Phó Diên Thăng.

"...Thầy Phó à, tan làm chưa?" Thích Tự hỏi với giọng lười biếng.

"Vừa xong."

"Tối cùng ăn không?"

"Ở đâu?"

"Đến chỗ tôi đi?" Thích Tự xoa xoa ấn đường, "Hôm nay tôi hơi oải nên ngại ra ngoài, ăn trong khách sạn nhé."

"Được." Phó Diên Thăng ngừng lại, ản ý nói, "Bít tết của bữa ăn Pháp hôm trước không tệ."

Thích Tự đổi giọng mập mờ, cố ý khơi gợi: "Anh còn rượu không?"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Còn."

Thích Tự: "7h tối nhé?"

Phó Diên Thăng: "Một tiếng nữa gặp."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự híp mắt hạ quyết tâm, tối nay hấn nhất định phải ép người này phun ra lời thật lòng bằng được thì thôi.

****

<Epilogue>

Tu`ân trước, Thích Tự *hưng phấn*: "Tôi tất thắng, tiếp chiêu đi!"

Tu ần này, Thích Tự *phấn nộ*: "Đệt, vẫ cmn bị lừa! Cái tên chết tiệt này rốt cục còn giấu mình bao nhiêu chuyện nữa?"

Phó Diên Thăng *mỉm cười hút thuốc*: "Đoán xem?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hôm nay chưa thấy chương mới, nhưng nghe bảo là vì viết cảnh kiss khó quá nên Hi phải lùi lịch đăng muộn lại =))) nghe mà kích thích gì đâu 🙄

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 60: Anh Thoát Rồi Đây

Thích Tự lại đặt hai phần ăn kiểu Pháp giống như lần trước. Lúc Phó Diên Thăng đến nơi, cửa phòng cũng đang mở, nhân viên bên trong tập nập bày biện bàn ăn, phòng khách còn truyền ra một giai điệu Tây Ban Nha rất êm tai.

Người kia đứng cạnh cửa, gõ gõ ngón tay báo cho Thích Tự biết mình đã đến.

Thích Tự đang lúi húi bên một chiếc máy hát trong phòng khách, liếc thấy bóng người kia thì nói luôn: "Vào đi."

Phó Diên Thăng đi tới cạnh hắn, hỏi: "Phòng cậu còn có cái này à?"

Thích Tự cười nói: "Tôi hỏi có cách nào mở nhạc trong phòng không, thì mấy cô ấy mang đến cho đấy."

Máy hát này vốn không phải thiết bị tiêu chuẩn ở Holiday, nhưng do Thích Tự là khách quý cấp VIP đã bao hết ti tiền phòng hai tháng, hắn muốn dịch vụ gì nhân viên khách sạn đâu sẽ cố gắng thỏa mãn hết.

"Thì vị ra phết..." Phó Diên Thăng nghe nhạc một lát rồi nói.

Thích Tự chỉnh âm lượng đến mức phù hợp rồi mới quay ra nhìn Phó Diên Thăng, hỏi: "Chiều nay anh gặp em trai tôi à?"

"Ừm." Phó Diên Thăng đưa chai rượu đỏ Asbach mình mang theo cho phục vụ, giọng điệu bất giác trở nên nghiêm túc hẳn, "Sao lại bảo em trai đi làm thay mình?"

"Thì để tôi có thời gian ra ngoài xử lý sự vụ đi đâu tra đó."

"Cậu tự tìm người đi đầu tra?" Phó Diên Thăng như đã đoán ra gì đó.

"Ba tôi tìm." Thích Tự giải thích một câu rồi lại hỏi, "Mà sao anh biết số điện thoại của Vương Mãnh?"

"Hôm đó cậu gọi cho anh ta, tôi có nhìn thấy màn hình, cậu không lưu tên người này."

"Anh nhìn qua mà nhớ được luôn?" Thích Tự kinh ngạc.

"Tôi khá mẫn cảm với những con số." Phó Diên Thăng nói.

"..."

Mẫn đến đâu thì mẫn, nhưng chỉ nhìn qua đã thuộc được cả số điện thoại là cái loại năng lực biến thái gì cơ chứ?

Nhưng Thích Tự chỉ chấn kinh trong chốc lát, lại hỏi: "Nghe em tôi bảo, anh thấy tôi "làm loạn" hả?"

Phó Diên Thăng: "Nhân viên quản lí của bất kì công ti đã niêm yết nào cũng phải đạt chuẩn tư cách nhiệm chức. Thân mang trọng trách của một giám đốc đi đầu hành mà cậu lại lừa trên gạt dưới, để một người không biết gì về sự vụ của công ti đi làm thay như vậy, chẳng lẽ còn không phải làm loạn?"

Thích Tự: "Nhưng tôi đâu có để nó xử lí công việc, chỉ là ng ỡ đó diễn kịch thôi mà."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết cậu làm vậy là có lí do, nhưng quốc có quốc pháp, công ti cũng có quan quy, cậu phải nắm được những thường thức cơ bản này. Thà cậu xin nghỉ để ra ngoài đi đầu tra, cũng còn hơn là làm như vậy, nếu không sẽ chỉ khiến người khác nghĩ cậu không coi công ti ra gì thôi... Một khi để người ta phát hiện ra cậu tìm người đi làm thay, tín nhiệm dành cho cậu coi như mất sạch, tất cả những gì cậu kí duyệt cũng đều có thể mất đi hiệu lực và lợi ích pháp lí..."

Thích Tự không phân bua nổi, chỉ đành nhắc đến Thích Nguyên Thành làm chỗ dựa: "Tôi có nói chuyện này cho ba rồi, ông ấy còn chẳng thấy sao mà anh cứ ôm khư khư mấy cái quy định đó làm gì."

Phó Diên Thăng bất đắc dĩ nói: "Lại ý mình là con trai cổ đông, lạm dụng quyền lực..."

Thích Tự kiêu ngạo ưỡn ngực xùy một tiếng, bộ dạng rõ là "ông đây cứ thế đấy anh làm gì được".

Phó Diên Thăng chỉ nhìn hẩn thờ dài, không nói gì nữa.

Hai người đi rửa tay, không bao lâu sau đã có phục vụ bắt đầu mang đồ ăn vào.

Tuy cùng là steak, nhưng đồ ăn và súp khai vị đầu khác với lần trước, vì vậy trải nghiệm vẫn rất mới mẻ.

Đang ăn, Thích Tự chợt nhớ đến thắc mắc hồi chiều, không nhịn được mà hỏi: "Chiều nay anh gọi cho tôi có việc gì không?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hẩn: "Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à?"

Thích Tự ngơ ngác một chút rồi mới nhớ ra: "À, có nhớ."

—Hôm nay chính là ngày họp đồng trò chuyện giữa hẩn và Phó Diên Thăng đến hạn.

Nhưng từ khi nhận ra Phó Diên Thăng thích mình, Thích Tự cũng không để ý đến chuyện họp đồng này nữa, bởi vì hẩn cảm thấy quyền chủ động bây giờ đã về tay mình. Chỉ cần hẩn đồng ý, hẩn là Phó Diên Thăng sẽ đi cùng phải không.

Phó Diên Thăng vừa cúi mắt cắt steak, vừa nói: "Vốn định gọi cậu cũng để hẹn đi ăn."

Lời giải thích này quá hợp lí, khiến Thích Tự không thể nào tiếp tục hoài nghi quan hệ giữa đối phương và Ngô Song, chỉ đành tiếp tục đề tài mà Phó Diên Thăng đã gợi ra: "Phải rồi, làm gì cũng phải đến nơi đến chốn, bữa cơm này nên là tôi mời anh mới phải."

Nghe tới bốn chữ "đến nơi đến chốn", Phó Diên Thăng liền nhìn hẩn với ánh mắt kì lạ.

Thích Tự thản nhiên nói: "Nói thế nào thì chuyện hôm nay cũng phải cảm ơn anh."

Phó Diên Thăng: "Tiện thể thôi, cần gì trịnh trọng thế."

Thích Tự chân thành nói: "Không chỉ hôm nay, mà còn cả một năm vừa qua nữa, tôi cũng gây cho anh không ít phiền phức rồi, cảm ơn anh vì đã luôn kiên nhẫn tới tận bây giờ. Những điều anh dạy, đều rất có ích đối với tôi..."

Lời cảm ơn như đang dẫn tới hồi kết này khiến sắc mặt Phó Diên Thăng lập tức ngưng trọng, lại như mộng lung không hiểu gì.

Bởi vì thái độ rất cung kính, Thích Tự chỉ giống như một học trò ngoan đang thể hiện lòng tôn sư trọng đạo.

Nhưng chính điệu bộ ấy, cũng như phân biệt rạch ròi giữa hẩn của hiện tại và hẩn của một năm qua, mơ hồ ám chỉ rằng tối nay chính là đường ranh giới—qua đêm nay, quan hệ giữa bọn họ cũng kết thúc, sẽ không có một khởi đầu mới nào, mà chỉ là tương lai chia xa.

Thích Tự thấy đối phương không nói gì, lại chủ động nâng cốc về phía người kia: "Thầy Phó, anh vui không?"

Hai li rượu chạm vào nhau, âm vang lên thanh thúy. Phó Diên Thăng lạnh giọng nói một câu: "Sao tôi lại vui?"

Thích Tự cười nói: "Tôi tốt nghiệp, tức là anh thoát rồi đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

Phải rồi, trước kia Phó Diên Thăng lúc nào chả chê hần ngốc, chê hần làm phiền giấc ngủ của mình?

Một khi hợp đồng kết thúc, hần sẽ không còn chạy theo Phó Diên Thăng mỗi ngày để hỏi về những vấn đề ngây ngô, không giỏi tính trẻ con cáu bẳn, hay mè nheo đòi Phó Diên Thăng tiếp chuyện giữa đêm hôm khuya khoắt như một đứa học sinh tiểu học không hiểu chuyện như thế nữa. Hần là phải vui chứ.

Thích Tự lại nói: "Ba tôi vẫn bảo, ngàn vàng cũng khó mà mua được người như ý. Đến khi gặp anh tôi mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này, dù rất không nở rời khỏi anh, nhưng biết làm sao, tôi hiểu là trên đời này có những chuyện không thể cưỡng cầu được..."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự nhấp một ngụm rượu, lại trình trọng cam kết: "Nhưng mà dù sao thì, sau này anh cứ việc đến tìm tôi nếu cần, tôi sẽ luôn nhớ kỷ ân tình này."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự chằm chằm, giống như đang cố gắng xác định có phải thanh niên kia lại đùa mình nữa không.

Thích Tự cười thầm trong lòng, không như lần trước vì thấy Phó Diên Thăng sa sút tinh thần mà chính mình cũng rối loạn theo, lần này hần chỉ hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm đùa giỡn đối phương.

Nhìn ra chút biến hóa nho nhỏ trên nét mặt và thái độ của người kia sau vài câu nói của mình, hần liền cảm thấy thành tựu khó tả.

Nhưng có kinh nghiệm từ lần trước, Thích Tự cũng biết hăng quá sẽ hóa dở. Hần chu đáo rót cho Phó Diên Thăng thêm ít rượu, hỏi: "Steak hôm nay được không?"

"...Rất ngon." Phó Diên Thăng đi đầu chỉnh lại ánh mắt để giấu đi tâm trạng của mình, nhưng vẫn không thể giấu đi tinh thần có phần mất tập trung bởi mấy câu nói của Thích Tự.

Trong lúc ăn, thi thoảng Phó Diên Thăng còn nhìn Thích Tự đầy dò xét, không biết là đang hoài nghi chính mình, hay hoài nghi cả thế gian này.

Ăn xong, Thích Tự kêu phục vụ lên dọn bàn, còn gọi thêm hai chai rượu và một ít đồ nhắm như hạt đi đầu và hạnh nhân tẩm muối, sau đó quay ra nói với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, hôm nay là ngày đặc biệt, chúng ta uống nhiều một chút đi, không say không về"

Phải nửa phút sau, Phó Diên Thăng mới giương mắt lên nhìn về phía Thích Tự, trầm giọng hỏi: "Thích Tự, rốt cục là cậu có ý gì?"

"Ý gì là ý gì?" Thích Tự tiếp tục giả ngu, nhưng trong lòng đã nở hoa tung bừng—Rốt cục cũng buộc người này phải tiến một bước trước rồi!

Phó Diên Thăng nói với vẻ nghiêm túc: "Cậu gọi tôi đến đây, chỉ để nói với tôi mấy lời kia?"

Thích Tự thỏa mãn nhìn bộ dạng thất thố của Phó Diên Thăng, hỏi lại: "Vậy anh hi vọng tôi sẽ nói gì với anh?"

Bắt gặp nét tinh quái lộ ra trong ánh mắt của Thích Tự, người kia có phần hơi sững sốt, sau đó đột nhiên cười phá lên vì bị chọc tức, mất một lúc mới trầm tĩnh lại, ngả người ra ghế rồi lắc đầu nhận xét: "Cậu đúng là ghê gớm rồi đấy..."

Thấy Phó Diên Thăng đã nhìn thấu trò đùa của mình, Thích Tự cũng không cố ra vẻ nữa, ngược lại còn kiêu ngạo hỏi: "Thầy, thấy tôi diễn thế nào?"

Phó Diên Thăng liếc hẩn một cái, nghiêng răng nói: "Chân thành tha thiết... thiếu chút nữa là tôi tưởng thật rồi."

Thích Tự thầm chúc mừng bản thân vì đã lừa được Phó Diên Thăng thêm một lần nữa, đắc ý đến quên cả trời đất. Đúng lúc này, hắn thấy người kia bỗng nhiên đứng dậy, từng bước đi về phía mình.

Thích Tự ngẩn người, hoảng hốt nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Phó Diên Thăng lại gần đối phương, nhìn xuống cậu "học trò thông minh" ngày càng xảo trá này với tâm trạng phức tạp không thôi.

Hắn vẫn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ở Skyline—

Lúc bị Thích Tự thách thức đòi hôn, mới đầu hắn đã có ý kháng cự, bởi vì vẻ ngoài của người kia quá chói mắt, ngời đó thôi đã thu hút không biết bao nhiêu là ánh nhìn, tùy tiện hôn đối phương sẽ chỉ biến hắn thành một kẻ lưu manh háo sắc.

Nếu được, Phó Diên Thăng hi vọng mình có thể gặp được đối phương trong một hoàn cảnh thích hợp hơn, thỏa đáng hơn mà không phải ở tại quán bar, diễn trò cho không biết bao nhiêu người nhìn như vậy.

Chỉ là dù lí trí có giãy dụa thế nào, rốt cục hắn vẫn bị quyến rũ.

Nhìn ra vẻ mong đợi trong ánh mắt khiêu khích của Thích Tự, hắn hoàn toàn không có cách nào "kháng cự".

Ấy là lần đầu tiên Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào tính hướng của mình—không những đi hôn một cậu trai xa lạ, mà khi nhìn ra phản ứng vụng về trái ngược hoàn toàn với điệu bộ phách lối của người kia trong nụ hôn, rung động lại càng trở nên mãnh liệt hơn...

Hắn biết hành vi bốc đồng đầy cảm tính này trái ngược hoàn toàn với tác phong đề cao lí trí của mình trước giờ, nhưng rồi vẫn trăm phương ngàn kế nghĩ cách tiếp cận đối phương, dùng một năm quen mạng để tìm hiểu về người kia, từ tính cách, sở thích cho đến thói quen, tam quan... giống như đang tiến hành một cuộc thẩm tra đảng đảng mà ngọt ngào.

Vốn chỉ muốn khảo nghiệm liệu đối phương có đáng để mình yêu hay không, mà chẳng ngờ, thân làm giám khảo cũng ngày càng lún sâu, ngày càng mất khống chế trong chính cuộc khảo nghiệm của mình.

Nhất là khoảng thời gian hơn một tháng nay, Thích Tụ quả thật đã khiến Phó Diên Thăng phải kinh ngạc với tốc độ trưởng thành của mình— ngày càng nhanh nhạy, thần bí, khiến hắn không còn có thể nhìn thấu hoàn toàn, cũng ngày càng hiểu được cách nắm bắt hắn, liên tục quyến rũ hắn bằng chính những gì được "dạy", khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn...

"Cá nhỏ, trưởng thành thật rồi..."

Phó Diên Thăng không đầu không đuôi nói một câu như vậy, rồi cứ thế cúi người, hai tay chống lên hai thành ghế của Thích Tụ, khóa người kia giữa lồng ngực mình và lưng ghế.

Thích Tụ không hề biết người đàn ông này đã kịp suy nghĩ bao nhiêu thứ trong vùn vụt mấy giây vừa rồi, chỉ không khỏi kinh ngạc vì hành động đột ngột này của đối phương: "Anh định làm gì?"

Phó Diên Thăng nhìn hắn với ánh mắt sáng quắc, lại nhớ tới bộ dạng thắm đẫm rượu đỏ lần trước của Thích Tụ ở đúng vị trí này.

Hắn đã nhìn quá lâu, rốt cục không nhịn nổi nữa rồi.

"Cậu còn không biết tôi muốn làm gì?" Phó Diên Thăng khàn giọng nói một câu, rồi làm bộ ghé xuống trước mặt người kia.

Thích Tụ thấy thần kinh ngày một đình trệ, nhịp tim thì nổi bão— dĩ nhiên hắn đoán được người kia muốn hôn mình, nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng còn chưa nói gì, chưa thẳng thắn ra mà đã muốn hôn hắn rồi? Sao hắn có thể đề nghị được!?

Trong nháy mắt người kia tiến đến, Thích Tụ đã nhanh tay chặn lại môi của đối phương.

Ánh mắt Phó Diên Thăng trở nên lạnh lẽo, toàn thân tỏa ra khí thế hung hãn chưa từng thấy.

Hết lần này đến lần khác, hắn nhận được ám chỉ, nhận được tín hiệu, đề r ồi ngay trước lúc hành động thì lại bị cự tuyệt—không ai có thể chịu đựng loại bốn cột ấy mãi như vậy. Lần này, hắn không thể dung túng cho đối phương được nữa.

Nhận ra Phó Diên Thăng muốn hành động thật, còi báo động trong đầu Thích Tự mới rú lên điên cuồng. Trong lúc bối rối, hắn cứ thế buột ra vấn đề đã muốn hỏi từ lâu: "Phó Diên Thăng, anh thích tôi phải không?"

Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hắn, kéo bàn tay đang chặn lại trước mặt mình ra.

"Cậu muốn biết à..." Người kia cười cười lẩm bẩm một câu, lại dụ dỗ nói với âm giọng chỉ hai người nghe được, "Được thôi, hôn cái đi r ồi tôi nói cho."

Thích Tự: "..."

Rõ ràng cũng biết Phó Diên Thăng đã nhận ra từ đầu, nhưng lúc này nghe đối phương nói ra những lời ấy, Thích Tự vẫn cứ tức đến trợn mắt!

Đến nước này r ồi mà Phó Diên Thăng vẫn còn có thể trêu hắn?

Như hòng áp chế nhuệ khí của đối phương, Thích Tự nghiêm nghị nói: "Phó Diên Thăng, tôi không phải gay."

Phó Diên Thăng chấn động toàn thân, như thể vừa được nghe một câu đùa thế kỉ, giận quá hóa cười: "Cậu không phải gay? Vậy sao năm ngoái còn ghẹo tôi ở bar?"

Thích Tự giải thích: "Vì em tôi quen bạn trai, tôi cũng muốn xác định tính hướng của mình nên mới chọc anh, nhưng tôi không hề có hứng thú gì với đàn ông."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn nhớ đến những lần người này liên tục từ chối mình, không biết là không thể tin hay không thể tiếp nhận, mà tất cả thống khổ đều chột hiện hết cả trên mặt.

Chứng kiến mọi cảm xúc mà Phó Diên Thăng phơi bày, Thích Tự cũng không khỏi ngây ngẩn, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhìn thấy nét mặt "thống khổ" ấy ở đối phương.

Nhưng sự thật là Thích Tự không có cố ý làm bộ làm tịch hay gì. Hắn nói vậy cũng vì muốn Phó Diên Thăng hiểu rằng—đối phương chính là độc nhất vô nhị đối với mình, hắn cũng chỉ mong mình sẽ được tôn trọng, được đối xử thật tốt.

Phó Diên Thăng trềnh mắt dò xét hắn vài giây, sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, lùi về phía sau.

Thích Tự không khỏi căng thẳng, trong lúc hắn còn cho rằng đối phương đã quyết định từ bỏ, người kia bỗng dựng cầu li rượu đỏ trên bàn lên, hơi nghiêng một chút, rót toàn bộ nửa phần rượu còn lại trong li xuống người hắn.

Dịch rượu đỏ rực men theo xương quai xanh, nhanh chóng thấm vào vạt áo trước của hắn. Thích Tự rùng mình đứng bật dậy, không thể tin những gì Phó Diên Thăng vừa làm với mình...

Phó Diên Thăng đặt lại li rượu về bàn, âm trầnh nhìn thẳng đối phương, một tay mơn trớn từ dưới cổ, thuận thế nắm lấy cầm hắn: "Đã không phải gay, thì sao lần trước còn cầu dẫn tôi nhiệt tình thế?"

Nói xong câu này, Phó Diên Thăng cũng lập tức nghiêng người tới.

...

Trong nháy mắt bị hôn, Thích Tự vẫn còn đang chấn kinh—người đàn ông này điên rồi à? Hay là cũng có ý định vạch mặt hắn từ trước? Sao có thể chơi trò lưu manh thế này!?

Đến khi mọi thần kinh cảm giác đầu đã bị môi lưỡi của đối phương càn quét, Thích Tự mới buộc phải dừng lại những suy nghĩ kia.

Hương vị nam tính quen thuộc, tiết điệu liếm mút quen thuộc, pha giữa mùi rượu và mùi thuốc, đồng loạt quấy cho đầu óc Thích Tự cứ thế nhào ra.

...

Lúc mới bắt đầu, Phó Diên Thăng không quá dịu dàng, thậm chí còn có phần hung hăng thô bạo. Nhưng nhận ra Thích Tự không hề có ý kháng cự, hắn lập tức đi đầu chỉnh sức tấn công chậm lại, biến nụ hôn trở nên ôn nhu như tỏ ý xoa dịu, đồng thời lướt tay ra sau tai đối phương, vừa hôn vừa vuốt ve da thịt nơi này.

Nụ hôn khiến cả người Thích Tự run lên từng đợt như có điện chạy qua, cảm tưởng xương cốt toàn thân cũng ngập trong một bể chua chua ngọt ngọt, một chút lại nở, một chút lại mềm.

Hắn vốn chỉ định không kháng cự Phó Diên Thăng, nhưng không ngờ...

Lại thích đến vậy...!!

Thậm chí còn hơn cả nụ hôn đầu tiên trong trí nhớ...

Khả năng là vì lần ấy, đối phương vẫn là một người xa lạ, hắn cũng chỉ đơn thuần có cảm giác trải nghiệm, không hề có sự đồng điệu mãnh liệt về tâm hồn. Nhưng lần này, Thích Tự biết đối phương là Phó Diên Thăng, là người đã ở bên bạn với hắn suốt 16 tháng trời, khiến hắn khâm phục sùng bái vì sở hữu năng lực và đầu óc tuyệt đỉnh, cũng khiến hắn giận đến ngứa răng vì vô vàn những chiêu trò và mưu kế—Nghĩ đến một người xưa nay tinh táo lí trí như đối phương lại đang mất không chế mà hôn mình, làm với mình những hành động thân mật này, toàn thân toàn tâm Thích Tự đầu cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Kết thúc nụ hôn, hai người hơi tách ra một chút. Nhìn ánh mắt nhuốm màu ham muốn không khác gì mình của Thích Tự, Phó Diên Thăng như bắt

được chứng cứ không thể chối cãi, nghiêng rằng nói: "Cậu còn nói mình không phải!?"

Lí trí yếu ớt dần quay về, Thích Tự nghĩ đến chuyện Phó Diên Thăng làm với mình, lòng tự tôn cao vút lại như bị đả kích, tức tối hàm hồ nói: "Tôi không phải! Tôi..."

Phó Diên Thăng vẫn chưa bình ổn lại hơi thở nặng nề, mắt đã ánh lên vẻ hung hăng, một lần nữa hôn tới.

"Ừm...!" Thích Tự chưa kịp phân bua đã bị chặn miệng, một lần nữa chìm vào kĩ thuật điều luyện của đối phương, cảm giác tê rần trên da đầu cũng nhanh chóng trở lại, không còn biết mình đang định nói cái gì...

...

Đúng lúc máy hát phát đến ca khúc "Sealed with a Kiss" của Jason Donovan, Phó Diên Thăng vòng tay ôm lấy hắn. Mỗi lời hát "sealed with a kiss" vang lên, người kia lại mở lên môi hắn, liên tục hỏi lại đúng một câu "có phải không?", cứ như vậy bào mòn ý chí của Thích Tự, buộc hắn buông bỏ mọi chấp niệm với tự tôn, với thắng thua.

Nội tâm Thích Tự vẫn không ngừng giằng co giữa "cứng rắn lên" và "chỉ một chút nữa thôi", cơn giận cũng còn đó, nhưng Thích Tự đã chẳng còn sức đâu để mà giải thích. Tựa như với từng câu hát "sealed with a kiss", với ánh mắt thâm tình mà hiểu thấu của Phó Diên Thăng, với cảm giác trăn mê khi cả hai ôm hôn nhau lúc này, hắn cảm thấy có nói gì cũng thật thừa thãi...

Giờ khắc này, hắn đã thua.

...

Nhưng cũng chỉ là trong giờ khắc này mà thôi.

- Hết Q2 -

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Em nhàn rỗi."

Thích Tự: "Tôi không nhàn!"

Phó Diên Thăng: "..."

Thôi, còn nhiều thời gian, đợi lên giường đã... Ừm, sau này sẽ dạy dỗ dần dần.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nửa sau chương này mình dùng bản nay Hi mới up lên Weibo cho high chứ không dùng bản chong xáng trên TG nhé:))))

Vậy mà hôm qua bản chong xáng mới lên được hai tiếng đã bị Tấn Giang gỡ xuống rồi, nay mới được mở lại sau khi Hi sửa lại một vài chỗ từ ngữ được cho là "nhạy cảm" thôi =)))) Cho nên ai còn hi vọng vào cảnh nóng công khai của hai bạn thì từ bỏ dần đi nha:">

Đọc stt của Hi trên weibo mà thấy vừa thương vừa buồn cười, dịch lại cho mọi người hiểu sơ tình huống hôm qua một chút—

=> Bản mọi người vừa đọc là bản high rồi, chứ bản hôm qua mình đọc nó không sắc tình vậy đâu =)))

=> Đã sửa, hiện tại thấy tôi có thể hôn thoải mái mà không đau lưng rồi =))))

Bonus: Giấy nghỉ phép (trên Tấn Giang)

"Phó tiêu công lấy Lamborghini của anh chở Cá nhỏ đi ăn sủi cảo rồi, ngày 1/7 sẽ quay lại." => Tức là hôm nay không có chương mới đâu (vì có 60 bản high bên wb rồi), mai có 61 mình lại trỗi lên sau nhé ❤️

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 61: Một Hợp Đồng Mới

Đến khi ca khúc qua đi, Thích Tự dần bình tĩnh lại, lí trí bị đè ép này giờ mới một lần nữa vận hành, nhắc nhở hắn về những gì vừa xảy ra.

Người đàn ông này dám tưới rượu lên người hắn...?

Dám dùng thủ đoạn này lừa hắn vào hôn...!?

Lại còn hôn lâu như vậy...???

Thích Tự dần kiểm soát lại cơ thể mình, ưỡn lồng ngực của đối phương ra.

Nhận thấy hắn kháng cự, lần này Phó Diên Thăng cũng không tiếp tục gây sức ép mà chỉ quyến luyến nhìn lại, đến khi bị Thích Tự giương mắt nhìn chăm chăm mới cười nhẹ một tiếng rồi buông ra.

Trước khi buông ra, người kia vẫn không quên vò vò tóc Thích Tự một chút.

"... Tôi đi thay quần áo." Thích Tự né đi, xoay người vào phòng ngủ.

Nhưng giữa phòng ngủ với phòng khách không có cửa, Thích Tự ngấm lại thấy sai sai, bèn cằn áo sơ mi mới vào phòng tắm, đóng cửa khóa lại rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng lộn xộn của mình trong gương thì lại không khỏi sửng sốt.

Mất hẳn mấy giây mới phát ra được một tiếng "Đệt".

Nhất định là do hấn quá ít kinh nghiệm ở phương diện này... cho nên mới thế mà đã... thành ra cái dạng như bây giờ.

Thích Tự quệt ngón cái qua bờ môi đã phát đau, sau đó vĩa nước lên mặt, lúc rửa cũng thiếu đi ầu muốn ụp cả mặt xuống bồn vì xấu hổ và giận dữ.

Được lắm, Phó Diên Thăng...

Sao bảo không cưỡng ép cơ mà?

Vậy vừa rồi là cái gì?

...

Thích Tự khẽ cắn môi, quyết định nuốt lại lời giải thích muốn nói để tránh trệ đối phương cho hả.

Thay quần áo xong, Thích Tự đi ầu chỉnh lại tâm trạng của mình một chút, hít sâu vài hơi rồi mới lạnh mặt đi ra ngoài.

Phó Diên Thăng ngồi trên sofa, có vẻ cũng đã tỉnh táo lại.

Người kia đang hút thuốc, trông thấy Thích Tự đi ra, ánh mắt lại lập tức dán chặt về phía hấn, khóe miệng hơi cười như thể vẫn chưa đủ thỏa mãn.

Thích Tự thấy vậy mà máu nóng lại nổi lên, nhưng nghĩ đến mục đích trước mắt, hấn biết hiện tại mình không thể hành động theo cảm tính.

"Thầy Phó..." Sau khi ngồi xuống đối diện người kia, Thích Tự mới dần tỉnh mở miệng, "Tôi muốn nói chuyện tử tế với anh."

"Câu nói đi." Phó Diên Thăng gảy gảy đầu thuốc vào gạt tàn, có thể là nhờ những nụ hôn vừa rồi mà biểu cảm gương mặt hiện tại rõ thỏa mãn, ngữ điệu cũng vô cùng dịu dàng, giống như Thích Tự có nói ra yêu cầu gì thì hấn vẫn sẵn sàng bao dung.

"Thật ra những gì tôi nói trong lúc ăn, không hoàn toàn là diễn trò..." Thích Tự yên lặng nhìn sang hắn, nói, "Tôi thật lòng mong anh có thể tiếp tục ở lại bên cạnh mình. Tôi cũng đoán được đại khái thứ anh muốn là gì, nhưng trước đó vẫn luôn do dự vì anh từng nói muốn tôi cam tâm tình nguyện, trong khi tôi không chắc mình có thể cho anh đi đâu anh muốn."

Phó Diên Thăng nói đùa: "Vì cậu không phải gay?"

"Không chỉ có vậy." Thích Tự nhắm mắt ngưng thần, tránh đi vấn đề khiến mình cảm thấy lúng túng, "Tôi có trách nhiệm cần gánh vác, anh cũng hiểu mà phải không?"

Phó Diên Thăng cũng đoán được đây là cái cớ Thích Tự sẽ dùng để từ chối mình. Hắn hiểu, suy cho cùng nguyên nhân vẫn là những đi đâu như thân phận và trách nhiệm.

Trong khi còn đang suy nghĩ xem nên thuyết phục đối phương thế nào, Phó Diên Thăng đã thấy Thích Tự ngược mắt lên một lần nữa, nói với giọng mỉa mai: "Nhưng mà vừa rồi... xem ra anh cũng không tuân thủ hứa hẹn ngày đó, vẫn cứ ép tôi đấy thôi."

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Hửm?"

Thích Tự: "Cho nên tôi thấy, việc này cũng không phải không thể bàn, Thày Phó nói có phải không?"

Phó Diên Thăng nhìn qua Thích Tự, càng cảm thấy hứng thú hơn với đối phương—rõ ràng chỉ mười mấy phút trước, người này còn đang bị mình hôn đến mê người, động tình hiện hết cả lên mặt mà bây giờ đã có thể gương nanh múa vuốt bàn đi đâu kiện với hắn ngay được rồi.

Phó Diên Thăng gác một chân lên, hơi ngả người ra sofa, nói với giọng thích thú: "Nói thử ý của cậu một chút đi."

Thích Tự nói: "Anh từng bảo ở giai tầng này của tôi, phần lớn mối quan hệ chỉ là để đổi lấy lợi ích. Anh đã có ý với tôi, tôi cũng muốn cần

cạnh anh, cho nên tôi muốn lấy đây làm điều kiện để giữ anh lại bên mình."

Phó Diên Thăng: "Lấy gì làm điều kiện? Thân thể à?"

Thích Tự: "Ừm."

"Nhưng tôi không chỉ muốn thân xác của cậu." Phó Diên Thăng dùng tay cầm thuốc chỉ vào ngực mình, "Mà còn cả chỗ này nữa."

Thích Tự kiên trì nói: "Tôi nói rồi, cái đó thì không thể."

Phó Diên Thăng: "Cho nên ý là, cậu chỉ muốn bỏ ra thân thể mình để được tôi dạy tiếp vô điều kiện à?"

Thích Tự: "Chẳng phải đấy cũng là điều anh muốn à?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Vừa rồi tôi hôn không thích à?"

Chỉ vì lời này mà Thích Tự đã thấy hai gò má nóng bừng, hấn lạnh lùng đáp: "Thích hay không cũng không phải điều tôi quan tâm, cho nên anh không thể dùng nó làm điều kiện đàm phán. Nếu được, tôi còn hi vọng mình có thể mua được dịch vụ của anh chỉ bằng tiền."

Phó Diên Thăng: "..."

Thấy sắc mặt Phó Diên Thăng dần trầm xuống, Thích Tự lại sợ mình nói quá tàn nhẫn khiến đối phương nổi giận, bèn tiếp lời: "Tôi nhớ năm ngoái khi được ba tôi hỏi có đồng ý đến kèm cặp tôi hay không, anh đã bảo chỉ nhiều nhất là hai năm, sau đó thế nào thì còn phải xem biểu hiện của tôi... Cho nên tôi nghĩ, tôi cũng sẽ chờ xem biểu hiện của anh trong hai năm tới ra sao, rồi mới quyết định có dành thêm tình cảm cho anh hay không."

Phó Diên Thăng bật cười một tiếng, mặc dù đang bị người ta cứa dao vào lòng, hấn vẫn không khỏi thấy kích động vì điều kiện mà Thích Tự đưa ra, giống như đã gặp được kì phùng địch thủ hiểm thấy, khiến hấn muốn đánh cược tất cả một lần.

Rất được... Quả nhiên là người hẩn nhìn trúng.

Phó Diên Thăng chỉ rử mắt trầm tư một chút rồi nói: "Được."

Thấy đối phương đáp ứng nhanh như vậy, Thích Tự không khỏi giật mình, vội nghĩ lại xem điếu kiện vừa rồi có thiệt gì cho mình hay không: "Tôi còn có một vài yêu cầu."

Phó Diên Thăng: "Cậu nói đi."

Thích Tự bình tĩnh nói: "Trong hai năm này, trên danh nghĩa anh chính là thầy giáo tôi mời về để kèm cặp việc học hành và giải quyết những sự vụ của công ti. Anh nhất định phải hết lòng dạy bảo tôi, tuyệt đối không được để lộ ra mối quan hệ thật của chúng ta, nhất là với ba tôi."

(*từ "dạy bảo" ở đây đồng âm với "hưởng thụ")

Phó Diên Thăng: "Cậu muốn chơi yêu đương vụng trộm với tôi à?"

Thích Tự trợn ngược lông mày: "Thầy Phó, vui lòng nói chuyện nghiêm túc, chúng ta vẫn chưa đến giai đoạn yêu đương đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng trầm tư một lát, lại hỏi: "Vậy cậu định giải thích với ba về mối quan hệ của chúng ta thế nào?"

Thích Tự: "Tôi vẫn sẽ trả cho anh một khoản tiền, coi như thù lao mời anh về dạy."

Phó Diên Thăng: "Cậu có thể trả tôi bao nhiêu?"

Thích Tự: "Anh muốn bao nhiêu?"

Phó Diên Thăng: "Mỗi tháng ba cậu cho bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Thích Tự: "Không cho theo tháng, hàng năm ông ấy cho tôi khoảng 1 triệu NDT để xài."

Phó Diên Thăng: "Là gồm cả hoa hồng từ cổ phần của cậu ở Tư Nguyên rồi à?"

Thích Tự lắc đầu: "Không, phần đó coi như tài chính do tôi tự quản lí."

Phó Diên Thăng: "Có bao nhiêu?"

Thích Tự ngờ vực: "Cái này cũng phải nói cho anh?"

Phó Diên Thăng hơi cao giọng: "Cậu muốn tôi dốc lòng dạy bảo còn gì! Về sau cũng phải dạy cậu cách quản lí tài sản nữa chứ?"

Thích Tự: "Khoảng 20 triệu NDT..."

Phó Diên Thăng gật gật đầu, nói: "Vậy sau này chia cho tôi một nửa tiền tiêu vặt đi."

Thích Tự vô thức nói: "Anh muốn nhiều vậy á?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Này mà nhiều? Thử trả ít đi xem ba cậu có nghĩ không."

Thích Tự nghĩ bụng, thân thể cũng đem cầnrồi, giờ còn phải chia một nửa tiền tiêu vặt cho đối phương nữa thì hẳn có thiệt không?

Nhìn bộ dạng vắt cổ chày ra nước này của hắn, Phó Diên Thăng nhả một ngụm khói rồi trừng mắt: "Cậu còn xoắn xuýt cái gì? Tiền cậu đưa tôi quản lí giùm thì chỉ vài phút là kiếm lại lời rồi!"

Thích Tự: "Được..."

Nếu vậy thì hình như cũng không thiệt lắm...

Thấy đã thỏa thuận xong về phần ngoài sáng, Phó Diên Thăng mới nhàn nhã nói: "Giờ bàn đến phần cậu định thỏa mãn tôi trong tối thế nào đây?"

Thích Tự giật thót tim, bỗng nhiên cảm giác người đàn ông trước mặt đã lại trở nên nguy hiểm, chỉ "Ừm" một tiếng rồi ra sức giữ vững tinh thần ứng đối tiếp.

Phó Diên Thăng xác nhận từng đi đầu một với hắn: "Có thể hôn cậu không?"

Thích Tự nghĩ thầm, này đã lỡ cường điệu là quan hệ vì lợi ích, thì chắc hôn phải là phần thưởng với Phó Diên Thăng chứ nhỉ? Hắn là không nên để đối phương tùy tiện hôn mình mới đúng?

Hắn mới đang suy nghĩ dở thì đã bị Phó Diên Thăng mất kiên nhẫn thúc giục: "Tôi mới đưa ra một yêu cầu mà cậu đã do dự lâu như thế ấy hả? Rất cục là có thành ý gì không thế?"

Thích Tự bị hắn nói cho hoảng hốt, vội nói: "Có thể..." Ngừng một chút lại nói, "Nhưng chỉ được hôn lúc có hai người thôi, mà về sau anh cũng không được cưỡng ép tôi đâu..."

Phó Diên Thăng hỏi: "Như vừa rồi có tính là ép không?"

Thích Tự: "Đương nhiên."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Sang bên đó thì tôi ở đâu? Ở cùng cậu à?"

"Tôi có thể tìm nhà gần đó cho anh, anh muốn ở một mình hay... đều được." Thật ra Thích Tự rất mong Phó Diên Thăng sẽ đến ở cùng mình, hắn muốn được ăn cơm người kia nấu.

Phó Diên Thăng nhú mày: "Phải tìm nhà cho tôi để che mắt ba cậu à?"

Thích Tự: "Hoặc để với tôi sẽ thương lượng với ba, thuê chung một căn hộ lớn hơn cũng được..." Thăng thần thura chuyện thì chắc ba sẽ không nghĩ nhiều đâu?

Phó Diên Thăng cười cười, hỏi: "Có thể lên giường với cậu không?"

Thích Tự vội nói: "Không được!"

Phó Diên Thăng hơi trừng mắt: "Không được!?"

Thích Tự giả biện: "Đã nói rồi tôi không phải gay, hiện tại tôi chỉ không từ chối hôn anh thôi!"

Phó Diên Thăng im lặng nhìn hắn, hồi lâu sau mới nói: "Vậy sau này thì sao?"

Thích Tự thần nghị tuyệt đối không thể khiến Phó Diên Thăng mất hi vọng, trước hết phải dụ được người kia sang cái đã, dù sao những chuyện này cũng không cần ghi vào hợp đồng: "Chuyện sau này, sau này hãy nói..."

Phó Diên Thăng nhú mày do dự một lát, nói: "Được rồi, vẫn kí hợp đồng chứ?"

Thích Tự gật đầu: "Lần này không cần kí với Trác Thạch nữa chứ?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, hợp đồng tư nhân thôi, để tôi soạn đi đâu khoản rồi mai gửi cho cậu."

Thích Tự hỏi: "Công việc hiện tại của anh... xin từ chức có tiện không?"

Phó Diên Thăng dập thuốc lá vào gạt tàn, thả chân xuống nói: "Không tiện, ít nhất sẽ mất một tháng. Cuối tháng cậu cứ về trước đi, bao giờ xử lí xong công chuyện ở đây thì tôi mới sang tìm cậu được."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi cứ nghĩ cậu cũng thích tôi, không ngờ cậu chỉ muốn bao nuôi tôi!?"

Thích Tự: "Học Thầy một năm trời rồi, cũng đâu thể để Thầy thất vọng được?"

Phó Diên Thăng: "...Rất ưu tú."

Thích Tự: "Anh vừa mới trộm cười đúng không?"

Phó Diên Thăng *ôm tim*: "Cậu làm tôi đau lòng chết đi được rồi đây."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 62: Hạng Mục Sau Đây

Bàn miệng về mối quan hệ mới giữa hai người xong, Thích Tụ bèn chủ động đổi chủ đề "À, anh còn nhớ vụ nhóm Tư Hàng đầu tư cổ phiếu không?"

Phó Diên Thăng: "Sao thế?"

Thích Tụ: "Hôm qua tôi nghe bảo, bọn họ lỗ rồi, lỗ nặng là đằng khác."

Phó Diên Thăng nói thẳng: "Cổ phiếu Vạn Hòa à? Hôm qua tin tức nói nhiều lắm, tôi thấy rồi."

Thích Tụ vô thức hỏi: "Sao anh biết bọn hắn sẽ gặp chuyện?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chỉ nói là sớm muộn rồi bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện, không lần này thì lần sau."

Thích Tụ: "À..."

Phó Diên Thăng: "Thật ra tôi quan tâm đến chuyện trong công ti của cậu hơn, nghe em cậu bảo, có người muốn cậu kí gấp một tài liệu phải không? Nhớ cẩn thận với những gì cậu đặt chữ kí xuống."

Thích Tụ ừm một tiếng, lại thầm nghĩ chờ đến khi bọn họ kí xong hợp đồng mới là lúc nào cũng có thể hỏi ý kiến của Phó Diên Thăng được rồi.

Không thể phủ nhận một điều là đối với Thích Tụ, hiện tại Phó Diên Thăng vẫn còn quá thần bí, khó mà nắm bắt cho được.

Ví dụ như chuyện của Ngô Song, lại ví dụ như vụ chơi cổ phiếu của Tư Hàng... Thích Tụ được trực giác kì quái không ngừng mách bảo rằng Phó

Diên Thăng có liên quan gì đó đến những sự việc này, nhưng ngoài việc phát giác ra người kia chỉ đang giúp mình thì hắn không tìm được bất kì chứng cứ nào chứng tỏ mối liên quan ấy.

Nghĩ đến việc mình sắp có thể buộc người này lại bên mình, mua đứt hai năm sự nghiệp của đối phương mà Thích Tự lại không khởi hưng phấn... không sao, cho dù người này có bao nhiêu bí mật đi chăng nữa, hắn cũng sẽ đích thân đào bới tất tần tật trong quãng thời gian ở chung sau này.

Lát sau, khoảng 11h là Phó Diên Thăng đứng dậy chuẩn bị về

Thấy người kia không quá phận đòi "ngủ lại" hay "ngủ chung" gì đó, Thích Tự cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ra đến cửa, Phó Diên Thăng như nghĩ ra gì đó, quay lại nhìn hắn rồi gọi tên: "Thích Tự."

Thích Tự: "Hửm?"

Phó Diên Thăng ngoắc ngoắc tay với hắn: "Cậu lại đây."

Thích Tự chậm rãi bước qua, đến khi hai người chỉ còn cách nhau chừng một bàn tay thì dừng lại: "Sao thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi sắp về đến nơi rồi mà cậu không định biểu lộ gì à?"

Thích Tự có chút căng thẳng: "Biểu lộ gì cơ?"

Phó Diên Thăng điểm nhẹ lên môi mình một cái.

Thích Tự: "???"

Thấy Phó Diên Thăng cứ ung dung đứng đấy chờ hắn chủ động hôn, Thích Tự không nhịn được mà hỏi: "Nãy hôn nhiều thế rồi mà chưa đủ à?"

"Bây giờ tôi chỉ có thể yêu cầu mỗi chuyện này mà cậu cũng không định thỏa mãn?" Phó Diên Thăng hí mắt uy hiếp, "Rốt cục cậu có tôi

muốn kí hợp đồng nữa không? Hiện tại tôi vẫn chưa xin từ chức đâu."

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ lần nữa bèn nói: "Thì cũng đã kí hợp đồng đâu?"

Phó Diên Thăng: "Không phải sớm muộn rồi cũng kí à?"

Thích Tụ có chút lung lay, chặc lưỡi ra vẻ "Đến chịu anh" rồi đột nhiên tiến lại gần, một tay vuốt mặt Phó Diên Thăng, mồm lên môi người kia một cái như lúc nãy đối phương đã làm với mình: "Rồi đó."

Phó Diên Thăng dở khóc dở cười: "Thế thôi?"

Thích Tụ ra vẻ bình tĩnh: "Đừng có được voi đòi tiên."

Nói xong định lùi lại luôn thì chỉ một giây sau, cổ tay của hắn đã bị Phó Diên Thăng giữ lại.

Thích Tụ: "...!?"

Phó Diên Thăng hơi dùng lực, lần nữa kéo người vào lòng ngực mình, một tay siết quanh eo hắn, một tay nắm lấy cổ tay hắn, dùng ngón trỏ và ngón giữa gảy mở bàn tay đang nắm lại của hắn, đánh giá: "Đôi khi tôi cũng phải thắc mắc, rốt cục là cậu lấy đâu ra dũng khí mà dám ghẹo tôi thế, từ năm ngoái ở trong bar, rồi cả trước cổng chung cư Lâm Uyên hôm trước nữa..." Người kia nhú mày, "Nghĩ tôi không dám làm gì với cậu à?"

Cứ tưởng Phó Diên Thăng sẽ được đà lấn tới, Thích Tụ bèn nhìn đối phương chằm chằm, nhưng Phó Diên Thăng lại chỉ cào cào một chút vào lòng bàn tay hắn, "Thôi, còn nhiều thời gian..." Nói xong cũng buông hắn ra rồi mở cửa đi luôn.

Thích Tụ đứng đờ tại chỗ siết chặt nắm đấm, buông ra, nắm lại, rồi lại buông ra. Ngắm thấy vẫn chưa phát tiết đủ, hắn lại về phòng ngủ đánh đập chiếc gối ôm vuông.

Đang đánh lấy đánh đề thì nhớ đến cảm giác khi hôn Phó Diên Thăng lúc này, Thích Tự lại ngơ ngác ng ời xuống, đ ần người ra ôm chiếc gối kia h ồi lâu.

Đến khi tỉnh người lại, mới ảo não phun ra một tiếng "Fắc".

Thế này thì hỏng, hợp đ ồng còn chưa kí mà h ắn đã bắt đ ầu lo liệu sau này có đề lộ ra sơ hở hay không r ồi.

*

Sáng hôm sau, Thích Tự đi làm trở lại sau mấy ngày. Trông thấy h ắn, từ trên xuống dưới ở công ti vẫn cung kính gọi "Thích tổng" như cũ, ngoại trừ nữ nhân viên ti ền sảnh tỏ ra nhiệt tình thái quá hơn, ánh mắt và thái độ của mọi người còn lại đ ều không có gì thay đổi.

"Thích tổng, đây là pudding caramel tôi mới làm hôm nay!" Quách Xảo đã lớn mật đến độ chủ động bụng đ ồ ăn vặt ra chào hỏi h ắn.

Thích Tự giật mình, lạnh lùng từ chối: "Cảm ơn, tôi không ăn đâu."

Quách Xảo: "???"

Thích Tự đi về văn phòng mình, nghĩ lại về mặt tan nát cõi lòng vừa r ồi của Quách Xảo mà thấy có gì đó sai sai.

"Thích tổng." Ngô Song nhớ ra một chuyện, nhắc h ắn, "Hôm qua cậu đi vội quá, quên cả ăn Häagen-Dazs, tôi để tạm vào tủ lạnh trong pantry công ti r ồi đấy."

Thích Tự ngạc nhiên: "Häagen-Dazs?"

Ngô Song: "Hôm qua cậu bảo tôi mua cho cậu mà..."

Khóe mắt Thích Tự giật một cái, rốt cục h ắn cũng nhận ra cái gì sai sai.

Ng ồi về bàn, việc đ ầu tiên h ắn làm là nhắn tin hỏi Thích Phong đã ăn tổng cộng bao nhiêu đ ồ ăn vặt của nữ nhân viên ti ền sảnh, sau đó bật máy

tính lên, nhìn lướt qua nhật kí làm việc đối phương ghi chép lại rồi quay ra xử lí một chút việc vặt.

Nửa tiếng sau, Thích Tự nhận được email của Cố Sóc.

Hắn trực tiếp mở ra bằng di động. Ở trong thư, Cố Sóc đã chỉ ra những vấn đề nổi cộm của phần tài liệu hôm qua.

Trên đó nói bình thường ra, công ti cho phép bộ phận tiêu thụ online lẫn offline hạ giá bán của những hàng tồn kho. Nhưng trong một vài trường hợp đặc biệt, sau khi hạ giá, hàng tồn còn có thể được đổi nhãn mác để chuyển sang bán dưới những kênh phân phối thứ cấp.

Hình thức xử lí này rất phổ biến ở những công ti nhỏ cần lợi nhuận và hồi vốn, không quá chú trọng đến giá trị thương hiệu, nhưng không lí nào lại xuất hiện ở một công ti như MeiWei.

Dù có giảm giá thì trang phục của MeiWei vẫn có hạn ngạch nhất định. Theo những số liệu mà Thích Tự đi điều tra được về các cửa hàng offline, phần lớn giá sau sales đều không thấp hơn 60% giá gốc, bởi mức độ ấy vẫn đem lại 100% lợi nhuận ròng. Do đề cao giá trị thương hiệu, hàng tồn của MeiWei thà bị đưa về xưởng để tiêu hủy chứ cũng không bán ra với giá thấp hơn nữa.

Cố Sóc chỉ ra, trong tài liệu không hề định nghĩa thế nào là tình huống đặc biệt, cho nên bản thân phương án này đã là một cái lỗ hồng để lợi dụng.

Hắn không biết trước giờ phương án này đã được áp dụng hay chưa—nhưng nếu rồi thì đây rất có thể chính là cách hợp thức hóa những việc làm bẩn thỉu của Khâu Như Tùng.

Giả sử mà hôm qua cứ tiếp diễn như thế, một khi Thích Tự đặt bút kí xuống thì hành vi của Khâu Như Tùng cũng nghiễm nhiên trở thành "làm theo chỉ thị" của Thích Tự.

Với thân phận đặc biệt của Thích Tự, chỉ cần hắn cũng dính vào thì tất cả những hành vi trục lợi trước giờ của Khâu Như Tùng đều có thể thoát

khỏi sự truy cứu của pháp luật và ban quản trị.

Thích Tự đọc xong mà không khỏi hãi, lại hỏi Ngô Song: "Hôm qua sau khi anh bảo Trương Kiệm tìm lại những phương án xử lý hàng tồn trước đây, anh ta có tìm không?"

Ngô Song lắc đầu: "Không, thấy cậu đi thì anh ta cũng cần tài liệu kia thôi.".

Thích Tự nhẹ vuốt bút máy trong tay, nghĩ bụng rất có thể là việc đi đầu tra của mình đã bại lộ, song với những chứng cứ có trong tay bây giờ, hẳn là hắn vẫn đang chiếm ưu thế.

Hắn nghĩ nghĩ một lát, rồi quyết định yên lặng theo dõi thêm, đợi ít nữa ba hắn về rồi thương lượng cách đối phó tiếp.

Đến giữa giờ cơm trưa, hắn mới nhận được tin nhắn trả lời của Thích Phong: "Nhiều lắm, có bánh quy bơ, panna cotta cafe, bánh su kem, dorayaki, mochi, bánh sữa,... Tay nghề của em gái kia cũng xịn thật, mà sao tự dưng anh lại hỏi? Không được ăn à? Cô ấy chủ động đưa em, Ngô Song cũng lấy mà!"

Thích Tự nhìn một loạt đồ ngọt này mà hai mắt tối sầm, nghiêng răng trả lời: "Em có biết anh không thích ăn điểm tâm ngọt không?"

Phong: "Sao em biết được?"

Từ: "Hồi bé anh chẳng đưa hết đồ ngọt cho em à?"

Phong: "EM ẮC, thế mà mẹ toàn bảo anh thương em nên mới nhường em! Uống công em cảm động bao nhiêu năm nay! Hóa ra chỉ vì không thích nên anh mới thấy cho em?"

Thích Tự tức điên, gửi cho Thích Phong một con [Tuzki lắc điên cuồng] rồi khóa điện thoại.

Ăn xong cơm hộp mà Ngô Song mua cho, Thích Tự do dự một lát rồi hắng giọng: "Ngô Song, anh giúp tôi đi lấy, hộp kem kia được không? Tôi muốn ăn bây giờ."

Ngô Song: "...Được."

Năm phút sau, Ngô Song đặt hộp kem xuống trước mặt Thích Tự.

Thích Tự vừa mở được nắp hộp, điện thoại đã báo có email mới.

Thấy là hợp đồng phác thảo mà Phó Diên Thăng gửi tới, Thích Tự lập tức mở ra xem luôn —

<Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học thuật kiêm Tư vấn kinh doanh>

Bên A: Thích Tự (Căn cước xx...)

Bên B: Phó Diên Thăng (Căn cước xx...)

Trên nền tảng công bằng tự nguyện và lợi ích chung, căn cứ theo "Bộ luật dân sự Trung Hoa" và "Quy tắc ký kết hợp đồng Trung Hoa", hai bên AB đã đi đến thống nhất về một hợp đồng dịch vụ phụ đạo học thuật kiêm tư vấn kinh doanh và hứa hẹn sẽ tuân thủ theo các quy tắc chung.

Nội dung dịch vụ thứ nhất:

1. Phụ đạo học thuật (gia sư)

...

2. Cố vấn kinh doanh (thư kí)

...

Thích Tự vừa đọc mà vừa kinh hãi thán phục độ chuyên nghiệp của Phó Diên Thăng, hôm qua hắn chỉ mới nói qua loa như thế, mà hôm nay đối phương đã chuyển toàn bộ yêu cầu của hắn thành điểu khoản dịch vụ, quả thật là không có chỗ nào để bắt bẻ.

Đọc qua một lượt, Thích Tự chỉ lẩn tẩn với duy nhất một đi ầu.

Quy ền lợi của bên B nói—Phó Diên Thăng có quy ền được làm công việc thứ hai nếu được hấn biết và cho phép.

Thích Tự bỏ hộp kem xuống, trực tiếp nhắ lại cho đối phương trên Wechat: "Anh còn muốn làm việc khác?"

F1S: "Không được à?"

Tự: "Tôi tưởng anh sẽ chỉ toàn chức phụ đạo kèm cặp tôi, làm cho mình tôi thôi chứ."

F1S: "Vẫn còn thời gian làm công việc đảng hoàng mà, dạy cậu có gì khó đâu, rảnh quá thì tôi cũng phải tìm chút chuyện giết thời gian chứ."

Tự: "..."

Nghe đối phương nói vậy, mặc dù vẫn hơi lẩn cấn, nhưng Thích Tự... cũng có thể hiểu được.

Thích Tự: "Anh sẽ không chạy đi khắp nơi để làm công việc thứ hai này đấy chứ?"

F1S: "Yên tâm, tôi vẫn ở lại cạnh cậu, đảm bảo không để ảnh hưởng đến công việc chính, làm gì cũng sẽ nói cho cậu biết."

Thích Tự cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Tự: "Vậy được."

F1S: "Nhưng mà tôi nói chứ... sao tính chiếm hữu của cậu lại mạnh thế hả? Tôi thêm có một đi ầu khoản mà đã hỏi riết như vậy, có phải sau này tôi hút thêm một điếu thuốc cậu cũng định quản luôn không?"

Thích Tự: "..."

Thôi, dù sao người này cũng sắp kí hợp đồng bán mình đến nơi rồi, trước không tranh cãi với anh ta vội...

Bên dưới hợp đồng còn nhắc đến nhân chứng thứ ba—Phó Diên Thăng đặc biệt ghi chú rằng, do tính chất bất công ước của hợp đồng, Thích Tự có thể tự mời công chứng, luật sư hoặc chính ba hấn tới để xác nhận tính hợp pháp của hợp đồng, đảm bảo quyền lợi cho bản thân.

Tính tỉ mỉ chi tiết của đối phương khiến Thích Tự rất hài lòng, hấn quyết định bao giờ kí sẽ gửi cho ba xem qua một chút để làm chứng luôn.

Tắt tài liệu này đi, Thích Tự lại mở ra một tệp tin khác đính trong email có tên <Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học thuật và Cố vấn kinh doanh (điều khoản bổ sung)>.

Hấn hơi ngần người, vừa mở <Điều khoản bổ sung> vừa xúc một li kem đưa đến miệng theo bản năng.

Kết quả chưa đọc được hai dòng đã phun ra cả thìa kem kia ra!

<Điều khoản bổ sung>

Ngoài nghĩa vụ thi hành hợp đồng chính thức, bên A còn phải thanh toán chi phí dịch vụ bằng cách chủ động thoả mãn nhu cầu tình cảm của bên B theo thời hạn định kì:

1. Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là nửa kia duy nhất về mặt tình cảm của mình;
2. Những quyền lợi của bên B bao gồm nhưng không giới hạn trong các hạng mục đồ ngon đồ ngọt, ôm hôn, lên giường (sau này) do bên A chủ động cung cấp.

(1) Hạng mục hôn bao gồm nhưng không giới hạn trong các hình thức hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, hôn cổ vũ,... Mỗi tuần không thể ít hơn 20 lần, mỗi lần phải chân thành và tha thiết, không được qua loa cho xong;

(2) Hạng mục sau này bao gồm nhưng không giới hạn trong các hình thức tương tác XX, XX, XX,... các tư thế XX, XX, XX,... Số lần sẽ do bên B quyết định tùy theo tình huống thực tế...

...

!!!

Cmn chứ cái gì đây!!

Tại sao phải viết ra chi tiết thế hả!!!???

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Anh, cảm nhận được tình thương mến thương em dành cho anh chưa?"

Thích Tự *ăn kem trong đau khổ*: "Còn không im đi! Mà lại hại anh mà lại thảm rồi!"

Ngô Song không nhịn được mà chặc lưỡi một tiếng... rất muốn nói rằng, "Nếu ngài không thích ăn đồ ngọt thì đâu cần cố quá như vậy, ài!"

-

A/N: Dưới khu bình luận hôm qua công khổng thì thấy Thầy thiệt quá, thụ khổng lại thấy Cá thiệt hơn... Nhưng sự thật là cả hai đều cảm thấy mình hơi, mọi người đừng quên là Thầy vẫn còn phải đi điều tra về ba Cá nữa, bên ngoài có thua thiệt một tí thì cũng là để sau này vỡ lở truy lại đỡ khổ hơn một chút thôi

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thật ra mình cũng là một trong những người comment thương Thầy bị thiệt mà Hi nhắc tới, nhưng vì Hi đã nói thế thì thôi đành tạm an tâm theo dõi hợp đồng tình thú giữa hai bạn vậy =))

Có vẻ cả hai bạn lại có những cái nhìn khác nhau về hợp đồng này — Tự thì nghĩ mình rốt cục đã có thể quang minh chính đại trói buộc người kia, đồng thời chuẩn bị thời gian và bước đệm trước khi đến với rào cản cuối cùng là ba mình và trách nhiệm của một người con trai trưởng trong nhà, trong khi Thầy (đã biết về tình cảm cũng như trở ngại của Tự) lại có thể dùng hợp đồng này để khiến Tự ngày càng lọt lưới mình, thuận tiện kết nối với ba Thích rồi tận dụng nốt thời hạn còn lại để đi điều tra vụ Tự Nguyên. Hẳn là ai cũng thấy mình đang chiếm thế thượng phong, lại còn cùng sống nào thích style chơi chiêu với nhau nên mới sẵn sàng quyết định như thế chứ? Phải rồi, không vờn mà đã officialize thì sao còn gọi là phúc hắc quyết đấu:))

Nhưng mà vẫn hóng Thầy dụ Tự nói ra nốt nửa lời giải thích còn lại chứ mình quần một mà thầy Tự nó quần Thầy mười rưỡi =)))

PR ngoài lề, Hi chuẩn bị viết một bộ ngắn ngắn về cp Chu Diêm x Lương Duệ Hi của bên Giả bạn trai, ai hóng thì nội dung sơ lược như dưới đây nhé:

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 63: Mình Cũng Có Thể

Thích Tự đọc xong, tay run run nhấn tin kháng nghị cho Phó Diên Thăng, không đồng ý công nhận hiệu lực của những điều khoản bổ sung kia.

Tự: "Mấy cái điều khoản bổ sung kia là thế nào vậy? Sao chuyện ấy mà cũng viết vào hợp đồng?"

F1S: "Tất nhiên phải viết vào rồi, đây là lợi ích chủ yếu mà tôi được hưởng mà. Bộ cậu tưởng tôi đồng ý theo cậu là vì mức lương 500,000NDT một năm à?"

Tự: "Nhưng anh cũng đâu cần viết đến chi tiết như thế!"

F1S: "Hôm qua chính cậu đã đồng ý là tôi có thể còn gì, đàm phán hợp đồng chính là đàm phán hợp đồng, nghĩa vụ và lợi ích của đôi bên phải được làm rõ là đúng rồi, cậu đừng có định ăn gian đây."

Thích Tự không khỏi phát điên, hôm qua hẳn có hứa mình với Phó Diên Thăng sẽ giúp nhau mấy lần một tuần à?

Đương nhiên hẳn cũng không dám lời từng hạng mục ra vặn vẹo Phó Diên Thăng, chỉ đành nói: "Vậy anh xóa cái hạng mục sau này đi."

F1S: "Cậu bảo tôi xóa, ý là chắc chắn sẽ không thực hiện đúng không?"

Tự: "Tôi đã nói là để sau này rồi bàn mà?"

F1S: "Thì tôi cũng viết là "Sau này" đấy thôi? Tôi có định ra thời hạn cụ thể gì cho "sau này" đâu, cậu cũng nói là không cho tôi miễn cưỡng

mình rồi còn lẩn cấn cái gì nữa? Chẳng nhẽ tôi lại còn nhảy bổ lên người cậu được chắc?"

Thích Tự: "...!"

FẮC! Sao người này có thể nói chuyện dõ trụy như vậy!

Thích Tự cảm giác từ lúc không nhìn được mà hôn mình đến giờ, thái độ của Phó Diên Thăng càng ngày càng lưu manh, uổng công trước kia hắn còn tưởng đối phương chính nhân quân tử thế nào... Đúng là không thể nhìn mặt bắt hình dong mà...

Nhưng Phó Diên Thăng tỏ ra vô cùng kiên định với những đi ầu khoản này, giống như nếu Thích Tự không chịu kí đi ầu khoản bổ sung thì mình cũng sẽ không kí hợp đ ồng nữa.

Thích Tự ảo não nói: "Để tôi xem lại một chút."

Phó Diên Thăng cũng không vội, đáp lại một câu: "Ừ, chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi, đừng có mơ mơ hồ hồ đã kí rồi sau này lại chống chế, nhớ đọc cả mục xử lí vi phạm hợp đ ồng đi đấy."

Thích Tự: "..."

Mục xử lí vi phạm hợp đ ồng trong <Đi ầu khoản bổ sung> có ghi — nếu Thích Tự không làm được những việc này, Phó Diên Thăng cũng có thể giấu diếm bí mật, thậm chí là không đảm bảo đầy đủ nghĩa vụ đã cam kết trong hợp đ ồng chính.

Đối mặt với nước đi này, Thích Tự quả thực đã bị "chiếu tướng" cho hết đường lui.

Thích Tự buông điện thoại xuống, thái dương giật giật không ngừng.

Thăng thần mà nói, dĩ nhiên là hắn cũng mong được làm với Phó Diên Thăng chút chuyện nho nhỏ giống như các cặp tình nhân khác—dù sao hắn cũng thích đối phương.

Nhưng tất cả những chuyện mà hắn từng nghĩ đến đều rất đơn thuần, như là cùng nấu cơm, xem phim, cùng đi tập thể dục, đi concert.

Không thì cũng là hắn ở nhà kéo violin cho Phó Diên Thăng nghe, hai người nhìn nhau trù mến xong thì thuận tiện hôn một chút... Đây đã là cảnh tượng lãng mạn nhất hắn có thể nghĩ đến rồi.

Vậy mà đi đâu khoản bổ sung Phó Diên Thăng gửi tới cứ thế biến phim yêu đương thanh xuân trong đầu Thích Tự thành phim con heo khâu vị nặng, khiến hắn nhất thời không thể nào tiếp thu nổi.

Thích Tự đứng ngẩn không yên nguyên một buổi chiều, đến tối về khách sạn mới lên ipad tìm về các loại tương tác với tư thế kì kì quái quái mà Phó Diên Thăng nhắc đến.

Lại nói, tuy có em trai Thích Phong là gay, nhưng quả thật Thích Tự không hề biết cụ thể gay với gay làm chuyện kia như thế nào.

Lên tìm về gay, kết quả đầu tiên chính là định nghĩa về công-thụ.

Thích Tự xem hết một lượt rồi ngẫm nghĩ, từ trong vô thức đã cảm thấy hình như Thầy Phó công hơn mình...?

Dù gì so về tuổi tác, Phó Diên Thăng cũng lớn hơn, kinh nghiệm phong phú hơn, so về hình thể, Phó Diên Thăng lại còn nhỉnh hơn hắn một chút.

Chẳng trách hắn ghẹo Lăng Khả thì không hề thấy áp lực, trong khi đối đầu với Thầy Phó lúc nào cũng có cảm giác bị áp chế rất căng thẳng...

Thích Tự có chút không cam tâm, lại đọc tiếp.

PopSci còn bảo, phân định công thụ không dựa vào hình thể hay chiều cao, cũng không dựa vào nhìn ai man hơn, mà chủ yếu là khí thế và ý nguyện của người trong cuộc.

(*PopSci: popular science—khoa học phổ cập, nói chung là diễn giải sao cho người thường cũng hiểu được)

Căn cứ vào cảm nhận khi ở chung, Thích Tự cũng thấy Phó Diên Thăng là người dẫn dắt và khống chế nhiều hơn một chút, mà mạnh hơn hẳn từ bên trong như thế, hẳn là sẽ không chịu thỏa hiệp.

Nhưng nói như vậy, chẳng phải quan hệ của hai người cũng sẽ chuyển biến theo khí thế mà song phương toát ra à?

Nếu sau này hẳn toát ra khí thế mạnh hơn, Thầy Phó cũng có thể là thụ phải không?

Kết hợp với những chi tiết trong điếu khoản bổ sung, Thích Tự thử đổi góc nhìn, tưởng tượng Phó Diên Thăng thành một bà xã dục cầu bất mãn, lúc nào cũng cầu ông xã cổ vũ hôn hôn mới vui nổi, tuy còn chưa có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng vì hạnh phúc của bà xã nên ông xã là hẳn cũng vô cùng cố gắng...

Thích Tự hít sâu một hơi, kiên định tìm thêm không biết bao nhiêu là tư liệu, vừa tiếp thu kiến thức mới, vừa tái cơ cấu lại tam quan.

... Má, thì ra đồng giới với nhau còn làm được nhiều trò như vậy?

... XX trong điếu khoản bổ sung là thế này à?

... Hự, cái này, Thầy Phó... có chịu nổi không?

Một tiếng trôi qua, Thích Tự buông ipad xuống với ánh mắt phức tạp, vọt vào phòng tắm dội nước lạnh, sau lại nốc thêm một bình nước đá nữa mới làm dịu đi được đầu óc đang phùng phùng của mình.

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng gửi tin nhắn Wechat cho hắn.

F1S: "Đang bận à?"

Thích Tự thấy mặt lại dần nóng lên, đáp: "Không."

Một giây sau, màn hình sáng lên báo cuộc gọi đến từ đối phương.

Thích Tự vội vàng bắt máy.

"Thấy hợp đồng thế nào?" Người ở đầu kia hỏi.

Thích Tự: "... Vẫn đang xem."

Phó Diên Thăng: "Còn chỗ nào không hiểu? Để tôi giải thích cho, hoặc là cùng nhau thảo luận cũng được, xem có thể giúp cậu lý giải nghi vấn gì không."

Thích Tự: "..."

Thảo luận cái gì? Thảo luận tính hợp lý của mấy cái tư thế kia à???

Thích Tự nghe cái điệu bộ ngả ngón này là biết Phó Diên Thăng lại đang đùa giỡn mình!

Nhưng nghĩ tới quyết tâm vừa rồi, Thích Tự thử ngẫm lại với góc nhìn của công, nói ra nghi vấn của mình: "Tôi thấy cái hạng mục sau này... anh yêu cầu nhiều thế rồi sau này có chịu được không?"

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự: "Nghe nói lần đầu tiên đau lắm đấy, anh có kinh nghiệm thực tế chưa?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Anh cũng không có à?"

Giọng nói của Phó Diên Thăng trầm đi, nghiêm túc giải thích: "Chúng ta có thể cùng nhau tìm hiểu, tôi sẽ cố hết sức để cậu được thoải mái, trên hợp đồng có viết rõ rồi đấy. Nhưng mà ai cũng thế thôi, lần đầu tiên chưa chắc đã đúng ngay, dần dần rồi mới khá lên được."

Thích Tự: "..."

Mới nghe đối phương nói mấy câu, Thích Tự đã có cảm giác mình không tiếp chiêu nổi, lập tức lảng sang chuyện khác: "Tôi vốn định mời ba

tôi làm nhân chứng đại diện, nhưng anh viết điếu khoản bổ sung rõ ràng như thế thì sao đưa ra được?"

Phó Diên Thăng: "Thì cậu đưa hợp đồng chính thức thôi, cái ông ấy quan tâm cũng chỉ là những gì tôi có thể làm cho cậu trong hai năm tới kia mà. Còn điếu kiện thân thể là cậu tự hứa hẹn với tôi, tự cậu quyết định là được rồi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Để tôi suy nghĩ thêm đã."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, cứ suy nghĩ đi, có vấn đề gì thì nhắn tôi."

Nói chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng chúc hẩn ngủ ngon.

Thích Tự cúp điện thoại, không nhìn nổi lo lắng, nhớ về sau không đề nỗi Thầy Phó thì làm sao?

Dù sao hiện tại hẩn cũng chưa thể nào chấp nhận được chuyện này.

*

10h tối, Lăng Khả đang ở nhà Thích Phong thu dọn đồ đạc cùng người kia.

Hẩn vừa kết thúc kì thực tập mấy hôm trước, mà có vẻ Thích Phong cũng không cần đi làm hộ anh trai nữa, vì vậy hai người cứ thế quyết định xách ba lô lên và đi một chuyến trước khi vào năm học mới.

Bọn họ đặt vé sáng mai bay, cho nên Thích Phong gọi hẩn đến để cùng xuất phát từ đây luôn cho tiện. Lăng Khả cơm nước xong xuôi rồi mới qua, thế mà hóa ra tên kia vẫn chưa chuẩn bị tí hành lý nào!

Lúc này, Thích Phong đang chạy loạn khắp phòng tìm đồ dưới sự thúc giục và giám sát của Lăng Khả. Bỗng nhiên, điện thoại của hẩn vang lên âm báo tin nhắn Wechat mới.

"Lăng Khả, xem giúp tôi là ai gửi thế!" Thích Phong đang bận tối mắt nói

Lăng Khả mò được điện thoại của hắn ở dưới chân, mở ra xem: "Anh cậu, hỏi cậu đang làm gì."

Thích Phong cúi kính nói: "Sao lại là anh hai, ảnh mà tìm tôi là đảm bảo không có chuyện gì tốt đẹp rồi, cậu trả lời giúp tôi cái."

Lăng Khả ờ một tiếng rồi cầm điện thoại của Thích Phong lên nhấn lại.

Phong: "Đang thu dọn hành lý."

Tự: "Chuẩn bị đi chơi xa với Lăng Khả à? Đi đâu đấy?"

Phong: "Ừm, đến Nội Mông Cổ."

Tự: "Hỏi em chuyện này."

Phong: "Chuyện gì?"

Tự: "Em với Lăng Khả ai công ai thụ?"

Lăng Khả: "..."

Trong phòng khách sạn Holiday, Thích Tự ôm điện thoại dựa vào đầu giường, đợi gần một phút không thấy trả lời, mới nhúu mày gửi thêm một dấu "?".

Phong: "Lăng Khả là công."

Thích Tự sửng sốt, thậm chí là kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì dù Thích Phong to cao hơn Lăng Khả một chút, PopSci cũng bảo rồi—phân định công thụ không dựa vào hình thể, mà dựa vào tính cách.

Trong khi Thích Phong thì thích mè nheo, Lăng Khả lại lạnh lùng cun cun như thế... Phong thụ Khả công cũng không quá khó hiểu.

Đúng lúc này, bên kia lại nhắn tới một tin: "Anh cũng đừng có mà xem thường thụ, làm thụ thoải mái lắm đó, chỉ việc nằm ra cho người ta hằm hạ thôi!"

Thích Tụ: "..."

Từ: "Ờ, biết rồi, hai đứa đi chơi vui."

Trong căn biệt thự cách đó mấy chục km, Thích Phong ngẩng lên từ nệm quỳ áo: "Anh tôi bảo gì thế?"

Lăng Khả xóa đi mấy tin nhắn mẫu chốt, đẩy kính rồi bình tĩnh nói: "Cũng không có gì, hỏi chúng ta đi đâu chơi thôi, tôi trả lời giúp cậu rồi."

Thích Phong: "Ờ."

Trong lúc ấy, Thích Tụ vẫn đang tựa đầu giường ngẫm lại về câu nói của đối phương, một lời "chỉ việc nằm ra cho người ta hằm hạ" của em trai đã thực sự đả động được hắn.

Hắn vốn dĩ đã không thể tưởng tượng Thầy Phó thành dạng bà xã gì đó, nhưng nếu đổi thành Phó Diên Thăng chủ động khiến hắn thoải mái, Thích Tụ đột nhiên cảm thấy dễ tiếp nhận hơn nhiều.

... Đến Thích Phong còn có thể, hắn là mình cũng có thể đi?

Hôm sau, Thích Tụ bèn gửi hợp đồng chính mà Phó Diên Thăng mô phỏng cho Thích Nguyên Thành, cũng báo ba biết là Thầy Phó đã đồng ý sang Mỹ kèm cặp hắn trong hai năm tới.

Chiều ấy, giám đốc Tần đi công tác về, trực tiếp đến phòng tìm Thích Tụ: "Thích Tụ, chú nghe bảo hôm trước Trương Kiệt có nhờ kí phương án xử lí hàng tồn kho nhưng cháu không kí à?"

"Vâng, cháu không hiểu rõ về nội dung này lắm, nên không dám tùy tiện kí trước khi có ý kiến của chú..." Thích Tụ đứng dậy, khiêm tốn nói, "Nghe

thư kí Trương nói là cần gấp lắm, cháu có làm chậm trễ việc gì quan trọng không ạ?"

Giám đốc Tần cười ha hả nói: "Không sao đâu, mấy cậu ấy đã làm theo chỉ thị mệnh của chú rồi."

Thích Tự thừa cơ nói: "Khéo quá, cháu cũng đang muốn nhờ chú giải thích một chút về phương án xử lí hàng tồn của công ti mình. Nghe thư kí Trương bảo, hình như trước giờ đầu là chú kí duyệt. Cháu có thể xem qua những tài liệu ấy không ạ?"

Giám đốc Tần gật đầu: "Được chứ, để lát chú bảo thư kí Trình tìm cho."

Chưa đầy nửa tiếng sau, Trình Lệ Quân đã mang những tài liệu từng được phê duyệt đến. Thích Tự lướt qua một lần, đặc biệt chú ý vào các sơ hở mà Cố Sóc nhắc tới, mới phát hiện ra những vấn đề này và cái mà Ngô Song chụp lại rõ ràng có điểm khác nhau!

*****

<Epilogue>

Lăng Khả: "Anh hai, ai bảo trước kia anh ghẹo em, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, muahahaha~ Anh rề, để em trai đây giúp anh một tay~~~ *đẩy kính*" -

vtrans by xiandzg

T/N: Hãy trân trọng 7🍁, đứa nhỏ sống giữa một bầu phúc hắc thế này mà vẫn giữ được tâm hồn ngọc bạch ngọt chong xáng thiện lương ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 64: Kí Luôn Tại Chỗ

Tối thứ sáu, Thích Nguyên Thành về đến Hải Thành, chỉ đi cùng người trợ lý thân cận và một luật sư, cũng không gọi bất kì ai ra sân bay đón, tới khách sạn rồi mới gọi điện báo cho Thích Tự là mình đã ở trong nước.

Thích Nguyên Thành ở tại khách sạn Westin cách Holiday không xa, vì vậy ngay tối đó Thích Tự đã đến gặp ba.

"Ừa, sao ba về sớm vậy?" Thích Tự vừa vào cửa đã hỏi, "Trên điện thoại ba bảo là thứ ba tuần tới mới về mà?"

"Đổi lịch trình giữa chừng đấy, về sớm còn giải quyết chuyện ở đây." Thích Nguyên Thành vẫy tay gọi con trai tiến đến, "Nói ba nghe tình hình đi đâu gần đây thế nào rồi."

Thích Tự ngồi xuống trước mặt ba, tường thuật lại tiến triển mọi chuyện, cũng không quên nhắc đến cả vụ tí nữa thì Trương Kiệm đã lừa được Thích Phong kí thay mình đề án xử lí hàng tồn kia.

Căn cứ vào những tài liệu mà giám đốc Tần bảo Trình Lệ Quân mang đến cho hắn xem, có vẻ động cơ của Trương Kiệm cũng giống với suy đoán sau đó của Cố Sóc—bọn họ muốn hắn kí rồi bị cuốn chung vào vụ án kinh tế này, sau đó sẽ lợi dụng thân phận con trai chủ tịch của hắn để thoát khỏi truy cứu.

Thích Nguyên Thành nghe xong mặt đanh lại: "Giám đốc Tần nói sao?"

Nghĩ đến thái độ thẳng thắn giao nộp ra những phương án từng được phê duyệt và tình cảnh gia đình của giám đốc Tần, Thích Tự do dự nói: "Cá nhân con thấy, khả năng giám đốc Tần có dính líu vào vụ việc này không

lớn lắm... Trước mắt cũng chưa tra ra chứng cứ nào cho thấy chú ấy là đồng phạm với Khâu Như Tùng và Lưu Kỳ."

Thích Nguyên Thành rút ra một điều thuốc từ trong bao, gõ nhẹ lên bàn trà rồi trầm giọng nói: "Kể cả có không tham dự, thì đường đường là giám đốc điều hành chi nhánh mà Tần Hán Nghiêu lại để xảy ra sự tình như thế thì cũng khó mà thoát tội được..."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành châm thuốc, rít một hơi rồi nói: "Ba đã bảo thư kí báo cho ban quản trị và các cổ đông tập đoàn rồi, chỉ vài ngày kia sẽ bí mật họp hội đồng quản trị ở Hải Thành để bàn về hướng giải quyết vụ việc này... Tối nay con nhớ liên lạc với Cố tổng, cả những nhân viên đi điều tra mà con tìm được nữa, tổng hợp toàn bộ chứng cứ thu thập được rồi gửi cho ba, ba sẽ bảo Tiểu Hà chỉnh sửa thành báo cáo hoàn chỉnh. Chỉ vài chủ nhật con cũng tới tham dự đi."

Thích Tự vâng một tiếng rồi hỏi: "Ba, ba định thu lưới đây à?"

Thích Nguyên Thành thở dài một hơi: "Để sau cuộc họp rồi nói tiếp."

Thích Tự cũng hiểu, trước đó Thích Nguyên Thành có nói trên điện thoại là không tiện ra mặt đi điều tra vì sợ đánh rần động cỏ, chứng tỏ hiện tại đã nắm được chứng cứ mấu chốt nên mới về Bất luận ba hẳn định xử lý nội bộ hay nhờ đến sự vào cuộc của luật pháp, thì diễn biến tiếp theo cũng không đến phiên hẳn chỉ đạo nữa.

"À." Thích Nguyên Thành ngừng một lát rồi nói, "Ba xem qua cái hợp đồng của Phó Diên Thăng rồi."

Thích Tự hơi giật mình: "Ba thấy sao? Có vấn đề gì không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Không phải việc gì lớn, nhưng mà cũng có chút. Con chỉ trả cậu ta 500,000NDT một năm thì có ít quá không?"

Thích Tự: "..."

Hắn tự giấu trong lòng, đấy là vì ba chưa biết đến sự tồn tại của mấy điếu khoản bổ sung không-thể-đề-ai-thấy kia thôi!

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Theo ba được biết thì lương năm hiện tại của Phó Diên Thăng ít nhất cũng phải gấp ba gấp bốn lần số tiền con trả... Lúc ấy ba đã rất tò mò không biết con phải ra điếu kiện gì thì nó mới chịu bằng lòng."

Thích Tụ nghiêm mặt nói: "Chắc là vì thành ý của con, đã dấn động được anh ấy..."

"Nhìn hợp đồng bây giờ thì thấy nó phải hi sinh tương đối nhiều đấy, từ bỏ công việc hiện tại để đi làm gia sư toàn thời gian cho một sinh viên đại học như con, còn chẳng biết có được tiếp xúc với thực vụ gì không..." Thích Nguyên Thành trầm ngâm một lát, gảy tàn thuốc rồi lại nhìn về phía Thích Tụ, "Ngày mai Phó Diên Thăng có rảnh không? Hai đứa đã bàn bạc xong rồi thì mai đến gặp ba đi, ba cũng có ít chuyện của muốn hỏi nó, không còn vấn đề gì thì kí hợp đồng luôn tại chỗ."

Thích Tụ căng thẳng nói: "Kí luôn tại chỗ?"

Thích Nguyên Thành, "Ừ, tiện thể luật sư Hàn cũng đang ở đây, để chú ấy làm bên chứng nhận thứ ba đi."

Thích Tụ: "..."

Về đến khách sạn, Thích Tụ phải gọi luôn cho Phó Diên Thăng: "Ngày mai anh có được nghỉ không? Ba tôi về nước rồi, mai muốn gặp anh một chút."

Phó Diên Thăng nghe thế mà không hề nao núng: "Được."

Thích Tụ: "Ông ấy còn bảo kí hợp đồng ngay tại trận đấy, phải làm thế nào với mấy điếu khoản bổ sung kia đây?"

Phó Diên Thăng im lặng trong chớp mắt, nói: "Yên tâm, cứ để tôi xử lí, mai mấy giờ gặp mặt?"

Thích Tự: "11 rưỡi trưa, tại nhà hàng khách sạn Westin... Anh định xử lý thế nào? Cả luật sư của ba tôi cũng có mặt đấy, ông ấy là dân chuyên, có khi nào sẽ lộ không?"

Phó Diên Thăng: "Chuyện này cậu không phải lo, chỉ cần trả lời tôi một điếu thôi, cậu còn lẩn tẩn gì về chi tiết trong các điếu khoản bổ sung không?"

Thích Tự: "...Không."

Phó Diên Thăng: "Nghĩ kỹ chưa?"

Thích Tự: "Tôi cũng bảo "Không" rồi mà, sao anh còn vặn vẹo nhiều thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi phải đảm bảo đôi bên cùng đưa ra quyết định trong trạng thái tinh thần tỉnh táo và lý trí chứ... Cậu nghĩ kỹ rồi thì tôi in bản này ra đấy nhé, sau đừng có mà đổi ý muốn sửa này sửa kia, có làm sao tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu."

Thích Tự: "... Biết rồi!"

Sáng hôm sau, Phó Diên Thăng đến khách sạn gặp Thích Tự trước, để hắn xem lại hợp đồng một lượt.

Lúc nhìn đến điếu khoản bổ sung kia, Thích Tự cũng phải trợn mắt há mồm, bởi vì tất cả những nội dung ba chấm kia đều đã bị thay đổi hết—

<Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học vấn kiêm Tư vấn kinh doanh (điếu khoản bổ sung)>

Ngoài nghĩa vụ thi hành hợp đồng chính thức và thanh toán chi phí dịch vụ cho bên B, bên A cam kết sẽ công nhận thân phận và thỏa mãn nhu cầu dạy học của bên B theo như dưới đây:

1. Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là thầy giáo chuyên nghiệp;

2. Ngoài chương trình học chính thức, bên A phải nhất trí đi theo giáo án chuyên môn mà bên B đã soạn và vượt qua sát hạch mà bên B đưa ra để đạt được mục đích kèm cặp của bên B. Nếu như bên A không thể thực hiện, bên B có quyền kết thúc hợp đồng trước thời hạn, cũng như yêu cầu bên A thanh toán mức phí bồi thường hợp đồng nhất định. Giáo án chuyên môn bao gồm nhưng không giới hạn trong các tài liệu: <Cái nhìn đạo đức của nhà kinh doanh (môn chuyên ngành quản lý cao cấp của đại học T)>, <Rèn luyện tư duy logic (môn chuyên ngành toán học của đại học Cambridge)>, <Nghiên cứu tâm lý đại chúng>, <Khoa học Hạnh phúc (môn tự chọn ngành XXX của đại học Havard)>...

...

"!???"

Thích Tụ quay ra nhìn Phó Diên Thăng đầy kì quái, chỉ thấy người kia đang chống tay bên mép bàn, ăn vận chỉnh chu, mí mắt sau lớp kính hơi rũ xuống, thần sắc cấm dục, toàn thân toát ra khí chất của một "chính nhân quân tử"...

Phó Diên Thăng: "Thế nào, ổn cả chứ?"

Thích Tụ: "...Ừm."

Không hổ là Phó Diên Thăng, hấn phục rồi.

Phó Diên Thăng vừa móc ra phần tài liệu đi đầu khoản bổ sung 18X trước, vừa nghiêm túc nói: "Nào, giờ kí cái này trước đã."

Thích Tụ thấy mắt tối sầm lại, trong đầu cũng hiện ra đủ loại hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi đã từng chạy qua đầu mình... thần chửi tục một tiếng trong bụng: "Sao phải kí luôn bây giờ?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Lát nữa đến chỗ ba cậu kí hợp đồng chính, đi đầu khoản bổ sung cũng sẽ có hiệu lực luôn. Đến lúc đấy nhớ cậu chơi xấu, không chịu kí cái này nữa, chỉ có đi đầu khoản bổ sung mới kia có hiệu lực thì tôi biết tìm ai nói lí đây?"

Thích Tự: "..."

Thăng thần mà nói, hấn cũng muốn kí điếu khoản mới hơn là cái này...

Phó Diên Thăng nhìn ra ý định của hấn, nói: "Yên tâm, kia đúng là những giáo trình tôi định dùng để dạy cậu."

Thích Tự kí xong giương mắt nhìn lên, thấy Phó Diên Thăng đang chăm chú nhìn mình đầy ẩn ý thì lập tức trả lại tài liệu như ném đi củ khoai nóng bỏng tay, cảnh cáo đối phương: "Để ai khác thấy được thứ này thì anh cứ liệu hồn!"

Phó Diên Thăng cười cười ừ một tiếng rồi nói: "Khi nào có mặt ba cậu, nội dung trong điếu khoản bổ sung cũng không cần nhân chứng kí tên, lúc sau chúng ta bí mật đổi lại bằng cái này rồi in dấu vân tay giáp lai là được."

Thích Tự: "???" Lại còn phải in dấu vân tay!?

Sau đó hai người cùng đi đến khách sạn Westin. Gặp bọn họ, trước tiên Thích Nguyên Thành bảo trợ lí đi đặt một phòng ăn riêng.

Trong bữa ăn, Thích Nguyên Thành còn cẩn thận hỏi về dự định và chương trình cụ thể mà Phó Diên Thăng định dùng để dạy dỗ Thích Tự trong hai năm tới.

Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chuẩn bị đầy đủ, đối đáp vô cùng trôi chảy, không chỉ liệt kê ra những giáo trình được nhắc đến trong điếu khoản bổ sung mới, mà còn nói lên rất nhiều kì vọng đối với Thích Tự, khiến hấn nghe xong cũng không nhin được mà nổi lòng tôn kính. Thậm chí trong thoáng chốc, hấn còn phải hoài nghi người sáng tác ra loạt điếu khoản bổ sung 18X kia là ai chứ chẳng phải đối phương...

Mặt khác, Thích Tự cũng hiếm khi thấy ba hấn tỏ thái độ đánh giá cao ai như đối với Phó Diên Thăng.

Sau một bữa cơm cả chủ và khách đều vui, bọn họ lên phòng của Thích Nguyên Thành. Tranh thủ trong lúc để luật sư Hàn xem xét hợp đồng, Thích Nguyên Thành có gọi Phó Diên Thăng vào nói chuyện riêng.

Thích Tự không biết hai người kia nói về chuyện gì, nơm nớp ngẩng đầu chờ trong phòng khách, chỉ lo sẽ bị lộ tẩy.

Hơn nửa tiếng, sau hai người mới đi ra. Nhìn biểu lộ của cả hai đều bình tĩnh như thường, Thích Tự mới thở phào nhẹ nhõm.

Luật sư Hàn cũng đã xem qua xong hợp đồng, không hề thấy có vấn đề gì.

Ba người cùng nhau kí tên ngay tại chỗ. Do Phó Diên Thăng còn chưa từ chức công việc hiện tại, hợp đồng này vốn dĩ nên để ra một tháng chờ, nhưng Thích Nguyên Thành lại bảo hiệu lực sẽ bắt đầu ngay sau khi kí kết vì sắp tới còn có việc muốn Phó Diên Thăng tham gia luôn.

Thích Nguyên Thành bắt tay Phó Diên Thăng: "Phiền cậu chiếu cố Thích Tự trong hai năm tới."

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên rồi ạ."

Chờ Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự mới hỏi Thích Nguyên Thành: "Ba bảo Thầy Phó tham gia việc gì vậy?"

Thích Nguyên Thành giải thích với hắn: "Thực ra, ba thông báo với bên ngoài là đợt này về để mở họp nghị chiến lược cho tập đoàn, dự định thu mua vài công ti khoa học kĩ thuật để tích hợp thành bộ phận khoa học kĩ thuật của tập đoàn trong nửa tới của năm nay—đây là trọng tâm phát triển của Tư Nguyên trong vòng mấy năm tới, cũng chính là công việc mà ba muốn con tiếp nhận sau khi tốt nghiệp... Nếu con không chiêu mộ được Phó Diên Thăng, khả năng cao là ba cũng chưa định để con tham gia vào những việc này sớm như vậy. Nhưng vừa rồi bàn với Phó Diên Thăng, nó bảo nếu sớm muộn cũng phải tiếp quản thì nên để con tìm hiểu từ bây giờ, học hỏi từ thực tiễn mới được nhiều. Ba cũng nghĩ như thế, chứ nếu con

chỉ mời nó ra nước ngoài để làm gia sư thì quá là phí phạm năng lực người ta rồi."

Thích Tự khó hiểu nói: "Thế còn việc đi học của con thì sao?"

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Không phải lo, Phó Diên Thăng bảo mấy kiến thức đại học của con học nhanh thôi, sẽ không ảnh hưởng đến việc trên trường đâu. Kể cả nhớ lúc nào con không đi học được thì nó cũng sẽ xử lý cho."

Thích Tự: "Vậy là tới đây con không chỉ lo việc học, mà còn phải chạy đi chạy lại nữa ă?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Mời người ta về rồi thì nên dùng cho xứng. Thứ ba tuần sau có buổi thảo luận chuyên môn của ban giám đốc về nội dung này, ba bảo Phó Diên Thăng đến tham gia cùng rồi. Hôm ấy cả bác T tự với T tự Trạch cũng sẽ tới."

Thích T tự ngạc nhiên: "Anh của T tự Hàng?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng rồi, bác T tự cũng định để T tự Trạch tiếp quản việc này, mấy đứa tranh thủ làm quen với nhau một chút, về sau cùng làm việc chắc sẽ còn gặp nhau nhiều đấy."

Thích T tự: "..."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Con trai à, mời người ta về làm toàn thời gian mà trả có 500,000NDT thì cũng thiệt cho người ta quá rồi."

Thích T tự: "Ba, ba xem qua cái đi đầu khoản bổ sung 18X kia đi đã."

Thích Nguyên Thành: "...Đuổi nó ngay! (͡° ͜ʖ ͡°)"

-

vtrans by xiandzg

Muốn hỏi bác Thành bán con một cách đường hoàng và hoành tráng là
trải nghiệm thế nào... ‘_>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 65: Ông Xã Ngủ Ngon

Tối đến, Thích Tự nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, hỏi hấn đã về khách sạn hay chưa.

"Tôi về rồi." Thích Tự nhớ lại chuyện hồi chiều, không nhận được mà hỏi, "Chuyện anh khuyên ba cho tôi tham gia vào công việc của tập đoàn là thế nào vậy?"

Phó Diên Thăng nghe ra giọng điệu bất thường của hấn, ngừng nói: "Ba cậu không giải thích lại à?"

Thích Tự: "Có giải thích, nhưng công việc này chủ yếu làm ở trong nước, sao mà tôi theo được? Chẳng lẽ anh không định đi cùng tôi?"

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, bật cười: "Yên tâm đi, thật ra chương trình học của cậu không nhiều, cũng không cần ở trường suốt đầu. Tôi sẽ qua đó với cậu vào đầu kì và cuối kì, còn bình thường chúng ta ở trong nước, tôi dẫn cậu đi thực chiến không thú vị hơn à?"

Nói thì nói vậy...

"Nhưng sao anh không hỏi gì tôi mà đã tự quyết định với ba rồi, rốt cục là anh kí hợp đồng với ai?" Thích Tự buồn bực nói.

Lúc này Phó Diên Thăng mới hiểu vì sao Thích Tự không vui, buồn cười nói: "Thiệt tình... nói cậu bá đạo cũng chẳng sai. Thôi được rồi, về sau nhất định sẽ trưng cầu ý kiến của cậu trước, đồng ý không?"

Thích Tự thẫn thờ một tiếng, lại hỏi: "Hồi chiều bạn gì à? Gửi tin nhắn mà không thấy anh trả lời."

"Tất nhiên rồi, đang phải tranh thủ từng giây để bàn giao công việc đây. Ba cậu còn chẳng cho tôi nổi một tháng, hiện tại tôi vừa làm cho cậu, vừa xử lý công việc của công ti, rồi còn phải viết lại nhật ký bàn giao nữa..." Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp, "À mà, cho tôi biết lịch trình sắp tới của cậu đi, ngoài cuộc họp chiến lược mà ba cậu nhắc ra thì ngày cuối cùng đi làm ở MeiWei, ngày khai giảng với cả ngày bay về bên kia của cậu như thế nào."

Thích Tự không có nhiều lịch trình quan trọng như Thích Nguyên Thành, vì vậy nói miệng luôn cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng hỏi: "Mai cậu cũng đến cuộc họp ban giám đốc à? Để làm gì?"

Thích Tự: "Ba tôi bảo họp để thảo luận với các cổ đông tập đoàn về hướng giải quyết vụ việc của Khâu Như Tùng."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Nhanh vậy? Có đủ chứng cứ rồi à?"

Thích Tự: "Đã nắm được chứng cứ mấu chốt, còn đâu mời công an vào cuộc thì chắc sẽ đi đâu tra ra nốt thôi, không phải vấn đề gì to tát."

Phó Diên Thăng trầm ngâm một lát, sau đó thấp giọng nói một câu: "Mời công an vào cuộc mà dễ thế thì đã tốt."

Thích Tự: "Ý anh là sao?"

"...Không có gì." Phó Diên Thăng lại hỏi, "Sao cậu đào được những chứng cứ này thế? Tôi nhớ là bên Trác Thạch chỉ đi điều tra về xưởng dệt với nhà máy thôi mà. Nhờ mấy người do ba cậu tìm về đó hả?"

Thích Tự cười cười, kể lại mình đã học hỏi đối phương rồi tự đi điều động ba tổ đi điều tra đi thu thập các loại manh mối ra sao, cứ như đang khoe công.

"Cũng kinh ra phết..." Phó Diên Thăng khen hẩn một câu, có chút dờ khóc dở cười, "Chẳng trách lại tối mắt tối mũi đến nỗi phải nhờ em trai đi

làm thay."

Thích Tự đắc ý đáp: "Hờ hờ~"

Phó Diên Thăng: "Người ở trước cổng chung cư Lâm Uyên ngày đó, cũng là người do cậu tìm phải không?"

Thích Tự: "..."

Đi đầu duy nhất khiến Thích Tự ảo não đó là người này quá thông minh, hẳn mới nói một mà đối phương đã đoán ra cả mười, hơn nữa còn chẳng trật phát nào.

Nghe Thích Tự thừa nhận xong, Phó Diên Thăng cảm thán: "Bảo sao lúc ấy thấy cậu chill thế... lừa cả tôi luôn cơ đấy."

Thích Tự: "Nhắc mới nhớ, tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh đây, rất cục quan hệ của anh với Ngô Song là thế nào?"

"Chuyện này mà cậu cũng biết luôn?" Phó Diên Thăng hơi sững sốt, rồi cười cười nói thẳng, "Cậu ta là đàn em của tôi đấy."

Thích Tự híp mắt: "Anh lại còn lén gài người bên cạnh tôi?"

"Cậu hiểu lầm rồi." Phó Diên Thăng giải thích, "Đây là trùng hợp thôi. Lúc khuyên cậu tuyển người, tôi cũng tiện thể nhấn một tiếng vào nhóm bạn đại học của mình, cho nên Ngô Song mới biết. Sau hỏi thì hóa ra thấy được tin nhắn của tôi xong, cậu ta bèn tự đi tìm thông báo tuyển dụng chính thức."

Thích Tự lại hỏi: "Bữa anh gọi đúng lúc thư kí Trương đang giục tôi kí duyệt tài liệu, cũng là do Ngô Song bắt tin cho phải không?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, Ngô Song nghĩ hai chúng ta thân quen, lại cảm giác được là cậu đang bị gây khó dễ nên bảo tôi gọi đến giải vây giúp."

Thích Tự nghĩ bụng, quả nhiên.

Phó Diên Thăng: "À đúng rồi, lần nọ bọn tôi đứng mặt ở quán cafe, cậu ta có tò mò hỏi một chuyện mà tôi cũng rất muốn biết đáp án."

Thích Tự: "Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Cậu ta hỏi tôi, rốt cục là cậu có thích ăn đồ ngọt hay không."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu thích ăn đồ ngọt à? Tôi nhớ hình như là không mà nhỉ?"

Thích Tự: "Không thích."

"Cho nên người thích đồ ngọt là em cậu phải không?" Phó Diên Thăng hiểu ra, "Được rồi, đã rõ."

Thích Tự: "..."

Bấy giờ Thích Tự mới giải tỏa được căng thẳng trong lòng một chút. Vừa rồi hỏi đến, nếu như câu trả lời của Phó Diên Thăng có bất kì điểm nào đáng ngờ, có lẽ hẳn đã phải xem xét lại độ tin cậy của người này... May thay, đối phương không hề khiến hắn thất vọng.

Hai người nói về sự tình của MeiWei thêm một lát, thấy thời gian đã không còn sớm, Thích Tự mới chúc Phó Diên Thăng ngủ ngon.

Đang định dập máy, Phó Diên Thăng lại gọi hắn lại: "Nói với bạn trai mà chỉ có mỗi một câu "ngủ ngon" thế à?"

Thích Tự sững sốt tròn năm giây: "Anh nói cái gì cơ?"

Phó Diên Thăng lặp lại lần nữa: "Tôi bảo là, giờ cậu chỉ nói với tôi một câu "ngủ ngon" thôi mà đủ à?"

"Không phải, đằng trước cơ." Thích Tự ngó người nói, "Anh... thành bạn trai tôi từ bao giờ?"

Giọng điệu Phó Diên Thăng lập tức trở nên nghiêm túc: "Tự cậu xem lại điếu khoản bổ sung của hợp đồng đi, dòng thứ ba, bắt đầu từ chữ thứ mười lăm, cậu đã công nhận thân phận của tôi là gì?"

Thích Tự bán tín bán nghi, lập tức giờ hợp đồng đến chỗ mà Phó Diên Thăng vừa nhắc

— Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là nửa kia duy nhất về mặt tình cảm...

Khoan đã, nửa kia duy nhất về mặt tình cảm? Tức là bạn trai!?

Phó Diên Thăng: "Cả dòng thứ tư nữa, bắt đầu từ chữ thứ mười bảy, cậu phải chủ động làm gì?"

— Những quyền lợi của bên B bao gồm nhưng không giới hạn trong các hạng mục đồ ngon đồ ngọt, ôm hôn...

Thích Tự: "..."

Đệt... Lúc trước tìm hiểu về những cái tư thế kì quái kia xong thì đã quá cay mắt với nội dung của điếu khoản bổ sung, nghĩ chắc chẳng gì có thể thái quá hơn cái "hạng mục sau này", cho nên hẳn nào có dám đọc lại lần thứ hai... Ai ngờ Phó Diên Thăng còn chôn cả một cái bẫy nữa ở đây!?

Phó Diên Thăng: "Nhìn thấy chưa? Muốn tôi đọc cho cậu hay cậu đọc cho tôi đây?"

Thích Tự tỉnh táo giả biện: "Nửa kia về mặt tình cảm sao lại là bạn trai được, anh định đánh tráo khái niệm à?"

Phó Diên Thăng cả giận nói: "Nửa kia về mặt tình cảm không phải bạn trai thì là gì? Tôi không muốn phải cắt nghĩa từng chữ cho cậu, nên còn nhắc cậu xem kĩ hợp đồng, hỏi có vấn đề không thì chính cậu bảo không, giờ kí chưa được mười hai tiếng mà cậu đã định lật lọng rồi hả?"

Thích Tự không phản bác được, nhẫn nhịn một hồi mới nghĩ tính mình cũng không thích ăn gian, đành xuống nước nói: "Vậy anh muốn tôi nói gì mới được?"

Phó Diên Thăng dụ giọng dụ dỗ: "Được rồi, gọi "ông xã" đi, thử nói "ông xã ngủ ngon" xem nào."

Thích Tự: "???"

Nghe được lời này, Thích Tự chỉ thấy đầu mình như bị đưa vào nồi tăng áp, hai tai phun ra khói xì xì!

"Phó, Diên, Thăng!" Hấn nghiến răng nghiến lợi gằn lên ba tiếng này, chỉ để nghe thấy Phó Diên Thăng ở đầu bên kia đã không nén cười được nữa.

Vì vậy tức mình đập máy ngay và luôn.

*

Hôm sau, cuộc họp ban giám đốc diễn ra tại phòng hội nghị mà thư kí Hà đã đặt ngay trong khách sạn Westin, nơi Thích Nguyên Thành đang ở. Tổng cộng có chín người trình diện, bao gồm Thích Tự và Thích Nguyên Thành, hai ủy viên quản trị, một giám quản, một phụ trách pháp lí của tập đoàn, cùng với ba cổ đông của MeiWei.

Thích Tự đảm nhiệm chức trách ghi chép và báo cáo chính của sự kiện, do chỉ vài hôm qua đã tập duyệt với thư kí Hà nên cũng không hề lúng túng.

Sau nửa tiếng tường trình kết quả đi đầu tra của hấn, đám người bắt đầu tranh luận kịch liệt—

"Khâu Minh Dương dù gì cũng là một trong những người đặt nền móng cho MeiWei, sao lại dung túng con trai làm chuyện này?"

"Ba năm nay, tổn thất mà cái hăng nhái của Khâu Như Tùng gây ra cho MeiWei đã lên đến hàng trăm triệu chưa?"

"Cũng không nghiêm trọng đến thế, đối tượng khách hàng mà cậu ta nhắm tới khác với MeiWei, tổn thất chủ yếu là về danh tiếng công ti do ảnh hưởng từ việc dùng nguyên liệu chất lượng kém để bù cho hàng nhái — có đi ầu, lượng hàng làm cho nhãn hiệu mờ nhạt kia ta vốn không thể so được với lượng hàng cho MeiWei, chút hành vi này của cậu ta chưa đủ để gây nên sóng gió quá lớn cho công ti."

"Ày, việc này mà vỡ ra đảm bảo sẽ thành bê bối doanh nghiệp. Nhớ bộ phận PR xử lí không tốt, làm suy giảm uy tín của MeiWei, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu thì lúc đấy tổn thất mới kinh."

"Phải đấy, chưa kể nửa năm tới chúng ta còn đang định triển khai kế hoạch lớn, giờ mà dính dáng đến pháp luật thì e là sẽ bị ảnh hưởng xấu mất."

"Nhưng hàng đồng chứng cứ phạm tội của Khâu Như Tùng cũng cho thấy là bộ phận sản xuất ở MeiWei đã mục nát quá rồi, sao có thể không truy cứu chứ!"

"Không sai, chắc chắn cậu ta đã lợi dụng quyền thế của Khâu Minh Dương để móc nối với cả nhà xưởng lẫn bên quản lí chất lượng thì mới lách lách dễ dàng như thế. Song một khi pháp luật vào cuộc, toàn bộ giai tầng quản lí của bộ phận sản xuất sẽ bị đi ầu tra, dây chuyền cũng có khả năng vì thế mà sụp đổ."

"Không dễ xử trí đâu..."

...

Nghe bọn họ thảo luận, tâm trạng Thích Tự ngày càng tệ. Hắn cứ tưởng chỉ cần giao ra chứng cứ đi ầu tra thì chắc chắn Khâu Như Tùng sẽ bị định tội khởi tố, nhưng giờ mới hiểu được lời Phó Diên Thăng nói trên điện thoại hôm qua là có ý gì.

Đúng lúc này, có một người nhìn về phía Thích Nguyên Thành, lên tiếng nói đỡ cho Khâu Minh Dương: "Chủ tịch Thích, hay là ngài thử nói

chuyện với giám đốc Khâu xem sao, nghe nói ông ấy chỉ có một đứa con trai, thực tình thì tôi cũng không đành lòng tố giác..."

Người vừa nói là một cổ đông nhỏ khác của MeiWei, cũng nằm trong nhóm những lão làng đã đi cùng Thích Nguyên Thành từ khi xưởng phục trang mới được thành lập. Có điều khác với Khâu Minh Dương, người này chỉ là cổ đông nhận phần trăm, từ lâu đã không còn làm cho MeiWei.

"Yêu cầu Khâu Minh Dương đền bù tổn thất, dẹp cái nhãn hiệu của con trai ông ấy đi, rồi khép lại chuyện này ở đây thôi." Đối phương nói.

Thích Tự không khỏi sửng sốt—Khâu Như Tùng phạm pháp như thế, vậy mà chỉ cần bồi thường bằng tiền? Là xong!?

Hắn lo lắng nhìn về phía Thích Nguyên Thành, muốn biết thái độ của ba là gì.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, ngoài vài lời khai hợp với tư cách chủ trì thì Thích Nguyên Thành chưa từng lên tiếng, hiện tại cũng chỉ cau mày trầm mặt, nghe vậy thở dài: "Chúng ta sẽ bỏ phiếu kín nội bộ, ở đây có tổng cộng chín người, Tiểu Hà phát giấy đi—ủng hộ việc tố giác lập án thì viết 1, ủng hộ xử lý nội bộ thì viết 2, không có ý kiến thì để trống."

...

Sau khi tan họp, Thích Nguyên Thành gọi Thích Tự về phòng mình, thế nhưng lên đến nơi, ông lại chậm chạp mãi không nói gì.

Hai cha con một trước một sau, cứ thế đứng trước cửa sổ chạm sàn của căn phòng khách sạn năm sao. Thích Tự nhìn bóng lưng Thích Nguyên Thành với tâm trạng vô cùng phức tạp.

"Ba..."

Thích Tự vừa mở miệng, Thích Nguyên Thành đã xoay người lại, nói với vẻ mặt mệt mỏi: "Con cũng nghe được ý kiến của các chú các bác rồi đấy... Thích Tự, nếu là ba, con sẽ làm thế nào?"

****

<Epilogue>

Thích Tụ *dựng ngược lông mày*: "Chẳng lẽ anh không định đi cùng tôi!?"

Phó Diên Thăng: "Chắc chắn, đúng là quấn người."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 66: Tuân Thủ Nguyên Tắc

Ăn tối với ba xong, Thích Tự quay về khách sạn, cảm thấy cả người có chút uể oải.

Khoảng nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên. Thích Tự biết là ai nên trực tiếp ra mở cửa, mở xong cũng không chủ động nói chuyện, lại mệt mỏi ngồi về sofa.

"Sao vậy?" Phó Diên Thăng bước vào rồi hỏi, "Không hài lòng với kết quả họp ban giám đốc à?"

"Anh chả đoán trước được rồi còn gì?" Thích Tự hơi quay sang đối phương, hỏi, "Ăn tối chưa?"

"Vừa tăng ca để viết báo cáo bàn giao ở công ti xong đã bị cậu gọi một cuộc triệu hội rồi còn đâu, ăn vào lúc nào." Phó Diên Thăng ra tủ đồ ăn lấy một chai nước suối, rồi mới quay lại ngồi xuống cạnh Thích Tự.

Thích Tự có chút sừng sốt: "Tôi gọi đồ ăn cho anh nhé?"

"Cứ bình tĩnh, nói chuyện với cậu một lát đã." Phó Diên Thăng mở nước uống vài ngụm rồi mới hỏi, "Bọn họ không muốn xử lý công khai phải không?"

Thích Tự chống khuỷu tay lên gối, cúi đầu nói: "Ba tôi đề nghị bỏ phiếu kín trong cuộc họp, có chín người thì sáu người muốn xử lý nội bộ."

Quả nhiên Phó Diên Thăng không hề ngạc nhiên, bắt chéo một chân lên hỏi: "Ba cậu có thái độ thế nào?"

Thích Tự: "Tôi cũng không biết nữa."

Phó Diên Thăng: "Không biết?"

"Ừ." Thích Tự không biết thật, vì từ đầu đến cuối Thích Nguyên Thành đầu không thể hiện thái độ gì ra ngoài, mà hắn cũng chẳng hỏi ba đã viết con số nào lên giấy.

Phó Diên Thăng hỏi: "Vậy còn cậu, cậu nghĩ sao?"

Thích Tự ỉu xiu nói: "Tôi nghĩ thế nào có quan trọng không?"

Lúc Thích Nguyên Thành đứng trong phòng hỏi hắn một câu kia, Thích Tự mới đột nhiên hiểu được nỗi khổ tâm của ba.

Với cái móc cổ đông lớn của tập đoàn, ai nhìn qua cũng tưởng Thích Nguyên Thành chính là người sở hữu doanh nghiệp, nhưng thực tế thì công ti đã không còn nằm trong quyền kiểm soát của một mình ông. Nếu hi vọng doanh nghiệp có thể tiếp tục kinh doanh thuận lợi, ông buộc phải nhìn vào đại cục, chú trọng ân tình và vô vàn vấn đề sâu xa hơn...

Đến ba còn thân bất do kỉ như thế, huống hồ là hắn.

Cho nên lúc ấy, hắn đã không đưa ra câu trả lời nào.

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Là ai còn khẳng định "không phải vấn đề gì to tát" trên điện thoại với tôi tối qua? Thế nào? Sau một cuộc họp mà đã cảm thấy mình không quan trọng nữa rồi à?"

"Vậy chứ tôi làm gì được nữa?" Thích Tự bu ồm bực nói, "Những cổ đông kia bảo, chuyện này mà vỡ lở ra thì sẽ thành bê bối của doanh nghiệp, khiến MeiWei mất uy tín, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, công tác PR mà không tốt thì còn gây ra tổn thất lớn hơn cho công ti..."

Phó Diên Thăng thở dài, nói: "Thích Tự, đối với cậu thì đảm bảo công bằng hay mù quáng bảo vệ giá cổ phiếu của công ti quan trọng hơn?"

Thích Tự bị hỏi mà nghẹn họng.

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng quên, MeiWei đã đăng kí niêm yết, vốn dĩ phải chịu sự giám thị xác đáng của nhà nước, làm ăn lừa đảo là phạm pháp, làm ăn thiên vị cũng là phạm pháp. Khâu Như Tùng lạm dụng quy ền chức suốt ba năm, kinh doanh phi pháp đến cả trăm triệu, không chỉ xâm phạm đến lợi ích của các cổ đông trong công ti, mà còn là lợi ích của những người đầu tư bình thường. Ý kiến của các cổ đông trong cuộc họp hôm nay có thể đại diện cho tất cả mọi người không? Bọn họ vốn dĩ chỉ đang thể hiện lập trường của ban giám đốc, chỉ muốn duy trì được giá cổ phiếu của MeiWei để bảo toàn cho thân phận và lợi ích của chính mình mà thôi. Nếu chỉ xử lí nội bộ, để Khâu Như Tùng và Khâu Minh Dương đền bù một phần tổn thất cho xuôi chuyện, thì ai sẽ giải thích cho những người tiêu dùng đã bị lừa gạt trong suốt ba năm nay? Ai sẽ giải thích cho những người đã đầu tư theo báo cáo tài chính hư cấu của MeiWei?— Số liệu trong báo cáo là giả, thông tin công khai cũng là giả, và cả hai đều lợi dụng ngu ền vốn của công chúng, MeiWei mà làm như vậy thì có công bằng với những doanh nghiệp đang chấp hành nghiêm chỉnh quy tắc kinh doanh khác không? Cậu đã bao giờ nghĩ đến những vấn đề này hay chưa?"

Phó Diên Thăng nói những lời này rất đi ền đạm, mặt không đỏ th ờ không gập, giống như chỉ đang tr ần thuật lại sự thật khách quan.

Thích Tự chợt nhớ tới lần nhờ cậy Phó Diên Thăng vì báo cáo tài chính h ồi năm ngoái, sau khi biết ba h ần không có ý định đi ều tra vấn đề ền động ở MeiWei, đối phương cũng đã giáo huấn h ần một h ồi trong Wechat. Lúc ấy, h ần cho rằng Phó Diên Thăng chỉ trích mình, thậm chí còn cảm thấy người kia chỉ đang quan trọng hóa vấn đề

Nhưng giờ nghe được những lời này, Thích Tự lại chỉ thấy gi ật mình trong lòng.

H ần nhìn sang Phó Diên Thăng với ánh mắt phức tạp: "Cho nên anh muốn tôi tố giác Khâu Như Tùng?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Tôi không có quy ền quyết định thay cậu, tôi chỉ muốn cậu nhìn chuyện này ở một góc độ toàn diện hơn thôi. Còn có lẽ đáp án cho câu hỏi "nên làm thế nào" đã ở sẵn trong lòng cậu rồi."

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ nhớ lại những lí luận của mấy người trong ban giám đốc, khổ não nói: "Nhưng nếu vụ này mà bung bét, một vài người vô tội cũng sẽ bị liên lụy và tổn thất mất."

Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Người vô tội mà cậu nói là ai?"

Thích Tụ: "Những cổ đông nhỏ không biết gì về hành vi của Khâu Như Tùng chẳng hạn."

Một khi giá cổ phiếu sụt giảm, tổn thất mà bọn họ phải chịu kiểu gì chẳng nghiêm trọng hơn những nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Phó Diên Thăng cười nói: "Thích Tụ, cậu lại nhầm rồi. Cậu có bao giờ nghĩ, vì sao bọn họ lại không biết gì không? Cùng là cổ đông mà chẳng lẽ bọn họ không xem báo cáo tài chính? Bọn họ không hiểu thực trạng kinh doanh của công ty à? Cổ đông không phải những người rảnh rỗi chỉ biết ngồi chờ tiền chia đến tay, vốn dĩ bọn họ còn phải gánh vác rủi ro đầu tư và trách nhiệm giám sát công tác vận hành doanh nghiệp. Công ty làm ăn ổn thỏa thì bọn họ chia nhau hoa hồng, đến lúc công ty gặp vấn đề lại không biết đường tìm cách giải quyết thích đáng, chỉ thích hưởng cảnh thái bình giả tạo, thì cậu nghĩ họ có vô tội không? Để chuyện đi đến nước này, tội của bọn họ chính là thất trách."

Thích Tụ chỉ im lặng, đúng rồi, sao hắn lại không nghĩ theo hướng này cơ chứ?

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Khoan nói đến việc vỡ lở sẽ ảnh hưởng thế nào đến giá cổ phiếu, mà hãy tự vấn một chút, giá cổ phiếu của MeiWei có đang xứng với thực tế hay không? Tôi từng nói rồi mà, quyết định nào cũng có cái giá của nó. Trên đời này không có gì hoàn mỹ toàn phần, vấn đề là cậu có đồng ý trả ra cái giá tương ứng để đổi lấy điều mình nhắm đến hay không thôi... Trong mắt tôi, tố giác lập án không phải gây ra tổn thất cho công ty, mà chỉ đưa giá cổ phiếu của MeiWei về đúng với giá trị của nó—đây là cái giá mà trên dưới MeiWei phải trả vì đã dung túng cho hành vi phạm pháp của Khâu Như Tùng trong suốt ba năm qua. Phải cắt đi

cái ung nhọt này, thì công ti mới có thể tiếp tục phát triển lành mạnh và bền vững được."

Nghe những luận điệu hùng hồn này của Phó Diên Thắng, Thích Tụ chỉ càng thêm khâm phục người này, nhưng nhớ đến cái nhú mày đầy mệt mỏi của ba...

Hắn nhìn sang đối phương, không nhìn được mà hỏi: "Phó Diên Thắng, vì sao anh có thể tỉnh táo như vậy?"

Đến ba hắn còn phải trần trố không thôi, mà Phó Diên Thắng lại có thể trôi chảy như vậy, chẳng lẽ vì đối phương là người ngoài nên không buồn cân nhắc đến phương diện ân tình gì đó?

Phó Diên Thắng ngừng lại vài giây, nhìn về phía hắn nói: "Cậu nhớ có lần tôi đã hỏi, nếu sau này trở thành một thương nhân có vốn có liếng thì cậu sẽ vẫn tuân thủ theo nguyên tắc chứ..."

Thích Tụ sửng sốt, hắn nhớ lúc ấy mình đã vô thức nghĩ, không phạm pháp chính là nguyên tắc.

Hắn nhận ra, thế mà trước khi nói chuyện với Phó Diên Thắng, bản thân suýt nữa còn chẳng làm được cái đi đầu đơn giản này—thái độ của những cổ đông trong cuộc họp hôm nay đã tạo ra áp lực khiến hắn định dung túng cho tội phạm...

Phó Diên Thắng: "Một khi có thể trả lời câu hỏi này một cách dứt khoát, cậu sẽ không còn phiên não vì những vấn đề nhỏ nhặt như thế nữa, cũng biết rõ bất cứ khi nào lâm vào hoàn cảnh khốn cùng thì mình nên lựa chọn đi đầu gì và từ bỏ đi đầu gì. Tôi nghĩ, có khi ba cậu cũng nên nghiêm túc ngẫm lại vấn đề này một chút—cậu cứ thử hỏi xem, ban đầu ông ấy lập nên MeiWei với mục đích gì, công thành danh toại? Hay đơn giản chỉ là lợi ích? Tất cả lựa chọn của ông ấy bây giờ, chắc chắn đều có liên quan tới đi đầu mà ông ấy theo đuổi."

Nghe Phó Diên Thắng nói xong, Thích Tụ lại rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Hắn đột nhiên như được khai sáng cho tỉnh lại, phải rồi, bọn họ sở hữu nhiều như vậy, vốn đã có thể tự do phân phối tài sản, làm những chuyện mà lòng mình thực sự muốn, việc gì phải chịu sự chi phối và áp lực từ người khác?

Nếu mục đích của ba chỉ là tạo ra trang phục tốt, thì kể cả xuống sàn rồi MeiWei vẫn có thể sản xuất ra trang phục tốt như thường, có gì phải mở rộng đến quy mô đến như hiện nay?

Nếu đã không quản nổi nữa, thì sao còn cố gánh vác tiếp để làm gì?

...

Những vấn đề trước đây chưa từng khiến Thích Tự băn khoăn đột nhiên lao cả đến, tẩy rửa nhận thức vốn có của hắn một phen...

Thấy hắn cúi đầu trầm tư, Phó Diên Thăng cũng không quấy rầy nữa, đứng dậy gọi quầy dịch vụ mang lên một phần đồ ăn, cố ý để cho đối phương thời gian suy nghĩ.

Chờ đến khi Thích Tự lấy lại tinh thần, Phó Diên Thăng cũng đã ăn xong, đang thông thả châm một điếu thuốc ngay bên cạnh.

"Thông suốt chưa?" Phó Diên Thăng nhướn mày, "Định làm thế nào?"

Vốn còn đang bất an với quyết định của mình, mà nhìn đến dáng vẻ điềm tĩnh của Phó Diên Thăng, Thích Tự đột nhiên cảm thấy mình như được tiếp cho sức lực vô biên, như được cả thiên quân vạn mã hậu thuẫn.

Ánh mắt Thích Tự hơi lóe lên, hắn cố ý nói: "Thầy Phó, nếu tôi cứ định bỏ qua như vậy thì anh có thất vọng không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu sẽ không bỏ qua như vậy."

Thích Tự không hiểu: "Tại sao chứ?"

Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói, cười nói: "Nếu đây là quyết định của cậu, thì quá bảo công tôi dạy dỗ suốt một năm vừa rồi đầu thành

công cốc à."

Thích Tự: "..."

Được rồi, hẳn thừa nhận là mình đã chịu ảnh hưởng từ Phó Diên Thăng.

Ngay cả khi người này nói sẽ không quyết định thay hẳn, thì thái độ và lập trường được thể hiện qua từng lời nói hành động của đối phương cũng đã khiến Thích Tự bất giác bị thu hút mà nghiêng lòng theo.

Giống như Phó Diên Thăng có nói, trong lòng hẳn đã sớm tởn tại đáp án cho câu hỏi "nên làm thế nào", chẳng qua là chút khúc mắc về tình và lợi đã khiến hẳn dao động, khiến hẳn phiên não, mà Phó Diên Thăng thì giống như một liều thuốc trợ tim, đã giúp hẳn tìm lại sự kiên định cho bản thân mình.

"Tôi vẫn muốn giải quyết chuyện này theo hướng chính quy." Thích Tự hơi nhíu mày, "Nhưng cũng không muốn ba phải khó xử vì những quyết định của cá nhân tôi."

Phó Diên Thăng ngăn người: "Nghĩa là cậu định làm chuyện ấy một mình?"

Giọng điệu Thích Tự hơi trầm đi: "Ừm, hẳn tối ăn cơm, ba tôi bảo ông ấy đã đoán được thái độ của những cổ đông này từ trước rồi, hơn nữa dù là hợp kín nhưng đảm bảo sẽ có người tiết lộ tin tức cho Khâu Minh Dương. Một khi lộ ra việc đi đầu tra, ước chừng chỉ trong vòng hai ngày là Khâu Minh Dương sẽ chủ động bày tỏ thái độ, có khi Khâu Như Tùng còn tranh thủ tiêu hủy được mấy chứng cứ liên quan luôn cũng nên... Nhìn là thấy ba vẫn nỗ lực tình nghĩa với bác Khâu lắm. Tôi mà đi tố cáo Khâu Như Tùng thì sẽ khiến ông ấy mất cả uy tín lẫn lòng người trong tập đoàn."

Phó Diên Thăng trầm ngâm một lát rồi chỉ ra: "Nếu mục đích của cậu chỉ là khiến Khâu Như Tùng phải nhận chế tài đích đáng, thì cũng không nhất thiết phải ra mặt tố cáo mới được."

Thích Tự: "Chẳng lẽ tôi phải tìm người đi tố cáo hộ?"

Phó Diên Thăng lắc đầu, gẩy thuốc xuống gạt tàn một cái rồi nói: "Giờ trong MeiWei có vấn đề nổi cộm như thế, giả sử ba cậu muốn lặng lẽ ém đi, nhưng cậu lại muốn để mọi người bên ngoài và cơ quan giám thị tương ứng phát giác ra hành vi ung nhọt của bọn người kia, thì cậu còn có thể làm gì?"

Thích Tự nhìn chăm chăm vào ánh lửa của tàn thuốc vài giây, mới ngẩng lên nói: "Kích nổ sớm hơn dự định?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Thầy, tôi muốn kiếm chuyện!"

Phó Diên Thăng: "Quả nhiên trẻ nhỏ dễ dạy! Đến đây, chúng ta cùng kiếm chuyện!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 67: Càng Thế Càng Tốt

Phó Diên Thăng phả ra một hơi thuốc, cười nói: "Cậu đi đâu tra được nhiều thứ như thế cơ mà, từ việc AiWei ăn cắp nguyên liệu rồi nhái thiết kế của MeiWei, cho đến vấn đề về tác phong làm việc của riêng Lưu Kỳ, để lộ ra bất kì cái nào cũng có thể gây xôn xao dư luận. Đến lúc ấy, dư luận sẽ trở thành vũ khí của cậu, buộc MeiWei phải chủ động đứng ra xử lí."

Được Phó Diên Thăng chỉ điểm, Thích Tự cũng ngộ ra luôn.

Vấn đề là trước giờ hắn chưa từng làm chuyện này, cũng không nắm rõ thái độ và ý kiến của công chúng trong nước, chỉ sợ lại để việc nó vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Trong lúc còn đang băn khoăn lo lắng, hắn đã nghe thấy Phó Diên Thăng nói tiếp: "Cho tôi ít giấy bút đi."

Thích Tự hơi ngạc nhiên, lập tức chạy đi lấy mấy tờ giấy có in logo khách sạn.

Phó Diên Thăng buông thuốc, nhận lấy giấy bút rồi giải thích: "Đúng là chúng ta muốn lợi dụng dư luận, nhưng tuyệt đối không thể làm ẩu. Nước đang được thuyền thì cũng lật được thuyền, mục đích của chúng ta là phơi bày hành vi vi phạm tòn độn trong công ti, là đả kích tội phạm chứ không phải bản thân công ti. Vì vậy để đảm bảo phản ứng của công chúng không vượt ngoài tầm kiểm soát, giảm thiểu tối đa thiệt hại cho MeiWei trong suốt quá trình thực hiện kế hoạch này, việc thả ra những chứng cứ mà cậu hiện có trong tay theo trình tự nào, bằng cách nào và vào lúc nào đều phải được phân tích và thiết kế có hệ thống..."

Lo lắng mới rồi của Thích Tự cũng lập tức bị lời giảng giải của Phó Diên Thăng thổi bay.

Trí tuệ của người kia được ngòi bút thuần thực ghi lại xuống mặt giấy, vẽ ra một phương án sơ bộ vô cùng quy củ và mạch lạc — mục đích, kế hoạch, người cần tìm, vấn đề cần giải quyết, không thiếu thứ gì.

Thích Tụ chỉ đưa cho Phó Diên Thăng một cây bút bi rất rất bình thường của khách sạn, nhưng ở trong mắt hắn lúc này, khí chất mà người kia tỏa ra còn thu hút hơn bất kì ông trùm tài chính kí tên bằng bút máy nạm vàng nào ngoài kia.

...

Do tình hình khẩn cấp, Thích Tụ phải mời phóng viên Dương đến khách sạn theo chỉ thị của Phó Diên Thăng ngay tối ấy.

Đúng vậy, muốn lợi dụng dư luận thì sự lựa chọn tốt nhất chính là phóng viên Dương.

Sau khi biết về kế hoạch của bọn họ, phóng viên Dương cũng không khỏi kinh ngạc, bật cười nhìn Thích Tụ đánh giá: "Chuyện các ngành nghề lợi dụng dư luận để đạt được mục đích thì chẳng hiếm hoi gì, nhưng đây là lần đầu tiên bác thấy con trai của chủ quản công ty muốn tấn công doanh nghiệp nhà mình luôn đấy... kẻ ra chắc cũng chẳng ai dám tin."

Bản thân Thích Tụ còn chẳng dám tin là chuyện sẽ đi đến nước này, nhưng hiện tại hắn phải chạy đua với tốc độ ứng phó của nhà họ Khâu, cũng không dư thời gian để mà do dự hay chần chừ.

Hắn chọn tin vào trực giác của mình, tin vào sự liêm chính của Phó Diên Thăng.

Ba người bàn bạc trong phòng Thích Tụ mãi đến khuya, về cơ bản đã xác định được bước đầu tiên của kế hoạch.

Phải khi phóng viên Dương chuẩn bị rời đi, Thích Tụ mới phát hiện ra là đã hai giờ sáng.

Hắn đứng dậy tiến phóng viên Dương ra tận cửa, quay về vẫn thấy Phó Diên Thăng chăm chăm nhìn vào phương án vừa trao đổi, giống như đang tìm kĩ lại xem có còn lỗ hổng nào hay không.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú của đối phương, Thích Tụ lại thấy lòng khẽ động, cảm giác may mắn hơn bao giờ hết vì đã giữ được đối phương lại bên mình.

Trong đầu chợt hiện ra mấy điếu khoản bổ sung đã kí với Phó Diên Thăng, khiến Thích Tụ có hơi thẹn thùng, nhưng rồi cũng siết chặt nắm tay, quyết tâm đi tới.

"Thầy Phó..." Thích Tụ thấp giọng gọi đối phương.

"Hửm?" Phó Diên Thăng ngẩng đầu lên.

Thích Tụ chống một gối lên sofa, cũng như bao chàng trai khác khi mới sa vào lưới tình, không kìm nổi rung động mà đưa tay vuốt ve tóc mai người thương, rồi ngại ngùng nhắm mắt, chủ động rướn người dâng môi của mình cho đối phương.

Sau vài giây kinh ngạc, Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng phản ứng lại, hờ mũi ra một tiếng cười nhẹ rồi vươn tay giữ gáy cậu trai, khiến nụ hôn trở nên ngày một sâu.

Hai giờ đêm, sau tất cả những công chuyện mệt mỏi, cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào.

Nụ hôn qua đi, Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt Thích Tụ, hơi thờ còn chưa hết hỗn loạn: "Sao nay chủ động thế?"

Thích Tụ bùng mắt đối phương nhìn từ trên xuống, hỏi: "Không thích à?"

Âm cuối hơi run để lộ ra sự căng thẳng, nhưng cũng chẳng làm mất đi điệu bộ ngạo nghễ khiến Phó Diên Thăng mê mẩn ở hắn.

"Thích..." Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hắn, "Càng thế càng tốt."

Thích Tự cười cười, lại ấn môi lên trán đối phương như một phần thưởng nữa, nói: "Hôm nay bắt anh vất vả nhiều rồi, cảm ơn." Sau đó dẫn mình đứng dậy, nói: "Trê thế này rồi, anh có định... về không?"

Phó Diên Thăng vẫn ngồi trên sofa, nhìn Thích Tự vài giây rồi mới nói: "Ừ, chứ không lẽ ngủ lại với cậu?"

Thích Tự: "..."

Kì thực hắn thấy, Phó Diên Thăng có muốn ngủ lại cũng chẳng sao...

Vậy mà Phó Diên Thăng lại lí trí lạ thường: "Thôi, muốn ngủ thì về sau vẫn còn nhiều cơ hội. Sáng sớm mai tôi phải theo cậu đi họp nữa, về nhà mới có quần áo nghiêm chỉnh."

Thích Tự: "..."

Nhớ tới cuộc họp kia, Thích Tự lại bắt đầu lo lắng: "Ngày mai sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Hắn đã từng chứng kiến rất nhiều cảnh hoành tráng với ba, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được tham dự vào sự kiện quan trọng như hội nghị chiến lược của tập đoàn, chưa kể hình như ba còn có ý định giao cho hắn nhiệm vụ trọng yếu gì đó, cho nên Thích Tự mới khó lòng nén nổi cảm giác căng thẳng như vậy.

Phó Diên Thăng: "Chủ yếu là có mặt để làm quen với tình hình và một vài nhân viên sẽ cùng làm việc sau này thôi, chắc cậu cũng không cần nói gì đâu, đừng căng thẳng."

Thích Tự nhẹ thở phào, tạm biệt Phó Diên Thăng xong cũng đi chuẩn bị quần áo cho ngày mai, tắm rửa một chút rồi lên giường.

Đến khi nằm xuống, Thích Tự lại không nhịn được mà gặm nhấm dư vị từ nụ hôn hồi nãy với Phó Diên Thăng...

Thần kinh như có nước ấm xối quá, tê tê dại dại.

Đúng là thích thật...

*

10h sáng hôm sau, phòng hội nghị cao cấp tại trụ sở tập đoàn Tư Nguyên đã không còn chỗ trống.

Thích Nguyên Thành, Tư Lại, Vương Trăn Đông cùng một loạt các cố đông lớn và quản lí cấp cao đều đang tụ về đây, họp bàn về kế hoạch phát triển của tập đoàn trong sáu tháng cuối năm.

Sau một tiếng rưỡi giới thiệu và vấn tắt, tất cả cùng tiến về phòng tiệc để dùng bữa trước.

Thích Tự nghe thấy ai đó vừa gọi tên mình, quay lại mới biết thì ra là Hứa Kính.

"Hứa Kính? Sao anh lại ở đây?" Từ hôm Hứa Kính giải quyết giúp hẳn sự vụ với Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp đến giờ, hai người cũng chưa có thời gian gặp lại.

"Anh là CEO công ty dưới quyền Tư Nguyên mà, đương nhiên phải có mặt rồi." Hứa Kính cũng bất ngờ khi gặp Thích Tự, "Cậu thì sao, chẳng phải còn đang thực tập ở MeiWei à? Sao chưa gì bác trai đã để cậu tham gia vào mấy cuộc họp này rồi? Đến học hỏi hả?"

Hứa Kính đang nói dở, bỗng trông thấy Phó Diên Thăng chậm rãi bước đến ở sau lưng Thích Tự.

Đối phương đi tới phía sau Thích Tự thì dừng lại, Hứa Kính lại càng giật mình, có vẻ không hiểu sao người này cũng xuất hiện ở đây: "Vị này là, người anh đã gặp ở quán bar hôm ấy... bạn mạng của em hả?"

Thích Tự nhú mồm, rõ ràng là hắn đã giới thiệu tên tuổi nghề nghiệp hàng đầu của Phó Diên Thăng, nghe Hứa Kính vẫn gọi người kia là "bạn

mạng" mà không khỏi nhạy cảm.

"Anh Hứa Kính, hiện tại Thầy Phó đã là cố vấn thương vụ của em."
Thích Tự giải thích.

Phó Diên Thăng lịch sự đưa tay ra với Hứa Kính: "Hứa tổng, lại gặp rồi."

Con người Hứa Kính co lại, nụ cười vẫn nở nhưng ngày càng lạnh đi, hắn bắt lấy tay Phó Diên Thăng, khách khí nói một câu "Hân hạnh gặp lại Phó tổng." rồi lập tức quay ra hỏi Thích Tự: "Cố vấn thương vụ kiêu thư kí ấy hả?"

Kì thực nhiệm vụ của Phó Diên Thăng không hề giống với một thư kí. Trên lý thuyết, thư kí chỉ là người hỗ trợ một chút cho công việc của chủ, trong khi hiện nay Phó Diên Thăng còn dẫn dắt và giúp Thích Tự đưa ra quyết sách, xét về bản chất thì chính là thầy giáo.

Thích Tự còn đang muốn giải thích cẩn thận lại cho Hứa Kính, thì không ngờ Phó Diên Thăng đã chủ động thừa nhận trước: "Kiêu vậy."

"Ra thế." Hứa Kính cười cười, lập tức sửa lại xưng hô, "Được Thích Tự ưu ái như vậy, năng lực của thư kí Phó chắc chắn là không tầm thường rồi."

Đúng lúc này, Thích Tự lại nghe ba gọi mình—"Thích Tự, qua đây đi."

Hắn quay ra, trông thấy Thích Nguyên Thành đang vẫy mình từ cách đó không xa, trước mặt là một vài nhân vật có vẻ tầm cỡ.

Phó Diên Thăng gật đầu với Thích Tự: "Câu qua bên đó đi, chắc chúng ta không ăn cùng bàn đâu, có gì thì liên lạc qua điện thoại."

"Ừm." Thích Tự lại quay ra Hứa Kính, "Em đi trước đây, nói chuyện với anh sau."

Hứa Kính cũng mỉm cười với hắn: "Ừ, anh nói chuyện với thư kí Phó một lát đã."

Thích Tự đi tới cạnh Thích Nguyên Thành, nhìn bậc cha chú trước mắt cũng nhận ra luôn.

"Cháu chào bác TỰ."

Đây chính là TỰ Lại, cô đồng lớn thứ hai của tập đoàn TỰ Nguyên, cũng là người cầ n quyề n TỰ Thị.

"Thích TỰ à." TỰ Lại nhìn hắn với vẻ tán dương, "Nghe ba cháu kể về cháu suốt, lâu lắm rồi không gặp đấy nhỉ, lớn lên tuấn tú ghê cơ."

"Bác TỰ quá khen." Thích TỰ lại nhìn tới thanh niên đạo mạo bên cạnh TỰ Lại.

Đối phương có đôi mắt phượng hẹp và dài, đường nét tương tự nhưng ánh mắt sắc sảo hơn, khí chất cũng trưởng thành hơn TỰ Hàng.

"Đây là anh hai TỰ Trạch của TỰ Hàng phải không ạ?" Thích TỰ đưa tay ra nói, "Nghe danh anh đã lâu."

TỰ Trạch bắt tay với hắn, cười như không cười: "Anh mới là người nên nói "nghe danh đã lâu" chứ. Năm ngoái nghe cậu đậu Stafford, bố anh cứ khen suốt, đợt nghỉ này Tiểu Hàng cũng hay kể về cậu lắm."

Thích TỰ: "Anh cứ nói quá."

"Hai cái đứa này khách khí với nhau thế, haha." TỰ Lại sảng khoái cười một tiếng, nói với Thích Nguyên Thành, "Sau này cơ ngơi đều là của tụi nó, đáng ra cho quen nhau sớm hơn mới phải."

Thích Nguyên Thành cũng gật đầu nói: "Đúng đấy, nếu tôi với Thích TỰ mà không qua nước ngoài sống thì có khi bọn nhỏ đã thân nhau như tay chân rồi."

Tư Lại hỏi: "Kinh tế quốc nội bây giờ khá lắm, trọng tâm phát triển của Tư Nguyên cũng dần chuyển về trong nước rồi, chú còn ở lại bên Mỹ làm gì, không tính đến chuyện về à?"

Thích Nguyên Thành gật gù: "Cũng có dự định rồi, mà phải đến thời điểm thích hợp."

Tư Lại cười nói: "Mà thôi đừng đứng đây nữa, đi, ra ăn rồi nói chuyện một thể."

Đến tham dự đâu là nhân vật có danh có tiếng, nhưng mọi người cũng tự động phân bàn tùy theo thân phận của mình.

Cổ đông ng ồi cùng cổ đông, quản lí cao cấp ng ồi cùng quản lí cao cấp, còn tầng chót là những thư kí và trợ lí mà bọn họ đưa theo.

Thích Tự đi cùng ba hấn với bác Tư và Tư Trạch, ng ồi xuống xong liền quay đầu ra hướng Phó Diên Thăng và Hứa Kính đứng ban này, nhưng đã không thấy người đâu, cũng chẳng biết là Phó Diên Thăng ng ồi bàn nào.

"Thích Tự, cậu học năm mấy rồi?" Giọng nói của Tư Trạch đột ngột kéo hấn ra khỏi dòng suy nghĩ.

"Kì sau là lên năm ba ạ." Thích Tự lấy lại tinh thần đối đáp.

"Mới đại học năm ba à, Tiểu Hàng cũng năm ba đấy, haha, thế mà so với cậu thì cứ như học sinh cấp hai ấy nhỉ." Tư Trạch cười nói.

"... Đâu ạ."

"Nghe bảo chú Thích định cho cậu tham gia vào công tác phát triển mảng khoa học kĩ thuật của tập đoàn Tư Nguyên với anh phải không?" Tư Trạch hỏi.

"Vâng, sau này còn phải nhờ đại ca chỉ giáo nhiều." Thích Tự nói.

"Đừng gọi đại ca." Tư Trạch quay sang nhìn hấn, mắt phượng loé lên chút biến chuyển, "Gọi vậy anh lại cứ coi cậu thành đứa nhóc ngây thơ như

thằng em anh. Cậu kém anh có mấy tuổi đâu, gọi tên là được rồi."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Bắt anh vất vả rồi."

Phó Diên Thăng: "Lao động trí óc thì có gì mà vất vả? Sau này cậu sẽ còn làm chuyện khiến tôi vất hơn nữa cơ."

Thích Tự: "...???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 68: Tìm Được Trên Mạng

Thích Nguyên Thành từng bảo với Thích Tự, Tư Trạch lớn hơn hẳn 8 tuổi, năm nay đã 28, tức là còn lớn hơn Phó Diên Thăng 1 tuổi. Thích Tự sợ dùng thẳng tên thì bổ bã quá nên mới lễ phép gọi hẳn là "đại ca".

Nhưng nghe giọng điệu đối phương có vẻ cũng không muốn bị gọi như vậy thật, Thích Tự bèn khảng khái đáp: "Thế thì em cung kính không bằng tuân mệnh vậy."

Tư Trạch cười nói: "Quả nhiên cậu thành thực mà hiểu lễ nghi hơn em trai anh nhiều, phải nó thì có khi vừa rồi cũng không biết trả lời thế nào đâu."

Thích Tự: "Có vẻ em ấy vẫn hơi ham chơi..."

Hai người chạm cốc một cái rồi tiếp tục kể về việc học và làm của mình hiện tại, dần dà cũng thân hơn.

Bấy giờ Thích Tự mới biết Tư Trạch học đại học chuyên ngành kinh tế ở London, 21 tuổi về làm ở Tư Thị giúp bác Tư, đến nay đã có 7 năm kinh nghiệm.

Hiện tại hẳn giữ chức Phó chủ tịch ở Tư Thị, Giám đốc Đầu tư và sắp tới còn tham gia thêm vào một số công việc ở tập đoàn Tư Nguyên, có thể nói là một người đa chức.

"Nhiều chức trách như thế mà anh vẫn xử lí được hết à?" Thích Tự không khỏi kinh ngạc trong lòng.

"Nhiều cái chỉ là lấy danh thôi, phần lớn đều có người làm giúp. Về sau chắc cậu cũng vậy à." Tư Trạch nhìn về phía Thích Tự, hỏi dò, "Ngoài

đợt thực tập ở MeiWei đợt hè này thì chú Thích có cho cậu tham gia vào công tác nào nữa không?"

Thích Tụ: "Có tiếp xúc với bộ phận tiêu thụ nước ngoài ở bên Mỹ trong một thời gian ngắn hồi năm ngoái."

Tư Trạch: "Chỉ vậy thôi à?"

Thích Tụ: "Vâng, còn đâu chả có mấy, chủ yếu là tập trung vào việc học."

Tư Trạch: "Vậy bình thường tự cậu có hay đầu tư này kia không?"

Thích Tụ: "Cũng chỉ đầu tư vào ít quỹ, hàng kì hạn với cổ phiếu thôi."

Tư Trạch nhìn hấn đầy tò mò: "Thế chắc chú Thích phải tìm được không ít trợ lực rồi mới để cậu tham gia vào công việc phức tạp lần này đấy nhỉ? Chứ sinh viên đại học năm hai như cậu thì lo sao nổi?"

"Không có." Thích Tụ hơi nhú mày, "Chỉ có một thôi."

Mà một này cũng là do hấn tự tìm về đấy chứ...

Chưa kể, hấn cứ tưởng hết hè là có thể đưa Phó Diên Thăng về Cali tận hưởng cuộc sống ngọt ngào—à không, là cuộc sống vườn trường thanh bình yên ả rồi chứ, ai ngờ đâm bang thế nào lại thành phải vừa học vừa làm, nghĩ mà áp lực.

Tư Trạch đánh giá Thích Tụ vài giây với vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt cũng không còn bén nhọn như trước.

Sau đó nhanh chóng quay đầu đi, nói: "Trong số những người có xuất thân tương tự chúng ta, anh biết một nhân vật rất lợi hại."

Thích Tụ: "Ai vậy?"

Tư Trạch: "Lâm Hoán."

"Con trai đại gia số một Yên Thành?" Thích Tự không ngờ mình sẽ nghe lại cái tên này sớm thế.

"Đúng rồi." Tư Trạch cười cười, nói tiếp, "Anh với Lâm Hoán đầu học đại học ở London, Lâm Hoán còn học cả trung học bên đó, sau thì vào đại học L, gần đó có một tòa cao ốc tên L&S, chính là của Lâm Hoán mua lại năm 19 tuổi. Nghe bảo từ thời sinh viên, cậu ta đã đầu tư xây lại tầng cao nhất của L&S theo quy chuẩn khách sạn 5 sao, đầy đủ phòng giải trí, phòng tập gym, phòng tiệc tùng để chính mình vào ở, sau đó cải tạo mấy tầng dưới thành chung cư cho sinh viên, có những căn mấy chục mét vuông, có cả những căn mấy trăm mét vuông, cho bạn học cùng trường thuê lại với giá rẻ, thậm chí là free với một vài người quảng giao mà có thành tích học tập tốt. Người nào càng có quan hệ tốt với Lâm Hoán, hoặc là được Lâm Hoán công nhận thì được ở tầng càng cao, đãi ngộ cũng càng tốt—cái luật này cứ thế được áp dụng suốt bốn năm, mãi đến ba năm trước, Lâm Hoán mới bán tòa nhà kia đi, tính ra lời những 20 triệu, cùng cả đồng người tài sẵn sàng đi theo cậu ta nữa chứ."

Thích Tự nghe mà kinh ngạc không thôi... thì ra còn có thể thu phục lòng người bằng cách này nữa sao?

Hắn cứ tưởng như Chương Thừa Tuyên đã cao tay lắm rồi, ai ngờ nghe Tư Trạch kể về Lâm Hoán xong, mới biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Nhưng suy cho cùng thì cũng phải tùy thuộc vào xuất thân và tiềm lực tài chính của mỗi người...

Lâm Hoán là con một, vốn chỉ việc an nhàn hưởng tài sản trăm triệu như rông ra biển, trong khi thân phận của Chương Thừa Tuyên lại tương đối khiêm tốn so với đồng đẳng các anh chị em trong nhà, kể cả có tham vọng ngấp trời thì hắn cũng chẳng vung được bao nhiêu.

Đang chìm trong suy tư, Thích Tự lại nghe thấy Tư Trạch cất lời: "Ngoài vụ chung cư cho sinh viên, anh nghe nói trong lúc đi học ở nước ngoài, cậu ta còn tranh thủ đầu tư vào khá khá nhãn hiệu và công ti do các

du học sinh khởi nghiệp, từ những mặt hàng lật vặt như ô dù, cho đến dịch vụ du lịch với dịch vụ môi giới, nhờ thế mà kiếm được không ít..."

Tư Trạch lại nhìn về phía Thích Tự, cười nói: "Anh còn lớn hơn cậu ta hai tuổi, thế mà bằng h ồi anh còn là "sinh viên thơ ngây" thì cậu ta đã vùng vẫy với thương trường r ồi, cậu thấy siêu không?"

Thích Tự: "...Vâng." Nói thế thì chính h ắn cũng đang là "sinh viên thơ ngây" chứ đâu?

Nghe tới đây, Thích Tự rốt cục cũng hiểu ra vì sao ánh mắt Tư Trạch nhìn mình lại có sự biến đổi.

Vừa r ồi Tư Trạch hỏi về kinh nghiệm làm việc, có vẻ là để hiểu rõ năng lực của h ắn, đang tiếc là lí lịch của h ắn chẳng có gì đáng chú ý thật. Còn đâu việc kể về Lâm Hoán lại cho thấy, chỉ có nhân tài như Lâm Hoán mới khiến Tư Trạch để mắt, coi làm đối thủ, chứ h ắn thì vẫn quá non.

Thích Tự đoán, giờ mà h ắn có gọi "đại ca" thì chắc Tư Trạch cũng chẳng phản đối đâu.

... Bản năng không chịu thua lại bắt đầu trào dâng trong lòng, khiến Thích Tự không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng nói thế nào thì h ắn với Tư Trạch cũng chênh nhau tận 8 tuổi, e là đó giờ nghe Tư Lại ca ngợi Thích Tự quá mức nên Tư Trạch mới đơn phương coi h ắn là đối thủ, chứ giờ gặp mặt trò chuyện thì thực lực chả lộ ra ngay.

Ăn xong, Thích Tự đứng dậy định tìm Phó Diên Thăng, không ngờ vừa quay đầu đã thấy đối phương đang đi về phía mình.

Một trước một sau đi cùng với Phó Diên Thăng là một thanh niên trẻ trung tuấn tú, tướng mạo và khí chất thoát nhìn có phần tương tự với Phó Diên Thăng.

Thích Tự vô thức liếc theo một chút, trông thấy người kia đi về phía Tư Trách.

Thích Tự thu thần mắt lại, quay ra hướng Phó Diên Thăng: "Anh vừa ăn ở đâu vậy?"

"Cùng bàn với thư kí của ba cậu." Phó Diên Thăng nói.

"Hứa Kính thì sao?" Thích Tự hỏi.

"Biết đâu, chắc là ng ẫ với người quen thôi." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nhú mày, hỏi: "Anh với Hứa Kính nói chuyện gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Lặt vặt mấy câu thôi, anh ta hỏi tôi thành thư kí cho cậu từ bao giờ, với đến khi cậu đi học thì sao, xong tôi bảo tôi qua làm gia sư."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Sao, cậu quan tâm anh ta nghĩ gì lắm à?"

"Không phải..." Thích Tự nghiêng đầu, đúng là hắn có sợ Hứa Kính nghĩ nhiều, tại thấy thái độ h ẫ nãy của đối phương hơi mất tự nhiên, hình như còn không thích Phó Diên Thăng cho lắm, đi ăn mà cũng không rủ người ta.

"Thôi, đừng quan tâm mấy chuyện linh tinh này làm gì." Phó Diên Thăng đưa mắt nhìn đồng hồ, "Hai mươi phút nữa là vào họp rồi, lên thôi."

Cuộc họp buổi chiều mới là trọng điểm mà Thích Tự và Phó Diên Thăng cần tham dự.

Hai người đi thang máy lên lầu, tới một phòng họp cỡ trung, bên trong đã có nhân viên của hội nghị đang sắp xếp.

Thích Tụ và Phó Diên Thăng vào phòng nghỉ cạnh đó ngồi một hồi, nói qua về chủ đề mà Thích Tụ vừa trao đổi với Tư Trạch trong lúc ăn, không bao lâu sau thì Tư Trạch cũng lên.

Thích Tụ lại trông thấy người đàn ông hồi nãy.

Đến khi hai bên chào hỏi giới thiệu lẫn nhau, Thích Tụ mới biết người kia là trợ lý của Tư Trạch, tên Tống Phổ Tâm.

"Hân hạnh được gặp Thích tông." Ánh mắt Tống Phổ Tâm toát lên vẻ lãnh đạm, nhìn như không có cảm xúc gì, sắc mặt còn hơi tái tái.

"Chào anh." Bắt tay với Thích Tụ xong, đối phương cũng lập tức rút tay về, nghiêm chỉnh đứng sang một bên, trầm mặc không nói gì.

Nãy nhìn qua còn thấy người này có khí chất tương tự với Phó Diên Thăng, nhưng qua vài câu trò chuyện, Thích Tụ mới nhận ra hai người không hề giống nhau.

Về tao nhã ở Phó Diên Thăng chỉ là biểu tượng, trong khi của Tống Phổ Tâm lại thấm nhuần vào bản chất, thậm chí còn khiến đối phương có vẻ thư sinh yếu đuối...

Đợi đến khi người chủ trì và Thích Nguyên Thành xuất hiện, mọi người mới cùng nhau tiến vào phòng họp.

Cuộc họp này chủ yếu tập trung vào công tác triển khai kế hoạch "Phát triển khoa học kỹ thuật" đã được nhắc đến hồi sáng—bắt đầu với việc thành lập ra bộ phận phụ trách lâm thời, tiếp đó thảo luận về các vấn đề như phương thức phát triển, mục tiêu tham khảo và ảnh hưởng lâu dài, cuối cùng đi tới một hệ kế hoạch, đồng thời công khai danh sách những cá nhân sẽ tham gia vào ban đi đầu hành mà nội bộ đã lựa chọn từ trước.

Ở bộ phận mới, Tư Trạch đảm nhiệm chức vụ giám đốc, Thích Tụ là phó giám đốc, Thích Nguyên Thành là giám sát viên lâm thời. Thư ký và trợ lý của mỗi người được hưởng quyền hạn tương ứng, phải cùng nhau chấp hành, phụ trợ hai lãnh đạo triển khai kế hoạch, đạt được mục tiêu

thành lập nên một công ti khoa học kĩ thuật của riêng tập đoàn trong năm tới.

Buổi họp kéo dài suốt ba tiếng rưỡi. Thích Tự thành lĩnh bị ba dí vào ghế phó tổng, nội tình còn chưa nắm rõ nữa là chuẩn bị, tiêu hóa xong những tin tức này cũng đã tổn hết noron của hắn.

Nhưng thực tình hắn cũng không cảm thấy quá áp lực, bởi vì bên cạnh đã có Phó Diên Thăng...

Gần như vấn đề nào cần đến ý kiến của hắn, Phó Diên Thăng cũng phát biểu hộ hết.

Dù là thảo luận với viên chức thông tin của tập đoàn, với thành viên chủ chốt của bộ phận mới, với Tư Trạch và cố vấn của hắn hay bất kì ai khác, người này đều trình bày rất lưu loát, thậm chí còn không ít lần khiến tất cả phải liên tục ghé mắt vì những ý kiến sâu sắc của mình.

Đáng nói là trong lúc thảo luận với mọi người, Phó Diên Thăng cũng không hề làm khách lẩn chủ, mà vẫn thường xuyên quan sát ánh mắt của Thích Tự, thấp giọng hỏi ý hắn, sau khi được hắn cho phép thì mới thay mặt phát biểu.

Tất cả những chi tiết này đều được Thích Nguyên Thành lưu vào mắt. Thích Tự chỉ thấy ba cần chén trà, cứ thi thoảng lại nhìn về phía Phó Diên Thăng mỉm cười gật gù, có vẻ là rất hài lòng với biểu hiện của đối phương.

Đến lúc tổng kết cuộc họp, ngay cả Tư Trạch ở bên cạnh cũng phải quay sang Thích Tự, nhỏ giọng hỏi một câu: "Cố vấn này là chú Thích tìm cho cậu à?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Không, là em tự tìm."

Tư Trạch kinh ngạc: "Tìm ở đâu vậy?"

Thích Tự vốn định bảo là "thư kí của em trai anh đề cử đấy", nhưng nhìn ánh mắt rõ "khát người tài" của Tư Trạch, lại thấy nói vậy sẽ ảnh

hưởng đến tình cảm anh em người ta, bèn chuyển hướng: "Em tìm được trên mạng."

Tư Trạch: "..."

Tuy là năng lực còn chưa bằng đối phương, nhưng khả năng dùng người nhỉnh hơn một chút vẫn khiến Thích Tự thái hơn phần nào.

Khi được hấn hỏi về kế hoạch buổi tối, Thích Nguyên Thành nói: "Tối thì không có tiệc công ti, nhưng chắc là Tư Trạch sẽ mời con đi ăn đấy. Đằng nào sau này cũng làm việc với nhau, người của hai bên cũng nên làm quen giao lưu một chút. Ba sẽ không tham gia cùng."

Thích Tự thấy sắc mặt Thích Nguyên Thành có vẻ nặng nề, hỏi: "Ba có công chuyện à?"

Thích Nguyên Thành: "Ba vừa nhận được tin nhắn, bác Khâu con hện gặp."

Thích Tự không khỏi giật mình trong lòng: "Nhanh vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Ba chỉ về có năm ngày, cũng cho người tuấn tin ra rỗi. Muốn giải quyết vấn đề của con trai thì ông ấy phải tranh thủ tìm đến càng sớm càng tốt thôi."

Thích Tự hơi rủ mắt, bình tĩnh nói: "Vậy ba nhớ chú ý an toàn."

Đợi Thích Nguyên Thành rời đi, quả nhiên Tư Trạch liền tìm tới Thích Tự: "Thích Tự, tối nay cùng ăn chứ? Mời cả thư kí của cậu đi, đến biệt thự Nhuận Phong nhé."

****

<Epilogue>

Số Phúc: "A Tâm, chúng ta tập hợp lực lượng thành công rồi."

Số Chấn: "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ việc..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Huỳnh đệ của Thầy đúng là muôn nơi =)))

Người lên sàn lần này là Tống Phổ Tâm, từng được nhắc đến ở chương 4 và 6—

(—Sunbae nam thần của đồng nghiệp sắp-cũ với Thầy ở CK Minh Thái)

(—Vì vấn đề gì đó mà muốn rút khỏi vị trí gián điệp bên cạnh Tư Trạch, nhưng có vẻ là một năm rồi vẫn chưa rút được 😊)

Từ hồi đọc c6 đã nhận ra hint của bạn Tâm với bạn Trạch, nhưng nay thì Hi mới chính thức xác nhận về CP Trạch Tâm trên weibo—

Chưa gì đã thấy cả một trời cầu huyệt ‘_>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 69: Bê Bối Ngoại Tình

Biệt thự Nhuận Phong là một nhà hàng sang trọng có tiếng, xây theo lối kiến trúc cổ, nằm ở quận Tây của Hải Thành.

Sau khi nhận lời với Tư Trạch, cả hội cùng đi tháng máy xuống lầu. Không ngờ đến sảnh, Thích Tự lại chạm mặt Hứa Kính—đối phương cũng vừa kết thúc cuộc họp với nhóm CEO các công ti dưới quyền tập đoàn Tư Nguyên.

Hai bên trông thấy nhau cũng lên tiếng chào hỏi làm quen. Sau khi biết về thân phận của Hứa Kính, Tư Trạch cũng chủ động mời hắn đi ăn cùng luôn.

Hứa Kính vui vẻ đáp ứng xong mới nhớ ra còn Thích Tự ở đó, bèn nhìn về phía hắn, cười nói: "Không ngại chứ?"

Thích Tự lập tức đáp: "Tất nhiên là không rồi."

Hứa Kính đồng ý đi cùng, hắn mừng còn chả kịp.

Hai nhóm người chia nhau ra đi đến điểm hẹn. Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng và Hứa Kính ngồi cùng xe với mình—dọc đường, hai người cũng trao đổi với nhau vài câu về nội dung cuộc họp mà mình tham gia, bầu không khí nhìn chung là hài hòa.

Có lẽ Thích Tự hiểu được thái độ nhạy cảm của Hứa Kính do đâu mà ra, nhưng từ bữa đi ăn lẩu cháo là hắn đã bày tỏ rất rõ quan điểm của mình, Hứa Kính nên biết rằng sớm muộn gì thì Phó Diên Thăng cũng sẽ trở thành một người bên cạnh Thích Tự mới phải.

Hai người này một là "anh trai", một lại là bạn tr—à không phải, là thầy của hắn. Ai cũng vô cùng quan trọng, dĩ nhiên Thích Tự hi vọng bọn họ có thể hòa thuận với nhau.

Giờ thấy thái độ của Hứa Kính đã bình thường trở lại, hắn cũng thở phào được đôi chút.

Đến nhà hàng, thư kí của Tư Trạch nhắn tin chỉ dẫn bọn họ vào phòng riêng đã đặt.

Ngoại trừ ba người bên Thích Tự, bữa cơm này còn có sự góp mặt của năm người nữa do Tư Trạch đưa tới, tất cả đều là các thanh niên 20-30 tuổi trẻ tài cao cùng tham dự trong hội nghị hôm nay, bao gồm thư kí, trợ lí, quản lí, v.v. của Tư Trạch.

Chín người tề tụ một bàn, lại giới thiệu làm quen với nhau một lượt.

Do biểu hiện xuất chúng bất ngờ của Phó Diên Thăng trong buổi họp chiều nay, những người bên Tư Trạch đều tỏ ra hứng thú rõ rệt với hắn.

Mấy chuyên gia cố vấn hỏi dò: "Sao thư kí Phó biết nhiều về các công ti cũng như thực trạng trong lĩnh vực khoa học kĩ thuật vậy?"

Phó Diên Thăng nói: "Trước giờ tôi làm bên mảng ngân hàng đầu tư, chủ yếu phụ trách đưa các công ti TMT ra thị trường nên cũng biết được khá khá tin tức về lĩnh vực này."

TMT chính là tên gọi tắt của tập hợp các ngành công nghiệp Kĩ thuật (technology), Truyền thông (media) và Viễn thông (telecom).

"Ra thế, bảo sao trong cuộc họp cậu lại nêu lên được nhiều ý kiến độc đáo như vậy."

"Xem ra lần này chúng ta có được sự hỗ trợ đắc lực rồi."

...

Thích Tụ đã biết về nội dung công việc của đối phương từ trước, thế mà hôm nay vẫn không khỏi choáng ngợp với biểu hiện quá đỉnh của Phó Diên Thăng.

Rõ ràng mãi đến hôm kia bọn họ mới biết về cuộc họp này, Phó Diên Thăng lại còn bận bịu với công tác bàn giao suốt, không có nổi thời gian để chuẩn bị mà vào thảo luận vẫn trôi chảy lưu loát như thế, chứng tỏ những thông tin thường ngày đều được hấp tiếp thu và chuyển hoá hết thành kiến thức của chính mình—quả là khiến người ta khâm phục.

Lại có người hỏi: "Với năng lực ấy thì thư kí Phó dư sức làm CIO hay tổng thư kí của những công ti niêm yết cỡ khủng mà, sao trước đây lại chỉ làm phó giám đốc ở công ti chứng khoán vậy?"

(*CIO: Chief Information Officer—tổng phụ trách về mảng công nghệ thông tin của công ti)

Thật ra đây không phải thắc mắc của riêng bọn họ, mà còn là thắc mắc của cả Thích Nguyên Thành—ông từng nói với Thích Tụ rằng chức vị ở ngân hàng đầu tư không hề xứng với năng lực của Phó Diên Thăng, bỏ đi chắc chắn còn nhiều triển vọng hơn.

Suy cho cùng thì công tác bổ nhiệm trong ngân hàng, ngân hàng đầu tư hay những cơ sở có nguồn vốn của quốc gia đều rất chú trọng đến thâm niên, chưa đủ năm làm hay không phải người có bối cảnh đặc biệt thì rất khó mà thăng tiến cho được.

"Sở thích cá nhân thôi." Phó Diên Thăng gác đĩa giải thích, "Tôi là kiểu người thích phân tích dữ liệu các thứ, không thích để đầu óc mình trì trệ. Làm trong ngân hàng đầu tư được tiếp xúc tương đối nhiều, nhịp độ công việc cũng nhanh, chứ nếu bị trói chặt với một công ti thì lại không thoải mái lắm."

Nói như vậy cũng không sai, bởi so với ngân hàng đầu tư thì đúng là làm việc ở công ti niêm yết nhàn hơn hẳn, nhưng bình thường chỉ thấy người bên ngân hàng đầu tư nháy việc vì không chịu nổi cường độ quá cao,

chứ hiềm ai bảo bên ngoài nhàn quá không muốn rời đi như vậy. Đầu là làm công ăn lương, ai lại không thích việc nhẹ lương cao?

Người kia hữu ý liếc sang Thích Tự một chút, cười nói: "Thế sao hiện tại lại đồng ý rời đi?"

"À..." Phó Diên Thăng mỉm cười, "Thích Tự thì là ngoại lệ. Cậu ấy kiên trì mồi mọc suốt cả năm trời, rốt cục cũng đã động được tôi bằng thành ý của mình."

Đám người: "..."

Thích Tự: "...???"

Nghe Phó Diên Thăng nói thế, Thích Tự suyt chút nữa thì phải nhờ— Ai mồi mọc anh cả năm trời? Tự sướng nó vừa thôi chứ!

Có đi đâu đang ở trên bàn cơm, hẳn không muốn làm mất mặt người mình nên cũng chỉ có thể cười cho qua.

Đám người lại nói vài câu lấy lòng Phó Diên Thăng, còn khen Thích Tự trẻ thế mà đã có con mắt thật tinh đời.

Trên danh nghĩa, Phó Diên Thăng vẫn là thư kí của Thích Tự, nhưng chẳng ai mù đến nỗi coi hắn là một thư kí đơn giản. Về cơ bản thì người này chính là quân sư ở cạnh mấy vị tướng tuổi trẻ tài cao chứ đâu.

Trong lúc bọn họ dùng bữa, bên bồi liên quan đến một vị lãnh đạo cấp cao của MeiWei cũng lặng lẽ rò rỉ trên mạng.

7h40 tối, vào thời điểm nhiều người dùng Weibo online nhất, chủ một blog thị phi về giới kinh doanh tung ra đoạn clip ngắn ghi lại hình ảnh lãnh đạo của công ti nào đó đi vào khách sạn với một sao mạng nổi tiếng.

Trong video, vị lãnh đạo này đang ngả ngón ôm vòng eo nhỏ nhắn của sao mạng, bàn tay táy máy đến thô bỉ khiến người xem không khỏi nhức mắt.

Lúc này, cư dân mạng vẫn đang đoán già đoán non xem nhân vật chính là ai, bởi vì mặt ngôi sao đã được làm mờ, hình chụp thì xa như cố tình không để người ta nhìn ra.

...

Đám người trong biệt thự Nhuận Phong lại đang xúm vào hỏi chuyện Hứa Kính.

Hứa Kính đã từng làm việc ở Tư Nguyên nhiều năm, trước còn là thư kí thân cận của Thích Nguyên Thành, giờ lại một mình đảm nhiệm cả một công ti đầu tư, tính ra cũng là một nhân tài trẻ tuổi.

Trong bữa cơm, người từng tiếp xúc với Hứa Kính cũng khen ngợi hân vang trời một phen, thậm chí còn nhắc đến chuyện đối phương đã giúp Lâm Hoán mua lại B ồCầu Nhỏ thế nào.

"Ô! Thì ra anh chính là cộng rơm cuối cùng đè chết B ồCầu Nhỏ đấy à!" Một thư kí bên phía Tư Trạch cả kinh nói.

"Cộng rơm đè chết B ồCầu Nhỏ? Là sao?" Một người khác hỏi.

"Nghe bảo Lâm Hoán đã bí mật gặp Hứa tổng, ngỏ ý mua lại 3% cổ phần để đạt được lợi ích khổng lồ ở B ồCầu nhỏ. Nhưng trên đời này làm gì có khe tường nào không lọt gió, người sáng lập nên B ồCầu Nhỏ là Cát tổng cũng nhanh chóng biết được việc này, ngay đêm đó đã liên lạc và thiếu đi đầu cầu xin Hứa tổng, nhưng cuối cùng Hứa tổng đây vẫn bán đứng người ta."

Thích Tự thẩn giật mình, lúc ấy hắn chỉ thấy Hứa Kính kể Lâm Hoán đã trả gấp mười lần để mua lại 3% kia, chứ không hề biết về sự việc phía sau này.

Hứa Kính cũng cất giọng nhẹ tênh: "Tôi có nói với Cát tổng rồi, tôi làm đầu tư, ưu tiên số một vẫn là lợi ích—ai ra giá cao hơn thì tôi bán cho người đấy. Tôi đòi gấp mười mà Lâm Hoán đồng ý luôn, trong khi Cát

tổng lại lưỡng lự chần chờ. Phải mọi người thì mọi người có chọn Lâm Hoán không?"

Có người phụ họa: "Tất nhiên rồi! Trên thương trường làm gì có chuyện nhân từ."

"Nhưng sau vụ việc của Bồ Câu và Hỉ Thước, không chỉ danh tiếng của Lâm Hoán được nâng tầm mà công ti Sơn Vũ cũng được nhiều người trong giới đầu tư biết đến hơn hẳn, phải công nhận là Hứa tổng quá lợi hại... Tôi nhớ là tập đoàn Tư Nguyên chỉ nắm 50% cổ phần ở Sơn Vũ thôi nhỉ? Hình như Hứa tổng cũng là cổ đông phải không?"

Hứa Kính cầm chén rượu lên, cười nhạt một tiếng: "Cũng là hư danh để bình định thiên hạ thay "Thái tử" thôi mà, mọi người uống đi."

Nghe ra ám chỉ quá rõ ràng trong câu nói này, đám người lại đồng loạt liếc sang gương mặt còn có vẻ ngây ngô của người thừa kế nhà họ Thích, không một ánh mắt nào dám tỏ ý khinh mạn.

Bữa tối kết thúc vào lúc 9h, sau đó Tư Trạch có đi tới cạnh Thích Tự, nắm vai hắn nói: "Bố anh vẫn thường bảo "dùng người quan trọng chất lượng chứ không phải số lượng", nay gặp hai trợ thủ đắc lực này của cậu thì anh hiểu thế nào là một ăn mười rồi... Thích Tự, rất mong chờ vào sự hợp tác sau này của chúng ta."

Thích Tự: "Anh lại khách khí rồi, sau này vẫn phải nhờ anh chiếu cố nhiều."

Cả hội xuống lầu để lên xe, đang chuẩn bị rời đi thì một người đột nhiên lên tiếng: "Uầy, CMO của MeiWei lên hotsearch à?"

Thích Tự sửng sốt: "CMO của MeiWei?"

Người kia lại gần cho Thích Tự thấy màn hình điện thoại của mình, giải thích nói: "Tổng giám Marketing kiêm Quản lý bộ phận Tiêu thụ của MeiWei, hình như là giám đốc Lưu phải không? Thấy tin báo là đi ngoại tình với sao mạng."

Tư Trạch vốn còn đang tò mò, nghe đến đấy thì bật cười, thờ ơ nói: "Đi với sao mạng thì đâu phải ngoại tình? Ăn bánh trả tiền thôi mà, đám anh hùng bàn phím kia đúng là thấy ít lạ nhỉ.".

"Tiêu chuẩn đạo đức của dân cư mạng cao quá ha."

"Tsk, loại này đúng kiểu không ăn được nên lôi đạo lý ra chì chiết để người khác cũng không ăn được giống mình thì mới hả dạ đây mà."

Hứa Kính nhíu mày: "Kể cả thế, lãnh đạo công ti mà dính phải bê bối như này thì cũng dễ thành nguy cơ đấy... Thích Tự, nhớ chú ý một chút, thấy cần là phải bàn bạc với giám đốc Tần ngay để bộ phận PR còn có hướng giải quyết kịp thời."

Thích Tự rũ mắt đắm chiêu: "Ừm, lát em sẽ cùng bọn họ tìm hiểu xem chuyện là thế nào."

Thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng cạnh Thích Tự, Hứa Kính bèn hỏi: "Thư kí Phó định về thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Đưa Thích Tự về khách sạn cái đã, tôi còn một số việc cần bàn với cậu ấy."

"Ra vậy, thế tôi gọi xe về đây, không đi chung với hai người nữa." Hứa Kính nhẹ thở dài một hơi, sau đó chìa tay ra, "Sau này... vất vả cậu rồi."

Phó Diên Thăng bắt tay với hắn: "Không vấn đề, việc nên làm thôi."

Thích Tự còn đang bận tâm về vụ của MeiWei, vội vàng tạm biệt Hứa Kính rồi đi đầu Vương Mạnh tới đưa mình và Phó Diên Thăng về luôn.

Vừa lên đường, hắn đã vội mở Weibo ra.

Tài khoản mới được đăng kí cách đây không lâu, sau khi phóng viên Dương bảo hắn Weibo sẽ là nơi bọn họ thực hiện cuộc công kích dư luận lần này.

Từ khóa #CMO MeiWei ngoại tình# hiện chễm chệ ở trên hotsearch—40 phút trước, cư dân mạng đã mò được ra danh tính của người đàn ông trong clip.

Là lãnh đạo của một công ti có tiếng, Lưu Kỳ cũng có tài khoản cá nhân trên Weibo, bình thường không chỉ đăng tải một vài tin tức liên quan đến MeiWei, mà còn tự phác họa cho bản thân thành một người chồng người cha mẫu mực của gia đình.

Không ít người biết chuyện hai vợ chồng Lưu Kỳ là thanh mai trúc mã từ thời trung học, hiện đã có với nhau một đứa con gái 18 tuổi.

Cách đây mấy tháng, Lưu Kỳ còn lên mạng khoe khoang "trong nhà có một cô con gái mới lớn" cũng là fan trung thành của ME·WE, từ năm 16 tuổi là tử đã treo đầy quần áo ME·WE.

Vài bức ảnh chụp quang cảnh gia đình cũng như cô con gái rệu cho thấy Lưu Kỳ không chỉ quan tâm tới nhãn hiệu công ti mà còn là một người cha rất thương con gái, nhờ đó lôi kéo được không ít thiện cảm của người qua đường.

Trước đây cư dân mạng còn đùa là chưa thấy CMO nào có tâm đến độ trưng dụng cả con gái mình để marketing cho công ti như thế—tất nhiên là với ngôn từ đầy thiện ý.

Nhưng từ lúc clip này xuất hiện, bộ mặt giả tạo cũng đi đời, những dân mạng bị lừa gạt trong suốt thời gian qua lập tức đổ xô vào weibo cá nhân của Lưu Kỳ cũng như weibo chính thức của MeiWei.

—"Giám đốc Marketing của MeiWei các người là kẻ ngoại tình!!!"

—"Mau đuổi kẻ cặn bã này đi, không thì tôi cạch cái hãng này cả đời!"

—"Sao mạng kia chắc chỉ đáng tuổi con gái hần chứ mấy? Đúng là tởm lợm!"

— "Muốn diss MeiWei từ lâu rồi, hãng lớn như thế mà chỉ biết dựa vào quảng cáo thôi hay sao ý? Mấy năm gần đây chất lượng sản phẩm ngày càng tệ, lãnh đạo tham ô hết tiền đi bao gái đấy à?"

— "Lãnh đạo mà như này, thì MeiWei cũng đáng bị tẩy chay lắm!"

...

Thấy mùi thị phi, một hãng tin tức lớn cũng cấp tốc thu thập loạt bình luận này viết thành một bài báo, chia sẻ lên khắp các nền tảng truyền thông lớn.

Phó Diên Thăng quay sang Thích Tự đang lướt tin tức, thấp giọng đánh giá một câu: "Bước đầu của kế hoạch có vẻ thuận lợi đấy nhỉ."

Đúng vậy, đây chính là phương án mà Thích Tự với Phó Diên Thăng đã bàn bạc và thống nhất cùng phóng viên Dương hồi đêm qua.

Nếu thẳng thừng công khai chứng cứ phạm tội của Khâu Như Tùng thì quá lộ, những người tham gia vào cuộc họp cổ đông hôm qua sẽ nghi ngờ ngay.

Nhưng nếu dẫn ngòi từ Lưu Kỳ, gây xôn xao dư luận với đời sống cá nhân của hắn trước thì vẫn buộc bộ phận PR của MeiWei phải đứng ra ứng phó, mà chuyện cũng chưa lắng xuống luôn được.

Ngược lại, công kích từ dư luận sẽ chỉ ra và phóng đại rất nhiều vấn đề mà trước đó các cổ đông không thấy rõ, cũng như khiến bọn họ ý thức được hành vi của Khâu Như Tùng có thể dẫn đến bao nhiêu ảnh hưởng tiêu cực cho bộ mặt thương hiệu.

Bọn họ muốn lặng lẽ ém đi những bê bối này ư?

— Không dễ như vậy đâu!

Theo lời Phó Diên Thăng, Thích Tự nhấn cho thư kí của Thích Nguyên Thành một tin nhằm nghe ngóng tình hình: "Thư kí Hà, ba tôi vẫn đang nói

chuyện với bác Khâu à?"

Thư kí Hà: "Vẫn đang nói chuyện, Khâu Minh Dương khóc lóc thảm thiết, tỏ vẻ hối lỗi lắm. Cả hai uống cũng hơi nhiều rồi, ba cậu có vẻ rất xúc động."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hừ nhẹ một tiếng: "Hối lỗi thì có ích quá? Cứ tiếp tục kế hoạch của chúng ta đi."

Thích Tự lại nói với thư kí Hà: "Nhờ anh nhắn luôn với ba tôi một tiếng —trên Weibo đang vô cùng xôn xao về scandal giám đốc Lưu đi ngoại tình với một sao mạng, mà nếu tôi nhớ không nhầm thì sao mạng này cũng có quan hệ với Khâu Như Tùng đấy."

Thư kí Hà: "...Được rồi."

Thư kí Hà nhắn lại một tin này xong cũng không thấy động tĩnh gì nữa. Thích Tự đi với Phó Diên Thăng về phòng khách sạn, tay cầm điện thoại cứ thỉnh thoảng lại lướt tin, bận tâm không thôi.

Phó Diên Thăng vào rửa tay rồi ra nói với hắn: "Đừng lo lắng không đâu nữa, ra đây tôi giảng lại cho về cuộc họp hôm chiều."

Thích Tự: "...?"

Phó Diên Thăng giương mắt nói: "Còn nhìn tôi làm gì? Ngơ ngơ ngáo ngáo, nguyên cả buổi họp chỉ thấy ngẩn gật gù, không hiểu gì thì nói đi tôi giảng lại cho."

Thích Tự cá giận nói: "Anh nói ai ngơ ngơ ngáo ngáo cơ!!"

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành *học mất đồ ửng*: "Yên tâm đi lão Khâu, tôi sẽ nể tình bao lâu nay."

Thư kí Hà tường thuật lại lời của Thích Tự.

Thích Nguyên Thành *kinh hãi*: "Thôi chết, lão Khâu! Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Khâu Minh Dương: Lão Thích có vẻ chân thành như thế! Chắc là không hại mình đâu... QAQ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nội dung dưới đây liên quan đến CP phụ Trạch-Tâm, bạn nào không hứng thú có thể bỏ qua nhé

(đoạn này Hi đang chat với bạn)

Lại lôi sắp mặt với một cặp phụ nữa của Hi '_>' Tuy nhiên mọi người cứ yên tâm, nếu có PN về hai bạn thì mình vẫn sẽ dịch đầy đủ.

Tối nay Hi mới lên c70, nên khả năng là hôm nay mọi người chỉ được đọc c69 thôi nghen ^^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 70: Hôn Thêm Lát Đã

Phó Diên Thăng cười nói: "Hay là hôn một chút rồi nói sau?"

"Anh vừa bảo tôi ngáo xong còn muốn hôn!?" Thích Tự cứ như con công trắng bị chọc điên đang vẩy đuôi vẩy cánh đây nhay cảm, khó tin trừng mắt nhìn đối phương.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp đang trợn trừng với mình, Phó Diên Thăng lại nhớ đến bộ dạng đối phương mặc âu phục trong phòng họp lúc ban ngày — rõ ràng là nghe không hiểu rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn làm bộ an tĩnh — thì cảm thấy hết sức đáng yêu.

Hắn chủ động đi đến trước mặt Thích Tự, chậm rãi nói: "Tôi biết sai rồi, được chưa?" Sau đó vươn tay ra định ôm lấy hắn.

Thích Tự hơi nghiêng người, trong lòng vẫn tức nhưng cũng không làm mình làm mẩy đi ra chỗ khác.

Phó Diên Thăng kéo người kia lại gần, cúi mặt xuống cần cổ đối phương, mê mẩn hít lấy một hơi rồi mới nắm lấy sau ót cậu trai, bắt đầu hôn qua như lấy lòng.

Phó Diên Thăng nói chuyện không lọt tai, nhưng khi hôn lại vô cùng dịu dàng, vô cùng lịch thiệp.

Thích Tự chẳng mấy chốc đã nguôi ngoai, cũng dần đắm mình theo.

Theo hợp đồng thì ôm hôn là nhiệm vụ mà Phó Diên Thăng yêu cầu hắn phải thực hiện, nhưng thực chất chẳng khiến Thích Tự thích thú thoải mái quá đi à? Chung quy cũng chỉ do hắn làm màu, để khỏi thấy người kia đắc ý quá mà thôi.

Trong một khoảng rất dài, căn phòng khách sạn yên ắng chỉ vang lên tiếng môi hôn ái muội của hai người. Mãi đến khi điện thoại trong túi rung lên bần bật, Thích Tự mới bừng tỉnh, đẩy đẩy ra hiệu cho Phó Diên Thăng: "Có điện thoại."

Nhìn môi hắn bị hôn đến ảm ướt, đáy mắt cũng lấp loáng vẻ động tình, Phó Diên Thăng còn không nở buông tay.

Phó Diên Thăng nhấp môi bảo "Nghe đi", nhưng cánh tay vẫn vòng quanh hắn, vào sẵn tư thế như chỉ cần Thích Tự nghe xong điện thoại là sẽ tiếp tục công chuyện ngay và luôn.

"Ba tôi gọi...!" Thích Tự nói lớn hơn một chút, Phó Diên Thăng mới miễn cưỡng buông ra.

Thích Tự đi qua một bên, nhắc điện thoại: "Ba à?"

Ở đâu kia, Thích Nguyên Thành ừ một tiếng rồi hỏi: "Chuyện con bảo Tiểu Hà nhắn với ba là thế nào đấy?"

Thích Tự lập tức tường thuật lại tình huống hiện tại trên mạng, cũng không quên để ý phản ứng của đối phương.

Phó Diên Thăng có nói, bước đi này sẽ giúp bọn họ thăm dò được thái độ chân thực mà Thích Nguyên Thành dành cho vụ việc của Khâu Minh Dương.

Nếu Thích Nguyên Thành tỏ ra giận dữ, tức là ông ấy sẽ bảo lãnh cho bọn họ bằng bất cứ giá nào, để phòng trừ mâu thuẫn giữa hai cha con, lúc bấy giờ Thích Tự có thể thẳng thắn thừa nhận hành vi của mình, kể cả ông kiên quyết không đến nhà họ Khâu thì khai đao với Lưu Kỳ cũng coi như một bước thí tốt không tở; song nếu biểu hiện của Thích Nguyên Thành tương đối bình tĩnh, chứng tỏ là thâm tâm ông cũng muốn đi theo hướng xử lý vi phạm nghiêm chỉnh, thì Thích Tự cứ việc yên tâm mà thực hiện kế hoạch, tiếp tục moi móc kẻ gian lận nhưng vẫn có thể bảo vệ mặt mũi cho ba.

Lúc này, Thích Nguyên Thành nghe Thích Tự nói xong cũng không tức giận, chỉ trề giọng hỏi: "Con có chắc đoạn clip này đến từ tổ đi đầu tra mà tập đoàn tìm về không?"

Thích Tự có chút sửng sốt, giải thích: "Không ạ, nhưng con vừa gọi điện thoại cho bên dưới đi tìm hiểu rồi."

Hắn không phát clip này trong cuộc họp ban giám đốc, lại chưa từng cho Thích Nguyên Thành xem qua, có thấy thì ông cũng không thể chắc chắn rằng đây là chứng cứ do phía Thích Tự tuồn ra. Chỉ là sự việc diễn ra quá đúng thời điểm, Thích Nguyên Thành buộc phải nghi ngờ Thích Tự, cho nên hắn cũng không dám khẳng định phủ nhận mà chỉ tạm đổ cho đi đầu tra viên mà mình tìm về.

Thích Nguyên Thành im lặng vài giây, sau đó nói: "Được rồi, ba hiểu rồi..."

Thích Tự hỏi: "Ba, ba với bác Khâu nói chuyện thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Tình hình có hơi phức tạp, để bao giờ rảnh rồi ba kể cho con sau."

Chờ Thích Tự dập máy, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Ba cậu nói sao?"

Thích Tự nhún mày: "Ông ấy nói một câu rất lạ..."

Phó Diên Thăng: "Lạ thế nào?"

"Ngoại trừ Cố Sóc, ba tôi cũng biết tất cả những đi đầu tra viên còn lại đều là do tôi tìm về. Thế mà vừa rồi ở trong điện thoại, ông ấy còn hỏi tôi có chắc clip này là của 'tổ đi đầu tra mà tập đoàn tìm về' hay không..." Thích Tự khó hiểu một giây, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, quay ra nhìn Phó Diên Thăng, "Hay ba tôi vẫn đang ở chỗ bác Khâu, nói vậy để đối phương nghe là chính?"

"Rất có thể." Phó Diên Thăng hỏi, "Ba cậu có giận dữ không?"

Thích Tự lắc đầu: "Có vẻ là không."

Phó Diên Thăng: "Thế thì để rồi, bảo phóng viên Dương cứ tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch đi."

Gọi điện thoại cho phóng viên Dương xong, trông Thích Tự vẫn lo lắng không thôi.

Phó Diên Thăng hỏi: "Sao vậy, còn lăn tăn chuyện gì?"

Thích Tự nói: "Phản ứng của netizen kịch liệt hơn tôi tưởng, cứ tiếp tục thế này sẽ không sao chứ?"

Hắn vừa điếm qua những lời bình nhận được đông đảo sự đồng tình dưới Weibo chính thức của MeiWei, lại nhớ tới bình luận "MeiWei cũng đáng bị tẩy chay" có lượng like rất cao hồi nãy mà không khỏi bất an.

Ngược lại, Phó Diên Thăng thì bình tĩnh hơn hẳn nhiều: "Thế nên tôi mới bảo cậu đừng đọc mà. Cậu chưa trải qua tình huống này bao giờ, không tránh khỏi tác động của dư luận cũng dễ hiểu, nhưng đây là một công đoạn tất yếu. Bọn họ mắng chửi càng hung, phản ứng càng dữ thì mới càng khiến ban lãnh đạo công ti cũng như các cổ đông có thái độ "việc chẳng liên quan gì đến mình" để tâm được. Cứ giao cho dân chuyên lo liệu đi, hôm qua nói chuyện vài câu thì tôi thấy phóng viên Dương khá kinh nghiệm về phương diện này, lại rất biết nhìn đến đại cục nữa, ông ấy mà thấy không có vấn đề thì không sao đâu..."

Được lời này của Phó Diên Thăng trấn an đôi chút, Thích Tự đang mãi ngẫm nghĩ kỹ lại thì bỗng dưng bị người kia túm qua.

"Chúng ta tiếp tục đi..." Phó Diên Thăng nói xong liền tiến đến.

Thích Tự: "???"

Sao bảo giảng lại về cuộc họp!?

Nhưng Thích Tự còn chưa kịp lên tiếng kháng nghị thì hô hấp đã bị đoạt đi.

...

Thôi, thôi thì...

Hôn thêm lát đã...

*

10h tối, Đào Mai vừa tắt webcam kết thúc livestream, lập tức ngã người ra ghế bành...

"Tiểu Kim, lấy hộ chị bình nước bạc hà." Cô gọi trợ lí của mình.

Cổ họng vừa khô vừa rát, trang điểm trên mặt cũng lười tẩy, h ối tối livestream còn bị một loạt comment kì quái nói cô là tiểu tam gì đó, chẳng biết có phải đối thủ lại giỏi trò chọc ngoáy không, đúng phi ền...

Chuông điện thoại vang lên, Đào Mai liếc qua, thấy là số lạ, bèn nhấc máy găt gỏng một tiếng "A lô".

"Xin hỏi, đây là số của Đào Đào phải không?" Đầu bên kia truy ền đến một giọng nói đàn ông trung niên.

"Phải, anh là ai vậy?"

"Tôi là thư kí ban kiểm soát của tập đoàn Tư Nguyên. Trên Weibo hiện đang lan truy ền đoạn clip cô và CMO Lưu Kỳ của thương hiệu MeiWei trực thuộc tập đoàn chúng tôi vào khách sạn với nhau. Do tính khẩn cấp của sự việc, ban kiểm soát tập đoàn muốn gặp cô để trao đổi về tình huống thực tế ngay lập tức..."

... MeiWei? Giám đốc Lưu? Vào khách sạn?

Đào Mai sững sốt không thôi, lập tức ng ồi bật dậy, vừa vội vàng mở Weibo trên máy tính tìm đến tin tức mà đối phương nhắc đến, vừa phản

bác không ra đâu vào đâu: "Các anh tìm tôi làm gì? Muốn tìm thì tìm giám đốc Lưu ấy, chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả, chính MeiWei các người muốn tôi làm thế kia mà..."

"Cô Đào." Người kia lên tiếng cảnh cáo, "Hi vọng cô có thiện chí hợp tác. Chỉ cần cô thẳng thắn nói lại tình huống thật, bên tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa cô ra khỏi chuyện này. Còn nếu không, chúng tôi có thể lập tức báo cảnh sát, đến lúc ấy thì kết cục của cô nằm ngoài tầm với rồi."

"Tôi..." Tay cầm điện thoại của Đào Mai đã run rẩy, "Tôi hợp tác..."

...

*

7h30 sáng, bị đồng hồ đánh thức như thường lệ, nhưng Thích Tự vẫn nhăn nhó không dậy nổi.

Tối hôm qua, Phó Diên Thăng với hân hân lấy hân để rồi mới bắt đầu bàn đến cuộc họp hôm chiều. Người kia phổ cập cho Thích Tự không ít kiến thức về khoa học kỹ thuật, nào là Internet Sci-Tech, big data, AI, e-commerce... Nghe đến quay cuồn cuộn đầu óc, rốt cục hân cũng hiểu được mục tiêu mà bộ phận kỹ thuật của tập đoàn đang hướng đến.

Nói tóm lại, tập đoàn Tư Nguyên muốn mượn sức ảnh hưởng của những công ty dưới trướng để tạo nên một trung tâm mua sắm trực tuyến cho các mặt hàng và văn hóa của riêng mình, kết nối với các nền tảng giao lưu xã hội cũng như đoạt lấy một lượng khách hàng có sẵn trong thị trường.

Càng nhiều khách hàng thì càng nhiều thông tin và dữ liệu, chỉ cần trở thành thương hiệu bá chủ trong một lĩnh vực là có thể nắm giữ tương lai.

Tính ra Tư Nguyên nhập cuộc tương đối muộn, nhưng nhờ liên thủ với Tư Thị mà thực lực tài chính trở nên hùng hậu, kích hoạt tiềm năng thu mua một nhóm công ty nhỏ có ý tưởng nhưng không có vốn liếng, chỉ cần tích hợp tài nguyên thì sẽ phát triển rất nhanh.

Trong nửa năm tới, nhiệm vụ của bọn họ là xây dựng cơ cấu tổ chức cho công ti, tìm kiếm mục tiêu có triển vọng để thu mua—hay thậm chí tranh đoạt mục tiêu chất lượng, bởi rất có thể những gì Tư Nguyên nhắm đến cũng đang được người khác để mắt, mà đôi khi giành được một đoàn đội tốt là coi như xong được nền móng vững chắc cho tương lai sau này của công ti.

Tất nhiên, phần lớn công tác chuẩn bị đầu sẽ được các nhân viên chuyên nghiệp bên dưới lo liệu, Thích Tự chỉ cần nắm được nội tình, xem báo cáo tổng kết, tham dự vào các quyết sách quan trọng, và có mặt trong các cuộc đàm phán thu mua là được.

Hai người bàn một lèo thế mà cũng đến rạng sáng.

Đáng ra cũng chẳng mất tận ngần ấy thời gian, nếu không tại Phó Diên Thăng thiếu đứng đắn, cứ vừa giảng vừa đòi phúc lợi, hết ôm eo lại hôn trộm khiến Thích Tự không tài nào tập trung cho nổi, nhiều vấn đề phải để Phó Diên Thăng giảng đến hai ba lần mới hiểu.

Đến khi Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự thay rửa rồi lên giường thì cũng đã gần 2h.

Liên tục mấy bữa ngủ muộn, cộng với áp lực từ không ít sự kiện trọng đại, khiến Thích Tự cảm thấy mình bị thiếu ngủ trầm trọng.

Cũng may là hai tháng thực tập chẳng còn mấy ngày nữa là kết thúc, hẳn chỉ hi vọng mọi chuyện tới đây sẽ diễn ra thuận lợi theo kế hoạch của bọn họ.

Do vụ ồn ã của CMO MeiWei tối qua, sáng nay Trình Lệ Quân không đích thân đến đón mà chỉ gửi cho hắn một tin nhắn ngắn gọn, tóm tắt lại sự việc rồi nói là công ti đang chuẩn bị cuộc họp khẩn.

Đến công ti, Thích Tự cảm nhận được các nhân viên đầu đang trộm rí tai bàn tán về vụ việc này, cả văn phòng chìm trong không khí trầm thấp đầy căng thẳng.

Ngô Song vừa thấy hẳn liền nói: "Thích tông, thấy tin hôm qua chưa? Giám đốc Lưu xảy ra chuyện rồi!"

Thích Tự: "Ừm, có thấy."

Ngô Song cũng không biết quá rõ về tiến trình đi đầu tra, thậm chí còn cho là Thích Tự đã bỏ cuộc, thế mà giờ nhắc đến tin giám đốc Lưu xảy ra chuyện, anh ta lại có vẻ... hào hứng quá nhỉ!?

Phản ứng này khiến Thích Tự càng có thêm thiện cảm với Ngô Song, hẳn buộc phải nén lại xúc động muốn kể ngay chân tướng cho đối phương, ra về trấn tĩnh nói: "Lúc tôi mới đến làm, người trong công ti cũng mời sao mạng đó đến "ăn cơm" cùng tôi ấy mà, mới chỉ xem đoạn clip đó thì chưa khẳng định được gì, để lát nữa tôi sẽ tìm hiểu thêm về sự việc cùng với giám đốc Tần."

Do người của phóng viên Dương cũng không chụp được tận cảnh Lưu Kỳ và sao mạng kia làm gì trong phòng, Thích Tự đã nghĩ có lẽ bộ phận PR sẽ ráng tẩy trắng thành "sao mạng hợp tác với công ti dùng bữa cùng lãnh đạo", sau đó xử lý Lưu Kỳ một cách tượng trưng trong nội bộ công ti rồi cho qua việc này.

9h30, giám đốc Tần triệu tập các lãnh đạo cấp cao và phó quản lý bộ phận PR để bàn về hướng xử lý vụ bê bối tối qua.

Quả như trong dự liệu của Thích Tự, có người đề nghị nên đi theo tiến trình "điều tra nội bộ" rồi để phòng PR thực hiện công tác tẩy trắng.

Giám đốc Tần lắng nghe mọi người một lượt, sau đó lại quay ra hỏi ý Thích Tự.

Thích Tự có chút sững sốt, nhưng cũng nghiêm túc nói luôn: "Trước hết xác minh ấy có phải sự thật hay không, nếu giám đốc Lưu đúng là người như vậy, tôi nghĩ chỉ dựa vào PR tẩy trắng thì không đủ. Công ti vẫn phải cực lực thừa nhận việc dùng sai người, đồng thời trừng phạt công khai để làm gương cho các nhân viên khác thì mới mong cứu vãn được danh tiếng thương hiệu."

Giám đốc Tần nghe xong liền gật đầu phụ họa: "Tôi cũng đồng ý với đề xuất của Thích tổng. Chúng ta sẽ thành lập tổ đi điều tra lâm thời, trong vòng ba ngày phải đi điều tra rõ ràng về vấn đề đời sống cá nhân của giám đốc Lưu, sau đó mới thảo luận tiếp đến hướng giải quyết."

Mọi người có mặt tại hiện trường đều kinh ngạc không thôi, trước giờ vào họp chỉ thấy giám đốc trẻ trên danh nghĩa kia gật đầu tán thành, chuyện gì cũng để cho Tần Hán Nghiêu quyết định hết, ấy thế mà hôm nay hai người lại đổi vai cho nhau?

Chẳng lẽ là... sao đổi ngôi rồi!?

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ ơi hôn miếng đi~"

Thích Tự: "..." (Thôi thì đằng nào hôn cũng sướng)

Phó Diên Thăng: "Vợ ơi hôn miếng nữa~"

Thích Tự: Đúng là hết thuốc chữa, nhưng mà dù sao cũng là bạn trai mình, chi đâu, chi đâu một chút cũng không sao.

Phó Diên Thăng *mê như gì*: "Vợ tôi dễ thương xỉu."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 71: Sao Mạng Đào Đào

10h50 sáng, phòng PR đăng bài "Tuyên bố mở điều tra nội bộ với Lưu Kỳ" lên trang web chính thức của MeiWei, nhưng cũng không thể làm công chúng ngoài, ngược lại còn @ và tập kích tài khoản Weibo của công ti hăng hơn.

Đến giờ ăn trưa, CFO vội vã chạy tới báo cho giám đốc Tần—kết thúc phiên giao dịch h ể 12h trưa nay, giá cổ phiếu của MeiWei rớt hẳn ba điểm, hẳn là do ảnh hưởng từ bê bối ngoại tình của Lưu Kỳ tối qua.

Giá trị thị trường của MeiWei trên S Exchange là 6 tỉ, lần rớt điểm lần này coi như bốc hơi gần 300 triệu, nếu chiều nay mà còn rớt nữa thì khả năng là sẽ phải kích hoạt đến cơ chế c ầu dao.

(*cơ chế c ầu dao: circuit breaker—tự động dừng giao dịch khi thị trường rớt mạnh)

Chiều đến giám đốc Tần lại triệu tập bộ phận PR lên họp về hướng đi của sự việc.

Trong cuộc họp, có người đề nghị đào bới, phơi bày và thậm chí nguy tạo ra một vài bê bối cá nhân của Đào Đào—ví dụ tung tin cô nàng không chỉ vào khách sạn với một người, mà còn mập mờ phát tin hiệu cho đây người khác để kiếm được hợp đồng quảng cáo gì đó—để tạm đánh lạc hướng dư luận.

Thích Tự chỉ lạnh lùng theo dõi, trong lòng đã xúc động khó tin nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Do phản ứng của phòng PR không khác gì dự liệu mà bọn họ đã bàn, đây cũng chính là bước tiếp theo mà người bên phía phóng viên Dương

cần làm, khác nhau chỉ ở cái động cơ—người của công ti muốn Đào Đào làm vật hi sinh cho công ti, trong khi phóng viên Dương lại muốn ép Đào Đào chó cùng rứt giậu công khai ra một vài tin tức có lợi cho bọn họ.

Đúng vậy, sau khi có được xác nhận từ Thích Tụ tối qua, người của phóng viên Dương đã bắt đầu dẫn dắt cư dân mạng suy đoán về danh tính thực sự của sao mạng bị làm mờ mặt trong clip, hòng tạo áp lực cho đối phương.

Hiện tại Khâu Như Tùng đang bị bố truy trách, cáng thân mình còn chẳng xong nên có lẽ cũng chỉ để Đào Đào sống chết mặc bay, bấy giờ người của phóng viên Dương sẽ chủ động liên hệ và uy hiếp cô nàng là sẽ tung thêm bằng chứng, khiến đối phương buộc phải nói ra thêm nhiều chân tướng đằng sau.

Đến giờ tan làm, quả nhiên không phụ sự kì vọng của mọi người, netizen đã đào ra được thân phận của sao mạng này, từ khóa #Sao mạng Đào Đào tiểu tam# lập tức lên thẳng hotsearch vào lúc 17h48.

Cộng đồng mạng lại đổ xô sang Weibo của Đào Đào, thậm chí có người còn vào cả livestream để chửi bới, đã thế bộ phận PR của MeiWei còn đổ thêm dầu vào lửa bằng cách mua chuộc một vài blogger lên chút tin xấu về Đào Đào.

Trong lúc Thích Tụ còn tưởng kế hoạch của bọn họ vẫn đang theo đúng dự trình, phóng viên Dương lại nhả qua một tin, nói bọn họ không liên lạc được với Đào Đào.

Thích Tụ sững sờ, trả lời luôn: "Có phải bị người trên mạng chửi rửa nhiều quá nên cô ta trốn rồi không?"

Kì thực khi nhìn thấy những lời nhục mạ ấy, Thích Tụ cũng có chút không đành lòng. Cô nàng kia thì sai thật đấy, nhưng không đáng bị cả cộng đồng mạng xúm vào vùi dập như vậy—đáng ăn chửi nhất phải là những kẻ đã dùng đủ loại điếu kiện dụ dỗ cô phục vụ, mà tiếc cái đám người này hiện vẫn đang ẩn mình ở sau màn.

Phóng viên Dương nói: "Người bên bác đã định lấy danh nghĩa của cháu để liên lạc từ 11h tối qua mà đến giờ vẫn chưa được, gọi cả cho công ti của cô nàng cũng không xong, chắc là thấy tình hình trên Weibo như thế nên không tiếp điện thoại nữa rồi. Trưa hôm nay bọn bác liên lạc cho trợ lý của Đào Đào thì được bảo, tối qua livestream xong cô ấy có nhận một cuộc điện thoại rồi vội vàng ra ngoài luôn, được một chiếc xe riêng đón đi nhưng không nói là đi đâu, từ đó đến giờ thì điện thoại vẫn luôn tắt máy."

Thích Tự thiền nghĩ, chẳng lẽ phía Khâu Như Tùng đã kịp ra tay trước rồi?

Nếu vậy thì tình hình sẽ không còn dễ dàng gì.

Phóng viên Dương nói: "Để bác theo dõi thêm động thái trên mạng thế nào đã, nếu vẫn không liên lạc được với Đào Đào thì chúng ta chuyển sang phương án dự phòng."

Thích Tự: "Vâng, vậy cũng được ạ."

Sau khi tan làm, Thích Tự gọi điện thoại rủ Phó Diên Thăng cùng ăn tối.

"Tối nay tôi phải tăng ca." Phó Diên Thăng nói, "Hay là cậu đến Phong Mậu rồi mình ăn gì ở đây luôn?"

Thích Tự đồng ý, dập máy xong liền gọi Vương Mãnh chở mình qua đó.

Hai người hẹn nhau ở một nhà hàng Nhật ngay trong Phong Mậu. Cửa tiệm này có đặc sản thịt bò Kobe rất nổi tiếng, ngày nào cũng vận chuyển thịt tươi từ nơi sản xuất đến Hải Thành bằng đường không, bởi vậy mà thu hút không ít thực khách từ nơi khác đến.

Hai người vừa gặp nhau, Thích Tự đã hỏi: "Anh sắp thôi việc rồi mà, sao vẫn phải tăng ca?"

Phó Diên Thăng quay sang nhìn như thể hần vừa hỏi một vấn đề gì đấy rất ngô nghê: "Dự án trong công ti sẽ không dừng lại chỉ vì tôi thôi việc, hồ

trợ người tiếp quản vị trí với những dự án còn dang dở cũng là trách nhiệm của tôi. Hôm qua đã xin nghỉ một hôm để tham gia hội nghị chiến lược của Tư Nguyên với cậu r ồi, cấp dưới còn đang chờ tôi ra chỉ thị tiếp đây."

Nói đoạn, đối phương li ền quay ra gọi món—chỉ gọi thịt bò Kobe đặc sản và hai phần cơm chan trà xanh, cũng không gọi thêm rượu, có vẻ là phải tranh thủ thời gian ăn cho nhanh, xong xuôi lại nhìn về phía Thích Tự, hỏi: "Sao, tôi tặng ca khiến cậu không vui à?"

(*cơm trà xanh: chazuke)

Thích Tự hơi cúi đầu xuống: "Tôi bắt đầu trả lương cho anh r ồi mà anh vẫn làm việc cho người khác, chẳng lẽ tôi không được cảm thấy thua thiệt?"

"Được..." Phó Diên Thăng cười nhẹ, "Thế lát ăn xong có muốn lên phòng làm việc của tôi ng ồi một lát không? Lên nhìn tôi tặng ca."

Thích Tự vô thức bật lại: "Tôi nhìn anh tặng ca làm gì?" Nhưng nói xong lại bắt đầu tưởng tượng, đó giờ chưa đến công ti của Phó Diên Thăng bao giờ nên hẳn cũng không khỏi tò mò, chưa kể nhìn đối phương làm việc còn giống như một đặc quy ền "giám sát", chắc hẳn cảm giác cũng không tệ, bởi vậy bèn của lại: "Thôi được r ồi, dù gì tôi cũng rảnh..."

Điều bộ lúc hẳn nói nửa câu sau cứ như đang dung túng cho cô bạn gái vừa nũng nịu với mình, nghe thì bất đắc dĩ mà thực chất lại rất hào hứng.

Phó Diên Thăng cười th ầm, lại hỏi: "Mà, chuyện bên MeiWei thế nào r ồi? Ban ngày tôi hơi bận nên không có thời gian để ý."

"Cũng coi như thuận lợi." Thích Tự kể lại cho Phó Diên Thăng về những việc xảy ra từ sáng đến công ti, bao gồm cả thái độ của giám đốc T ần, phương án đối phó của phòng PR v.v, "Có đi ầu trưa nay phóng viên Dương gọi cho tôi, bảo không liên lạc được với Đào Đào..." Hẳn hơi đánh nhìn điện thoại r ồi nói tiếp, "Mà từ tối qua đến giờ cũng chưa thấy ba tôi gọi lại."

Thấy Thích Nguyên Thành mãi chưa liên lạc lại, Thích Tự chỉ sợ nếu mình cứ cố chấp thì sẽ gây ra rắc rối gì không thể vãn hồi.

Phó Diên Thăng trấn an hắn: "Đừng lo, ba cậu không gọi lại chính là tín hiệu tốt."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "Cậu nói cuộc họp bí mật hôm trước chỉ có một vài cổ đông nhỏ tham dự thôi đúng không?"

Thích Tự: "Ừm, cổ đông lớn của tập đoàn như bác Tư với bác Vương thì không thấy đến."

Phó Diên Thăng: "Thế thì đúng rồi, hẳn là ban đầu các cổ đông lớn còn chưa nhìn ra vấn đề trong báo cáo tài chính của MeiWei, chính ba cậu cũng từng định bỏ qua đấy thôi? Giờ nổ ra bê bối này của Lưu Kỳ, bên trên mới bắt đầu để ý, có lẽ ba cậu cũng đang bận họp với bọn họ thôi. Tập đoàn nào cũng có những mối lo mấu chốt và quá trình nghị sự của mình, giờ kể cả ba cậu với cổ đông ở MeiWei có muốn bảo vệ cho nhà họ Khâu cũng chưa chắc đã được."

Nghe Phó Diên Thăng giải thích, Thích Tự cũng thoáng yên tâm hơn được chút.

Ăn cơm xong, Thích Tự đi theo Phó Diên Thăng đến công ty đối phương. Chứng khoán Minh Thái nằm ở tầng 39 của tòa nhà Phong Mậu, hai người xuống tầng, trước hết Phó Diên Thăng dẫn Thích Tự ra quầy tiếp tân công ty để làm thủ tục đăng ký cho khách."

"Để tôi viết cho." Phó Diên Thăng chủ động cầm bút ghi lại tên và thân phận của hắn, Thích Tự thấy đối phương chú thích danh hiệu của mình là Phó phòng Phát triển khoa học - kỹ thuật của tập đoàn Tư Nguyên.

Thích Tự: "..."

Mới họp hôm qua mà nay đã dùng luôn được rồi?

Đã 8h tối mà đèn trong văn phòng vẫn sáng trưng, nhìn qua đã thấy có tới 70-80% nhân viên còn đang yên vị vùi đầu vào công việc.

Thích Tự nhỏ giọng hỏi: "Sao nhiều người tăng ca vậy?"

Phó Diên Thăng: "Làm về ngân hàng đầu tư mà."

Dọc đường bọn họ có gặp mấy nhân viên nữ, trông thấy Phó Diên Thăng thì đồng loạt cung kính chào một tiếng "Phó tổng", sau đó lại tò mò nhìn đến Thích Tự ở phía sau với những vẻ mặt khác nhau.

Thích Tự đã quen với sự chú ý của người khác, chỉ tập trung đi theo Phó Diên Thăng vào phòng làm việc.

Gian phòng rất lớn, phân ra làm hai nửa, một nửa là chỗ làm việc của Phó Diên Thăng, với một tấm bàn gỗ nằm ngang trung tâm, trên bàn là hai màn hình iMac cùng đủ loại tài liệu chất đống, một nửa là khu vực tiếp khách, có sofa và một chiếc bàn trà nho nhỏ.

Thích Tự chỉ thăm thú quanh khu tiếp khách một vòng, sợ đụng phải vấn đề tuyệt mật gì trong công việc của Phó Diên Thăng nên không vào sâu bên trong.

"Muốn uống gì không?" Phó Diên Thăng tiến đến, nắm lấy cổ tay Thích Tự kéo người về phía mình.

Thích Tự lập tức đoán ra đối phương muốn làm gì, thấp giọng nhắc nhở: "Này, đây là phòng làm việc của anh đấy..."

"Tôi biết." Phó Diên Thăng cứ như tận dụng mọi cơ hội để thực hiện điều khoản trong hợp đồng giữa hai người, hôn phớt lên mặt Thích Tự một cái rồi thôi, "Ở đây tôi có trà, uống không?"

Thích Tự đi đầu chỉnh lại nhịp tim của mình, ra vẻ bình tĩnh nói: "Vây cho tôi trà đi."

"Cậu ngồi trước đi, tôi đi pha cho." Phó Diên Thăng chỉ về phía sofa.

Nhưng ng ời còn chưa ấm chỗ, Thích Tụ đã nhận được điện thoại của phóng viên Dương.

"Thích Tụ, cậu lên mạng xem tin tức luôn đi." Giọng điệu của đối phương có vẻ gấp gáp.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Thích Tụ hỏi.

"Một tài khoản nổi tiếng chuyên về các clip ngắn trên Weibo vừa đăng lên cuộc "phỏng vấn độc quyền với sao mạng trong vụ việc Lưu Kỳ", không phải do bên bác làm... Để bác gửi link qua Wechat, cháu xem đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp."

Thích Tụ vội vàng đồng ý, đập máy xong mở Wechat ra luôn.

Đường link dẫn tới một bài đăng trên Weibo, tài khoản lớn mà phóng viên Dương nói đến là PineappleVid.

Thích Tụ mở ra mới biết đoạn clip chỉ có nền đen và phụ đề, không có hình ảnh, sau phần một giới thiệu ngắn gọn thì bắt đầu xuất hiện tiếng chào hỏi.

Người hỏi là đàn ông: "Cư dân mạng đang vô cùng xôn xao về tin đồn cô là tiểu tam chen chân vào cuộc hôn nhân của một quản lí cao cấp ở MeiWei tên Lưu Kỳ, cho hỏi việc này có phải sự thật không?"

Giọng nói của sao mạng đã bị chỉnh sửa đi, người nghe chỉ thấy cô nàng vừa khóc vừa nói: "Không phải ngoại tình, mà là phục vụ. Quản lí X của MeiWei bảo tôi chỉ cần làm hội giám đốc Lưu vui vẻ là sẽ có được quảng cáo mạng với MeiWei, tôi hỏi thì các chị em cùng ngành đều bảo đây là luật bất thành văn, ai cũng như ai, cho nên tôi mới đồng ý..."

Người đàn ông hỏi: "Cô nói "hội giám đốc Lưu", tức là không chỉ phục vụ một mình giám đốc Lưu?"

Sao mạng nữ đáp: "Đúng vậy, chủ yếu là phục vụ trong lúc ăn, có nhu cầu đặc biệt thì mới đàm phán tiếp..."

Người đàn ông hỏi: "Cô đã cung cấp dịch vụ đặc biệt cho những ai ở MeiWei?"

Sao mạng nữ: "Chỉ có hai người là quản lí X và giám đốc Lưu, quản lí X còn bảo tôi giới thiệu thêm vài chị em xinh đẹp đến làm người mẫu cho hãng A làm nhái đồ của MeiWei, nếu làm tốt thì sẽ có hoa hồng... Nhưng tôi chưa từng nhận số tiền ấy, tôi chỉ muốn giúp các chị em có được việc kiếm được tiền mà thôi..."

Người đàn ông hỏi lại: "Hãng A nhái MeiWei?"

Sao mạng nữ nặc danh: "Chính là **, hình như là của quản lí X tự mở bên ngoài, tôi cũng không rõ lắm. Rẻ hơn MeiWei rất nhiều, nhưng thiết kế thì gần như y hệt, anh ta còn bảo thương hiệu này sớm muộn rồi cũng sẽ thay thế MeiWei..."

...

Đoạn clip chỉ dài chừng 1m30s, lại hé lộ ra những sự thật chấn động như sóng thần—

Bê bối ngoại tình đột nhiên biến thành "hiện tượng quy tắc ngầm và giao dịch tình dục", thậm chí còn xuất hiện thêm cả tình tiết lãnh đạo tự mở ra hãng A đạo nhái chính công ti mình!

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Có muốn lên phòng làm việc của tôi ng ồi một lát không?"

Thích Tự *làm bộ chi ều theo*: "Anh đã muốn dính lấy tôi như thế thì thôi tôi chi ều."

Phó Diên Thăng *cạn lời*: "Haizz đúng là qu ản người, được h ời mà còn ra vẻ..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 72: Phải Có Chứng Mực

Thích Tự kéo xuống mới thấy, clip phỏng vấn mới lên được nửa tiếng mà đã thu hút đến cả mấy ngàn bình luận!

"Kính hải! Thế này là quản lí cao cấp biên thủ ăn chặn chính công ti mình à? Cổ đông của MeiWei có biết ban lãnh đạo đang làm mấy trò mèo này không vậy?"

"Mà nói chứ rốt cục ông chủ của MeiWei là ai vậy, sao mà thần bí thế?"

"Sao mạng kia bảo đây là luật bất thành văn trong ngành đó, có vẻ không chỉ MeiWei mới thế đâu, trời ơi tam quan đồ nát gì đâu..."

"Nói thật chứ, nếu mà có bản nhái giá rẻ của MeiWei thì tôi sẽ ủng hộ, quần áo hàng hiệu càng ngày càng đắt, không mua nổi."

"Chị gái có thể nói rõ A là hãng nào không? Tui muốn mua..."

"Mấy người nói ủng hộ mà không thấy ngượng m ồm à? Hãng A kia là hàng nhái đó, nhà thiết kế vắt óc ra sáng tạo không đáng được ti ền chắc? MeiWei làm marketing miễn phí hay gì? Chống hàng giả hàng nhái là trách nhiệm của tất cả mọi người đấy!"

"Nhưng phải nói là mấy năm gần đây chất lượng quần áo của MeiWei chán thật..."

"Phàn nàn về chất lượng của MeiWei thì thử xem danh tiếng của bọn họ ở nước ngoài thế nào đi đã, lúc nào cũng nằm trong top hàng hiệu có tỉ suất chi phí - giá trị tốt nhất đấy, không thấy ME·WE làm ăn ở nước ngoài tốt quá nên mới tấn công vào thị trường trong nước à? Cũng chỉ có ở đây mới xảy ra vấn đề thôi!"

...

Thích Tự phát hiện ra, rất nhiều dân mạng đã phản ứng tưng táo hơn hẳn sau tin tức này — một số chuyển sang bàn luận về bản thân sự kiện chứ không chỉ là phát tiết cái giận nữa, ví dụ như xoay quanh vấn đề hàng chính hãng và hàng A đạo nhái, cổ đông và lãnh đạo, chất lượng và tỉ suất chi phí - giá trị, v.v.

Mặc dù vẫn còn không ít bình luận đầy bức xúc, những tiếng nói lí trí đã bắt đầu định hướng lại dư luận...

Phó Diên Thăng bừng trà đã nhúng ra: "Ai gọi thế?"

"Phóng viên Dương..." Thích Tự lập tức đưa điện thoại cho Phó Diên Thăng, "Anh xem cái này đi."

"Có biến gì sao?" Phó Diên Thăng ngẩng xuống cạnh rồi nhận lấy điện thoại, xem xong mới nói, "Động thái này là của phía phóng viên Dương à? Tưởng cậu vừa bảo bọn họ không liên lạc được với Đào Đào mà?"

Bấy giờ Thích Tự mới giải thích: "Phóng viên Dương vừa gọi điện cho tôi, nói không phải do bên đó làm."

Phó Diên Thăng sửng sốt, lại cúi đầu lướt qua mục bình luận, trầm giọng nói: "Nhưng thật ra tin tức này có lợi cho chúng ta."

Thích Tự: "Anh cũng cảm thấy thế?"

Lúc thảo luận kế hoạch, bọn họ đã phải tính đến trường hợp Đào Đào trốn tránh và không chịu phối hợp. Phương án dự phòng mà phóng viên Dương đề nghị cũng là tung ra một đoạn ghi âm, có điếu nhân vật chính của đoạn ghi âm ấy lại là Thích Tự và Đào Đào.

Đúng vậy, tuy hôm ấy Thích Tự lên xe với Đào Đào ngay trước mặt đám người của công ti, nhưng hắn đã kịp mở ghi âm ghi lại toàn bộ đối thoại giữa hai người trong xe, một là để lưu giữ bằng chứng trong sạch cho bản thân, hai là để phục vụ cho tiến trình đi đầu tra sau này.

Vấn đề là phương án dự phòng này lại đi kèm với nguy cơ bại lộ thân phận của Thích Tự, kể cả phía phóng viên Dương có chỉnh giọng hẳn đi chẳng nữa thì cũng không thể qua được mắt Đào Đào. Một khi cô nàng công khai thân phận của Thích Tự thì tất cả mọi người sẽ biết hẳn chính là chủ mưu đứng sau lèo lái dư luận đó giờ.

Nhưng hiện tại, đoạn clip trên Weibo của PineappleVid không những đã giải trừ nguy cơ bại lộ thân phận của Thích Tự, mà còn giúp bọn họ hoàn thành luôn cả bước kế hoạch này!

Phó Diên Thăng đưa lại di động cho hắn, nói: "Cậu nhìn hướng dư luận mà xem, rõ ràng thế còn gì?"

Thích Tự mờ mịt nói: "Nếu không phải phóng viên Dương, thì ai đang ở trong bóng tối giúp chúng ta kia chứ?"

Chẳng lẽ còn có người khác muốn đưa vụ việc của Khâu Như Tùng ra ánh sáng, giải quyết triệt để vấn đề nổi cộm ở MeiWei?

Hắn không nghĩ ra người nào có thể hành động trong thời gian ngắn đến vậy—tìm đến Đào Đào trước cả bọn hắn, rồi còn hỏi ra và công bố hết những tin tức này—chưa kể để làm được thế thì quan trọng là phải hiểu được hết toàn bộ sự việc, biết nắm bắt thời cơ và quyết đoán sát phạt.

Người hiểu rõ nội tình phải là những người tham gia cuộc họp cổ đông bí mật hôm ấy, trong khi số người tán thành công khai lại chỉ có ba...

... Khoan đã...

Thích Tự cẩn thận nhớ lại thái độ của tất cả thành viên trong cuộc họp đó, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng: "Có khi nào... là ba tôi không?"

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Đúng là ba cậu có cả động cơ lẫn năng lực để làm vậy..."

Thích Tự thầm nghĩ, nếu đúng như thế thì rốt cục ba hắn đã lên kế hoạch này từ bao lâu nay, hay chỉ là thuận thế tiến lên theo tin tức nổ ra tối

qua thôi?

"Tôi có nên gọi điện cho ông ấy không? Để xác nhận một chút?" Thích TỰ cầM lấy điện thoại định đứng dậy.

Phó Diên Thăng lại dề tay hắN xuống, đỀ nghị: "ĐỪNG thì hơn, trước tiên là vì cậu vẫn chưa biết chắc chắn đây có phải động thái của ba cậu hay không, kể cả đúng thì chắc phải có lí do gì nên ba cậu mới không liên lạc chứ, nhớ còn đang diễn kịch với khối lợi ích nhà họ Khâu thì sao, cậu nghĩ giờ mà gọi thì ông ấy có trả lời cậu không?"

Thích TỰ: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu báo với phóng viên Dương một tiếng để bọn họ tạm dừng kế hoạch đi, phải theo dõi thêm tình hình rồi hắN quyết định bước sau nên làm gì, kia có là đỀ nghị mình thì hai bên cũng phải nhất trí trong hành động mới được, chứ càng nhiều người thì tình hình chỉ càng thêm phức tạp thôi."

Thích TỰ nhớ hôm qua ba hắN cũng nói một câu "tình hình có hơi phức tạp" trên điện thoại, không khỏi sinh ra nhiều liên tưởng quỖ dị.

HắN nhắn cho phóng viên Dương một tin giải thích tình huống, đỀ nghị thời thuật lại cả ý kiến của Phó Diên Thăng.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Phó Diên Thăng vang lên tiếng gõ.

"Mời vào." Phó Diên Thăng trực tiếp lên tiếng rồi đứng dậy.

"Phó tổng..." Một nữ nhân viên trẻ tuổi mặc đỒ công sở đẩy cửa bước vào, tay cầM theo một chỀ nghị tài liệu, đang định nói chuyện với Phó Diên Thăng thì bỗng liếc thấy Thích TỰ trên sofa.

Cô nàng có phầN sửng sốt, nhẹ giọng "Ồ" một tiếng như đã nhận ra thanh niên kia là ai, mắt lập tức mở lớn, biểu cảm thì kinh ngạc không thôi.

"Quản lí Sở." Phó Diên Thăng chào hỏi một câu theo phép lịch sự, sau đó nói, "Chúng ta sang phòng họp bên cạnh đi."

"À... vâng."

Đang tò mò dò xét Thích Tự, cô nàng đã nghe thấy Phó Diên Thăng quay ra nói với đối phương một câu: "Thích tổng, cậu ng ồi tạm ở đây nhé, tôi đi một lát r ồi quay lại luôn."

Thích Tự: "...??"

Sao tự dưng lại gọi hấn là "Thích tổng"?

Thích Tự cứ nghĩ là công ti Phó Diên Thăng không cho đưa người không phận sự vào, bèn phối hợp ra vẻ như một ông chủ đến bàn chuyện làm ăn, nghiêm mặt nói: "Được."

Sở Mộng: "..."

Trong lúc đợi người quay lại văn phòng, Thích Tự rốt cục không nhịn được mà nhắn cho thư kí Hà một tin: "Ba tôi hôm nay bận lắm à?"

Mãi không thấy thư kí Hà trả lời, Thích Tự lại lên Weibo theo dõi tình hình bình luận. Nhóm netizen th ần thông quảng đại đã nhanh chóng đào ra AiWei, mấy từ khóa liên quan đến MeiWei như #AiWei nhái MeiWei# #Hãng A của lãnh đạo MeiWei# v.v. cũng bao trọn cả hotsearch.

Đến khi Phó Diên Thăng quay lại, Thích Tự vẫn đang say mê lướt bình luận trên điện thoại.

"Vẫn đang đọc v ề tin tức kia à?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm..." Thích Tự ngẩng lên, "Anh xong việc r ồi à?"

"Chưa, qua xem cậu thế nào thôi, 10 phút nữa lại vào họp r ồi." Phó Diên Thăng đi ra bàn làm việc, không biết là tìm kiếm cái gì.

Thích Tự lại c ầm di động lên: "Vị quản lí vừa r ồi rất đẹp."

Phó Diên Thăng: "Cậu biết đó là ai không?"

Thích Tụ: "Là ai?"

Phó Diên Thăng tìm được tài liệu rồi mới hướng ra chỗ Thích Tụ:
"Chính là người để mắt đến cậu rồi bảo tôi ra xin số ở Skyline hồi tháng tư năm ngoái đấy."

Thích Tụ: "...Rồi anh đưa số cho người ta chưa?"

"Cô ấy thấy cậu ghẹo tôi, tưởng là gay trẻ nào chuyên tìm người bao nuôi ở bar nên sau đó cũng không hỏi lại chuyện này." Phó Diên Thăng vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Thích Tụ, đặt tay lên vai đối phương rồi dần dần dịch lên, vuốt ve vùng da thịt sau gáy hắn, "Còn tôi ấy à, chỉ vì chuyện này mà bị người trong công ti đồn là gay hơn một năm trời rồi..."

Thích Tụ bật cười: "Chả trách vừa rồi anh lại gọi tôi là "Thích tổng" trước mặt cô ấy..."

...Gay trẻ tìm người bao nuôi?

Rốt cục là ai bao nuôi ai chứ...

"Tôi phát hiện ra tính chiếm hữu ở anh cũng chẳng vừa đâu?" Thích Tụ hơi nheo mắt lại.

"Giờ cậu mới biết à?" Phó Diên Thăng chậm rãi đáp lại, ánh mắt lại toát lên vẻ ham muốn mà Thích Tụ đã quá quen.

Thích Tụ không có ý định chống cự, biết rõ đây là văn phòng của Phó Diên Thăng và bất kì lúc nào cũng có thể bị người gõ cửa quấy rầy thậm chí còn khiến hắn hưng phấn hơn... Chưa kể mấy lời vừa rồi của đối phương quả thật rất kích thích, khiến hắn không kìm lại được mong muốn công khai chủ quyền với người đàn ông này ngay tại đây.

Thích Tụ chủ động rút ngắn khoảng cách cuối cùng giữa hai người, thỏa mãn mong muốn của đối phương.

Trải qua một vài lần, Thích Tụ đã bắt đầu biết đáp trả, thậm chí còn thường xuyên cảm nhận được phản ứng của Phó Diên Thăng sẽ đột nhiên mãnh liệt hơn với động tác nào của mình, bởi vậy nên mới càng thêm hưởng thụ cái thú hôn nhau...

Thích Tụ của một năm về trước hẳn là không bao giờ tưởng tượng nổi ngày nào đó, bản thân sẽ nhiệt tình trao môi kề mũi với người đàn ông này ngay trong văn phòng của đối phương, đã thế còn cảm thấy hôn thế nào cũng không đủ.

Có đi đâu Phó Diên Thăng đã nói 10 phút nữa còn phải họp, hẳn cũng không dám phóng túng quá, nhớ đâu lại thành hôn mãi không dứt nổi như tối qua...

Thấy đã được một lúc kha khá, Thích Tụ mới rút lui, vậy mà Phó Diên Thăng lại vô thức đuổi theo đòi thêm nữa.

Thích Tụ đưa tay cản hẳn lại, hướng mắt nhìn xuống chỗ nào đó của đối phương, thấp giọng nhắc nhở: "Thầy Phó, phải có chừng mực..."

Hơi thở của người kia có chút nặng nề, đôi mắt sau lớp kính cũng như ánh lên một vẻ hung hăng bất cần, song chỉ thoáng chốc đã tan biến.

Đối phương nhanh chóng tỉnh táo lại, lùi về phía sau, để chồng tài liệu này tiện tay đặt ở mép bàn lên đùi Thích Tụ rồi nói: "Đây là tư liệu về một vài công ti khoa học kỹ thuật mà tôi tổng hợp hồi sáng, cậu đọc đi, nhớ chú ý đến phương hướng và đặc điểm kinh doanh chủ yếu của từng công ti, lát họp xong tôi quay lại kiểm tra..."

Thích Tụ: "???"

Thừa dịp Thích Tụ vẫn đang ngơ ngẩn, Phó Diên Thăng lại ngấu nghiến đôi môi đối phương thêm chút nữa rồi mới đứng dậy chuẩn bị đi.

Thích Tụ: "..."

Hắn còn tưởng mình đến để giám sát chứ, sao lại thành bị Thầy nhốt trong văn phòng làm bài tập rỗi?

Sau khi Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự hưng hăng nốc thêm hai ngụm trà nữa rồi mới giờ tập tài liệu kia ra.

Thấp thỏm đọc được nửa tiếng, Phó Diên Thăng còn chưa trở lại, điện thoại hắn đã đổ chuông. Trông thấy tên báo trên màn hình, Thích Tự vội vàng nhắc máy: "Ba à..."

"Giờ con đang ở đâu?" Thích Nguyên Thành hỏi.

"... Con đang ở văn phòng của Thầy Phó." Thích Tự cúi đầu liếc qua tài liệu trên đùi, nghiêm túc nói, "Thầy ý cho con đọc thêm ít tin tức về các công ti khoa học kĩ thuật..."

Thích Nguyên Thành ồmột tiếng rồi hỏi: "Hôm nay con có đến MeiWei làm việc không?"

"Có ạ, phía giám đốc Tần có vẻ rất nghiêm túc với vụ việc này, cho họp cả ngày lận..." Do hoài nghi lúc nãy, Thích Tự không nhận được nên đành hỏi, "Ba, hồi tối lại xuất hiện thêm một tin tức nữa đấy, ba có thấy không?"

"Thấy rồi." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút rồi nói: "Con còn ba ngày nữa ở MeiWei là hết phải không? Máy ngày tới ba hơi bận, chưa chắc đã có thể nhận điện thoại của con. Con cứ chủ động thảo luận với Tiểu Phó về kế hoạch sắp tới đi, có gì không hiểu trong công việc của tập đoàn thì hỏi nó luôn..."

Thích Tự cẩn thận hỏi: "Con có thể giúp gì cho MeiWei không?"

Thích Nguyên Thành ngừng một chút rồi nói: "Không cần, giờ con không cần làm gì nữa, mấy hôm tới đi đâu thì nhớ dẫn vệ sĩ theo, chú ý an toàn cẩn thận, từ giờ cứ để ba xử lí."

Thích Tự thầm giật mình, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói: "Con hiểu rồi."

Thích Nguyên Thành nói thêm với hắn vài câu r ồi r ồi dập máy.

Không bao lâu sau, Phó Diên Thăng cũng quay lại, Thích Tự vội vàng kể cho hắn: "Ba tôi vừa gọi điện đến."

Phó Diên Thăng thấy bộ dạng của hắn thì nhướn mày hỏi: "Là ba cậu làm à?"

"Ba tôi không bảo gì, nhưng có vẻ là thế." Thích Tự hào hứng đứng dậy, "Ông ấy cũng nói y như anh, bảo tôi ngừng hành động để mình xử lí nốt, giọng điệu chắc chắn lắm."

"Vậy à?" Phó Diên Thăng cười cười, "Thế thì xem ra trước đây cậu cũng không hiểu ba mình lắm nhỉ, có khi ba cậu đã sớm lên kế hoạch hết r ồi, thế mà cậu còn sợ ông ấy muốn bảo kê cho Khâu Minh Dương vì tình nghĩa. Phải nói là diễn xuất của ba cậu hơi bị được đấy, lừa được cả con mình luôn."

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Sở Mộng: "Ồi vãi, hóa ra cậu trai quyến rũ Phó tổng chúng ta trên bar năm ngoái không phải hot gay cưới lừa kiếm ngựa đâu!"

Lâm Hàm: "???"

Hai người ra qu ầy tiếp tân xem tên tuổi thân phận của Thích Tự.

Lâm Hàm: "Thì ra chúng ta hiểu l ầm r ồi! Cậu trai đó mới là sugar daddy!(#°Д°)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dặn lòng không được nghĩ đến văn phòng play của hai bạn ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 73: Tốc Độ Sinh Tử

Thích Tự: "Nhỡ ba tôi chỉ tiện thể ra tay sau khi thấy tin tức chúng ta tung lên hôm qua thôi thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Khả năng này rất thấp, phóng viên Dương không liên lạc được với Đào Đào từ tối qua rồi mà, cũng có nghĩa ba cậu vừa thấy tin xong là hành động luôn, chứng tỏ ông ấy đã phải vạch sẵn suy nghĩ và mục đích rõ ràng rồi, biến cố tối qua chỉ khiến kế hoạch diễn ra sớm hơn dự định mà thôi."

Nhưng Thích Tự vẫn không cảm thấy ba mình... hung tàn đến mức Phó Diên Thăng nói, nếu muốn ra tay với hai cha con họ Khâu thì còn mở cuộc họp cổ đông kia làm gì, đi báo án luôn có phải đơn giản không? Chứ sao lại chỉ quyết định làm lớn chuyện sau khi gặp bác Khâu.

Tuy PineappleVid đã làm nhiều giọng của Đào Đào khi nhắc đến X tổng, nhưng chỉ cần đi đầu tra thêm chút nữa thì tất cả sẽ biết X tổng chính là Tiểu Khâu tổng, đến nước này, Khâu Như Tùng không những khó thoát khỏi vòng lao lý, mà sẽ còn bị toàn dân mạng phỉ nhổ.

Phó Diên Thăng cười cười: "Chúng ta có ng ồi đây đoán mò cũng vô ích thôi, ông ấy là ba cậu mà, bao giờ xong việc rồi cậu hỏi là được chứ gì?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu đọc những tài liệu mà tôi đưa chưa?"

Thích Tự ồm ờ một tiếng rồi nói: "Có giờ qua một lần..."

"Ồ?" Phó Diên Thăng có vẻ hăng hái, "Vậy tôi hỏi nhé, cậu ấn tượng với công ti nào? Thuộc mô hình lợi nhuận gì? Cậu cảm thấy nội dung kinh

doanh của nó có phù hợp với bộ phận phát triển khoa học kỹ thuật mà Tư Nguyên đang hướng đến hay không?"

Thích Tụ cứng họng, cái gì vậy trời, hần mới đọc qua có một lần mà đã bị hỏi khó thế!?

Phó Diên Thăng nhìn hần đầy ôn nhu, lại thản nhiên nói với giọng điệu như đang bình luận về thời tiết: "Thứ trên cổ cậu ngoài đẹp ra thì còn có tác dụng gì nữa không vậy, hỏi đến cái gì cũng ngờ là thế nào..."

Thích Tụ mất đến ba giây mới nhận ra Phó Diên Thăng đang chê mình ngốc, cả giận bỏ tập tài liệu kia qua một bên: "Anh nói thế có ý gì?"

Đúng là hần đã đọc qua một lần, nhưng này giờ tâm trí chỉ dồn hết cho MeiWei, làm sao mà hiểu sâu như vậy được?

Phó Diên Thăng cười nói: "Đã bảo là tôi sẽ kiểm tra rồi mà? Sau còn như thế nữa là tôi phạt đấy..."

"...Phạt?" Thích Tụ thiếu đi đầu tưởng mình nghe lộn.

Phó Diên Thăng: "Dù gì tôi cũng hào hùng hứa với ba cậu là sẽ bồi dưỡng cậu thành tài rồi, phải đưa vào khuôn khổ để mà rèn luyện chứ cứ để cậu tự do không chịu phối hợp thế này, lỗ kết quả giảng dạy không tốt thì sao?"

Thích Tụ quả nhiên bị chọc tức đến bật cười: "Anh định phạt thế nào?"

Phó Diên Thăng đi thẳng đến trước mặt Thích Tụ, thấp giọng nói ra hai chữ.

Thích Tụ nhìn hần chằm chằm: "Anh nói cái gì cơ? Nói lại lần nữa coi?"

"Còn muốn nghe lại cơ à?" Phó Diên Thăng giả bộ kinh ngạc, nhưng không hề nao núng trước uy hiếp, lần này thậm chí còn dán sát tai Thích

Tự, triển khai hai chữ vừa rồi thành một câu hoàn chỉnh với giọng điệu trầm thấp mà ái muội.

Thích Tự nghe Phó Diên Thăng phả vào tai mình nói "làm" "khóc" "nữa đi" gì gì đó mà hoảng hốt, máu nóng cứ thế xông thẳng lên đầu, vung nắm đấm nhắm thẳng ngực Phó Diên Thăng.

"Ấy..." Phó Diên Thăng nhanh nhẹn bắt trọn nắm đấm của hắn vào lòng bàn tay, còn nhân thế kéo người về phía mình, cợt nhả nói, "Cậu còn có khuynh hướng bạo lực gia đình nữa à?"

Thích Tự đỏ rục hai tai, vừa giãy dụa vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng hắn: "Cái đồ biến thái này!"

Phó Diên Thăng trầm giọng bật cười ôm người vào lòng.

Thích Tự phát hiện ra rõ ràng người này chẳng dùng sức mấy, mà lần nào bị đối phương ôm vào, hắn cũng như bị rút cạn sức lực, không nhấc nổi cả cánh tay mình.

Đương nhiên vừa rồi Thích Tự không có dùng đến toàn lực như lần đánh Đường Vĩ Diệp, bởi thay vì phần nộ, nghe người mình thích nói những câu ấy chỉ khiến Thích Tự càng thêm rung động.

"Được rồi, đùa cậu tí thôi." Phó Diên Thăng cạy mở nắm đấm của hắn, đan tay hai người vào với nhau, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: "Sao lại trong sáng như vậy hả, mới nói thôi mà đã xấu hổ rồi, đến lúc làm thật thì thế nào đây? Chẳng lẽ cậu còn định trốn xuống gầm giường?"

Thích Tự: "..."

Đầu óc hắn bây giờ nhão nhoét như cháo, quả thật không biết phải đối phó với người đàn ông miệng lưỡi vừa dẻo vừa thô tục bậc MAX này thế nào.

Trong lúc hai người mãi chòng ghẹo ve vãn nhau, cửa phòng làm việc lại bị gõ lần nữa, Phó Diên Thăng ra dấu im lặng với Thích Tự rồi buông

hắn ra, đi mở cửa.

Người tới vẫn là quản lí Sở, cầm theo một tập tài liệu đưa cho Phó Diên Thăng, không biết có nghe thấy tiếng cười đùa vừa rồi của hai người hay không, mà ánh mắt lại hướng về phía sofa một chút.

Phó Diên Thăng trao đổi với cô vài câu ngay ngoài cửa, cũng không mời đối phương vào phòng.

Thích Tự quay lưng về phía họ, bấy giờ mới nhận ra vừa rồi Phó Diên Thăng chỉ đang trêu mình.

Dù sao hắn là đàn ông con trai, cũng không nhận thức việc mình gay từ nhỏ, nghe Phó Diên Thăng nói vậy lại cảm thấy bị vũ nhục, nhịp tim tăng nhanh bất thường, cứ cảm thấy như đối phương đang thật sự gì gì đó mình trong tư tưởng.

Phó Diên Thăng trao đổi với cấp dưới xong quay lại, thản nhiên nói với hắn: "Những tài liệu kia đâu? Để tôi giải thích qua cho cậu một lượt."

"Thế không phạt à?" Thích Tự nhú mày.

"Thứ tôi muốn thì cậu đâu có cho." Phó Diên Thăng cười như không cười.

"..." Thôi, Thích Tự cắn răng nghĩ, tốt nhất là khỏi phản pháo trước khi tâm lí sẵn sàng được cho những chuyện này, chứ không kẻ địch chưa sao mà hắn đã tự diệt tám trăm rồi!

"Còn nhớ bảy mô hình lợi nhuận chủ yếu mà tôi nói với cậu hôm qua chứ?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Nhớ..."

Đối với cái người mấy phút trước miệng còn treo đầy ngôn từ không đứng đắn mà đảo mắt đã thành giảng viên uyên bác nhã nhặn này, Thích Tự cũng đến cạn lời.

Phó Diên Thăng tìm cho hắn toàn những công ti mà mình hiểu rõ hoặc đã tiếp xúc trong một năm gần đây. Rất nhiều trong số đó còn chưa đăng kí niêm yết, song cũng đã được công chúng biết đến chút ít sau một vài lượt huy động vốn, cho nên tương đối thích hợp trở thành mục tiêu để Tư Nguyên thu mua.

Thích Tự đọc một mình thì không hiệu quả mấy, nhưng có Phó Diên Thăng giảng giải và tương tác trao đổi thì tương đối vào.

Chỉ tiếc Phó Diên Thăng ở đây là để tăng ca, chứ không phải tập trung cho mình hắn, giảng được nửa tiếng mà đã có tận mấy người tới gõ cửa. Thích Tự thấy Phó Diên Thăng cứ mấy phút lại phải đứng dậy giải quyết công việc mà không khỏi áy náy.

"Anh phải làm thêm tới bao giờ?" Hắn hỏi.

"Còn một dự án chờ báo cáo, lát họp với bọn họ nữa là xong." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nhìn đồng hồ đã gần 10h, Phó Diên Thăng còn phải họp thì chắc 11h cũng chưa về được, hắn ở đây lại chỉ làm chậm trễ công việc đối phương.

"Có khi tôi về trước nhé." Hắn nói.

"Mệt à?" Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên, "Để tôi đưa cậu về"

"Không cần đâu, anh còn đang bận mà. Chắc Vương Mãnh đang đợi tôi dưới bãi đỗ xe tầng hầm rồi, bao giờ về đến khách sạn tôi sẽ nhắn." Thích Tự cần tập tài liệu bên cạnh, "Tôi cần tài liệu này về được không? Để đọc lại một chút."

"... Vậy cũng được, có vấn đề gì thì cứ nhắn tôi."

Phó Diên Thăng tiễn Thích Tự ra sảnh chờ thang máy xong, về phòng nghĩ nghĩ một chút lại trực tiếp qua tìm Sở Mộng.

Chưa gì đã thấy mấy phân tích viên đang vừa làm việc vừa tán gẫu xôn xao, nhân vật chính được nhắc đến không phải ai khác ngoài hấn và Thích Tụ.

Phó Diên Thăng hắng giọng một cái, mấy cô nàng cũng lập tức im bật..

"Tiến độ thế nào rồi?"

"Báo cáo phân tích LY chưa chắc đã xong được, của Tinh Tư Tech thì được khoảng 80% rồi, có thể hoàn thành trong đêm nay..."

Phó Diên Thăng liếc nhìn đồng hồ rồi nói: "Cô cho mọi người tăng ca đến 12h thôi, bây giờ tôi còn chút việc nên không ở lại được, sáng sớm mai rồi chúng ta họp sau."

Sở Mộ: "Cũng được..."

Phó Diên Thăng về phòng lấy áo vest và điện thoại rồi vội vàng ra khỏi công ti.

*

Ở trong thang máy của Phong Mậu vẫn có sóng, Thích Tụ gọi điện thoại cho Vương Mạnh, xác nhận đối phương đang ở bãi xe tầng hầm thứ ba rồi báo mình đã xuống đến nơi.

Dưới bãi xe tầng hầm lúc nào cũng tối hơn trên mặt đất, Thích Tụ ra đến sảnh chờ thang máy, thấy Vương Mạnh vẫn chưa lái xe tới thì đợi nguyên tại chỗ.

Bốn phía vắng tanh không một bóng người, hiện đã là 10h tối, có ở khu vực như Phong Mậu thì giờ này cũng chả còn mấy người đi làm xuống đây lấy xe.

Điện thoại trên tay khẽ rung lên, Thích Tụ mở ra, là tin nhắn Wechat từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Đề tôi đưa cậu về đi, đợi tôi dưới lầu."

Thích Tự bật cười, nhập chữ vào khung chat: "Không cần đâu, tôi..."

Vừa gõ tới đây, khước mắt Thích Tự bỗng quét thấy hai người đàn ông mặc đồ đen đeo khẩu trang đen cách hắn chừng 20-30m.

Nhận thấy trang phục của hai người này có chút kì quái, Thích Tự chợt nhớ tới lời dặn của ba trên điện thoại, cảm nhận mùi nguy hiểm rõ rệt.

Đèn xe lóe lên cách đó không xa, cũng không biết có phải Vương Mãnh đang tới không hay là xe khác.

Thích Tự theo dõi động tĩnh mấy người áo đen nơi khước mắt, vội vàng xóa đi mấy chữ vừa nhập rồi gõ lại: "Đừng xuống, nguy hiểm."

Hắn thoáng liếc qua số hiển thị trên thang máy, có tổng cộng ba cái — một ở tầng hai mấy, một ở tầng ba mấy, một vừa đưa mình xuống đây đang đi lên, hắn là sẽ dừng lại ở tầng một trước, rồi cũng phải mất một hồi...

Thích Tự nhìn ra ngoài lần nữa, bắt gặp một chiếc xe van bảy chỗ lạ mắt đang phóng rất nhanh về hướng này, chỉ trong chớp mắt, mấy người áo đen lảng vảng nãy giờ kia cũng lao đến sảnh chờ thang máy.

Dự cảm thành sự thật, Thích Tự thầm chửi thề một tiếng, cũng biết đã không còn đường lui, bèn tranh thủ chạy ra ngoài trước khi chiếc xe kia chặn lại lối ra!

Tầng hầm không bóng người nhưng vẫn còn kha khá xe, Thích Tự đành chạy xuyên giữa các xe để đến phòng trường hợp chiếc van kia định tông vào mình.

... Vương Mãnh đang đâu rồi!?

Thích Tự vừa chạy vừa liếc nhìn bốn phía, trông thấy ánh đèn xe ở hướng khác thì hô to một tiếng gọi Vương Mãnh rồi chạy vọt qua.

Mấy người sau lưng vẫn truy đuổi ráo riết, như thể đang trong một cuộc đua tốc độ sinh tử.

Nhưng nói sao thì Thích Tự cũng chỉ là một giám đốc trẻ tuổi ng ẩ văn phòng, phản ứng có nhanh đến đâu thì trên người vẫn đang mặc sơ mi giày da, vốn dĩ không thể so được với mấy kẻ truy đuổi chuyên nghiệp nhanh nhẹn kia.

Tiếng bước chân theo sát ngay một g ần, chưa đến 10 giây sau, Thích Tự đã thấy trời đất quay cu ồng, cả người đổ nhào xuống đất.

Điện thoại bị hất văng ra, mấy người kia trực tiếp lao đến vịn tay hấn ra phía sau.

"Bảo vệ!! Bảo vệ!!" Thích Tự không cam lòng hét lên.

Thấy hấn la lối, những người kia lại đập mạnh lên gáy hấn một cú. Thích Tự đau điếng người rên lên, t ần mắt cũng dần biến đen.

... Điên r ồ, đúng là điên r ồ!

Thích Tự không ngờ bọn hấn lại dám giở trò bắt cóc ở một tòa nhà thương vụ có tiếng ngay giữa trung tâm thế này!

Có vẻ Vương Mạnh nghe thấy tiếng hấn, vội phóng tới luôn nhưng cũng không kịp, chiếc van đen đã dừng lại cạnh Thích Tự trước, mấy tên đô con hung hăng định tống hấn lên xe.

Trong cơn choáng váng, Thích Tự chỉ mơ h ồ nghe thấy đằng xa vọng lại một giọng nói quen thuộc...

"... Buông cậu ấy ra!"

Là Phó Diên Thăng!

T ần nhìn của Thích Tự một l ần nữa quay lại.

Âm giọng người kia ngày một gần, có phần gấp gáp nhưng vẫn không mất đi sự mạch lạc rõ ràng thường ngày, tiếng nói như sấm rền vọng khắp bãi đỗ xe: "Mấy người được Khâu Minh Dương hay Khâu Như Tùng thuê tới? Mà dù có là ai đi chăng nữa, các người nghĩ bắt cậu ấy xong mà vẫn thoát được khỏi đây à? Tôi báo bảo vệ tòa nhà rồi, không quá 10 giây nữa toàn bộ tầng hầm sẽ bị phong tỏa, thêm 15 phút để cảnh sát ập tới—Tỉnh táo lại đi, pháp luật nước mình quy định tội bắt cóc không chung thân thì cũng 10 năm tù trở lên đấy, giờ buông ra thì cùng lắm là gán mác cố ý gây thương tích, chứ với thân phận của cậu ấy, các người mà bị bắt rồi chỉ có nước một công thôi, bán mạng vì chút tiền như thế có đáng không?"

Những người kia quả nhiên hơi khựng lại, một giây sau, còi báo động của bãi xe tầng hầm cũng rú lên y như lời cảnh báo của Phó Diên Thăng.

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Anh định phạt tôi thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Làm cậu."

Thích Tự *nheo mắt đe dọa*: "Anh thử nói lại lần nữa coi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi nói tôi muốn làm cậu, làm đến mức cậu phải khóc nức trên giường cầu xin 'Thầy ơi nữa đi mà'."

Thích Tự *lập tức nổi xung*: "Cái đồ biến thái chết tiệt nhà anh!"

Hai—

Thầy Phó dùng võ mềm dọa cho bọn bắt cóc sợ ngây người...

Thích Tự: An tâm ngủ đi được rồi.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 74: Âm Mưu Ẩn Sâu

Thích Tự bị mấy tên bắt cóc ấn xuống đất, sau ót tê tái vì đau.

Hắn không nhìn thấy Phó Diên Thăng, nhưng có thể nghe thấy người kia đã ở rất gần, vẫn đang thương lượng với bọn người kia.

Ngữ điệu đối phương đã hoà hoãn không ít, từ cảnh cáo chuyển thành ân cần khuyên nhủ, chủ yếu là để tranh thủ câu giờ trong thời gian chờ trợ giúp.

Vương Mãnh tới nơi, bảo vệ của toà nhà cũng có mặt.

Hai bên giằng co mất một lúc, không biết là lời uy hiếp khuyên bảo của Phó Diên Thăng có tác dụng hay bọn người kia tự biết chuyện không thể nào thành, mà rốt cục Thích Tự cũng thấy sức ép đang trói mình dần nói lỏng.

Sau một hồi hỗn loạn, mấy kẻ cạnh hắn nhanh chóng bị lôi đi, Phó Diên Thăng dìu hắn dậy từ dưới mặt đất, lo lắng hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

Thích Tự lắc lắc đầu cho tỉnh, nhưng lại thành tự làm mình choáng với hành động này, cả người không khỏi hơi lảo đảo.

Phó Diên Thăng lập tức đỡ lấy, để hắn dựa vào người mình.

"Sao anh vẫn xuống?" Thích Tự hỏi.

"Tôi không xuống mà được à?" Phó Diên Thăng trầm giọng hỏi lại.

Thích Tự vốn không mong Phó Diên Thăng sẽ xuống vì sợ liên lụy đến đối phương, rốt cục Phó Diên Thăng vẫn xuống, Thích Tự lại cảm thấy

thật may, cũng thật an tâm.

Nếu lúc ấy Phó Diên Thăng không nhắn tin cho hắn, không nhanh trí báo luôn cho bảo vệ tòa nhà phong tỏa bãi xe tầng hầm, có khi hắn đã bị bắt đi thật rồi...

Thích Tự trông thấy hai vệ sĩ đang lúng túng đứng một bên, cả Vương Mãnh lực lưỡng chất phác cũng bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh, tự kiểm điểm đến co rúm người lại.

Cảnh sát và cứu thương lần lượt tới nơi, toàn bộ bọn người kia bị bắt lại.

Sau đầu của Thích Tự không chảy máu, trên người cũng chỉ xước xát một chút, nhưng Phó Diên Thăng vẫn ngồi cùng xe cứu thương đến bệnh viện cho hắn làm kiểm tra.

Trong lúc đó, Phó Diên Thăng tranh thủ gọi cho thư kí Hà để đối phương báo lại với Thích Nguyên Thành về vụ việc. Lần này thì Thích Nguyên Thành lập tức điện lại luôn, giọng điệu hiếm khi nào căng thẳng đến vậy.

Tuy chỉ là một trận báo động giả, Phó Diên Thăng vẫn tỉ mỉ tường thuật lại cho Thích Nguyên Thành tỉ mỉ căn hậu quả của sự kiện.

Xe cứu thương đưa bọn họ đến bệnh viện công, bác sĩ nói Thích Tự chỉ bị thương nhẹ nên không cần nằm viện, vấn đề là sau đây có thể sẽ sinh ra tụ máu do cú đánh kia, mấy ngày tới phải nằm nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng mới được.

Thích Nguyên Thành nghe vậy cũng không yên tâm, lại bảo Phó Diên Thăng đưa Thích Tự đến bệnh viện tư nhân — cũng chính là chỗ Thích Tự đã đưa Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp tới sau khi đã thương hai người họ. Sau khi làm kiểm tra toàn thân, rốt cục Thích Tự còn bị ép ở lại bệnh viện để truyền thuốc chống sưng và dịch dinh dưỡng.

Hắn vốn định dành mấy ngày tới để bàn giao công việc, nhưng giờ thì cũng phải đến công ti luôn.

Có thể do vừa gặp phải một pha bão táp, lại mệt mỏi cả đêm, Thích Tụ nằm trên giường bệnh trầy dịch một lát đã thấy lơ mơ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, hắn nhớ rõ Phó Diên Thăng vẫn ngồi ở bên cạnh, đan tay với hắn, chuỗi hạt xanh ngọc trên cổ tay đối phương ánh lên, như một tấm bùa hộ mệnh đầy quyền năng.

Thích Tụ rất muốn kể cho Phó Diên Thăng về chuyện mình đã từng bị bắt cóc một lần, nói với hắn chú người tốt cứu mình trước kia cũng đeo một chuỗi vòng hạt giống vậy, nhưng không biết là do kinh hoàng hay mệt mỏi quá độ, mà vừa đặt lưng chưa được mấy phút liền thiếp đi.

Chừng 4h sáng ngày kế, Thích Tụ trở mình dậy sau đầu, đau đến tỉnh cả ngủ, mở mắt ra không ngờ vẫn thấy Phó Diên Thăng ở đây.

Người kia vẫn mặc nguyên sơ mi quần tây, nằm nghiêng trên tấm giường dành cho người nhà cạnh giường bệnh.

Đầu giường có một bóng đèn ngủ màu quýt nho nhỏ, chiếu ra sườn mặt người kia, để Thích Tụ thấy được hắn đang hơi nhíu mày, trên người chỉ đắp một lớp chăn mỏng, dường như ngủ không sâu mấy.

"Phó Diên Thăng..." Thích Tụ thấp giọng gọi tên hắn.

Đối phương quả nhiên liền mở mắt, trở dậy đi tới, vặn đèn sáng lên một chút: "Thấy khó chịu ở đâu à?"

"Không." Thích Tụ nhìn hắn, khó hiểu nói, "Anh không về nhà à?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng vẫn đầy lo âu: "Tối qua bị cậu cầm tay chặt như thế, tôi đi thế nào được?"

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng ngồi xuống cạnh hắn, hỏi: "Sau đầu còn đau không?"

Thích Tụ: "Nằm thẳng thì hơi hơi."

Phó Diên Thăng vượt qua trán hắn, cười nhẹ một tiếng: "Thế thì nằm nghiêng thôi, ngủ thêm chút đi... vốn đã không nhanh nhẹn rồi, đừng có để bị đánh một cái mà lại ngốc thêm đấy."

Thích Tụ vốn đang cảm động vì thấy Phó Diên Thăng ở với mình cả đêm không rời, mà nghe xong một câu này của đối phương thì lập tức bị chọc cho điên người — sao cái người này có thể khiến hắn giây trước vừa yêu giây sau đã hận như vậy kia chứ?

Hiện tại còn quá sớm, Thích Tụ cũng lười so đo, mất kiên nhẫn phát phát tay đuổi Phó Diên Thăng ra chỗ khác rồi cuộn mình vào chăn ngủ thiếp đi một lần nữa.

Lần này thì ngủ đến thẳng 7h30, giờ bình thường hắn đã phải đi làm rồi. Thích Tụ vừa mở mắt đã thấy giường người nhà trống không, vô thức ngẩng bật dậy.

Phòng bệnh VIP có buồng vệ sinh riêng, Thích Tụ nghe thấy tiếng nước rất nhỏ vọng ra từ trong đó, chỉ chốc lát sau Phó Diên Thăng đã đi ra.

Hắn là Phó Diên Thăng vừa rửa mặt xong, trên tay còn đang cầm kính mắt.

Thích Tụ hơi sửng sốt một chút, không ngờ đối phương bỏ kính ra lại ôn nhu ấm áp như thế...

Nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh chóng đặt kính lên sống mũi, ánh mắt nhắm thẳng đến Thích Tụ, quay trở lại khí chất tao nhã điềm tĩnh như bình thường.

"Dậy rồi à?" Hắn bước tới hỏi, "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Thích Tụ xác nhận một tiếng rồi nói: "Lát nữa anh vẫn phải đi làm chứ hả?"

"Ăn sáng với cậu xong mới đi." Phó Diên Thăng nhìn hấn nói, "Tự xuống giường được chứ? Có cần tôi dìu đi tiểu không?"

Thích Tự: "...Không cần!"

Má, hấn chỉ bị người ta cho một đấm vào gáy, chứ có phải tàn phế đâu!

Phó Diên Thăng cười cười, rốt cục vẫn ra đỡ lúc hấn xuống giường.

Bữa sáng là điểm tâm dinh dưỡng do bệnh viện đặc biệt chuẩn bị. Trong lúc ăn Phó Diên Thăng có nói: "Chắc hôm nay ba cậu sẽ đến gặp cậu đấy."

Thích Tự hơi sửng sốt: "Tối qua ông ấy nói sao?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu giận không phải vừa đâu, chắc nể lắm mới chưa giận cá chém thớt với tôi đấy."

Thích Tự: "..."

Thích Tự lại hỏi thêm đối phương về diễn biến sau sự kiện hôm qua, đến 8h30, Phó Diên Thăng rời đi.

Thích Tự mở điện thoại lên xem tin trong phòng bệnh một hồi, không bao lâu sau thì Thích Nguyên Thành đến bệnh viện.

Ông bảo tất cả tạm lui nhường không gian lại cho mình và Thích Tự, dường như là để nói riêng với hấn đi đâu gì đó.

"Ba..." Thích Tự ngồi trên giường bệnh, nhìn sắc mặt mệt mỏi đầy lo âu của ba mà không khỏi áy náy. Căn bản là hôm qua ông vừa dặn phải chú ý an toàn xong thì câu trước câu sau hấn đã xảy ra chuyện.

Thích Nguyên Thành không trách mắng hấn, mà hướng lửa giận lên hai vệ sĩ kia: "Ngày nào bọn họ cũng kè kè đi theo mà vẫn để con xảy ra chuyện được à? Đúng là không được cái tích sự gì!"

"Không thể trách bọn họ được." Thích Tự thấp giọng nói, "Chính con cũng chẳng ngờ bọn người kia lại dám mai phục ở một nơi như Phong Mậu

mà."

Chưa kể tối qua còn tại hẩn gọi cho Vương Mãnh quá muộn, nếu gọi từ lúc ở trong phòng Phó Diên Thăng thì có khi Vương Mãnh đã lái xe đến trước sảnh thang máy chờ sẵn, hai vệ sĩ kia cũng sẽ phát hiện ra mấy kẻ áo đen kia sớm hơn rồi.

"Lần này cũng may mà có Thầy Phó, vốn dĩ thầy ấy còn phải tăng ca mà đột nhiên thế nào lại quyết định xuống tiền, nhận được tin nhắn của con xong là phản ứng kịp thời luôn." Thích Tự lại tranh thủ ca ngợi Phó Diên Thăng với Thích Nguyên Thành một phen.

Thích Nguyên Thành rốt cục cũng dịu mặt đi, hỏi thêm Thích Tự vài câu về tình hình sức khỏe của hẩn, xác định là không có gì đáng ngại mới bình tĩnh nói về chính sự: "Tin về Lưu Kỳ tối ngày hôm trước, là chiêu Tiểu Phó chỉ cho con đúng không?"

Thích Tự cũng không giấu diếm, thuật lại hết cho Thích Nguyên Thành nội dung kế hoạch mà mình và Phó Diên Thăng đã thảo luận với phóng viên Dương.

"Đủ lông đủ cánh rồi, biết tự tìm người, lại còn giấu ba kiếm chuyện nữa ha." Thích Nguyên Thành bất đắc dĩ nở nụ cười, "Hôm mình ăn tối sau buổi họp cổ đông con cũng chẳng nói nói gì, thấy tin nổ ra mà ba phát hoảng."

Thích Tự thấp giọng hỏi: "Ba không giận chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Con mình thì giận với ai? Huống hồ có phải ba không hiểu cái tính này của con đâu, nhưng ba cho là con sẽ đề nghị qua với ba, không ngờ con lại tự hành động trước rồi."

Thích Tự tò mò hỏi: "Vậy rốt cục ba nghĩ thế nào về chuyện này? Chẳng phải bữa họp cổ đông có tổ chức bỏ phiếu để lấy ý kiến à? Kết quả lúc ấy là 6:3, ba cũng đồng ý với bọn họ là sẽ nói chuyện với bác Khâu rồi mà, giờ lại đổi ý sao?"

Thích Nguyên Thành thở dài, lắc đầu nói: "Việc này không đơn giản như con nghĩ, khả năng cao là không chỉ có mình nhà Khâu Minh Dương nhúng tay, cho nên buổi họp cổ đông hôm ấy chính là để thăm dò."

Thích Tự sững sờ: "Là sao ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Con chỉ đi đầu tra ra Khâu Như Tùng, nhưng cứ thử nghĩ kỹ mà xem, ở một công ty đã niêm yết lớn như MeiWei, Khâu Minh Dương chỉ chiếm có 8% cổ phần, vậy mà các cổ đông khác đầu mù mờ để cho con trai ông ta vận hành nguyên một cái hãng nhái suốt ba năm thế à? Ba nghi nhà họ Khâu còn nằm trong cả một khối lợi ích, cho nên mới triệu tập các đối tượng tình nghi trong hội đồng lại một chỗ..."

Thích Tự: "Thế có nghĩa buổi họp cổ đông đó chỉ là một cái bẫy của ba?"

Thích Nguyên Thành: "Không sai."

Thích Tự kinh hãi, Phó Diên Thăng đã đoán đúng rồi!

Hắn lại hỏi: "Cho nên ngay từ đầu ba đã không định nương tình với bác Khâu rồi phải không?"

Thích Nguyên Thành đứng dậy, quay lưng lại nói: "Vấn đề không phải nương tình hay không, con cũng biết cơ cấu cổ quyền ở MeiWei hiện tại như thế nào mà? Ban đầu gây dựng MeiWei, ba nắm 70% cổ phần, 30% còn lại giao cho những người đã theo ba cùn cùn chăm chỉ như Khâu Minh Dương và Phương Chấn Quốc. Mười năm trước, MeiWei được Tư Thị rót vốn, thành lập ra tập đoàn Tư Nguyên. Ba nghĩ cho lợi ích của các nhân viên lâu năm nên cũng không lấy lại cổ phần của bọn họ. Về sau MeiWei đăng ký niêm yết ở trong nước, vài cổ đông bán đi một phần cổ quyền của mình. Tính đến hiện tại, tập đoàn Tư Nguyên chỉ nắm 61% cổ quyền ở MeiWei, ngoại trừ các cổ đông nhỏ lẻ thì nhóm người Khâu Minh Dương, Phương Chấn Quốc, v.v. đã chiếm tổng cộng 23%, trong khi quyền không chế của ba đối với MeiWei thông qua Tư Nguyên còn chưa nổi 30%. Bọn họ mà liên thủ với các cổ đông nhỏ ở Tư Nguyên là vượt mức cổ quyền của ba, chưa kể nếu thu gom thêm cả các cổ phiếu lẻ, một khi nắm giữ hơn

51% thì còn có thể huỷ niêm yết MeiWei, chiếm nó làm của riêng... Đến lúc đó, MeiWei sẽ không còn là MeiWei của tập đoàn Tư Nguyên, cũng không phải MeiWei của nhà họ Thích chúng ta nữa."

Thích Tụ chưa thể tiêu hoá ngay những con số kia, nhưng cũng hiểu được đại khái ý tứ của ba.

Thích Nguyên Thành lại nói: "Việc Khâu Như Tùng nói "chẳng mấy chốc nữa AiWei sẽ thay thế MeiWei" cũng không hề viển vông đâu. Nếu lúc đó con không thuyết phục ba đi điều tra chuyện này, mặc cho AiWei phát triển ngày một lớn mạnh, đến khi đủ tiềm lực tài chính rồi, bọn hắn hoàn toàn có thể quay lại đục rỗng MeiWei, chờ nó rớt đài trên thị trường chứng khoán để thu mua ngược lại và mượn danh đưa AiWei ra thị trường."

Thích Tụ nghe vậy mà kinh hãi, không ngờ đến âm mưu ẩn sâu bậc này!

"Ba cho con về MeiWei Hải Thành thực tập hè này chủ yếu là để phân tán sự chú ý, khiến bọn hắn mất cảnh giác nghĩ đây là động thái duy nhất của tập đoàn thì mới có cơ hội dàn binh bố trận. Cũng bởi vậy mà đành giấu cả con, dù sao con vẫn trẻ người non dạ, khó tránh khỏi việc bị lợi dụng trong những tình huống phức tạp thế này. Nếu ba nói rõ với con ngay từ đầu, ai biết bọn chúng có cài gián điệp ở cạnh con để đục khoét thông tin hay không?" Thích Nguyên Thành xoay người lại, một lần nữa nhìn về phía Thích Tụ, nặng lòng thở dài, "Không bỏ con thì không bắt được sói, để con lọt vào tầm ngắm của bọn chúng ba cũng chẳng yên tâm phút nào, thật may mà hôm qua không xảy ra chuyện lớn..."

(*không bỏ con không bắt được sói: nghĩa tương tự với "không vào hang cọp sao bắt được cọp", nhưng trường hợp của ba Thích còn có thể hiểu theo nghĩa đen nữa nên mình dịch thô nhé)

Thích Tụ giật mình, trách ba lại cứ khẳng khẳng thuê vệ sĩ cho hắn bằng được. Phải đưa quyết định như vậy, có lẽ người chịu áp lực nhiều nhất chính là Thích Nguyên Thành chứ không phải ai khác!

*****

<Epilogue>

Thích Tự mơ mơ màng màng: "Thầy Phó..."

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tự nắm chặt tay Phó Diên Thăng: "Không cho đi..."

Phó Diên Thăng: "Không đi không đi." (Nội tâm cảm thán bã xã sao mà
manh, đồng thời thở dài: "Bị đánh cho lộ hết cả ngốc xít rồi.")

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 75: Không Sao Là May

Thích Tự không khỏi xúc động, lòng đầy khâm phục và lo lắng dành cho ba: "Ba, sắp tới con có giúp được gì nữa không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Con đã là làm quá đủ quá tốt rồi, cứ nghỉ lại đây vài ngày, rồi đặt vé về Cali đi. Sắp ra tay với MeiWei rồi, ba không yên tâm để con ở lại đây, nhớ đâu lại xảy ra chuyện gì."

Thích Tự hiểu rõ, không gây thêm phiền phức cho ba cũng chính là sự trợ giúp lớn nhất lúc này.

Cụ thể hành động thế nào, Thích Nguyên Thành đã không chủ động nói ra thì hẳn cũng sẽ biết đi đâu tránh hỏi.

Song, Thích Tự lại nhớ tới nhiệm vụ được ba đã giao: "Con về bên kia thì công việc ở bộ phận khoa học kỹ thuật của Tư Nguyên phải xử lý thế nào?"

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ: "Trước khi quay lại Cali, con nhờ Tiểu Phó tìm cho mình một đội ngũ chừng 3-5 người chuyên phụ trách công việc ở Hải Thành đi, lúc tuyển người thì chính con cũng phải nhìn cho kỹ vào. Bọn họ sẽ giúp con xử lý công việc trong thời gian ngắn con ở nước ngoài."

Nhắc đến Phó Diên Thắng, Thích Nguyên Thành lại không nhịn được mà nói: "Trong hai tháng con về đi đầu tra MeiWei, Phó Diên Thắng hết chạy đông chạy tây lại bày mưu tính kế rồi dẫn dắt con hành động rất khá, ba phải công nhận là người này đáng tin nhiệm thật."

Thích Tự nghe ba khen người kia thì còn vui cả mình chính mình được khen, đang định nói tốt cho Phó Diên Thắng thêm một chút thì đã thấy Thích Nguyên Thành chuyển chủ đề, tỉ mỉ dặn dò: "Đúng là "dùng người

thì không nghi, đã nghi thì đừng dùng", nhưng dù sao nó cũng chỉ mới theo con, lại lớn tuổi và sâu sắc hơn con, cho nên đừng có cái gì cũng khai tuốt ra, phải học cả cách che giấu nữa. Nếu để bị nhìn thấu, sau này sẽ không còn là con không chế nó đâu, mà thành nó dắt mũi con đấy."

Thích Tụ: "Vâng, con biết rồi..."

Sau đó lại tự nhủ trong lòng, dù sao hẳn vẫn còn che giấu tình cảm đối với Phó Diên Thăng, chắc cũng chưa tính là triệt để giao mình ra đâu nhỉ?... Có đi đâu nhớ tới phần hợp đồng giấu ba kí với đối phương, Thích Tụ lại không khỏi chột dạ nhẹ.

"À, thế bao giờ Thầy Phó qua Cali với con, con có phải thuê riêng cho thầy ấy một chỗ ở khác không?" Thích Tụ vừa nói vừa lặng lẽ thăm dò thái độ của ba.

"Tụ con quyết đi." Thích Nguyên Thành có vẻ không để tâm đến việc con con này.

Thấy ba không nghi ngờ gì, Thích Tụ mới nhẹ nhõm thở phào, lại hỏi: "Vậy sắp tới ba định ở lại trong nước à?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Ngày kia ba phải quay lại New York một chuyến rồi, nhưng đúng là tới đây sẽ phải đi đi về về nhiều."

Hai cha con đang trò chuyện thì thư kí Hà đến gõ cửa, "Chủ tịch..." Đối phương chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, đại khái nhắc Thích Nguyên Thành là đã đến giờ.

Thích Tụ không ngạc nhiên gì, vội nói: "Ba có việc thì cứ đi trước đi."

Thích Nguyên Thành miễn cưỡng đứng dậy, nhẹ vỗ vỗ bả vai con trai, dặn hẳn giữ gìn sức khỏe vài câu rồi vội vàng rời đi.

Buổi trưa, Thích Tụ lại dùng bữa ngay trong phòng bệnh, ăn xong còn nhờ y tá pha cho mình một ấm trà chiêu, ngồi bên chiếc bàn nhỏ nằm

ngoài ban công liền phòng, vừa uống trà vừa lướt điện thoại để nắm vững hướng phát triển của tin tức tối qua.

Mấy chủ đề liên quan đến MeiWei vẫn đang rất hot trên Weibo, với vô vàn những cuộc thảo luận của netizen về "hàng replica" và "giao dịch tình ái sao mạng", thậm chí còn thu hút cả các tài khoản lớn và luật sư có tiếng lên bài phân tích đủ thứ từ mặt lợi mặt hại đằng sau những sự kiện này cho đến tính hợp pháp của hàng replica, v.v.

Học hỏi từ những cuộc thảo luận với phóng viên Dương trước đó, hiện tại Thích Tụ đã có thể nhìn ra sự lèo lái vô cùng chuyên nghiệp của tổ PR đằng sau hướng đi này của dư luận—khiến thái độ của công chúng dần chuyển thành "trừng trị cái ác, đề cao cái tốt" để MeiWei có thể khôi phục lại bình thường, chứ không còn là công kích vào bản thân nhãn hiệu công ti nữa.

Khoảng 11h, trang chủ của Tư Nguyên cũng thông báo tập đoàn đã thành lập tổ điều tra nội bộ, chuẩn bị tiến hành khảo sát thực trạng kinh doanh của MeiWei.

Đủ loại dấu hiệu đầu cho thấy, cuộc chiến không khói lửa này đã chính thức khai hỏa!

"Cộc cộc..." Cửa phòng truyền đến một tiếng vang nhỏ, Thích Tụ quay ra, trông thấy một người cằn theo rổ hoa quả được gói ghém rất tinh xảo.

"Anh Hứa Kính?" Thích Tụ định đứng dậy ra đón.

"Ngồi đi, không cần khách khí." Hứa Kính phẩy phẩy tay với hắn, đặt rổ hoa quả lên mặt tủ gần lối vào rồi bước tới, cau mày nói, "Xảy ra chuyện như thế mà sao không báo với anh một tiếng? Thư kí Hà mà không nói thì anh cũng chẳng biết cậu nhập viện."

"...Thư kí Hà nói gì với anh?" Thích Tụ hỏi.

"Anh ấy nói tối qua cậu bị thương nhẹ ở Phong Mậu, đang điều dưỡng tại đây." Hứa Kính lại gần dò xét, "Bị thương ở đâu?"

"Sau gáy, bị đập vào đầu một cái..." Thích Tự tỏ vẻ bình tĩnh nói, "Cũng không phải việc gì lớn, sợ anh lại lo nên mới không kể."

Chuyện suýt nữa bị bắt cóc, lại còn ăn đánh như thế vốn chẳng vẻ vang gì, Thích Tự kể ra cũng thấy hơi mất mặt.

"Sao tối qua cậu lại ở Phong Mậu?" Hứa Kính hỏi.

"Em đến gặp Thầy Phó. Thầy ấy vẫn chưa nghỉ việc ở Chứng khoán Minh Thái, tối qua còn tăng ca nên em lên văn phòng ngủ cùng, tranh thủ hỏi về lĩnh vực khoa học công nghệ luôn..." Thích Tự mơ hồ cảm nhận được Hứa Kính vẫn có thành kiến với Phó Diên Thăng, bèn nói tốt về người kia trong vô thức để Hứa Kính hiểu hơn.

"Cậu ta chỉ làm thư kí thôi à?" Hứa Kính thăm dò, "Lần trước thấy bảo còn ra nước ngoài dạy phụ đạo cho cậu nữa mà?"

"Vâng." Thích Tự hiếm khi có cơ hội giới thiệu chức vị danh chính ngôn thuận của Phó Diên Thăng, lại giải thích thêm vài câu, "Nhưng ba em muốn thầy ấy chỉ bảo trong việc kinh doanh là chính, thời gian ở bên Cali chắc cũng không nhiều lắm."

Hứa Kính nhú mày trềnh ngâm: "Bác trai cũng thiệt tình, kì sau cậu mới lên năm ba mà đã bắt tiếp xúc với công việc của tập đoàn rồi."

Thích Tự nói đùa để làm dịu bầu không khí: "Anh Kính không phải tệ nạnh đâu, em với Thầy Phó chỉ kí hợp đồng hai năm thôi, chắc gì sau đó thầy ấy đã ở lại giúp em tiếp."

Hứa Kính lấy lại tinh thần, bật cười: "Anh thấy cậu ta đang dùng lát mền buộc chặt để kích thích ham muốn của cậu thì có..."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính thở dài: "Thôi, biết cậu phải ứng người này lắm thì mới tuyển về, anh không quản đâu mà lo, cứ thoải mái đi." Hấn ngừng một chút

rồi lại hỏi, "Vụ MeiWei thì thế nào rồi? Đạo này anh thấy nhiều tin lắm, là động thái của ba cậu à?"

Thích Tự ôm ờ nói: "Chắc vậy."

Mặc dù Hứa Kính là người của tập đoàn Tư Nguyên, nhưng thật ra không liên quan mật thiết đến MeiWei cho lắm. Sau cuộc trao đổi hồi này với ba, Thích Tự lại càng ý thức được tầm quan trọng của thông tin bí mật, cho nên không dám tùy ý để lộ ra.

Hai người trò chuyện trong phòng bệnh hơn một tiếng thì Phó Diên Thăng cũng tới.

Thích Tự ngạc nhiên vì hiện tại còn chưa đến 5h, bèn hỏi: "Sao đã đến rồi? Anh nghỉ sớm à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, gật đầu chào Hứa Kính xong nhìn sang Thích Tự: "Sợ cậu ở bệnh viện một mình lại chán, tranh thủ xong việc sớm rồi qua luôn."

Trùng hợp là Phó Diên Thăng cũng mang theo một giỏ hoa quả. Nhìn đối phương đặt giỏ của mình xuống cạnh giỏ của Hứa Kính, không hiểu sao Thích Tự lại thấy khóe miệng giật giật, cảm giác rất kì quặc.

Phó Diên Thăng đặt giỏ quả xuống xong hơi lưỡng lự hỏi: "Hai người cứ nói chuyện tiếp đi nhé?"

"Không cần đâu." Hứa Kính đứng dậy, nói với vẻ tự nhiên, "Bọn tôi nói cũng nhiều rồi, này tranh thủ đến đây trong giờ làm, lát vẫn còn chút việc phải về công ti."

Thích Tự chủ động tiến đối phương ra cửa, Hứa Kính cũng khách khí nói một câu "Hẹn gặp lại" với Phó Diên Thăng.

Đợi Hứa Kính rời đi rồi, Thích Tự mới nhìn đến hai giỏ quả trên mặt tủ, dở khóc dở cười: "Hai người hẹn nhau mua đấy à?"

"Tầng dưới công ti có một tiệm trái cây, "Rổ quả tinh tể 128", tiện mà... Đến thăm bệnh cũng đâu thể đi tay không, cậu không muốn ăn thì chia cho y tá ấy." Phó Diên Thăng đóng cửa phòng lại, nói với Thích Tự, "Hồi chiều tôi nhận được điện thoại từ phía cảnh sát, nói đã hỏi ra một vài tin tức từ bọn bắt cóc hôm qua."

Thích Tự lập tức bị lời nói của Phó Diên Thăng thu hút sự chú ý, "Là gì?"

Phó Diên Thăng: "Theo như lời khai thì bọn chúng cũng không biết ai muốn bắt cậu, mà chỉ làm theo lệnh của một tổ chức trung gian, bảo đem được cậu đến điểm hẹn là sẽ có 500,000."

Thích Tự: "Cho nên hiện tại cũng chưa thể khẳng định đây là chủ ý của nhà họ Khâu?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, còn phải đi điều tra thêm, xem xem "tổ chức" kia có chịu giao ra tin tức của người thuê không đã, nếu chứng cứ đứt đoạn thì sẽ không thể nào xác định được hung thủ phía sau."

Thích Tự: "..."

"Đừng lo mấy chuyện này vội, tóm lại cậu không sao là may rồi." Phó Diên Thăng uể oải ngả phịch xuống ghế, nhắm mắt lại như vô cùng mệt mỏi.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng bỡ ngỡ đáp: "Cậu có biết vụ việc tối qua đã dọa cho tôi hết hồn hết vía một phen không hả."

Thích Tự cũng phải bật cười với cách dùng từ khoa trương của Phó Diên Thăng: "Anh mà cũng bị dọa hết hồn hết vía cơ à?"

"Sao không?" Phó Diên Thăng vươn tay nắm lấy tay Thích Tự đặt lên ngực mình, "Đây, cho cậu cảm nhận nhịp tim của tôi luôn, từ tối qua đến giờ đã bình thường lại được đâu."

Thích Tụ: "..."

Lòng bàn tay áp lên lồng ngực đối phương qua một lớp áo sơ mi, quả thật có thể cảm nhận được nhịp đập có chút nhanh.

Thích Tụ rút tay lại, nói: "Nhưng rõ ràng tối qua anh rất bình tĩnh, lúc bị giữ tôi vẫn nghe thấy anh đàm phán với bọn người kia tỉnh lắm mà..."

Phó Diên Thăng vuốt vuốt sống mũi, gọng kính hơi di chuyển theo động tác của tay: "Bên ngoài phải thế chứ, cậu nghĩ lúc nói mấy lời ấy tôi không sợ chắc? Nhớ bọn chúng có hung khí thì sao? Nhớ bọn họ điên lên làm cậu bị thương thì sao? Ai biết tâm lý của bọn côn đồ có bình thường hay không..."

Thích Tụ tò mò đánh giá người trước mắt, quả thật chẳng thấy đối phương "sợ" chỗ nào. Tuy tối qua không nhìn thấy biểu lộ nét mặt, nhưng từ nội dung những lời đàm phán, Thích Tụ cảm tưởng một mình Phó Diên Thăng cũng đã khống chế được toàn bộ cục diện.

Có đi đâu nghe người kia nói "sợ", Thích Tụ lại không khỏi phẫn khởi: "Anh sợ tôi xảy ra chuyện lắm à?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, cậu mà bị bắt cóc ở địa bàn của tôi thì ba cậu đánh tôi chết chắc."

Ánh mắt Thích Tụ trở nên hung hăng: "Thế nếu không vì ba tôi thì sao?"

Phó Diên Thăng nhìn hấn với vẻ bất đắc dĩ: "Vẫn sợ chứ, mãi mới của được người bạn trai, hợp đồng bán mình thì đã kí, việc cũng đã xin thôi, lại chỉ mới hôn được vài cái bọ... Cậu mà cứ thế biến mất ngay trước mắt tôi, có khi bóng ma tâm lý sẽ theo tôi cả đời quá."

Thích Tụ: "..."

Rõ ràng là đang dở ngon dở ngọt, mà sao nghe cứ sai sai? Cái gì mà mới hôn mấy cái đã biến mất? Phó Diên Thăng toàn để ý cái quái gì vậy?

Nhưng hai người cũng không dừng lại ở chỗ này quá lâu, vì Phó Diên Thăng liền hỏi: "Ba cậu đến chưa?"

Thích Tự: "Đến rồi sáng rồi."

Phó Diên Thăng: "Nói thế nào?"

Thích Tự nhớ lại những chuyện ba đã kể cho mình, rồi nói: "Đúng như anh đoán, ngay từ đầu ba tôi đã không có ý định định nường tình, buổi họp cổ đông lần trước vốn là cái bẫy để thăm dò, trận địa tổng thể rất lớn, ngay cả tôi cũng chỉ là một quân cờ trong tay ông ấy mà thôi..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng hùng hục làm hết công việc của 12 tiếng trong vòng 6 tiếng để tan làm sớm, đi mua hoa quả xong xuôi rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

Thở hồng hộc lên đến nơi thì gặp Hứa Kính???

Ra vẻ trấn tĩnh, ổn định nhịp tim.

Hứa Kính vừa rời đi...

Phó Diên Thăng cầm tay Thích Tự đặt lên ngực mình: "Cảm nhận nhịp tim của tôi đi!"

—Sợ hãi là thật, lo lắng cũng là thật, nhưng tim đập nhanh là do vừa chạy mà ra LOL.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rời vào lòng của Thầy rồi mới đọc được epilogue... Quả nhiên là tuyển tập ngàn nước bắt cá trong truyền thuyết ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 76: Nhân Cách Phân Liệt

Phó Diên Thăng có vẻ đã đoán ra từ trước, cười nói: "Có là quân cờ, thì cậu cũng là quân cờ quý giá nhất của ông ấy."

Thích Tự hiểu lí do vì sao ba làm như vậy, chỉ là hôm nay nghe Thích Nguyên Thành giải thích ra, Thích Tự đột nhiên cảm thấy ba mình có chút xa lạ. Dù từ khi hấn mười tuổi đã chỉ có hai cha con nương tựa vào nhau, dù Thích Nguyên Thành đã dẫn hấn đi qua biết bao tình huống hoành tráng, thì như Phó Diên Thăng vừa nói, có vẻ hấn cũng chẳng hiểu rõ ba mình là bao.

Cảm giác này lờ mờ khiến hấn sinh ra bất an, thậm chí là hoài nghi liệu bản thân sau này có thể trở thành một thương nhân tức trí đa mưu, sát phạt quả quyết như ba mình hay không—rõ ràng miệng vẫn nói không đành, nhưng quay lưng đã li ền ra tay không chút lưu tình.

Thích Tự nói với Phó Diên Thăng bản khoản mà mình không thể thổ lộ cùng ba: "Nếu chỉ là quân cờ để ba tôi đánh lạc hướng đối thủ, thì dù tôi có đi đâu tra ra được những chứng cứ kia hay không, ông ấy vẫn sẽ tự đi đâu tra và làm theo kế hoạch của riêng mình thôi nhỉ?"

Phó Diên Thăng sững sờ, lập tức hiểu ra lí do khiến Thích Tự thất vọng là gì, bèn an ủi: "Thích Tự, ban đầu chính tôi là người đề nghị ông ấy cho cậu về đi đâu tra MeiWei Hải Thành, tôi nhớ mình có nói—nếu là người thừa kế của ông ấy thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải được rèn luyện, ngọc không mài không thành ngọc, chắc hấn ba cậu đã phải suy tính rất kĩ rồi mới quyết định cho cậu quay về đây."

Thích Tự giật mình, suýt nữa thì quên ngu ần gốc của chuyện này...

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Có không tra được gì đi chẳng nữa, thì thời gian vừa qua cậu ở MeiWei thế nào, thể hiện ra sao, là một người thừa kế có năng lực có mưu kế hay chỉ là một kẻ vô tích sự ngờ nghệch, chỉ cần để ý là sẽ nhìn ra ngay, ba cậu nhất định cũng rất mừng khi thấy cậu cố gắng như thế. Chưa kể, chính cậu cũng học hỏi và có thêm được rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn qua trải nghiệm này mà?"

Thích Tự ừm một tiếng.

Phó Diên Thăng cười nói: "Giờ cậu vẫn còn nhỏ, không cần vội vàng tranh công, mà ba cậu cũng chưa muốn để cậu xông pha chiến đấu thay ông ấy vội đâu."

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự mới thấy nhẹ lòng hơn được chút.

Hắn nhìn Phó Diên Thăng, thử thăm dò hỏi: "Anh nghĩ tiếp theo đây ba tôi sẽ làm gì?"

Phó Diên Thăng trầm tư một lát rồi nói: "Ngoài việc đối phó với nhà họ Khâu, tôi đoán là ông ấy sẽ tranh thủ thu mua cổ phần và tái cơ cấu lại cổ quyền ở MeiWei luôn. Tôi đã thử tính qua số cổ phần của ba cậu ở MeiWei, tuy mang tiếng là cổ đông số một, nhưng ông ấy lại chỉ chiếm 26.8% , con số này quả thật có hơi nguy hiểm..."

Thích Tự lại trầm tư về khả năng phán đoán chuẩn xác của Phó Diên Thăng ở trong lòng một phen. Hắn không kể cho đối phương về những lo lắng của ba, nhưng chỉ dựa vào những tin tức công khai mà người kia cũng đã suy luận ra những hành động ba hắn sẽ làm.

Thích Tự hỏi: "Năm được bao nhiêu phần trăm mới là an toàn?"

"Với công ti đã đăng kí niêm yết thì ít nhất là 34% ." Phó Diên Thăng giải thích, "34% chứng tỏ quyền khống chế an toàn của cổ đông đối với công ti, thêm nữa là quyền phủ quyết... như ở Tư Nguyên chẳng hạn, tỉ lệ khống chế của ba cậu là 34.8% , tương đương với việc khẳng định vị trí cần quyền của ông ấy trong tập đoàn."

Thích Tự như có đi đâu suy nghĩ. Hắn nhớ Thích Nguyên Thành từng nói, mẹ và em trai hắn cũng có cổ phần ở MeiWei, nhưng toàn bộ đều do trợ lý của mẹ đứng tên hộ, người ngoài khó mà đi đâu tra ra được. Gộp cả vào không biết có được 34% hay không...

Thế nhưng hiện tại ba mẹ đã li hôn, kể cả MeiWei có gặp nguy đi chăng nữa, hắn không chắc liệu mẹ sẽ ra tay trợ giúp hay không, bởi từ trước đến giờ, dường như ba cũng chưa từng đòi hỏi mẹ bất kỳ đi đâu gì liên quan đến sự nghiệp của mình.

"Nhưng 26.8% kia không chỉ gồm cổ phần gián tiếp mà ông ấy có qua Tư Nguyên mà phải không?" Phó Diên Thăng lên tiếng ngắt lại dòng suy nghĩ của Thích Tự, "Chắc cũng có khoảng 5% là trực tiếp nắm giữ chứ?"

Thích Tự nói thẳng: "Ừm, ba có giữ hộ tôi một phần, rồi lúc trước MeiWei đăng kí niêm yết ở trong nước, nhà tôi cũng mua lại được 2% nữa từ thị trường chứng khoán."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Thật ra ba cậu chỉ cần lôi kéo được các cổ đông cùng lập trường trong tập đoàn, hoặc là tranh thủ thu mua nhân lúc thị trường chứng khoán đang rớt giá đợt này, thì cũng không phải vấn đề gì lớn. Thậm chí, biết đâu đây còn là một cơ hội để ông ấy dần chuyển trọng tâm sự nghiệp từ nước ngoài về trong nước nữa..."

Nói về MeiWei một hồi, Thích Tự mới nhắc đến chuyện thành lập tổ đội cho bộ phận phát triển công nghệ của tập đoàn.

Phó Diên Thăng am hiểu nói: "Tranh thủ tuyển trong mấy ngày này luôn đi, hai tháng vừa qua chính cậu cũng tiếp xúc với nhiều người nhiều việc ở MeiWei rồi, có nhắm được ai không?"

Nói đến đây, Thích Tự liền nghĩ ra một ứng cử viên rất thích hợp: "Tôi thấy Ngô Song rất khá, nhưng không biết có phù hợp với chức vị của anh ấy không."

Phó Diên Thăng cười nói: "Nếu cậu thấy đáng tin, thì cứ để cậu ta xử lý giúp cậu một ít việc vặt trong nước cũng như công tác kết nối đi, cũng cần

đấy."

Thích Tự gật đầu: "Đề tôi hỏi xem anh ta có đồng ý không."

Thích Tự gửi tin nhắn cho Ngô Song, người kia chỉ biết hôm nay hẳn xin nghỉ, chứ không rõ là vì việc gì. Phó Diên Thăng mới bảo Thích Tự gọi Ngô Song đến bệnh viện rồi nói chuyện trực tiếp.

Do từng nghi ngờ việc Ngô Song đến làm trợ lý cho mình là do Phó Diên Thăng giật dây, Thích Tự cảm thấy ba mặt một lời cùng trao đổi cũng không t ốt, bèn gọi điện kêu người kia tới luôn.

Lúc đến, Ngô Song cũng mang theo một giỏ hoa quả, tuy không c ần kì như của Phó Diên Thăng và Hứa Kính, nhưng nhìn qua đã thấy "thành ý" tương đương.

Thích Tự không khỏi giật giật khoé miệng, chỉ cho Ngô Song đặt giỏ quả của mình cạnh hai cái còn lại, sau đó ba người ng ồi xuống quanh chiếc bàn nhỏ trong phòng bệnh của hắn.

"Nghe nói hai người là bạn cùng đại học à?" Thích Tự hỏi.

"Thật ra trước kia cũng không quen..." Ngô Song ngại ngần giải thích lại chuyện mình thấy quảng cáo việc làm trong group chat sinh viên trường, chứ trước đó chưa thân quen gì với Phó Diên Thăng.

Thích Tự: "L ần Trương Kiệm giục tôi kí tài liệu, là anh gọi cho Phó Diên Thăng phải không?"

Ngô Song gãi đầu, ừ một tiếng rồi ngại ngại nói: "Lúc ấy tôi cũng không nghĩ ra cách nào khác..."

Thích Tự nháy nháy mắt với Ngô Song, toát lên vẻ giảo hoạt: "Anh không thấy "tôi" của hôm đó khác gì với tôi bây giờ à?"

Ngô Song hơi sửng sốt, cẩn thận dò xét Thích Tự, xoắn xuýt một lát rồi ng ờ vực hỏi: "Thích tổng... cậu hơi bị... rối loạn nhân cách phân liệt phải

không?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "..."

Ngô Song thấy sắc mặt Thích Tự kì quái, vội khoa tay giải thích: "Ý tôi là biểu hiện đa nhân cách như ở người bình thường thôi, tôi có đọc ít sách tâm lí nên biết, chứ không phải bảo cậu bị tâm thần đâu..."

Thích Tự không hề tức giận, mà còn hỏi tiếp: "Thế anh thấy nhân cách nào hơn?"

"Cậu... bị thật hả?" Ngô Song kinh hãi nhìn Thích Tự, hít sâu vài hơi lấy lại phong độ, sau đó giải thích rành mạch, "Thì, đầu rất tốt... nhưng tôi thấy, nhân cách thích ăn đồ ngọt khá dễ thương."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng rốt cục không nhịn được nữa, bật cười giải thích với Ngô Song: "Thích Tự có một người em sinh đôi, thích ăn đồ ngọt chính là em trai cậu ấy."

Ngô Song dẫn người mất vài giây mới hiểu ra, ghen ngào kêu lên: "Sinh đôi!?"

Thích Tự bĩu miệng: "Thầy Phó, nói ra sớm thế mất hết cả vui."

Phó Diên Thăng nhìn hấn đầy cứng chi đầu mà bất lực: "Thôi đi, lớn rồi mà sao cứ thích đùa ác như con nít thế hả?"

Thích Tự hừ cười một tiếng, bắt chéo chân lên rồi quay ra nói với Ngô Song: "Có vẻ anh thích em trai tôi hơn nhỉ."

"Không phải." Ngô Song bối rối nói, "Nhưng hai anh em cậu giống nhau thật đấy..."

Đùa thêm vài câu, Phó Diên Thăng mới thay Thích Tự hỏi Ngô Song có muốn nhận vị trí công tác mới hay không. Biết được yêu cầu của Thích Tự, Ngô Song liền vui vẻ nhận lời.

Đến tối, trước khi Ngô Song rời đi, Thích Tự lại nhờ đối phương thêm một việc—do đến thẳng đây sau sự vụ tối qua, cả ngày hôm nay Thích Tự đã mặc quần áo bệnh viện, tuy rộng rãi thoải mái nhưng không tiện gặp người khác cho lắm. Hắn đưa thẻ khách sạn rồi nói địa chỉ và số phòng cho Ngô Song, nhờ đối phương đem giúp mình vài bộ quần áo đến.

Không ngờ Phó Diên Thăng vừa nghe vậy đã đứng dậy nói luôn: "Để tôi đi, lát tôi về lấy cho."

Thích Tự: "Vậy cũng được."

Khoảng 40 phút sau, Phó Diên Thăng quay lại, nói với Thích Tự: "Mấy việc này từ giờ phải bảo tôi."

Thích Tự sửng sốt, còn tưởng là hắn không tin tưởng Ngô Song, bèn giải thích: "Thấy tin tưởng được thì tôi mới tuyển anh ta mà, chưa kể phòng tôi cũng đâu có gì bí mật, ngày nào nhân viên chả vào quét dọn..."

Nghे xong, Phó Diên Thăng bất ngờ rút ra một chiếc đồ lót từ trong đồng quần áo kia, lắc lư trước mặt hắn: "Cậu để người đàn ông khác lấy cho mình thứ này?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự lập tức thẹn thùng, giật lại thứ kia: "Anh nghĩ đi đâu đấy, ba tôi cũng toàn để trợ lý dọn quần áo giúp mình mà..."

Phó Diên Thăng đẩy kính, nói: "Ba cậu thế nào tôi không biết, nhưng bây giờ cậu do tôi quản."

Thích Tự: "???"

Ừa, vì cái quái gì hắn lại do Phó Diên Thăng quản?

Phó Diên Thăng không để ý đến vẻ mặt đầy "???" của hắn, lại gần thấp giọng dụ dỗ: "Hôn cái đi, tôi chuẩn bị về đây."

Thích Tự chưa kịp phản ứng thì đã bị Phó Diên Thăng ôm cổ, đành phải rướn người tặng người kia một nụ hôn, sau khi tách ra mới hỏi: "Tối nay không ở lại nữa à?"

Phó Diên Thăng dịu dàng nói: "Tôi cũng phải về tắm rửa thay đồ mà... Hay tắm xong lại tới nhé?"

Thích Tự đầy đầy đối phương: "Thôi, mai rồi đến cũng được."

Phó Diên Thăng vẫn chưa thoả mãn, liếm môi hắn thêm vài lần rồi mới buông ra.

*

Do mấy ngày tới Thích Tự cũng không đi làm nữa, Ngô Song bèn đứng ra làm thủ tục thôi việc thay hắn, đồng thời báo cáo lại tình hình diễn ra ở công ti.

Nghe nói Lưu Kỳ và Trương Kiệm đều bị bắt, hồi sáng cảnh sát cũng đến MeiWei thu thập hết tài liệu trong văn phòng Lưu Kỳ. Xem ra tập đoàn đã quyết định đi theo hướng xử lý công khai, Lưu Kỳ cũng sẽ không chỉ bị đi điều tra vì bê bối ngoại tình nữa.

Từ hôm kia, cổ phiếu của MeiWei đã rớt giá ba ngày liên tiếp, giá trị thị trường bốc hơi 500 triệu, các tin tức liên quan truyền ra nước ngoài, giá cổ phiếu của tập đoàn Tư Nguyên tại NDSK cũng không tránh được sụt giảm. Thích Tự liên tục chú ý đến diễn biến của thị trường chứng khoán, bản khoản không biết tình huống hiện giờ có nằm trong dự tính của ba hay không...

Chiều hôm ấy, Thích Tự đang đọc tin trong phòng bệnh, thì được một người không thể nào tưởng tượng được tới thăm.

Thích Tự nhìn người đàn ông với khí chất rất giống Phó Diên Thăng ở trước mắt, sừng sốt lên tiếng: "Anh Tống?"

Người đến chính là trợ lí của Tư Trạch, Tống Phổ Tâm.

****

<Epilogue>

Ngô Song *vuốt cằm*: "(Nhân cách) Thích ăn đờngọt có vẻ đáng yêu..."

Phó Diên Thăng: "Đây là em trai sinh đôi của cậu ấy."

Ngô Song: "Hả? Lại còn có sinh đôi của nhân cách phân liệt nữa? À khoan... WTF sinh đôi? (ノ#°Д°)ノ "

Thích Tự: "Nghe chừng cậu có vẻ thích em trai tôi nhờ..."

Ngô Song: "Không không không phải..."

Thích Tự: "Không sao, bao giờ sẽ cho cậu gặp lại~~"

Thích Phong ở Nội Mông Cổ xa tít: "Achoo!"

Lăng Khả: → _ →

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 77: Hoàng Đế Tuyển Phi

Hôm ấy Tống Phổ Tâm mặc một chiếc sơ mi màu xanh xám khói, khuy áo cài đến tận yết hầu. Thật ra đối phương còn thấp hơn Thích Tự nửa cái đầu, nhưng vì gầy nên dáng người cứ dong dong.

Người kia đứng trước cửa phòng, nói: "Nghe nói cậu bị thương nhẹ, Tư Trạch bảo tôi qua thăm cậu thay cậu ta."

Thích Tự ngạc nhiên: "Sao Tư Trạch lại biết tôi xảy ra chuyện?"

Hắn còn tưởng là chuyện mình bị bắt cóc được giữ kín lắm chứ.

Tống Phổ Tâm: "Chắc là nghe được từ Chủ tịch Tư."

Thích Tự: "À..."

Nếu ba có kể cho bác Tư, thì khả năng là Tư Trạch sẽ biết được thật.

Tuy hơi bất ngờ nhưng người đã đến thì cũng nên trò chuyện vài câu mới phải. Thích Tự bắt tay rồi mời đối phương vào phòng.

Tống Phổ Tâm mang đến cho Thích Tự một bó tulip xanh được trang trí rất tinh xảo, đứng cạnh ba quả trước đó thì đúng là bật lên hẳn.

Thích Tự nhận hoa, chỉ chỉ ra bàn nhỏ ngoài ban công: "Để tôi nhờ y tá đi cắm hoa, anh ra ngồi trước đi."

Hắn ra ngoài nói với y tá vài câu, quay lại vẫn thấy Tống Phổ Tâm đứng đó, bèn đi tới nói: "Tôi nhờ bọn họ pha Earl Grey, anh uống được chứ?"

Tống Phổ Tâm: "Thế nào cũng được."

Chờ Thích Tự đến gần, người kia mới ngẩng xuống, nhưng cũng không chủ động mở chủ đề.

Tuy có tò mò về Tống Phổ Tâm, Thích Tự lại không hoạt ngôn được như Thích Phong, bởi vậy hai người đối mặt xong cũng chẳng ai nói gì.

Thích Tự nhớ lại trong buổi họp hôm đó, Tống Phổ Tâm chỉ vùi đầu vào ghi chép, hầu như không phát biểu gì.

Sau đó Tư Trạch mời mọi người đi ăn, Tống Phổ Tâm cũng có mặt nhưng chỉ lặng lẽ ăn cơm uống rượu bên cạnh Tư Trạch, cả buổi chẳng nói được mấy câu, nếu không nhờ ngoại hình nổi bật thì cứ như tàng hình, cảm giác tụt lùi tại thật sự rất thấp.

Sau mấy giây, chắc Tống Phổ Tâm cũng tự thấy im lặng mãi cũng kì, bèn mở lời: "Bây giờ người cậu không sao chứ?"

Thích Tự: "Người thì không sao, chỉ là hơi hẫ một phen thôi."

Tống Phổ Tâm thản nhiên nói: "Ở tuổi của cậu mà đã gặp phải chuyện như vậy, đúng là cũng không dễ dàng gì."

Hai y tá lần lượt tiến vào, một người bưng hoa đã cắm hỏi: "Cậu Thích muốn để hoa ở đâu?"

Thích Tự chỉ chỉ bàn trà: "Để đây đi."

Đợi các cô đặt trà và hoa xuống xong rồi đi, Thích Tự mới nói tiếp: "Cũng may mà Phó Diên Thăng xuống kịp, nếu không chưa chắc tôi đã chỉ hẫ thôi ấy chứ."

Tống Phổ Tâm giật mình: "Thư kí của cậu ấy hả?"

Thích Tự rót trà cho đối phương, cười nói: "Không chỉ là thư kí, mà còn là thầy của tôi."

Tống Phổ Tâm nhìn hẩn đẫy tò mò, hỏi: "Cậu coi cậu ta là thầy thật hả?"

Thích Tự: "Ừm, trước khi anh ấy đồng ý đến Tư Nguyên thì bọn tôi đã quen nhau qua mạng được một năm, tôi nhận anh ấy làm thầy từ lúc đó."

Thật ra trong bữa tối hôm ấy, Phó Diên Thăng đã nhắc đến chuyện Thích Tự lấy lòng hẩn cả năm trời, nhưng có lẽ Tống Phổ Tâm không tin nên giờ mới phản ứng như vậy.

Khi chỉ có hai người thì hay làm bộ làm tịch là thế, nhưng Thích Tự không muốn bất kì ai coi thường Phó Diên Thăng, bởi vậy chưa bao giờ tiếc lời ca ngợi đối phương với người khác.

Thích Tự lại nói: "Thầy Phó giàu kinh nghiệm làm việc hơn tôi, có nhiều điểm để tôi học hỏi lắm."

Tống Phổ Tâm nghiêm túc nhìn hẩn vài giây rồi đột nhiên mỉm cười, chỉ là một nụ cười rất ngắn nhưng trong nháy mắt ấy, cả người đối phương cũng như băng tuyết mới tan, ấm áp khó tưởng.

Thích Tự sững sờ, không nhịn được bèn hỏi: "Anh Tống thì thường phụ trách công việc gì cho Tư Trạch?"

Tống Phổ Tâm hơi rũ mắt xuống: "Đại loại như ghi chép, kiểm tra tài liệu..."

Trong lúc nói, đối phương vô thức sờ lên áo mình, ngón tay thon dài nhẹ vuốt qua rìa cổ áo, nét mặt và ngữ điệu vẫn vậy mà sự ấm áp chớp nhoáng vừa rồi cứ như chưa từng xuất hiện, toàn thân chỉ toát ra khí thế "muốn sống thì tránh xa".

Thích Tự không biết có phải mình tưởng tượng hay không, nhưng dường như Tống Phổ Tâm không muốn trả lời câu hỏi này cho lắm. Hẩn nghĩ là vì liên quan đến tính tuyệt mật của công việc, nên cũng không hỏi thêm nữa.

"Từ giờ anh sẽ phụ trách liên lạc với bên tôi về việc phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên à?" Hấn hỏi.

Tống Phổ Tâm lắc đầu: "Chắc việc đó là của thư kí Hoàng Văn Tuấn. Tôi phụ trách về mặt sinh hoạt của Tư Trạch nhiều hơn... Giống như thay mặt cậu ta đến thăm cậu chẳng hạn."

Thích Tự cười cười, cảm thấy ví dụ của Tống Phổ Tâm rất thú vị.

Đúng lúc này, di động Thích Tự đổ chuông, hấn liếc qua, thấy là mẹ thì vội nói: "Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại một chút."

Tống Phổ Tâm gật gật đầu.

Thích Tự cầm điện thoại lên, vừa nhấc nghe vừa đứng dậy ra ngoài: "Mẹ à?"

Đầu bên kia vang lên tiếng giọng nói lo lắng gấp gáp của Khương Oánh. Thích Tự còn tưởng chuyện này được giấu kĩ lắm, giờ thì cảm giác như cả thế giới đều biết hết rồi.

"Vâng con không sao... Mẹ đừng lo... Thôi, mẹ không phải tới đâu, mai con xuất viện rồi... Vâng, mai con sẽ qua nhà, có gì kể sau ạ..."

Vất vả một hồi mới trấn an được mẹ, Thích Tự thở phào nhẹ nhõm đập máy, quay lại phòng bệnh thì thấy Tống Phổ Tâm vẫn ngồi cạnh bàn, lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chùm hoa tulip màu lam nhạt trên bàn như càng tôn lên sần mặt tuấn tú và làn da hơi nhợt nhạt của đối phương, quanh người vẫn toát ra một vẻ u buồn không tên...

Thích Tự hơi khựng chân lại, đang định đến nói chuyện tiếp thì Tống Phổ Tâm đã nhận ra hấn quay lại, bèn đứng dậy trước: "Thích Tự, tôi phải quay lại chỗ Tư Trạch bây giờ, không quấy rầy cậu nữa. Nghỉ ngơi tốt nhé."

"... Ừm, được rồi, nhờ anh gửi lời cảm ơn đến Tư Trạch giúp tôi." Thích Tự khách sao nói, "Mấy ngày nữa tôi quay lại Mỹ rồi, bao giờ có việc của tập đoàn thì gặp lại anh sau."

*

Chiều tối, Phó Diên Thăng vẫn đến bệnh viện sớm như hôm qua, trên tay còn cầm theo một túi đồ.

Hắn đến cạnh bàn, thấy hoa bèn hỏi: "Hôm nay lại có ai đến thăm cậu à?"

Thích Tự ừm một tiếng rồi nói: "Anh nhớ trợ lý của Tư Trạch không? Anh họ Tống ấy."

"Tống Phổ Tâm?" Phó Diên Thăng vừa lúi húi mở túi đồ vừa hỏi, "Hai người nói chuyện gì vậy?"

"Cũng không có gì, hỏi vài câu linh tinh thôi." Thích Tự ngửi thấy mùi thơm bèn hỏi, "Anh mua gì thế?"

"Bánh bao chiên thịt cua, mới ra lò thôi." Phó Diên Thăng mở nắp lên, nhướn mày nói, "Anh shipper lương năm nửa triệu của cậu đích thân xếp hàng, chọn đồ xong mang đến tận cửa rồi đây, thưởng thức đi."

Thích Tự cũng phải bật cười với câu đùa của Phó Diên Thăng, hắn nhận đĩa từ Phó Diên Thăng rồi gắp gắp bánh bao, nói: "Mà nói chứ, đó giờ tôi cứ thấy anh Tống với anh giống giống nhau ấy..."

Phó Diên Thăng hơi giật mình: "Giống chỗ nào?"

"Khí chất? Cảm giác?" Thích Tự đánh Phó Diên Thăng, rồi lại lắc đầu, "Chả biết nữa... Mới tiếp xúc có hai lần nên không chắc lắm."

Phó Diên Thăng ăn bánh bao chiên, giương mắt nhìn Thích Tự, nói: "Thật ra tôi có gặp anh ta từ trước rồi."

Thích Tự khó hiểu: "Gặp rồi? Trong công việc à?"

Phó Diên Thăng: "Không phải công việc, mà là trong một cuộc thi toán học tổ chức ở đại học T từ rất nhiều năm về trước, lúc ấy tôi học khoa toán đại học T, còn anh ta hình như đang học cấp ba, đến tập huấn cho cuộc thi vào kì nghỉ hè."

Thích Tự biết Phó Diên Thăng học đại học sớm, tính sơ qua thì Tống Phổ Tâm vẫn lớn hơn đối phương một hai tuổi.

"Lúc đến tập huấn, bọn họ ở cùng toà kí túc với tôi, xong vài người cũng nói tôi với anh ta giống nhau, nên tôi có để ý hơn một chút." Phó Diên Thăng có vẻ cũng khó hiểu, "Nhưng tôi có thấy giống gì đâu nhỉ."

Thích Tự hỏi: "Các anh cùng dự thi à?"

Phó Diên Thăng: "Không, tôi không thi, tôi khảo sát đề giúp giáo sư thôi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng với vẻ mặt kì quái: "Người tham dự cuộc thi toán học đó của các anh đều phải là thiên tài đặc biệt lắm phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng còn tùy, nhưng riêng trình độ toán học thì đều phải thuộc top đầu cấp tỉnh thành phố, nhiều trường đại học cũng tuyển thẳng người thắng cuộc từ các cuộc thi toán học lắm."

Thích Tự lại thấy khoé miệng giật giật, rốt cục mơ hồ nhận ra ngoài dáng vẻ thư sinh thì cả Phó Diên Thăng lẫn Tống Phổ Tâm còn đều sở hữu một khí chất rất riêng chỉ thuộc về... thiên tài?

Bọn họ đối nhân xử thế vẫn luôn lịch sự chu đáo, nhưng kiểu gì cũng sẽ vô thức toát ra một cảm giác cao ngạo lạc lõng hẳn so với người ngoài.

Thích Tự nhớ tới hình ảnh Tống Phổ Tâm ngồi bên bàn trà nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ lãnh đạm tựa hồ chỉ đang lướt qua trần thế, cũng lại như bị giam hãm trong sự cô độc vô hạn...

Phó Diên Thăng: "Nhưng chắc là anh ta cũng chẳng nhớ tôi đâu..."

Bị đối phương kéo lại từ dòng suy tư, Thích Tự mới nhớ ra nói: "Phải rồi, anh Tổng nói từ giờ người phụ trách liên lạc với chúng ta về việc của bộ phát triển công nghệ sẽ là Hoàng Văn Tuấn."

"Hoàng Văn Tuấn?" Phó Diên Thăng nhớ lại một chút, "À, cái người giỏi nịnh hót đấy hả."

Thích Tự cũng buồn cười, quả thật trong bữa cơm hôm ấy thì thư kí Hoàng tăng bốc Phó Diên Thăng và Hứa Kính nhiều nhất, kể tung người hứng với một quản lí họ Khương không khác gì biểu diễn hợp xướng.

Phó Diên Thăng khua khua đũa, nói: "Tuy chưa tiếp xúc với bọn họ bao nhiêu, nhưng nếu có ấn tượng tốt với Tổng Phổ Tâm thì cậu cứ đề nghị Tư Trạch cho Tổng Phổ Tâm kết nối với bên mình cũng được."

Thích Tự nhú mày: "Làm vậy được không?"

Phó Diên Thăng: "Sao không? Cậu là phó quản lí của bộ phận này mà, chẳng lẽ Tư Trạch còn không chịu đáp ứng yêu cầu nhỏ nhoi này? Chưa kể mấy người bên Tư Trạch đều rất đa năng, ai cũng có chức vị riêng nhưng đảm nhiệm được tất, trước tôi nghe nói Tổng Phổ Tâm kia học song bằng thạc sĩ về luật với tài chính đấy."

Thích Tự kinh ngạc: "Ghe gớm vậy!"

Phó Diên Thăng đứng dậy lấy một chồng lí lịch từ ca táp của mình ra, đưa cho Thích Tự: "Ban ngày tôi đã tìm được một vài ứng cử viên cho cậu rồi đây, mấy người này đều khá phù hợp với nhu cầu của chúng ta trong tương lai, cậu xem thử đi."

Thích Tự mở ra xem, có người dày dặn kinh nghiệm với các công ti khoa học Internet, người thì thiên về quản lí rủi ro và tuân thủ, người lại là chuyên viên thu thập và phân tích dữ liệu cao cấp...

"Anh lại chia sẻ tin nhắn tuyển dụng à? Mới thế mà đã tìm được người r ồi?" Thích Tự bất ngờ nói.

Phó Diên Thăng bật cười: "Gửi tin tuyển dụng mà tìm được toàn nhân tài thế chắc? Cậu nghĩ lần này cũng giống như tuyển trợ lí cho cậu à?"

Thích Tự: "Chứ không thì anh tìm đâu ra?"

"Tất nhiên là nhà tuyển dụng chuyên nghiệp r ồi." Phó Diên Thăng chỉ chỉ vào tập hồ sơ, bá đạo nói, "Xem đi, thích ai thì chúng ta trả giá thật cao để bê về"

Thích Tự: "..."

Sao tự dưng hần lại có cảm giác như hoàng đế tuyển phi thế này?

****

<Epilogue>

Số Phúc: "A Tâm, tôi chỉ giúp anh được đến thế thôi."

Số Chấn: "E là cậu cũng chẳng giúp được tôi đâu..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chào mọi người, chắc đây sẽ là update cuối cùng từ mình trong tháng 7, tại tí nữa đi mỗ mắt r ồi, bác sĩ khuyên nên tránh màn hình điện tử ít nhất một tuần 🙏

Trong thời gian mình lặn, hi vọng mọi người có thể trả lời giúp mình 2 câu hỏi dưới đây — (xin đừng để mình què) pretty please please please

1. Với những chương có bản chính quy trong sáng trên Tấn Giang và bản không chính quy chong tối non-TG, thì bạn muốn đọc bản non-TG ở đâu?

A. Wordpress (có pass nhưng dễ giải)

B. Facebook (nhóm kín nhưng chỉ cần cung cấp tên wattpad của mọi người để được duyệt)

C. Google Drive (.txt/.docx/.pdf/???)

D. Đăng link ảnh

E. Phần bình luận của Wattpad

F. Khác

2. Xưng hô trong truyện có làm bạn cấn/rối không?

A. Không

B. Có (mình nên sửa thế nào?)

Ngoài ra có gì muốn góp ý nữa thì mọi người cứ thả hết vào đây, mình biết bản thân còn rất nhiều thiếu sót, mong rằng mọi người có thể giúp mình hoàn thiện hơn.

Hi vọng đến lúc quay lại thì Thầy đã xơ múi được Cá' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 78: Yêu Rồi Đúng Không

Thích Tự vừa cúi đầu lựa chọn, vừa nhú mồm nói đùa: "Trả giá cao thì sẽ kéo được người về thật à? Thế sao hồi trước ba tôi đề nghị trả anh một triệu về làm gia sư cho tôi mà anh không đồng ý?"

"Cái "giá" mà tôi nói ở đây không đơn giản là tiền, mà còn là những gì chúng ta có thể bỏ ra." Phó Diên Thăng vạch một ngón tay qua tập tài liệu, nói, "Suy cho cùng thì những "nhân tài" này vẫn là người phàm, đã là người thì luôn có khát cầu, người muốn tiền, người muốn tình, người lại muốn đồng điều về tinh thần, muốn thành tựu cho bản thân... Bọn họ làm việc ở công ti hiện tại, nhưng trong lòng vẫn chưa thấy mãn nguyện. Nếu chúng ta có thể tìm ra và thỏa mãn những khát vọng sâu kín của họ, thì chẳng phải có thể kéo được người về rồi sao?"

Thích Tự: "...". Giống như hắn đã dâng bản thân ra để Phó Diên Thăng bán mạng vì mình ấy hả?

Thích Tự cũng phần nào hiểu được, đối với mấy nhân tài tinh anh như thế thì vấn đề không phải dùng tiền để chiêu mộ, cái khó là phải biết bọn họ muốn gì.

Nhân tài càng xuất chúng càng không thiếu tiền. Thay vào đó, bọn họ theo đuổi những lí tưởng của riêng mình — muốn thỏa mãn thì hoặc là có cùng tam quan, hoặc là phải thuyết phục được rằng mình có cùng tam quan. Biết rõ chuyện này cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng so ra, Thích Tự vẫn có hứng thú với dạng người này hơn là cái nhìn "có tiền mua tiên cũng được" của Tư Hàng.

Sau khi lật xem từng cái, Thích Tự vân vê một trang hồ sơ nọ, chỉ vào bức ảnh trên đó rồi hỏi Phó Diên Thăng: "Anh thấy người này thế nào?"

"Diệp Khâm Như?" Phó Diên Thăng liếc qua, cười nói, "Tinh thật, chọn ngay người tú nhất."

—Diệp Khâm Như, 33 tuổi, cử nhân Khoa học Thông tin từ trường đại học top 2 cả nước, sau học lên thạc sĩ chuyên ngành Quản lí tại đại học H nước Mĩ, từng làm quản lí cấp cao cho bộ phận Marketing và Kinh doanh ở nhiều công ty tập đoàn lớn, điển hình như LEN Computer và B-E Ecom, ba năm trước được NanRi Tech mời về làm giám đốc điều hành bộ phận bán lẻ.

(*Bachelor of Informatics, Master of Management)

Thích Tự hỏi: "Tú? Ý là ưu tú ấy hả?"

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Vừa tú vừa ưu tú, người này không chỉ có lí lịch hoành tráng đâu, còn là người nổi tiếng trên mạng xã hội nữa đấy, cậu lên Weibo tìm tên anh ta mà xem."

(*tú vừa là ưu tú, vừa là từ mượn của "show" —ý Thầy nói DKN không chỉ giỏi giang, mà còn là một người phô bày/có tiếng trong công chúng)

Thích Tự cần điện thoại lên tìm luôn, phát hiện ra tài khoản của người kia cũng thuộc hàng VIP vàng với hơn ba triệu followers, song phần giới thiệu không ghi giám đốc gì đó, mà lại là "blogger thuộc phái emo".

Thích Tự thử lướt xuống phía dưới một chút—

@Diệp Khâm Như: "Sáng dậy soi gương, không khỏi thở dài, thêm một tuổi rồi... mà sao vẫn cứ đẹp trai ngời ngời như hồi hai mươi thế này." (hình đính kèm: selfie qua gương)

@Diệp Khâm Như: "Công việc không phải tất cả, tình yêu mới là mục tiêu sống của tôi." (hình đính kèm: vỏ điện thoại in bốn chữ "khao khát tình yêu")

@Diệp Khâm Như: "Nồi lâu thơm lòng thiêu rụi lí tưởng cuộc đời của tui ếch." (hình đính kèm: một nồi lâu ếch)

@ Diệp Khâu Như: "Nào ai thích đọc thân đâu? Chỉ là không có thời gian yêu đương thôi." (hình đính kèm: đôi gấu bông nhỏ hôn nhau trên bàn làm việc)

...

Thích Tự tiện tay nhấn mở mục bình luận, toàn bộ bên dưới đều là lời lẽ tăng bốc của dàn fangirl—

"Thánh Diệp đẹp trai number 1, càng ngày càng rù quén!"

"Tình yêu của anh ở đây nè, nhìn em nhìn em, thánh Diệp thấy em thế nào!"

"Không có thời gian yêu đương thì sao chứ, đừng quên anh còn ba triệu cô bạn gái trên Weibo này! [bắn tim x2]"

...

Thích Tự cười nói: "Cái người này thú vị ghê."

Phó Diên Thăng: "Hồi đó NanRi Tech hứng thú với anh ta cũng chính vì điểm này—mỗi lần có thông báo gì quan trọng, chỉ cần người này share lên Weibo của mình kèm vài dòng caption ngắn gọn là coi như tiết kiệm được không biết bao nhiêu chi phí marketing, thì thoảng còn mang về độ hot cho công ti nữa."

Thích Tự: "Nhưng nếu đã là CEO của cả một bộ phận trực thuộc tập đoàn lớn như NanRi, anh ta có chịu nhảy sang Tư Nguyên nữa không?"

NanRi Tech là một ông trùm trong giới thương mại điện tử, chú trọng nhất mảng tiêu thụ online của các sản phẩm khoa học kỹ thuật, hầu như không ai ở trong nước mà không biết.

Phó Diên Thăng chống tay lên nói: "Nghe bảo anh ta cũng chẳng vui vẻ gì khi làm ở NanRi, từ giữa năm nay đã có tin đồn muốn nhảy việc rồi—không vì tin tức này thì tôi đã chẳng mang hồ sơ đến cho cậu xem. Rất

nhiều công ti lớn cũng đang rục rịch, căn bản là ai biết nắm bắt cơ hội hơn thôi. Nếu có thể chiêu mộ người này về, đảm bảo chúng ta sẽ như hổ thêm cánh. Nhưng tôi phải nói trước, khá chắc đây chính là nhân vật khó thu phục nhất trong đồng hồ sơ này, dù sao dưới Tư Nguyên cũng chưa có bóng dáng bất kỳ công ti về khoa học kỹ thuật nào, nói thẳng ra là cậu đang mời người ta về khai hoang, đã thế lại còn ở dưới trướng một sinh viên chưa tốt nghiệp đại học..."

Thích Tụ hiểu rõ ý Phó Diên Thăng là gì—Người kia chưa chắc sẽ để ý đến bọn họ.

Nhưng thế thì sao? Đẳng nào bây giờ vấn đề cũng không chỉ là tiền bạc, chưa thử thì sao đã biết anh ta không thích?

Ánh mắt Thích Tụ hơi lóe lên, thể hiện sự hưng phấn với thử thách phía trước: "Không sao, gặp mặt rồi nói."

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, có vẻ cũng rất tán thành chí khí này của hắn.

"Được rồi, thế để tôi nhờ người đi móc nối." Hắn cầm điện thoại lên kiểm tra lại ngày khai giảng của Thích Tụ, "Hai ngày nữa cậu vào kì rồi à? Tôi sẽ cố gắng thu xếp cho cậu gặp anh ta một buổi trước khi bay đi."

Thích Tụ hỏi Phó Diên Thăng: "Phải rồi, tôi còn có thể tìm được tin tức về người này ở đâu ngoài Weibo không?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng lại toát lên vẻ tán thưởng: "Để tôi về tìm thêm, mai nói lại với cậu."

Biết thời gian không còn nhiều, Thích Tụ cũng nhấn luôn cho Ngô Song, giao nhiệm vụ cấp tốc xem hết toàn bộ Weibo của Diệp Khâm Như ngay trong đêm.

Ngô Song nhận được tin nhắn từ Thích Tụ xong cũng sững sờ: "Xem Weibo?"

Thích Tự: "Ừm, tổng kết tất cả các loại cập nhật trên Weibo rồi phân tích xem anh ta là người thế nào, tối mai nộp lại cho tôi một báo cáo phân tích tính cách."

Ban đầu, Ngô Song còn xem nhẹ vì tưởng việc này cũng chỉ như phân tích báo cáo tài chính, nào ngờ mở Weibo ra mới choáng toàn tập.

Cái người tên Diệp Khâm Như này bắt đầu dùng Weibo từ bảy năm trước, trung bình đăng hai lần mỗi ngày, tổng cộng là hơn 6000 bài đăng...

Một ngày? Xem hết? Lại còn phải viết báo cáo phân tích tính cách?

Cmn chứ chạy Python cũng còn không độ nổi!!!

(*Python: một loại ngôn ngữ lập trình)

Sau khi bố trí nhiệm vụ cho Ngô Song, Thích Tự cũng lên mạng dò la không ít tin tức về người này, còn tìm được một clip đối phương phát biểu trong họp báo của NanRi Tech hồi hai năm về trước.

Khác với phong cách hài hước mà Thích Tự thấy được trong lúc lướt qua Weibo đối phương, vào những dịp chính thức thì Diệp Khâm Như vẫn nghiêm túc và kín đáo, nói năng cũng rất thuyết phục.

Trong buổi họp báo, một phóng viên nọ cũng đã nói lên băn khoăn của Thích Tự: "Xem Weibo của anh xong thì thật khó để liên hệ Diệp tổng ngoài đời với Diệp tổng trên mạng, không biết hình tượng nào nào gần với tính cách thật của anh nhất?"

Diệp Khâm Như nhìn cô, đồng dạng nói: "Những gì mọi người thấy bên ngoài chỉ là một "tôi" buộc phải nghiêm túc để phù hợp với thế giới của người trưởng thành, chứ bản chất vẫn là một thiếu niên khát vọng tình yêu và tự do... Chẳng phải ai cũng thế à?"

Phía dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Diệp Khâm Như lại giữ mặt mũi lạnh tanh giờ chữ V với tất cả: "Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người."

Khán giả lại một lần nữa cười vang, ngay cả Thích Tự cũng bị biểu cảm đầy tương phản này của người kia chọc cho bật cười.

Hôm sau xuất viện, Thích Tự về nhà một chuyến như đã hứa với Khương Oánh.

Dọc đường, hắn phát hiện có một chiếc xe khác đang bám đuôi, hỏi Vương Mãnh thì người kia mới chột dạ nói: "Là chủ ý của ba cậu, sợ cậu lại gặp chuyện nên tìm thêm người đi theo bảo vệ..."

Thích Tự biết nỗi lòng của ba, nhưng về nhà mà còn mang theo hai xe vệ sĩ thì cũng hơi quá.

Hắn đành chỉ đạo: "Lát nữa mình anh theo vào là được, bảo những người còn lại chờ ngoài khu biệt thự đi, đừng để mẹ tôi trông thấy."

Wang Mãnh lập tức tuân mệnh.

Thích Tự vừa vào cửa, Khương Oánh đã vội lao ra chào đón dò xét đầy lo lắng. Để chứng tỏ mình hoàn toàn không sao, hắn còn tự giác giờ hai tay cho mẹ kiểm tra một vòng.

"Mẹ, sao mẹ biết con gặp chuyện?" Hắn hỏi.

Khương Oánh nói: "Tối hôm kia ba mẹ có gặp nhau, ba kể cho mẹ."

Thích Tự sửng sốt: "Mẹ gặp ba?"

Trong ấn tượng của hắn, hình như ba mẹ chưa bao giờ gặp lại kể từ khi li hôn tới giờ, có chuyện gì thì đầu nhờ thư ký trợ lý hoặc chính hắn làm truyền thông.

Khương Oánh hơi quay mặt đi, không biết vì ngượng ngùng hay lí do gì khác mà điệu bộ có vẻ mất tự nhiên: "Ừ thì ba con muốn gặp Tiểu

Phong, nhưng nó đi chơi rồi mà... Gần đây MeiWei còn dính phải nhiều tin xấu như vậy, mẹ cũng muốn gặp ba hỏi thăm một chút."

Thích Tụ không khỏi cảm thấy ấm áp, chậm rãi nói: "Thật ra ba vẫn để ý mẹ lắm, bao nhiêu năm nay không tìm ai khác cũng vì chưa quên được mẹ thôi."

Khương Oánh: "..."

Thích Tụ nhìn quanh rồi hỏi: "Tiểu Phong với Lăng Khả chưa về nhà mẹ?"

Khương Oánh: "Thấy bảo mai về đây."

Thích Tụ cẩn trọng nói: "Ba bảo sắp tới sẽ có vài động thái "chỉnh" MeiWei, bao giờ Tiểu Phong về thì mẹ nhắc nó chú ý an toàn một tí, cần đi đâu thì bảo lái xe nhà mình chở đi, tránh ra ngoài chơi muộn, ba bảo vệ đời tư của chúng ta rất tốt nhưng không phải không một ai biết về tình hình gia đình mình..."

Khương Oánh bóp bóp trán: "Ừ, ba cũng dặn mẹ rồi, con không phải lo những chuyện này. Sắp khai giảng rồi đúng không?"

Thích Tụ: "Ba ngày nữa vào học, chậm nhất là ngày kia con phải bay về Cali rồi."

"Hai bố con đúng là..." Khương Oánh thở dài, "Việc gì thì việc, cũng phải biết nghỉ ngơi cho đủ chứ."

Thích Tụ có hơi khó hiểu khi nghe một nữ cường cuống công việc như mẹ hắn nói ra điều này, bật cười nói: "Mẹ thì cũng kém gì đâu?"

"Lớn tuổi rồi, đến lúc phải buông bỏ một vài cố chấp trước kia thôi." Khương Oánh lắc đầu cười nhạt, không để ý Thích Tụ đang ngăn người, gọi hắn, "Vào ăn cơm đi."

Trong lúc ăn, Thích Tụ nhận được tin nhắn của Phó Diên Thăng, hỏi hân ăn cơm xong chưa.

Thích Tụ đã kể cho đối phương việc mình qua nhà, bèn buông đũa nhắn lại: "Vẫn chưa."

Khương Oánh lặng lẽ theo dõi hân.

F1S: "Ăn xong tranh thủ về khách sạn dọn đồ đi, tối nay chúng ta xuất phát đến Yến Thành luôn."

Thích Tụ sững sờ: "Tối nay?"

F1S: "Ừm, Diệp Khâm Như ở Yến Thành, tôi hẹn anh ta trưa mai đi ăn rỗi. Đối phương đồng ý cho chúng ta hai tiếng, sáng mai mới đi thì gấp quá."

Tụ: "Ba ngày nữa tôi khai giảng rỗi, có kịp về Cali không?"

F1S: "Gặp Diệp Khâm Như xong, nếu có vé khởi hành tối mai hoặc ngày kia thì tôi đưa cậu ra sân bay quốc tế ở Yến Thành luôn, bay thẳng từ đấy đi Cali, không cần quay lại Hải Thành nữa."

Tụ: "Được."

F1S: "Thế tôi đến khách sạn chờ trước nhé? Thẻ phòng vẫn ở chỗ tôi từ lần trước đi lấy quần áo cho cậu."

Phát giác được ánh mắt của mẹ, Thích Tụ vội vàng nhắn lại một tin "OK" rồi cất điện thoại đi, cúi đầu và cơm vào miệng.

Đúng lúc này, Khương Oánh lại liếc hân hỏi: "Thích Tụ, con đang yêu rỗi đúng không?"

Thích Tụ: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Tụ: "Đi công tác với Thầy đến Yên Thành ngay trong đêm? Tức là sẽ ngủ chung phải không?" (thảôngtrítườngthượng-ing)

Khương Oánh: "Con trai, yêu rồi đúng không?"

Thích Tụ (hoảng hốt): "Đâu ạ, làm gì có."

Khương Oánh: "Tai đỏ rực thế kia mà còn chối!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cảm ơn mọi người đã trả lời câu hỏi khảo sát trong chương trước, theo lựa chọn số đông thì mình sẽ sử dụng Wordpress. Với những bạn chọn phương án khác, tới lúc ấy mình sẽ PM riêng để gửi link ảnh hoặc link drive.

Mất mình thì không sao rồi, nhưng nói chung cứ phải babysteps đã, cho nên là trả nợ dần nhé ^^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 79: Lạt Mềm Buộc Chặt

Về lại xe, Thích Tự nhìn bóng người in trên cửa sổ, vẫn đang nghĩ về câu hỏi như tra khảo linh hồn của mẹ hiền này.

Tuy lúc ấy hắn đã nhanh chóng gạt đi được, nhưng nhịp tim vẫn tăng tốc như điên vì đã lỡ để lộ ra cảm xúc.

Hắn vô thức vuốt vuốt bề mặt ghế da, không khỏi buồn bực, chẳng lẽ mình thể hiện... rõ thế à?

Đến nơi, Phó Diên Thăng quả nhiên đã có mặt ở khách sạn, đang ngồi trên sofa xem tài liệu, bên cạnh là một túi hành lý cặm tay, có vẻ không mang theo nhiều đồ lắm.

"Về rồi đấy à?" Phó Diên Thăng đánh mắt nhìn đồng hồ, "Tối nay có hai chuyến bay đến Yên Thành, một lúc 9:45 một lúc 12:20, chúng ta cũng phải nhanh đấy."

Thích Tự ừ một tiếng rồi vội vàng vào phòng thu dọn hành lý.

Phó Diên Thăng cũng đi theo, khoanh tay tựa cửa hỏi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Thích Tự thót tim một cái: "...Không cần đâu."

Hắn biết để trợ lý hay thư ký giúp mình việc này rất bình thường, nhưng cứ nhớ đến hôm Phó Diên Thăng cặm quần lót của mình hỏi "Câu để người đàn ông khác lấy cho mình thứ này?" là hắn lại ngượng ngùng khó tả.

Từ khi kí hợp đồng mới đến giờ, Thích Tự cảm nhận rõ ràng Phó Diên Thăng vẫn không ngừng thăm dò phá vỡ rào cản tâm lí bằng cách tham dự vào cuộc sống của hắn, xâm lấn đến cả những khía cạnh riêng tư nhất.

Từ công việc cho đến sinh hoạt, từ tư tưởng cho đến nhu cầu tình cảm...

Không thể bàn cãi, quan hệ của Thích Tự với Phó Diên Thăng đã không còn nằm trong phạm vi hợp đồng.

Nói trắng ra thì, hắn đang yêu đương thật rồi.

Thích Tự không có quá nhiều đồ phải sắp xếp, ngoài mấy thứ như ví tiền và giấy tờ tài liệu quan trọng ra thì chỉ mang theo đồ dùng vệ sinh cá nhân cùng với hai ba bộ quần áo để thay giặt, phần còn lại nhờ Ngô Song hoặc Trình Lệ Quân dọn hộ rồi gửi về nhà là được.

Chưa đến hai mươi phút sau, hắn đã đóng xong hành lí.

Khi hai người lên xe rời khách sạn, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Ngô Song có biết chuyện chúng ta đi Yên Thành không?"

Sau khi được giao nhiệm vụ đào bới Weibo của Diệp Khâm Như hôm qua, đối phương cũng chưa gửi lại báo cáo phân tích cho hắn.

"Cậu ấy cũng đi, chắc giờ này đang ở sân bay rồi." Phó Diên Thăng hơi liếc về phía sau, "Xe kia là người của cậu hả?"

Thích Tự miễn cưỡng đáp: "Ừm, ba tôi lại thuê thêm vệ sĩ."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu có muốn dẫn theo bọn họ đến Yên Thành không?"

Thích Tự: "Mang theo hai người, còn lại thì thôi."

Phó Diên Thăng hỏi một trong số các vệ sĩ về thông tin của tất cả bọn họ, chọn ra hai người rồi gửi số căn cước cho Ngô Song đi mua vé trước.

Rốt cục bọn họ cũng đến kịp chuyến 9:45. Lên máy bay, Phó Diên Thăng lại nói cho Thích Tự không ít tin tức về Diệp Khâm Như mà mình đã thu thập được trong ngày qua đủ đường móc nối.

Rạng sáng, máy bay đáp xuống Yến Thành, đến khi đoàn người về tới khách sạn ở trung tâm thành phố thì đã là hai giờ.

Làm thủ tục đăng kí xong xuôi, Ngô Song đưa thẻ phòng cho Thích Tự: "Đây là thẻ phòng VIP giường đôi số 1220."

Thích Tự nhận thẻ phòng mà sững sờ... phòng giường đôi?

Hắn liếc qua Phó Diên Thăng, người kia vẫn đang dằn dò gì đó với Ngô Song, không nhìn lại hắn.

Lát sau ba người vào thang máy, Ngô Song đi ra ở tầng 8, Phó Diên Thăng lại tiếp tục đi cùng hắn lên tầng 12.

Hai người một trước một sau đi tới phòng 1220, Thích Tự quẹt thẻ bước vào, Phó Diên Thăng cũng yên lặng theo sát phía sau.

Thích Tự cố ra vẻ bình tĩnh đặt hành lí xuống, nhưng nhịp tim thì ngày một tăng tốc...

Thì ra Phó Diên Thăng muốn ngủ chung với hắn thật.

Chắc, phòng giường đôi...

Đây coi như là lần đầu tiên bọn hắn chung chăn gối đấy nhỉ?

Dù sao đã là bạn trai thì ngủ chung cũng không thành vấn đề

Hôm nay muộn vậy rồi, mai còn có chính sự, cùng lắm chắc bọn họ cũng chỉ hôn một cái trước khi ngủ thôi? Với ôm ôm chút nữa?

...

Phó Diên Thăng nhìn quanh phòng một lượt, xác nhận không có vấn đề gì xong mới trở ra cửa: "Phòng được đấy, nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai tôi sang tìm cậu sau."

"Hmm?" Thích Tự còn đang mải mê tưởng tượng, nghe vậy thì sững sốt, "Anh không ngủ với tôi à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Bản thân Thích Tự nói xong cũng không khỏi kinh ngạc, lúng túng đỏ mắt với Phó Diên Thăng ngay trước cửa ra vào.

Phó Diên Thăng nhìn chằm chằm vài giây rồi nhướn mày hỏi: "Cậu muốn tôi ngủ cùng?"

Thích Tự lập tức nói: "Không phải." Phủ nhận xong lại nhả tiếp hai chữ, "Tùy anh."

Trên mặt còn tỏ rõ ý "tự anh không muốn hưởng phúc lợi của mình thì đừng trách tôi vô tình".

Phó Diên Thăng cười hừ một tiếng trong cuống họng, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn: "Tới đây."

Thích Tự nhìn động tác là biết người kia lại muốn hôn, trong lòng ngượng ngùng nhưng thân thể vẫn vô thức tiến về phía đối phương.

Phó Diên Thăng ôm lấy eo hắn, bắt đầu hôn môi, Thích Tự cũng nhanh chóng nhắm mắt lại hưởng thụ.

Hai người triền miên tròn ba phút, đến khi hơi thở đã có phần hỗn loạn, Phó Diên Thăng mới tách ra, thâm tình nhìn Thích Tự ở trước mắt, thấp giọng cười hỏi: "Chẳng phải cậu vẫn chưa chấp nhận được à?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng gáy mũi hắn một cái: "Bao giờ nghĩ thông suốt rồi thì hãy mời tôi, nếu không nhớ bị tôi làm gì trên giường, cậu lại xấu hổ cách

mặt tôi luôn quá."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng buông hần ra, mở cửa nói: "Tôi ở phòng bên cạnh, có việc gì thì cứ gọi, ngủ ngon."

Người kia rời đi xong, Thích Tự vẫn giữ mặt tỉnh bơ vọt vào toilet tắm rửa đánh răng thay đồ, đến khi đối mặt với gương lớn trống rỗng mới không nhận được mà chửi thề một tiếng: "FÁC!"

Uống công hần tự làm công tác tâm lý cho bản thân này giờ!

Tên chết tiệt kia lại giờ trò lạt mềm buộc chặt đây mà!

*

8h sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh dậy, nhắn cho Phó Diên Thăng một tin rồi cùng xuống ăn buffet sáng của khách sạn.

"Ngủ không ngon à?" Phó Diên Thăng cũng nhìn ra tinh thần xuống sắc của hần.

Thích Tự ừ một tiếng, không biết do là ngủ muộn hay lạ chỗ mà tối qua ngủ rất nông. Hần nhấp một ngụm cafe, thấp giọng hỏi: "Nhìn rõ lắm à?"

Phó Diên Thăng nhìn ra lo lắng của hần, lắc đầu cười: "Lại còn lo mất hình tượng à? Yên tâm đi, có mất ngủ ba ngày thì cậu vẫn là người chói mắt nhất trong đám đông thôi."

Thích Tự bật cười, không đáp lại.

Ăn sáng xong, hai người và Ngô Song cùng về phòng, bàn xem trưa nay gặp Diệp Khâm Như có thể phát sinh những vấn đề gì.

Sau một đêm vật lộn với Weibo, Ngô Song rốt cục đã xem hết 6000+ bài đăng của Diệp Khâm Như, cũng ròng rã viết xong tám trang báo cáo phân tích ngay trong tối qua.

Lúc này, hắn đang ngồi trên sofa giải trình về phân tích của mình cho Thích Tự và Phó Diên Thăng với hai con mắt thâm quầng: "Một nửa số bài đăng trên Weibo của Diệp tổng là để chia sẻ tin tức trong ngành hoặc liên quan công việc, nội dung đều chính thức và trung lập, rất khó phân tích; mặt khác, 3000 còn lại đều là selfie, mẫu chuyện nhỏ hoặc mấy lời deep deep của anh ta, trong đó selfies chiếm 1/6, tức là khoảng 500 post, với đủ loại góc độ tư thế cảnh nền..."

Phó Diên Thăng ngắt lời đối phương, hỏi: "Có thấy ảnh đã qua chỉnh sửa không?"

Ngô Song: "Không, đều rất tự nhiên, có vẻ tiêu chuẩn cũng cao lắm, cảm giác chính là một nhân vật tinh anh trong đời thực."

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Xem ra người này cũng tự luyện lắm."

Ngô Song gật đầu lia lịa: "Phải đấy! Tôi xem mà thiếu đi đâu bị tẩy não bởi loạt ngôn từ phô trương của anh ta luôn rồi, cảm giác người này quá đẳng cấp, rất đáng để người ta mến mộ, theo đuổi..."

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Nhưng tự luyện mà sở hữu năng lực khiến người khác luyện mình thì cũng khá đấy chứ, chẳng phải người nổi tiếng siêu sao gì mà đăng hình sinh hoạt thường ngày như vậy, không cẩn thận là dễ phản tác dụng lắm."

Thích Tự khó hiểu lên tiếng: "Tại sao đăng ảnh không chỉnh sửa lại là tự luyện?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Dùng đến photoshop chứng tỏ nội tâm anh ta không chấp nhận được bản thân thực, mà nguyên nhân sâu xa chính là sự tự ti. Tất nhiên, tự luyện cũng còn chia ra nhiều dạng, như tự luyện phô trương, tự luyện yếu ớt, rồi thì dạng mâu thuẫn giữa tự ti với tự phụ nữa... Cuốn "Sổ tay chẩn đoán và thống kê các rối loạn tâm lý" có giải thích tương đối cặn kẽ, khả năng là Diệp Khâm Như rơi vào nhóm "tự luyện thích thể hiện"."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng đầy ngạc nhiên: "Anh còn đọc cả về lĩnh vực này?"

"Gặp qua trong lúc tìm tư liệu về tâm lý học thôi." Phó Diên Thăng nhìn về phía Ngô Song, "Cậu nói tiếp đi."

Ngô Song: "Căn cứ vào phát hiện tổng kết của tôi—vào thời điểm công việc thuận lợi, Diệp Khâm Như sẽ chẳng mấy khi đăng bài về "tuyên ngôn tình yêu" gì đó, ngược lại chỉ khuyên netizen cố gắng phấn đấu vì mơ ước, còn nói con người ta phải theo đuổi mộng tưởng thì mới xứng đáng có được tình yêu, tiêu biểu như những update trong khoảng thời gian làm quản lý marketing ở LEN... Song hai năm trở lại đây, ngôn luận của anh ta đã có thay đổi, bắt đầu điên cuồng chia sẻ về triết lý, không hề che giấu khát vọng đối với tình yêu, đồng thời còn thể hiện ra một vài thái độ tiêu cực..."

Phó Diên Thăng rũ mắt lắng nghe, không biết là đang suy nghĩ gì.

Đến khi Ngô Song đã xong, hắn trềnh trềnh thêm một lát, rồi mới nói cho Thích Tự về chiến lược đàm phán ngày hôm nay: "Tôi thiết nghĩ hôm nay chúng ta cứ tỏ ra bình thường như bạn bè gặp mặt thôi, tâm sự trời bể để hiểu rõ lẫn nhau, chứ đừng nhắc đến chuyện phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên vội."

Thích Tự: "Nhưng tôi không có khiếu nói chuyện phiếm xã giao cho lắm."

Phó Diên Thăng: "Không sao, nếu cậu không muốn nói thì cứ ngẩng đầu nghe là được."

"Nhưng nếu tôi không nói, thì có lộ ra..." Thích Tự ngập ngừng.

"Lộ ra cậu không biết gì ấy hả?" Phó Diên Thăng bật cười nói ra lo lắng của hắn, "Cậu mới là sinh viên đại học, không giỏi ăn nói cũng bình thường thôi, chưa kể Lão Tử đã nói rằng "Nước cho đi nhưng chưa từng đòi lại", ở một góc độ nào đó thì yếu thế và vô tri cũng là một chiến thuật đàm phán đấy."

Thích Tụ: "...???"

Yếu thế thì hẳn hiểu, nhưng "vô tri" là vô tri nghĩa nào?

Phó Diên Thăng không giải thích bao nhiêu, nhưng điệu bộ ung dung điềm tĩnh của đối phương vẫn tiếp cho Thích Tụ không ít sức mạnh.

Bọn họ hẹn Diệp Khâm Như lúc 12h trưa, tại một nhà hàng cao cấp gần khách sạn, chỉ với ba người, không có Ngô Song.

11h45, Phó Diên Thăng và Thích Tụ đã có mặt ở nhà hàng, Diệp Khâm Như vẫn chưa tới.

"Anh làm thế nào mà hẹn được anh ta vậy?" Thích Tụ hỏi.

"Từ hồi làm ở Hoàn Thịnh Cảng Thành, tôi có quen một khách hàng là bạn học thạc sĩ với Diệp Khâm Như." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tụ nghe vậy, lại không nhịn được mà khâm phục mạng lưới hệ của Phó Diên Thăng một phen.

Không biết có phải nhân vật tinh anh có tên tuổi đầu thích đúng giờ hay không, mà đúng 11h59, Diệp Khâm Như chuẩn xác xuất hiện trước mặt bọn họ.

Người đàn ông kia mặc bộ trang phục thiết kế riêng, mày rậm mắt sáng, mũi cao thẳng tắp, ở ngoài còn cuốn hút hơn cả ảnh chụp trên Weibo, từng hành động cử chỉ đều toát lên phong thái tự tin.

"Nghe danh Diệp tổng đã lâu." Phó Diên Thăng bắt tay với đối phương.

"Phó tổng cứ khách khí." Diệp Khâm Như lại nhìn về phía Thích Tụ, "Còn đây chắc là cậu chủ của tập đoàn Tư Nguyên phải không nhỉ?"

"Không sai, cậu ấy chính là Thích Tụ." Phó Diên Thăng nói.

"Xin chào." Thích Tụ không kiêu không ngại cất lời chào hỏi.

Diệp Khâm Như bắt tay với hắn, đánh giá vài giây rồi mới buông ra rồi xuống.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bao giờ nghĩ thông suốt thì hãy mời tôi:)"

Thích Tự: "Tôi thông suốt rồi mà!"

Phó Diên Thăng: "Cậu không nói ra thì sao tôi biết~"

Thích Tự: "..."

Tự làm tự chịu, không ai ngủ cùng, nguyên đêm tịch mịch...

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 80: Lầu Than Ếnh Ương

Phó Diên Thăng gọi phục vụ mang menu rượu ra cho Diệp Khâm Như order.

Diệp Khâm Như hỏi nhân viên đứng cạnh: "Nhà hàng có đề xuất gì không?"

Nhân viên kia nhiệt tình nói: "Một chai Lafite thì sao ạ?"

Diệp Khâm Như hỏi lại: "Của năm 82 à?"

Phó Diên Thăng nghe vậy thì bật cười, như thể Diệp Khâm Như vừa hỏi gì đó rất thú vị.

Nhân viên đáp: "Err, tiếc quá, hiện tại nhà hàng chỉ có Lafite năm 96 và 00 thôi. Nhưng nếu ngài muốn, tôi có thể điện cho quản lý, chắc hẳn chỉ cần nửa tiếng nữa là đi đâu được một chai tới..."

Diệp Khâm Như khoát tay nói: "Thôi thôi."

Hắn lật menu xem qua, nhắm lấy một chai rượu đỏ của Pháp, đọc lên rồi hỏi Phó Diên Thăng đã từng nghe tên hay chưa.

Phó Diên Thăng: "Có uống một lần, vào miệng thành ngọt, vị không quá gắt, nói chung không tồi."

"Vậy cho tôi một chai này đi." Diệp Khâm Như đưa lại menu cho nhân viên phục vụ rồi quay ra giải thích với Phó Diên Thăng, "Chiều nay tôi còn phải đi có việc, nên không uống nhiều được."

"Không sao, một chai làm m ồi là đủ r ồi." Đợi nhân viên rời đi, Phó Diên Thăng mới nói tiếp, "Thật ra Diệp tổng mà muốn uống Lafite 82 cũng không phải không thể."

"Không cần đâu." Diệp Khâm Như cười nhạt một tiếng, giải thích: "Bình thường đi ăn cơm xã giao hay gặp mấy người nói chơi về Lafite 82, vừa r ồi tôi cũng chỉ trêu cô nhân viên kia thôi, chứ đối với người thích vang đỏ thật sự, thì ngoài kia thiếu gì hãng nhỏ chất lượng không kém cạnh gì các hãng có tiếng. Phó tổng học kinh tế, chắc cũng biết do đâu mà giá rượu lại bị tâng đến mức trên trời như vậy, chúng ta việc gì phải chạy theo xu thế?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Diệp tổng quả là am hiểu."

Thích Tự ngạc nhiên, vừa r ồi thấy Diệp Khâm Như hỏi nhân viên nghiêm túc thế, hẳn còn tưởng là đối phương muốn uống Lafite 82 thật, ai ngờ chỉ đang trêu người ta thôi sao?

Diệp Khâm Như liếc sang Thích Tự, lại nói: "Huống h ồ mới l ần đầu tiên gặp nhau, ăn cơm thôi đã bị đòi một chai rượu trăm ngàn thì có mà Thích Tự phát khiếp."

Thích Tự hỏi: "Lafite đắt thế cơ à?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Đúng là Lafite 82 ở trong nước đã bị độn đến giá ấy thật, mà chủ yếu đắt vì trào lưu chứ cũng chẳng phải vì bản thân chất rượu."

Thích Tự chớp mắt một cái, tựa như nghĩ đến đi ều gì đó, nhưng lại không mở miệng.

Phó Diên Thăng tiếp tục thảo luận với Diệp Khâm Như về vang đỏ, từ công đoạn ủ rượu, phương pháp thử rượu, cho đến sự đ ầu tư vào các hãng rượu ngoại quốc, khiến Thích Tự mơ h ồ cảm thấy như mình đang chứng kiến hai nhà phân phối rượu đang chuẩn bị hùn vốn làm ăn lớn đến nơi.

Trong bữa ăn, hai người còn thỏa sức nghĩ cách biến một hãng rượu không tên tuổi trở nên nổi tiếng.

"Trước hết là chất lượng rượu phải đạt tiêu chuẩn, uống phải ngon cái đã." Diệp Khâm Như nâng li nói, "Cá nhân tôi thấy chai Oria này cũng không tồi, lựa chọn xong chúng ta đến gặp chủ hãng để đề nghị đầu tư quảng bá thương hiệu, nói về điều kiện thì nếu hãng rượu này thành công trở nên có tiếng, chúng ta phải được hưởng cổ tức đặc biệt ít nhất là mười năm."

Phó Diên Thăng: ": "Còn phải mời một vài nhân vật có tiếng làm quảng cáo nữa, nhưng mà để quảng cáo cho mẫu rượu này thì không thể là có tiếng bình thường được..."

Diệp Khâm Như: "Đúng vậy, ít nhất cũng phải là bậc hoàng tộc, thí dụ như hoàng tử nào đó thiết đãi loại rượu này trong bữa tiệc của mình chẳng hạn..."

Phó Diên Thăng: "Móc nối với hoàng tộc không dễ, dính đến giới chính trị lại còn khá nhạy cảm, chẳng thà tìm cách đưa rượu này vào một bữa ăn với Bill Gates, lặn lẽ chụp hình rồi media play chút đỉnh, đến khi có được danh tiếng nhất định rồi thì kiếm đạo diễn nào nổi nổi, quay một thước phim quảng cáo nghệ thuật không ai hiểu gì còn hơn."

Diệp Khâm Như: "Tìm người đẹp sexy mặc đầm "phòng ngủ" về diễn hả?"

"Người đẹp sexy?" Phó Diên Thăng lắc đầu cười, "Diệp tổng hiểu nhầm về chiến lược định vị cho loại rượu này rồi, hình ảnh mà chúng ta nhắm đến là sản phẩm rượu cao cấp, hòng gây được sự chú ý với tầng lớp có quyền có tiền, anh mà làm quảng cáo mờ ám như thế thì sẽ mất hết cả đẳng cấp."

Diệp Khâm Như: "Vậy cậu thấy thế nào mới hợp?"

Phó Diên Thăng: "Tìm một nhóm diễn viên nam vóc dáng khá, mặc âu phục giày da đóng làm nhân sĩ giới thượng lưu, quay giống phong cách

trong Downton Abbey, cả clip không để lộ mặt, chỉ ghi lại hình ảnh động tác từ cổ trở xuống của các nhân vật—rót rượu, nâng chén, cất bát tét, phong thái nhất định phải trang nhã, sau đó phục vụ bên cạnh vô tình đụng đổ rượu đỏ trên bàn, đổ lên người chủ, nhằm tạo hiệu quả thị giác..."

Thích Tự vốn đang mê mẩn nghe, nhưng nghe đến đoạn đụng đổ rượu đỏ thì toàn thân chấn động, kinh ngạc nhìn sang Phó Diên Thăng.

Người kia như không cảm thấy gì, vẫn tiếp tục nói: "Sau đó phục vụ cúi xuống lau giúp chủ nhân, để lộ ra một bên mặt, người chủ kia cũng không loạn, chỉ giao tay cho đối phương lau, phục vụ lau xong lại đưa chiếc khăn ăn thấm dấm rượu đỏ lên hít một hơi..."

Diệp Khâm Như có phần kích động nói: "Tôi cảm được rồi!"

Thích Tự: "...???"

Diệp Khâm Như lí giải: "Không lộ mặt là để người xem có thể hòa mình vào nhân vật, hình ảnh phục vụ khom người lau cho chủ nhân sẽ khơi dậy khao khát quyền lực và địa vị ở người xem, đoạn phục vụ kia ngửi mùi rượu thì đúng đỉnh, thứ mà hần người là rượu, nhưng cũng chính là hương vị của quyền lực... Chà~ nghe Phó tổng diễn tả thôi là đã muốn thử xem loại rượu này tuyệt đến đâu rồi!"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười, bấy giờ mới liếc sang Thích Tự một chút, trong mắt đầy vẻ ái muội mà chỉ hai bọn họ mới hiểu.

Thích Tự thẫn gắt một tiếng "hoang đường", giận vì trong tình huống này mà Phó Diên Thăng cũng giống mình được, nhưng lại không khởi kích động vì cảnh tượng mà đối phương miêu tả, hình ảnh Phó Diên Thăng gọi rượu rồi ôm hôn hần tối đó cứ thế chạy loạn trong đầu...

Trong lúc hần thất thần, Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như đã chuyển sang chủ đề khác.

Hai người bàn luận từ rượu đỏ qua đến nền công nghiệp rượu trong nước, sau chuyển sang phương diện chính trị rồi quay về hiện trạng và hướng phát triển của NanRi Tech trong tương lai, lúc này mới chạm một chút đến mục đích gặp mặt ngày hôm nay của bọn họ.

Nói đến chuyên môn của mình, Diệp Khâm Như thao thao bất tuyệt như được mùa, vẻ hứng khởi sáng ngời trong ánh mắt, có đi đâu hào hứng một hồi thì lại đột nhiên trầm xuống, giống như đụng phải tâm sự gì đó.

Phó Diên Thăng thức thời hỏi: "Hình như là Diệp tổng không quá hài lòng với tình hình hiện tại?"

Diệp Khâm Như hỏi lại: "Tôi là quản lý cao cấp trẻ nhất ở NanRi, còn gì để không hài lòng nữa đâu?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thấy một bài đăng trên Weibo anh mấy ngày trước, rất ý nghĩa."

Diệp Khâm Như: "Bài nào?"

Phó Diên Thăng: "Bài đăng nói về lối sống thiêu rụi lý tưởng sống của tụi ếch ương—ếch vốn chỉ là một động vật lưỡng cư vô tri vô giác, vậy mà anh lại giao lý tưởng sống cho bọn chúng, còn bảo đã đâu đã bị thiêu rụi cả rồi. Khi đọc những dòng ấy, tôi mới hình dung ếch ương là đứa bé từ nhỏ đã ưu tú hơn người, chẳng biết có phải anh đang ám chỉ chính mình, hoặc là những người như mình, từ đó ẩn dụ về những lý tưởng bị áp chế hay không. Tất nhiên, nếu tôi có hiểu sai thì mong anh đừng để ý, coi như một lời nói vui thôi là được."

Diệp Khâm Như nhìn Phó Diên Thăng, nở nụ cười nhàn nhạt rồi nâng ly nói: "Cậu Phó hiểu anh."

Thích Tự thần kinh hải thần phục, chỉ một câu nói đơn giản như vậy mà Phó Diên Thăng cũng có thể diễn giải ra như vậy!?

Diệp Khâm Như nhấp một hớp rượu, thở dài nói: "NanRi Tech đúng là ông lớn của ngành khoa học công nghệ trong nước, cũng là mục tiêu nghề

nghiệp cao nhất mà tôi cảm thấy mình có thể đạt được với chuyên môn này... Tác gia Le Pen ở Pháp đã từng nói ý chí tự do không thể nào tồn tại trong quần thể, trước đây tôi còn không hiểu, nhưng hiện tại thì vô cùng tán thành. Tại NanRi, tôi cũng chỉ là một trong đông đảo những người tài của công ti, bọn tôi làm tất cả để phục vụ một vài người, xu nịnh hơn nửa đời, chung quy chúng ta cũng vẫn là những công cụ hình người, mà như vậy thì làm sao có thể đạt được lí tưởng cuộc đời."

Phó Diên Thăng: "Cho nên anh Diệp muốn ra riêng?"

Diệp Khâm Như: "Đúng là anh có ý đó."

Phó Diên Thăng: "Anh Diệp quả là can đảm, có đi đâu gây dựng lại sự nghiệp từ hai bàn tay trắng trong thời buổi bây giờ không dễ dàng gì, căn bản phân cấp giai tầng ở nước mình đã tương đối cố định, có ưu tú như anh Diệp thì cũng khó mà tranh được tài nguyên của các ông lớn trong ngành."

Diệp Khâm Như hơi nhú mày.

Phó Diên Thăng: "Có đi đâu nếu anh muốn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thì khá là hợp với trạng thái chuẩn bị khai hoang vào lĩnh vực khoa học công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên đấy, hiện tại bên tôi cũng đang bắt đầu với một số không tròn trĩnh, nhưng tất nhiên là chúng tôi có chỗ dựa."

Diệp Khâm Như hứng thú nhìn Phó Diên Thăng, Phó Diên Thăng lại giải thích qua vài câu về hiện trạng của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên, nhưng nói tới nói lui cũng không hề tỏ ra là đang tha thiết chiêu mộ Diệp Khâm Như, còn bảo: "Mà hôm nay gặp mặt để làm quen kết thân với anh Diệp là chính nhỉ, không bàn chuyện công việc nữa vậy."

Diệp Khâm Như: "..."

Tiếp đó, Phó Diên Thăng lại uyển chuyển đổi chủ đề sang đủ loại phong hoa tuyết nguyệt.

Hai tiếng trôi qua quá nhanh, rõ ràng là Diệp Khâm Như vẫn còn chưa thỏa mãn, vậy mà Phó Diên Thăng lại thức thời dừng lại, nói là không dám làm lỡ việc của đối phương.

Ăn xong, Thích Tự ra phòng vệ sinh, trong phòng chỉ còn lại Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng. Diệp Khâm Như mới nói với Phó Diên Thăng: "Sớm đã nghe danh cao thủ đàm phán số một Hoàn Thịnh của cậu, nhưng quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy."

Phó Diên Thăng: "Anh Diệp quá khen rồi."

Diệp Khâm Như: "Có đi ầu, Lý Thanh kể là đó giờ cậu chỉ dính mãi với công việc ở công ti chứng khoán, không chịu chuyển ra ngoài tìm cơ hội thăng tiến, vậy mà đột nhiên lại trở thành thuyết khách cho cậu chủ của Tư Nguyên thì ngạc nhiên lắm... Nhưng quan sát này giờ, có lẽ tôi hiểu được lý do rồi."

Phó Diên Thăng: "Ý là?"

Diệp Khâm Như nói với vẻ ghen tị: "Vừa rồi chúng ta nói chuyện trong bữa cơm, cứ cậu nói gì là Thích thiếu gia kia lại dán mắt nhìn không chớp mắt."

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Đúng là cậu ấy có phần sùng bái tôi..."

Diệp Khâm Như: "Hừ, có một tiểu kim chủ ngày nào cũng sùng bái nhìn mình như nhìn thần tượng như thế, tôi cũng chẳng ngại xông pha khói lửa vì người ta."

Phó Diên Thăng vươn tay ra: "Cậu ấy rất trân trọng người tài, mặc dù vẫn còn đi học, nhưng hai năm thì có là bao, trong lúc đang thiếu nhân lực như hiện tại, nếu Diệp tổng đồng ý đến Tư Nguyên, sau này nhất định sẽ nhận được sự coi trọng tuyệt đối của cậu ấy."

Nói đến nước này, Diệp Khâm Như cũng đã hiểu rõ: "Hẹn ngày khác bàn chuyện."

Hai người bắt tay, Phó Diên Thăng lại thấp giọng tiết lộ: "Đội ngũ quản lí của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên vẫn chưa được hoàn thiện, trước mắt mới có một trợ lí sẽ thay mặt Thích Tự phụ trách kết nối quan hệ trong nước, cũng là fan trung thành của anh đấy."

"...Ồ?" Diệp Khâm Như ngạc nhiên hỏi, "Nam hay nữ vậy?"

Phó Diên Thăng: "Nam."

Diệp Khâm Như nhướng mày — fan nữ của hắn không ít, nhưng fan nam thì quả rất hiếm thấy.

Lát sau Thích Tự quay lại, cũng trịnh trọng tạm biệt Diệp Khâm Như, nói khả năng cao là mình sẽ bay về Cali trong tối nay.

"Phải r ồi." Thích Tự nhớ ra, "Nhà tôi bên Mĩ cũng có mấy chai Lafite 82 của bạn ba tặng, nếu Diệp tổng thích thì để lần sau gặp mặt ăn cơm, tôi sẽ mang theo vài chai cùng uống."

Diệp Khâm Như sững sờ, bỗng nhiên cất giọng cười lớn: "Thích thiếu gia đúng là xa hoa, được r ồi, tôi đợi "l ần sau" của cậu."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Ngô Song là fan của anh, xem không sót bài đăng nào trên Weibo anh."

Diệp Khâm Như híp mắt: "Thú vị đấy."

Ngô Song: "??? Liên quan!?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Th ầy có đưa đệ mà cứ bán hoài:))) #thương2

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 81: Có Hơi Nhớ Cậu

Sau khi tạm biệt Diệp Khâm Như về khách sạn, hai người lại lên phòng Thích Tự bàn qua về nội dung trò chuyện trong bữa cơm.

Thích Tự không nghe được đoạn Phó Diên Thăng nói riêng với Diệp Khâm Như, bấy giờ mới tò mò hỏi: "Tôi thấy hồi này anh Diệp khá hứng thú với bộ phát triển công nghệ của Tư Nguyên chúng ta rồi mà, sao anh không thừa cơ đặt vấn đề luôn?"

Phó Diên Thăng nhìn hắn: "Trước khi chính thức đưa ra lời mời, tôi muốn xác nhận xem cậu thấy anh ta thế nào đã?"

Thích Tự: "Tôi thấy thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, lúc ấy tôi không nói thẳng ra là để cả hai đều có đường lui cho mình, lí lịch của anh ta thì tốt thật, nhưng nhớ đâu cậu lại thấy con người anh ta chẳng ra sao thì sao?"

Thích Tự giật mình, thì ra Phó Diên Thăng vòng vo như thế cũng là để hắn có cơ hội khảo sát người kia, đi đâu này khiến hắn cảm thấy thỏa mãn một cách khó hiểu.

Phó Diên Thăng lại nói: "Có thể thấy Diệp Khâm Như tương đối kiêu ngạo, làm ở một công ti hàng đầu như NanRi Tech mà còn chưa hài lòng, chứng tỏ cũng là người rất cầu tiến. Trong lúc chúng ta khảo sát anh ta, anh ta cũng đang khảo sát ngược lại. Trước khi chính thức gặp mặt mà đã tỏ ra quá vội vã, thì chỉ tỏ hạ thấp giá trị bên mình, thậm chí còn khiến anh ta bớt phần hứng thú."

Thích Tự vuốt cằm nói: "Tôi thấy người này không tệ, nói chuyện cũng khá dễ chịu."

Tuy ở trên bàn ăn không nói gì mấy, nhưng hắn rất đồng ý với phân tích của Phó Diên Thăng. Thật ra sau bữa cơm này, điều thu hút Thích Tự không phải mấy câu đùa lém lỉnh trên Weibo của Diệp Khâm Như, mà là thái độ hăng hái của đối phương khi nói về tương lai ngành công nghiệp này.

Sau khi Thích Tự nói ra suy nghĩ của mình, Phó Diên Thăng bình luận: "Những điều mà anh ta nói đều là dựa trên sự thật đấy."

Thích Tự trầm ngâm nói: "Nhưng mà lúc ở đó, tôi cứ nghĩ là Diệp Khâm Như sẽ hỏi về tình huống ở MeiWei chúng ta cơ."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ: "Không hỏi cũng bình thường thôi, anh ta hiểu rõ cách vận hành vốn liếng, nhìn từ góc độ tư bản thì vụ này không phải nguy cơ gì quá lớn, dù sao chuyện cũng vỡ ra rồi, người tinh ý đều nhìn ra được đây là động thái của tổ PR, có khi anh ta còn tưởng chính cậu là người đứng sau giật dây ấy chứ."

Thích Tự sửng sốt: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "Biết người biết ta mà, trước khi tới gặp mặt, chắc hẳn anh ta cũng đã tìm hiểu qua về cậu rồi—trước đây cậu chưa từng lộ mặt trong nước, năm nay vừa về nước làm giám đốc lâm thời thì MeiWei bị bóc ra vụ này, cậu nghĩ anh ta có tin đấy chỉ là trùng hợp không?"

Thích Tự lắc đầu: "Thế thì e là anh ta hiểu nhầm rồi, đây đều là kế hoạch của ba tôi mà."

Phó Diên Thăng nhìn hắn nói: "Không đâu, Thích Tự, trước khi cậu dừng tay, cả cậu và ba mình đều hành động riêng lẻ vì cùng một mục đích. Đừng quên, chính cậu là người đã hạ quyết tâm phải đi đầu tra chuyện này đến cùng để xử lý vi phạm của cha con họ Khâu một cách chính quy, ba cậu có không ra tay thì cậu vẫn sẽ tiếp tục, chỉ là cậu chưa nghĩ đến khủng hoảng về cơ cấu quyền cổ đông thôi."

Thích Tự: "... " Hiểu như thế cũng không sai.

Phó Diên Thăng kể lại về thái độ của Diệp Khâm Như: "Lúc cậu đi toilet, anh ta đã tỏ ý muốn bàn tiếp chuyện với tôi rồi, nếu không có biến gì thì lần tới gặp mặt, bọn tôi sẽ nói thêm về hướng đi cụ thể của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên và vấn đề chức vị của anh ta."

Thích Tụ rất mừng: "Vậy coi như chúng ta kéo được anh ta về rồi đúng không?"

"Nếu không phải cạnh tranh với bên nào khác, tiếp tục bàn thêm thì rất có triển vọng." Phó Diên Thăng thận trọng khen ngợi hẳn, "Biểu hiện của cậu trong bữa hôm nay cũng rất tốt."

"Tốt gì chứ? Có nói được mấy đâu." Thích Tụ không khỏi thất vọng về bản thân, chỉ ước gì mình có thể học được tất cả tài hoa của Phó Diên Thăng trong một đêm.

"Trông thế chính ra lại thần bí." Phó Diên Thăng chậm rãi tiến lại gần, "Chỉ có đi đâu..."

"Sao vậy?" Thích Tụ thuận miệng hỏi.

Phó Diên Thăng áp tay lên mặt hẳn, nhìn thẳng vào đôi mắt đào hoa của đối phương, thấp giọng nói: "Về sau ở bên ngoài, kiểm soát ánh mắt cậu nhìn tôi một chút có được không?"

Thích Tụ hoảng hốt hít một hơi, nhớ lại lời mẹ nói hôm qua mà không khỏi hoài nghi bản thân: "Ánh mắt tôi thế nào?"

Nhìn biểu cảm ngu ngơ đáng yêu này của hẳn, Phó Diên Thăng cũng phải bật cười ra tiếng.

"Cậu tự thấy ánh mắt mình thế nào?" Người kia dùng đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve vành tai hẳn, ánh nhìn lóe lên vẻ trêu đùa, nhưng phần lớn vẫn là âu yếm thâm tình, "Tất nhiên tôi rất thích được cậu nhìn như vậy, nhưng chẳng phải cậu không muốn công khai quan hệ thật giữa hai ta à? Cứ thế này thì e là cả thế giới sẽ sớm biết cậu yêu tôi mất thôi."

Bị gheo cho tê cả da đầu, Thích Tự cắn răng phản bác: "Thế mà anh còn bảo Diệp Khâm Như tự luyện, tôi thấy anh mới là tự luyện số một đấy."

Phó Diên Thăng hôn một cái lên chóp mũi hắn: "Đúng là khẩu thị tâm phi, cậu nói thế nào cũng đúng được chưa..."

Nhận ra sự phản kháng của người kia, Phó Diên Thăng vội nói: "Thôi, tôi đùa mà." Hắn choàng tay qua eo Thích Tự, thấp giọng dụ dỗ, "Tối nay bay r ấi, cho tôi hôn thêm mấy cái đi."

Nghe điệu bộ xin xỏ của Phó Diên Thăng, Thích Tự mới nhận ra mình vẫn đang chiếm ưu thế trong mối quan hệ này. Hắn hừ nhẹ một tiếng, r ấi chậm rãi vươn tay ôm lại đối phương.

Hai người cứ thế dính lấy nhau trong phòng khách sạn, Thích Tự không biết đồ ngon đồ ngọt gì đó, chỉ biết ngoan ngoãn ng ầi yên cho Phó Diên Thăng lướt môi ra sau tai, r ấi lại lưu luyến hôn lấy hôn để c ầi cổ mình như một con cún bự.

Đến khi thấy đã không còn sớm, Phó Diên Thăng mới tiến hắn ra sân bay—Phó Diên Thăng vẫn chưa bàn giao xong công tác, hơn nữa còn phải ở lại tìm nhân sự trong nước giúp Thích Tự nên không thể sang luôn cùng hắn.

Thích Tự cũng hiểu, bọn họ đầu là đàn ông, có không nở rời xa đến mấy thì cũng chẳng thể bó hẹp bản thân trong một chữ tình.

Tối đó về Cali, Thích Nguyên Thành có gọi để xác nhận hắn đã đến nơi an toàn.

Ở trên điện thoại, hai cha con lại trò chuyện một chút về tình hình của MeiWei, Thích Tự nói ra lo lắng của mình đối với thị trường chứng khoán.

Thích Nguyên Thành nói: "Đây là bước không thể tránh khỏi, con đừng lo, nhưng mà Thích Tự này, ba muốn nhờ con tư vấn một chuyện."

Thích Tự nghe ba mình dùng từ khoa trương như vậy thì không khỏi buồn cười: "Chuyện gì vậy ba?"

Thích Nguyên Thành nói: "Con thấy MeiWei phải làm thế nào thì mới có thể cứu vãn hình tượng thương hiệu một cách tốt nhất? Đây chính là chuyện ba muốn hỏi ý kiến của con."

Thích Tự nhớ lại một vài điều mình đã từng thảo luận với Phó Diên Thăng, chân thành nói: "Suốt ba năm nay Khâu Như Tùng mở hàng đồ nhái của MeiWei, dùng vải loại B thế chỗ vải loại A trong sản xuất, nhất định đã có không ít khách hàng trả giá thật mà lại nhận về sản phẩm "rởm", sau khi thấy tin tức, đảm bảo họ là những người tức giận nhất."

"Ý con là chúng ta nên đền bù cho những người tiêu dùng mua phải hàng chất lượng B?" Thích Nguyên Thành thở dài, "Nhưng lòng người đâu có đơn giản như vậy, thấy thông cáo này, có khi người mua được hàng chuẩn lại thành ra nghi ngờ chất lượng sản phẩm mà mình sở hữu... Làm thế sẽ chỉ tổ gây ra tổn thất không thể挽 回 cho giá trị thương hiệu."

Thích Tự khẳng khái nói: "Một phương án đền bù có thể đánh tan lo nghĩ của phần lớn người tiêu dùng thì sao, thí dụ như không chỉ áp dụng cho những khách hàng kia, mà là tất cả khách hàng của MeiWei thì sao?"

Thích Nguyên Thành không nói gì.

Thích Tự do dự nói: "Con cũng không biết chi phí để làm vậy có quá cao hay không... Hay ba cứ thử bảo cấp dưới ước tính, xem xem có đáng không."

Thích Nguyên Thành: "Ba hiểu rồi."

Thích Tự lại nhớ ra: "À, vậy chủ mưu vụ bắt cóc con ở Phong Mậu đã bị tra ra chưa ba? Có phải Khâu Như Tùng không?"

Thích Nguyên Thành: "Vẫn đang tra, nhưng do mất liên lạc với bên trung gian nên tạm thời chưa có kết quả."

Hôm sau là ngày ghi danh kì mới ở Stafford, Thích Tự nói chuyện với ba xong thì tranh thủ chớp mắt một giấc rồi đến trường đăng kí.

Hai vệ sĩ tuân mệnh Thích Nguyên Thành đi theo hẩn sang Cali hiện đang ở tạm trong nhà nghỉ gần đó.

Xử lí xong các thủ tục ở trường, Thích Tự lập tức ủy thác cho trung tâm môi giới đi tìm nhà mới.

Thành phố của đại học Stafford có mật độ dân số kém xa Hải Thành, Thích Tự sợ Phó Diên Thăng sẽ thấy nhàm chán nên còn cố ý chọn một tòa chung cư cao cấp nằm ngay giữa trung tâm thành phố—rộng chừng 100m², ba phòng riêng một phòng khách, trong đó có hai phòng ngủ với phòng tắm riêng, còn lại là thư phòng.

Ngay tầng dưới của chung cư là trung tâm thương mại cỡ lớn, xung quanh đầy đủ rạp chiếu phim, sảnh hòa nhạc, và vô vàn nhà hàng. So với chỗ ở cũ thì nơi này náo nhiệt hơn hẳn, chỉ là hơi xa trường, có lẽ ngày nào cũng phải nhờ vệ sĩ lái xe đưa đi học... hoặc là để Phó Diên Thăng đưa đi đón về cũng tốt.

Trong lúc chuyển nhà, Thích Tự cũng không quên cập nhật từng tin tức mới nhất về sự tình của MeiWei. Chỉ mười ngày kể từ khi hẩn đi, tin tức MeiWei chính thức đưa AiWei ra tòa và hợp tác với cơ quan công an để đi đầu tra một nhóm quản lí cao cấp trong công ti đã rộ khắp cả nước.

Đồng thời, MeiWei cũng nhanh chóng đưa ra thông báo cải tổ thương hiệu trong thời gian ngắn, từ thắt chặt khâu quản lí chất lượng cho đến tăng cường dịch vụ after-sales và các hoạt động phản hồi khách hàng.

Theo như thông báo chính thức, bất kì người tiêu dùng nào cảm thấy sản phẩm MeiWei mình sở hữu có vấn đề về chất lượng đều có thể gửi lại bộ phận after-sales để tiến hành kiểm tra, nếu kiểm tra ra vấn đề thì sẽ được hoàn trả 130% giá gốc, hoặc đổi lấy một trang phục khác đồng giá.

Chưa kể, MeiWei còn cam đoan kể từ ngày 15/9, thời gian để hoàn trả tất cả sản phẩm không khuyến mại sẽ tăng từ 7 ngày lên 15 ngày, trong 15

ngày ấy, chính sách hoàn tiền 100% sẽ được áp dụng nếu sản phẩm có vấn đề không bị gây ra bởi người dùng.

Chiến dịch PR về dịch vụ after-sales lần này quả nhiên đã lôi kéo được không ít thiện cảm từ công chúng, xoa dịu công kích từ dư luận và khiến ngay cả người trong giới cũng phải kinh ngạc vì độ chịu chi của MeiWei.

Thích Tự vô cùng phấn khởi, tối đó gọi điện cho Phó Diên Thăng còn khoe chuyện ba đã làm theo đề nghị của mình. Có đi đâu nói xong, hẳn không được khen ngợi như mong đợi mà chỉ thấy Phó Diên Thăng nghiêm túc hỏi một câu: "Cậu có để ý giá cổ phiếu của MeiWei không?"

Thích Tự hơi sửng sốt: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng trầm mặc vài giây: "Gần đây giá cổ phiếu của MeiWei có vẻ là lạ."

Nghe điệu bộ đối phương bình tĩnh khác thường, Thích Tự bèn hỏi: "Lạ ở điểm nào?"

"... Không có gì." Phó Diên Thăng chủ động nói sang chuyện khác, "À đúng rồi, cuối tuần này Diệp Khâm Như hẹn gặp tôi ở Hải Thành."

Thích Tự vô thức "ừ" một tiếng, vẫn đang lẩn tránh về lời vừa rồi của Phó Diên Thăng—rõ ràng là sau nửa tháng liên tục trượt dài, mãi đến hôm qua giá cổ phiếu của MeiWei mới khởi sắc một chút...

"Mấy ngày nay vẫn khỏe chứ?" Giọng điệu của Phó Diên Thăng đã trở lại bình thường, ôn nhu ngắt dòng suy nghĩ của Thích Tự, "Tôi có hơi nhớ cậu đấy."

****

<Epilogue>

Thích Tự ngây ngốc nhìn Thây.

Phó Diên Thăng: "Khụ, kiểm soát ánh mắt chút đi, cứ như vậy rồi tôi không kiên nổi đâu!"

Thích Tự *hung hăng*: "...!" [trùng mắt]

Phó Diên Thăng: "Hự, chết tôi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: tmi—Stafford là viết trại đi của Stanford

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 82: Bểng Qua Đại Dương

Nghe được một câu "Có hơi nhớ cậu" của đối phương mà Thích Tự cứng đờ cả người, não bộ cũng lập tức chuyển từ chế độ công việc sang yêu đương...

—Chỉ "hơi" thôi à?

— Ừm, thật ra mình cũng hơi nhớ anh ta...

—Nếu như Thầy Phó ở đây lúc này thì tốt biết bao.

—Hắn nhất định sẽ chủ động hôn người kia...

Thích Tự siết lấy điện thoại trong tay nghĩ ngợi vẩn vơ, cũng không biết khoe miệng mình hiện tại đã giương cao đến nhường nào.

Nghĩ thì cả đồng, thế mà nói ra lại chỉ có một câu: "Tôi thuê được nhà mới rồi."

"Ồ?" Phó Diên Thăng có vẻ hứng thú, "Như thế nào?"

Thích Tự thoáng nhìn quanh, hắn đang đứng trong phòng ngủ nhà mới của bọn họ.

Kí hợp đồng thuê nhà xong, Thích Tự lập tức đi mua đủ loại nội thất, đồ dùng làm bếp và chăn ga gối đệm, thậm chí còn tỉ mỉ lựa chọn từng vật trang trí nhỏ nhỏ cho kệ tủ trong thư phòng.

Ban ngày vừa có nhân viên vệ sinh đến dọn nhà sạch bong sáng bóng, ga đệm chăn mền của cả hai buồng ngủ đều đã thơm tất, mang màu xám

lông ch ần hấn thích nhất, tủ đầu giường còn bày bộ tinh dầu khuếch tán hương từng bách của Jo Malone, thơm ngát cả căn phòng.

Trước kia hấn chưa bao giờ làm mấy chuyện vật vãnh này, đồ đạc trong nhà ở New York đầu do Anne mua về, thế mà lần đầu tiên cũng chuyên nghiệp như ai. Cứ mừng tượng ra cuộc sống mỗi ngày với Phó Diên Thăng, Thích Tự đã thiết kế nên một tổ ấm đẳng cấp không thua gì khách sạn năm sao lúc nào không hay.

"Anh sang thì biết." Thích Tự cố tình lấp lửng.

Hấn không định kể cho Phó Diên Thăng chi tiết những việc mình làm, sợ nếu biết mình để ý như thế, đối phương sẽ còn đặc ý đến nhường nào.

Phó Diên Thăng cười cười: "Gửi địa chỉ nhà đi, tôi gửi một vài thứ sang trước."

"Tối tôi gửi Wechat cho." Thích Tự hắng giọng một tiếng, lại nói, "Quần áo các thứ... không cần gửi sang nhiều đâu, mua ở đây cũng được mà."

Phó Diên Thăng đùa đùa: "Cậu mua cho tôi à?"

Thích Tự: "...Ừm."

Phó Diên Thăng: "Mua cả đồ lót cho tôi luôn?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói: "Có yêu cầu gì về nhãn hiệu không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Đò đưa nhau một hồi, Phó Diên Thăng mới bảo, nếu không có gì thay đổi thì nửa cuối tháng 9 là sang được.

Dập máy xong, Thích Tự cúi xuống nhìn sàn nhà dưới chân, do dự không biết có nên trải thảm trong nhà hay không. Có đi đâu nhớ đến quảng cáo mà Phó Diên Thăng hình dung cho Diệp Khâm Như hôm đó, sợ người

kia lại giội rượu đổ lên người mình lần nữa, rót xuống thảm thì chỉ có nước ối, hắt lại gạt luôn ý định này đi.

Một tuần nữa trôi qua, chủ đề liên quan đến MeiWei trong nước dần hạ nhiệt, tuy chưa về thời kì đỉnh cao nhưng giá cổ phiếu mấy hôm nay đã có dấu hiệu tăng trở lại.

Sau khi Phó Diên Thăng nói giá cổ phiếu của MeiWei có vấn đề, Thích Tự cũng đã nghiên cứu biến động thị trường thêm mấy hôm, nhưng với hiểu biết của bản thân thì hắt thì không nhìn ra điểm gì "là lạ". Hơn nữa, Thích Nguyên Thành đã bảo hắt không cần để ý thêm, Phó Diên Thăng lại chưa từng nhắc lại chuyện này một lần nào, bởi vậy dần dần hắt cũng quên.

Điều khiến Thích Tự cảm thấy kì quái hơn cả giá cổ phiếu của MeiWei, đó là gần nửa tháng kể từ khi khai giảng rồi mà hắt vẫn chưa thấy bóng dáng Chương Thừa Tuyên đâu.

Do học chung môn tự chọn, Thích Tự có gửi tin nhắn Wechat hỏi đối phương đã quay lại trường chưa, nhưng Chương Thừa Tuyên vẫn chưa trả lời lại.

Bữa nọ tình cờ gặp được Cao Trí Thời ở trường, Thích Tự mới thuận miệng hỏi: "Từ đầu năm đến giờ, tiền bối đã gặp Chương Thừa Tuyên chưa?"

Cao Trí Thời hơi ngần người: "Cậu ấy bảo đợt vừa rồi về nghỉ hè có gặp phải một vụ tai nạn giao thông nhỏ, hiện vẫn đang ở trong bệnh viện hồi phục nên xin trường cho nghỉ một tháng rồi, chắc phải tháng 10 mới qua đấy." Sau lại tò mò hỏi, "Hai cậu thân nhau lắm mà, cậu ấy không kể cho cậu à?"

Thích Tự sưng sờ: "Không, cậu ấy kể cho anh từ khi nào vậy?"

Cao Trí Thời: "Chắc khoảng cuối tháng 8, lúc ấy tôi vẫn đang ở trong nước, định qua thăm xong còn bị cậu ta từ chối, sau nhắn tin thì không thấy trả lời nữa, chả biết có bị nặng lắm không."

Thích Tự gật đầu cảm ơn: "Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh."

Cao Trí Thời lại gọi hắn lại: "À đúng rồi Thích Tự, năm nay lại có học sinh mới, Chương Thừa Tuyên không có mặt nên tôi sẽ đứng ra tổ chức họp mặt hội học sinh Trung Quốc, cậu tham gia chứ?"

Thích Tự lịch sự từ chối: "Năm nay nhà tôi có chút việc bận, sợ là thời gian ở trường không nhiều, đành xin phép vắng mặt rồi."

Cao Trí Thời ngại ngùng cười cười, tỏ vẻ ghen tị: "Cậu đúng là chỉ nề mỗi Chương công tử thôi nhờ."

Thích Tự sửng sốt, không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng Cao Trí Thời cũng rất biết ý, nói xong câu kia lại hừ hạo vỗ vai Thích Tự luôn: "Thế giữ liên lạc nhé, cậu cũng có số tôi rồi, nếu đổi ý thì cứ nói với tôi một tiếng."

Thích Tự đồng ý một tiếng, sau khi về lại bắt đầu nghĩ về sự vụ xảy ra với Chương Thừa Tuyên.

Cuối tháng trước là lúc hắn và ba liên thủ bóc trần bê bối của MeiWei, chinh đồn lại công ti, bản thân Thích Tự suýt bị bắt cóc, Chương Thừa Tuyên thì gặp tai nạn đúng thời gian này... những chuyện này không liên quan đến nhau đấy chứ?

Thích Tự không kìm nổi lòng, đành gọi ba thăm dò: "Ba này, sau khi bị bắt, Khâu Như Tùng có khai ra quan hệ gì với người nhà họ Chương không?"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói: "Ba cũng đang định kể cho con chuyện này đây. Hôm trước Khâu Như Tùng đã thú nhận với công an toàn bộ quá trình dựng nên nhãn hàng AiWei, nói năm xưa từng bị một người bạn đại học họ Chương xúi giục. Thời gian đầu mới mở, đối phương còn chỉ cho hắn rất nhiều chiêu trò, từ thay thế nguyên vật liệu và đạo nhái thiết kế của MeiWei, cho đến làm giả sổ sách và móc nối quan hệ... Khâu

Như Tùng bảo ban đầu hẳn chỉ định làm nhỏ lẻ thôi, nhưng không ngờ lại thuận lợi thế, dần dà mới thành lớn chuyện."

Thích Tự nhủ mầy: "Chúng ta có thể truy cứu nhà họ Chương không?"

Thích Nguyên Thành: "Không, bởi tất cả đều là lời tường thuật của Khâu Như Tùng, không hề có bất kì bằng chứng nào, công khai ra có khi còn bị Phi Á buộc tội vu khống ngược lại ấy chứ."

Thích Tự buồn bực nói: "Thế coi như Khâu Như Tùng bị lợi dụng triệt để rồi còn đâu?"

"Lợi dụng là một chuyện, nhưng lòng người cũng dễ thay đổi nữa."
Thích Nguyên Thành thở dài một hơi, bấy giờ mới kể lại cuộc trò chuyện của mình với Khâu Minh Dương hôm ấy, "Tối đó hẹn gặp mặt với ba, Khâu Minh Dương nói mình không biết gì về việc Khâu Như Tùng ăn trộm vật liệu của MeiWei cho AiWei, rằng trước khi ba nói về tính chất nghiêm trọng của sự việc thì ông ấy chỉ cho là Khâu Như Tùng đang tự mở một cửa hàng online láo nháo một chút nên chưa từng để tâm... Lúc đó ba đã ám chỉ rất có thể Khâu Như Tùng đang bị đối thủ của MeiWei lợi dụng, cho nên ai biết lời khai này của nó có phải đang mượn cớ thoát tội, thậm chí là cứu cánh cho những người còn lại trong khối lợi ích bao gồm ba mình hay không? Nhưng con thử nghĩ mà xem, ba năm trước Khâu Như Tùng vẫn chỉ là một quản lý cấp thấp thuộc nhánh logistics của bộ phận sản xuất, nếu không được Khâu Minh Dương hậu thuẫn và dung túng cho, thì làm sao có thể suôn sẻ như thế?"

Nghe thái độ cay đắng của Thích Nguyên Thành, Thích Tự mới giật mình nhận ra kì thực ba hẳn vẫn cảm thấy tổn thương vì bị Khâu Minh Dương phản bội, ông không quả quyết sát phạt như hẳn tưởng, cũng chẳng hề có ý định bắt trọn tất cả ngay từ đầu.

Tối đó gặp mặt, có lẽ Thích Nguyên Thành đã muốn cho Khâu Minh Dương một cơ hội cuối cùng, vậy mà đối phương lại khiến ông thất vọng toàn tập. Ba hẳn vốn muốn nể tình nể nghĩa, nhưng đứng trước tình hình như vậy, ông không thể không gạt đi lòng nhân từ mà buộc mình cầm lấy chuôi dao...

Thích Tự cũng thở dài, hỏi ngược lại: "À đúng rồi, ba còn nhớ Chương Thừa Tuyên không? Là bạn học từng kể cho con chuyện về Khâu Như Tùng ấy, nghe bảo tháng trước vừa bị tai nạn, giờ còn chưa sang học được vì vẫn đang nằm viện?"

Thích Nguyên Thành hơi kinh ngạc: "Thật sao?"

Thích Tự: "Vâng, tuy ban đầu báo cáo tài chính cũng cho thấy dây chuyền sản xuất có vấn đề, nhưng nếu Chương Thừa Tuyên không kể cho con về quan hệ giữa Khâu Như Tùng và anh ba của hắn, thì chúng ta đã chẳng khoanh vùng mục tiêu nhanh như vậy..."

"Ba biết rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa hiểu được tình hình nội bộ nhà họ Chương, Phi Á cũng chưa có động thái gì lớn..." Nghe chừng Thích Nguyên Thành không quá để ý đến tình trạng của Chương Thừa Tuyên, còn nói, "Nó cũng chẳng tốt thế đâu, nói chung cứ dính đến nhà bên đó là ba thấy không yên tâm rồi, con nhớ phải chú ý an toàn đấy."

Thích Tự không hỏi được ra đáp án mình muốn ở ba, chỉ đành "Vâng" một tiếng, trước khi dập máy, hắn lại nhớ ra hỏi, "Thị trường chứng khoán của MeiWei vẫn bình thường chứ ba?"

Thích Nguyên Thành: "Yên tâm, tình hình hiện tại vẫn đang trong tầm kiểm soát của ba."

Thích Tự: "Vậy là tốt rồi..."

Vừa nói chuyện với Thích Nguyên Thành xong, chuông điện thoại của Thích Tự đã lại vang lên.

"Vừa điện thoại với ai đấy? Gọi hai lần đầu thấy bận." Đầu bên kia vang lên giọng nam quen thuộc.

"Ba tôi gọi." Thích Tự bất giác nhẹ giọng, "Sao giờ này còn gọi cho tôi?"

Phó Diên Thăng: "Báo cho cậu một tiếng, mai tôi bay rồi."

Thích Tụ thấy tim nhảy lên đánh thịch, tâm trí yêu đương lại gặt hết phân tích về MeiWei ra khỏi đầu, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn: "Mai mấy giờ?"

"12h trưa mai, bay 11 tiếng đến thẳng thành phố của cậu. Tính từ lúc này thì chỉ còn khoảng 34 tiếng nữa là cậu được gặp lại tôi rồi đấy." Phó Diên Thăng cười hỏi, "Vui không?"

Thích Tụ ra vẻ bình tĩnh: "Lúc anh tới nơi chắc tôi đang có lớp rồi, để Vương Mãnh chạy xe tôi ra sân bay đón anh nhé?"

Phó Diên Thăng hơi cao giọng: "Bạn trai lặn lội băng qua đại dương đến tìm mà cậu còn có tâm trí lên lớp à?"

Thích Tụ bật cười, cố ý nói: "Chứ anh tưởng tôi sẽ cúp học đi đón anh à?"

Hắn nghĩ bụng, chỉ cần Phó Diên Thăng yêu cầu, nhất định hắn sẽ đi.

Chẳng ngờ nghe xong, đối phương chỉ im lặng một lát, sau đó trầm giọng nói: "Thôi, cậu đến lớp đi. Tôi đi dọn đồ, cúp máy đây."

"Ờ..." Thích Tụ còn định nói gì đó, đầu bên kia đã chuyển đến âm thanh máy bận.

Thích Tụ cạn lời... Phó Diên Thăng còn đập máy với hắn?

... Chẳng lẽ giận thật rồi?

Hắn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, do dự không biết có nên gọi lại dỗ đối phương một chút hay không, song nghĩ thấy từ mai là Phó Diên Thăng bắt đầu phải kè kè bên mình rồi, đâu cần dỗ nữa?

Thích Tụ cắn môi tắt điện thoại, tự nhủ mình không thể quá nuông chiều người này!

Từ mấy hôm trước, Thích Tụ đã sớm trả lại nhà cũ và chuyển đến căn hộ mới. Hắn xoay người ra tủ lạnh lấy chai nước, quét mắt nhìn quanh, tưởng tượng ra cảnh sau này Phó Diên Thăng sẽ giặt đồ nấu nướng dạy

mình học ở đây, tùy ý hấn muốn sai gì cũng được thì không khỏi lâng lâng...

Thích Tự vừa uống nước vừa ung dung đi về phòng ngủ, đột nhiên trông thấy giường thì khựng lại, mặt mày biến sắc, hai tai nóng rực

Nửa phút sau, Thích Tự vặn lại nắp chai, đổ mặt vớ đại một cái gối, bắt đầu điên cuồng đánh xuống.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu mua cả đống lót cho tôi?"

Thích Tự: "Mua hết, anh muốn hiệu gì?"

Phó Diên Thăng: "Tiểu yêu, cậu đang thả thính xuyên Thái Bình Dương có đúng không! Cứ chờ đấy!"

Thích Tự: "Ha ha, đang đợi mãi đây:)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy tôi cũng biết dối đấy, em Tự lo từ giờ đi ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 83: Đạo Cụ Dạy Học

34 giờ đồng hồ—

Từ khi Phó Diên Thăng thông báo cho hắn về khoảng thời gian đếm ngược này, Thích Tự hầu như không làm được việc gì ra hồn.

Hết tỉ mẩn kiểm tra từng góc phòng, xem xem còn gì chưa chỉnh chu, đến nhìn đi nhìn lại đồng hồ treo tường, suy đoán Phó Diên Thăng hiện đang làm gì, bao giờ chuẩn bị ra sân bay, rồi lại bồn chồn tính toán mình có nên ra sân bay đón người hay không.

Lần đầu tiên trong đời cảm giác được sự giãy vò của chờ đợi, Thích Tự thần oán Phó Diên Thăng vì đã nhắc đến "34 giờ đồng hồ", hại hắn đứng ngẩn không yên suốt như thế này.

Chưa kể, không biết Phó Diên Thăng bận thật hay vẫn dối, mà từ sau khi ngắt cú điện thoại kia, đối phương cũng không hề liên lạc lại với Thích Tự, mãi đến một ngày một đêm sau mới gửi cho hắn một tin trên Wechat: "Tôi chuẩn bị lên máy bay đây."

Thích Tự nhẹ thở phào một chút, lập tức nhấn lại: "Lên đường bình an."

12 tiếng sau, tại sân bay quốc tế SF.

Thích Tự ngẩn ở hàng ghế sau chiếc Porsche của mình, theo dõi thông tin về chuyến bay trên điện thoại.

—Chuyến bay UA8XX, đáp muộn 1 tiếng 20 phút...

"Chậc..."

Thích Tụ lại tắt điện thoại, chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngán ngẩm nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Đúng là điên rồ, hôm qua chỉ vì nghĩ về Phó Diên Thăng mà hắn mất ngủ đến quá nửa đêm, vốn đã định ở nhà chờ người, thế rồ đến lúc đưa chìa khóa cho Vương Mãnh lại đổi ý.

Bọn họ đã tính chuẩn thời gian ra đón, nhưng rốt cục máy bay xuống trễ, hắn lại phải ngồi đây đợi thêm tiếng rưỡi.

Vương Mãnh đi quanh một vòng rồ quay lại, gõ gõ lên cửa xe: "Thích thiếu gia, chuyến bay của cậu Phó hạ cánh rồ. Cậu ấy ngồi khoang hạng nhất nên chắc sẽ ra sớm thôi, để tôi vào sảnh đến chờ sẵn, cậu cứ ngồi trong xe đi, đừng ra ngoài."

Thích Tụ "ừ" một tiếng, sau nghĩ ra gì đó, hơi ra hiệu bằng ngón trỏ: "À mà lát gặp anh ta, anh đừng nói là tôi cũng tới."

Vương Mãnh: "...Tôi biết rồ."

Thích Tụ một lần nữa kéo kín cửa sổ xe, tiếp tục ngồi trong xe nhìn giờ.

Kết quả chỉ thấy, nửa tiếng ngắn ngủi này thậm chí còn dài hơn cả 36 tiếng trước đó... Cứ nghĩ đã qua một lúc lâu lắm rồ, xem điện thoại mới biết chỉ là hai ba phút.

Mãi sau, mãi một lúc sau, không biết đã qua bao nhiêu lâu, bóng hình quen thuộc rốt cục mới xuất hiện.

Hắn trông thấy Phó Diên Thăng mặc trang phục đen bình thường ra khỏi sân bay, Vương Mãnh kéo giúp cho một kiện hành lý 24-inch, đang đưa tay chỉ về phía này.

Phó Diên Thăng gật gù, xách theo một túi ca táp, chậm rãi đi về hướng này.

Thích Tụ nhìn đối phương qua lớp cửa sổ xe, chỉ thấy tim hẫng đi một nhịp, sau đó lại đột nhiên tăng tốc, dòng chảy thời gian chậm chạp này giờ rốt cục cũng trở lại tốc độ bình thường như keo nước đã khô.

Cảnh tượng từ phía đầu mờ đi, chỉ mình khuôn mặt của Phó Diên Thăng là rõ nét.

Hai người kia tiến đến cạnh xe, sau khi nghe Vương Mãnh nói gì đó, Phó Diên Thăng chuyển hướng ra hàng ghế sau.

"Cộp", cùng với tiếng cửa xe bật mở, là nửa thân trên của đối phương ngó vào.

Trông thấy Thích Tụ trong xe, Phó Diên Thăng khựng lại mọi động tác, nét mặt thoáng kinh ngạc rồi bỗng cười phá lên.

"... Đến đây à?" Nét cười rất sâu, khiến cho biểu cảm trên gương mặt càng thêm sinh động.

"Anh muốn tôi đến đón còn gì?" Thích Tụ nhếch miệng cười nhẹ, có trời mới biết hắn đã phải kiềm chế nhường nào mới ngăn nổi mong muốn xuống xe ôm lấy đối phương ngay lúc này.

Nghe ngữ khí thờ ơ này, Phó Diên Thăng hơi liếc hắn rồi nhìn thẳng về phía trước: "Xin lỗi, máy bay cất cánh rồi, để cậu chờ lâu rồi."

Điều bộ nghiêm túc của đối phương cũng khiến Thích Tụ sửng sốt, hắn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa cửa xe, hờ hững nói: "Cũng không lâu lắm..."

Phó Diên Thăng: "Này tức là cậu đang trốn học đấy à?"

Thích Tụ: "Chứ không thì sao?"

Vương Mãnh sắp xếp hành lí của Phó Diên Thăng xong quay lên ghế lái, chở ba người về.

Thích Tụ hỏi hắn: "Bay dài thế mệt không?"

"Hơi hơi, lâu rồi cũng không bay dài." Phó Diên Thăng cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, "Từ đây về chỗ cậu mất bao lâu?"

"Khoảng 1 tiếng, nếu anh mệt thì cứ chợp mắt đi, bao giờ đến nơi..." Mới nói được nửa câu, Thích Tự giật mình vì thấy tay bỗng dưng bị túm lấy, nhưng rồi cũng không kìm được mà nắm lại, dịu giọng nói, "Bao giờ đến nơi tôi gọi."

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, còn vuốt ve ngón tay hắn một hồi. Hai người quán quýt đan tay ở một góc Vương Mãnh không thấy được, giống như đang thể hiện nỗi nhớ dành cho nhau.

Lát sau Phó Diên Thăng nhắm mắt lại, Thích Tự không biết đối phương có ngủ hay không, nhưng suốt cả đường, cả hai cũng chưa từng rời tay một phút nào.

Thích Tự thấy lồng ngực âm ỉ lại căng căng, ngập chìm trong hạnh phúc, tựa như 36 tiếng dày vò lúc trước đâu chỉ để đổi lấy giây phút mãn nguyện này...

Không, vốn dĩ đâu chỉ là 36 tiếng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phó Diên Thăng, Thích Tự mới nhận ra mình đã nhớ người kia đến nhường nào suốt nửa tháng nay xa cách.

Về đến chung cư, Thích Tự dừng lại dưới lầu để giới thiệu qua cho Phó Diên Thăng về vị trí của nơi này, Vương Mãnh đi đậu xe, chu đáo hộ tống hai người lên tận nơi rồi mới rời đi.

Phó Diên Thăng đóng cửa xong hỏi: "Vệ sĩ kia của cậu ở đâu vậy?"

"Ngay tầng dưới thôi, cần là có mặt luôn." Thích Tự thay giày, nhặt thẻ nhà trên đĩa thủy tinh gần cửa ra vào đưa cho Phó Diên Thăng, "Đây là thẻ nhà..."

Phó Diên Thăng nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi đặt về chỗ cũ, sau đó lại đối mắt với Thích Tự.

"Dép lê ở đây." Thích Tự rũ mắt nhìn xuống, chỉ vào một đôi y hệt của mình nhưng khác màu. Đang định nói tiếp, cánh tay đã bị Phó Diên Thăng túm lấy, cả người đổ nhào vào lòng ngực đối phương theo quán tính!

Phó Diên Thăng vừa kéo người vào vòng ôm của mình, vừa tìm môi hân một cái: "Diễn giỏi lắm, tôi còn tưởng cậu sẽ không ra đón thật chứ."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng ghé miệng lên môi hân, hỏi: "Nhớ tôi không?"

Thích Tự biết hân muốn làm gì, bèn trực tiếp chặn luôn môi đối phương.

Phó Diên Thăng bỗng như trở thành một con cún bự đói ăn, bắt đầu tham lam đòi phần thưởng của mình.

Mà Thích Tự cũng không hề kháng cự, nửa tháng nay hân đã thêm được hôn Phó Diên Thăng muốn chết, hiện tại còn chẳng kìm nổi lòng đưa tay ôm đầu người kia, chủ động nới giảo cho giặc.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, hết đung chạm kịch liệt lại thành xoa dịu ôn nhu, từ mơn trớn cho đến tận sâu, cả hai đều như muốn thưởng thức mọi góc ngách trong khoang miệng đối phương, không nỡ rời ra.

...

Nhưng suy cho cùng là người trưởng thành, hôn lâu quá cũng khó tránh có phản ứng.

Phát hiện ra biến đổi ở Phó Diên Thăng, còi báo động trong lòng Thích Tự lại vang lên ầm ỉ, buộc hân vội vàng dứt ra: "Đủ rồi..."

"Đủ rồi?" Phó Diên Thăng nhìn hân với ánh mắt có phần vô độ, khàn giọng tính sổ, "3 tuần, 21 ngày, cậu nợ tôi tổng cộng 60 lần hôn, vừa rồi mới chỉ có một thôi!"

"...Biết rồi." Thích Tự giờ hai ngón tay chặn lại đôi môi đang chuẩn bị tiến đến lần nữa của người kia, hô hấp vẫn loạn, "Tôi sẽ trả đủ, nhưng anh phải theo tiết điệu của tôi, chứ của anh..." Hấn ấp úng nói, "Tôi không theo được."

Phó Diên Thăng híp mắt, siết lấy Thích Tự như muốn khám cả người hấn vào mình.

Nhưng một giây sau, Phó Diên Thăng vẫn buông hấn ra, chậm rãi lùi về phía sau nửa bước.

Thích Tự nhanh chóng quay sang một bên lấy lại hơi thở, chờ Phó Diên Thăng đổi dép xong mới dẫn đối phương đi thăm thú một vòng, giới thiệu nhà mới mà mình đã tỉ mỉ chuẩn bị vì người thương.

"Đây là phòng bếp, nồi niêu bát đĩa có hết rồi, thiếu gì nữa chúng ta lại đi mua." Thích Tự nhẹ hắng giọng, "Anh có thể nấu ăn ở đây..."

"Cậu còn muốn tôi nấu cho cậu ăn?" Phó Diên Thăng kinh ngạc.

"Không được à?" Thích Tự quay ra nhìn hấn, "Ở bên này ngoài dạy tôi ra thì anh cũng rảnh mà."

Phó Diên Thăng nhìn hấn, bất đắc dĩ đáp: "Được rồi..."

Thích Tự cười cười, trong lòng toàn là cảm giác mãn nguyện.

Phó Diên Thăng dõi theo bóng lưng hấn đầy cứng chùi, tiếp tục nghe nói, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại hoặc trêu chọc vài câu, còn đầu không có vẻ gì là bất mãn với sắp xếp của Thích Tự.

Đi quanh nhà xong, Phó Diên Thăng trực tiếp mở hành lí của mình trong phòng khách, nhanh nhẹn dọn đồ của mình rồi đưa cho Thích Tự một tập tài liệu: "Tôi đã đàm phán xong với Diệp Khâm Như, nếu không có gì thay đổi thì từ tháng sau anh ta sẽ đến Tư Nguyên. Ngoài ra tôi cũng tìm được cho cậu một vài chuyên viên phân tích có thâm niên, thông tin về nhân sự đều ở trong này."

Thích Tụ mừng rỡ ra mặt, nhận tập tài liệu xong cũng không vội mở ra xem: "Thế anh thì sao? Bàn giao xong hết công việc chưa?"

"Ừm." Phó Diên Thăng đảo mắt một vòng, hỏi, "Đồ đạc tôi gửi trước sang cho cậu đâu rồi?"

Thích Tụ: "Trong phòng kho, để tôi đi lấy."

Phó Diên Thăng: "Cậu chưa mở ra à?"

Thích Tụ kì quái hỏi: "Đồ của anh tôi mở ra làm gì?"

"À, tôi quên không bảo, toàn là đồ cho cậu đấy." Phó Diên Thăng khoanh tay, nét mặt có vẻ mệt mỏi, "Lát cậu tự mở được không, tôi hơi buồn ngủ, đi nằm lát nhé?"

"Không vấn đề" Thích Tụ dẫn Phó Diên Thăng vào phòng ngủ của đối phương, chỉ giường nói, "Chăn đệm mới cả, tôi có chuẩn bị sẵn một ít đồ ngủ trong tủ, giặt sạch cả rồi, anh mặc luôn cũng được."

Phó Diên Thăng gật gật đầu, định đóng cửa.

Thích Tụ vội ngăn lại: "Khoan đã."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tụ tiến lên, chủ động hôn người kia một chút: "Nghỉ ngơi cho tốt, cần gì thì gọi tôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thật ra tối qua Thích Tụ cũng chẳng chợp mắt được mấy, nhưng gặp Phó Diên Thăng khiến hắn hào hứng như vừa được bơm adrenalin vào người, kích động không tả.

Đợi Phó Diên Thăng đi ngủ xong, Thích Tụ vừa nghĩ xem lát nữa nên dẫn người kia đi ăn đâu cho ngon, vừa cần kéo đi vào phòng kho tìm thùng đồ mà đối phương gửi sang từ trước đó.

Hắn mở ra nhìn qua, chỉ thấy ngoài thùng có dán một đồng dấu má của bên chuyển phát và bốn chữ "Đạo cụ dạy học" cực lớn, còn bên trong là cả loạt sách vở tư liệu.

Thích Tự bật cười, tiện tay c ần lên một quyển có tên "Rèn luyện tư duy logic", cũng chính là một trong những tiêu đề mà Phó Diên Thăng từng nhắc đến trong phần đi ầu khoản bổ sung mới, bên trong còn có đôi ba dòng ghi chú. Hắn nhận ra nét chữ thanh nh ả này là của Phó Diên Thăng.

Thích Tự xếp ra từng quyển r ồi mang vào thư phòng, đến khi tưởng hết r ồi, hắn ngó vào thùng thì mới thấy trong góc vẫn còn một túi đồ bọc kín mít.

Hắn tò mò bê lên, dùng kéo cắt mở giấy gói, không ngờ cả loạt hộp nhỏ bằng cỡ bàn tay lập tức thi nhau rơi xuống.

"...!!"

Thích Tự tròn mắt nhìn đồng hộp cùng mấy bình chất lỏng trong suốt còn sót lại bên trong túi đồ, nét mặt vốn đang hớn hở cũng cứng đờ, d ần d ần méo mó...

Mười giây sau, Thích Tự đỏ mặt tía tai, chỉ biết nghiêng răng phun ra ba chữ: "Phó, Diên, Thăng!"

—

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu cố tình câu dẫn tôi có đúng không!"

Thích Tự: "Thế thì sao? Hợp đ ồng nói quyền chủ động thuộc về tôi cơ mà, anh đâu thể ép hay thúc tôi, chịu theo tiết điệu của tôi đi."

Phó Diên Thăng: "... Tôi thấy cậu muốn bị đè l ắm r ồi đấy."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 84: Cổ Đông Phân Tranh

Lúc Phó Diên Thăng tỉnh lại là 4.40 chiều — điện thoại đã tự động cập nhật múi giờ dựa vào cơ chế định vị.

Hắn mở Wechat ra xem qua, thấy một tin nhắn của Thích Tự từ nửa tiếng trước.

Cá nhỏ: "Chiều nay tôi phải đến trường, khoảng 5h sẽ về, anh dậy thì ở nhà chờ tôi, đừng đi đâu lung tung."

Phó Diên Thăng nhướn mày, cũng không nhắn lại gì.

Hắn rời giường rồi đi tắm luôn, gột sạch một thân mệt mỏi xong, đang định lấy quần áo mình mang theo để thay thì chợt nhớ đến lời Thích Tự, bèn ra mở tủ quần áo. Bên trong quả nhiên đã có không ít đồ từ áo phông, sơ mi cho đến quần dài... thứ nào cũng có vài kiểu dáng khác nhau.

Không thể phủ nhận Thích Tự rất có mắt chọn đồ, dù không phải là hàng hiệu nhà nhà đâu biết thì thiết kế và phối màu đều hợp ý của Phó Diên Thăng.

Cali tháng 9 vẫn còn nóng, Phó Diên Thăng chọn lấy một chiếc áo phông, lại tiện tay mở ngăn kéo gần liền trong tủ liếc qua, trông thấy đồng hồ lột bên trong thì không khỏi mở to mắt.

"Tên nhóc này..." Hắn cười thầm một tiếng.

Đúng lúc này, trên giường lại vang lên chuông báo tin nhắn mới, Phó Diên Thăng mở ra xem, nét cười trên mặt lập tức biến mất. Hắn tới chỗ ca táp, lại lấy một chiếc điện thoại khác ra kiểm tra email.

RE Số Phúc: Báo cáo thông tin chuyển công tác

<Chính thức rời khỏi Chứng khoán Minh Thái vào ngày 16/9.

Dự định tới thành phố P (California) vào ngày 22/9.

Chi tiết về kế hoạch đi đầu tra tiếp theo nằm trong file đính kèm.

...

Attachment 1: Kí kết <Hợp đồng dịch vụ gia sư kiêm cố vấn thương vụ> Thích Tự, con trai chủ tịch Thích Nguyên Thành của tập đoàn Tư Nguyên

Attachment 2: Báo cáo công tác tại Chứng khoán Minh Thái 201506-201608

Attachment 3: Kế hoạch đi đầu tra 201609-201708>

Đã xác nhận.

- -----

EFI-9 Bộ XX Quốc gia: Tiến triển nhiệm vụ đi đầu tra kiêm nhiệm

Bộ đã nhận được báo cáo chuyển công tác, giữ liên lạc thường xuyên.

Attachment 1: Nhiệm vụ đi đầu tra số EFI-9XXXX/Số Phúc

*

Thích Tự đi từ trường về, vừa đặt đồ xuống đã thấy Phó Diên Thăng ra khỏi phòng ngủ.

Người kia khoanh tay trước ngực, dựa vào cạnh cửa phòng ngủ, cười như không cười nhìn hắn: "Vừa dậy đã thấy cậu dặn dò không được đi đâu lung tung, tôi có thể chạy đi đâu được chứ?"

Phó Diên Thăng hiện đang mặc một chiếc áo phong giống của Thích Tự, ngoài việc một cái màu xanh khôi đậm một cái màu trắng ngà, thì từ nhãn hiệu đến hình thù đều y xì đúc.

Thích Tự nhìn vậy mà không khỏi rung động, chậm rãi bước tới.

"Vừa đây nhỉ." Hắn vịn vai Phó Diên Thăng hôn một cái, nhắm tính trong bụng, còn 57 lần.

Không biết có phải ngủ dậy xong d ỗi dào tinh lực hơn hay không, mà ánh mắt Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự lúc này còn thêm khát hơn cả trước, song ngoại trừ để yên cho Thích Tự chủ động hôn mình, hắn cũng không có hành vi quá giới gì khác.

Điêu này khiến Thích Tự rất hài lòng.

"Mở đồ chưa?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Uh huh~" Tất cả vật dụng có ích cho "hạng mục sau này" đều đã bị Thích Tự bỏ tủ khóa lại. Hắn thản nhiên làm bộ như chưa từng thấy thứ gì không nên thấy.

Phó Diên Thăng chỉ cười khẩy một tiếng, cũng không hỏi gì thêm.

Tối đến, hai người ra một nhà hàng Trung Hoa gần nơi ở—Phó Diên Thăng vừa mới sang, dĩ nhiên Thích Tự sẽ không nhẫn tâm bắt đối phương xuống bếp nấu cơm cho mình luôn.

Trong bữa cơm, hai người lại nói một chút về chuyện liên quan đến bộ phát triển công nghệ của Tư Nguyên.

Thích Tự đã tranh thủ xem qua thông tin về nhân sự của team trong lúc Phó Diên Thăng đi nằm—ngoài Diệp Khâm Như, Phó Diên Thăng đã kịp tuyển giúp hắn thêm ba người khác trước khi sang đây, một chuyên gia quản lí rủi ro và hai phân tích viên cao cấp, cộng thêm Ngô Song thì tổng cộng đã có năm người, bốn nam một nữ.

Chẳng qua, Thích Tự vẫn chưa hết tò mò về lời nhận xét mà Phó Diên Thăng dành cho Diệp Khâm Như.

Phó Diên Thăng nói: "Cái Diệp Khâm Như muốn là một sân chơi để bộc lộ khả năng và khát vọng của bản thân, trong khi trước đây ở NanRi Tech, tranh đấu trên tầng lãnh đạo quá phức tạp, anh ta lại ý kiến quá nhiều, cho nên mang danh CEO công ti con nhưng thực chất chỉ là hình nộm mà công ti lợi dụng để marketing, có tiếng mà chẳng có miếng... Đường đường là một giám đốc, mà quyền lực thực tế còn chẳng bằng thư kí tổng của một quản lí cùng cấp, cảm thấy bất bình cũng đúng thôi."

Thích Tự nhớ lại lời nói của đối phương khi bọn họ gặp mặt tại Yên Thành, bấy giờ mới hiểu ra: "Chẳng trách anh ta lại đăng status kiểu "thieu rui lí tưởng cuộc đời", rồi còn bảo muốn ra riêng..."

Phó Diên Thăng: "Nhưng trong bữa cơm hôm ấy tôi cũng nói rồi, kể cả anh ta có tài hoa đến nhường nào đi chăng nữa, không có vốn liếng mà muốn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng vẫn là đi đầu không tưởng, trong khi vừa vặn là Tư Nguyên có thể cho anh ta một chỗ chống lưng. Chỉ cần đến Tư Nguyên, anh ta sẽ trở thành cốt cán của team, trước mắt còn có thể đưa ra một số quyết sách thay cậu, chưa kể ba cậu với Tư Lại chủ yếu muốn dùng công ti công nghệ này để bồi dưỡng thế hệ sau, cho nên tranh đấu tầng lãnh đạo cũng chưa căng như ở NanRi."

Thích Tự nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng mà sau này, công ti công nghệ ấy cũng có phải do người của tôi định đoạt đâu, còn bên Tư Trạch nữa mà?"

Phó Diên Thăng gật gù tán thưởng Thích Tự vì đã biết nhìn nhận sự việc sâu sắc hơn: "Không sai, hiện tại công tác này vẫn đang được tiến hành dưới danh nghĩa toàn tập đoàn Tư Nguyên, nhưng tương lai ai có quyền hơn với công ti công nghệ này thì chưa chắc, bởi kết cấu quyền cổ đông có thể thay đổi bất kì lúc nào trong giai đoạn hình thành, ví như trường hợp Tư Thị rót thêm vốn vào để đoạt được tiếng nói giá trị nhất chẳng hạn."

Nói như vậy, nếu vụ đi đầu tra MeiWei của Thích Tự là cuộc đối đầu giữa cổ đông và ban lãnh đạo công ti, thì tiếp theo đây sẽ là phân tranh giữa các

cổ đông với nhau.

Thích Tự hỏi: "Anh có nói những điều này cho Diệp Khâm Như chứ?"

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên, trước khi tới hẳn phải tìm hiểu rõ về tập đoàn chứ, công sở cũng như quan trường thôi, tránh làm sao được chuyện này. Tôi chỉ có thể bảo anh ta là tranh đấu tầng lãnh đạo ở Tư Nguyên vẫn tương đối dễ thở, mà Diệp Khâm Như cũng không ngại thơ cho rằng chỗ chúng ta lí tưởng như tiên đảo."

Thích Tự: "Biết vậy mà anh ta vẫn chấp nhận?"

Phó Diên Thăng nói: "Ừm, tại tôi có nói, cậu sẽ nghiêm túc cân nhắc tất cả ý kiến và tận lực ủng hộ mọi quyết sách hợp lí mà anh ta đưa ra, cho anh ta một môi trường tự do nhất có thể."

Thích Tự cười: "Nói hay vậy luôn?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà, anh ta là thạc sĩ ngành quản lí tốt nghiệp từ đại học H danh giá, có cả thâm niên lẫn ý tưởng và khát vọng. Trong khi đó, cậu mới chỉ là sinh viên năm ba, không nghe thì chẳng nhẽ còn định xắn tay chỉ đạo? Diệp Khâm Như đâu có ngốc, anh ta biết là hiện tại cậu chỉ có thể đi theo định hướng của mình đấy..."

Thích Tự giật giật khóe miệng, tức đến thiếu điều học máu.

Phó Diên Thăng: "Nhưng cứ yên tâm, tôi sẽ trông chừng giúp cậu, không cho anh ta thả phanh đâu mà lo."

Thích Tự: "..."

"À." Phó Diên Thăng hỏi, "Thế còn chuyện đổi người kết nối bên mình với Tư Trạch thành Tổng Phổ Tâm thì sao, cậu đặt vấn đề với anh ta chưa?"

Thích Tự gật đầu: "Có nói rồi, nhưng Tư Trạch từ chối."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Từ chối?"

Chuyện này Thích Tự đã làm từ trước khi xuất viện trong nước, lần ấy hẳn gọi cho Tư Trạch để cảm ơn chuyện cử Tống Phổ Tâm đến thăm mình.

Thái độ của Tư Trạch trên điện thoại vẫn ôn hòa, nhưng nghe Thích Tự hỏi về vấn đề kia thì từ chối ngay lập tức.

Thích Tự: "Anh ta bảo anh Tống chỉ được làm trợ lý sinh hoạt cá nhân thôi, ngoài anh Tống thì muốn đổi ai cũng được."

Phó Diên Thăng nhìn có vẻ ngờ vực, mà chính Thích Tự cũng thấy quái lạ, có đi đâu nhân sự là của người ta, hẳn lại không tiện xen vào.

Ăn cơm xong, Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng đi dạo quanh khu, hai người còn vào siêu thị mua ít đồ ăn thức uống và một vài vật dụng cá nhân mà Phó Diên Thăng sẽ cần hàng ngày.

Chỉ là bất kể đi ăn hay đi chợ, đến lúc thanh toán, Phó Diên Thăng cứ định rút ví ra trả thì Thích Tự đã tranh quệt thẻ trước.

Thấy Phó Diên Thăng khó hiểu, hắn còn cố ý giải thích một câu: "Từ giờ anh theo tôi rồi, ra ngoài cũng không cần mang ví đâu, muốn gì tôi đều sẽ mua cho anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Sao còn nhìn tôi?"

Phó Diên Thăng lắc đầu, buồn cười cất ví đi rồi nói: "Không có gì."

Đi bộ về đến nhà, Phó Diên Thăng bảo Thích Tự nói qua về chương trình học và giáo án kì này của hắn ở Stafford, tận tụy bắt tay vào chuẩn bị cho công việc gia sư của mình.

Thích Tự vừa bật máy tính vừa hỏi: "Anh không cần nghỉ ngơi đi đâu chỉnh lại đồng hồ sinh học à?"

Phó Diên Thăng: "Chiều vừa nghỉ rồi mà?"

Mở web trường xong, Thích Tự đăng nhập vào tài khoản của mình rồi nói: "Tóm tắt chương trình và tài liệu cho chuyên ngành của tôi đều có ở trên mạng, anh thích đọc online thì đọc, hoặc in ra cũng được."

Trong thư phòng, Thích Tự đã trang bị đầy đủ từ monitor cho đến máy in laser và máy chiếu theo yêu cầu của Phó Diên Thăng.

"Được rồi, để tôi xem thế nào." Phó Diên Thăng ngả xuống, cầm lấy chuột rồi nhanh chóng vào trạng thái tập trung.

Thích Tự nhìn dáng vẻ chuyên chú của người kia không chớp mắt, lại rung động tràn tim, không nhịn được mà tiến lên hôn một cái, đồng thời nhắm tịt trong bụng, 56 lần.

Phó Diên Thăng không để ý nói: "Cậu cứ ra kia chơi lát đi, bao giờ xem xong tôi sẽ nói lại với cậu."

Thích Tự: "...???"

Do tối qua mất ngủ, hôm nay chưa đến 10h là Thích Tự đã mệt bã người.

Trong khi đó, Phó Diên Thăng vừa ngủ bù chiều nay, lại không jetlag mấy, lúc này vẫn đang nhiệt huyết tìm hiểu về các lớp học của hắn để soạn thành đại cương.

Thích Tự rửa mặt xong lại lững thững đến thư phòng, khoanh tay nói: "Tôi đi ngủ đây..."

Phó Diên Thăng chỉ lơ đãng ừ một tiếng, rồi lại cầm bút viết gì đó lên tờ giấy A4, giống như vốn dĩ chẳng hiểu Thích Tự vừa nói cái gì.

Đứng trước "cảnh đẹp ý vui" này, không hiểu sao Thích Tự lại cảm thấy có phần... khó chịu.

Hắn bước vào, đến bên cạnh Phó Diên Thăng, hơi nghiêng người ôm đầu đối phương quay về phía mình, hôn xuống một cái.

Phó Diên Thăng khựng lại toàn thân, lúc này mới dời sự chú ý từ những tài liệu kia sang thanh niên trước mắt.

Vấn đề là Phó Diên Thăng đang ngủ, lại bị tay vịn ghế cản trở, cho nên không thể làm gì hơn ngoài bị động tiếp nhận nụ hôn của Thích Tự...

Thích Tự chuyên chú hôn Phó Diên Thăng đến cả phút, vui vẻ hưởng thụ là chủ yếu.

Đến khi tách ra, hắn còn mồm lên môi Phó Diên Thăng một cái như chuồn chuồn lướt nước, nhắm một lần "54" trong bụng rồi mới đứng thẳng dậy, vỗ vỗ vai Phó Diên Thăng: "Anh làm tiếp đi, tôi đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Phó Diên Thăng: "..."

Ra khỏi thư phòng, Thích Tự ung dung thỏa mãn về phòng mình, mở đèn nhỏ đầu giường lên chuẩn bị ngủ.

Kết quả vừa nằm xuống mấy giây đã nghe đánh "cạch" một tiếng—cửa phòng bị mở ra, Thích Tự hơi nhồm người dậy, trông thấy Phó Diên Thăng đứng đó mà sững sốt: "Làm gì đấy?"

Người kia chậm rãi đi đến giường hắn, ngủ xuống, chống một tay cạnh Thích Tự, ngửi khí sắc mùi nguy hiểm: "Làm gì? Tôi mới phải hỏi rõt cục là cậu đang muốn làm gì đấy! Hết mua đồ lót, mua quần áo đôi, bày đủ loại đồ đôi trong nhà, rồi lại còn ve vãn trên chộc tôi..." Hắn vừa nói, tay kia cũng đè lại bả vai Thích Tự ép hắn nằm xuống, rướn người chồm lên trên, "Cậu thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cậu à?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chỉ cần đi theo tôi, muốn gì tôi đều sẽ mua cho anh."

Phó Diên Thăng: "Mình được bao nuôi thật đấy à? Thôi vậy, bạn trai vui là được..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Các bác ơi tình hình là mình chưa kịp xây Wordpress, mấy chương tới có bản nháy cảm nhưng chỉ hơn bản chính quy một xíuuuuu thôi nên mình cứ đăng tạm ở đây nhé x_x Baoh xây xong nhà mình sẽ sửa lại và dẫn link ứng với từng chương sau, hi vọng là không bác nào report... Mình chưa back up từ chương hai mấy rồi, giờ mà bay là bay luôn á T__T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 85: Gia Sư Full-Time

Cảm giác nguy cơ khiến cả người Thích Tự cứng đờ, hấn trở tay nắm lấy cổ tay Phó Diên Thăng, chất vấn: "Tôi không cho anh đụng vào bao giờ?"

"Cậu biết ý tôi là gì mà?" Phó Diên Thăng chống lên lồng ngực Thích Tự, nhìn xuống từ trên cao, "Cứ chỉ hôn như vừa rồi, thì bao giờ cậu mới hết được cái nợ năm mươi mấy cái? Hmm? Chi bằng để đêm nay tôi giúp cậu xóa nợ..."

Nói đoạn, người kia cúi đầu hôn lên môi hắn, rồi lại lướt dọc theo đường cằm, tiếp tục xuống dưới, vùi mặt vào cổ Thích Tự.

"Phó... Diên Thăng...!" Thích Tự bị ép ngẩng đầu lên, như cá rời nước, ngữ khí từ chối cũng bị biến đổi theo.

Phó Diên Thăng vừa hôn mút tại yết hầu, vừa vén áo hắn lên thả tay chu du.

"...!" Thích Tự vô thức đẩy đầu hắn ra, nhưng chưa gì tay đã bị đối phương đè sang một bên.

"Còn thiếu bao nhiêu nhỉ? 50?" Lần bần xong, Phó Diên Thăng lại cúi xuống, ngậm lấy đầu ngực bên trái của hắn.

"Uhhh..." Hành động này của đối phương lập tức rút cạn khí lực của Thích Tự, thân không kìm được mà cong lên, không ngờ lại khiến đối phương ngậm vào càng sâu.

Phó Diên Thăng nấn ná lại đó một hồi, vừa hôn vừa động tình vuốt ve... từ eo cho đến dọc cơ bụng, không một chỗ nào bị bỏ qua.

Thích Tụ cảm giác như thần kinh khoái cảm của mình đang bị kích thích trực tiếp, cả người rơi vào trạng thái mất khống chế, nói không sợ là giả, nhưng khó tiếp nhận cũng là thật...

Có đi đâu hẳn không muốn bản thân cứ tỏ ra đã nghiện còn ngại mãi, bèn vô thức đi đâu chinh tâm tính, ráng thuyết phục bản thân rằng Phó Diên Thăng đơn giản là đang "phục vụ" mình...

Nhận thấy thanh niên này rốt cục cũng thả lỏng, Phó Diên Thăng lại thăm dò thân thể đối phương ngày một bạo.

Không biết qua bao lâu, Thích Tụ mới mơ hồ nghe thấy người kia thì thầm thì: "45..."

Sau đó lại tiếp tục đổi bên.

"..."

WTF, thế này thì bao giờ mới xong!?

Theo từng nụ hôn của người kia, Thích Tụ thấy ý chí mình đang dần tán loạn, đổi mặt một hồi, bộ phận nào đó tất nhiên cũng bắt đầu có phản ứng.

Phó Diên Thăng đương nhiên sẽ không lơ đi, thấp giọng cười một tiếng rồi áp tay vào vị trí kia. Thích Tụ giật nảy mình, một lần nữa đẩy đầu đối phương: "Không được...!"

"Không được? Chẳng lẽ cậu cứ để nó sừng sững thế cả đêm?" Phó Diên Thăng cười nhẹ, rướn người lên thấp giọng dụ dỗ bên tai hắn, "Ngoan... Tôi dùng tay giúp cậu, nợ hôn coi như xí xóa, ok không?"

"..."

Đang còn thất thần, Thích Tụ đã cảm thấy năm ngón tay ấm áp của Phó Diên Thăng luồn vào bên trong.

Hắn há miệng thở dốc, không biết là không thể chấp nhận bản thân như thế này, hay là không dám đối mặt với thực tế, mà vô thức giơ tay che đi hai mắt.

Thích Tự cảm giác như mình đang ở trong một quả quýt, ánh sáng lọt vào từ bên ngoài, cả thế giới xung quanh đỏ rực, nhưng lại chẳng thể thấy gì ngoài trừ một dòng tê dại thẩm thấu qua da thịt, khiến trong hắn không ngừng run rẩy...

Một khắc cuối cùng, trước mắt hắn như lóe lên cả chùm pháo bông lấp lánh, khiến Thích Tự đầu choáng mắt hoa, không nhấc nổi mí mắt.

Hắn lơ mơ nghe thấy người kia thấp giọng cười khẽ bên tai, hỏi hắn "Thoải mái không?", còn rút giấy dụn dụn lau sạch cho mình.

Thích Tự hơi nhếch miệng, ánh mắt mê man, há miệng thở dốc, không thể đáp lại dù chỉ một lời.

Hắn không biết mình đã chìm vào giấc ngủ thế nào, chỉ nhớ rõ trước khi thiếp đi, hình như Phó Diên Thăng vẫn đang ôm lấy hắn, sau đó còn thẫn thờ gì đó bên tai.

Sáng hôm sau tỉnh lại, đối phương đã không còn ở bên.

Nhớ tới chuyện xảy ra tối qua, Thích Tự bối rối tìm lại dư vị đến ngây ngốc trên giường vài giây, vô thức đưa tay che lại khuôn mặt đã nóng bừng.

Hắn hít sâu một hơi rồi đứng dậy vào phòng tắm, cởi áo ngủ mới thấy lồng ngực và vùng cổ mình trong gương cũng chỉ chút dấu hôn đỏ ửng, lại không khỏi nao nao, chỉ biết phun ra một tiếng chửi thề.

Thích Tự nhanh chóng đi tắm rửa, mặc vào chiếc áo sơ mi, cài đến tận khuy áo trên cùng mới vất vả che đi được vết tích trên cổ.

8h sáng, Thích Tự tới trước cửa phòng Phó Diên Thăng, do dự một lát rồi yên lặng hé ra một khe đủ nhòm vào, chỉ thấy người kia vẫn đang say

ngủ trên giường.

Hắn không quấy rầy đối phương, bảo Vương Mãnh đưa mình đi học luôn.

Trên đường nhớ ra, hắn nói với Vương Mãnh: "Lát nữa anh qua TangXin mua ít đồ ăn sáng rồi mang đến nhà tôi nhé."

TangXin là một nhà hàng Quảng Đông của địa phương, làm đồ ăn HongKong tương đối ổn, mấy năm trước mà không có lớp sáng, Thích Tự cũng thường xuyên ghé qua uống trà sớm.

Vương Mãnh hỏi: "Cho cậu Phó sao?"

Thích Tự: "Ừm..."

Ban ngày, Thích Tự và Phó Diên Thăng vẫn trò chuyện vài câu qua Wechat, kể mình đang làm gì, cả hai cũng đều ăn ý không gọi lại chuyện tối qua.

Nhưng sau chuyện ấy, Thích Tự biết bản thân đã sinh ra thay đổi.

Trước đó hắn vẫn luôn không muốn nhận mình là gay, xác định thích Phó Diên Thăng xong cũng chỉ coi đây là một tình yêu tinh thần kiểu Platonic.

Theo bản năng, Thích Tự có thái độ kháng cự với bất kỳ loại quan hệ nào khác với Phó Diên Thăng ngoài ôm và hôn. Đơn giản vì hắn cảm thấy như vậy rất hơi hên, không tự nhiên.

Nhưng khi được Phó Diên Thăng giúp đưa lên đỉnh tối qua, Thích Tự không chỉ thấy thỏa mãn về mặt thể xác, mà còn cảm thấy khủng hoảng và bất lực rõ rệt... Xúc động quán hắn vào vòng xoáy, dẫn tới một thế giới vô thức.

Về sau, hắn mới lờ mờ nhớ ra Phó Diên Thăng đã thì thầm với mình điều gì.

Đối phương nói: "Ngốc ạ, có gì mà phải ngượng ngùng như thế?"

Lại nói: "Đừng sợ, không sao đâu..."

Nghे được những lời trấn an của Phó Diên Thăng, rốt cục Thích Tự cũng giao ra bộ phận nào đó của mình cho đối phương trong thế giới kia.

Hồi sáng mới dậy còn cảm thấy hơi mất tự nhiên vì chuyện tối qua, nhưng hiện tại, Thích Tự nhận ra mình đã dỡ bỏ được rào cản tâm lí của trước đây.

Hắn tiếp nhận thay đổi ở mình rất tự nhiên, đồng thời cũng phát hiện mình cần phải thích ứng với một loại tình cảm hoàn toàn mới.

*

Chiều tối về nhà, Thích Tự dừng lại trước cửa lớn, hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc xong xuôi rồi mới quẹt thẻ bước vào.

Phòng khách trống không, chỉ truyền ra tiếng đánh máy lạch cạch từ thư phòng.

Thích Tự đi đến cửa thư phòng, không khỏi sửng sốt với cảnh tượng bên trong—mặt đất phủ đầy giấy tờ, gần như không còn chỗ đi lại.

Phó Diên Thăng quỳ một gối trên đất, tay cầm chồng tài liệu vừa in, thoáng nhìn thấy đôi chân dài của Thích Tự trước cửa phòng mới ngẩng lên một chút: "Về rồi đấy à?"

"Anh đang làm gì vậy?" Thích Tự tò mò hỏi.

"Soạn lại giáo án cho cậu." Phó Diên Thăng nhìn lướt qua bảng biểu bên cạnh, hỏi, "Hôm nay cậu học lớp gì đấy? Kinh tế Mạng à?"

"Ừm, cả Thương mại Quốc tế nữa." Thích Tự ngời xồm xuống, trông thấy một chồng tài liệu ghi "Tài liệu giảng dạy nội bộ thuộc về học viện Kinh doanh đại học H", lật tiếp còn có của đại học W, đại học L... tất cả đều là giáo trình mật của top 10 học viện Kinh doanh trên toàn cầu.

Thích Tự kinh ngạc hỏi: "Anh làm thế nào có được những tài liệu này vậy?"

"Tất nhiên tôi phải có cách của tôi." Phó Diên Thăng vừa sắp xếp tài liệu vừa nói, "Cậu có chơi với bạn học nào ở trường không?"

Thích Tự: "Để làm gì?"

Phó Diên Thăng rút ra một tờ giấy đưa hẳn: "Để tiết kiệm thời gian, từ giờ cậu không cần đi học mấy tiết này đâu, nhờ bạn hoặc trả tiền cho người ta ghi âm hộ rỗi nghe sau cũng được."

Trông thấy phần lớn chương trình học của mình đều được liệt kê trong tờ giấy kia, Thích Tự không khỏi sửng sốt: "Anh bảo tôi cúp hết tất cả các môn này à?"

"Ừ." Phó Diên Thăng nói như đương nhiên, "Chờ tháng sau Diệp Khâm Như đến Tư Nguyên rồi, chúng ta còn phải về nước một chuyến để khảo sát một vài công ti công nghệ nữa, cậu sẽ không có nhiều thời gian học theo tốc độ trên trường đâu..."

Thích Tự nhìn đồng tài liệu la liệt nếu chồng lên chắc cũng phải 20cm kia, khó tin hỏi lại: "Anh đã bảo tôi cúp môn, lại còn tìm thêm ngành này tài liệu bổ sung, tôi học kịp sao được?"

Phó Diên Thăng không buồn ngắt lên nói: "Cậu không tin tưởng tôi thế cơ à?"

"...Hả?" Thích Tự vẫn chưa hiểu gì.

Phó Diên Thăng: "Học phí cậu trả cho Stafford mỗi năm là bao nhiêu? Ba trăm ngàn?"

Thích Tự: "Khoảng đấy."

Phó Diên Thăng: "Vậy cậu biết ba trăm ngàn này tiêu vào đâu không?"

Thích Tự: "Kiến thức?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Lí do mà phần đông mọi người cố gắng thi đậu trường danh giá, đầu tiên là vì cấp bậc tấm bằng, bằng của trường top hiển nhiên đã là một bước đệm cho các sinh viên khi ra trường; thứ hai là quan hệ, quan hệ chính là tài nguyên; cuối cùng mới là kiến thức..." Hắn phe phẩy tài liệu trên tay, nói, "Hai cái đầu không có tác dụng gì với con nhà tư bản như cậu, bởi vì chính cậu đã là tài nguyên đối với người khác."

Thích Tụ nghe vậy càng mông lung, chuyện này thì liên quan gì đến học phí của hắn?

Phó Diên Thăng lại hỏi tiếp: "Bình thường các giáo sư dạy cậu những gì trên lớp?"

Thích Tụ nghĩ nghĩ: "Thì là ít kiến thức kinh tế, mấy câu chuyện thương nghiệp và ngu ồn gốc của một vài lí thuyết thôi."

"Thế thì đúng rồi." Phó Diên Thăng vừa làm vừa chậm rãi giải thích, "Bộ não của con người không tiếp thu bằng trí nhớ, mà bằng quy luật tổng kết—quy luật tổng kết có hai phương pháp, một là tự thể nghiệm, hai là nghe kể, cho nên giáo sư giỏi sẽ thường dành thời gian lên lớp để chia sẻ về các câu chuyện thương nghiệp chân thực và thú vị... Ngoài nghe giảng thì bạn cậu còn có bài tập nhóm nữa mà phải không?"

Thích Tụ: "Ừm."

"Hoạt động nhóm thực chất chính là luyện đọc sách, tự học và làm báo cáo dưới sự chỉ dẫn của giáo viên, chứ chưa chắc đã nhận được bao nhiêu kiến thức từ họ." Phó Diên Thăng nhanh chóng hoàn tất việc sắp xếp tài liệu, bấy giờ mới ngẩng lên đối mắt với Thích Tụ, "Trong ba trăm ngàn mà cậu trả cho Stafford mỗi năm, chưa đến 1/5 là dành để mua kiến thức, nhưng cậu đã tốn thêm năm trăm ngàn để mời tôi về dạy mà lại cảm thấy chỉ lên lớp mới theo kịp, thì chẳng phải là năm trăm ngàn thuê tôi công cốc à?"

Thích Tụ: "..."

Vòng vo một hồi, Thích Tự rốt cục cũng nghe hiểu, thì ra là người này đang khoe khoang...

"Trước mắt chúng ta phải lên kế hoạch cái đã, tuần này học hết Kinh tế Mạng, với một ít Phân tích Đầu tư chứng khoán nữa, khả năng là cậu sẽ cần đến những kiến thức này cho chuyến về nước tháng sau đây." Phó Diên Thăng gõ gõ mặt bàn làm việc, nói với Thích Tự, "Được rồi, đừng có ngây ngốc nhìn tôi nữa, vào học thôi."

Thích Tự: "..."

Trước đây mà bị Phó Diên Thăng chê ngốc kiêu gì hần cũng giận, nhưng hiện tại chỉ bình thản hỏi lại: "Luôn bây giờ hả?"

Phó Diên Thăng: "Đương nhiên, tôi đã bảo phải tranh thủ thời gian rồi mà."

Thích Tự ra bàn ngồi xuống, do chiều vừa lên lớp, chỉ đọc vài dòng tư liệu là hần đã vào nhập tâm theo sự dẫn dắt của Phó Diên Thăng.

Kèm học 1:1 rất khác với giảng dạy trên trường, chưa kể so với hình thức gia sư online như năm ngoái, đối mặt nghe Phó Diên Thăng giảng bài và giải đáp thắc mắc bất cứ lúc nào như hiện tại khiến trải nghiệm học tập của Thích Tự cũng dãi dào hẳn.

Một "tiết" này kéo từ 5 giờ đến 7 rưỡi, đến khi Thích Tự thấy bụng hơi đói đói, hai người mới cùng nhau xuống nhà đi ăn tối.

Thích Tự chọn một nhà hàng Tây Ban Nha, còn đặc biệt gọi hai chén vang đỏ.

Thịt rượu lên rồi, Thích Tự mới nhớ ra hỏi: "Thầy Phó, anh lớn hơn tôi có 7 tuổi mà sao hiểu biết nhiều quá vậy?"

Phó Diên Thăng: "Ý cậu là về chuyên môn?"

"Không chỉ vậy." Thích Tự nhẹ tay dùng đũa li rượu trong tay, nói, "Như lần trước nói chuyện với Diệp tổng về rượu vang chẳng hạn, tôi nghe mà còn tưởng anh là chuyên gia về vang đỏ luôn đấy, kiến thức ấy thì có liên quan gì tới chuyên môn của chúng ta đâu?"

Phó Diên Thăng: "Kiến thức về rượu cũng là tôi được người ta chỉ cho khi đi xã giao, rồi về tự mình tìm hiểu thêm thôi."

Thích Tự: "Chỉ có vậy mà anh tiếp thu được hết? Nhưng từ nhỏ tôi cũng theo ba đi nhiều nơi, nhìn không ít thứ mà chưa chắc đã nhớ hay áp dụng được mấy."

Phó Diên Thăng: "Thế thì có thể là do cậu chưa hình thành được hệ thống sắp xếp kiến thức hiệu quả, ví dụ như thưởng rượu thưởng đồ ăn thuộc về thưởng thức xã giao trong hệ thống của tôi, kinh doanh và quảng cáo rượu thì nằm trong phạm trù kinh tế học, đổi thành bất kỳ sản phẩm nào khác cũng vậy... Bao giờ cậu hoàn thành xong hệ thống của mình, thì tất cả thông tin tiếp xúc hàng ngày sẽ không ngừng hoàn thiện và tích hợp vào hệ thống ấy..."

Hắn đang nói, thấy Thích Tự lại dùng ánh mắt si ngốc kia nhìn mình thì không khỏi buồn cười: "Đã bảo cậu phải kiểm soát một chút đi mà, sao lại nhìn tôi như thế nữa rồi?"

Thích Tự chậm rãi nhấp một ngụm rượu, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên li thủy tinh, hỏi ngược lại: "Anh không thích à?"

Nhìn bờ môi thắm ướt rượu đỏ của đối phương, Phó Diên Thăng có chút trật nhịp, cố ý nói: "Cậu mà chủ động hơn trong chuyện "kia" thì tôi còn thích hơn."

Thích Tự hơi rũ mắt, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Phó Diên Thăng cười cười, đang định trêu tiếp thì Thích Tự đã nhìn lên, nghiêm túc hỏi: "Vậy hay, tối ngủ chung đi?"

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng dùng tay cho Thích Tự biết mùi khoái lạc là thế nào.

Sau đó đùa giỡn: "Sao không nói gì? Choáng rồi à?"

Thích Tự [đờ ẫn]—Hệ thống đang thăng cấp.

Phó Diên Thăng: "Ôi chao bà xã ngây thơ đáng yêu hết sảy..."

Ngày hôm sau.

Thích Tự đã-thăng-cấp: "Ngủ chung đi?"

Phó Diên Thăng: "??"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 86: Có Qua Có Lại

Đêm đó hai người làm xong chính sự, Phó Diên Thăng cũng sang phòng Thích Tự theo lời mời của hắn.

Lúc ấy Thích Tự đang dựa vào đầu giường đọc tin, thấy Phó Diên Thăng rửa mặt xong đi vào thì bỏ iPad qua tủ đầu giường, bình tĩnh dịch sang một nửa phần giường.

Phó Diên Thăng đi đến bên giường thấp giọng hỏi: "Sao hôm nay chủ động thế? Nghĩ thông suốt rồi à? Hay là thử một lần tối qua thích quá..."

Còn chưa kịp nói xong, miệng đã bị người kia chặn lại.

Thích Tự vịn lên vai Phó Diên Thăng, vừa nghiêng người hôn, vừa chậm rãi kéo đối phương xuống giường, còn tiện tay tháo đi kính mắt của hắn.

Sau một thoáng kinh ngạc, Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng vào hứng theo sự dẫn dắt của Thích Tự, choàng tay ôm lấy vai đối phương đáp trả nụ hôn.

Nụ hôn qua đi, Thích Tự trở tay tắt đèn trần, chỉ để một bóng đèn ngủ ấm áp nho nhỏ ở đầu giường, hai người lại đưa mắt nhìn nhau.

Không ai nói một lời, cứ thế lại gần một lần nữa, để môi lưỡi quấn quýt lấy nhau.

Thích Tự nhắm mắt lại hưởng thụ, bất giác đã bị đối phương đè xuống giường. Hắn cũng không phản kháng, chỉ tự nhiên vòng tay ra sau lưng Phó Diên Thăng, lấn vào bên trong áo ngủ, vuốt ve tấm lưng rộng rãi và vùng eo đối phương...

Phó Diên Thăng hơi giật mình, động tác liếm mút dãi trở nên thô bạo cho thấy sự kích động của hắn lúc này.

Hai người cứ thế triền miên qua lại cả mười phút, đến khi không khí đã nhuộm màu tình dục, Phó Diên Thăng mới hỗn hển khiêu khích xuống thân thể Thích Tự một chút, để đối phương cảm nhận được độ cứng bên dưới của mình.

"...Gì đây? Sao lại quyến rũ tôi thế này?" Hắn nói với giọng trầm khàn, "Muốn bị làm rã à?"

Mấy chữ cuối cùng để lộ rõ bản tính lưu manh của người kia, nhưng Thích Tự nghe xong cũng không có thẹn quá hóa giận.

Lời nói tuy lỗ mãng, nhưng nhìn gương mặt điển trai dịu dàng của đối phương, Thích Tự chỉ thấy trống ngực vang dội, cảm xúc dâng trào.

Thích Tự lấy sức nhồm dậy, đè lại Phó Diên Thăng, hơi rũ mắt hôn xuống, từ môi, dọc theo đường cằm, xuống đến yết hầu... giống như cách đối phương đã hôn hắn tối qua.

Phó Diên Thăng cũng ngẩn người trước loạt động tác này của Thích Tự, chờ đến khi tâm trí trở lại, Thích Tự đã đưa tay nắm lấy chỗ kia của hắn.

"Đề tôi giúp anh..." Giọng nói của Thích Tự chưa bao giờ nhiễm đầy sắc tình đến vậy, một câu đơn giản đủ khiến Phó Diên Thăng mê mẩn.

Đang định thả lỏng hưởng thụ một chút, Thích Tự lại đột nhiên dùng sức trên tay, thiếu đi vài bóp cho hắn cong người vì đau.

Phó Diên Thăng thầm "fuck" một tiếng trong lòng, vội vàng giật tay Thích Tự khỏi chỗ kia, cố gắng giấu đi vẻ đau đớn trong giọng nói, muốn cười mà cười không nổi: "Câu ra tay nặng như thế thì giúp gì chứ, muốn bóp chết tôi thì đúng hơn đấy..."

Thích Tự có vẻ lúng túng, im lặng một thoáng mới giải thích: "Xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác, không biết làm thế nào."

Phó Diên Thăng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn đối phương, lại cầm tay hắn chậm rãi đặt lên thứ còn cứng ngắc của mình: "Làm theo tôi nói, cầm lấy, nhẹ thôi..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng vừa cầm tay người kia tự vuốt mình, vừa hỏi lại: "Trước giờ cậu không tự làm cho mình à? Sao mà trắc trở vậy..."

Thích Tự chăm chú vào động tác trên tay, hồi lâu sau mới "ừ" một tiếng.

Phó Diên Thăng nghe vậy mà khựng tay, kinh ngạc nhìn Thích Tự vài giây, nét mặt cũng dần dịu lại.

Suốt sau đó, hắn vẫn luôn bao lấy tay Thích Tự, cho nên thực chất không phải Thích Tự giúp hắn, mà Phó Diên Thăng chỉ đang mượn tay Thích Tự vuốt cho mình thì đúng hơn.

Thích Tự cứ thỉnh thoảng lại nhìn lên Phó Diên Thăng, đối mặt với ánh mắt ham muốn xen lẫn âu yếm của người kia, hắn chỉ thấy trái tim thiếu đi đâu nhảy ra khỏi lồng ngực...

Quá chục phút sau, Phó Diên Thăng mới thấp giọng bảo: "Giấy ăn."

...

Đối đối phương tiết ra rồi, Thích Tự mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Phó Diên Thăng tự làm sạch xong, mới đưa tay kéo Thích Tự vào lòng ngực mình, thở dài nói: "Cảm ơn..."

Thích Tự: "Không cần cảm ơn, có qua có lại..."

Phó Diên Thăng không nhìn thấy biểu cảm của Thích Tự, chỉ có thể đưa tay xoa tóc hắn, nói: "Thôi đi đại thiếu gia, thành ý của cậu thì tôi nhận được rồi, nhưng về sau không cần miễn cưỡng —"

Thích Tự chôn mặt vào hõm vai Phó Diên Thăng, trềnh giọng nói:
"Không miễn cưỡng."

Phó Diên Thăng bật cười: "Lại còn không miễn cưỡng? Vừa rồi cũng có dám nhìn tôi đâu."

Thích Tự: "..."

"Cậu cũng biết mà, đôi khi tôi chỉ chọc cậu thôi." Phó Diên Thăng hôn hôn tóc mai đối phương, nói, "Từ giờ cứ theo tiết điệu của cậu đi."

Cả hai cứ thế ôm nhau bình tĩnh lại. Từng nụ hôn, từng cái vuốt ve của đối phương đều khiến Thích Tự cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hắn nhắm mắt một hồi, sau đó lại hỏi Phó Diên Thăng: "Tối qua anh giải quyết thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Về phòng rồi vừa tắm vừa giải quyết."

Thích Tự: "Anh làm chuyện này nhiều lắm à?"

Phó Diên Thăng: "Trước khi gặp cậu thì không."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dịch người một chút, lại nói: "Mà này, từ hôm qua tôi đã thấy giường cậu êm hơn giường tôi nằm là sao?"

Thích Tự cười nhẹ một tiếng: "Đệm của tôi đắt gấp đôi của anh chứ sao."

Phó Diên Thăng vỗ nhẹ lên hông hắn, giả bộ cá giận nói: "Cậu được lắm, lại còn phân biệt đối xử à?"

Thích Tự né đi, dí lại gần sườn mặt Phó Diên Thăng, ghé tai hắn như thủ thỉ: "Thế thì từ giờ anh cứ ngủ ở đây đi... Thầy Phó."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Nghe lời Phó Diên Thăng, Thích Tự không tiếp tục đến trường mà nhờ bạn cùng lớp Vương Tuyên ghi âm lại bài giảng giúp mình—tuy bình thường không liên lạc mấy, nhưng đối mặt với ngoại hình điển trai của Thích Tự, Vương Tuyên không những không từ chối mà còn rất vui lòng hỗ trợ.

Đương nhiên, Thích Tự cũng không đi nhờ tay không—trước kia hắn đã mơ hồ nhìn ra gia cảnh bình thường của Vương Tuyên, nên lần này bèn bày tỏ thành ý bằng một khoản thù lao cho cô.

Suốt nửa tháng sau đó, Thích Tự chỉ sinh hoạt với Phó Diên Thăng trong căn hộ nằm ở trung tâm thành phố của hai người.

Ban ngày, Thích Tự học theo chương trình chuyên ngành mà Phó Diên Thăng yêu cầu. Phó Diên Thăng dành một nửa thời gian ra giảng bài cho hắn, còn lại đầu để Thích Tự tự học, thi thoảng rảnh rỗi còn theo dõi cổ phiếu, quản lý tài sản hay thậm chí là nấu cơm cho hắn.

Tối đến cùng nhau ngủ, hai người sẽ âu yếm, cũng sẽ hỗ trợ nhau giải quyết.

Từ sau hai đêm kia, Thích Tự cảm giác được không chỉ mình mình thay đổi, mà Phó Diên Thăng cũng có gì đó khác đi.

Đối phương không còn tùy ý trêu chọc hắn, cũng chưa từng nhắc lại về điếu khoản bổ sung trong hợp đồng, tất nhiên thỉnh thoảng vẫn đùa hắn vài câu, nhưng đa phần là dịu dàng bao bọc. Nhất là khi làm chuyện kia, Phó Diên Thăng luôn luôn để ý đến cảm nhận của hắn, đôi khi chỉ giúp Thích Tự dễ chịu xong là dừng lại luôn.

Tất cả đều giống như mong muốn của Thích Tự... Với sự đồng hành và chăm sóc chu đáo từ Phó Diên Thăng mỗi ngày, thời gian cũng thấm thoát trôi qua.

Chừng nửa tháng sau, hôm ấy Thích Tự đang thảo luận với Phó Diên Thăng về kiến thức phân tích chứng khoán thì nhận được điện thoại của Chương Thừa Tuyên.

"Thích Tự, tôi quay lại rồi..." Chương Thừa Tuyên nói từ đầu bên kia, "Nghe Vương Tuyên bảo cậu bận việc nên nửa tháng rồi không đến trường, cậu có đang ở thành phố P không?"

Thích Tự đáp: "Có."

Chương Thừa Tuyên: "Tốt quá, chúng ta gặp mặt đi, tôi có chút chuyện quan trọng muốn nói với cậu."

Quyết định địa điểm gặp mặt xong, Thích Tự đập máy rồi kể cho Phó Diên Thăng về cuộc hẹn với Chương Thừa Tuyên tối nay.

"Con riêng nhà họ Chương ấy hả?" Phó Diên Thăng vẫn nhớ người này, lật tài liệu nói, "Sao bây giờ cậu ta mới quay lại trường?"

Bấy giờ Thích Tự mới nhớ ra hẳn chưa từng kể cho Phó Diên Thăng về những gì Chương Thừa Tuyên từng tiết lộ cho mình. Nghe nói xong, Phó Diên Thăng cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn Thích Tự: "Hắn vừa gặp tai nạn hồi cuối tháng 8 sao?"

Thích Tự nói: "Chuyện này tôi cũng nghe một bạn học kể lại thôi, tại lúc ấy không liên lạc được với cậu ta, kế hoạch cho lớp Thực hành khởi nghiệp vẫn đang phải hoãn lại đây."

Phó Diên Thăng đóng tài liệu, như suy nghĩ gì đó rồi hỏi: "Cậu ta hẹn gặp cậu ở đâu?"

Thích Tự: "Một nhà hàng Ý gần trường học."

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Sao tôi có cảm giác chuyện này là lạ..."

Thích Tự hơi thảng thốt: "Anh cũng thấy thế?"

"Thời điểm cậu ta gặp tai nạn quá gần với lúc MeiWei xảy ra chuyện." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, nói, "Nhớ dẫn hai vệ sĩ của cậu đi theo trông chừng gần đó."

Thích Tự: "...Ừm."

Gần đến giờ hẹn với Chương Thừa Tuyên, Thích Tự đứng dậy đi thay quần áo, quay lại vẫn thấy Phó Diên Thăng đang đọc một cuốn sách chuyên ngành thay hẳn trong thư phòng—để tiết kiệm thời gian cho Thích Tự, Phó Diên Thăng sẽ đọc giúp một phần tài liệu, sau đó chốt lọc ra những gì tinh túy nhất đưa hắn đọc.

Thích Tự đứng trước cửa thư phòng sửa lại khuy măng-sét, nói: "Tối anh tự ăn nhé?"

Phó Diên Thăng đang tập trung đọc, nghe vậy cũng không ngẩng lên, chỉ thuận miệng nói: "Nhớ gửi tôi địa chỉ nhà hàng, đừng quên cập nhật tình trạng an toàn với tôi trên Wechat nữa."

Chứng kiến quan tâm đối phương dành cho mình, Thích Tự lại xao động trong lòng, không nhịn được mà đi tới hôn một chút, dịu giọng nói: "Biết rồi, chờ tôi về."

Phó Diên Thăng đóng sách, buồm cười nói: "Được rồi, mau đi đi, càng ngày càng quẩn người."

Thích Tự: "..."

7h tối, Thích Tự đến nhà hàng, Chương Thừa Tuyên đã có mặt bên trong.

Thích Tự biết đối phương gặp tai nạn giao thông, nhưng không rõ bị thương nặng hay nhẹ, nay gặp mặt chỉ thấy Chương Thừa Tuyên vừa đen vừa gầy đi, trên trán còn xuất hiện thêm một vết sẹo mới.

Rõ ràng chỉ mới qua một kì nghỉ không gặp, vậy mà dường như đối phương đã bị bao trùm bởi một vẻ kiệt sức vì thăng trầm không nên có ở

một sinh viên chút nào.

"Cậu không sao chứ?" Thích Tụ hỏi.

Chương Thừa Tuyên ảm đạm cười lên, tiếng nghe cũng chua chát: "Suýt nữa thì tôi đi đời r ồi."

Thích Tụ cau mày nói: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại gặp tai nạn giao thông?"

Chương Thừa Tuyên cười cười đầy kì quái: "Cậu cho là tai nạn thật à?"

Thích Tụ: "Không thì sao?"

Chương Thừa Tuyên ngừng lại một chút r ồi nói: "Thích Tụ, nếu tôi nói vụ việc của tôi có liên quan đến cậu thì cậu tin không?"

Thích Tụ thoáng liếc thấy vẻ sĩ tiến vào nơi khóe mắt, giữ nguyên thái độ nói với Chương Thừa Tuyên: "Cậu nói thử xem."

Nắm tay đặt trên bàn ăn của Chương Thừa Tuyên hơi siết lại, ch ần chừ một lúc mới như hạ quyết tâm xong, chậm rãi nói: "Sau phất lên ở nước ngoài r ồi trở lại thị trường trong nước, MeiWei cũng khiến Phi Á phải đối mặt với áp lực cạnh tranh vô cùng lớn. Từ bốn năm trước, bác hai với ba tôi đã bắt đầu lên mưu phá MeiWei, hai cha con họ Khâu chỉ là một trong các đường thâm nhập vào MeiWei, ngoài bọn hắn ra, trong Tư Nguyên cũng có gián điệp do nhà họ Chương cài vào, nhưng tôi không rõ là ai. Tôi vốn là một nhân vật chẳng đáng chú ý trong nhà, ban đầu cũng chẳng liên quan gì đến chuyện này, cho đến ba năm trước đậu vào Stafford, tình cờ bác hai cũng biết cậu nhắm đến trường này, cho nên mới xin bảo lưu cho tôi học muộn một năm để có cơ hội tiếp cận, giả làm bạn với cậu để moi thông tin về MeiWei và tập đoàn Tư Nguyên..."

Thích Tụ ngắt lời hắn: "Cho nên việc bảo cậu đoán ra thân phận của tôi từ trang phục, là giả phải không?"

Chương Thừa Tuyên rũ mắt: "Ừm."

Thích Tự lại nói: "Cả năm ngoái, cậu không hề nhắc đến chuyện nhà họ Chương lợi dụng cha con Khâu Như Tùng đục khoét MeiWei, cho đến khi biết nghỉ hè năm nay tôi về nước thì mới nói ra quan hệ giữa Khâu Như Tùng và anh ba của cậu để lấy lòng? Cậu cũng khai với anh ba về chuyện tôi về nước phải không?"

Chương Thừa Tuyên siết chặt nắm tay, nói: "Xin lỗi."

Thích Tự khoanh tay đáp: "Không sao, vốn dĩ cậu cũng không cần kể cho tôi những chuyện này, tôi chỉ muốn xác nhận chút thôi, cậu nói tiếp đi."

Chương Thừa Tuyên ảo não nói: "Diễn biến về sau thì cậu cũng biết rồi, kế hoạch của bọn họ rốt cục thất bại. Từ cuối tháng 8 thấy tin về bê bối của lãnh đạo MeiWei trên mạng, tôi đã định gọi cho cậu, vì tôi biết được một ít chứng cứ về giao dịch bí mật giữa Khâu Như Tùng và anh ba, lúc ấy tôi có ghi âm một đoạn tin nhắn Wechat rất dài để gửi cho cậu... nhưng không ngờ lại bị em gái con bác hai nghe được rồi lập tức kể lại cho ba. Biết tôi là kẻ phản bội đi mách nước cho cậu, bọn họ đã tìm người đánh đập, cướp điện thoại và còn nhốt tôi trong bệnh viện suốt một tháng. Lần này thả tôi đi cũng là để tiếp tục ẩn náu làm gián điệp bên cạnh cậu, đồng thời uy hiếp nếu tôi còn dám ăn cây táo rào cây sung thì sẽ không cho đi học nữa."

Thích Tự im lặng nhìn hắn hồi lâu, nói: "Thế tại sao cậu còn kể cho tôi những chuyện này?"

Chương Thừa Tuyên ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ căm thù: "Đã bị nhà đó coi chằm ra sao, việc gì tôi phải làm tay sai cho bọn họ nữa? Thích Tự, tôi đã tiếp xúc với cậu, biết cậu là người thông minh, tôi mới muốn đánh cược vào mắt nhìn người của mình một lần..."

Hắn nhìn về phía Thích Tự, rút ra một chiếc USB từ túi quần, cầm trên tay như đang nắm lấy tia hi vọng cuối cùng.

"Trong này chứa một vài chứng cứ về những việc nhà họ Chương đã làm với MeiWei mà tôi thu thập được, có thể sẽ có ích để bên cậu đưa ra đòn phản kích. Tôi muốn dùng nó để bàn điếu kiện với cậu."

Thích Tự: "Đi đâu kiện gì?"

Chương Thừa Tuyên: "Tôi căm thù nhà họ Chương, nhưng hiện tại lại không thể không dựa vào bọn họ. Một khi đưa cho cậu thứ này, khả năng là tôi cũng không quay lại đó được nữa. Tôi hi vọng cậu có thể giúp tôi học xong đại học, đồng thời cho tôi vay một khoản tiền... Sức khỏe của mẹ tôi không được tốt, tôi không muốn bị bọn họ dùng tiền nắm thóp, cho nên muốn mượn cậu để lo cho mẹ trước. Tất nhiên sau khi tốt nghiệp và kiếm đủ, tôi sẽ trả lại toàn bộ cho cậu."

Nhìn vẻ liều mạng của Chương Thừa Tuyên, Thích Tự lại không khỏi sinh ra đồng cảm với đối phương.

Một thanh niên 20, tự lực thi đỗ vào trường đại học danh giá, vốn đã có thể sở hữu tiền đồ xán lạn, nhưng tiếc rằng lại sinh ra trong một gia đình đáng hận như thế—nếu những lời Chương Thừa Tuyên nói đều là sự thật, thì người này đúng là đáng thương tội nghiệp.

Dương nhiên còn rất đáng tôn trọng, vì không chọn tiếp tục dẫn mình vào vũng bùn của gia đình, mà tình nguyện đàm phán với đối thủ nhà họ Chương, chỉ riêng dũng khí ấy đã khiến Thích Tự vô cùng bội phục.

Hắn nghiêm túc nói: "Cho tôi một ngày để cân nhắc, được không?"

Chương Thừa Tuyên không kiêu cũng không nản, đáp: "Tất nhiên."

Thích Tự: "Ăn cơm đã, bữa này tôi mời."

Ăn xong, Thích Tự gọi thanh toán, Chương Thừa Tuyên cũng liếc thấy hai người đàn ông cách đó không xa lần lượt đứng dậy, vô thức hỏi: "Cậu biết hai người Trung Quốc kia không?"

Thích Tự giải thích: "Đấy là vệ sĩ của tôi."

Chương Thừa Tuyên: "..."

Đang định đứng dậy, Thích Tự lại nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "Tôi tới đón, đang chờ cạnh xe cậu."

Hai người ra cửa, quả nhiên Thích Tự đã bắt gặp một bóng người quen thuộc ở đằng xa cạnh xe mình, trên tay còn kẹp thuốc, đang chậm rãi rít vào.

Chương Thừa Tuyên nhận ra chiếc Porsche của hắn, tất nhiên cũng trông thấy Phó Diên Thăng, lại tò mò hỏi: "Người kia cũng là vệ sĩ à?"

Thích Tự nắm tay trước môi, hắng giọng nói: "Đấy là lái xe."

Chương Thừa Tuyên nhìn nhìn Thích Tự, sau lại cúi đầu khó xử: "Tôi đã bảo với mấy người bác hai là cậu đi đâu cũng có người đi cùng bảo vệ, bên người còn cả một nhóm nhân tài nữa rồi mà... Hầy, không biết là bọn họ quá coi thường cậu hay quá coi trọng tôi, mà lại cho rằng mình tôi có thể giải quyết được cậu cơ đấy."

Thích Tự: "..."

Thích Tự thắng thốt nhớ lại tầm này năm ngoái, chính Chương Thừa Tuyên đã có vài suy đoán viển vông về hắn, đâu ai ngờ một năm sau, tất cả những suy đoán ấy lại đều thành sự thật.

Hiện tại hắn không chỉ có vệ sĩ và gia sư bên cạnh, mà đúng là còn đang chiêu mộ một nhóm nhân tài ở trong nước thật...

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Từ giờ anh cứ ngủ ở đây cũng được."

Phó Diên Thăng: "Hồng rồi! Bà xã vừa ngây thơ vừa thêm khát chết tôi!"

Everyday lưỡng lự giữa đề cá ra thịt và bảo vệ phần tình thuần khiết này, lão Phó cũng tự bức mình thành chính nhân quân tử.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 87: Gián Điệp Ngược Lại

Sau khi tạm biệt Chương Thừa Tuyên, Thích Tự đi thẳng đến trước mặt Phó Diên Thăng, nói: "Sao anh lại tới đây?"

"Không yên tâm cho lắm." Phó Diên Thăng nhả ra một hơi thuốc, nhìn theo hướng Chương Thừa Tuyên rời đi, hỏi: "Là người kia à?"

Thích Tự ừ một tiếng, lại làm bộ hồ hững cười: "Vệ sĩ đi cùng rồi mà, có gì mà không yên tâm..."

Nói thì nói vậy, nhưng Thích Tự vẫn mừng như mở cờ trong bụng vì Phó Diên Thăng đã đến.

Thấy đối phương vẫn đang hút dở thuốc, hắn cũng không vội lên xe. Hai người tản bộ dọc phố một hồi, xe đã có Vương Mạnh lái theo sau.

Phó Diên Thăng: "Cậu ta nói gì với cậu?"

Thích Tự bèn kể lại toàn bộ những việc Chương Thừa Tuyên vừa nói với mình.

Nghe xong, Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu nghĩ sao?"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Tôi vẫn có phần hoài nghi lời nói của cậu ta..."

Thí dụ như việc Chương Thừa Tuyên kể mình đang cố gắng liên lạc với hắn thì bị em gái bắt được, trong khi Thích Tự chẳng hề nhận được cuộc điện thoại nào từ đối phương suốt cả hè trước đó—Làm sao có thể trùng hợp như thế? Chẳng lẽ Chương Thừa Tuyên không biết liên lạc với đối thủ

sau lưng người nhà là một việc nguy hiểm đến cỡ nào, để mà biết đường kín đáo một chút? Đây rõ ràng là điểm đáng ngờ.

Phó Diên Thăng vuốt cằm: "Nói thật, tôi cảm thấy ý đồ trở mặt với nhà họ Chương của cậu ta tương đối hoang đường, kể cả có là con riêng, cậu ta vẫn là đứa con riêng đã được nhà đó thừa nhận, trong khi hai người thân thiết đến đâu? Suy cho cùng cũng chỉ là bạn học mới quen một năm, dựa vào cái gì mà hấn lại tình nguyện vứt bỏ gia tộc để bắt tay với đối thủ?"

Nhớ lại bộ dạng tiều tụy của Chương Thừa Tuyên, Thích Tự lại khẽ thở dài một hơi, nói: "Biết vậy, nhưng quả thật cậu ta cũng đã đả động tôi phần nào."

Chỉ mong có thể hoàn thành việc học, và chăm sóc tốt cho mẹ—là hai điểm khiến Thích Tự lung lay nhất, đầu tiên thể hiện Chương Thừa Tuyên là một người muốn dựa vào thực lực hơn là tài sản và giai cấp, thứ hai còn cho thấy lòng hiếu thảo ở hấn, nếu nhà họ Chương mà không khinh người quá đáng, thì có lẽ Chương Thừa Tuyên cũng chẳng đi đến nước này.

Phó Diên Thăng quay sang nhìn hấn: "Mềm lòng à?"

Thích Tự: "Không phải mềm lòng... nhưng kể cả không t ần tại những câu chuyện kia, cậu ta có trực tiếp c ần USB đến thương lượng thì tôi cũng không thấy những yêu c ầu ấy quá đáng lắm."

"Đấy là nếu như trong USB kia có tin mật hữu dụng cho MeiWei thật..." Phó Diên Thăng lại rít một hơi thuốc, nói, "Nhưng cậu có nghĩ đến trường hợp thông tin bên trong là giả không?"

Nghe Phó Diên Thăng nhắc nhở, Thích Tự mới nghĩ lại một chút: "Ý anh là Chương Thừa Tuyên dùng tin giả lừa tôi?" Hấn nghĩ nghĩ rồi nhanh chóng phủ định, "Không đúng, cậu ta còn muốn tôi hỗ trợ hoàn thành việc học mà, nếu phát hiện tin tức là giả, tôi có thể thu h ỗ trợ cấp bất kì lúc nào."

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Ý tôi là, biết đâu chính Chương Thừa Tuyên cũng đang bị người ta lợi dụng... Làm sao cậu khẳng định được những gì

cậu ta thu thập được là thật? Nhỡ đó cũng chỉ là một cái bẫy mà nhà họ Chương bày ra để thăm dò Chương Thừa Tuyên thì sao?"

Thích Tự: "..."

Quả nhiên Thầy vẫn là Thầy, lúc nào cũng suy nghĩ sâu sắc hơn hẳn...

Thích Tự im lặng một lát, nói: "Nhưng bọn tôi đã học chung một năm, ít nhiều gì cũng hiểu nhau được chút, tôi cảm giác hôm nay cậu ta tìm tôi như để cầu xin chứ không phải thương lượng."

Hắn ngừng lại giây lát rồi nói: "Thầy Phó, nếu tôi nói tôi muốn tin tưởng cậu ta một lần, anh có cảm thấy tôi quá thiếu lí trí không?"

Phó Diên Thăng thấp giọng cười: "Cá nhỏ, cậu là một người rất chân thành."

Điều thuốc đã hết, Phó Diên Thăng dừng bước ném đầu lọc vào thùng rác.

Thích Tự cũng dừng theo, hỏi ngược lại: "Chân thành không tốt sao?"

Hắn không muốn chỉ cân nhắc mọi thứ bằng lợi ích được mất, cũng không thể ép mình trở nên vô tình lãnh cảm.

"Rất tốt." Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự, tỉnh táo nhắc nhở hắn, "Nhưng cái giá của sự chân thành ấy không hề nhỏ."

Thích Tự và Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt nhau, mãi đến khi chiếc Porsche chậm rãi dừng lại cạnh bọn họ.

"Tôi nghĩ rồi." Thích Tự đi đến tận nói, "Tôi muốn giúp cậu ta, cũng sẽ tự phân rõ những thông tin cậu ta cung cấp là thật hay giả."

Trong mắt Phó Diên Thăng ánh lên vẻ hứng thú không che giấu, hắn mở cửa xe: "Lên xe rồi nói tiếp."

Đợi xe bắt đầu chạy về chung cư, Phó Diên Thăng mới nói tiếp: "Cho nên cậu muốn đáp ứng điếu kiện mà cậu ta đưa ra?"

Thích Tự: "Anh còn đề nghị gì tốt hơn sao?"

Phó Diên Thăng nói: "Tốt xấu gì Chương Thừa Tuyên cũng là người nhà họ Chương, cậu muốn giúp cậu ta mà dùng tiền mua đứt một nội ứng tiền năng như vậy, không thấy lãng phí à?"

Thích Tự giật mình: "Ý anh là biến cậu ta thành gián điệp cho chúng ta?"

"Tôi chỉ đề nghị vậy thôi, muốn hay không là do cậu quyết định, làm hay không lại phụ thuộc vào cậu ta." Phó Diên Thăng khoanh tay, "Như lời kể thì nhà họ Chương chỉ muốn cậu ta ẩn nấp cạnh cậu để moi móc thông tin, cho nên thỉnh thoảng cậu thả ra ít thông tin ngoài lề để cậu ta về báo cáo là được, tạo điếu kiện cho cậu ta lấy lại được lòng tin của gia đình một lần nữa. Huống hồ cậu ta mang họ Chương, đáng lý vẫn sẽ được hưởng một phần tài sản trong nhà, cứ thế buông tay mà không đáng tiếc sao? Để hẳn tiếp tục ở lại đó, tiếp tục tuồn ra tin tức về hành động của nhà họ Chương, thì mới là lợi cả đôi đường cho cậu lẫn cậu ta."

Thích Tự nhíu mày: "Nhưng cậu ta bảo, một khi giao cái USB kia cho tôi thì không thể nào quay lại nhà họ Chương nữa."

Phó Diên Thăng: "Thích Tự, cậu thử nghĩ xem tình hình MeiWei bây giờ có bet bát đến độ phải mượn mặt báo của Chương Thừa Tuyên để cứu cánh không?"

Thích Tự: "Cũng không đến nỗi..."

Một tháng nay, tuy sự vụ của MeiWei đã không còn hot trên mạng, nhưng việc xét xử người có tội vẫn đang sôi sục phía sau, nếu chiếc USB kia chứa tình báo đáng tin thật thì chắc chắn sẽ rất có ích cho ba... Song Chương Thừa Tuyên cũng nói nhà họ Chương đã bắt đầu nhắm vào MeiWei từ bốn năm trước, thậm chí còn gài được cả gián điệp vào Tư

Nguyên, tất cả đều khớp với những gì ba từng tiết lộ cho hắn, chứng tỏ là ba cũng đã phát giác được tình trạng này.

"Đúng không?" Phó Diên Thăng ung dung nói, "Nhìn rộng ra một chút, thì cậu không nhất thiết phải có thứ này, chỉ cần cậu ta tiết lộ ra một vài thông tin mấu chốt là được rồi. Như vụ của Khâu Như Tùng chẳng hạn, tôi thấy Chương Thừa Tuyên đã giúp cậu đấy chứ. Làm thế thì cậu ta cũng không quá khó sống trong nhà đó."

Thích Tự: "Nếu vậy thì hẳn cần gì tôi trợ cấp để học xong đại học nữa?"

"Tôi đoán cậu ta sẽ vẫn cần tiền, nếu không thì đã chẳng đến nỗi bị nhà họ Chương nắm thóp dọa không cho đi học nữa." Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói, "Cậu còn học chung lớp Khởi nghiệp với cậu ta mà phải không?"

Thích Tự: "Hmm? Ừm."

Phó Diên Thăng: "Tôi đã nghe qua về phương án của các cậu rồi, tính khả thi tương đối cao."

Thích Tự lập tức hiểu ra: "Tôi có thể bỏ vốn thành lập nên công ty này, rồi gián tiếp trợ cấp cậu ta bằng cổ phần phải không?"

Phó Diên Thăng vuốt cằm nói: "Chính xác, cậu là một thành viên của dự án, bỏ vốn ra cũng rất thường tình. Nhưng đương nhiên, nếu muốn bí mật thì cậu có thể tìm người đầu tư trên danh nghĩa, sở hữu cổ phần thay mình là được."

Thích Tự: "Ừm, để mai tôi nói chuyện với cậu ta."

Hôm sau, Thích Tự lại hẹn gặp Chương Thừa Tuyên ở đúng nhà hàng đó, nói lại kết quả thảo luận với Phó Diên Thăng ra đàm phán.

Xong xuôi còn nói: "Chương Thừa Tuyên, suy cho cùng bọn họ vẫn mang cùng huyết mạch với cậu, dù cậu không chấp nhận điều kiện này thì tôi cũng hoàn toàn hiểu được. Tôi sẽ vẫn đầu tư vào công ty khởi nghiệp

của chúng ta, coi như là thù lao cho tin tức về Khâu Như Tùng mà cậu tiết lộ cho tôi lần trước, cũng hi vọng có thể hỗ trợ cậu một chút về mặt tài chính."

Chương Thừa Tuyên nghiêm túc lắng nghe, nhìn Thích Tự đầy khâm phục.

Hắn do dự không đến mười giây đã gật đầu đáp lại: "Tôi đồng ý... Hôm qua đến tìm cậu là tôi đã quyết định phản bội lại nhà họ Chương rồi, triệt để hơn một chút cũng không ngại... Và cậu nói đúng, tôi cũng muốn giành được những gì vốn thuộc về mình ở đó."

Sau khi hai người thuận lợi đạt được sự nhất trí, Chương Thừa Tuyên cũng thể hiện thành ý của mình bằng cách tiết lộ cho Thích Tự một tin tức quan trọng—sau sự kiện lãnh đạo MeiWei dính bê bối, Phi Á đã trả một cái giá trên trời để mua lại 5.8% của Phương Chấn Quốc ở MeiWei, ngoài ra còn tranh thủ thu mua của không ít cổ đông nhỏ lẻ nhân lúc sụt giá.

Nghe được cái tên này, Thích Tự cũng không khỏi kinh ngạc... Phương Chấn Quốc chính là một cổ đông nhỏ không tham gia vào công việc ở MeiWei, nhưng lại ra mặt bên vực Khâu Minh Dương trong buổi họp cổ đông bí mật hôm đó.

Tối về, Thích Tự do dự hồi lâu rồi mới gọi điện cho ba, kể lại tất cả những chuyện này.

Thích Nguyên Thành nghe vậy chỉ thở dài, nói: "Ba biết việc lão ta bán tháo cổ phần lúc rớt giá, nhưng không biết lại là bán cho Phi Á..."

Chứng kiến hai nhân vật cốt cán lâu năm của MeiWei lần lượt phản bội, Thích Tự cũng chẳng biết rốt cục là do đồng tiền quá mạnh, hay như ba hắn nói, là do lòng người quá dễ đổi.

Có đi đâu phản ứng lần này của Thích Nguyên Thành cũng không quá mãnh liệt như khi nói về sự phản bội của Khâu Minh Dương, chỉ hỏi ngược lại xem Thích Tự có được thông tin này từ đâu.

Thích Tụ biết ba có thành kiến với nhà họ Chương, nên không nói ra thỏa thuận với Chương Thừa Tuyên, chỉ kể đơn giản là mình nghe được từ đối phương.

Thích Nguyên Thành không nghi ngờ gì, lại hỏi: "Tiểu Phó sang bên con rồi chứ hả? Hai đứa thế nào rồi?"

"Vâng..." Thích Tụ lặng lẽ liếc nhìn Phó Diên Thăng vừa tắm xong bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhớ lại khoảng thời gian thân mật giữa cả hai gần đây mà mặt đã bắt đầu nóng lên, song vẫn phải giữ giọng bình tĩnh đáp, "Rất tốt ạ, Thầy Phó soạn cho con một giáo trình hoàn toàn mới, ở nhà dạy mình con, hiệu quả rất cao..."

Thích Nguyên Thành hài lòng nói: "Thế thì tốt rồi, mà ba nghe nó còn chiêu mộ được cao thủ từ NanRi Tech về cho con à?"

Thích Tụ: "Vâng, người kia tên Diệp Khâm Như, sắp đến Tư Nguyên nhậm chức rồi ạ... Con nói chuyện này với Tư Trạch rồi, tháng sau con với Thầy Phó sẽ về nước một chuyến."

Thích Nguyên Thành: "Tháng sau tầm nào?"

Thích Tụ: "Chắc khoảng đầu tháng ạ."

Thích Nguyên Thành: "Ba cũng đang định về nước đợt đó, có gì rồi gặp mặt, tiện thể để Tiểu Hà đưa con đến cục Công Thương làm đăng ký chuyển đổi quyền cổ đông luôn."

Thích Tụ sửng sốt: "Chuyển đổi quyền cổ đông gì cơ ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Con đã bắt đầu đi làm thì cũng giữ một ít cổ phần đi, chưa kể đợt vừa rồi về MeiWei còn lập được công lớn, ba để hết cổ phần mới thu hồi được dưới tên con rồi."

Thích Tụ: "Vậy bây giờ, chúng ta... nắm được bao nhiêu cổ phần trong MeiWei rồi?"

Thích Nguyên Thành: "40.5% , 21.3% gián tiếp và 19.2% trực tiếp."

Thích Tự: "..."

Hắn nhớ nửa tháng trước trong tay ba vẫn chỉ có 5% cổ phần trực tiếp, vậy mà sau sự vụ của MeiWei đã thu hồi được hơn 13%? Lại còn để hết dưới tên hắn? Thế này cũng khủng quá rồi!

...Chẳng trách biết chuyện Phương Chấn Quốc bán cổ phần ra ngoài mà ba hắn cũng không phản ứng mấy.

Đúng lúc này, Thích Tự phát hiện ra người nào đó đang vòng tay ôm eo mình từ phía sau.

Cả người hắn run đi, vội nói: "Thế có gì tháng sau mình về nước gặp nhau, con đi nghỉ trước đây, ba ngủ ngon."

Gấp gáp cúp máy xong, Thích Tự lập tức cảm nhận được môi hôn bên tai, cùng âm giọng trầm thấp của người kia: "Đến giờ lên giường rồi."

****

<Epilogue>

Thầy Phó: "Biến cậu ta thành gián điệp ngược lại!"

Thích Tự: "Quả không hổ là Thầy!"

Thích Nguyên Thành: "Ba năm được đủ cổ phiếu rồi."

Thích Tự: "Quả không hổ là ba!"

Vui vẻ ăn sẵn~~

Thầy Phó: "Đừng có cười ngu nữa, lên giường nghe giảng đi."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 88: Học Theo Anh Đã

Thích Tụ xoay người hôn lại Phó Diên Thăng, lần tay vào quần áo đối phương vuốt ve da thịt bên trong—hiện tại hắn đã có thể thản nhiên đáp lại đủ loại chiêu trò của người kia, để Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng rơi vào tình mê ý loạn vì mình.

Quả nhiên hơi thở của Phó Diên Thăng dần trở nên gấp gáp, vừa hôn vừa đẩy Thích Tụ xuống giường.

Thích Tụ đã tắm rửa từ trước khi gọi điện, hiện chỉ đang mặc một lớp áo choàng tắm, đai lưng đã từ tuột lúc giằng co, để lộ ra thân thể trẻ trung gợi cảm của hắn.

Phó Diên Thăng lướt tay xuống bên dưới gáy nhẹ, cười nói: "Đồ lót cũng không mặc, thèm khát vậy cơ à?"

Thích Tụ nhìn hắn, hơi đẩy hông lên... rõ ràng nửa tháng trước được người ta quay tay cho còn ngượng ngùng không thôi, vậy mà hôm nay đã thản nhiên làm ra đủ loại động tác câu dẫn như ai.

Ánh mắt Phó Diên Thăng tối lại, hắn cúi người phủ nụ hôn lên môi đối phương, rồi dịch dần xuống giống như lần đầu tiên—từ yết hầu, hai đầu ngực, cho đến rốn...

Thích Tụ hơi nheo mắt, rất nhanh đã nổi lên phản ứng.

Hắn là do nào giờ luôn được Phó Diên Thăng dịu dàng trấn an, hắn tin đối phương sẽ không làm gì tổn thương mình, cho nên cứ thế đang mình không kiêng dè.

Có trời mới biết, số lần Phó Diên Thăng giúp hắn tiết ra trong nửa tháng này còn nhiều hơn cả số mộng tinh mà hắn từng có từ khi dậy thì đến giờ...

Nhưng hiển nhiên hôm nay Phó Diên Thăng không chỉ định làm có vậy.

Cảm nhận được luồng hơi ấm phủ xuống giữa hai chân, Thích Tự hơi nhồm người dậy, trông thấy một Phó Diên Thăng đã-bỏ-kính đang nhìn chằm chằm vào nơi đó của mình dò xét.

"Anh làm gì vậy?" Thích Tự hỏi.

"Không phải hỏi, cứ biết hưởng thụ là được, đảm bảo sẽ khiến cậu thoải mái." Người nằm giữa hai chân hắn lúc này nhìn lên đầy dịu dàng rồi nói vậy, khiến đầu óc Thích Tự cũng như phát sốt.

Hắn mơ hồ đoán được Phó Diên Thăng định làm gì, lí trí không thể nào chấp nhận nổi, chỉ là chưa kịp co lên thì Phó Diên Thăng đã nâng chân hắn, chậm rãi liếm thứ tròn tròn bên dưới.

"Uhhh..." Eo Thích Tự như nhũn ra, cả người chỉ thấy tê dại. Hắn vô thức đưa tay đẩy đầu đối phương, hờn hển không ra hơi: "Thầy... Phó..."

Đùi non ngứa ngáy khi tóc người kia cọ qua, nhưng trí mạng nhất là bộ vị nhạy cảm còn đang bị mặt lưỡi thô ráp càn quét qua, khiến toàn thân bủn rủn.

Cảm giác ấm áp dần dịch chuyển, giây phút bị đối phương ngậm vào, Thích Tự chỉ cảm thấy một dòng điện cao thế nào đó vừa giật cho võ não nổ tung. Giây trước hắn vẫn còn quyết tâm hưởng thụ, mà giây sau đã vội hoảng hốt chui lại vào vỏ quýt.

Hắn đưa một tay lên che mắt, một tay yếu ớt nắm lấy tóc Phó Diên Thăng, không biết là muốn kéo ra hay đẩy đối phương ngậm vào sâu hơn.

Mấy phút sau đó, Thích Tự thoải mái đến độ chỉ muốn tan ra trong miệng đối phương.

Cùng với nhịp điệu của Phó Diên Thăng, cổ họng hắn cũng phát ra những tiếng rên đứt đoạn, phảng phất mang giọng mũi, âm điệu uyển chuyển như loài động vật nào đó đang phát tình.

Dưới sự kích thích hoàn toàn mới lạ này, không bao lâu sau Thích Tự đã bắn.

Như vừa được Phó Diên Thăng đưa lên chín tầng mây với xung quanh sáng choang, ý thức của Thích Tự cũng thoải mái rong chơi trong thế giới tươi đẹp vô tận, hoàn toàn thanh thản và hạnh phúc.

...

Có đi đâu lần này hắn không vô dụng thiếp đi luôn, Thích Tự mất một lúc lâu để cool down, dần lấy lại tinh thần, mới nhận ra Phó Diên Thăng đã dọn dẹp xong cho hắn. Chỉ là dường như bên dưới vẫn quyên luyện nhiệt độ trong khoang miệng đối phương, mãi không hết nóng.

Hắn nghe thấy Phó Diên Thăng cười cười bên tai mình hỏi: "Lại lag rồi à?"

Thích Tự: "..."

Tâm tình hắn hiện đang rất phức tạp, trước giờ vẫn cho rằng đàn ông dùng miệng giải quyết cho một người khác là đi đâu gì đó rất mất mặt, thế nhưng trải nghiệm vừa rồi lại khiến Thích Tự có một cái nhìn hoàn toàn khác về việc này... giữa hai người yêu nhau, chuyện ấy chẳng có gì đáng mất mặt, ngược lại chỉ thể hiện bản năng hết lòng vì tình yêu.

Thích Tự chủ động dính lên người Phó Diên Thăng, gặm nhấm đôi môi đối phương như mèo nhỏ liếm sữa, dùng phương thức thuần khiết này để bày tỏ lòng cảm ơn của mình.

Phó Diên Thăng chấp nhận món quà lấy lòng của hắn, truyền ra một tiếng cười trầm thấp từ cổ họng, bàn tay vuốt ve sau lưng đối phương, rồi chậm rãi dịch xuống phía dưới, lướt qua khe đùi hắn đầy ám chỉ.

Thích Tự giật mình né đi như cá quẫy đuôi, vùi mặt vào hõm vai Phó Diên Thăng càng sâu, nhỏ giọng nói: "Đợi thêm chút nữa thôi..."

Phó Diên Thăng thu tay vuốt ve gáy hần, hôn hôn vành tai đối phương: "Tự giác thế?"

"... Không bằng anh." Thích Tự im im một lát, rồi lại thành thật nói, "Cứ học theo anh đã."

Phó Diên Thăng ngẩn ra mất vài giây, hỏi: "Này, chẳng lẽ học xong cậu cũng định thực hành chuyện ấy với tôi?"

(*đoạn này là innuendo về sex thật chứ không phải handjob hay blowjob nữa nha, ý hỏi chẳng nhẽ sau này Cá cũng định 🍆🍑 Thầy...)

Thích Tự: "Nói sau đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Ngày hôm sau tiếp tục việc học chuyên môn, Phó Diên Thăng nhạy bén phát hiện ra, dường như Thích Tự không được tập trung như bình thường.

Hắn cứ giảng là đối phương lại nghĩ đi đâu đâu.

Đến lần thứ năm thứ sáu thấy Thích Tự thất thần trong lớp, Phó Diên Thăng đành phải vỗ tay một cái trước mặt hần: "Sao đấy, nghĩ gì thế?"

Thích Tự vội né tránh ánh mắt: "Không có gì..."

Phó Diên Thăng nhìn nhìn đầy ngờ vực, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua, cộng với bản chất ngây thơ của Thích Tự, hắn đoán hôm nay đối phương có hơi mất tập trung một chút cũng dễ hiểu, khả năng vài ngày nữa là sẽ bình thường.

Thế nhưng không ngờ, suốt một tuần sau đó, Thích Tự vẫn cứ như vậy.

Không chỉ thất thần, tên nhóc kia còn thường xuyên nhìn hần với cặp mắt đào hoa ánh nước đầy ái muội, khiến Phó Diên Thăng cũng bị quyến

rũ cho đứng ng ẩ không yên.

Một tối mấy hôm sau, hai người tắm xong lên giường, lại bắt đầu ôm ôm hôn hôn—đây là đi ền báo cho thấy Thích Tự muốn thân mật với h ắn.

Phó Diên Thăng cũng nhiệt tình hôn lại, chỉ là trong lúc hôn, h ắn cứ có cảm giác Thích Tự đang cố kéo đầu mình xuống dưới.

Phó Diên Thăng ng ẩng đầu nhìn đối phương, chỉ thấy Thích Tự cũng đang ng ẩng ng ẩ nhìn mình, nhỏ giọng l ề b ề: "Dùng miệng..."

Phó Diên Thăng không khỏi sửng sốt, đến khi hiểu ra mới hung h ăng nhìn h ắn nói: "Đừng nói là g ần đây cậu thường xuyên mất tập trung cũng vì thèm khát cái miệng tôi đấy nhé?"

Thích Tự ng ượng ng ượng né mắt đi... H ắn cũng đâu có muốn, nhưng ai bảo l ần ấy thích như vậy, hại h ắn g ần đây cứ trông thấy Phó Diên Thăng là lại nao nao h ồi tưởng v ề ề đêm đó, chỉ muốn kéo đối phương xuống chỗ kia của mình.

Phó Diên Thăng thật sự dở khóc dở cười: "Cậu lại còn định ăn ngon nó quen đấy à?"

Thích Tự vòng tay ra sau lưng đối phương, lấy lòng nói: "Tại kĩ thuật anh tốt..."

"Khen tôi cũng vô dụng thôi." Phó Diên Thăng mạnh tay vỗ lên mông h ắn, cố ý nói, "Cho làm đến cùng thì tôi làm."

Trong mắt Thích Tự lập tức ánh lên vẻ mất mát.

Nhưng dù sao Thích Tự chỉ mới n ếm mùi tình, Phó Diên Thăng cũng không thể dung túng cho h ắn mãi, hai người cùng l ắm chỉ làm loại chuyện này một đến hai l ần một tuần, bèn dỗ dành thanh niên kia: "Thôi, tuần sau v ề nước r ồi, chúng ta mới học được ba môn, mà có khi phải cuối kì mới quay lại được, cậu cứ mất tập trung như thế căn thận rút môn đấy."

Thật ra tiến độ của Phó Diên Thăng gần như là một tuần một môn, Thích Tự thấy hiệu quả đã rất cao rồi.

Có đi đầu đối mặt với Thầy Phó đầy lí trí như thế, Thích Tự cũng không yêu cầu nổi thành lời, rõ ràng hợp đồng nói hấn cho Phó Diên Thăng phúc lợi, vậy mà thực tế lại đảo lộn thế này đây.

Thích Tự hơi mất hứng, nhưng cũng không tiếp tục đòi hỏi: "Vậy thôi."

Phó Diên Thăng thấy vậy mà bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, tối nay cho cậu sướng một lần nữa."

Thích Tự sững sốt, hai mắt lập tức sáng lên, nhìn người trước mắt đầy chờ mong.

Phó Diên Thăng nhìn bộ dạng này của Thích Tự mà trái tim hơi nảy lên, mơ hồ cảm thấy sớm muộn gì mình cũng bị tên nhóc này vắt chết...

*

Thích Tự và Phó Diên Thăng ở lại thành phố P thêm mười ngày, đến đầu tháng 11 mới kết thúc sinh hoạt ngọt ngào của hai người, dắt tay nhau quay lại Hải Thành.

Về Hải Thành, Thích Tự vẫn ở khách sạn để tiện cho công việc, mà Phó Diên Thăng là cố vấn của hấn, dĩ nhiên cũng dính lấy nhau như hình với bóng.

Mục đích chuyến về nước lần này của Thích Tự một là để đăng kí quyền sở hữu cổ phần ở MeiWei như ba hấn có nói trên điện thoại hôm trước, mà hai là vì công việc của bộ phận phát triển công nghệ.

Diệp Khâm Như đã đến Tư Nguyên nhậm chức Chuyên viên Chiến lược của Phòng Phát triển Công nghệ từ hồi cuối tháng 10, do nổi tiếng trên mạng nên lần nhảy việc này của hấn cũng gây ra một trận rúng động trong ngành, đồng thời còn khiến thêm không ít người biết về dự định tiến vào lĩnh vực khoa học kĩ thuật của tập đoàn Tư Nguyên.

Tập đoàn thành lập một văn phòng đặc biệt dành cho bộ phận Phát triển Công nghệ ở Hải Thành, ngay sau hôm về nước, Thích Tụ cũng đến công ti gặp Diệp Khâm Như luôn.

"Hoan nghênh Diệp tổng về với Tư Nguyên." Thích Tụ gặp mặt bắt tay Diệp Khâm Như trong văn phòng đối phương.

Diệp Khâm Như khách khí nói: "Cũng nhờ Thích tổng ưu ái, sau này chúng ta cùng nhau phát triển."

Thích Tụ đảo mắt một vòng, có vẻ tập đoàn cũng rất xem trọng Chuyên viên Chiến lược mới về, nên mới cho Diệp Khâm Như nguyên một văn phòng 50m2 như này. Có đi đâu ngoài khu vực làm việc và khu vực tiếp khách cho Diệp Khâm Như, trong góc còn có một phòng kính nho nhỏ tách biệt, với đầy đủ bàn ghế, máy tính và giá để tài liệu.

Thích Tụ tò mò hỏi: "Phòng kia của ai vậy?"

Diệp Khâm Như: "Chỗ cho trợ lý Ngô Song của cậu đấy, tôi mới đến Tư Nguyên được một tuần nhưng đã thấy cậu nhóc rất nhanh nhạy được việc. Đúng lúc bên hành chính nói là phòng làm việc tầng này có hạn, tôi mới bảo bọn họ dành một khu trong văn phòng tôi cho cậu ấy."

Đang nói, Ngô Song cũng gõ cửa tiến vào: "Thích tổng, hai người tới rồi đấy à? Phòng họp bên cạnh cũng chuẩn bị xong rồi."

Thích Tụ vượt cầm nói: "Được, tôi sang giờ đây."

Tiền thể ở công ti, Thích Tụ cũng muốn gặp ba người mà Phó Diên Thăng tuyển giúp hẳn luôn.

Ba người lần lượt tên Khúc Hành, Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu— trong đó Khúc Hành và Liệu Thanh Sơn là chuyên viên phân tích cao cấp, đều từng làm việc ở các công ti công nghệ và đơn vị phân tích dữ liệu nổi tiếng, còn Phùng Diệu là nữ 36 tuổi, trước đó từng làm Quản lý Rủi ro ở một ngân hàng quốc gia.

Tổ đội năm người, tuổi trung bình còn chưa quá 30.

Tất cả đã chờ sẵn trong phòng họp, ngoại trừ Diệp Khâm Như và Ngô Song, ba người kia hôm nay mới gặp Thích Tụ lần đầu. Tuy đều từng trộm nghe qua về điều kiện của sếp mới, bọn họ vẫn có chút bất ngờ khi trông thấy ngoại hình tuấn mỹ của hắn.

"Mọi người cứ ngồi đi, đừng câu nệ." Thích Tụ ngăn bọn họ đứng dậy nghênh đón, ngồi xuống ghế trung tâm rồi mới giới thiệu, "Tôi là Thích Tụ, Phó Quản lý của Bộ phận này."

Hắn còn trẻ, nhưng từ nhỏ đã sống như vương tử, lại quen với cảnh tượng hoành tráng, cho nên chỉ ngồi xuống mở miệng cũng đầy phong thái.

Thích Tụ chỉ vào hai nhân vật quan trọng bên trái và phải mình, lần lượt giới thiệu: "Ngồi bên trái tôi là cố vấn thương vụ, Thầy Phó Diên Thăng. Bên phải tôi đây là Diệp tổng Diệp Khâm Như. Chắc mọi người đều đã gặp nhau rồi. Trước mắt tôi vẫn đang học năm thứ ba khoa Kinh Tế của đại học Stafford, chỉ có thể thỉnh thoảng về nước tham dự một vài sự kiện trọng đại, mọi vấn đề liên quan đến công việc thường ngày của team mọi người cứ nghe theo sắp xếp của Diệp tổng là được."

Đợi Thích Tụ nói xong, những người còn lại cũng báo cáo qua về tình huống công tác kể từ khi nhậm chức.

Sau hai tháng được Phó Diên Thăng dạy bảo, hiện tại Thích Tụ đã có thể tự tin nghe hiểu các thuật ngữ chuyên ngành mà bọn họ hay dùng.

Khác với lễ nghi quan trường phiền phức của thế hệ trước, Thích Tụ xưa nay không thích dài dòng, hiệu suất họp bàn rất cao, cuộc gặp mặt làm quen cũng không kéo dài quá 40 phút.

Lúc kết thúc cuộc họp, Thích Tụ đứng dậy nói: "Hân hạnh được quen biết mọi người, tối nay tôi có mở một bữa tiệc ở khách sạn Westin, hi vọng tất cả đều có thể tham dự."

7h tối đó, đám người bọn họ tụ tập về một phòng riêng trong khách sạn Westin.

Thích Tụ đã thay sang một bộ vest thủ công sáng màu, đợi mọi người ổn định chỗ ngồi xong, hắn mới trực tiếp vỗ tay gọi phục vụ mang vào hai chai vang đỏ.

"Hồi cuối tháng 8 gặp mặt ở Yến Thành, nghe Diệp tổng nói muốn uống Lafite 82 nên tôi mới xin ba hai chai để mang về nước chuyển này, một khui ra chiêu đãi mọi người." Thích Tụ mỉm cười nhìn về phía Diệp Khâm Như, nói, "Còn bình này xin tặng Diệp tổng về làm kỷ niệm."

Lời này vừa ra, không chỉ có mọi người lên tiếng trầm trồ, mà ngay cả Diệp Khâm Như cũng phải kinh ngạc.

Hắn biết bối cảnh như của Thích Tụ mà muốn mua chai rượu này cũng không khó khăn gì, nhưng việc đối phương đứng trước mặt mọi người nói ra những lời ấy lại mang ý nghĩa khác hẳn.

"Phiền cậu phải nhớ." Diệp Khâm Như nhìn nhìn Thích Tụ, lần đầu tiên trong mắt ánh lên vẻ quy phục.

Thích Tụ cười nói: "Diệp tổng, quân tử đã nói thì phải giữ lời, chuyện gì đã hứa, tôi nhất định không quên."

Khui rượu ra, cả hội nâng chén cùng li xong, Thích Tụ lại nói: "Tôi biết các vị ở đây đều là tinh anh trong giới, là tiền bối của tôi cả về tuổi tác, sau này tôi còn phải học hỏi rất nhiều từ mọi người."

Khúc Hành vội nói: "Không dám không dám."

Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu cũng lên tiếng: "Thích tổng khiêm tốn quá."

Sau một chén rượu, cảm tưởng như khoảng cách giữa mọi người cũng rút đi không ít, anh một lời tôi một lời lần lượt chia sẻ về trải nghiệm và những chuyện bản thân từng gặp trong công việc trước kia.

Ngoại trừ vài lời khai tiệc, về sau chủ yếu Thích Tụ chỉ chăm chú lắng nghe, nhưng cũng không hề mất đi thiện cảm của mọi người.

Chưa kể không rõ là do Thích Tụ đi đâu chỉnh thái độ khác nhau cho từng trường hợp khác nhau, hay là do hắn thay quần áo, mà những người còn lại đều cảm thấy hắn ở trên bàn cơm còn có mặt hơn cả lúc ở trong phòng họp sáng nay.

Sau phân nửa vòng rượu, Thích Tụ bắt đầu thấy hơi lâng lâng, Phó Diên Thăng thấy hắn định uống tiếp thì nói thẳng: "Rượu lâu năm mạnh đấy, đừng ham."

Thích Tụ dừng lại, ngoan ngoãn ừm một tiếng rồi nói: "Hầu sống."

Phó Diên Thăng chuyển hầu sống đến trước mặt hắn, còn vắt chút chanh lên giúp rồi mới đưa qua.

Lúc Thích Tụ ăn hầu sống, Phó Diên Thăng còn cẩn thận đưa khăn ăn cho hắn chấm nước bên khóe miệng.

Diệp Khâm Như theo dõi tương tác nho nhỏ giữa Phó Diên Thăng và Thích Tụ một hồi, lại hồ nghi nhìn sang Ngô Song mặt lạnh ở bên cạnh, hắng giọng nói: "Tiểu Ngô, rót giúp tôi thêm ít rượu."

Ngô Song: "Ồ..."

Diệp Khâm Như: "Quay hộ tôi đĩa hầu sống qua đây với."

Ngô Song nhú mày: "Chẳng phải anh bị dị ứng với hầu sống à?"

Diệp Khâm Như: "Ô? Sao cậu biết?"

Ngô Song: "Hình như tôi có đọc được trên Weibo của anh."

Diệp Khâm Như nhìn hắn đầy hứng thú: "Cậu theo tôi lâu thế rồi cơ á? Weibo tôi đăng từ bốn năm trước mà cũng nhớ rõ như vậy?"

Ngô Song định phản bác, nhưng ngẩng lên đã thấy Phó Diên Thăng nhìn mình chăm chăm, đang há miệng dở lại phải ngậm vào.

Diệp Khâm Như nhếch miệng mỉm cười, cảm thấy hiện tại đầu trở nên tươi đẹp.

Bữa cơm này kéo dài đến 8h30, nhưng đây mới chỉ là trận mở đầu..

Hôm sau, bọn họ chính thức gặp mặt bên Tư Trạch, họp nửa ngày để thảo luận về việc thu mua những công ti công nghệ có triển vọng đã được tìm hiểu trong giai đoạn trước đó.

Tổ đội bên Tư Trạch không có thay đổi, vẫn là mấy người cũ. Trong cuộc họp, Thích Tự cũng gặp lại trợ lý Tổng Phổ Tâm của Tư Trạch.

Hai tháng rưỡi không gặp, dường như trợ lý Tổng lại gầy gò hơn, cả buổi không nói lời nào, chỉ ngẩng im đánh máy ghi chép về cuộc họp giúp Tư Trạch.

****

<Epilogue>

Một—

Phó Diên Thăng: "Này, chẳng lẽ học xong cũng định thực hành với chằng à?"

Thích Tự: "Để nói sau đi."

Phó Diên Thăng: "Khỏi, chờ đến lúc đấy, chằng nhất định sẽ cho em không nói được nên lời."

Hai—

Thích Tự: "👄"

Phó Diên Thăng: "Ông đây đã phải nhịn r ồi thì chớ, em còn ở đó mà
câu dẫn à! (͡ʘ `□') ͡ʘ (   )"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tôi thương th ầy không để đâu cho hết =)))))) Cá nhỏ ngây thơ bị
mở chốt dục c ầu bất mãn r ồi, giờ th ầy cứ gọi là hứng đủ =))))

Ngoài ra chưa thấy Hi xác nhận gì nhưng cp Lá Ngô có vẻ nhi ều hint
quá:">

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 89: Công Nghệ Hồng Trang

Bởi vì trước mắt vẫn chưa đến giai đoạn xác định mục tiêu thu mua, nhân sự hai bên chỉ thể hiện một vài ý kiến có tính chủ quan với từng công ti được nêu tên, đồng thời phác thảo kế hoạch khảo sát và phân tích tiếp theo, cho nên cũng không có quá nhiều tranh luận trong cuộc họp.

Sau đó Tư Trạch đứng lên làm chủ nhà, mời tất cả đến club số 88 đường Hoài Kim tụ tập.

Nghe nói 88 đường Hoài Kim, Thích Tụ lại nghĩ đến Tư Hàng.

Lúc ra khỏi phòng họp, hắn mới thuận miệng hỏi Tư Trạch: "Gần đây Tư Hàng sao rồi anh?"

Từ lần Thích Tụ choảng Đường Vĩ Diệp rồi lại xảy ra vụ đầu tư cổ phiếu thất bại, bọn họ cũng chưa gặp lại lần nào.

Tư Trạch: "Vẫn bình thường, cậu có liên lạc của nó mà? Lần này về nước không báo à?"

Thích Tụ: "Đợt trước nghe nói cậu ấy đầu tư lỗ, sau đó cũng chưa liên hệ lại, không biết hiện tại sao rồi."

Tư Trạch hơi giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Cậu cũng đầu tư vào vụ cổ phiếu đấy à?"

Thích Tụ lắc đầu: "Em không, nhưng một người bạn em giới thiệu đến thì có."

Hồi cuối tháng 8 về Mỹ, Mạnh Văn Huy có vay Thích Tụ một khoản tiền để giấu chú Mạnh việc này, đến bây giờ cũng chưa trả.

"À..." Tư Trạch gật gù, giải thích, "Vụ đầu tư cổ phiếu đấy vốn là bên anh chịu trách nhiệm, đáng ra định để nó theo chơi một chút, nhưng giữa chừng lại xảy ra vài vấn đề ngoài ý muốn nên thành ra hơi lỗ."

Thích Tụ nhớ mang máng đợt đó Từ Nhất Chu có bảo Tư Trạch lỗ mất cả mấy chục triệu, giờ nghe đối phương nói nhẹ tênh thế này cũng không khỏi kinh ngạc.

"Bạn cậu chắc cũng không mất nhiều lắm phải không? Tôi nhớ mỗi lần em tôi tham gia đầu chỉ có vài triệu thôi." Tư Trạch lắc đầu cười khẩy, "Chỉ vì chuyện ấy mà nó mè nheo anh suốt nửa tháng trời, bảo tại anh nên mới mất mặt với bạn bè như thế..."

Thích Tụ: "Hiện tại cậu ấy bình tâm lại chưa?"

Tư Trạch dứt tay túi quần, hờ hững cười cười: "Có gì đâu, đưa cho ít tiền là nó lại vui ngay ấy mà. Yên tâm đi, chuyện qua lâu rồi, tối nay chúng ta đến 88 đường Hoài Kim, có khi nó cũng đang chơi bài ở đấy ấy chứ. Anh bao cho nó phòng đấy hết cả năm mà, cậu rảnh thì cứ qua đó mà tìm nó."

Thích Tụ: "... Vâng."

Thích Tụ không còn lạ gì chỗ kia, tối đến bảo vệ sĩ chờ mình với Phó Diên Thăng qua đó.

Tuy ở cùng một địa điểm, không khí nơi Tư Trạch dẫn bọn họ vào hẳn nhiên là trang trọng và thích hợp bàn chuyện làm ăn hơn phía phục vụ mục đích giải trí của Tư Trạch.

Tiệc chiêu đãi của club hoành tráng không kém gì khách sạn năm sao, ăn xong bọn họ lại chia ra làm hai đợt, đầu tiên chơi poker Texas trong phòng, sau đó ra sofa tiếp tục bàn luận về các công ti công nghệ.

Nếu như trong cuộc họp ban ngày, mọi người chỉ đàng hoàng bàn về số liệu trên giấy tờ, thì lúc này nội dung của cuộc nói chuyện lại là đủ loại tin tức bên lề và đồn đãi.

Ví dụ đối tác và lãnh đạo của công ti đó có bối cảnh ra sao, quan hệ gia đình thế nào, đã sai phạm gì hay chưa... giống như ai ai cũng có một mạng lưới tình báo của riêng mình, khắc họa càng rõ mỗi con người thay vì chỉ là danh hiệu cấp bậc và sự có mặt ở đây như ban đầu.

Lúc họp ban ngày, một trong những mục tiêu thu mua mà bọn họ nhắc đến là Công nghệ Hồng Trang, sáng lập bởi một người tên Tô Cánh— nghe bảo là nhân tài được chính tay chủ tịch Lôi Hoành của Trung Đạt thu nhận dạy dỗ từ hồi mới lên đại học, chưa đến 25 tuổi đã ng ồi vào ghế phó quản lí của bộ phận R&D ở Trung Đạt.

(*R&D: nghiên cứu & phát triển)

Trước đây Trung Đạt có độ nổi trong nước tương tự NanRi, người trong giới đều nói Tô Cánh được Lôi Hoành b ồi dưỡng như con đẻ, tiền đồ vô cùng xán lạn. Chẳng ai ngờ, sáu năm trước, Tô Cánh lại phản bội Trung Đạt và Lôi Hoành, mang theo ít người cùng với một vài thông tin công nghệ cơ mật ra riêng, công khai khiêu chiến và thậm chí là tranh đoạt cả thị trường lẫn khách hàng của ông chủ cũ.

Hành vi không biết tự lượng sức mình này đã gây ra một cơn shock trong giới, đồng thời khiến Lôi Hoành giận tím mặt. Dưới sự ra lệnh của ông, Trung Đạt tập trung đả kích công ti của Tô Cánh suốt hai năm sau đó, khiến hắn nhanh chóng rơi vào bế tắc.

Bốn năm trước, Tô Cánh bán lại Công nghệ Quang Th ần mà hắn sáng lập cho đối thủ Chấn Minh của Trung Đạt rồi mai danh ẩn tích.

Mãi cho tới năm ngoái, hắn mới trở lại trong tầm mắt của công chúng với "Công nghệ Hồng Trang", làm v ền ền tảng tương tác trực tuyến cho make-up vlogging, rất phù hợp với hình mẫu công ti công nghệ mà Tư Nguyên đang hướng đến, cũng là mục tiêu thu mua mà cả Tư Trạch và Diệp Khâm Như tỏ ý tán thành nhất trong cuộc họp sáng nay.

Mà trong mấy năm này, tập đoàn Trung Đạt nơi Tô Cánh từng làm việc cũng không ngừng phát triển và chuyển mình thành xí nghiệp hàng đầu với ngu ồn vốn từ nhà nước, sở hữu thực lực không đâu sánh bằng, đừng nói là

NanRi, tính cả toàn quốc bây giờ cũng không có công ti cùng loại hình nào nổi bằng Trung Đạt.

Lúc này, đám người trong phòng riêng đang tán gẫu về Tô Cánh và sự kiện rúng động của hắn năm đó, cứ than tiếc mãi.

Hoàng Tuấn Văn nói: "Tô Cánh kia cũng thảm thật, năm đó mà không phản bội Lôi Hoành thì có phải bây giờ đã tằm cốt rồi không, cần gì công ti make với chả up, chưa kể còn phải đối mặt với cả tá ý đồ thu mua xung quanh nữa."

Phùng Diệu: "Nói chứ, trước đây Lôi Hoành nổi giận như thế chắc cũng không chỉ vì Tô Cánh bỏ ra riêng, mà còn vì hắn lấy trộm dữ liệu cơ mật nữa đi? Đúng là ăn cháo đá bát mà."

Liệu Thanh Sơn: "Anh ta có bảo những dữ liệu đó đều do team của mình nghiên cứu ra mà?"

Phó Diên Thăng nói: "Chuyện này thì tôi cũng nghe qua, thấy bảo từ hồi còn ở Trung Đạt, anh ta đã nhờ một người bên ngoài đi đăng kí quyền sở hữu trí tuệ cho những nghiên cứu của bọn họ để lách luật rồi."

Hoàng Tuấn Văn: "Dã man!"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Nhưng một khi để Trung Đạt tìm được chứng cứ để tố cáo, thì Tô Cánh cứ xác định một công."

Ngô Song sờ sờ cằm: "Tôi nghe nói bốn năm trước Lôi Hoành đã đề nghị mua lại Công nghệ Quang Thần với giá 200 triệu."

Hoàng Tuấn Văn: "200 triệu? Gì chứ, lúc ấy Quang Thần bị vùi dập cho còn đáng giá bao nhiêu đâu, công nghệ của bọn họ lại nhạy cảm với thời gian, qua kì hạn hữu dụng mà không có tiền nghiên cứu phát minh tiếp thì chỉ có nước trượt dài... Huống hồ bị Lôi Hoành chèn ép như thế thì làm sao chiêu mộ được vốn từ đâu nữa."

Diệp Khâm Như: "Thậm chí Lôi Hoành còn mời Tô Cánh về Trung Đạt, thế mà hắn từ chối, xong lại bán công ti mình cho đối thủ của Trung Đạt..."

Phùng Diêu: "Hắn phải ghét Lôi Hoành đến mức nào kia chứ?"

Ngô Song siết nắm tay: "Thà chết vinh còn hơn sống nhục!"

Diệp Khâm Như nghiêng đầu nhìn hắn, buồn cười nói: "Chết vinh sống nhục gì chứ? Năm kia Trung Đạt chả mua đứt Công nghệ Chấn Minh rồi còn gì, tính ra cũng là gián tiếp thu phục Quang Thần đấy thôi."

Ngô Song: "..."

Hoàng Tuấn Văn cau mày nói: "Lần này Trung Đạt sẽ không gây sự với Hồng Trang của Tô Cánh nữa chứ?"

Diệp Khâm Như: "Giờ Lôi Hoành có khối mà thêm đẽ ý đến Tô Cánh đấy, cậu lại coi thường ông trùm người ta rồi..."

Phó Diên Thăng: "Nói thẳng ra thì Tô Cánh cũng là người có tầm nhìn và mưu lược, chỉ một năm ngắn ngủi mà đã phát lại được rồi."

Khúc Hành gật đầu nói: "Ưu thế lớn nhất của công ti hắn là hệ thống phân tích số liệu đằng sau, nghe bảo do chính tay Tô Cánh làm ra."

Hoàng Tuấn Văn: "Nhưng năm đó đã dám đứng lên khiêu chiến Lôi Hoành, chứng tỏ Tô Cánh cũng không đơn giản gì. Vất vả mãi mới lấy lại được thanh thế mà chưa gì đã bị mình nhắm nhe thu mua công ti, người ta có chịu không mới là vấn đề..."

Tư Trạch cười cười: "Chịu hay không không phải do hắn quyết định, mà là do vốn. Cậu thấy sao, Thích Tự?"

Thấy Tư Trạch nhìn mình, Thích Tự mới nói: "Cứ phải tìm hiểu thêm xem thế nào đã."

Trong cuộc thảo luận này, Thích Tự vẫn giữ tác phong như bình thường, rất hiếm khi phát biểu. Có thể là do hắn còn nhỏ tuổi, lại vẫn đang đi học,

nên cả hội cũng không buộc hẳn phải nói mấy.

Trong lúc bọn họ lại tán gẫu những chuyện khác, Thích Tụ đứng dậy nói muốn ra toilet, Phó Diên Thăng dùng ánh mắt hỏi hẳn có muốn mình đi cùng hay không, Thích Tụ lắc đầu nói: "Không sao, tôi sẽ quay lại ngay."

Thật ra trong phòng cũng có toilet riêng, nhưng chủ yếu do ngồi lâu nên Thích Tụ muốn đi lại, tranh thủ thay đổi không khí một chút luôn.

Đến ngoài toilet lớn, Thích Tụ đang đứng trong buồng riêng thì nghe thấy có hai người vừa nói chuyện vừa đi vào.

"Nghe bảo Tư Hàng định đăng kí niềm yết cho công ti game của nó à?"

"Nó chém thế mà mày cũng tin? Lần trước lỗ chưa đủ thảm hả?"

"Tsk, đừng nói nữa! Nhắc lại vụ đấy tao lại điên!"

"Nó ý có anh và ba chống lưng thôi, cứ thử không phải họ Tư xem, sớm muộn gì cũng bị người trùm đầu đánh cho một trận!"

"Ha ha, chả hiểu sao tao lại mong thấy nó ăn đánh thế?"

"Haiz, mày còn nhớ soái ca mà Đường Vĩ Diệp đề mắt không, anh bạn ở nước ngoài của Tư Hàng ấy..."

"Nhớ! Có nhà sở hữu MeiWei đúng không?"

"Ừ, mà mày thấy không, nhà người ta xảy ra chuyện một cái là nó cũng nghỉ chơi luôn, đúng là đứa hợm hĩnh!"

...

Hai người lại cười cười nói nói đi khỏi.

Vài giây sau, Thích Tụ mới cau mày đi ra từ buồng riêng.

Hắn không quá ấn tượng với giọng nói của hai người này, nhưng bọn họ rõ ràng thuộc nhóm bạn thiếu gia của Tư Hàng.

Chỉ là Thích Tự không ngờ, đám người này ở trước mặt Tư Hàng thì nhiệt tình tốt đẹp thế, mà sau lưng lại đi nói những lời như vậy.

Chắc chắn Tư Hàng có nghe về việc Thích Tự cộng tác với Tư Trạch, mà nói hắn nghỉ chơi với mình vì MeiWei xảy ra chuyện cũng đâu là vô căn cứ, chỉ cần có đầu để nghĩ là biết không thể nào...

Thích Tự rút di động ra, mở Wechat đến avatar của Tư Hàng. Thật ra lúc quyết định đi toilet vừa rồi, hắn đã tính đến chuyện gọi cho đối phương một cuộc, nhưng giờ lại cảm thấy thời điểm không thích hợp cho lắm.

Thích Tự lại cất điện thoại, rửa tay rồi quyết định hôm khác sẽ liên lạc người kia sau.

Bọn họ tụ tập đến khoảng 10h thì ra về

Về đến xe, Phó Diên Thăng mới hỏi hắn: "Cậu nghĩ sao về những chuyện bọn họ bàn tán hôm nay?"

Thích Tự nhíu mày, nói: "Tôi không có chung quan điểm với cách mà họ nhắm thẳng đến nhân phẩm của một cá nhân như vậy..."

"Ồ?" Phó Diên Thăng cảm thấy hứng thú, "Ví dụ như?"

"Ví dụ như việc bọn họ nói Tô Cánh ăn cháo đá bát..." Thích Tự không nói tiếp, im lặng một hồi như có đi đâu suy nghĩ, "Thầy Phó, thật ra trước đây đi với hội Tư Hàng, tôi cũng từng nghe bọn họ đàm tiếu về người khác rồi. Có đi đâu cái bọn hắn chú ý là tiền tài và địa vị, cho nên chuyện cũng chỉ xoay quanh vấn đề các thiếu gia này kia có nhiều tiền hay không, bình thường đi xe gì, quan hệ với minh tinh nào... Đây là những thông tin mà bọn họ dùng để đánh giá xem một người đáng bị xem thường hay đáng để tôn bực."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Ừm."

Thích Tự: "Trước kia tôi chẳng thấy việc bàn tán này có gì hay ho, nhưng hôm nay nghe được chủ đề nói chuyện trong phòng riêng của Tư Trạch, tôi lại cảm thấy bản chất của mọi người chẳng khác gì nhau, chỉ là chúng ta thì nhìn vào bối cảnh, thủ đoạn thương nghiệp và vết nhơ trong lịch sử không tác của người khác, dựa vào đó để phán đoán xem họ có đáng hợp tác hay không... Vấn đề là trên đời này, không phải ai cũng có cơ hội tiếp xúc trực tiếp để hiểu được tính cách và nhân phẩm của một người nào đó, mà người này cũng chẳng có cách nào để toàn thế giới thấy được một "mình" chân thực nhất. Rất nhiều người chỉ "nghe nói" rồi hình thành nên ấn tượng, thậm chí là cả định kiến..."

Phó Diên Thăng: "Cho nên?"

Thích Tự nhìn về phía Phó Diên Thăng, nói: "Cho nên tôi không muốn nhận xét về những đi đầu bọn họ bàn tán, bao gồm cả Tô Cánh. Những chuyện xảy ra với Trung Đạt là một phần cuộc đời của anh ta, không phải toàn bộ, Trước mắt, tôi chỉ có hứng thú với Công nghệ Hông Trang mà anh ta sáng lập, nên mới muốn hiểu thêm về con người này."

****

<Epilogue>

Mọi người trong phòng ăn trò chuyện, Thích Tự tỉnh táo lắng nghe.

Thích Tự trong mắt quầng chúng không biết gì: Bình hoa

Thích Tự trong mắt Lão Phó: Đại boss tương lai.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nhìn em từng bước trưởng thành mà dào dạt cảm giác mamafan
("°ω°`)

°°°°°
°°°°°
°°°°°
°°°°°
°°°°°

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 90: Hệ Thống Thăng Cấp

Phó Diên Thăng tỏ rõ nét mặt tán dương: "Cậu nghĩ được như vậy là rất tốt."

Thích Tự lại nói: "Chưa kể tôi còn vừa phát hiện, ngay cả trong lúc tán gẫu với bọn họ, anh cũng rất ít khi phát biểu gì về cái nhìn chủ quan, hầu hết đều là trần thuật về những sự thật khách quan."

Phó Diên Thăng khoanh tay nói: "Không sai, đại đa số đều khó mà tỉnh táo khách quan được như cậu vừa nói, cho nên khi ở trên bàn đàm phán, gọi ra vài chủ đề trò chuyện cũng là tạo cơ hội cho chúng ta quan sát phản ứng và phát biểu mang tính chủ quan của người khác đối với một sự kiện nhất định, phán đoán phần nào về tính cách đối phương—cảm tính hay vật chất, cầu tiến hay bảo thủ, kiên định hay ba phải, vân vân và vân vân, rồi căn cứ vào những phán đoán này để thay đổi chiến thuật đàm phán."

Thích Tự nhún mày nói: "Cho nên vừa rồi anh hỏi tôi nghĩ gì, cũng để thử tôi đúng không?"

Sự nhanh nhạy của đối phương khiến Phó Diên Thăng không khỏi sửng sốt, hần cười cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thế sau buổi hôm nay, cậu cảm thấy những người kia sẽ nghĩ gì về cậu?"

Thích Tự tự giễu nói: "Chắc là một nhóc sinh viên không có hiểu biết lập trường gì hết."

Phó Diên Thăng liếc hần, nói đầy ẩn ý: "Trước đây tôi đi đàm phán, dạng khó đối phó nhất chính là những người hiếm khi phát biểu quan điểm của mình giống như cậu, chỉ đơn giản ngẩng đầu đó, biểu cảm nét mặt cũng không thay đổi gì."

Thích Tự bật cười: "Nói như anh, thì người khó đối phó nhất hôm nay hẳn là trợ lý Tổng rồi."

Đúng vậy, bất kể là buổi họp ban ngày hay liên hoan ban tối, Tổng Phổ Tâm đều không nói năng gì, Thích Tự mà không để ý quan sát thì có khi đã chẳng nhận ra được sự tồn tại của người này.

Phó Diên Thăng: "Quả thật, không dễ gì đoán mà đoán được người trầm mặc nghĩ gì, nhưng sự im lặng của người có quyên được nói và của người không có quyên lên tiếng lại cần đến hai phương pháp phân tích khác nhau — dạng sau cứ thế im lìm rồi vô hình, sẽ không ai chú ý xem hẳn nghĩ thế nào; nhưng còn dạng đầu tiên, phần lớn bọn họ đều có nguyên tắc của cá nhân, khó mà bị tẩy não bởi những thủ thuật thông thường, một khi mở miệng thì đều là những phán quyết cuối cùng."

Thích Tự nghe vậy mà rơi vào trầm tư, lại nghĩ đến ba mình, bởi vì ông chính là dạng người giống như Phó Diên Thăng vừa nói đến.

Từ năm 11 tuổi, Thích Tự đã bắt đầu theo Thích Nguyên Thành đi đây đi đó. Đôi khi vào họp, Thích Nguyên Thành cũng bảo thư ký xếp một cái ghế đằng sau mình, cho Thích Tự ngồi đó, chỉ cần không cần thì làm gì cũng được.

Thích Tự sùng bái cha mình, cho nên cũng bắt chước ngài ngay ngắn nghe chuyện, có đi đâu hễ bé thì chẳng hứng thú gì về những đi đâu người lớn thảo luận, cũng không hiểu sao ba có thể giữ im lặng lâu thế trong buổi họp, chỉ biết cứ lúc nào ba lên tiếng, thì cũng gần như họp xong.

Giờ bắt đầu làm việc với ba, Thích Tự mới phát hiện ra tác phong làm việc của mình bất giác đã chịu rất nhiều ảnh hưởng từ ông.

...

Mãi đến khi hai người trở về khách sạn, Phó Diên Thăng đi rửa mặt xong vẫn thấy Thích Tự thất thần ngồi đó, đành dùng chiêu quen thuộc để "gọi" người về.

Cảm nhận được độ ấm bên tóc mai, rốt cục Thích Tự mới nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

"Hồi về rồi đấy à." Phó Diên Thăng kéo người thẳng dậy, mỗ xuống môi hẳn rồi nói đùa, "Làm gì mà cứ ngẩn ra thế, thấy tôi bảo người trần mặc lợi hại nên cũng giả bộ thâm trầm à?"

"Không phải..." Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, "Còn nhớ tôi từng hỏi sao anh hiểu biết nhiều thế, xong anh nói cho tôi về cái hệ thống tri thức kia không?"

Phó Diên Thăng: "Hmm?"

Thích Tự: "Hình như tôi cảm nhận được những gì anh nói rồi..."

Không biết có phải nhờ Phó Diên Thăng dạy bảo quá tốt hay không, mà gần đây cứ thỉnh thoảng Thích Tự lại nhớ tới những trải nghiệm hồi trước trong lúc học tập và làm việc, phát hiện ra chúng đã không còn là những hồi ức vụn vặt, mà dần trở thành những tình huống giúp hắn lí giải chuyện nào đó, đồng thời như được khai sáng — À, thì ra là như vậy!

"Tôi cũng không biết hình dung thế nào nữa." Ánh mắt Thích Tự hấp háy, "Như kiểu... thăng cấp hệ thống ấy."

Phó Diên Thăng đẩy hắn xuống giường, va chạm một cú đầy ẩn ý: "Thế bao giờ hệ thống ở phương diện này mới được thăng cấp đấy?"

"..."

Sau va chạm với Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng lập tức đứt mạch, không suy nghĩ được chuyện gì khác.

Hắn vòng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, nhắm mắt chủ động hôn đôi phương, cả hai lại nhanh chóng lăn lộn trên giường với nhau.

Đúng lúc Phó Diên Thăng vừa lén tay đến nơi nhạy cảm nào đó, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"...Ai vậy?" Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, Thích Tự cũng giật mình, suýt nữa dùng lực đẩy Phó Diên Thăng rớt giường.

Hắn lập tức đứng dậy: "Có khi là ba tôi..."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng: "Sao ba cậu lại tới đây? Không phải ông ấy ở Hilton à?"

Thích Nguyên Thành về nước trước bọn họ hai ngày, do có việc cần xử lý nên trước đó vẫn ở khách sạn Hilton.

Hôm qua thư kí Hà gọi điện, báo Thích Tự sáng sớm mai đi làm thủ tục chuyển đổi quyền cổ đông, cũng nói có thể tối nay Thích Nguyên Thành sẽ đến khách sạn hắn ở cho tiện.

Kết quả Thích Tự bận rộn cả ngày, vừa thất thần đã bị Phó Diên Thăng đẩy xuống giường nên cũng quên luôn việc này ra sau đầu.

Chuông cửa vang lên lần nữa, Thích Tự cũng không kịp giải thích cho Phó Diên Thăng, cả hai vội vội vàng vàng mặc lại quần áo như chuẩn bị đi đánh trận.

Nửa phút sau, Phó Diên Thăng ra mở cửa trước, rốt cục gặp được... thư kí Hà.

Phó Diên Thăng: "..."

Đối phương cầm điện thoại trên tay, đang định gọi Thích Tự.

"Cậu Phó cũng đang ở đây à?" Thư kí Hà cất điện thoại đi, "Tôi vừa nhắn tin cho Thích Tự, sang cả phòng bên cạnh nhắn chuông cũng không thấy ai, còn tưởng các cậu chưa về chứ?"

Phó Diên Thăng bình tĩnh nói: "Bọn tôi đang ôn lại kiến thức, vừa rảnh bật nhạc trong phòng nên không nghe thấy."

"Không sao." Thư kí Hà không nghi ngờ gì, "Tôi đến báo là chủ tịch Thích đến đây rồi, ở phòng 1820, muốn gặp Thích Tụ một lát."

Thích Tụ sửa soạn xong cũng xuất hiện từ phía sau Phó Diên Thăng, vuốt cằm nói: "Được, để tôi đi luôn."

Thích Tụ đánh mắt ra hiệu với Phó Diên Thăng một cái, sau đó đi theo thư kí Hà xuống dưới nhà.

Từ lần trước tách ra ở bệnh viện, bây giờ hai cha con mới gặp lại nhau.

Đến 1820, Thích Nguyên Thành trông thấy Thích Tụ, lại thoáng nhìn ra phía sau Thích Tụ: "Tiểu Phó không xuống cùng con à?"

Thích Tụ: "Errr, ba muốn gặp Thầy Phó ạ? Để con gọi thầy ấy xuống."

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Thôi, cũng không có việc gì quan trọng, tính hỏi xem gần đây con thế nào, công việc bên tập đoàn có gặp vấn đề gì hay không thôi, con nói với ba cũng được."

Ông gọi Thích Tụ xuống, nhờ thư kí Hà đi pha một bình trà rồi cho đối phương vâng nhai trước.

"Muộn vậy rồi mà ba còn uống trà?" Thích Tụ hỏi.

"Đây là trà tối làm từ bá tử nhân, uống trước khi ngủ giúp an thần ngon giấc." Thích Nguyên Thành cười nói.

"Ba bắt đầu dưỡng sinh từ bao giờ vậy?" Nhìn ba tươi tỉnh như gặp chuyện gì đó rất hài lòng, tâm trạng Thích Tụ cũng như được thả lỏng.

Hắn kể qua về tình hình hai hôm nay với Thích Nguyên Thành, cũng không quên sự vụ Tô Cánh và Lôi Hoành mà bọn họ vừa bàn tán hồi tối.

Thích Nguyên Thành nhấp một hớp trà, nói: "Năm đó ba cũng có nghe về việc này."

Thích Tụ hỏi lại: "Ba thấy chuyện ấy thế nào?"

Thích Nguyên Thành nhướn mắt: "Con hỏi ý kiến của ba về sự kiện trong quá khứ giữa hai người kia, hay về ý định thu mua Công nghệ Hòn Trang?"

Thích Tự: "Nói qua về cả hai đi ạ."

Thích Nguyên Thành ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: "Chuyện quá khứ kia, có rất nhiều dị bản về ân oán oán giữa hai người họ, con cứ nghe cho biết thế thôi, dù Tô Cánh rời Trung Đạt vì bất đồng quan điểm hay tranh chấp lợi ích với Lôi Hoành, thì vấn đề nào cũng cần phải phân tích cụ thể ra... Còn về Công nghệ Hòn Trang, nếu có ý thu mua thì các con phải xác định cho rõ mục tiêu nòng cốt là gì, là lượng khách hàng có sẵn hay tổ đội kỹ thuật mà bọn họ sở hữu, định hướng sai là dễ phí công lắm đấy."

Thích Tự gật gù tán thành, hai cha con trò chuyện tầm nửa tiếng, Thích Nguyên Thành dặn dò những thứ cần chuẩn bị cho sáng mai xong, thấy đã muộn nên cũng không giữ hẳn lại nói chuyện nữa.

Lúc đứng dậy, Thích Tự nói: "Ba, trà này của ba được phết, còn nữa không ạ?"

Thích Nguyên Thành hớn hờ đứng dậy, ra vali tìm một hộp, lầm bầm một mình: "Tiểu Hà để trà của ba ở đâu rồi..."

Cuối cùng tìm thấy trên kệ tủ, Thích Nguyên Thành mới móc hai gói từ trong bình ra đưa hẳn: "Con cũng thấy ngon à?"

"Cũng không tệ." Thích Tự nhìn chăm chăm hai gói trà bé xíu trong tay, "Chỉ hai gói thôi ạ?"

Thích Nguyên Thành bưng bình trà cổ nhỏ nhỏ, nói: "Ba cũng chỉ có ngần này thôi."

Thích Tự: "Vâng thế thôi ạ."

Chúc ba ngủ ngon xong, Thích Tự quay lại phòng, thấy Phó Diên Thăng không còn ở đây nữa, rút di động ra mới thấy tin nhắn đối phương gửi từ

nửa tiếng trước.

F1S: "Tôi về phòng mình trước, có chuyện gì thì gọi."

Thích Tự cầ n theo hai gói trà sang phòng bên cạnh nhấ n chuông, Phó Diên Thăng mở cửa r ấ i hỏi: "Ba cậu tìm có việc gì vậy?"

"Nói chuyện chút thôi." Thích Tự giải thích vài câu, xong lại đứng ngay trước cửa dấm dúi cho đối phương hai gói trà, "Cho anh đây, tôi vừa xin được của ba, uống được lắm... Ngủ ngon."

Phó Diên Thăng nhận trà, lại nhìn hắ n nói: "Cậu gọi cửa phòng tôi để nói chuyện này thôi hả?"

"Ừm, còn nữa..." Thích Tự liếc mắt nhìn quanh, thấy không có ai mới tiến lên, kéo cổ Phó Diên Thăng hôn một lát, hôn xong đang định đi thì bị đối phương túm về

Người kia đóng sập cửa lại, bảo một tiếng "to gan" r ấ i trực tiếp đè hắ n lên cửa hung hăng hôn, đến khi Thích Tự chìm trong tình mê ý loạn, đang nghĩ hay ngủ lại đây luôn vì dù sao ba hắ n cũng không biết, Phó Diên Thăng lại mở cửa đẩy hắ n ra ngoài: "Được r ấ i, đi ngủ đi."

Thích Tự: "??? Có còn là người nữa không!?"

Hôm sau, Thích Tự theo ba và thư kí Hà đến cục Công Thương một chuyến. Phó Diên Thăng cũng đi cùng, còn trò chuyện rất nhi ều với Thích Nguyên Thành.

Sau khi chuyển đổi, Thích Tự nắm trong tay 15.3%, trở thành cổ đông sở hữu số cổ phần trực tiếp cao nhất ở MeiWei sau tập đoàn Tư Nguyên.

Bởi vì thân phận thay đổi, từ giờ Thích Tự cũng phải chú tâm giám sát tình hình hoạt động của MeiWei hơn. Xế chi ều hôm đó, Thích Tự trở lại chi nhánh ở Hải Thành, phát hiện ra nhân sự trong công ti đã thay đổi rất nhi ều—ngoại trừ nhân viên tì ền sảnh Quách Xảo, thì phần lớn đều là gương mặt mới.

Giám đốc T`ân đã không còn ở đây, CEO mới nhậm chức họ Phí, một người Thích Tự từng gặp ở New York, trước là Quản lí Hành chính tại MeiWei New York, năm nay 38 tuổi.

Phí tổng tiếp đãi hân rất nhiệt tình, Thích Tự mới hỏi: "Giám đốc T`ân chuyển đi đâu rồi?"

Phí tổng sững sờ, giải thích: "Chủ tịch Thích không báo cho cậu sao? Khâu Như Tùng khai là giám đốc T`ân cũng nhận hối lộ của hân, cho nên T`ân Hán Nghiêu bị bắt rồi, hiện vẫn đang bị thẩm vấn."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng và Thích Tự đang vui vui vẻ vẻ, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Thích Tự: "Ba tôi tới."

Phó Diên Thăng: "??? WTF!?"

Vừa xách qu`ân vừa hoài nghi về cuộc đời, ông đây yêu đương đang hoàng mà sao cứ như mèo mả gà đồng thế này!?

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 91: Dáng Vẻ Chân Thực

Thích Tụ cau mày nói: "Chuyện xảy ra từ khi nào?"

Phí tổng nói: "Khoảng một tháng rưỡi, sau khi cửa hàng đạo nhái kia bị đưa ra ánh sáng hồi tháng 8, MeiWei Hải Thành có tổng cộng tám lãnh đạo cấp cao bị đi điều tra, giám đốc Tần là một trong số đó. Tạm thời các quản lý mới nhậm chức đều được đi đầu về từ New York, mà suốt cả tháng này, bọn tôi cũng đã tiến hành đi điều tra và chỉnh đốn lại cơ cấu công việc nội bộ theo yêu cầu của chủ tịch Thích."

Thích Tụ thầm giật mình, tám lãnh đạo cao cấp, rưỡi lập tức tái cơ cấu bộ phận dưới quyền những người này... thì ra trong lúc mình không biết, ba đã tiến hành thay máu cho tầng quản lý của MeiWei Hải Thành.

Phí tổng mang lên một tập tài liệu đã sắp xếp chỉnh chu: "Đây, đây là nhân sự tạm thời của chi nhánh Hải Thành, sau này muốn tìm hiểu kỹ hơn về thực trạng kinh doanh hay báo cáo tài chính theo quý của công ti thì Thích tổng cứ liên lạc với tôi."

Thích Tụ nhận lấy tài liệu lật qua xem, hỏi: "Anh biết giám đốc Tần nhận của Khâu Như Tùng bao nhiêu tiền không?"

Phí tổng: "Nghe nói là một trăm ngàn."

Thích Tụ nhíu chặt mày: "Có chứng cứ xác thực chứ?"

Phí tổng: "Chuyện này thì tôi không rõ lắm, nhưng giám đốc Tần bị bắt một tháng rưỡi vẫn chưa được thả, thì chắc là xác thực."

Thích Tụ cất tài liệu đi rưỡi nói: "Tôi hiểu rồi."

Sau đó, Phí tổng lại dẫn hắn đi quanh công ti một vòng. Thích Tụ có trông thấy một vài người cũ quen mắt, nhưng khi thấy hắn, thái độ của bọn họ đều khác hẳn với hồi xưa.

Hồi đó thấy Thích Tụ, bọn họ còn thân nhiên dò xét vì tò mò hơn cả, nhưng hiện tại thấy hắn, ai nấy đều tự giác nhìn xuống, bày tỏ lòng tôn kính tuyệt đối.

Ngay cả người thường chủ động chào hỏi Thích Tụ là Quách Xảo, giờ gặp hắn cũng rụt cổ ngoan ngoãn yên vị sau bàn tiếp tân, không còn dám lơ đãng.

Tối đến, Thích Tụ từ chối lời mời ăn tối của Phí tổng, quay về khách sạn một mình.

Lúc chiều ở MeiWei, Phó Diên Thăng nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như nói có chuyện về Công nghệ Hồng Trang muốn bàn, nên đành phải rời đi giữa chừng, đến 7 rưỡi mới quay lại.

Hắn vào thang nhà hàng khách sạn tìm Thích Tụ theo tin nhắn Wechat của đối phương.

Đến nơi chỉ thấy Thích Tụ ngồi một chỗ gần cửa sổ, một tay đút túi quần, chân dài duỗi thẳng, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, giữa hai mày phảng phất vẻ phiền muộn.

Phó Diên Thăng không khỏi khựng lại, tính từ lần đầu tiên trông thấy đối phương ở Skyline đến giờ, thế mà đã một năm bảy tháng trôi qua. Từ hai người xa lạ, bọn họ trở thành bạn mạng, rồi lại chuyển thành mối quan hệ như hiện nay... Nhìn thì rõ ràng từng bước vẫn đi theo kế hoạch, nhưng tiếp xúc với Thích Tụ nhiều hơn, Phó Diên Thăng lại cảm thấy người kia giống như một hành tinh nhỏ không ngừng thu hút các sa thạch vũ trụ, ngày càng lóa mắt, ngày càng lôi cuốn.

Mà một "hắn" vốn ở trong bóng tối, bất giác cũng vì lực hút ấy mà thay đổi quỹ đạo...

Hắn không biết kết cục sẽ là vòn quanh hay vỡ vụn.

Chỉ biết là giờ phút này, bản thân vẫn đang rất vui vẻ chấp nhận vui theo người ta, buồn cùng người ta.

Phó Diên Thăng đi đầu chỉnh lại cảm xúc một chút, rồi sải bước đến chỗ Thích Tự.

"Một mình ng ẩ ngậy ra đây làm gì? Gọi đồ ăn cũng không gọi." Người kia ng ẩ xuống trước mặt Thích Tự.

Thích Tự thu lại tầm mắt, chỉ cười nói: "Thì đang chờ anh đến mà."

Phó Diên Thăng mở menu: "Muốn ăn gì?"

Thích Tự: "Tùy, anh chọn đi."

Phó Diên Thăng chọn vài món xào đơn giản, gọi thêm hai chén rượu rồi giương mắt nhìn Thích Tự: "Chiều ở MeiWei làm những gì?"

Thích Tự: "Phí tổng giới thiệu cho tôi vài thay đổi về nhân sự, nhóm quản lí hiện tại cũng đầu được đi đầu từ NY về L ần trước tôi nghe ba nói chuyện phiếm với bác T tự, bảo định đưa trọng tâm sự nghiệp về nước, có khi cũng là cái đi ền."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Thật ra ông ấy còn đang mượn việc thay đổi cơ cấu quy ền cổ đông để công khai về cậu với bên ngoài, chắc chỉ mấy ngày nữa là người trong giới đầu sẽ biết chuyện, suy đoán liên hệ cậu với sự kiện rúng động xảy ra với MeiWei hồi tháng 8 cũng sẽ nhiều hơn."

Thích T tự chỉ ừ một tiếng, lại không nói gì.

Phó Diên Thăng: "Sao vậy, áp lực lắm à?"

Thích T tự lắc đầu: "Không phải."

Phó Diên Thăng nói: "Bị chú ý sẽ dẫn đến một chút phiền toái, nhưng như vậy thì việc cậu tham gia vào việc phát triển bộ công nghệ của tập đoàn

hay nhúng tay quản lí MeiWei sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận."

Thích Tự: "Tôi hiểu rồi..."

Thịt rượu ra, Phó Diên Thăng vừa ăn vừa dò xét hắn, đồng thời còn kể cho Thích Tự về chuyện khiến Diệp Khâm Như tìm gặp mình hồi chiều.

Ăn xong về phòng, Thích Tự gọi phục vụ khách sạn ngâm giúp ít trà tiêu thực. Hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sofa, Phó Diên Thăng nhìn hắn nói: "Đang không vui vì chuyện gì?"

Thích Tự mỉm cười: "Anh biết đọc suy nghĩ đấy à? Sao lần nào cũng nhìn ra tôi không vui?...Đừng nói cái gì mà tâm trạng viết đầy mặt, tôi không tin."

Phó Diên Thăng bật cười rút bao thuốc lá ra gõ gõ lên mặt bàn trà: "Chút kĩ năng ấy của cậu chỉ đủ lừa người khác thôi, không giấu được tôi đâu."

Thích Tự giật lấy bao thuốc từ tay hắn gõ nhẹ lên bàn, ra lệnh: "Nói mau."

Phó Diên Thăng: "Bởi vì tôi đã nhìn thấy dáng vẻ chân thực của cậu."

Thích Tự: "Ý là sao?"

Phó Diên Thăng: "Tôi đã thấy trạng thái vui tự nhiên, buồn tự nhiên của cậu ra sao, lấy đó để tham chiếu, đồng thời quan sát cả cách cậu đối đãi với người khác, không khó để nhận ra lúc nào cậu đang đeo mặt nạ... Ví dụ như khi tiếp xúc với Diệp Khâm Như hay Tư Trạch, cậu luôn rất nho nhã lễ độ, nhưng cứ thử hỏi mình xem, cậu có như thế khi ở với tôi không?"

Thích Tự hơi giật mình, ngẫm thấy, hình như cũng đúng.

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Đã không giống, mà giờ ở trước mặt tôi cậu còn định che giấu cảm xúc của mình, nghĩ tôi sẽ không nhận ra sao?"

Thích Tự thắng hốt, nói như vậy, chẳng phải ngay từ đầu hắn đã thua trò chơi này rồi à?—Phó Diên Thăng đã nhìn thấu mọi sướng vui giận buồn của hắn trong suốt một năm rưỡi qua rồi còn đâu.

Thừa dịp hắn thất thần, Phó Diên Thăng lặng lẽ trộm lại bao thuốc lá, rút một điếu ra châm, nói: "Giờ thì kể cho tôi chuyện gì làm cậu không vui được chưa?"

Thích Tự trầm mặc hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng: "Hồi chiều tôi nghe Phí tổng nói, giám đốc đi đầu hành cũ của MeiWei Hải Thành là Tần Hán Nghiêu cũng bị bắt, vì tội nhận hối lộ của Khâu Như Tùng."

Phó Diên Thăng: "Tần Hán Nghiêu làm giám đốc đi đầu hành mà không phát giác ra Khâu Như Tùng mở shop hàng nhái suốt ba năm trời, không phải thất trách thì rất có thể đã được mua chuộc. Biết hắn bị tra ra tội nhận hối lộ, tôi cũng không quá ngạc nhiên."

Thích Tự: "Anh có nhớ khoảng giữa tháng 8, giám đốc Tần có mời tôi qua nhà ăn một bữa không?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, thì sao?"

Thích Tự: "Phu nhân giám đốc Tần là nội trợ toàn thời gian, bọn họ có một đứa con trai đang học phổ thông, giám đốc Tần là nguời thu nhập duy nhất trong gia đình. Hôm đó tới chơi, vợ ông ấy còn tự tay nấu cả mâm cơm mời tôi, không khí giữa bọn họ rất tốt, giám đốc Tần còn dặn con mình phải noi gương học tập theo tôi..."

Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Thích Tự: "Nếu tra ra giám đốc Tần nhận hối lộ đến tỉền triệu, thì bị bắt cũng đúng. Nhưng hôm nay Phí tổng kể cho tôi, Khâu Như Tùng chỉ đút lót Tần Hán Nghiêu một trăm ngàn."

Phó Diên Thăng: "Chỉ một trăm ngàn?"

"Ừ, đây là con số Khâu Như Tùng đã khai, hẳn không sai." Thích Tụ nhíu mày, "Nếu chỉ vì một trăm ngàn ấy mà Tần Hán Nghiêu đi tù, thành tội án, thì gia đình họ nhất định sẽ xuống dốc..."

Phó Diên Thăng ngắt lời hắn: "Thích Tụ, quan trọng là ông ta đã nhận, một trăm ngàn này có thể không là gì với lãnh đạo cấp cao của một công ti đã niêm yết, nhưng cũng có thể là thu nhập cả năm của rất nhiều hộ gia đình bình thường. Bất kể nhiều hay ít, nhận hối lộ vẫn là phạm pháp. Huống hồ, làm sao cậu biết giám đốc Tần không được lợi gì khác nữa? Nhớ như ông ấy ngẩng được vào ghế đó là nhờ cha con họ Khâu thì sao?"

Bầu không khí trầm lại, Thích Tụ thấp giọng nói: "Tôi cũng đã dặn lòng mình rằng, Tần Hán Nghiêu là người có tội. Thế nhưng trên đường về ban nãy, tôi lục lại điện thoại mới thấy rất nhiều tin nhắn của con trai Tần Hán Nghiêu từ một tháng trước, cầu xin tôi hãy giúp bố nó—Trước add Wechat xong, hồi đầu thằng bé hay nhắn hỏi mấy vấn đề học tập, tôi bận không trả lời được nên mới tắt chế độ thông báo, về sau còn bận hơn nên cũng quên đi mất, mãi đến hôm nay mới trông thấy..."

Thích Tụ nhìn lên, nói: "Từ lúc về tôi vẫn nghĩ, chắc giám đốc Tần cũng đoán được mình sẽ gặp chuyện nên mới mời tôi qua ăn cơm. Nhưng nếu tôi nói mình đã mềm lòng khi đọc những tin nhắn của con trai ông ta, anh sẽ thấy tôi thật vô dụng, đúng không?"

"Đây là nguyên nhân khiến cậu giấu diếm tôi?" Phó Diên Thăng sững sốt, hỏi lại hắn, "Cậu rất mong mọi quyết định của mình sẽ được tôi tán thành sao?"

Thích Tụ cắn môi dưới, rũ mắt nhìn xuống, không nói gì thêm.

Phó Diên Thăng thở dài, hơi cúi thân trên, chống khuỷu tay lên đầu gối, xích lại nhìn hắn: "Thích Tụ, tôi là thầy của cậu, dẫn dắt cậu theo những gì tôi cho là đúng, nhưng sẽ không ép cậu phải nhất nhất làm theo tiêu chuẩn của tôi... Cậu nên nghe theo tiếng lòng mách bảo, trong phạm vi pháp luật cho phép, hãy cứ làm những gì cậu muốn, giống như lần cậu nói muốn giúp Chương Thừa Tuyên ấy, tôi thấy đâu có sao."

Ánh mắt Thích Tự hấp háy: "Kể cả nếu tôi muốn giúp gia đình giám đốc Tần?"

Phó Diên Thăng tỉnh táo nhắc nhở hắn: "Chúng ta có thể đoán được, bữa cơm kia là cái kế mà giám đốc Tần dùng để dụ cậu tha cho vợ con ông ta một đường lui, song không thể phủ nhận là cậu đã thật sự bị không khí gia đình ấy đả động và trở nên thông cảm cho họ. Nếu đã phạm pháp, Tần Hán Nghiêu đáng phải nhận chế tài đích đáng, nhưng đi đâu ấy thì có cản trở gì việc cậu ra tay giúp đỡ gia đình họ đâu—đấy là nếu như cậu muốn làm vậy để lòng thoải mái hơn."

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cũng chợt thấy tâm trạng không còn nặng nề như trước.

Phải rồi, giúp đỡ họ chỉ là việc nhỏ đối với hắn, xác nhận lòng mình mới là cái nan giải.

Phó Diên Thăng ngời thẳng dậy, nhìn hắn đầy dịu dàng: "Thích Tự... cũng mong cậu có thể nhớ kĩ, hiện tại tôi không chỉ là thầy, mà còn là bạn trai của cậu. Bất kể ngoài kia có làm cậu mệt mỏi đến đâu, ở trước mặt tôi thì cứ thả lỏng đi, đừng che giấu mình mà làm gì. Hãy kể với tôi mọi rối lòng và phiền muộn, tôi sẽ giúp cậu giải quyết chúng với tất cả sức mình."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Dỗ ngon dỗ ngọt đến thế rồi, lần này thăng cấp được chưa?"

Thích Tự: "Tôi cần nghỉ thêm vài ngày."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 92: Tự Mình Tiêu Hoá

Thích Tự giãn mày cười một tiếng, dĩ nhiên rất cảm động vì lời này của Phó Diên Thăng, nhưng cũng nghe ra đối phương lại đang dỗ ngọt hắn.

Thích Tự hỏi lại Phó Diên Thăng: "Vậy còn anh thì sao? Thầy Phó, nếu có rồi lòng hay phiền muộn, anh có tâm sự hết với tôi không?"

Phó Diên Thăng ung dung nói: "Tôi có năng lực tự tiêu hóa được vấn đề"

Thích Tự đánh giá đối phương, vừa rồi Phó Diên Thăng bảo đã thấy đáng vẻ chân thực của hắn, trong khi ngấm lại thì từ cả hai ở bên nhau đến giờ, hắn chưa từng thấy người kia sầu nào vì bất kì chuyện gì.

Nhưng hắn cũng biết, mình chưa thấy không có nghĩa là Phó Diên Thăng không có, đơn giản là người này che giấu quá tốt mà thôi.

Thích Tự lại hỏi: "Vì cho rằng hiện tại tôi không giúp gì được anh? Hay là vì anh không thể thắng thần với tôi?"

Tay cần điều thuốc của Phó Diên Thăng khựng lại, hắn quả nhiên bị hỏi cho sững sốt.

Thích Tự cười cười, chưa từng quên việc Thích Nguyên Thành nhắc hắn nên biết giữ lại cho mình, đừng có cái gì cũng nói với Phó Diên Thăng.

Suy cho cùng, bọn họ mới chỉ có với nhau mối quan hệ hợp đồng 2 năm, nếu hắn cứ phơi mình ra với Phó Diên Thăng, không giữ lại chút nào như thế, thì chẳng phải sẽ bị người kia nhìn ngày càng thấu, nắm ngày càng chặt hay sao?

Huống h ồ dù thực tình yêu nhau, Thích Tự cũng không muốn mình luôn là người được chăm sóc, được bao bọc trong mối quan hệ này.

Hắn thừa nhận, cảm giác có người che chở và cho mình một chỗ dựa rất hạnh phúc.

Nhưng thay vì ỷ lại, hắn mong một ngày nào đó mình cũng có thể ung dung nói ra một câu "Tôi có năng lực tự tiêu hóa vấn đề" giống như Phó Diên Thăng.

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú từ Thích Tự, Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói cuối cùng, dường như đang cân nhắc nên giải thích thế nào, thì Thích Tự đã đứng dậy trước.

Giờ đây hắn đã không còn cố chấp phải biết đáp án cho bằng được, bởi giống như Phó Diên Thăng từng nói, thật ra đáp án đã ở sẵn trong lòng hắn rồi.

Thích Tự hướng đến phòng tắm, để lại một câu mời ái muội: "Tối nay ngủ lại đây đi..."

Ánh mắt Phó Diên Thăng tr ần xuống, dõi theo bóng lưng của đối phương. Hắn nhấn tắt cuống thuốc xuống gạt tàn, bất giác đứng dậy đi theo.

*

Hôm sau, Thích Tự tranh thủ lúc ba còn chưa ra ngoài, tìm đến phòng ông từ sáng sớm để nói về dự định giúp đỡ gia đình giám đốc T ần.

Nhưng để không tốt bụng mù quáng, hắn muốn tìm hiểu về nội tình vụ án liên quan đến giám đốc T ần trước khi ra tay.

Thích Nguyên Thành nghe hắn giải thích xong, không hề tỏ ý phản đối: "Hiện tại MeiWei ủy thác việc kết nối với bên công tố cho đoàn đội của Cố Sóc, con cũng có số anh ta rồi, cần gì thì cứ liên lạc."

Thích Tự gật đầu: "Vâng."

Thích Nguyên Thành còn nói: "Về sau những chuyện như thế, con cứ chủ động làm đi, không cần hỏi ý ba trước đâu."

Thích Tự ngạc nhiên: "Ba yên tâm về con thế sao?"

Thích Nguyên Thành cười nhẹ giải thích: "Không phải yên tâm, mà ba thấy con đã lớn, cũng nên học cách tự quyết định những việc nhỏ nhất này được rồi, bất kể chủ ý là đúng hay sai, tốt hay xấu, tự làm tự chịu tự suy ngẫm cũng là một loại rèn luyện cho con đấy."

Thích Tự hiểu ra: "Con hiểu rồi, cảm ơn ba."

Hắn vừa quay người định rời đi, Thích Nguyên Thành lại gọi giật lại: "À mà..."

Thích Tự khựng chân: "Còn chuyện gì hả ba?"

Thích Nguyên Thành ngập ngừng muốn nói rồi lắc đầu: "Thôi, con cứ đi đi, có gì nói sau."

Thích Tự: "..."

Cùng ngày, Thích Tự với Phó Diên Thăng chia nhau ra hành động, một người đến văn phòng của Cố Sóc, một tới tập đoàn Tư Nguyên để bàn tiếp với Diệp Khâm Như về việc của bộ phát triển công nghệ.

Thích Tự dành cả sáng với Cố Sóc để tìm hiểu ngọn ngành việc giám đốc Tần nhận một trăm ngàn tỉ tiền hối lộ cũng như diễn biến vụ án hiện tại.

Trong lời khai với cảnh sát, Khâu Như Tùng đã thẳng thắn thừa nhận mình đã từng rút lót cho hơn hai mươi vị lãnh đạo cao cấp ở MeiWei, mỗi khoản từ ba mươi ngàn cho đến cả triệu, giám đốc Tần cũng là một trong số đó.

Cố Sóc nói: "Nhưng nếu xét cả tương quan thân phận, thì ông ấy đúng là người có tình tiết nhẹ nhất trong số nhóm nhận hối lộ."

Thích Tự: "Cụ thể là sao?"

Cố Sóc: "Bốn năm trước khi còn là quản lý nhân sự, Tần Hán Nghiêu được Khâu Như Tùng tặng cho một bao thuốc, đối phương đã gửi trăm ngàn vào một chiếc thẻ ngân hàng nặc danh, để trong bao thuốc lá đã mở miệng, mặt khẩu dán ngay phía sau thẻ. Tần Hán Nghiêu nhận hối lộ mà còn không biết trong bao thuốc có thẻ, nửa tháng sau mới phát hiện ra, chưa kể nhận tiền xong thì chẳng bao lâu sau đã được bổ nhiệm lên làm giám đốc điều hành của MeiWei."

Thích Tự nghe Cố Sóc giải thích, không hiểu sau nhớ đến cặp khuyu măng-sét mà Khâu Như Tùng định tặng mình, không khỏi lạnh sống lưng một phen. Hắn hỏi: "Tôi có thể hiểu là giám đốc Tần bị lừa nhận hối lộ, tính chất sẽ không quá nghiêm trọng không?"

Cố Sóc: "Chúng ta nhìn nhận chủ quan thì là vậy, nhưng luật pháp sẽ chỉ nhìn vào chứng cứ—Tần Hán Nghiêu rốt cục vẫn nhận lấy khoản đút lót ấy, theo như lời khai, ông ấy đã bảo vợ ra ATM rút tiền làm mấy lần, những giao dịch này đều được hệ thống ngân hàng ghi lại cả. Có cái, Tần Hán Nghiêu kể là từ đó nhận được quà cáp gì từ Khâu Như Tùng, ông ấy luôn cẩn thận kiểm tra lại, nếu có phong bì hay thẻ ngân hàng gì thì đều trả lại hết."

Thích Tự: "Tình huống của ông ấy tương đương với mức phạt thế nào?"

Cố Sóc: "Pháp luật quy định những vụ nhận hối lộ từ một trăm ngàn đến dưới hai trăm ngàn sẽ bị xử phạt 3-10 năm tù. Nếu chỉ xét về số tiền đã nhận và hiện trạng tương quan thì có thể xin giảm hình phạt, nhưng Tần Hán Nghiêu lại nắm giữ chức vụ tương đối quan trọng ở MeiWei, rất có thể bên công tố sẽ truy cứu mức độ trách nhiệm của ông ấy trong khi định tội Khâu Như Tùng và tính toán tổng thất thoát mà công ti đã phải chịu, cho nên hiện tại chưa thể nói trước đi đâu gì."

Nói chuyện với Cố Sóc xong, đại khái là Thích Tự cũng đã có tính toán riêng của mình. Hắn sợ mình sẽ mềm lòng khi gặp gia đình giám đốc Tần,

bền ủy thác cho Cố Sóc làm người phát ngôn thay, đầu tiên là đi gặp T`ần Hán Nghiêu. Cố Sóc đồng ý, nói: "Cậu muốn tôi nói gì với ông ấy?"

Thích Tự: "Anh hỏi ông ấy, có biết con mình đã nhắn tin cho tôi suốt một tháng trời hay không..."

Hắn có ý ra tay hỗ trợ, nhưng cũng muốn biết giám đốc T`ần có muốn, thậm chí là có chịu hay không—dù gì đó cũng là gia đình người ta, giả như T`ần Hán Nghiêu không muốn tiếp nhận, hắn có giúp thì người ta cũng chẳng ơn. Chưa kể, hắn cũng muốn biết T`ần Hán Nghiêu có thái độ thế nào đối với việc bị cuốn vào vụ án này của Khâu Như Tùng.

Ba hôm sau, Cố Sóc cho Thích Tự một câu trả lời, nói T`ần Hán Nghiêu đã viết một bức thư cho vợ và con mình ngay trong trại tạm giam, mong rằng Thích Tự sẽ xem qua rồi chuyển lại cho bọn họ.

Thích Tự mở ra xem—trong thư, T`ần Hán Nghiêu kể lại toàn bộ quá trình nhận hối lộ, nói mình tình nguyện tiếp nhận phán quyết của pháp luật, cũng khuyên vợ con mình nhận thức rõ tình huống, thay vì phí công kêu oan thì hãy chăm sóc nhau thật tốt, nếu Thích Tự có thể hỗ trợ cho sinh hoạt của bọn họ nhất định phải tỏ lòng cảm kích đối phương.

Thích Tự đã đọc nó với rất nhiều cảm xúc, sau đó nhờ Cố Sóc hẹn gặp T`ần phu nhân và T`ần Tuấn thay mình, giao thư rồi bày tỏ mong muốn hỗ trợ của hắn—Thích Tự sẽ nhờ luật sư xin giảm án cho T`ần Hán Nghiêu hết sức có thể, đợi bao giờ hết hạn tù sẽ đánh tiếng để tập đoàn nhìn nhận thái độ hối cải của đối phương rồi quyết định phân công công tác sau. Nếu sinh hoạt của T`ần phu nhân và T`ần Tuấn có bất kì khó khăn gì, hắn cũng sẵn sàng hỗ trợ tài chính qua hình thức cho mượn.

Bận rộn liên tục suốt mấy ngày, rốt cục Thích Tự cũng xử lí xong chuyện giám đốc T`ần.

Bởi vì hắn vẫn đang trong kì học, chuyến này không thể ở lại nước quá lâu, chỉ nửa tháng đã phải quay về. Trước khi về Cali, Thích Tự lại về nhà gặp mẹ một chuyến như thường lệ.

Lúc hấn đến nơi, Khương Oánh đang đứng cắm hoa gần cửa vào. Hấn chào một tiếng "Mẹ" rồi lại gần nhìn nhìn, ngạc nhiên hỏi: "Đâu ra nhiều hoa vậy mẹ?"

"Bạn tặng." Khương Oánh trả lời qua loa, rồi lại tiếp tục ngâm nga một bài hát xưa, mặt mày hồng hào tươi tỉnh không giống gì phụ nữ ở tuổi 46.

"Chắc, sắc sỡ như này thì chắc là đàn ông rồi phải không mẹ?" Thích Tự đùa đùa một câu.

Khương Oánh lườm hấn một cái, nhanh chóng cắm xong, bày lên kệ tủ gần cửa rồi mới bảo hấn: "Vào ăn cơm đi."

Thích Tự sững sốt, không phản bác gì sao? Chẳng nhẽ mẹ hấn sắp có mùa xuân thứ hai rồi??

Hai mẹ con vừa ăn cơm vừa hỏi han về công việc sinh hoạt của nhau, Thích Tự hỏi mẹ: "Tiểu Phong gần đây vẫn khỏe chứ mẹ?"

"Khỏe, đợt trước mẹ mới đầu tư cho hai đứa nó một căn hộ cách đại học F tầm 5km, giờ nó với Lăng Khả không ở kí túc cũng chả về đây, mà chuyển hẳn qua đó ở rồi..." Khương Oánh lắc đầu thở dài, "Đấy, có bạn trai là quên mẹ ngay."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh gấp thức ăn cho hấn, lại quan tâm nói: "Con thì sao? Nghe ba bảo gần đây con có cậu gia sư đi theo kèm cặp à, vừa lo học vừa lo làm thế có mệt lắm không?"

Thích Tự hơi ghen hòng, đáp: "Vẫn ổn ạ." Sợ mẹ hỏi thêm, hấn bèn lảng sang chuyện khác: "Mẹ với ba vẫn hay liên lạc à?"

Khương Oánh rũ mắt nói: "Có hai ba lần, ba con có về mấy đâu."

Thích Tự nhẩm tính, lần trước hai người gặp mặt hồi tháng tám, tính đến giờ mới ba tháng, hấn gặp ba được có một lần, mẹ bảo hai ba lần mà

còn "có mấy đâu"? Thế chẳng phải là lần nào về ba cũng đi gặp mẹ à?"

Nhìn mẹ tươi tỉnh sáng ngời, Thích Tự bỗng nghĩ đến một phỏng đoán kì quái.

Ăn cơm xong, Khương Oánh nhờ dì giúp việc đi ngâm trà, sau đó gọi Thích Tự ra sofa trong phòng khách.

Vừa ngồi xuống, Thích Tự đã trông thấy cả đồng bình trà cổ tinh xảo trên kệ tủ. Hắn cầm một bình lên dò xét, càng nhìn càng thấy quen, không khỏi nghi ngờ: "Trà này ở đâu ra vậy mẹ?"

Khương Oánh cầm cốc đi tới: "À, bữa trước đi show mẹ có quen được một người kinh doanh trà, đây là trà sức khỏe làm từ bá tử nhân, uống buổi tối tốt lắm. Người ta cho cả thùng cơ, mẹ uống thấy được phết, con thích thì cầm mấy bình đi."

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cho con hai gói, ba cũng chỉ có một bình này thôi."

Thích Tự: "Ba, mẹ có cả một thùng, vừa bảo con thích thì cầm hết đi đấy."

Thích Nguyên Thành: "Đối xử với chồng cũ và với con trai sao mà khác nhau thế... QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hết câu lương từ em trai lại đến câu lương từ ba mẹ, em đi tìm mùa xuân của mình cũng phải thôi =))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 93: Cậu Phát Sốt Rồi

Thích Tự mang theo hai bình trà về khách sạn, đưa cả cho Phó Diên Thăng.

Ngay sau hôm quay lại Cali, Thích Tự cũng vui đầu vào việc học môn chuyên từ sáng sớm.

Tuy trước khi về Hải Thành, Phó Diên Thăng đã kèm hẩn học xong nội dung của mấy môn trong đó, nhưng Thích Tự vẫn còn rất nhiều bài tập chưa kịp làm. Đã thế kì này nghỉ quá nhiều, mấy giáo sư có ấn tượng với hẩn cũng đã nhận ra vấn đề, còn trực tiếp gửi email đến hỏi.

Sau khi hoàn thành bù bài tập và việc nhóm, Thích Tự đến trường gặp giáo sư để nhận "thẩm vấn" — Stafford không hiếm học sinh có hoàn cảnh đặc biệt như Thích Tự, chỉ cần trình bày rõ ràng lí do vắng mặt và được giáo sư xác nhận là bài tập môn vẫn do chính học sinh tự làm, thì việc đến lớp cũng có thể được du di cho.

Giữa tháng 12, rốt cục Thích Tự cũng thuận lợi thi xong tất cả các môn.

Ngày đó rời trường, nhiệt độ thành phố P giảm đi đột ngột, Thích Tự chỉ mặc một chiếc áo len đen, đứng bên đường chờ xe mà bị gió thổi cho rùng mình.

Mùa đông ở Cali ấm hơn ở Hải Thành, Thích Tự lại luôn tự tin mình khỏe, bình thường mặc vậy chưa chắc đã sao, lúc này mới không khỏi cau mày kéo cổ áo lên.

Hắn lên xe, bắt gặp đèn trang trí xanh đỏ và hình nộm ông già mũ đỏ bên ngoài qua lớp cửa sổ kính, mới giật mình nhận ra đã sắp tới Giáng Sinh.

Có đi ầu, chắc là năm nay hấn sẽ không đón Giáng Sinh ở Mĩ nữa. Phó Diên Thăng đã đặt vé ngày kia về Hải Thành cho cả hai, ba tuần nghỉ đông sắp tới cũng xác định chỉ dành cho công việc phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn.

Lại nói, Phó Diên Thăng chắc cũng đến kiệt sức vì phải kèm hấn tới lui suốt đợt thi cuối kì vừa rồi.

Ban ngày làm gia sư kèm đọc sách, ôn tập, làm luận văn, tới đến lại phải thức khuya bàn chuyện với người của các công ti công nghệ trong nước, xét duyệt các loại phân tích số liệu của bọn họ, tính ra thời gian nghỉ còn ít hơn cả hấn.

Nhớ lại sáng nay trên giường, Phó Diên Thăng còn ôm ôm, vừa ngái ngủ hôn lên cổ hấn vừa chúc một câu thi tốt, Thích Tự lại không khỏi mỉm cười.

Đến dưới chung cư, Thích Tự không vội lên nhà mà bảo Vương Mãnh đi cất xe rồi đi theo mình ra một cửa hàng gần đó.

Thích Tự nhìn thoáng qua, tiện rẽ vào một cửa hàng trang sức, nhân viên lập tức ra chào hỏi đơn đả: "Xin hỏi quý khách muốn tìm gì?"

"Cảm ơn, tôi xem qua một lát đã." Thích Tự nói.

Khuyu măng-sét, kẹp cà vạt, đồng hồ, bật lửa... tủ quà tặng cho nam giới luôn chỉ có ngần ấy thứ. Thích Tự không tìm được thứ gì ưng ý, lòng vòng một hồi, bất giác đã đến trước tủ kính đồ trang sức từ bao giờ.

Nhìn loạt trang sức lấp lánh dưới ánh đèn, Thích Tự không khỏi nghĩ bụng, nếu Phó Diên Thăng mà là nữ thì chọn quà đã dễ hơn bao nhiêu, nào vòng tay, dây chuyền kim cương, rồi còn cả... nhẫn nữa...

Nhân viên cửa hàng vẫn giữ khoảng cách thích hợp sau lưng Thích Tự, thấy hấn đứng nhìn tủ trang sức mãi thì mỉm cười đánh tiếng: "Quý khách muốn mua quà cho bạn gái sao?"

Thích Tụ bắt đầu thấy mặt nóng lên, lập tức dời mắt khỏi đôi nhãn rồi quay lại tủ quà tặng cho nam, rốt cục chọn một dây lưng da sần màu nâu đậm, sau đó bảo nhân viên gói lại.

Lúc tính tiền còn nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, hỏi hắn: "Thì xong rồi chứ? Sao còn chưa về vậy?"

"Sắp về rồi..." Thích Tụ nhận lấy túi quà, gấp hóa đơn nhét vào túi quần rồi quay lại chung cư.

Lên đến nơi, vừa qua cửa Thích Tụ đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm ngào ngạt, hắn đổi giày vào nhà, chỉ thấy Phó Diên Thăng đang đứng trong bếp lúi húi làm gì đó.

Hắn bước tới xem, mới trề trề nói: "Anh còn biết làm bò bít tết nữa hả?"

Phó Diên Thăng nhướn cằm: "Mới học."

Bấy giờ Thích Tụ mới phát hiện ra chiếc iPad dựng đứng cạnh bếp, trên màn hình là mấy tấm hình bít tết, hắn vươn tay vuốt một cái, nhận ra đây là giáo trình "Hướng dẫn làm bò bít tết kiểu Pháp"...

Thích Tụ bật cười: "Sao anh lại còn tự học nữa vậy?"

"Thì để chúc mừng cậu thi xong chứ sao." Phó Diên Thăng quay ra hỏi hắn, "Thế nào, ổn hết chứ?"

Thích Tụ ừ một tiếng, học theo thói quấy rối của người kia, ôm eo đối phương từ phía sau rồi dán cả người vào.

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Này này này đang nấu ăn đấy, chưa phục vụ cậu được đâu."

"Không sao, anh cứ làm việc của mình đi." Thích Tụ thấp giọng nói một câu rồi luồn tay ra phía trước, bắt đầu mở nút thắt lưng của Phó Diên

Thăng.

Phó Diên Thăng: "???"

Nhận ra cơ thể người kia bỗng cứng đờ, Thích Tự cười cười, rút chiếc thắt lưng đang ôm quanh eo đối phương ra.

Phó Diên Thăng vẫn đang cặm nĩa trên tay, buông không được mà giữ không xong, chỉ biết dùng ngữ khí nguy hiểm cảnh cáo hắn: "Nhóc lưu manh, tôi vẫn đang mở bếp đây."

Thích Tự cấp tốc thay cho đối phương chiếc mình vừa mua, cài lại nút bấm tử tế rồi mới hôn hôn bên tai hắn, cười nói: "Tặng anh thắt lưng mới, gần đây vật vờ nhiều rồi."

Phó Diên Thăng cúi đầu liếc nhìn, ghen ngào cười mắng: "Mẹ..."

Một nĩa súp hải sản, hai phần bò bít tết, ăn cùng khoai tây chiên và hoa lơ luộc—Phó Diên Thăng lần đầu tiên nấu thử cơm tây, đồ ăn không mới mẻ, nhưng vốn chỉ là một bữa ăn nhà đơn giản, Thích Tự cũng không cầu kì.

Hai người ngồi xuống, mở một bình rượu vang, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Vị thế nào?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Rất được." Thích Tự lại múc thêm cho mình một bát súp hải sản, cặm trên tay húp từ từ.

Phó Diên Thăng cắt bít tết, cứ thỉnh thoảng lại ngẩng lên liếc Thích Tự một cái, cũng không biết có phải vì vẫn canh cánh sự vụ thắt lưng hay không mà ánh mắt cực kì mập mờ.

Lúc đánh lén thì lớn gan là thế, nhưng đến khi bị Phó Diên Thăng nhìn chòng chọc với vẻ ái muội kia, Thích Tự vẫn không khỏi gượng gạo.

Hắn làm bộ bình tĩnh nói: "Sao nhìn tôi mãi thế? Có gì thì nói đi."

Phó Diên Thăng hỏi: "Thắt lưng kia bao nhiêu tiền?"

Thích Tụ: "Không nhiều."

Phó Diên Thăng: "Bật lửa, quần áo, giày dép, thắt lưng... mới đi với cậu có bốn tháng mà cậu đã cho tôi bao nhiêu thứ rồi? Chưa kể phần lớn đều là hàng hiệu, tính cả năm có khi là đủ tiền lương cậu đang ý trả tôi rồi đấy."

Thích Tụ: "Tôi không nghĩ nhiều như vậy."

Phó Diên Thăng lắc đầu cười: "Về sau đừng mua nữa."

Thích Tụ: "Anh không thích à?"

Phó Diên Thăng: "Nếu muốn cảm ơn, chẳng thà cậu lấy lòng tôi trên giường đi."

Thích Tụ: "..."

Tính ra trong khoảng thời gian ở chung với Phó Diên Thăng, những gì có thể làm hai người đều đã làm. Tình cảm dần sâu, Thích Tụ cũng thay đổi tâm lý mâu thuẫn của mình mà ngày càng thích thú.

Giờ phút này nghe Phó Diên Thăng ám chỉ như vậy, bất ngờ là Thích Tụ cũng ngo ngoe muốn thử thật.

Hắn đã xem qua một vài bài viết phổ cập kiến thức trên mạng, trên đó nói phía sau của nam giới có thể mang đến một cảm giác kỳ dị nhưng rất thoải mái, người nào thử qua cũng sẽ thích... Hay là trước khi về nước thử làm một nháy với Phó Diên Thăng? Biết đâu lại còn sướng hơn cả dùng miệng?

...

Thích Tụ không khỏi ghen hòng với trí tưởng tượng của mình, khó khăn nuốt xuống một miếng thịt bò.

Phó Diên Thăng thấy hắn nhú mày, hỏi: "Sao vậy, khó ăn lắm à?"

Thích Tụ vượt vượt cổ mình, nói: "Không phải, vừa bị nghẹn một chút."

Có đi đâu đúng là hôm nay Thích Tụ ăn cơm chậm hơn hẳn bình thường, Phó Diên Thăng ăn xong rồi mà bát tết trong đĩa hẳn vẫn còn đến một nửa.

Phó Diên Thăng sợ hẳn ép mình, nói thẳng: "Không ăn được thì đừng ăn nữa."

Thích Tụ kiên trì ăn thêm vài miếng rồi giải thích: "Không phải không ăn được, chỉ là hôm nay ăn không vào lắm."

Phó Diên Thăng: "Không sao, tối ăn ngoài nhé?"

Thích Tụ gật gật đầu, hỏi Phó Diên Thăng tối nay có muốn ra ngoài nghe hòa nhạc hay không, vừa rồi đi mua thắt lưng hẳn có trông thấy poster tour nhạc giao hưởng ở sảnh hòa nhạc. Gần đây hai người bận rộn suốt, giờ mới thi xong nên hẳn cũng muốn thư giãn một chút.

Phó Diên Thăng đồng ý, buổi chiều hai người ở nhà bàn luận về tình hình gần đây của bộ phận công nghệ, chờ đến chạng vạng mới thay quần áo cùng ra ngoài.

Thích Tụ đã mặc thêm một chiếc áo khoác so với ban sáng, không ngờ vừa xuống lầu đã bị gió thổi cho hắt xì.

"Không sao đấy chứ?" Phó Diên Thăng nhú mày.

Thích Tụ kéo kín áo khoác lắc đầu: "Không sao."

Lúc ấy Thích Tụ cảm thấy không sao thật, hẳn đi bộ ra nhà hàng Quảng Đông thường ăn với Phó Diên Thăng, vậy mà vẫn không vào miệng, chưa kể cổ họng còn hơi rất rát, hẳn nhắm mắt ăn một chút rồi hai người đi tới điểm hòa nhạc.

Buổi giao hưởng dài một tiếng, rốt cục Thích Tụ mới nghe được 15 phút đã thấy buồn ngủ, không phải vì không có hứng thú, mà vì hẳn nghe một lát đã bắt đầu thấy choáng.

Trong bóng tối, hắn cảm nhận được Phó Diên Thăng nắm lấy tay mình, vốn là hành động ấm áp bao nhiêu, lại chợt nghe người kia hỏi một câu: "Sao tay cậu nóng thế này?"

Sau đó, một bàn tay lạnh lạnh lại sờ lên trán hắn, Thích Tụ thấy Phó Diên Thăng nghiêm túc hỏi: "Cậu phát sốt rồi.".

Thích Tụ sững sốt nói: "Thật hả?"

Hắn cũng tự áp tay lên trán rồi giật mình, thì ra là phát sốt, bảo sao này giờ cứ thấy người gai gai.

Phó Diên Thăng hỏi: "Có khó chịu ở đâu không?"

Thích Tụ: "Hơi choáng đầu một chút..."

Phó Diên Thăng lo lắng nói: "Có dậy được không? Về nhà thôi."

Lúc này tốc độ phản ứng của Thích Tụ đã chậm lại, nghe Phó Diên Thăng nói xong mấy giây sau mới khó hiểu hỏi lại: "Không nghe nữa à?"

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Cậu phát sốt rồi đấy, còn không định về nghỉ ngơi đi à?"

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ ở lại thêm một lát, sau đó bất đắc dĩ để Phó Diên Thăng đỡ mình dậy.

Cũng may là ở gần, hai người mới không mất bao lâu để về nhà, Phó Diên Thăng vội đưa Thích Tụ đi nằm, rót một chén nước ấm đưa ăn: "Ngoài đau đầu còn thấy khó chịu ở đâu không?"

Thích Tụ hơi tỉnh ra, nói: "Cơ họng bị rát."

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Từ bao giờ?"

Thích Tự nhớ lại: "Hình như là hồi sáng lúc thi ra, bị gió thổi hơi gai người."

Phó Diên Thăng: "Bảo sao không muốn ăn, mệt thế này chắc cảm r ồi... Để tôi xuống tiệm thuốc dưới nhà mua hạ sốt với nhiệt kế, cậu nghỉ đi."

Thích Tự túm tay hắn lại: "Bảo Vương Mạnh đi đi."

Phó Diên Thăng hơi ngần người, bu ồm cười nói: "Bao nhiêu tuổi r ồi, lại còn không nỡ để tôi đi à?"

Thích Tự thả lỏng tay, thấp giọng nói: "Thế anh đi đi."

Phó Diên Thăng nhìn hắn nhú mày ương ngạnh mím môi, rõ ràng không phải giọng làm nũng nhưng điệu bộ vẫn toát lên vẻ tủi thân.

Phó Diên Thăng thở dài, ngón tay thon dài lùa qua tóc đối phương, xoa xoa đầu hắn, cười nói: "Thôi, tôi ở lại."

Thấy khoé miệng Thích Tự khẽ cong lên, Phó Diên Thăng chỉ biết cười cười, ng ồi ngay trên giường gọi điện cho Vương Mạnh.

Thích Tự nghe người kia bình tĩnh dặn dò Vương Mạnh những thứ cần mua, không hiểu sao cảm thấy thật yên tâm.

Phó Diên Thăng cúp máy xong, lại hỏi hắn: "Từ sáng đến giờ là bao lâu r ồi, thấy người khó chịu mà sao không nói một tiếng?"

Thích Tự nhìn có vẻ ảo não: "Lâu r ồi tôi không có bị bệnh."

Phó Diên Thăng dí dí trán hắn, trêu chọc nói: "Đáng ra là đêm nay định làm cậu r ồi, mà thấy cậu bệnh nên tha cho đấy."

Không biết là nào chấp vì sốt hay cố ý phản kích, Thích Tự cũng thốt lên với giọng tiếc nuối: "Tôi cũng định đêm nay sẽ thử với anh mà, tiếc thật..."

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tụ cởi thắt lưng của Phó Diên Thắng.

Phó Diên Thắng: "??? Bà xã thông suốt rồi sao? Lại còn chơi cái trò kích thích này nữa! Kích động! Nhưng mà không thể tỏ ra thèm thuồng được, phải giả bộ một chút!"

Thích Tụ đổi thắt lưng cho Phó Diên Thắng.

Phó Diên Thắng: "??? Quên cũng tự ra đến nơi rồi mà cậu lại cho tôi cái ấy hả? Uống công người ta kích động! Đợi xem tối nay tôi trị cậu thế nào!"

Tối đến, Thích Tụ ngã bệnh.

Phó Diên Thắng: "Có ai khổ như tôi không!"

Hai—

RE Số Phức: Báo cáo nhận lễ vật ngày 15/12

<Nhận quà của cố chủ: Thắt lưng hãng C, giá khoảng 4,800NDT

Hình minh họa>

- ----

Đã xác nhận.

- ----

Thành viên tổ chức: "Lại ăn cầu lương ngập hòng."

Phó Diên Thăng: "Xin lỗi, tôi cũng không muốn nhận đâu, lần nào nhận quà trên 4,000 cũng phải đi tra giá rồi báo cáo... Đồng chí Cá, biết cậu yêu tôi rồi nhưng chúng ta tém tém lại chút được không?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rồi ngày nào đấy đồng chí Cá tự thất nơ con bướm tặng mình cho Thầy thì Thầy định báo cáo với tổ chức thế nào =)))) người ta là tổng tài tiền tỉ đó, anh làm ăn như thế thì tổ chức biết nói thế nào với quốc gia đây hả =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 94: Thời Gian Ba Ngày

Không biết từ bao giờ, Phó Diên Thăng phát hiện Thích Tự đã không còn giống một quả bom chọc vào là nổ, lúc nào cũng ngốc ngốc chui đầu vào bẫy của mình như trước đây nữa.

Nhìn Thích Tự trưởng thành, dĩ nhiên hắn cũng thấy rất thành tựu, thế nhưng mỗi lần bị đứa nhỏ mình dạy dỗ phản pháo, tâm trạng của hắn lại rối rắm không thôi.

"Cậu khác xưa rồi." Phó Diên Thăng cảm thán một câu.

"Khác chỗ nào?" Thích Tự hỏi.

"Không mắc bẫy của tôi nữa..."

"Anh thích thế không?"

"Hối hận vì đã dạy cậu nhiều như thế." Phó Diên Thăng nói đùa.

"Hối cũng muộn rồi." Thích Tự cười cười, do phát sốt vì bệnh, ngữ khí của hắn còn có phần lười nhác hơn bình thường.

Phó Diên Thăng nhéo nhéo tai hắn, nói đầy ẩn ý: "Có đi đầu lòi kia là cậu tự nói ra đấy nhé, tôi không tin cơn sốt này của cậu sẽ kéo dài mãi đâu..."

Thích Tự: "..."

Hai người đấu võ mồm một lát, chờ Vương Mãnh mua đồ đến nơi, Phó Diên Thăng nhanh chóng lấy nhiệt kế ra đo cho Thích Tự, cũng may, 38.8°, chưa vượt qua 39°.

Thích Tụ nói: "Không cần đi khám đâu, cứ để qua một đêm xem thế nào đã."

"Cũng được, thấy khó chịu ở đâu thì nhớ nói ngay." Phó Diên Thăng cất nhiệt kế, rót một li nước ấm lớn rồi bóc vitamin C và thuốc hạ sốt cho Thích Tụ uống, còn dán lên trán hắn một miếng hạ nhiệt.

Để tiện chăm sóc, tối đến Phó Diên Thăng vẫn ngủ cùng người kia, hắn ngả tư vào đầu giường, câu được câu chăng trò chuyện với đối phương.

Có lẽ do quá mệt, Thích Tụ mới nói được vài câu đã dựa vào một bên eo Phó Diên Thăng thiếp đi.

Phó Diên Thăng ngả trông nửa tiếng, chờ hắn ngủ say mới khẽ khàng xuống giường tắm qua một trận.

Nửa đêm, cả người Thích Tụ nóng hần hập rúc vào ngực hắn, Phó Diên Thăng sờ trán đối phương, phát hiện hình như nhiệt độ lại tăng lên.

Lấy nhiệt kế đo thử, quả nhiên đã 39.2°, Phó Diên Thăng đang định đứng dậy lấy khăn lạnh lau cho hạ bớt nhiệt, Thích Tụ lại lục sục giữ tay hắn lại.

Phó Diên Thăng thấy hai mắt đối phương vẫn nhắm nghiền không biết là tỉnh hay ngủ, tính gỡ tay đối phương ra thì Thích Tụ nhất quyết xích đến, lơ mơ hỏi: "Đi đâu vậy?"

Phó Diên Thăng: "Đi kiếm khăn lạnh lau người cho cậu."

Thích Tụ nhú mày bá đạo nói: "Nằm xuống, anh không được đi..."

Sốt đến mơ màng rồi mà vẫn dùng giọng ra lệnh được.

Phó Diên Thăng chợt nhớ tới lần bị thương sau vụ bắt cóc bất thành hồi cuối tháng tám, Thích Tụ cũng từng túm lấy hắn thấp giọng ra lệnh hắn không được đi y như vậy lúc trong bệnh viện, đúng là khiến người ta dở khóc dở cười.

Nguyên cả đêm, thân nhiệt Thích Tự phập phù lên xuống quanh mốc 39°. Cứ cách hai tiếng Phó Diên Thăng lại đo lại, thỉnh thoảng còn dùng khăn mặt lạnh lau qua giúp hấn hạ nhiệt, tới sáng hôm sau rốt cục cũng đỡ sốt.

Thích Tự tỉnh dậy vẫn thấy Phó Diên Thăng ở cạnh, lò mờ nhớ vì chăm sóc mình mà đối phương đã vất vả cả đêm, trong lòng lại cảm động không thôi.

"Đỡ hơn chưa?" Nét mặt người kia có vẻ tiều tụy, giọng nói cũng khàn khàn vì mệt mỏi.

Thích Tự: "Đỡ hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng hỏi hấn: "Muốn ăn chút gì đó không?"

Phát sốt cả đêm khiến bạch cầu trong người chết không biết bao nhiêu, cả người Thích Tự như nhũn ra vì mất lực. Hấn mệt mỏi rũ mắt, vẫn không thèm ăn gì, nhưng cũng biết nếu muốn khỏe nhanh thì không thể cứ tùy hứng như vậy.

Đang do dự không biết ăn gì, người kia đã chủ động lên tiếng: "Hôm qua nấu canh hải sản vẫn còn ít sò tươi, hay là tôi nấu cháo hải sản cho cậu nhé?"

Thích Tự sững sốt: "Anh không mệt à?"

Phó Diên Thăng xoa xoa đầu hấn, nói nhẹ như không: "Mệt gì, nghĩa vụ của bạn trai thôi mà."

Thích Tự nghe mà ngẩn người vì độ ngọt ngào của câu nói này. Thật ra bây giờ muốn ăn gì cũng có thể gọi Vương Mạnh chạy quanh thành phố P để mua về, nhưng có lẽ do bị bệnh, hấn lại thèm món ăn của tình cảm và sự xoa dịu hơn bất kì mùi vị nào từ các đầu bếp nhà hàng.

Lời nói của Phó Diên Thăng giống như chạm đến trái tim hấn, dịu dàng chữa lành từ thể xác đến tinh thần...

Cũng may là nấu cháo không mất công mấy, Phó Diên Thăng chỉ xử lí qua nguyên liệu rồi bỏ cả vào nồi, đến khi ra, Thích Tự ráng ăn hai bát lớn rồi lại nằm vật ra ngủ tiếp.

Sau hai ngày li bì, Thích Tự rốt cục cũng lại sức.

Theo như kế hoạch ban đầu, vốn dĩ trưa hôm đó bọn hắn đã phải quay lại Hải Thành, nhưng vì Thích Tự phát sốt, tối qua Phó Diên Thăng đã kịp thời đổi lại vé máy bay, dời ngày về tới ba hôm nữa.

Thích Tự biết được bèn nói: "Ngày mấy hẹn gặp cổ đông của Liên Tú vậy, có kịp không?"

Trong hai tuần Thích Tự tập trung thi cử ở Cali, bộ phận phát triển công nghệ đã thu hẹp phạm vi thu mua xuống còn bốn mục tiêu, lần lượt là Công nghệ Hồng Trang, Công nghệ Liên Tú, Công nghệ Vạn Tượng và Công nghệ Duy Mỹ.

Trong đó, bọn họ đã cùng thảo luận qua về Hồng Trang từ hồi tháng mười một, căn cứ vào ước định nội bộ, đây cũng là công ti phù hợp nhất với nhu cầu của tập đoàn Tư Nguyên. Cách đây không lâu, Diệp Khâm Như đã tiến hành tiếp xúc sơ bộ với Công nghệ Hồng Trang, nhưng nghe nói Tô Cánh chỉ chấp nhận mức đầu tư dưới 50% cổ phần, không có ý định nhượng lại quyền khống chế công ti, mà điểm này thì lại trái ngược với yêu cầu của Tư Nguyên.

Ngoại trừ Hồng Trang, Công nghệ Liên Tú cũng rất phù hợp với yêu cầu của bọn họ, sở hữu đơn vị đại lí hàng hiệu và tủ đồ online mang tên "Tú Mỗi Ngày", với thuộc tính khách hàng khớp với của MeiWei tới tận 80%.

So với Hồng Trang, Liên Tú ra đời sớm hơn, nền tảng cũng lớn hơn, còn là một công ti đã đăng kí niêm yết. Thế nhưng, Liên Tú lại có một vấn đề trí mạng khác — sau khi đưa ra thị trường, cơ cấu quyền cổ đông biến động, hai người sáng lập ban đầu mâu thuẫn với cổ đông mới, khiến việc đưa ra quyết sách gặp vấn đề nghiêm trọng, niêm yết không bao lâu thì cổ

phiếu bắt đầu trượt giá. Nghe nói, hai người sáng lập ban đầu đã quyết định bán công ti, chỉ cần được trả giá thích hợp sẽ đồng ý.

Theo như bàn bạc với Diệp Khâm Như, thì chiến thuật tốt nhất bây giờ là "giữ Liên Tú, tranh Hồng Trang" — mua lại Liên Tú với mức giá hợp lý, sau đó đoạt lấy Hồng Trang bằng mọi giá.

Còn đầu Vạn Tượng và Duy Mỹ chỉ là dự phòng trong kế hoạch, tuy đầu sở hữu những gì Tư Nguyên yêu cầu nhưng cũng không nhất thiết phải có, mua được thì mua, không thì chờ công ti bọn họ chuyển nhượng rồi tuyển người về sau.

Chuyến về Giáng Sinh lần này, Thích Tự định sẽ đích thân vào cuộc, dẫn dắt đoàn đội đàm phán với cổ đông của Liên Tú về việc thu mua.

Phó Diên Thăng nói: "23/12, vẫn kịp."

Thích Tự nhằm tính thời gian — hoãn lại 3 ngày, tức là 21 về đến nơi, cộng thêm chênh lệch múi giờ nữa thì đồng nghĩa với việc ngay sau hôm về nước đã phải đi gặp người ta.

Phó Diên Thăng an ủi hần: "Tôi đã nói trước với Diệp tổng rồi, anh ta bảo cứ yên tâm để anh ta giải quyết, cậu cứ tranh thủ nghỉ ngơi hết hai ngày tới đi, đừng để đến lúc đó vừa bệnh lại vừa lệch múi giờ thì còn hỏng hơn, đúng không?"

Thích Tự bất mãn nói: "Gì mà nói như thế tôi yếu lắm vậy? Tôi khỏe lại rồi mà."

Phó Diên Thăng đưa nước ấm và vitamin cho hần, nói: "Mới lấy lại tí sức mà đã lên mặt rồi, thế tối qua ai cứ rúc vào người tôi đấy? Lại còn lằm bằm làm nũng kêu mệt nữa?"

Thích Tự thiếu đi vài phút cả nước trong miệng ra, cmn ai lằm bằm!?

Nhưng đang định phản bác, hần bỗng nhớ ra gì đó, lại rũ mắt im lặng.

Hai ngày vừa rồi phát sốt đỡ nhiều hơn, Thích Tụ bèn gọi người đến thay giặt chăn ga sạch sẽ, đồng thời quét tước lại cả nhà một lần.

Rốt cục hẳn cũng không bắt Phó Diên Thăng đứng bếp nữa, hai người đưa nhau ra ngoài ăn, lại sức rồi nên ăn cũng vào miệng, no nê xong thì về nhà thư thái tắm nước nóng.

Tắm rửa ra, Thích Tụ trông thấy Phó Diên Thăng vẫn đang dựa vào đầu giường chăm chú xem laptop.

"Anh đang xem gì vậy?" Thích Tụ hỏi.

"Phía Diệp tổng vừa gửi báo cáo định giá sơ bộ của Liên Tú." Phó Diên Thăng đáp.

"Định giá bao nhiêu?" Thích Tụ đi tới.

"285 triệu, nhưng tôi cảm giác giá bị đẩy cao lên thì phải, bọn họ cho rằng Liên Tú và Hồng Trang đồng giá trị, trong khi rõ ràng Hồng Trang hơn Liên Tú..." Đang nói, màn hình trước mắt đã bị đập lại.

Thích Tụ đồng thời rút máy tính trên tay Phó Diên Thăng để ra tủ đầu giường, tháo kính mắt của hắn rồi rướn người hôn tới.

Đến khi đối phương kịp phản ứng, đầu lưỡi của Thích Tụ đã quen thuộc thăm dò vào khoang miệng hắn.

Người kia thẫn thờ một tiếng, rồi cũng nhanh chóng ôm eo Thích Tụ đè hắn dưới mình.

Từ khi quay lại từ Hải Thành, Thích Tụ vẫn luôn bận rộn với việc ôn tập, thi xong thì đột nhiên phát sốt, Phó Diên Thăng lại hết sức giữ mình, hai người đã lâu chưa có thân mật.

Mà nụ hôn chủ động vừa rồi của Thích Tụ, cũng như trực tiếp châm lên ngọn lửa mà Phó Diên Thăng đã kiềm chế đó giờ.

Hai người vừa quấn quýt miệng lưỡi vừa cời quần áo nhau, thân dưới cứng nhắc cũng không ngừng va chạm. Phó Diên Thăng mạnh bạo mút lấy môi hắn, lần đầu nói: "Càng ngày càng chọc người..."

Hơi thở của Thích Tụ đầu hỗn loạn, nét mặt cũng trở nên động tình.

Hôn một hồi, Phó Diên Thăng chợt thấy có gì đó được giúi vào tay mình—ngón tay vượt qua, nhận ra ngay "đạo cụ dạy học" mà hắn gửi từ trong nước sang, trước giờ vẫn bị khóa trong tủ do Thích Tụ ngại ngùng, cũng không biết là được lấy ra từ bao giờ.

Phó Diên Thăng ngẩng đầu nhìn hắn, ranh mãnh nói: "Sẵn sàng rồi à?"

"...Ừm, thử một lần đi." Thích Tụ nắm lấy cổ tay đối phương, còn nhắc nhở, "Nếu anh khiến tôi không thoải mái, thì không có lần sau đâu."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tụ hồi lâu, giống như chắc chắn người kia không có đang đùa rồi mới đẩy bình nhỏ kia lại, cười nói: "Cá nhỏ, lần đầu tiên không thể nào mà dễ chịu được, chẳng những không dễ chịu, mà còn sẽ rất đau."

Thích Tụ hơi né mắt đi, thấp giọng nói: "Tôi biết, tôi có xem qua kiến thức phổ cập rồi..."

Hơi thở Phó Diên Thăng có phần nặng đi, ánh mắt nhìn Thích Tụ ngày càng thâm trầm.

Thích Tụ hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm xong, lại đối mắt với Phó Diên Thăng: "Nhưng chúng ta có thời gian ba ngày, anh có thể làm từ từ..."

Hắn đã nói đến thế, Phó Diên Thăng có muốn từ chối cũng không được.

Người kia trầm giọng cười một tiếng, cúi đầu hôn Thích Tụ hồi lâu, một tay lần xuống hông hắn vuốt ve, hỏi: "Muốn nằm ngửa hay sấp?"

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ: "Ngửa đi."

Hắn muốn thấy Phó Diên Thăng làm thế nào.

Phó Diên Thăng nâng chân hắn lên, nhét gối dưới lưng để Thích Tụ nằm thành hình chữ M, phơi ra toàn bộ thân dưới trước mặt mình, rồi mới càn lại lọ gel kia vặn mở.

Mấy lần trước dùng miệng, Phó Diên Thăng đầu để hắn vào tư thế này, Thích Tụ đã quen nên cũng không quá xấu hổ, chỉ thấy người kia đang dốc ra tay rất nhiều dịch bôi trơn hướng xuống bên dưới của mình.

Hắn cảm giác lạnh lạnh trên đùi, sau đó là ngón tay ấm áp của Phó Diên Thăng luồn vào khe rãnh cùng những dịch nhờn kia, nhấn nhá rất lâu, cứ mỗi lần xẹt qua cửa vào là Thích Tụ lại không nhịn được mà run lên.

Xoa đến khi cơ thịt quanh đó đã mềm ra, một ngón tay của Phó Diên Thăng mới thình lình tiến vào, nhưng chỉ một lúc lại lập tức rút ra.

Thích Tụ có cảm giác như một quả quýt đang không ngừng bị lột trăn, ý thức bên trong kinh hãi đến nỗi chỉ muốn núp đi thật sâu.

Phó Diên Thăng quanh quẩn thăm dò bên ngoài thêm một lát, mới lại đâm vào lần nữa cùng càng nhiều dịch bôi trơn: "Thả lỏng."

Hắn lặp đi lặp lại những thao tác này, đến khi đầy mộng Thích Tụ đã trơn trượt vì chất lỏng kia, mới nói: "Những thứ khác đâu, chỉ có cái này thì không được."

Thích Tụ đã bắt đầu hôn hên: "Anh còn cần gì nữa? Ở trong tủ đầu giường ấy..."

Phó Diên Thăng với tay mở ngăn kéo, quả thật tất cả bcs, bôi trơn và đồ chơi tình thú hắn gửi tới đều được Thích Tụ thả hết vào đây.

Hắn bu òn cười lấy ra một cái trứng rung, vỗ vỗ đầu gối Thích Tự bảo: "Chờ chút."

Thích Tự thở phào một hơi ngắn ngủi, duỗi rộng hai chân, cảm tưởng như một con cá đang nằm trên thớt chờ bị thịt, trong lòng lại trở nên hưng phấn đầy khó hiểu.

Hắn nghe thấy Phó Diên Thăng vào toilet một chuyến, lát sau trở ra cùng loạt tiếng ong ong nho nhỏ.

Người kia cần theo trứng rung đã rửa sạch lại gần hắn, xoa xoa cửa huyết vài giây, nhờ dịch bôi trơn có sẵn mà dễ dàng đẩy thứ kia vào bên trong Thích Tự, còn dùng ngón tay vùi nó thật sâu.

"Urghh...."

Trứng rung lướt qua tuyến tiền liệt của Thích Tự, khiến cả người hắn căng lên, phía trước cũng nhanh chóng tiết ra chút dịch nhờn trong suốt ánh lên.

Phó Diên Thăng rút ngón tay ra, để lại thứ kia bên trong rồi một lần nữa đẩy chân hắn lên, bắt đầu dùng miệng.

Bên trong chấn động, bên ngoài được liếm, hai ngu òn kích thích kịch liệt cùng lúc khiến Thích Tự chỉ muốn hét lên vì thoải mái muốn chết.

Nhưng híp mắt hưởng thụ một hồi, Thích Tự mới phát hiện ra điểm lạ, bởi này giờ Phó Diên Thăng chỉ tập trung vào gốc rễ và hai quả mà hoàn toàn ngó lơ dục vọng phía trước—bộ vị dễ dàng mang lại khoái cảm nhất cho nam giới.

Hắn bất giác rướn hông, muốn nhắc nhở đối phương.

Phó Diên Thăng cũng phát hiện, nhả miệng ra nói: "Kiên nhẫn chút, còn nhiều thời gian, chưa gì đã khiến cậu bắn thì làm ăn gì nữa."

Thích Tự: "..."

Nói đoạn, người kia lại đâm ngón tay vào cửa sau của hắn, đẩy trứng rung đang dần trượt ra vào trong một lần nữa.

Lần này hắn dùng thêm một ngón, chẳng những không rút ra mà còn tiếp tục thăm dò sâu hơn, tìm đến điểm mẫn cảm của Thích Tự, để vật thể kia không ngừng đảo quanh ngón tay mình bên trong đối phương.

Cứ thế bị Phó Diên Thăng giầy vò một hồi, Thích Tự nhanh chóng không thấy thỏa mãn, hắn cho rằng bị làm hắn cũng chỉ như vậy, bèn nhẹ dạ nói: "Anh vào đi..."

Phó Diên Thăng nghe vậy mà như được lấy lòng, cười cười cầm tay Thích Tự áp lên thứ đã cương đến nhức nhối của mình: "Vào luôn thì cậu sẽ đau lắm, chờ chút nữa thôi."

Hai người dai dẳng thêm nửa tiếng, Phó Diên Thăng thấy khuếch trương đã đủ, rốt cục mới móc trứng rung khỏi Thích Tự, rút thứ kia của mình ra đeo bao rồi thăm dò trước cửa huyết.

Thích Tự đang đắm mình trong hương vị tình dục, thấy cảnh này thì thân thể bỗng gồng lên theo bản năng.

Phó Diên Thăng nâng đầu gối của hắn lên hôn hôn, nói với giọng trấn an: "Không sao đâu, cứ thả lỏng..."

Tranh thủ khi Thích Tự nhắm mắt hít sâu một hơi, Phó Diên Thăng cử động đẩy dục vọng của mình vào.

"Uhh..." Thích Tự đau đến tái mặt, siết chặt lấy ga giường cạnh thân, vô thức rướn cổ dậy.

Phó Diên Thăng cũng đau vì quá chặt, nhưng hắn biết cửa ải khó khăn nhất đã qua, đột một lát lại túm lấy eo Thích Tự tiếp tục đẩy sâu, khai phá tầng tầng thịt mềm, thẳng đến khi hoàn toàn thâm nhập.

Thích Tự hôn hễn thở dốc, cảm giác không khác gì bị một cây gậy khổng lồ đóng lên thót, động cũng không dám động.

"Sao không?" Phó Diên Thăng ở lại bên trong hần, một tay dịu dàng vuốt ve khơi lại khoái cảm cho dục vọng đã hơi ỉu xiu của Thích Tự.

Thích Tự lắc đầu, có lẽ do Phó Diên Thăng đã chuẩn bị quá tốt, chờ khó chịu ban đầu qua đi thì cũng khá lên nhiều, chỉ là cảm giác căng trướng phía sau vẫn khiến hần có chút khó chịu.

Thấy nét mặt hần dịu đi, Phó Diên Thăng mới bắt đầu từ tốn rút ra dứt vào.

Làm một hồi, Thích Tự bất giác phát ra những tiếng rên đứt quãng từ cổ họng, sắc mặt cũng dần phỉếm hồng trở lại. Phó Diên Thăng biết hần rốt cục đã thích ứng đến thoải mái, bèn đẩy nhanh động tác bên dưới.

"Đừng..." Thích Tự hoảng hốt, bất mãn lên tiếng, "Chậm một chút..."

Phó Diên Thăng cười nhẹ, phối hợp từ tốn lại, tự coi mình như công cụ hình người, hoàn toàn làm theo ý muốn của Thích Tự.

Tuyến tiền liệt liên tục được ma sát, Thích Tự chỉ thấy eo mềm gối nhũn, bị làm cho vừa đau vừa sướng.

Hần cũng cảm nhận được cảm giác mà kiến thức phổ cập nhắc đến, tê tê đại đại, vô cùng thoải mái, giống như có thể bắn ra ngay giây tiếp theo, thế nhưng một giây ấy lại không hề đến.

Suy cho cùng, cực khoái với nam giới vẫn là xuất tinh, Phó Diên Thăng chỉ tập trung kích thích phía sau mà lại hoàn toàn ngó lơ bộ vị mẫn cảm phía trước, khiến người lần đầu trải nghiệm như Thích Tự rất khó đạt tới cao trào.

Hần không nhịn được định chạm vào phía trước, nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh nhạy nắm lại tay hần đè sang bên cạnh.

Thích Tự cự quậy, nói không thành điệu: "Tôi muốn ra."

Phó Diên Thăng thích thú nhìn bộ dạng dục cầu bất mãn này ở Thích Tự một lát, nói "Để tôi", rồi thông thả nắm lấy dục vọng của đối phương, cứ như vậy tuốt nhẹ vài lần.

Thích Tự lập tức cứng người, cảm giác sắp bắn đến nơi rồi thì Phó Diên Thăng bỗng buông tay, tăng tốc dưới hông, mạnh mẽ thúc vào điểm mẫn cảm vừa tìm được.

"Uhhh..." Thích Tự hé miệng, con người co rụt, cảm tưởng như có một dòng điện chạy dọc sống lưng, thân dưới run lên một trận, chắt nhầy trong suốt và tinh dịch ấm nóng đồng thời tiết ra như mất kiểm soát, vương đầy xuống bụng.

...

Phía sau không ngừng thất lại, siết cho Phó Diên Thăng suýt thì đầu hàng, song vẫn cắn răng ra vào gần chục lần nữa, cuối cùng cũng nhú mào nhả mặt, dùng sức chột một cú vào sâu trong Thích Tự, cơ bụng dán lên bắp đùi đối phương co rụt trong chốc lát, tựa hồ cũng ra.

Cả hai đều không khỏi thất thần, qua một lúc, Phó Diên Thăng mới chậm rãi rút ra, cúi xuống nút lưỡi người bên dưới.

Thích Tự được hôn cho tỉnh người, nhưng vẫn không khỏi có phần mờ mịt... hân vừa cao trào rồi đấy sao?

Nhưng cảm giác rất khác bình thường, giống như cabin cáp treo đang cấp tốc hướng về điểm cao nhất thì bỗng dưng mất điện, phải nhờ quán tính để đi tiếp, vất vả mãi mới lên đến đỉnh, thế mà bắn được hai cái pháo hoa đã lại tụt về.

... Thoải mái thì thoải mái thật, nhưng sao cứ thấy chưa đủ, cảm giác phía sau không còn gì lấp đầy lại trống rỗng đến khó tả.

Phó Diên Thăng hôn hân một hồi, dịu dàng hỏi: "Thế nào? Không đau chứ?"

"Rất thoải mái..." Thích Tự cũng không định nói mình còn chưa bị làm đủ, hắn sờ thấy bên dưới của Phó Diên Thăng vẫn cứng ngắc, không khỏi hâm mộ, "Anh ra chưa vậy? Sao vẫn cứng thế này?"

Phó Diên Thăng "ừm" một tiếng, cười nói: "Cậu còn muốn làm với tôi ba ngày mà? Mới một lần mà đã tước hết vũ khí thì làm tiếp thế nào được?"

Thích Tự kinh ngạc: "Anh còn muốn làm tiếp?"

Kể cả hắn có thấy thiếu thiếu, thì cũng không đủ sức mà chịu tiếp, chưa kể khoái cảm qua đi, phía sau bị ma sát liên hồi cũng bắt đầu nóng nóng rất rất, Thích Tự không muốn tiếp nhận lần thứ hai ngay bây giờ.

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Nghỉ chút đi, mai rồi nói."

Đối phương lau đi tinh dịch trên bụng Thích Tự, giúp hắn vệ sinh qua rồi hai người cũng ôm nhau đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh lại vì cảm giác phía sau bị vật lạ xâm nhập. Bên trong vẫn còn dịch bôi trơn, không khó khăn gì nuốt vào tiết mục chào cờ sớm mai của Phó Diên Thăng, tựa như màn hoan ái đêm qua chưa từng dứt.

"Mềm ra nhiều rồi..." Phó Diên Thăng ung dung ra vào cơ thể hắn.

Thích Tự rên lên, phía trước đã ướt đầm vì dịch tuyến tiền liệt, còn chưa tỉnh hẳn đã một lần nữa rơi vào vòng xoáy tình dục.

Lần này Phó Diên Thăng làm ở tư thế nghiêng, nâng cao một chân hắn rồi tiến vào từ phía sau, vừa hôn mút vành tai vừa thông dong ra vào, một tay choàng ra phía trước xoa nắn điểm nổi lên trước ngực đối phương, lại từ từ lần xuống, vòng qua cây gậy, bao lấy hai vật tròn tròn, có thể nói là trêu đùa mọi điểm mẫn cảm trên người Thích Tự, trừ đúng vị trí mấu chốt nhất. Cứ khi nào hắn định tự động thủ, Phó Diên Thăng đều phát hiện ra và ngăn lại.

Hai ba lần như vậy, đến khi phát hiện ra Thích Tự đã sắp giận, Phó Diên Thăng mới đưa tay nắm lấy hắn, thế nhưng không vuốt, mà chỉ đứng nghĩa cằn không, khiến Thích Tự không thể không hoài nghi người này chỉ biết sướng mình mà biếng nhác.

Tối lúc hai người đã gần cao trào, Phó Diên Thăng mới qua loa tuốt cho hắn vài lần, ngay sau đó là kích động mãnh liệt từ đằng sau đưa Thích Tự lên đỉnh.

Thế nhưng không khác gì tối qua, do thiếu phần kích thích dứt điểm cho phía trước, Thích Tự vẫn cảm giác cáp treo vừa chạm đỉnh đã lại tụt xuống, hồi sức xong chỉ càng thấy dục cằn bất mãn hơn.

Có đi đâu sau mỗi lần, Phó Diên Thăng đều rất dịu dàng quan tâm, còn ôm hôn hắn thật lâu. Cùng là đàn ông, hành động của đối phương cũng khiến tâm lý Thích Tự vô cùng thoải mái. Tuy vẫn hơi thắc mắc "chẳng lẽ làm thụ chỉ có thế", hắn nghĩ dù sao bọn họ mới thử có hai lần, chưa thích nghi với nhau là đi đâu dễ hiểu, bởi vậy cũng không nhắc tới chuyện này.

Ban ngày, Phó Diên Thăng vẫn tự mình xuống bếp. Thích Tự mới sốt dậy đã trải nghiệm hai trận làm tình liên tiếp, cả người không khỏi uể oải, thậm chí còn chẳng muốn rời giường.

Phó Diên Thăng cũng chu đáo ở bên, mang laptop lên giường làm việc, để Thích Tự nằm nghỉ, mình thì đọc báo cáo phân tích phía Diệp Khâm Như gửi tới rồi nói lại cho đối phương nghe.

Tối đến thể lực khôi phục, Thích Tự nghe giọng nói trầm thấp quyến rũ của Phó Diên Thăng bên tai mà không khỏi nhớ đến dục vọng chưa được thỏa mãn triệt để, lại bắt đầu ngo ngoe.

Hắn xáp tới hôn lên tóc mai của Phó Diên Thăng, đối phương liếc lại một cái, bỏ máy tính ra tủ đầu giường rồi nhanh chóng ôm lấy eo Thích Tự, cười hỏi: "Lại muốn rồi à?"

Thích Tự mỗ mỗ lên khoe môi hắn, thấp giọng nói: "Anh còn được nữa không? Không thì thôi."

Phó Diên Thăng híp mắt, bị hỏi "được hay không" chính là tối kỵ với đàn ông, bèn túm vai Thích Tự đổi lại vị trí, vỗ vỗ mông hắn nói: "Năm sắp đi."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng vừa lột quần lót đối phương vừa nói: "Lần này cho cậu thử tư thế úp."

Bị Phó Diên Thăng kích thích cho hưng phấn, lại đã làm đến cả hai lần, hắn cũng không lắm niềm sinh sự mà trực tiếp ngoan ngoãn ôm gối nằm úp.

Phó Diên Thăng hơi tách đầu gối của hắn ra, xoa chút bôi trơn lên đùi non, đầu tiên dùng ngón tay chuẩn bị, sau đó lôi ra dương v*t vừa vì một câu của Thích Tự mà cương, chậm rãi đẩy vào, được một phần ba thì ngừng lại giây lát, rồi thúc thẳng vào nơi sâu nhất của đối phương.

Bị đụng ngay điểm mẫn cảm, Thích Tự run người rên lên, nhưng lại sợ mình kham không nổi Phó Diên Thăng vừa vào đã bạo, vội nói: "Chậm thôi..."

Phó Diên Thăng giảm tốc như hắn yêu cầu, ra vào hờ hờ gần chục cú, đến khi Thích Tự quen dần lại nghe hắn lên tiếng: "Nhanh hơn đi."

Người kia lại tăng tốc đúng như mong muốn, nhưng Thích Tự vẫn thấy có gì đó sai sai, không tìm được cảm giác thoải mái như lúc Phó Diên Thăng thúc vào ban đầu, bèn khó nhịn ưỡn mình, thấp giọng nói: "Sâu một chút..."

Phó Diên Thăng dứt khoát dừng lại mọi động tác: "Lúc đòi nhanh lúc đòi chậm, sao cậu nhiều yêu cầu thế?"

Thích Tự lẩm bẩm: "Nhưng tôi thấy khó chịu."

Phó Diên Thăng: "Lần đầu tôi làm cậu sướng thế còn gì? Rõ ràng là do cậu quá nhiều yêu cầu."

Thích Tụ cả giận: "Vậy tùy anh!"

Phó Diên Thăng: "Tùy tôi? Thế thì lát nữa cậu nói gì tôi cũng mặc kệ đấy nhé."

Thích Tụ hừ mũi: "Còn không được nữa thì từ giờ anh khỏi làm đi..."

"...Nói cái gì đấy?" Phó Diên Thăng bỗng nhiên cử động, chậm rãi rút mình, đến khi gần ra hẳn ngoài mới dùng sức đâm lại vào đúng điểm kia.

Thích Tụ bị thúc mà giật mình kêu lên thành tiếng.

"Đây à?" Phó Diên Thăng cười khê một tiếng, túm eo Thích Tụ ra ra vào vào, gần như lần nào cũng đụng trúng đúng điểm kia.

Thích Tụ chưa gì đã nhũn eo vì loạt tiến công dồn dập mà chuẩn xác của Phó Diên Thăng, quen miệng ra lệnh vài câu "Nhẹ chút" trong lúc lộn xộn, nhưng Phó Diên Thăng đã không còn nghe hẳn nữa.

"Vừa muốn nặng đã lại muốn nhẹ, cậu đúng là khó chiều..." Người kia vừa đâm vừa nói, "Đã bảo tùy tôi rồi, không nghe theo cậu nữa... Cứ biết nằm đó hưởng thụ đi..."

Thích Tụ bị thúc đến nỗi chỉ còn biết "ưm ưm a a", gần như không còn tinh lực để phản bác.

Chờ khai phá triệt để rồi, Phó Diên Thăng mới lui ra, lật người hẳn lại rồi cúi xuống hôn.

Thích Tụ mờ mịt tiếp nhận nụ hôn của Phó Diên Thăng, phía sau bị làm đến phát run, mà phía trước vẫn chưa được chạm vào, khoái cảm nửa vời khiến hắn vẫn muốn tiếp tục.

Phó Diên Thăng quả nhiên không để hắn thất vọng, hôn xong lại bắt đầu luồn vào bôi trơn, nâng chân Thích Tụ rồi một lần nữa xâm nhập đầy thô bạo.

Lúc bị tiến vào, Thích Tự bất giác phát ra một tiếng rên dài, không biết là thống khổ hay hân hoan, khiến Phó Diên Thăng nghe được mà sắc mặt tối sầm, rốt cục mờ mờ lộ ra dã tâm xâm chiếm bị che giấu đã lâu.

—Nhìn thanh niên ngày thường kiêu ngạo đẹp mắt chói lóa hiện đang nằm bên dưới dang chân để mình tiến vào, có trời mới biết hắn đã nhìn đến khổ sở thế nào.

Tối qua Phó Diên Thăng đã chỉ muốn đè ép tiểu yêu này đến cùng, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn lại hiểu rõ tính cách luôn muốn mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát ở Thích Tự, cho nên mới tỉ mỉ tính toán làm sao để đối phương phải đích thân nói muốn, phải mở rộng chính mình giao ra toàn bộ chủ quyền thân thể cho hắn...

Hiện tại, Phó Diên Thăng đã không nhìn được nữa, cũng không cần nhìn nữa.

Bởi vì hắn đã xác nhận, chính Thích Tự cũng thích được đối xử như vậy...

Phó Diên Thăng ép chân Thích Tự lên, gần như gập lại trên người, để lộ hoàn toàn phía sau của đối phương, nói: "Cho cậu xem chừng mình được hay không..."

Thích Tự đã không còn tiêu hóa nổi lời này của Phó Diên Thăng, vừa bị ép bị đâm đến mất khống chế rên lên, hai mắt mờ hồ, toàn thân ửng đỏ, vừa lằm bằm trong vô thức: "Sâu quá... Ừm... Không, không được..."

Nhưng vẫn như vừa rồi, Phó Diên Thăng chẳng hề xi nhê chút nào, không chỉ công kích mà còn dùng đủ loại lời thô tục trêu chọc hắn.

"Sâu đâu? Đây á?... Tôi không được hay cậu không được thế này?"

"Phó... Diên Thăng..." Thích Tự tức muốn chửi người nhưng lại không còn sức đâu, tên đến miệng cũng chẳng có chút khí thế nào.

"Có phải nơi này vẫn muốn thêm nữa không?"

"Không muốn nữa..."

"Không muốn gì chứ, tôi thấy cậu đang hưởng thụ thế cơ mà..."

"Ừm...!"

Khoái cảm không ngừng ch òng chắt, Thích Tự cảm giác mình sắp bắn đến nơi, định sờ phía trước một chút đã lại bị Phó Diên Thăng ngăn cản, hấn rốt cục không chịu được nữa hô lên: "Để tôi, tôi muốn..."

Phó Diên Thăng đè lại tay hấn lên giường, hô hấp nặng nề "Muốn gì? Phải nói rõ?"

Thích Tự đã bị làm đến gần như tan tành ý thức, không nghĩ ngợi gì đã thốt lên cầu xin: "Thầy, sờ tôi đi mà..."

Phó Diên Thăng hôn hấn một chút, nói: "Ngoan, không cần sờ cũng sẽ thoải mái..."

Người kia tăng tốc bên dưới, chuyên tâm thúc vào điểm ấy của hấn như máy đóng cọc, đồng thời vẫn đè lại tay hấn.

Thích Tự nhìn đầy thỏa mãn, mơ hồ nhận ra thứ gì đang tới mới thoáng thảng thốt mở to mắt, mười mấy giây sau, chỉ kịp há miệng hỗn hển, cứ thế bị đâm cho phát bắn!

Tàu lượn siêu tốc được đẩy lên đỉnh chỉ bằng những cú thúc vào hậu huyệt, rồi cứ ở nguyên như vậy, thả ra pháo hoa lớp lớp đầy trời. Nhưng lần này Phó Diên Thăng không dừng lại, chỉ là thoáng chậm đi một chút, vẫn dùng sức thúc hấn mãnh liệt, mỗi cú đều khiến toàn thân Thích Tự run lên, phía trước cũng chảy ra tinh dịch. Ngay cả khi không ra thêm được giọt nào nữa, Phó Diên Thăng vẫn chưa chịu ngừng, khiến Thích Tự cảm giác nếu cứ tiếp tục thì hấn sẽ còn bị đâm đến phát tiêu...

"Dừng lại..." Xúc động đến loạn trí khiến Thích Tự mềm giọng xin tha, tiếng nói cũng run run nghẹn ngào vì cơn cực khoái kéo dài.

Bấy giờ hần mới biết mình đã l ần, cái gì mà khoái cảm nửa vời... Rõ ràng chỉ là vì lúc trước chưa làm đến triệt để!

Nghe Thích Tự không ngừng xin tha, Phó Diên Thăng rốt cục cũng dừng lại. Hần cúi mình hỗn hển, mồ hôi lướt qua lồng ngực rỏ xuống người Thích Tự, gợi cảm đến cực điểm.

Nhìn Thích Tự bị làm đến phát ngốc, người kia lại cười cười ghé tai hần, mập mờ hỏi một câu: "Được hay không?"

*

Đêm ấy làm xong, Thích Tự lại thu mình.

Dễ chịu là thật, nhưng bẽ mặt cũng là thật. Đến đêm đi ngủ, Thích Tự cả giận không để Phó Diên Thăng ôm, thậm chí chỉ cần thò tay sang đã bị hần đẩy v ề.

Phó Diên Thăng cũng không giận, chờ Thích Tự thiếp đi vì mệt mới tùm tùm kéo người vào lòng mình.

Thích Tự hạ quyết tâm sẽ không làm với Phó Diên Thăng cả hai ngày sau đó, nhưng trưa hôm sau tỉnh lại, hần đã thấy đối phương đang dùng miệng giúp mình, không biết vì muốn đền bù hay khiến hần vui. Thích Tự được liếm láp cho h ỉ lâu, không ngờ trong đầu chỉ nhớ đến cảm giác sung sướng đêm qua, rốt cục lại ồm ờ để đối phương được nước lấn tới.

Tiếp sau đó thì càng không còn gì để nói, cứ bị Phó Diên Thăng kích thích là Thích Tự lại không tài nào cự tuyệt. Từ giường ra sofa cho đến sàn nhà, Phó Diên Thăng hoàn toàn vứt bỏ phong thái cấm dục k ềm chế trước kia, ở đâu cũng có thể tùy tiện đè hần ra một phát... Qua hết ba ngày, Thích Tự cảm giác chính mình cũng bị làm đến quen.

Lúc làm thì vẫn hưởng thụ như ai, nhưng sau đó nghĩ lại, Thích Tự mới thấy rõ ràng là mình đã trúng kế của Phó Diên Thăng.

Hai lần đầu rõ ràng vẫn có thể được tốt mà bản, không phải là Phó Diên Thăng không để bản dừng, nhưng vài cái vượt qua loa và cú thúc sau cùng vốn chỉ làm nên cho cảm giác bị làm đến phát tiết, ấn tượng cứ thế sâu dần sau mỗi lần thử nghiệm tiếp đó, thay đổi hoàn toàn hình thức đạt đến khoái cảm ở bản chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi...

Chiêu trò lật mền buộc chặt cùng kĩ năng dạy dỗ này đúng là khiến bản tâm phục khẩu phục!

- Hết Q3 -

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Làm cậu cả sáng lần tới luôn."

Thích Tự: "Hừ, anh nói thì giỏi lắm."

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng có mà đùa với lửa, cẩn thận thôi..."

Thích Tự trực tiếp nhét gel bôi trơn vào tay bản: "Đây đây đây, tôi cũng muốn coi anh bản lĩnh thế nào!"

Một tiếng sau.

Thích Tự nức nở mắng người: "Đủ rồi, không muốn nữa..."

Phó Diên Thăng: "Đã nói đừng có đùa với lửa rồi mà."

Sau đó, Thích Tự cầm gối đánh người điên cuồng.

Phó Diên Thăng cạn lời: "Không làm cũng quạu, làm nhiều cũng quạu, đứa nhỏ này đúng là khó chiều."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Xin thứ lỗi cho thiếu nữ cứ đến H là nảo mất chức năng tay ngừng hoạt động này, mình cũng biết là cần lắm nhưng chịu r ồi Q A Q~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 95: Đúng Là Tuyệt Tình

Kết quả của ba ngày truy lục là đến hôm xuất phát về nước, hai đù Thích Tự vẫn âm ỉ như nhũn ra. Phó Diên Thăng đã định để lên máy bay bàn bạc vài vấn đề của công ti, rốt cục hẳn mới nghe được vài câu đã đuối mất lại.

Thấy hẳn mơ mơ màng màng, Phó Diên Thăng cũng biết mấy ngày nay làm quá hăng, dịu giọng nói: "Muốn ngủ thì ngủ chút đi, mấy chuyện này cậu không hiểu quá rõ cũng không sao."

"Mai đi gặp cổ đông của Liên Tú rồi, tôi làm phó quản lý mà chỉ biết nửa vời như thế sao được?" Thích Tự nhắm mắt lại, chần chừ tình thần rồi nói, "Anh nói tiếp đi, tôi nghe..."

Rõ ràng là đang ra lệnh, nhưng giọng nói của Thích Tự lúc này lại biếng nhác khàn khàn, mang vẻ gợi cảm khiến không ai có thể coi nhẹ.

Nhớ đến tiếng rên của Thích Tự trong lúc hai người làm tình, Phó Diên Thăng phải hít sâu vài hơi mới tìm lại được tỉnh táo.

"Được rồi..." Hẳn lại nói thêm một hồi, ban đầu Thích Tự còn câu được câu chẳng ừm ờ, nhưng không bao lâu sau đã lực bất tòng tâm chìm vào mê man.

Phó Diên Thăng lắc đầu cười nhẹ, thẫn thờ một câu "Cứ cố gắng" rồi vươn tay đắp cho hẳn lớp chăn.

Nhìn dáng ngủ của thanh niên tuấn mỹ, hẳn lại không kìm được lòng mà hôn một cái lên khóe môi đối phương.

Không ngờ cảnh này lại bị tiếp viên tình cờ đi qua trông thấy, nữ nhân viên mặc đồng phục lập tức đỏ mặt, cười cười với Phó Diên Thăng rồi ra về bình tĩnh rời đi.

Sau hành trình hơn mười tiếng, máy bay cũng đáp xuống Hải Thành.

Ra đến sân bay, Thích Tự phát run cầm cập với không khí ướt lạnh của Hải Thành, Phó Diên Thăng thấy vậy bèn khoác ngay cho hắn áo phao mình mang theo.

Thích Tự rút người trong tấm áo khoác rộng, thấp giọng cười: "Trước kia, có lẽ mùa đông tôi cũng không phải mặc cái này."

Phó Diên Thăng: "Vừa cảm dậy mà, đừng để dính lạnh."

Thích Tự nhìn sang hắn, ánh mắt lộ ra vẻ oán trách: "Có mà vì cảm đấy?"

Phó Diên Thăng nắm tay chống lên môi ho nhẹ, nói: "Cẩn thận chút không thừa."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng, quay đầu rời đi.

Bởi vì ngay hôm sau đã phải gặp mặt cổ đông của Liên Tú, hai người xuống máy bay xong về thẳng trụ sở tập đoàn theo xe mà Ngô Song đặt trước, để họp với mấy người Diệp Khâm Như.

Lên xe, Phó Diên Thăng mới giải thích với Thích Tự: "Lát nữa họp chủ yếu là để xác định giá mua Liên Tú."

Thích Tự hơi uể oải vuốt mũi, hỏi: "Chúng ta ra bao nhiêu thì phù hợp? Tôi nhớ lần trước anh bảo ước giá là 285 triệu phải không."

Phó Diên Thăng: "Ừm. Sau khi nhận được phản hồi của tôi, Diệp tổng đã cho cấp dưới đi làm ước giá lại, trước mắt xét thấy Liên Tú chỉ đáng giá 2.68 tỉ thôi. Hai cổ đông mà ngày mai chúng ta gặp mặt nắm giữ 53% Liên Tú, chỉ cần ra giá khoảng 140 triệu, thêm chừng 50 triệu dao động nữa

là tương đối hợp lí. Song nếu giá báo của hai bên chênh nhau nhiều quá thì còn phải mặc cả nữa, chưa chắc đã đàm phán xong ngay lần đầu đâu."

Lần đầu tiên làm việc với dự án trên trăm triệu, Thích Tự không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Hắn hỏi: "Anh liên hệ với Diệp tổng lúc nào vậy?"

Phó Diên Thăng: "Lúc cậu ngủ."

Thích Tự: "..."

Rõ ràng mấy ngày vừa rồi Phó Diên Thăng không mất sức ít hơn, cũng không xuống giường ít hơn hẳn, tại sao vẫn có thể xử lí công chuyện sau khi hắn ngủ? Tinh lực của người này cũng quá dồi dào rồi...

Đến trụ sở tập toàn, Thích Tự gặp Diệp Khâm Như hàn huyên một lát trước.

"Nghe bảo mấy hôm trước cậu ốm phát sốt à?" Diệp Khâm Như nhìn hắn đánh giá, "Mặt mũi nhợt nhạt, mà nghe giọng vẫn khàn lảm, chưa khỏi hẳn à?"

Thích Tự: "..."

Có trời mới thấu giọng hắn không phải vì sốt mà khàn, nhưng đứng trước sự quan tâm của Diệp Khâm Như, Thích Tự chỉ có thể lúng túng đồng tình, nói: "Cũng gần khỏi rồi."

Diệp Khâm Như nói: "Cậu vẫn còn đi học, có lơ là chuyện của công ti một chút cũng không sao, đã tuyển tôi về thì một số việc cứ yên tâm giao cho tôi."

Thích Tự ừ một tiếng, lại hỏi hắn: "Ngày mai đàm phán với Liên Tú, anh định thế nào?"

Diệp Khâm Như: "Thu mua Liên Tú không khó, bọn họ bán cho ai cũng không tốt bằng Tư Nguyên, vấn đề là bao nhiêu tiền thôi, quyền chủ động

nằm trong tay chúng ta. Phiền não bây giờ phải là Hồng Trang, nửa tháng cậu về Cali vừa rồi, tôi đã đưa người đi đặt vấn đề tận hai lần, nhưng mà Tô Cánh kia đúng là khó chơi."

Thích Tự nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu rốt cục vẫn không được, chúng ta tự gây dựng tiếp được không?"

Diệp Khâm Như: "Tự gây dựng thì phải mất ít nhất một năm mới đạt được đến quy mô của Hồng Trang. Mấu chốt không phải độ khó, mà là thời gian."

Thích Tự cũng hiểu chỉ muộn hơn một chút là sức cạnh tranh đã thấp đi, hỏi: "Cho nên nhất định phải có được Hồng Trang mới được?"

Diệp Khâm Như: "Tốt nhất là như vậy."

Thích Tự suy nghĩ một hồi, lại hỏi: "Tư Trạch nói sao?"

Diệp Khâm Như: "Tư tổng nói sẽ đi tìm đường dây khác."

Thích Tự: "Đường dây khác?"

Diệp Khâm Như giải thích: "Tiếp xúc chính diện không được người ta để ý thì buộc phải tìm một đường khác thôi. Thật ra phía tôi cũng đang xem còn cách gì khác không. Tô Cánh kia muốn làm công ti lớn mạnh thật nhanh, kiểu gì cũng cần đến đầu tư, mà một khi nhận đầu tư thì cổ phần trong tay hắn sẽ giảm đi, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội ấy."

Nghe Diệp Khâm Như nói vậy, Thích Tự không khỏi nhớ lại sự tình giữa Bồ Câu và Hỉ Thước, hai bên cũng tranh đấu quyết liệt dai dẳng mãi, nhưng Bồ Câu ham thắng nhanh nên đã rơi vào bẫy, cuối cùng bị Lâm Hoán bắt tay với Vương Quên bắt gọn.

Có đi đầu nhớ tới thủ đoạn của Lâm Hoán và Hứa Kính, Thích Tự luôn cảm thấy khó chịu trong lòng. Hắn cũng biết thương trường là nơi anh lừa tôi gạt, đầy rẫy âm mưu, nhưng trên hết, Thích Tự vẫn mong bọn họ có thể

đàm phán những việc mua bán này như cách mà Phó Diên Thăng đã mời Diệp Khâm Như về giúp hắn—thắng thắn kết giao, hai bên cùng có lợi.

Họp qua một lát, Thích Tự và Phó Diên Thăng cũng quay lại khách sạn.

Hai người lần lượt tắm rửa, lúc Phó Diên Thăng đi ra từ phòng tắm, thấy Thích Tự vẫn mặc áo choàng tắm ngồi trên sofa như có tâm sự gì, bèn hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Thích Tự ngáp ngừng một lát, rốt cục cũng nói ra ý nghĩ của mình cho Phó Diên Thăng: "Tôi muốn đích thân đi gặp Tô Cánh kia."

Phó Diên Thăng cảm thấy hứng thú, nói: "Ồ? Vì sao?"

"Diệp Khâm Như nói bọn họ đã đặt vấn đề với Tô Cánh hai lần, nhưng người này quá khó chơi, Tư Trạch cũng bắt đầu đi tìm đường khác, nhưng tôi nghĩ công ti kia dù sao cũng do chính Tô Cánh sáng lập nên..." Thích Tự nhìn lên, "Tôi nhớ anh đã từng nói, có giới giang kiêu ngạo đến đâu, chỉ cần là người phàm thì đều có sở cầu của riêng mình. Vấn đề không phải trả giá bao nhiêu, cho địa vị gì, mà phải biết được cái mà bọn họ thật muốn. Nếu có thể tìm ra và phân tích xem ý nghĩ của Tô Cánh thích hợp hay mâu thuẫn với hướng đi của Tư Nguyên ở điểm nào, chưa biết chừng đàm phán chính diện vẫn còn có cơ hội."

Nghe những lời này của hắn xong, ánh mắt Phó Diên Thăng cũng đầy vẻ tán thưởng: "Cậu nói rất đúng, xuất phát điểm của Tô Cánh là dân làm kỹ thuật, trong khi trên danh nghĩa thì Công nghệ Hềng Trang chỉ là nền tảng hỗ trợ make-up vlogging. Thật ra tôi cũng chưa nghĩ ra lý do vì sao Tô Cánh lại nhất nhất phải nắm được quyền khống chế Hềng Trang, cách giải thích duy nhất là anh ta đã có quy hoạch độc đáo gì đó cho hướng phát triển hoặc trình độ kỹ thuật của công ti. Chúng ta vừa đến mà đã đặt vấn đề đầu tư rồi đoạt quyền khống chế công ti người ta thì bị từ chối cũng phải thôi, nhưng thế không có nghĩa anh ta là người quá khó chơi."

Hai mắt Thích Tự sáng lên: "Anh cũng cảm thấy thế?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, năm xưa Tô Cánh phản bội Lôi Hoành, thậm chí từ chối đề nghị thu mua giá cao của Lôi Hoành để bán lại Quang Thần cho công ti đối thủ, thì có thể thấy rõ ràng người này coi trọng tư tưởng của mình hơn là danh lợi. Tôi cũng nghe nói Tư Trạch đang tìm đường khác, thế lực và kết nối của Tư Thị thì lớn rồi, muốn cưỡng chế đoạt lấy Hồng Trang thì không khó, song nếu đối phó với người như Tô Cánh bằng thủ đoạn này, làm không tốt sẽ chỉ dẫn đến tổn thất cho cả hai."

Thích Tự không khỏi hào hứng vì mình và Phó Diên Thăng có chung nhận thức này, lập tức đứng dậy nói: "Vậy hay tranh thủ dịp nghỉ này, chúng ta nhờ Diệp tổng sắp xếp cho một buổi gặp mặt với Tô Cánh."

Vạt áo choàng tấm thùng thành phanh ra không ít lúc hấn đứng dậy, để lộ đầy rẫy vết tích còn đó trên da thịt trắng ngọc của thanh niên.

"Được..." Sắc mặt Phó Diên Thăng lập tức trăn đi, hấn bước tới ôm eo đối phương.

Thích Tự biết ngay Phó Diên Thăng muốn làm gì, nhanh chóng đẩy người ra: "Hôm nay không được!"

Phó Diên Thăng chôn mặt vào cổ hấn mút nhẹ: "Biết rồi, tôi chỉ hôn thôi."

Thích Tự bất giác nhớ lại ba ngày mây mưa không ngớt với Phó Diên Thăng, lòng muốn cự tuyệt nhưng thân thể đã mềm nhũn, còn phối hợp ngửa cổ lên, hít mũi nói: "Lần nào anh chả nói thế..."

Có lần nào là không bắt đầu từ "chỉ hôn thôi"? Chọc đến khi hấn muốn mà không ngừng nổi nữa thì nói gì chẳng được!

Được Phó Diên Thăng hôn một hồi, Thích Tự quả nhiên có cảm giác, vội vàng phải nhấc chân giẫm đối phương một cái.

Phó Diên Thăng cười cười buông hấn ra: "Được rồi, tôi có chừng mực mà, hôm nay không làm thật."

"Về phòng anh mà ngủ." Thích Tụ nói xong quay lưng, cởi áo choàng tẩm ra thay bằng áo ngủ cotton, đến khi quay lại vẫn thấy Phó Diên Thăng đứng đó nhìn mình.

Thích Tụ đảo mắt qua thứ đã có dấu hiệu ngóc đầu của đối phương, trên mặt bắt đầu nóng ran: "Vẫn chưa đi à?"

Phó Diên Thăng nhìn hẩn một hồi, trầm giọng nói: "Vậy tôi về phòng bên cạnh."

Thích Tụ không buồn lưu luyến vẫy tay: "Mai gặp lại."

Hẩn xốc chăn trên giường, vì phòng lớn nên không nhìn thấy Phó Diên Thăng rời đi, chỉ nghe tiếng cửa phòng bị mở ra, sau đó sập lại đánh "cạch". Không gian một lần nữa yên tĩnh, nhưng không hiểu sao Thích Tụ lại cảm thấy có chút mất mát.

Đã lâu không ngủ một người, nhưng vì mai còn phải làm chính sự, Thích Tụ không thể không lí trí để mình nghỉ ngơi cho tốt.

Đưa tay tắt đèn xong, Thích Tụ mới nhắm mắt được một lát đã thấy bên giường lún xuống, còn bị thứ gì đó đá lần tới.

Đến khi hơi người quen thuộc tràn đến, biết đó là Phó Diên Thăng rồi, Thích Tụ mới bình tĩnh lại, cả giận nói lớn: "Anh muốn dọa chết tôi à!"

"Chỉ muốn xem cậu có tuyệt tình như vậy thật không thôi mà..." Phó Diên Thăng gặm cắn vành tai hẩn nói, "Đêm qua còn nức nở gọi chồng trên giường, thế mà hôm nay đã không cho ngủ chung rồi..."

Thích Tụ then quá nóng người: "Cmn anh bảo ai nức nở! Đừng có nói lung tung! Ừm... Anh định làm gì? Đã bảo không làm rồi mà..."

Phó Diên Thăng cười khế: "Phạt cậu một chút."

Thích Tụ nhanh chóng bị ghẹo đến ứ ớ, đúng là Phó Diên Thăng không làm gì thật, nhưng lại chơi hẩn đến nửa vời rồi phải mông dậy.

"Ngủ ngon..."

Nghe cửa phòng một lần nữa sập lại, Thích Tự đá chân loạn xạ, thiếu đi đầu tròn mắt ngất đi vì tức.

... Phó, Diên, Thăng!

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Dạy dỗ bà xã xong, phát hiện ra người khổ vẫn là mình, càng ngày càng khiêu chiến năng lực tự chủ của người ta, haiz..."

Thích Tự: "Tôi thấy ngày nào anh cũng đánh quá r ồi đấy! (ㄟ_ㄟ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi đã về, chương 94 cũng đã đủ—

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 96: Đàm Phán Giá Cả

Nơi cổ đông Liên Tú hẹn gặp không phải Hải Thành, mà là một thắng cảnh rừng trúc hạng 4A ở khu vực giáp ranh giữa Giang Tô và An Huy, nghe nói bên đó đã bao cả một biệt thự suối nước nóng để mời bọn họ qua thưởng ngoạn.

(*trong hệ thống xếp hạng cảnh quan văn hóa du lịch bên Trung, cao nhất là 5A rồi đến 4A)

8 giờ sáng, chiếc xe 7 chỗ Diệp Khâm Như thuê sẵn đi qua khách sạn đón Thích Tự và Phó Diên Thăng.

Lên xe, Thích Tự trông thấy Ngô Song và Diệp Khâm Như đã ngồi ở hàng sau, dành lại hai ghế hàng giữa cho hắn và Phó Diên Thăng. Ngoài Diệp Khâm Như và Ngô Song, đi cùng lần này còn có một phó phòng Tài chính họ Dương, ngồi ở ghế phó lái phía trên.

Ngồi xuống chào hỏi xong, Diệp Khâm Như mới hỏi: "Tối qua nghỉ ngơi được chứ?"

Thích Tự uể oải yên vị rồi đáp lại một câu: "Cũng được."

Diệp Khâm Như cười cười, lại quay sang phía Phó Diên Thăng: "Tôi thấy tinh thần Phó tổng hôm nay có vẻ không tệ nhỉ."

Thích Tự nghe vậy không khỏi tăng xông, tối qua chỉ vì bị Phó Diên Thăng giỡn xong chạy mà mãi mới ngủ được, nếu không thì hắn đã có thể nghỉ ngơi tốt hơn rồi...

Phó Diên Thăng hỏi Diệp Khâm Như: "Đi tới đó mất bao lâu?"

Diệp Khâm Như: "3 tiếng rưỡi, Thích tổng mà cần nghỉ ngơi thì cứ việc chợp mắt trên xe."

Thích Tự ừ một tiếng, lại hỏi: "Phía Tư Trạch thì sao?"

Diệp Khâm Như: "Bên họ đi riêng, hẹn 11 rưỡi gặp chúng ta ở đó."

Ngô Song thắc mắc: "Chỉ là đi đàm phán giá thôi mà, sao phải chạy đến tận khu thắng cảnh đấy vậy?"

Diệp Khâm Như: "Dự án hàng trăm triệu mà, chẳng lẽ cậu nghĩ cũng như ra chợ mua rau, vừa đến đã anh đòi năm tôi trả ba? Chúng ta là người mua, bọn họ là người bán, muốn bán được đồ thì phải dỗ cho người mua vui vẻ đã chứ? Loại chiêu đãi này cũng là tiêu chuẩn thôi."

Ngô Song: "À..."

Thích Tự thì không lạ gì với tình huống thế này, bởi vì từ nhỏ đã được Thích Nguyên Thành dẫn đi chứng kiến khá nhiều.

Tại Ý cũng có kênh phân phối của MeiWei, năm đó hẳn theo ba sang bàn chuyện làm ăn, sau đó cả hai được một người bạn của ông là thương nhân Hoa kiều chiêu đãi một chuyến du ngoạn biển đến Croatia.

Nơi này nổi tiếng nhiều nấm truffle, chú kia mới dẫn bọn họ đến một ngôi làng nhỏ, tiến cử người bạn Croatia gốc Hong Kong giới thiệu về độ quý, độ ngon và độ dinh dưỡng của truffle đen, thậm chí còn dắt theo hai chú chó lên núi đào nấm cùng. Cả hành trình cứ như đi đào kho báu, khiến Thích Tự cảm thấy vô cùng mới lạ.

Ngày đó bọn họ đào được nấm gốc truffle đen, xuống núi rồi vào một nhà hàng, trực tiếp mời đầu bếp người Pháp dùng nấm đó làm đồ ăn. Vào bữa, người bạn gốc Hong Kong kia mới tiết lộ mình là thương nhân buôn truffle đen, muốn xin đầu tư từ Thích Nguyên Thành.

Tối về khách sạn, Thích Tự hỏi ba có định đồng ý với đề nghị đầu tư hay không, ông lại hỏi ngược lại hẳn một câu: "Con thấy hương vị của

truffle đen kia thế nào?"

Nói thẳng ra, hắn không ưa gì mùi vị kia, nhưng quả thật đã chơi rất vui, nghe mấy chú kia dẻo miệng còn tin mình mới được ăn thứ gì đắt đỏ ghê gớm lắm.

Thế nhưng Thích Nguyên Thành lại bảo: "Lấy lòng nhà đầu tư là nhiệm vụ mà những người muốn chiêu mộ vốn phải làm, con người ta thì rất dễ đưa ra quyết định thiếu lí trí trong lúc vui vẻ. Ba có tí ền, nhưng không phải cái gì cũng sẽ đầu tư."

Thương vụ truffle đen cứ thế bị cho qua, nhưng lời nói của Thích Nguyên Thành vẫn khắc sâu trong đầu Thích Tụ từ đó tới giờ.

...

Thích Tụ ngắt dòng hồi tưởng, hỏi Diệp Khâm Như: "Hai cổ đông của Liên Tú kia là người thế nào?"

Diệp Khâm Như nói: "Là hai cô gái, một tên Du Liên, một tên Nghiêm Tú, cho nên mới có cái tên Liên Tú. Trong hai người thì tôi mới chỉ gặp Du Liên, lần đầu đã đưa tôi đến một nhà hàng cao cấp xây theo lối biệt thự cổ thời dân quốc ở Giang Tô, làm toàn đồ ăn tinh xảo, sau đó còn mời tôi đi nghe Côn khúc, nói chung là không giống thương nhân, mà giống nữ thanh niên yêu văn nghệ hơn..."

Ngô Song tò mò hỏi: "Đẹp không?"

Diệp Khâm Như liếc mắt nhìn hắn: "Tạm được."

"Ồ..." Ngô Song không hiểu sao Diệp Khâm Như lại nhìn mình nói thế, ngượng ngùng nói: "Anh nói tiếp đi."

Diệp Khâm Như: "Lần đó gặp mặt, Du Liên có kể cô ấy quen Nghiêm Tú từ hồi đi du học ở Pháp, cùng ngành quản lí hàng hiệu, tốt nghiệp xong thì về nước gây dựng nên công ti này, vừa làm cổ đông vừa làm quản lí. Khởi đầu của bọn họ là đại lí hàng xa xỉ, chuyên bán sản phẩm chiết khấu

của các hãng quốc tế lớn, nhờ có nguồn cung giá rẻ nên thu hút được rất nhiều khách hàng trẻ thuộc tầng lớp trung lưu. Sau vài vòng đầu tư, công ti ngày một lớn mạnh, nội dung cũng ngày càng phong phú, tủ đồ online gì đó đều là sau này mới phát triển nên. Nhưng hai năm gần đây, các nền tảng thương mại như NanRi bắt đầu khai phá được kênh mua sắm hải ngoại, tạo ra áp lực cạnh tranh cực lớn cho Liên Tú, cộng thêm nội dung kinh doanh hỗn tạp và chiến lược định vị khách hàng mơ hồ nên giá cổ phiếu của bọn họ vẫn luôn rất thấp kể từ khi đăng kí niêm yết đến giờ. Nghe Du Liên bảo, mấy cổ đông bao gồm cả tầng quản lí mỗi người một ý, hai cô ấy cũng vì lực bất tòng tâm nên mới đi đến quyết định bán công ti..."

Trước đó Thích Tụ đã được Phó Diên Thăng nói qua về nội dung và thực trạng kinh doanh ở Liên Tú, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nghe về câu chuyện đằng sau việc thành lập công ti của hai người này.

Thích Tụ như có đi đầu suy nghĩ: "Có thể thấy là bọn họ vốn rất coi trọng công ti này, còn đặt theo tên mình cơ mà."

Diệp Khâm Như: "Ừm, lần đó gặp cũng thấy Du tổng có tình cảm với công ti này lắm, còn kể về rất nhiều khó khăn trở ngại mà mình và Nghiêm Tú đã phải trải qua khi mới lập nghiệp nữa. Cô ấy bảo, Liên Tú cũng giống như đứa con của mình và Nghiêm Tú vậy."

Ngô Song cảm thán nói: "Đến nước phải đi bán con như bây giờ thì chắc hai cô cũng khổ tâm dữ lắm..."

Diệp Khâm Như: "..."

Mấy người trò chuyện hơn một tiếng, nửa đường sau đó Thích Tụ ngả ra ghế tiếp đi, Phó Diên Thăng bèn quay đầu làm dấu với Diệp Khâm Như và Ngô Song.

Gần đến nơi, Thích Tụ mới ung dung tỉnh lại.

Đứng trên người là áo khoác của Phó Diên Thăng, Thích Tụ kéo lại trang phục nhìn sang người bên cạnh, thấy trên tay đối phương có cốc cafe bèn hỏi: "Anh lấy cafe đâu ra thế?"

Phó Diên Thăng: "Nãy xuống trạm nghỉ mua, thấy cậu ngủ nên không gọi."

Thích Tự đi đến nhiên giờ tay ra: "Cho tôi uống với."

Phó Diên Thăng sững sờ: "Nhưng tôi uống rồi."

Thích Tự: "Không sao."

Phó Diên Thăng chần chờ giây lát rồi cũng đưa nửa cốc cafe còn lại qua, Thích Tự trả áo cho hắn rồi nhận lấy cafe uống một ngụm.

Đến khi cảm nhận được bầu không khí yên tĩnh quỷ dị xung quanh, Thích Tự mới nhớ ra đằng sau mình vẫn còn Diệp Khâm Như với Ngô Song... Hành động uống cafe của Phó Diên Thăng hình như có hơi ái muội.

Hắn lúng túng trả cốc rồi nhìn ra núi trúc bên ngoài, nói lảng đi: "Sắp đến chưa?"

Phó Diên Thăng: "Sắp rồi."

Đi thêm tám mươi phút, xe mới chậm rãi dừng lại trước một cổng sân cổ kính, nhân viên mặc trang phục truyền thống màu đen lập tức ra mở cửa xe cho bọn họ.

Nói là biệt thự, nhưng thực chất nơi này chính là khu nghỉ dưỡng, bọn họ vừa xuống xe đã được nhân viên dẫn vào sảnh lớn.

Một cạnh sảnh lớn được làm bằng kính hoàn toàn, nhìn ra đồi núi trập trùng với cổ thụ chọc trời và tre trúc xanh mướt, chỉ ngắm không đã thấy lòng thanh bình.

Đang thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, phía sau bỗng truyền đến chút nhốn nháo, Thích Tự quay lại mới thấy nhóm Tư Trạch cũng vừa đến, tổng cộng có năm người, Hoàng Tuấn Văn và Tống Phổ Tâm đều có mặt, tất cả mặc âu phục giày da đầy nghiêm túc.

"Thích Tự." Tư Trạch mỉm cười tiến về phía hắn bắt tay, sau đó nhân viên dẫn bọn họ tới phòng tiệc.

Du Liên và Nghiêm Tú đã chờ sẵn bên trong. Du Liên có ngoại hình rất đẹp, mặt không son phấn cũng không hề mất nét, sườn xám trắng với vân hoa màu bạc càng tôn lên dáng người mềm mại của cô.

Hai bên trông thấy nhau, Du Liên nhanh nhẹn đi tới trước mặt Diệp Khâm Như, cười nói: "Diệp tổng, hoan nghênh các anh."

"Du tổng, gặp lại rồi." Diệp Khâm Như lịch sự bắt tay đối phương, "Cảm ơn vì lần chiêu đãi này."

Đứng cạnh Du Liên là Nghiêm Tú với vóc dáng cao gầy và khí chất tuyệt hảo, nhưng khác với người kia, trang phục của cô là một bộ vest đen tuyền, vô cùng khí khái.

Tiếp đó, Diệp Khâm Như và Du Liên lần lượt giới thiệu về người bên mình, nói đến Thích Tự, Du Liên không khỏi sáng mắt kinh ngạc: "Lần trước đã nghe Diệp tổng nhắc qua, nhưng không ngờ Thích tổng vừa trẻ vừa khí chất thế này, hân hạnh."

Bọn họ ngồi vào bàn cơm, trong bữa lại không khỏi ca tụng xã giao từ thành tựu cho đến chuyên môn của nhau một hồi, nhưng tất cả đều ăn ý không nhắc đến chuyện thu mua Liên Tú.

Hết tầng bốc nhau, bắt đầu thảo luận về những món ăn trên bàn tiệc thì ai nấy đều trở thành chuyên gia ẩm thực, một lát nữa lại chuyển sang tình hình chính trị rồi đủ loại tin đồn về người nổi tiếng. Quanh co hồi lâu, chờ đến khi ăn uống xong xuôi, Du Liên mới mở lời: "Không biết các anh tính thế nào về chuyện mua lại cổ phần ở Liên Tú rồi?"

Diệp Khâm Như gật gù nói: "Bên tôi đã tìm hiểu và tiến hành định giá Liên Tú nhiều lần, thấy được ưu thế rõ ràng nhưng nhược điểm cũng không ít. Trong lần gặp mặt trước có nói với Du tổng rồi, đi đâu mà chúng tôi để mắt tới chính là lượng khách có sẵn và vỏ bọc đã niêm yết, chứ rất

nhieu sản phẩm còn lại đều là vô ích... Nhưng mà Du tổng yên tâm, lần này chúng tôi đến với thành ý."

Du Liên nhìn về phía Tư Trạch: "Vậy Tư tổng muốn ra giá bao nhiêu?"

Tư Trạch cười nói: "Chỉ bằng bên cô nói giá trước đi."

Nhận được ánh mắt từ Du Liên, Nghiêm Tú nói luôn: "250 triệu."

Diệp Khâm Như bình tĩnh nói: "Nghiêm tổng đang nói đến ước giá toàn bộ Liên Tú à?"

Nghiêm Tú: "Là giá mua lại cổ phần trong tay tôi và Du Liên."

Tư Trạch cười lắc đầu: "Nghiêm tổng cứ đùa, không giấu gì các cô, chứ theo đánh giá của bên tôi thì giá trị của toàn bộ Liên Tú còn chưa tới con số này đâu."

Thích Tư hơi sửng sốt trong lòng, không phải bọn họ đánh giá Liên Tú đáng 268 triệu à?

Quả nhiên người bên Liên Tú nghe xong lập tức biến sắc, may mà Du Liên kịp thời xử trí, cười nói: "Diệp tổng, bọn tôi chỉ báo giá hợp lý dựa vào giá trị thị trường thôi mà."

Diệp Khâm Như: "Chắc đây là giá lúc Liên Tú vừa đăng kí niêm yết nhỉ?"

Du Liên: "Chỉ cần Tư Nguyên tiếp quản, giá cổ phiếu của Liên Tú nhất định sẽ lên."

Tư Trạch: "Ra là các cô cũng biết phải có Tư Nguyên thì mới cứu vãn được tình hình, nếu như Tư Nguyên không chấp thuận, Liên Tú sẽ tiếp tục rớt giá cổ phiếu, tệ hơn nữa thì chính là rủi ro hủy niêm yết."

Một cô nàng của ban tài chính Liên Tú cau mày nói: "Nhưng định giá của bên anh cũng quá thấp rồi..."

Du Liên Nghiêm Tú liếc nhau, lại nâng chén về phía Tư Trạch và Diệp Khâm Như: "Không sao, mua bán không thành vẫn còn tình nghĩa, dù không thể nhất trí thì được làm quen với Tư Nguyên các vị đã là một đi đầu may mắn rồi."

Nghiêm Tú cũng nói: "Mọi người mất công đến tận đây rồi thì đừng lãng phí cảnh đẹp thiên nhiên nơi này, bọn tôi đã bao trọn cả khu hết hai ngày tới, bên trong còn có suối nước nóng, sảnh bài, phòng trà, các vị cứ nghỉ ngơi rồi chúng ta bàn lại sau."

Thích Tự nhìn ra Du Liên và Nghiêm Tú không phải không muốn bán, mà chỉ đang chơi chiến thuật vòng vo. Nhưng giống như Nghiêm Tú đã nói, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thắng, hiếm khi có cơ hội đến nơi cảnh quan biệt lập như thế này thì cũng nên hưởng thụ một chút mới phải.

Tất cả đứng dậy về phòng theo chỉ dẫn của nhân viên, lúc đi qua vườn, Thích Tự nghe thấy Ngô Song khẽ giọng bảo Diệp Khâm Như: "Du tổng đẹp như thế mà nãy trên xe anh còn bảo "Tạm được"?"

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hắn: "Sao cậu cứ để ý người ta đẹp hay không thế?"

"Ừa, không phải anh đang khao khát tình yêu à? Tôi thấy anh với Du tổng đẹp đôi đấy chứ, cỡ còn mời anh đi nghe Côn khúc nữa mà, biết đâu người ta có ý với anh..." Ngô Song lẩm bẩm, "Yêu cầu cao thế bảo sao ế."

Diệp Khâm Như cười nhạt: "Giọng điệu này của cậu nghe cứ như đang ghen ấy nhỉ?"

Ngô Song chưa kịp hiểu gì: "Hả?" Hắn ghen với ai? Diệp Khâm Như á?

Diệp Khâm Như hừ mũi cười một tiếng, hếch cằm như con công quét mắt tứ phía: "Nghe nói hồ tắm nước nóng ở đây được phết, tối cùng đi đi?"

Ngô Song: "???"

Khoan đã, sao hần cứ thấy gì đó sai sai???

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Bạn fan nhỏ này đúng là đề ý quá đi."

Ngô Song: "???"

Diệp Khâm Như: "Vừa nghe có người đẹp mời mình đi nghe dân ca mà đã ghen thành thế này. Thôi thì đành dỗ ngọt một chút, chứ mới đứng cạnh đã thấy mùi chua n`ng nặc r`i, chắc chắc."

Ngô Song: "??? Nói nhảm cái gì đấy?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Có thành cặp không thì Hi nói một tiếng cho em đu chứ tự luyện công chuẩn gu em r`i... ' \_>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 97: Đối Thoại Bí Ẩn

Đoàn người vừa nói chuyện vừa tiến phòng của mình.

Cả khu có tổng cộng tám phòng, chia đều hai bên hành lang, phía Tây nhìn ra vườn, phía Đông nhìn ra núi, những phòng hướng núi thì có suối nước nóng riêng.

Hai căn hướng núi hàng đầu hiển nhiên thuộc về Tư Trạch và Thích Tự, còn cạnh mỗi bên lần lượt dành cho nhân viên thân cận của mỗi người là Tổng Phổ Tâm và Phó Diên Thăng.

Do nhà trong khu đầu bật sưởi, Thích Tự cởi vest ngay khi vừa vào, rồi ra thẳng cửa sổ chạm sàn thưởng thức cảnh đẹp một hồi.

Không bao lâu sau đã có người gõ cửa, là Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như. Hai người bước vào, trở tay đóng cửa phòng xong, Diệp Khâm Như nói với Thích Tự: "Du tổng mời chúng ta lát nữa đi uống trà, hẳn là sẽ tranh thủ cơ hội đàm phán lần thứ hai luôn, Thích tổng thấy sao?"

Thích Tự hỏi ngược lại bọn họ: "Các anh nghĩ thế nào?"

Diệp Khâm Như: "Báo giá sơ bộ của các cô ấy quả thật quá cao, chúng ta muốn sở hữu quyền không chế tuyệt đối thì 53% hiển nhiên là chưa đủ, không bớt được của hai người này thì đừng nói gì đến Đầu tư Phương Chu."

Đầu tư Phương Chu là cổ đông lớn thứ ba ở Liên Tú, nắm giữ khoảng 20% cổ phần, từ trước khi công ti lên sàn đã bắt đầu can thiệp vào hướng đi của công ti, cho nên mới dẫn đến mâu thuẫn về quyết sách như hiện tại.

Diệp Khâm Như nói: "Lát đàm phán, tôi sẽ kéo định giá xuống một chút để đánh đòn tâm lý với bên đó."

Thích Tự: "Thế có khiến người ta có khó chịu không? Tôi thấy vừa rồi nghe Tư Trạch nói xong, phản ứng bên Liên Tú có vẻ không tốt cho lắm."

Diệp Khâm Như: "Với địa vị đặc biệt như thế, Tư tổng có làm cao một chút cũng không sao, đây cũng là một chiến thuật đàm phán."

Thích Tự lại nhìn về phía Phó Diên Thăng, thấy đối phương nói: "Tôi không có ý kiến gì, trước đây chúng ta đã nhất trí với định giá nào thì cứ cố gắng bám sát nó đi."

Diệp Khâm Như vượt cằm nói: "Ok, vậy lát nữa tôi sẽ làm người phát ngôn cho Thích tổng, tiếp tục mặc cả thêm với bọn họ."

Thống nhất xong, bọn họ ra ngoài chuẩn bị đi tới phòng trà, Hoàng Tuấn Văn và một quản lý khác của phía Tư Trạch đã chờ sẵn ở cuối hành lang, nhưng không thấy Tư Trạch và Tổng Phổ Tâm đâu.

Thích Tự hỏi: "Tư Trạch đâu?"

Hoàng Tuấn Văn cười cười: "Tư tổng với trợ lý Tổng có một số việc riêng cần giải quyết trước."

Diệp Khâm Như cũng không để ý lắm: "Vậy chúng ta đi thôi."

Đến phòng trà, bọn họ trông thấy Du Liên cũng đã dẫn theo ba người chờ sẵn bên trong. Đợi mọi người ổn định chỗ ngồi, Du Liên mới nói Nghiêm Tú có thói quen nghỉ trưa sau bữa ăn, đến tối sẽ gặp lại bọn họ sau.

Trà lên, bọn họ cũng vào thẳng vấn đề chính.

Diệp Khâm Như tiết lộ giá nền mà Tư Nguyên đã xác định, bớt một nửa của 250 triệu và đề nghị mức giá 125 triệu. Du Liên nghe xong lập tức nhún mày lắc đầu, chỉ nói quá thấp để chấp thuận.

Người đẹp cau mày ai oán khiến người thương tiếc là thế, nhưng Diệp Khâm Như lại chẳng mảy may để tâm: "Du tổng, không phải tôi đang cố ý ép giá, qua hai lần gặp mặt còn rất có cảm tình với cô, nhưng cái gì ra cái đấy, giá trị của quý công ti quả thực không được đánh giá cao, nếu vẫn còn nghi ngờ thì bên tôi sẵn sàng phân tích lại các tiêu chuẩn đã dùng để định giá Liên Tú."

Du Liên nghe vậy quả nhiên đuối lí, dù sao bọn họ cũng chỉ là một công ti nhỏ, không thể nào sánh với tập đoàn Tư Nguyên về đẳng cấp định giá tài sản, cho nên ngay từ đầu đã ở vào thế yếu hơn trong cuộc đàm phán.

Cô nói: "Việc này quả thật không do mình tôi định đoạt, lát nữa sẽ phải thương lượng lại với Nghiêm Tú và người trong công ti."

Diệp Khâm Như đưa tay rót trà cho cô, ung dung nói: "Không sao, chúng ta cứ thảo luận từ từ cũng được, nếu thật sự không thể nhất trí thì coi như lần này tới đây du ngoạn với tư cách bạn bè, bao giờ về tôi lại mời Du tổng bữa cơm."

Kết thúc bữa tiệc trà hai tiếng, người muốn dạo vườn thì dạo, muốn về nghỉ thì về, ai hứng thú còn có thể theo người của khu ra sau núi đào măng.

Sau buổi đàm phán, mọi người cũng tin chắc rằng Liên Tú sẽ chấp thuận mức giá được đề nghị, nghe nói dãy núi phía sau có măng để đào thì thấy rất mới lạ, hồ hởi đi góp vui.

Thích Tự thấy hơi mệt nên không tham gia, quay về phòng với Phó Diên Thăng.

Vào đến phòng, Thích Tự nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Diệp Khâm Như mà cười nói: "Diệp Khâm Như ép giá cũng ác thật, không thương hoa tiếc ngọc chút nào."

Phó Diên Thăng: "Lần đầu tiên anh ta ra trận thay cậu kể từ khi đến Tư Nguyên mà, chẳng lẽ lại không cố hết sức."

Thích Tự nhìn nhìn Phó Diên Thăng, thắc mắc: "Thế còn anh, sao hôm nay im ắng vậy?"

Biết Phó Diên Thăng cũng theo vụ Liên Tú từ đầu, Thích Tự đã tưởng hôm nay sẽ được học hỏi phong thái trên bàn đàm phán của đối phương một lần nữa, thế mà người kia lại chẳng xen lời lần nào từ lúc ăn trưa cho đến buổi trà chiều vừa rồi.

Phó Diên Thăng: "Nhân vật chính trong vụ thu mua Liên Tú là Diệp Khâm Như, cô vẫn thương vụ như tôi mà nói nhiều thì quá bằng khách át giọng chủ à?"

Thích Tự sững sốt hiểu ra.

Do trong phòng khá nóng, Thích Tự nói lỏng cà vạt một chút rồi hướng ra ban công, mở cửa kính cho hơi lạnh tràn vào, mới cảm giác khoan khoái hơn không ít.

Hồ tắm nước nóng nằm trong sân vườn ngoài phòng, được xây bằng đá, xung quanh trải cỏ, mang lại cảm giác rất hoang sơ nguyên thủy.

Có đi đầu hiện tại là cuối tháng 12, nhiệt độ trên núi còn thấp, trong hồ không chứa nước. Thích Tự tò mò không biết ngâm thế nào, định ra ngoài xem thử thì đột nhiên nghe thấy một loạt thanh âm kì quái từ phòng bên cạnh.

Hắn lập tức khựng lại, tập trung lắng nghe, bởi dù giữa ban công hai phòng có tường ngăn thì trên không vẫn thông nhau—hàng loạt tiếng rên đứt quãng, tiếng thở dốc nam tính và va chạm thành nhịp cứ thế lọt vào tai, khiến Thích Tự không khỏi nóng mặt, vô thức bước lùi về phía sau.

Người đã có trải nghiệm làm tình như hắn dĩ nhiên có thể nhận ra âm thanh này, chỉ là nhớ đến chủ nhân căn phòng bên cạnh thì Thích Tự chỉ biết đưa tay bịt miệng đầy khó tin.

Hắn bối rối nghĩ, chẳng lẽ Tư Trạch với Tống Phổ Tâm cũng là tình nhân?

Nhưng giữa ban ngày ban mặt, Tư Trạch từ chối tham gia đàm phán thương vụ đứng đắn chỉ để làm chuyện này với trợ lý trong phòng thì có phải thái quá rồi không?

...

"Sao vậy?" Phó Diên Thăng đi tới phía sau.

Thích Tự vội vàng lùi vào, trở tay đóng cửa kính để ngăn lại những tiếng động kia bên ngoài.

"Không có gì..." Hấn quay lại nói, "Ra ngoài đi dạo không?"

"Cậu nói mệt mà, không nghỉ một lát đi à?" Phó Diên Thăng nói.

"Giờ nghỉ thì có khi đêm lại mất ngủ, cố một chút còn hơn." Thích Tự nói.

Phó Diên Thăng cũng không phản đối. Dọc tường hành lang trưng đầy tranh thủy mặc núi non cây cảnh, mỗi góc đều là những tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh xảo, rất đáng thưởng thức.

Hai người dạo quanh vườn một vòng, vừa ngắm vừa trò chuyện, ra đến cửa sau của khu thì đúng lúc gặp Hoàng Tuấn Văn và Diệp Khâm Như đi đào măng về. Cả hội vây xem măng đào được, người của nhà vườn chọn ra một ít ăn được rồi mang thẳng ra bếp.

Đến bữa tối, Tư Trạch xuất hiện, Tống Phổ Tâm thì không, nhưng cũng chẳng ai bên phía Tư Trạch quan tâm về sự vắng mặt của người trợ lý sinh hoạt này.

Trông bộ dạng sáng khoái của Tư Trạch, Thích Tự lại như nghe thấy âm giọng cam chịu đầy kiêu chề kia trong đầu — rõ ràng là không phải của Tư Trạch phát ra.

Hấn không nhìn được mà hỏi: "Trợ lý Tống đâu rồi?"

Tư Trạch nói: "Cậu ta thấy không khỏe, nên không tới ăn cơm."

Diệp Khâm Như nghe vậy cũng sửng sốt: "Sức khỏe của trợ lý Tổng kém lắm à? Lần trước đi công tác Yên Thành với bọn tôi, cậu ấy cũng ở lại khách sạn suốt."

Thích Tự: "Đi Yên Thành?"

Diệp Khâm Như: "Tháng trước tôi với Tư tổng có đến Yên Thành để gặp Tô Cánh."

Tư Trạch cười cười, nói: "Cậu ta có tới cũng không ăn mấy, không cần để ý đâu."

Bữa tối còn vắng mặt cả Nghiêm Tú, Du Liên lúng túng giải thích rằng đối phương cũng thấy không khỏe trong người, cho nên không thể tới tiếp khách.

Trong tiệc trà hời hợt, Du Liên đã nói sẽ thảo luận thêm vấn đề giá cả với người kia, tối đến Nghiêm Tú lại không tới ăn cơm, mọi người mới không thể không nghi bọn họ đã xảy ra lục đục nội bộ.

Quả nhiên trong bữa tối, Du Liên không hề nhắc đến việc nâng giá lần nào, chỉ tập trung hàn huyên chuyện phiếm với bọn họ.

Ăn xong có người mở sòng bài, Tư Trạch dường như rất hào hứng, hỏi Thích Tự có muốn tham gia cùng hay không. Thích Tự không ham hố, bèn lấy cớ còn jetlag để từ chối, bảo muốn về ngâm nước nóng rồi nghỉ sớm. Tư Trạch nghe vậy cũng không lôi kéo nữa, nhưng Phó Diên Thăng lại bị Hoàng Tuấn Văn kiên quyết giữ chân.

Mình Thích Tự về trước, đến nơi lại trông thấy một phục vụ bưng khay đứng trước cửa phòng Tư Trạch, tay còn cầm thẻ phòng, nhìn có vẻ do dự.

Hắn hỏi: "Anh có việc gì ở đây à?"

Phục vụ kia lập tức giải thích: "Tư tổng bảo phòng bếp làm ít cháo thịt măng sợi mang lên phòng này, nhưng hình như bên trong không có ai."

Thích Tụ nhú mảy, chỉ một ngón sang phòng bên cạnh: "Anh thử gọi phòng kia xem."

Thấy bọn họ ở cùng một khu, phục vụ cũng không nghi ngờ gì, cất thẻ đi sang phòng bên cạnh gõ cửa, quả nhiên một lát sau cửa mở.

Phục vụ lại nói y những lời vừa rồi, đứng từ chỗ Thích Tụ không nhìn thấy người sau cánh cửa, mấy giây sau chỉ nghe thấy một âm giọng yếu ớt cảm ơn người phục vụ.

Thích Tụ thở phào một hơi, khẽ khàng đi vào phòng mình. Điện thoại trong túi rung lên, hắn mở ra xem, là tin nhắn của Phó Diên Thăng.

F1S: "Tối nay cậu ngâm nước nóng rồi nghỉ sớm đi, đánh bài với bọn họ xong tôi sẽ về phòng mình, không qua tìm cậu nữa."

Thích Tụ đọc xong đáp lại một tin OK. Hắn báo với nhân viên mình muốn tắm nước nóng từ lúc ăn cơm, vừa rồi đã có người đến bơm nước vào hồ, hơi bốc mùi mịt ngoài cửa kính.

Nhưng không biết có phải do hồi chi đầu nghe thấy tiếng Tư Trạch với Tống Phổ Tâm làm chuyện đó hay không, mà đến lúc vào ngâm, Thích Tụ cứ toàn nghĩ đến những thứ không nên, rốt cục khiến mình nổi lên phản ứng...

Thích Tụ lắc lắc đầu, mắng mình mờ mắt vì sắc rồi vội vàng bài trừ tạp niệm trong đầu, cố gắng tỉnh táo lại.

Sau hai mươi phút ngâm nước nóng, Thích Tụ thư thái toàn thân, lau người xong nằm vật ra giường thiếp đi, có đi đầu vì lệch múi giờ, đến đêm bỗng dựng lại tỉnh như sáo.

Nhìn giờ thấy đã thấy gần rạng sáng, Thích Tụ cũng không ngủ nữa. Nhớ mang máng là dọc hành lang có một thư viện, hắn dậy khoác áo ngủ, định ra tìm ít sách về đọc. Không ngờ, vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng trò chuyện truyền đến từ cuối hành lang.

"...Anh với hấn ta như thế bao lâu rồi?"

Thích Tự giật mình, thiếu đi đầu tưởng mình nghe nhầm—đây là giọng của Phó Diên Thăng.

"Một năm rồi..."

Còn người này... Tống Phổ Tâm?

"Hấn cưỡng bức anh?" Phó Diên Thăng hỏi.

Mấy giây sau, một tiếng "ừ" gần như không thể nghe thấy mới vang lên.

Thích Tự nhú mày, bọn họ đang nói chuyện gì vậy?

"Lí do cá nhân khiến anh xin chuyển công tác đột trước, là đây?"

"..."

"Tại sao không nói sớm?" Giọng Phó Diên Thăng nghe rõ sốt ruột, "Anh hoàn toàn có thể báo cho cấp trên là mình bị uy hiếp... Chuyện này đã vượt khỏi phạm vi công việc, anh không việc gì phải chịu đựng như vậy."

"Hấn có ghi hình..."

Cả hai lại rơi vào trầm mặc, Phó Diên Thăng rốt cục thở dài nói: "Tôi sẽ tìm Lão Nhâm để nói về chuyện này, tình huống của anh quá sai rồi..."

"Không cần đâu..." Tống Phổ Tâm ngừng lại một chút, mệt mỏi mà bất lực, "Hấn đã thay đổi nhiều rồi, dù gì cũng sớm kết thúc thôi, cứ vậy đi."

****

<Epilogue>

Ban ngày nghe thấy Tư Trạch với Tống Phổ Tâm abcxzy.

Thích Tự: "..."

Ban đêm nghe thấy Phó Diên Thăng với Tống Phổ Tâm bí mật nói chuyện.

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Ngày hôm nay tui đã biết quá nhiều!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 98: Nghe Cậu Sắp Xếp

Cưỡng bức? Ghi hình? Đây là nói về.. Tư Trạch?

Thích Tụ vừa kinh hãi vì những gì Tống Phổ Tâm gặp phải, vừa hoang mang vì hai người kia lại trò chuyện loại chủ đề này.

Nếu hẳn nhớ không nhầm, trước kia Phó Diên Thăng chỉ mới gặp Tống Phổ Tâm một lần từ hồi đi học, đến năm nay qua Tư Nguyên thì mới biết nhau, vậy tại sao bọn họ có vẻ thân quen đến thế?

Thích Tụ đã có ý định ra hỏi thẳng, nhưng lí trí lại nhắc nhở hẳn không nên hành động thiếu suy nghĩ. Đúng lúc này, đằng xa vọng lại tiếng cười cười nói nói đang đến gần, chính là Tư Trạch và Hoàng Tuấn Văn.

Lợi dụng tiếng ồn, Thích Tụ tranh thủ quay về phòng, đóng cửa lại.

Thì ra bọn họ chỉ mới chơi bài xong, chẳng trách muộn vậy rồi mà Phó Diên Thăng còn ở đó nói chuyện phiếm với Tống Phổ Tâm...

Bên ngoài nhanh chóng im ắng lại, nhưng trong đầu Thích Tụ vẫn đang rối thành một mớ.

Hẳn là, Phó Diên Thăng cũng đã nghe được những âm thanh từ phòng bên cạnh lúc chiều?

Có lẽ Phó Diên Thăng đã thân thiết hơn với Tống Phổ Tâm sau mấy tháng vừa qua, cho nên mới quan tâm đến tình huống của đối phương như thế?

Nhưng sự xuất hiện của "xin chuyển công tác" và "lão Nhân" lại khiến Thích Tụ như lọt vào sương mù.

Phó Diên Thăng còn nhắc đến "trước đó", chứng tỏ khả năng từ trước khi đến Tư Nguyên, hắn đã biết được một số chuyện của Tống Phổ Tâm... hay là chỉ là nghe nói mà thôi?

Nghĩ một hồi, Thích Tự lại không quá chắc chắn vào những gì mình nghe được, bởi dù sao lúc ấy vẫn đứng cách một khoảng, nghe cũng chẳng rõ đến thế.

Xuất phát từ lòng tin đối với Phó Diên Thăng, Thích Tự quyết định dẫn lại những nghi vấn này, quan sát đối phương thêm một thời gian rồi mới nói.

Lát sau, ba giờ Thích Tự mới ngủ tiếp, một mạch đến tám giờ sáng tỉnh lại, trông thấy tin nhắn Phó Diên Thăng bảo hắn bao giờ dậy thì báo một tiếng.

Thích Tự trả lời một câu rồi đi rửa mặt, năm phút sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hắn cũng vừa vận vệ sinh xong.

Phó Diên Thăng vừa đến, không vòng vo mà vào thẳng vấn đề với hắn: "Khả năng là vụ thu mua Liên Tú hôm nay không thành rồi."

Thích Tự hơi sửng sốt: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng đóng cửa phòng, thấp giọng nói: "Sáng nay ng ồi ăn điểm tâm cùng nhau, Du Liên tiết lộ với Diệp Khâm Như rằng sau khi bàn lại báo giá của phía Tư Nguyên với Nghiêm Tú, hai người họ đã sinh ra khác biệt rất lớn về quan điểm. Nghiêm Tú cho rằng tập đoàn Tư Nguyên không có thành ý, không muốn bàn thêm nữa, bởi vậy mới vắng mặt trong bữa tiệc tối qua, sáng sớm hôm nay cũng đã xuất phát về trước.

Thích Tự nhíu mày: "Có phải do Diệp Khâm Như ép giá gắt quá không?"

Phó Diên Thăng lắc đầu nói: "Không hề, chưa kể anh ta còn trưng cầu ý kiến của chúng ta trước khi báo giá rồi. Mặt khác, chúng ta cũng không biết liệu bên Liên Tú có đang diễn kịch hay không."

Thích Tự: "Diễn kịch?"

Phó Diên Thăng: "Giống như kiểu hôm qua Tư Trạch làm cao, lúc ăn trực tiếp ám chỉ đối phương mà không có Tư Nguyên mua cho thì không xong, lúc chiều đàm phán lại vắng mặt, bên kia người ta sẽ diện cũng là bình thường. Có đi đâu cục diện đã thay đổi, chúng ta cũng không ở lại làm gì nữa, Diệp Khâm Như đề nghị cùng ăn một bữa rồi đi luôn thôi."

Thích Tự thấp thỏm: "Không bàn nữa à?"

Phó Diên Thăng: "Không phải không bàn nữa, mà từ từ rồi bàn. Là người mua, chúng ta cũng phải có phong thái của người mua. Hôm qua Diệp Khâm Như báo giá như chém đinh chặt sắt thế rồi, giờ thấy nói không bán mà chúng ta đã đổi ý luôn thì mất giá quá."

"Tôi hiểu rồi..." Thích Tự nhìn lên, "Phía Tư Trạch biết chưa?"

Phó Diên Thăng: "Bọn họ vẫn chưa dậy."

Thích Tự lại nhớ đến chuyện đêm qua, không khỏi gờm gờm Phó Diên Thăng.

Đối phương nhạy bén cảm nhận được ánh mắt của hắn, hỏi: "Sao thế?"

Thích Tự lắc đầu: "Không có gì."

Phó Diên Thăng cho rằng Thích Tự không vui vì sự tình chuyển biến xấu, bèn đi qua ôm lấy, ấn lên môi hắn một nụ hôn rất tự nhiên, thấp giọng an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, trong các cuộc đàm phán thì chuyện như vậy rất bình thường. Giống như Diệp Khâm Như nói đó, có được Liên Tú chỉ là vấn đề nhiều tiền hay ít tiền thôi, nhưng trước đó chúng ta cũng phải thử xem có lấy được mức giá thấp nhất hay không."

"Tôi biết rồi..." Thích Tự hiểu được cách lí giải của Phó Diên Thăng.

Biết người để dùng, dùng người không nghi—hắn đã thấy được mọi cố gắng của Diệp Khâm Như, cho nên dù chuyện này không thành thì hắn

cũng sẵn sàng có chơi có chịu.

Vấn đề là giờ khắc này, tâm tư của Thích Tự hoàn toàn không dành cho vụ việc của Liên Tú.

Sau đêm qua, Thích Tự đã phát hiện Phó Diên Thăng vẫn còn đi đầu giấu diếm mình, cũng biết việc tin tưởng người này là quá nguy hiểm, vậy mà chẳng hề ngăn mình lún sâu trong đó...

Thích Tự nhìn thẳng vào mắt Phó Diên Thăng vài giây, rốt cục lại không tìm được lòng mà ôm eo đối phương hôn trả.

Hơi thở Phó Diên Thăng dần gấp gáp, tay đưa lên ôm lấy đầu Thích Tự, ngón tay lùa vào da đầu đối phương ve vuốt... Thế nhưng đang hôn đến động tình, bỗng dưng người kia lại đẩy hẳn ra.

Thanh niên xoay người lại, cất lên giọng nói đầy kiên quyết: "Anh ra ngoài trước đi, tôi phải thay quần áo."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Bởi vì giờ dậy không giống nhau, mọi người cũng không cùng ăn bữa sáng.

Diệp Khâm Như đã dùng điểm tâm với Du Liên từ trước, hiện đang ngồi chờ ở khu sách báo trên đường từ dãy phòng cho khách đến nhà ăn cùng Ngô Song.

Thấy Thích Tự ra khỏi phòng cùng Phó Diên Thăng, Diệp Khâm Như lập tức đứng dậy, nét mặt có vẻ nghiêm trọng: "Thích tổng, việc đàm phán với Liên Tú..."

Quanh đó vẫn còn nhân viên phục vụ của nhà vườn, Thích Tự không muốn để ai thấy bọn họ căng thẳng về chuyện này, bèn giơ tay ra hiệu:

"Phó Diên Thăng đã kể rồi, không sao, tôi đi ăn cái đã, lát nữa lên đường rồi nói tiếp."

Diệp Khâm Như sững sốt, có vẻ không ngờ Thích Tự còn trẻ mà đã rất có phong thái lãnh đạo như vậy, vội nói: "Được."

Thật ra trong lòng Thích Tự cũng rất để ý, nhưng vì nhỏ tuổi ít trải nghiệm, để không yếu thế hơn khi đứng chung với hàng ngũ tinh anh trong giới bọn họ thì đành phải làm bộ kĩ càng hơn.

Việc Diệp Khâm Như sớm bảo Phó Diên Thăng đến tận phòng nói cho Thích Tự về chuyện này cũng rất sáng suốt, chí ít là không để hẳn lộ ra cảm xúc của mình trước mặt người ngoài.

Lúc hẳn ăn xong, phía Tư Trạch cũng lần lượt biết về diễn tiến cuộc đàm phán, không ai còn thái độ coi nhẹ như chiều qua.

Mọi người gặp mặt trước cửa nhà ăn, Tư Trạch tỏ rõ vẻ không hài lòng, nhưng không phải vì năng lực đàm phán của cấp dưới, mà vì cảm thấy Liên Tú đúng là không biết tự lượng sức: "Tư Nguyên đề nghị mua lại cổ phần của bọn họ đã là có thiện chí lắm rồi, cái công ti rách nát như thế mà còn đòi cao, đợi mấy bữa nữa cổ phiếu rớt giá, tôi sẽ chống mắt lên nhìn hai người này khóc cũng không có chỗ khóc..."

Cấp dưới Tư Trạch nghe vậy thì phẫn chấn trở lại: "Phải đẩy phải đẩy."

Diệp Khâm Như nhắc một câu như châm chọc: "Tư tổng, nói thì nói thế, nhưng cũng đừng để Du tổng nghe được những lời này. Công ti là thành quả người ta gây dựng từ hai bàn tay trắng, muốn bán với giá cao thì có gì là sai. Tôi thấy Du tổng kia vẫn có ý muốn kết nối với chúng ta, cứ từ từ rồi bàn tiếp đi."

Thích Tự nhìn đến Tổng Phổ Tâm đứng rìa đám đông, sắc mặt tái nhợt như đồ bệnh, môi mỏng mím chặt không hé nửa lời, rõ ràng khác hẳn với đám người đi cùng Tư Trạch.

Chờ phía Tư Trạch ăn cơm xong, Du Liên mới xuất hiện, biết bọn họ định đi luôn thì ra vẻ kinh ngạc: "Không đợi ăn cơm trưa đã sao?"

Diệp Khâm Như: "Không được rồi, hôm qua bọn tôi đều đã chơi rất thỏa thích, Tư tổng và Thích tổng vẫn còn chút việc phải về giải quyết nên không thể ở lại thêm."

Du Liên tiếc nuối chìa tay: "Tôi hiểu rồi..." Vừa hướng về phía Thích Tự nói: "Thấy Diệp tổng bảo Thích tổng mới về nước hôm qua, còn chưa hết jetlag mà đã bắt cậu vất vả rồi."

Thích Tự bắt tay với cô: "Du tổng khách sáo quá, mặc dù ở nước ngoài nhưng tôi vẫn luôn chú ý đến các hạng mục liên quan tới Liên Tú, nếu sau này Du tổng có ý định hợp tác nào khác với bên tôi thì cứ liên lạc với Diệp tổng."

Ánh mắt Du Liên sáng lên: "Thật tiếc vì lần này chưa được trò chuyện nhiều hơn với cậu, đành hẹn bao giờ có cơ hội vậy."

Khách khí với nhau một hồi, Du Liên mới dẫn theo một vài nhân viên Liên Tú đích thân tiễn bọn họ ra tận cổng.

Thích Tự vẫn ngồi xe 7 chỗ như lúc đến, bây giờ mới biết phía Tư Trạch tới bằng hai xe con, một Bentley một BMW.

Tư Trạch đảo mắt một vòng, trông thấy Tổng Phở Tâm thì nhú mày vẩy tới: "Đứng xa vậy làm gì? Đi, lên xe thôi."

Tổng Phở Tâm chần chừ trong thoáng chốc rồi cũng chậm bước tới cạnh xe, lên hàng ghế sau chiếc Bentley với Tư Trạch, Hoàng Tuấn Văn và ba người khác thì lên chiếc BMW còn lại.

"Gặp lại ở Hải Thành nhé." Tư Trạch hạ cửa kính tạm biệt nhóm Thích Tự xong rồi đi trước.

Xe 7 chỗ của Thích Tự cũng theo sát ngay sau.

Lên xe rồi, Diệp Khâm Như mới nói: "Ày, Tư tổng này cũng thiệt tình..."

Thích Tự hơi giật mình, tưởng là Diệp Khâm Như nói về quan hệ của Tư Trạch và Tống Phổ Tâm, vô thức hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Khâm Như do dự: "Tôi không biết mình có nên nói những lời này ra không nữa."

Thích Tự biết hấn kiêu kị đi đâu gì, cười bảo: "Tôi mới hợp tác với Tư Trạch cho kế hoạch phát triển bộ công nghệ này thôi, trước kia cũng không thân quen, anh muốn nói gì thì cứ nói."

Diệp Khâm Như thở dài: "Tư đại thiếu gia này có phần tự đại mù quáng, thủ đoạn làm việc cũng không đứng đắn cho lắm."

Thích Tự: "Không đứng đắn?"

Diệp Khâm Như: "Cậu thấy vừa rồi anh ta nhắc đến giá cổ phiếu của Liên Tú không? Trước khi cậu về nước, bọn tôi đã có lần gặp nhau để thảo luận định giá Liên Tú. Căn cứ theo giá trị thị trường ban đầu của Liên Tú, chúng ta đã xác định cổ phiếu trong tay Du Liên và Nghiêm Tú có thể đáng tới 200 triệu, báo giá của Nghiêm Tú hôm qua cũng không phải vô lý đâu. Nhưng lúc ấy Tư tổng lại ra lệnh kéo dài thời gian, sau một tháng thì giá cổ phiếu của Liên Tú cũng tụt đi... Không gạt gài cậu, tôi nghĩ rằng đằng sau chuyện này còn có người giật dây."

Thích Tự: "Anh nghi Tư Trạch?"

"Đúng vậy, tuy chưa thể khẳng định, nhưng rõ ràng là chuyện này có lợi với chúng ta. Nếu là người bán, giá trị hàng hóa trong tay mà càng tụt thì cậu sẽ càng yếu thế đúng không? Bởi vậy nên tôi mới dám ép giá xuống hẳn 125 triệu như hôm qua..." Diệp Khâm Như ngập ngừng, "Nhưng tôi cũng nói rồi, không có chứng cứ nên chẳng thể chắc chắn được."

Thích Tự nhú mày, nhắc đến chuyện thao túng thị trường chứng khoán, hẳn không khỏi nhớ lại lần Tư Hàng thua lỗ vì đầu tư cổ phiếu—suy đoán

từ sự kiện này, thì khả năng Tư Trạch đứng sau giật dây là rất lớn.

Liếc mắt nhìn sang, thấy Phó Diên Thăng chỉ khoanh tay im lặng, Thích Tự lại nhớ đến cuộc trò chuyện của đôi phương với Tổng Phổ Tâm đêm qua, trong lòng lại lẩn tẩn.

Đúng lúc này, Ngô Song ở phía sau lên tiếng chuyển chủ đề "Nay là đêm Giáng sinh đấy nhỉ?"

Diệp Khâm Như sững sờ: "Mai đã đến Giáng sinh rồi sao? Trời đất, lại là một ngày cho đám tình nhân công khai ngược đãi hội FA..."

Ngô Song: "Vừa hay mai là thứ bảy."

Phó Diên Thăng quay sang nhìn Thích Tự: "Mai chắc cũng không bận việc, cậu có kế hoạch gì chưa?"

Do sống ở nước ngoài với ba từ năm lên 10, Thích Tự coi Giáng sinh không khác gì dịp lễ lớn như Tết xuân. Chưa kể đây còn là năm đầu tiên hắn và Phó Diên Thăng đến với nhau, vốn đã định dành dịp lễ này ở bên đối phương, sự kiện đêm qua lại khiến Thích Tự do dự... không biết có nên ở một mình cho tỉnh táo hay không...

Hắn hỏi lại Phó Diên Thăng: "Anh thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Nghe cậu sắp xếp."

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Christmas, lại là thời gian để đám yêu nhau ngược đãi tụi FA."

Thích Tự: "Anh định làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Tuỳ cậu sắp xếp."

Diệp Khâm Như: "??? Hai người không nghe thấy tôi nói gì à? Lại còn ngược luôn tại chỗ? Không được! Tuyệt đối không thể thua!"

Diệp Khâm Như: "Ngô Song, mai đến công ti tăng ca."

Ngô Song: "???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 99: Hẹn Hò Ba Người

Thích Tụ vẫn thấy lẩn tẩn trong lòng, do vậy không nói thêm gì về chuyện này với Phó Diên Thăng trên xe.

Bọn họ xuất phát từ nhà vườn tương đối trễ, khi về đến Hải Thành đã là hai rưỡi chiều. Diệp Khâm Như còn việc ở công ti, thả Thích Tụ và Phó Diên Thăng về khách sạn rồi cũng rời đi luôn cùng những người khác.

Phó Diên Thăng hỏi Thích Tụ: "Đói không, muốn ăn chút gì chứ?"

Dọc đường về không có trạm nghỉ, bọn họ cũng chưa ăn bữa trưa.

Thích Tụ lên tiếng đồng ý, vào thẳng nhà ăn của khách sạn gọi ít đồ.

Tối nay là đêm Giáng Sinh, khách sạn đã sớm trang trí đèn màu và cây thông Noel đầy không khí, phục vụ còn tặng thêm hai quả táo lúc mang đồ ăn lên.

Thích Tụ thoáng nhìn quả táo kia, hỏi Phó Diên Thăng: "Tôi nhớ anh còn một em trai phải không?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng.

Thích Tụ hỏi: "Em anh lớn ngần nào?"

Phó Diên Thăng khua tay cao hơn mặt bàn một chút, nói: "Năm nay lên lớp 6 tiểu học, mới cao ngần này thôi."

Thích Tụ bất ngờ: "Lớp 6? Cách xa anh vậy?"

Phó Diên Thăng cười cười giải thích: "Ừm, từ nhỏ tôi đã đi học xa, suốt ngày vắng nhà hết vì trường lớp lại đến công việc, chắc ba mẹ thấy tịch mịch nên mới lén sinh thêm sau lưng tôi."

Thích Tụ hỏi: "Anh ít về nhà lắm à?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Rất ít, quanh năm suốt tháng chẳng về được mấy lần."

Thích Tụ nhớ tới vấn đề mình từng hỏi khi tới chung cư của Phó Diên Thăng hồi tháng 8, nói: "Tôi nhớ gia đình anh cũng ở Hải Thành phải không?"

Phó Diên Thăng trêu hấn: "Sao thế, muốn ra mắt nhà tôi à?"

Thích Tụ hơi giật mình, vội giải thích: "Không phải, chẳng qua thấy anh theo tôi mấy tháng rồi cũng chưa có ngày nghỉ, hiếm khi mới về thế này, hay là tranh thủ về thăm họ đi."

Bấy giờ Phó Diên Thăng mới hiểu ý hấn, nói đầy ẩn ý: "À, thì ra là muốn cho tôi nghỉ..."

Thích Tụ rũ mắt ăn của mình: "Tôi cũng muốn về nhà một chuyến."

Hấn chưa biết rõ chân tướng, chỉ là thấy lòng hơi khó chịu, nhưng lại không muốn Phó Diên Thăng nhận ra mình đang cố xa cách, cho nên mới phải vòng vo như vậy.

Cũng không biết Phó Diên Thăng đã phát giác được tâm tình của hấn hay chưa, nhưng Thích Tụ có thể cảm nhận được đối phương đang nhìn mình chằm chằm, vài giây sau mới nói: "Cũng được."

Ăn xong không bao lâu, Phó Diên Thăng cũng rời đi luôn.

Thích Tụ bần thần ngẩn trong phòng khách sạn một hồi, đến khi ngoài trời dần tối mới lấy điện thoại bấm số gọi mẹ.

"Con định về nhà sao?" Khương Oánh nhận điện thoại của hấn, ngửi khí lại có vẻ bối rối.

Thích Tự sưng sờ nói: "Sao vậy? Tối nay mẹ bận gì à?"

Khương Oánh nói: "Tối nay mẹ có hẹn với bạn, không ở nhà rồi..."

Thích Tự: "..."

Đi chơi với bạn đêm Giáng Sinh? Thích Tự không khỏi ngờ vực, chẳng lẽ bạn hẹn của mẹ chính là "mùa xuân thứ hai" bí ẩn kia?

Song Khương Oánh đã không chủ động nói, hấn cũng không định tọc mạch, chỉ hỏi: "Tiểu Phong thì sao, mai thứ bảy mà nay nó cũng không về nhà à mẹ?"

Khương Oánh nói: "Lần trước mẹ chỉ bảo rồi là gì, nó với Lăng Khả dọn ra ngoài rồi, dạo này ít về lắm... Hay là con gọi nó xem."

*

Tiếng rưỡi sau, tại một nhà hàng tình nhân nổi tiếng gần đại học F.

Thích Phong trừng mắt nhìn anh trai mình từ đầu rớt xuống, quả thực hoài nghi nhân sinh: "Giáng Sinh sao anh không ở Mỹ đi mà chạy đến đây làm gì!?"

Nay là đêm Giáng Sinh, hấn đã định ăn tối với Lăng Khả ở đây rồi cùng về tổ ấm tình yêu của hai người ngọt ngào qua đêm.

Cho đến một tiếng trước, hấn bỗng nhận được điện thoại của Thích Tự nói muốn tìm mình đi ăn, bảo đã ở gần trường học bọn họ rồi, buộc Thích Phong hoảng hốt chạy đi đón người cấp tốc, còn phải nhờ phục vụ nhà hàng kê thêm một ghế vào bàn tình nhân cho cái bóng đèn 100W bụi tổ chẳng này!

Không ít người ở xung quanh phải chấn kinh với cảnh tượng này, nhao nhao nhìn sang, xì xào bàn tán—vốn là hotboy của đại học F, riêng việc

Thích Phong và Lăng Khả đi ăn với nhau ở nhà ăn tình nhân đã quá đủ bắt mắt, thế mà giờ đây còn xuất hiện thêm một soái ca giống Thích Phong y như đúc ng ấ đối diện!

Hai Thích Phong... với một Lăng Khả?

Thần linh ơi, đây nhất định là chủ đề bàn tán hot nhất Giáng Sinh này ở đại học F r ấ!!!

"Giờ anh còn làm việc cho ba, nên sẽ thường xuyên v ề nước." Thích Tự uống thử một ngụm Mojito của Thích Phong gọi, r ấ lại đẩy cốc ra đ ầy ghét bỏ.

Nhà hàng này chuyên cơm Tây, ba bọn họ gọi mỗi người một ph ần bò bít tết, thức ăn được mang lên rất nhanh, nhưng khẩu vị lại khiến Thích Tự quen ăn đ ồ cao cấp liên tục nhú m ảy.

Chẳng bao lâu sau hắn đã buông bộ dao đĩa có vẻ đã cũ xuống, lơ đãng nhìn xung quanh: "Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất quanh trường hai đ ứa đ ấ y à? Sao cảm giác không đ ẳng cấp lắm nh ỉ?"

Thích Phong chưa gì đã rít lên: "Đây là nhà hàng xịn nhất trong vòng trăm dặm quanh đ ầy r ấ!"

Thích Tự: "Ăn một bữa ở đ ầy hết bao nhiêu?"

Thích Phong: "Hơn 100 một người."

Thích Tự: "Rẻ vậy?"

Thích Phong cau m ảy nói: "Ở đ ầy toàn là sinh viên với sinh hoạt phí 2000-3000/tháng, anh còn muốn đất c ỗ nào n ữa?"

"Kh ụ..." Lăng Khả không nh ịn đ ược mà thấp giọng nhắc nh ớ Thích Phong, "Cũng đ ược m ấy người có 2000-3000 đ ầu, sinh hoạt phí của Tạ Kỳ Bảo có 1000, còn Cao Tuấn Phi hình như chỉ 800 thôi."

Thích Phong & Thích Tự: "..."

Bầu không khí có chút lạnh đi, Thích Tự uyển chuyển nói: "Nhưng mà đúng là chỗ này đông khách thật."

Thích Phong: "Còn phải nói à, học sinh trường F có hơn cả vạn, em phải đặt trước nửa tháng mới có chỗ đấy!"

Thích Tự: "Sao phải sớm thế?"

Thích Phong: "Thì nay là đêm Giáng Sinh mà."

"Mấy đứa cũng lãng mạn thật..." Thích Tự cười hỏi, "Thế bình thường thì sao?"

Thích Phong: "Cũng đông lắm, phải đặt trước nửa ngày mới có bàn, không thì phải xếp hàng chờ chỗ."

Thích Tự quan sát nói: "Tổng cộng 30 bàn, tốc độ quay vòng bình thường là 1 tiếng, vào giờ cao điểm thì 3 tiếng, mỗi ngày thu nhập 40,000, tổng thu hàng tháng 1.2 triệu, kiếm cũng ác thật..."

Thích Phong kì quái hỏi: "Anh tính mấy cái này làm gì?"

Thích Tự: "Nếu em thích, anh có thể đầu tư cho em một nhà hàng gần đây, đảm bảo cao cấp hơn."

Thích Phong suýt nữa thì phụt cả đờuống ra ngoài: "Có cái gì mà thích!"

Thích Tự: "Ày..."

Bầu không khí lần nữa lạnh đi... Trong khi Lăng Khả nghe hai anh em nói chuyện sượng đến nổi khóe miệng giật liên hồi, thì các bạn học xung quanh lại theo dõi đầy phấn khích, thậm chí có người còn lén giờ điện thoại về phía này chụp hình, dám chắc chưa đầy một ngày nữa là diễn đàn trường lại bùng nổ rồi!

Lăng Khả khẽ thở dài, chỉ muốn chui ngay xuống lỗ nẻ, nhường lại sân chơi cho hai anh em chói chang mà chẳng hề biết mình lóa mắt này ngời

tính toán tiếp.

Đang hẹn hò tình cảm thì bị quấy rối, Thích Phong cũng cay cú không thôi: "Anh về nước sao không về nhà tìm mẹ, mà lại đến đây làm kì đà?"

Thích Tự: "Mẹ không có nhà, cũng đi hẹn hò rồi."

Thích Phong nghe mà giật mình: "Hẹn hò!?"

Thích Tự liếc mắt: "Lâu lắm rồi chưa vac mặt về nhà chứ gì, gần đây mẹ thế nào cũng không hay."

Thích Phong hơi xấu hổ, nhưng nghe vậy không khỏi phẫn chấn: "Cuối cùng thì mẹ cũng tìm được bạn trai rồi à!"

Thích Tự hỏi hần: "Mà này, em muốn bạn trai của mẹ sẽ là người thế nào?"

Thích Phong vừa cắt bít tết vừa nói: "Chỉ cần yêu mẹ, có thể chăm sóc tốt cho mẹ là được rồi... Haiz, mẹ cũng 46 rồi, từ khi li hôn với ba xong cứ thui thủi một mình, bao nhiêu thời gian đẹp đẽ thì dành hết cho công việc. Đôi khi em thấy mẹ mệt mỏi như thế mà cũng chạnh lòng."

Thích Tự nghe vậy trăn mặc, thật ra những gì em trai nghĩ cho mẹ, cũng chính là những gì hần mong cho ba.

Hần ngập ngừng giây lát, nói: "Nếu ba với mẹ mà tái hợp, em có chịu không?"

Năm đó ba mẹ giấu Thích Phong li hôn, khiến thằng nhỏ sau khi biết được đã bị tổn thương tâm lí nghiêm trọng.

Tổn thương như vậy, nhưng Thích Phong không hề khóc nháo, mà lại mất ngủ—một đứa nhóc 10 tuổi, đêm nào cũng thức trắng.

Đến tận bây giờ, Thích Tự vẫn nhớ như in khi mẹ gọi sang cho hần năm đó, ghen ngào kể về tình trạng của em trai...

Sau này hẳn về nước mua con Samoyed, Thích Phong mới dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng rồi cứ thế đổ hết oán giận lên một mình ba, cứ nhắc đến ông là nổi khùng, chưa bao giờ liên lạc với đối phương suốt mười năm nay.

Cho nên Thích Tự không chắc, nếu biết ba mẹ có khả năng tái hợp thì em trai hẳn có phản đối mãnh liệt lắm không.

Thích Phong cau mày nói: "Sao được? Ba bận như thế, hai người có về với nhau thì cũng như không thôi mà?"

Thích Tự cũng không biết đáp lại lời châm chọc này thế nào, chỉ là nhớ tới loại bình trà cả ba và mẹ cùng sở hữu, hẳn vẫn không khỏi nghi ngờ.

Thấy nét mặt anh trai có vẻ nghiêm túc, Thích Phong trợn mắt nhìn đối phương chằm chằm: "Chẳng lẽ là ba thật?"

"Anh không chắc..." Thích Tự hỏi lại, "Nếu thật thì sao?"

Thích Phong rũ mắt, hồi lâu sau mới miễn cưỡng nói: "Nếu như đây là mong muốn của mẹ thì em sẽ chúc phúc, nhưng với một yêu cầu—Ông ấy không được phản đối chuyện của em và Lăng Khả."

Thích Tự ngẩn người, không ngờ lại nghe được câu trả lời này.

Hắn liếc sang Lăng Khả, thấy đối phương cũng căng thẳng, thậm chí là lúng túng không thôi.

Thích Tự không nói gì thêm, ăn xong Thích Phong gọi tính tiền, phục vụ đi tới ấy nấy nói: "Ngại quá, hệ thống POS của nhà hàng hôm nay có vấn đề, không quét được mã Alipay nên chỉ có thể nhận tiền mặt."

Thích Phong nhìn về phía anh hai: "Em không mang tiền mặt, anh có không?"

Thích Tự móc ví ra: "Đồ Mĩ được không?"

Thích Phong: "...Anh nghĩ sao."

Phục vụ đỏ mặt nhìn bọn họ: "Các vị cũng có thể ra quầy báo chuyển khoản trực tiếp vào tài khoản Alipay cá nhân của quản lí, chỉ là hơi đông nên chắc sẽ phải xếp hàng mất một lát."

Thích Phong đành đứng dậy nói: "Hai người cứ ng ồi đi, em ra tí r ồi về"

Thích Phong rời đi r ồi, trên bàn chỉ còn lại hai người, trông Lăng Khả lại càng căng thẳng hơn.

Thích Tự cười như không cười nhìn hấn, hỏi: "Chuyện của cậu với Thích Phong, cậu đã nói với ba mẹ mình chưa?"

Lăng Khả: "..."

"Chưa sao?" Thích Tự nhú mày nói, "Về phía Thích Phong hấn sẽ không gặp nhi ều trở ngại lắm, nhưng nhà cậu thì sao? Phải ba mẹ truy ền thống thì sẽ khó mà chấp nhận được chuyện của hai đứa đấy."

Lăng Khả túm lấy khăn ăn trên bàn: "Tôi sẽ tìm cơ hội để nói, nhưng bây giờ chưa phải lúc."

Thích Tự hơi ng ả người ra ghế, hai tay đút túi nói: "Thật ra tôi cũng có chút tò mò, hai người chỉ mới lên đại học, sao đã chắc chắn mình sẽ bên nhau cả đời? Ở chung r ồi kiêu gì chẳng phát hiện ra khuyết điểm của đối phương, không sợ tình cảm sẽ phai nhạt sao?"

...

Thích Phong thanh toán về, thấy Lăng Khả vẫn đang tán gẫu với Thích Tự, trên mặt anh mình còn có ý cười nhàn nhạt, tới nơi bèn hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì đấy?"

Thích Tự: "Không có gì, xuống thôi..."

Ba người đứng dậy xuống nhà, ra đến cổng, Thích Tự nói: "Anh về đây, không quấy r ầy thế giới hai người nữa."

Thích Phong: "Anh về đâu?"

Thích Tự: "Khách sạn."

Thích Phong lần b lần: "Anh đúng là, ngoài công việc thì không có nổi người bạn nào để ở cùng dịp lễ à? Anh Phó dạo trước đâu? Em tưởng quan hệ hai người tốt lắm mà?"

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Một—

Vương Mãnh: "Tôi muốn lên đó!"

Phục vụ nhà hàng tình nhân: "Hôm nay nhà hàng đã kín chỗ rồi, xin hỏi ngài có đặt trước không?"

Vương Mãnh: "Không có! Nhưng sếp của tôi trên đó! Tôi phải lên bảo vệ sếp!"

Phục vụ nhà hàng tình nhân: "Ngại quá thưa ngài, đây là khu vực văn vườn trường, không cần đến vệ sĩ."

Vương Mãnh: "...???"

Hai—

Thích Phong: "Anh Phó dạo trước đâu rồi?"

Thích Tự: "Bị anh phạt rồi." (~cắt thời lượng lên sóng)

-

A/N:

Chương sau sẽ tiết lộ Lăng Khả và Thích Tụ đã nói gì với nhau!

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 100: Có Tôi Ở Bên

Trên đường về, Thích Tự vẫn nghĩ về đối thoại hồi này với Lăng Khả.

Hắn hỏi đối phương có sợ tình cảm với Thích Phong rồi sẽ phai nhạt hay không, Lăng Khả đã trả lời có.

"...Mới đầu đến với nhau, lúc nào tôi cũng sợ Thích Phong chỉ đang nhất thời xúc động... Có lẽ là vì không được lạc quan như cậu ấy, nên tôi cứ chỉ nghĩ đến khả năng tởn tệ nhất."

"Khả năng tởn tệ nhất?"

"Ví như dần dần cậu ấy sẽ nhận ra tôi không tốt như cậu ấy tưởng, hoặc là hai đứa không còn mặn nồng như khi mới ở bên nhau nữa chẳng hạn..."

"Cậu có chấp nhận được chuyện chia tay với Thích Phong không?"

"Không... Nếu có ngày ấy, tôi thật sự không biết mình sẽ đau khổ đến nhường nào... Nhưng trên đời này lại không thiếu gì nguyên nhân có thể dẫn đến sự chia li, cho nên đi đâu duy nhất tôi có thể làm, chính là tận lực hóa giải đi mọi mâu thuẫn và nguy cơ tiềm ẩn ngay khi còn ở bên nhau..."

...

Lần cuối cùng Lăng Khả nói về những chuyện này với hắn, hình như là hồi bị hỏi vì sao lại thích Thích Phong từ tháng 4 năm ngoái.

Thích Tự cũng không ngờ "em dâu" bình thường trầm mặc ít nói lại sâu sắc đến thế, chỉ nói mấy câu mà đã xua tan đi phần nào sương mù trong lòng hắn.

Hóa giải nguy cơ sao... Nhưng hóa giải bằng cách nào?

Nói thẳng ra những nghi vấn từ đêm qua?

Nhưng Phó Diên Thăng cơ trí như vậy, nếu đã muốn giấu hấn thì thiếu gì có khác...

Thích Tự nhắm mắt day day thái dương, lại nhớ giờ này hai ngày trước, hai người vẫn còn đang ân ái triền miên trong căn hộ ở thành phố P. Đã quá quen với việc có Phó Diên Thăng bên cạnh, giờ mới tách ra mấy tiếng mà hấn đã bắt đầu nhớ đối phương.

Giáo dục về tính độc lập từ nhỏ mách bảo đi đâu này là không nên, rằng hấn không thể để cảm xúc của mình phụ thuộc vào một người khác như vậy, chỉ là bản năng lại vẫn cứ ngang ngược.

Gần đến khách sạn, điện thoại Thích Tự rung lên, là hồi đáp từ thư kí của ba—trước khi đi tìm Thích Phong, hấn đã nhắn hỏi thư kí Hà về hành tung của Thích Nguyên Thành.

Thư kí Hà cho biết, đúng là ba hấn đang ở Hải Thành

Phỏng đoán phần nào được xác thực, Thích Tự cũng không biết mình mừng hay mình sầu, mừng dĩ nhiên là vì ba mẹ quanh quẩn hơn mười năm, rốt cục vẫn trở về bên nhau: mà sầu lại vì so với em trai hay ba mẹ, tình trạng của hấn mới cô đơn biết bao.

...

Thích Tự xuống xe, hướng lên lầu trong tịch mịch.

Ra khỏi thang máy, hấn đang định tiến bước về phòng thì bắt gặp bóng người quen thuộc đã chờ sẵn ở đó.

Đối phương mân mê một điều thuốc chưa châm trên tay, mi mắt rũ xuống, dường như đang thất thần.

Thích Tự đã thấy tim nhảy đánh thịch, cất bước đi về phía người kia.

Phó Diên Thăng nghe được tiếng động cũng nhìn tới, sau giây lát đối mặt, Thích Tự rốt cục mở miệng trước: "Anh không về nhà à?"

"Về ấ." Phó Diên Thăng nhét lại điều thuốc kia vào bao, "Còn cùng ăn một bữa..."

"Chỉ ăn cơm thôi sao?" Nhịp tim tăng tốc cho thấy Thích Tự vui đến nhường nào khi trông thấy Phó Diên Thăng ở đây lúc này, vậy mà ngoài mặt vẫn vô cùng điềm tĩnh.

Phó Diên Thăng nói: "Trong nhà không có giường cho tôi, về khách sạn vẫn tiện hơn."

Mở cửa xong, Thích Tự lại hỏi: "Sao anh biết tối nay tôi còn quay lại khách sạn?"

Phó Diên Thăng: "Tôi hỏi Vương Mãnh."

Thích Tự vừa thẫn chỉ trích Vương Mãnh đúng là đáng thất vọng, bỗng nhiên bị Phó Diên Thăng tóm lấy từ phía sau, ép cả người lên tường.

Cổ tay bị đè lại bên người, Thích Tự mới kêu đau một tiếng, chưa kịp làm gì thì đã bị đối phương đoạt lấy hô hấp.

Đầu lưỡi tràn ngập vị thuốc lá quen thuộc, nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước đây.

Nụ hôn có phần thô bạo nhưng lại mang đến xúc cảm ấm áp đầy tương phản, dần gợi lại từng mảnh kí ức về ba ngày với Phó Diên Thăng ở thành phố P, gợi lên cả ham muốn trong Thích Tự...

Lòng tự nhủ một câu "chết tiệt", nhưng thân thể vẫn cứ bất giác trăn luân, giống như hắn đã không thể nào ức chế tình cảm của chính mình được nữa.

...

Thích Tự giằng tay khỏi cái giữ của Phó Diên Thăng, ôm lấy đầu đối phương, vừa ngấu nghiến hôn lại như xả giận, vừa tự hỏi lòng mình: Hắn có thể yêu người này bất chấp hay không?

— Ngay cả khi đã nhận thức được mối nguy hiểm đến từ đối phương!

Nhưng Thích Tự cũng cảm nhận rất rõ, tình yêu Phó Diên Thăng dành cho mình là thật. Nếu không yêu, thì có gì phải mệt nhọc đêm ngày, không buồn nghỉ ngơi để chăm sóc hắn khi hắn bệnh?

Nếu không yêu, thì sao có thể bỏ đi mọi tôn nghiêm, sẵn sàng dùng miệng làm hắn vui vẻ trên giường?

Nếu không yêu, thì lí do nào khiến đối phương cứ một mình đứng trước cửa phòng chờ hắn về..

...

Hành động và lời nói của một người có thể là dối trá, nhưng những yêu thương và để tâm từ vô thức như vậy chưa chắc đã giả được.

Bọn họ nhanh chóng lột đi những thứ thừa thãi trên người đối phương, kích động không khác gì cắn xé.

Cứ thế đến khi cả hai trần trụi quăn quýt, lại đến khi Thích Tự kêu lên thành tiếng, tiếng kêu như phát tiết tâm tình bất mãn tự đáy lòng.

Dĩ nhiên Phó Diên Thăng đã nhận ra sự khác thường ở hắn, có thể còn chưa rõ nguyên nhân, nhưng cũng không định hỏi nhiều, chỉ muốn cho hắn hưởng thụ vui vẻ, để xóa đi ngăn cách giữa hai người.

Thích Tự thở dốc nặng nề, chợt nghĩ theo một chiều hướng khác ngay giữa cơn sóng tình — Giả như Phó Diên Thăng có chuyện giấu hắn, phải chăng là vì một nguyên nhân không thể không giấu? Phó Diên Thăng không nói, có lẽ cũng vì những lí do không thể tiết lộ?

...

Gần tới cao trào, hắn không thể kìm lòng mà ôm cổ Phó Diên Thăng, giây phút cả hai chăm chú đối mắt, bọn họ như có thể nhìn thấu tất cả nguy trang đối trá và âm mưu, vào tận nơi sâu nhất trong linh hồn đối phương.

Xong xuôi, Thích Tự nằm lì trên giường như mèo con, nhắm mắt dưỡng thần.

Tình dục quả thật rất có ích, nhất là trong việc gây tê lí tính, khiến con người ta buông bỏ khúc mắc, tìm được vui vẻ và mãn nguyện.

Chỉ ít vào lúc này, nghe mùi hương và cảm nhận ve vuốt từ đối phương khiến Thích Tự chẳng còn muốn lặn tẩn về bất kì đi đâu gì.

"Vớ người đã ở nước ngoài từ nhỏ như cậu, hôm nay hắn là một ngày lễ đặc biệt lắm mà phải không?" Phó Diên Thăng nghiêng người nằm cạnh hắn, một tay chống đầu, một tay khẽ xoa sau ót Thích Tự, "... Không muốn có tôi ở bên à?"

Thích Tự không nói gì, chỉ rúc đầu lại gần Phó Diên Thăng hơn như một câu trả lời.

Phó Diên Thăng cười nhẹ, giọng nói vẫn hơi khàn sau một trận vừa xong, gợi cảm đến khó tả.

"Sau này có gì cứ nói thẳng, tôi quen với con người cường hào ác bá của cậu rồi, tự đứng cho nghĩ làm tôi lại tưởng cậu bị sao..."

Thích Tự hừ mũi cười, người này đúng là giỏi tìm cớ, chính mình cũng muốn thấy về "cường hào ác bá" ở hắn thì sao không nói thẳng đi?

Có đi đâu qua đây, Thích Tự cũng đã nghĩ thông suốt.

Dù có coi giữa bọn họ chỉ là quan hệ qua lại thuần túy, thì việc giữ người này ở bên cũng là phúc lợi hắn nên được hưởng, việc gì phải xa cách để chính mình phải tịch mịch trống rỗng?

"Diệp Khâm Như đã liên hệ được với Hồng Trang, Tô Cánh chấp nhận gặp mặt rồi." Phó Diên Thăng bỗng nhiên chuyển chủ đề

"Bao giờ?" Thích Tụ nghiền cổ dấy.

"Ngày 27, đúng đợt hẩn đến Hải Thành công tác, cho nên có thể gặp mặt một lần." Phó Diên Thăng nói.

"Hai hôm nữa?" Thích Tụ hỏi.

"Ừm, mai không bận gì, cậu có kế hoạch chưa?" Phó Diên Thăng xoa xoa tóc hẩn, "Nếu chưa thì chúng ta ở lại khách sạn, xem qua chương trình học kì sau của cậu."

Thích Tụ lại nằm xuống, nhắm mắt thấp giọng đáp: "Tôi định đi gặp Tư Hàng, nhưng không biết hẩn rảnh không."

Phó Diên Thăng bất ngờ: "Gặp Tư Hàng làm gì?"

Thích Tụ nhớ lại những đi đầu nghe được trong toilet hôm đó, nhú mày nói: "Trước nghe vụ đầu tư mà hẩn tham gia có vẻ là do Tư Trạch thao túng, nay lại thấy Diệp tổng nói giá cổ phiếu của Liên Tú có vấn đề, tôi thấy cứ để tình hình này tiếp diễn thì Tư Trạch sẽ nguy... Mà lại không thể hỏi trực tiếp đối phương những chuyện này..."

Phó Diên Thăng tiếp lời: "Cho nên cậu muốn nghe ngóng qua Tư Hàng?"

Thích Tụ: "Ừm."

Phó Diên Thăng ngừng lại một lát: "Tôi tưởng cậu không ưa tên đó."

Thích Tụ chần chừ nói: "Nhưng dù sao Tư Thị với nhà tôi cũng là khối lợi ích tương quan..."

Nghe xong câu này, Phó Diên Thăng im lặng hồi lâu, Thích Tụ đang thấy kì quái thì bên tai bỗng cảm nhận một hơi thở thoáng qua... người kia đã lại hôn xuống lần nữa.

*

Tối ngày Giáng Sinh, trong căn phòng tụ tập đầy trai xinh gái đẹp ở club số 88 đường Hoài Kim.

Thích Tụ đi cùng Phó Diên Thắng, đẩy cửa vào trong một trời hoan nghênh nhiệt liệt, Tư Hàng hồ hởi ra đón tiếp, khoác vai Thích Tụ vỗ nhiệt tình: "Thích Tụ, lâu lắm rồi không thấy tìm em, tưởng anh quên luôn thằng em này rồi chứ!"

"Chứ không phải cậu quên anh à?" Thích Tụ nhúm mày nói, "Từ hè đến giờ có thấy gọi anh lần nào đâu."

Tư Hàng ngại ngùng cười cười: "Không phải em không nghĩ đến, mà tại anh trai em không cho."

Thích Tụ sửng sốt: "Tại sao?"

Tư Hàng bất mãn bĩu môi: "Anh ấy bảo anh là người đứng đắn, em đừng có làm phiên."

Thích Tụ: "..."

Lí do này không khỏi khiến Thích Tụ ngạc nhiên, lần trước hỏi về Tư Hàng, Tư Trạch còn bảo hẳn có rảnh thì đi tìm Tư Hàng ôn chuyện kia mà.

Kì thực hẳn cũng đã muốn gặp đối phương từ lần đó, tiếc là bận xử lí chuyện của Tần Hán Nghiêu nên không còn thời gian.

Tư Hàng nhìn sang Phó Diên Thắng, vẫn còn ấn tượng về đối phương: "Vẫn là người bạn này? Người đi Lamborghini phải không, em nhớ rồi!"

Thích Tụ mới liên lạc với Tư Hàng hồi trưa, vốn muốn hẹn mình đối phương chứ không hề định tham dự bữa tiệc Giáng sinh ồn ào náo nhiệt này, nhưng Tư Hàng vừa nhận được điện thoại của Thích Tụ đã ré lên đầy phấn khích, bảo hẳn nhất định phải có mặt tối nay.

Thấy là tiệc tùng, Thích Tự muốn đưa Phó Diên Thăng đi cùng, mà Tư Hàng thì cũng không để ý.

Bắt tay chào hỏi xong, Tư Hàng bèn dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Đường Vĩ Diệp cũng có mặt ở đây, từ lúc trông thấy Thích Tự đã dán mắt lên người hắn, bọn họ vừa ngồi xuống là bu đến luôn: "Thích Tự, uống chút rượu không?"

Thích Tự liếc hắn một lượt: "Tóc mọc rồi đấy à."

Đường Vĩ Diệp kinh ngạc, mãi mới hiểu ra Thích Tự đang nói đến vụ bị đập bể đầu, lúc ấy hắn đã bị cạo mất một phần tóc để xử lý vết thương.

Đường Vĩ Diệp vuốt vuốt tóc mái, cười ngây ngô nói: "Mọc lâu rồi."

Thích Tự lại hỏi một câu: "Đầu còn đau không?"

Đường Vĩ Diệp: "..."

Cũng chẳng biết có phải vì được tình yêu tươi tắn cho hay không, mà cả người Thích Tự bây giờ còn toát lên vẻ cuốn hút đầy phong tình trước kia chưa từng có.

Đường Vĩ Diệp như con nghiện vừa vấp vả cai được thì lại sa đọa lần nữa, nghe Thích Tự quan tâm một câu mà mặt cả đầu, cũng không nhận ra ánh mắt sắc lạnh như dao của Phó Diên Thăng ở bên, cay đắng nói: "Thỉnh thoảng vẫn hơi hơi."

Thích Tự cười nhạt nhìn hắn: "Thấy có vẻ anh chưa khỏi hẳn đâu."

Đường Vĩ Diệp: "Vậy phải làm sao?"

Thích Tự nhướn mày: "Cho thêm cú nữa?"

Đường Vĩ Diệp như thể không nghe ra ý mỉa mai của Thích Tự, còn cố ý rướn đầu tới: "Tới luôn."

Hai người cứ thản nhiên lời qua tiếng lại, Phó Diên Thăng rất cục không nhìn nổi nữa, chủ động rót ít rượu nhét vào tay Thích Tự, lạnh giọng nói: "Sao cậu bảo đến tìm Tư Hàng nói chuyện cơ mà?"

****

<Epilogue>

Thích Tự nói chuyện với Đường Vĩ Diệp.

Phó Diên Thăng (ghen tuông ngập trời): "Bạn trai ng ồi ngay cạnh mà cậu còn dám tíu tít với thằng cha khiếm nhã thêm muốn mình! Cố ý chọc giận tôi đấy à!"

Thích Tự: "Đúng r ồi đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hôm qua Thầy nhắc đến em trai học lớp 6 là đã ngờ ngợ, nay tìm lại bộ "Quan hệ hoàn mỹ" mới phát hiện ra có vẻ Thầy và Cá đã được Hi cho làm cameo từ năm ngoái r ồi (tuy chỉ cực chớp nhoáng trong phiên ngoại với vai trò phụ của phụ thôi). QHHM lấy bối cảnh từ sau năm 2018 (còn PHQĐ lấy từ năm 2015, hiện đang cuối 2016 thì phải?), để trích đoạn dưới đây cho mọi người thấy trước tương lai mỹ mãn của Phu Thê nhà mình, găm tạm đi trước khi đông nổi bão lên he =))))

***

<<Kì nghỉ đông năm cuối cấp hai, Phó Diên Duyệt mời Thiệu Quân Lăng đến nhà chơi. Khi ấy, cậu đã gặp được anh trai của Phó Diên Duyệt.

Anh hai Phó Diên Duyệt mang gong kính mảnh màu vàng kim, cao hơn cả anh cậu, nhìn rất thư sinh. Bạn trai của người nọ cũng ở đó, ngoại hình siêu soái.

Bọn họ tán gẫu trên bàn cơm h ồi lâu, anh hai của Phó Diên Duyệt có phong thái trò chuyện ung dung, vừa uyên bác mà lại hài hước. Nghe một h ồi, rốt cục Thiệu Quân Lăng cũng nhận ra khí chất ưu tú Phó Diên Duyệt sở hữu là từ đâu mà có—ở với người xuất chúng như vậy, bảo sao Phó Diên Duyệt lại nổi tiếng với chúng bạn đ ồng niên đến thế.

Chưa kể, Thiệu Quân Lăng còn cảm thấy hai anh trai kia có phương thức và tốc độ tư duy rất tương tự với mình (căn bản là đó giờ vẫn luôn cảm thấy cung phản xạ của phần lớn người xung quanh có hơi dài, suy nghĩ luôn chậm hơn cậu một nhịp, luận một chuyện đơn giản cũng rất mất thời gian, diễn hình như anh cậu chứ đâu xa), cho nên nói chuyện chung cứ như được kết nối cùng mạng wifi đầy vạch, cùng rong chơi trong biển tri thức và thông tin, vô cùng lí thú.

Có đi ầu, hình như Phó Diên Duyệt không ưng bạn trai của anh mình cho lắm, bởi vì soái ca kia tương đối độc miệng, rất khoái chọc Phó Diên Duyệt, ngay như lúc vừa gặp hai đứa bọn họ đã quay ra hỏi đối phương: "Bạn trai em đấy à?"

Phó Diên Duyệt luống cuống đến đỏ cả mặt, vội giải thích cậu chỉ là bạn học của mình.

Người kia lại tủm tủm cười: "Ừ thì bạn, sao em phải đỏ mặt?"

Chưa bao giờ Thiệu Quân Lăng thấy Phó Diên Duyệt mới bị nói cho mấy câu đã xù lông lên như thế, có đi ầu lúc ấy chính cậu cũng chẳng nói nên lời, do còn bận hoảng hốt vì phát hiện "nam nam cũng yêu nhau được" (sau khi tận mắt chứng kiến hai anh trai kia hôn nhau trước cửa gara). Anh của Phó Diên Duyệt đành ra mặt nói người nọ: "Đừng có trêu mấy đứa nhỏ nữa."

Thiệu Quân Lăng chỉ ng ồi cùng bàn với Phó Diên Duyệt một năm, sau đó cả hai cùng lên phổ thông Đức Âm, trong khi Phó Diên Duyệt vào ban

Anh với dự định tốt nghiệp xong sẽ sang Anh du học, thì cậu lại chọn ban Tổng hợp vì muốn học đại học trong nước... đâu ai ngờ chính mình cũng sẽ sớm bị anh hai tổng cổ ra nước ngoài.

Hai năm sau, Thiệu Quân Lăng sang Mỹ, một năm sau đó thì biết tin Phó Diên Duyệt vào UCL.

Bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc, nhưng chủ yếu là Phó Diên Duyệt tìm Thiệu Quân Lăng vì việc học.

Bản thân Thiệu Quân Lăng học về khoa học máy tính và trí tuệ nhân tạo, rảnh rỗi còn phải giúp bạn cũ nghiên cứu về toán học với tài chính... Đôi khi cậu mới không khỏi hoài nghi, có khi nào năm xưa Phó Diên Duyệt bao che đối tốt với mình, cũng chỉ vì một tương lai có thể sai hẵn thoải mái như bây giờ hay không? Dù gì đằng sau tên kia còn có anh hai đa mưu túc trí... với anh dẫu ranh mãnh thế cơ mà.>>

***

Ầy, vậy mà đã 100c, tính ra mình cũng đi với nhau được 3 tháng rồiiiii

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 101: Gián Điệp Thương Nghiệp

Thích Tụ nhận rượu, nói: "Lát nữa tôi tìm cậu ta nói chuyện riêng."

Phó Diên Thăng hiểu, hẳn là bạn của Thích Tụ, nhưng dù sao cũng không thân quen gì với Tụ Hàng, có mặt ở đó sẽ không tiện cho bọn họ nói về một vài chuyện.

Thấy Tụ Hàng đã gọi xong đồ ăn cho bọn họ và chuẩn bị đi tới đây, Phó Diên Thăng bèn đứng dậy nói: "Vậy các cậu tự nhiên đi, tôi đi tìm Từ Nhất Chu nói chuyện."

"... Được." Thích Tụ hồ hững liếc tới Từ Nhất Chu ở một góc sofa, nhấp một ngụm rượu, trong lòng như có đi đâu suy nghĩ.

Tụ Hàng ngẩng xuống cạnh Thích Tụ, thấy Phó Diên Thăng đi tới chỗ Từ Nhất Chu mới hỏi: "Bạn anh ra đó làm gì vậy?"

Thích Tụ chưa từng kể cho Tụ Hàng chuyện mình quen Phó Diên Thăng qua người kia, chỉ nói: "Anh ấy quen thư kí Từ, qua hàn huyên một lát."

"Trùng hợp thế?" Tụ Hàng cũng không để ý mấy, khoa tay với Thích Tụ, "Em vừa gọi cho anh thực đơn Giáng Sinh chỉ có trong tối nay đây, suất bữa mà nhiều món lắm, gà quay, chân giò nướng, pancake đủ cả."

"Cảm ơn." Thích Tụ nâng chén hướng về phía đối phương, "Cậu bảo thư kí Từ là do một trợ lí của anh cậu tìm cho phải không nhỉ?"

Tụ Hàng cụng li với hắn: "Đúng rồi."

Thích Tụ: "Trợ lí nào vậy? Phải người họ Tống không?"

Tư Hàng: "Chính anh ta đấy."

Thích Tụ thấy lòng trùng đi, hỏi tiếp: "Quan hệ của cậu với anh ta thế nào?"

Tư Hàng: "Hmm? Bình thường thôi, anh ta là người của anh hai, bọn em cũng ít tiếp xúc lắm... Anh hỏi có chuyện gì không?"

Thích Tụ cố ý nói đùa: "Thì gần đây anh làm cùng anh cậu, đang thiếu nhân lực quá, thấy người kia không tệ mà có vẻ không được anh cậu trọng dụng lắm, nên có ý định cướp người đây, muốn nghe ngóng từ cậu xem có cơ hội không ý mà."

Tư Hàng không ngờ Thích Tụ lại nói loại chuyện này với mình, sảng khoái cười lớn: "Không được trọng dụng? Anh gặp ảo giác đấy à? Anh em chẳng ưng người ta chết đi được ấy chứ!"

Thích Tụ kinh ngạc: "Thật luôn?"

Tư Hàng: "Thật chứ sao không, người kia đến Tư Thị từ ba năm trước, mới đầu làm chuyên viên phân tích ở bộ phận đầu tư, chưa đầy nửa năm sau thì được anh em bổ nhiệm làm trợ lý thân cận, nói chung là được việc, lại còn cực kì phục tùng. Anh em coi trọng người này lắm, đi đâu cũng phải mang theo hết!"

Thích Tụ: "..."

Phục tùng? Coi trọng?

Hiển nhiên là những lời Tư Hàng vừa nói không hề giống với những gì Thích Tụ quan sát hay nghe lén được.

Khoan nói đến "được việc" hay không, nhưng qua mấy lần gặp mặt, Thích Tụ chỉ mới thấy Tống Phổ Tâm ghi chép một ít nội dung cuộc họp thay Tư Trạch, thậm chí còn chưa bao giờ chủ động phát biểu đi đâu gì, cho nên mới tưởng người này vốn dĩ không được trọng dụng.

Vấn đề phục tùng thì càng khiến Thích Tự bối rối hơn cả. Rõ ràng khi Phó Diên Thăng hỏi Tống Phổ Tâm có bị cưỡng bức hay không, hẳn đã nghe thấy đối phương xác nhận kia mà.

Đang thất thần suy tư, Tư Hàng lại tiến tới nói nhỏ: "Không giấu gì anh, người kia còn lên giường với anh hai em nữa đấy. Mấy lần em thấy anh ta đi ra từ phòng anh em lúc nửa đêm rồi..."

Thích Tự: "Đã nửa đêm sao còn gặp được?"

Tư Hàng: "Em quấy xuyên đêm mà, có ngủ đâu."

Thích Tự: "..."

Tư Hàng: "Mà nói thật, anh đừng nhắm người này, dám cá là anh em sẽ chiến với bất kì ai có ý đồ cướp người nọ đi đấy."

Chu Lâm và Tần Hàn ở cách đó không xa, thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ cũng bu lại hóng hớt: "Hai người đang nói chuyện gì đấy?"

Đường Vĩ Diệp mới giải thích cho bọn họ: "Đang nói về anh trợ lí đẹp trai của anh hai Tư Hàng."

"À, trợ lí Tống hả." Chu Lâm hiển nhiên cũng biết về người này, cười đều nói, "Lần trước đến nhà cậu tôi gặp rồi, đúng là soái thật... Mà có vẻ người này nắm anh cậu hơi bị chắc đấy nhỉ?"

Thích Tự làm bộ không hiểu: "Nắm chắc là sao?"

Chu Lâm nói: "Anh trai Tư Hàng vốn chơi bời hơn nó nhiều, nhưng chỉ vì trợ lí kia mà tẩu tán không biết bao nhiêu bạn chịch cũ đi rồi."

Tần Hàn: "Nghe nói có lần người kia đổ bệnh, anh mày còn lo sốt vó đến độ nghỉ việc ở công ti mấy ngày liền đúng không?"

"Thôi thôi đừng nhắc nữa, vì vụ đấy mà ba tao nổi điên, kêu anh tao thân thiết với cấp dưới quá đà, phải đi đầu trợ lí Tống đi làm việc khác mới được. Nhưng rồi anh có chịu đâu, còn ân ái với ông già mãi một hồi..." Tư

Hàng cười nói, "Nhưng mà nói thật, đây cũng là người tao có cảm tình nhất trong đám người bên cạnh anh hai, trước giờ cần nhờ gì anh chưa bao giờ từ chối hết."

Thích Tự thầm nghĩ, Từ Nhất Chu được Tống Phổ Tâm giới thiệu cho Tư Hàng, mà Phó Diên Thăng được Từ Nhất Chu giới thiệu đến cạnh mình...

Hắn đột nhiên phát hiện, khả năng là bên cạnh hai cỗ đông dờn thứ hai lớn nhất của tập đoàn Tư Nguyên, đâu có người được phái đến từ cùng một nguồn!

Rốt cục những người xuất chúng này ẩn nấp bên bọn họ để làm gì?

Chẳng lẽ là... gián điệp thương nghiệp?

Bốn chữ hiện lên trong đầu khiến Thích Tự rung mình kinh hãi, bỗng dưng nhớ lại nghi vấn đối với Phó Diên Thăng từ hồi hè.

Hắn đã cảm thấy nếu chỉ vì thích mình mà Phó Diên Thăng phải tốn công tốn sức như thế thì quá là không tưởng, có đi đâu lúc trước không tìm ra nguyên nhân nào khác, nay dựa vào giả thiết này mới càng thấy có lý...

Chu Lâm lại bổ sung một câu: "Lúc tìm người quản lý cho công ti game mà anh nó tặng, Tư Hàng còn bảo bọn tôi nó muốn tìm một người được việc như trợ lý Tống của anh mình cơ."

Đường Vĩ Diệp cười cợt khiếm nhã: "Tại lúc ấy chưa biết hai người họ là như thế, chứ biết thì đã hỏi câu này rồi—ý cậu "được việc" là được việc gì?"

Tư Hàng cười mắng: "Thôi đi, ông đây không có hứng thú đấy OK?"

Mấy người lại cười vang một trận.

Thích Tự cũng giả bộ nhếch miệng, nhưng trong lòng thì hỗn loạn không thôi.

Thì ra mấy người này đều biết về quan hệ của Tống Phổ Tâm và Tư Trạch, chẳng trách trước đây Chu Lâm lại đùa rằng Từ Nhất Chu có thể phục vụ tất cả nhu cầu của Tư Hàng trèo lên giường...

Chu Lâm trêu chọc nói: "Đấy là may mà cậu không thích nam, chứ Từ Nhất Chu mà cũng tận tụy như thế, có khi cậu cũng bị anh ta nắm trong lòng bàn tay rồi đấy nhỉ?"

Tần Hàn: "Công nhận, ngại gì, ai mà chẳng biết bên cạnh mày "bạn gái như nước chảy, duy Nhất Chu ở lại"..."

(*chu: thuyền)

Đường Vĩ Diệp bá vai Tư Hàng giật giật: "Nam thì có gì không tốt, cứ thử một lần đi, đảm bảo mê!:"

Tư Hàng: "Anh nghĩ ai cũng như mình đấy à?"

Thấy nội dung trò chuyện của bọn họ ngày càng khó nghe, Thích Tự tranh thủ đổi chủ đề "Tư Hàng, nghe bảo công ti game của cậu sắp đăng kí niêm yết à?"

Tư Hàng sáng mắt: "Sao anh biết?"

"Nghe mấy người đi với anh cậu nhắc qua." Thích Tự đương nhiên không thể kể mình nghe được trong toilet, đành nói đại một lí do, "Sao lần trước cậu bảo thành tích của chiến đội không tốt lắm, kệ sống chết mặc bay? Nghĩ gì mà lại lên sàn thế?"

Tư Hàng đắc ý: "Chiến đội lo chiến đội, công ti lo công ti chứ, công ti game của em có phải chỉ mỗi thi đấu đâu, còn phát triển nhiều lĩnh vực nữa mà."

Thích Tự: "Ồ? Tình hình kinh doanh thế nào?"

Chu Lâm cười châm biếm: "Có lợi nhuận quái đâu, ngày ngày chỉ biết đốt tiền!"

Tư Hàng trừng mắt lườm hắc, l âm b âm: "Chỉ cần dính được cái mác Tư Thị, tao có đốt tiền thì cũng vẫn được đầu tư."

Thích Tụ thấy hắc thần nhiên nói thế, không khỏi khó hiểu: "Kinh doanh không tốt cũng lên sàn được à?"

Tư Hàng ngả người khoác hai tay lên thành ghế: "Làm cho báo cáo tài chính đẹp là được."

Thích Tụ: "Ai bảo cậu thế? Từ Nhất Chu à?"

Tư Hàng: "Không, là một thư kí họ Hoàng làm cho anh tôi."

Thích Tụ: "... Hoàng Tuấn Văn?"

"Có đi đâu mới là kế hoạch thôi, anh em bảo nhanh nhất cũng phải năm sau, qua Tết chiều mộ thêm một lần vốn nữa đã." Tư Hàng nhìn về phía Thích Tụ, "Thế nào, đến lúc đấy anh có muốn một chân không?"

Thích Tụ ngơ vực nhìn hắc: "Anh nhớ lần trước cậu rủ bạn anh đầu tư cổ phiếu xong còn lỗ chổng vó ra, lần này có lỗ nữa không thế?"

Tư Hàng vội la lên: "Lần đấy là ngoài ý muốn thôi, lần này đảm bảo không vấn đề!"

Thích Tụ: "Sao cậu chắc chắn thế?"

Tần Hàn nhìn Thích Tụ đầy khó hiểu: "Nhà Thích với nhà Tư là đối tác kinh doanh mà? Chẳng lẽ anh không biết nhà nó có người bên trên chống lưng cho?"

Bị Tư Hàng liếc mắt như ra hiệu không được nói linh tinh những chuyện này, Tần Hàn mới bĩu môi im lặng.

Tư Hàng: "Nói chung là cứ yên tâm, chỉ cần thuận lợi niềm yết thì đảm bảo anh có lời, đến lúc đấy tùy anh muốn giữ hay muốn bán cổ phần."

Thích Tụ cười cười: "Thôi được rồi, lát cậu bảo Từ Nhất Chu gửi anh cái thông báo chiêu mộ vốn đi, có gì anh xem qua."

Tư Hàng càn cộc lên nói: "Nào, chúng ta nâng li."

Đến nửa đêm, Thích Tụ với Phó Diên Thăng mới ra về, dọc đường Phó Diên Thăng hỏi hắn: "Vừa rồi thấy mấy cậu trò chuyện có vẻ tập nập, thế nào, có hỏi ra được gì không?"

Thích Tụ bình tĩnh đáp: "Không, có nói qua về công ti game kia của Tư Hàng thôi, nghe bảo sắp lên sàn."

Phó Diên Thăng: "Vậy à?"

Thích Tụ kể qua về thực trạng của công ti game kia, lại hỏi Phó Diên Thăng: "Tư Hàng đang dụ tôi đầu tư, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng khoanh tay nói: "Vấn đề này mà cậu còn phải hỏi tôi à?"

Thích Tụ: "..."

Lời này của Phó Diên Thăng bỗng khiến Thích Tụ nhớ lại tất cả những lần đối phương chỉ bảo và dạy dỗ mình.

Nếu thật sự là gián điệp thương nghiệp, thì Phó Diên Thăng phải moi móc thông tin từ hắn để đặt bẫy hay gây bất lợi cho bọn họ chứ?

Thế nhưng suốt bao lâu nay, ngoài tận lực tận tâm giúp hắn, đối phương cũng chưa từng làm gì hãm hại hắn, thậm chí còn ngăn hắn dính phải vụ đầu tư cổ phiếu của Tư Hàng lần trước.

Nghĩ đến đây, Thích Tụ lại không khỏi mờ mịt...

Rốt cục, ba người này xuất hiện cạnh bọn họ vì mục đích gì?

*****

<Epilogue>

Trợ lí của Tư Trạch: trợ lí + bạn giường

Thư kí của Tư Hàng: bảo mẫu toàn năng

Trợ lí của Thích Tự: th`ây + bạn trai

Số Phức: Người chiến thắng trong đời! ✌️

-

vtrans by xiandzg

T/N: Th`ây tôi tự hào cái gì không biết, người ta ẩn nấp ba năm không lộ, anh vừa tới được năm đã luyện ra một con cá bụng đen nhìn thấu cả đường dây tổ chức r`ồi =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 102: Con Người Thẳng Thắn

Thích Tự thuận theo chủ đề của Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Anh với Từ Nhất Chu thì nói chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Công việc thôi."

Thích Tự: "Chia sẻ kinh nghiệm làm thư kí cho nhóm các thiếu gia nhà giàu à?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Hình dung như cậu..."

Thích Tự: "Thật ra tôi không hiểu... Với điều kiện và năng lực như thế, Từ Nhất Chu thiếu gì cơ hội tìm được việc lương cao hơn, tại sao phải làm thư kí cho Tư Hàng kia chứ?"

Phó Diên Thăng cười hỏi: "Cậu thấy tiếc thay anh ta à?"

Thích Tự thản nhiên nói: "Như anh vừa nói đấy, công ti kia lên sàn mà lại làm giả giấy tờ, đến khi xảy ra chuyện, thân làm thư kí có khi anh ta còn phải gánh tội thay Tư Hàng... Đã là bạn thì sao anh không khuyên can người ta một chút?"

Phó Diên Thăng khựng lại, không khỏi sửng sốt vì những lời này của Thích Tự, qua mấy giây mới nói: "Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, anh ta sáng suốt nhưng lại chọn hờ dờ, người ngoài khuyên không nổi."

Sáng suốt nhưng lại chọn hờ dờ? Ý nói Từ Nhất Chu tự biết công việc của mình chẳng có gì tốt đẹp, nhưng lại chẳng thể làm khác được?

Liên hệ tới câu "Chuyện đã vượt khỏi phạm vi công việc" mà Phó Diên Thăng nói với Tổng Phổ Tâm, nhịp tim của Thích Tự lại bắt đầu tăng tốc...

Hiển nhiên "công việc" mà đối phương nói tới không phải nhiệm vụ trợ lý trên danh nghĩa của Tổng Phổ Tâm, mà là những nhiệm vụ đằng sau...

Giả sử ba người này có chung mục đích để ẩn nấp cạnh bọn họ, giả sử Tổng Phổ Tâm và Từ Nhất Chu đều cảm thấy miễn cưỡng... thì liệu việc Phó Diên Thăng đến bên hấn có phải cam tâm tình nguyện hay không?

...

Nhớ hồi đầu Phó Diên Thăng lúc nào cũng chê hấn ngốc, nhớ đối phương đã từng từ chối khi mới được đề nghị làm gia sư cho hấn, Thích Tự bỗng có cảm giác u ám như thể trái tim đang bị ai đó bóp nghẹt.

Về khách sạn, Thích Tự cố ý cởi từng nút áo sơ mi trước mặt Phó Diên Thăng dụ đối phương mất khống chế, đến khi người kia ôm lấy hấn, chủ động hôn hấn, đến khi hai người đã cùng ngã ra giường, thấy ánh mắt Phó Diên Thăng cũng nhuốm đầy dục vọng, Thích Tự mới xua đi được một thoáng bất an trong lòng.

Ngày hôm sau, Thích Tự ở lại khách sạn tập luyện rồi đi massage, còn tranh thủ sửa lại tóc một chút.

Phó Diên Thăng không rời hấn một bước, lúc Thích Tự cắt tóc cũng ngồi chờ ngay trong tiệm, cầm iPad đọc tài liệu.

Hai người tiếp tục duy trì quan hệ công việc ngoài sáng tình nhân trong tối như bình thường.

Thích Tự vẫn chưa đoán ra mục đích của Phó Diên Thăng, nhưng sợ hỏi liên tục một lúc lại lộ nên không tìm hiểu thêm, cũng càng không biểu hiện xa cách khiến Phó Diên Thăng phát giác được biến hóa ở mình như trước đây.

*

27 là ngày bọn họ hẹn gặp Tô Cánh.

Đêm đó Thích Tự và Diệp Khâm Như video call, Phó Diên Thăng cũng ở ngay bên cạnh, bọn họ lại phân tích Tô Cánh như lần nghiên cứu về tính cách của Diệp Khâm Như trước đây, sau đó thảo luận qua về chiến lược đàm phán.

Thích Tự hỏi Diệp Khâm Như: "Tình huống hai lần trước thế nào?"

Diệp Khâm Như kể: "Lần thứ nhất vào đầu tháng 11, cũng ở Hải Thành. Người này gần như không giống bất kì ai tôi từng tiếp xúc."

Thích Tự: "Không giống là sao?"

Diệp Khâm Như: "Người này trò chuyện rất thẳng thắn, không hề quanh co vòng vèo, nghĩ gì nói nấy. Lần đó gặp, tôi mới nói được hai câu mà anh đã bảo tôi vào thẳng vấn đề luôn. Tôi giới thiệu mình đại diện cho Tư Nguyên, nói tập đoàn đang muốn phát triển một công ti công nghệ nên hi vọng có thể đưa được Hồng Trang về dưới trướng với một mức giá hợp lí. Thế mà anh ta vừa nghe xong đã từ chối thẳng thừng. Tôi còn tưởng mình đã nói gì đặc t biệt đối phương, bèn vòng vo hẹn gặp anh ta một lần nữa cùng với Tư tổng."

Thích Tự hỏi: "Lần hai người đi Yên Thành đấy hả?"

Diệp Khâm Như: "Chính xác, Tư tổng chủ động mời anh ta một bữa ở Túy Tiên Lâu tại Yên Thành, còn mang cả quà cáp, bày tỏ thành ý rõ rệt. Mà cậu thấy như lần gặp mặt Liên Tú, bên nịnh nọt toàn là Liên Tú đấy chứ... Thế mà Tô Cánh này như chẳng coi Tư tổng ra gì, vẫn khách khí vẫn nhận quà nhưng nói đến chuyện thu mua thì đúng kiểu "không có cửa đâu", không cho thấy bất kì khả năng nào."

Thích Tự: "Thái độ từ chối cứng rắn lắm à?"

Diệp Khâm Như cười khở: "Tôi thấy như nhìn chúng ta diễn trò thì đúng hơn..."

Thích Tự: "Diễn trò?"

"Ừ, tôi đã tiết lộ mục đích ngay từ buổi đầu gặp mặt, anh ta thì từ chối cả hai lần liên tiếp. Lần này nghe bảo cậu muốn gặp mặt, anh ta còn cười cợt trong điện thoại, hỏi ngược lại tôi một câu "Vẫn chưa hết hi vọng cơ à", cảm giác như mang tâm lí "Để xem mấy người còn ra được chiêu gì" để đồng ý vậy..." Diệp Khâm Như ngừng lại, dấn trước Thích Tự, "Cậu còn ít tuổi, sợ mai gặp anh ta lại càng không coi ra gì."

Thích Tự nghĩ nghĩ, đi đến tận cùng nói: "Không sao, xét về kinh nghiệm trong ngành thì anh ta cũng là bậc tiền bối thật, mai gặp mặt coi như để làm quen, hợp tác được hay không thì nói sau."

Diệp Khâm Như: "..."

Thích Tự nhìn sang Phó Diên Thăng ở bên cạnh: "Thầy Phó, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng tỏ rõ sự tán thành trong mắt: "Rất tốt, Diệp tổng đã nói đối phương là người thẳng thắn thì chúng ta cũng đừng vòng vo. Mai gặp mặt thì cứ nói thẳng về lí tưởng và mong muốn của mình, hỏi thăm một chút về quá trình và mục đích anh ta gây dựng Hồng Trang rồi tùy cơ ứng biến thôi."

Hôm sau, Thích Tự đến nhà hàng đã hẹn với Tô Cánh cùng Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng—một quán ăn Nhật cao cấp.

Địa điểm này do Phó Diên Thăng lựa chọn, vào cửa phải cởi giày, nghe nói đàm phán khi không mang giày có thể thu hẹp khoảng cách, khiến con người ta dễ bị thuyết phục hơn.

Ba người đến sớm 20 phút, Tô Cánh chưa xuất hiện.

Thích Tự tranh thủ hỏi Diệp Khâm Như: "Tình hình với Liên Tú thì sao? Sau hôm trước có liên lạc lại không?"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Bữa về đến Hải Thành tôi cũng báo cho Du tổng một tiếng, trước Giáng Sinh cũng gửi mấy tin chúc mừng, nhưng chỉ là bạn bè hỏi thăm nhau thôi, không hề bàn lại chuyện giá cả."

Thích Tụ nhíu mày.

Diệp Khâm Như thấy vậy nói: "Tôi định chờ thêm một tuần, hiện đang đánh đòn tâm lý, ai liên hệ trước người đấy thành bị động."

Thích Tụ hỏi hai người: "Nếu rốt cục chúng ta không nắm được cả Hồng Trang lẫn Liên Tú thì sao?"

Diệp Khâm Như gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: "Vậy thì chúng ta tự thành lập đoàn đội cho công ti, bắt đầu từ con số không, tìm kiếm dần dần."

Phó Diên Thăng cười cười: "Từ con số không? Cũng không đến nỗi, không phải Liên Tú và Hồng Trang thì vẫn còn khá công ti nhỏ thích hợp để thu mua, vấn đề là mất thêm thời gian để tập hợp và chinh đốn lại chút thôi."

Thấy cả hai nói về kết quả tệ nhất mà vẫn thành thoi như vậy, Thích Tụ cũng bớt căng thẳng hơn phần nào.

Không bao lâu sao, Tô Cánh đến nơi, cả ba người cùng đứng dậy chào đón.

Thích Tụ lặng lẽ quan sát, đối phương đã 36 37 nhưng nhìn không hề giống tuổi, có lẽ vì nhỏ mặt thấp người, nhìn qua như chỉ mới 27 28. Gây ấn tượng nhất với người khác có lẽ chính là đôi mày kiếm sắc sảo, tô thêm một vẻ khí khái cho gương mặt thanh tú đơn thuần.

"Ô tổng, hoan nghênh." Diệp Khâm Như nhìn qua sau lưng đối phương, có hơi bất ngờ, "Một mình anh thôi sao?"

"Chuyến này đến Hải Thành công tác nên không mang theo nhiều người, lại cũng chỉ ăn một bữa thì một người tới là đủ rồi." Tô Cánh bắt

tay với Diệp Khâm Như rồi nhìn sang Thích Tự và Phó Diên Thăng, hai bên lại chào hỏi giới thiệu lẫn nhau một phen.

Hầu hết ai cũng bị thu hút bởi ngoại hình của Thích Tự trong lần đầu gặp mặt, Tô Cánh lại không phải ngoại lệ, cũng quan sát người kia một hồi.

Diệp Khâm Như mỉm cười: "Ngồi thôi."

Tô Cánh cởi vest ra ngồi xuống, Thích Tự mới thấy bên trong đôi phương mặc một chiếc sơ mi không quá phẳng phiu, phối cùng gile len cashmere, phanh khuy cổ áo. Đứng với bọn họ, Tô Cánh nhìn có vẻ lồi thòi tùy tiện hơn hẳn.

Bọn họ ngồi trong một gian nhỏ cho bốn người, chờ Tô Cánh ngồi xuống xong, Diệp Khâm Như gọi luôn phục vụ dọn đồ lên.

Diệp Khâm Như hỏi thăm: "Gần đây vẫn ổn chứ?"

Tô Cánh: "Bạn quay cùng, không vì cậu bảo bữa này được mời thì tôi đã chẳng đến rồi."

Diệp Khâm Như: "Ha ha, quả nhiên Tô tổng vẫn cứ là thẳng thắn..."

"Biết tôi thẳng thắn thì vào vấn đề luôn đi, lần này lại muốn nói gì đây?" Tô Cánh cố ý nhìn sang Thích Tự.

Diệp Khâm Như: "Là thế này, Thích tổng của bọn tôi muốn hỏi thăm về mục đích gây dựng và kế hoạch phát triển Hông Trang của anh một chút..."

Tô Cánh đưa tay ngắt lời hẳn: "Diệp tổng, nhớ không lần thì người muốn gặp tôi hôm nay là Thích tổng nhỉ? Nếu vậy, không biết có thể để hai bọn tôi trò chuyện riêng không?"

Cả cách chơi chiêu không giống ai lần yêu cầu có phần thô lỗ này của đôi phương đều khiến bọn họ bất ngờ, cũng may là Thích Tự đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhanh chóng đi đến tình nói: "Tôi cũng đang có ý này, Diệp tổng, Thầy Phó, hai người có thể tránh mặt một lát chứ?"

Hai người cùng sửng sốt, hết nhìn Tô Cánh lại nhìn Thích Tự, cuối cùng vẫn là Phó Diên Thăng đứng dậy trước, nói: "Bọn tôi sẽ sang phòng bên cạnh."

Thích Tự gật đầu: "Nếu cần tôi sẽ gọi mọi người."

Cả hai cùng nhanh chóng lui ra ngoài.

Thích Tự và Tô Cánh ngẩng đầu đối diện nhau, đối phương nhìn Thích Tự chằm chằm, cười nhạt nói: "Biết vì sao tôi đồng ý gặp cậu không?"

Rõ ràng bọn họ là tập đoàn lớn, là nhà đầu tư có thể chi ra cả trăm triệu. vậy mà đứng trước Tô Cánh lại trở thành đối tượng bị dò xét, bị cân nhắc ngược lại. Thích Tự cũng không biết đây là tính cách của Tô Cánh, hay vì đối phương thật sự sở hữu lợi thế đặc biệt gì đấy.

Hắn đi đến nhiên hỏi lại: "Vì sao?"

Tô Cánh nhìn hắn nói: "Nghe nói hồi tháng 7 tháng 8 cậu có về chi nhánh Hải Thành của MeiWei, tra ra vụ lãnh đạo cao cấp mở hàng nhái, dẫn tới việc tái cơ cấu quyên cổ đông trong công ti rồi nhảy lên vị trí đại cổ đông số một sau Tư Nguyên. Mọi người trong giới đầu đã biết về chuyện này... Tôi rất tò mò, rốt cục những việc ấy có phải do cậu làm hay không?"

Thích Tự kinh ngạc trong lòng, Phó Diên Thăng đã nói về vấn đề này, cũng bảo có thể người ngoài sẽ nghĩ thế, nhưng đây là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi hắn như vậy.

Đứng trước sự dò xét của phe đối diện trong đàm phán, khiêm tốn phủ nhận hiển nhiên không phải một lựa chọn thỏa đáng, nhưng Thích Tự cũng không trực tiếp thừa nhận, mà đi nước đôi hỏi lại: "Anh thấy có phải không?"

Tô Cánh quan sát hắn vài giây, sau đó bật cười: "Ban đầu tôi cảm thấy không phải, căn bản vì cậu có đại thụ chống lưng, không thiếu gì người có thể làm thay... Nhưng giờ tôi lại nghĩ khác."

Thích Tụ: "Ồ?"

Tô Cánh: "Tôi đã nghe qua về "sự tích" của Diệp Khâm Như rồi, một người kiêu ngạo như vậy lại chấp nhận đi theo cậu, thêm cả anh bạn còn lại nữa, trông cũng chẳng dễ thuần phục gì, thế mà tôi thấy bảy phần ánh mắt trong mấy phút ngắn ngủi ban nãy đều là dành để quan sát phản ứng của cậu..."

Thích Tụ mỉm cười: "Tôi tổng nghĩ nhiều rồi, bọn họ là cấp dưới của tôi, nhưng cũng là đối tượng để tôi học hỏi, không có gì là thuần phục hay không thuần phục hết."

Tô Cánh cười nói: "Năm nay cậu mới 20 phải không? Nếu hai người này thật sự lựa chọn ở lại vì con người cậu, thì cậu quả thật rất lợi hại, hơn vị Tư tổng mất cao hơn đầu kia của tập đoàn các cậu nhiều. Bên người cậu ta, ngoài mấy tên đối trá nịnh nọt ra thì cũng chỉ có một nhóc đáng thương bị áp bức thôi."

Thích Tụ: "..."

Tô Cánh: "Thôi, khen nhiều quá cậu lại sinh kiêu... Cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Như tôi đã nói rất rõ với Diệp Khâm Như, Hồng Trang chỉ tiếp nhận mức đầu tư dưới 50% cổ phần, không đồng ý thay đổi quyên không chế, cũng không tiếp nhận chỉ đạo về phương thức hoạt động."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Ngày mai bàn về lí tưởng và nguyện vọng với Tô Cánh."

Diệp Khâm Như: "Trước kia hai người cũng lừa tôi vào tròng bằng cách này!?"

Phó Diên Thăng (chỉ cười không nói).

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 103: Không Khí Ảo Diệu

Thích Tự gật đầu nói: "Tôi biết, thật ra hôm nay đến gặp anh, tôi cũng không định bàn chuyện thu mua."

Đối mặt với thái độ ương ngạnh của Tô Cánh, Thích Tự bèn lấy lùi làm tiến.

"Việc Hồng Trang chỉ tiếp nhận đầu tư thuần túy như anh bảo, Tư Nguyên cũng có thể thỏa mãn được. Vừa rồi Diệp tổng đã nói rồi, tôi ở đây hôm nay là để tìm hiểu về mục đích thành lập và kế hoạch phát triển Hồng Trang của anh."

Tô Cánh: "Hồng Trang đã tuyên truyền về tất cả những điều này từ lúc chiêu mộ vốn, tôi nghĩ bộ phận công nghệ của tập đoàn cậu cũng nghiên cứu qua trước cả khi gặp tôi rồi."

Thích Tự: "Người của bộ phận công nghệ chỉ mới nghiên cứu được về tin tức và số liệu công khai đã qua chọn lọc, trong khi tôi lại quan tâm đến người đứng sau hơn."

Tô Cánh vui vẻ: "Cậu muốn thăm dò về tôi?"

Thích Tự cũng cười cười: "Là người đầu tư, tôi cũng phải hiểu rõ về đối tượng đầu tư trước khi đưa ra quyết định chứ. Không cùng chí hướng thì không thể hợp tác—một công ti có lợi hại có tầm nhìn đến đâu đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không nguyện ý bỏ tiền nếu như không thể đồng tình với nhân phẩm, tam quan hay tác phong làm việc của chủ quản."

"Vậy à?" Tô Cánh hỏi ngược lại, "Thế cậu chưa biết tôi là hạng người gì?"

"Ý anh là những chuyện trong quá khứ giữa anh và Lôi tổng?" Thích Tự thận trọng nói, "Tôi có nghe đồn qua."

"Đúng rồi." Tô Cánh nói với giọng mỉa mai, "Vì chuyện ấy mà gần như cả giới cười nhạo nhục mạ tôi, nói tôi là tên ăn cháo đá bát, vong ơn bội nghĩa... biết tôi có thực lực cũng đề phòng tôi khắp nơi. Tôi đã thử tìm người đầu tư trước khi gây dựng Hồng Trang, khó khăn cỡ nào có lẽ cậu còn không tưởng tượng nổi, chỉ cần nghe đến tên tôi là bọn họ lập tức rút lui. Mãi đến khi thấy Hồng Trang chẳng mất bao lâu để vượt qua 95% công ti cùng loại hình, đám người ấy mới vờ vịt liên hệ đề nghị đầu tư. Nhưng tôi biết chủ ý của bọn họ không phải đầu tư cho công ti, mà là cướp đoạt Hồng Trang, chờ nắm được quyền khống chế rồi sẽ tôi đi, dù sao tôi cũng chẳng còn chút uy tín nào trong cái giới này nữa rồi... Cậu nói muốn đầu tư cho tôi đúng không, thế cậu không sợ tôi chỉ đang lợi dụng mình, chờ thời cơ cần ngược lại khiến cậu mất cả chì lẫn chài à?"

"Tất nhiên là sợ rồi—nếu như anh đúng là loại người trong "truyền thuyết" kia." Thích Tự bồng hả khoe miệng, gạt đi nét cười, chân thành nói, "Nhưng lời đồn cũng chỉ lời đồn, tôi chưa tiếp xúc hay hợp tác gì với anh bao giờ, ai biết tin đồn có phải thật hay không?"

Ánh mắt Tô Cánh lóe lên, đuôi mày kiếm cơ hồ hạ xuống mấy phần.

Thích Tự ngừng lại một chút, nói: "Nhưng anh không cần giải thích với tôi chuyện của anh với Trung Đạt, so với quá khứ thì tôi muốn biết về hiện tại và quy hoạch cho tương lai của anh hơn. Theo tôi được biết, gốc của anh là công nghệ truyền thông và điện tử phải không? Hiện tại đã chéo sang nền tảng cho lĩnh vực làm đẹp thế này, có phải là hơi..."

"Phí phạm tài năng?" Tô Cánh nở nụ cười, thái độ rốt cục cũng không còn căng thẳng như này giờ, "Hồng Trang chỉ là bước đệm thôi. Vì chưa đủ ngân sách như dự tính nên tôi mới phải khởi đầu với nó. Nữ giới trong khoảng thanh-trung niên là nhóm người tiêu dùng cực kì lớn, chia sẻ vlog làm đẹp và phối đồ lại là nội dung mang đến hiệu quả kinh tế từ sự chú ý, chỉ cần tiến hành chiến lược quảng bá thích hợp thì sẽ thu hút được nguồn tài trợ rất đáng kể, chi phí kỹ thuật cũng ít hơn so với ngành công nghệ truyền

thông điện tử của tôi trước đây. Tuy nhiên, Hồng Trang bây giờ tuyệt đối không phải mục tiêu cuối cùng của tôi."

Thích Tự: "Vậy mục tiêu cuối cùng của anh là gì?"

Tô Cánh: "Nền tảng phục vụ y học công nghệ cao."

Thích Tự sửng sốt, không tài nào liên hệ được hai thứ này với nhau.

Tô Cánh cũng biết hắn nghe không hiểu, giải thích tiếp: "Nếu theo dõi các nội dung làm đẹp nổi bật trên APP của Hồng Trang, cậu sẽ thấy hiện nay bọn họ không chỉ chia sẻ về make up hay phối đồ, mà bắt đầu quan tâm đến cả những trị liệu công nghệ cao, ví dụ như tẩy trắng bằng laser, giảm cân bằng kỹ thuật đông lạnh v.v nữa rồi."

Thích Tự hỏi: "Những thứ này vẫn còn xa y học công nghệ cao lắm mà?"

Tô Cánh: "Không hề, qua đây tôi thấy được rất nhiều hạng mục y học công nghệ cao có tiềm năng trong lĩnh vực này, như người máy phẫu thuật chỉnh hình hay bộ dụng cụ khám mắt chẳng hạn, căn bản vì chưa phổ biến như y học làm đẹp, chưa được đại chúng biết bao nhiêu, cho nên chỉ có thể tiến hành ở một số ít bệnh viện chính quy... Nhưng đây chính là xu thế, hiện tại dùng y học công nghệ cao để làm đẹp, sau này sẽ dùng vì sức khỏe..."

Có thể do Thích Tự còn trẻ, không toát ra khí thế uy hiếp như các ông trùm tư bản khác nên Tô Cánh mới hạ mức đề phòng; hoặc cũng có thể, nét mặt đầy ngưỡng mộ của Thích Tự vừa rồi khiến đối phương thỏa mãn huy vinh trong lòng, bất giác đã nói nhiều như vậy.

Thích Tự vừa nghe vừa suy ngẫm: "Quả thật bọn tôi chưa từng nghĩ đến việc liên hệ thời trang làm đẹp với y học công nghệ cao bao giờ. Nếu công nghệ y học tiếp tục phát triển nhanh như vậy, thì ý đồ này của anh đúng là đi trước thời đại đấy."

"Đúng không? Ha ha..." Hai mắt Tô Cánh sáng ngời, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, khác hẳn bộ dạng gai góc chống đối ban đầu.

Thích Tụ càng nghe càng hứng thú, thi thoảng thắc mắc vài câu đều được Tô Cánh giải đáp cho rất cặn kẽ.

Nghe xong, Thích Tụ nói: "Nhưng mục tiêu cuối cùng này của anh sẽ cần đến rất nhiều tiềm lực tài chính. Nếu đi theo con đường gọi vốn và lên sàn, quyền khống chế của anh đối với Hồng Trang tất sẽ bị giảm đi... Không giấu gì anh, gần đây Tư Nguyên còn định mua một công ti khác tên Liên Tú—công ti này vốn dĩ rất có tiềm năng, cả hai người sáng lập đều rất ưu tú, thế rồi cũng vì lên sàn để thu hút vốn mà rơi vào tình trạng bất đồng quyết sách giữa các cổ đông, công ti cứ thế trì trệ không phát triển. Kì thực Tư Nguyên luôn sẵn sàng ủng hộ ý tưởng của Tô tổng, để tránh khỏi nguy cơ đổi chủ của hình thức quay vòng vốn, thì trực tiếp hợp tác với Tư Nguyên sẽ hiệu quả hơn kia mà?"

Bắt được nét giảo hoạt trong ánh mắt Thích Tụ, Tô Cánh ghen hòng trên trời nhìn hấn: "CMN, thì ra cậu vẫn nhắm thu mua Hồng Trang của ông đây!"

Bấy giờ hấn mới nhận thức được, sói con thì cũng là sói ăn thịt người, mà bản chất của thanh niên ngỗ trước mặt mình vẫn là tư sản từ trong ra ngoài.

Thích Tụ cười cười, chân thành nói: "Tô tổng, người đứng đắn không nói chuyện mờ ám—đã là người của bộ phát triển công nghệ ở Tư Nguyên, dĩ nhiên tôi sẽ có ý đồ thu thập những công ti và nhân tài ưu tú về dưới trướng mình rồi. Tôi biết là dưa xanh hái không ngọt, cho nên nếu Tô tổng không bằng lòng, tôi nhất định sẽ không cưỡng ép. Chỉ là tôi có hơi thắc mắc, tại sao anh phải chấp nhất với quyền khống chế của công ti như vậy? Anh nói anh thiếu tài chính, nhưng hiện nay những tập đoàn với thực lực tài chính hùng hậu mà có mục tiêu giống anh, bỏ tiền ra thành lập đoàn đội không kém gì của anh thì hoàn toàn có thể trở thành tiên phong trước anh, đến lúc ấy cạnh tranh lại càng khó. Trong khi nếu để Tư Nguyên thu mua Hồng Trang, sau đó anh sẽ tha hồ tập trung phát triển và định hướng cho

lĩnh vực y học công nghệ cao, không cần theo nền tảng nội dung làm đẹp nữa, chẳng phải sẽ đỡ tốn thời gian công sức hơn à?"

Tô Cánh nhìn hấn nói: "Chỉ những thứ nắm được trong tay mới là của mình, còn quyên lợi người khác cho có thể bị thu hồi bất kì lúc nào. So sánh hơi khập khiễng một chút thì thế này — giả sử cậu sinh ra một đứa bé, nhưng về mặt pháp luật thì nó thuộc về một người khác chứ không phải cậu; thấy cậu là thân sinh, người kia để cậu nuôi đứa bé, còn bảo đứa bé chính là của cậu; vậy mà chờ cậu vất vả nuôi nó khôn lớn rồi, đối phương lại lôi pháp luật ra bảo, đứa bé vốn dĩ không phải của cậu. Cậu có hiểu được cảm giác này không?"

Thích Tự kinh ngạc trong lòng, đột nhiên nhớ lại đoạn chuyện cũ giữa Tô Cánh và Lôi Hoành... chẳng lẽ Tô Cánh đã từng rơi vào cảnh ngộ như thế?

Hấn trầm giọng nói: "Tôi không quan tâm nơi khác thế nào, nhưng chỗ tôi tuyệt đối không để xảy ra tình trạng ấy. Đã là giá trị do anh sáng tạo, thì ở bất cứ trường hợp nào, tôi cũng sẽ tuyên bố với mọi người nó thuộc quyền sở hữu của anh."

Tô Cánh hỏi ngược lại: "Cậu sẽ không quan tâm đến tên tuổi của chính mình? Sẽ không nói với người ngoài là cậu phát hiện ra tôi, cho tôi cơ hội và nền tảng, thì mới có được tôi của ngày nay và sau này?"

Thích Tự: "Cơ hội và nền tảng cũng góp phần tạo nên thành tựu cho một người, nhưng tôi cho rằng, đã là vàng thì luôn phát sáng, không phải tôi thì sẽ có người khác phát hiện ra, những giá trị sáng tạo của cá nhân anh mới nên được công nhận hơn cả."

Ánh mắt Tô Cánh hơi sáng lên: "Nếu thật sự thấy tôi lợi hại, thật sự muốn thành tựu của tôi như thế, thì sao không đầu tư rồi kí thỏa thuận từ bỏ quyền không chế tuyệt đối?"

Thích Tự nhìn thẳng hấn, nói: "Tôi tổng, có người từng nói với tôi, lựa chọn nào cũng có cái giá của nó cả. Thân phận hiện tại của tôi là thương nhân, chứ không phải nhà từ thiện. Nói thẳng ra, Tư Nguyên nhắm mua

Hồng Trang vì muốn lấn sân sang lĩnh vực công nghệ, trùng hợp là dịch vụ chia sẻ nội dung làm đẹp của Hồng Trang lại có cơ cấu nền tương tự với nhánh hoạt động kinh doanh thời trang của tập đoàn, chứ không có ý định cướp đoạt gì từ anh. Chúng ta có sự đồng nhất về mục tiêu, cho nên đôi bên cùng có lợi mới là lựa chọn tối ưu."

*

Trong phòng bên cạnh.

Trên bàn chỉ có một bình rượu sake, hai cái chén nhỏ, và một đĩa nộm ốc, nhìn qua có chút đơn sơ.

Phó Diên Thăng cầm chén rượu, nhìn Diệp Khâm Như dán mắt lên vách ngăn kiểu Nhật giữa hai phòng như con thạch sùng mà khoe miệng giật giật, hỏi: "Nghe được gì không?"

"Lạo xạo, lơ mờ, xong lại ần ần... Nghe không hiểu..." Diệp Khâm Như vừa lẩm bẩm vừa sờ tường, "Thấy bảo vách ngăn kiểu Nhật toàn bằng giấy mà? Sao cách âm tốt thế?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cửa mới bằng giấy, tường làm bằng gỗ."

Diệp Khâm Như ò lên một tiếng, cố nán lại nghe ngóng một hồi rồi cũng bỏ cuộc về bàn, nói: "Cảm giác hai người trò chuyện rất vui vẻ, Tô Cánh kia còn cười nữa cơ..."

Phó Diên Thăng: "Vậy à?"

Phó Diên Thăng rót cho đối phương ít sake, Diệp Khâm Như thấy ốc trong đĩa đã gần hết, bèn hỏi: "Hay gọi thêm ít đồ ăn nhé? Tôi thấy đói đói."

Phó Diên Thăng: "Được."

Diệp Khâm Như nhấn chuông order xong, nói: "Lạ nhỉ, trước kia không nhìn ra ông chủ nhỏ của chúng ta nói chuyện được ra phết!"

Phó Diên Thăng cười cười, nghĩ bụng anh còn không biết nhiều lắm.

Phục vụ đi vào, Diệp Khâm Như gọi thêm một lô đồ ăn, lại hỏi Phó Diên Thăng: "Mà này, cậu với Thích tổng quen nhau thế nào vậy? Với thân phận như thế thì xung quanh cậu ấy thiếu gì người tài, rốt cục sao lại nhìn trúng cậu?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Nhìn trúng gì cơ?"

"Cậu ấy sùng bái cậu thế cơ mà?" Diệp Khâm Như tặc tá nói, "Tôi cảm thấy b ài không khí lúc hai người đối mặt ảo diệu lắm, ánh mắt Ngô Song nhìn tôi không giống Thích tổng nhìn cậu chút nào."

Phó Diên Thăng: "..."

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn rung lên.

Phó Diên Thăng mở ra, thoáng nhìn qua rồi đứng dậy bảo: "Gọi chúng ta rồi, sang thôi."

Diệp Khâm Như sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy theo, ra khỏi phòng còn vội báo lại với nhân viên: "Ấy ấy, mấy đồ ăn tôi vừa gọi mang hết qua phòng bên cạnh nhé!"

Chẳng ngờ vào đến nơi, thấy thức ăn trên bàn vẫn đầy nguyên như chưa ai đụng đũa, Diệp Khâm Như lại lao ra ngoài nói với phục vụ kia: "Hủy giúp tôi mấy order vừa rồi nhé!"

Phục vụ: "..."

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Hai người quen nhau thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Trong bar, mới gặp cậu ấy đã bảo tôi hôn mình
rồi^^"

Diệp Khâm Như: "Ý là tôi đã thua ngay từ bước đầu đúng không?"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 104: Ăn Nhiều Nhím Biển

Ngồi xuống xong, Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng không hẹn mà cùng quan sát biểu lộ của Thích Tự và Tô Cánh một phen.

Có thể thấy bọn họ đều rất bình tĩnh, tương tác hài hòa, khác hẳn với bầu không khí căng thẳng gượng gạo trước khi hai người rời đi.

Cả hai đều tinh tường, nhìn qua đã biết thái độ của Tô Cánh đã có phần thả lỏng hơn, chưa biết chừng chuyện với Hồng Trang vẫn còn hi vọng.

Diệp Khâm Như nói đùa: "Hai người nói chuyện lâu thật đấy, tôi với Phó tổng ở phòng bên đối diện nỗi bụng sôi ùng ục rồi." "

Thích Tự ngạc nhiên: "Sao mấy anh không gọi ít đồ ăn lên?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Cậu bảo bọn tôi tạm tránh đi, Diệp tổng lại tưởng ý bảo chỉ chờ đó, mới đâu không dám gọi đồ." "

Tô Cánh liếc mắt nói: "Hai người có cần làm như gặp phải đại địch thế không? Tán gẫu một chút thôi mà, ai bắt nạt ông chủ của các cậu đâu." "

Diệp Khâm Như: "Anh nói thế nào chứ, vừa gặp mặt đã đuổi bọn tôi đi đòi nói chuyện với một mình cậu ấy, bọn tôi có thể không căng thẳng chắc?" "

Tô Cánh hừ mũi cười: "Trình độ thuyết của Thích tổng mấy người cao như thế, tôi có bắt nạt được khối, còn đang phải tự than thở đây." "

Nghe thế, Diệp Khâm Như lại càng tò mò về cuộc nói chuyện giữa hai người, rốt cục Thích Tự đã dùng cách gì khiến thái độ của Tô Cánh dễ chịu

hắn ra như vậy...

Nhưng Thích Tự lại thần nhiên phóng khoáng nói: "Đâu có, rõ ràng là Tô tổng nhìn xa trông rộng, cho tôi học hỏi rất nhiều đi đâu đấy chứ."

Tô Cánh cười nói: "Thôi, chúng ta đừng tăng bốc lẫn nhau nữa, Diệp tổng cũng đói bụng rồi mà? Đá giữ sashimi sắp chảy đến nơi rồi, mau đến ăn đi."

Thích Tự nói với Diệp Khâm Như: "Hôm nay chỉ như một bữa liên hoan giữa bạn bè với nhau thôi, sau gặp trường hợp tương tự, Diệp tổng cũng không cần quá nghiêm túc đâu."

Diệp Khâm Như hiểu ý Thích Tự, không tiếp tục thăm dò nữa, ra dấu mời Tô Cánh dùng trước.

Phó Diên Thăng thấy hắn gấp nhím biển, lại nhớ ra nói: "Trường Ngô Song bảo anh bị dị ứng cái này mà?"

"Tôi chỉ dị ứng hải sản thôi, nhím biển thì không." Diệp Khâm Như bỏ một đĩa thịt nhím tươi non vào miệng, lại liếc mắt nói, "Thì ra cậu chả để ý Weibo tôi gì cả."

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Tôi cũng đâu phải Ngô Song, biết thế nào được chuyện từ xa xưa của anh?"

Lời này lập tức逗 Diệp Khâm Như vui vẻ trở lại: "Biết vậy hôm nay đưa cả Ngô Song theo, cậu ấy thích kiểu sushi với sashimi này lắm."

Tô Cánh hỏi: "Ngô Song là ai?"

Diệp Khâm Như: "Trợ lý hành chính của bộ phận công nghệ ở Tư Nguyên, lần trước anh gặp ở Yên Thành rồi đấy."

Tô Cánh: "Ồ, thanh niên đó hả."

Diệp Khâm Như đắc ý nói: "Cậu ấy là fan của tôi đấy, fan trung thành theo dõi Weibo tôi bao nhiêu năm rồi, sùng bái tôi lắm."

Tô Cánh khó hiểu nói: "Thật à? Sao tôi không thấy cậu ta sùng bái cậu nhỉ?"

Diệp Khâm Như: "Anh chẳng hiểu gì cả, con người cậu ấy rất kín đáo, theo dõi Weibo cũng cực kì thầnlặng, không tỏ ý thừa nhận cũng dễ hiểu thôi."

Cả bàn: "..."

Diệp Khâm Như lại gấp một miếng nhím biển nữa, nhiệt tình đề cử với bọn họ: "Nói cho mấy người biết, nhím biển bổ lắm, phần thịt màu vàng này là tuyến sinh dục của nó, cực giàu protein, chứa cả các loại axit amin và khoáng chất, vật phẩm tráng dương cao cấp đấy... Nhà hàng này làm cũng không tệ, ăn nhiều chút đi."

Tô Cánh cười một tiếng quái dị: "Diệp tổng am hiểu thật, cần bồi bổ nhiều như thế, chứng tỏ bình thường phóng túng lắm phải không?"

Diệp Khâm Như hừ mũi: "Tôi lại chả muốn phóng túng quá, mà làm gì có chỗ nào để phóng túng đâu."

Tô Cánh: "Sao có thể, mọi người toàn bảo anh là "người bạn của phái nữ" kia mà? Làm gì không có nổi một đối tượng để phóng túng?"

Diệp Khâm Như: "Ai đồn tôi là "người bạn của phái nữ" vậy, đấy đâu là fan bạn gái của tôi thôi."

Tô Cánh: "Tôi nhớ cậu như kiểu blogger về mảng tình cảm trên Weibo mà? Chuyên giải đáp các khúc mắc về tình cảm, tôi cũng đã xem qua mấy bài, còn tưởng cậu phải từng trải lắm chứ."

Diệp Khâm Như: "Tôi chỉ có cái nhìn tương đối từng trải về tình yêu thôi~"

Tô Cánh: "Cho nên cậu vẫn là trai tân hả?"

Diệp Khâm Như thiếu đi đầu phun cả miệng nhím biển ra ngoài...

Thích Tụ nghe hai người nói chuyện mà muốn phì cười, đúng lúc này, Phó Diên Thăng hướng đĩa về phía hắn.

Thích Tụ rũ mắt nhìn xuống, chỉ thấy trước mắt là một đĩa con toàn thịt nhím biển vừa được chọn ra, ngay sau đó là âm giọng trầm thấp của người kia vang lên bên tai: "Bố đi."

Thích Tụ: "..."

Diệp Khâm Như bên kia tranh luận với Tô Cánh một hồi, lại định quay ra gấp thêm miếng nữa, đưa đĩa đến nơi mới dừng: "Sao đã hết rồi?"

Thích Tụ ho nhẹ một tiếng: "Gọi thêm đĩa nữa đi."

Đoạn sau cả bốn người đều không nhắc đến chính sự, chỉ tâm sự về mỹ thực và cuộc sống của mình, bữa cơm tương đối nhẹ nhõm vui vẻ.

Mãi đến lúc đứng dậy sau bữa ăn, Thích Tụ mới nói với Tô Cánh: "Tô tổng, Hồng Trang là một công ti đầy tiềm năng, kể cả anh không thể chấp nhận để Tư Nguyên thu mua, tôi cũng sẽ nói một tiếng với các cơ sở đầu tư dưới trướng tập đoàn chú ý đến các anh. Sau này nếu có việc gì cần, Tô tổng luôn có thể nói với tôi."

Tô Cánh đưa tay ra nói: "Vậy tôi cảm ơn trước."

Lúc hai người bắt tay, Thích Tụ lại nhìn thẳng vào mắt đối phương, thấp giọng nói một câu: "Không ai thích bị phản bội, nhưng nếu là để chống lại lừa gạt và cường quyền thì tôi hoàn toàn có thể hiểu được."

Tô Cánh há miệng ngạc nhiên, không đáp lại.

Thích Tụ: "Rất vui vì được kết giao với anh hôm nay."

Tô Cánh tươi tỉnh bật cười: "Cũng là vinh hạnh của tôi, tôi sẽ cân nhắc thêm về những lời cậu nói vừa nãy."

Thích Tụ mỉm cười: "Còn nhiều thời gian."

Diệp Khâm Như nghe vậy mà hai mắt sáng lên, Tô Cánh đồng ý cân nhắc đã là kết quả tốt nhất trong dự tính của hắn.

Nhưng hơn hết, hắn không khỏi nổi lòng tôn kính với Thích Tự vì đã thành công tìm ra khe hở trong hàng rào đàm phán nghiêm ngặt của người kia. Chờ Tô Cánh đi rồi, Diệp Khâm Như vội vàng hỏi: "Thích tông, cậu đã nói những gì với anh ta trong lúc bọn tôi rời đi vậy?"

Thích Tự: "Thì chính là những chuyện tôi muốn tìm hiểu ngay từ đầu— vì sao anh ta sáng lập nên Hồng Trang, và dự tính quy hoạch cho tương lai thế nào."

Diệp Khâm Như trợn mắt: "Chỉ có thế?"

"Ừ, Hồng Trang chỉ là bước đệm thôi, mục tiêu sau này của anh ta là y học công nghệ cao." Thích Tự thuật lại câu chuyện của Tô Cánh một lần nữa.

Phó Diên Thăng vừa nghe vừa bình luận: "Người này rất có tham vọng, nhưng chuyện anh ta muốn làm tương đối khó thực hiện."

Diệp Khâm Như lại vẫn chưa thỏa mãn: "Cậu làm cách nào khiến anh ta kể ra những chuyện này?"

Lời này khiến Thích Tự khựng lại, bỗng có cảm giác như lúc Phó Diên Thăng bị hắn hỏi vì sao $1 + 1 = 2$, hồi lâu sau mới mờ mịt nói: "Tôi bảo mình muốn đầu tư cho anh ta, trước hết phải biết anh ta là dạng người gì, muốn nghe chính anh ta nói qua về Hồng Trang?"

Diệp Khâm Như cạ lời nói: "Bọn tôi gặp mặt hai lần, cũng nghe anh ta nói về kế hoạch tương lai, nhưng chưa lần nào nhắc đến chuyện này hết!"

Thích Tự: "..."

Mặc dù cả Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng đều cho rằng kết quả hôm nay đã tương đối khả quan, người trong cuộc trực tiếp là Thích Tự lại không thấy có gì chắc chắn về suy nghĩ của Tô Cánh.

Dù sao đối mặt với một người vừa là tì ền bối trong giới kinh doanh hơn mình hẳn một bậc, lại vừa là thiên tài kĩ thuật mà ngay cả ông trùm như Lôi Hoàn cũng ưu ái, bị phản bội xong vẫn không tiếc gì tìm về như thế, dĩ nhiên là Thích Tự sẽ cảm thấy áp lực.

Sau khi nghe hẳn nhắc đến chuyện "đôi bên cùng có lợi", Tô Cánh cũng không thể hiện gì thêm, thậm chí còn chủ động kết thúc chủ đề, bảo Thích Tự gọi Diệp Khâm Như với Phó Diên Thăng quay lại.

Bây giờ nhìn thấy phản ứng của Diệp Khâm Như, Thích Tự mới thở phào một hơi.

Diệp Khâm Như: "Nói chung kết quả như thế là tương đối tốt rồi, mà Tư tổng chưa biết chuyện chúng ta đi gặp Tô Cánh hôm nay, có cần báo lại một tiếng không?"

Thích Tự gạt đầu: "Bảo anh ấy cứ tạm thời thư thả, đừng làm gì kích động người ta."

Diệp Khâm Như: "Kích động?"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Tâm lí phòng bị của Tô Cánh rất cao, mà anh chẳng bảo Tư Trạch có ý định tìm đường khác à? Tôi chỉ sợ Tư Trạch vô tình làm gì mạo phạm, chọc giận người ta thôi."

Thật ra trước kia Thích Tự còn nghĩ tới một khả năng khác—Tô Cánh không muốn nhượng lại quyền cổ đông ở Hồng Trang, vì người không chế thực chất không phải anh ta mà là một người khác.

Nhưng sau cuộc trò chuyện 1-1 với đối phương, Thích Tự đã gạt ý nghĩ này đi.

Nhìn phản ứng, có vẻ là người này vẫn chịu ảnh hưởng của dư chấn từ sự vụ năm xưa với Lôi Hoàn, không tìm được cảm giác an toàn từ trong nội tâm, nên phải nắm tất cả trong tay mới chịu được.

Suy đoán trước đó của hần và Phó Diên Thăng không sai, người này thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, bởi vậy chỉ có thể dùng chân thành để đổi lấy chân thành.

Diệp Khâm Như nói: "Coi như cậu cũng đã thuyết phục được Tô Cánh giữ liên lạc với chúng ta rồi, để xem thế nào."

Thích Tự cũng không nói gì nhiều với Diệp Khâm Như. Về đến khách sạn, hần và Phó Diên Thăng mới bàn lại một lượt, đối phương cũng phải tỏ ý biểu dương hần.

Thích Tự hiểu rõ hơn ai hết, hần biểu hiện được như ngày hôm nay chính là nhờ sự dạy dỗ cũng như những ảnh hưởng khó thấy từ Phó Diên Thăng trong suốt một năm rưỡi qua.

Trong khi mấy tháng trước, chỉ gặp Tư Hàng mà hần cũng phải liên tục nhắc mình không chế cảm xúc để tập trung chú ý đến mục đích và nhu cầu của đối phương—thì lần này đối mặt với Tô Cánh, hần không cần nghĩ ngợi gì đã làm được tất cả những việc ấy, thậm chí còn sử dụng những lời được Phó Diên Thăng dạy cho một cách rất tự nhiên trong lúc đàm phán.

Thích Tự không thể không cảm kích một người thầy giỏi bạn hiền như vậy, mà chính tâm lý này cũng phần nào gạt đi những ảo não vì biết Phó Diên Thăng có đi đầu giấu mình, khiến hần càng trở nên mềm lòng.

Hai người tắm rửa rồi lên giường, Thích Tự nói với Phó Diên Thăng: "Mấy hôm nay tôi định hẹn gặp Hứa Kính."

Phó Diên Thăng: "Ôn chuyện à?"

Thích Tự: "Ừm, với nói qua về việc của Hồng Trang nữa, tôi đã đáp ứng sẽ cân nhắc đầu tư cho Tô Cánh thì cũng nên có hành động bày tỏ thành ý một chút."

Phó Diên Thăng: "Có cần tôi đi cùng không?"

Thích Tự: "Không cần, mình tôi đi thôi được rồi."

Bàn tay Phó Diên Thăng đang vuốt tóc hấn khựng lại, h ồi lâu không chuyển động.

Thích Tự nghiêng đầu nhìn sang đối phương, chỉ thấy trong mắt Phó Diên Thăng thoáng buồn vô cớ nhưng vẫn không mất đi vẻ dịu dàng, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Cảm giác cậu ngày càng tự lập..."

Thích Tự: "Tự lập không tốt à? Trước kia anh còn mong tôi "lớn nhanh lên" kia mà?"

"Đương nhiên là tốt." Phó Diên Thăng lại gần hôn hấn, tay cũng bắt đầu có động thái khác, "Để xem công hiệu của nhím biển hôm nay thế nào nào..."

Thích Tự hơi né đi, hàm h ồ nói: "Còn chưa kịp tiêu hoá thì lấy đâu ra công hiệu!"

Phó Diên Thăng cười khẩy: "Nhưng cậu có phản ứng r ồi đấy thôi."

"...Ừm—" Thích Tự híp mắt, nhanh chóng bị hấn đưa vào tr ần mê.

Sợ Hứa Kính bận rộn, Thích Tự nhắn cho đối phương một tin từ sáng sớm hôm sau, Hứa Kính không mất bao lâu đã nhắn lại, thoải mái hẹn trưa đến gặp mặt.

"...Bữa trưa anh tự giải quyết nhé?" Thích Tự quay lưng về phía Phó Diên Thăng, đứng trước gương, soi thấy vết đỏ trên cổ mình mới thấp giọng mắng, "Sao anh để lại dấu hôn cao thế?"

Phó Diên Thăng nghe vậy đi tới, đích thân thắt cà vạt cho hấn, cười nói: "Có sao đâu, che được mà."

****

<Epilogue>

Tô Cánh: "Chẳng lẽ cậu vẫn còn zin?"

Diệp Khâm Như: "Bộ anh thì ddeos phải à?"

Tô Cánh: "Việc quái gì tôi phải nói cho cậu!"

Phó Diên Thăng: "Hai cái người này làm khi gì có đối tượng mà đòi b ấ
bồ, lãng phí thức ăn."

Lặng lẽ tha hết nhím biên về cho bà xã...

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 105: Tam Quan Khác Biệt

Nghe nói Diệp Khâm Như hôm nay cũng có hẹn với cô đồng của Công nghệ Vạn Tượng, Phó Diên Thăng bèn đi cùng.

Hứa Kính hẹn gặp ở một quán cơm tây gần Phong Mậu, Thích Tự tới đó một mình. Hai người chưa gặp lại lần nào từ hôm ở bệnh viện hồi cuối tháng 8, hiện tại đã có Phó Diên Thăng bên người nên hẳn cũng rất ít khi chủ động gọi cho Hứa Kính hỏi này hỏi kia. Nhớ lại thái độ của Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng mấy lần trước, dọc đường đi Thích Tự cứ thấp thỏm sợ rằng xa cách lâu nay sẽ khiến quan hệ giữa mình và Hứa Kính trở nên lạ lẫm.

Nhưng không ngờ, Hứa Kính vừa thấy Thích Tự đã ôm một cái, trên mặt vẫn là nụ cười thân thiết như hồi làm bạn với hắn ở New York nhiều năm về trước.

Thích Tự như trút đi được tảng đá trong lòng, nhoen miệng cười chào một tiếng "Anh Kính".

Hứa Kính buông hắn ra, ngồi xuống hàn huyên vài câu mới thuận miệng nói: "Không gặp có non nửa năm mà cậu trưởng thành nhiều phết."

Thích Tự cười hỏi: "Sao anh nhìn ra được?"

"Lời nói, cử chỉ, khí chất... đều như người lớn rồi." Hứa Kính đưa menu cho hắn, cười nói, "Uống ít rượu không?"

Không biết có phải vì thấy hắn "trưởng thành" hay không, mà thái độ của Hứa Kính cũng khác hẳn.

Diễn hình như, xưa nay Hứa Kính chưa từng chủ động đưa menu rượu cho Thích Tự, kể cả có đi bar, cứ đến lúc order là đối phương sẽ nhắc "Còn nhỏ thì đừng gọi rượu mạnh", hoặc trực tiếp bảo phục vụ bỏ thêm nước có ga hay ginger ale vào whisky để pha loãng nồng độ cồn của hắn. Nhưng hiện tại thì khác—hiện tại, Thích Tự cảm giác Hứa Kính đã bắt đầu đối đãi với mình như với một người đàn ông ngang hàng.

Hắn không khỏi vui vẻ trong lòng, đảo mắt qua menu thì bắt gặp một tên rượu quen thuộc: "Một chai rượu đỏ dòng Orange "13" nhé?"

"Được." Hứa Kính cười hỏi, "Cậu uống rượu ấ à?"

"Anh biết Diệp tổng Diệp Khâm Như không?" Thích Tự hỏi.

"Anh ta còn đến Tư Nguyên rượu mà, sao không biết được?" Hứa Kính nói.

"Diệp tổng có gọi thử trong lần gặp đầu tiên, uống cũng không rượu..." Thích Tự lại nhớ đến màn quảng cáo rượu đỏ mà Phó Diên Thăng trắng trợn bàn luận hôm ấy, vội rũ mi che đi tình cảm lóe lên trong mắt.

Hứa Kính nhìn nhìn hắn, hỏi: "Nghe nói người này là do Phó Diên Thăng kéo về giúp cậu phải không?"

Thích Tự đóng menu: "Đúng vậy."

"Trước đây anh đánh giá thấp mắt nhìn người của cậu rượu." Hứa Kính cười cười, nói lời này cũng như gián tiếp công nhận việc Thích Tự đánh giá cao và trọng dụng Phó Diên Thăng, lại hỏi, "Công việc của bộ phận Công nghệ vẫn ổn chứ?"

"Hôm nay tìm anh cũng vì chuyện này đây." Thích Tự đan hai tay vào nhau, biểu cảm và ngữ khí đều trở nên nghiêm túc.

Hắn kể lại toàn tình huống gần đây của bộ phận công nghệ, bao gồm cả những khó khăn gặp phải khi tìm cách thu mua Hồng Trang cho Hứa Kính, nói: "Hôm qua em có gặp Tô Cánh lần đầu, cảm thấy đối phương rất

được. Mấy hôm tới mà có thời gian, hi vọng anh có thể liên hệ với Hồng Trang với tư cách đại diện cho Sơn Vũ, giúp em thể hiện thành ý tới bên đó một chút."

Hứa Kính khó hiểu: "Chẳng phải bộ công nghệ mấy cậu định thu mua Hồng Trang à? Nếu Tô Cánh được Sơn Vũ đầu tư rồi tự thân phát triển, thì sẽ càng khó chấp nhận sự kiểm soát của Tư Nguyên mà?"

Thích Tự: "Đương nhiên em hi vọng Tư Nguyên có thể nắm được Hồng Trang, vấn đề là từ trước đến nay đối phương vẫn luôn từ chối bàn về chuyện thu mua. Tô Cánh đã kiên trì như thế, thì việc Sơn Vũ đầu tư vào Hồng Trang cũng như cho đi một ân tình, để khi nào cảm thấy không thể tiếp tục mà muốn bán công ti, anh ta nhất định sẽ nghĩ đến chúng ta đầu tiên."

Hứa Kính rũ mắt suy tính nói: "Mấy cậu mà thật sự muốn thu mua Hồng Trang thì đâu phải hết cách, còn nhớ vụ Lâm Hoán từng mua lại Bồ Câu giúp Hỉ Thước mà anh kể chứ? Tương tự thôi—các cậu chỉ cần sắp đặt cho mấy đoàn đội riêng rẽ cùng liên lạc với Tô Cánh, mỗi phía tranh thủ chiếm lấy một suất cổ đông, chờ đạt được sự tín nhiệm rồi, đến thời điểm mấu chốt thì cùng hợp sức chặn đứng tài nguyên, đồng thời thành lập đội nghiên cứu phát triển nội dung giống hệt của Hồng Trang, bỏ tiền ra marketing tạo thanh thế một chút, người ta thấy Tư Nguyên cũng làm thì còn ai chú ý đến Hồng Trang, khi nào mất xích tài chính đứt đoạn, không chống đỡ được nữa thì kêu gọi đối phương chẳng phải thỏa hiệp."

Nghe Hứa Kính nói về âm mưu tranh đoạt tàn khốc với giọng điệu thản nhiên như vậy, Thích Tự không khỏi kinh hãi trong lòng. Dĩ nhiên hẳn biết vẫn còn biện pháp khác, cũng tin rất có thể Tư Trạch sẽ làm ra chuyện tương tự, nhưng—

"Em không chỉ muốn Hồng Trang, mà còn muốn cả Tô Cánh." Thích Tự nói ra mục đích của mình.

Hứa Kính nhú mày: "Tại sao?"

Thích Tự: "Bộ phận công nghệ đã xác định giá trị chủ chốt của H ồng Trang, phát hiện ra ưu thế lớn nhất mà ứng dụng H ồng Trang sở hữu là hệ thống làm nên nền tảng, giao diện mượt hơn bất kì ứng dụng nào cùng loại hình, cập nhật tin tức thì nhanh, mang đến cho người dùng trải nghiệm rất tốt. Hệ thống này do Tô Cánh làm ra, cho nên em thấy người này chính là giá trị trung tâm của H ồng Trang."

Hứa Kính bật cười: "Thích Tự, anh công nhận Tô Cánh là một thiên tài về mặt kĩ thuật, nhưng H ồng Trang thì được, chứ anh khuyên cậu nên từ bỏ Tô Cánh đi... Chắc cậu cũng biết người này là ai, trước đó đã dính phải lùm xùm gì mà phải không?"

Thích Tự: "Ý anh là chuyện quá khứ giữa anh ta và Lôi Hoành? Em có nghe qua rồi, thì sao?"

Hứa Kính: "Thế cậu có biết việc Tô Cánh phản bội Lôi Hoành đã đem đến bao nhiêu rắc rối cho Trung Đạt không? Hắn ta bội bạc trộm đi kĩ thuật thuộc về Trung Đạt, làm ra cùng loại hình sản phẩm với Trung Đạt, thậm chí còn phát triển kĩ thuật tân tiến hơn Trung Đạt, năm đó mà Trung Đạt không dốc toàn lực bao vây gây áp lực, khiến bọn hắn mất ngu ần tài chính, phải bỏ dở phát minh thì địa vị của Lôi Hoành và Tô Cánh đã hoán đổi rồi — Cậu thật sự muốn đưa một người như vậy về Tư Nguyên sao?"

Thích Tự: "Nhưng nếu kĩ thuật mà Tô Cánh lấy đi vốn do anh ta nghiên cứu ra thì sao?"

Hứa Kính khẳng định chắc nịch: "Không có khả năng này, không có Lôi Hoành bồi dưỡng thì hắn lấy đâu ra tài nguyên và nền tảng để thực hiện ý nghĩ với khát vọng của mình? — Mấy ai may mắn được chủ tịch tập đoàn cỡ lớn chiêu mộ về từ khi còn đang học đại học như thế? Có biết năm xưa Lôi Hoành coi trọng hắn mức nào không? Chưa đầy 25 đã được đưa lên vị trí đứng thứ hai của bộ phận nghiên cứu tại Trung Đạt, thế mà rồi hắn báo đáp Lôi Hoành thế nào? Hắn phản bội tập đoàn để lấy đi thứ gọi là "nghiên cứu của mình" — Cậu thử nghĩ đi, thứ đó có thực sự thuộc về hắn hay không? Hắn không sử dụng tài nguyên và nhân lực của tập đoàn trong lúc nghiên cứu chắc? Con người này chính là điển hình của việc ăn cháo đá

bát, coi trọng giá trị và thành tựu cá nhân hơn tất cả, cho nên tài giỏi như thế mà đến giờ cũng làm gì có ai dám tin tưởng, hợp tác cùng."

Thích Tự cũng quỳnh quáng vặn lại: "Tất cả đều chỉ đánh giá hành vi phản bội của Tô Cánh dựa vào lời đồn, chứ người ngoài đâu biết ban đầu anh ta được đưa về Trung Đạt trong tình huống nào? Người ngoài đâu biết Lôi Hoàn từng hứa hẹn những gì với anh ta? Nhớ như hành vi bị gán mác "phản bội" ấy thực chất chỉ là phản kháng lại một sự lừa gạt thì sao?"

Hứa Kính nhìn hẩn, kiên nhẫn khuyên nhủ: "Thích Tự, cậu chỉ mới gặp một lần thì sao đã biết hẩn là dạng người gì? Hẩn ta kiếm cơm bằng kỹ thuật, chẳng lẽ không nói được vài câu che mắt cậu? Sao cứ phải khẳng định nhiệm một người mà cả giới không ai dám đụng vào như hẩn kia chứ?"

Thích Tự: "Em chỉ muốn nhìn nhận vấn đề một cách khách quan nhất khi chưa hiểu rõ hoàn cảnh. Đồng ý là em chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng ngược lại cũng không thấy bản chất người này quỷ kế đa đoan hay gì. Bởi vậy cho đến giờ, em vẫn chọn tin vào anh ta."

Hứa Kính lắc đầu nói: "Cậu vẫn còn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, chứ không phải ai cũng trọng tình nghĩa, cũng đơn thuần thiện lương như cậu tưởng đâu. Ở trên thương trường, nhân từ với người chính là tàn nhẫn với mình, cậu mà cứ vậy thì sớm muộn gì cũng bị người ta ăn sạch thôi!"

Thích Tự bị Hứa Kính phản bác đến nổi á khẩu, hẩn siết lấy li rượu trên tay, căng thẳng đối mắt với Hứa Kính...

Rốt cục, Hứa Kính vẫn là người nhượng bộ trước.

Hẩn cười khô nói: "Thôi được rồi, dù sao Sơn Vũ cũng là của cậu, anh sẽ làm theo cậu nói. Chỉ là vài triệu thì cũng không lo Tô Cánh sẽ gây nên sóng gió nổi—Nhưng anh vẫn giữ nguyên quan điểm, đừng dễ gì mà tin Tô Cánh."

Nghe lời này, Thích Tụ đột nhiên giống như quả bóng xì hơi, đã bị ép lại còn bất lực.

Nhiều năm làm bạn từ nhỏ khiến hẳn cứ tưởng Hứa Kính sẽ hiểu mình, không ngờ cũng có ngày tam quan của hai người khác nhau đến vậy...

Rõ ràng đối phương chỉ thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, không lừa gạt cũng chẳng giấu giếm, nhưng giờ phút này, Thích Tụ lại cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ đã quá xa.

Thích Tụ còn mong Hứa Kính có thể thật lòng ủng hộ quyết định của hẳn hơn là thỏa hiệp như thế—giống như khi hẳn tỏ ý muốn giúp Chương Thừa Tuyên hay giám đốc Tần, dù Phó Diên Thăng chắc chắn sẽ có cách giải quyết khác, nhưng đối phương vẫn cố vũ hẳn làm theo những gì mình muốn sau khi đã nhận thức rõ hiện thực...

Giờ phút này, Thích Tụ mới bàng hoàng nhận ra sự tán thành và ủng hộ mà Phó Diên Thăng dành cho mình đáng quý nhường nào.

Cũng may là bây giờ Thích Tụ đã không còn viết hết cảm xúc lên mặt như trước kia, tuy hơi thất vọng nhưng hẳn hiểu Hứa Kính có lập trường và kiên định của riêng mình, đạt được mục đích rồi thì không cần nói thêm về chủ đề này làm gì nữa.

Sau đó hai người hàn huyên về tình hình gần đây, Thích Tụ mới kể cho Hứa Kính về khả năng nối lại tình xưa của ba mẹ mình.

Hứa Kính kinh ngạc nói: "Thật hả? Nhưng nửa năm qua MeiWei xảy ra nhiều chuyện như thế, trong tay MC Khương lại nắm giữ cổ phần của công ti, có khi nào bọn họ chỉ gặp nhau vì công việc không?"

"Gặp vì công việc mà ba em phải chạy về tận Hải Thành đón Giáng Sinh ấy hả?" Cứ nghĩ đến chuyện ba mẹ giấu hẳn hẹn hò mà Thích Tụ lại buồn cười, "Số lần ba em gặp mẹ dạo này, có khi còn nhiều hơn suốt mười một năm trước cộng lại cũng nên."

Hứa Kính: "Nhưng mà nói chứ, chủ tịch Thích cũng nặng tình thật. Mấy năm trước về nước tiếp quản Sơn Vũ, anh có thay mặt ông gặp MC Khương bàn chuyện mấy lần, cứ gặp mẹ em xong là kiêu gì cũng được chủ tịch hỏi thăm câu về người kia..."

Thích Tự: "Khụ, thật ra lần nào em nói chuyện điện thoại với mẹ xong ba cũng phải hỏi."

Hứa Kính lắc đầu cười: "Đó giờ vẫn thương nhau thì rời đi chi nữa? Li hôn đến cả mười một năm mà người nào cũng còn độc thân, ba mẹ cậu đúng là ngang tài ngang sức thật."

Thích Tự: "Nói thật là bao nhiêu năm nay, em vẫn cảm thấy chỉ cần mẹ đồng ý cho ba một cơ hội thì ông sẽ bỏ hết mà về ngay."

Hứa Kính rót thêm chút rượu cho Thích Tự, cười nói: "Hai người mà quay lại với nhau, kiêu gì anh cũng phải tham gia hôn lễ mới được."

Thích Tự: "Nói bây giờ còn sớm quá... Bọn họ gần 50 cả rồi, lại không quan trọng hình thức lắm, có khi cứ lén lút thế thôi."

Hứa Kính bật cười: "Có ai nói về ba mẹ mình như cậu không."

Bữa cơm kéo dài đến hai tiếng, chuyện nên nói hay không nên nói đều đã nói cả.

Ăn xong, Thích Tự giành thanh toán, rút thẻ ngân hàng từ ví ra đưa cho nhân viên cầm máy POS đứng cạnh bàn. Hứa Kính tinh mắt trông thấy vết đỏ lộ ra trên cổ hần.

Đến khi hai người đứng dậy rời khỏi nhà hàng, Hứa Kính mới thuận miệng hỏi một câu: "Thích Tự, cậu cũng đang yêu đương phải không?"

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Có không ra mặt, cũng phải khiến bà xã nhớ đến mình từng giây từng phút."

Thích Tự: "Anh thành công rồi..."

Phó Diên Thăng: "Có không ra mặt, cũng phải khiến tình địch biết khó mà lui."

Hứa Kính: "Ông đây với Thích Tự chỉ có tình anh em, cảm ơn! Nhưng cảm giác hiện hữu của cậu đúng là lảng vảng khắp nơi, thật đáng giận!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 106: Về Rồi Chịu Phạt

Thích Tự phủ nhận theo bản năng: "Đâu có..."

Hứa Kính đưa tay chỉ chỉ lên cổ mình, trêu hấn: "Thế chỗ này bị làm sao đây?"

Thích Tự thảng thốt, vô thức lấy tay che cổ.

Hứa Kính không còn lạ gì bộ dạng căng thẳng vì xấu hổ của hắn, buồn cười nói: "Thôi, cậu cũng lớn ngẩn ấy rồi, việc gì phải ngại vì có nhu cầu này. Nhưng mà lúc tìm người nhớ chú ý một chút, sức khỏe vẫn là số một đấy." Nói xong cũng phất tay vẫy hắn luôn: "Anh về công ti đây, trao đổi thêm về chuyện của Hồng Trang qua điện thoại sau nhé."

Thích Tự: "Vâng..."

Mấy giây sau, Thích Tự mới hiểu ra—Khoan đã, chẳng lẽ Hứa Kính tưởng hắn đi tìm người phục vụ nhu cầu XXX?

...

Trên đường về, Thích Tự lại soi soi cổ mình bằng ống kính trước của điện thoại, sau đó bảo Vương Mãnh đang lái xe: "Vương Mãnh, lát anh qua cửa hàng tiện lợi mua giúp tôi ít băng urgo nhé."

Wang Mãnh: "Thích tổng, cậu bị thương sao?"

Thích Tự: "Không, để dự bị thôi..."

Chiều tối trở lại phòng khách sạn, Phó Diên Thăng còn chưa về, Thích Tự ngồi một mình trong phòng nghĩ lại cuộc tranh luận giữa mình và Hứa

Kính trên bàn cơm hời này.

Hiện tại hẳn đã cảm nhận rất rõ điểm khác nhau giữa Hứa Kính và Phó Diên Thăng, cũng hiểu vì sao bản thân lại dễ dàng đầu hàng trước mị lực của Phó Diên Thăng hơn là người bạn-người anh đã quen mình bảy năm trời như Hứa Kính...

Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt Thích Tụ bỗng nhìn đến va li hành lí của mình và Phó Diên Thăng—do lần này không có người quen ở chung khách sạn, Phó Diên Thăng mới quang minh chính đại để hết đồ đạc tùy thân của mình trong phòng hẳn, thuê một phòng khác đúng chỉ để lấy danh nghĩa.

Thích Tụ nhớ ra gì đó, bỗng nhiên đứng dậy đi về phía vali hành lí kia, ngẩng xồm xuống do dự vài giây, rốt cục mở khóa kéo ra.

Bên trong rất gọn gàng, y như tác phong tỉ mỉ cẩn thận của Phó Diên Thăng—quần áo cá nhân, khăn mặt, dao cạo râu, nước hoa nam, bcs... toàn bộ đều là đồ vật thông thường.

Trước giờ Thích Tụ chưa bao giờ đi lục đồ của người khác, ngay cả khi đã là người yêu, hẳn và Phó Diên Thăng vẫn luôn tôn trọng sự riêng tư của nhau trong một số phương diện.

Thích Tụ chỉ lật qua rồi đóng trả vali, nhưng vẫn tự khiển trách bản thân một phen.

Hắn cũng không biết rốt cục mình bị làm sao, cứ lo được lo mất, để rồi làm ra hành vi bất thường như vậy.

Có lẽ hẳn đã mơ hồ đoán ra gì đó, cũng sớm muốn kiểm chứng sự thật, nhưng lại không muốn chấp nhận rằng Phó Diên Thăng đến với mình... là vì mục đích khác?

Khi Phó Diên Thăng trở lại, Thích Tụ đã ổn định xong tâm trạng của mình.

Lúc đối phương hỏi về cuộc gặp mặt với Hứa Kính, Thích Tụ cũng thẳng thắn thuật lại hết, kể cả đi đầu Hứa Kính muốn thuyết phục mình, sau đó hỏi Phó Diên Thăng thấy sao.

Phó Diên Thăng khách quan đáp lại: "Nói thẳng ra, phần lớn những người dày dạn trong giới cũng đều sẽ nghĩ như Hứa Kính."

Thích Tụ: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Vì lợi ích. Mặc dù Tô Cánh là nhân tài hiếm có, nhưng cũng chẳng đến nỗi khó tìm, thay vì liêu lĩnh thì bọn họ thà từ bỏ người này để tìm một nhân viên kỹ thuật khác với bối cảnh sạch đẹp còn hơn."

Thích Tụ: "Tức là anh cũng thấy tôi đang mạo hiểm?"

Phó Diên Thăng: "Xét từ một góc độ nào đó, lựa chọn của cậu quả thật mạo hiểm hơn suy tính của Hứa Kính."

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ: "Vậy anh có thấy tôi làm vậy là ngu ngốc không?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Chính vì hầu hết thương nhân đều cân nhắc dựa vào lợi ích, thiếu sự tôn trọng dành cho con người, nên suy nghĩ của cậu mới đáng ngưỡng mộ hơn cả... Thử nhìn ngược lại mà xem, có thể cậu sẽ chịu tổn thất vì tin nhàn người, nhưng nếu lòng cậu coi trọng việc giữ vững quan điểm này hơn là kiếm lời, thì chẳng một tổn thất có thể hạ gục được cậu hết."

Thích Tụ chợt nhớ tới lần hắn hỏi Phó Diên Thăng chân thành là tốt hay xấu, đối phương đã bảo rất tốt, nhưng cái giá của sự chân thành ấy thì không hề nhỏ.

Hiện tại, rốt cục hắn đã phần nào hiểu được câu trả lời này.

Thích Tụ nhìn người đàn ông trước mắt, luôn cảm thấy mỗi khắc ở bên là một khắc yêu Phó Diên Thăng nhiều hơn, ngay cả những nghi kỵ cũng chẳng thể ngăn hẳn ngày càng bị đối phương thu hút.

Phó Diên Thăng lại gần hôn hắn, dịu dàng thì thầm: "Có chuyện gì à, sao cứ nhìn tôi mãi thế?"

Thích Tụ dãn híp mắt đáp lại nụ hôn: "Không có gì..."

*

Hai người ở trong nước qua Tết dương lịch, mấy hôm sau lại bận bịu đàm phán với các đối tượng thu mua khác cho bộ phận công nghệ. Ba ngày sau năm mới, Du Liên cũng chủ động liên lạc với Diệp Khâm Như, tiếp tục mặc cả với bọn họ.

Giữa tháng 1, Thích Tụ quay lại thành phố P nhập học. Hắn hỏi Phó Diên Thăng lúc ở trên máy bay: "Anh nghỉ Tết mấy ngày?"

Phó Diên Thăng: "Cả đi cả về chắc 5 ngày."

Thích Tụ nhắc nhở: "Năm nay Tết sớm, anh tranh thủ đặt vé máy bay đi."

Giao thừa vào cuối tháng 1, hai người chỉ ở thành phố P được gần một tuần, Phó Diên Thăng đã bay lại về Hải Thành.

Thích Tụ gọi điện trước cho ba, xác nhận năm nay bọn họ lại đón Tết ở nhà chú Mạnh, đến giao thừa thì bay về New York.

Hai cha con gặp mặt tại nhà, đầu tiên nói qua mấy chuyện vụn vặt suốt mấy tháng vừa rồi, bao gồm cả công việc của bộ phận công nghệ ở Tư Nguyên lẫn tình hình sinh hoạt của nhau gần đây.

Thích Tụ kể lại cho Thích Nguyên Thành toàn bộ sự kiện phát sinh trong đợt hắn về nghỉ Giáng Sinh vừa rồi.

Nghe hẳn nói muốn đưa Tô Cánh về Tư Nguyên, Thích Nguyên Thành cũng tỏ ý nghi hoặc y như Hứa Kính: "Con thấy người này đáng tin chứ?"

Thích Tự: "Tạm thời có thể tin, nhưng còn phải tiếp xúc thêm đã. Nếu có thể hoàn toàn thu phục người này, khiến anh ta chịu phối hợp năng lực của mình với tài nguyên ở Tư Nguyên thì sẽ rất có lợi cho việc phát triển bộ phận công nghệ. Con với Thầy Phó phân tích rồi, Tô Cánh hợp làm kỹ thuật thuần hơn là công tác quản lý, tính chất bộ công nghệ của tập đoàn chúng ta cũng không giống bên Trung Đạt lắm... bên Trung Đạt làm về vật phẩm thông minh, còn trước mắt chúng ta chỉ làm về quần áo, Tô Cánh có phần bội thì cũng sẽ không gây ra tổn thất nghiêm trọng như với Trung Đạt trước đây... Đương nhiên, nếu ba cảm thấy sử dụng người này quá nguy hiểm cho tập đoàn thì con sẽ xem lại quyết định này."

Thích Nguyên Thành lắc đầu nói: "Mấy đứa phân tích không sai, bộ phận công nghệ đúng là trọng tâm phát triển trong 5 năm tới, nhưng nguy hiểm từ việc dùng sai người này cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn cho tập đoàn. Trước mắt cứ làm theo ý kiến của con đi."

Thích Tự: "À phải rồi, ba, lần này về, con còn nghe được một chuyện khác nữa..."

Thích Nguyên Thành: "Chuyện gì?"

Thích Tự: "Nghe nói nhà họ Tư có ô dù gì đó, cho nên Tư Trạch mới âm thầm đi đầu khiến được giá cổ phiếu của các công ty trên sàn. Ba biết chuyện này không?"

Thích Nguyên Thành sửng sốt: "Con nghe đâu ra?"

Thích Tự: "Hôm tham gia tiệc tùng với Tư Hàng."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Bác Tư quan hệ rộng, đảng vợ còn có người làm quan chức, ở trong nước thì kiểu móc nối quan-thương này vẫn phổ biến lắm... Nhưng tất nhiên bọn họ cũng có biện pháp tránh nguy rồi, con đừng để ý nhiều về mấy chuyện này."

Thích Tự nhủ mảy: "Nhà mình hợp tác với bên đó thì có nguy hiểm không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu nói: "Bao nhiêu năm nay cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Con cứ biết giữ đúng chừng mực của mình là được, cần gì thì hỏi Tiểu Phó, để nó kiểm tra cho chắc."

Thấy ba tín nhiệm Phó Diên Thăng như thế, Thích Tự lại thấy bất an nổi lên trong lòng.

"Ba..." Hấn không nhịn được mà hỏi, "Nói chứ, ba cũng chỉ mới gặp Thầy Phó mấy lần, sao đã yên tâm để anh ấy ở cạnh con vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Đương nhiên ba sẽ không vô duyên vô cớ tin tưởng nó như thế. Trước khi hai đứa kí hợp đồng, ba cũng thăm dò kĩ càng rồi."

Thích Tự kinh ngạc nói: "Ba cho người đi đâu tra anh ấy?"

Thích Nguyên Thành nhìn hấn nói: "Dĩ nhiên rồi, có nhớ hồi bé bị bắt cóc, con từng được một chú cứu ra không?"

Thích Tự sững sờ: "Nhớ ạ, thì sao ba?"

Thích Nguyên Thành: "Người kia tên Phó Nhân, Phó Diên Thăng chính là con trai chú ấy."

Thích Tự nghe vậy mà giật mình, Phó Diên Thăng từng nói chuỗi hạt ngọc ấy là vật tổ truyền, thì ra hồi đó chú kia cũng mang nó sao? Bảo sao ngay từ lần đầu tiên hấn đã thấy quen thế!

Thích Nguyên Thành mỉm cười nói: "Qua sự việc năm xưa, ba vô cùng khâm phục nhân cách của chú Phó, cũng từng nghe chú ấy kể mình có một đứa con trai rất sáng dạ. Người của đơn vị đi đâu tra cho ba xem lí lịch của Phó Diên Thăng rồi, xuất sắc mà hoàn toàn trong sạch, cho nên ba mới yên tâm để nó đến bên con thế chứ."

Thích Tự: "Thế ba có liên lạc với chú kia không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Ba chỉ cho người đi đi đầu tra trên giấy tờ thôi, chứ đột nhiên đến quấy rầy người nhà họ thì không hay. Con cũng nhận nó làm thầy rầy, sau này kiểu gì chẳng có cơ hội gặp mặt..."

Đang nói thì điện thoại của Thích Nguyên Thành đổ chuông, ông vừa nghe vừa nhìn đồng hồ "Cũng không còn sớm đâu, chúng ta xuất phát đến nhà chú Mạnh thôi."

Trên đường đi, Thích Tự không tài nào ổn định lại được tâm trạng của mình, thì ra ba hắn đã âm thầm tra xét nhiều như vậy... Nếu thế ông có biết về quan hệ giữa Phó Diên Thăng với Từ Nhất Chu và Tống Phổ Tâm hay không?

Tiếc là sau đó, Thích Nguyên Thành cứ nói chuyện điện thoại suốt, hắn cũng không nghe ngóng được thêm tin tức gì về Phó Diên Thăng.

Đến nhà họ Mạnh, không khí Tết náo nhiệt mới ngắt đi dòng suy nghĩ của Thích Tự.

Năm nay thấy hắn, Mạnh Văn Tĩnh không còn xông tới đòi cưới như năm ngoái, chỉ rút rè trốn sau lưng dì Phương, người lớn có trêu thế nào cũng không ra.

Người lớn tưởng cô nhóc đã biết thẹn thùng, lại xúm vào chọc ghẹo một hồi.

"Tiểu Văn Tĩnh, năm nay không muốn cưới anh Thích Tự nữa rầy à?"

"Không muốn." Mạnh Văn Tĩnh cất âm giọng non nớt từ chối.

"Sao lại không? Con nhìn anh Thích Tự đẹp trai thế cơ mà!"

"Không muốn là không muốn!" Bé gái giận dữ ngẩng lên, "Thích Tự nói anh ấy có người mình thích rầy! Nếu cưới con nữa thì người anh ấy thích sẽ nổi giận lôi đình!"

Cả bàn người nghe cô nhóc nói vậy mà ngây ngẩn, bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Thích Tự có người mình thích từ bao giờ thế?"

"Con gái nhà ai vậy?"

Ngay cả Thích Nguyên Thành cũng nhìn về phía hấn đây tò mò: "Ngay cả ba nó còn chẳng biết gì đây."

Thích Tự thấy tim thiếu đi đâu nhảy lên tận cổ họng, không ngờ nhóc con này nhớ dai thế, bị mình lừa đại từ năm ngoái mà vẫn chưa quên!

Hấn vội nói: "Đúng là năm ngoái cháu có nói vậy với Văn Tĩnh, em nó còn nhỏ, mọi người đừng đùa kiểu này."

Bấy giờ mọi người mới hiểu, bèn cười phá lên: "Thì ra Thích Tự nó ngại, viện cớ vậy thôi..."

Dì Phương cũng cười trách hấn: "Bảo sao con bé cứ nói dì lừa nó... Cái thằng bé này đúng là!"

Có người còn hùa vào đùa: "Thích Tự, giờ cháu thấy Văn Tĩnh còn bé thế thôi, đợi nó lớn rồi sẽ biết, càng non càng tốt!"

Cánh đàn ông lớn tuổi lại được thể cười ần, Thích Tự vẫn lễ phép mỉm cười, nhưng trong lòng bất đắc dĩ không thôi.

Ăn xong Thích Tự cũng ngẩng nói chuyện với người lớn một lát. Năm qua hấn đã bắt đầu đi làm nên chứng chạc lên hấn, được khen còn hơn cả năm trước.

Thích Tự rốt cục không chịu nổi, đành tìm cớ lên sân thượng giải khuây một mình, sau đó rút điện thoại ra nhắn tin cho Phó Diên Thăng: "Đang làm gì thế?"

Không bao lâu sau Phó Diên Thăng đã gọi điện lại: "Đang xem TV... Cậu đón Tết ở đâu?"

Thích Tự: "Vẫn như năm ngoái."

Phó Diên Thăng cao giọng: "Nhà của "hôn thê"?"

Thích Tự chỉ cười, Phó Diên Thăng lại hầm hè từ đầu bên kia: "Nhớ phân rõ ranh giới với cô nhóc kia đấy!"

Thích Tự cố ý nói: "Không phân được thì phải làm sao?"

Phó Diên Thăng: "Không phân được? Không phân được thì về ể chịu phạt!"

Thích Tự nhớ lại hôm ở thành phố P trước khi Phó Diên Thăng về nước, hai người cũng lăn giường nguyên đêm, đổi mấy lần tư thế, đến lúc đối phương phải đi, hắn vẫn run chân run eo không xuống nổi giường, rốt cục đành phất tay cho Vương Mạnh đưa người ra sân bay.

Nhìn trời đêm khiến lòng khẽ rung động, Thích Tự thấp giọng hỏi: "Nhớ tôi không?"

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Nhớ tôi không?"

Phó Diên Thăng: "Nghe bà xã tâm tình thế này thì chịu thế nào được! Đổi vé đổi vé! Mai bay về luôn! Fác!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 107: Mật Thám Chính Phủ

Quá 0h, hai cha con mới ra về. Ở trên xe, Thích Nguyên Thành hỏi Thích Tự: "Nãy trong bữa ăn các bác cũng chỉ đùa thôi, mà trông con có vẻ không thoải mái lắm? Sao thế, không thích bọn họ nói vậy à?"

Thích Tự hơi sững sốt, nhớ ra chuyện với Văn Tĩnh, nhất là lúc bác Tề nói gì mà "càng non càng tốt", quả thật đã khiến hắn khó chịu.

Hiện tại chỉ còn hắn với Thích Nguyên Thành, Thích Tự cũng không việc gì phải che giấu tâm trạng của mình nữa, trực tiếp thể hiện ra sự phản cảm với loại quan niệm kia.

Thích Nguyên Thành: "Thích Tự à, các bác ấy đều là người của thời đại trước, ra ra vào vào tình trường nó quen rồi, đùa kiểu thế không hiếm lạ gì đâu. Nhưng nói sao vẫn là bậc cha chú của con, lại là bạn nhiều năm của ba, chẳng mấy khi gặp thì chịu khó nể nang một chút, không người ta lại tưởng con cao ngạo coi thường..."

Thích Tự: "Nhưng mà ba, căn bản là con không có ý gì với Mạnh Văn Tĩnh hết, bọn họ cứ nói thế rồi sau này cô bé tưởng thật thì sao?"

Thích Nguyên Thành khẽ thở dài: "Hồi xưa ba sang Mỹ tìm đường phát triển cho MeiWei, được bác Tề với chú Mạnh giúp đỡ nhiều lắm. Ba không có anh chị em, quen nhau bao lâu nay, ba đã không chỉ coi họ là bạn bè, mà là anh em thân thiết luôn rồi. Chú Mạnh với dì Phương đều là người tốt, tư tưởng tuy hơi lạc hậu nhưng con đừng để trong lòng. Hiện tại Văn Tĩnh còn nhỏ, con không có ý kia cũng bình thường thôi, nhưng chờ đến khi lớn lên, biết đâu con lại thay đổi suy nghĩ thì sao?"

Thích Tự lập tức nói: "Tuyệt đối không!"

Không ngờ ba hấn chẳng những nói đùa, mà còn thật sự suy tính đến hôn sự này!

Ngũ diệu Thích Tự có phần gấp gáp: "Nếu mọi người mà cứ tẩy não cho Văn Tĩnh như thế, sau này con mà không cưới con bé thì quá bằng kẻ phụ bạc à? Như vậy chính là cưỡng chế tình cảm đấy."

Thích Nguyên Thành hơi sững sốt, nhìn hấn nói: "Ba mới nói có mấy câu, con không đồng ý thì thôi chứ phản kháng dữ dội như thế làm gì?"

Thích Tự: "..."

Hấn cắn răng nghĩ—ba là ba con, biết rõ nếu nói thế con sẽ để tâm, sẽ cố gắng thực hiện hi vọng của ba còn gì, thế không phải cưỡng chế tình cảm chắc?

Dương nhiên, Thích Tự tuyệt đối sẽ không nói ra những lời đầy tính sát thương này. Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai lại vang lên tiếng "Nhớ" trầm thấp đầy thâm ý của Phó Diên Thăng trong cuộc điện thoại hồi nãy, nhận ra đúng là mình có hơi mất bình tĩnh.

Nhưng trái tim đã thuộc về Phó Diên Thăng, dù biết các chú các bác chỉ đang đùa đi chẳng nữa, hấn vẫn không thể nào mặc kệ cho được—có là ai cũng thấy sai.

Hấn nhanh chóng ổn định lại tâm tình, một lần nữa nhìn sang phía ba, thử dò xét nói: "Ba, ba bảo ba quen bác Tề chú Mạnh bao nhiêu năm nay, trong khi hồi còn trẻ bọn họ toàn là cao thủ tình trường thì ba cũng đâu có bị ảnh hưởng gì? Không thì tại sao li hôn mẹ rồi mà ba vẫn cứ độc thân mãi thế?"

Nét mặt Thích Nguyên Thành dịu đi, không biết nghĩ đến đi đâu gì mà ngũ khí cũng ôn hòa hẳn: "Không thể so với ba và mẹ con được, ba mẹ là kiểu... bạn tâm giao rồi."

Thích Tự: "Bạn tâm giao?"

"Là ràng buộc về tâm hồn đấy. Ba hiểu được mọi tính cách, suy nghĩ và mong muốn của mẹ con, ngược lại thì mẹ con cũng vậy. Nhiều năm nay không phải ba chưa từng gặp được người nào tốt, nhưng mà nơi này..." Chẳng hay ba hẳn đã say hay chưa mà bỗng trở nên cảm tính hiếm thấy, chỉ chỉ vào ngực mình, "Nơi này đã thuộc về mẹ con rồi. Gặp ai cũng không tìm lại được cảm giác như khi ở bên mẹ con ngày trước..."

Thích Tự: "..."

Thật ra, đã có lần hẳn nói chuyện với Khương Oánh về lí do khiến hai người họ li hôn.

Khương Oánh không coi hẳn là trẻ con giống như Thích Phong, bởi vậy đã thẳng thắn nói ra nguyên nhân vì sao cô và Thích Nguyên Thành đường ai nấy đi ngay khi hẳn còn nhỏ.

Năm đó ba muốn ra nước ngoài phát triển sự nghiệp với MeiWei, cũng hi vọng mẹ sẽ từ bỏ công việc MC để đi cùng, qua đó ở nhà chăm sóc hai đứa bọn hẳn.

Khương Oánh không đồng ý—dù biết khi ấy đối phương đầy đủ năng lực kinh tế để lo cho cả nhà không lo cơm ăn áo mặc, nhưng cô cũng có mục tiêu của riêng mình, hơn nữa chỉ có thể theo đuổi nó ở trong nước.

Mặt khác, ba cũng không chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì mẹ. Lần bị đối thủ cạnh tranh ác ý kia lại càng khiến ông bất mãn, quyết tâm nhất định phải làm nên thành tựu.

Trẻ tuổi nóng tính, cả hai đều không chịu nhường nhau, kết quả chỉ có thể đi đến li hôn.

Nhưng giờ nghe Thích Nguyên Thành nói vậy, Thích Tự lại không khỏi mờ mịt: "Ba đã coi mẹ là người duy nhất trong lòng, thì tại sao còn muốn li hôn?"

Thích Nguyên Thành nghiêm mặt nói: "Còn không phải vì mẹ con đề nghị trước à. Mẹ con bảo ra nước ngoài chắc chắn là không thể về trong"

vòng nửa năm một năm, nếu li hôn rồi, nhờ ba có tìm được ai thích hợp hơn ở đó thì cũng không cần bận tâm về mẹ, cả hai cùng tự do... Ba thấy vậy cũng tốt, mỗi người một đứa bọn con, rất công bằng."

Thích Tự: "... Có khi mẹ giận nên mới nói linh tinh vậy thôi."

Thích Nguyên Thành lần đầu tiên: "Ai biết được mẹ con chỉ nói linh tinh? Ba lo mình trói buộc mẹ, nên mới phải buông tay để mẹ đi tìm hạnh phúc mới chứ gì nữa!?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Giờ thì ba biết mẹ không có ý đó rồi chứ?"

Thích Nguyên Thành sưng sờ, lát sau mới hiểu ra: "Con biết rồi à?"

Thích Tự bật cười, thăm dò này giờ rốt cục cũng cạy được miệng ba hần...

Thích Nguyên Thành truy hỏi: "Mẹ đã nói gì với con?"

"Mẹ chẳng nói gì hết." Thích Tự nghĩ bụng hai người giấu cũng kỹ lắm, "Cho nên bây giờ hai người là thế nào? Dự định tái hợp sao?"

Thích Nguyên Thành hàm hồ nói: "Cứ để xem mẹ con đã, nhờ không đồng ý thì sao..."

Thích Tự trầm ngâm nói: "Ba cũng sắp 50 rồi đấy, đàn ông thì phải chủ động đi chứ."

Thích Nguyên Thành ghen hòng: "Thằng nhóc con còn chưa có ai đâu mà đòi dạy ngược ba?"

Thích Tự cười cười, lại lảng sang chuyện khác: "À đúng rồi, trước bữa cơm đang nói dở về Thầy Phó, ba anh ấy tốt như vậy mà sao nhà mình không giữ liên hệ vậy ba?"

Năm ngoái Thích Tự cũng hỏi thì mẹ hắn bảo do cả hai đầu bận bịu nên cứ thế băng đi. Nhưng hắn cảm thấy dù gì cũng là ân nhân của mình, ba lại ca ngợi phẩm chất của đối phương như thế thì không nên để mất liên lạc mới phải.

Thích Nguyên Thành: "À, sau đó ba đưa con qua Mĩ mà, lúc đấy bận tối mắt, một năm sau mới nhớ ra để bảo thư kí đến tặng người ta quà Tết, mà hoá ra nhà họ chuyển nhà, chú ấy cũng nghỉ việc trong trường rồi nên không có liên lạc nữa."

Thích Tự rũ mắt nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Thế ba có đi đâu tra được nhà Thầy Phó chuyển đi đâu không?"

Thích Nguyên Thành: "Quận Yên Ninh ở Hải Thành, khu đấy được phết, nghe bảo ở đó toàn nhà công vụ cho người của chính phủ với học viện khoa học giáo dục thôi."

Thích Tự: "... Nhà công vụ?"

Thích Nguyên Thành: "Ba tìm hiểu hết bối cảnh nhà họ rồi—sau khi nghỉ việc tại trường cũ thì ba của Tiểu Phó chuyển đến khoa Toán đại học D, mẹ thằng bé cũng là người đại học D, cả hai dạy ở đó nên chắc về sau thăng chức rồi được phân cho căn nhà kia. À, Phó Diên Thăng còn một đứa em trai nữa, tên là Phó Diên Duyệt, mà trong hộ khẩu thấy ghi là "nhận nuôi"."

Thích Tự: "..."

Nhận nuôi? Chẳng phải Phó Diên Thăng còn bảo ba mẹ lén sinh thêm sau lưng mình à? Hay Phó Diên Thăng cũng không biết em trai mình là được nhận nuôi?

"Ba xem cả về quá trình học tập và làm việc của Tiểu Phó rồi, không khác những gì nó kể trong lần đầu gặp mặt." Thích Nguyên Thành vừa nói, ánh mắt cũng tỏ rõ vẻ tán dương, "Ở trong gia đình như vậy, bảo sao cách nghĩ của nó lại xuất chúng thế."

Thích Tụ lại hỏi: "Thế ba có biết chuyện Thầy Phó từng làm thêm ở một công ti đi đầu tra tên Trác Thạch không?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Biết, tụi Tiểu Phó kể với ba, công ti kia là do một đàn anh trong trường đại học của nó mở ra, thỉnh thoảng có nhận mấy vụ đi đầu tra tư nhân về các doanh nghiệp làm giả sổ sách trên thị trường, dạng như công ti của Tiểu Cố ấy. Cho nên ba mới bảo con, gặp vấn đề gì trong công việc thường ngày thì cứ hỏi nó, thằng bé nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này nên sẽ giúp con tránh được phần nào rủi ro."

Thích Tụ: "Ồ..."

Nhìn thái độ của ba, hần cũng không dám nói ra những gì mình phát hiện được lúc về nước. Không phải hần nhạy cảm, mà sự thật là quá trình Phó Diên Thăng tiếp cận hần quá khả nghi...

Hôm sau, Thích Tụ quay lại chung cư ở thành phố P. Phó Diên Thăng vẫn chưa về, mình hần ngồi đọc tài liệu mà đối phương chuẩn bị cho trong thư phòng.

Đến lúc muốn ghi chú, Thích Tụ mới phát hiện bút máy hết mực. Hần mở ngăn kéo ra tìm mực, tình cờ trông thấy cuốn sổ da bò mà Phó Diên Thăng thường dùng để soạn giáo án cho mình, thử lật vài trang lại thấy một phần rất kì quái.

Trên đó là danh sách và giá cả của tất cả những món đồ mà Thích Tụ mua cho đối phương từ khi sang đây, nét chữ khá ngoáy —

4 vạt màu trơn hãng J: 5,200

1 đôi giày da hãng XXXX của Ý: 18,000

1 đôi khuy măng sét bằng đá quý hãng B: 11,200

1 thắt lưng da sần màu nâu đậm hãng G: 4,600

...

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng ghi lại những thứ này làm gì? Chẳng lẽ sau này còn định trả hần?

Mà rõ ràng hần không hề nói cho Phó Diên Thăng giá cả của những món đồ này, đối phương lại còn lên mạng tự tra nữa sao?

Thích Tự tiện tay mở máy tính, định xem thử lịch sử lên mạng của Phó Diên Thăng mà không ngờ chỉ thấy một màu trắng xoá, sạch sẽ đến kì quái!

Hần biết bình thường Phó Diên Thăng vẫn dùng máy tính này, ngoài tìm tài liệu cho hần thì còn lên theo dõi thị trường chứng khoán hay xử lí email từ bộ phận công nghệ trong nước này kia... Những thứ này thì có gì mà phải giấu hần? Nếu đảng hoàng thì ai lại đi xoá lịch sử?

Thích Tự nhớ tới những lời ba nói với mình hôm qua, lại liên hệ với cuộc đối thoại nghe được ở nhà vườn đêm đó, nhịp tim bắt đầu đập điên loạn.

Nhà công vụ của chính phủ...

Lão Nhâm... Công tác... Phía trên...

Chẳng lẽ Phó Diên Thăng là mật thám của chính phủ!?

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Văn Tĩnh có gì không tốt đâu..."

Thích Tự: "Ba với mẹ thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Ha ha ha, cây già lại nở hoa rồi~"

Thích Tự: "Ba còn nghe ngóng được gì về Thầy Phó nữa?"

Thích Nguyên Thành: Blablabla...

Nói h ồi mới nhận ra, khoan đã, kĩ năng nói chuyện của thằng nhóc này lợi hại như thế từ bao giờ vậy? Để mình thao thao bất tuyệt mà chính nó thì chả hé nửa lời!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đây thì ctrl shift N =)))) th ầy sắp ngã ngựa mà em nôn quá, chỉ mong sớm thắng thắn với nhau thôi chứ đi trên dây quai tim em sắp không thấu được r ồiiiii

[Update 22/8 16:35

Qua Hi ngã c ầu thang nên mấy nay chưa có chương mới đâu, nhưng bả mới lên chat với fan thì mình hóng hót được một ít tin mới về PHQĐ như sau:

- Truyện đi được t ầm 2/3 quãng đường r ồi, cuối tháng 10 là wrap up (điều kiện tiên quyết là Hi không subconsciously bơi dài ra, chính bả cũng nhận là dạo này bận việc ngoài đời với kẹt văn nên q3 này có vài chi tiết thừa thãi quá)

- Chắc chắn không ngược Phu Thê! Th ầy ngã ngựa xong tất nhiên sẽ có màn ăn năn hối lỗi, nhưng vẫn ngọt =)))) (cả hai đều sẽ có đấu tranh nội tâm, nhưng r ồi cũng tìm được chung điểm sớm thôi). Một khi hai bạn giải quyết thắng thắn xong thì truyện sẽ tập trung nhiều hơn về kịch bản chính (thương chiến).

- Nội dung chính còn khoảng 100k chữ nữa, Lâm Hoán và nhà họ Chương đều nằm trong tuyến quan trọng.

- Khả năng là chuyện của Tư Tổng sẽ được khai thác thêm (phiên ngoại). Lá Ngô thì không.

- 🐟🍁 chuẩn bị có đệ đệ Thích Hi =)) tác giả đang dãi dào tình thương của mẹ nên em bé có khi lên thẳng tuyến đầu ấy chứ =)))

Tạm thời là như vậy~]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 108: Phần Mềm Giám Sát

Thích Tự không hiểu quá rõ về viên chức chính phủ trong nước, chỉ là tác phong chính trực nhất quán của Phó Diên Thăng và một vài sự việc gần đây khiến hắn lờ mờ sinh nghi như vậy.

Có đi đâu phỏng đoán này vừa xuất hiện, thì mọi chi tiết khiến Thích Tự băn khoăn trước đó cũng như được xâu chuỗi vào nhau!

Giả sử như Tổng Phổ Tâm, Từ Nhất Chu và Phó Diên Thăng đều là người của chính phủ phái xuống, thì mục đích của bọn họ là gì? Đi đâu tra tập đoàn Tư Nguyên?

Không... Căn cứ vào thời gian thì người thâm nhập sớm nhất phải là Tổng Phổ Tâm mới đúng!

Nhớ lại lúc nói về tình huống liên quan đến nhà họ Tư với ba hôm qua mà Thích Tự lạnh sống lưng — chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ là Tư Thị?

Nhưng bất kể mục tiêu có phải Tư Thị hay không, Phó Diên Thăng đã đến cạnh hắn thì khác nào nói rằng tập đoàn Tư Nguyên cũng nằm trong phạm vi đi đâu tra của bọn họ?

Tức là nếu như có bất kì hành vi sai phạm hay coi thường pháp luật nào trong lúc đi đâu hành thương nghiệp, cả hắn và ba đầu sẽ bị Phó Diên Thăng đưa ra trước vành móng ngựa?

...

Thích Tự quả quyết lắc đầu, tự nhủ rằng "Không thể nào".

Từ khi quen nhau đến nay, dường như lúc nào Phó Diên Thăng cũng dẫn dắt hắn làm những chuyện "đúng đắn" — bắt đầu với việc bảo hắn khuyên ba đi điều tra về vấn đề tài chính của MeiWei, nhắc hắn đừng tham gia vào vụ đầu tư cổ phiếu của Tư Hàng, sau lại chỉ cho hắn cách đưa sự kiện hàng giả ở MeiWei ra ánh sáng...

Nếu chỉ là một gián điệp vô tình, Phó Diên Thăng hoàn toàn không cần dạy dỗ hay nhắc nhở Thích Tụ làm gì.

Bởi thay vì đi điều tra, rõ ràng đối phương đang giúp hai cha con hắn mới đúng...

Thích Tụ siết lấy con chuột trong tay, thử lên mạng tìm về "điều tra kinh tế" và "điều tra tài chính", nhưng cũng chẳng ra được mấy thông tin công khai với đại chúng.

Tra xét một hồi, Thích Tụ không khỏi bàng hoàng tự vấn liệu đây có khi nào chỉ do hắn tự tưởng tượng ra, do hắn quá để tâm đến Phó Diên Thăng nên mới gán cho đối phương một hình ảnh như thế...

Thích Tụ úp tay lên mặt, hít vào một hơi thật dài, tâm trạng hỗn loạn không thôi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hắn đã hạ tay xuống, vẻ tỉnh táo trong mắt cũng đồng thời quay trở lại.

—Hắn không thể tiếp tục xử trí theo cảm tính, cái hắn cần nhất bây giờ chính là bằng chứng.

Hai tiếng sau, Thích Tụ có mặt tại quán cafe gần trường, một bóng người quen thuộc đã ngồi sẵn ở vị trí trong góc, dường như đang lúi húi xem gì đó.

Thích Tụ đi thẳng tới chỗ đối phương: "Năm mới vui vẻ."

Chương Thừa Tuyên nghe vậy mới ngẩng đầu dứt mắt khỏi tài liệu: "Năm mới vui vẻ. Uống gì không?"

"Americano." Thích Tự thoáng nhìn qua thứ Chương Thừa Tuyên đang đọc, nhận ra ấy chính là tài liệu về một môn chuyên ngành kì này mà Phó Diên Thăng đã giảng cho hắn trước khi về nước ăn Tết.

Chương Thừa Tuyên cất tài liệu đi, hỏi: "Gần đây vẫn ổn chứ?"

"Cũng bình thường, cậu thì sao?" Thích Tự hỏi, "Người nhà có đối tốt với cậu hơn chút nào không?"

Chương Thừa Tuyên cười khò: "Vẫn thế thôi, ít liên lạc lắm. Anh ba còn hỏi về tình hình của cậu, tôi bảo dạo này cậu bận chuyện công ti trong nhà nên không đến trường, anh ấy cũng hết chuyện để hỏi."

Thích Tự nhú mày: "Sao anh ba cậu quan tâm đến động tĩnh của tôi thế?"

Chương Thừa Tuyên: "Vụ MeiWei đã kết án đâu, anh ta lo là phải."

Đúng là lúc trước Thích Tự không nhận lấy chiếc USB từ Chương Thừa Tuyên, nhưng hắn vẫn nói lại cho ba về khả năng tồn tại chứng cứ ở đâu đó. Phiên tòa xét xử Khâu Như Tùng chưa diễn ra cũng vì còn đang đi điều tra về sự nhúng tay của nhà họ Chương trong vụ này. Có đi đâu xét đến tính cơ mật và sự an toàn của Thích Tự, Thích Nguyên Thành cũng không tiết lộ quá nhiều nội tình cho hắn.

Thích Tự bình tĩnh nói sang chuyện khác: "Hôm nay hẹn cậu ra đây là vì muốn nhờ cậu giúp một việc."

Chương Thừa Tuyên: "Việc gì vậy? Cậu cứ nói đi."

Thích Tự: "Nghe nói cậu nhờ được mấy sinh viên bên khoa Máy Tính lo giúp mảng lập trình cho dự án khởi nghiệp của chúng ta rồi à, tình hình thế nào?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, xong phần khung cho front-end rồi, ổn áp ra phết!"

Thích Tự: "Kĩ thuật máy tính của mấy người nọ được không?"

Chương Thừa Tuyên: "Chắc chắn là được hơn chúng ta, sao vậy, cậu có ý định gì khác à?"

Thích Tự cười cười: "À không, máy tính của tôi bị hỏng nên muốn nhờ người nào am hiểu một chút đến xem giúp, ai rảnh cũng được, tôi có thể gửi ti ền."

Chương Thừa Tuyên khó hiểu: "Máy tính của cậu hăng gì? Gửi đi bảo hành chính hãng không được à?"

Thích Tự: "Tốc độ dịch vụ after-sales cho quốc tế thì cậu biết rồi đấy, trong máy còn lưu luận văn đang viết dở nên tôi mới phải tìm người sửa gấp."

Chương Thừa Tuyên hiểu ra vấn đề, lập tức c ầm điện thoại lên gọi cho người phụ trách khâu kĩ thuật của dự án khởi nghiệp. Hai người nói chuyện thêm một lát thì có người tới.

Đối phương là một học sinh quốc tế tóc nâu, tên Davis, dáng người nhỏ con, đang học năm ba ngành Phần M ềm cùng trường bọn họ, biết được nhu c ầu của Thích Tự xong thì nhiệt tình đ ồng ý qua xem giúp luôn.

Chờ lên xe r ồi, Thích Tự mới nói cho người kia mục đích thật sự của mình.

Davis hỏi: "Tức là cậu muốn tôi làm giúp một ph ần m ềm giám sát?"

Thích Tự: "Phải, để giám sát lịch sử hoạt động và dùng web của máy tính, cậu làm được không?"

Davis khó hiểu: "Chỉ để ghi lại lịch sử hoạt động và dùng web thôi á? Máy plug-in đơn giản này thì câu lạc bộ IT có hết mà, để tôi lấy cho cậu dùng luôn."

Thích Tự: "Câu lạc bộ IT là gì vậy?"

Davis: "Một diễn đàn mà học sinh ngành tôi hay vào xem, siêu nhiều cao thủ kỹ thuật, ai cũng tự thiết kế một vài plug-in nhỏ nhỏ rồi đăng lên. Thứ cậu cần thì tương đối đơn giản.:

Thích Tự: "Vậy sao..."

Xem ra là tìm đúng người rồi.

Đến chung cư của Thích Tự, Davis vừa lên đã huyết sáo một hơi, kinh hãi hỏi: "Một mình cậu ở căn nhà lớn thế này à? Đỉnh vậy!"

"Không phải, tôi ở chung với bạn." Thích Tự thuận miệng đáp, dẫn Davis đến thư phòng rồi chỉ vào máy tính trên bàn, "Là cái này."

Davis vừa ngó xuống lập tức sáng mắt: "Wow, iMac với cấu hình cao cấp nhất luôn... Hehh, cậu chờ chút, để tôi tải luôn cho, 10" là xong thôi!"

Thích Tự ừ một tiếng, hai tay đút túi đứng bên cạnh. Có đi đâu 10" trôi qua, Davis không những chưa giải quyết xong mà còn tỏ ra khó xử.

"Sao vậy? Có vấn đề gì à?" Thích Tự khoanh tay trước ngực.

"Kì quá, sao không chạy được nhỉ?" Davis vò đầu bứt tai, "Để tôi xem chi tiết thế nào... Hơ, plug-in này không những giám sát được hoạt động của máy tính mà còn ghi lại cả dữ liệu nhập vào luôn... Ô, sao vẫn không được, máy tính này của cậu dính virus đấy à?"

Thích Tự: "..."

Davis nhú mày nói: "Máy này cậu dùng hả? Sao phải cài phần mềm giám sát làm gì?"

Thích Tự: "Không phải tôi dùng."

Davis sửng sốt, lập tức rút lại bàn tay đặt trên bàn phím: "Không phải máy cậu?" Nói xong lại liếc liếc ra bên ngoài thư phòng, ngờ vực hỏi, "Cậu bảo tôi giám sát cái máy này... có vấn đề gì không đấy?"

Thích Tự hắng giọng giải thích: "Máy tính này tôi mua, nhưng chủ yếu là bạn tôi dùng."

Davis vẫn nhìn hắn đầy kì quái, có vẻ vẫn đang chờ một lời giải thích hợp lí hơn.

"Thôi được rồi." Thích Tự ho nhẹ một tiếng, đành nói láo, "Thật ra tôi nghi người ở chung với mình đang ngoại tình, bởi vì nay bật máy lên thì thấy lịch sử dùng web đã bị xóa trắng trơn."

Davis: "..."

Biểu cảm của Davis biến hóa đầy sinh động, khóe miệng giật giật hỏi: "Vậy cậu có muốn tôi kiểm tra qua tình trạng của máy không?"

Thích Tự: "Kiểm tra được không?"

Davis: "Được, nhưng mà sẽ mất thời gian một chút..."

Thích Tự: "Không sao."

Davis dè dặt hỏi: "Người ở chung với cậu... có sắp về không thôi?"

Thích Tự: "Không, người đó về Trung rồi."

Davis thở phào một, bấy giờ mới dám đặt tay lên bàn phím lần nữa, mặt mũi nghiêm túc vào việc.

Thích Tự đứng phía sau, chỉ thấy đối phương tải về máy một đồng plug-in, vừa cho chạy vừa nhập lệnh, trong lúc làm còn gọi điện cho người khác, hình như là bạn học cùng ngành, để hỏi mấy vấn đề.

Hơn nửa tiếng sau, màn hình vi tính đột nhiên nhảy ra một khung đỏ, lúc này hắn mới quay lại nói với Thích Tự: "Máy tính này đã được cài phần mềm chống giám sát."

Thích Tự: "..."

Davis tìm ra phần mềm chống giám sát trong máy: "Nó đây, nguyên nhân vì sao những plug-in vừa rồi không chạy được... Cậu muốn gỡ nó đi không? Tôi có thể dùng vài biện pháp "bạo lực" giúp cậu."

Thích Tụ hỏi: "Nếu gỡ đi thì người ở chung có phát hiện ra tôi đã động tay vào không?"

Davis: "Errr, khả năng là có..."

Thích Tụ nheo mắt hỏi: "Cậu có cách nào giúp tôi giám sát được máy tính của đối phương mà vẫn giữ lại phần mềm kia không?"

Bị ánh mắt lạnh như băng của Thích Tụ dọa cho túa m òhôi, Davis đưa tay gạt trán một cái rồi nói: "Mình tôi thì e là không giải quyết được, đầu tiên phải phá giải phần mềm này, hiểu rõ công năng rồi mới thiết kế một chương trình ngụy trang là nó vẫn đang vận hành..."

Davis lần b ầm một loạt suy nghĩ, Thích Tụ nghe xong chỉ hỏi: "Tức là làm được hay không?"

Davis ngập ngừng nói: "Có thể thử, nhưng không thể xong luôn trong hôm nay được, ít nhất phải mất một tuần."

"Được." Thích Tụ rút điện thoại ra, "Tôi sẽ chuyển trước cho cậu khoản đặt cọc. Để an toàn thì chúng ta phải kí một thỏa thuận giữ bí mật và miễn trách nhiệm đi."

Davis: "..."

Tiền Davis về rồi, Thích Tụ lại gọi điện thoại cho Thích Nguyên Thành: "Ba, ba có đang bận không?"

"Hmm? Con đi học chưa? Có chuyện gì à?" Thích Nguyên Thành nói.

"Con muốn hỏi lại ba một chút, về chuyện Tư Trạch âm thầm đi đầu khiến thị trường chứng khoán... Hai nhà hợp tác nhiều như thế, lỡ anh ta mà xảy ra chuyện thì nhà mình sẽ không liên lụy thật chứ?"

"Nếu không động tay với cổ phiếu của Tư Nguyên hay công ti dưới trướng tập đoàn thì con không cần quan tâm..." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút, cũng bắt đầu để ý, nói, "Hôm trước về con cũng hỏi về chuyện này, rốt cục là làm sao? Đợt vừa rồi con phát hiện ra tình huống gì à?"

"Liên về chung với Thầy Phó đợt Giáng Sinh, bọn con đã có kế hoạch đàm phán thu mua một công ti công nghệ tên Liên Tú cùng Diệp tổng. Lúc ấy Diệp Khâm Như có nói với con, anh ta nghi la Tư Trạch đang lén thao túng giá cổ phiếu của công ti kia từ phía sau... Mà mấy hôm nay, con để ý thấy giá cổ phiếu của Liên Tú đang trên đà giảm thật..."

Thích Nguyên Thành: "Con lo rằng bên phía Tư Trạch đang cố tình hạ giá thu mua một cách ác ý?"

Thích Tự: "Đúng vậy... Không phủ nhận là giá càng thấp sẽ càng có lợi cho Tư Nguyên, nhưng dù xét về mặt đạo đức hay pháp luật đi chăng nữa, con cũng không thể nào đồng tình nếu như anh ta làm như thế thật."

Thích Nguyên Thành trầm mặc hồi lâu, nói: "Ba hiểu ý con rồi, chuyện thu mua công ti kia mấy đứa cứ từ từ đi, ba cho người tìm hiểu tình huống cái đã."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi nghi người ở chung với mình ngoại tình."

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự: "Bốn thiếu gia còn tự cảm sừng lên đầu mình rồi, món nợ này chúng ta cứ chậm rãi mà tính." (nhếch miệng cười)

Phó Diên Thăng: "Tôi đã hi sinh quá nhiều vì tổ chức!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Quê quá đi mất vừa lên cái update ở chương trước xong thì Hít tung chương, muốn thương idol mà idol siêng quá biết làm sao =))) Xương cốt không sao nên bả vẫn update bình thường, lát hình như còn một chương nữa cơ mà mai mình trả sau nhé giờ đi ngủ cái đã ; A ;;;

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 109: Toàn Là Nói Nhảm

Cúp điện thoại với ba xong, Thích Tự lại ngồi trong phòng khách trăn trăn hồi lâu.

Phần mềm chống giám sát—đây rõ ràng là dấu hiệu cho thấy Phó Diên Thăng có đi đầu giấu diếm. Tuy còn chưa tìm được bằng chứng xác thực, hắn cũng không thể nào ngăn mình nghĩ theo suy đoán của mình lúc ban ngày.

Đêm đã khuya, hắn lại đi khai rượu, vừa uống vừa nhớ lại đủ loại chi tiết từ khi quen Phó Diên Thăng đến giờ.

Hắn phát hiện ra ngoại trừ lần đầu tiên ở bar là do mình chủ động quyến rũ đối phương, dường như từng bước về sau đều nằm trong sự kiểm soát của Phó Diên Thăng. Ngay cả yêu cầu làm gia sư, nhìn thì như Thích Tự chủ động nhưng thực chất cũng là một cơ hội quá thuận lợi dành cho đối phương—nếu như mục đích Phó Diên Thăng là ẩn mình bên cạnh hắn.

Trước kia hắn đã thấy rất kì quái, không hiểu sao một người xuất sắc như Phó Diên Thăng lại chỉ làm trưởng bộ phận đầu tư ở một công ty chứng khoán, nhưng xem ra đó cũng chỉ là một thân phận để lấy danh nghĩa của đối phương?

Cũng có nghĩa, người kia vẫn luôn lừa Thích Tự tưởng rằng chỉ vì hắn mà đối phương từ bỏ công việc cũ...

Vậy mà hắn còn mừng tấp tễnh, cảm thấy mình rõ hời; hắn tưởng bản thân che giấu tốt lắm, kết quả mới lên giường với người ta mấy lần đã trăn trăn mê.

...

Thích Tự uống một hơi cạn sạch rượu đỏ, lại rót thêm nửa li, siết chặt trong tay.

Biết rõ là những phát hiện cho đến giờ đang ngày càng gần với "chân tướng" hần suy đoán, một "chân tướng" rất giống đi đầu mà Phó Diên Thăng sẽ làm ra, trong lòng Thích Tự vẫn dâng lên một cảm giác thất bại, bất lực vì không tài nào nắm bắt được đối phương...

Mặc dù Phó Diên Thăng đang dạy hần, đang giúp hần, cũng chưa làm chuyện gì tổn thương đến hần, nhưng về sau thì sao? Có ai lường trước được "lỡ như"?

Còn cái gì mà chỉ ở lại cạnh hần nhiều nhất hai năm, trông chờ vào biểu hiện của hần... chưa biết chừng hai năm này chính là thời hạn làm nhiệm vụ cũng nên?

Cứ như vậy trong một tích tắc, Thích Tự thậm chí còn hoài nghi có khi Phó Diên Thăng chỉ đang lợi dụng tình cảm của mình.

Chẳng phải quan hệ của Tổng Phổ Tâm và Tư Trạch cũng như vậy hay sao?

...

Không, không thể nào, Thích Tự lắc đầu, tự nhủ mình không được nghĩ thế.

Bọn họ nhất định không giống vậy, rõ ràng Phó Diên Thăng cũng rất vui vẻ khi làm chuyện đó với hần.

Cái lắc đầu khiến Thích Tự thành ra hơi choáng. Hần cố nhin lại xúc động muốn phang li xuống bàn trà, ngả người ra phía sau.

Hần nghĩ tới chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, nghĩ tới chú ân nhân từng cứu mình, nghĩ tới duyên phận thân kỳ giữa bọn họ.

Hần liên tục thuyết phục bản thân, Phó Diên Thăng không như vậy.

...

Thế nhưng đến tận bây giờ, Phó Diên Thăng cũng chưa từng nói thích, chưa từng nói yêu với hắn lần nào.

Cùng với cảm giác mất mát trong lòng, Thích Tự thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ hồ, hắn thấy mình như đang ở trong căn nhà máy bỏ hoang, xung quanh là những cỗ máy bờ bụi, không thấy điểm cuối...

"Cứu... mạng..."

Hắn vừa lạnh vừa đói, toàn thân cứng ngắc không tài nào động đậy.

Hắn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại không thể phát ra bất kì âm thanh nào trong nỗi hoảng loạn!

Không biết bao lâu sau, một bóng người lờ mờ vọt vào, kéo hắn dậy... Hắn như người đuối nước, chỉ biết nắm chặt lấy tay đối phương!

Là chú ân nhân mang vòng hạt, hắn ngẩng đầu với đầy hi vọng, muốn được thấy cho rõ khuôn mặt đối phương, nhưng nhìn lên, người mà hắn trông thấy lại là...

"Phó... Diên Thăng?" Hắn cất lên âm giọng khàn khàn.

"Là tôi."

"Tại sao lại là anh?" Thích Tự cũng chẳng biết mình đang chờ mong đi đâu gì, thế nhưng hiện tại hắn không muốn nhìn thấy người kia.

"Tại sao không thể là tôi?" Đối phương hỏi lại.

Thích Tự nắm lấy bả vai Phó Diên Thăng, muốn lắc đối phương như con thỏ Tuzki, nhưng lại không tài nào lắc nổi... Mẹ! Sao cơ thể người này cứng vậy? Cố cứ thẳng đờ, không giống Tuzki gì cả...

Người kia kéo hắn vào vòng ôm, cẩn trọng hôn lên khóe môi hắn, còn dịu dàng thì thầm: "Sao uống nhiều rượu thế này?"

Hơi người quen thuộc khiến Thích Tụ không thể nào kháng cự, hắn chậm chạp chớp mắt, mất nửa phút để nhận ra hình như trước mắt mình là người thật.

Thích Tụ trừng mắt, đôi tay dịch từ bả vai lên mặt đối phương, ve vuốt, rồi cấu mạnh một cái.

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tụ: "... Là thật!

Phó Diên Thăng bắt ngay lấy cổ tay đối phương, đè cả người Thích Tụ xuống sofa, nhú mày nhìn qua mặt bàn rồi trừng hắn: "Có chuyện gì, sao lại say đến mức này?"

Thích Tụ nhìn nét mặt lo lắng mà thâm tình của Phó Diên Thăng, cảm nhận được vẻ phong trần mệt mỏi trên người đối phương, chút chệnh choáng vừa rồi cũng bay sạch trong giây lát.

Hắn như bị bỏ bùa, bị mê hoặc, ngay lúc này chỉ muốn cảm nhận được thân nhiệt của đối phương.

Thích Tụ đưa tay ôm lấy cổ người kia, thẫn thờ ra hai chữ.

Hơi thở Phó Diên Thăng khựng lại, bị một câu của Thích Tụ kích thích cho cứng họng, vừa bận bịu cởi áo khoác trên người, vừa hung hăng đồ người hôn xuống.

Hai người xong một lần trên sofa, còn chưa hết hứng, Phó Diên Thăng lại ôm hắn tiến vào phòng ngủ, lúc chân chạm đất còn bất cẩn đá đổ hai vỏ chai rượu.

Đặt Thích Tụ xuống giường phòng ngủ rồi, Phó Diên Thăng trầm giọng hỏi một câu: "Đừng nói là vì nhớ tôi mà uống rượu nhé?"

Thích Tụ quay đầu sang bên tay Phó Diên Thăng đang chống cạnh mình, bắt gặp chuỗi hạt kia lại gần người nhìn vài giây, không nhìn được

mà nắm lấy cổ tay đối phương, bao trọn chuỗi hạt kia, hớn hển nói: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

Phó Diên Thăng hơi khựng lại, sau đó động tác lại càng thêm điên cuồng.

Đến tận khi Thích Tự nhắm mắt chìm hẳn vào giấc ngủ, Phó Diên Thăng vẫn ôm lấy hắn, kìm sát thân mật.

Sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh lại vì ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng.

Hắn xoa eo ngồi dậy, nhìn qua giường chiếu xộc xệch mới nhớ ra chuyện nửa đêm hôm qua.

Ra đến ngoài, hắn phát hiện phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, Phó Diên Thăng mặc một chiếc áo len đen, đang quay lưng về phía hắn nấu ăn.

Thích Tự tiến lại gần, khoanh tay đứng dựa vào tường, khàn giọng hỏi: "Sao lại sang sớm?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên quay ra, trông thấy Thích Tự chỉ tùy tiện tròng lên người một chiếc áo sơ mi, để lộ chân trần trắng ngà phía dưới mà thiếu đi đôi phật máu mũi!

"Câu hỏi của tôi nhớ cậu hay không còn gì?" Phó Diên Thăng miễn cưỡng quay đầu về, vừa cần đưa lật trứng tráng trên bếp, vừa nói: "Cho nên tôi mới quyết đổi sang chuyến xuất phát từ sáng sớm ngày mùng 2, vội vàng qua để tặng cậu một niềm vui bất ngờ, mà ai ngờ vừa vào nhà đã gặp một con ma men..."

Thích Tự: "Chên nhau có một ngày thôi mà, cần gì phải đổi?"

Phó Diên Thăng không đáp mà nói hắn: "Nhanh đi mặc quần vào, đừng có để bị lạnh, xong thì ra ăn chút gì đi."

Thích Tự hừ mũi cười một tiếng, xoay người lại.

Trong bữa cơm, Phó Diên Thăng nhìn nhìn Thích Tự, lại nhớ tới cảnh tượng tối qua khi vừa vào nhà, đành hỏi: "Sao tối qua uống nhèu thế? Tâm trạng không tốt à?"

Thích Tự nhướn mi: "Đã nói là nhớ anh rồi mà."

"Nghĩ cậu nói gì tôi cũng tin đấy à? Cậu mà là người như thế chắc?" Phó Diên Thăng nhìn hấn, không khỏi nói: "Có phải Tết về ba cậu đã nói gì không?"

Thích Tự: "Ông ấy có thể nói gì chứ?"

Phó Diên Thăng: "Giục cậu kết hôn chẳng hạn?"

Thích Tự: "..."

... Sao đó giờ hấn không nhận ra Phó Diên Thăng sở hữu trí tưởng tượng phong phú thế nhỉ?

Thích Tự đâm lao rồi đành phải theo lao hỏi lại: "Nếu ba muốn tôi kết hôn thật thì anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng gấp đồ ăn cho hấn: "Cậu có thể chọn không kết hôn, dù sao đây cũng là cuộc sống của chính cậu."

Thích Tự lại nhớ đến đi đâu Phó Diên Thăng giấu mình mà cười lạnh trong lòng: "Tại sao tôi không thể kết hôn? Chẳng lẽ anh còn định ở bên tôi cả đời?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự thấy đối phương im lặng thì càng không dễ chịu gì, đang thẩn chí trịch, hấn lại nghe Phó Diên Thăng hỏi ngược một câu: "Không được à?"

Trái tim hấn nảy mạnh một nhịp: "Tôi nói được thì anh có làm thật không? Ai là người từng nói chỉ muốn khảo nghiệm tôi trong hai năm?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hấn, nói đầy ẩn ý: "Chỉ cần hai người tâm đầu ý hợp, có ở đâu thì cũng là cạnh nhau."

Thích Tự ghen hòng, nghe vậy mà không khỏi nghĩ tới ba mẹ mình, tới việc hai người vẫn tách rời đến cả chục năm trời mặc dù trong lòng chưa bao giờ mất nhau...

Cái gì mà tâm đầu ý hợp thì luôn ở cạnh nhau chứ, toàn là nói nhảm!

Phó Diên Thăng chắc chắn không biết, mẹ hấn đã cô đơn và đau khổ đến nhường nào trong suốt mười năm ba hấn bỏ đi ấy... Nếu yêu nhau, vì cái gì còn muốn xa nhau?

Nhưng Thích Tự cũng không muốn tiếp tục bàn luận về chủ đề này cùng Phó Diên Thăng, nói chuyện tình yêu với cái người còn giấu diếm mình nhiều như thế đúng là xa vời!

Thích Tự nhanh chóng ăn nốt mấy miếng cơm rồi nói: "Tôi đọc hết sách về <Mô hình hóa Quyết sách> rồi, lát cần anh giảng lại cho một chút."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Xem hết rồi sao? Nhanh vậy?"

Thích Tự: "Còn chưa giải quyết được vụ thu mua của cả Hồng Trang lẫn Liên Tú thì chúng ta có thể sẽ phải về nước bất cứ lúc nào, không tranh thủ thì sao kịp."

"Tự giác thế?" Phó Diên Thăng cười cười, lơ đãng hỏi, "À, thế gần đây Tô tổng có liên lạc gì với cậu không?"

Thích Tự: "Đêm giao thừa anh ta có gửi tin nhắn Chúc mừng năm mới, bảo trước đó đã nhận được liên lạc từ Hứa Kính nên muốn cảm ơn tôi."

Phó Diên Thăng: "Chỉ vậy thôi?"

Thích Tự buông đũa: "Ừm, nhưng Hứa Kính nói Sơn Vũ cùng lắm sẽ chỉ chi ra 10 triệu, mà ngân sách ấy thì không thể đủ cho Hồng Trang phát triển

nhanh và mạnh như đối phương muốn được."

Phó Diên Thăng nhẹ tay gõ gõ mặt bàn, như có đi đâu suy nghĩ: "Tôi nhớ là Hứa Kính chiếm 50% cổ phần ở Sơn Vũ, nhưng trong bữa cơm lần trước anh ta lại bảo mình chỉ đang "bình định thiên hạ" thay cậu, thế rốt cục công ti đầu tư ấy là của ai?"

Thích Tụ trầm mặc vài giây, nói: "50% kia là Hứa Kính đứng tên giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Cậu còn có cổ phần ở cả Tư Nguyên, tổng cộng chắc chắn đã sở hữu trên 50%, cho nên công ti đầu tư này chính là của cậu đúng không?"

Thích Tụ nhú mày: "Cũng không thể nói vậy, hiện tại Hứa Kính vẫn là người quản lí, ba tôi đã nói cho tôi đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Gọi điện cho ba cậu đi, hỏi xem công ti này phân phối quyên cổ đông thế nào, để ra bao nhiêu vốn lưu động và cậu có được dùng đến nó hay không."

Thích Tụ sửng sốt: "Anh bảo tôi hỏi những chuyện ấy làm gì?"

****

<Epilogue>

Trông thấy Thích Tụ để chân trần.

Phó Diên Thăng: "C-Cmn, trời muốn khử mình luôn hay gì! Không được, từ giờ không thể dung túng như thế được, một tuần nhiều nhất một lần thôi!"

Thích Tụ: "Ha ha, anh đúng là kém."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 110: Lên Giời Luôn Đi

Thích Tự sửng sốt: "Anh tính làm gì?"

Phó Diên Thăng nói: "Còn nhớ năm ngoái cậu bảo Tư Trạch tạm hoãn kế hoạch của anh ta chứ? Một tháng trôi qua rồi mà Tô Cánh vẫn chưa đưa ra câu trả lời chắc chắn về việc hợp tác với Tư Nguyên, cậu đợi được nhưng chắc gì Tư Trạch đã chịu, nhớ anh ta ra tay trước thì công cậu kết nối với Tô Cánh cả tháng vừa rồi cũng đi tong."

Không cần nghĩ nhiều, Thích Tự cũng biết Phó Diên Thăng nói không sai.

Khác với Liên Tú, Hồng Trang có xu thế phát triển rõ ràng, là công ti được bộ Khoa học Kỹ thuật nhận định sẽ cho tỉ suất hoàn vốn rất cao. Trước mắt, không chỉ Tư Nguyên mà rất nhiều tập đoàn công ti lớn cũng đang muốn sở hữu miếng mồi béo bở này. Hẳn có trong tay càng nhiều nguồn tiền được tự do đi đầu động, thì dĩ nhiên quyền kiểm soát đằng sau sẽ càng lớn.

Nghe lời Phó Diên Thăng, Thích Tự về phòng ngủ một mình gọi điện cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe xong nói: "Ý của Tiểu Phó là nếu như Tô Cánh không có ý định hợp tác với Tư Nguyên, thì trước hết con cứ nắm lấy một phần quyền cổ đông ở Hồng Trang thông qua Sơn Vũ đi đã phải không?"

Thích Tự: "Hắn là vậy ạ."

Dù sao trong mắt Tô Cánh, Tư Nguyên cũng không phải Tư Nguyên của mình hắn, bộ công nghệ tập đoàn lại có ý định mua đứt công ti, trái ngược

hắn với mong muốn của đối phương. Nếu đủ năng lực, hắn có thể đầu tư một phần thông qua Sơn Vũ, sau đó cho Tư Nguyên tiến hành tương tự. Song, muốn vượt mặt tập đoàn và để Sơn Vũ trực tiếp nhúng tay vào chuyện này, trước hết hắn phải có được sự cho phép của Thích Nguyên Thành.

Thích Tụ hỏi: "Ba, ba thấy sao?"

Thích Nguyên Thành trầm tư một lát rồi nói: "Nếu Hồng Trang thật sự đáng thu mua như thế, thì để Sơn Vũ hay Tư Nguyên ra mặt đầu được, nếu là Sơn Vũ thì chúng ta sẽ sở hữu nhiều cổ phần hơn thôi."

Thích Tụ: "Đúng vậy."

Thích Nguyên Thành lại im lặng mấy giây, sau đó bắt đầu giảng giải cho Thích Tụ về những biến động tài chính của Sơn Vũ từ khi thành lập cho tới giờ, cũng như phạm vi nguồn vốn mà hắn có thể dùng đến.

Thích Tụ nghe được mà sửng người: "Nhiều vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ thì, vốn dĩ ba lập ra công ty này cho con mà. Hai chúng ta nắm đến hơn 80% cổ phần, trên danh nghĩa nó thuộc về Hứa Kính và tập đoàn Tư Nguyên, nhưng về bản chất thì chính là của con. Cứ tưởng con cũng biết từ hồi kí thỏa thuận đứng tên với Hứa Kính rồi, có cái lúc ấy con còn nhỏ, chưa hiểu mấy về phương diện này nên ba mới muốn để nó quản lí thay con một thời gian..."

Thích Tụ: "..."

Đó giờ Thích Nguyên Thành vẫn thường cho luật sư hướng dẫn hắn kí mấy giấy tờ đứng tên thay, Thích Tụ đầu chỉ biết mù mờ làm theo. Ngay cả khi Phó Diên Thăng đã từng phân tích cái tên Sơn Vũ là đặt theo hai phần cấu thành nên chữ "Tụ", hắn vẫn không khỏi xúc động khi nghe chính ba nói ra những lời này.

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Ba vốn định chờ con tốt nghiệp đại học rồi mới để Hứa Kính dẫn dắt con làm quen dần với việc đầu tư, không ngờ"

con lại tiến bộ nhanh như thế. Đã có nhu cầu dùng đến thì tiếp quản sớm một chút đi vậy, đằng nào cuối tháng này cũng tới sinh nhật 22 tuổi của con rồi, coi như đây là món quà từ ba đi. Con cứ cân nhắc xem có cần thiết không, ba sẽ điện trước cho Hứa Kính, chờ con về nước rồi bảo nó đưa đi làm thủ tục chuyển đổi quyền cổ đông."

Thích Tự: "Cảm ơn ba... Nhưng con nghĩ tạm thời chưa cần thay đổi đâu, cứ để anh Kính đứng tên thì hơn."

Lần trước ba giao lại cổ phần MeiWei cho hấn, bên ngoài cũng nói chuyện của MeiWei là do hấn chỉ đạo, giờ mà tiếp quản Sơn Vũ nữa thì không biết người ta sẽ còn đòi đại khoa trương đến mức nào. Hấn thấy kín tiếng một chút vẫn hơn.

Thích Nguyên Thành: "Cũng được, để rồi ba sẽ bảo Hứa Kính phối hợp với các con."

Thích Tự dập máy rồi quay lại phòng khách, Phó Diên Thăng thấy thì hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tự: "Sơn Vũ có vốn đăng kí là 20 triệu, lúc thành lập được ba tôi bơm cho 200 triệu dưới tên tôi, cộng với nguần tiền từ Tư Nguyên và hoạt động kinh doanh từ khi hoạt động đến giờ thì quy mô hiện tại đã lên tới 1.5 tỉ. Ngoại trừ các dự án mà Hứa Kính đang vận hành, tôi còn khoảng 600 triệu vốn lưu động."

Phó Diên Thăng: "600 triệu?"

Thích Tự ừ một tiếng, nãy cũng kinh hãi không thôi khi nghe ba bảo mình được tự do sử dụng đến cả 600 triệu—số tiền này có khi đủ mua đứt cả Hồng Trang và Liên Tú chứ chẳng đùa.

Nghe xong, Phó Diên Thăng chỉ ngời đó trên bàn ăn, nhẹ vờ về ngón tay, không biết đang nghĩ gì.

"Sao vậy?" Thích Tự nhìn hấn chằm chằm hỏi.

Phó Diên Thăng lắc đầu cười, thấp giọng nói: "Thế thì dễ r ấ."

Không biết có phải vì tác dụng tâm lí từ những phỏng đoán kia hay không, mà Thích Tự bỗng cảm thấy nụ cười này của Phó Diên Thăng như phảng phất vẻ nguy hiểm, chỉ là nét nguy hiểm ấy lại sở hữu một sức hút trí mạng, cứ thế dụ hấn c ầ lên đao kiếm, xông thẳng vào chiến trận.

*

Tối muộn, rốt cục hai người mới kết thúc một ngày dạy và học, chuẩn bị đi ngủ.

"Tắm chung không?" Thích Tự chủ động mời.

"...Sáng tôi tắm r ấ." Phó Diên Thăng ho nhẹ vào nắm tay, thấp giọng nói: "Cậu tắm trước đi, lát tôi rửa mặt thôi."

Thích Tự nhanh chóng đi vào tắm rửa, khi ra đã thấy Phó Diên Thăng còn đeo nguyên cả kính, nửa nằm nửa ng ấ dựa vào gối thiếp đi.

Hắn khẽ khàng đi tới, tháo kính mắt của đối phương r ấ cúi người hôn xuống.

Phó Diên Thăng chậm rãi mở mắt, ôm đầu Thích Tự vừa hôn trả vừa l ần b ần: "Cậu thật sự định vất kiệt tôi đấy à..."

Giọng nói dịu dàng của hắn không hề che giấu vẻ mệt mỏi—gập gáp đôi vé r ấ ng ấ trên máy bay hơn hai chục tiếng, vừa tới nơi đã bị con cá say rượu nào đó quấy r ầ làm hai trận, ngủ được mấy tiếng lại dậy nấu cơm cho đối phương, nguyên ngày còn phải lên lớp giảng bài...

Do ngày một tiến bộ, hiện Thích Tự đã không còn thắc mắc những vấn đề đơn giản như trước kia, cho nên đôi khi trong quá trình dạy, Phó Diên Thăng cũng phải vất hết óc mới đối đáp được với học trò.

Liên tục hai ngày một đêm như thế, người hắn có làm bằng sắt cũng không chịu thêm được "đòi hỏi" của Thích Tự.

Thích Tụ mở lên môi hân: "Anh không được thì thôi."

Nghe vậy, Phó Diên Thăng chỉ coi là người yêu đang hờn, không những không giận mà còn ôm eo hân nói đùa: "Biết cậu sẽ nghiện như thế, đáng ra tôi không nên cho cậu ăn mặn sớm mới phải..."

"Hối hận rồi à?" Thích Tụ thả tay chu du trên người Phó Diên Thăng, thỏa mãn nhìn sắc mắt đối phương tối đi, lực đặt trên thắt lưng cũng siết lại.

Thích Tụ đè lại cánh tay đang chuẩn bị nhấc lên của người kia, cười nhẹ nói: "Thôi, hôm nay tha cho anh đấy, ngủ đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Hôm sau vẫn như thường, có vẻ Phó Diên Thăng vẫn chưa phát hiện ra chuyện Thích Tụ mời người đến kiểm tra máy tính, nhưng ban ngày Thích Tụ lại nhận được tin nhắn từ Davis.

Đối phương nói mình đã thử mấy ngày mà vẫn chưa tìm ra cách phá giải phần mềm phản giám sát kia.

Thích Tụ bảo Phó Diên Thăng trên trường có việc, sau đó đi gặp Davis một chuyến: "Cụ thể là thế nào, vì sao không phá giải được?"

Davis: "Tôi đã thử phân tích và phát hiện nó có chức năng ngăn chặn tất cả các phần mềm lưu giữ thông tin được máy tính dùng đến, thậm chí còn chặn cả một phần mềm ghi lại thời gian sử dụng... Mấy ngày nay tôi nghiên cứu suốt mà vẫn không tìm ra cách nào phá giải, tính bảo mật của nó được thiết kế quá kinh khủng, nôm na như kiểu dùng kết hợp kim để đựng một miếng bánh gato vậy, loại bánh gato ấy thì mua ở đâu cũng được, nhưng cái kết sắt kia lại chẳng hề dễ phá chút nào."

Thích Tụ nghĩ nghĩ, hỏi: "Thế cậu có quen nhân viên bảo mật thông tin nào chuyên nghiệp, lợi hại hơn mình không?"

"Thuê nhân viên bảo mật thông tin chuyên nghiệp lằng nhằng lắm, có khi cậu còn phải tìm luật sư để hợp pháp hóa quá trình ấy cơ..." Davis nhìn hấn nói, "Hỏi thật chứ rốt cục người ở chung với cậu có thân phận gì vậy, có cần phải làm đến mức ấy không? Nếu chỉ là... ừm, cậu biết đấy, thì thả cậu lắp camera trong nhà còn hơn."

Thích Tụ: "..."

Davis nhún nhún vai: "Mà thôi, như vậy cũng xâm phạm đời tư của đối phương quá, thiết nghĩ hai người nên ng ồi xuống nói chuyện mà giải quyết vấn đề này đi, nếu không được nữa thì... Ừm, thay mới đi? Cậu đẹp trai như thế, kiểu gì chẳng tìm được người tốt hơn."

Thích Tụ hơi cau mày, không đáp lại lời đề nghị hảo tâm của Davis.

Do chưa giúp được gì, Davis vốn định trả lại ti ền mà Thích Tụ không đồng ý—nói sao cũng là công người ta tìm hiểu giùm mất mấy ngày trời. Sau khi hiểu rõ kết quả nghiên cứu của Davis, Thích Tụ tạm thời cắt đứt thỏa thuận với đối phương.

Mọi hoạt động thương nghiệp đầu tạm dừng vì tết âm lịch ở trong nước, suốt một tuần kể từ khi Phó Diên Thăng quay lại, Thích Tụ cũng không đi đâu ngoại trừ lần gặp Davis kia ra.

Ban ngày hai người chỉ ở trong căn hộ học hành đọc sách, đêm đến thì ngủ chung, làm tình...

Nhìn qua, khoảng thời gian này không khác gì lúc Phó Diên Thăng mới sang thành phố P làm gia sư cho hấn, thậm chí còn có phần ấm áp mặn nồng hơn. Thế nhưng trong bí mật, Thích Tụ vẫn chưa hề từ bỏ mục đích đi đầu tra Phó Diên Thăng.

Ngày nọ, khi đang nằm trên giường tán chuyện trước khi đi ngủ, Thích Tụ mới hỏi: "Cả Tết anh chỉ ở nhà có hai ngày mà ba mẹ không nói gì à?"

Phó Diên Thăng cười bảo: "Nói gì được? Tôi bảo mình còn phải quay lại với "công việc" mà."

Đối phương cố tình nhấn mạnh hai chữ "công việc" với ý đùa, nhưng vào đến tai Thích Tự thì chẳng vui vẻ chút nào... Cái gì mà "quay lại với công việc" chứ? Chẳng lẽ ở với hắn chỉ là "công việc" thôi sao?

Thích Tự liếc người kia: "Chẳng phải ba mẹ thường có ý kiến với việc con cái quá bận rộn à? Chưa kể lương anh bây giờ còn thấp hơn hồi trước, bọn họ không phản đối chứ?"

"Bọn họ không biết về thu nhập của tôi, cũng chẳng hỏi đến bao giờ." Phó Diên Thăng nằm nghiêng, một tay chống đầu một tay lùa vào tóc Thích Tự, "13 tuổi tôi đã rời nhà để đi học ở Yên Thành, 17 tuổi ra nước ngoài du học, 21 tuổi bắt đầu đi làm... Ban đầu chắc chắn là có lo, nhưng năm nay tôi đã 28, lâu như thế bọn họ cũng quen rồi, có em tôi là náo thôi, cứ gặp là lại quăn lấy hỏi này hỏi kia." Phó Diên Thăng nhéo nhéo mũi Thích Tự, "Y như cậu hồi mới quen tôi."

Thích Tự: "..."

Hắn thừa cơ nắm lấy tay Phó Diên Thăng, tháo vòng hạt của đối phương ra thưởng thức một phen: "Lúc trước anh bảo vòng hạt này là vật gia truyền phải không, của ba anh trao lại à?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên: "Ừm, năm tôi bắt đầu đi làm."

Thích Tự nghĩ bụng, năm 9 tuổi hắn bị bắt cóc, Phó Diên Thăng mới có 15, chẳng trách vòng hạt vẫn nằm trên tay chú ấy.

Hắn lại hỏi: "Quan hệ của anh với ba tốt không?"

"Tốt mà." Phó Diên Thăng hơi ngừng lại, cười hỏi, "Cậu có vẻ thích chiếc vòng này nhỉ?"

Nhớ tới cuộc đối thoại hôm được Phó Diên Thăng dẫn đi ăn lẩu cá, Thích Tự lại vô thức hỏi lần nữa: "Thích, anh cho không?"

Phó Diên Thăng ranh mãnh đáp: "Tôi nói rồi mà, vòng này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi, bao giờ cậu đừng ý gì thì tôi cho."

Thích Tự cười lạnh trả lại chiếc vòng cho Phó Diên Thăng, chỉ nói hai chữ: "Mơ đi."

—Giấu giếm đủ thứ mà còn đòi hấn gả? Cái người này sao không đòi lên giới luôn đi!

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tìm bà xã như kim đáy bể."

Thích Tự cười lạnh: "Haha."

Phó Diên Thăng (si mê): "Cá ngày một khó bảo, khiến chồng càng lao đao."

Thích Tự: "Anh là cái đờM."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi lỗi đoạn tuổi nên chương này Phu Thê lại thành gap6 chứ không phải gap7 nữa r ồi =)))) đợi xem bản sửa thế nào r ồi mình sửa lại sau nhé

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 111: Ai Bảo Anh Đi

Phó Diên Thăng vẫn còn một laptop dùng cho công việc. Mấy ngày nay để ý, Thích Tự phát hiện ra phần lớn thời gian đối phương đầu dùng laptop riêng, chỉ thỉnh thoảng giúp hắn tra tài liệu hoặc xem giá cổ phiếu thì mới dùng đến bộ desktop kia.

Mà lúc dùng desktop, thái độ của Phó Diên Thăng cũng rất bình thường, không hề có ý che giấu hắn.

Thích Tự cảm thấy nếu chỉ để biết đối phương vào web nào mà đi tìm nhân viên bảo mật thông tin thì cũng hơi thái quá, chưa kể có khi lại khiến Phó Diên Thăng chú ý hơn.

Hôm mùng 8, Diệp Khâm Như còn nhấn bảo hi vọng cuối tháng bọn họ có thể về nước để tiến hành đàm phán lần hai với Liên Tú. Nghĩ thấy hai người đã sắp về đến nơi, Thích Tự không còn sự chú ý vào chiếc máy tính trong thư phòng nữa, thay vào đó là tìm người trong nước giúp mình đi kiểm tra một vài thứ khác.

Qua rằm, Thích Nguyên Thành gọi tới, trả lời về vấn đề hắn từng hỏi lúc trước.

"Ba thăm dò một chút rồi, có vẻ tình huống mà các con nghi ngờ là thật." Thích Nguyên Thành thở dài ở đầu bên kia, nói, "Nhưng Thích Tự à, việc này không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Bọn họ để gì mà phơi ra chứng cứ, không có chứng cứ thì con cũng đâu thể khẳng định Tư Trạch đang đứng sau không chế giá cổ phiếu được."

Thích Tự siết lấy điện thoại trên tay, hỏi ngược lại: "Vậy giả sử anh ta làm thế thật, chúng ta vẫn có thể thu mua Liên Tú chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Nếu chúng ta không biết cụ thể tình hình phía sau ra sao, vẫn thực hiện toàn bộ quá trình hợp pháp hợp quy thì sẽ không sao hết."

Thích Tụ: "Nhưng bây giờ chúng ta biết rồi!"

Thích Nguyên Thành: "Không, Thích Tụ, đây mới chỉ là suy đoán của các con. Đối với vấn đề vì sao giá lại thấp, ai cũng sẽ có đánh giá và suy đoán của riêng mình, chỉ cần người hợp tác không nói thẳng ra với con là họ đang khống chế giá, con cũng không vì biết thế mà mua vào với giá rẻ, thì có thể coi như chuyện này không can hệ gì tới con hết."

Thích Tụ trầm mặc vài giây mới nói: "Vâng, con hiểu rồi."

Cúp máy xong, Thích Tụ lại lâm vào hỗn loạn trong giây lát.

Hắn mơ hồ cảm thấy ba đã tra ra gì đó, không thì cũng sẽ rất mau thăm dò được dựa vào quan hệ với bác Tư bấy lâu nay... Vấn đề là bọn họ không thể thẳng thắn với nhau về chuyện này, ba hắn cũng chẳng ở vị trí có thể can thiệp sâu.

Chỉ cần không tìm được chứng cứ minh xác, chuyện sẽ không can hệ gì tới họ sao?

Nhưng ở trong tình huống này, bọn họ mà mua lại Liên Tú với giá rẻ thì khác nào đã "vô tình" trở thành một phần của khối lợi ích?

Thích Tụ bụm mặt, đột nhiên cảm thấy ranh giới giữa đúng và sai quá sao mà mù mờ.

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, hắn nhanh chóng chỉnh đốn nét mặt rồi quay lại.

"Đặt xong vé máy bay rồi, chờ qua sinh nhật cậu rồi về nhé?" Phó Diên Thăng đi tới hỏi, "Vừa gọi điện với ai vậy?"

"Ba tôi." Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, cố ý nói cho đối phương biết về chuyện này, "Thì chuyện Diệp Khâm Như nghi ngờ Tư Trạch đang âm thầm đi đầu chỉnh giá cổ phiếu của Liên Tú ấy, tôi có nhờ ba đi đầu tra xem thế nào."

Phó Diên Thăng hơi kinh ngạc: "Ông ấy nói sao?"

Để ý thấy biểu lộ của Phó Diên Thăng có chút cứng lại, Thích Tự tiếp tục thăm dò: "Ba tôi bảo không tra được gì, nhưng nhà họ Tì quan hệ rộng, Tư Trạch có làm ra chuyện như thế cũng không bất ngờ."

Phó Diên Thăng hỏi lại: "Cậu nhờ ba đi tra về chuyện này làm gì?"

Thích Tự: "Tư Trạch mà làm vậy thật thì chẳng phải chúng ta cũng đáng à?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng lộ ra nét dịu dàng: "Yên tâm, tôi sẽ lưu ý giúp cậu."

Tim Thích Tự cũng vì vậy mà hẫng một nhịp, hấn lại hỏi: "Nếu ba tôi biết rõ nội tình mà không nói cho tôi thì sao?"

Phó Diên Thăng ngăn người: "Không có chứng cứ thì đừng đặt ra giả thiết như vậy."

Thích Tự không nhịn được mà tiếp tục truy hỏi: "Nếu ba tôi cũng làm ra hành vi sai phạm, anh sẽ nhắc nhở ông ấy chứ?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng đột nhiên trở nên căng thẳng. Bọn họ nhìn nhau, như thể đang ở trong một cuộc độ sức vô hình.

Trong nháy mắt ấy, Thích Tự cảm thấy mình đã đoán đúng tất cả, nhưng lại chẳng thể nói ra đi đâu gì.

Vài giây sau, hấn rốt cục né mắt đi vì quá áp lực, thứ trong lồng ngực cũng đập như cu ồng loạn.

Phó Diên Thăng lại gần ôm hân, thấp giọng nói: "Ba của cậu quyền cao chức trọng, đâu thiếu người ở bên nhắc nhở mà đến lượt tôi."

Thích Tự nhếch miệng: "Phải rồi, sao tôi có thể quên mất anh là người của tôi, chỉ làm việc cho mình tôi kia chứ."

Phó Diên Thăng hôn hôn mặt hân, dịu giọng hỏi: "Có dự định gì cho sinh nhật chưa?"

"Sinh nhật à..." Thích Tự đảo mắt, "Tôi muốn chơi mới."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Chơi mới cái gì?"

Thích Tự mạnh mẽ túm lấy cà vạt của Phó Diên Thăng, kéo người gần hơn rồi ghé sát tai đối phương, thấp giọng nói một câu.

Phó Diên Thăng: "...???"

*

Ngày 27, sau sinh nhật Thích Tự một ngày, Phó Diên Thăng và hân lên máy bay về nước.

Cũng như lần trước, bọn họ vừa về Hải Thành thì ngay hôm sau đã có lịch gặp Liên Tú, chỉ là lần này Du Liên không chọn địa điểm đàm phán xa như nhà vườn, mà ở ngay một khách sạn có cảnh quan không tồi ở ngoại ô Hải Thành.

Hai người cũng chỉ kịp gấp gáp đi đều chỉnh múi giờ một chút đã vội đi gặp Diệp Khâm Như để cùng đến nơi đàm phán.

Đọc đường, Diệp Khâm Như giải thích qua về tình huống hiện tại cho Thích Tự: "Tôi với Du tổng đã cùng thảo luận qua mạng về phạm vi giá mà cả hai bên có thể tiếp nhận, trước mắt chúng ta offer 140 triệu, Du tổng cũng đã thuyết phục Nghiêm tổng không báo trên 180 triệu rồi, vào bàn rồi chúng ta nói bớt thêm chút nữa."

Thích Tụ gật gù, đây cũng là khoảng giá mà bọn họ đã dự đoán.

Hắn hỏi: "Phía Tư Trạch thì sao?"

Diệp Khâm Như có vẻ khổ sở không thôi: "Ôi, Tư tổng vẫn chưa hài lòng với mức giá mà tôi bàn được đâu, còn bảo tính theo giá thị trường thì Liên Tú chỉ đáng có 100 triệu thôi. Tôi mà báo cái giá này xong chắc bị Du tổng block luôn quá!"

Thích Tụ cau mày, là người theo vụ này từ đầu, hắn cũng biết vấn đề không nằm ở năng lực của Diệp Khâm Như, mà căn bản là do Tư Trạch làm khó.

"Vất vả cho anh rồi." Thích Tụ nói, "Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với Tư Trạch."

"Ừ, vậy cậu ráng nói cho cậu ta hiểu, không phải tôi không hết lòng, nhưng làm ăn cũng phải giữ đạo nghĩa. Tranh thủ mà bàn luôn được lần này thì tốt, chúng ta không thể kéo dài thêm đâu." Diệp Khâm Như nói.

Khách sạn mà Du Liên lựa chọn lần này nằm trong một con hẻm rất sâu, chính diện nhìn ra cảnh hồ vách đá, tương đối nổi tiếng trong khu vực.

Bọn họ thuê hết mấy gian phòng và sảnh hội nghị, nhóm Tư Trạch đã đến du ngoạn trước một đêm. Tối nọ, nghe Hoàng Tuấn Văn báo rằng Tư Trạch vẫn đang ở trong phòng, Thích Tụ bèn đòi qua thẳng đó tìm hắn.

"Ấy." Hoàng Tuấn Văn giữ hắn lại, mặt đầy khó xử, "Thích phó tổng, Tư tổng bọn tôi còn đang bận chút việc."

"...Việc gì?" Thích Tụ nhíu mày, nhớ tới âm thanh nghe được trong nhà vườn nhà năm ngoái mà nghĩ—chẳng lẽ Tư Trạch lại không có chừng mực như thế nữa?

Hoàng Tuấn Văn: "Hay cậu chịu khó đợi thêm một lát?"

Thích Tụ nghiêm mặt nói: "Trong khi bọn tôi cấp tốc đến đây để bàn chuyện, thì Tư Trạch định bắt mọi người chờ một mình mình như thế à?"

Hoàng Tuấn Văn hơi giật mình, có vẻ như không ngờ vị phó tổng bình hoa chẳng mấy khi phát biểu ý kiến này mở miệng ra lại mang khí thế đáng sợ đến vậy.

Thích Tụ lạnh mắt liếc Hoàng Tuấn Văn: "Tư tổng ở phòng nào?"

"1... 1288" Hoàng Tuấn Văn bất giác thốt lên.

Thích Tụ chỉnh lại cổ áo của mình, trực tiếp ra lệnh: "Gọi điện cho Tư tổng của các anh đi, báo 5" nữa tôi qua."

Hoàng Tuấn Văn: "..."

Phó Diên Thăng hỏi hẩn: "Tôi đi với cậu?"

5" sau, Thích Tụ đi theo Hoàng Tuấn Văn đến nhấn chuông phòng 1288.

Chốc lát sau cửa mở, chào đón hai người là gương mặt tuấn tú đang cau có của Tư Trạch, áo sơ mi trên người còn chưa cài hết cúc, để lộ da thịt trên cổ vẫn ửng đỏ vì đang dở chuyện khác.

Hoàng Tuấn Văn nơm nớp đứng cạnh Thích Tụ không dám ngẩng đầu, chỉ lo nếu cả hai thiếu gia này mà đều nóng tính thì có khi nào sẽ làm ầm ngay tại đây.

Nhưng hẩn không ngờ, Thích Tụ vừa trông thấy Tư Trạch đã đổi mặt ngay tức khắc, cười nhẹ nói: "Tư Trạch, em vừa tìm anh khắp nơi đấy, sao anh vẫn còn ở trong phòng thế này?"

Sắc mặt Tư Trạch cũng bất giác dịu đi, vừa cài cúc áo vừa nói: "Đến từ bao giờ thế? Vừa rồi anh mới dậy."

Thích Tụ đưa mắt nhìn đồng hồ "Sắp 11h trưa rồi đó, anh đang sống nhàn nhĩ giờ nào vậy? Em mới về hôm qua mà đã đi đâu cả ngày được ư?"

hồ sinh học rồi đây."

"Đi đi về về thế này cũng vất cho cậu quá." Tư Trạch cười cười, nghiêng ngời mời hẳn, "Có gì vào đây rồi nói."

Hoàng Tuấn Văn thấy thế định vào theo, nhưng chưa gì đã bị ánh mắt sắc như dao của Tư Trạch dọa cho bất động, bèn kính cẩn nói: "Tôi ở ngay bên ngoài, có gì Tư tổng cứ gọi."

Phòng của Tư Trạch dạng như căn hộ, sau khi bước vào Thích Tự có đảo mắt một vòng, ngồi xuống sofa phòng khách rồi mới nói: "Bác Tư vẫn khỏe chứ anh?"

"Vẫn khỏe." Tư Trạch ngồi xuống hỏi, "Ba cậu thì sao?"

"Cũng không tệ." Thích Tự tưởng nơi này không còn ai, đang định nói tiếp lại thấy một bóng người quen thuộc "lướt" ra từ buồng ngủ. Trong nhà ấm áp, người kia chỉ mặc một lớp áo sơ mi, thân gầy như tờ giấy, bước đi trên thảm không phát ra tiếng gì.

Tư Trạch thấy hẳn từ khoe mắt, không buồn quay ra mà chỉ nói: "Tổng Phổ Tâm, đi pha một bình trà nóng cho bọn tôi."

Người kia khựng bước, lại lặng lẽ đi ra bàn đề trà.

Thích Tự không để ý đến Tổng Phổ Tâm quá lâu, đi ầm ĩ nói với Tư Trạch: "Trước khi về ba em còn dặn chuyến này nhất định phải nắm được Liên Tú."

Tư Trạch hừ mũi cười: "Nắm được Liên Tú thì khó gì, không vì hai cô nàng kia đòi tăng giá tại trận thì cũng xong rồi, đúng là phải cho nếm mùi cay đắng thì bọn họ mới biết vị trí của mình ở đâu."

Thích Tự: "Lần này thì chắc sẽ được thôi? Em thấy Diệp Khâm Như bảo đã khoanh vùng giá xuống còn 140-180 triệu rồi."

Tư Trạch hơi ngả người ra sofa, ghếch chân lên nói: "Thật ra như thế vẫn cao hơn cái giá anh muốn, nhưng mà thôi, tối đa 140 triệu cũng được, nếu bên đó đồng ý thì hôm nay quyết luôn đi."

Thích Tự nhú mày: "150-160 triệu cũng được chứ, theo như kết quả chúng ta ước định lúc trước thì giá mua lại cổ phần của hai người họ phải tầm đó mà."

Tư Trạch nhìn hần cười cười: "Đấy là lúc trước, hiện tại ba tháng trôi qua rồi, cậu thấy giá cổ phiếu Liên Tú trượt dài thế nào chưa, cũng chỉ có Tư Nguyên chúng ta mới chịu tiếp nhận bọn họ thôi."

Tổng Phổ Tâm mang trà đã pha tới, đặt ấm xuống rồi rót hai chén cho Tư Trạch và Thích Tự, xong xuôi trở dậy định lui thì Tư Trạch nhận ra, đột nhiên ngừng đầu nhìn ra hướng đối phương định đi, cao giọng nói: "Ai bảo anh đi?"

Âm lượng không những khiến Tổng Phổ Tâm dừng bước, mà ngay cả Thích Tự cũng giật nảy mình.

Sau đó Tư Trạch vỗ vỗ xuống vị trí bên người, xúc cảm trong mắt có phần khác lạ: "Qua đây, cắt cho tôi điều xì gà."

****

<Epilogue>

Thích Tự (tháo cà vạt): "Thầy, chúng ta chơi bondage đi."

Phó Diên Thăng: "Không ngờ cậu là loại cá này đấy!" (Kích thích gì đâu!)

Đêm sinh nhật Cá nhỏ, Phó Diên Thăng bị trói tay trói chân: "???"

—Tưởng phải là tôi trói cậu chứ?

Thích Tự đe đối phương xuống: "Năm đó, để tôi tự động."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Lần này không có bản uncensored nữa đâu nên cả nhà tự phát huy trí tưởng tượng đi =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 112: Cuộc Trò Chuyện Riêng

Thích Tự thấy Tổng Phổ Tâm chần chừ vài giây, sau đó lạnh mặt quay về ngồi xuống bên cạnh Tư Trạch.

Nhìn đối phương vụng về ần kéo cắt xì gà lên, biểu cảm trên mặt Tư Trạch mới bình thường trở lại.

Hắn cười hỏi Thích Tự: "Cậu làm một điều không? Đây là xì gà Cuba bạn anh cho, mùi vị chuẩn lắm."

"Thuốc lá em còn không hút mà, xì gà thì càng thôi..." Thích Tự cười nhạt một tiếng, lại tiếp tục chủ đề vừa rồi, "Vụ đàm phán với Liên Tú, em thấy thế là ổn rồi. Diệp tổng cũng kể khổ bảo năm hết Tết đến vẫn còn đang cò kè mặc cả với Du tổng, lần này mà không được nữa thì không biết phải nhìn mặt em thế nào đây."

"Cậu lại còn thấy khổ thay à?" Tư Trạch cười nói, "Anh thấy Du tổng nhìn ra anh ta nhẹ dạ thì có, e là Diệp Khâm Như này trúng mĩ nhân kế của bọn họ rồi. Cậu bảo anh ta phải cứng lên, ép giá nữa vào."

Thích Tự: "..."

Thấy Tổng Phổ Tâm đã cắt xong xì gà, Tư Trạch trực tiếp quay ra ngậm vào bằng miệng, cánh tay thuận thế khoác lên vai đối phương. Một khắc ấy, mi mắt Tổng Phổ Tâm khẽ run lên, nhưng nét mặt vẫn lạnh nhạt như thường.

Tư Trạch không hề dời mắt khỏi người kia, chờ hắn châm thuốc cho mình xong, rít sâu một hơi rồi đột nhiên phả thẳng vào mặt đối phương. Tổng Phổ Tâm bị bất ngờ, không khỏi ho nhẹ vì sắc khói.

Thấy gương mặt hần rớt cục cũng có biểu cảm khác biệt, Tư Trạch mới phì cười như thể đùa ác thành công, sau đó tiếp tục hút xì gà, một tay không ngừng mơn trớn đầu vai đối phương.

Nhìn người kia cứ thản nhiên hành động như ở chốn không người, Thích Tụ có được giáo dục tốt đến đâu cũng chẳng tài nào nhìn nổi.

Nếu không biết về bối cảnh và thân phận của Tống Phổ Tâm, có lẽ Thích Tụ sẽ chỉ coi đối phương như một người bạn trai Tư Trạch dùng tiền mua về mà bỏ qua. Nhưng hiện tại hần biết, Tống Phổ Tâm không chỉ sở hữu năng lực kinh người, mà rất có thể còn là một mật thám do chính phủ phái tới giống như Phó Diên Thăng.

Nhìn đối phương bị Tư Trạch đối xử như thế, Thích Tụ cũng không đành lòng.

Nhưng nghĩ lại thì, hần làm gì có quyền đòi quản Tư Trạch? Tiếp tục ngồi đây có lẽ chỉ càng khiến Tống Phổ Tâm thêm khó xử.

Nhận thức được điều này, Thích Tụ lập tức kết thúc chủ đề "Thế coi như hôm nay chúng ta đánh cược một lần đi."

Tư Trạch cười nói: "Cậu chưa có nhiều kinh nghiệm trong việc này, từ nhỏ lại chẳng thiếu tiền nên mới thấy du di mấy chục triệu chẳng là gì, nhưng mà bàn chuyện làm ăn khác giữa bạn bè chúng ta với nhau, không được để mình chịu thiệt thòi. Cứ thoải mái đi, anh thấy chuyện này chẳng có gì phải lo hết."

Thích Tụ đứng dậy nói: "Được rồi, thế em đi trước đây, lát gặp sau."

Tư Trạch khoát khoát tay với hần: "Chờ anh hút xong điếu này sẽ ra."

Thích Tụ hướng ra ngoài, trước khi đóng cửa còn loáng thoáng nghe thấy Tư Trạch thân mật thì với Tống Phổ Tâm: "Tôi làm gì anh nào? Lại không vui rồi..."

Đoạn sau hần không nghe thấy gì nữa.

Thích Tụ hít sâu một hơi, đi tới nhà ăn ở tầng 6 của khách sạn trước, người của Liên Tú đầu đã có mặt, xếp ra hai bàn ăn chuẩn bị chiêu đãi bọn họ bữa trưa.

Trong sảnh ăn có một phòng tiếp khách nho nhỏ, "sếp lớn" chưa đến nên đa số cấp dưới đầu đang uống trà nói chuyện phiếm tại đây.

Thích Tụ vừa xuất hiện, Diệp Khâm Như đã vội vàng đến hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tụ lắc đầu với hắn: "Không nói được, còn bảo anh phải cứng rắn ép giá nữa đi."

Diệp Khâm Như: "..."

Thích Tụ đã có kinh nghiệm bàn chuyện với Tô Cánh, với Hứa Kính, và thậm chí là vô số lần luyện tập riêng tư với Phó Diên Thăng, nhưng chỉ duy nhất với Tư Trạch là hắn bó tay.

Không phải vì Tư Trạch siêu đẳng, mà căn bản là người này chẳng coi ai ra gì.

Chưa bị thua thiệt một lần thì còn lâu mới chịu nghe ý kiến của người khác.

Diệp Khâm Như cau mày, nhìn có vẻ rất khó xử: "Ầy, thôi thì để lát xem thế nào."

Phó Diên Thăng ngẩng đầu bên cạnh hỏi: "Tư Trạch ở trong phòng làm gì?"

Thích Tụ: "Sai trợ lý Tống cắt xì gà cho anh ta."

Phó Diên Thăng: "..."

Không bao lâu sau, Du Liên niêm nở đi tới: "Thích tổng đến rồi đấy à? Còn Tư tổng thì sao?"

Thích Tụ nghĩ hút một điếu xì gà chắc cũng chẳng mất bao lâu, bèn nói: "Cũng bảo sắp đến rồi."

Du Liên gật đầu nói: "Vậy chúng ta qua phòng bên trước đi."

Diệp Khâm Như đưa tay ra: "Mời."

Vào bàn ăn, bọn họ lại hàn huyên một hồi, Tụ Trạch chưa tới nên cũng không ai nhắc đến, chỉ nói loanh quanh mấy chuyện trong giới. Cảm thấy người đợi đến nửa tiếng sau, Tụ Trạch cũng không hề xuất hiện.

Thích Tụ nhíu mày bảo Ngô Song ra ngoài gọi điện cho Hoàng Tuấn Văn, lát sau quay lại, Ngô Song mới nói: "Tụ tổng còn có chút việc, bảo chúng ta cứ ăn trước đi, không cần chờ."

Biểu cảm của mọi người trên bàn ăn đều không tươi tỉnh gì, ngay chính Thích Tụ cũng không khỏi giận dữ—vừa rồi trước khi xuống hầm thấy Tụ Trạch vẫn đang thảnh thơi thủ thủ với Tống Phổ Tâm trong phòng, tên đó thì làm được cái việc gì đứng đấy nữa!?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Du Liên, nói thẳng: "Du tổng, mọi người hiếm khi mới hội ngộ một lần, chờ lâu cũng mất hứng, Tụ tổng bận việc rồi thì chúng ta cứ vào bữa thôi, không phải chờ làm gì."

Thấy sếp lớn thứ hai là Thích Tụ đã mở miệng như vậy, mọi người mới bắt đầu nâng rượu lên.

Nhưng nói thế nào đi chăng nữa, thân là tổng quản lý bộ phận công nghệ mà Tụ Trạch lại không xuất hiện trong tình huống này, mọi người cũng đều không khỏi nghi ngờ.

Trên bàn cơm chưa bao giờ thiếu người tạo không khí, bởi vậy tất cả cũng nhanh chóng náo nhiệt trở lại.

Thích Tụ không phải đích thân "ra trận", ngoài mặt mỉm cười nghe bọn họ trò chuyện về đủ loại giai thoại chuyện vặt, trong lòng thì vẫn đang nghĩ về đối sách đàm phán tiếp đây.

Quả nhiên bầu không khí vui vẻ trong bữa chỉ là biểu tượng, ăn xong, Du Liên mới nói với Diệp Khâm Như: "Diệp tổng, có thể xin anh mấy phút được không?"

Thích Tự thấy vậy lập tức bảo: "Phiên Du tổng chờ một lát được không, tôi có mấy lời muốn nói với Diệp tổng trước."

Diệp Khâm Như đi tới cạnh Thích Tự, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự: "Ở đây có nơi nào kín đáo chút không?"

Diệp Khâm Như: "Dưới tầng 5 có quán bar thương vụ Hải Mã, tương đối yên tĩnh."

Thích Tự: "Tôi đoán Du tổng tìm anh là vì chuyện giá cả, bữa cơm vừa rồi Tư Trạch không tới nên có lẽ bên đó sẽ thấy áp lực. Anh cứ báo giá 140 triệu như Tư Trạch bảo đi xem họ có đồng ý không, nếu không thì bảo cô ấy xuống quán bar kia tìm tôi, cứ nói là tôi muốn tâm sự thôi, lát tôi sẽ nhắc vị trí cho anh."

Diệp Khâm Như sững sờ, nhanh chóng gật đầu nói: "Được rồi."

Sau khi Thích Tự rời đi, Du Liên dẫn mình Diệp Khâm Như vào phòng họp bên cạnh, cất lời với sắc mặt nặng nề "Diệp tổng, chúng ta quen biết đã gần bốn tháng, gặp mặt cũng không chỉ một lần. Được kết giao với anh quả thật rất vinh hạnh, nhưng chúng ta không kết nối chỉ để tìm bạn, mà mục đích chính là để bàn chuyện làm ăn. Hôm nay một lần nữa hội ngộ, mong anh nói thẳng ra rốt cục là tập đoàn Tư Nguyên có định hợp tác với bọn tôi hay không? Nếu thật sự có thành ý, cứ nói luôn cho tôi cái giá cuối cùng mà các anh nhắm tới, chứ chơi chiến thuật tâm lý mãi thì rất vô nghĩa."

Diệp Khâm Như thần khâm phục khả năng phán đoán tình hình của Thích Tự, đồng thời đành nói ra con số mà đối phương vừa chỉ điểm cho mình: "Tư tổng nói, tối đa là 140 triệu."

Du Liên trừng mắt, thậm chí hốc mắt còn ửng hồng: "140 triệu thì khác gì cái giá 125 triệu mà các anh đưa ra lúc trước? Chẳng lẽ bọn tôi đợi hai tháng nay chỉ vì 15 triệu ấy?"

"Du tổng, tôi thật sự không cố ý kéo dài thời gian, cũng rất muốn đề nghị một cái giá cao hơn trong phạm vi hợp lý, chỉ có đi đâu..." Diệp Khâm Như thở dài trong lòng, chỉ chỉ lên đỉnh đầu, rồi lại làm bộ cắt ngang cổ mình, "Lệnh của "sếp" trên kèn cổ tôi rồi."

Du Liên cười tự giễu, giọng nói: "Thôi, Diệp tổng không cần nói nữa. Lúc trước thấy anh tính toán định giá rồi phân tích thực trạng, tôi còn tưởng là do bên mình báo giá cao thật, suốt hai tháng nay ngày nào cũng làm công tác tư tưởng cho Nghiêm Tú, làm người đứng giữa đây khó xử. Thế nhưng hôm nay nghe được mức giá kia, tôi mới biết nào giờ mình vẫn bị "treo" chơi. Người ta bảo chết vinh còn hơn sống nhục, nếu đến bây giờ các anh vẫn chỉ định ra chút tiền ấy, tôi thà để Liên Tú chết trong tay mình chứ nhất định không bán tháo nó đi như vậy."

Diệp Khâm Như nghiêm túc nghe đối phương nói hết, mới nhìn cô chân thành đáp: "Du tổng, tôi rất khâm phục cốt cách của cô. Nói thẳng ra, Thích tổng bọn tôi còn phải công nhận thái độ của Tư tổng không ổn chút nào, thậm chí rất sẵn lòng bỏ ra một mức giá cho thấy thành ý hơn. Có đi đâu cậu ấy chỉ là người đứng thứ hai ở bộ phận công nghệ, khó mà vượt quyền đối nghịch với Tư tổng. Nhưng mà dù sao chúng ta cũng tới đây rồi, cô có muốn trò chuyện riêng với cậu ấy không?"

Du Liên hơi giật mình: "Ý anh là sao?"

Diệp Khâm Như: "Y như những gì tôi vừa nói, Thích Tự đang chờ sẵn ở quán bar thương vụ dưới tầng 5 của khách sạn, bàn A27, hi vọng cô sẽ tới đó một mình."

Du Liên: "..."

*

Quán bar thương vụ Hải Mã.

Thích Tụ và Phó Diên Thăng đã chờ ở đây 20 phút, Phó Diên Thăng thoáng liếc qua đồng hồ "Chắc cũng sắp đến rồi."

Nói đoạn, điện thoại của Thích Tụ cũng vang lên. Hắn nhấn trả lời, nghe Diệp Khâm Như bàn giao vài câu rồi lên tiếng: "Ừ, tôi biết rồi."

Cúp máy xong lại quay ra nói với Phó Diên Thăng: "Quả nhiên Du Liên đã bị mức giá 140 triệu chọc giận, chắc là sắp đến tìm tôi rồi."

Phó Diên Thăng: "Cậu chắc chắn muốn đàm phán một mình chứ?"

Thích Tụ: "Tôi muốn thử."

Phó Diên Thăng: "Không định nói qua với tôi về chiến thuật của cậu à?"

Thích Tụ trông thấy Du Liên ở đằng xa, nói: "Không kịp nữa rồi."

Phó Diên Thăng nhìn hắn, ánh mắt không biết là vui mừng hay mất mát, cuối cùng chỉ khẽ thở dài, đứng dậy nói: "Vậy thôi, tôi lên tìm Diệp tổng."

Thích Tụ nhìn lên bảo: "Nếu Tư Trạch có tìm, nhớ yểm trợ giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết rồi."

Nói xong bèn đi về phía Du Liên, hai người gật đầu chào hỏi rồi trực tiếp bước qua nhau.

Du Liên rẽ một chút, rốt cục cũng trông thấy thanh niên ngồi ở bàn A27, trên người là âu phục đặt may đặc biệt, hai tay đút túi, bình tĩnh chờ đợi.

Không phủ nhận đối phương có một ngoại hình rất tuấn tú, nhưng giờ phút này, khí chất thâm trầm sắc sảo toát ra từ ngoại hình ấy mới là điều thu hút Du Liên hơn cả.

Trong lòng khẽ động, cô rảo bước đi tới chỗ đối phương: "Thích tổng, nghe nói cậu muốn tâm sự với tôi?"

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cả ngày hôm nay chỉ làm một người qua đường bên bà xã, rầu."

Tổng Phở Tâm (vụng về cầm kéo cắt xì gà): "Nên biết hài lòng đi."

Phó Diên Thăng (đầu hàng): "A Tâm, bỏ vũ khí xuống đã, có gì thì từ từ nói..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mới vớ được cái comment dñkkout này, bạn nào đang điên tiết với tra-Trạch thì đọc giải toả tí:))))))

<Tổng Phở Tâm cầm kéo cắt xì gà... "tạch" một tiếng, Tư Trạch đột nhiên rống lên thảm thiết, ôm lấy thân dưới be bét máu tươi ngã ra đất, lăn lộn trong đau đớn. Nghe được động tĩnh, Lão Phó lập tức xô cửa xông vào, Cá nhỏ ngay sau trông thấy hiện trường mà sợ đờ người, trong khi đó Lão Phó vẫn bình chân như vại: "Gọi cứu thương thì không kịp đâu, mau bê anh ta lên xe, chở đến bệnh viện nào đấy gần đây cấp cứu xem, biết đâu còn ghép lại được."

Cá nhỏ: "...Hả? Là sao? Ghép cái gì? Nghe không hiểu...">

Bonus hình ảnh kéo cắt xì gà:

Nãy giờ cười muốn sảng mnl =))))))))

Tâm hồn nào không hiểu thì cứ bỏ qua và xin hãy thứ lỗi cho mình 🙏

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 113: Giá Trị Tiềm Ẩn

"Du tổng, mời ngài." Thích Tự vậy tay gọi bà bàn tới, "Uống chút gì chứ?"

Du Liên ngài xuống rồi nói: "Một cốc Negroni đi."

Đợi bà bàn rồi đi, Du Liên mới nói: "Ngại ghê, từ lần chia tay ở nhà vườn đã bảo sẽ tìm cậu tâm sự, mà thấy bảo cậu đang học bên ngoài nên mãi chưa có cơ hội."

Thích Tự: "Không sao."

Du Liên vuốt qua tóc mai: "Nói thật vừa rồi nghe Diệp tổng bảo cậu tìm tôi, tôi cũng rất bất ngờ, bởi cứ nghĩ cậu..."

Thấy đối phương ngập ngừng, Thích Tự mới tiếp lời cô: "Nghĩ tôi không quan tâm gì đến công chuyện phải không?"

Du Liên cười cười hỏi lại: "Thế tức là tôi hiểu lầm rồi à?"

Thích Tự không để trong lòng, chỉ nói: "Đã nhận lấy vị trí này thì tôi sẽ cố gắng hoàn thành trách nhiệm của mình. Đúng ra tôi với Tư tổng phải đích thân tìm cô bàn chuyện thu mua Liên Tú mới đúng, nhưng Tư tổng bận bịu việc riêng, tôi thì ngại mình còn nhỏ nên lời nói sẽ mất đi trọng lượng, bởi vậy mới thường để Diệp tổng đại diện... Vừa rồi Diệp tổng có gọi điện cho tôi, nói rằng cô rất không hài lòng với mức giá mà Tư tổng đề nghị?"

"Nếu Diệp tổng nói ra cái giá ấy sớm hơn, bọn tôi đã chẳng phải lãng phí nhiều thời giờ đến thế."

Dường như Du Liên vẫn chưa bình tĩnh hẳn, trước khi xuống đây đã đi đầu chỉnh lại tâm trạng một chút, nhưng nói Diệp tổng xong thì cũng tính luôn đến trường hợp xấu nhất, cho nên không còn giữ phong thái ung dung dịu dàng ngay cả trước mặt Thích Tự.

Thích Tự gật gật đầu: "Đã đến nước này, Du tổng có thể nói ra mức giá mà bên cô hướng đến được không?"

Du Liên đan tay vào nhau, nói: "170 triệu, nhưng đây là ranh giới của cá nhân tôi, còn Nghiêm Tú muốn tối thiểu 190 triệu. Nếu có thể bán với mức giá 170, đến khi phân chia tôi vẫn sẽ tính cho cô ấy theo tổng giá là 190."

Thích Tự trầm nghĩ, Du Liên cũng thật trọng tình nghĩa.

Hắn nói: "Năm ngoái bên tôi đã tiến hành định giá Liên Tú mấy lần, xác nhận tổng giá trị rơi vào khoảng 268 triệu, Du tổng và Nghiêm tổng chỉ nắm giữ 53% cổ phần nên tính ra là 142 triệu. Nếu chỉ căn cứ vào tình hình cổ phiếu và định giá chuyên nghiệp thì mức giá 140 triệu mà Tư tổng đưa ra cũng không có gì lạ."

Du Liên hơi cau mày: "Nếu cũng thấy Tư tổng báo giá hợp lý rồi, thì Thích tổng còn gọi tôi xuống hàn huyên làm gì?"

Thích Tự ngừng lại một chút rồi nói: "Bản thân hàng hóa không chỉ có giá trị hữu hình, mà còn mang cả giá trị tiềm ẩn không dễ gì phát hiện. Các chuyên gia trên thị trường luôn cố gắng chính quy hóa việc định giá tài sản, nhưng nếu mặt hàng nào cũng được đánh giá chính xác với giá trị của mình như thế, thì ngành đầu tư đã chẳng gắn liền với mạo hiểm và bất ngờ. Một người thầy cạnh tôi từng nói, đầu tư thành công là phải tìm được ra giá trị tiềm ẩn cũng như đẩy mạnh việc thương mại hóa của mặt hàng..."

Lúc này, bầy rượu mang Negroni của Du Liên tới.

Thích Tự nâng cốc cùng nhẹ với đối phương: "Tôi vẫn nhớ trong lần đầu tiên gặp mặt, Nghiêm tổng đã đưa ra mức giá 250 triệu cho 53% cổ phần mà hai người nắm giữ, đúng chứ?"

"Ừm..." Du Liên nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nghe hắn nói.

Thích Tự: "Trước đó tôi nghĩ, đã báo mức giá này thì chứng tỏ Liên Tú trong lòng hai người cũng phải sở hữu một giá trị gì đó mà bọn tôi không thấy được. Chưa nói đâu xa, chỉ nghe tên công ti là tôi cảm nhận được cô và Nghiêm tổng trân trọng nó nhường nào rồi. Nếu không thì hôm nay cô đã chẳng tức giận đến thế khi nghe Diệp tổng nói ra cái giá 140 triệu, phải không?"

Nắm tay của Du Liên trên cốc rượu bất giác siết chặt.

Thích Tự nói tiếp: "Diệp tổng kể, cô từng nói mình và Nghiêm Tú coi Liên Tú như con của mình. Không thiếu gì thương nghiệp đi theo hình thức đại lí hàng xa xỉ, nhưng khi ấy chỉ mình Liên Tú là nổi lên vượt trội, về sau trải qua mấy vòng đầu tư, phát triển, lên sàn cũng tương đối thuận lợi. Một công ti không thiếu cả tiền lẫn thị trường, tiền năng như thế, có bất đồng quan điểm với nhà đầu tư khác đến đâu thì cô và Nghiêm tổng vẫn sở hữu 53% cổ phần, không việc gì phải bất đắc dĩ bán đi như vậy... Cho nên tôi muốn biết, rốt cục vì sao hai người lại phải đi đến bước này?"

Lúc Thích Tự nói đến chuyện "coi Liên Tú như con của mình", hốc mắt Du Liên lập tức đỏ lên.

Vừa rồi đối mặt với Diệp Khâm Như, Du Liên thấy tức giận và khuất nhục nhưng cũng không đến nỗi khổ sở, thế mà giờ đây ướt nhèm hai mắt chỉ vì một câu "bất đắc dĩ bán đi" của Thích Tự.

Cô chớp chớp hòng nuốt nước mắt trở về.

"Không ngờ Thích tổng còn trẻ mà đã suy tính sâu sắc đến vậy." Đối phương cố kìm nén một hồi, rốt cục không nhịn được nữa mới rút giấy ăn nhanh chóng lau mắt, "Xin lỗi, thật sự không nghĩ cậu sẽ cân nhắc những vấn đề này từ lập trường của bọn tôi... Thành ra nhớ lại một chút chuyện, để cậu chê cười rồi."

Thích Tự lại cụng li với cô, dùng hành động đơn giản này giúp Du Liên bớt xấu hổ.

Du Liên khẽ thở dài, nhìn chằm chằm sắc đỏ trong cốc rượu, kể lại đầu đuôi quá trình thành lập công ti cùng với Nghiêm Tú.

Bắt đầu từ khi cô gặp Nghiêm Tú ở Pháp, hai người đã nhìn nghe cảm học được những gì, đã phát hiện ra cơ hội kinh doanh đại lí hàng xa xỉ ra sao, và thực hiện ý nghĩ ấy như thế nào.

"...Hai năm đó, tôi với Nghiêm Tú vừa học vừa làm đại lí mua hàng xa xỉ, để lời một chút còn phải nghiên cứu kĩ càng giá cả cũng như đợt sales của từng sản phẩm, cuối tuần nào cũng chạy ra quầy để tìm hiểu tin tức chiết khấu của các nhãn hiệu..."

"Có lần, bọn tôi tình cờ biết đến outlet nằm gần một thị trấn nhỏ ở phía nam nước Pháp cứ định kì lại bán rất nhiều hàng hóa của các hãng lớn chỉ với một nửa giá. Bọn tôi liên hệ với quản lí mới biết địa phương đó có rất nhiều du khách đến từ các nước đang phát triển, nhiều hãng lớn cũng hay lấy danh nghĩa "quảng bá văn hóa thương hiệu" để ưu ái cho một số đại lí mức chiết khấu rất lớn... Điêu này chứng tỏ đi đâu gì? Chứng tỏ hàng xa xỉ cũng đang cần mở rộng thị trường."

"Chúng ta đều biết hàng xa xỉ luôn bị độn giá, nhưng không thể phủ nhận là đông đảo phụ nữ vẫn muốn sở hữu mặt hàng này để thỏa mãn tâm lí, nhất là một bộ phận các cô gái trẻ làm việc trên thành phố lớn. Sinh sống trong một môi trường căng thẳng, có được một chiếc túi hàng hiệu, một đôi dây hàng hiệu, một chiếc dây chuyền của nhãn hàng tầm tiếng—ý tôi nói ở đây là hàng chính hãng, chứ không phải hàng nhái—sẽ giúp các cô ấy trở nên sáng sủa tự tin hơn khi ra ngoài, đồng thời cũng là động lực khiến họ cố gắng phấn đấu hơn trong sinh hoạt, học tập... Bản thân tôi và Nghiêm Tú chính là như thế, ban đầu cũng vì tâm lí ấy mà dấn bước vào lĩnh vực này, đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ sự phấn khích khi mua được đôi giày cao gót hàng hiệu mà mình ao ước từ lâu với giá rẻ..."

"Để nhiều cô gái trẻ khác cũng cảm nhận được niềm vui ấy như mình, bọn tôi quyết định thành lập "Liên Tú", sau đó tìm đến các nhãn hàng kia, hao tâm phí sức thuyết phục họ bán rẻ cho một lượng hàng nhất định dưới danh nghĩa "quảng bá thương hiệu". Vào thời điểm Liên Tú làm ăn được

nhất, bọn tôi có thể mua vào cả trăm chiếc túi ở ngoài đáng giá 10,000 với đơn giá 3,000, đến khi rao bán lên nền tảng online, trừ đi chi phí nhân công và trang thiết bị thì bọn tôi còn chẳng lời đến 5%..."

"Ấy là hai năm cực khổ nhất, nhưng bọn tôi đều rất vui vẻ, đặc biệt mỗi lần nhận được phản hồi và lời cảm ơn của khách sau khi nhận hàng lại càng cảm thấy tất thảy mệt mỏi đều đáng giá. Chưa kể, nhờ bắt đầu với hàng xa xỉ mà bọn tôi lập tức chiếm được tình cảm từ đông đảo phái nữ trẻ tuổi thuộc tầng lớp trung lưu trong nước, cho nên hai năm đó đã giúp Liên Tú tích lũy được một lượng khách rất chất lượng..."

Thích Tự gật đầu nói: "Đây cũng là điểm khiến bọn tôi chú ý đến Liên Tú ngay từ đầu."

Du Liên thở dài: "Nhưng mà về sau, tôi và Nghiêm Tú không thấy thỏa mãn với việc chỉ bán lại hàng xa xỉ của nước ngoài, mà bắt đầu mong muốn sản xuất ra những sản phẩm thuộc về mình, gây dựng thương hiệu của chính mình..."

Thích Tự bình luận: "Mạch suy nghĩ như thế cũng là hợp lý."

Du Liên: "Lúc ấy có rất nhiều nhà đầu tư muốn bắt tay cùng, bọn tôi bị chút tiền vốn làm cho mờ mắt, lại ham phát triển cấp tốc, cho nên rốt cục chọn bên chi nhiều nhất là Đầu tư Phương Chu. Phương Chu trực tiếp mua đi 30% cổ phần trong tay chúng tôi, yêu cầu thay đổi quy chế công ti để gia tăng quyền hạn quản lý cho cổ đông mới, sau đó còn phái hai chuyên gia phát triển thương nghiệp đến, vấn đề là tư tưởng của tôi và Nghiêm Tú rất khác với bọn họ. Chúng tôi muốn bắt đầu từ những thứ nhỏ như dây chuyền hoặc vài đôi giày để tạo ra một sản phẩm "ngôi sao" trước, nhưng quản lý mới tới lại cho rằng thử nghiệm như thế mang lại hiệu suất quá thấp, phải lấn sang cả các nghiệp vụ khác, đồng thời mau đưa công ti lên sàn, tranh đoạt khách hàng, nếu không đợi đến khi các nền tảng mua sắm trực tuyến khai thông được với nước ngoài thì bọn tôi sẽ mất hết ưu thế. Nói thẳng ra, tôi và Nghiêm Tú chưa bao giờ có ý định kinh doanh cái tủ đồ online gì đó, bởi vì đã có rất nhiều người làm, bọn tôi cảm thấy chạy theo xu thế thật vô nghĩa... Nhưng thời gian đó, tôi và Nghiêm Tú phải

nghe quá trời đề xuất khác nhau, ngày nào cũng bị người ta gạt đi ý tưởng, bị nói "không có khả năng", khiến bọn tôi còn không khỏi nghi ngờ thành công của mình chỉ là ăn may, rằng bản thân chỉ có thể làm đại lý chứ không hơn..."

Thích Tự ngầm nghĩ nói: "Cô và Nghiêm Tú có lí tưởng, nhưng lại không đủ kiên định để theo đuổi nó."

Du Liên cười khở: "Cậu nói không sai, tôi với cô ấy đầu thiếu kinh nghiệm trong việc định hướng quy hoạch lâu dài cho công ti, bị người ta nói một chút đã dao động, bất giác thỏa hiệp không ít. Mặc dù công ti đã trải qua vài vòng đầu tư, quy mô lớn lên, giá trị của chính tôi và Nghiêm Tú cũng cao lên không ít, vậy mà bọn tôi chỉ ngày càng lực bất tòng tâm, chẳng thể nào vui nổi. Năm ngoái công ti niêm yết, nhưng Liên Tú đã không còn là Liên Tú của trước kia, dường như giờ đây ai ai cũng có thể nhúng tay vào việc phát triển của công ti, giá cổ phiếu từ khi lên sàn vẫn luôn rớt thảm, bạn bè xung quanh thấy bọn tôi bế tắc như vậy thì đầu khuyên buông tay, tranh thủ lúc Liên Tú còn chút giá trị thì bán nó đi..."

Nói đến đây, hai mắt cô đã lại đỏ bừng.

Thích Tự hỏi ngược lại: "Cho nên hai người quyết định bán? Vậy bán xong thì sao?"

Du Liên lắc đầu: "Chưa biết nữa, có lẽ là bắt đầu làm gì đó mới mẻ với Nghiêm Tú, lần này bọn tôi sẽ chỉ kiên định với những gì mình muốn."

Im lặng một lát, Du Liên lại nói: "Thật ra hồi cuối năm ngoái, tôi đã rất vui khi được Diệp tổng đại diện cho Tư Nguyên liên lạc, bởi vì MeiWei là nhãn hiệu yêu thích của tôi từ rất lâu rồi."

Thích Tự: "Cô thích MeiWei?"

"Ừ, tuy tháng 8 năm ngoái có xảy ra chút chuyện, nhưng cả tôi và Nghiêm Tú đều cho rằng MeiWei vẫn là nhãn hàng xa xỉ quốc nội có tâm nhất, trước đây muốn phát triển thương hiệu của mình còn lấy MeiWei làm hình mẫu... Nghe nói Tư Nguyên muốn mua Liên Tú về làm một trong các

nhãn hiệu dưới trướng, tôi đã cho rằng đây là kết cục tốt nhất mà công ti có thể đạt được, rằng về đó chắc chắn Liên Tú sẽ khá lên..." Du Liên rũ mắt, lại cười nhạt, "Nhưng bây giờ bán được hay không còn chả chắc, gần đây tôi và Nghiêm Tú thường xuyên cãi nhau cũng vì cô ấy không đành lòng với báo giá quá thấp. Thú thực, nói này giờ tôi cũng chưa thấy hiện tại Liên Tú sở hữu giá trị gì. Nếu bên cậu không nghĩ Liên Tú xứng đáng với mức giá này, tôi cũng không muốn ép nữa."

Thích Tụ thở ra một hơi, trịnh trọng nói: "Có vẻ là Du tổng đang đánh giá thấp chính mình rồi."

Du Liên sững sờ, không khỏi kinh ngạc giương mắt.

Thích Tụ cười cười: "Thành công của Liên Tú thật sự chỉ là ăn may thôi sao? Cô cứ tự hỏi mà xem, ở cái thời đại cả quần áo giày dép đẹp lẫn đại lý bán hàng giảm giá đều nhan nhản như nấm sau mưa như hiện nay, vì sao những người đó lại cùng lựa chọn Liên Tú?"

Du Liên trầm mặc, là người sáng lập ra Liên Tú, thế mà cô cũng muốn hỏi ngược lại Thích Tụ một câu "vì sao".

Thích Tụ: "Tôi đã xem quảng cáo của Liên Tú, bắt đầu với "Để mỗi cô gái bình thường đều có thể sở hữu hàng hiệu", về sau thì là "Tôi tự mua được giày cho mình, cần gì ai cho", "Có trên lưng chiếc túi tôi yêu, muộn phiền hôm nay cũng biến tiêu"... Nhưng slogan này đều do cô sáng tạo ra phải không?"

Du Liên gật đầu: "Đúng là như thế, nhưng chiến dịch quảng bá sản phẩm nào chẳng tùy tiện nghĩ ra được những lời này?"

Thích Tụ: "Đây cũng là cách những người kia đã tùy tiện phủ nhận các cô à?"

Du Liên: "..."

Thích Tụ giải thích: "Diệp tổng nói cô là một người trẻ có tâm hồn nghệ sĩ, trước kia tôi không để ý lắm, nhưng hôm nay nói chuyện mới phát hiện

có lẽ chính bản tính mềm mại nhạy cảm, cũng như lòng đồng cảm của Du tổng với những "cô gái bình thường" ngoài kia đã tạo nên mối liên kết khăng khít giữa bọn họ và Liên Tú. Cho dù giá cổ phiếu của Liên Tú có tụt, cho dù Liên Tú đã không còn là Liên Tú trước kia như cô nói, những khách hàng ấy vẫn tình nguyện trung thành với nền tảng này... Tôi và thầy mình đã cùng phân tích thấy, đây chính là điểm làm nên sự khác biệt ở Liên Tú — nói cách khác, giá trị tiềm ẩn đáng quý nhất mà Liên Tú sở hữu chính là cô."

Ánh mắt Du Liên sáng lên, kích động trong lòng cũng tiêu tan theo những lời này của Thích Tự.

Có đi đâu được một thanh niên tuấn tú trẻ hơn mình bao nhiêu như thế khích lệ, Du Liên cũng có phần ngại ngùng, vô thức nói lảng sang chuyện khác: "Thầy của cậu... là giáo viên ở Stafford à?"

Thích Tự hắng giọng: "Không phải, là người cô mới gặp hồi nãy ấy."

Du Liên mỉm cười nói: "Thì ra là Phó tổng..."

Thích Tự ngừng một lát lại tiếp tục: "Nếu như không ở vào cương vị hiện tại, có lẽ tôi sẽ cố vũ cô và Nghiêm tổng hãy tiếp tục với công ti. Nhưng rất tiếc, tôi vẫn muốn thu mua Liên Tú vì sự phát triển của tập đoàn. Cô vừa nói mức giá tối thiểu mà mình và Nghiêm tổng có thể chấp nhận lần lượt là 170 triệu và 190 triệu phải không?"

Du Liên: "Đúng vậy..."

Thích Tự: "Để cân bằng thì lấy 180 đi, cô thấy sao?"

Du Liên sáng mắt nâng chén ngay tắp lự: "Được."

Thích Tự cụng li với cô: "Nhưng tôi có một điều kiện."

Du Liên ngẩn người: "Là gì?"

Thích Tự: "Tôi hiểu được tình cảm mà cô và Nghiêm tổng dành cho Liên Tú, cũng không muốn bắt hai người phải đoạn tuyệt với đứa con tinh thần này chút nào. Song để giành lấy quyền khống chế tuyệt đối, Tư Nguyên chắc chắn không thể chừa lại cổ phần cho các cô, sau khi lấy được 53% này thì sẽ còn mua nốt cả phần của Phương Chu."

Du Liên: "Tôi hiểu."

Thích Tự: "Có đi đâu sau khi thu mua, Tư Nguyên sẽ phải tiến hành đồng hóa Liên Tú và các hãng con khác như MeiWei, Tuyết Liên, Lovme Jewelry v.v. để thể hiện ra văn hóa đặc trưng của thương hiệu. Tôi hi vọng Du tổng có thể ở lại để lên kế hoạch cho công việc này."

Lên kế hoạch đồng hóa Liên Tú và MeiWei? Du Liên không khỏi choáng váng sau khi được Thích Tự ném cho một loạt miếng mồi béo bở: "Không thành vấn đề"

Nhưng nhận lời xong cô mới nhớ ra hỏi: "Chẳng phải Diệp tổng nói là cậu không thể qua mặt Tư tổng để bàn giá trực tiếp với tôi sao?"

Thích Tự: "Không sai, 40 triệu bổ sung kia là giá trị tiềm ẩn mà cá nhân tôi nhận định thấy, nhưng khả năng cao sẽ không được Tư tổng đồng tình, cho nên tạm thời chỉ có thể hứa miệng với Du tổng như vậy. Để giúp hai người lấy được mức giá 180 triệu, tôi còn cần bên cô phối hợp làm một số chuyện nữa."

Du Liên: "..."

Hai người hàn huyên thêm hai mươi phút, trong thời gian này Thích Tự đã nói qua về sách lược của mình cho Du Liên.

Du Liên: "Sẽ có ích chứ?"

Thích Tự cười nói: "Chúng ta cứ vừa tiến hành vừa theo dõi, tóm lại tôi đã hứa thì nhất định sẽ giúp cô lấy được 180 triệu, không phải Tư Nguyên thì cũng có công ti khác thu mua Liên Tú."

Du Liên há hốc miệng, đang định nói thêm thì thấy Thích Tụ rút điện thoại ra nhìn thoáng qua.

"Tư tổng đã tới phòng họp trên tầng 6, cô lên trước đi." Thích Tụ nói.

"Còn cậu thì sao?" Du Liên đứng dậy.

Thích Tụ đưa mắt nhìn điện thoại: "Tôi nghĩ thêm một lát đã, đi cách nhau để Tư tổng tránh nghi ngờ việc chúng ta gặp riêng thì hơn."

Du Liên cười cười ra dấu OK, ra đến cửa quán bar mới ngoái lại nhìn, Thích Tụ vẫn ngời y như lúc cô mới tới, tự tin phóng khoáng, cùng khí chất có phần không ăn nhập với tuổi tác của mình.

Hiện tại cô đã biết, ẩn sau khuôn mặt điềm tĩnh trầm ổn kia chính là một trái tim trẻ đầy nhiệt huyết.

Đợi Du Liên rời đi, Thích Tụ cũng rơi vào trầm tư.

Lúc trước hắn vẫn mờ mịt băn khoăn, nếu Tư Trạch thật sự đang động tay với giá cổ phiếu, mà hắn vẫn tiến hành thu mua Liên Tú trong khi mờ mịt biết được về tình hình phía sau thì rốt cục là đúng hay sai?

Nhưng vừa rồi nói chuyện với Du Liên, trong quá trình đi đến quyết định cuối cùng, dường như hắn đã tìm được đáp án cho bản thân mình.

— "Thích Tụ, sau này trở thành một thương nhân có vốn có liếng, cậu đã nghĩ về việc mình sẽ tuyệt đối trung thành với nguyên tắc nào chưa?" Bên tai như lại vang lên âm giọng trầm thấp của Phó Diên Thăng.

Khi đó hắn đã nghĩ, không phạm pháp là được.

Thế nhưng pháp luật chỉ là giới hạn để người khác quản thúc mình, mà giới hạn trong lòng hắn, hắn còn nên cao hơn cả pháp luật.

Vì kỉ luật bản thân, cũng là vì lương tâm làm người.

Thích Tự nhắm mắt thở dài một hơi, lần nữa mở ra, đôi mắt lại càng thêm sắc sảo.

*

Trong phòng họp tầng 6 của khách sạn, một đám người đang vây quanh Tư Trạch, thở mạnh một chút cũng không dám.

Hoàng Tuấn Văn run rẩy dâng lên một túi chườm đá bọc trong khăn mặt, thấp giọng nói: "Tư tổng, chườm một chút đi."

Tư Trạch nhận lấy áp lên một bên mắt của mình, không khỏi rít lên một tiếng vì đau.

"... Họ Tống kia cũng thật quá thể." Hoàng Tuấn Văn lén bèn nói.

"Còn không mau im đi!" Ti Trạch quát mắt nhìn hẩn, Hoàng Tuấn Văn lập tức ngậm miệng.

Sầm mặt chườm lạnh được một lát, hẩn mới hỏi: "Người của Liên Tú đâu? Sao còn chưa tới!"

"Diệp tổng đã đi gọi rồi..." Một người nhỏ giọng nói.

"Anh ta vẫn chưa đàm phán xong nữa à?" Tư Trạch hiển nhiên đang không vui, cứ như thể vừa ăn phải thuốc nổ.

"Ày, vừa rồi anh không xuống dùng bữa, bọn họ cũng đâu dám bàn bạc gì mấy."

Tư Trạch hừ lạnh một tiếng, đang định phàn nàn tiếp thì cửa phòng mở ra—nhóm Du Liên, Nghiêm Tú và Diệp Khâm Như lần lượt bước vào, trông thấy con mắt sừng đỏ của Tư Trạch mà sửng sốt, khước miệng Diệp Khâm Như còn bất giác giật một cái.

Du Liên: "Tư tổng... Anh sao vậy? Vẫn ổn chứ?"

Tư Trạch cần bọc chườm che đi mắt mình, nói: "Hồi này bất cẩn trượt chân, đụng phải góc ghế trong phòng."

Mọi người: "..."

Du Liên nhú mày: "Có nghiêm trọng lắm không? Hay để tôi gọi bác sĩ đến?"

Tư Trạch: "Tôi nói là không sao, mau vào chuyện chính đi... Thích Tư đâu rồi?"

Diệp Khâm Như nói: "Thích tổng vẫn còn jetlag nên đã về phòng ngủ bù, bảo tôi truyền lời để Tư tổng quyết định là được."

"Được rồi, vậy bắt đầu thôi." Tư Trạch nhìn về phía Du Liên, nói, "Du tổng, đã đến nước này thì chúng ta cũng đừng vòng vo nữa, trực tiếp báo giá đi thì hơn."

Du Liên: "Tôi cũng chỉ chờ một câu này của Tư tổng thôi. Tôi và Nghiêm tổng đã bàn bạc xong, mức giá thấp nhất mà bọn tôi có thể chấp nhận là 180 triệu."

Tư Trạch nhếch miệng: "Du tổng đang nói đùa đấy à?"

Du Liên chân thành nói: "Sao có thể? Lần trước bọn tôi báo giá 250 triệu, nể tình Diệp tổng nói hết nước hết cái suốt thời gian qua nên cũng giảm đi 70 triệu rồi."

Diệp Khâm Như cố ý nói khó: "Du tổng, thú thực là 180 triệu vẫn nằm ngoài khoanh vùng giá của bọn tôi."

Du Liên cau mày nói: "Vậy mấy anh muốn bao nhiêu?"

Diệp Khâm Như: "Cao nhất là 140 triệu."

Du Liên lắc đầu: "Không thể nào. Diệp tổng, tôi cũng nói với anh qua điện thoại rồi, 180 triệu là cái giá cuối cùng. Nếu bên anh chỉ chỉ ra 140 triệu, bọn tôi cũng sẽ chỉ bán phần của 140 triệu."

Mắt phượng của Tư Trạch thâm trầm nhìn Du Liên, miệng thì cười nhạt: "Du tổng, hình như cô không theo dõi tình tình chứng khoán thì phải? Tổng giá trị của Liên Tú còn chưa được nổi 300 triệu, cô có đang mơ hay không mà lại báo cái giá 180 triệu với bọn tôi?"

Nghiêm Tú ở bên nghe vậy mà biến sắc, lập tức nói trả: "Tư tổng, từ trước khi lên sàn thì giá trị của Liên Tú đã đạt mức 300 triệu rồi. Tập đoàn Tư Nguyên không mua thì sẽ có người khác mua, anh không phải chăm chọc."

Du Liên vội vàng túm lấy tay cô, ra hiệu cho đối phương đừng nói nữa.

Tư Trạch bật cười: "Tôi nói này Nghiêm tổng, ngoại trừ tập đoàn Tư Nguyên thì còn ai muốn nhận về cái tàn cục rối rắm này của các cô nữa đây? Nghe đâu Đầu tư Phương Chu còn đang tìm cách bán tháo cổ phần Liên Tú khắp nơi nữa mà."

Nghiêm Tú tức tối đứng phắt dậy, trực tiếp bỏ đi.

"Nghiêm Tú!" Du Liên kinh ngạc hô lên, lập tức đuổi theo, giữ lại đối phương ngay trước cửa phòng họp, "Bình tĩnh lại đi, không đàm phán được thì cũng đừng để mất hòa khí..."

"Còn không phải do bọn họ hợm hĩnh trước à! Lâm tổng ở Yên Thành cũng đồng ý bàn chuyện với chúng ta rồi, 140 triệu thì mình thà bán cho Lâm Hoán chứ nhất định không bán cho tập đoàn Tư Nguyên!"

"Đừng như vậy mà..."

Sắc mặt của Tư Trạch trong phòng lập tức lạnh đi: "Bọn họ vừa nhắc đến ai cơ? Lâm Hoán?"

Hoàng Tuấn Văn cũng nhìn sang Diệp Khâm Như: "Lâm Hoán cũng đang nhắm đến Liên Tú sao?"

Diệp Khâm Như mờ mịt đáp: "Tôi có nghe nói gì đâu..."

Hoàng Tuấn Văn cảnh giác nói: "Hay là hai người bọn họ đang diễn kịch với chúng ta."

Quản lí Hàn nói: "Lâm Hoán cũng có cái công ti đầu tư mà? Bây giờ giá cổ phiếu của Liên Tú đang thấp như thế, có khi anh ta cũng đang muốn chớp cơ hội thì sao?"

"Hấn dám.... Tss!" Tư Trạch tức mình, tay cầm túi chườm vô thức đè mạnh lên con mắt bị thương.

Hoàng Tuấn Văn: "Tư tổng, anh bình tĩnh đã..."

Tư Trạch trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Văn, hạ giọng nói: "Còn không mau sai người đi xác nhận tin tức này đi!"

****

<Epilogue>

Một—

Du Liên: "140 triệu quá thấp."

Thích Tự: "Tôi ra 180 triệu."

Du Liên: "Bọn họ đầu nói chúng tôi không làm được nên trò trống gì."

Thích Tự: "Tôi nói được."

Du Liên: "Tôi là fan của MeiWei."

Thích Tự: "Đợi tôi thu mua Liên Tú rồi cô về MeiWei đi."

Du Liên: "Tổng tài Cá nhỏ no.1! " ($\cong \nabla \leq$)/

Thích Tự: "Nhưng một mình tôi không quyết được giá này, chúng ta phối hợp diễn kịch đi? Lừa tên đối tác ngusi kia của tôi một chút?"

Du Liên: "Chưa thấy kim chủ ba ba nào như này... Tổng tài Cá nhỏ no.1!" ($\cong \nabla \cong$)/

Hai—

Du Liên: "Nói thật, Lâm Hoán cũng muốn thu mua chúng tôi."

Tư Trạch (nổi giận): "Lâm Hoán!? Đến đây! Battle đi!"

Lâm Hoán: "Ai gọi h ần tôi đây?"

Thích Tự: "Ngại quá, dùng nhờ chút."

Lâm Hoán: "???"

Ba—

Tư Trạch: "Tôi làm gì cậu nào, lại không vui r ồi?"

Tống Phổ Tâm vung ra một đấm: "Này thì~"

Tư Trạch ôm mắt: "Ái!!"

Tác giả: "Nghe nói độc giả oán dữ lắm, trước khi vào tù anh phải bị ăn đánh cái đã hahaha"

Tư Trạch: "... Tưởng ông đây c ần kịch bản của phản diện mà sung sướng lắm đấy à!" (ⅢⅢⅢ)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rà muốn lòi le cũng không tìm thấy Th ầy đâu, nhưng đổi lại thì em cảm thấy mình sắp bỏ công việc bàn giấy để đi đánh hàng xa xỉ được r ồi " _ > "

Á á áaaaa senpai noticed tui again nèeeeeeeee

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 114: Cứ Để Cậu Ấy

Du Liên nhỏ giọng khuyên nhủ Nghiêm Tú thêm một lát, sau đó quay trở lại phòng họp một mình.

"Xin lỗi, tính Nghiêm Tú vốn vậy, kệ cô ấy đi, chúng ta bàn tiếp..." Du Liên lúng túng xin lỗi, nhanh chóng đi đầu chỉnh điệu bộ của mình rồi nhìn về phía Tư Trạch, không kiêu không nhường nói, "Tư tổng, đã mất công kết nối bao lâu nay thì dĩ nhiên tôi cũng rất muốn hợp tác với Tư Nguyên các anh, nhưng phải nói thẳng là chúng tôi không thể nào chấp nhận được mức giá 140 triệu."

Có lẽ cũng lo bị nặng mất miếng mồi béo bở này, Tư Trạch dường như đã bớt phần phách lối, nhìn Du Liên cười nhạt: "Chắc Diệp Khâm Như đã cho cô biết về kết quả định giá Liên Tú của bọn tôi rồi nhỉ? 268 triệu, 53% là 142 triệu, mấy tháng nay giá cổ phiếu của Liên Tú còn đang tuột dốc, cho nên mức giá 140 triệu mà chúng tôi đưa ra cũng đâu có ngoa."

Du Liên: "Tư tổng, 268 triệu chỉ là định giá từ phía quý công ti, chứ tôi chưa bao giờ nói mình chấp nhận nó hoàn toàn. Bọn tôi cũng biết, chỉ cần bỏ ít tiền ra marketing, tuyên truyền những nhà đầu tư nào đang tranh giành Liên Tú thì sẽ tác động được giá cổ phiếu ngay... Nhưng cả tôi và Nghiêm Tú đều là người đứng đắn, cho nên không làm như vậy."

Nghe Du Liên nói thế, đám người Hoàng Tuấn Văn lại biến sắc.

... Tranh giành? Chẳng lẽ không chỉ mình công ti của Lâm Hoán đang nhòm ngó Liên Tú?

Du Liên nói tiếp: "Bọn tôi ưu tiên Tư Nguyên trước hết do tôi rất thích nhãn hiệu MeiWei trực thuộc tập đoàn, hợp tác thành công thì coi như thỏa mãn một ý muốn cá nhân, còn thứ hai là vì bấy lâu nay kết nối với Diệp

tổng cũng rất vui. Thế nhưng không có nghĩa là chúng tôi bắt buộc phải bán đi cổ phần trong tay mình..."

...

*

Lúc này, Thích Tự cũng đã rời quán bar Hải Mã để lên hội ngộ với Phó Diên Thắng.

"Trò chuyện thế nào?" Hai người gặp nhau trong căn phòng mà Du Liên đặt cho Thích Tự.

"Tôi cộng thêm 40 triệu so với mức giá mà Tư Trạch đã báo, Du Liên đã đồng ý." Thích Tự nói.

"Cứ thế cộng thêm?" Phó Diên Thắng hơi ngạc nhiên.

Theo như bàn bạc riêng trước đó, bọn họ cũng cho rằng du di trong khoảng 50 triệu so với mức giá 140 là hợp lí, có đi đâu trò chuyện chưa đến một tiếng mà Thích Tự đã đồng ý trả cho người ta hẳn 180 triệu, Phó Diên Thắng không khỏi lo rằng hẳn đã hơi hấp tấp.

"Tôi nghĩ bọn họ xứng đáng với mức giá này." Thích Tự nói.

"Vì sao?" Phó Diên Thắng hỏi.

Thích Tự kể qua lại những chia sẻ vừa rồi của Du Liên, Phó Diên Thắng nghe xong bình luận: "Cho nên cái mà bọn họ vốn muốn hướng tới là văn hóa thương hiệu, là phương diện cảm xúc ấy hả... Nếu thế đáng ra bọn họ đừng kêu gọi tư bản hay đưa công ti lên sàn, phần lớn đầu tư đầu yêu cầu hoàn vốn nhanh, trong khi nội dung văn hóa lại cần đến chu kì rất dài, bản chất của hai hướng đi này đã mâu thuẫn rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Thích Tự lại nói tiếp về ưu điểm mà mình nhận thấy ở Du Liên cho Phó Diên Thắng.

Hồi tháng 1 về thành phố P, Phó Diên Thăng đã ở nhà phân tích cho hẳn về tính đặc biệt của Liên Tú, nói trong thời kì đầu làm đại lí hàng hiệu, bọn họ thường viết riêng cho mỗi mẫu sản phẩm một phần giới thiệu thương hiệu và phân tích tỉ suất chi phí - hiệu quả, bởi vậy nhiều món đồ vốn không nổi cho lắm cũng nhanh chóng trở thành xu hướng nhờ sự quảng bá của Liên Tú.

Thích Tự nhớ rõ điểm này, cho nên hôm nay mới hỏi Du Liên xem những slogan hiện khắp "Ăn Diện Mỗi Ngày" có phải do đối phương nghĩ ra hay không.

Phó Diên Thăng: "Nói cách khác, đối với những khách hàng của Liên Tú thì Du Liên chính là KOL."

(*KOL: key opinion leader—influencer/người có tầm ảnh hưởng, thuật ngữ marketing)

Thích Tự gật đầu: "Chính xác, cô ấy có thể không phải một quản lí tốt, nhưng lại là một người định hướng sản phẩm rất lợi hại. Tôi nghĩ không phải ai cũng tùy tiện bắt chước được "tác động cảm xúc" mà Liên Tú mang đến cho giới nhân viên văn phòng nữ ngoài kia, bởi vì nó còn gắn liền với mối đồng cảm lâu dài giữa KOL và khách hàng. Nếu Du Liên rời khỏi Liên Tú, chúng ta có tìm được người thay thế thì cũng không thể cho thấy luận điệu giống như của cô ấy. Khả năng là nhóm khách hàng trước đó của Liên Tú sẽ dần rơi rụng, cho nên tôi mới ra giá 180 triệu để giữ người ở tại, trước mắt làm cầu nối giữa khách hàng và nền tảng của chúng ta."

Phó Diên Thăng cười cười: "Có khi đây là một đề nghị khá hời cho Du tổng đấy, nghe bảo cô ấy rất thích MeiWei."

"Thế chẳng phải càng tốt hơn hơn sao" Thích Tự, "Tôi vốn dĩ cũng muốn đôi bên cùng có lợi."

Phó Diên Thăng: "Thế cậu định giải quyết bên Tư Trạch thế nào?"

Thích Tự sờ sờ mũi: "Tôi bảo Du Liên phối hợp diễn với mình, còn hiệu quả ra sao thì..."

Nghe xong kế hoạch của Thích Tự, Phó Diên Thăng cũng không khỏi kinh ngạc: "Cậu muốn Du Liên nhắc đến Lâm Hoán để kích thích anh ta?"

Thích Tự gật đầu: "Ừ, Tư Trạch đã nói về Lâm Hoán ngay từ lần đầu tiên gặp tôi, cảm giác anh ta rất để ý người kia, thậm chí còn coi đó là đối thủ cạnh tranh của mình. Tư Trạch rất cứng rắn trong vụ giá cả, ngay cả tôi cũng không dă động nổi, nhưng chúng ta đều biết kết quả của việc Diệp tổng báo mức giá 140 triệu với Du Liên là thế nào rồi—không những không xong, mà có khi còn thành trở mặt với nhau. Tôi không mong Tư Trạch lại có hành động gì quá đáng ở phía sau, cho nên mới nghĩ ra cái kế tạm hoãn binh. Nếu biết không chỉ Tư Nguyên mà nhà đầu tư khác, trùng hợp chính là Lâm Hoán, cũng đang nhắm nhe mua Liên Tú, có khi anh ta sẽ biết đường lo lắng mà hòa hoãn đi một chút."

Phó Diên Thăng: "Tư Trạch cũng có mạng lưới tin tức của mình, nhớ anh ta tra ra Du Liên chỉ đang lừa mình thì sao?"

Thích Tự nói: "Hứa Kính cũng gọi là quen biết Lâm Hoán sau vụ Bồ Câu đột trước, hiện tại việc này là giả, nhưng tôi có khả năng thúc đẩy nó thành thật."

Phó Diên Thăng hỏi tiếp: "Nghe nói Lâm Hoán là một người khôn ngoan và cơ hội. Cậu tung ra tin này mà không sợ Lâm Hoán thừa cơ nhảy vào nắm trước cổ phần của Du Liên với Nghiêm Tú, sau đó bán lại cho chúng ta với giá cao à?"

Thích Tự: "Tôi sẽ phải kí thỏa thuận ngầm với Du Liên trước khi tiến hành chuyện này. Kế hoạch là như thế, nhưng bất kể giá trị của Liên Tú có được đẩy cao đến bao nhiêu, cuối cùng 53% cổ phần trong tay Du Liên và Nghiêm Tú sẽ chỉ có thể bán lại cho chúng ta với giá 180 triệu."

Hoài nghi trong mắt Phó Diên Thăng dần tan đi, thay vào đó là càng nhiều tán thưởng và đồng tình.

Thấy đối phương không còn vấn đề gì khác, Thích Tự đưa mắt nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: "Không biết bọn họ nói chuyện thế nào rồi, chúng ta xuống xem một lát đi."

Hắn ra tới cửa vẫn chưa thấy Phó Diên Thăng đi theo, quay đầu mới biết người kia còn ở nguyên vị trí cũ, đang nhìn mình với ánh mắt sáng như đuốc.

Thích Tụ: "...Sao vậy?"

Phó Diên Thăng kiểm soát lại xúc cảm trong mắt, nói: "Dám chắc Du Liên cũng chưa được bên mua nào nhiệt tình đôn giá cho như vậy đâu."

Thích Tụ cười nhẹ: "Tôi chỉ muốn trả cho bọn họ một cái giá công bằng thôi."

Ra đến ngoài, hai người lại tình cờ trông thấy bóng lưng Tống Phổ Tâm đang đứng chờ thang máy, Thích Tụ gọi một tiếng: "Trợ lý Tống."

Đối phương nghe được bèn quay lại, gật đầu chào bọn họ.

Đến khi thang máy tới, bọn họ vào trong rồi, Tống Phổ Tâm mới rũ mắt hỏi: "Mấy cậu cũng xuống tầng 6 à?"

Thích Tụ "ừ" một tiếng, lại tinh mắt trông thấy mu bàn tay ửng đỏ cùng phần ngón trỏ xước của Tống Phổ Tâm lúc đối phương bấm thang máy.

"Tay anh bị thương à?" Thích Tụ hỏi.

Tống Phổ Tâm vội vàng lấy tay kia che đi mu bàn tay mình, thấp giọng nói: "Trầy xước chút thôi, không việc gì."

Thích Tụ không hỏi gì thêm, lại phát hiện rõ ràng Phó Diên Thăng và Tống Phổ Tâm có biết nhau, vậy mà ở trước mặt hắn thì tỏ ra như thể chẳng thân quen gì, thậm chí còn không nói với nhau lời nào.

Cả ba đều đang hướng tới phòng họp tầng 6, đến nơi cũng là lúc Tư Trạch và những người còn lại bước ra.

Trông thấy bên mắt sưng tấy của Tư Trạch, Thích Tụ mới sờ liên hệ với vết trầy trên tay Tống Phổ Tâm, tuy đã có suy đoán nhưng vẫn hỏi lại ngay trước mặt Tống Phổ Tâm: "Tư Trạch, mắt anh bị sao thế kia?"

Hoàng Tuấn Văn có vẻ sợ Tư Trạch mất mặt, vội giành giải thích: "Tư tổng sơ ý va phải góc ghế."

Tư Trạch liếc nhìn Tống Phổ Tâm bên cạnh bọn hắn, lạnh lùng hỏi: "Sao mấy người lại đi cùng nhau"

"Vừa gặp trước thang máy." Thích Tự cũng không vạch trần bọn họ, nhìn tiếp tới những người ở phía sau Tư Trạch.

Du Liên và Diệp tổng rốt cục cũng bước ra khỏi phòng họp, hai người bắt tay nhau, nói một câu: "Vậy có gì bọn tôi sẽ liên lạc lại sau." Du Liên đánh mắt nhìn Thích Tự, gật đầu chào hỏi rồi rời đi trước.

"Đàm phán thế nào rồi?" Thích Tự hỏi.

Diệp Khâm Như: "Du tổng ra giá 180 triệu, chúng ta phải cân nhắc thêm đã."

Hoàng Tuấn Văn thấp giọng nói: "Nghe bảo Lâm Hoán cũng muốn mua, giờ bọn họ đang được thể thét giá với chúng ta."

Thích Tự nhướn mày: "Vậy sao?"

Tư Trạch tối sầm mặt nói: "Tự đứng ở đâu nhảy ra, đúng phỉ ền. Hôm nay tạm thời thế đã, anh sẽ cho thuộc hạ đi thăm dò tình huống xem thế nào, hai hôm nữa chúng ta họp lại ở Tư Nguyên rồi bàn tiếp."

Thích Tự: "Được."

Tư Trạch đang định đi, bỗng nhiên dừng chân quay lại hỏi: "À này Thích Tự, Hứa tổng của Đầu tư Sơn Vũ có quen biết Lâm Hoán phải không?"

Bọn họ đã từng tán gẫu về vụ việc của BờCầu và Hỉ Thước trong một bữa cơm hồi năm ngoái, chỉ là Thích Tự không ngờ Tư Trạch nhớ tốt thế, ngay cả tên của Hứa Kính cũng chưa quên.

Hắn cũng không giấu diếm mà thẳng thắn thừa nhận: "Hình như vậy."

Ánh mắt Tư Trạch hơi lóe lên: "Cậu gọi nhờ Hứa tổng thăm dò giúp xem..." Nói đoạn, hắn lại đổi ý, "Mà thôi, để lát về anh sẽ đi gặp trực tiếp."

Thích Tụ chỉ chỉ mắt hắn: "Anh định để thế đi à? Hay là đợi nó đỡ chút đã?"

Tư Trạch chạm lên khoe mắt mình, sốt ruột nói: "Đợi mai nó tím xanh thì còn đỡ hơn, chúng ta cũng không có nhiều thời gian để kéo dài đâu."

Thấy Tư Trạch gấp thật, Thích Tụ biết là kế khích tướng của mình đã có tác dụng, vội nói: "Được rồi, để em gọi luôn xem anh ấy có đang ở Hải Thành không, sắp xếp xong sẽ báo lại cho anh."

Đến khi hai nhóm tách ra, Thích Tụ lập tức gọi Diệp Khâm Như về phòng trên tầng.

Diệp Khâm Như vẫn chưa biết gì về kế hoạch riêng của Thích Tụ và Du Liên, nhỏ giọng hỏi hời hợt hai bọn họ đã nói những gì mà lúc sau khí thế của cô nàng lại khác hẳn đi như thế.

Thích Tụ trầm mặt nói: "Thầy Phó sẽ kể lại cho anh, giờ tôi đi gọi điện cho Hứa Kính cái đã..."

Nói xong bèn vào phòng ngủ bấm điện thoại cho Hứa Kính, để Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như lại phòng khách.

"Anh Hứa Kính, đang ở đâu thế ạ?"

"Anh ở công ti, sao thế?"

"Em có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ..."

...

Trong phòng khách, Diệp Khâm Như nghe Phó Diên Thăng giải thích xong thì kinh hãi thán phục: "Tức là cậu ấy quyết giá 180 triệu rồi sao? Tôi vốn định ép xuống 160 165 nữa đấy!... Lại còn muốn kết hợp với phía Du Liên diễn kịch lừa Tư tổng? Trời đất sao cậu ấy to gan vậy?"

Phó Diên Thăng móc bao thuốc ra, cười hỏi: "Làm một điều không?"

Diệp Khâm Như vội la lớn: "Cậu lại còn cười, chẳng lẽ cậu cũng ủng hộ Thích tông làm thế? Như vậy là li gián nội bộ đó trời! Tuy rằng tôi cũng không hoàn toàn đồng tình với cách hành sự của Tư tông, nhưng nhớ như hấn phát hiện ra thì sao?"

Phó Diên Thăng đặt bao thuốc lên bàn trà, còn châm thuốc rít một hơi, bắt chéo chân rồi nói: "Không sao đâu, cứ để cậu ấy làm đi, chẳng lẽ anh không thấy kích thích à?"

Diệp Khâm Như: "Cậu..."

Hắn đang định phản bác thì Thích Tự đã ra khỏi phòng.

"Diệp tông." Thích Tự cầm di động nhìn về phía Diệp Khâm Như, "Thầy Phó nói hết cho anh rồi chứ?"

Diệp Khâm Như nghiêm mặt: "Ừ..."

Trong lòng vẫn còn cả vạ đi đâu bán khoán, nhưng Thích Tự lại không cho hắn thời gian hỏi mà nói luôn: "Tôi vừa nói chuyện với Hứa tông của Đầu tư Sơn Vũ, anh ấy đã đồng ý liên hệ nhờ phía Lâm Hoán phối hợp thả ra một ít tin tức. Nhưng vừa rồi ở trên điện thoại, tôi có nói đây là kế hoạch do anh nghĩ ra."

Diệp Khâm Như: "???"

Thích Tự dứt lại di động vào túi quần, giải thích: "Việc này tôi không tiện ra mặt, mà người biết càng ít càng tốt, nhớ truyền ra lại tạo thành ảnh hưởng xấu. Nhưng anh yên tâm, nếu có chuyện, tôi gánh thay anh."

Diệp Khâm Như còn biết nói gì nữa đây? Một câu "tôi gánh thay anh" của Thích Tự khác nào đã trối hấn quảng lên thuyề hải tặc luôn rồi...

Thích Tự ngẩng xuống xong nói tiếp: "Đầu tư Phương Chu giữ bao nhiêu cổ phần ở Liên Tú?"

Diệp Khâm Như: "Theo thông tin công khai thì chỉ là 25%."

Thích Tự: "Đàm phán với bên đó sao rồi?"

Diệp Khâm Như: "Công tác kết nối với Phương Chu đầu do phía Tư tổng chịu trách nhiệm. Nghe bảo lần đầu bọn họ báo 100 triệu, chắc định chờ Tư Nguyên mua hết của Du Liên với Nghiêm Tú rồi tăng giá, thế nhưng giá cổ phiếu của Liên Tú cứ tụt mãi, bên đó sợ hớ nên hôm nay đã nhắn hỏi thư kí Hoàng với mức 75 triệu, có đi đâu hình như Tư Trạch vẫn muốn hạ thêm."

Thích Tự trầm ngâm nói: "75 triệu cho 25%, chừng đó cũng được rồi. Anh thử hỏi thư kí Hoàng xem có sớm mua được 25% của Phương Chu trước không, tôi sợ đêm dài lại lắm mộng."

Diệp Khâm Như: "Được."

Di động Thích Tự rung lên, hắn nhìn thoáng qua, chưa vội trả lời mà nói tiếp với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, lát nữa tôi phải đi trước, nhờ anh và Diệp tổng ở lại kí giúp thỏa thuận thu mua 180 triệu với Du tổng, sau đó bảo Du Liên khi nào về thì thả ra ít phong thanh với Phương Chu, nói Tư Nguyên không định mua lại cổ phần của bọn họ nữa nên hai người sẽ tiếp tục việc kinh doanh của mình, sắp tới cứ đối nghịch với quản lí của Phương Chu thật nhiều vào, càng ra vẻ sẵn sàng đồng quy vu tận với công ti thì càng tốt."

Phó Diên Thăng ngẫm một chút, hiểu được ý Thích Tự rồi lại hỏi: "Cậu muốn về một mình?"

Thích Tự bình tĩnh nói: "Ừ, tôi với Hứa Kính thống nhất rồi, lát nữa tôi cũng đến buổi gặp mặt của anh ấy với Tư Trạch."

Phó Diên Thăng: "Nhớ chú ý cẩn thận, lát liên lạc sau."

Đợi Thích Tự rời đi rồi, Diệp Khâm Như mới nhỏ giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Chẳng phải Thích tổng mới 21 thôi à?"

Phó Diên Thăng nhả một ngụm khói, nói: "22 rồi, mới sinh nhật hai hôm trước."

"Thì cũng thế." Diệp Khâm Như bần khoản, "Cậu nói xem, vì cái gì mới ngần ấy tuổi mà cậu ấy đã mưu mô thế rồi? Li gián nội bộ thì thôi đi, lại còn muốn đồ vỏ sang cho tôi..."

Phó Diên Thăng liếc hắt: "Thế là may rồi, ít ra vẫn hơn là im ỉm làm rồi cứ thế đồ cho anh mà?"

Diệp Khâm Như ghen hòng: "Nhưng cậu ấy mới có 22, mà cậu nghe mấy cái chủ ý vừa rồi của cậu ấy chưa! Hồi 22 tôi vẫn chỉ là một thằng ngốc mơ mộng về tình yêu thôi! Sao đầu óc của cậu ấy có thể lắt léo trăm đường như thế chứ? Uống công tôi từng nghĩ cậu ấy chỉ là một cậu nhóc đơn thuần! Chậc, đúng là cao nhân kín đáo người thường dễ lộ... Hồi cậu mới quen Thích Tự, cậu ấy đã khôn ngoan như thế chưa? Chẳng lẽ "thái tử" nào cũng trưởng thành sớm như thế?"

"Hình như chưa đâu." Phó Diên Thăng tỏ vẻ hoài niệm, "Hồi mới quen, cậu ấy vẫn ngây thơ lắm."

Diệp Khâm Như: "Thế rốt cục là chuyện gì đã xảy ra..."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói như tự nhủ: "Hình như là học từ tôi?"

Diệp Khâm Như: "???"

Phó Diên Thăng dí tắt đầu thuốc vào gạt tàn, đứng dậy nói: "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, ông chủ nhỏ vừa giao nhiệm vụ cho chúng ta đấy, mau đi làm đi."

Diệp Khâm Như: "..."

*

Về đến trung tâm thành phố, Thích Tự không đi gặp Hứa Kính mà bảo Vương Mạnh đưa mình tới một quán trà kiểu Anh gần Phong Mậu.

"Thích Tự!" Vừa thấy người tới, Đường Vĩ Diệp đã bật dậy chào đón nồng nhiệt.

"Chờ lâu chưa?" Thích Tự đi tới ngồi.

"Đến từ lúc gửi tin nhắn cho cậu đấy." Đường Vĩ Diệp xoa xoa tay nói, "Tôi gọi một ấm trà đen Darjeeling rồi, được không?"

"Ừ." Thích Tự cười nhạt đánh giá đối phương—sơ mi quần tây là lượt phẳng phiu, cổ còn đeo nơ, tóc cũng mới uốn, nhìn không khác gì đang đi đám cưới.

Sau khi xác định quan hệ với Phó Diên Thăng và trải nghiệm tình yêu nam nam, Thích Tự đã có cái nhìn thoáng hơn với thái độ lấy lòng từ người đồng giới, tuy vẫn chẳng ưa gì Đường Vĩ Diệp nhưng cũng không cảm thấy buồn nôn hay bài xích như trước kia.

Huống hồ hẳn hẹn Đường Vĩ Diệp ra đây cũng không phải để phát triển tình cảm hay gì.

Đường Vĩ Diệp hỏi: "Cậu muốn tôi nghe ngóng chuyện gì từ Tư Hàng? Chẳng phải quan hệ giữa hai người tốt lắm à, sao không đi hỏi thẳng nó ấy?"

Thích Tự: "Tư Hàng sẽ diện như thế, tôi sợ hỏi trực tiếp cậu ấy lại ngại."

Đường Vĩ Diệp: "Nói vậy..."

Thích Tự: "Nghe nói công ti game của cậu ấy sẽ niêm yết trong năm nay mà nhỉ, có thông tin chính xác không?"

Đường Vĩ Diệp: "Có, tháng bảy tới sẽ tổ chức IPO."

(*IPO: buổi chiêu mộ vốn công khai đầu tiên)

Thích Tự: "Hiện tại ai đang xử lý công tác chuẩn bị cho việc niêm yết công ti? Thư kí Từ sao?"

Đường Vĩ Diệp: "Cùng cả người của anh trai nó nữa, nói chung là Tư Hàng không phải làm gì hết, chỉ chờ đếm tiền thôi."

Thích Tự: "Anh thấy có khả năng kiếm được không?"

Đường Vĩ Diệp khẳng định chắc nịch: "Tất nhiên, lần trước đã nói rồi mà, anh của Tư Hàng quen biết người "phía trên", có thể đảm bảo lợi nhuận cho bọn tôi."

Thích Tự nhú mày nói: "Rốt cục người bên trên ấy là ai? Đáng tin chứ?"

"Sao lại không? Mạng lưới quan hệ của nhà họ khủng lắm..." Đường Vĩ Diệp tiến đến trước mặt Thích Tự, thân thiện bí bí nói ra vài cái tên cơ sở và chức vị, lại bảo, "Bố Tư Hàng quen cả chủ tịch Chứng khoán Minh Thái, nghe đâu Minh Thái còn đầu tư cho công ti game của Tư Hàng 50 triệu, giờ nó nhiều tiền đến độ đốt không hết rồi!"

Thích Tự kinh hãi trong lòng: "Chứng khoán Minh Thái?"

Đường Vĩ Diệp: "Ừ, Minh Thái được quốc gia rót vốn mà, nhiều tiền lắm."

Thích Tự làm bộ hào hứng gật gù, hỏi: "Anh định đầu tư bao nhiêu?"

Đường Vĩ Diệp: "Cùng lắm là 2 triệu."

Thích Tự nhướn mày: "Thế thôi?"

Đường Vĩ Diệp đỏ mặt: "Bố mẹ không cho tôi tham gia quản lí công việc, chỉ được 2 triệu tiền tiêu vặt ra đầu tư cho nó là tốt lắm rồi, bọn Chu Lân còn chỉ nhìn không chứ chưa ra nổi 1 triệu kia kìa!"

Thích Tự: "Đùa anh thôi, làm gì căng thế."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tụ lại nói: "Tôi nhớ là Đường Khải Nhất Khí nhà anh cũng có hợp tác với Tư Thị phải không?"

Đường Vĩ Diệp: "Đường Khải Nhất Khí có một ít phần trăm ở Tư Thị, tính ra cũng là một cổ đông nhỏ."

Thích Tụ rót trà cho hắn, hỏi: "Anh lớn thế rồi mà sao suốt ngày vẫn lêu lổng thế, bố mẹ không cho anh tham gia quản lý à?"

"Bố tôi, rồi thì chú bác, chị cả anh hai quản hết rồi." Đường Vĩ Diệp nhún nhún vai nói, "Tôi còn chưa tốt nghiệp đại học mà, biết gì đâu mà quản?"

Thích Tụ lại thăm dò: "Anh chị anh có chơi thân với anh của Tư Hàng không?"

"Chị tôi có gia đình rồi, chơi bởi gì nữa đâu. Nhưng anh hai tôi thì khá thân với anh của Tư Hàng, bọn họ mở chung một câu lạc bộ xe thể thao, còn cùng đầu tư vào mấy công ti nữa, hay tụ tập với nhau lắm." Đường Vĩ Diệp thối thối một lát lại nhớ ra nói, "À, cái đường đua go-kart mà tôi từng kể là của anh tôi đầu tư xây đấy, năm ngoái gọi cậu đến chơi mà cậu không đến."

Thích Tụ lơ đi chủ đề này, chỉ hỏi: "Anh anh lợi hại như thế, sao anh không xin một công ti để mình tự quản lý? Như kiểu công ti game của Tư Hàng ấy, tranh thủ rèn luyện trong thời gian làm tổng tài luôn."

Đường Vĩ Diệp xì một tiếng: "Rèn luyện quái gì chứ, cậu không thấy tên ngốc Tư Hàng đó hả? Có Từ Nhất Chu rồi, ngay cả bài tập về nhà nó còn nhờ anh ta làm hộ nữa là! Nó xin anh trai cái công ti kia là vì thích chơi game đấy chứ, tối ngày còn lên mặt với bọn tôi. Anh tôi không chi đâu thế đâu."

Hai người trò chuyện một hồi, di động Thích Tụ vang lên, hắn đứng dậy nhận điện thoại, lại nói với Đường Vĩ Diệp: "Tôi còn có chút việc, đi luôn đây."

Đường Vĩ Diệp cũng đứng lên: "Hả? Nhanh vậy, mình còn chưa ng ỡ được một tiếng mà."

Thích Tụ c ần lấy áo khoác của mình trên thành ghế mặc vào: "Dạo này bận thật, tôi chỉ tranh thủ ra gặp anh được một lát thế thôi."

Bộ dạng Đường Vĩ Diệp nhìn đến là mất mát.

Thích Tụ không quên dặn dò: "Mà này, đừng nói cho Tư Hàng chuyện hôm nay tôi tìm anh đây. Tính cậu ấy sĩ, biết tôi còn lén dò la tin tức về mình qua cậu thì còn bạn bè thế nào được."

Đường Vĩ Diệp ngây ngốc nhìn hấn: "Yên tâm, tuyệt đối không nói."

Thích Tụ đi về, Đường Vĩ Diệp còn đích thân ra tiễn, đến khi hấn chuẩn bị lên xe rồi mới trông ngóng nói một câu: "Về sau cậu trả lời tin nhắn Wechat của tôi nhiều hơn chút được không?"

Thích Tụ khựng lại, nhìn về phía hấn rồi đột nhiên tỏ ý chân thành nói: "Đường Vĩ Diệp, nếu anh không làm việc nghiêm túc thì chúng ta không có chủ đề gì để trao đổi với nhau hết."

Đường Vĩ Diệp ghen hòng, vô thức hỏi lại: "Việc nghiêm túc?"

Ánh mắt Thích Tụ hơi lóe lên: "Anh cũng đâu thể sống bằng tiền tiêu vật suốt đời."

Hấn cũng không để ý đến biểu cảm sau đó của Đường Vĩ Diệp, lên xe rồi nói luôn cho Vương Mãnh một địa chỉ khác, hướng thẳng tới chỗ Hứa Kính.

Vừa rồi là điện thoại của Phó Diên Thăng, nói bên đó đã đàm phán xong với Du Liên, đang chuẩn bị về trung tâm thành phố.

Dọc đường đi, Thích Tụ lại nghĩ về tin tức mà Đường Vĩ Diệp vừa tiết lộ cho mình, về cả Chứng khoán Minh Thái, cảm thấy ngày càng nhiều chi tiết được móc nối lại với nhau.

Tư Trạch hẹn gặp Hứa Kính tại một clubhouse thương vụ gần Phong Mậu, hẳn không mất bao lâu để tới nơi.

Thích Tự đi đầu chỉnh lại tâm trạng của mình, vào đến nơi thì nói: "Xin lỗi, đường hơi tắc nên em tới muộn."

Hứa Kính đi ền nhiên nhìn hẳn: "Không sao, ng ồi đi, anh với Tư tổng cũng nói sắp xong r ồi."

Thích Tự thấy mắt Tư Trạch hình như còn sưng hơn h ồi chi ều, thậm chí đã bắt đầu xanh tím, trong khi cả người vẫn nghiêm trang ng ồi đó mà có chút buồn cười.

Hắn lại quan tâm hỏi một câu: "Tư Trạch, mắt anh đỡ hơn chút nào chưa?"

"Cậu thấy nó đỡ không?" Bị hẳn đai lại chuyện này, một bên mắt phượng không bị thương của Tư Trạch trợn lên đầy giận dữ, "Con mắt này của anh còn không mở ra được đây!"

Hứa Kính cười nói: "Anh cũng vừa mới bảo Tư tổng sao lại bất cẩn thế xong. May mà chúng ta ng ồi phòng riêng đây, chứ ai trông thấy có khi lại tưởng tôi đánh cậu."

****

<Epilogue>

Một—

Diệp Khâm Như: "Thích tổng, kế hoạch này của cậu cũng to gan quá r ồi!"

Thích Tự: "Không phải của tôi, là của anh."

Diệp Khâm Như: "..."

Phó Diên Thăng (mỉm cười hút thuốc xem kịch vui): "Kích thích không?"

Diệp Khâm Như: "Tại sao mình lại bị cặp đôi xấu xa này lừa đến mức này!?"

Hai—

Thích Tự: "Tổng trợ lí, tay anh bị sao vậy?"

Tổng Phở Tâm: "Trầy da."

Thích Tự: "Tư Trạch, mắt anh sao thế kia?"

Hoàng Tuấn Văn: "Bị va phải thôi."

Tổng Phở Tâm: "... (Tổng tài Cá nhỏ này biết thừa rồi mà còn hỏi)

Gặp mặt ở clubhouse.

Thích Tự: "Tư Trạch, mắt anh đỡ hơn chưa?"

Tư Trạch: "Đừng có đại mãi chuyện tôi bị đánh nữa!"

Hứa Kính: "Phải nhin, không được cười!" (Hahaha khó nhin quá đi!)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 115: Tôi Muốn Hút Thuốc

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, câu đùa này của Hứa Kính quả thực đã chọc ngoáy vào sự bề mặt đằng sau vết thương của Tư Trạch, khiến sắc mặt đối phương vô cùng khó coi.

Tư Trạch rút điện thoại ra mở camera trước, soi thấy bộ dạng hiện tại của mình xong lại chửi tục một tiếng.

Thích Tự đề nghị: "Hay anh đến bệnh viện xem qua đi."

Hứa Kính cũng nói: "Phải đấy, bệnh viện tư bây giờ có mấy thiết bị xịt lạnh, xịt hơi lạnh với thuốc chống sưng thì sẽ nhanh khỏi hơn."

Tư Trạch hừ một tiếng, có vẻ đồng tình với gợi ý này, bèn đứng dậy nói với hai người: "Cũng nói hết với Hứa tổng rồi, tôi không nghĩ lại nữa vậy."

Hứa Kính đứng dậy theo: "Được rồi, có tin gì tôi sẽ báo lại luôn."

Hai người tiễn Tư Trạch ra đến cổng, Thích Tự mới nói: "Tư Trạch, anh em mình quen biết chưa bao lâu, mỗi lần gặp nhau lại chỉ bàn mỗi công việc thì không khỏi nhạt nhẽo. Lần này chắc em về tận hai ba tháng cơ, bình thường anh có hoạt động gì thì cho em trải nghiệm ké với."

Tư Trạch cười cười, giọng điệu có phần thả lỏng: "Anh nghe Tư Hàng bảo cậu không thích chơi cờ, chưa kể lần nào về nước cũng vội vàng vàng nên anh mới không rủ... Được, chờ bao giờ mất đỡ rồi anh dẫn cậu đi chơi."

Sau khi Tư Trạch rời đi, Thích Tự và Hứa Kính lại quay về phòng riêng: "Nói chuyện thế nào rồi ạ?"

Hồi này không có nhiều thời gian, hắn cũng chưa kịp nói rõ ràng với Hứa Kính, lúc này đối phương mới nghiêm nghị nói: "Anh đã lừa Tư Trạch theo lời cậu dặn, nhưng mấy đứa đúng nháo quá rồi đấy!"

Thích Tụ ngạc nhiên: "Nháo?"

Hứa Kính hạ giọng chất vấn hắn: "Các cậu bắt đ ồng với Tư Trạch về giá cả thì có thể tiến hành bàn bạc nội bộ mà, sao lại vượt mặt cậu ta để thỏa thuận với người của Liên Tú trước."

Thích Tụ giải thích: "Em với Diệp tổng nói bao nhiêu lần rồi, nhưng căn bản là Tư Trạch cố chấp, có để cho ai ý kiến đâu. Mới cả em cũng nghe Thầy Phó và Diệp tổng phân tích về Liên Tú rồi, thấy 180 triệu là mức giá hợp lý cho bọn họ."

Hứa Kính cau mày nói: "Cậu mới tiếp xúc với những chuyện này được bao lâu? Sao biết có hợp lý thật hay không? Chẳng qua là cấp dưới nói gì cậu cũng tin răm rắp. Tư Thị là cố đ ồng lớn thứ hai ở Tư Nguyên, ba cho cậu tham gia vào công việc của bộ công nghệ để rèn luyện, nhưng đây cũng là trọng tâm phát triển của tập đoàn đấy. Diệp Khâm Như không lo giữ gìn mối quan hệ với Tư Trạch thì thôi, đã thế còn xúi cậu giúp người ngoài đối phó hắn, anh thấy cậu ta đúng là bị úng não rồi!"

Thích Tụ: "..."

Chủ ý này vốn là của Thích Tụ, Hứa Kính nói Diệp Khâm Như úng não thì có khác gì đang mắ ắ thẳng mặt hắn đâu.

Thích Tụ cắn răng bao biện: "Bọn em đã sớm không đ ồng tình với tác phong thủ đoạn của Tư Trạch rồi."

Hứa Kính hỏi lại: "Tư Trạch làm gì mà thủ đoạn?"

Thích Tụ: "Diệp tổng nghi ngờ anh ta đang tác động đến cổ phiếu của Liên Tú, cố ý kéo giá của bọn họ xuống."

Hứa Kính: "Chuyện này thì có vấn đề gì?"

Thích Tự hơi trợn mắt: "Thao túng giá cổ phiếu mà không phải vấn đề sao? Anh ta đang phạm pháp đấy anh!"

Hứa Kính: "Cậu có chứng cứ cho thấy cậu ta thao túng giá cổ phiếu không?"

Bị hỏi câu này, Thích Tự đương nhiên không thể nói cho Hứa Kính về những manh mối mình tra được. Ngay từ đầu Hứa Kính đã không ưng gì chuyện hấn thân cận với Phó Diên Thăng, giờ mà nói cho đối phương biết người kia có khả năng là gián điệp thì khác nào tự vả?

Huống h ồ, những thứ mà hấn tra được cho đến thời điểm này cũng chưa thể khẳng định nhóm của Phó Diên Thăng đang đi đâu tra hành vi vi phạm của Tư Thị.

Hứa Kính thấy hấn không đáp nổi, lại được thể hùng h ồ: "Không có chứng cứ thì sao nói là thao túng được? Chưa kể, có làm thế thật thì đã sao? Trên thị trường hiện nay, làm gì có nhà đầu tư nào không tác động đến giá cổ phiếu? Ai mà chẳng muốn ép giá đối thủ? Làm ăn quan trọng nhất là bỏ ít lời nh ều, Tư Trạch mà có cách mua được rẻ thì tốt cho tập đoàn Tư Nguyên chứ sao?"

Thích Tự thật sự không tin nổi: "Anh nghĩ như vậy là đúng?"

Hứa Kính quả quyết nói: "Đây không phải vấn đề đúng hay sai, mà đây là hiện thực. Anh biết cậu còn nhỏ, đã quen áp dụng những gì được dạy trong trường vào thực tế, nhưng trường đời phức tạp hơn tưởng tượng của cậu rất nh ều, sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải học cách thích ứng với với những quy tắc ngầm này thôi."

Thích Tự nhìn hấn với ánh mắt phức tạp: "Nếu em không muốn thích ứng thì sao?"

Hứa Kính: "Thì cậu khó mà sinh tồn nổi!"

Thích Tự nhắm lại hai mắt, một l ần nữa cảm thấy chán nản như l ần mâu thuẫn trước với Hứa Kính.

Hắn không muốn đôi co thêm với đối phương, tận lực kiềm chế âm giọng của mình: "Anh Kính, chính anh cũng nói rồi, ba cho em tham gia vào việc của bộ phận công nghệ là để rèn luyện, bởi vậy em cũng có quyền được đưa ra quyết định mình muốn chứ?"

Hứa Kính gõ gõ đốt ngón tay xuống mặt bàn: "Đúng là có quyền, nhưng cậu đã nghĩ đến hậu quả chưa? Lần này Tư Trạch nhờ anh nghe ngóng bên phía Lâm Hoán, chứng tỏ hiện tại đã không đề phòng cậu chút nào, thế nhờ rồi cậu ta phát hiện ra mình bị chúng ta câu kết với người ngoài qua mắt thì sao? Đến lúc ấy đừng chỉ nói hợp tác giữa hai đứa, mà hợp tác của hai nhà Thích - Tư cũng bị ảnh hưởng nữa đấy."

Thích Tư siết chặt nắm đấm dưới bàn: "Đâu phải em chưa nghĩ gì đã đưa ra quyết định. Dẫu biết làm vậy có điểm không ổn, em vẫn cho rằng đây là cách tốt nhất... Nếu sai, em nhất định sẽ tự gánh chịu hậu quả, sẽ có lời xin lỗi thỏa đáng tới Tư Trạch, sẽ không để liên lụy tới ba!"

Hứa Kính thấy gân xanh trên trán giật giật, dường như còn định phản bác nữa mà nhớ ra thân phận của mình, rốt cục nhẫn nhịn tránh mắt đi: "Mấy hôm trước chủ tịch có gọi bảo anh hỗ trợ cậu một chút, nhưng cậu cứ thế này thì làm sao anh dám ủng hộ đây?"

Thích Tư cũng đang cố gắng bình tĩnh lại, có đi đâu trong lòng vẫn không hề suy chuyển: "Em không bảo anh phải ủng hộ em vô điều kiện, anh có thể bày tỏ quan điểm và đưa ra gợi ý, mà em cũng có quyền lựa chọn tiếp nhận chúng hay không."

Qua một lát, Hứa Kính mới thở dài, thái độ cũng dịu đi: "Thôi được rồi, cũng không biết cậu trở nên cứng đầu thế này từ bao giờ nữa..."

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Vừa rồi gặp Tư Trạch, anh đã đáp ứng nghe ngóng rồi, nhưng vẫn phải nghĩ xem nên giải quyết phía Lâm Hoán thế nào đã. Nói rõ hơn về tình huống giữa các cậu với Liên Tú đi."

Thích Tư thở dài một hơi, nhanh chóng ổn định tâm trạng rồi kể lại quá trình kết nối với Liên Tú, bao gồm cả chuyện xảy ra ngày hôm nay. Hứa

Kính ng ỡ nghe mà liên tục nhú mảy, nhưng cũng không có phản ứng dữ dội như vừa r ỡ.

"Cho nên mấy cậu muốn tung tin vờ là Lâm Hoán cũng đang đề mắt tới Liên Tú, để kích thích Tư Trạch chịu tăng giá?" Hứa Kính hỏi.

Thích Tự: "Cũng có thể dụ hắn thu mua Liên Tú thật. Nghe nói Lâm Hoán là người cơ hội, nếu biết việc cổ phiếu Liên Tú tụt giá có liên quan đến ý đồ thu mua của Tư Nguyên thì có khi lại cắn câu... Nhưng bọn em kí thỏa thuận thu mua với Liên Tú r ỡ, cũng không sợ sẽ mất 53% ấy vào tay Lâm Hoán."

Hứa Kính nhú mảy: "Đây cũng là chủ ý của Diệp Khâm Như?"

Thích Tự: "Vâng..."

Hứa Kính rũ mắt suy nghĩ một lát r ỡ nói: "Anh không chắc Lâm Hoán sẽ muốn thu mua Liên Tú hay không, nhưng đúng là nghe nói cậu ta có ý với H ồng Trang."

Thích Tự ngạc nhiên: "H ồng Trang?"

Hứa Kính: "Năm ngoái cậu chả nhờ anh liên lạc với H ồng Trang là gì? Anh có thăm dò một chút, nghe bảo Lâm Hoán còn đích thân gặp mặt ăn cơm với Tô Cánh ở Yến Thành nữa r ỡ."

Thích Tự: "Qua tiếp xúc thì anh thấy Tô Cánh là người thế nào?"

"Nói chuyện quá thẳng thắn, EQ thấp vậy bảo sao trước đây "bài tốt" mà cũng đánh thành như thế..." Hứa Kính lắc đầu, có vẻ không ưng gì người này, "Nói chung là không nhìn ra điểm nào khiến cậu phải dụng tâm lôi kéo hết."

Thích Tự: "..."

Hai người dùng bữa luôn tại đó, đến 9 giờ mới tách ra. Tuy rằng bầu không khí sau đó đã trở lại bình thường, đến khi rời đi Thích Tự vẫn thấy

cả người lẫn óc đầu mệ**̣**t bả**̣**.

Mặc dù cuối cùng Hứa Kính vẫn làm theo ý hã**̣**n, cuộc đối thoại hôm nay lại càng khiến Thích Tự nhận thức rõ hơn về tam quan khác biệt giữa hai người.

Nhất là khi nghe Hứa Kính nói "có làm thế thật thì đã sao", Thích Tự cảm thấy lòng sùng kính dành cho đối phương bao lâu nay cũng như sụp đổ...

Hã**̣**n đưa tay vuốt trán, rốt cục cũng cảm nhận được giữ gìn sự ngay thẳng là một việc khó đến nhường nào.

Đèn neon ngoài cửa sổ lấp lóe, điện thoại trên tay chợt rung lên, mấy giây sau Thích Tự mới nhắc máy: "A lô?"

"Về chưa?" Đầu bên kia truy**̣**ền đến âm giọng quen thuộc.

"Ừm..." Thích Tự đưa mắt nhìn biển báo trên đường, "Sắp tới nơi rồi."

Xe đi qua một mốc đèn giao thông, sau đó không lâu thì đến đoạn dốc dẫn vào khách sạn. Thích Tự cất điện thoại rồi xuống xe.

Lên tầng trông thấy Phó Diên Thăng, hã**̣**n hỏi: "Ăn tối chưa?"

"Ăn với Diệp tổng rồi." Phó Diên Thăng cầm áo vest hã**̣**n cởi ra đi treo lên, "Cậu đi gặp Hứa Kính lâu thế, nói những gì vậy?"

Thích Tự ng**̣**ồi phịch xuống sofa, hơi ng**̣**ả người ra sau, lười đáp lại, cũng lười động đậy.

Phó Diên Thăng đi tới cởi cà vạt giúp hã**̣**n, Thích Tự để mặc ngón tay đối phương lướt qua cổ mình, nhẹ nhàng nói lỏng nút thắt...

Hã**̣**n chỉ ng**̣**ồi yên ng**̣**ắm nhìn gương mặt Phó Diên Thăng, đến khi người kia chuẩn bị rút hã**̣**n cà vạt ra, Thích Tự mới đột nhiên đè gáy đối phương kéo về phía mình.

Phó Diên Thăng nghiêng người hôn hấn đầy tự nhiên, hấn cũng lùa tay vào tóc đối phương, khi mạnh khi nhẹ ve vuốt da đầu bên trong.

Nụ hôn qua đi, Thích Tự mới rũ mắt hỏi: "Thuốc lá của anh đâu?"

Phó Diên Thăng sững sờ: "Để làm gì?"

Thích Tự: "Tôi muốn hút thuốc."

Phó Diên Thăng cũng không hỏi thêm, trực tiếp móc túi lấy ra bao thuốc, trước hết ngậm vào miệng mình, hút một hơi để châm rỗi mới đặt lên môi Thích Tự, nói: "Chưa quen thì đừng hút mạnh."

Lần này Thích Tự không bị sặc, ở lâu với Phó Diên Thăng cũng như mưa dầm thấm đất, đến cả động tác kẹp thuốc còn rất giống đối phương. Hấn rít vài hơi rỗi hỏi: "Thứ này có thể giải tỏa áp lực thật không?"

"Vớ tui người." Phó Diên Thăng ng ỏi xuống đối diện hấn, hỏi: "Áp lực lớn lắm à? Không thể nói tui nghe sao?"

Nghĩ đến "chứng khoán Minh Thái" vừa khai thác được từ Đường Vĩ Diệp, đến phần mền chống giám sát được cài trong máy tính bên thành phố P của Phó Diên Thăng, đến tính nguy hiểm trong những việc Tư Trạch đã làm và kế hoạch qua mắt đối phương của mình, cộng thêm cả sự ngờ vực từ Hứa Kính hôm nay, Thích Tự chỉ thấy lòng ngổn ngang trăm mối, chẳng nói nổi ra đi ầu gì.

Hấn chậm rãi nhả ra một ngụm khói, nói: "Không muốn nói."

Phó Diên Thăng: "Thế tui đoán nhé?"

Thích Tự: "Ừ, anh đoán đi."

Phó Diên Thăng đưa gạt tàn đến trước mặt hấn: "Có phải Hứa Kính phản đối việc cậu lừa Tư Trạch không?"

Thích Tự cười cười gảy tàn thuốc, lại nhướng mắt nói: "Thế tại sao anh không phản đối tui?"

Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của đối phương— không chỉ có ái mộ và sùng bái thuần túy như trước kia, bên trong giờ đã xuất hiện cả những nét thăm dò và giảo hoạt.

Âm giọng hắn có phần trầm đi, nói: "Bởi vì cậu đã trưởng thành, đã tự đưa ra quyết định bỏ cái gì chọn cái gì được rồi, tôi có phản đối cũng không còn nghĩa lí nữa."

****

<Epilogue>

Hứa Kính: "Diệp Khâm Như bị úng não đấy à?"

Thích Tự: "..."

Hứa Kính: "Đây cũng là kế của Diệp Khâm Như sao?"

Thích Tự: "Phải..."

Diệp Khâm Như: "Tôi khổ quá mà!!!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 116: Làm Chơi Chơi Thôi

Thích Tự: "Nhưng hiện tại tôi muốn nghe đề nghị của anh. Nếu là anh, anh sẽ giải quyết chuyện này thế nào? Anh thấy tôi làm đúng hay sai?"

Phó Diên Thăng trầm mặc một lát, nói: "Mâu thuẫn giữa cậu và Tư Trạch chủ yếu nằm ở khác biệt về nguyên tắc kinh doanh, điển hình như việc báo giá thu mua Liên Tú khác nhau. Xét về phương diện nguyên tắc, tôi rất ủng hộ cậu, cũng hiểu được lý do vì sao cậu làm thế. Nhưng nhìn từ góc độ của tôi, cậu xử lý việc này chưa được khéo cho lắm."

Thích Tự: "Ở điểm nào?"

Phó Diên Thăng: "Nếu ở vào trường hợp không thể thống nhất mức giá với Tư Trạch, tôi sẽ đích thân bày tỏ quan điểm của mình với Liên Tú, cho biết mình tình nguyện trả một mức giá cao hơn, nhưng không việc gì ngửa bài sớm thế, cũng không vội cầu kết với họ để đối phó Tư Trạch, vì thực tế là chúng ta còn chưa quen Du Liên bao lâu... Nhưng cậu cảm tính hơn tôi, có lẽ chính điểm này đã thành công thuyết phục Du Liên. Chỉ là nhớ như trong quá trình mà xảy ra vấn đề gì, cậu sẽ rất dễ bị rơi vào thế bị động."

Thích Tự vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, không phải hẳn chưa từng cân nhắc tới những lo lắng của Phó Diên Thăng — ví như phải biết trước về giao tình giữa Hứa Kính và Lâm Hoán thì hẳn mới dám bảo Du Liên Nghiêm Tú mượn tên Lâm Hoán để kích thích Tư Trạch, ví như kí trước thỏa thuận thu mua với Liên Tú để bọn họ không có cơ hội rút lời, ví như sợ việc hẳn và Tư Trạch bất đồng quan điểm sẽ bị người khác nắm thóp, ảnh hưởng đến đại cục nên mới phải nói với Hứa Kính đây là chủ ý của Diệp Khâm Như...

Nhưng cũng như Phó Diên Thăng có nói, cả quá trình vẫn xuất hiện rất nhiều biến số đáng lo khác—ví như hẳn không nghĩ Tư Trạch lại sốt ruột nhờ Hứa Kính đi nghe ngóng đến thế, cũng chẳng ngờ mình sẽ phải đối mặt với thái độ phản đối mãnh liệt như vậy từ Hứa Kính. Giả sử mà Hứa Kính không chịu hỗ trợ, hoặc là không hỗ trợ được gì thì cục diện sẽ phức tạp đến nhường nào.

Thích Tự gảy nốt một đợt tàn cuối, nói với về tâm phục khẩu phục: "Thầy Phó, quả nhiên anh vẫn sáng suốt hơn tôi."

Phó Diên Thăng: "Nhưng đây mới chính là cậu."

Thích Tự: "Cho nên vẫn do tôi quá ngây thơ."

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Người khéo léo chưa chắc đã chu toàn được mọi việc. Chỉ cần giữ vững nguyên tắc và giới hạn của mình, ở tuổi này của cậu có ngây thơ một chút thì sao?"

Thích Tự dí tắt thuốc, ủ rũ cúi đầu.

Phó Diên Thăng đứng dậy kéo theo đối phương, vòng tay quanh eo hẳn, cổ vũ: "Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, còn có tôi ở đây, cậu mà sai chẳng lẽ tôi lại không nhắc nhở?"

Thích Tự nướng mày, mấp máy môi, không kìm nổi lòng mà hỏi: "Anh sẽ luôn ở đây chứ?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn vài giây, lại rũ mắt hôn lên môi Thích Tự, thấp giọng nói: "Một ngày nào đó, có lẽ cậu sẽ không cần đến tôi nữa."

Thích Tự vô thức siết chặt cánh tay, như để thể hiện tình cảm của mình—Hắn vẫn sẽ cần.

Dẫu biết Phó Diên Thăng lừa mình, biết Phó Diên Thăng tiếp cận mình là vì mục đích khác, Thích Tự vẫn buộc phải thừa nhận rằng bản thân đã yêu người này quá sâu đậm...

Thế nhưng bất luận có nghĩ thế nào, hắn cũng không thể làm như không thấy thái độ né tránh của Phó Diên Thăng đối với vấn đề này.

Đối phương không cự tuyệt, nhưng lại trao quyền cự tuyệt vào tay hắn.

Thích Tự nhắm mắt lại, như đã mơ hồ thấy được kết cục của bọn họ, không khỏi cảm thấy lòng chua xót.

Lí trí nhắc hắn phải thu hồi xúc cảm của mình, Thích Tự rốt cục thở dài một hơi, ép mình tỉnh táo lại rồi rời khỏi lồng ngực Phó Diên Thăng.

Hai người rửa mặt xong lên giường, Phó Diên Thăng chợt nhớ ra một việc, ôm hắn nói: "Phải rồi, gần đây Tô Cánh có liên lạc với cậu không?"

Thích Tự: "Không, tuần trước tôi có nhắn cuối tháng này mình về thôi... Sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Hôm nay Diệp Khâm Như hỏi tôi cậu còn định đợi phía Tô Cánh bao lâu, lần cuối cùng hai bên gặp mặt đã là hai tháng trước rồi. Trước khi chúng ta về, Tư Trạch đã mấy lần gây áp lực rồi, Diệp tổng vẫn hòa hoãn được, nhưng nếu còn kéo dài nữa, e là Tư Trạch lại hiểu nhầm cậu bỏ bê công việc, làm chậm tiến độ."

Thích Tự sửng sốt, bây giờ mới nhớ tới những lời Hứa Kính nói hôm nay.

— "Anh không biết Lâm Hoán có nhắm mua Liên Tú hay không, nhưng đúng là nghe nói cậu ta đang đề mắt đến Hồng Trang."

— "Cậu gặp Tô Cánh được một lần, về đã lập tức bảo anh mở lời đầu tư để lấy lòng, nhưng rồi thấy đấy, người ta cũng đâu có cần, không phải Sơn Vũ thì anh ta vẫn tìm được nhà đầu tư khác thôi mà."

— "Căn cứ vào tần suất hoạt động bên ngoài của Tô Cánh dạo này thì không cần dùng đến những thủ đoạn bên lề nữa đâu, khả năng Tư Nguyên nắm được Hồng Trang là rất thấp. Anh khuyên cậu đừng hi vọng có thể đã động được anh ta với ngón tình cảm, cần gì thì để cấp dưới lo liệu đi."

...

Thích Tụ nhú mày, nghĩ bụng gần đây bọn họ đang lo giải quyết Liên Tú, có lẽ Tư Trạch không rảnh hỏi đến tình huống phía Tô Cánh, bèn nói: "Chờ thêm một chút đi, mấy ngày tới tôi sẽ tìm cơ hội liên lạc với Tô Cánh, thăm dò xem ý định của anh ta thế nào rồi."

Phó Diên Thăng: "Được."

Nhưng không đợi Thích Tụ liên hệ, Tô Cánh đã chủ động gọi hẩn trước.

Khoảng ba ngày sau, Thích Tụ nhận được điện thoại của Tô Cánh: "Cậu về nước chưa?"

"Từ tuần trước rồi." Thích Tụ đáp.

"Ở Hải Thành à? Hai ngày tới rảnh không, tôi bay qua đó rồi chúng ta gặp mặt." Tô Cánh nói.

"Bay qua? Chỉ để gặp tôi?" Thích Tụ hỏi.

"Tiện thể thôi." Tô Cánh vẫn không hề vòng vo.

Thích Tụ ngừng lại một chút: "Được, anh qua đi, để tôi bảo Diệp tổng đặt khách sạn trước cho."

Tô Cánh vội ngăn cản: "Không cần, tự tôi đặt được. Phải rồi, ngoài thân tín thì đừng nói cho ai là tôi muốn gặp mặt cậu."

Thích Tụ có phần thấp thỏm, hình như thái độ này của đối phương không giống đến bàn chuyện hợp tác với Tư Nguyên cho lắm.

Có đi đâu nghĩ nhiều vô ích, Tô Cánh đã bảo vậy thì hẩn cũng chỉ nói với mình Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như, cũng dặn bọn họ kín tiếng về chuyện này.

Hôm sau Tô Cánh đến Hải Thành, hẹn Thích Tụ tại một nhà đồ Tây trong khu thương mại, còn muốn hẩn phải đi một mình.

Thích Tự hỏi: "Cả mấy người Diệp tổng không thể đi cùng à?"

Tô Cánh: "Thôi, có bọn họ rồi cậu lại vui đầu vào ăn cơm, mình cậu đến thì hai chúng ta mới nói chuyện được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự tới nơi như đã hẹn, thấy Tô Cánh bèn hỏi: "Tô tổng, rốt cục anh có cái gì mà phải thần bí thế?"

Tô Cánh cười cười: "Ngồi đi, hôm nay tôi mời."

Thích Tự: "Hải Thành là địa bàn của tập đoàn Tư Nguyên mà, ai lại để người làm khách lặn lội đến đây như anh còn phải mời cơm, để tôi đi."

Tô Cánh kiên quyết nói: "Tôi còn chưa cảm ơn cậu vì lần đánh tiếng với Đầu tư Sơn Vũ đâu."

Thích Tự nhún mày: "Nếu là vì chuyện ấy, anh cũng biết tôi không làm vậy vì một bữa cơm mà."

Tô Cánh cười nhẹ: "Tôi biết, cho nên lần này mới muốn bàn giao cụ thể với cậu đây."

Hắn cầm li lên rót cho Thích Tự ít rượu đỏ, sau đó mới ngẩng lên đối mắt, chân thành nói: "Bên cậu đang đợi Hồng Trang nữa, tôi đã quyết định bán cho người khác rồi."

Thích Tự thấy lòng trùng hểnh đi, tuy đã đoán được phần nào kết quả từ những ám chỉ của đối phương, nhưng trực tiếp nghe được tuyên bố này vẫn không khỏi mất mát.

Hắn giơ li rượu lên, cười khờ nói: "Bán cho Lâm Hoán rồi sao?"

Tô Cánh ừ một tiếng, nói: "Đã có tin rồi sao?"

Thích Tự: "Tôi cũng mới nghe Hứa Kính kể chuyện Lâm Hoán muốn thu mua Hồng Trang tuần trước thôi, chỉ không ngờ lại nhanh đến thế."

Tô Cánh: "Cậu ta là một người hào sảng, đẽ cao hiệu suất."

Thích Tự hỏi: "Tôi có thể tò mò chút không, rốt cục là Lâm Hoán đã làm cách nào mà đã động được anh?"

Tô Cánh lắc đầu: "Không phải do Lâm Hoán đã động, mà là tôi nhận thức hiện thực. Tôi biết mình không đủ khả năng giữ lại H ồng Trang được nữa, cho nên quyết định bán đi với một cái giá tốt. Lâm Hoán trả 200 triệu, cho tôi giữ lại 30% cổ phần và quyền quản lí, còn kí kết cả một thỏa thuận hai năm nữa—tôi sẽ được quản lí tiếp nếu làm cho H ồng Trang đạt được mức lợi nhuận theo yêu cầu, sẽ nhận được đền bù chênh lệch nếu cậu ta bán lại công ti, đồng thời cũng có thể dứt áo ra đi bất kì lúc nào trong thời vòng hai năm này.

Thích Tự nhớ bọn họ định giá toàn bộ H ồng Trang mới được 200 triệu, vậy mà Lâm Hoán lại bỏ ra 200 triệu chỉ để mua một bộ phận cổ phần, quả là một cái giá đắt.

Tô Cánh nhấp một ngụm rượu, lại nói: "Thích Tự, nói thật là sau buổi gặp mặt lần trước, tôi không chỉ bị cậu đã động mà còn cảm nhận lại được nhiệt huyết dâng trào của thời trẻ, rất muốn cùng cậu phấn đấu tiến lên nữa kìa..."

Thích Tự cười nói: "Anh đã già với ai."

Tô Cánh: "Ý tôi là cái thời hơn 20 ấy... Có đi đâu sau đó ngẫm nghĩ cẩn thận, đồng thời nghiên cứu lại kết cấu quyền lực trong tập đoàn Tư Nguyên, tôi phát hiện tuy ba cậu là cổ đông lớn nhất, nhưng công việc của bộ Công nghệ thì không chỉ do mình cậu định đoạt, hứa hẹn cậu cho tôi cũng rất khó mà thực hiện được trong thời gian ngắn."

Thích Tự vốn định phản bác rằng dù không phải Tư Nguyên thì hẳn vẫn còn Đầu tư Sơn Vũ, ba đã xác nhận hẳn có cả 600 triệu ở Sơn Vũ để tùy tiện lưu động—Thích Tự cũng có thể cho Tô Cánh những điều kiện mà Lâm Hoán hứa hẹn, chẳng qua là đối phương không cho hẳn cơ hội đàm phán...

Nhưng ngay sau đó, Tô Cánh lại nói một câu: "Chưa kể cậu cũng biết về những lời đồn về tôi rồi đấy, giữ tôi lại chắc chắn sẽ mang đến cho cậu áp lực rất lớn..."

Bất giác nghĩ tới thái độ của Hứa Kính đối với Tô Cánh, Thích Tự không khỏi siết chặt ly rượu trong tay, rốt cục chỉ đành nuốt lại những lời phản bác chưa nói ra.

Hắn biết Tô Cánh nói đúng, Sơn Vũ thuộc về hắn nhưng Hứa Kính mới là người đi đầu hành hiện tại. Nếu cứ cố chấp nắm lấy Hồng Trang bằng Sơn Vũ, hắn sẽ không chỉ nhận lấy sự phản đối từ Hứa Kính, mà còn chẳng khác nào đắc tội xúc phạm Tư Trạch.

Thích Tự thở dài, thả lỏng nói: "Không sao, Tô tổng, mua bán không thành thì còn tình nghĩa, tôi vẫn muốn cảm ơn anh vì đã hẹn gặp để bày tỏ suy nghĩ và quyết định cuối cùng của mình... Như đã từng nói, tôi đánh giá rất cao năng lực của anh, hi vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu, sau này nếu cần gì thì cứ liên hệ với tôi."

Những lời này của hắn đầu chân thành khẩn thiết, khiến Tô Cánh cũng không khỏi cảm động, giơ ly rượu lên nói: "Rất sẵn lòng, đã vậy từ giờ cậu gọi thẳng tên tôi đi, chúng ta cách nhau khá xa, nếu muốn thì gọi là anh Tô cũng được."

Thích Tự gọi một tiếng "anh Tô", hai người cùng nhau uống cạn rượu trong ly, coi như quên hết khúc mắc trước đây.

Thích Tự nhìn thức ăn trên bàn, lại rũ mắt nói: "Bảo gọi 'anh Tô' rồi mà chỉ bao mỗi bữa cơm này thì hình như em hơi thiệt đấy nhỉ."

Tô Cánh bật cười, móc ra một món đồ nhỏ đưa hắn: "Tặng thêm cái này đã đủ chưa?"

Thích Tự nhận lấy xem xét, thấy là một chiếc móc khóa hình di động nho nhỏ bằng kim loại: "Thứ gì thế này?"

Tô Cánh: "Phát minh của anh đấy, có chức năng ghi âm và định vị, vốn làm cho một người anh em cấp dưới là dân mù đường đi đâu cũng lạc, đã thế còn chuyên môn người một nơi điện thoại một nơi, anh mới bảo đeo cái này lên người để cả team còn biết cậu ấy ở đâu. Thiết kế một bản mà làm tận mười mấy, tặng cậu một cái đấy, về cho người khác cũng được, chỉ cần tải app về đi động là biết hết hành tung của đối phương."

Thích Tự cảm thấy rất mới lạ: "Các anh còn làm cả cái này nữa à?"

Tô Cánh cầm dao đĩa lên, vừa cắt steak vừa nói: "Trước kia anh làm kĩ thuật ở Trung Đạt phức tạp hơn nhiều, mấy thứ này làm chơi chơi thôi."

Thích Tự ngạc nhiên, bỗng lại nhớ đến phần mềm chống giám sát khiến Davis chịu chết kia, chần chừ một lát mới nói: "Các anh có thể bẻ khoá phần mềm không?"

****

<Epilogue>

Tô Cánh chìa thiết bị định vị ra: "Cho cậu, gắn lên người chồng mình đi."

Thích Tự hỏi Tô Cánh: "Các anh có bẻ khoá phần mềm được không?"

Phó Diên Thăng: *Run rẩy kéo lại vỏ bọc*

-

vtrans by xiandzg

T/N: Với tình trạng kẹt văn thường xuyên của Hi đạo này thì mình đoán là không kịp hoàn theo dự định bỏ nói hôm trước đâu:))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 117: Cậu Có Tin Không

Tô Cánh: "Phần mềm gì cơ?"

Thích Tự tả qua, còn nhắc đến cả về vấn đề bảo mật mà Davis bảo mình, Tô Cánh nghe xong nói: "Sao cậu lại cần muốn bẻ khóa phần mềm này? Cậu muốn giám sát ai? Hay là bị ai giám sát?"

Tô Cánh hỏi xong cũng nhận ra mấy vấn đề này đều không tiện trả lời, bèn cười nói: "Thôi được rồi, không dò hỏi nữa, lát cứ gửi anh xem thử cho."

Thích Tự thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn anh trước."

Bọn họ cũng không nán lại vấn đề này quá lâu, sau đó Tô Cánh hỏi thăm đến tình hình bộ phận Công nghệ ở Tư Nguyên: "Dạo trước nghe nói các cậu còn định thu mua Liên Tú nữa phải không, sao rồi, lấy được chưa?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói: "Vẫn đang tiến hành."

Sau buổi gặp mặt hôm trước, Hứa Kính đã thuận lợi tung giúp ra một ít tin tức về Liên Tú. Thích Tự không rõ Lâm Hoán có mắc câu hay không, nhưng dường như Tư Trạch tin là Lâm Hoán đang nhắm tới Liên Tú thật, đã bảo Diệp Khâm Như báo giá 160 triệu chứ không phải 140 nữa, có đi đâu Du Liên vẫn không chịu nhận.

Hôm trước bọn họ vừa họp ở Tư Nguyên, Tư Trạch nghe đến đoạn Diệp Khâm Như nói phía Du Liên vẫn khẳng định đòi 180 triệu thì tức đến độ bật dậy bỏ về

Ngược lại, nghe nói bên Hoàng Tuấn Văn đã nắm được 25% cổ phần của Phương Chu với giá 70 triệu, thậm chí còn tiến đến kí kết hợp đồng rồi, nhưng Tư Trạch còn được đà ép tới, bảo bao giờ lấy được 53% trong tay phía Du Liên thì mới trả tiền.

Chẳng qua những đi đầu này đều là bí mật nội bộ tập đoàn, cho nên Thích Tự không tiện kể lại cho Tô Cánh.

Tô Cánh cũng hiểu, chỉ hỏi thăm vài câu rồi chuyển sang chủ đề khác luôn.

Ăn xong Tô Cánh chủ động trả tiền, Thích Tự cũng không giành nữa. Mãi đến khi chuẩn bị đứng dậy đi về, đối phương mới gọi hắn lại, thấp giọng nói: "Trả món nợ ân tình 10 triệu của Sơn Vũ cho cậu đây..."

Thích Tự: "Gì cơ?"

Tô Cánh bấy giờ sầm mặt lại, cất lên âm giọng lạnh lùng: "Anh biết là hiện tại mình đã chẳng còn mấy uy tín, chuyện anh nói cậu tin hay không thì tùy."

Nói xong cũng dậy định đi luôn, Thích Tự vội vàng đứng lên gọi hắn lại: "Cho em xin lỗi."

Tô Cánh liếc hắn, ánh mắt lộ ra vẻ hung hăng: "Có gì mà xin lỗi?"

Thích Tự nhìn thẳng vào mắt đối phương, chậm rãi nói: "Cảm ơn anh."

Tô Cánh đối mắt với hắn vài giây, rốt cục cũng chịu cong cong khóe miệng một lần nữa. Hắn hướng gần Thích Tự thêm một chút, nham hiểm cười nói: "Nếu anh nói mình đang cố tình khiến Lâm Hoán không được như ý muốn thì cậu có tin không?"

Thích Tự: "..."

Trên đường về, Thích Tự vừa mân mê món đồ nhỏ nhỏ mà Tô Cánh mới cho mình, vừa nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi với đối phương.

Từ chuyện thà bán Công nghệ Quang Thần cho đối thủ của Trung Đạt chứ không chịu để Lôi Hoành thu mua với giá cao hời trước, hẳn với Phó Diên Thăng đã sớm nhận ra Tô Cánh này là một người cao ngạo, có thể nào cũng không chịu luồn cúi.

Sau này gặp mặt trực tiếp, biểu hiện của đối phương cũng tương đối hợp với tính cách mà bọn họ đã đoán ra trước đó.

Hắn tự cho là mình đã hiểu được Tô Cánh, bởi vậy lời kia của đối phương mới khiến hắn không nói nổi nên lời như thế.

Có đi đâu nghĩ đến đây, hắn lại thấy việc Tô Cánh nói mình bán Hồng Trang cho Lâm Hoán vì "nhận thức được hiện thực" chưa chắc đã là thật.

Căn cứ vào câu chuyện Bò Câu Hỉ Thước đạo trước, Thích Tự thiền nghĩ chắc hẳn Lâm Hoán cũng đã dùng đến thủ đoạn gì đó để đoạt được Hồng Trang.

Có lẽ bên ngoài Tô Cánh vẫn chấp thuận, nhưng trong lòng không phục chút nào, cho nên mới tiết lộ chuyện Lâm Hoán để mắt tới Liên Tú cho Thích Tự. Ngẫm đến đây, câu nói "khiến Lâm Hoán không được như ý muốn" của đối phương lúc cuối cũng dần trở nên hợp lý.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt rung lên, là Diệp Khâm Như nhắn hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tự đáp: "Đã xong, tôi sắp về đến khách sạn rồi."

Tới khách sạn, Thích Tự lên tầng quán bar thương vụ trên tầng 4 — sau khi biết Tô Cánh chỉ hẹn gặp mình Thích Tự, Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng đã ở sẵn đây chờ hắn.

Ba người vừa gặp, Diệp Khâm Như đã vội vã hỏi: "Tô Cánh nói gì với cậu?"

Thích Tự: "Nói là anh ta đã bán Hồng Trang cho Lâm Hoán rồi."

Diệp Khâm Như kinh ngạc: "Bán rồi!?"

Thích Tự gật đầu, kì thực đến nay vẫn chưa có mấy người biết chuyện Lâm Hoán đã nắm được Hồng Trang, không nhờ một câu nhắc nhở của Hứa Kính thì hẳn cũng chẳng đoán ra người mua là Lâm Hoán.

Thích Tự kể lại những gì Tô Cánh đã nói cho Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng. Lúc biết Lâm Hoán cũng đang nhắm tới Liên Tú, Diệp Khâm Như cũng bàng hoàng không kém Thích Tự: "Trùng hợp thế?"

Thích Tự: "Ừm..."

Diệp Khâm Như trầm ngâm nói: "Nếu Lâm Hoán có ý định thế thật thì xem ra đã chậm một bước rồi, chắc là không biết chuyện chúng ta đã kí thỏa thuận mua bán với Du tổng đâu nhỉ?"

Thích Tự: "Mai anh thử gọi Du tổng đi, hỏi xem người của Lâm Hoán có liên hệ gì với họ không."

Diệp Khâm Như vui buồn lẫn lộn: "Nhưng dù sao bị Lâm Hoán nắm mất Hồng Trang vẫn là một đả kích lớn đối với Tư Nguyên, Tư tổng mà biết thì kiểu gì cũng làm phiền nên cho coi."

"Tôi biết..." Thích Tự cau mày nói: "Cứ để tôi giải thích chuyện này với Tư Tổng."

Diệp Khâm Như vội nói: "Tôi đi cũng được."

Thích Tự lắc đầu: "Ý bảo Tư Trạch dừng tay lần trước là của tôi, lần này anh ta còn có thành kiến với anh vì không thu thập được Liên Tú với giá 140 triệu nữa, tôi không bắt anh đổ vỏ cả việc này đâu."

Diệp Khâm Như nghe vậy mà cảm động không thôi, Thích Tự đưa mắt nhìn đồng hồ rồi nói: "Cũng muộn rồi, Diệp tổng về nghỉ ngơi đi, mai chúng ta bàn tiếp."

Tiền Diệp Khâm Như đi r ồi, Thích Tự với Phó Diên Thăng mới lên tầng v ề phòng.

Phó Diên Thăng nhìn ra h ắn không vui, an ủi bảo: "Lúc trước đưa ra quyết định như thế, cậu cũng nghĩ đến kết quả này r ồi mà phải không?"

Thích Tự: "Tôi chỉ không ngờ là Lâm Hoán ra tay nhanh thế."

Phó Diên Thăng: "Cho nên, hối hận r ồi à?"

Thích Tự: "Không hối hận..."

Đối mặt với chuyện này, bảo không cảm thấy thất bại thì chắc chắn là giả, đặc biệt lúc Tô Cánh nói rằng "công việc của bộ phận Công nghệ không chỉ do mình cậu định đoạt", Thích Tự còn th ắm th ía cảm giác bất lực hơn bao giờ hết.

Phó Diên Thăng đi tới, vượt vượt bỏ vai h ắn đỡ dành: "Chúng ta chẳng từng phân tích, Tô Cánh và năng lực kĩ thuật của anh ta mới là giá trị cốt lõi của H ồng Trang đấy à? Lần này Lâm Hoán mua được H ồng Trang thật đấy, nhưng sau mà Tô Cánh làm thêm cái Lục Trang với Hoàng Trang nữa thì cũng coi như công toi thôi mà..."

Thích Tự cười kh ẽ, có phải đèn giao thông đâu mà h ồng lục hoàng?

(*h ồng lục hoàng: đỏ xanh vàng)

Phó Diên Thăng: "Được mất trước mắt không là gì hết, phải nhìn xa trông rộng một chút."

Thích Tự tóm lấy tay Phó Diên Thăng trên bả vai mình, thấp giọng nói: "Th ầy Phó đúng là giỏi nói chuyện."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Tôi đang an ủi cậu với tư cách bạn trai."

"Bạn trai?" Thích Tự chuyển mình, nhấc chân c ọ qua chỗ kia của Phó Diên Thăng, "Bạn trai thì phải làm chuyện này mới hợp chứ."

Phó Diên Thăng neho mắt, dán môi hôn từ sườn mặt xuống đến cằm Thích Tự, còn lần lần nói: "Một tuần không làm mà đã đói khát thế rồi à?"

Thích Tự choàng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, kéo người kia về giường: "Bớt ba hoa đi, còn nói nữa tôi sẽ tưởng anh "không được" thật đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

...

Những giây phút làm tình sảng khoái khiến Thích Tự tạm gạt đi phiền muộn trong lòng, chìm vào giấc ngủ rất ngon.

Hôm sau trời vừa sáng, Thích Tự đã bị tiếng rung điện thoại gọi dậy, nhìn màn hình mới biết là mẹ đang gọi đến.

"...Vâng?" Âm giọng Thích Tự vẫn mang vẻ ngái ngủ biếng nhác.

"Con vẫn đang ngủ à? Mẹ có làm phiền không?" Tiếng của Khương Oánh vang lên trong điện thoại.

"Không ạ..."

"Nghe nói con về nước rồi nên mới gọi giờ này." Khương Oánh nói.

"Cũng chuẩn bị dậy rồi ạ..." Một cánh tay đột nhiên vòng qua eo hắn. Thích Tự đè lại bàn tay hư hỏng của Phó Diên Thăng, nói vào điện thoại, "Có chuyện gì thế mẹ?"

"Bao giờ con mới rảnh qua nhà? Mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con và Tiểu Phong." Khương Oánh nói.

Thích Tự khẽ giật mình, chuyện quan trọng, lẽ nào là...

"Tối nay được không ạ?" Cảm nhận hơi thở nóng bỏng phả lên gáy, Thích Tự vô thức siết chặt lực tay, cảnh cáo người sau lưng đừng có làm bậy, "Tiểu Phong cũng về chứ?"

"Con bận hơn nên mẹ phải hỏi trước rồi mới gọi cho nó." Khương Oánh ngừng lại một chút, "Thích Tự? Bên cạnh con có ai à?"

"Đâu ạ..." Thích Tự giật mình thảng thốt, tí nữa thì đập Phó Diên Thăng khỏi giường.

"Sao mẹ thấy tiếng con cứ kì kì..."

"Kì gì đâu mẹ?" Thích Tự vội vàng ngẩng bật dậy, một tay dùng sức đè lên mặt Phó Diên Thăng.

"Thôi được rồi, con chắc là tối nay về được chứ gì?" Khương Oánh hỏi lại.

"Vâng, có việc đột xuất con sẽ báo mẹ luôn."

Dập máy xong, Thích Tự mới phát hiện mặt Phó Diên Thăng đã bị mình bóp méo cả đi. Hắn vội thu tay, lại trừng mắt nhìn đối phương: "Anh vừa làm cái gì đấy?"

Phó Diên Thăng cau mày: "Làm gì là làm gì?"

Thích Tự: "Anh không nghe thấy tôi đang nói chuyện với mẹ à? Mà còn sờ loạn?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Tôi đã tỉnh hẳn đâu, nghe cậu bảo chuẩn bị dậy nên ôm lại một chút cũng không được à?"

Thích Tự tức mình xốc chăn ra nhà tắm.

Phó Diên Thăng nhìn theo bóng lưng hắn, bất đắc dĩ vuốt vuốt sống mũi.

Đến khi ra khỏi nhà tắm, cơn giận cũng tiêu tan, Thích Tự vừa mặc quần áo vừa nói với Phó Diên Thăng: "Tối nay tôi về nhà ăn cơm."

Hồi lâu sau, Phó Diên Thăng mới đáp lại một tiếng.

Thích Tự quay ra mới thấy người kia đang thất thần, khó hiểu hỏi:
"Mãi nghĩ gì vậy?"

Phó Diên Thăng nặng nề nhìn hắn: "Đang nghĩ có phải tối qua tôi chưa
thỏa mãn cậu không? Sao mà ngày càng hay quạu thế?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lần b ần: "Mặc dù trông cậu cũng hưởng thụ lắm,
nhưng nếu thấy chưa đủ thì cứ nói với tôi một tiếng, nghiên cứu bảo là
sinh hoạt tình dục không hài hòa sẽ dẫn đến tâm trạng khó ở..."

Thích Tự ném đại một cái gối qua, thẳng tay ngăn lại màn diễn thuyết
của Phó Diên Thăng.

Ban ngày, Thích Tự nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như, nói hắn
đã liên hệ Du Liên, xác nhận quả thật gần đây người đại diện của Lâm
Hoán có liên lạc và bày tỏ hứng thú với cổ phần của bọn họ ở Liên Tú. Du
Liên còn tưởng Thích Tự đứng sau việc này, liên miêng khen hắn làm việc
hiệu quả lại có đầu óc, song bọn họ vẫn chưa quyết có đi gặp Lâm Hoán
hay không.

Thích Tự nói với Diệp Khâm Như: "Anh bảo bọn họ đi gặp đi, xem
Lâm Hoán tình nguyện ra điều kiện gì, nhưng tuyệt đối đừng để lộ ra việc
chúng ta đã kí kết thỏa thuận mua bán."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Sao vợ lại không vui nữa rồi?"

Thích Tự: "Cmn anh còn giả ngu à?"

Phó Diên Thăng: "Ài, chồng em cũng khổ tâm lắm chứ bộ, tạm thời chỉ
có thể đền bù bằng tấm thân này thôi, tới làm thêm mấy hiệp đi."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa lại có người trong groupfan phát hiện ra Thầy còn bị cue từ hồi Tiểu Long Nữ Bất Nữ (viết năm 2012 =)))))) ↓ ↓ (trích c37) ↓ ↓

[Vương Mân: "Trước có lần đại diện trường đi thi Olympiad (Toán), làm được nửa đề đã thấy khá lắm rồi, toàn hỏi cái quỷ gì đâu."

Tiêu Lang: "Thế có ai làm được hết bài không anh?"

Vương Mân: "Có đó, dạng như đưa lớp thiên tài mà 13 tuổi đã được tuyển thẳng vào đại học ấy."

Tiêu Lang cảm thán: "Đỉnh vậy luôn!"

Vương Mân liếc mắt: "Em thấy thế à? Có gì hay ho chứ... Sau này mấy đứa đó đều thành công cụ cho quốc gia thôi, chẳng tự do gì đâu."

Tiêu Lang vẫn mơ mộng: "Nhưng đây chính là thần đồng trong truyền thuyết đấy! Anh thử nghĩ mà xem, 13 tuổi đã vào đại học, nghe mới ngầu làm sao!"

Vương Mân cạn lời: "Có mà quái thai thì có..."

Thấy Tiêu Lang vẫn thờ người ảo tưởng, Vương Mân công kích bảo: "Khỏi nghĩ đi, 15 16 tuổi rồi mà làm hàm số lượng giác cơ bản vẫn sai bét nhè như em thì không thể được đâu!]

Thật ra Mân ge đây cũng là học bá đẳng hoàng, có đi đâu đứng trước dạng học thần như Thầy vẫn là không nhận được mà phải diss một chút chứ không có ý xấu gì đâu he =))))))

quickreview về TLNBN

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 118: Đại Cục Quan Trọng

Chiều hôm ấy, một mình Thích Tự đến Tư Thị, gặp Tư Trạch thú tội chuyện để vuột mất Hồng Trang.

Không chỉ đứng đầu bộ phận Công nghệ của Tư Nguyên, Tư Trạch còn đảm nhiệm cả khối đầu tư ở tập đoàn nhà mình, đó mới là nơi làm việc chính của đối phương.

Thích Tự được thư kí hành chính dẫn đến văn phòng của Tư Trạch, đúng lúc bắt gặp một nhóm người âu phục giày da đi ra, nhưng ngoài Hoàng Tuấn Văn thì hẳn chưa từng thấy ai trong số này, cũng chỉ có Hoàng Tuấn Văn cất lời chào hỏi với hắn trước cửa ra vào: "Thích tổng, cậu đến tìm Tư tổng à?"

Thích Tự: "Tôi có gọi điện thoại rồi, anh ấy đang bận gì à?"

"À không, bọn tôi vừa họp xong." Hoàng Tuấn Văn ra hiệu mời Thích Tự vào văn phòng rồi rời đi trước.

Sau một tuần, mắt của Tư Trạch đã khỏi hẳn. Thích Tự đi vào thấy hắn đang ngả đầu ra lưng ghế sofa da trong khu hội đàm, hai mắt đều nhắm, tâm trạng có vẻ không tốt cho lắm.

Mất kiểm soát trong vụ Liên Tú rốt cục cũng khiến đại thiếu gia ngạo mạn bất cần đời này phải nghiêm túc lại.

Quen nhau nửa năm nay, Thích Tự không tiếp xúc quá nhiều với Tư Trạch, cũng hiếm khi nào trông thấy bộ dạng này của đối phương.

Đương nhiên là Thích Tự không tránh khỏi chột dạ sau vụ cấu kết với Du Liên lừa hắn, nhưng giống như Phó Diên Thăng đã nói, bất kì lựa chọn

nào cũng có cái giá của nó. Từ khi biết về những hành vi lũng loạn giá cổ phiếu của Tư Trạch, hắn đã xác định bọn họ sẽ không đi chung một con đường.

Mất đi người đối tác tương lai này, chính là cái giá mà hắn phải trả.

Thích Tự hít sâu một hơi, bắt đầu mang mặt nạ lên: "Tư Trạch."

"...Tới rồi đấy à?" Tư Trạch mở mắt, lại nhìn nhìn hắn, "Hôm nay không đi cùng cậu thư kí kia à?"

Thích Tự: "Thư kí?"

Tư Trạch: "Họ Phó ấy, lúc nào cùng kè kè bên cậu mà."

"À, anh ấy đi gặp Diệp tổng bàn việc của tập đoàn rồi." Thích Tự ngẩng xuống xong vào thẳng chủ đề, "Hôm nay em tới để báo cho anh một tin— Tô Cánh bán Hồng Trang cho Lâm Hoán rồi."

Tư Trạch trầm mặc một lát, với tay lấy hộp xì gà trên bàn kính, hỏi: "Ai kể với cậu?"

Thích Tự: "Tô Cánh."

Tư Trạch nhíu mày: "Tô Cánh?"

"Ừ." Thích Tự không nhắc đến chuyện Tô Cánh đến gặp mình, chỉ bảo, "Hôm qua em hỏi có còn cân nhắc hợp tác với Tư Nguyên nữa không, thì anh ta bảo mình bán cho Lâm Hoán rồi."

Hộp xì gà kia làm bằng thép lá, Tư Trạch dùng một tay mãi không cạy ra được, đột nhiên bực bội quăng lại xuống bàn, sau vài tiếng "loang choang" ầm ĩ mới hung hăng nhìn mặt kính, nghiêng răng phun ra ba chữ: "Lại là hắn..."

Thích Tự: "Việc này cũng là sơ sót của em, trước nghe Diệp tổng bảo anh đã đi tìm biện pháp khác rồi, không vì lần em đi gặp Tô Cánh rồi kéo dài thêm hai tháng này thì cũng chẳng bị Lâm Hoán hót tay trên"

Tư Trạch chống khuỷu tay lên đầu gối, hừ một tiếng: "Thôi, anh cũng nghe cấp dưới báo tin hai người đó tiếp xúc với nhau rồi. Cậu nhỏ tuổi, ngay cả anh còn chưa phải đối thủ của Lâm Hoán thì chẳng lẽ Tô Cánh lại để cậu vào mắt thật chắc?"

Thích Tụ: "..."

Tư Trạch hung hăng nói: "Họ Tô đấy cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, mấy lần trước gặp thì hờ hững với chúng ta lắm, có khi từ đầu đã bắt tay với Lâm Hoán, chỉ câu giờ để chơi mình ấy chứ!"

Thích Tụ đã đoán đúng, Tư Trạch ngại thân phận của hắn nên không có giận cá chém thớt, chưa kể hai vụ Liên Tú và Hồng Trang còn xảy ra liên tiếp, khiến đối phương vô thức trút hết phần nộ lên Lâm Hoán.

Thích Tụ cố ý hỏi: "Lâm Hoán kia lợi hại thế thật hả anh?"

Tư Trạch cười lạnh: "Bao nhiêu người nhòm ngó miếng bánh Hồng Trang béo bở, thế mà một mình hắn ta thậm chí không biết quỷ không hay thu được về tay. Rồi cả Liên Tú nữa, lần đó mà Nghiêm Tú không nói hớ trong lúc tranh cãi với Du Liên thì chúng ta còn chả biết hắn có cũng động thái!"

Thích Tụ: "Em thấy Diệp tổng bảo gần đây Lâm hoán đã hẹn gặp Du Liên, bọn họ không có lừa chúng ta..."

Tư Trạch nghiêm mặt không nói gì.

Thích Tụ tranh thủ khuyên: "Tư Trạch, thật ra cũng đâu phải chúng ta không đáp ứng nổi mức giá 180 triệu, cứ kéo dài nữa, lỡ lại thất thủ thì công toi hết cả."

Tư Trạch hơi nhăn mặt, ngả người ra phía sau ngẩng lên hỏi: "Cậu thấy có đáng 180 triệu không?"

Thích Tụ nói: "Một món hàng không được ai hỏi đến thì chắc chắn giá không cao, nhưng nếu có hai người đang tranh nhau để có được nó, người

bán hiển nhiên sẽ đẩy giá cao lên. 180 triệu đúng là cao hơn dự tính, nhưng cũng không nằm ngoài tầm với của chúng ta."

Tư Trạch nhìn về phía hần: "Diệp Khâm Như bảo cậu đến nói những lời này với anh à?"

Thích Tự lắc đầu: "Thật ra em còn gọi điện hỏi ba nữa, ông ấy bảo một khi về với Tư Nguyên thì giá cổ phiếu của Liên Tú sẽ tăng lại, dù sao cũng không thiệt. Chúng ta mua về để phát triển, chứ không phải kiếm lời từ bọn họ, cách biệt không quá lớn thì du di một chút cũng được, đại cục quan trọng hơn."

Nghe Thích Tự nhắc đến cả ba mình, Tư Trạch không phản đối thêm nữa, ngẩng thẳng dậy hỏi: "Vậy ý ba cậu thế nào? Chúng ta nên chấp nhận mức giá mà Liên Tú đưa ra à?"

Thích Tự: "Chuyện này thì ông không nói mà để chúng ta tự quyết định, nhưng Diệp tổng bảo cứ tạm chấp nhận, kí hợp đồng đặt mua để ổn định Du Liên và Nghiêm Tú cái đã. Chúng ta đã mất Hồng Trang rồi, không thể vượt mất cả Liên Tú nữa."

Tư Trạch lần nữa cầm hộp xì gà lên, thấp giọng nói: "Sao mà anh nghi Diệp Khâm Như trúng phải mũi nhân kế của Du Liên, cho nên mới toàn nói đỡ cho bên đó như thế..."

Thích Tự nghe ngữ khí cũng biết thái độ của Tư Trạch đã dịu đi, bởi vậy không nói gì ép Tư Trạch thỏa hiệp nữa.

Hần liếc đến điều xì gà trên tay đối phương, hỏi: "Gần đây em không thấy trợ lí Tống đâu nhỉ?"

Tuần trước ở khách sạn vùng ngoại ô phía nam, Tư Trạch vẫn còn sai Tống Phổ Tâm cắt xì gà cho mình, nhưng bữa trước đến họp đã không dẫn theo, hôm nay cũng không thấy.

Tư Trạch cười nham hiểm: "Bị anh giam trên giường rồi."

Thích Tụ khó hiểu hỏi lại: "Giam... trên giường là sao?"

"Thì là trói vào giường đấy, anh ta không nghe lời, phải trói lại mấy ngày cho ngoan." Tư Trạch đốt xì gà, liếc mắt nhìn Thích Tụ, thấy hấn cau mày thì cười nói, "Sao thế, còn đau lòng cho anh ta?"

Thích Tụ: "Chẳng phải sức khỏe anh ấy không được tốt lắm à?"

Tư Trạch nhả ra một ngụm khói: "Không ăn uống tử tế, đêm lại không được ngủ, sao mà tốt cho nổi?"

Thích Tụ không nhịn được mà hỏi: "Rốt cục quan hệ của anh với anh ấy là thế nào vậy?"

Tư Trạch: "Cậu biết rồi mà còn cố tình hỏi à? Là người yêu chứ gì nữa, chẳng lẽ cậu không có?"

Thích Tụ: "..."

Tư Trạch nhướng mắt: "Ôi không có thật à? Để anh giới thiệu cho mấy người nhé?"

Thích Tụ vội nói: "Không cần đâu."

Tư Trạch buồn cười nhìn hấn: "Em anh nó còn thay đến mấy đời bạn gái rồi, sao cậu lại trong sáng thế chứ?... À đúng rồi, lần trước cậu bảo muốn anh dẫn đi chơi nhỉ, tối thứ 7 tuần này rảnh không?"

Thích Tụ: "Thứ 7? Ngày kia á?"

Tư Trạch: "Ừ, để anh dẫn cậu đi gặp mấy người bạn."

*

Rời khỏi Tư Thị đã chạng vạng, Thích Tụ không quay lại khách sạn mà bảo Vương Mạnh đưa thẳng mình về nhà.

Khương Oánh bảo muốn gặp hai anh em mà còn chưa về, lúc đến Thích Tự chỉ thấy Thích Phong đang thẩn thẩn thì với Tuyết Cô Nương trong sân.

"...Sau này không được chạy loạn nữa biết không? Lần vừa rồi mà bác bảo vệ không trông thấy thì em thành chó cơ nhỡ rồi đấy..." Thích Phong ngửi xồm cạnh Tuyết xoa đầu nó.

"Đang nói gì với nó đấy?" Thích Tự tiến đến hỏi.

"Đệt!" Thích Phong giật nảy mình, quay đầu nói, "Anh ở đâu ra đấy, làm em hết hồn!"

"Xe của anh đến rồi đi rồi mà em không nghe thấy à?" Thích Tự liếc nhìn bộ dạng như vừa làm sai chuyện gì của Tuyết Cô Nương, hỏi, "Nó sao thế? Bị bệnh à?"

Từ khi mua về đến nay, hình như Samoyed này chỉ có cười ngu chứ chưa bao giờ ủ rũ cúi đầu giống lúc này.

Thích Phong trông cũng phì ề mun không kém, lại ngửi xồm xuống nói: "Dì giúp việc bảo dạo này nó hay bỏ đi một mình lắm, hôm qua cũng thế, dì ý đi tìm nửa ngày không thấy nên đoán nó đã ra khỏi khu biệt thự, phải nhờ bảo vệ đi tuần để ý giúp mới phát hiện ra nó trốn sau chỗ hòn non bộ trong công viên phía tây..."

Thích Tự nhú mày nói: "Hay là do đăng trí tuổi già?"

Thích Phong mờ mịt: "Chó mà cũng đăng trí tuổi già?"

Thích Tự: "Sao không? Nuôi cũng hơn mười năm rồi còn gì."

Thích Phong lập tức rút điện thoại ra tìm kiếm, lại vào xác nhận từng bệnh chứng được viết trên mạng với dì giúp việc.

"Ngày ngủ li bì, ăn uống thất thường, gọi không phản ứng, thường xuyên bỏ đi một mình, thích trốn vào những nơi nhỏ hẹp..." Thích Phong la

lên một tiếng r ồi nhào xuống ôm lấy Tuyết Cô Nương, "Không được, Cô Nương của anh!"

Thích Tự: "..."

Thích Phong khở sở nói: "Liệu ngày nào đó nó có chạy đi khỏi khu nhà r ồi tìm không thấy nữa không? Em nghe bảo trước khi chết bọn cún hay âm th ần trốn đi để chủ nhân không đau bu ồn ấy..."

Thích Tự nhìn thế, chợt nhớ ra mò tay vào túi quần.

Chiếc móc nhỏ Tô Cánh đưa hấn vẫn ở bên trong. Thật ra lúc nghe đối phương nói thứ này có chức năng định vị, Thích Tự đã rất muốn gắn nó lên người Phó Diên Thăng... để không lúc nào là không biết người kia đang ở đâu, gặp gỡ ai, nói những gì.

Nhưng đến khi v ề gặp Phó Diên Thăng, Thích Tự lại bỏ đi ý định này.

Có nghi ngờ đến đâu thì kia vẫn là người hấn yêu, Thích Tự thật sự không thể nào đ ồng ý để bản thân giám sát đối phương bằng cách thức tiện này.

Chưa kể đây còn là thiết bị không chính thống, Thích Tự chào đón Tô Cánh nhưng cũng chẳng thể tin tưởng đối phương 100%, gắn thứ này lên người ở cạnh mình như hình với bóng thì quá li ều lĩnh.

Thích Tự lấy thứ kia ra đưa cho Thích Phong: "Cái này có gắn thiết bị định vị, em đeo lên vòng cổ của Tuyết Cô Nương đi, như vậy sẽ không sợ lạc mất nó."

Thích Phong nhận lấy, hỏi qua mấy câu r ồi làm luôn, sau còn ôm ấp an ủi Tuyết Cô Nương mãi mới uể oải v ề phòng khách.

"Sao hôm nay anh cũng v ề thế?" Thích Phong hỏi.

"Mẹ bảo có chuyện quan trọng muốn nói với hai đứa mà?" Thích Tự nói.

"Không phải chuyện của Tuyệt chứ?" Thích Phong ng ồi xuống cạnh anh, ủ rũ cúi đầu, dường như vẫn rất đau lòng.

Thích Tự an ủi hần: "Sinh lão bệnh tử mà, r ồi cũng sẽ đến ngày ấy, cố nghĩ thoáng một chút."

Thích Phong thấp giọng nói: "Nói thì nói vậy, nhưng để gì mà nghĩ thoáng được... Nó ở với em mười năm r ồi."

"Giờ em còn có Lăng Khả mà." Thích Tự lại đảo mắt một vòng, "Cậu ấy đâu r ồi, không về cùng em à?"

"Tối nay câu lạc bộ của cậu ấy có hoạt động." Thích Phong đáp lại một câu.

Thích Tự c ần bình nước thủy tinh trên bàn lên rót cho hần một cốc nước, nói: "Anh đoán là mẹ định nói về chuyện của mẹ với ba."

Thích Phong vừa uống được ngụm nước thì mém phun hết ra: "WHAT, chuyện lần trước anh bảo em là thật à!?"

Thích Tự nghe thấy tiếng động trước cửa, hếch cằm ra hiệu r ồi khẽ nói với Thích Phong: "Mẹ về r ồi, tốt hơn hết em nên chuẩn bị tâm lí đi."

Khương Oánh đi qua cửa trước, nhìn thấy hai anh em thì đi thẳng tới: "Hai đứa về sớm thế."

Thích Phong đặt cốc xuống, nghiêm túc nhìn Khương Oánh nói: "Mẹ, chuyện mẹ định nói với bọn con là gì vậy?"

****

<Epilogue>

Một—

Tư Trạch: "Cậu nghĩ Tô Cánh sẽ để cậu vào mắt thật chắc?"

Thích Tự: "..."

(Tô Cánh: "Tôi đề thật đấy r ồi sao?")

Tư Trạch: "Họ Nghiêm kia mà không nói hớ thì chúng ta cũng chẳng biết Lâm Hoán đang nhắm nhe cả Liên Tú! Thế còn chưa đủ lợi hại à?"

Hai—

Thích Tự đeo móc khoá cho Tuyết Cô Nương.

Phó Diên Thăng (vuốt ngực): "Thoát một kiếp nạn..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chả biết có phải vì vụ Tống bị trói trên giường không mà chương này vừa bị TG xoá r ồi =))))))

Ngoài l ề là tối nay "Bạn trai giả" ra mắt bản sách giản thể r ồi, ai hóng thì qua weibo của Hi nhaaaaaa Muốn đu quá mà tình hình này sao mua!?????? ("||Q||")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 119: Thời Gian Tiếp Nhận

Khương Oánh vuốt vuốt tóc, hơi mất tự nhiên né mắt đi: "Ăn cơm đã rồi nói."

"Mẹ." Hiêm khi thấy Thích Phong xụ mặt, ương ngạnh nói, "Mẹ nói luôn đi."

Khương Oánh giật mình nhìn hai anh em, rốt cục thu hết dũng khí ra ng ồi xuống đối diện, trịnh trọng nói: "Thích Tự, Tiểu Phong, mẹ với ba các con quay lại với nhau rồi."

Suốt mấy giây sau khi cô nói xong câu này, toàn bộ phòng khách cũng chìm vào một bầu không khí quỷ dị — Thích Phong mấp máy môi với nét mặt lạnh lùng, Thích Tự thì không biểu hiện ra bất cứ thái độ gì.

Phản ứng của cả hai đều có phần vượt quá dự kiến của Khương Oánh. Đối mặt với hai đứa con sinh đôi nay đã trưởng thành, người phụ nữ đầy quyết đoán và can đảm trong công việc cũng phải lúng túng đi đâu chỉnh lại tư thế ng ồi, bỗng dưng không biết phải nói gì tiếp theo.

Năm đó chia tay Thích Nguyên Thành, cô nói là vì không chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì đối phương, nhưng không thể phủ nhận rằng chính thái độ ngạo nghễ đầy bốc đồng của cô cũng là một trong những nguyên nhân khiến hai người tiến tới li hôn.

Cô giận người kia không chịu xuống nước vì mình, lấy li hôn ra khích tướng, nhưng chẳng ngờ biểu hiện thái quá lại khiến Thích Nguyên Thành chán nản thất vọng. Cả hai không ai chịu cúi đầu, cứ như vậy chấm dứt hôn nhân.

Mười năm trước trẻ tuổi bồng bột, cô chỉ nghĩ dứt thì dứt, cũng không phải vấn đề gì to tát.

Rồi như trong chớp mắt, bọn nhỏ đều trưởng thành, cô nhìn Thích Phong và Lăng Khả yêu đương mà hoài niệm thanh xuân, nhớ tới người đàn ông duy nhất mình yêu mới muộn màng hối hận.

—Gặp được đúng người vào độ tuổi đẹp nhất, nhưng một khi đã từ bỏ, đã buông tay, thì khả năng là cả đời cũng chẳng thể nào tìm lại được thứ tình cảm thuần khiết như ngày ấy.

May mắn thay, cô yêu một người chung tình không kém, bởi vậy mà hai người đã có cơ hội trở về bên nhau.

Chỉ là cô không dám tùy hứng đưa ra quyết định, rồi cứ thế bắt bọn nhỏ phải chấp nhận hiện thực một lần nữa.

Cô mong chúng sẽ thấu hiểu và chúc phúc, cũng mong cố gắng của mình có thể hàn gắn lại gia đình tan vỡ này.

Nhưng Khương Oánh biết, sự tình năm đó không chỉ mang đến chia li cho hai anh em vào cái tuổi không nên phải chịu những nỗi đau như thế, mà còn khiến Thích Phong sinh ra thành kiến cực lớn đối với ba, để gì mà xoá bỏ xa cách suốt mười một năm nay...

Còn Thích Tự, nhìn trầm ổn hơn nhưng nội tâm cũng nhạy cảm chẳng kém gì Thích Phong, chưa kể thiếu mẹ từ nhỏ nên trưởng thành quá sớm, chuyện gì cũng giấu nhem trong lòng. Chính cô cũng không đoán ra rốt cục đứa nhỏ này đang nghĩ gì.

Trong khi Khương Oánh còn đang thấp thỏm, Thích Phong đột nhiên thở dài một hơi, đưa tay lên che mặt nói: "Ài, hai người làm cái gì vậy trời..."

Thích Tự liếc Thích Phong, bấy giờ mới lộ ra nét mặt "Quả nhiên mình đoán đúng": "Anh bảo rồi mà."

Khương Oánh kinh ngạc nói: "Hai, hai đứa biết rồi sao?"

Thích Tụ: "Hồi Tết con đã nói chuyện với ba."

Thích Phong thấy ngọt nhạt không thôi: "Gì chứ, anh ý nói bóng nói gió với con từ lần gặp hồi Giáng Sinh năm ngoái, anh biết từ trước rồi!"

Thích Tụ nhìn Khương Oánh giải thích: "Hôm ấy con định về nhà mà mẹ lại bảo mình có hẹn, ba thì lặn lội về nước đúng dịp ấy, cho nên mới suy đoán một chút."

Thích Phong nhún mày: "Chỉ có vậy? Thế mà anh đoán được ra ba mẹ quay lại?"

Thích Tụ: "Đương nhiên còn manh mối khác nữa, lười nói thôi."

Thích Phong: "Anh là thám tử lừng danh Conan đấy à?"

Khương Oánh: "..."

Cô đúng là không biết nên khóc hay nên cười, cứ nghĩ hai đứa con mình chẳng biết gì nên nào giờ thấp thỏm, ai dè chúng lại chỉ đang chờ mình khai ra.

"Thế hai đứa có ủng hộ ba mẹ quay lại không?" Khương Oánh hỏi.

Thích Tụ không cần nghĩ đã nói: "Tất nhiên, chỉ cần ba mẹ quyết, con không có ý kiến gì hết."

Thích Phong lại cau mặt im lặng, Khương Oánh căng thẳng không thôi, đang định nói gì đó thì Thích Tụ đã mở miệng trước: "Con hỏi Tiểu Phong rồi, chỉ cần ba không phản đối chuyện với Lăng Khả thì nó sẽ chấp nhận."

Thích Phong: "..."

Thích Phong quay sang lờm anh hẳn: "Ai bảo em chỉ có một điều kiện đấy? Em còn nhiều cái khác đã nói đâu!"

Thích Tự liếc mắt: "Thế còn đi đâu kiện gì nữa?"

Thích Phong: "Em chưa nghĩ ra!"

Theo dõi một màn này, Khương Oánh mỉm cười như trút bỏ được gánh nặng, quay ra nói với Thích Phong: "Tiểu Phong, ba con đang ý r ấi."

"Em..." Thích Phong đang đấu võ m ồm với anh trai, nghe vậy bỗng nhiên ngẩn người, "Gì cơ ạ?"

Khương Oánh cười nói: "Mẹ bảo là ba đang ý chuyện của con với Lăng Khả r ấi."

Thích Phong ngệt mặt: "Ba mà thoáng thế ạ?"

Khương Oánh: "Chuyện nói ra hơi dài dòng, nhưng yên tâm đi, có mẹ đảm bảo, ba sẽ không bắt con làm trái với mong muốn đâu. Mẹ hi vọng con sẽ không cảm thấy áp lực vì chuyện này."

Thích Phong: "..."

Có vẻ nhận thấy bầu không khí đã dịu bớt, dì giúp việc tranh thủ đi tới: "Cô Khương, cơm cũng xong r ấi, hay là mình vào ăn luôn cho nóng?"

"Phải r ấi." Khương Oánh đứng dậy gọi hai đứa, "Vào ăn cơm thôi."

Bọn hắn đi theo, Thích Phong mới huých anh hắn, nhỏ giọng th ầm thì: "Đồ phản bội, anh nhất định là gián điệp của ba!"

Thích Tự phản pháo: "Sao em ngây thơ thế hả?"

Ng ồi xuống bàn ăn, Thích Phong ngẫm lại mà vẫn không cam tâm, bèn hỏi Khương Oánh: "Mẹ, lần này có phải ba chủ động không? Ba có phải người ngỏ lời mong mẹ quay lại không?"

Khương Oánh múc cho hắn một bát canh sườn củ sen khai vị, nói: "Là mẹ chủ động."

Thích Phong không thể tin nổi: "Tại sao chứ?"

Khương Oánh: "Chia tay bao năm nay, mẹ không quên được ba con mà ông ấy cũng vậy, trong hai người dù gì cũng phải có người mở lời trước."

Thích Phong cần thìa ngoáy ngoáy canh, cầu nhàu: "Thế thì đúng là uổng công mấy năm nay con tức giận thay mẹ."

Khương Oánh kì quái hỏi: "Sao con lại giận thay mẹ mới được?"

Thìa sứ loang choang va vào thành bát, càng cho thấy rõ tâm trạng nóng nảy của Thích Phong: "Ba chả là người không cần chúng ta trước à, ông ấy âm thầm đưa anh đi, lừa bảo một năm sau sẽ quay lại đón con để hai đứa đổi nhau nhưng thực chất có cần đến chúng ta nữa đâu!"

Cả Khương Oánh và Thích Tự nghe vậy thì đều tỏ vẻ kì quái khó hiểu.

Thích Tự hỏi hần: "Ai bảo em thế?"

Thích Phong: "Dì Tần chăm em hễ bé, còn bảo ba quá giàu rồi, không hợp với cái nhà này nữa nên mới li hôn với mẹ."

Khương Oánh & Thích Tự: "..."

Vì công việc bận rộn nên hễ đó Khương Oánh và Thích Nguyên Thành có thuê hai dì giúp việc, một chuyên trông trẻ, phụ trách sinh hoạt của hai anh em, một lo việc nhà, phụ trách nấu cơm và dọn dẹp—dì Tần mà Thích Phong nhắc đến là người sau.

Thích Tự nhú mày nhớ lại, dì Tần kia cứ rảnh rỗi là xem drama mẹ chồng nàng dâu với hôn nhân gia đình, còn thường xuyên cảm động hoặc tức giận đến rơi lệ vì mấy tình tiết cầu huyết trên phim.

Sau này Thích Tự đi theo Thích Nguyên Thành ra nước ngoài, cũng không biết dì Tần thôi việc từ khi nào, lúc về thì đã đổi thành dì Liễu bây giờ.

Thích Tự nhìn em trai đầy thông cảm: "Bao nhiêu năm nay em giận dỗi không chịu gọi điện không chịu gặp ba, cũng vì tin vào lời ấy của dì Tề hử?"

Thích Phong mờ mịt nói: "Chẳng lẽ không phải thế thật?"

Khương Oánh đặt đĩa xuống, nhìn hấn nói: "Tiểu Phong, mẹ xin lỗi..."

Thích Phong lạch cạch buông thìa trên tay, muện màng hiểu ra: "Con bị lừa rồi sao?"

Thích Tự giải thích: "Người đẽng hĩ li hôn là mẹ, ba chưa bao giờ "không c ần" mẹ và em, chẳng qua bọn họ đều không tình nguyện buông bỏ sự nghiệp thôi."

Thích Phong trợn ngược mắt, ngày đó hấn không nghi ngờ gì lời nói của dì Tề, lại chẳng dám nói ra vì sợ mẹ đau lòng, căm giận ba lâu như thế hóa ra lại chỉ vì hiểu lầm!?

Hốc mắt Khương Oánh hơi đỏ lên: "Là do mẹ sơ suất, trước giờ cứ coi con là trẻ con nên không giải thích, cũng không làm tốt trách nhiệm của mình nên mới khiến con hiểu lầm ba..."

"Trời...!" Thích Phong ngửa đầu cảm thán, "Sao có thể như vậy chứ, con đúng là ngốc, ngốc khác gì Tuyết đầu!"

Thích Tự cười cười: "Nhận thức rõ bản thân là tốt, về sau học ráng học khôn một chút."

Thích Phong cả giận: "Thế sao anh biết?"

Thích Tự: "Anh tự hỏi mẹ."

Thích Phong: "WHAT! Anh biết mà sao lâu nay không bảo em?"

Thích Tự: "Cứ nhắc đến ba là em đã nổi khùng rồi, anh lại đâu có chứng tự ngược? Chưa kể ba mẹ cũng li hôn thật, ai biết em hiểu lầm ghê gớm thế?"

Khương Oánh lặng lẽ gạt tay qua khóe mắt, cười nói: "Thôi, hết rồi là tốt. Lại nói, mẹ vốn không định nói với hai đứa sớm thế đâu, có đi đâu Valentine vừa rồi ba cần hôn mẹ..."

Thích Phong vừa cần thì lên đã lại rút: "Cần hôn?"

Thích Tự cũng sửng sốt, không ngờ mới nói chuyện với hắn đêm giao thừa được nửa tháng mà ba đã có động thái rồi, đúng là hiệu suất cao.

Khương Oánh gật đầu: "Ừm, mẹ suy nghĩ một tháng nay, quyết định đồng ý rồi, nếu hai đứa đều thấy ổn thì tháng bảy năm nay ba mẹ tính tổ chức một lễ cưới đơn giản ở nước ngoài."

Thích Phong suy sụp nói: "WHAT, tính xong cả lễ cưới luôn!? Tốc độ của hai người cũng quá nhanh rồi!"

Thích Tự thì bình tĩnh hơn em trai nhiều: "Ba mẹ cũng sắp 50 đến nơi rồi, còn từ từ được mấy năm nữa? Càng nhanh càng tốt chứ sao?"

Thích Phong trầm giọng nói: "Không phải, nhưng bao nhiêu năm nay ba với em không gặp nhau, giờ tự dựng nhà mình tái hợp, lại còn tổ chức hôn lễ, em chẳng có thời gian tiếp nhận gì cả..."

Khương Oánh vội nói: "Không sao, nếu con chưa thể chấp nhận luôn thì mẹ sẽ bảo ba, tạm hoãn lại cũng được, để ba tìm thời gian về gặp con nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm hai cha con cái đã."

Thích Phong nghe vậy thì sờn gai ốc, lập tức giơ tay: "Thôi! Không cần! Ba mẹ kết hôn luôn đi!" Lại còn bồi dưỡng tình cảm cha con, kì quặc chết, ba kết hôn với mẹ mà đi bồi dưỡng với hắn làm gì.

Khương Oánh: "..."

Thích Phong cầm đầu vào ăn cơm, tiêu hóa hiện thực trong chốc lát rồi lại hỏi: "Thế cưới nhau lại xong thì mọi người định thế nào? Ba sẽ về nước hả mẹ?"

Khương Oánh: "Có vẻ ba con đang tính chuyển trọng tâm sự nghiệp về trong nước, mẹ thì làm việc ở đài truyền hình đã lâu, mục tiêu theo đuổi đầu hoàn thành rồi, không còn gì tiếc nuối, sau này cũng muốn làm một công việc nào đó tự do hơn, đến lúc ấy đi đâu chẳng được."

Thích Phong ngờ vực nói: "Đừng nói mẹ muốn cùng ba ra nước ngoài đấy nhé?"

Khương Oánh cười cười: "Cũng có gì không tốt đâu."

Thích Phong: "Trước đây mẹ đâu có thế này!"

Khương Oánh: "Con người ta đâu sẽ thay đổi mà..."

Thích Phong và mấy miếng cơm rồi lại hỏi: "Thế, con có thể đưa Lăng Khả đến hôn lễ của ba mẹ không?"

Khương Oánh: "Tất nhiên rồi, con không nói thì ba với mẹ cũng định mời thằng bé."

"Thật luôn!" Thích Phong mừng rỡ nhướng mày, "Để lát con gọi bảo Lăng Khả luôn! Ài, biết thế tối nay đã bảo cậu ấy trốn hoạt động để đến cùng rồi."

Thích Tự ở bên cạnh nghe vậy thì thầm cười trong bụng, cái gì mà không có thời gian tiếp nhận chứ, chẳng phải đã tiếp nhận xong rồi đấy sao?

****

<Epilogue>

Dì Tần: "Xong chuyện ta phát áo rồi đi, lưu chi thành tích lần tên tuổi."

#Luận về ảnh hưởng thâm sâu của những quan niệm sai lầm#

Thích Nguyên Thành: "Tôi hận!"

Phó Diên Thăng: "Ba vợ, hỡ to hơn vẫ đang chờ người ở chỗ con trai lớn kìa."

Thích Nguyên Thành: "R ấ tôi tính số với các anh sau, giờ phải kết hôn với bà xã cái đấ!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 120: Bảo Vệ Người Nhà

Vừa ăn xong, Thích Phong đã vội chạy đi báo tin mừng cho Lăng Khả luôn.

"Mẹ đừng lo về Tiểu Phong, nó nói vậy chứ trong lòng vui hơn ai hết đấy." Thích Tự nói.

"Mẹ biết mà..." Khuôn mặt không hề có dấu vết tuổi tác của Khương Oánh nở một nụ cười dịu dàng, mang vẻ hạnh phúc chỉ thấy được ở người phụ nữ đang đắm mình trong hương vị tình yêu.

Dì Liễu đã ăn cơm xong, cũng tất bật chạy vào bếp dọn dẹp, trên bàn ăn chỉ còn lại Khương Oánh và Thích Tự.

"Con thì sao rồi?" Khương Oánh nhìn Thích Tự, quan tâm nói, "Bây giờ con vừa đi học, vừa phải giúp ba với công việc ở tập đoàn, chắc là vất vả lắm phải không?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Cũng bình thường à."

Khương Oánh xẵng giọng nói: "Cái gì mà "bình thường", nhìn Thích Phong rồi nhìn sang con mà xem, sinh con ra trước Thích Phong có mười phút, mà giờ mẹ cảm thấy con như lớn hơn thằng bé cả mười mấy tuổi vậy."

Thích Tự: "Làm gì đến nỗi..."

"Còn cãi?" Khương Oánh thở dài, "Con thật sự trưởng thành hơn so với đồng lứa rất rất nhiều. Mẹ làm MC bao nhiêu năm nay, đã gặp đủ dạng người, cũng không lạ gì những mặt đen tối và phức tạp của xã hội này, nhất là giới kinh doanh luôn bị che phủ bởi tiền tài. Con còn trẻ mà đã suốt ngày

tiếp xúc với những người ấy thì làm gì có chuyện không áp lực, nhưng sức chịu đựng của con người có hạn, đôi khi cũng phải có biện pháp giải tỏa mới được. Con nhìn ba con xem, ở bên ngoài kiêu lời thế nào, mà giờ ở với mẹ thì không lúc nào hết chuyện để nói, cứ như thể muốn giải bày hết uất ức của mười năm qua ra vậy..."

Thích Tụ không dừng bị nhỡ "câu lương" của ba mẹ, đành giảm tốc độ ăn nói: "Mẹ, những điều mẹ nói con đều hiểu, có áp lực con sẽ tự giải tỏa."

Khương Oánh nhìn hấn nói: "Thích Tụ, với điều kiện của hai anh em con thì đường tình cảm cũng sẽ không quá t ối, thích ai thì cứ thử chính thức tiến đến đi. Mẹ tin vào mắt nhìn người của con, bất kể người kia có thân phận gì, mẹ đều sẽ ủng hộ."

Thích Tụ nhớ tới hai lần bị Khương Oánh hoài nghi, lại nhớ tới câu hỏi trên điện thoại hôm qua, trống ngực bắt đầu nhảy liên h ồi: "Mẹ nói chuyện này làm gì..."

Khương Oánh nhìn hấn chằm chằm: "Sáng đó gọi điện, con nghĩ mẹ không nghe ra tiếng thở gấp của con chỉ xuất hiện trong hoàn cảnh nào à?"

Thích Tụ: "..."

Đột, suýt nữa thì quên mẹ hấn từng học chuyên ngành phát thanh, có thể miễn cảm với âm thanh đến nhường nào.

... Nhưng hấn nhớ mình có thở mạnh lắm đâu?

Đang còn xấu hổ, Khương Oánh đã nói tiếp: "Thôi, mẹ tôn trọng đời sống cá nhân của con, không muốn nói thì không cần nói. Mẹ đoán trước kia ở với ba, ông ấy đã đưa ra rất nhiều yêu cầu nên mới khiến con có phần dè dặt như vậy... Nhưng từ nay về sau, mẹ hi vọng mình có thể trở thành cảng tránh gió của con. Dù lớn đến đâu thì trong mắt mẹ con và Tiểu Phong mãi mãi vẫn là những đứa nhỏ, có gì khó khăn hay khó nói thì cứ giải bày, mẹ sẽ là hậu thuẫn kiên cường của con."

Tuyến phòng ngự tâm lí trong Thích Tự dần bị những lời này của Khương Oánh đánh tan. Nghe đến cuối, hắn không khỏi cảm thấy lòng ngực ê ẩm, buồn khổ tích tụ cùng cảm xúc không thể phát tiết bấy lâu nay cứ như tìm được van xả...

Có đi đâu, tính cách độc lập được rèn luyện bấy lâu nay lại nhắc nhở hắn —nếu chưa đến lúc thật sự cần thiết, hắn vẫn có thể tự mình giải quyết được.

Dù sao, quen một người đàn ông hơn mình 7 tuổi lại còn có khả năng là gián điệp cũng nào phải chuyện gì dễ nói ra.

Thích Tự đè lại xúc động muốn thổ lộ trong lòng, nhưng vẫn mũi lòng thấy rõ: "Vâng, con cảm ơn mẹ."

Mặc dù không nói ra, nhưng lần về nhà và lời ấy của Khương Oánh tối nay giống như đã tiếp thêm năng lượng cho Thích Tự. Trên đường trở về khách sạn, hắn cảm thấy mình nhẹ nhõm hơn trước đó rất nhiều.

Ba mẹ cười lại, làm sao mà hắn không vui cho được?

Ngoại trừ những mục tiêu trên thương trường, bảo vệ người nhà vẫn là trách nhiệm quan trọng nhất đời này của hắn.

*

Theo chỉ dẫn của Thích Tự, Du Liên đã đi gặp Lâm Hoán. Nghe nói đi đầu kiện mà Lâm Hoán đưa ra đã khiến tất cả đều phải trân trọng ghen hòng.

Hắn nói với Du Liên, bất kể Tư Nguyên có trả bao nhiêu thì mình đều sẵn sàng mua lại cổ phần của cô và Nghiêm Tú với mức giá 130%.

Lúc kể lại những lời này cho Diệp Khâm Như, Du Liên cũng không nhận được mà đùa: "Sao cậu ta không tìm tới sớm một chút kia chứ? Nhớ hồi trước bị Tư Nguyên các anh chèn giá đến khó thở, gặp cậu ta mới thấy thần tài vậy..."

Diệp Khâm Như cảm thán với Thích Tự trong điện thoại: "Lâm Hoán này cũng chịu chi thật. May mà chúng ta đã kí thỏa thuận mua rồi, chứ mà để Du tổng thấy tiền sáng mắt bán Liên Tú cho Lâm Hoán trước, thì chúng ta cũng chẳng có chỗ mà than khóc."

Lúc bọn họ gọi điện, Phó Diên Thăng cũng ở bên cạnh, nghe xong tình huống còn hỏi lại Thích Tự: "Lâm Hoán đòi mua Liên Tú với mức giá 130% thật sao?"

Thích Tự ừ một tiếng, thấy sắc mặt Phó Diên Thăng nghiêm trọng bèn hỏi: "Sao vậy, anh nhìn ra vấn đề gì à?"

Phó Diên Thăng hỏi lại hắn: "Cậu tính xem, 130% của 140 triệu là bao nhiêu?"

Thích Tự không nhầm siêu như Phó Diên Thăng, còn mở máy tính trên điện thoại ra bấm bấm một hồi, kết quả được 182 triệu, gần như chính là mức giá mà Thích Tự và Du Liên đã thỏa thuận sau đó."

Thích Tự cũng ngăn người, nhưng không rõ sự trùng hợp này thể hiện điều gì.

Phó Diên Thăng mới giải thích: "Lâm Hoán mà là một thương nhân khôn khéo, thì tuyệt đối đã chẳng đề nghị một mức giá hào sảng như thế với người mới gặp mặt lần đầu..."

Được Phó Diên Thăng nhắc nhở, Thích Tự nhớ ra Tô Cánh có nói Lâm Hoán đã để mất Liên Tú từ lâu, nếu Tư Trạch thật sự động tay với giá cổ phiếu của Liên Tú thì hắn là hắn cũng nhận ra rồi.

Thích Tự: "Ý anh là, hắn cũng cảm thấy cổ phiếu trong tay Du Liên và Nghiêm Tú đáng giá 180 triệu?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, nhưng trong khi Tư Trạch đang ép giá, hắn lại xuất hiện và đưa ra đề nghị như vậy, Liên Tú chắc chắn sẽ không từ chối... Thậm chí tôi còn nghi, có người ở Tư Thị đã bán tin tình báo cho Lâm Hoán."

Thích Tự: "Tại sao lại là người ở Tư Thị?"

Phó Diên Thăng giương mắt nói: "Vì cậu là nhân tố ngoài ý muốn. Nếu không có cậu, chắc hẳn Lâm Hoán đã nắm được Liên Tú rồi. Giờ hẳn mới đi tìm Du Liên, chứng tỏ là hoàn toàn không biết về thỏa thuận mà cậu đích thân đưa ra với Du Liên."

Thích Tự ngẫm lại đầu đuôi lời nói của Phó Diên Thăng, mới rút ra một kết luận rõ ràng: "Tô Cánh không lừa tôi."

"Chúc mừng, cậu tin đúng người rồi." Phó Diên Thăng công nhận hẳn một câu, lại nhắc nhở, "Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu thôi, Lâm Hoán đã có được Hồng Trang thì sau này cũng thành đối thủ cạnh tranh chủ yếu của bộ phận Công nghệ ở Tư Nguyên. Chắc chắn cậu sẽ còn phải đối mặt, so chiêu với anh ta."

Nhớ tới đánh giá của Tư Trạch về Lâm Hoán, Thích Tự mới hỏi: "Anh thấy anh ta lợi hại không?"

Phó Diên Thăng: "Phân tích từ những sự kiện liên quan, tôi nhận thấy cậu ta là một người có năng lực quản lý thương nghiệp rất mạnh, nắm bắt thời cơ cũng chuẩn xác, không ra tay thì thôi, chứ ra phát nào trúng phát đó. Vì chưa đủ kinh nghiệm nên về phương diện này có thể cậu sẽ không bằng."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười: "Nhưng mà, tôi tin là cậu sẽ làm được thôi."

Sau khi biết về điều kiện mà Lâm Hoán đưa ra với Du Liên, Tư Trạch cũng không thể không thừa nhận tác dụng của thỏa thuận đặt mua mà Diệp Khâm Như đề nghị.

Dưới sự "hỗ trợ" của Lâm Hoán, việc thu nạp Liên Tú đã diễn ra đúng như dự tính của Thích Tự—sau ba tháng, rốt cục Tư Nguyên cũng thành công mua lại 78% cổ phần trong tay Du Liên, Nghiêm Tú và Đầu tư Phương Chu với tổng giá 250 triệu, trở thành cổ đông có quyền khống chế

tuyệt đối của Liên Tú, thuận lợi đưa bộ Công nghệ tiến vào giai đoạn phát triển tiếp theo.

Trong quá trình lo liệu thủ tục thu mua, Thích Tự còn chủ động gọi điện cho Tô Cánh. Tuy đã kí thỏa thuận với Du Liên từ trước khi Tô Cánh tiết lộ chuyện kia, hắn vẫn muốn bày tỏ lòng cảm kích với đối phương.

"Có gì đâu mà cảm ơn, mấy người bên cậu toàn dân khó nhằn cả, anh không nhắc thì cũng chưa chắc đã không đàm phán thành công vụ này..." Tô Cánh khách khí vài câu trên điện thoại, chợt nhớ ra gì đó lại đổi giọng, "À đúng rồi, cái phần mền mà cậu nhờ anh xem qua là ở đâu ra vậy?"

Thích Tự chần chừ trong chốc lát mới đáp: "Ngại quá, em không trả lời vấn đề này có được không?"

Tô Cánh: "Thôi được rồi, nói cho cậu biết, đây là sản phẩm của một công ti bảo mật thông tin được chính phủ hậu thuẫn. Nghe bảo phần mền của bọn họ chỉ phục vụ cho các tổ chức chính quyền thôi."

Suy đoán lại một lần nữa được xác thực, Thích Tự chỉ thấy lòng càng thêm nặng, hỏi tiếp: "Sao anh đi đâu tra ra được?"

Tô Cánh: "Anh có cách riêng của mình. Mà này, thứ kia còn được thiết lập chức năng báo cáo lại các hoạt động chống phá, có dấu hiệu bị cưỡng chế phá giải là lập tức thông tin về cho đầu nguồn luôn đấy."

Thích Tự cứng đờ cả người: "Báo về cho đầu nguồn? Ý anh là chỉ cần em động tay vào phần mền này thì người cài đặt cũng biết ngay?"

Tô Cánh: "Thiết lập của nó là thu thập thông tin chống phá, vấn đề cậu hỏi còn phụ thuộc vào việc nó có gửi những thông tin này đến người cài đặt hay không, nếu có thì tất nhiên họ sẽ biết. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, mấy phần mền bảo mật này ít khi ai gì đâu nhận công kích trong lúc hoạt động, cho nên không phải ghi chép về lần nào cũng đáng chú ý, bỏ qua hệ thống bảo mật thì nó cũng chỉ là một phần mền chống giám sát thông thường thôi... Có đi đâu, việc cậu tìm tôi phá nó nhất định vẫn có nguy cơ bị bại lộ."

Tô Cánh nói nhiều thế, mà Thích Tự nghe ra đúng một—Rất có thể Phó Diên Thăng biết hắn đã động tay vào phần mềm này, chỉ là không nói gì mà thôi.

Thích Tự đập máy, rồi cứ thế ngồi cạnh giường ngơ ngác, cảm giác mãi mới nắm được quyên chủ động một lần, trong nháy mắt đã lại thành bị theo dõi, bị tính kế.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, cứ tiếp tục đi, anh vẫn đang nhìn đây ^_^"

Thích Tự: "Q_Q Phải cứng, tôi muốn quyết đấu!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 121: Bạn Trai Tăng Ngâm

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng đi tới.

"Thích Tự, nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì thứ hai tuần tới là xử lí xong thủ tục thu mua rồi, tuy cốt vẫn là Liên Tú nhưng chúng ta cũng phải nghĩ ra một cái tên mới cho công ti Công nghệ này..."

"Bảo phía Diệp Khâm Như nghĩ một cái đi." Thích Tự vừa trả lời vừa âm thầm dò xét Phó Diên Thăng, trong lòng không ngừng băn khoăn liệu người này có biết hắn đang đi đầu tra mình hay không. Nếu biết thì rốt cục anh ta nghĩ gì? Có còn bình thản chơi tiếp được trò chơi nhập vai này với hắn hay không?

"Mấy nay Diệp Khâm Như bận quay cuồn, còn phải tuyển thêm khá nhân sự, giải thuật dùng cho nền tảng của Liên Tú lạc hậu quá rồi, bộ phận kĩ thuật gốc cần thêm một ít người mới..." Phó Diên Thăng nghiêm túc thuật lại các sự vụ của công ti.

"Du Liên có đến làm không?" Thích Tự hỏi.

"Có, cô ấy phụ trách kế hoạch đồng hóa như đề nghị của cậu, mấy hôm nay vẫn đang nghiên cứu về các doanh nghiệp dưới trướng tập đoàn Tư Nguyên." Phó Diên Thăng nói.

"OK." Thích Tự gật gù đầu, lại nói, "À, tối nay tôi ra ngoài một chút."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Đi đâu?"

Thích Tự: "Tư Trạch mời tôi đi dự tiệc."

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Cách đây không lâu vừa đi rồi mà, sao lại mời nữa?"

Lần trước Thích Tụ đến Tư Thị, Tư Trạch có nói sẽ dẫn hắn đi gặp bạn bè của mình.

Lần ấy một người bạn của Tư Trạch tổ chức gặp mặt, cũng không có nội dung gì đặc biệt, chỉ là cùng tụ tập chém gió. Thích Tụ đi một lần là biết Tư Trạch nhiễm những thói xấu của mình từ đâu.

Chẳng qua, phần lớn các thiếu gia kia đều có bối cảnh và tuổi tác tương đương Tư Trạch, được thừa hưởng tài nguyên quyền lợi mà bậc cha chú truyền cho.

Vốn sở hữu thân phận và ngoại hình tuấn tú, Thích Tụ không gặp khó khăn gì trong việc hòa nhập, trở thành tiêu điểm buổi tụ tập hôm ấy, thậm chí mấy ngày nay còn có không ít người gửi tin nhắn riêng hẹn hắn đi chơi.

Hôm qua Tư Trạch có gọi điện, bảo Vinh thiếu gia tổ chức tiệc sinh nhật cho bạn gái nên muốn mời bọn hắn tới dự.

Thích Tụ đã gặp Vinh thiếu gia kia trong buổi tụ tập trước đó, chính là "thái tử" Vinh Kha của Bất động sản Vinh Thị, rất nhiệt tình nể nham nể, thấy Thích Tụ dự tiệc một mình còn muốn giới thiệu bạn gái cho hắn.

Hiện tại Thích Tụ đã không còn là thanh niên bốc đồng phô ra mọi yêu ghét như hồi mới quen Tư Hàng, hắn chủ động bảo Tư Trạch dẫn mình đi kết giao, tức cũng rõ mình sẽ phải thỏa hiệp những gì.

Hắn không từ chối ý tốt của Vinh Kha, cũng đã đồng ý với Tư Trạch là tối nay sẽ tới.

Nhưng mấy buổi tụ họp của bọn họ quy định chỉ có thể mang người yêu, lần trước Thích Tụ đến một mình mà lần này cũng vậy.

Thích Tụ giải thích: "Ba tôi có ý định chuyển trọng tâm sự nghiệp về trong nước, tôi cũng phải quen biết ít người ở đây chứ."

Phó Diên Thăng truy hỏi: "Thế lần trước đi cậu quen được những ai?"

"Nhiều lắm, Vinh Kha của Vinh Thị, anh trai Đường Vĩ Diệp, rồi cả con trai chủ tịch ngân hàng XX nữa, đều có tiếng tăm cả..." Thích Tự nhảy bén nhận ra ánh mắt sau cặp kính của Phó Diên Thăng khẽ động khi hắn nhắc tới con trai chủ tịch ngân hàng kia.

Chủ tịch ngân hàng XX này họ Uông, chính là "ông lớn" mà Đường Vĩ Diệp từng nhắc đến. Thích Tự cũng không ngờ mình lại gặp được con trai cả của ông ta trong buổi tụ tập lần trước.

Hắn đi kèm nhiên nói tiếp: "Nhưng lần trước tiếp xúc ít, chưa thân được mấy."

Phó Diên Thăng trông có vẻ không vui: "Cậu muốn thân với những kẻ đó làm gì?... Đúng là hiện tại cậu đang ở trong nước, nhưng đừng quên cuối tháng 5 còn phải quay lại trường thi, còn mấy môn chưa học xong đâu đấy."

Thích Tự: "Tụ tập một buổi thôi mà, mất mấy thời gian đâu."

Phó Diên Thăng: "Có lần một sẽ đến lần hai, cẩn thận rồi sa đà..."

Thích Tự mất kiên nhẫn ngắt lời hắn: "Tôi tự biết chừng mực, nhưng dù sao cũng phải xã giao chứ."

Phó Diên Thăng lo lắng nhìn hắn, mấy giây sau mới nói: "Mấy giờ bắt đầu? Tổ chức ở đâu? Cần tôi đưa đi không?"

Thích Tự vừa thất cà vạt vừa nói: "Anh cũng đâu phải tài xế của tôi, quan tâm nhiều vậy làm gì?"

Phó Diên Thăng trầm giọng: "Tôi là bạn trai cậu."

Thích Tự cười cười, thất xong cà vạt đi tới cạnh Phó Diên Thăng, vỗ vỗ vai hắn: "Thiếu rồi—là bạn trai tầng ngầm không thể lộ diện ngoài sáng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Thôi, tôi đã có Vương Mãnh đưa đón rồi, anh cũng có bạn bè của mình ở Hải Thành chứ hả? Muốn đi đâu thì đi đi, chúng ta đi chơi riêng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thấy đã sắp đến giờ, Thích Tự cầm điện thoại lên định đi, không ngờ mới được hai bước đã bị Phó Diên Thăng giữ lại cổ tay.

"Thích Tự." Người kia nghiêm giọng gọi tên hắn.

"...Sao đây?" Thích Tự khiêu khích nhìn lại, đáy mắt như dâng lên cảm xúc nào đó.

Phó Diên Thăng nhìn hắn, chậm rãi buông tay... Hành động này càng khiến Thích Tự thất vọng, đang định phát tay bỏ đi luôn thì Phó Diên Thăng đã ra mở cửa trước: "Tôi đưa cậu đi."

Thích Tự mở miệng, nói: "Tôi nói là có Vương Mãnh đưa đi rồi."

Phó Diên Thăng đứng cạnh cửa: "Đã được thuê thì tôi cũng phải có trách nhiệm bảo vệ cậu an toàn, nhớ xảy ra chuyện gì rồi tôi biết ăn nói thế nào với ba cậu?"

Thích Tự: "Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Tôi đâu phải trẻ con!"

Phó Diên Thăng: "Hồi cuối tháng tám năm ngoái thì sao?"

Thích Tự: "Chẳng qua tình hình ở MeiWei căng quá đến mới dẫn đến tai nạn ngoài ý muốn ấy."

Phó Diên Thăng lại cau mày: "Tai nạn ngoài ý muốn? Cậu biết thân phận bây giờ của mình là gì không? Cậu có thể chịu được mấy lần ngoài ý muốn? Chưa kể cuối cùng đã tra ra chủ mưu vụ bắt cóc là ai đâu? Sao cậu biết chắc là có liên quan đến MeiWei?"

Thích Tự im re, quả thật hồi đó cảnh sát chỉ lần ra bên trung gian bỏ tiền thuê bọn bắt cóc, chứ không tra thêm được gì nữa.

Phó Diên Thăng như thể đang nhìn đứa trẻ cẩu kính, chỉ đành giục hẳn một câu: "Còn chưa đi?"

Địa điểm buổi tiệc nằm trên tầng thượng của tòa nhà Đăng Vân, cũng nhìn ra sông như tòa nhà Phong Mậu mà Phó Diên Thăng làm việc trước kia.

Phó Diên Thăng đích thân lái xe đưa hẳn đi. Cũng chẳng biết có tính là giận nhau hay không, nhưng dọc đường cả hai đều không mở miệng nói chuyện.

Mãi đến khi đi qua chung cư Lâm Uyên, Thích Tự nhìn cảnh tượng quen thuộc bên ngoài mới nhớ ra hỏi: "Căn hộ trước đây của anh giờ để không à?"

Phó Diên Thăng: "Cho thuê rồi."

Thích Tự: "Cho thuê? Ai thuê?"

"Một người bạn..." Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn hẳn, "Sao lại hỏi chuyện này?"

Thích Tự: "À không... thế về sau anh phải làm thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Về sau gì?"

Thích Tự cố ý nói: "Chẳng phải anh nói chỉ theo tôi nhiều nhất là 2 năm à? Hiện tại cũng 7 tháng rồi, về sau thì sao, anh cũng phải về chứ? Hay là lại định chuyển công tác, sang thành phố khác sinh sống?"

Tay cầm bánh lái của Phó Diên Thăng cứng đờ, hẳn thấp giọng nói: "Làm tốt công việc của hiện tại cái đã, chuyện sau này để sau này tính."

Thích Tự lần đầu nói: "Trước đây anh bảo sau này có thể tôi sẽ không cần đến anh nữa mà. Tôi nghĩ thấy không sai, lợi hại đến đâu thì anh cũng chẳng thể dạy tôi cả đời, đến khi tôi học hết những gì anh biết rồi thì còn bắt anh ở lại làm gì chứ..."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng tập trung nhìn đường phía trước, không tiếp tục trả lời, giống như chấp nhận những gì hắn vừa nói.

Thích Tụ cười khẩy một cái tự giễu rồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tim như có cây kim đang khuấy đảo, mỗi nhịp đập là một lần đau.

Đi hết con còi qua sông, chốc lát sau đã đến tòa nhà Đăng Vân. Thích Tụ bảo Phó Diên Thăng lái xe xuống bãi đỗ tầng hầm.

Tầng hầm thứ ba có khu đậu xe cho khách VIP, có cả thang máy lên thẳng tầng thượng.

Xe dừng lại trước cửa thang máy, Thích Tụ tháo dây an toàn bên ghế phó lái, đưa tay kéo cửa mới biết khóa chưa mở.

"...Khóa." Thích Tụ quay sang nhắc Phó Diên Thăng.

Kết quả vừa nghiêng đầu thì gương mặt người kia tiến lại, Thích Tụ chưa kịp làm gì đã bị Phó Diên Thăng túm gáy hôn qua.

Đầu lưỡi ấm áp cạy mở răng môi đang khép của Thích Tụ, quét một vòng như đánh dấu mọi vị trí trong khoang miệng hắn, nút mãi không rời.

Mãi đến khi xuất hiện một ánh đèn cùng tiếng động cơ đặc thù của xe thể thao đang lại gần, Thích Tụ mới đẩy người trước mặt ra, thở gấp trừng hắn.

"Không được uống quá nhiều rượu, không được động chạm quá thân mật với người khác, bất kể là nam hay nữ." Phó Diên Thăng vừa lên tiếng căn dặn vừa nhìn hắn chăm chăm.

"Anh..." Thích Tụ hờn hển, "Sao anh quản nhiều thế?"

"Bạn trai dưới hầm thì vẫn là bạn trai, hợp đồng đã viết trong hai năm này tôi là nửa kia duy nhất của cậu, chẳng lẽ tôi còn không được quản?" Phó Diên Thăng đưa tay lau qua bờ môi đỏ tấy vì hôn của Thích Tụ, trăn

giọng nói, "Tôi ở dưới này chờ, hiện tại là 8h, cho cậu 4 tiếng, 12 giờ còn chưa xuống tôi sẽ lên tìm."

"—Cạch." Khóa xe cũng lập tức được mở sau câu nói này của Phó Diên Thăng.

Cảm nhận thứ trong lòng ngực đang đập điên cuồng, Thích Tự bức bối muốn phản bác, nhưng chiếc xe thể thao kia đã đi tới phía sau, còn đột nhiên gần động cơ như nhắc nhở bọn họ thả người mau lên.

Thích Tự khẽ cắn môi, mở cửa xuống xe.

"Thích Tự?" Người trong xe phía sau vừa thấy hắn đã bấm cửa sổ xuống chào hỏi nồng nhiệt, là Đường Vĩ Sùng anh hai của Đường Vĩ Diệp.

Có vẻ Đường Vĩ Sùng đã nghe em trai kể về Thích Tự, từ buổi trước đã mập mờ nhìn hắn dò xét, thậm chí còn trêu chọc: "Cậu chính là Thích Tự đã khiến em trai anh mê mẩn đến phát điên đấy hả?"

Người ở xung quanh nghe xong, biết em trai Đường Vĩ Sùng mê Thích Tự, lại còn lên chụp hình đối phương đặt làm nền điện thoại thì đều cười phá lên.

Thích Tự cũng không giận, chỉ đáp lại Đường Vĩ Sùng một câu: "Thật có lỗi với em trai anh, em không thích cậu ấy."

Đường Vĩ Sùng cũng chỉ có ý đùa: "Có gì đâu, chuyện tình cảm không cưỡng ép được. Cậu đã không thích nó thì anh cũng đâu thể ép hai đứa."

Nhờ câu đùa này mà Thích Tự lại thân với Đường Vĩ Sùng đầu tiên.

"Chờ chút, anh đi đỗ xe rồi lên cùng đi." Đường Vĩ Sùng chạy xe thể thao của mình lướt qua Thích Tự.

Thích Tự cũng thừa cơ đảo mắt tìm Phó Diên Thăng, chỉ thấy đối phương đã vòng lại, đỗ xe vào một chỗ trống chỉ cách sảnh thang máy hai hàng.

Người kia dừng xe xong, vừa nhấc mắt đã bắt gặp ánh nhìn từ xa của Thích Tự.

Cả hai đều hơi giật mình, đồng thời tránh mắt đi. Thích Tự quay người hướng vào cửa thang máy, mấy giây sau cảm thấy điện thoại rung lên, là tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Còn nhìn tôi đỗ xe à?"

Tự: "Đang đợi người thôi."

F1S: "..."

Đường Vĩ Sùng nhanh chóng đi tới, dẫn theo người bạn gái xinh đẹp, tay choàng qua eo đối phương tiến lại cửa thang máy, gặp Thích Tự thì buông cô gái kia ra, đặt tay lên vai hắn cười nói: "Đúng là lần này thằng em anh không mù, nhóc cũng đẹp trai thật."

Giờ phút ấy, đột nhiên Thích Tự cảm thấy phía sau như có một ánh mắt đang muốn bắn xuyên bọn họ.

****

<Epilogue>

Bạn trai tầng ngầm = Bạn trai chờ dưới bãi đỗ xe tầng hầm

Phó Diên Thăng chưa xót rơi lệ vì bản thân.

Thích Tự: "Can cái tội lại lừa tôi."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Một bên là nhiệm vụ một bên là tình cảm, tiến thoái lưỡng nan chỉ có thể tự chịu dần vật, nếu có POV của Thây chắc cũng ngược thấy bà

huhuuuu mới thế này mà thủy tinh tâm rách nát vô dụng của em đã sắp không thấu được rồi thì sắp tới phải làm sao.....

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 122: Tâm Lí Chống Đối

Đến khi cửa thang máy chặn lại ánh mắt kia, Thích Tự mới thở phào một hơi, giả bộ dịch chuyển để né đi cánh tay Đường Vĩ Sùng đang khoác trên vai mình.

"Thấy Tư Trạch kể cậu ra nước ngoài học từ nhỏ, gần đây mới quay về à?" Đường Vĩ Sùng lại hỏi hần.

"Được nghỉ thì em cũng hay về, mẹ với em trai em đều ở đây cả, có cái năm ngoái bắt đầu về làm việc cho ba nên ở lại hả gtrong nước lâu hơn thôi."

"À, chả trách..." Đường Vĩ Sùng gật gù nói.

"Chả trách gì anh?" Thích Tự hỏi.

"Chả trách ngây thơ như thế haha." Đường Vĩ Sùng cười cười, "Tư Trạch kể là cậu được ba bao bọc kĩ lắm, từ bé không phải tiếp xúc với mấy chuyện nhốn nháo, bảo bọn anh không được bắt nạt cậu."

Thích Tự sửng sốt: "Tư Trạch nói vậy sao?"

"Chứ gì nữa, lần trước tụ tập là Tư Trạch đã rào trước với bọn anh thế rồi..." Đường Vĩ Sùng nhìn hần nói, "Quan hệ hai nhà chắc tốt lắm nhỉ? Nhà họ Tư làm ăn lớn, đầu tư đủ loại sản nghiệp khắp cả nước, vốn ra ra vào vào nhiều như thế mà bao nhiêu năm nay chỉ duy nhất khoản dành cho tập đoàn nhà cậu là còn nguyên."

Nghe vậy, Thích Tự đột nhiên cảm giác thật khó nói.

Đường Vĩ Sùng lại tiến tới nắm vai hắn, thân thiết nói: "Được rồi, Tư Trạch đã đưa cậu đến thì các anh ở đây đầu sẽ bảo kê cho, cứ thả lỏng, đừng câu nệ, muốn chơi gì thì cứ thẳng thắn nói ra, sinh hoạt trong nước chắc sẽ thú vị hơn nước ngoài của cậu đấy."

Nói đoạn, thang máy cũng lên đến tầng thượng, ba người cùng bước qua cổng vòm hoa hồng tiến vào sảnh.

Phòng tiệc đã được bài trí xong xuôi với đầy rẫy đèn màu lấp lánh và hoa tươi, cùng nhóm tuấn nam mỹ nữ tới trước đang cười đùa tán gẫu.

Trên sân khấu có cả DJ chà đĩa, hiện đang chơi một bản tình ca của Hàn, phục vụ xung quanh thì bưng Champagne lui tới không ngừng.

Trông thấy Đường Vĩ Sùng và Thích Tự cùng tới, Vinh Kha niềm nở ra đón: "Tới rồi đấy à? Hoan nghênh hoan nghênh!"

Bên cạnh hắn là một cô nàng xinh xắn, trên đầu đội hờ chiếc vương miện kim cương nho nhỏ, nhìn trang phục thì đây có vẻ là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay.

Quả nhiên, ngay sau đó Vinh Kha đã lên tiếng giới thiệu: "Thích Tự, giới thiệu với cậu bạn gái của tôi, Lý Hân Hân."

Tuy là lần đầu tiên gặp bạn gái của Vinh Kha, Thích Tự lại thấy người kia trông quen quen.

Lúc này, Đường Vĩ Sùng dẫn bạn gái đến mới ngạc nhiên hô hào: "Lý Hân Hân! Anh là fan của em đấy, gần đây còn đang theo dõi bộ "Ngày tháng hoàn mỹ" em đóng chính cơ!"

Đường Vĩ Sùng nhìn bộ dạng của Thích Tự là biết hắn không biết, cười cười giải thích cho một câu: "Minh tinh đang hot đấy."

Bấy giờ Thích Tự mới hiểu, thì ra là minh tinh, chắc hắn đã nhìn thấy quảng cáo của đối phương ở đâu đó nên mới nhớ mang máng gương mặt này.

"Xin chào." Thích Tự bắt tay với cô, "Chúc mừng sinh nhật."

"Cảm ơn." Lý Hân Hân mỉm cười ngọt ngào, lại dán sát vào Vinh Kha nói, "Vinh thiếu gia, bữa anh nhờ em giới thiệu một chị em có bối cảnh sạch đẹp cho bạn mình, là cho cậu ấy đấy à?"

Vinh Kha: "Chính xác, nay ở đây có cô bạn nào của em phù hợp không?"

Lý Hân Hân đánh giá Thích Tự, tỏ vẻ ngưỡng mộ không che giấu: "Có thì có, nhưng cậu chàng cực phẩm thế này còn cần gì em giới thiệu cho chứ? Anh cứ thử đưa người ta lên sân khấu mà xem, các cô nàng muốn theo đuổi cậu ấy có mà xếp hàng xuống tận hầm gửi xe cũng chưa hết ấy chứ."

Vừa nghe ba chữ "hầm gửi xe", Thích Tự đã nghĩ ngay đến Phó Diên Thăng đang chờ mình dưới nhà, chẳng hiểu sao mặc cảm tội lỗi lại dâng trào, đồng thời còn bức bối không thôi—hắn cũng đâu có khiến đối phương phải đợi mình bên dưới.

Vinh Kha cũng vờ vọt liếc sang bạn gái mình, ôm eo cô nói: "Tài nguyên tốt thế anh mới để dành cho em đấy còn gì nữa? Tranh thủ đi, có người nào không?"

Lý Hân Hân tươi tỉnh nhìn Thích Tự, hỏi: "Quả thật tôi có một ứng cử viên phù hợp lắm, chờ chút tôi đi gọi cô ấy liền."

Đang cười nói, lại có người mới tới.

"Ô, Tư Trạch tới rồi!" Vinh Kha vẫy vẫy tay với hắn, ngạc nhiên nói, "Sao cậu cũng một mình thế này?"

"Một mình thì sao? Không có người bạn hẹn thì không được dự tiệc à?" Tư Trạch hôm nay mặc nguyên cây đen từ sơ mi đến quần tây, có vẻ bị vấn đề Vinh Kha vừa hỏi chọc cho mất hứng, toàn thân toát lên khí thế "muốn sống thì tránh xa".

Vinh Kha cũng nể đối phương, vội nói: "Hỏi chơi thôi mà, một mình thì một mình thôi, có cậu là tốt rồi, cảm ơn đã đến ủng hộ nhé."

Tư Trạch hừ nhẹ một tiếng, chào hỏi bọn họ rồi nói: "Đi, qua bên kia uống rượu với tôi."

Cả hội ra khu sofa chính giữa đại sảnh, lúc bầy bàn mang khay rượu đến, Tư Trạch chọn lấy một li Vodka.

Trong li có một cục đá lớn, vì thuộc loại mạnh nên lượng rượu không nhiều, thường thường đều là đợi đá tan dần rồi mới từ từ uống, vậy mà Tư Trạch vừa cầm lên đã tu hết sạch, sau đó đặt li không với cục đá xuống bàn đánh rần.

Ai nấy không khỏi sững sờ, Đường Vĩ Sùng mới lên tiếng: "Sao vậy Tư tổng, đang không vui à?"

Vinh Kha: "Bảo sao vừa đến đã gây sự với tôi rồi..."

Tư Trạch cười nhạt: "Sao đâu, uống mấy li rượu vào là vui liền."

Đường Vĩ Sùng có vẻ đã quen với cảnh này, gào lên một câu: "Rồi rồi rồi, uống uống uống! Gọi bọn họ mang thêm mấy li Vodka đến đi, cho Tư tổng uống thỏa thích!"

Nhờ câu đùa của Đường Vĩ Sùng mà bầu không khí cũng dịu đi, cả hội tươi cười nâng li, vừa uống vừa tán gẫu chuyện trong giới.

"À này, mấy cậu nghe vụ Chủ tịch quỹ Vân Hải bị chính vợ mình tố cáo chưa?"

"Chủ tịch quỹ Vân Hải, ý cậu là Hoàng Nghị Phàm ấy hả?"

"Đúng rồi, ông ta đấy!"

"Nghe rồi, vụ đấy dạo này hot mà!"

"Ông ta bị vợ tố cáo về tội gì? Tham ô hay là giao dịch tay trong?"

"Sai hết, tố cáo vụ ngoại tình với sống cùng nhân viên nữ của mình lâu lắm rồi!"

"...Đột, nhưng lãnh đạo cấp cao của mấy cái quỹ đấy đều có bồ nhí hết mà, có phải chuyện gì lớn đâu?"

"Mình thì không thấy lớn, chứ người vợ tố cáo thật mà, nghe bảo là gửi mail đến toàn công thể công ti, kể lại tất tần tật đời sống ngoại tình phách lối của ông với bồ nhí luôn, chắc, bức thư đó cũng bị truyền đi khắp nơi rồi. Đường đường là chủ tịch một doanh nghiệp có vốn nhà nước, nắm trong tay cả trăm tỉ tệ, đã thế còn mang danh Đảng viên, dính phải bê bối thế này thì tiền đồ còn mất sạch chứ nói gì đến li hôn tay trắng.

Đường Vĩ Sùng hỏi: "O, Tư Trạch, nhà cậu với quỹ Vân Hải cũng có qua lại mà phải không?"

Tư Trạch lạnh lùng hừ mũi: "Khỏi nhắc, Hoàng Nghị Phàm kia đang chạy vạy khắp nơi cầu cứu, còn đến xin cả ông ngoại tôi nữa kìa. Cơ mà tôi thấy vụ này có xin giới cũng chẳng cứu được, vợ ông ta gây ra náo loạn như thế thì phía trên kiểu gì chẳng phải vào cuộc."

Lâm Đông nói: "Chỉ sợ sẽ rút theo củ cải vương bùn thôi, Hoàng tổng làm ở Vân Hải bấy lâu nay, có quan hệ sâu rộng với biết bao công ti, nhờ bị đi đầu tra ra cái gì thì lại phỉn cho chúng ta."

(*củ cải mang bùn: đối với phạm tội tập thể thì một phần tử sa lưới sẽ kéo theo hàng loạt phần tử khác ngã trận, bởi bọn chúng là các mắt xích móc nối cấu thành nên ổ tội phạm hoàn chỉnh)

Tư Trạch tỏ vẻ bất cần cười cười: "Đợi người ta đi đầu tra mới sợ thì còn kịp chắc? Mấy chuyện này thì từ lúc làm đã phải sạch sẽ rồi, thủ tục hợp tác các thứ đều nghiêm chỉnh chính quy thì người ta tra được cái rắm gì."

Vinh Kha hỏi: "Tư Trạch, cậu không vui là vì chuyện này à?"

Tư Trạch lại cầm một li rượu lên, trầm giọng đáp: "Không phải."

Mọi người lại xôn xao trò chuyện, bất giác kéo thêm không ít người vây đến bàn tán về các tin tức trong giới.

Mang tiếng là tiệc mừng sinh nhật bạn gái Vinh Kha, song tiêu điểm thực chất vẫn tụ về mấy người Tư Trạch, minh tinh hay bạn hẹn xinh đẹp cũng chỉ để làm nền cho đám đàn ông.

Thích Tự đang nghe bọn họ nói chuyện, thì một cô nàng trông có vẻ nhanh nhẹn đi tới ngồi cạnh hắn theo chỉ dẫn của Lý Hân Hân.

"Chào anh..." Cô gái kia cười cười với Thích Tự rồi giới thiệu bản thân, "Tôi là Hạ Hàm."

Thích Tự hơi ngạc nhiên, thậm chí là bài xích nữ giới lạ mặt đến gần theo bản năng, có đi đâu nghĩ tới sự lừa dối của Phó Diên Thăng, nghĩ tới những đi đâu đối phương vừa ra lệnh cho mình dưới xe mà bỗng nhiên sinh ra tâm lý chống đối.

Như thể cố ý làm ngược lại với lời nói của Phó Diên Thăng, Thích Tự cười nhạt với cô nàng kia, đáp: "Xin chào, tôi là Thích Tự."

Hạ Hàm đưa cho Thích Tự một li rượu, hỏi: "Anh đang làm gì?"

Thích Tự nhìn cô nói: "Tôi vẫn đang đi học, tiện thể có làm giúp ba một số việc."

"Ồ." Hạ Hàm bị Thích Tự nhìn thẳng mà đỏ mặt, rũ mắt nói, "Anh đừng tia tôi lộ liễu thế chứ."

Thích Tự: "...Có hả?"

"Có mà." Hạ Hàm liếc hắn cười nói, "Ngoại hình anh xuất sắc thật, chị Hân mà không bảo anh là bạn của bọn họ thì tôi còn tưởng chúng ta chung giới rồi."

Thích Tự nhún mày: "Cô cũng là ngôi sao?"

Hạ Hàm vội vàng lắc đầu: "Không không không, tôi chưa đến tằm đấy. Tôi vẫn đang học trong trường Diễn xuất, năm ngoái tình cờ được một đoàn làm phim chọn trúng, có đóng chung với chị Hân vai em gái chị ấy, sau đó thì hai chị em thành bạn bè. Nhưng tôi không nổi như chị Hân, cùng lắm mới đến tuyến 18 thôi."

(*diễn viên tuyến 18: kém nổi, gần như vô danh tiểu tốt)

Thích Tự: "Học diễn xuất vui không?"

Hạ Hàm chớp chớp mắt: "Vui chứ, tôi thích lắm."

Thích Tự: "Vây thử diễn cho tôi xem đi."

Hạ Hàm hơi bị dỗi: "Diễn gì?"

Thích Tự: "Gì cũng được, kiểu như một người không giống với cô vừa rồi xem."

Hạ Hàm rũ mắt suy nghĩ, lúc giương lên lần nữa, Thích Tự nhận thấy ánh mắt và khí chất của cô đã có sự thay đổi.

Hạ Hàm nhìn Thích Tự với ánh mắt quyến rũ, bạo dạn duỗi ngón trỏ chạm lên cằm Thích Tự, khoe miệng nhếch lên đầy bí ẩn, đột nhiên dán lại trước mặt hắn, thì thào đầy hào hứng: "Soái ca, vẻ cấm dục ấy khiến tôi rất muốn chinh phục anh đấy..."

Thích Tự: "..."

Cảm nhận ngón trỏ thanh mảnh mơn trớn trên cằm, không hiểu sao bên tai Thích Tự lại vang lên lời dặn của Phó Diên Thăng—Không được động chạm quá thân mật với người khác, bất kể là nam hay nữ.

Hắn như thể bị người dùng chú đầu khiển, vô thức đẩy cổ tay Hạ Hàm ra.

Hạ Hàm biến sắc, lập tức quay về bộ dạng thiếu nữ dè dặt vừa nãy, cúi đầu nói: "Ngại quá, vừa rồi chỉ là diễn thôi, tôi không có ý xúc phạm..."

Thích Tụ cười cười: "Cô cũng nói tôi cấm dục mà? Quả thật tôi không thích bị người khác đụng chạm."

Hạ Hàm: "Xin lỗi..."

Thích Tụ an ủi: "Không sao, cô diễn tốt thật, vừa rồi tôi thấy cô như biến thành một người khác luôn vậy."

Hạ Hàm ngại ngùng nói: "Vừa rồi tôi diễn Irene Adler trong "Sherlock Holmes". Một lớp diễn xuất của tôi từng phân tích về nhân vật này, lời thoại do tôi tự nghĩ ra, bình thường vẫn hay tập riêng với bạn học, cơ bản thôi."

Thích Tụ tò mò về lớp diễn xuất kia, lại hỏi xem đối phương được học những gì, hai người cứ thế bất giác nói chuyện một lúc lâu. Chưa kể sau khi biết Thích Tụ ghét bị đụng chạm, Hạ Hàm không lại gần hắn lần nào nữa, chỉ giữ khoảng cách nói chuyện bình thường, bởi vậy mà gây được không ít thiện cảm với hắn.

Sau khi hiểu rõ về bối cảnh của cô gái này, Thích Tụ mới đặt ly rượu xuống, nói: "Tôi muốn đến phòng vệ sinh một chút, cô biết lối không?"

Hạ Hàm nóng mặt, thấp giọng nói: "Biết, để tôi dẫn anh đi."

Hai người lần lượt đứng dậy, người xung quanh thấy vậy thì đồng loạt nhìn theo đầy ẩn ý, Vinh Kha còn nhếch miệng cười thầm thì với Lý Hân Hân, hắn là nghĩ rằng đã "mối lái" thành công.

Hạ Hàm dẫn Thích Tụ đến cửa phòng vệ sinh, nhưng hắn không đi vào mà đứng ngay đó hỏi cô: "Cô có Wechat không, chúng ta trao đổi liên lạc đi?"

Hạ Hàm sáng mắt, lập tức lôi điện thoại trong túi ra: "Được."

Thích Tụ vừa quét mã của cô vừa giải thích: "Hạ Hàm, tôi sẽ không yêu đương hay đến với cô, nhưng thi thoảng sẽ cần cô hỗ trợ diễn kịch, hoặc là

cùng đến một số sự kiện, ví như buổi hôm nay chẳng hạn... Cô sẽ đồng ý chứ?"

Hạ Hàm há hốc miệng, ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng nhưng cũng nhanh chóng biến thành cảm động, gật đầu nói: "Tôi đồng ý."

Thích Tự cắt điện thoại đi, cũng cảm ơn đối phương một tiếng.

Hạ Hàm: "Tôi mới là người phải cảm ơn anh."

Thích Tự: "Tại sao?"

Hạ Hàm hạ giọng nói: "Hôm nay chị Hân dẫn tôi tới đây, mang tiếng là để giới thiệu bạn trai nhưng thực chất là đến tìm kim chủ chống lưng cho... Trong giới này của bọn tôi, tài nguyên cơ hội đâu có hạn. Một sinh viên mới 21 tuổi, gia cảnh lại bình thường như tôi, nếu chỉ dựa vào mình mình thì rất khó để mà phát triển được. Chị Hân bảo đây là chuyện rất bình thường trong ngành, nhưng trước khi tới đây tôi cũng sợ lắm, sợ mình sẽ gặp phải ông già biến thái nào..."

Thích Tự: "..."

Hạ Hàm cười cười: "Cũng may là gặp anh. Nói thật là lúc vừa thấy anh tôi cũng xao xuyến lắm, đẹp trai thế cơ mà. Nhưng tôi biết thân phận của các anh đâu rất gì và này nọ, cho nên chẳng hi vọng yêu đương gì đâu... Thậm chí những yêu cầu anh đưa ra vừa rồi còn khiến tôi thoải mái hơn, tôi hỗ trợ được hết."

Sự thẳng thắn của đối phương cũng khiến Thích Tự thở phào nhẹ nhõm, điềm thiện cảm lại càng tăng: "Được rồi, đã là quan hệ hỗ trợ, có yêu cầu gì về vật chất hay tài nguyên cô đâu có thể nói với tôi, chỉ cần nằm trong phạm vi hợp lý thì tôi sẽ giúp đỡ."

Hạ Hàm cũng không ra vẻ, le lưỡi khôn khéo nói: "Tôi sẽ không đòi hỏi quá đáng đâu."

Thích Tự gật đầu: "Vậy đợi một lát, tôi dùng phòng vệ sinh cái đã."

Hạ Hàm: "Tôi cũng vào chỉnh lại trang điểm."

Vào đến toilet, Thích Tự mới rút điện thoại mở ra hai tin nhắn chưa đọc từ Phó Diên Thăng.

F1S: "10h, đừng uống nhiều rượu quá biết chưa?"

F1S: "11h, nhắc cậu chút, còn 1 tiếng nữa."

Thích Tự hừ mũi, cười lạnh nhét lại di động vào túi quần, vờ như không trông thấy.

Hắn rửa tay xong ra ngoài, Hạ Hàm đã ra trước, hai người cùng quay lại phòng tiệc, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng gây gổ.

Thích Tự hơi giật mình, vội bước nhanh hơn, vào đến nơi mới thấy xung quanh chỗ bọn họ ng ẩ vừa r ồi đầu đã đầy vụn thủy tinh, mặt đất thì bừa bộn, Tư Trạch ng ẩ trên ghế sofa cúi kính nói: "Gọi cho cậu ta, gọi cậu ta đến đây ngay cho tôi!"

Thích Tự nhíu mày hỏi Đường Vĩ Sùng: "Anh ấy sao vậy?"

Đường Vĩ Sùng: "Lâm Đông vừa mới nói một câu, không hiểu sao lại khiến cậu ta kích động thành ra như thế."

Thích Tự: "Nói gì?"

Đường Vĩ Sùng: "Thì vẫn là vụ của Hoàng tổng Quý Vân Hải ấy, Lâm Đông vừa bảo "Loại vợ như thế còn chưa bỏ thì để đến bao giờ nữa? Hoàng tổng không quản được vợ mình mà còn dám ra ngoài tìm b ờ", Tư Trạch nghe xong thì lập tức ném vỡ ly rượu... Hôm nay cậu ấy có vẻ không vui, vừa r ồi cứ thế solo một đồng rượu, này mọi người không để ý cậu ấy đã say, giờ thì luôn m ồm đòi người nào tới ấy."

Vinh Kha ng ẩ cạnh Tư Trạch nhin: "Aigoo tổ tông của tôi ơi, cậu muốn gọi ai tới mới được, phải nói ra đi đã chứ!"

Tư Trạch nặng nề thở gấp mấy hơi, đột nhiên đỏ mắt đập bàn: "Tổng Phổ Tâm, tôi muốn gặp anh ta, ngay bây giờ! Ngay bây giờ!"

Cả hội nghe xong chỉ biết nhìn nhau, Đường Vĩ Sùng lén bấm mắng một tiếng: "Đệt, vừa mới nghĩ có phải người kia hay không thì đúng thật..."

Sắc mặt mọi người đều trở nên kì quái, xem ra là đều biết về sự tồn tại của Tổng Phổ Tâm.

Được Vinh Kha nhắc nhở, Tư Trạch mới lùi di động mình ra bấm một dãy số. Tất cả nhìn theo, toàn sảnh im phăng phắc như đều có thể nghe được âm thanh chờ từ trong điện thoại của hắn.

Cứ tiếng này nổi tiếng nọ, nhưng không một ai bắt máy.

Tư Trạch siết lấy điện thoại ngày càng chặt, trên trán đã nổi đầy gân xanh, nhìn như lại chuẩn bị nổi cơn tam bành đến nơi thì cuộc gọi được kết nối.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt hung hãn của Tư Trạch bỗng trở nên mềm mại, giọng điệu giống như đang cầu xin sự tha thứ: "A Tâm..."

****

<Epilogue>

Số Phức: "Đề ý Thích Tự giúp tôi, có ai tiếp cận hay nói chuyện cùng thì báo luôn cho tôi."

Log: "Anh Phức, ông chủ nhỏ của anh bị người đẹp dùng ngón tay mơn trớn trên cằm, hai người còn vừa ra phòng vệ sinh với nhau."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Àiiii ngắc ngư mãi cũng xong, chương dài mà đọc không vui nổi, thậm chí còn thấy khó chịu kinh khủng..... ("_ > ")

Mặt khác, "Log" từng xuất hiện trong group chat team Thầy lúc nhận nhiệm vụ ở chương 6, chưa rõ thân phận là ai nhưng mình cảm giác lần này là một chị gái?!

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 123: Nấu Mình Chờ Thời

Nhưng Tư Trạch vừa gọi chưa được mấy giây, không biết bên kia nói gì hay không nói gì mà đã dập máy luôn. Toàn thân hắn chấn động, tay run run bấm thêm một cuộc, đáy mắt đã lại đầy vẻ hung ác.

Bọn họ đều tưởng hắn vẫn gọi cho Tống Phở Tâm, không ngờ vừa máy vừa kết nối, Tư Trạch lập tức quát tháo: "Đến ngay căn hộ trên đường Hòe An của tôi, Tống Phở Tâm đang ở đấy! Cho cậu 30 phút, có trời cũng phải mang được anh ta đến tòa nhà Đăng Vân cho tôi, nghe rõ chưa!"

Dập máy xong, Tư Trạch lại hung hăng đập bàn trước mặt, chửi thề "Mẹ! Tôi ddeos tin mình không trị được anh!"

Cả đám người đều phải kinh sợ, Vinh Kha mới đứng ra làm dịu bầu không khí: "Anh ta làm gì cậu mà cậu giận thế này?"

"Làm gì tôi? Con mẹ nó chứ bây giờ ngoài anh ta ra tôi có động đến ai nữa đâu, anh ta còn không hài lòng cái gì nữa!" Tư Trạch nện điện thoại mình xuống mặt bàn kính, "Hôm nay bảo anh ta đi cùng tôi đến đây anh ta không chịu! Dựa vào cái gì mà không chịu!"

Lâm Đông lúng túng nói: "Người yêu sinh sự là chuyện bình thường mà, cậu để bụng làm gì... Ở đây đang nhiều người, lộ ra ngoài lại không hay..."

Tư Trạch lại ngang ngược: "Tôi muốn cho tất cả đều biết đấy! Để đời này anh ta đừng có hòng mà thoát khỏi tôi!"

Bốn phía lập tức bàn tán xôn xao, ngay cả Đường Vĩ Sùng cũng lắc đầu cười khở, không sao hiểu nổi: "Chỉ là một trợ lí nam thôi mà, đã thế còn

lớn tuổi hơn Tư Trạch... đừng ý là đẹp đấy, nhưng sao lại khiến cậu ta cu ồng si đến mức này cơ chứ? Cứ như bị bỏ bùa không bằng."

Thích Tự: "..."

Hắn nghe vậy mà không khỏi nghĩ đến chính mình và Phó Diên Thăng.

Sau lần nghe lén ở khu nhà vườn suối nước nóng lần trước, Thích Tự vẫn cho rằng Tống Phổ Tâm bị Tư Trạch cưỡng bức, từ một vài chi tiết quan sát được cũng cho thấy thái độ của Tư Trạch đối với Tống Phổ Tâm rất thiếu tôn trọng, thậm chí còn có phần t ỗ t ệ.

Nhưng trông bộ dạng Tư Trạch lúc này, Thích Tự lại cảm giác đối phương không chỉ hoàn toàn đùa bốn người kia, mà là thật sự để tâm, để tâm đến phát cu ồng.

Hắn và Phó Diên Thăng không ai ép ai, quan hệ cũng không náo loạn như hai người kia, có đi đâu bản chất thì hình như là chẳng khác gì.

Hắn không rõ Tư Trạch có biết về thân phận thật của Tống Phổ Tâm hay không, hắn là không nên mới để Tống Phổ Tâm giới thiệu Từ Nhất Chu cho em trai mình.

Vấn đề là dù Tư Trạch có nói gì đi chăng nữa, một ngày nào đó, Tống Phổ Tâm cũng sẽ rời khỏi hắn... Giống như r ồi cũng đến lúc, Phó Diên Thăng sẽ bỏ mình mà đi.

Chỉ khác nhau ở chỗ, Tư Trạch đã phạm phải sai lầm, và vụ việc của Quý Vân Hải mà bọn họ bàn tán hôm nay, rất có thể sẽ đến với Tư Trạch trong tương lai.

Thích Tự không khỏi thấy lòng trập trùng, vừa chán nản vì liên hệ đến tình cảnh của mình, vừa lo lắng cho tình cảnh sau này của Tư Trạch...

Ấm ỉ một hồi mà cũng sắp 12h đến nơi, Lý Hân Hân túm túm cánh tay Vinh Kha, mặt mũi lo lắng không thôi.

Bấy giờ Vinh Kha mới nhớ ra đây là buổi tiệc chúc mừng sinh nhật bạn gái mình, vội vàng nhờ Lâm Đông và Đường Vĩ Sùng trông Tư Trạch giúp, mình thì lên sân khấu đi đầu tiết lại bầu không khí.

"Hôm nay là sinh nhật 25 tuổi của bạn gái tôi Lý Hân Hân, cảm ơn tất cả đã có mặt để chúc mừng, vừa rồi có chút vấn đề nhưng không gì đáng ngại, đầu là người nhà cả. Các bạn cứ coi như không có gì thì tốt ha ha, uống cũng uống rồi, nhảy cũng nhảy rồi... giờ để cho cục cưng của tôi lên sân khấu cắt gato rồi hát tặng mọi người thôi chứ nhỉ, cả nhà có đồng ý không ạ?"

"Được—!" Cả sảnh lập tức vang lên tiếng vỗ tay và huýt sáo nồng nhiệt.

Cắt bánh ca hát xong, Vinh Kha lại công khai tặng Lý Hân Hân một sợi dây chuyền kim cương, đính thân đeo cho cô ngay trên sân khấu. Cả hai còn trao nhau nụ hôn ngay dưới spotlight, đưa không khí bữa tiệc lên thẳng cao trào.

12 giờ đến, show diễn ngọt ngào tình cảm đi đến hồi kết, Vinh Kha vội vàng nói lại mấy câu khép tiệc. Mọi người nghe xong đầu hiểu, đại khái là muốn tan sớm để Tư Trạch còn xử lý "việc gia đình".

Chủ nhà đã lên tiếng như thế, khách khứa cũng không tiện ở lại, ngoại trừ mấy người thân với Tư Trạch ra thì đầu phải ra về trước.

Trong lúc mọi người đang lục tục rời đi, Tống Phổ Tâm cũng được Hoàng Tuấn Văn và hai trợ lý của Tư Trạch áp tải đến. Sự xuất hiện của hắn ở cổng vào sảnh tiệc lập tức gây xôn xao, khiến cả loạt người xung quanh dừng chân vây xem.

Vinh Kha ra ngoài, lên tiếng: "Có gì đáng xem đâu, tan thôi tan thôi, bao giờ có dịp lại tụ tập tiếp..." Sau đó mới nhìn Tống Phổ Tâm, tận tình khuyên bảo, "Cuối cùng anh cũng đến rồi, hôm nay tâm trạng Tư Trạch không tốt, lát vào anh đừng chọc giận cậu ấy nữa nhé, có gì thì từ từ khuyên bảo, không rồi mọi người lại xì xào bàn tán."

Đúng lúc này, điện thoại Thích Tự cũng vang lên, hắn hơi giật mình rồi nghe luôn.

"Xong chưa?" Phó Diên Thăng cất lời hỏi từ đầu bên kia.

"Chưa đâu, anh đừng lên vội..." Thích Tự căng thẳng nói.

"Tôi đang ở trước cổng sảnh vào." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự: "...". Địch.

Hắn ra ngoài đảo mắt một vòng, quả nhiên trông thấy Phó Diên Thăng đang cầm di động đứng trước cổng vòm bằng hoa, nơi có phục vụ và bảo vệ giám sát, không phải khách mời thì không vào được.

Thích Tự đi ra chào hỏi người kiểm tra danh sách trước cổng, Phó Diên Thăng lại chỉ nhìn thẳng ra phía sau hắn, liếc Thích Tự hỏi: "Không định giới thiệu về vị này à?"

Thích Tự quay đầu lại mới nhận ra Hạ Hàm vẫn đang theo sau mình.

Hắn cứng rắn nói: "Bạn hẹn... mới quen..."

Trong mắt Phó Diên Thăng lập tức nổi lên vẻ ghen tuông căm giận, nhưng chỉ thoáng chốc đã bình tĩnh lại, không hề gây khó xử cho Thích Tự.

"Mọi người xuống hết rồi, sao cậu vẫn ở trên này?" Hắn trầm giọng hỏi.

Thích Tự giải thích: "Tư Trạch uống say, bí tử rồi nằng nặc đòi Tống Phổ Tâm đến bằng được. Mấy người Hoàng Tuấn Văn vừa đưa trợ lý Tống đến xong, e là sẽ có chuyện..."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lập tức lạnh đi: "Ở đâu?"

Thích Tự quay ra nói một tiếng bảo Hạ Hàm về trước, sau đó mới đưa Phó Diên Thăng vào.

Tống Phổ Tâm đã đi tới khu ghế sofa giữa sảnh đối mặt với Tư Trạch, cả hội trường cũng rơi vào bầu không khí nặng nề khó nói.

Người ở lại không quá nhiều nhưng cũng đến mười mấy, trong đó có Vinh Kha, Lý Hân Hân, Đường Vĩ Sùng, Lâm Đông và Hoàng Tuấn Văn vừa đến.

Nhìn là biết Tống Phổ Tâm bị người ta ép ra đây, bởi hai vệ sĩ của Tư Trạch vẫn còn đang đứng ngay phía sau đối phương.

Âm nhạc đã tắt, cả sảnh tĩnh lặng, tập trung nhìn Tống Phổ Tâm lãnh đạm nhìn Tư Trạch, thấp giọng hỏi: "Làm loạn chưa đủ à?"

Tư Trạch đã say đến mơ hồ, hồi lâu mới có phản ứng, vậy mà lại trực tiếp bỏ nhào về phía Tống Phổ Tâm, cưỡng hôn đối phương ngay trước mặt mọi người.

Tống Phổ Tâm tái mặt, lập tức giãy dụa, nhưng lại quá gầy để độ với Tư Trạch, huống hồ người kia còn uống say, khí lực như có thể cắn xé hẳn ngay lúc này.

Thích Tự liếc sang Phó Diên Thăng, chỉ thấy đối phương căng cứng cả người, nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt.

Vinh Kha cũng sợ Tư Trạch làm người ta bị thương, mới hô lớn "Kéo cậu ấy ra", theo đó mấy gã con trai xung quanh lập tức tiến lên tách hai người ra.

Đám người kia xúm vào giữ tay hắn, Tư Trạch vẫn hôn hên trên Tống Phổ Tâm như con dã thú bị bao vây.

"Tổ tông của tôi ời, có gì từ từ nói không được à, người ta cũng tới rồi mà? Sao chưa chi đã phải động thủ rồi!" Vinh Kha vừa khuyên giải Tư Trạch, vừa điên cuồng nhấm nháy ra hiệu cho Tống Phổ Tâm nói vài lời an ủi.

Nhưng Tống Phổ Tâm vốn còn chẳng nhìn đến bọn họ, trợn giăng co vừa rồi đã khiến trang phục của hắn trở nên lộn xộn, cũng để cho Thích Tự tình mắt trông thấy vết tích lấp ló trên làn da phía sau cổ áo đối phương. Hắn đứng đó với bộ dạng khốn đốn, ánh mắt trống rỗng, cả người toát ra vẻ u uất nặng nề.

Thích Tự nhớ lại lúc Tống Phổ Tâm đến bệnh viện thăm mình hồi tháng 8 năm ngoái, khí chất ở đối phương tuy đậm đặc nhưng vẫn còn có chút ấm áp.

Nhớ rất rõ, nụ cười của Tống Phổ Tâm cũng giống như ánh nắng ngày đông, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu.

Nhưng lúc này đây, chút ấm áp ấy đã biến mất hoàn toàn. Hắn đứng đó, không khác gì một cái vỏ không hồn.

Thích Tự nhìn biểu cảm dữ dội và con mắt đỏ ngầu của Tư Trạch, không ngờ lại hiểu cho đối phương trong khoảnh khắc.

Khả năng là Tống Phổ Tâm không thích hắn, nhưng rõ ràng Tư Trạch đã yêu, vì không có được... cũng vì không có được đối phương, bản thân lại chẳng thể buông tay, cho nên mới vừa dẫn dắt người, vừa dẫn dắt mình đến như vậy.

Vinh Kha và Đường Vĩ Sùng vẫn tiếp tục khuyên bảo, người khuyên Tư Trạch, người khuyên Tống Phổ Tâm. Lặng nhắng cả nửa tiếng, Tư Trạch rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, sau đó dẫn Tống Phổ Tâm đi với sự hộ tống của Hoàng Tuấn Văn và hai vệ sĩ.

Theo dõi náo loạn một hồi, cả đám cũng mệt đến bã người.

Bấy giờ Vinh Kha mới trông thấy Phó Diên Thăng bên cạnh Thích Tự, bèn hỏi: "Đây là?"

Thích Tự giới thiệu: "Một người bạn, tới đón em."

Vinh Kha chỉ ồmột tiếng, bắt tay Phó Diên Thăng xong cũng không hỏi gì thêm.

Mấy người cùng bước vào thang máy, Vinh Kha mới cười hỏi Thích Tự: "À đây còn chưa kịp hỏi, cô nàng anh giới thiệu cho cậu vui vẻ kia thế nào, ưng chứ?"

Thích Tự: "À..."

Vinh Kha cười khà, bảo: "Không sao không sao, cứ làm quen dần, anh thấy em gái kia nhanh nhẹn, tuổi lại t ần t ần cậu..." Sau còn ghé tai Thích Tự th ầm thì, "Nghe bảo là gái tân đây, chưa yêu đương bao giờ đâu, không biết có phải thật không."

Thích Tự: "..."

Lên xe, Phó Diên Thăng không hé nửa lời, Thích Tự cũng chẳng biết nói gì, chuyện vừa phát sinh trên đó khiến hắn cảm thấy nặng nề, chỉ thất th ần nhìn ra ngoài cửa sổ.

V ề lại khách sạn, hai người l ần lượt tắm rửa r ồi lên giường. Vào đến trong chăn, Phó Diên Thăng mới ch ồm lên trên hắn, ấn môi hai người lại với nhau: "Càng ngày càng gan, còn lên tìm đối tượng sau lưng tôi à?"

Thích Tự biết Phó Diên Thăng đã nén bực nấy giờ, đêm nay đối phương không động vào hắn mới là lạ.

"Tôi tìm đối tượng thì sao?" Thích Tự cợt nhả phản bác, "Tôi cũng đâu thể đưa anh lên giới thiệu là bạn trai m—Ủmphhh!"

Phó Diên Thăng hung hăng ngẫu nhiên hôn hắn, giằng co một h ồi, Thích Tự cũng nhanh chóng bị đẩy vào trạng thái.

Có đi ầu, hắn cứ nghĩ hai người sẽ chỉ làm một l ần r ồi thôi, ai ngờ đêm nay đối phương cứ như cần nh ần thuốc, không ngừng làm hắn đ ể xả giận.

Đến lần lên đỉnh cuối cùng, Phó Diên Thăng mới đè ép hẳn thấp giọng hỏi: "Cậu thấy mình vẫn còn dư tinh lực thể lực để tìm đối tượng? Quên đi đâu khoản "nửa kia duy nhất" trong hợp đồng rồi phải không?"

Bị Phó Diên Thăng lải nhải dạy dỗ đến nhão cả óc, chưa kể hồi tối còn uống rượu, rốt cục Thích Tự mơ mơ hồ hồ buộc phải thừa nhận mình chỉ nhờ cô gái kia diễn trò chứ không có gì là thật, mới được đối phương tha cho.

Để rồi ngủ thẳng một mạch đến 11h hôm sau, khi tỉnh lại cả người mềm nhũn như tàn phế, thế mà mở mắt đã thấy Phó Diên Thăng đang mặc đồ ngủ ngồi cạnh mình đọc tài liệu.

Giận dữ và ức chế cứ thế sôi trào... Mẹ, uống công hấn còn nghi ngờ thể lực của Phó Diên Thăng, cái gì mà nhiều nhất hai lần một tuần, chẳng phải cũng chỉ là chiêu trò náu mình chờ thời của đối phương thôi sao!?

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Rất giận, từ giờ không thể nuông chiều được nữa (_)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bormej vậy mà mình không để ý cp Tư Tổng là niên hạ ORZ.....

Giải thích: Tư Trạch và Lâm Hàm (đồng nghiệp cũ của thầy ở CKMT — chương 4) đều hơn Thầy 1 tuổi, Tổng Phổ Tâm lại còn là đàn anh của Lâm Hàm hồi đại học => Tổng lớn hơn Tư, chắc 1-2 tuổi gì đấy.

Xin lỗi cả nhà vì thiếu sót này, mình sẽ đi sửa lại xưng hô của hai bạn cho phù hợp.

Lại nói đúng là không hổ danh F1S!!! Thầy em bá thế cơ mà, phải lên hình nhì ầu chút như này mới đáng chứ ừ ừ Xử cá xử cá nhưng đừng xử quá để em được thấy một cuộc quyết đấu đúng nghĩa nữa nhaaaaaaaaaaaaaa

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 124: Phòng Hờ Trước Đi

Thấy hấn đã tỉnh, Phó Diên Thăng đưa tay qua vuốt rất tự nhiên, còn nghiêng người hôn xuống thái dương hấn.

Hiển nhiên là người này hết sức thỏa mãn với đêm qua, cơn ghen cũng tiêu tan sau những lời van nài xin tha của Thích Tự.

"Dậy rồi à? Muốn ăn gì không?" Phó Diên Thăng dịu giọng hỏi.

Thích Tự vẫn chưa hết giận hấn, bèn đẩy tay đối phương ra, chống người dậy rồi xuống giường.

Tắm tấp một hồi, lúc ra Phó Diên Thăng đã thay xong quần áo, cả hai cùng xuống nhà ăn brunch, lúc vào bàn Thích Tự mới nói: "Lát nữa tôi phải ra ngoài có chút việc."

Phó Diên Thăng: "Đi đâu?"

Thích Tự: "MeiWei, Phí tổng gọi tôi đến họp ban giám đốc tạm thời để báo cáo lại tình hình công ti nửa năm nay."

Hiện tại hấn đã là một cổ đông của MeiWei, có không làm việc ở đó nữa thì cũng không thể làm cậu ấm mặc kệ sự đời như trước kia.

Phó Diên Thăng nghe vậy gật đầu: "Ừ, đúng lúc hôm nay tôi cũng có hẹn với bạn."

Thích Tự vô thức hỏi: "Bạn nào?"

Phó Diên Thăng thản nhiên đáp: "Giang tổng của Công ti Điêu tra Trác Thạch, cậu cũng biết đấy."

Đúng là như vậy, Thích Tự đã biết từ khi đối phương làm đại diện pháp lí trong hợp đồng trò chuyện đầu tiên với Phó Diên Thăng, đến vụ đi đầu tra xưởng may của MeiWei, Phó Diên Thăng cũng gọi điện nhờ Giang tổng này giúp đỡ, v ềsau ba hẳn lại nói, người mở công ti đi đầu tra kia chính là đàn anh của Phó Diên Thăng ở đại học, cho nên quan hệ giữa bọn họ hẳn cũng không bình thường.

Nhưng từ khi đoán ra thân phận thật của Phó Diên Thăng, Thích Tự bắt đầu hoài nghi đến cả mạng lưới quan hệ của đối phương, không khỏi cảm giác Giang Hiểu kia cũng có liên quan gì đến "phía trên".

Để tránh lộ tâm tư, hẳn cũng không hỏi thêm gì nữa. Hai người đầu đã thông báo cho nhau lịch trình của mình, ăn uống xong thì tách ra đi riêng.

Đến MeiWei, Thích Tự gặp Phí tổng r ồi hỏi: "Mọi người đến hết chưa?"

Phí tổng đáp: "R ồi, đầu đã vào phòng họp chờ trước."

Thích Tự đi theo Phí tổng vào phòng họp, bên trong đã có hai người một nam một nữ t ần tuổi trung niên, thấy hẳn vào lập tức đứng dậy.

Bắt tay chào hỏi xong, Thích Tự ra hiệu cho họ ng ồi xuống.

Người đàn ông trung niên đeo kính đen đẩy một chiếc USB cùng ch ồng tài liệu d ầy cộp đến trước mặt Thích Tự, cung kính nói: "Thích tổng, đây là tài liệu tổng hợp các quyết sách quan trọng và báo cáo tài chính của tất cả công ti dưới trướng cũng như có liên quan đến tập đoàn Tư Nguyên trong 5 năm nay."

Người này chính là Đồng Mẫn, thư kí ban giám đốc của Tư Nguyên. Trước khi v ềnước chuyên này, Thích Tự đã nhờ ba liên hệ cho đối phương chuẩn bị sẵn những tài liệu kia, sau đó hẹn người đến đây với danh nghĩa họp ban giám đốc MeiWei để nghiên cứu một chút v ềthực trạng tập đoàn.

Thích Tụ lướt qua tài liệu, cuối cùng chỉ lấy USB rồi đẩy trả chồng giấy về cho đối phương: "Xem trên giấy không tiện lắm, tôi lấy bản mềm là được rồi."

Đồng Mẫn gật đầu đáp: "Chú tịch Thích đã gửi gắm rồi, có gì cần tìm hiểu thêm thì cậu cứ hỏi bọn tôi."

Thích Tụ cảm ơn rồi hỏi: "Tình hình tài chính của tập đoàn hiện nay vẫn ổn chứ?"

Người phụ nữ trung niên bên cạnh Đồng Mẫn là nhân viên kiểm toán bộ phận tài chính của tập đoàn, vẫn tắt báo cáo lại: "Từ tháng 8 năm ngoái đến nay, tập đoàn đã xảy ra hai sự kiện lớn: một là vụ lãnh đạo MeiWei bị phát hiện mở cửa hàng đồng nhái A, một là việc Quỹ Lão Miêu tại Mỹ quyết định rút vốn đầu tư, cả hai đều đã khiến giá trị của Tư Nguyên trên sàn NSDK sụt giảm, cho nên xét về tổng thể thì tình hình tài chính có phần căng thẳng hơn hai năm trước."

Phí tổng còn nói thêm: "Báo cáo tài chính của MeiWei năm nay cũng không ổn lắm, chi tiêu cho bộ phận PR và hậu mãi tăng lên gấp bội kể từ tháng 9 năm ngoái, năm nay lợi nhuận ròng tụt đi 40%, nguồn tiền lại hạn chế, tính toán lạc quan thì ít nhất một năm nữa mới có thể khởi sắc được."

Bấy lâu nay MeiWei vẫn luôn là nguồn lợi lớn của Tư Nguyên, nhưng sự kiện năm ngoái đã gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng hơn Thích Tụ tưởng tượng rất nhiều.

Thích Tụ nhíu mày, hỏi bọn họ: "Nếu sắp tới mà có cổ đông khác rút vốn, hoặc là họ gặp phải chuyện gì đó khiến giá cổ phiếu Tư Nguyên lại rớt nữa, thì ảnh hưởng thế nào đến chúng ta?"

Đồng Mẫn khó hiểu: "Gặp chuyện là sao?"

Thích Tụ: "Chỉ là tôi giả thiết vậy thôi."

Đồng Mẫn trềnh ngâm đáp: "Ngoại trừ MeiWei, Tuyết Liên và Loveme Jewelry, các công ti dưới trướng còn lại đều vận hành bằng nguồn vay

ngân hàng, ngay cả mũi nhọn phát triển gần đây là Công nghệ Liên Tú cũng vậy... Nếu như có chuyện thật, trước hết chúng ta phải đối mặt với khoản nợ từ ngân hàng, nguồn tiền gặp vấn đề sẽ khiến nhiều dự án đình trệ, tập đoàn có thể rơi vào khủng hoảng tài chính, để cho người ngoài thừa dịp đầu cơ thu mua, thay đổi kết cấu quyền cổ đông..."

Thích Tự nghe vậy mà trong lòng kinh hoảng.

Đồng Mẫn lại an ủi hắn: "Có đi đâu bấy lâu nay kết cấu cổ đông ở Tư Nguyên vẫn luôn ổn định, tuy Quý Lão Miêu đã rời đi hồi năm ngoái, nhưng chỉ cần hai cổ đông đứng đầu là bố cậu và Tư Thị vững vàng thì giải thiết cậu vừa đưa ra gần như không có khả năng."

Thích Tự nghĩ bụng, phỏng chừng chính Tư Thị sẽ gặp chuyện đấy!

Nhưng hắn không nói gì với Đồng Mẫn, tìm hiểu thêm về thực trạng kinh doanh của MeiWei thêm một chút rồi cấn theo USB quay lại khách sạn, tâm trạng u ám không thôi.

Phó Diên Thăng vẫn chưa về, Thích Tự tải tài liệu trong USB vào máy tính, cài mã để mở rồi chăm chú đọc

Ngoài MeiWei, trực thuộc Tư Nguyên còn hai doanh nghiệp mang lại nguồn lợi chủ yếu nữa là Mỹ phẩm Tuyệt Liên và Loveme Jewelry, cùng sáu công ti loại hình back-end thuộc lĩnh vực thiết kế, văn hóa, sinh hóa, kĩ thuật v.v và một công ti đầu tư.

Nhưng Thích Tự đã biết, Đầu tư Sơn Vũ chỉ thuộc về tập đoàn Tư Nguyên trên danh nghĩa, còn phần lớn lợi nhuận đầu chảy vào túi hắn và Thích Nguyên Thành.

Mà khoan...

Thích Tự chợt nhớ ra hôm còn ở thành phố P, Phó Diên Thăng có hỏi hắn được sử dụng bao nhiêu vốn lưu động ở Sơn Vũ....

Chẳng lẽ, ngay từ lúc ấy Phó Diên Thăng đã có ý nhắc hấn phải phòng hờ trước đi!?

Thích Tự vội vàng soát lại báo cáo tài chính gần đây nhất của Tư Nguyên...

Lúc trước được ba bảo mình có quyền dùng tới 600 triệu ở Sơn Vũ, hấn đã cảm thấy choáng ngợp vì nhiều, vậy mà giờ mới biết, so với giá trị 1 tỉ đô của Tư Nguyên trên NSDK thì con số này đúng là không nhằm nhò gì.

Nhỡ như những dự đoán mà hấn lo sợ trở thành hiện thực, 600 triệu này có thể làm được những gì cơ chứ?

Thích Tự ngửa đầu lên, trong lòng đầy rẫy bất an và lo lắng.

Hấn không biết bao giờ thì chuyện này vỡ lở, cũng chẳng hay đến lúc ấy, Phó Diên Thăng có còn ở bên hỗ trợ mình hay không.

Suy từ thời điểm Tổng Phổ Tâm bắt đầu đến gần Tư Trạch, có thể thấy bọn họ mai phục quanh Tư Thị và các bên liên quan đã lâu, Phó Diên Thăng còn tiếp cận hấn từ cách đây hai năm...

Vậy mà đến nay bên đó vẫn chưa có bất kì động thái nào, thậm chí Tổng Phổ Tâm còn bị Tư Trạch cưỡng ép làm bạn tình, vì sao chứ? Thiếu khuyết chứng cứ mấu chốt? Hay chỉ đang chờ một thời cơ nào đó?

Đúng lúc này, điện thoại Thích Tự vang lên.

Thích Tự mở ra xem, là cuộc gọi từ Đường Vĩ Sùng anh trai Đường Vĩ Diệp, hấn nhấn nghe: "A lô?"

Đường Vĩ Sùng: "Thích Tự đấy à, có bận gì không? Tối mà rảnh thì anh đưa cậu đi đua go-kart."

Thích Tự: "Em tưởng tối qua vừa tụ tập rồi?"

Đường Vĩ Sùng: "Hơ, đi chơi mà cũng phải theo chu kì à? Nghĩ ra thì phải triển luôn chứ, tối qua có vụ kia nên chắc mọi người chưa vui đủ, mấy anh em đầu bảo tìm hoạt động gì kéo Tư Trạch ra ngoài giải sầu một chút, Vinh thiếu gia với Uông Sanh đồng ý rồi, cậu cũng đến đi."

Nghe thấy Uông Sanh, Thích Tự chợt nhớ đến cái tên Uông Hành Trưởng mà Đường Vĩ Diệp từng nhắc qua.

Hắn không thấy Uông Sanh trong bữa tiệc tối qua, lại hết sức tò mò về quan hệ của đối phương với nhóm Tư Trạch, nhảy số một chút bèn đồng ý: "OK anh, ở đâu thế?"

Đường Vĩ Sùng: "Gửi địa chỉ đi, tối anh đánh xe qua đón."

Thích Tự nhận tên và vị trí khách sạn, không bao lâu sau đã nhận được trả lời của Đường Vĩ Sùng: "Nhớ mặc cái gì tiện vận động, cô nàng hôm qua cậu chấm cũng đến đây, biết đâu còn ngủ lại."

Thích Tự: "... " Còn ngủ lại!?"

Hắn đương nhiên sẽ không ngủ lại, nhưng để nhanh chóng thâm nhập được vào đám người kia thì vẫn phải làm bộ làm tịch một chút.

Thích Tự do dự chốc lát rồi nhắn Hạ Hàm một tin bảo cô đến khách sạn trước, sau mới bảo Phó Diên Thăng tối mình còn ra ngoài.

Phó Diên Thăng gọi lại luôn: "Lại muốn đi đâu nữa?"

Thích Tự cũng ăn ngay nói thật, Phó Diên Thăng nghe xong trầm mặc một hồi, hỏi: "Vẫn còn sức ra ngoài ăn chơi đấy à?"

Thích Tự then quá hoá giận, nghiến răng nói: "Thầy Phó, tôi đây mới 22, anh đừng có coi thường tinh lực tuổi trẻ thế chứ."

Phó Diên Thăng nghe xong lại im lặng, nhưng lần này không giận hờn nữa, chỉ hỏi: "Đưa ở đâu, cậu biết đưa không?"

Thích Tự: "Này thì không, đến góp vui thôi, chắc không ra sân đâu."

Phó Diên Thăng khẽ thở dài một hơi: "Vây tùy cậu, tối cậu ra ngoài thì tôi cũng không v ề ăn cơm nữa. Tôi ở lại nói chuyện với Giang tổng, lát sẽ đến đón cậu, nhớ gửi định vị đấy."

Thích Tụ tùy tiện ừ một tiếng, dập máy xong định đi thay quần áo, chẳng ngờ vừa dậy đã điếng người vì eo đau, bất giác phải đưa tay lên đỡ.

... Mẹ, đúng là sau này phải tăng cường thể lực mới được!

7h tối, Đường Vĩ Sùng qua đón hấn, Phó Diên Thăng chưa v ề, nhưng Hạ Hàm thì đã tới theo yêu cầu của Thích Tụ.

Đường Vĩ Sùng lái xe thể thao bốn chỗ, ngồi ghế phó lái vẫn là người bạn gái tối hôm qua. Thích Tụ và Hạ Hàm xuống hàng sau, Đường Vĩ Sùng hỏi một câu "An vị chưa" rồi đáp mạnh chân ga, xe thể thao gầm gào một đường lái ra ngoài ô phía bắc Hải Thành.

Dọc đường, Đường Vĩ Sùng giới thiệu qua v ề khu đua xe kia, thì ra cũng là công trình do nhà họ Đường đầu tư xây, ngay cạnh sân golf và clubhouse nhìn ra cảnh núi, không thiếu gì địa điểm ăn chơi phóng túng.

Chạy xe hơn một tiếng mới đến nơi, bên ngoài bãi đỗ đã điểm danh hơn chục chiếc xế xịn, đầu đang nổ máy chiếu đèn, khiến lối vào không khác gì hội trường hòa nhạc.

Các cô nàng xinh đẹp túm tụm tựa vào xe chụp hình tự sướng, loạt chủ xe giàu có thì nhìn bọn họ, hút thuốc đùa bỡn, phóng đàng gì đâu.

Thích Tụ không thích thú gì mấy vụ này, có đi ầu vì mục đích của mình nên vẫn phải vờ vịt chung vui.

Trông thấy Hạ Hàm cạnh hấn, Vinh Kha mới huýt dài một tiếng. Hôm nay Lý Hân Hân không có mặt, chẳng ngờ bên cạnh hấn đã là một cô nàng lạ mặt.

Thích Tụ đến hỏi: "Chưa thấy Tư Trạch đâu nhỉ?"

"Sắp đến rồi, còn bắt Lâm Đông qua rước cơ." Vinh Kha lắc đầu cười, "Với tình trạng bây giờ của cậu ta thì chắc cũng chẳng chạy xe nổi."

Ấy thế mà linh, hai người đang nói thì một chiếc Porsche 911 đen cũng nhanh chóng lái vào bãi đỗ, phanh đánh kít trước mặt bọn hắn, đầu xe tí nữa thì quệt phải chân Vinh Kha.

"Bố tiên sư—!" Vinh Kha lùi lại phía sau cười mắng, "Lái cái kiểu gì đấy!"

Qua lớp cửa kính, Thích Tự trông thấy Tư Trạch ngồi trên ghế lái, sắc mặt u ám, toàn thân vẫn tỏa ra khí thế hàn học dữ dội.

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh đừng có coi thường tinh lực của tuổi trẻ."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, cứ chờ đến tối đi, lần nữa xem thế nào:)"

Thích Tự: "..."

-

A/N: Đoán xem Thầy đi gặp Giang Hiểu làm gì nào (*~~~~~)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chắc là đi bàn chuyện đẩy nhanh tốc độ thu lưới để sớm giải thoát cho Tống Phổ Tâm cũng như tìm cách giảm thiệt hại cho Tư Nguyên chẳng? Hôm nay Hân Hân không đi nè, biết đâu là avengers assemble:))))

Ài, hôm trước còn già mồm kêu ngắc ngư vì nội dung chương, chứ nay thì phải nhận lỗi rồi, đầu mình dạo này như kiểu không nhận chữ, type ra

cái gì cũng thấy sai sai, mọi người thông cảm có gì thì cứ chặt chém bảo mình sửa lại cho thuận.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 125: Mới Chạy Hai Vòng

Xe còn chưa tắt máy, Lâm Đông đã lao ra từ ghế phó lái, trông thấy Vinh Kha thì cầu nhàu: "Biết vậy không đi đón cho r ồi! Tên này đúng là điên r ồ, lên c ầu vượt mà chạy tận 180km/h! ĐM r ồi vé phạt chạy quá tốc độ lại đổ lên đầu tôi chứ ai!"

Vinh Kha: "Biết cậu ấy điên r ồi mà còn đưa xe cho chạy?"

Lâm Đông rống lên: "Cậu ta đòi thì tôi ngăn được à!?"

Đường Vĩ Sùng cười nói: "Thôi được r ồi, lát vào kia cho cậu ta điên thoải mái!"

Tư Trạch ng ồi nguyên trong xe, đã kéo phanh tay mà vẫn r ồga, khiến xe thể thao g ầm gào rung b ần bật. Nhìn hấn như thế, phần lớn đều vô thức tránh đi một chút, chỉ sợ một giây sau Tư Trạch lại đóng Fast and Furious thì lại phải vạ.

Vinh Kha ghé lại cửa sổ ghế lái, nói với Tư Trạch bên trong: "Cậu đang ở đây mà r ồga làm gì? Dọa người chắc?"

Chẳng ngờ ngay giây sau, lốp xe cọ xát xuống đường tạo ra một tiếng vang chói tai, r ồi nhanh chóng đưa con xe đen vọt lên như tên lửa.

"Cái đêch!!" Vinh Kha hãi hùng hô lên, trơ mắt nhìn Tư Trạch xô đổ cả loạt chóp nón, xông thẳng vào trường đua.

Chứng kiến hành vi "dũng mãnh" của Tư Trạch, nhóm chủ xe xung quanh lập tức kinh ngạc xì xào, sau cũng ãng loạt vào xe nối đuôi ra trận.

"Mẹ, còn chưa mặc đồ chuyên dụng nữa chứ, cậu ta chán sống rồi à!" Đường Vĩ Sùng lập tức cần điện thoại lên gọi cho nhân viên phụ trách, ra lệnh, "Lập tức mở đèn trường đua! Xe cứu hộ vào vị trí! Cậu ta chạy xong một vòng phải ngăn lại luôn!"

Thích Tự đi theo hội Đường Vĩ Sùng vào đường đua, đã thấy Tư Trạch đang lao vun vút chiếc Porsche đen kìa của Lâm Đông, tốc độ như chớp giạt.

Hắn cua hết khúc này đến khúc khác, tiếng reo hò ngày một vang dội. Thấy thế, mấy người Đường Vĩ Sùng, Vinh Kha vừa lo lắng cho an toàn của Tư Trạch cũng nhanh chóng gia nhập đội hình cổ vũ, nhiệt huyết sôi trào theo cảm xúc kích động.

Thích Tự không biết bọn họ hào hứng cái gì, hắn nhìn chiếc Porsche đen phóng như mất phanh, cua trái quẹo phải đột ngột mà chỉ cảm thấy Tư Trạch không đâm thì cũng sẽ phi thẳng lên không trung, tan xác cả người lẫn xe ngay giây sau đó.

... Đây rõ ràng không phải tìm vui, mà là tìm chết mới đúng.

Chạy hết một vòng, Tư Trạch rốt cục cũng phát tiết đủ, chậm rãi dừng xe, không hề hấn gì.

Cả hội lao ra như chào đón người hùng thắng trận trở về tâng bốc: "Đỉnh vãi chưởng! Vừa rồi lên tới tận 250km/h phải không?"

"Người anh em, đã không?? Vừa rồi trông cậu như chuẩn bị bay lên đến nơi ấy!"

Tư Trạch xuống xe, biểu cảm không còn hần học nóng nảy như ban nãy, nhưng ánh mắt thì vẫn đen kịt.

"Đi thôi đi thôi, lên ngẩng một lát nào..." Vinh Kha khoác vai hắn, "Thật tình, hai ngày nay cậu cứ như phát rồ ấy."

Thích Tự đi theo bọn họ ra khán đài dành cho khách VIP, cũng là nơi có tầm nhìn bao quát toàn bộ bãi đua hoàn hảo nhất. Sau khi được Tư Trạch kích nhiệt, nhóm đua chuyên nghiệp cũng lần lượt ra sân, nối đuôi đuổi nhau.

Thích Tự ngồi bên cạnh, nghe thấy Vinh Kha hỏi Tư Trạch: "Vui lên chút nào chưa?"

Tư Trạch: "Tàm tạm..."

Vinh Kha: "Tối qua về thế nào? Không đánh nhau đấy chứ?"

Tư Trạch cười lạnh: "Đánh nhau? Tôi dám chắc? Anh ấy chưa đánh tôi là may."

Khỏi nói, Vinh Kha không thể nào tưởng tượng nổi: "Cậu nói Tổng Phổ Tâm kia đánh cậu? Cái người nhìn như gió thổi cũng bay đấy ă? Anh ta đánh thắng cậu?"

Tư Trạch chỉ chỉ mắt phải của mình: "Đừng có nghi ngờ, nhớ tháng trước có nguyên tuần tôi không tụ tập được với các cậu không, cái đợt đấy mất sừng vì cũng vì bị anh ấy đánh chứ đâu."

"Này..." Vinh Kha quay cả người ra nhìn hấn, "Rốt cục cậu làm sao thế hả? Thật sự bị người ta nắm thóp đến thế?"

Sau vài giây im lặng, không ngờ Tư Trạch cũng ừ một tiếng g ần như không để ai nghe thấy, còn nói: "Chịu thôi."

Vinh Kha như muốn rút c ầu mắt ra ngoài vì trờng: "Là sao? Cậu thật sự yêu anh ta ư ấ?"

"Biết làm sao được? Thấy anh ấy không vui thì lòng như bị kim đâm, mà làm thế nào cũng sai..." Tư Trạch có vẻ đau khổ, "Cậu có hiểu cảm giác đấy chứ?"

Vinh Kha nghe mấy lời này của Tư Trạch mà há hốc miệng như nuốt phải nguyên quả trứng gà, hồi lâu sau mới nói được: "Cậu với anh ta cứ vậy, sau này phải làm sao?"

Tư Trạch thẳng thốt nói: "Đến đâu hay đến đó, không 10 năm thì 20 năm, kể cả tim anh ấy có sắt đá cỡ nào, tôi cũng sẽ khiến nó phải rung động..."

Lúc nói những điều này, ánh mắt hắn trông rỗng, ngữ khí cũng nhẹ tênh, dường như không có chút niềm tin nào ở bản thân.

Vinh Kha chưa thấy bộ dạng này của Tư Trạch bao giờ, nhìn hắn chăm chăm nói: "Ý tôi là gia đình cậu ấy! Bảo chơi đùa còn được, chứ cậu muốn nghiêm túc đến với một người đàn ông mà ba cậu cũng kệ à?"

Tư Trạch cười mỉa: "Ba tôi nuôi cả tá tình nhân bên ngoài mà mẹ tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua đấy thôi, đâu phải cậu không biết với những người như chúng ta thì tình yêu đích thực với kết hôn là hai chuyện khác nhau hoàn toàn... Chưa kể, nhà họ Tư sớm muộn gì chẳng là của tôi, tôi nuôi một Tống Phổ Tâm thì đã sao? Chỉ cần không công khai phô trương thì ba tôi có quan tâm khối."

"WTF lại còn "tình yêu đích thực"!?" Vinh Kha thấy như đang nghe kể chuyện huyền huyễn, "Cậu uống lộn thuốc à?"

Thích Tư ng ồi cạnh mà trong lòng cũng chấn động không thôi, rõ ràng tối qua nhìn Tư Trạch còn như muốn cắn xé Tống Phổ Tâm cơ mà, sao qua có một đêm đã thông suốt rồi? Hay vừa nãy chạy xe nhanh quá văng cả não ra ngoài, chứ không thì bộ dạng thâm tình bí lụy này là thế nào?

Lúc này Ưông Sanh tới, Tư Trạch không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi, trông thấy đối phương thì nói: "Ưông Sanh, tới đây, anh có chuyện cần cậu đây."

"Hey." Ưông Sanh lên tiếng chào lại.

Tư Trạch khoát khoát tay với Vinh Kha: "Cậu qua bên kia đi."

Vinh Kha đành phải nhường chỗ cho người mới, mặt mũi khó hiểu lắc lắc đầu.

Uông Sanh vừa ng ồi xuống, Tư Trạch cũng khẽ giọng cất lời: "Thằng em tôi có một công ti game, tháng 7 này chuẩn bị lên sàn, đơn vị bảo lãnh là Chứng khoán Minh Thái, chờ niêm yết xong chúng ta cho nó một chân nhà cái, vẫn cách thức cũ, đẩy giá cổ phiếu lên một chút."

Uông Sanh cau mày nói: "Các công ti game sống dở chết dở của Tiểu Hàng ấy hả?"

Tư Trạch: "Nó không biết đi đâu hành công ti, tìm một thư kí lương năm cả triệu mà chỉ biết nhờ người ta làm bài tập hộ mình, ti ền ăn chơi đàn đúm bình thường cũng toàn lấy từ công ti, ra được lợi nhuận mới lạ. Nhưng cho đốt ti ền mấy năm nay r ồi, không thể để nó chơi chết luôn công ti được, giờ bỏ ti ền marketing một tí, niêm yết xong thì bán cho người chủ mới có ti ền mà không có não nào đẩy thôi."

Uông Sanh nghe vậy nói: "Được r ồi, em sẽ v ề đi đâu chỉnh lại giá để bọn họ chuẩn bị tài chính."

Hai người nói một h ồi mới phát hiện ra Thích Tự đang chăm chú theo dõi trường đua ở bên cạnh, không rõ là có nghe được đối thoại của Tư Trạch với Uông Sanh hay không.

Uông Sanh liếc hắt đầy cảnh giác, Tư Trạch hơi giật mình, sau mới trấn an: "Con trai đối tác mười năm của nhà anh, không sao đâu." Nói đoạn, lại quay sang Thích Tự hỏi, "Thích Tự, theo dõi lâu thế r ồi mà không định xuống chạy thử hai vòng à?"

Thích Tự làm bộ bấy giờ mới nghe thấy, khiêm tốn đáp: "Em chưa đua bao giờ, đến xem thôi."

Đường Vĩ Sùng ng ồi ngay sau, nghe thế lập tức đứng dậy: "Xem thôi thì sao mà đã được? Đi, xuống dưới để nhân viên lấy thiết bị âm thanh cho cậu, chạy thử cho biết."

Thích Tự vẫn còn do dự.

Tư Trạch lại động viên: "Trước lạ sau quen, sợ gì đâu."

Đường Vĩ Sùng: "Phải đấy, đàn ông con trai đừng có nói không được! Người đẹp đang nhìn kia kìa, nhanh đi thay đồ đi!"

Cả hội nghe vậy thì cười vang, Hạ Hàm cũng phấn khích nhìn hấn, Thích Tự đành phải đứng dậy, đi xuống theo Đường Vĩ Sùng.

Xuống đến nơi, Đường Vĩ Sùng gào lớn: "Lão Hồng đâu rồi? Người anh em này của tôi mới chơi lần đầu, gọi Lão Hồng đến hỗ trợ cậu ấy đi."

Không bao lâu sau, một người đàn ông trạc 40 đi tới, cung kính chào một tiếng "Đường tổng".

Người này là huấn luyện viên trong chính trường đua, nghe bảo Thích Tự mới chơi lần đầu thì cực kì kiên nhẫn chỉ hấn cách mặc đồ đua với găng tay và giày chuyên dụng, trước khi đội mũ còn căn dặn một vài lưu ý, đồng thời trấn an hấn: "Nếu căng thẳng quá thì cậu cứ chạy chậm một chút cũng được, an toàn là trên hết."

Thích Tự thì không sợ đua xe, đàn ông con trai hiếm ai lại không thích mấy hoạt động thi đấu thể thao gay cấn này, chẳng qua nhớ đến trạng thái cuồng loạn vừa rồi của đám người kia, hấn sợ mình cũng sẽ đánh mất kiểm soát vì kích động như thế.

Lão Hồng dẫn hấn đi lựa xe, Thích Tự chọn lấy chiếc McLaren 600LT xong, Lão Hồng cũng vào ng ỗ cùng, định hướng dẫn một vòng cho hấn làm quen trước.

Chuẩn bị xong xuôi, Thích Tự hít sâu một hơi, hạ phanh tay rồi tiến vào đường đua—đã vào đây thì mọi quy tắc giao thông có thể tạm gác sang một bên.

Đoạn đầu là đường thẳng, Thích Tự thoải mái tăng tốc lên đến 150km/h, khác xa so với tốc độ đi đường rồi mà hai chiếc xe một trắng

một đen cạnh hần vẫn ầm ầm vụt qua, bỏ lại hần chỉ trong chớp mắt.

Như cảm nhận được ánh mắt của những người trên khán đài, lòng tự trọng thôi thúc hần lập tức đuổi theo, rà phanh, đổi số, tăng tốc... Chạy một hồi, hần cũng thật sự bị kích động.

Tốc độ cao quả là có khả năng giải tỏa áp lực, Thích Tụ vừa lái vừa nhớ đến những lời vừa rồi của Tư Trạch, nhớ đến những đi ều Phó Diên Thăng giấu diếm mình, lại nhớ đến khả năng Tư Nguyên sẽ rơi vào khủng hoảng, lí trí và xúc động cứ thế giằng co trong đầu...

180 km/h, 200km/h, 220 km/h... Tốc độ càng lúc càng nhanh, chiếc xe giống như đang chở hần húc đổ l ềng giam, bỏ đi hết thấy phiền muộn và rối lòng!

Lão H ồng vẫn luôn kịp thời nhắc hần khi nào phải đổi tốc độ hay làm những gì, đ ồng thời cũng khích lệ cổ vũ hần suốt cả đường, không khác gì những tiếng "amazing" "wonderful" của máy hệ thống game... Cảm giác thành tựu và ham muốn hư vinh khiến Thích Tụ dần mất đi lí trí. Một vòng, hai vòng, hần cảm thấy chỉ cần nhanh hơn một chút nữa thôi là có thể cho hai tên phách lối vừa nảy ăn khói rồi.

Đúng lúc này, hần nhìn thấy Phó Diên Thăng!

Bóng hình quen thuộc chỉ vụt qua t ầm mắt của hần trong khoảnh khắc, nhưng cảm nhận ánh mắt như phán xét của đối phương vẫn luôn dõi theo khiến trái tim Thích Tụ không khỏi đập loạn.

Hần cảm giác linh hồn mà mình vừa muốn thả rộng chưa gì đã bị xích lại, buộc phải trở về với thể xác lí trí.

Thích Tụ vô thức thả lỏng chân ga, giảm tốc độ, cua, vòng, cua, đến khi về lại điểm ban nãy, nhìn ra thì nơi ấy đã chẳng còn ai.

Hần dừng xe, thở hổn hển, cảm nhận mồ hôi túa ra trên lòng bàn tay.

"Sao không chạy nữa?" Lão H ồng quay sang nhìn h ắn, "Cậu chạy tốt lắm, cực kì ổn định."

Thích T ự nắm lấy tay lái, thấp giọng nói: "V ậy là đủ r ồi."

Lão H ồng càng tỏ vẻ tán dương: "Chàng trai, năng lực tự chủ của cậu cũng tốt thật, phần lớn người chạy lần đầu chưa phi lên cở thì nhất quyết chưa chịu xuống đâu."

Thích T ự: "..."

Lão H ồng cười cười: "Không muốn chạy nữa thì ra thay đ ồ đi, tôi đỗ xe giúp cho."

Thích T ự cảm ơn một tiếng, xuống xe cỡi m ũ r ồi hoảng hoảng hốt hốt đi về phía phòng nghỉ, không ngờ chưa được mấy bước thì Phó Diên Thăng đã thực sự xuất hiện trước mặt!

Nhân viên theo sau đối phương giải thích: "Cậu Thích, có anh Phó này nói là đến tìm cậu."

Phó Diên Thăng vẫn cầm chìa khóa xe trên tay, nhìn h ắn hỏi: "Vừa ra đùa à?"

Thích T ự cảm thấy hô hấp ngừng lại, như thể bị người lớn bắt quả tang đang làm chuyện xấu, chột dạ đến không dám nhìn thẳng vào đối phương.

"Mới chạy hai vòng thôi." H ắn nói.

Phó Diên Thăng: "Tôi trông thấy r ồi, còn chạy rất nhanh."

****

<Epilogue>

Thích T ự: "Tôi mới chạy hai vòng thôi Q_Q"

Phó Diên Thăng: "Tối về giường chạy tiếp, ok?"

Thích Tự: "..."

-

A/N: Không muốn tẩy trắng cho Tư Trạch, kết cục vẫn phải vào tù thôi, mọi người đừng thông cảm cho hắn.

-

vtrans by xiandzg

T/N: "Chạy xe" là tiếng lóng chỉ chuyện người lớn bên đó, cho nên mấy chương có nội dung nóng Hi mới hay note là Thầy chạy Lamborghini đưa Cá đi chơi r ồi.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 126: Trao Đi Tất Cả

Phó Diên Thăng: "Tôi thấy rồi, còn chạy rất nhanh."

Ngữ khí lúc nói những lời này không có gì đặc biệt, nhưng Thích Tụ lại cảm thấy đối phương rõ ràng đang phê phán mình... chộc cho tâm lí phản nghịch trong hấn một lần nữa ho he nổi dậy.

"Tôi đi thay đồ đây." Hấn nói một câu như để trốn tránh, sau đó hướng về phòng thay đồ.

Phó Diên Thăng theo sát phía sau, vào đến trong phòng, nhìn Thích Tụ buông mũ, tháo găng, cởi đồ chõng ma sát... cả quá trình không nói một lời nào.

Cảm giác bị nhìn chòng chọc khiến Thích Tụ ngày càng bức bối, linh hồn vừa bị xích lại bắt đầu giãy dụa, hồng tìm lại tự do.

Hấn nhớ lại cảm giác nhiệt huyết sôi trào trong một khắc rong ruổi trên đường đua vừa rồi, nhưng cái nhìn chăm chú của Phó Diên Thăng lại khiến hấn chẳng thể làm bất cứ điều gì, không dám vượt giới, cũng không dám làm càn.

Chẳng qua sự kìm chế này không xuất phát từ mong muốn của hấn, mà lại bắt nguồn từ lòng kính sợ từ bản năng đối với một người đàn ông khác.

Nghe đúng là ngu xuẩn.

Thích Tụ mạnh mẽ cởi đồ bảo hộ ném lên băng ghế rồi quay ra nhìn Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, ánh mắt sau gọng kính bạc vẫn tỉnh táo như tu sĩ vô cảm thời Trung cổ.

Thích Tự nghĩ tới đối thoại giữa Tư Trạch và Uông Sanh, nghĩ tới Tư Nguyên có thể rơi vào khủng hoảng bất kì lúc nào, nghĩ tới ba hấn hoàn toàn không biết gì về chuyện này, nghĩ tới lựa chọn mình sẽ buộc phải đối diện, cuối cùng nghĩ tới tình cảm không cách nào không chế dành cho người đàn ông này mà lập tức cảm thấy tuyệt vọng đến chua xót.

Hắn đột nhiên vớ lấy mũ bảo hiểm trên kệ, thẳng tay ném mạnh xuống đất.

Hắn không mất kiểm soát trên đường đua, không mất kiểm soát khi vừa trông thấy Phó Diên Thăng, nhưng chẳng rõ vì sao giờ phút này lại kích động đến thế.

Hắn trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, nhắc lại một câu: "Tôi mới đi có hai vòng!!"

Phó Diên Thăng có chút kinh ngạc, như thể không biết hắn tức giận cái gì.

Nhưng chính biểu hiện này lại càng khiến Thích Tự phiền muộn hơn.

—Cái đờ lừa đảo xấu xa!

"Sao anh lại tới đây? Bao giờ xong tôi có thể tự về! Tôi cũng là người trưởng thành rồi! Anh nhìn chăm chăm tôi làm gì!" Thích Tự lạnh lùng chất vấn Phó Diên Thăng.

Sắc mặt đối phương lập tức trầm đi theo từng lời Thích Tự nói ra, ánh mắt cũng dần trở nên hung hãn.

Sau vài giây đối mặt căng thẳng, Thích Tự sụp đổ truy hỏi: "Anh muốn gì? Rồi cậu anh muốn gì ở tôi? Nói đi!"

Âm giọng của Thích Tự không nặng nề, nhưng lại bén nhọn như muốn đâm thủng lồng ngực Phó Diên Thăng, buộc hắn lộ ra bất kì cảm xúc gì khác ngoài vẻ tỉnh táo đạo mạo kia.

Vậy mà Phó Diên Thăng vẫn không nói nửa lời, ánh mắt đăm đăm tựa hồ nhìn thấu Thích Tự.

Sự im lặng của đối phương khiến Thích Tự bất an, cũng khiến hắn sợ hãi.

"Phó Diên Thăng." Hắn siết chặt nắm đấm, vô thức phát ngôn trái với lòng mình, "Anh có biết hiện tại tôi không muốn trông thấy anh một chút nào không!"

Chỉ là lời còn chưa dứt, Phó Diên Thăng đã tiến lên túm lấy cánh tay Thích Tự, kéo người vào lòng mình.

"...Buông ra!!" Thích Tự ra sức giãy dụa.

Nhưng lực của Phó Diên Thăng lớn hơn, vẫn vững vàng ôm chặt Thích Tự, giữ lấy gáy hắn, lại ghé tai dỗ dành: "Shhh, không sao đâu..."

Âm giọng run run cùng lồng ngực đập phồng như cho Thích Tự cảm nhận được những dằn vặt mà đối phương cũng đang phải chịu đựng.

Chỉ vờn vờn mấy chữ, nhưng lại thành công trấn an Thích Tự đang giãy dụa kịch liệt. Như một con thú bị thuần hóa, hắn dần dần thu lại mọi nanh vuốt trước người huấn luyện mình.

Thích Tự gục đầu lên vai Phó Diên Thăng, cảm thấy hốc mắt cay xè, lại bị ai nghĩ bụng, mình cũng bị người này nắm gọn trong lòng bàn tay chứ đâu.

... Hắn chịu rồi.

Thích Tự chậm rãi đưa tay ôm lấy Phó Diên Thăng, nhắm lại hai mắt, mặc cho thứ tình cảm gần như lòng thành kính dâng trào trong lồng ngực.

Giờ khắc này, hắn nhận thức rõ hơn bao giờ hết—Thích Tự độc lập đã biến mất, mà linh hồn của hắn kể từ giờ cũng sẽ chỉ cột chặt với người đàn ông này.

—Bất kể đối phương có yêu hắn thật lòng, có rời xa hắn vào một ngày nào đó hay không.

Xúc cảm mãnh liệt tỏa khắp trái tim, khiến cả người hắn căng tràn, như vừa được tiếp thêm một loại năng lượng tinh thần kì diệu nào đó.

Thích Tự nghĩ bụng—vì người đàn ông này, hắn tình nguyện trao đi tất cả.

*

Hạ Hàm cảm thấy mình cũng thật may mắn, lúc Lý Hân Hân bảo giới thiệu bạn trai cho, cô hoàn toàn không ngờ người kia vừa trẻ vừa đẹp lại là một quân tử hiếm thấy như vậy.

Tối hôm qua về, Hạ Hàm đã mừng đến mất ngủ, nghĩ đi nghĩ lại về ánh mắt, biểu cảm và nụ cười rõ rệt của Thích Tự lúc nói chuyện với mình.

Mới tách ra có mấy tiếng, cô đã mong đến lần gặp mặt tiếp theo.

Hồi chiều hôm nay, Thích Tự đã gọi điện nhờ cô đóng vai "bạn đồng hành" một lần nữa. Hạ Hàm cứ thế mang theo tâm lí thiếu nữ hoài xuân tới khách sạn theo như lời hẹn, tuy trước đó đối phương đã trình bày rõ ràng quan điểm và mục đích của mình, sự thật là lòng cô vẫn không khỏi sinh ra những mong mỏi thừa thãi.

Ở trước mặt người ngoài, Thích Tự quan tâm đến cô như một người bạn trai hoàn mĩ, đích thân mở cửa xe giúp, nói chuyện luôn nhìn thẳng vào mắt, lúc ngồi trên khán đài cũng ân cần hỏi cô có bị gió hay lạnh quá hay không.

Người khác xem đua xe đầu kích động hò hét đến đỏ mặt tía tai, chỉ mình Thích Tự là an tĩnh ngồi đó, khác với tất cả.

Tuấn tú, dịu dàng, khiêm tốn, tự chủ—chàng thiếu gia này quả thực không khác gì hình tượng người đàn ông hoàn hảo trong ảo tưởng của cô.

Chỉ cần được ngắm cạnh, hít chung một bầu không khí với đối phương đã đủ khiến Hạ Hàm hạnh phúc vô ngần.

Vừa rồi lúc Tư tổng với Đường tổng bảo xuống đưa, cô thấy Thích Tự tỏ ý thoái thác thì cũng mong đối phương sẽ không xuống.

So với phái mạnh hiếu chiến, nữ giới hiển nhiên có chút sợ hãi từ bản năng đối với loại hoạt động mạo hiểm này. Cô cũng sợ Thích Tự lần đầu đưa xe sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Người này chỉ cần ngắm đó thôi đã đủ lóa mắt, vốn dĩ không cần ra sân để phô bày mị lực của mình.

Nhưng Thích Tự vẫn xuống, trông thấy đối phương bắt đầu lái chiếc McLaren kia vào đường đua, lòng cô cũng căng thẳng như bị treo ngược lên.

Ban đầu Thích Tự chạy khá chậm, cô không hiểu gì về đua xe, chỉ thấy người xung quanh đánh giá đối phương đi rất ổn, cua mượt không giống người mới chút nào.

Chứng kiến đối phương càng chạy càng phóng khoáng, Hạ Hàm cũng dần trở nên kích động.

Có đi đâu không bao lâu sau thì xe đã dừng lại, nói chạy thử hai vòng là Thích Tự chỉ chạy đúng hai vòng!

Cô nhìn chàng trai kia bước xuống đây tiêu sái, dáng người cao ráo trong bộ đồ đua vừa sexy vừa nhanh nhẹn.

Hạ Hàm vội vàng xuống đón, nhưng vừa ra khỏi thang máy đã trông thấy Thích Tự đi vào phòng thay đồ với người đàn ông đeo kính tối qua.

Cô tò mò đi theo, vốn không định vụng trộm nghe nhìn hay gì, nhưng vừa tới cửa thì đã thấy Thích Tự giận dữ lên tiếng.

...Thích Tự mà cũng nổi giận sao?

Hạ Hàm không khỏi khó tin, mới dừng bước, nhìn xuyên qua khe cửa thấy Thích Tự nói với người đàn ông kia: "Anh có biết hiện tại tôi không muốn trông thấy anh một chút nào không!"

Vậy mà ngay sau đó, người kia lại thẳng tay ôm lấy Thích Tự!

Hạ Hàm nhú mày, chẳng phải Thích Tự không thích bị người ta đụng chạm à? Sao người đàn ông kia có thể hành động đường đột như vậy?

Thấy Thích Tự tỏ ý phản kháng, cô còn đang kích động nghĩ xem mình có nên vào giúp một tay hay không, chỉ là chưa kịp làm gì thì Thích Tự đã ngừng giãy dụa, còn để yên cho người kia hôn từ tóc mai ra đến sườn mặt...

Hạ Hàm lập tức bụm miệng ngăn lại một tiếng kinh hô, vô thức lùi về phía sau nửa bước.

Cô nhìn bọn họ ôm hôn trong căn phòng thay đổi với ánh sáng lờ mờ, trông Thích Tự có vẻ phiêu muộn nhưng ánh mắt lại chất chứa cảm xúc đầy sinh động.

Không giống khi ở trước mặt bất cứ ai khác.

Tuy chỉ cách một cánh cửa, không gian tình tứ đầy trù mến bên trong lại như tạo thành một kết giới riêng biệt, hoàn toàn ngăn cô ở bên ngoài.

Tâm hồn thiếu nữ cứ thế nát bấy, nhưng Hạ Hàm lại bất giác bị một màn này thu hút không thôi, cảm giác như sau một hồi ngâm mình trong bể giấm, vị chua lại dần mang đến những ngọt ngào đến say lòng.

"...Em đang làm gì ở đây vậy?"

Tiếng gọi từ phía sau khiến Hạ Hàm đột nhiên tỉnh người, quay đầu mới biết là Đường Vĩ Sùng.

"Thích Tự đâu rồi?" Đường Vĩ Sùng hỏi.

"Đường tổng." Hạ Hàm thấy ngực đập điên cuồng, cố ý nói lớn lên, "Thích Tự vẫn đang thay quần áo bên trong ạ."

Đường Vĩ Sùng cười cười: "Cậu ấy thay quần áo mà em lại đứng ngoài canh cửa hộ à? Em gái phải biết tranh thủ cơ hội đi chứ?"

Hạ Hàm thấy mặt nóng bừng, luống cuống nói lảng đi: "Bên trong có cả bạn anh ấy nữa."

Đường Vĩ Sùng ngạc nhiên: "Bạn?"

Hắn đang định vào thì Thích Tự đã mở cửa ra trước, nét mặt đã bình thường trở lại.

Hắn đi đến tận liếc qua Hạ Hàm rồi mới nói với Đường Vĩ Sùng: "Trợ lý tới tìm em về chút chuyện của công ti."

"Vãi..." Đường Vĩ Sùng dở khóc dở cười, nhìn qua Phó Diên Thăng phía sau hắn nói, "Bảo sao thấy cậu mới chạy hai vòng đã ngừng rồi."

Thích Tự cười nói: "Cảm giác rất tuyệt, về sau có cơ hội em lại thử tiếp."

Đường Vĩ Sùng: "Lên ngồi thêm lát đi? Bọn Tư Trạch định chơi bài bridge đấy, cậu chơi không?"

Thích Tự quay sang nhìn Phó Diên Thăng, đối phương vỗ nhẹ vai hắn rồi thấp giọng nói: "Cậu lên chơi đi, tôi đợi trong xe." Nói xong thì gật đầu chào Đường Vĩ Sùng rồi tự giác rời đi trước.

Đường Vĩ Sùng cũng không để ý đến Phó Diên Thăng mấy, dẫn Thích Tự lên tầng xong cảm thán: "Cậu cũng tận tụy với công việc thật đấy, đêm

hôm r ồi mà vẫn còn trợ lí tìm tới bàn chuyện hả? Có gì bảo cấp dưới xử lí trước không được à?"

Thích Tự: "Em mới bắt đầu giúp ba một ít công chuyện của tập đoàn thôi, để tâm hơn một chút người ta mới phục mình."

"Cũng phải." Đường Vĩ Sùng chợt nhớ ra gì đó, th ần nói, "À đấy, đưa em anh bây giờ ngày nào cũng đòi mọi người trong nhà cho đi làm để rèn luyện bản thân, lẽ nào là do ảnh hưởng từ cậu n ốt?"

Thích Tự ngạc nhiên: "Đòi đi làm?"

Đường Vĩ Sùng: "Ừ, trước giờ nó chỉ toàn chơi bời, đàn đúm với bọn Tiểu Hàng lên bar cưa gái các thứ, mà dạo này cứ như đổi tính đổi nết ấy. Nay anh rủ nó đến đây, bảo có cả cậu đấy mà biết nó trả lời thế nào không? Nó bảo hiện tại mình chưa đủ tư cách để gặp cậu, xong còn ôm ch ồng tài liệu về các linh kiện ô tô xin ở chỗ ông chú về phòng nghiên cứu nữa chứ... Mẹ."

Thích Tự: "..."

Đường Vĩ Sùng lắc đầu cười: "Cũng không biết tên ngốc này sẽ hăng hái được mấy ngày, nhưng ba anh thấy thế thì vui lắm... Ô, bọn họ bắt đầu r ồi kia!"

Thích Tự với Hạ Hàm ng ồi xuống hai chỗ cạnh nhau. Chờ Đường Vĩ Sùng d ần sự chú ý vào ván bài r ồi, h ắn mới thấp giọng hỏi: "Vừa r ồi cô đã đứng ngoài bao lâu?"

Hạ Hàm h ăng mất một nhịp tim, r ữ mắt nói: "Tôi sẽ không nói ra đâu."

Cả hai tr ần mặc h ồi lâu, ngay lúc đang lo lắng không thôi, Hạ Hàm thấy Thích Tự kh ẽ nói một câu như chẳng để ai nghe được: "Cảm ơn..."

Hai tiếng nhẹ tênh tựa ngọc vỡ đáp xuống bông, lại như một cú thối nặng nề thẳng vào lòng Hạ Hàm.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã nổi giận cũng thật đáng yêu, vừa đau lòng lại vừa muốn, hự hự"

Thôi, không nghĩ vội, bạn trai t`ang ng`ân lại ra xe chờ tiếp vậy...

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bước đầu rạch mặt nạ rồi nhưng tim phổi vẫn an toàn. Phu Thê thế này tôi còn gì để bất mãn nữa đâu:((((((

Mà tối qua mình vừa đặt mua Bạn trai giả rồi hí hí chẳng qua với tình hình hiện nay thì không biết bao giờ hàng mới đến. Ti`ên truyện có 32 mà ti`ên vận chuyển mất 132, không biết nên biểu lộ thế nào cho phải 🙄🙄
Thôi thì hi vọng trúng lô có chữ kí idol 🙏

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 127: Cậu Hết Giận Rồi

Do xung quanh còn có người, Thích Tự cũng không nói gì thêm.

Hắn nhìn hội Tư Trạch chơi bài một hồi, cũng đích thân nhập cuộc vài ván, tới gần nửa đêm thì đứng dậy xin phép.

Đường Vĩ Sùng nói: "Gần đây có clubhouse theo tiêu chuẩn khách sạn 5 sao đấy, không ở lại qua đêm à?"

Thích Tự cười nói: "Không được rồi, cảm ơn anh Vĩ Sùng đã tiếp đón. Ngày mai công ti còn chút việc, trợ lý của em vẫn đang đợi dưới nhà, mọi người cứ vui vẻ tiếp đi, đừng mất hứng vì em."

Không ngờ Tư Trạch nghe vậy cũng đứng lên: "Anh cũng về luôn."

Đường Vĩ Sùng tròn trừng mắt: "Cậu cũng về? Mới có 12h sao đã về rồi?"

Vinh Kha tung ra hai lá bài, lần đầu nói: "Gần đây cậu ta bị tàu hỏa nhập ma đấy, đừng để ý, kệ đi."

Đường Vĩ Sùng: "..."

Thích Tự nhìn sang Hạ Hàm: "Tôi đưa cô về luôn?"

Hạ Hàm cũng đứng dậy ngay sau Thích Tự, nhưng lại nhớ ra người đàn ông đeo kính, biết đối phương chính là trợ lý của Thích Tự nên không khỏi ngại ngùng, lo lắng hỏi: "Có tiện không?"

Thích Tự: "Cùng xuống đi."

Tư Trạch nói: "A, Thích Tự, xe cậu không còn ai đúng không? Cho anh quá giang luôn nhé."

Thích Tự nhớ ra Tư Trạch đến đây bằng xe của Lâm Đông, đoán do khổ chủ vẫn còn đang chơi bài nên Tư Trạch cũng ngại mượn, bèn đáp: "OK anh."

Đường Vĩ Sùng dẫn ba người bọn họ xuống nhà, vừa ra cửa là thấy ngay chiếc Benz S-Class Phó Diên Thăng đỗ trong bãi xe ngoài trời.

Cửa sổ ghế lái không đóng, đứng từ cổng có thể lờ mờ thấy được sườn mặt đối phương cùng đốm lửa phía trước.

Hắn đang hút thuốc.

Gần đến nơi, Tư Trạch mới nhận ra, cười nói: "Tôi còn đang không biết ý Thích Tự bảo trợ lí nào, thì ra là Phó tổng à."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên, nhanh chóng dập thuốc lá, vừa chào hỏi Tư Trạch vừa đánh mắt sang Thích Tự.

Thích Tự giải thích: "Bọn họ cũng về trung tâm, đi cùng chúng ta luôn."

Có vẻ Tư Trạch ngầm xác định Thích Tự và Hạ Hàm là một cặp, bởi vậy đi vòng sang ghế phó lái, để dành hàng ghế sau cho hai thanh niên kia.

Vào đến xe, Tư Trạch mới không khỏi nhíu mày: "Cậu hút bao nhiêu r ồi vậy? Xe toàn mùi khói, nghiện thuốc nặng phết nhỉ..."

"Xin lỗi, chờ lâu nên hơi buồn ngủ." Phó Diên Thăng vừa nói vừa khởi động xe, "Tư tổng về đâu nhỉ?"

Tư Trạch: "Khu trung cư Thời Đại, số 66 đường Hòe An quận Phố Giang."

Phó Diên Thăng nhanh tay nhập địa chỉ vào định vị, lại hỏi: "Đường Hòe An... đây là nơi ở chính của anh à?"

Tư Trạch cười nhẹ: "Có thể coi là vậy."

Phó Diên Thăng đóng lại cửa sổ, mở đi đầu hòa trong xe, hạ phanh tay rồi xuất phát.

Ngồi một lát, Tư Trạch lại chủ động tìm chuyện nói: "Nhớ không nhần thì hình như Phó tổng từng làm ở Chứng khoán Minh Thái phải không?"

Phó Diên Thăng: "Đúng rồi..."

Tư Trạch hồi tưởng: "Nhớ lần đầu tiên chúng ta họp mặt ở Tư Nguyên, cấp dưới của tôi đều khen cậu không ngớt, lúc đó cậu còn kể là Thích Tự đã kiên trì mời mọc mãi cậu mới đồng ý đi theo đúng không."

Phó Diên Thăng cười cười: "Trí nhớ của Tư tổng tốt thật."

Tư Trạch lại trêu hấn: "Vậy sao mới có một năm mà Phó tổng đã từ chỗ vẫn thương vụ trở thành tài xế ca đêm rồi thế này?"

Phó Diên Thăng bình thản nói: "Ai bảo Thích Tự lợi hại như thế, trước đây toàn vờ vịt giấu tài thôi. Giờ tôi bị cậu ấy thuần phục rồi, cậu ấy có bảo đợi đến sáng thì tôi cũng chịu hết."

Thích Tự: "..."

Tư Trạch nói nhạo: "Thích Tự, không ngờ năng lực quản người của cậu lại kinh thế, anh cũng muốn mang giấy bút qua học hỏi đấy..."

Thích Tự cười khan: "Anh nghe mấy lời ba hoa ấy làm gì, chẳng qua anh ấy sợ sợ sẩy thì không biết ăn nói thế nào với ba em thôi."

Tư Trạch: "Đấy, nghe thế còn hợp lí."

Mấy người trò chuyện câu được câu chăng được một lúc, rồi dần dần cũng rơi vào trầm mặc.

Ngoại trừ Phó Diên Thăng đang tập trung lái xe, người nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ với một bụng tâm sự của riêng mình.

Đường đêm thông thoáng, chỉ nửa giờ đã vào đến trung tâm, Phó Diên Thăng đưa Tư Trạch về đường Hoài An đầu tiên, rồi mới hỏi: "Tiếp theo đi đâu?"

Hạ Hàm đã căng thẳng cả đường ở phía sau, nghe vậy lập tức nói ra địa chỉ của mình: "Tôi ở khúc giao giữa đường Hồng Liên và Viễn Sơn."

Phó Diên Thăng nhìn vào bản đồ "Học viện Sân khấu Điện ảnh sao?"

Hạ Hàm: "Vâng..."

Phó Diên Thăng: "Cô về muộn thế này còn vào được trường không?"

Hạ Hàm thấp giọng nói: ""Tôi với bạn thân có thuê một căn hộ ở gần trường."

Phó Diên Thăng không nói gì nữa, tập trung lái đến nơi mà Hạ Hàm vừa nói, còn cẩn thận hỏi chính xác địa chỉ chung cư, đưa cô về tận dưới chân khu nhà.

Hạ Hàm nói cảm ơn rồi vội vàng xuống xe như bị ma đuổi.

Lên đến nhà, cô đi ra cửa sổ phòng khách nhìn xuống theo bản năng, cứ nghĩ bọn họ đã đi rồi, mà không ngờ chiếc xe kia vẫn đang đỗ bên dưới.

Cô vội nhắn cho Thích Tự một tin: "Tôi về đến nhà rồi."

Đối phương cũng không nhắn lại, nhưng chừng hai phút sau, cô trông thấy Thích Tự xuống khỏi hàng sau, ngồi vào ghế phó lái rồi, chiếc xe mới lóc đèn chậm rãi rời đi.

Thích Tự không hiểu vì sao Phó Diên Thăng cứ kiên quyết bắt hắn đổi chỗ làm gì, đằng nào mấy km cũng đến khách sạn rồi, ngồi trước hay ngồi sau thì quan trọng gì?

Lại nói tuy đã xác định tâm thế, hắn vẫn không khỏi cảm thấy ảm đạm vì những gì phát sinh trước đó. Hắn hận mình lúc nào cũng để Phó Diên

Thăng trấn an chỉ với một cái ôm cái hôn, hận mình cứ đơn giản buông bỏ mọi kiêu ngạo và tôn nghiêm đi như vậy.

Hai người trăn mặc quay về khách sạn, lúc đến bãi đậu, Phó Diên Thăng dừng xe rồi tắt máy, nhưng lại không hề có ý định đi xuống.

Cửa xe vẫn khóa, Thích Tự đoán rằng đối phương còn đi đâu muốn nói, hô hấp cũng bất giác trở nên dồn dập.

Nhưng đợi đến cả chục phút, Phó Diên Thăng vẫn chưa mở lời, Thích Tự rốt cục bức mình, không nhịn được nữa: "Phó Diên Thăng..."

Ngay lúc Thích Tự vừa gọi lên cái tên này, Phó Diên Thăng đột nhiên cần lấy tay hắt.

Người kia không nhìn hắt, lại nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng cất lên chỉ bốn chữ mà như đầy nghẹn ngào: "Bảo bối, đừng hỏi..."

Thích Tự: "..."

Ngữ khí còn mang theo vẻ khấn cầu, khiến Thích Tự nghe được cũng xúc động không thôi.

Hắt hít sâu một hơi, cố đè lại cảm xúc trong lòng, để giọng mình bình tĩnh nhất có thể: "Không thể nói ra, phải không?"

Phó Diên Thăng siết chặt tay hắt, lại im lặng mấy phút mới nói: "Tôi sẽ ở bên cậu, cùng cậu vượt qua tất cả..."

Cảm tưởng như đối phương đã phải rút cạn khí lực toàn thân mới đáp lại được hắt câu này.

Thích Tự thấy lòng tê rần, rốt cục không ép nữa, chỉ nắm lại tay hắt, chần chừ một lát sau mới hỏi: "Có cần tôi giúp anh làm gì không?"

Tay Phó Diên Thăng giật lên một cái, kinh ngạc quay sang Thích Tự. Lúc này Thích Tự lại né mắt đi, không muốn nhìn thẳng đối phương.

"Không." Ngữ khí Phó Diên Thăng đột nhiên trở nên nguy hiểm, lại giống như đang cảnh cáo hần, "Đừng làm gì hết."

Thích Tự: "..."

Thích Tự buông tay người kia ra, tháo dây an toàn rồi gõ nhẹ lên cánh cửa: "Mở xe."

Phó Diên Thăng cau mày mở khóa, Thích Tự xuống xe trước, hần cũng lập tức theo sau.

Vào đến phòng khách sạn, Phó Diên Thăng đi tới sau lưng Thích Tự, muốn cầm tay hần, lại muốn ôm hần vào.

Nhưng Thích Tự đã kịp ngăn đối phương lại gần, nghiêm túc nói: "Thầy Phó, hôm nay tôi muốn ở một mình, anh sang phòng bên ngủ được không?"

Phó Diên Thăng do dự đứng yên, dường như không muốn rời đi chút nào, rõ ràng biểu cảm chẳng khác đi bao nhiêu, nhưng Thích Tự lại thấy bộ dạng đối phương lúc này cũng thật khổ sở.

Nhìn ra sự cương quyết ở Thích Tự, Phó Diên Thăng rốt cục chịu thua trước: "Được..."

Chờ người kia rời khỏi phòng hần rồi, Thích Tự mới ngẩng phịch xuống sofa, bụm tay che đi hốc mắt cay xè.

Hần ngẩng đầu không nhúc nhích, trằn mắt liền mấy tiếng, đến khi bên ngoài đã rạng sáng mới vào giường thiếp đi.

Lại là một giấc thẳng đến trưa, bình thường đã quen cùng Phó Diên Thăng ôm nhau ngủ, nay tỉnh lại thấy mình đơn độc trên giường lớn 2m, Thích Tự mới thấy trống trải biết bao.

Hần khẽ thở dài, đành buộc mình trở dậy, nhanh chóng vào tắm rửa thay đồ rồi lấy điện thoại gọi cho Phó Diên Thăng, nhưng không ngờ hệ thống

lại thông báo máy đối phương đã tắt.

Thích Tự không khỏi căng thẳng, lập tức cấn điện thoại sang gỗ cửa phòng bên.

Chỉ mấy giây sau cửa đã mở, Phó Diên Thăng vẫn mặc nguyên sơ mi từ đêm qua, trong mắt cũng hằn đầy tơ máu.

"Làm sao vậy?" Thích Tự nhíu mày nói, "Anh thức trắng?"

"Cậu..." Phó Diên Thăng thấy hấn thì kinh ngạc, giọng nói còn khàn khàn, "Cậu hết giận rồi." "

Thích Tự cười lạnh một tiếng: "Giận thì ích gì? Anh cũng có cho tôi hỏi đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự nhìn hấn một lượt: "Vốn định gọi anh xuống ăn trưa cùng, mà nhìn bộ dạng này thì có khi anh cứ ngủ một lát đi đã?"

Phó Diên Thăng vội nói: "Chờ tôi, 10 phút."

Người kia vào phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt cạo râu rồi ra thay quần áo, chưa đến 10 phút đã trở về bộ dạng phong độ như thường ngày— duy chỉ đôi mắt là vẫn tiều tụy y nguyên.

Hai người cùng xuống nhà, Phó Diên Thăng hỏi hấn trong thang máy: "Muốn đi đâu ăn."

Thích Tự đành nói: "Nhà ăn khách sạn luôn đi, ăn xong còn về phòng... học nữa."

Phó Diên Thăng: "...Được."

Tuy đã đến giờ trưa, Thích Tự lại vẫn muốn ăn quà sáng, gọi hai khay bánh bao chiên Thượng hải, một bát miến cá viên rồi quay sang hỏi Phó Diên Thăng: "Anh ăn gì?"

"Giống cậu đi." Phó Diên Thăng chỉ chăm chăm nhìn hấn, đến cả khi miến với bánh bao lên r ồi vẫn không thôi, giống như đang cố nghiên cứu tâm tình hấn lúc này.

Thích Tự bị tia đến mất tự nhiên: "Làm gì mà cứ nhìn tôi suốt thế?"

Phó Diên Thăng hơi hé miệng, muốn nói nhưng lại thôi.

Thích Tự cười châm chọc: "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết, chỉ xem anh muốn chơi trò gì với tôi thôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự gấp một chiếc bánh bao vào bát hấn: "Ăn đi."

Cơm nước xong hai người về phòng Thích Tự, mà Thích Tự cũng lấy máy tính ra sofa chuẩn bị học thật.

Phó Diên Thăng giảng qua cho hấn vài nội dung chuyên ngành, Thích Tự nghe một hồi mà không nhìn được nữa: "Cứ để tôi tự đọc tài liệu đã, anh đi nghỉ đi, giọng khàn sắp không nghe được nữa r ồi."

Phó Diên Thăng cũng mệt thật, nghe Thích Tự nói vậy thì không cố chấp nữa, nhanh chóng đứng dậy định ra ngoài.

"Đi đâu vậy?" Thích Tự gọi hấn lại, chỉ vào giường mình, "Ngủ luôn đây đi, có vấn đề gì tôi còn hỏi anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Chẳng biết có phải do thiếu ngủ một đêm mà đầu óc trở nên đờ đẫn hay không, nhưng Phó Diên Thăng không hề cãi lại, cũng không phản pháo như bình thường. Từ ban nãy gấp lại, Phó Diên Thăng vẫn luôn để Thích Tự đi đâu khiến, hấn nói thế nào thì chính là thế ấy.

Thích Tự đợi Phó Diên Thăng đi nằm, nhận thấy đối phương say giấc r ồi, mới mở danh mục chứa thông tin và báo cáo tài chính của tập đoàn mà Đồng Mẫn cung cấp ra, chăm chú nghiên cứu lại.

****

<Epilogue>

Một—

Phó Diên Thăng: "Tổng tài Cá nhỏ lợi hại lắm, cậu ấy bảo tôi đợi đấy."

Thích Tự: "Cmn ai bảo anh đợi? Rõ ràng là anh nằng nặc đòi đến!"

Hạ Hàm: "Hự hự hự, cầu lương cứ thế bay loạn trước mặt tôi..."

Hai—

Sau một đêm, Thích Tự như trở thành người khác.

Phó Diên Thăng: "Luôn cảm thấy nhóc con vẫn còn giấu tuyệt chiêu gì đấy, đúng là thành tài rồi, không nhìn thấu được nữa, đau đầu." -

vtrans by xiandzg

T/N: Chỉ cách nhau lớp cửa sổ giấy nữa thôi nhưng chưa thể chọc thủng được, có lẽ còn phải quay nhau như đế một hồi. Tuy hơi đau lòng nhưng lại trúng thẳng mạnh điểm của mình hự hự Tuyên bố tự vả vì hôm qua đã nghi ngờ hướng đi của Hi 55555

Anw với chương này mình có hai lưu ý như sau:

- Xin phép không Việt hoá từ "bảo bối" vì mình rất thích nó (nghe mà tim mềm xèo gì đâu)

- Hiện tại mình đang dịch họ của bạn Trạch là Tự, nhưng hôm bữa mới phát hiện ra họ này bên Trung phải là Ti mới đúng. Rất rất xin lỗi mọi người vì sai sót của mình, mình nghĩ các bạn có quyền được biết và có ý kiến về vấn đề này. Dưới đây là vài cách xử lí mình có thể nghĩ ra:

A. Để nguyên

B. Để nguyên đến khi hoàn truyện rồi sửa cả thể

C. Sửa luôn

D. Khác (???)

Mong mọi người có thể tư vấn giúp mình vụ của Trạch, đồng thời có góp ý gì khác thì cứ thoải mái nhé.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 128: Không Thấy Người Đầu

Thời gian dần trôi, trời ngả về tây, Thích Tự cũng không để ý mình đã ngồi bao lâu, nguyên cả chiều tập trung nghiên cứu dòng vốn, mức nợ và phân tích giá trị hiện còn của từng công ti trực thuộc tập đoàn.

Đến khi ngẩng lên, mới phát hiện ra sắc trời bên ngoài đã chạng vạng.

Phó Diên Thăng vẫn đang ngủ li bì trên giường hắt, dường như vô cùng mệt mỏi, từ lúc đặt lưng đến giờ cũng chưa thấy đổi tư thế lần nào.

Thích Tự ngả người ra sofa, chăm chú nhìn người quăn chân trên giường, nghe được tiếng thở có phần nặng nề của đối phương mà ngực cũng nặng trĩu.

"Bzzz..."

Tiếng rung từ điện thoại đột nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Thích Tự đã ấn nhận gần như lập tức, nhưng có vẻ Phó Diên Thăng vẫn bị đánh thức, khẽ cử động thân mình.

Thích Tự có chút bất mãn, thấp giọng "A lô" một tiếng rồi đứng dậy vào toilet nghe điện.

Người gọi đến là Diệp Khâm Như, hỏi: "Thích tổng, cậu có gặp trợ lý của Tư Trạch không?"

Thích Tự chưa hiểu ý đối phương là gì: "Trợ lý của Tư Trạch? Ý anh là Tổng Phổ Tâm?"

Diệp Khâm Như: "Đúng rồi, trợ lý Tổng ấy, nghe bảo là không thấy người đâu."

Thích Tự khó hiểu: "Không thấy đâu?"

Diệp Khâm Như: "Sáng sớm hôm nay tôi nhận được điện thoại từ thư kí Hoàng phía Tư Trạch, bảo hình như trợ lí Tống biến mất từ đêm qua, 5h sáng Tư Trạch đã dựng bọn họ dậy đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy đâu, sợ người kia gặp chuyện nên nhờ tôi gọi hỏi tất cả người quen biết đến trợ lí Tống xem có tin tức gì không."

Thích Tự: "Tôi không gặp anh ấy..."

Diệp Khâm Như cũng khó xử nói: "Tôi cũng đoán vậy, căn bản chúng ta đâu có thân với cậu trợ lí ấy đến thế, bọn họ còn chẳng tìm được thì hỏi mình làm gì không biết?... Thôi được rồi, cũng không còn chuyện gì khác, tôi cúp đây."

Thích Tự cảm thấy có gì đó kì kì. Nếu hẳn nhớ không nhầm, chung cư trên đường Hòe An chính là nơi ở của Tống Phổ Tâm—tối hôm nọ Tư Trạch còn sai Hoàng Tuấn Văn qua đó đưa người kia đến tòa nhà Đăng Vân, mà chẳng phải tối qua Phó Diên Thăng cũng thả Tư Trạch về nơi này à.

Diệp Khâm Như nói Tống Phổ Tâm biến mất, nhưng là biến mất từ lúc ấy, hay là gặp Tư Trạch rồi mới biến mất?

Hắn quay về giường, Phó Diên Thăng cũng đã ngủ dậy.

"Ai gọi thế?" Giọng nói đối phương đã bình thường hơn nhiều.

"Diệp tổng, bảo là trợ lí Tống biến mất rồi." Thích Tự nhìn hắn nói.

Phó Diên Thăng nghe vậy mà chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, khiến Thích Tự không khỏi giật mình, đột nhiên nghi ngờ chuyện này có gì đó liên quan đến Phó Diên Thăng...

Đúng lúc này, điện thoại lại rung. Thích Tự liếc qua, lần này là Hoàng Tuấn Văn trực tiếp gọi.

Thích Tụ nghe điện ngay trước mặt Phó Diên Thăng. Người ở đầu bên kia cất giọng đầy lo lắng, đại khái là nhờ hắn để ý nếu có tin tức gì của Tống Phổ Tâm thì báo luôn cho mình. Nhân cơ hội này, Thích Tụ cũng muốn xác nhận về bản khoản vừa này.

Hoàng Tuấn Văn cho biết, tối qua về Tư Trạch vẫn còn gặp Tống Phổ Tâm ở đấy. Bình thường Tư Trạch ra ngoài đã có vệ sĩ canh nhà, Tống Phổ Tâm cũng không đi đâu được, nhưng đến khi hắn về thì vệ sĩ đều rút hết.

Rạng sáng nay, Tư Trạch tỉnh dậy không thấy người đâu, xem CCTV của tòa nhà mới phát hiện Tống Phổ Tâm đã rời khỏi chung cư Thời Đại vào khoảng 4:40 sáng, từ đó thì mất tích, điện thoại cũng tắt máy, hỏi tất cả người quen đều không có tin tức gì.

Thích Tụ nghe mà lạnh sống lưng, vô thức liếc sang Phó Diên Thăng, lại hỏi Hoàng Tuấn Văn: "Tư Trạch vẫn ổn chứ?"

Hoàng Tuấn Văn: "Sắp phát điên đến nơi rồi! Mạng lưới quan hệ có bao nhiêu liên hệ bấy nhiêu, mới nửa ngày mà có khi cả cái Hải Thành này đều đã biết chuyện trợ lý bảo bối của Tư tổng mất tích, chủ tịch cũng chẳng ngoại lệ, e là sắp tới còn ần ỉ nữa... Mà thôi, nói chung nếu cậu có tin gì của Tống Phổ Tâm thì báo luôn cho tôi nhé!"

Thích Tụ: "Được rồi..."

Dập máy xong, Thích Tụ mới kể lại đầu đuôi sự việc mà Diệp Khâm Như và Hoàng Tuấn Văn vừa nói với mình cho Phó Diên Thăng, còn đặc biệt chú ý đến biểu cảm của đối phương, cuối cùng Phó Diên Thăng lại chỉ bình luận: "Ai chẳng nhìn ra mối quan hệ "bất thường" giữa Tư Trạch và Tống Phổ Tâm, con thỏ bọc lên còn cắn người nữa là Tống Phổ Tâm, bị áp bức lâu ngày, có bỏ đi tôi cũng không thấy lạ."

Nhưng muốn đi thì tại sao nhất định phải rời khỏi Tư Trạch vào lúc rạng sáng?

Nếu đây là hành vi tự phát của Tống Phổ Tâm, Thích Tụ còn nghi ngờ có khi đối phương đã tìm đến cái chết...

Song nhìn thái độ của Phó Diên Thăng, hấn do dự một lát, rốt cục không nhìn được mới hỏi: "Cả tối qua anh ở trong phòng à?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên, bình thản đáp: "Chỉ ở nguyên trong phòng."

Thích Tự không hỏi gì thêm nữa. Thấy đã không còn sớm, hai người cùng ra ngoài ăn tối, xong về điếm qua một ít nội dung chuyên ngành, đến khoảng 10 giờ là chuẩn bị đi ngủ.

Như thế muốn bù lại một đêm trống trải hôm qua, Phó Diên Thăng vừa lên giường đã bắt đầu ôm hôn triền miên, dịu dàng lại tận tụy, vậy mà Thích Tự vẫn không khỏi lơ đãng.

Chẳng lẽ việc Tổng Phổ Tâm biến mất là tín hiệu kết thúc nhiệm vụ của bọn họ?

Hay là sau khi chứng kiến hiện trạng của Tổng Phổ Tâm hôm bữa, Phó Diên Thăng đã không nhìn được mà báo lên trên cho người kia rút trước?

Vậy chờ mọi việc qua đi hết, có khi nào Phó Diên Thăng cũng sẽ lặng lẽ biến mất giống như Tổng Phổ Tâm?

...

Thích Tự nghĩ đến đây mà thẳng thốt rùng mình, lập tức trở người đè đối phương xuống dưới, đảo từ bị động thành chủ động... Dần dà giành lại quyền kiểm soát tiết điệu, nhìn dáng vẻ Phó Diên Thăng động tình vì bị hấn kích thích, Thích Tự mới tìm được cảm giác an toàn khi nhận ra mình đang vẫn nắm chắc người kia trong tay.

Nhưng suy cho cùng thì thoả mãn về thể xác vẫn không thể nào giải quyết triệt để nỗi bất an trong lòng. Mây mưa qua đi, Thích Tự gối lên cánh tay Phó Diên Thăng, mà đây đây vẫn là những tính toán cho sắp tới.

Hôm sau, Thích Tự đến Phong Mậu tìm Hứa Kính.

Lần cuối gặp đối phương đã là nửa tháng trước. Sau khi giải quyết xong vụ Lâm Hoán, hai người có nói chuyện qua điện thoại đúng một lần, rồi cứ thế băng đi không liên lạc.

Hứa Kính vừa trông thấy hắn đã hỏi thẳng: "Lại muốn nhờ anh chuyện gì đây?"

Thích Tự: "Sao anh biết em đến nhờ vả? Có thể em chỉ muốn qua thăm thôi mà?"

Hứa Kính cười nói: "Gớm, từ hè năm ngoái đến giờ có lần nào cậu tìm anh chỉ để thăm hỏi không đâu? Đứa nhỏ vô lương tâm..."

Thích Tự bị phản pháo mà chỉ biết chột dạ, đành nhỏ giọng xin lỗi đối phương một câu.

Hứa Kính: "Đùa vậy thôi, anh biết bây giờ cậu bận mà. Không còn nhóc em chỉ tìm anh để giết thời gian nữa, anh đây cũng rảnh nợ hắn. Thôi nói đi, có chuyện gì?"

Thích Tự thận trọng nói: "Em muốn hỏi anh về chi tiết các khoản đầu tư cũng như tình hình tài chính hiện tại của Sơn Vũ."

Do không phải công ti niêm yết, tra thông tin công khai không được, mà hôm qua nghiên cứu dossier tài liệu mà Đồng Mẫn cung cấp, hắn mới biết phía tập đoàn cũng không hề có báo cáo đầu tư chi tiết của Sơn Vũ mấy năm gần đây.

Hứa Kính nghe vậy mới "à" một tiếng, nhú mày nói: "Đến tra sổ sách của anh à?"

Thích Tự: "Không phải..."

Hứa Kính bật cười, lại thở dài một hơi: "Đúng là trưởng thành rồi."

Tiếng thở dài như mang theo cả chút cô đơn, nhưng Hứa Kính hoàn toàn không để Thích Tự phải khó xử, nhanh nhẹn đi đến tủ kính đựng tài

liệu, lấy ra mấy tập dày cộp rồi quay lại đưa hẳn: "Tất cả đây, có cần anh sao chép cho cậu một bản không?"

"Không cần đâu, em xem luôn ở đây thôi." Thích Tụ mở ra xem ngay trên sofa.

Sơn Vũ được thành lập hồi bốn năm trước, vào năm Thích Tụ đang học lớp 11 ở nước ngoài, với vốn đăng kí có vẻ vẻn vẹn 20 triệu, nhưng ngay sau khi thành lập đã được ba hẳn rót cho 300 triệu dưới tên hẳn. Cũng cùng năm ấy, Hứa Kính trở thành giám đốc điều hành của Sơn Vũ và thay hẳn đứng tên 50% cổ phần công ti.

Sau 4 năm, quy mô tài sản của Sơn Vũ đã đạt đến 1.7 tỉ, bao gồm cả 50% còn lại từ Tư Nguyên, tăng trưởng gần như gấp ba lần.

Mặc dù suốt cả quá trình vẫn luôn có sự chỉ đạo và giám sát từ Thích Nguyên Thành, thành tích này cũng đã đủ chứng minh tầm nhìn và năng lực đầu tư độc đáo của Hứa Kính.

Thích Tụ lướt qua một lượt các dự án của Sơn Vũ, ba công ti được đầu tư trên 100 triệu đều là các thương hiệu đã niêm yết nổi tiếng với hiệu suất cao trong giới, mức phổ biến nhất là khoảng từ 10 đến 100 triệu, tổng cộng phải mấy chục hạng mục, gần như trải đủ mọi lĩnh vực, còn đâu 600 triệu mà ba bảo hẳn có thể tự do sử dụng chỉ là vốn lưu động mà Sơn Vũ chưa hề đụng tới.

Thích Tụ vừa xem vừa hỏi Hứa Kính về thời hạn và khả năng rút vốn tùy thời của các dự án cỡ lớn kia.

"Thời hạn đầu tư đều là 5 năm. Một khi đã đầu tư, dù lời hay lỗ cũng phải chờ sau 5 năm mới thu hồi được, trừ phi là bán trao tay hoặc chuyển nhượng cổ phần." Hứa Kính trả lời, lại tò mò hỏi hẳn, "Cậu hỏi những chuyện này làm gì?"

Tâm trí Thích Tụ lúc này đều đang nghĩ đến khả năng Tư Nguyên rơi vào khủng hoảng, nghĩ nhớ như Tư Thị gặp chuyện khiến giá cổ phiếu tụt thảm, sau đó lại phát sinh thêm tình huống xấu như cổ đông khác rút vốn

hay tài sản của Tư Thị bị đóng băng, bọn họ nhất định phải có đủ nguồn lực tài chính để ứng phó với sự thu mua sáp nhập từ bên ngoài và hàng hà sa số những khó khăn khác.

Hắn vô thức nói: "Anh Kính, chúng ta có thể thu lại tất cả các khoản đầu tư trong thời gian ngắn không?"

Nét mặt Hứa Kính trở nên cứng nhắc: "Cậu nói gì cơ?"

Thích Tự: "Em nói là, lấy lại toàn bộ vốn, rút được thì rút, bán được thì bán, làm sao để thu được càng nhiều tài sản về tay càng tốt."

Ánh mắt Hứa Kính lập tức trở nên gay gắt: "Đây là ý của cậu? Hay của ba cậu?"

Thích Tự: "Của em."

Hứa Kính không khỏi kinh ngạc, đột nhiên tức quá hóa cười, nói: "Thích Tự, bao năm nay anh tận tụy đi đầu hành công ti cho cậu, đầu tư không chỉ vì lợi nhuận mà quan trọng còn vì mạng lưới quan hệ sau mỗi dự án, những lợi ích có thể sẽ trở nên cần thiết cho cậu trong tương lai nữa kìa. Thế mà cậu lại thản nhiên yêu cầu thu hồi như vậy?"

Thích Tự thẳng thốt, vội vàng giải thích: "Anh Kính, em không có ý đó."

Hắn đoán là Hứa Kính đã hiểu nhầm, nhưng cũng chẳng thể trách đối phương — tự hắn không đầu không đuôi nói ra một câu như chất vấn nỗ lực bao năm nay của Hứa Kính, chưa kể thu hồi các khoản đầu tư kia thì thành tựu mà đối phương gây dựng đó giờ đâu coi như đổ sông đổ bể.

Chẳng qua Thích Tự cũng có đi đầu khó giải bày, nói ra lời kia rồi lại chẳng biết giải thích thế nào với Hứa Kính.

Thấy hắn không nói gì nữa, Hứa Kính lại càng thất vọng, cũng chẳng rõ từ lúc nào mà sự ôn hòa trong ánh mắt nhìn đưa em thân thiết với mình đã bị thế chỗ bởi đầy rẫy chất vấn và phản đối.

Thích Tự cảm giác trong lòng như bị cứa, so với phê bình và quở mắng thì tình cảm mai một còn khiến hấn đau lòng hơn cả.

Hấn thu thập rồi đóng lại tài liệu, thấp giọng nói: "Em sẽ cân nhắc thêm..."

Có đi đâu những lời kia đã kịp gây ra tổn thương và hiểu lầm, Hứa Kính nghe Thích Tự nói vậy cũng chẳng hề tỉnh trở lại.

Ngược lại chỉ thở dài, nói: "Tháng trước anh có nghe vụ Lâm Hoán thu mua Hồng Trang rồi, cậu mà chịu nghe lời anh thì có khi chủ sở hữu Hồng Trang bây giờ đã là Tư Nguyên... Thích Tự, anh đã sớm khuyên cậu phải tỉnh táo lên, nhưng giờ đây anh thật sự không thể hiểu được cậu, cũng chẳng biết rốt cục cậu đang nghĩ gì mỗi ngày nữa..."

Hứa Kính nhìn hấn, cất lên lời chất vấn sắc bén: "Anh hỏi một câu, tất cả những thay đổi này ở cậu, đều có liên quan đến Phó Diên Thăng phải không?"

****

<Epilogue>

Thích Tự ngồi trên sofa, chăm chú nhìn Thầy ngủ đầy trù mẫn.

Thích Tự: "Muốn phản công."

Phó Diên Thăng: "...???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy tôi khác nào lam nhan hoạ thuỷ phá huỷ tình anh em =))))
(bushi—

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 129: Tiểu Phó Đang Tra

Thích Tự bị Hứa Kính hỏi vậy mà thót tim. Dĩ nhiên là hắn không thể thẳng thắn về vấn đề này, bằng không đối phương nhất định sẽ quy chụp ngay cho Phó Diên Thăng tội dạy dỗ sai lệch.

Bọn họ có quan điểm và nguyên tắc hành sự quá khác biệt, nhưng cả hai đều chưa từng ép buộc hắn, là tự hắn đã chọn nghe theo bản tính và tiếng lòng, chọn lấy hình tượng mà mình muốn hướng đến.

"Anh Kính." Thích Tự tận lực tỏ ra điềm tĩnh, "Em biết yêu cầu vừa rồi của mình thật đường đột, nhưng em hoàn toàn không có ý coi nhẹ hay nhằm vào anh, có những lí do mà hiện tại em chưa thể nào nói ra được..."

Ánh mắt Hứa Kính nhìn hắn có phần như ép cung: "Lí do gì? Không thể nói cho anh?"

Nghe được câu hỏi quen thuộc, Thích Tự bàng hoàng nhớ lại chính mình cũng từng chất vấn Phó Diên Thăng trong bãi đỗ xe khách sạn đêm ấy — "Không thể nói ra, phải không?"

Cùng một tình thế đầy khó xử, nhưng người hỏi đã từ hắn thành Hứa Kính.

Giờ phút này, Thích Tự cũng như hiểu được tâm trạng của Phó Diên Thăng khi ấy.

— Vì có người mà bản thân muốn bảo vệ, cho nên không thể nào hành động theo cảm tính.

Thích Tự gian nan cất lời: "Anh Kính, em xin lỗi."

Trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện: Mong anh có thể nhìn tới tình bạn 7 năm qua, mà tha thứ và hiểu cho em...

Nhưng ánh nhìn sắc bén của Hứa Kính chỉ dần trở nên ảm đạm, hần rữa mắt nói: "Thế này đi, biết cậu có suy tính và kiên định của riêng mình, không muốn cho nói anh cũng được, nhưng bất kể lí do khiến cậu đưa ra yêu cầu vừa rồi là gì đi chăng nữa, anh hiện vẫn là CEO của Sơn Vũ, vẫn chịu trách nhiệm với công ti này. Muốn anh rút vốn thì cậu về xin chỉ thị của ba đi rồi đến tìm anh."

Thích Tự: "..."

Thật ra kể cả Hứa Kính có nhắc hay không, chắc chắn Thích Tự cũng sẽ sớm thừa với ba chuyện này. Dù sao đây đâu còn là chuyện của 600 triệu, quyết định lớn như thế dĩ nhiên hẳn phải cho ba mình biết rồi.

Chẳng qua vì coi Hứa Kính là người anh mình có thể dựa vào, Thích Tự mới trực tiếp tìm đến đối phương, định trao đổi thông tin cũng như tìm lấy chút an ủi về mặt tinh thần. Nhưng nghe những lời này, Thích Tự mới nhận ra mình đã coi nhẹ mọi chuyện đến nhường nào.

Hắn gật gật đầu, nói: "...Vâng."

Thương thuyết đã thất bại, Thích Tự cũng không ở lại thêm nữa, bèn nói mình còn có việc phải về.

Hứa Kính đứng dậy tiễn hắn, đến cửa Thích Tự mới nhớ ra, bảo: "À phải rồi anh Kính, tháng 7 này ba mẹ em định tổ chức cưới lại ở Mĩ đấy."

Hứa Kính ngạc nhiên: "Hai người tái hợp thật luôn? Nhanh thế?"

Thích Tự cười nhẹ: "Vâng, có gì anh cũng sang dự nhé?"

Hứa Kính vuốt mũi cười cười: "Để anh xem đã, sợ chưa chắc đã có thời gian ấy chứ."

Lòng Thích Tự không khỏi chùng xuống, năm ngoái gặp mặt nói đến chuyện này, rõ ràng Hứa Kính còn chủ động nói muốn tham dự hôn lễ, chẳng biết lúc này từ chối có phải vì giận hờn hay không.

Tiền người đi xong, Hứa Kính quay về văn phòng một mình, thu lại đồng tài liệu Thích Tự vừa xem, đang dọn dờ thì đột nhiên có chút bực bội thả tập giấy xuống bàn, đưa tay lên bóp trán.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông, Hứa Kính nhanh chóng đi tới lấy nghe.

"Lâm tổng..." Hắn bấm nhận rồi chào một tiếng, vừa nghe điện vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết đầu bên kia nói những gì, mà Hứa Kính chỉ dám chiêm nhìn tòa nhà tài chính đối diện Phong Mậu, im lặng lắng nghe một hồi, mới thấp giọng lên tiếng, "Tôi quyết định sẽ cân nhắc lại đề nghị lần trước của cậu."

*

Vừa rời khỏi Phong Mậu, Thích Tự cũng gọi luôn cho Thích Nguyên Thành ngay trên xe, hỏi xem gần đây đối phương có lịch về nước hay không.

"Đang định cuối tuần này đây, về Hải Thành đi đăng ký kết hôn lại với mẹ con." Thích Nguyên Thành hơi cao giọng hơn bình thường, ngữ khí lộ rõ niềm hạnh phúc khó tả, báo xong lại hỏi, "Tưởng vụ thu mua Liên Tú xong xuôi rồi? Con vẫn chưa về trường à?"

Thích Tự: "Chưa ạ, con có mấy chuyện quan trọng muốn thương lượng với ba."

Nghe giọng hắn có vẻ nghiêm trọng, Thích Nguyên Thành không khỏi thắc mắc: "Chuyện gì?"

Thích Tự thật không đành lòng phá hỏng tâm trạng vui vẻ của ba lúc này, chỉ nói: "Bao giờ ba về, con sẽ nói trực tiếp."

Kết thúc cuộc gọi, Thích Tự đồng thời về đến khách sạn. Hắn không giấu Phó Diên Thăng việc đi gặp Hứa Kính, mà đối phương cũng không truy hỏi hắn đi làm gì. Từ sau tối hôm đó, cả hai vẫn luôn ngấm ngầm hiểu cho sự kín đáo của nhau.

Mấy ngày sau đó, Thích Tự chỉ ở trong khách sạn học bù.

Chuyện Tư Trạch truy tìm Tống Phổ Tâm đã gây náo loạn dư luận, Vinh Kha còn lập nguyên một cái group chat để thỉnh thoảng vào bàn tán tin đồn với bọn hắn.

Đường Vĩ Sùng: "Bốn ngày đến nơi rồi mà vẫn không thấy người đâu à?"

Vinh Kha: "Thấy đâu, nhờ cả quan hệ bên cảnh sát tìm cùng rồi mà vẫn chưa có manh mối gì."

Lâm Đông: "Có khi là tình nhân giận dữ, cố ý trốn đi cho Tư Trạch sốt ruột thôi."

Vinh Kha: "Tư Trạch bảo Tống không phải người như vậy, nó còn lo đối phương có ý định tự sát nữa kìa."

Đường Vĩ Sùng: "Cái gì? Tự sát?"

Vinh Kha: "Nghe bảo là bị trăn cảm, chưa đi khám nhưng Tư Trạch hỏi bác sĩ quen thì thấy nói triệu chứng có vẻ giống. Nửa năm trước Tống bắt đầu thường xuyên nhốt mình trong phòng, cả ngày cũng chẳng nói câu nào."

Lâm Đông: "Chẳng phải là Tư Trạch rất tốt với anh ta à, có gì mà phải rầu rĩ?"

Vinh Kha: "Tốt chó gì, hôm qua tôi mới biết là thằng này nó cưỡng ép người ta đó giờ."

Đường Vĩ Sùng: "Cưỡng ép?"

Vinh Kha: "Nghe nói hai năm đầu Tư Trạch đã đi đi đâu tra tất cả thông tin về gia đình cũng như quan hệ cá nhân của đối phương. Mới đầu Tống không chấp nhận chuyện giữa hai bọn họ, định bỏ đi thì Tư Trạch lấy bố mẹ người ta ra uy hiếp, với chắc còn nắm được nhược điểm nào đấy nữa. Dạng thư sinh không quyên không thế như Tống thì làm sao độ lại nổi mấy trò lưu manh của nó, cứ thế mà bị ép ở lại thôi."

Lâm Đông: "VL, khốn vậy!"

Vinh Kha: "Haiz, tôi thấy Tư Trạch đúng là mù mịt... có mỗi cái đạo lý ép quá thành dở mà cũng không hiểu, tìm ai không tìm lại đâm đầu vào một người không có ý với mình."

Đường Vĩ Sùng: "Sao cái ddeos gì cậu cũng biết thế?"

Vinh Kha: "Hôm qua tôi đi tìm Tư Trạch, mấy nay nó chỉ lù rù ở trong căn hộ đường Hòe An kia thôi, mới động đến chuyện với Tống đã tự lái nhải không ngớt đấy chứ, lại còn vừa nói vừa khóc cơ, bó tay. Mấy cậu không ở hiện trường thôi, chứ riêng cái bộ dạng ngu xuẩn đấy là đủ cho tôi chọc nó cả đời rồi, ha ha!"

Lâm Đông: "Cậu nói làm tôi cũng muốn đến hóng ghê..."

Đường Vĩ Sùng: "Thế nhà cũ của Tống ở đâu? Tư Trạch còn có thông tin về gia đình anh ta mà? Đã đến đấy tìm chưa?"

Vinh Kha: "Ở Tô Thành, ba mẹ làm công chức bình thường, nghỉ hưu lâu rồi, nhưng hai cụ cũng không có nhà."

Lâm Đông: "Đạch, thế này là mưu đồ trốn đi từ trước rồi còn gì!"

Vinh Kha: "Thật thế thì còn tốt, Tư Trạch bảo anh ta cũng chẳng trốn được mình cả đời, chỉ cần người kia đưa gia đình đi tàu xe hay máy bay thì nhất định sẽ lộ ra manh mối."

...

Thật ra thấy Phó Diên Thăng bình tĩnh như thế, Thích Tụ đoán là Tống Phổ Tâm không gặp chuyện gì, cho nên cũng không để bụng lắm.

Có đi đâu được những tình tiết này trong hội thoại của bọn họ, hẳn lại nghĩ ngợi không thôi, chẳng biết nên thông cảm với Tư Trạch hay thương thay cho Tống Phổ Tâm.

Cuối tuần, biết ba đã về Hải Thành, Thích Tụ thu xếp đến khách sạn đối phương tìm người.

Tuy mấy nay có vẻ gió êm sóng lặng, hẳn lại có cảm giác đây chỉ là bình yên trước cơn bão.

Thích Nguyên Thành vẫn ở tại khách sạn Westin, chiều tối Thích Tụ mới qua, gõ cửa xong phải một lúc sau đối phương mới ra mở.

Thích Tụ thấy ba chỉ mặc may ô, sơ mi khoác ngoài còn không buồn cài cúc thì ngạc nhiên: "Ba, ba vẫn đang nghỉ à?"

"Dậy rồi, vào đi." Thích Nguyên Thành vừa cài lại áo vừa đi vào.

Thích Tụ đóng cửa rồi ra thẳng sofa ngồi, điểm qua trong đầu về những lời chuẩn bị nói.

Thích Nguyên Thành mang ấm nước ra, nhìn hắn nói: "Làm gì mà nhú mày ghê thế, gặp phải phiền phức gì à?"

Thích Tụ ngập ngừng nói: "Ba cứ mặc xong đồ đi đã..."

Thích Nguyên Thành bật cười, đành cài lại cúc áo sơ mi cho chỉnh tề "Được chưa? Với ba mà cũng vòng vo thế, rốt cục là có chuyện gì?"

Thích Tụ hỏi: "Ba, ba nhớ có lần con từng kể với ba vụ Tư Trạch âm thầm động tay tới giá cổ phiếu không?"

Thích Nguyên Thành chỉnh lại cổ áo, đáp: "Ừ có, sao?"

Thích Tụ: "Ba có tra ra được chứng cứ gì không?"

Thích Nguyên Thành rót cho Thích Tự cốc nước, nói: "Lần trước ba có nói với con qua điện thoại rồi mà? Nhà bác Tư có quan hệ khủng, Tư Trạch có làm thế thật cũng không lạ, nhưng chứng cứ thì không tra ra được, bọn họ hành động cẩn thận lắm..."

Nói đoạn, Thích Nguyên Thành ngẩng lên, lại bắt gặp con trai đang nhìn mình với ánh mắt gần như dò xét.

Thích Tự hỏi: "Ba, lâu nay quen bác Tư, ba đã bao giờ dùng đến móc nối của bác ấy chưa? Ý con là những móc nối bất hợp pháp, như kiểu giao dịch tay trong ấy..."

Thích Nguyên Thành đột nhiên khựng lại tay xách ấm, vô cùng kinh ngạc trước điệu bộ này của Thích Tự, trong giây lát cũng không biết trả lời hắn thế nào.

Thích Tự nhìn đối phương chằm chằm, ánh mắt ngày càng quyết liệt, trên mặt cũng dần dần xuất hiện vẻ lo âu.

"Ba..." Hắn sốt ruột lên tiếng, hai tay đang thoải mái đặt trên gối cũng siết lại thành nắm đấm, tỏ rõ sự căng thẳng của hắn lúc này.

Thích Nguyên Thành đặt ấm nước xuống, tiếng đáy ấm va xuống mặt bàn trà bằng kính đánh "cạch" lại càng khiến gian phòng tĩnh mịch trở nên nặng nề, không khác gì một đầu búa nện vào lòng Thích Tự.

Cùng với âm vang này, là lời khẳng định như đinh đóng cột từ Thích Nguyên Thành: "Không hề"

Thích Tự cứ như người bị bóp cổ đột nhiên lấy lại được hơi thở, bấy giờ mới thả lỏng toàn thân, chỉ có ba bốn giây vừa rồi mà đã căng thẳng đến toát mồ hôi tay.

"Không thì tốt, không thì tốt rồi..." Hắn lẩm bẩm hai câu, cơ hồ như vừa được cứu rỗi, ánh mắt lại một lần nữa dấy lên hi vọng.

Thích Nguyên Thành trầm mặc nhìn hấn, cau mày hỏi: "Rốt cục là làm sao? Tư Trạch đã nói gì với con à?"

Thích Tụ nghĩ lấy vài hơi, rồi mới thấp giọng nói như sợ sẽ kinh động đến gì đó: "Ba, e là nhà họ Tư sắp có chuyện rồi."

Thích Nguyên Thành lạnh mặt: "Chuyện gì?"

Thích Tụ lắc đầu: "Cụ thể ra sao thì con không biết, nhưng bọn họ đang bị điếu tra, đã bị điếu tra từ rất lâu rồi."

Thích Nguyên Thành đột nhiên đứng dậy, tới lui vài bước, sắc mặt đánh lại đến đáng sợ. Chỉ chốc lát sau, ông như đoán ra gì đó, lại nhìn Thích Tụ nghiêm nghị hỏi: "Là Tiểu Phó đang tra đúng không?"

Thích Tụ sửng sốt nhìn đối phương: "Sao ba biết?"

Thích Nguyên Thành không trả lời, rồi bỗng nhiên xoay người ra bàn trà lấy điện thoại lên.

Như đoán được ba hấn muốn làm gì, Thích Tụ bật dậy túm lấy cánh tay đối phương ngăn lại: "Ba, đừng hỏi anh ấy!"

Thích Nguyên Thành nghiêm nghị nhìn hấn, thái độ sầm đi nhanh chóng.

Thích Tụ run giọng nói tiếp: "Cũng đừng nói với bất kì ai, con xin ba đấy!"

(*khúc này Tụ xưng hô khách sáo, kiểu như gọi ba là "Sir" ấy)

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã tốt với mình quá! (¯ _ ¯)"

Thích Tụ: "Cho anh nợ, sau này dùng cả đời mà trả."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dưới đây (đại khái) là lời hẩn nhủ từ tác giả trong groupfan: /cf. Thiên Long Bát Bộ ai không biết thì bỏ qua cũng được =))/

[Qua "nghe nói" đó giờ thì Lâm Hoán lợi hại lắm đúng không? Nhưng phần nào cũng chỉ là thủ pháp xây dựng hình tượng thôi, cứ tưởng tượng người này như Mộ Dung Phục ấy — có lợi hại đấy, nhưng không phải thượng thừa đến mức vô đối, quỳnh chúng cứ thần thánh hóa quá rồi đến lúc người ta lên sàn lại "??? Chỉ có thế???" ra =))]

Nói gì thì nói chứ mình vẫn hóng quả tinh anh đồng niên với Thầy này lộ diện lắm, rao 5 mùa quýt rồi mà còn chưa được cho lên sóng nữa:)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 130: Sùng Kính Trong Lòng

Thích Nguyên Thành nhìn con trai như vậy, bỗng dưng trong lòng lại nổi lên một nỗi bất an còn lớn hơn cả lo lắng cho tập đoàn, có đi đâu chính ông cũng không biết rốt cục nỗi bất an ấy xuất phát từ đâu.

Là một người từng trải, ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lần nữa ngồi xuống sofa rồi chất vấn Thích Tự: "Con bắt đầu nghi Phó Diên Thăng đi đâu tra Tư Thị từ bao giờ?"

"Đợt Giáng Sinh năm ngoái, lần bọn con cùng về nước bàn chuyện thu mua Liên Tú, con vô tình nghe được đối thoại của anh ấy với trợ lý bên Tư Trạch, nói lộ ra tin này..."

Thích Tự kể lại toàn bộ manh mối và suy đoán của mình cho ba, bao gồm cả chuyện hấn quen được Phó Diên Thăng qua Từ Nhất Chu ra sao, bắt đầu nghi ngờ đối phương là người của chính phủ từ khi nào, tuyệt nhiên không giấu diếm.

Nhưng dĩ nhiên Thích Tự cũng không dám nói ra mối quan hệ thật sự giữa mình và Phó Diên Thăng. Biết hấn với người kia không chỉ là thầy trò mà còn bí mật yêu đương nữa thì có khi ba hấn sẽ tăng xông phát ngất luôn quá!

Nghe hấn giải thích xong, Thích Nguyên Thành cũng giận bản thân vì đã quá sơ suất, càng giận Phó Diên Thăng vì đã lừa gạt hai cha con mình—bất kể mục đích của đối phương có là gì đi chăng nữa.

Thích Tự nhìn sắc mặt lạnh lùng của ba, không đoán ra ông đang nghĩ gì, chỉ thấy trong lòng nóng ran như lửa đốt.

"Ba..." Hấn lại gọi một tiếng.

Thích Nguyên Thành lấy lại tinh thần, đối diện với ánh mắt lo lắng của Thích Tự mới chợt nhận ra nỗi bất an trong lòng mình là từ đâu mà ra.

Ông nhìn con trai với vẻ mặt phức tạp, do dự mà khó hiểu hỏi: "Thích Tự, con cứ thế theo phe Phó Diên Thăng?"

Thích Tự vốn là người kiêu ngạo, ghét nhất sự dối trá, nhưng từ khi Phó Diên Thăng xuất hiện, con trai ông cũng một mực bị người này thu hút, cứ nhắc đến đối phương thì từ ánh mắt cho đến giọng điệu đều tỏ rõ vẻ ca ngợi và sùng bái.

Sau khi biết về Phó Diên Thăng, Thích Nguyên Thành đã đích thân đi gặp mặt, cho người đi điều tra về gia cảnh, lại còn phí tâm đưa đối phương về cho con trai—ông làm nhiều như thế cũng không phải vì Phó Diên Thăng sở hữu năng lực khủng khiếp đến đâu, mà là vì mong muốn của Thích Tự chứ gì nữa?

Nhưng hiện tại, thân phận của Phó Diên Thăng rõ ràng có điểm mờ ám, động cơ tiếp cận Thích Tự cũng lộ ra là giả dối, Thích Nguyên Thành thật không hiểu nổi vì sao Thích Tự vẫn còn tình nguyện tin tưởng người kia như thế.

Đối mặt với ánh mắt của ba, Thích Tự vươn tay ra nắm lấy đầu gối, chậm rãi lên tiếng: "Ba, con quen anh ấy gần hai năm rồi, từ lúc còn nói chuyện qua mạng cho đến một năm nay làm gia sư, người này vừa dạy con rất nhiều kiến thức, cũng dạy con cả những nguyên tắc kinh doanh và hành xử. Anh ấy giúp con hiểu rõ hơn về thế giới này, luôn dẫn dắt con phải kiên trì giữ vững nguyên tắc của mình. Với con anh ấy không chỉ là thầy, mà còn là một sợi dây quản thúc..."

Thích Tự nhớ lại ngày đó ở trường đua nhà họ Đường, lí trí gần như "tuột xích" của hắn đã tự giác quay về ngay khi nhìn thấy Phó Diên Thăng.

Cảm giác khi vừa chịu sự quản thúc thì chẳng thoải mái chút nào, thậm chí còn khiến hắn gào lên đòi tự do, nhưng đến khi tỉnh táo lại, Thích Tự mới thấy may mắn biết bao.

"Hồi con còn bé, chính ba đã dạy làm người thì luôn phải giữ lấy sự sùng kính trong lòng. Trước đó con không hiểu lắm, nhưng giờ thì rõ rồi, ấy không phải lòng sùng kính dành cho thần linh hay một người nào đó, mà là lòng sùng kính đối với nguyên tắc đạo nghĩa của mình. Nếu không có Thầy Phó, có lẽ con cũng đã dần trở thành một người coi thường kỉ cương như Tư Trạch... Đây không phải đi đâu con muốn, bởi vậy dù biết Phó Diên Thăng tiếp cận mình để có cơ hội đi đâu tra Tư Thị, con vẫn sẵn lòng muốn giúp anh ấy..."

Giọng nói đầy chân thành của cậu trai như tiếng violin phiêu diêu trong phòng khách, Thích Tụ nhìn về phía Thích Nguyên Thành với ánh mắt lấp lánh: "Không phải theo phe, mà là đồng tình với sự chính nghĩa và nguyên tắc của anh ấy."

Thích Nguyên Thành hoàn toàn không ngờ Thích Tụ có thể nói ra những lời này, bởi vậy mà xúc động hồi lâu vẫn không bình tĩnh lại nổi.

Thích Tụ còn nói: "Ba, con biết ba thân với bác Tư đã nhiều năm, hẳn sẽ không đành lòng nhìn nhà họ gặp nạn như vậy. Nhưng nhóm người của Thầy Phó đã mai phục quanh Tư Thị từ rất lâu, chúng ta là chỉ là một móc nối trong số đó thôi, ba muốn can dự có lẽ cũng không kịp rồi..."

Thích Nguyên Thành thấp giọng nói: "Thích Tụ, con về trước đi, để ba suy nghĩ đã."

Thích Tụ: "Ba..."

Thích Nguyên Thành giơ tay ngắt lời hẳn, nghiêm nghị đáp: "Đừng nói nữa, ba hứa với con tạm thời sẽ không cho ai biết về chuyện này. Nhưng đây không phải chuyện nhỏ, ba cần thời gian để suy nghĩ thêm, con cứ về trước đi."

Thích Tụ chỉ biết im lặng, có lo lắng đến đâu cũng không dám cãi lời ba, chỉ đành đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng.

Đợi Thích Tụ rời đi rồi, một dáng nữ thanh thoát mềm mại mới chậm rãi bước ra từ phòng ngủ.

Không phải ai khác, chính là Khương Oánh.

Thích Nguyên Thành ngẩng đầu nhìn lên, mặt mũi nói: "Em nghe hết rồi phải không?"

Khương Oánh: "Ừ."

Thích Nguyên Thành: "Sao vừa rồi em không ra?"

Khương Oánh: "Anh vừa về chiều nay mà tối đến em đã qua ngủ cùng, để con nhìn thấy lại nghĩ mẹ nó vô tội vạ lắm."

Thích Nguyên Thành dở khóc dở cười: "Vợ chồng rồi mà em còn ngại cái gì..."

Khương Oánh ra ngó xuống đối diện Thích Nguyên Thành, nhớ lại vẻ thâm tình trong giọng điệu của con trai hồi nãy mà không khỏi cau mày: "Tiểu Phó kia là người anh tìm về làm gia sư cho Thích Tự à?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Tự nó tìm được, vừa rồi thằng bé chả nói rồi đấy thôi, hai đứa quen nhau qua mạng."

Khương Oánh cầm ly nước của Thích Tự lên uống một ngụm: "Tính anh cẩn thận như thế, chắc làm gì có chuyện để yên cho một người ất ơ đến cạnh con?"

Thích Nguyên Thành thở dài: "Không phải anh chưa đi điều tra, nhưng nếu nó là người của chính phủ thật, thì chỉ sợ giấy tờ hồ khẩu các thứ đều giả hết thôi, anh tra thế nào được?... Mà, em có biết trên giấy tờ ghi cha của nó là ai không?"

Khương Oánh: "Ai?"

Thích Nguyên Thành: "Phó Nhân, chính là thầy giáo dạy toán từng cứu Thích Tự lần nó bị bắt cóc hồi bé ấy."

Khương Oánh kinh ngạc không thôi: "Trùng hợp thế?"

Thích Nguyên Thành: "Cũng chưa chắc, nhưng vừa thấy là anh đã nhớ đến anh Phó kia, bởi vậy mà bớt đi cảnh giác với nó bao nhiêu. Giờ nghĩ lại mới thấy, mình đúng là chủ quan..."

Khương Oánh: "Chủ quan cái gì, nó dạy dỗ con anh tốt thế còn gì nữa."

Thích Nguyên Thành ghen hòng, trợn mắt đáp lại vợ mình: "Nhưng nó đến để đi ầu tra chúng ta! Nhớ như anh cũng từng nhúng tay vào việc gì đó với Tư Lại, bọn họ sẽ bỏ qua cho anh chắc? Huống hồ tổ chim bị phá thì trứng nào yên ổn, Tư Thị gặp chuyện cũng đồng nghĩa với việc Tư Nguyên sẽ phải đối mặt với biến động cực lớn!"

Ông càng nói càng căng thẳng, đột nhiên vớ lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm, sắc mặt u ám trầm trọng.

Khương Oánh hỏi lại đối phương: "Nguyên Thành, anh còn nhớ lí do khiến anh quyết định xuất ngoại hồi đó chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Hmm?"

Khương Oánh: "Chính là vì bị Phi Á cạnh tranh ác ý, nhằm đúng lúc MeiWei chuẩn bị được Hải Hà đầu tư thì bắt cóc Thích Tự, còn móc nối quan hệ với quan chức để chèn ép MeiWei trước khi công ti đăng kí niêm yết ở trong nước. Anh vẫn luôn căm ghét hành vi quan-thương cấu kết của nhà họ Chương, sau khi nhận được ngu ần đầu tư từ Tư Lại, Tư Lại cũng nói anh ta có thể giúp MeiWei lên sàn ngay lập tức, nhưng anh biết về bối cảnh của đối phương nên đã không đồng ý, thà tự mình qua Mỹ mở rộng thị trường hải ngoại, hoãn lại kế hoạch đăng kí niêm yết cho MeiWei đến tận bốn năm sau còn gì... Nguyên Thành, trước giờ anh vốn không cùng một dạng người với Tư Lại, đây cũng chính là điểm thu hút em nhất ở anh. Con trai giống anh, cho nên em cũng chẳng ngạc nhiên khi nghe con nói ra những lời vừa rồi."

Thích Nguyên Thành kinh ngạc nhìn vợ mình, lại nghe đối phương nói tiếp: "Em làm về tin tức kinh tế tài chính ở đài bao năm nay, cũng đã gặp đủ loại người nổi tiếng trong cái giới này, nhưng giờ nhìn lại, chắc cũng phải một nửa trong số những doanh nhân từng vang bóng một thời kia đâu

vào tù rồi... Nếu những gì Thích Tự nói là thật, thì xem nhà họ Tư kia hết thời hết vận rồi, dù sao anh cũng không ngăn được, đừng rồi rắm giữa ân tình và giới hạn luật pháp ở thời điểm này."

(*vào tù: đoạn này Hi typo thành một cụm lệch pha, mình dựa vào ngữ cảnh và pinyin gần nhất thì đoán là vào tù, nếu sai sẽ sửa sau)

Thích Nguyên Thành nghe vợ nói mà không khỏi xao động, đành lẩm bẩm: "Để anh nghĩ, nghĩ thêm đã..."

Khương Oánh cầm tay đối phương, dịu dàng nói: "Em sẽ cùng anh."

*

Thích Tự ra ngoài nhưng chưa rời đi luôn, lại đứng yên trước cửa hồi lâu. Hắn căng thẳng cầm điện thoại trên tay, mong mỗi ba có thể sớm nghĩ thông, sớm gọi điện lại cho mình...

Nhưng hắn chờ mãi vẫn không thấy điện thoại của ba, mà lại nhận được cuộc gọi từ Phó Diên Thăng.

"Vẫn đang ở chỗ ba cậu à?"

"Ừm..."

Hai người sau đó cùng im lặng, qua một lát, Phó Diên Thăng nghe ra bên cạnh Thích Tự không có ai, mới thấp giọng nói: "Tôi đang chờ cậu ở tầng trệt khách sạn Westin, bao giờ xong thì xuống đây."

"Ừ..." Thích Tự dựa tường đứng chờ thêm nửa tiếng, vẫn không đợi được điện thoại của ba, rốt cục thở dài một hơi rồi ảm đạm đi thang máy xuống nhà.

Qua lớp cửa kính dưới sảnh khách sạn, Thích Tự trông thấy Phó Diên Thăng mặc trench coat đen đang đứng bên ngoài hút thuốc, sừng mặt với đường nét sắc bén toát lên vẻ cô độc, nhưng chỉ vừa bắt gặp Thích Tự, biểu cảm đã lập tức trở nên dịu dàng.

"Xong rồi à?" Phó Diên Thăng không hỏi Thích Tự nói chuyện gì với ba, chỉ dập thuốc vào ngay gạt tàn trước cửa khách sạn rồi thấp giọng bảo, "Đi thôi."

Chỗ ở của bọn họ chỉ cách khách sạn Westin một con phố, bởi vậy Phó Diên Thăng cũng không lái xe qua.

Bấy giờ đã là 10h tối, hai người về khách sạn, tắm rửa qua xong xuôi, Phó Diên Thăng lại chuẩn bị lên giường chiều hần như thường lệ.

Từ khi đưa ra quyết định giúp Phó Diên Thăng, Thích Tự vẫn luôn có cảm giác tội lỗi với người nhà, cũng không biết mình với người này còn có thể ở với nhau bao lâu, tâm thế luôn là hôm nay có rượu hôm nay say, chưa bao giờ từ chối khi đối phương gạ gẫm.

Chỉ là tối nay, hai người vừa vào húng thì điện thoại Thích Tự đột nhiên rung điên cuồng.

Hắn vừa liếc thấy màn hình báo đã thót tim, vội đẩy Phó Diên Thăng ra, cầm di động lên nghe: "Ba!"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói qua điện thoại: "Sáng sớm mai qua chỗ ba đi."

Thích Tự: "... Mấy giờ ạ?"

"Sau 8h đi." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút, "Đúng rồi, đưa cả Phó Diên Thăng đến đây."

Thích Tự căng thẳng nói: "Ba muốn gặp anh ấy?"

Thích Nguyên Thành: "Là mẹ con muốn gặp nó."

Thích Tự: "???"

Thích Nguyên Thành: "Thôi, không nói vội, đi nghỉ sớm đi."

Dập máy xong, Thích Tự vẫn chưa hết mơ hồ, mẹ muốn gặp? Sao mẹ hẳn biết Phó Diên Thăng? H ồi này ba còn bảo muốn suy nghĩ thêm cơ mà? Chẳng nhẽ sau đấy lại gọi điện cho mẹ?

Phó Diên Thăng lại g ần hôn nhẹ lên khóe môi hẳn, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Thích Tự ngưng dòng suy nghĩ, nhìn Phó Diên Thăng đầy khó hiểu: "Ba tôi muốn sáng mai chúng ta qua đó, còn bảo là mẹ tôi muốn gặp anh."

Phó Diên Thăng cũng không khỏi sửng sốt: "Mẹ cậu?"

Nhớ tới trực giác và thính giác đáng sợ của mẹ mình, Thích Tự không nhận được mà cảnh cáo đối phương: "Hôm trước gọi điện mẹ tôi còn nghe ra anh đang ở bên cạnh đấy, mai đến nhớ giữ thái độ cho đứng đắn, tuyệt đối không thể để lộ ra cái gì đâu rõ chưa!?"

Phó Diên Thăng ch ồm lên người hẳn, thở dài một hơi: "Rõ r ồi, thưa thiếu gia của tôi..."

Thích Tự lại đẩy hẳn ra l ần nữa: "Hôm nay nghỉ đi, tôi không có hứng."

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Giờ nghĩ lại mới thấy, đúng là chủ quan quá."

Khương Oánh: "Đ ồng chí Thích đáng thương đúng là chủ quan r ồi, đã biết cả hai quý tử của anh đều yêu đàn ông chưa?"

-

A/N (tác giả):

Thấy khu bình luận mấy ngày nay rất thú vị, cho nên mình muốn tâm sự với mọi người một chút.

Viết bộ này cũng là cơ hội để mình thử nghiệm một điều: cố gắng khắc họa tính cách và lựa chọn của phần lớn các nhân vật—bao gồm cả Tư Trách, Hứa Kính, Tống Phổ Tâm, Tô Cánh v.v.—một cách khách quan nhất có thể, trong lòng mình thì họ đều là người thật hết.

Tạm thời chưa spoil Hứa Kính rốt cục có bỏ Cá đi hay không, nhưng kể cả có bỏ thì cũng chẳng hề đồng nghĩa với việc nhân vật này trở thành phản diện hay bị mình bôi đen, anh ta chỉ đơn giản đưa ra lựa chọn dựa theo lập trường của mình, mà lựa chọn ấy là tốt hay xấu thì còn tùy vào nhận định của mỗi người đọc.

Trong truyện chỉ có Thây và Cá đại diện cho cái mà mình cho là "chính nghĩa", và theo thế giới quan của tiểu thuyết, họ sẽ được tuyên thưởng vì điều này.

Có bạn nói Cá nhỏ quá lí tưởng hóa, thậm chí còn có phần "thánh mẫu", nhưng mà không phải như vậy đâu.

Đúng là người như Cá và Thây ở ngoài đời rất ít, chiếm đa số vẫn là những Hứa Kính và Lâm Hoán, song cái "ít" ấy không nên trở thành lí do để mọi người công kích chủ nghĩa lí tưởng.

Trong xã hội thực dụng như ngày nay, hầu hết đều nhất nhất đề cao cái lợi, coi tiền tài là biển chỉ đường duy nhất của đời, quá nhiều người bỏ qua nguyên tắc, bỏ qua tôn chỉ, bởi vậy mình mới muốn xây dựng nên những nhân vật chính theo chủ nghĩa lí tưởng như Thây Phó và Cá nhỏ.

Đời đã vất vả, coi như vào tiểu thuyết thưởng thức cái đẹp xa vời ấy đi.

Hi vọng câu chuyện này sẽ không chỉ khiến mọi người tìm thấy mình trong các nhân vật khác nhau, mà còn có thể mang đến phần nào năng lượng cho các bạn nữa. -3-

-
vtrans by xiandzg

T/N: Cá nhân mình khá thích quan điểm của Hi — Có sống thực tế cũng không cần quá bị quan. Xác định giá trị và mục tiêu để theo đuổi là tự do của mỗi người, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng khác biệt về quan điểm cũng không nhất thiết phải có người đúng người sai. Đừng vì những mảng đen trong đời mà phủ nhận chủ nghĩa lí tưởng, vì sự thật là ngoài kia vẫn còn cả những vùng sáng nữa. Utopia might be impossible, but good things are still happening all the time 🕊

Mặt khác thì... Hôm qua mình đã biết ngay là có vấn đề từ lúc bác Thành quần áo xộc xệch lại còn rề rà mãi mới ra mở cửa mà
=))))))))))))))))))

Chờ mong buổi ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu của Thầy ngày mai, biết chắc Cá nó sẽ xông pha bảo vệ Thầy rồi nên cũng không có gì muốn chúc hết, hi vọng là chờ được tin khả hoàn của Thầy -3-

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 131: Ba Hứa Với Con

Sáng hôm sau Thích Tự dậy từ rất sớm, rời giường rửa mặt xong cứ thế bỏ qua bữa sáng, đi thẳng sang Westin với Phó Diên Thăng.

Đến nơi mới có 7h30, hai người ng ỉ lại dưới sảnh khách sạn, chờ qua 8h mấy phút, Thích Tự lập tức đứng dậy ra bấm thang máy.

Đến cửa phòng Thích Nguyên Thành, hắn lại cẩn thận nhấn cho đối phương một tin: "Ba, ba dậy chưa? Con đến r ỉ."

Không bao lâu sau Thích Nguyên Thành đã ra mở cửa, quần áo chỉnh tề khác hẳn bộ dạng xộc xệch ngày hôm qua.

Phó Diên Thăng bên cạnh vẫn cung kính chào một tiếng "Chủ tịch Thích", Thích Nguyên Thành chỉ lạnh lùng liếc xéo hắn một cái, sau đó quay sang Thích Tự bảo: "Giờ giấc chuẩn gồm."

Thích Tự ngại ngùng không dám đáp lại.

"Vào đi." Thích Nguyên Thành nói một câu r ỉ xoay người vào trước.

Thích Tự vừa vào đã thấy Khương Oánh đang ng ỉ sofa từ tốn uống nước lọc... Nhìn thì có vẻ, tối qua mẹ hắn đã ngủ lại đây?

"Mẹ..." Thích Tự cất lời.

Khương Oánh gật gù chào hắn, lại mỉm cười nhìn đến Phó Diên Thăng ở phía sau: "Đây chính là "Th ầy Phó" mà con nhắc đến hôm qua phải không?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng đi tới bắt tay với cô.

"Xin chào." Nhìn người phụ nữ trước mặt còn khá trẻ, Phó Diên Thăng do dự không biết gọi thế nào cho phải, ngập ngừng một lát rồi quyết định tự giới thiệu trước, "Cháu là Phó Diên Thăng ạ."

Khương Oánh khách khí bảo: "Chào Tiểu Phó, cứ gọi cô Khương là được."

Phó Diên Thăng: "Cô... cô Khương."

Thích Tự không khỏi sờn gai ốc với bầu không khí kì quái trong phòng lúc này, nhất là thái độ mà Khương Oánh dành cho Phó Diên Thăng còn khiến hắn cảm giác như thể hôm nay mình đưa Phó Diên Thăng đến để come out...

Khương Oánh nhìn hắn hỏi: "Hai đứa ăn sáng chưa?"

Thích Tự: "Chưa ạ..."

"Thế mẹ với Tiểu Phó xuống nhà dùng bữa một lát, hai cha con ở trên này nói chuyện đi." Khương Oánh nói xong còn liếc Thích Nguyên Thành đầy ẩn ý rồi mới đưa Phó Diên Thăng đi trước.

Thích Tự cũng không biết mẹ mình đang có ý định gì mà còn kéo Phó Diên Thăng đi ăn riêng... người đi rồi nhưng hắn vẫn thấp thỏm nhìn theo, không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

"Qua đây ngồi đi." Thích Nguyên Thành gọi một câu lấy lại sự chú ý của hắn.

Thích Tự ra ngồi xuống sofa, thấp giọng hỏi: "Ba, hôm qua lúc con đến mẹ cũng ở đây phải không?"

Thích Nguyên Thành "Ừ" một tiếng, giải đáp thắc mắc đầu tiên của Thích Tự.

Hắn lại bần thần nói: "Sao mẹ lại muốn gặp Thầy Phó?"

Thích Nguyên Thành cười lạnh: "Mẹ con tò mò rốt cục Phó Diên Thăng này là ai mà lừa được cả hai ba con mình như thế."

Thích Tự nghe lời này của ba thì xấu hổ không thôi, vừa sợ mối quan hệ của mình và Phó Diên Thăng bị bại lộ, vừa lo về thái độ của ba với sự vụ hôm qua.

Thấy dưới mắt đối phương có phần thâm thâm, Thích Tự biết đêm qua ba cũng lo đến mất ngủ, không dám vào thẳng vấn đề mà chỉ đành vòng vo: "Sao hôm qua con vừa nói có người đang đi điều tra Tư Thị là ba đã đoán ngay ra Thầy Phó rồi?"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói: "Hồi mới đến làm cho con nó có xin ba tư liệu nội bộ của tập đoàn, còn hỏi về quan hệ cá nhân giữa ba với mấy cổ đông lớn nữa. Lúc đấy ba chỉ nghĩ làm vậy là để hỗ trợ con tốt hơn, chưa kể trước đó cũng đi điều tra về bối cảnh của nó rồi nên không đề phòng gì. Rồi tháng 9 năm ngoái, giá cổ phiếu MeiWei giảm trầm trọng vì vụ của Khâu Như Tùng, ba vốn định thừa cơ mua thêm cổ phần, nhưng lại phát hiện ngoài mình ra vẫn còn người khác đang nâng giá cổ phiếu MeiWei. Phó Diên Thăng đã hỏi ba có biết gì về hiện tượng này không, giờ nghĩ lại mới thấy có khi lúc ấy nó cũng đang thử thăm dò mình."

Thích Tự giật mình, chợt nhớ ra hồi năm ngoái Phó Diên Thăng cũng từng đề cập với hắn chuyện giá cổ phiếu MeiWei có điểm bất thường.

Hắn căng thẳng truy hỏi: "Vậy nội tình vụ ấy là thế nào ạ? Có liên quan tới bác Tư không ba?"

"Đương nhiên là không!" Thích Nguyên Thành lườm hắn, "Đứa bạn họ Chương của con chả nói rồi là gì? Phương Chấn Quốc bán lại cổ phần cho nhà họ Chương, chắc lúc ấy bên đó giờ trò, muốn tìm mọi cách để thu mua cổ phần nhỏ lẻ của MeiWei, hai phía cùng tranh nên mới khiến giá tăng lại bất thường như vậy."

Thích Tự nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thích Nguyên Thành nhìn bộ dạng này của hắn mà tâm trạng lại càng ảm đạm.

Thích Tự lo lắng nói: "Ba, năm ngoái về thu mua cổ phần MeiWei cũng tốn không ít rồi phải không? Nếu Tư Thị gặp chuyện thật thì chúng ta còn trụ nổi chứ?"

Đây cũng chính là điều khiến Thích Nguyên Thành lo nghĩ cả đêm qua.

"Nói sao thì Tư Nguyên vẫn là một tập đoàn mang về lợi nhuận đáng kể. Tư Thị nắm giữ 22% cổ phần, nhờ gặp chuyện rồi không chống đỡ được nữa thì cũng vẫn còn người khác tiếp quản phần của bọn họ. Chỉ e là kết cục sẽ gây ra tổn hại nghiêm trọng cũng như ảnh hưởng đến sự phát triển về sau của tập đoàn." Thích Nguyên Thành vừa phân tích vừa nhìn hắn, hỏi, "Lúc trước con nhờ ba cho người thu thập tài liệu cũng là vì việc này? Ngoài muốn nói cho ba Tư Thị sắp có biến, thì con còn định làm những gì?"

Thích Tự kể lại những giả thiết của mấy người Đồng Mẫn cho ba: "Ba từng bảo con có thể dùng đến tài chính của Sơn Vũ, nên trước khi nói chuyện này với ba, con đã đến hỏi Hứa Kính xem có thể thu hồi các khoản đầu tư để chuẩn bị cho tình hình xấu nhất hay không."

Thích Nguyên Thành nhíu mày: "Con trực tiếp đến gặp nó?"

Thích Tự: "Vâng, nhưng con không nói lý do, anh ấy cũng không đồng ý, bảo phải có chỉ thị của ba thì mới được."

Thích Nguyên Thành: "Nó đồng ý mới lạ đấy."

Thích Tự chỉ im lặng chờ đối phương nói tiếp.

Thích Nguyên Thành: "Về chuyện hôm qua, mẹ con cũng khuyên ba rất nhiều, bị những lời của con dă động nên mới muốn gặp Phó Diên Thăng, đích thân khảo nghiệm xem nó có đáng để cả gia đình ta mạo hiểm như vậy hay không."

Thích Tự thấy vô cùng khó tin: "Thật sao ạ?"

"Còn giả được chắc?" Thích Nguyên Thành thở dài một hơi, "Được rồi, ba hứa với con sẽ không tiết lộ chuyện này cho bất kì ai, nhưng có một điều kiện đi kèm."

Thích Tự: "Điều kiện gì ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Trước khi chuyện của Tư Thị bung bét, Phó Diên Thăng không được đi theo con nữa."

Biểu cảm Thích Tự thoáng chốc cứng đờ: "Ba muốn đuổi anh ấy?"

Thích Nguyên Thành: "Không, nó sẽ vênh váo cho ba, một ít việc vặt khác. Chuyện nhà họ Tư con không lo được đâu, cũng đừng nghĩ nữa, mấy hôm tới thu xếp rồi sớm quay lại trường đi."

Thích Tự nghe ba nói vậy mà tim cũng treo ngược treo xuôi, có điều đây đã là kết quả khả dĩ nhất hẳn có thể mừng tượng, bởi vậy không dám yêu cầu gì nữa để tránh gây nghi ngờ.

Hắn rũ mắt đồng ý: "Vâng ạ..."

*

Khương Oánh đưa Phó Diên Thăng xuống nhà hàng ẩm thực Quảng Đông trong khách sạn, gọi ít điểm tâm đặc trưng và một bình trà nhài, nhìn Phó Diên Thăng bảo: "Chỉ là tâm sự chút thôi, cháu đừng căng thẳng."

Phó Diên Thăng: "Vâng, cô có gì muốn nói thì cứ nói đi ạ."

Khương Oánh: "Tối qua Thích Tự với ba nó nói chuyện, cô đã nghe được rất nhiều về chuyện của hai đứa."

Phó Diên Thăng: "...Chuyện của bọn cháu?"

"Mấy chuyện phát sinh trước với sau khi cháu trở thành gia sư cho Thích Tự ấy." Khương Oánh ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Chắc cháu

biết cô với ba nó đã li hôn từ nhiều năm trước phải không?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Nhưng cháu cũng nghe nói hai người sắp cưới lại rồi, chúc mừng cô chú."

"Cô cảm ơn." Khương Oánh cười cười, lại nói tiếp, "Mới lên 10 là Thích Tự đã ra nước ngoài ở với ba, cô vẫn tiếc vì bao năm nay không ở cạnh nó, giờ quay lại với chú rồi nên cũng muốn hiểu thêm về tình hình của thằng bé. Nguyên Thành bảo Thích Tự khâm phục cháu lắm, hồi đầu hai đứa mới quen qua mạng, lần đầu bị chú hỏi đến nó còn ậm ỉ với ba một trận chỉ vì bảo vệ cháu nữa đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

Khương Oánh: "Thấy Nguyên Thành kể hồi đầu offer 1 triệu/năm mà cháu cũng không đồng ý, phải chờ Thích Tự đích thân thương lượng xong mới quyết định về làm cho nó phải không?"

Phó Diên Thăng: "Vâng..."

Khương Oánh hỏi: "Thế Thích Tự đã ra điều kiện gì mới khiến cháu đồng ý?"

Phó Diên Thăng nắm tay đặt trước môi, nói: "Cũng không có gì đặc biệt ạ, Thích Tự vốn đã rất ưu tú rồi, cháu làm vậy cốt để rèn cho cậu ấy thói quen tự đưa ra quyết định của mình thôi."

Khương Oánh: "Vậy sao? Cháu thấy nó ưu tú ở điểm nào?"

"Thông minh, hiếu học, tinh thần trách nhiệm cao, có chút kiêu ngạo nhưng rất hiểu lòng người..." Phó Diên Thăng vừa nói, ánh mắt bất giác toát lên vẻ trìu mến, giọng nói cũng không khỏi dịu đi, "Điểm nào cũng tốt."

Khương Oánh: "Cháu thích nó không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Người như cậu ấy thì nào có ai không thích ạ."

Nhân viên mang trà lên, Khương Oánh nhắc ấm định rót cho Phó Diên Thăng, nhưng đối phương đã vội vươn tay ra: "Cô cứ để cháu."

Khương Oánh xoay tay cầm sang phía hần, hỏi: "Bên Cali hai đứa ở chung phải không?"

Phó Diên Thăng khựng tay, nhỏ giọng đáp: "Vâng, Thích Tự có thuê một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách bên Cali."

Có lẽ nhận ra một lời "Điểm nào cũng tốt" vừa rồi của mình có phần hơi hớ, Phó Diên Thăng rót trà xong lại nhìn Khương Oánh, nghiêm túc nói: "Thích Tự lớn lên giống cô thật."

Khương Oánh bật cười: "Nhưng tính cách thì lại giống ba nó, tham vọng, tuyệt không chịu thua."

Phó Diên Thăng: "Thỉnh thoảng còn có chút trẻ con nữa ạ."

Khương Oánh: "Trẻ con?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Hồi bọn cháu mới quen, cảm giác như cậu ấy vẫn là con nít vậy, ngày nào cũng đòi cháu nói chuyện cùng... Nhưng thời gian qua cậu ấy đã trưởng thành lên rất nhiều."

Khương Oánh: "Đúng là trưởng thành rồi."

Phó Diên Thăng: "Thân phận cũng buộc cậu ấy phải trưởng thành sớm, bằng không sau này lại chịu thiệt."

Khương Oánh: "Cháu có vẻ rất biết cách rèn người."

Phó Diên Thăng: "Cháu chỉ truyềnlại những gì mà mình biết thôi. Thích Tự giỏi sẵn, tiếp thu rất nhanh."

Lúc này, nhân viên lại mang đồ ăn ra, một loạt lờng há cải tôm, siu mai và váng đậu cuộn lần lượt lên bàn.

Khương Oánh ra hiệu cho Phó Diên Thăng lấy ăn, lại hỏi: "Dự tính tương lai của cháu thế nào?"

Phó Diên Thăng nghe vậy, tay vừa cầm đĩa lên cũng khựng lại.

Khương Oánh nói: "Nghe bảo cháu chỉ kí với Thích Tự hợp đồng hai năm, sau đấy thì sao, cháu có định ở lại cạnh nó nữa không?"

Phó Diên Thăng thấp giọng nói: "Đến khi trưởng thành thêm chút nữa, có lẽ cậu ấy sẽ chẳng cần cháu nữa đâu..."

Khương Oánh ăn một viên siu mai, tiếp lời: "Thích Tự có một đứa em sinh đôi tên Thích Phong, cháu biết chứ?"

Phó Diên Thăng: "Đợt nghỉ năm ngoái cháu có gặp rồi ạ."

"Hồi bé hai đứa nó toàn tranh nhau ngủ với cô, lần nào Thích Phong cũng la lối "Em muốn ngủ với mẹ" om sòm rồi nhào tới chiếm trước chỗ tốt, Thích Tự thì chẳng nói gì, thậm chí còn tỏ ra khinh bỉ Thích Phong, nhưng đến khi thiếp đi rồi lại rúc vào không khác gì mèo con, dính cô hơn cả em nó nữa..."

Lúc nói những lời này, Khương Oánh cười đến là dịu dàng, cô gấp cho Phó Diên Thăng một viên há cảo tôm, lại ngẩng lên nói: "Thật ra trông trưởng thành đến đâu, bản chất Thích Tự vẫn là một đứa nhỏ luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn."

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Bác Tư có dính líu gì đến việc giá cổ phiếu của MeiWei có điểm bất thường không ba?"

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên không! Hừ, có đứa con nào cứ hờ ra lại nghi ngờ ba nó phạm pháp như con không! Đúng là tổn công nuôi! Tịch

thu Tiểu Phó! Không thể để nó suốt ngày ở cạnh con châm ngòi li gián như thế được! Cứ tiếp diễn thì còn coi ba đây ra cái thể thống gì nữa?"

Thích Tụ: "..."

Hai—

Khương Oánh: "Cháu thích nó không? Hai đưa ở chung à? Cháu sẽ luôn ở bên thằng bé chứ?"

Phó Diên Thăng: "Trò chuyện với mẹ vợ kích động quá!"

Thích Tụ: "Nhịn cho tôi! Không tôi làm thịt anh!"

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 132: Con Cảm Ơn Mẹ

Chỉ là vài lời ản ý nhẹ nhàng, nhưng đủ khiến trong lòng Phó Diên Thăng xao động không thôi.

Hắn lờ mờ hiểu được đi đâu Khương Oánh muốn diễn đạt, chỉ là không dám chắc chắn—dù sao cũng hiếm cha mẹ nào dễ dàng chấp nhận việc con mình yêu người đồng giới, chưa kể Thích Tự lại có một thân phận đáng kiêu ngạo như thế.

Nhưng những lời Khương Oánh vừa nói không chỉ khơi ra quan hệ thật sự giữa hắn và Thích Tự, mà còn như cho hắn biết rằng, Thích Tự cần hắn.

Chẳng lẽ đối phương muốn giao phó Thích Tự cho hắn?

...Hay chỉ là giả vờ? Để lừa hắn mắc bẫy?

Khương Oánh tiếp lời: "Nhưng mà đúng như cháu nói, Thích Tự là đứa cao ngạo, không phải ai cũng chịu thân, với cô mà nó còn chẳng sẵn lòng tâm sự..."

Cô thở dài một hơi, lại nói: "Là mẹ thằng bé, có lẽ những kì vọng của cô sẽ phần nào khác với Nguyên Thành. Cô chỉ mong Thích Tự được hạnh phúc, chứ đừng như cô với ba nó... cả hai cùng kiêu ngạo, trước kia cũng chỉ vì một chút tự trọng mà lỡ nhau đến cả mười năm. Ngày trẻ thì thấy mười năm chẳng là gì, có tuổi rồi mới nhận ra đời người nào được mấy lần mười năm..."

"Cô Khương..." Đối diện với người phụ nữ xinh đẹp sắc sảo trước mắt, Phó Diên Thăng cảm giác mọi kĩ năng đàm phán và thương thuyết đều trở nên vô dụng, phòng ngự kiên cố trong lòng cũng vì những lời này mà rạn vỡ.

"Cảm ơn cô vì đã chia sẻ với cháu những điều này. Nếu như Thích Tự cần, cháu sẽ..."

Mới nói đến đây, Phó Diên Thăng đột nhiên trông thấy Thích Tự ở trước cửa nhà hàng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng phảng phất nét ảm đạm của đối phương, nhịp tim hắn cũng trở nên mãnh liệt.

"...Cháu sẽ bảo vệ cậu ấy cả đời."

Âm giọng trầm thấp như tan vào không khí, chỉ mình Khương Oánh nghe thấy được.

Nói xong lời này, Thích Tự cũng đã đến gần. Hắn kéo ghế ra ngồi xuống, quay ra hỏi Khương Oánh: "Mẹ, mẹ với Thầy Phó nói chuyện gì thế?"

Khương Oánh cười cười: "Chuyện Thầy Phó nghĩ gì về con."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh gọi nhân viên lấy thêm bát đĩa và cốc uống cho Thích Tự, đồng thời order thêm mấy khay dimsum: "Nãy giờ chỉ mãi nói chuyện, chẳng động đĩa gì cả, mau ăn thôi..." Nói đoạn lại quay sang Thích Tự, "Ba con đâu?"

Thích Tự: "Ba đang gọi điện cho luật sư Hàn, bảo con xuống trước."

Khương Oánh: "Thế thôi, chờ ba con gọi điện nữa thì đến bao giờ, lát mẹ mua cháo lên cho ông ấy sau."

Thích Tự hơi liếc sang Phó Diên Thăng: "Ba còn bao bao giờ Thầy Phó ăn xong thì lên tìm ba."

Phó Diên Thăng hơi giật mình, đáp lại: "Tôi biết rồi."

Người kia ăn vài viên há cảo tôm r ỏi nhanh tay húp bát cháo, chưa đến mười phút đã giải quyết xong: "Cô với Thích Tự cứ ăn thông thả, cháu xin phép lên trước ạ."

Khương Oánh: "Nhanh vậy?"

Thích Tự cúi đầu giải thích: "Cứ có việc là anh ấy ăn nhanh thế đấy, mẹ không cần để ý đâu."

Hắn còn ước gì Phó Diên Thăng mau đi đi, chỉ lo hai người cùng ng ồi đây lại lộ ra đi ều gì để mẹ thấy được.

Đợi Phó Diên Thăng đi r ỏi, Khương Oánh mới nói: "Ba đ ồng ý với con r ỏi chứ hả? Sao vẫn cau mày ủ rũ thế này?"

Thích Tự nhớ lại đi ều kiện ba hắn đưa ra, lại không biết lát nữa đối phương sẽ nói gì với Phó Diên Thăng, cảm giác mọi chuyện g ần đây đ ều vượt t âm kiểm soát khiến hắn phi ền muộn không thôi.

Khương Oánh gấp cho hắn ít món vừa lên, nhẹ giọng khuyên bảo: "Thôi, đừng nghĩ lung tung."

Thích Tự ăn một miếng sườn hấp, nghĩ tới mục đích Khương Oánh tìm gặp Phó Diên Thăng mà không nhận được tồ mò: "Mẹ, mẹ thấy Th ầy Phó... được chứ?"

Khương Oánh: "Mẹ nhìn người hay nhìn ánh mắt, ánh mắt người này tr ần ổn, cảm giác rất chừng chặc lại kiên định."

Thích Tự: "Vậy sao..."

Khương Oánh nhìn sang hắn: "Có đi ều mới nói được vài câu, mẹ cũng chưa nhìn rõ con người nó được. Người là con tự chọn lấy, được hay không con phải rõ hơn mẹ chứ?"

Thích Tự thót tim, cái gì mà người hắn chọn lấy?? Đây là đang ám chỉ về "đối tượng yêu đương" sao?

Khương Oánh thấy mặt Thích Tự hơi ngệt ra vì hoảng hốt mới cười nói: "Là một thanh niên rất được, để lại ấn tượng đầu tiên không tồi."

Thích Tự thấp giọng hỏi: "Nhưng những việc Thầy Phó làm có thể mang đến nguy cơ cho chúng ta bất kì lúc nào, chẳng lẽ mẹ không trách anh ấy?"

Khương Oánh sửng sốt, nghiêm nghị nhìn Thích Tự: "Thích Tự, nếu Phó Diên Thăng đúng là người được chính phủ phái xuống đi điều tra Tư Nguyên và Tư Thị như con nói, thì nguy cơ không phải do thằng bé mang đến, mà vốn dĩ đã ẩn tàng bên trong tập đoàn Tư Nguyên rồi chứ?"

Thích Tự: "..."

Khương Oánh: "Con trai, cuộc đời này vô thường, không biện pháp nào có ích mãi mãi, cũng chẳng giàu sang nào kéo dài vĩnh cửu, đừng tự tạo áp lực cho mình vì những sự "vô thường" ấy. Ba con lập nghiệp đến nay là gần hai chục năm, đó giờ đã trải qua không ít sóng to gió lớn, con phải tin tưởng vào năng lực đối phó của ba con chứ. Đương nhiên, cũng may là ông ấy làm ăn đứng đắn, chỉ cần ba con không sao thì nhà mình sẽ vẫn ổn thôi."

Nhà mình... Lâu lắm rồi hẳn chưa nghe thấy hai chữ này...

Quả thực, lời nói của Khương Oánh cũng giống như một liều thuốc an tâm, khiến Thích Tự thở phào nhẹ nhõm, lại xúc động không thôi.

"Con cảm ơn mẹ..."

*

Ăn xong, Thích Tự cũng không dám lên nghe ba với Phó Diên Thăng nói chuyện gì, bởi vậy ngồi đợi luôn dưới sảnh khách sạn.

Chờ Phó Diên Thăng xuống đến nơi, Thích Tự lập tức đứng dậy nghe ngóng: ""Ba tôi bảo gì anh?"

Phó Diên Thăng: "Bảo tôi sắp tới ở lại trong nước làm giúp ông ấy mấy việc."

Thích Tự: "Việc gì?"

Phó Diên Thăng: "Phân tích tình huống tương lai của Tư Nguyên, đề xuất phương án cải tổ..."

Thích Tự: "...???" WHAT, bảo mật thám chính phủ lên phương án cải chính hậu khủng hoảng cho tập đoàn? Hành động này của ba cũng bá quá rồi!

Thích Tự căng thẳng nói: "Anh... làm vậy có được không?"

Phó Diên Thăng: "Được..."

Thích Tự: "... "Được thật luôn? Thế thì trước đó mình việc quái gì phải lén lút thu thập tài liệu về tập đoàn!?"

Phó Diên Thăng nói: "Được rồi, về thôi. Hôm nay tôi sẽ giảng qua trọng tâm mấy môn kì tới, còn phải đặt vé máy bay cho cậu nữa. Ba cậu muốn cậu quay lại trường sớm đấy."

Thích Tự nghe tới đây mà rầu rĩ, xoay người đi ra ngoài.

Phó Diên Thăng đặt cho hắn vé về Cali vào ba ngày sau, không quên sắp cho Vương Mạnh đi cùng.

Ba ngày sau đó, Thích Tự không gặp lại ba mẹ, nhưng cũng không ở lì trong khách sạn mà tìm thời gian rảnh để đi gặp Tư Hàng.

Kì thực hắn muốn đi thăm Tư Trạch một chút, hai người đã cộng tác cả năm trời, dù không đồng tình với một vài hành vi phía sau của Tư Trạch thì đối phương cũng chẳng có lỗi gì với hắn.

Suy cho cùng thì cảm tính vẫn là bản năng con người, muốn gạt sạch đi để vô tình lí trí đến cùng cũng khó. Nghĩ đến việc Tống Phổ Tâm mất tích đã đả kích Tư Trạch đến nhường nào, mà phong ba bão táp lớn hơn vẫn

đang chờ nhà họ Tư ở phía trước, Thích Tự lại không khỏi cảm thấy chột dạ vì "biết mà không báo".

Bởi vậy thay vì Tư Trạch, Thích Tự có hẹn gặp Tư Hàng trước ngày bay.

Kể từ Giáng sinh năm ngoái, đến nay đã 5 tháng bọn họ chưa gặp lại. Tên nhóc kia vẫn ngày ngày trăn mê trong game gùng khoái lạc, nhìn thấy hấn là trêu "sinh viên ưu tú", ngoài miệng nói "anh xem thường em đúng không", nhưng lại nhiệt tình tiếp đón hấn với đủ loại sơn hào hải vị.

Chu Lân và Tần Hàn đều có mặt, nhưng Đường Vĩ Diệp thì mất hút. Nhớ những gì Đường Vĩ Sùng từng kể, Thích Tự bèn hỏi: "Gần đây Đường Vĩ Diệp vẫn ổn chứ?"

"Không biết anh ta tự chấp mạch hay bị người nhà bắt, cơ mà gần đây thấy đi thực tập ở công ti ô tô của chú suốt..." Tư Hàng đảo mắt, lại nhìn Thích Tự cười cợt, "Sao tự dưng anh lại quan tâm, em nói cho anh biết, tên đó vẫn thương nhớ anh lắm đấy, từ khi biết anh là màn hình điện thoại toàn để hình anh thôi, thấy biến thái chưa?"

Thích Tự: "..."

Có người ngẩng cách đó xa xa la lớn: "Tư Hàng! Bao giờ công ti game của mày lên sàn đấy? Từ hồi mày bảo "sắp" đến giờ cũng nửa năm rồi đấy, có lừa bọn tao không thế hả!"

Tư Hàng hét trả: "Lừa cái đầu mày! 15/7 chiêu mộ vốn công khai lần đầu! Lo mà chuẩn bị tiền đi! Xăm nó vừa thôi!" Nói đoạn lại quay sang Thích Tự, huých huých hấn bằng cùi chỏ, "Tần đấy anh cũng nghỉ hè rồi nhỉ? Về cố vũ em đi!"

Thích Tự: "15/7? Hôm đấy ba mẹ anh tổ chức cưới lại ở nước ngoài..."

Tư Hàng: "Má! Trùng hợp vậy!"

Thích Tụ vội nói: "Nhớ gửi địa chỉ cho anh trước, không tới được anh cũng sẽ gửi cho cậu giỏ hoa mừng, bao giờ lên sà thành công sẽ đầu tư sau."

Tư Hàng hừ mũi: "Nghe vậy còn được."

Thích Tụ: "Mà, anh cậu gần đây có vẻ không vui cho lắm ha..."

Tư Hàng: "Em lạ gì, Tống Phổ Tâm biến mất thì anh ấy vui thế nào cho nổi!"

Thích Tụ: "Cậu không đến thăm anh ấy à?"

"Em đến rồi, còn mang cho anh ấy cả bộ Nintendo Switch với một đồng thẻ game nữa, gần đây Switch có trò Animal Crossing hot lắm anh chơi chưa?" Tư Hàng nhìn hẩn rồi lắc đầu, "Chắc, biết ngay là sinh viên ưu tú như anh không chơi game mà. Cứ nghĩ cả ngày anh em chỉ ở trong căn hộ đường Hồ An kia chờ không cũng chán, chi bằng lên câu cá đào khoáy xả stress luôn, ai dè vừa gặp anh ấy đã đuổi đánh em đi, còn bảo đừng có làm phiền mình nữa chứ... Má, đúng là em nhân cơ hội bất tiện nên mới đi gặp anh ấy!"

Thích Tụ nhíu mày: "Mãi thế mà mọi người không thử biện pháp gì khác giúp anh ấy mau tỉnh táo lại à?"

Tư Hàng lắc đầu: "Anh ấy không thế mãi được đâu, công ti vẫn còn một đồng việc, hai hôm trước ba em nổi cơn tam bành, mắng anh ấy đàn ông đàn ang mà ngu muội sa đà làm mất mặt nhà họ Tư, còn hạn cho ba ngày phải quay lại công ti kia kìa."

Thích Tụ thấy Tư Hàng vẫn thản thờ như không phải việc của mình, không nhịn được bảo: "Đường Vĩ Diệp cũng bắt đầu đi thực tập rồi, cậu đã năm 3 mà vẫn định lông bông thế này à?"

Tư Hàng không phục, đáp trả: "Công ti của em sắp niêm yết rồi mà!"

Thích Tự: "Nhưng toàn bộ công tác chuẩn bị đều là Tư Trạch lo, cậu không biết gì thì sau này làm thế nào?"

Tư Hàng nói như đương nhiên: "Vẫn còn Từ Nhất Chu mà!"

Thích Tự không biết phản bác gì thêm, hai người câu được câu chăng thêm một lúc, thấy đã không còn sớm nữa, hần bèn đứng dậy bảo về.

Đúng lúc bạn gái tới rủ lên hát, Tư Hàng mới quay ra góc phòng nói lớn: "Từ Nhất Chu, tiền Thích Tự về giúp tôi đi!"

Từ Nhất Chu đứng dậy đi tới: "Cậu về bằng gì?"

Thích Tự: "Vệ sĩ của tôi đang chờ dưới bãi đỗ xe."

Từ Nhất Chu gật đầu: "Để tôi đưa cậu xuống."

Hai người đi thang máy xuống nhà, ra đến ngoài, Thích Tự lại không nhận được mà nói: "Thư kí Từ, anh dễ dãi với Tư Hàng quá... Thật ra bản chất cậu ta không xấu, được dạy bảo một chút có lẽ sẽ không sa đọa đến thế."

Từ Nhất Chu nhìn hần cười bảo: "Thích Tự, không phải ai cũng kiên nhẫn được như Phó Diên Thăng..."

Thích Tự thắng thốt trong lòng, đã lại thấy Từ Nhất Chu nói tiếp: "Cũng không phải cậu ấm nào cũng đáng để bồi dưỡng như cậu."

Giọng điệu đối phương vẫn rất ôn hòa, nhưng lại khiến Thích Tự mơ hồ nhìn ra vẻ lạnh lùng đến tuyệt tình đằng sau khuôn mặt nho nhã kia.

"Được rồi..." Thích Tự cẩn thận nhìn đối phương một lần, sau đó mới xoay người lên xe.

- Hết Q4 -

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã, mau quay lại học hành chăm chỉ đi."

Thích Tự: "Anh muốn đuổi tôi đi đến thế?"

Phó Diên Thăng: "Không phải không phải, có đi ầu mỗi ngày bị nhóc phúc hắc em tia chăm chăm cũng áp lực lắm chứ bộ... Chờ ch ờng giải quyết xong công chuyện sẽ qua tìm em li ền, hôn cái nào~

Thích Tự (đẩy viuuu): "Đừng có xán vào tôi!"

Phó Diên Thăng: ".....(¯ - ¯)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Th ầy em chưa có danh phận gì mà đã bị cả nhà vợ đ ồng lòng vắt khô r ấ =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 133: Làm Hết Khả Năng

Hôm Thích Tự bay về Mỹ, Phó Diên Thăng đích thân đưa hắn ra sân bay.

Tới nơi, Vương Mãnh đi làm thủ tục gửi hàng chậm, Phó Diên Thăng đi theo Thích Tự đến tận cửa an ninh.

Phó Diên Thăng trước kia sắc sảo khéo miệng là thế, vậy mà gần đây đứng trước Thích Tự lúc nào cũng im thin thít như dính bùa câm.

Cuối cùng Thích Tự đành mở lời trước, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Mấy giờ rồi?"

Phó Diên Thăng không trả lời, Thích Tự lại hỏi: "Lúc trước anh từng nói "Không sao đâu", sẽ không sao thật chứ?"

Người kia thở dài, không nhịn được mà vươn tay ôm lấy Thích Tự, thấp giọng đáp một câu: "Tôi sẽ làm hết khả năng của mình..."

Thích Tự do dự trong chốc lát, sau đó lấy ra một chiếc USB từ túi quần, lẳng lặng đưa cho Phó Diên Thăng.

Trong ấy có một vài thông tin quan trọng mà hắn ghi âm lại bằng điện thoại hôm hẹn gặp Đường Vĩ Diệp, cùng cả hôm đi tụ tập với hội Tư Trạch. Từ tiết lộ của Đường Vĩ Diệp về mối nối giữa Tư Trạch và chủ tịch Uông, cho đến chuyện Tư Trạch nhờ Uông Sanh lo cho công ti game kia lên sàn, đều là chứng cứ xác đáng cho thấy nhà họ Tư câu kết với quan chức thao túng sàn chứng khoán, lung lộn trật tự thị trường.

Không đợi Phó Diên Thăng phản ứng lại, Thích Tự đã đẩy hắn ra, nói một câu "Tôi đi đây" rồi nhanh chóng tới quầy kiểm tra an ninh.

Phó Diên Thăng sững sốt không thôi, mất mấy giây mới nhận ra đây có thể là thứ gì.

Hắn nhìn theo bóng lưng Thích Tự ngày một xa, ánh mắt đột nhiên trăn đi, bàn tay cứ thế siết chặt lấy chiếc USB.

Máy bay đã lên đến độ cao 9000m, Thích Tự ngả người ra cabin hạng nhất rộng rãi, nhắm mắt nhớ lại tường tận mọi đi ầu từ khi quen Phó Diên Thăng đến giờ, nhớ lại mọi được mất trao nhận trong hai năm vừa qua.

Vẫn là chưa thể nguôi ngoai chuyện bị Phó Diên Thăng lừa gạt, nhưng cũng may là hắn đã không làm chuyện gì trái với mong muốn của mình.

Hắn lại nhớ tới thái độ của Hứa Kính hôm đi gặp đối phương, cũng chẳng biết r ồi ba có đưa ra quyết định giống mình hay không.

Sợ Hứa Kính nghĩ ngợi, Thích Tự lôi điện thoại ra định soạn sẵn tin nhắn, để bao giờ hạ cánh thì gửi đối phương luôn.

Nhưng nghĩ muốn nát óc, cứ viết r ồi lại xóa, một h ồi vẫn chẳng nghĩ ra cái gì nên h ồi, rốt cục hắn bỏ cuộc, quyết chờ sau chuyện nhà họ Tư r ồi sẽ giải thích mọi chuyện cho Hứa Kính.

Quay lại thành phố P, Thích Tự cũng không cho phép mình ỉ rũ bao lâu, chỉ nghỉ ngơi một ngày r ồi bắt tay vào ôn tập cho giai đoạn cuối kì đ ầy căng thẳng luôn.

Kì này hắn còn cúp nhì ầu lớp hơn kì trước, cả ngày lo luận văn r ồi việc nhóm đã đủ tối mắt tối mũi, cũng chẳng có thời gian để ý xem Phó Diên Thăng đang giúp ba làm gì.

Gần như ngày nào Phó Diên Thăng cũng nhắn tin cho hắn, chào sáng chào tối, còn hỏi xem hắn ôn tập đến đâu, có cách biệt địa lí thì "Th ầy" vẫn cứ là tận tâm hết mình, chỉ tuyệt nhiên không nhắc gì đến những thứ trong chiếc USB kia.

Thoáng chốc tháng 6 đã trôi qua, Thích Tự thi cử xong xuôi, trước khi nghỉ hè, Chương Thừa Tuyên lại hẹn hấn đi ăn.

Sau khi hấn bỏ tiền đầu tư vào dự án khởi nghiệp hồi năm ngoái, một mình Chương Thừa Tuyên đã dẫn dắt tổ đội làm ra cái app thuê quần áo vô cùng sinh động.

Đạo trước cả hai đều bận ôn thi nên không rảnh gặp nhau, giờ thi xong thư thả rồi, Chương Thừa Tuyên mới hẹn hấn ra để báo cáo tình hình phát triển của dự án này.

Thích Tự không ngờ Chương Thừa Tuyên chu đáo đến thế, lại càng thấy thiện cảm, hỏi hấn: "Sức khỏe mẹ cậu đỡ chút nào chưa?"

Chương Thừa Tuyên: "Cũng nhờ cậu mà tôi có thu nhập định kì từ dự án này, tiết kiệm được một khoản, cộng với tiền thi thoảng ba cho, mới mua căn hộ ở quê cho mẹ tôi đứng tên. Có nhà riêng để ở nên bà ấy cũng khá lên nhiều rồi."

Thích Tự gật đầu: "Vậy thì tốt."

Chương Thừa Tuyên ngập ngừng một chút, hỏi Thích Tự: "Bên cậu đang phát triển nền tảng công nghệ thời trang phải không?"

Sau khi về với Tư Nguyên, Liên Tú đổi tên thành "MeiWei-Liên Tú", hiện đang được đẩy mạnh quảng bá trên toàn quốc.

Mấy tháng nay Diệp Khâm Như đã bỏ không biết bao nhiêu công sức ra nghiên cứu và phát triển kĩ thuật vận hành cho hệ thống, Chương Thừa Tuyên có biết cũng không lạ.

Hấn gật đầu, nói: "Ừ, có chuyện gì không?"

Chương Thừa Tuyên thoáng ngập ngừng hỏi: "Cậu biết Hồng Trang không?"

"Biết..." Thích Tự đột nhiên có dự cảm không lành.

Chương Thừa Tuyên: "Tháng trước tôi nghe ba bảo, Phi Á đang định hợp tác với H ồng Trang để làm ra công ti công nghệ thời trang, đại khái cũng tương tự MeiWei-Liên Tú bên cậu ấy."

Thích Tự nghe vậy thì không khỏi giật mình, lúc trước còn đang thắc mắc rõ ràng Lâm Hoán đâu có kinh doanh thời trang mà lại đi tranh H ồng Trang với bọn họ, chẳng lẽ là đã bắt tay với tập đoàn Lập Tảo từ trước rồi?

...Cũng phải, Phi Á với MeiWei vốn dĩ là đối thủ cạnh tranh trực tiếp, MeiWei rục rịch thì làm gì có chuyện Phi Á chịu nhường yên.

Phi Á mà hợp tác với H ồng Trang thật thì đúng là sẽ tạo thành sức ép vô cùng lớn cho bọn họ, căn bản Tư Nguyên còn đang giữ một quả bom nguy cơ không biết bao giờ thì nổ, trong khi trước mắt thì công nghệ của Liên Tú vẫn kém H ồng Trang một bậc...

Thích Tự nhíu mày nói: "Bao giờ thì Phi Á định ra mắt nền tảng đấy?"

Chương Thừa Tuyên: "Nghe bảo là tháng 8 năm nay."

Thích Tự lập tức căng thẳng, nhưng cũng không dám để lộ ra biểu cảm gì: "Nhanh vậy?"

Chương Thừa Tuyên chỉ ừ, lại hỏi Thích Tự: "À mà, vụ của Khâu Như Tùng vẫn chưa ra tòa nữa à?"

Thích Tự vẫn đang mãi nghĩ chuyện công ti, không khỏi sửng sốt khi thấy đối phương đã chuyển chủ đề, lắc đầu đáp: "Vẫn chưa."

Chương Thừa Tuyên: "Tại sao vậy?"

Thích Tự: "Tôi cũng không rõ, ba tôi không cho tôi tham gia vào vụ này nữa."

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên hơi lóe lên, hần hỏi: "Thích Tự, năm ngoái tôi cũng bảo rồi mà, tôi có chứng cứ anh hai tôi cấu kết với Khâu Như Tùng, cậu thật sự không muốn à?"

Thích Tụ nhìn hấn vài giây, tò mò hỏi: "Cậu tin chắc chứng cứ ấy có ích?"

Chương Thừa Tuyên gật đầu: "Chắc chắn."

Thích Tụ: "Cậu không sợ đưa tôi thứ này rồi về sau sẽ gặp phiền phức à?"

Chương Thừa Tuyên: "Chỉ cần cậu không để lộ ra thì tôi sẽ không gặp phiền phức gì lớn lắm."

Thích Tụ nhìn hấn một lát, rốt cục chìa tay ra nói: "Được, vậy đưa tôi đi."

Chương Thừa Tuyên quả nhiên đã có chuẩn bị, nhanh chóng lấy ra chiếc USB quen mắt để trước mặt Thích Tụ, nói: "Chỉ có liên quan tới anh hai tôi, những thứ khác tôi đều xóa rồi."

Thích Tụ biết cái gì cũng có giá của nó, bèn hỏi: "Yêu cầu của cậu là gì?"

"Lần trước ng ồi ăn ở đây cũng nói rồi mà?" Chương Thừa Tuyên cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lại lóe lên vẻ căm hận y như lúc hấn tâm sự hết lòng với Thích Tụ hồi năm ngoái, "Nếu cậu có thể trừng trị anh hai họ tôi, thì chính là ân tình lớn nhất dành cho tôi rồi."

Thích Tụ cầm theo chiếc USB kia về chung cư, cảm giác có chút siêu thực.

Chương Thừa Tuyên là một người khiến hấn rất khó nghĩ, đôi khi cảm thấy thương hại, đôi khi lại không khỏi kinh hãi trước lòng dạ của đối phương.

Sẵn sàng tận tâm với một người bạn xã giao trong trường đại học như hấn, nhưng lại chỉ hận không thể diệt trừ người anh máu mủ của mình cho hả giận... Tuy là Thích Tụ biết "anh hai" kia cũng chẳng tốt đẹp gì với Chương Thừa Tuyên.

So ra, Tô Cánh cũng từng phản bội sếp, cũng bị người ta gọi là kẻ ăn cháo đá bát, không đáng tin, nhưng sau khi tiếp xúc thì Thích Tự lại thấy đối phương là người yêu ghét rõ ràng.

Từ phong thái nói chuyện cho đến làm việc của Tô Cánh đều khiến Thích Tự cảm nhận đây chính là tính cách thật của đối phương. Nhưng Chương Thừa Tuyên thì không như vậy, ngược lại, Thích Tự chỉ thấy ở hắn một sự mâu thuẫn đầy khó tả.

Người này vừa nói muốn làm bạn với hắn, cũng lại vừa thể hiện tham vọng đầy trái ngược của mình.

Ngay như chuyện hôm nay, nếu Chương Thừa Tuyên thật sự chỉ muốn mượn tay hắn tiêu diệt anh hai, đến khi đạt được mục đích rồi, rất có thể chính hắn sẽ trở thành người đứng đầu Phi Á thay anh mình.

Tới lúc đó, Chương Thừa Tuyên sẽ ở phe đối đầu với hắn.

Bọn hắn không có khả năng trở thành bạn bè.

Đã xác định như vậy, thì rất có thể mọi biểu hiện chân thành thân thiết của Chương Thừa Tuyên đều chỉ là giả tạo, là diễn kịch để đạt được mục đích của mình.

Thích Tự nhìn nhìn chiếc USB trên tay một hồi, lo rằng thứ này chứa virus độc hại cho thông tin trong máy tính mình, mới bảo Vương Mạnh ra hàng mua cho mình cái laptop mới.

Trong lúc chờ, hắn lại nghĩ đến chuyện Phi Á chuẩn bị hợp tác với Hòng Trang mà Chương Thừa Tuyên vừa tiết lộ, không khỏi lo lắng bất an.

Thích Tự liếc nhìn đồng hồ, hiện ở trong nước đã là rạng sáng, không tiện gọi cho Diệp Khâm Như, ba hắn dạo này thì chắc cũng bận bù đầu với chuyện của tập đoàn, Thích Tự không dám quấy rầy ông với loại tin tức mơ hồ thế này.

Hắn đi đi lại lại trong phòng, rút điện thoại ra nhấn cho Tô Cánh một tin Wechat: "Tô Cánh, nghe bảo Hồng Trang sắp hợp tác với Phi Á à?"

Không ngờ Tô Cánh lại trả lời ngay tắp lự: "Tin tức nhạy thế?"

Thích Tự: "Các anh định bao giờ hợp tác với Phi Á?"

Tô Cánh: "Thích Tự, chúng ta sắp là đối thủ cạnh tranh đến nơi rồi, cậu hỏi vậy thì làm khó anh quá."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Sao anh chưa ngủ?"

Tô Cánh: "Nhân viên kĩ thuật thì nào biết đêm là gì... Sao cậu cũng chưa ngủ?"

Thích Tự: "Em quay lại trường rồi, giờ mới 2h chiều."

Tô Cánh: "Ồ."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Thật sự không thể nói à?"

Tô Cánh: "Dùng thân phận gì để nói cho cậu đây?"

Thích Tự: "Bạn bè, hoặc là đối tác tương lai, tùy anh chọn."

Tô Cánh: "Ha ha!"

Thích Tự: "Em nói nghiêm túc đấy, Tô Cánh, em vẫn không cam tâm vụ anh chọn Lâm Hoán đâu."

Thích Tự: "Từ bữa anh đến Hải Thành để báo cho em tin kia, em vẫn đang tìm cách cướp anh về đây."

Tô Cánh: "..."

Thích Tự: "Hồng Trang cũng bị Lâm Hoán thu mua rồi mà, sao anh bảo mình có thể rời đi bất cứ lúc nào?"

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Thích Tự không nhịn được mà nói: "Trước anh bảo chuyện của bộ phận Công nghệ không do mình em định đoạt, nhưng em sẽ sớm biến đi đâu ấy thành sự thật, cũng sẽ cố gắng thực hiện những gì đã hứa hẹn..."

Thích Tự gửi đi rồi mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng xóa ngay tin nhắn.

(*chức năng thu hồi tin nhắn của Wechat, tương tự với xóa cho cả đôi bên trên FB Messenger/InstaDirect)

Hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên kích động đến thế...

Thích Tự hít sâu một hơi, đang gắng tìm lại sự tỉnh táo thì nhận được tin nhắn trả lời của Tô Cánh.

Tô Cánh: "Mẹ nhà cậu ông đây còn đang cảm động! Thế mà lại xóa..."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi muốn bết anh về"

Tô Cánh: "Bạn nhỏ dữ thật."

Thích Tự: "Dù gì anh cũng từng phản bội Lôi Hoành rồi, phản bội thêm Lâm Hoán thì có sao đâu, đúng không?"

Tô Cánh: "...?? Cái đêch!?"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 134: Thỏa Thuận Chia Phần

Thích Tự hơi xấu hổ, nhanh chóng nhấn lại: "Xóa tin nhắn nhưng hứa hẹn vẫn có hiệu lực, anh thấy là được rồi... Cần nhắc chút đi, Tô Cánh, em cần sự trợ giúp của anh."

Gửi xong tin này, Thích Tự cũng không ép hỏi Tô Cánh về việc hợp tác của Hồng Trang và Phi Á nữa. Hắn buông điện thoại, nghĩ nếu Tô Cánh không đồng ý thì mình với Diệp Khâm Như sẽ phải bàn về phương án đối phó thế nào.

Khoảng một tiếng sau, Vương Mãnh mang máy tính mới đến cho hắn.

Thích Tự cắm chiếc USB Chương Thừa Tuyên đưa vào máy, mở ra mới thấy bên trong có thật nhiều nội dung, ba đoạn ghi âm, hai tấm ảnh và một tệp tài liệu.

Thích Tự mở tài liệu ra xem qua trước, là một bảng thống kê thu nhập trong hai năm, tính từ thời điểm bốn năm trước.

Nhưng Thích Tự không hiểu bảng thống kê này là gì, bởi vì số liệu có vẻ không giống với thu nhập của thương hiệu AiWei mà Khâu Như Tùng lập ra. Chưa kể Cố Sóc từng nói, theo như cả đi đầu tra kinh tế lẫn đi đầu tra hình sự, thì Khâu Như Tùng đã kiếm được tổng cộng khoảng 80 triệu từ AiWei trong vòng ba năm, vậy mà tài liệu này chỉ thống kê được có hơn 10 triệu.

Thích Tự lại mở tiếp hai tấm ảnh, cái đầu tiên chụp Khâu Như Tùng và một người đàn ông lạ mặt uống rượu trong bar, hắn là đã từ mấy năm trước, bởi Khâu Như Tùng ở đây trông "non" hơn đáng kể về lối đời mà Thích Tự thấy năm ngoái rất nhiều.

Còn lại... là Chương Thừa Hoan? Người trong hình cao to chỉ hơn chứ không kém gì Khâu Như Tùng, mặt mũi có nét giống Chương Thừa Tuyên, nhưng khí chất thì không thể nào bằng.

Tấm thứ hai không phải ảnh, mà là một bản thỏa thuận bị chụp lại.

Thích Tự chăm chú đọc, nhận ra đây hẳn là một phần thỏa thuận thành lập AiWei giữa Chương Thừa Hoan và Khâu Như Tùng, ghi rõ khoản đầu tư ban đầu cũng như cổ phần của Chương Thừa Hoan ở AiWei, cùng một vài hình thức thức hợp tác lâu dài.

Thích Tự chợt hiểu ra, bảng thống kê hồi nãy chính là khoản hoa hồng mà Khâu Như Tùng đã chia cho Chương Thừa Hoan.

Nhưng hẳn không hiểu, Khâu Như Tùng đã khai việc mình mở AiWei là do bị nhà họ Chương giật dây, mà cứ sao lúc ấy lại không đưa bản thỏa thuận này ra làm chứng cứ?

Cuối cùng Thích Tự mới sờ đến file ghi âm, cả ba được đặt tên theo trình tự thời gian, cái sớm nhất là từ hơn 4 năm trước.

Hắn mở ra, giữa không gian yên ả vang lên một giọng nói quen thuộc — tuy mới gặp có một lần, Thích Tự vẫn nhận ra đây là Khâu Như Tùng.

"...Trước đây cả nhà máy lẫn dây chuyền sản xuất của MeiWei đều do một tay ba em vận hành, chứ Thích Nguyên Thành làm được cái gì? Chỉ biết đi kết thân với đám người quyền quý, nói vài câu tiếng Anh, còn đâu chuyện bên dưới thì mặc xác! Thế mà hồi đó ông ta lôi kéo được Tư Thị, thành lập nên tập đoàn Tư Nguyên xong chỉ cho ba em có 8% cổ phần ở MeiWei, mẹ, nhân viên cốt cán kì cựu mà được ít hơn cả tổng phần cho hai thằng con chẳng làm ăn gì của ông ta..."

"Cũng bình thường mà, đời trước trồng cây đời sau hóng mát..." Người nói hẳn là Chương Thừa Hoan, "Mà ông ta chỉ có hai con thôi à? Mấy đứa đấy chắc nhàn, không như nhà anh, đã chẳng đủ chia rỗi mà ba anh còn có con riêng, mới đây chú ba lại đi nhận đứa con hoang đấy về nữa chứ..."

"Ba em kể Thích Nguyên Thành li hôn rồi, ông ta với vợ chia nhau nuôi con, giờ còn một đứa thừa kế thôi, vẫn đang học cấp ba ở nước ngoài... Hưởng trọn cái tập đoàn lớn như thế thì tiền ăn bao giờ cho hết, đúng là ghen tị chết mất!"

"Tị thì được cái gì, có bản lĩnh thì đoạt lấy đi."

"Đoạt thế nào chứ? Chán ba em lắm, trước đây Thích Nguyên Thành gây dựng Tư Nguyên thì không xin một chân trong tập đoàn đi, giờ à, người ta thành chủ tịch Tư Nguyên, sở hữu tài sản tỉ tỉ, còn ông ấy thì sao? Làm công hơn nửa đời cũng chỉ được cái chức quản lý bộ phận sản xuất quèn... Muốn mua biệt thự mà còn phải bán ít cổ phần đi mới đủ, ddeos gì lắm nữa..."

"Quản lý dây chuyền sản xuất chính là quản lý thu nhập của MeiWei mà? Cơ hội tốt như thế mà nhà cậu không biết tận dụng? Cậu thử nghĩ đi, MeiWei kiếm tiền nhờ cái gì, có phải là nhờ bán quần áo không?"

"Ừ thì đúng..."

"Thế quần áo đến từ đâu?"

"Nhà máy sản xuất?"

"Chính xác, nhà cậu nắm giữ cả xưởng kho lẫn tổ hậu cần, cũng là nắm giữ vận mệnh của MeiWei, động tay một chút là tiền chảy vào túi ngay thôi mà?"

"Anh nói rõ hơn được không? Động tay là sao?"

"Nói đến thế rồi mà chú vẫn chưa hiểu à? Ày, anh thấy nhà cậu đúng là chỉ hợp đi làm công cho người ta thôi!"

"Anh Chương! Đừng có nhạo em, em chả đang thỉnh giáo anh đây là gì!"

"Ha ha..." Chương Thừa Hoan như cô đề giọng xuống thật thấp, "Thử mở một thương hiệu A nhái MeiWei xem, sửa lại thiết kế hàng quý một chút, chọn lấy mấy mặt hàng bán chạy rồi rao lên mạng mà bán..."

"Chỉ thế thôi hả? Cách này em thử rồi, được mấy đâu! Chả giấu gì anh, em còn lấy trộm cả hàng mẫu của MeiWei đi bán rồi, cùng lắm lãi được mấy chục ngàn mà bả cả người... Chưa kể đồ của MeiWei bán chạy không chỉ nhờ thiết kế, mà còn nhờ chất lượng nữa. Ví như cái áo gió gì ấy, công nghệ may màu đâu là độc quyền hết, mấy nhà máy nhỏ không bắt chước nổi, chỉ có thể làm tại xưởng gốc thôi, mà máy móc ở xưởng gốc thì hết công suất rồi, để gì mà động vào. Em nhái thế nào cũng không được như bản gốc."

"Thế mà còn kêu chán ba, anh cũng chán cậu lắm, thế cái chức quản lý bộ phận sản xuất của ba cậu để làm cảnh à? Nói cho cậu nghe, có quyền là có tiền, một câu của ba cậu chẳng lẽ không quyết được đồng máy kia sản xuất cho ai? Cậu cứ lấy nguyên liệu của MeiWei mà làm quần áo để mình bán, rồi tìm một xưởng may khác sản xuất cho MeiWei bằng nguyên liệu thấp cấp thôi, mới đầu đừng tham, khoảng 5-10% thôi là đẹp..."

Giống như những gì Khâu Như Tùng từng khai, cả đoạn sau của tệp ghi âm cho thấy Chương Thừa Tuyên đã chỉ hấn từng li từng tí cách mở thương hiệu A một cách hợp pháp, từ thành lập công ty cho đến làm thế nào để "bôi trơn" các móc nối mẫu chốt ở MeiWei, không sót khâu nào.

Thích Tự mở tiếp file thứ hai, là một đoạn ghi âm của ba tháng sau đó.

Sau khi biết để mở một công ty cần đến nhiều vốn ngân nào, Khâu Như Tùng lại lúng túng không thôi.

Căn cứ vào thời điểm khi ấy, hấn mới chỉ là đứa sinh viên đầu hai, tiết kiệm chẳng được bao, cũng không dám lừa tiền của ba đi chơi lớn như vậy, cho nên lại đến nhờ cậy Chương Thừa Hoan.

Chương Thừa Hoan nói mình có thể đầu tư, nhưng phải ký trước thỏa thuận lợi nhuận chia 3:7.

Khâu Như Tùng kinh ngạc: "Nhiều vậy?"

Chương Thừa Hoan nói: "Anh đây không chỉ bỏ tiền, mà còn có thể quân sự cho cậu cách đoạt MeiWei về tay nhà mình nữa, đòi mỗi 30% còn chề nhiều hả?"

Khâu Như Tùng lập tức có hứng thú với nội dung "đoạt MeiWei về tay nhà mình", chăm chú nghe Chương Thừa Hoan nói tiếp.

Chương Thừa Hoan nói: "Thích Nguyên Thành chỉ có 34% ở Tư Nguyên, tính ra nhà họ Thích còn chưa nắm đến 30% của MeiWei phải không? Cậu yên tâm, Lập Tảo nhà tôi cũng có ít cổ phần ở Tư Nguyên, cậu cứ mở công ti rồi làm ăn cho tốt, một thời gian sau đảm bảo MeiWei sẽ bị phốt chuyện bán hàng kém chất lượng, cả danh tiếng lẫn giá cổ phiếu đều sụt giảm, trong khi thương hiệu của cậu chắc chắn thành công, đến lúc ấy tranh thủ cầm tiền đi thu gom cổ phần ở MeiWei, chỉ cần nắm được nhiều hơn Thích Nguyên Thành thôi là MeiWei thuộc về nhà họ Khâu rồi còn gì?"

Khâu Như Tùng nghe xong đã tấp tễnh mừng rỡ, liên tục ca ngợi kế sách của Chương Thừa Hoan.

Có lẽ bản thỏa thuận mà Thích Tự vừa thấy chính là cái mà bọn họ kí hôm này. Chẳng qua hẳn không khỏi khó hiểu, tại sao bọn họ lại chỉ thỏa thuận chia phần có hai năm.

Nghe đến đoạn ghi âm thứ ba, rốt cục Thích Tự cũng tìm được đáp án.

Vẫn là một cuộc đối thoại giữa Khâu Như Tùng và Chương Thừa Hoan, có đi đâu bầu không khí không được tốt đẹp như hai lần trước, thậm chí hai người còn nổ ra tranh cãi—

Khâu Như Tùng: "Anh Chương, ba tôi biết chuyện tôi mở công ti kia rồi, người ngay thẳng đã chẳng làm việc mờ ám, thật ra Phi Á các anh chỉ muốn làm ngư ông đắc lợi thôi đúng không?"

Chương Thừa Hoan: "Cậu nói thế là ý gì?"

Khâu Như Tùng: "Anh còn hỏi tôi có ý gì? Ba tôi phân tích rồi, phá MeiWei thì chỉ lợi cho Phi Á các anh chứ nhà tôi lợi lộc gì!"

Chương Thừa Hoan: "Ha ha, ba cậu bị Thích Nguyên Thành bóc lột cả đời rồi mà vẫn muốn làm chó cho người ta à?"

Khâu Như Tùng: "Im mẹ anh đi! Ba tôi thế nào không đến lượt anh nói! Ngày đó anh mách nước cho tôi, cũng chỉ vì muốn tôi làm loạn MeiWei thôi chứ gì?"

Đến đây chợt có tiếng xé giấy, sau đó Khâu Như Tùng nói tiếp: "Đây là bản thỏa thuận chúng ta kí hai năm trước, bao lâu nay tôi chia cho anh nhiều như thế cũng là quá có tâm rồi, từ giờ trở đi thì đừng hòng nhận được một cắc nào từ tôi!"

Chương Thừa Hoan lớn tiếng: "Khâu Như Tùng, cậu đừng có mà quá đáng!"

Khâu Như Tùng: "Nhìn lại xem ai mới là người quá đáng? Ha ha, anh Chương này, nhà tôi muốn giành được MeiWei đấy, nhưng có ra sao thì cũng chẳng đến lượt Phi Á các anh ăn được đâu!"

Chương Thừa Hoan: "Xé thỏa thuận thì ích chó gì? Tôi vẫn giữ bản của mình, cậu không sợ bị tôi tố cáo à?"

Khâu Như Tùng: "Ồ, công ti là do tôi đứng ra thành lập cơ mà, liên quan gì đến anh? Mà tôi hỏi luật sư rồi, chưa chắc thỏa thuận này đã hợp pháp đâu! Không tin thì cứ thử tố cáo đi, đừng quên, chính anh cũng nuốt cả đồng tiền bản này của tôi rồi, anh dám nói ra không? Nói xong chính anh cũng chết thôi!"

Chương Thừa Hoan: "Mày...!"

Ghi âm đến đây là kết thúc, mấy giây sau Thích Tự mới dờ dẩn ngả người ra ghế.

Thì ra Khâu Như Tùng đã tự xé đi bản thỏa thuận của mình, mất đi chứng cứ có thể vạch mặt Chương Thừa Hoan...

Nhưng chẳng phải Khâu Như Tùng từng gửi tiệp cho Chương Thừa Hoan rồi à?

Đúng rồi, có chứng nhận chuyển tiệp thì sẽ chứng minh được Chương Thừa Hoan là đồng lõa của Khâu Như Tùng thôi mà?

Thích Tự ngẩng thẳng dậy, mở bảng thống kê thu nhập kia ra xem lại, rất cục nhìn thấy tài khoản bên nhận ở dưới cùng—

Lý Hào Kiệt (ngân hàng XX) 6222XXXXXXXXXXXX

Thích Tự căng thẳng không thôi, vội vàng nhấn hỏi thư kí Hà xem ba hắn đang ở đâu.

Thư kí Hà trả lời: "Chủ tịch Thích đang ở trong nước."

Thích Tự nhắm tính giờ rồi hỏi: "Ông ấy dậy chưa?"

Thư kí Hà: "Chưa, nhưng sắp rồi."

Thích Tự: "Bao giờ ông ấy dậy, anh nhắn ông ấy gọi lại cho tôi luôn nhé, cứ bảo tôi có chuyện gấp cần nói."

Thư kí Hà nhắn tin đồng ý xong, Thích Tự đợi thêm một tiếng mới nhận được điện thoại của ba mình.

Thích Nguyên Thành cất lời hỏi ở đầu bên kia: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự: "Ba, vụ của Khâu Như Tùng thế nào rồi ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Chuyện này không tiện nói rõ qua điện thoại, sao tự dưng con lại hỏi?"

"Hôm nay Chương Thừa Tuyên có đưa cho con một thứ..." Thích Tự nhanh chóng tổng kết lại những chứng cứ mình có được cho Thích Nguyên

Thành.

Nghe xong, Thích Nguyên Thành trầm giọng đáp: "Con gửi những thứ đó cho Tiểu Hà đi, ba sẽ xem qua rồi tìm cách xử lí."

"Vâng..." Biết đã có ba lo, Thích Tự cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn ngáp ngừng một chút, rốt cục vẫn không nhịn được mà hỏi, "Thầy Phó vẫn ổn chứ ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Bạn ngáp đầu, mấy hôm nay phải thức đêm lo việc cho ba suốt."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành: "Thôi được rồi, không còn chuyện gì nữa thì ba dập máy đây, lát phải đi họp nữa. Mà con thi xong chưa? Xong rồi thì về nhà sớm đi, nửa tháng nữa là hôn lễ của ba mẹ rồi. Ba đã bảo mẹ con sang New York trước, cùng cả hai em con nữa, nhớ về sớm còn đón mọi người nhé."

Thích Tự: "Hai em?"

Thích Nguyên Thành hắng giọng, bảo: "Mẹ muốn mời bạn trai của em con làm phù dâu, cái cậu Lăng Khả ấy."

Thích Tự: "???" Mới đây mà ba hắn đã chấp nhận có thêm một đứa con trai rồi sao?

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Nhớ biết bao những tháng ngày làm việc cho Cá tổng..."

Thích Nguyên Thành giờ roi: "Ba hoa vừa thôi, làm việc đi!"

Thầy Phó— "Nàng dâu có số phận thảm nhất"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Phu Thê phiên bản cute =)) Fanart của bạn 柒时念安 trong hình
nhé~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 135: Hai Đứa Em Trai

Dập máy xong, Thích Tự rà lại toàn bộ chứng cứ Chương Thừa Tuyên đưa mình cùng với sự vụ của Khâu Như Tùng, nhưng vẫn còn một vài vấn đề nghĩ mãi không thông.

—Người ghi lại những hội thoại này rốt cục là ai? Chương Thừa Hoan? Chương Thừa Tuyên? Hay một ai khác nữa?

Nếu là Chương Thừa Tuyên, thì nghĩ thấy đáng sợ biết bao.

Bởi đi đâu này chứng tỏ, Chương Thừa Tuyên đã bắt đầu giám sát nghe trộm anh hai mình từ bốn năm trước, hòng thu thập chứng cứ đẩy đối phương vào chỗ chết... Nhưng h ồi đó Chương Thừa Tuyên còn đâu biết hấn là ai.

Nếu là một người khác, thì mục đích của họ là gì? Chương Thừa Tuyên làm thế nào lại có được những thứ này?

Thích Tự không tài nào hiểu được, lại cảm thấy mình mình ng ẫ đây suy đoán cũng vô ích, chờ nửa tháng nữa gặp ba r ồi bàn thì hơn.

Nhớ tới những gì ba vừa nói, Thích Tự lấy điện thoại gửi hai tin nhắn riêng cho Khương Oánh với Thích Phong, hỏi cụ thể xem bao giờ mọi người bay sang Mỹ.

Khương Oánh nhắn lại bảo: "Ba bảo mẹ sang trước, nhưng mẹ muốn ở lại với ông ấy thêm mấy ngày, chắc r ồi đi cùng luôn."

Thích Tự vừa nhai cầu lương của ba mẹ, vừa nhìn đi nhìn lại tin nhắn này mấy lần, không khỏi cảm thán tình yêu tuổi tứ tu ần đã thay đổi mẹ đến nhường nào.

Có vẻ là Thích Phong còn bận ngủ nướng, mãi lâu sau mới trả lời: "Thư kí của ba đặt vé cho bọn em rồi, ngày kia tới!" Lại còn gửi kèm một cái sticker hai con mèo chạy vòng vòng.

Thích Tự không khỏi giật giật khóe miệng, rõ ràng đối phương chẳng hề nhắc đến Lăng Khả, vậy mà hắn vẫn thấy mình vừa được nhấc cả tấn cầu lương ngập họng.

"Gửi thông tin chuyến bay đi, để anh bảo lái xe ra đón."

Nhắn xong tin này cho em trai, Thích Tự cũng buông điện thoại xuống, ngẩng một mình trong căn hộ trống rỗng, không khỏi cảm thấy tịch mịch ảm đạm.

Hắn thu dọn hành lý, ngày hôm sau đi cùng với Vương Mãnh về New York.

Thích Nguyên Thành đã tìm đơn vị tổ chức đám cưới chuyên nghiệp để chuẩn bị cho hôn lễ của mình với Khương Oánh, đại khái cũng không cần Thích Tự lo gì. Về đến nhà, Thích Tự chỉ bảo Anne đi dọn phòng ngủ với một phòng cho khách để đón hai đứa em trai qua ở, sau đó thay mặt ba gọi điện cho bác Mạnh với bác Tề, hỏi xem 15/7 tới nhà họ có mấy người đi dự, cần sắp xếp đặc biệt gì hay không.

Thích Nguyên Thành làm ăn thành công, kết giao cũng nhiều, nhưng ở nước ngoài cũng chỉ thân với hai nhà Tề Mạnh, chưa kể Khương Oánh còn là MC nổi tiếng, không muốn gây sự chú ý nên đám cưới lần này của hai người được tổ chức rất kín đáo.

Mấy hôm sau, Thích Phong với Lăng Khả đáp xuống New York, Thích Tự không có việc gì nên đích thân lái xe ra đón.

Vừa gặp nhau, Thích Phong đã căng thẳng hỏi: "Ba có nhà không?"

Tuy Thích Phong đã nhận ra thành kiến với ba chỉ là một hiểu nhầm, xa cách nhiều năm giữa hai người cũng chưa thể nào tiêu ngay cho được,

huống h ồi ần này hấn còn dẫn theo bạn trai, gặp mặt vẫn thấy thật ngại gì đâu.

Thích Tụ xếp hành lí cả hai vào cốp xe, nói: "Không."

Thích Phong thở phào được một hơi, sau lại trợn mắt bảo: "Còn một tu ần nữa là cưới mẹ r ồi, chẳng lẽ ba vẫn đang bận việc? Mẹ còn xin nghỉ nửa tháng luôn đấy!"

Thích Tụ quay ra nhìn hấn: "Mẹ không nói gì với em à?"

Thích Phong mờ mịt hỏi: "Nói gì là nói gì?"

Thích Tụ cũng không biết giải thích chuyện của tập đoàn thế nào, mà có nói thì chưa chắc Thích Phong đã hiểu, bởi vậy thuận miệng tìm có lẽ em trai: "Ba mẹ đi hưởng trăng mật r ồi, trước đám cưới hai ngày mới qua."

"Hả? Sao chưa cưới mà đã trăng mật..." Thích Phong mở miệng châm chích, nhưng nét mặt thì rõ ràng đã tươi tỉnh hấn ra.

Vừa được Thích Tụ đưa về đến nơi, Thích Phong đã tăng động kéo Lăng Khả còn đang trợn mắt há mồm đi quanh nhà một vòng, cây không có Thích Nguyên Thành ở nhà nên táo bạo như chốn không người.

Thích Tụ đi sau hai đứa em, nghe thấy Lăng Khả rón rén hỏi Thích Phong: "Thích Phong, ba cậu giàu dữ vậy à?"

Thích Phong: "Thật hả?"

Lăng Khả ra sức th ần thì: "Vừa r ồi anh cậu lái... Maserati đúng không? R ồi nhà này, khu này, bài trí kiêu này, diện tích cỡ này... chắc phải đắt lắm nhỉ?"

Thích Phong gãi gãi đầu: "Thấy bình thường mà, tôi cũng chẳng biết đắt hay không nữa."

Lăng Khả thấy trong lòng như vỡ trận, trước cũng biết gia cảnh Thích Phong rất khá, nhưng qua đây mới nhận ra khoảng cách giàu nghèo giữa

hai người khùng đến độ nào. Hấn không khỏi thấy miệng giật giật, đầu óc quay cuồng nói: "Tôi vớ được đại thiếu gia nhà giàu rồi sao..."

Thích Phong nhỏ giọng uốn nắn: "Là nhị thiếu gia."

Lăng Khả: "..."

Dù đã nhiều năm không sang, Thích Phong vẫn quen thuộc tìm đến phòng của mình, mở cửa vào xem xét: "Ồ, phòng này đó giờ không ai ở hả?"

Thích Tự khoanh tay tựa vào cửa, cười nói: "Em nghĩ ai đến ở? Nhà có hai phòng cho khách, khách đến thì cũng chỉ ở đấy thôi mà."

Thích Phong: "Đây là nước Mỹ mà, anh không bao giờ rủ bạn cấp ba hay đại học về party à?"

Thích Tự khẽ đáp: "Anh không thích quây như em, cũng không thích đưa người khác về nhà."

Thích Phong châm chọc: "Thôi đi, anh thích quây bên ngoài thì cứ nói thẳng ra!"

Thích Tự: "...". Thằng nhóc này không chọc hấn mấy câu thì ngứa miệng hay gì?

Tuy có hơi nhứt óc, nhưng sự xuất hiện của Thích Phong cũng khiến căn nhà tĩnh mịch này có sức sống hẳn lên. Riêng đoạn nghe đối phương chí chóc là phiền muộn trong lòng Thích Tự đã tan đi không ít, cho nên hấn cứ thế mượn cớ trêu chọc hai đứa em để giải sầu.

Căn phòng khách mà Thích Tự bảo Anne dọn cho Lăng Khả quả nhiên không được dùng đến, bởi vì tối đó Thích Phong cứ nằng nặc đòi Lăng Khả phải ở cùng mình.

Nửa đêm khát khát, Thích Tự mới xuống bếp tìm nước uống, lúc đi ngang qua phòng Thích Phong, nghe thấy người bên trong vẫn đang quăn

nhau thì chỉ lặng lẽ nhấn tin nhắc cả hai tóm tắt lại chút.

Sáng hôm sau, Thích Tự vẫn dậy chuẩn giờ như thường lệ, ăn sáng xong mới lên gọi hai đứa kia, không ngờ vừa đến nơi thì Lăng Khả cũng mở cửa phòng, có đi đâu vừa trông thấy hắn đã hoảng hốt rút lại.

Thích Tự ngạc nhiên, bu ãn cười bảo: "Sao phải tránh?"

Vì chuyện tối qua mà Lăng Khả không khỏi ngượng ngùng khi thấy hắn, chỉ biết cúi gằm mặt mũi, chẳng dám đối mắt.

Thích Tự: "Tiểu Phong đâu rồi?"

Lăng Khả: "Cậu ấy đang tắm..."

Thích Tự thấy hắn đã xong thì tiện bảo: "Xuống nhà đi, dì giúp việc chuẩn bị xong bữa sáng rồi đấy, ăn một chút rồi lát anh đưa hai đứa ra ngoài chơi."

Lăng Khả do dự liếc vào phòng một cái, có vẻ định chờ Thích Tự rồi cùng xuống.

Thích Tự nhún mày: "Làm gì mà căng thẳng thế? Tưởng cậu là công mà? Còn sợ tôi ăn cậu chắc?"

Lăng Khả: "...???"

Lăng Khả: "!!!!"

Thấy Thích Tự đã quay đi, Lăng Khả chỉ đành theo hắn xuống luôn.

Thích Tự dẫn hắn vào phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn trứng với thịt hun khói mà Anne rán trước, chuẩn một bữa sáng kiểu Âu.

Chờ yên vị xong, Thích Tự lại nhờ Anne lấy cho cả mình và Lăng Khả nước quả rồi ngồi cùng với hắn.

"Ăn mấy thứ này quen không? Không quen thì chờ thêm một lát, có cháo đang nấu, hoặc bảo Anne nấu mì cho cậu cũng được." Thích Tự nói.

Lăng Khả vội bảo: "Quen mà."

Thích Tự cười cười: "Tiểu Phong thì không thích mấy thứ này, thấy nó có vẻ kén ăn."

Lăng Khả: "Thật á? Tôi thấy cậu ấy toàn thích ăn mấy thứ bình thường mà."

Thích Tự: "Hơ? Nó thích ăn cái gì?"

"Cá om dưa, tôm, bánh bao chiên, malatang..." Lăng Khả liệt kê một loạt, nhắc đến Thích Phong thì nét mặt cũng thoải mái hẳn ra, "Thỉnh thoảng cuối tuần bọn tôi đi chơi, cậu ấy cũng ăn cả burger với sandwich nữa."

Thích Tự nhìn hắn cười hỏi: "Tiểu Phong quẩn người lắm đúng không?"

Lăng Khả: "Err... cũng có chút."

Thích Tự tò mò đánh giá thể trạng Lăng Khả một hồi, không nhìn được mà nói ra: "Nhìn cậu mảnh khảnh thế mà có thể cho Thích Phong hưởng thụ trong chuyện kia nhỉ... chắc bình thường phải tập luyện kinh lắm phải không?"

Lăng Khả bình tĩnh đẩy kính: "...Ừm."

Đang nói chuyện, giọng Thích Phong đã vang lên từ phía cầu thang: "Lăng Khả! Sao cậu không đợi tôi xuống cùng?"

Cậu chàng tươi tỉnh chạy ra, vừa tắm xong còn chưa sấy tóc, mặc trên mình một chiếc phong trắng thoải mái, chính giữa nghênh ngang in dòng chữ "I 爱 Link" đỏ chói, riêng chữ "爱" còn được cách điệu thêm một hình trái tim.

(*爱 = yêu; Lăng Khả = Ling Ke = Lingke ~ Link)

Lăng Khả thiếu đi đầu phun nguyên ngậm nước trái cây trong miệng ra: "Sao, sao cậu lại mặc cái này?"

Thích Phong cúi đầu nhìn mình, nhe răng cười bảo: "Đẹp chưa? Tôi mang cả cái của cậu đấy, lát nhớ thay!"

Hai tai Lăng Khả đã đỏ au: "Chắc không nên đâu..."

"Sao lại không nên? Đây là Mĩ mà, đâu nhiều cơ hội cho tụi mình mặc áo đôi ra đường thế này đâu, phải tranh thủ chứ." Thích Phong kéo ghế ngồi xuống đối diện Lăng Khả, còn uốn ngực về phía anh mình như khoe khoang.

Thích Tự không khỏi thấy mắt giật giật, đến lười chấp nhật với hắn.

Mấy ngày sau đó, Thích Tự chuyên chở hai đứa em đi thăm thú quanh New York, không chỉ làm lái xe mà còn kiêm cả nhiệm vụ phỏ nháy lẫn "bóng đèn".

Nhìn hai đứa em không biết là vô tình hay hữu ý cho mình ăn cầu lương mỗi ngày, Thích Tự lại nhớ đến Phó Diên Thăng cả đời này chưa chắc đã có nổi danh phận chính thức, không biết nên cảm thấy được an ủi hay ức chế.

"Anh! Cái kĩ năng chụp ảnh tệ hại này là sao thế hả?" Thích Phong la lối khi vừa nhận được điện thoại, "Chụp gì mà mờ hết mặt người ta rồi, lại đi lại đi!"

Thích Tự sầm mặt nói: "Em thì giỏi lắm!"

Thích Phong vội la lên: "Đi mà anh! Lần đầu Lăng Khả qua đây, em chỉ muốn cho cậu ấy những kỉ niệm đẹp nhất thôi mà! Xin anh đấy xin anh đây!"

Thích Tụ chỉ đành nhận lại điện thoại từ hắn, chụp lại cho hai người lần nữa: "Hai đứa có thể đừng dán mặt vào nhau thế không? Anh thấy muốn nôn quá rồi... Đệch." Chưa chằm chọc xong thì Thích Phong đã ôm cổ Lăng Khả hôn đôi phương một cái, Thích Tụ phục rồi.

Đang định đảo mắt tỏ thái độ, điện thoại Thích Phong lại đột nhiên vang lên một tiếng, ngay sau đó màn hình hiện lên thông báo tin nhắn Wechat mới—

Anh Phó: [Tin nhắn mới]

Trông thấy cái tên này, Thích Tụ không khỏi nhú chặt hai mày.

Thích Phong đang định hỏi anh hắn chụp thế nào rồi thì Thích Tụ đã giờ màn hình ra trước mặt mình, sầm mặt hỏi: "Sao em lại có Wechat của Phó Diên Thăng?"

Thích Phong lập tức bối rối, quanh co bao biện: "Không phải anh ấy đâu, anh nhận nhầm rồi..."

Thích Tụ lạnh mặt nhìn hắn: "Mở ra."

Dương nhiên là Thích Phong nhận ra Thích Tụ có giận thật hay không, bình thường quen trả treo là thế, nhưng nếu đối phương giận thật thì hắn tuyệt đối không dám cãi lời bao giờ.

Hắn sợ sệt mở Wechat ra cho anh mình xem xét, ngượng ngùng không biết phải giải thích thế nào.

Thích Tụ lấy xem, người kia quả nhiên là Phó Diên Thăng, trước đó Thích Phong có gửi đi mấy tấm ảnh không biết chụp lên Thích Tụ từ bao giờ cho đối phương, hắn do sợ bị phát hiện nên đều là hình sườn mặt hoặc bóng lưng.

Vừa xong Phó Diên Thăng mới nhắn lại một câu "Cảm ơn".

Thích Tự giận đến run người, quay sang nhìn Thích Phong đầy khó tin mà kinh hãi: "Giải thích đi, sao em lại giấu anh liên lạc với người này?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chẳng phải cậu là công à? Còn sợ tôi ăn cậu chắc?"

Lăng Khả: "WTF anh ấy tin thật?... Ơ mà khoan? Anh hai nói thế này? Có phải là vừa lộ ra một sự kiện động trời không vậy!!! (ノ #°Д°)ノ "

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết nên khóc hay nên cười nữa ' _>`

À mà, mình quan niệm cầu lương tương đương với pda, nhưng vì tiếng việt lại không biết từ gì ngắn gọn để diễn tả nên xin phép để nguyên. Mọi người có góp ý gì thì cứ bảo nhé xD

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 136: Thăm Giao Cách Cảm

Đến nước này, Thích Phong cũng không dám giấu diếm nữa, vội phải khai ra: "Chỉ mấy hôm nay thôi, trước đó không liên hệ gì hết..."

Thích Tự: "Mấy hôm nay? Trước khi qua đây em có gặp anh ta không?"

Thích Phong lắc đầu: "Không hề! Bọn em mới nói chuyện điện thoại thôi!"

Thích Tự: "Anh ta gọi em?"

Thích Phong: "Ừm, để nhờ em giúp một việc nhỏ nhỏ..."

Thích Tự nhún mày: "Việc gì? Lén chụp ảnh rồi gửi cho anh ta?"

Thích Phong: "Không phải không phải, anh ấy có món quà muốn tặng anh, bảo em đợi đến hôm nào ba mẹ cưới thì đưa cho anh."

Thích Tự nheo mắt lại: "Quà đâu?"

Thích Phong: "Đã đưa em đâu! Chỉ bảo là đến hôm đấy sẽ có người liên lạc rồi đưa em, để em chuyển lại cho anh thôi!"

Thích Tự nhún mày, lại còn chờ đến hôm đấy mới nhờ người đưa? Rất cục là Phó Diên Thăng đang muốn giở cái trò gì đây?

"Thế tại sao em lại gửi những hình này cho người kia?" Hấn lại hỏi.

"Lúc gọi điện, em nghe anh Phó có vẻ tiều tụy nên mới hỏi vài câu..." Nói đến đây, Thích Phong rõ là muốn đánh bài vòng vo.

Thích Tự lại sầm mặt, ép cung tiếp: "Hỏi cái gì?"

Vừa trông thấy biểu cảm ở anh trai, Thích Phong đã lập tức khiếp đảm xưng tội: "Em hỏi có phải anh ấy thích anh không, anh ấy bảo phải... còn bảo mình đã làm một vài chuyện khiến anh không vui, cũng không biết về sau có được anh tha thứ cho không... Em nghe ra lúc nói thế anh buồn dữ lắm, nên mới hỏi mình có thể giúp gì được không, anh ấy bảo mình sẽ cố tự giải quyết vì đây là chuyện giữa hai người, nhưng có nhờ em bao giờ sang thì chụp cho anh ấy mấy tấm của anh là tốt rồi..."

Thích Tự nghe vậy thì tim bắt đầu đập điên cuồng, cũng không biết là vì tức giận xấu hổ hay ăn dấm, nhưng kết quả lại quay ra trút giận lên đầu em trai: "Anh ta bảo chụp là em cứ thế răm rắp nghe theo? Em là em anh hay em ai? Với một người ngoài mới gặp có mấy lần mà em nhiệt tình thế à?"

Thích Phong tự dưng ăn đạn lạc mà thấy oan không thôi, liếc liếc xung quanh rồi mới kéo Thích Tự lại gần, thấp giọng hỏi: "Anh, chẳng lẽ anh không biết cái gọi là tâm linh tương thông ở sinh đôi à!? Anh cũng thích anh Phó mà đúng không? Em chỉ nghe giọng anh ấy thôi mà trực giác đã thấy quái quái rồi, cảm giác ấy, chắc giống kiểu anh hay thích trêu Lăng Khả ấy... anh hiểu không?"

Thích Tự nghe mấy lời này của Thích Phong mà trong lòng chấn động, nhớ tới "ảnh hưởng" mình cảm nhận được khi em trai mới yêu, nhớ về đủ chuyện giữa mình và Phó Diên Thăng trong hai năm qua, sắc mặt hết đỏ lại trắng, mãi lâu sau mới rặn ra được một câu: "Em... em nói linh tinh cái gì đấy!?"

Đã đến nước này Thích Phong cũng chẳng sợ gì nữa: "Anh có thể không tin, cơ mà em cảm nhận được thật! Tất nhiên, em thì là em không có hứng thú với đàn ông lớn tuổi thế đâu! Em chỉ thích mình Lăng Khả thôi! Nhưng tại anh thích thì em biết tận được!"

Thích Tự: "..."

Thích Phong còn nói: "Coi như em vô duyên tọc mạch lần này, nhưng em mới gửi cho anh ấy có năm tấm thôi, chưa làm gì khác cả, không tin anh cứ xem lịch sử đi!"

Thích Tụ tái mặt, cũng không xem lịch sử chat mà trả lại luôn điện thoại cho hắn rồi xoay người bỏ đi.

Thích Phong vội vàng gọi Lăng Khả, rủ bước đi theo.

Có giận đến mấy, Thích Tụ cũng sẽ không bỏ lại bọn họ vì việc này, chẳng qua chỉ tạm thời không biết phải đối mặt thế nào, hay nói chính xác hơn là vô cùng rối rắm và khó xử khi chuyện tình cảm của mình và Phó Diên Thăng bị em trai phanh phui.

Càng không ngờ mình với Thích Phong lại có thân giao cách cảm gì đó thật.

Ba người đi dạo trong công viên trung tâm, từ đầu đến cuối Thích Tụ luôn giữ một khoảng cách với hai đứa em. Nhìn bóng lưng cô độc cao ngạo của anh hai, Thích Phong lại cảm thấy như nàng dâu vừa mắc lỗi, chỉ biết nhỏ giọng nói với Lăng Khả: "Làm sao đây, hình như anh tôi đang giận lắm..."

Đi một hồi, trông thấy thảm cỏ lớn trước mặt, Lăng Khả mới chỉ chỉ vào cửa hàng tiện lợi gần đó, đưa ra gợi ý: "Vào mua ít đồ ăn rồi nghỉ chân lát đi, tranh thủ mà ra tâm sự với anh cậu."

Thích Phong nghe xong hơi chần chừ, sau đó mới hô gọi Thích Tụ một tiếng: "Anh, Lăng Khả muốn nghỉ chân một lát!"

Lăng Khả: "..."

Thích Tụ quả nhiên dừng bước, quay lại nhìn nhìn hai người, rồi không nói lời nào ra ngó xuống thảm cỏ.

Thích Phong vội vàng chạy đi mua ba chai nước uống, đưa Lăng Khả một chai xong sấn đến chỗ Thích Tụ: "Anh, này..."

Thích Tụ thấy hắn ngó xuống cạnh mình, vẫn cộc cằn hỏi: "Không ngó với bạn trai đi, ra đây làm gì?"

Thích Phong tỏ vẻ hối lỗi xin tha: "Anh đừng giận, em không dám thế nữa đâu."

Thích Tự hừ mũi, nhận lấy chai nước hắt đưa rồi lại đắm chiêu nhìn hồ nước phía trước, sắc mặt hơi trăn, không biết là đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, Thích Phong mới đủ can đảm hỏi: "Vậy là, anh... anh cũng gay hả?"

Rốt cục hai anh em cũng chính thức dấn động đến vấn đề này, nhưng Thích Tự lại không biết phải trả lời thế nào, hắt chỉ mới thích một mình Phó Diên Thăng, mà e là đời này cũng sẽ chẳng thích thêm ai khác, thế chắc tính vậy đi.

Thích Phong như đã biết trước câu trả lời, tỏ vẻ hào sảng vỗ vỗ vai đối phương, bảo: "Yên tâm, nếu anh không muốn come out, em sẽ coi như không biết, cũng sẽ không nói gì với ba đâu."

Thích Tự: "Thì đúng là em có biết gì đâu."

Thích Phong: "..."

Thích Phong lại hỏi lại: "Thế anh có thích anh Phó không?"

Thích Tự: "Thích có mài ra ăn được không?"

Thích Phong lập tức tha thiết bày tỏ: "Đương nhiên, thức ăn tinh thần mà, hai người thích nhau đến với nhau chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời đó!"

Thích Tự: "..."

Những lời này đúng là chỉ sinh vật nào có não yêu đương đơn bào như Thích Phong mới nói ra được...

Thích Phong nhìn nhìn anh trai, lại khuyên: "Anh không cần căng thẳng suốt ngày thế đâu, thuyề đến đâu cần ắt sẽ thắng, mọi chuyện rồi cũng sẽ

Ồn thôi! Trước kia anh chỉ có ba, nhưng bây giờ anh đã có cả mẹ, cả em, cả Lăng Khả nữa mà..."

Thích Tụ ngắt lời hắn: "Thế tốt nghiệp xong đến công ti ba làm đi?"

Thích Phong: "Này thì không được, em muốn đến làm ở đài truyền hình với Lăng Khả cơ..."

Thích Tụ đứng dậy đá mông hắn: "Thế thì xàm nó vừa thôi!"

Thích Phong vội đứng lên theo: "Nhưng em có thể tiếp sức cho anh về mặt tinh thần!"

Thích Tụ: "Dẹp em đi!"

Không chỉ ảnh hưởng lẫn nhau trên trường tình cảm, có lẽ sinh đôi còn có khả năng phát hiện tâm trạng thật của người kia, cho nên dù bị mắng, Thích Phong lại nhận ra anh mình đã không còn giận nữa. Hắn nhếch miệng cười, bắt đầu được đà lấn tới: "Giờ mình đi đâu tiếp đây anh? Cho em lái được không?"

Thích Tụ: "Có bằng chưa mà đòi!"

Thích Phong: "Có mà, cho em thử chút đi..."

...

Ba người đi chơi đến 9 giờ tối thì về nhà. Vào phòng mình rồi, Thích Tụ mới mở ra hình đại diện của Phó Diên Thăng trên Wechat.

Tin nhắn cuối cùng là câu chào buổi sáng đối phương nhắn từ lúc 6h hôm nay, Thích Tụ còn chưa trả lời lại.

Nếu hôm nay mà không tình cờ trông thấy tin nhắn kia trong điện thoại Thích Phong, hắn cũng chẳng hay Phó Diên Thăng còn giấu mình làm những chuyện như thế...

Người này chưa một lần nói "thích" với hắn, vậy mà lại có thể thân nhiên thừa nhận cùng Thích Phong.

Hắn biết nguyên nhân do đâu mình khó chịu, cũng biết mình không muốn dễ dàng tha thứ cho đối phương — người thà xin Thích Phong ảnh của hắn, chứ nhất quyết không chủ động nói ra một câu "Tôi nhớ cậu".

...

Thích Tự vẫn nghĩ Phó Diên Thăng là một người đa mưu tính toán, tuyệt đối sẽ không phá vỡ nguyên tắc của mình vì bất kì ai.

Nhưng phát hiện hôm nay lại khiến Thích Tự mơ hồ cảm thấy có lẽ mình đã sai.

Mà Phó Diên Thăng hình như còn đang sợ hắn nữa.

Thích Tự nhập vào khung chat mấy chữ, nhưng rồi lại bực dọc xóa đi.

*

Còn ba ngày nữa là đến hôn lễ của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh, cuối cùng hai người cũng tới New York. Tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành gọi Thích Tự vào thư phòng nói chuyện: "Ba đã xem những chứng cứ mà con gửi cho Tiểu Hà rồi."

Thích Tự vội hỏi: "Có dùng được không ạ?"

Thích Nguyên Thành gật đầu, giải thích: "Lần trước gọi điện con có hỏi về vụ án của Khâu Như Tùng mà ba không nói được, thật ra vụ này đang còn chút khúc mắc, vốn dĩ chúng ta muốn kiện AiWei vì tội xâm phạm bản quyền, phải chứng minh được thiết kế, thương hiệu và nhiều thứ khác của bọn họ đều cố tình sao chép theo MeiWei thì mới có thể buộc cho Khâu Như Tùng những tội sau đó được. Nhưng mà con còn nhớ người đứng tên công ti kia của Khâu Như Tùng là ai không?"

Thích Tự: "Người bạn gái tên Liễu Mỹ Linh của anh ta?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng rồi, Khâu Như Tùng khai mình với Liễu Mỹ Linh đã kí thỏa thuận đứng tên thay, đại diện pháp lí của AiWei là Liễu Mỹ Linh nhưng người được hưởng thực tế lại là cậu ta. Có đi đâu Khâu Như Tùng không cung cấp ra được bản thỏa thuận này, mà sau khi bị bắt Liễu Mỹ Linh cũng khẳng định Khâu Như Tùng chỉ lo việc cung cấp, công ti ấy là của chính mình, còn bảo mình không biết gì về việc người kia lấy cắp nguyên vật liệu của MeiWei, vì là tình nhân nên mới chuyển tiền công ti kiếm được cho đối phương quản lí. Nói chung là khó mà gán được tội danh xâm phạm bản quyền cho bọn họ, Khâu Như Tùng chỉ dính tội lợi dụng chức quyền và đút lót, chứ không liên quan gì đến AiWei... Bọn ba nghi Liễu Mỹ Linh đã bị người nhà họ Chương mua chuộc từ trước, từ đầu đến cuối đây chỉ là một cái bẫy mà thôi."

Thích Tự căng thẳng nói: "Thế giờ thì sao ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Theo lời luật sư, mấy đoạn ghi âm và bản thỏa thuận kia có thể lật tẩy được Liễu Mỹ Linh, nhưng trước hết phải đi đâu tra ra mối quan hệ giữa người nhận tên Lý Hào Kiệt và Chương Thừa Hoan là gì cái đã. Nếu như tra ra mà không phải mật thiết gì, thì rất khó tiến hành bắt giữ được Chương Thừa Hoan, bởi hắn hoàn toàn có thể nói mình không hề nhận bất kì khoản tiền nào, hoặc là đổ hết tội lên đầu Lý Hào Kiệt."

Thích Tự cau mày nói: "Mà kể cả Chương Thừa Hoan có bị bắt, thì cũng sẽ chẳng gây ra ảnh hưởng gì quá lớn đối tập đoàn Lập Tảo hay Phi Á phải không ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, Chương Thừa Hoan cũng chỉ là một quản lí và cổ đông nhỏ ở Phi Á, ng ồi tù mấy năm rồi cũng ra, trong khi hành động giết dây Khâu Như Tùng mở thương hiệu nhái thì đã gây ra tổn thất nghiêm trọng đến MeiWei chúng ta..."

Nhớ tới chuyện Phi Á chuẩn bị hợp tác với Hồng Trang mà Chương Thừa Tuyên tiết lộ, Thích Tự cũng tranh thủ nói luôn cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe vậy thì chỉ thở dài: "Đúng là rối ren, đã thế còn chẳng biết bao giờ vụ của nhà họ Tư mới vỡ lở nữa chứ. Phó Diên

Thằng quả nhiên rất thận trọng, mấy tháng nay ba sai làm bao nhiêu việc như thế, thăm dò không chỉ một lần mà nó cũng chưa từng để lộ ra cái gì."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành lại nhìn Thích Tự: "Thôi, ba cũng chuẩn bị hết các bước đệm có thể rồi, giờ thì đến đâu hay đến đó vậy. Mẹ cứ cảm ràm ba suốt vì cái tội bắt con phải chịu nhiều áp lực quá, mấy hôm tới thả lỏng một chút đi, đừng nghĩ nhiều."

Thích Tự gật gật đầu, lại hỏi: "Thầy Phó vẫn ở trong nước hả ba?"

Thích Nguyên Thành xác nhận một tiếng: "Ba tạm thời để nó làm thư kí ban kiểm soát của Tư Nguyên, giám sát toàn bộ sự vụ lớn nhỏ trong tập đoàn cùng với Đồng Mẫn, có tình huống gì thì báo cáo trực tiếp cho ba."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "À đúng rồi, ba có mời anh Kính qua dự đám cưới không?"

Thích Nguyên Thành sững sốt, ngập ngừng vài giây rồi mới nhìn hẩn chằm rãi nói: "Hứa Kính chưa nói gì với con à? Nó từ chức rồi."

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Em hỏi có phải anh ấy thích anh không, anh bảo có đó."

Thích Tự: "...Anh ta còn chưa nói thích anh bao giờ! Tđn lại nói cho em trước!"

Thích Phong: "Em thề với anh! Em không có hứng thú với đàn ông lớn tuổi thế đâu!"

Phó Diên Thằng: "??? Lớn tuổi? Excuse me!!!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy em đang ở thời kì hoàng kim đây mị lực như thế mà bị giấc
Ngô bên ch ờng nó kêu lớn tuổi =)))))) Ai uiii phải nói vibe truyện mấy
nay căng như dây đàn mà có Phong tới một cái là dễ thở dễ thương li ền hụ
hụ

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 137: Mỗi Người Một Chí

"Từ chức?" Thích Tự thẳng thốt khó tin, "Sao lại thế ạ?"

"Nhớ có lần con kể mình từng đi tìm Hứa Kính để nhờ thu hồi các khoản đầu tư của Sơn Vũ không?" Thích Nguyên Thành trầm giọng nói, "Sau đó ba đã bảo Phó Diên Thăng làm một bản dự báo tình thế và phương án cải chính cho tập đoàn Tư Nguyên, một trong những đề xuất của nó cũng là rút lại các khoản đầu tư của Sơn Vũ để sẵn sàng cho mọi tình huống phát sinh giống như ý kiến của con... Năm ngoái ba đã tốn không ít để thu mua cổ phần của MeiWei, hiện tại chỉ còn chút tài sản cố định chứ không có mấy vốn lưu động khả dụng, nếu tiếp tục quản lý Tư Nguyên trong tình trạng này thì đúng là rất nguy hiểm, cho nên ba kêu nó đi gặp Hứa Kính, hỏi xem Sơn Vũ có hạng mục nào rút vốn được không."

Thích Tự kinh hãi: "Ba bảo Thầy Phó đến tìm anh Kính!?"

"Sao vậy?" Thích Nguyên Thành sửng sốt trước phản ứng của Thích Tự, lại giải thích, "Bất kể còn thân phận nào khác, bản thân Phó Diên Thăng vẫn là dân chuyên Toán - Kinh tế, lại từng công tác ở công ti chứng khoán nhiều năm, giàu cả kinh nghiệm lẫn khả năng phán đoán về lĩnh vực quản lý tài chính và rủi ro cho công ti, giao cho nó việc này là đúng đắn mà hiệu quả nhất."

Thích Tự lại nhớ đến lời chất vấn của Hứa Kính lần trước, tim mắt không khỏi tối sầm, giọng nói cũng bắt đầu run run: "Thế nên anh Kính đã từ chức...?"

"Đúng là sau đấy Hứa Kính mới đưa đơn từ chức cho ba, nhưng hai chuyện này thì ảnh hưởng gì đến nhau? Chẳng lẽ lí do chỉ vì ba bảo Phó Diên Thăng đi hỏi về các dự án nó đầu tư!?" Thích Nguyên Thành có vẻ

bực mình với quyết định từ chức của Hứa Kính, ánh mắt cũng toát lên vẻ lạnh nhạt, "Thích Tự, Hứa Kính tuyệt đối không phải người bốc đồng kích động, để đưa ra được quyết định ở thời điểm này thì chứng tỏ nó đã cân nhắc từ lâu rồi."

Thích Tự vẫn chẳng thể nào tin được, dẫu biết quan điểm và lập trường của hai người không giống nhau, cũng biết hai năm nay bọn họ đã dần trở nên xa cách, nhưng chưa bao giờ hẳn nghĩ sẽ có ngày Hứa Kính lại rời đi...

Tập đoàn Tư Nguyên lớn như thế, ngoài chức Chủ tịch ra, ba hẳn cũng đề nghị cho đối phương bất kì chức vị nào.

Thích Tự nhìn ba mình, sốt sắng hỏi: "Ba có hỏi vì sao anh Kính lại xin nghỉ không?"

Thích Nguyên Thành bực dọc nói: "Đương nhiên, lúc nó đưa đơn, ba hỏi luôn có phải là không hài lòng gì về công việc hay không, mà nó chối, chỉ bảo vì nguyên do cá nhân nên không thể nào làm tiếp, còn bày tỏ cảm kích với ba mãi, nghe đã thấy khách sáo! Lúc ba hỏi thế đã nói với con chưa, nó có bảo sẽ tìm cơ hội, ba cứ nghĩ con biết rồi..."

Thích Tự lắc đầu, ảm đạm ra mặt.

Thích Nguyên Thành nhìn về phía hắn, thở dài nói: "Uổng cho con coi nó như anh trai, cũng uổng công ba bồi dưỡng bao năm nay. Vốn còn định để nó phụ con tiếp quản công việc của ba, nhưng nếu nó đã quyết thế thì con cũng không cần cố nài mà làm gì. Bao nhiêu năm nay ba chưa từng bạc đãi nó, nếu thật sự chỉ vì không chịu được việc bên con còn có người khác thì ba thấy đi còn hơn, chứ với cái tính đó mà ở lại thì chưa chắc đã tốt cho con đâu. Mỗi người một chí thì sao cầu chung đường, nó muốn đi đâu thì tùy đi. Với hồ sơ như thế, con không phải lo nó không tìm được chỗ tốt."

"Thôi, ba đừng nói chuyện này nữa..." Thích Tự lặng lẽ siết chặt nắm tay bên người, rũ mắt run giọng nói, "Con đi gọi cho anh Kính cái đã..."

Nói xong cũng rời khỏi thư phòng rồi nhanh chân lên tầng.

Vừa về phòng mình, Thích Tự lập tức mở điện thoại tìm liên lạc của Hứa Kính, nhưng đang định gọi thì lại thoáng do dự.

Kết nối xong thì nói gì? Giữ người lại sao? Nhưng giữ thế nào? Hắn có thể hứa hẹn gì với đối phương? Nếu không giữ được thì chẳng lẽ hỏi dự định đi đâu?

Thích Tự nhẹ cắn môi, quyết định nhấn gọi.

"Tút... tut..."

Nghe chuông đổ bên tai, Thích Tự bỗng cuống quýt lục lại mọi tương tác giữa mình và Hứa Kính trong hai năm qua, hòng tìm ra bất kì manh mối nào cho thấy đối phương đã có ý định rời đi từ trước.

— "Anh Kính, gần đây công việc bạn không?"

— "Bạn chứ, bạn bình định thiên hạ thay cậu chứ đâu."

...

— "Chẳng phải cậu bảo tối nay bạn gì à? Là có hẹn với người này sao?"

...

— "Anh Kính, anh giận em phải không?"

— "Phải đấy, trước đây nhóc có bao giờ giấu anh chuyện gì đâu, không ngờ mới một năm mà đã lên mạng tìm được bạn rồi... Ấy, giờ mới hiểu được cảm giác của mấy người cày rank cho đã rồi bị đựa khác nó cướp hết đồ trong game là thế nào, giống như nhìn em trai nhỏ lớn lên xong chạy theo người khác ấy, chua xót lắm chứ bộ."

...

— "Nhưng sau vụ việc của Bồ Câu và Hỉ Thước, không chỉ danh tiếng của Lâm Hoán được nâng tầm mà công ti Sơn Vũ cũng được nhiều người

trong giới đầu tư biết đến hơn hẳn, phải công nhận là Hứa tổng quá lợi hại..."

— "Cũng là hư danh để bình định thiên hạ thay "Thái tử" thôi mà..."

...

— "Cậu vẫn còn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, chứ không phải ai cũng trọng tình nghĩa, cũng đơn thuần thiện lương như cậu tưởng đâu. Ở trên thương trường, nhân từ với người chính là tàn nhẫn với mình, cậu mà cứ vậy thì sớm muộn gì cũng bị người ta ăn sạch thôi!"

...

— "Thích Tự, giờ đây anh thật sự không thể hiểu được cậu, cũng chẳng biết rốt cục cậu đang nghĩ gì mỗi ngày nữa... Anh hỏi một câu, tất cả những thay đổi này ở cậu, đều có liên quan đến Phó Diên Thăng phải không?"

(cf. chương 20, 25, 31, 69, 105, 128)

...

...

"A lô?" Giọng Hứa Kính vang lên.

Thích Tự lập tức ngắt ngang dòng suy nghĩ, gọi một tiếng: "Anh Kính."

Đầu bên kia như đang mưa, từng tiếng tí tách lọt vào điện thoại mang đến cảm giác ngọt ngào khó tả.

Mất một lúc sau, Hứa Kính mới cất lời, vẫn là ngữ điệu từ tốn ôn hòa như ngày còn dạy hẳn học Anh học Toán, cùng hẳn nói đủ chuyện trên trời dưới bể từ nhiều năm về trước.

Nhưng lần này, lời Hứa Kính nói ra lại là: "Thích Tự, xin lỗi..."

Thích Tự cảm thấy đầu óc cứ thế rối tung, chẳng nhớ được lời nào vừa nghĩ, chỉ cất lời hỏi theo bản năng: "Anh muốn rời đi?"

Hứa Kính chẳng hề do dự "Ừ" một tiếng.

Thích Tự: "Là vì... vì Thầy Phó sao?"

Hứa Kính: "Không phải."

"Vậy..." Thích Tự nói đến đây thì ngừng lại, không tài nào hoàn thành được câu hỏi cũng bởi sợ Hứa Kính trả lời rằng, là vì hắn làm không tốt.

Song cho dù có quay lại một lần nữa, khả năng là hắn sẽ vẫn quen được Phó Diên Thăng, vẫn bị tính cách và lập trường quan điểm của Phó Diên Thăng thu hút, rồi dần dần trở nên xa cách với Hứa Kính.

Hắn có thể cho Hứa Kính địa vị và danh lợi, có thể coi đối phương như anh trai ruột của mình, nhưng đã chẳng thể nào tín nhiệm và y lại Hứa Kính hoàn toàn như khi còn bé.

Thích Tự thật sự rất tổn thương, không phải tổn thương vì bị phản bội hay lừa gạt, mà là cảm giác cô độc khi bị vứt bỏ, chẳng qua lòng tự tôn không cho phép hắn thể hiện ra vẻ khổ sở yếu đuối này.

Hắn chớp chớp hốc mắt cay cay, ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Quyết tâm rồi à?"

Hứa Kính: "Ừ..."

Thích Tự: "Anh không còn gì muốn nói với em à?"

"Mấy ngày nữa là ba mẹ cậu kết hôn rồi phải không? Anh nhớ hồi sinh nhật 14 tuổi, cậu còn bảo giá gì gia đình đoàn tụ, để mẹ và em trai có thể ở bên mình một lần nữa... Vốn cũng muốn cùng cậu chứng kiến những điều này, chỉ tiếc là thân phận của anh đã còn không thích hợp để có mặt ở đó rồi." Hứa Kính nhẹ thở dài một hơi rồi nói, "Đành chúc qua điện thoại thôi vậy, chúc cậu từ giờ sẽ luôn vui vẻ không sầu lo."

"...Em cảm ơn, cũng chúc anh một tương lai rộng mở và thuận lợi."
Thích Tự cố giữ cho mình bình tĩnh, nói xong câu này thì dập máy luôn.

Không còn gì muốn hỏi, bởi riêng những lời vừa rồi của Hứa Kính đã đủ để đánh gục hắn.

Thích Tự thở gấp vài cái, đè lại ghen ngào trong cổ họng, cứ thế trượt ngã xuống đất.

New York không mưa, nhưng những "tí tách" từ đầu dây bên kia như rơi ngay bên tai hắn, phủ xuống sàn, xuống cả lòng bàn tay.

*

Một ngày sau đó, hôn lễ của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh được tổ chức ở New York theo như kế hoạch.

Hôm ấy New York trời quang mây tạnh, không khí trong lành, vừa sáng ra khỏi phòng Thích Tự đã ngửi thấy hương bách hợp ngào ngạt—Tổ đội lo đã đến trang trí nhà từ hôm qua, hoa tươi giăng tứ phía, nguyên một đường từ cửa nhà cho đến phòng tân hôn phủ đầy sắc hồng, trắng và đỏ vang của cánh hoa hồng.

Thích Tự cẩn thận đi qua thảm cánh hoa cầu kì dưới sàn để xuống nhà, mới thấy ba mình ngã trong phòng khách, đang được thợ trang điểm chỉnh sửa cho một chút.

Đám cưới được tổ chức tại một nhà vườn ở ngoại ô New York, Thích Tự và Thích Phong là phù rể của Thích Nguyên Thành nên phải theo xe tới đó từ sớm để còn đón khách.

"Ba, ba sắp xong chưa?" Thích Tự hỏi.

"Xong rồi." Thích Nguyên Thành đứng dậy nhìn qua hắn, hỏi, "Thấy thế nào, được của nó đấy chứ?"

Thích Nguyên Thành nay mặc một bộ âu phục may đo cầu kì, bình thường sinh hoạt ăn uống lành mạnh nên nhìn qua cứ như mới đầu 40s, cả người toát lên phong thái lịch sự nho nhã.

Thích Tự gật gù: "Rất được ạ."

Thợ trang điểm đưa qua một bông hồng vàng, nhắc nhở: "Thưa ngài, còn chưa mang thứ này."

Thích Nguyên Thành nhận lấy rỗ tự thân cắm vào túi áo vest của mình: "Thế này được chưa?"

Thích Tự đi tới chỉnh lại chút: "Hơi lệch."

Thích Nguyên Thành nhìn lại đầy hài lòng, nói: "Tiểu Phong đâu rỗ? Xuất phát thôi."

Có lẽ Thích Phong vẫn ngại nói chuyện với ba, cho nên xuống trước cả Thích Tự mà không thấy đâu trong phòng khách. Ra đến ngoài, Thích Tự mới bắt gặp em trai đang ngỗ trong vườn nghịch điện thoại.

"Ngỗ đây làm cái gì đấy, nghiên cứu bùn đất à?" Thích Tự gọi hấn, "Đi thôi."

"Anh, anh xem này xem này!" Thích Phong bật dậy, hào hứng chĩa màn hình ra chỗ hấn, tỏ ý khoe mẽ đầy mặt: "Lăng Khả mặc suit trắng này, đẹp trai nhĩ?"

Vì muốn tuân theo thủ tục, tối qua Khương Oánh không ở chung với Thích Nguyên Thành mà ra khách sạn Four Seasons gần nhà, Lăng Khả được giao cho trọng trách làm phù dâu nên đương nhiên cũng phải đi theo hộ tống.

Nhìn bộ dạng si mê ngây ngốc này của em trai, Thích Tự chỉ đành im lặng quay đi.

Ra đến xe, hần mơ hồ cảm thấy như ai đó đang nhìn mình, nhưng đảo mắt một vòng thì lại chẳng phát hiện được gì.

Ba cha con chia ra hai xe xuất phát, yên vị xong Thích Phong lại nói: "Có cả mẹ nữa, Lăng Khả lén chụp cho em đấy, anh xem này, có phải mẹ bôi chất bảo quản lên mặt không vậy? Sao em chẳng thấy mẹ thay đổi gì so với trước kia nhỉ? Đẹp quá trời!"

Thích Tự cũng nhìn xem, nói: "Chắc mẹ chăm sóc thường xuyên?"

"Em phải mang giấy bút đến xin mẹ bí quyết mới được." Thích Phong nâng cằm bằng ngón trỏ và ngón cái, bắt đầu thỏa sức tưởng tượng, "Hi vọng là hai mươi năm nữa em vẫn duy trì được ngoại hình hiện tại..."

Thích Tự liếc hần: "Đàn ông con trai như em để ý mấy cái này làm gì?"

Thích Phong: "Đương nhiên là để Lăng Khả mê em mãi mãi rồi! Hờ hờ, cậu ấy ngưỡng mộ body của em lắm, lần nào lên giường cũng ngắm người nhìn mãi, đáng yêu chết đi được..."

Thích Tự không khỏi cảm thấy khóe miệng giật giật: "Dùng mỹ nhân kế mê hoặc người ta mà còn không biết xấu hổ? Không đủ thực lực khiến người ta mê mình mãi à hay sao?"

"Thực lực?" Thích Phong kiêu ngạo ưỡn ngực, "Đương nhiên là em có rồi, lần nào chả khiến cậu ấy sững điên!"

Thích Tự thấy có gì sai sai, quay ra nhìn Thích Phong: "Không phải em là thụ à? Ngoài nằm sấp nằm ngửa ra thì còn có thực lực gì?"

Thích Phong sững sờ: "Ai bảo em là thụ!?"

Thích Tự: "???"

Nhìn biểu cảm của Thích Tự, Thích Phong biết ngay anh hần đã hiểu lầm bao lâu nay, nhăn mặt nói: "Anh, đâu thể vì thấy Lăng Khả lạnh lùng

lãnh đạm mà anh quy ngay cậu ấy là công em là thụ chứ! Đúng là quá thể!!"

Nhớ lại lần chat trước đó và câu mình mới hỏi Lăng Khả mấy hôm trước, Thích Tự nhanh chóng đoán ra có lẽ mình đã bị chơi khăm, sắc mặt cũng lập tức tối sầm.

Thấy Thích Phong còn đang định nói gì đó, hấn thẳng tay úp mặt đối phương đi: "R ồi r ồi r ồi, em là công em đĩnh nhất!"

Trong lúc Thích Phong tiếp tục bất bình càm ràm ở bên cạnh, Thích Tự lại dờn mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây mà ử rữ không thôi.

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Ưu thế anh, anh là công hay thụ?"

Thích Tự: "Có im ngay không, anh xử em giờ. (Cả Lăng Khả nữa!)"

Lăng Khả (run rẩy): "Anh dâu cứu em!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 138: Công Ti Lên Sàn

Chưa đến 9h, xe của ba cha con đã tới điểm tổ chức hôn lễ, cổng hoa và bàn ghế cho tiệc trưa đã được bày biện xong xuôi trong sân vườn.

Tấm thảm màu vàng kim trải dọc một đường vào tận sân khấu sâu trong nhà thờ, mấy hàng ghế dài trắng bên dưới đều đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn chờ khách vào ngồi.

Các nhân viên đang bận bịu kiểm tra lại các trang thiết bị lần cuối cùng, người phụ trách vừa trông thấy Thích Nguyên Thành thì lập tức chạy ra trao đổi về tiến trình cụ thể của đám cưới.

Chẳng bao lâu sau, khách mời của đám cưới cũng rục rịch xuất hiện.

Thích Tự dẫn Thích Phong ra khu vực tiếp đón, gần 10h có nhân viên tới thông báo rằng xe hoa của cô dâu đã đến bên ngoài, hai người có thể quay vào đứng với Thích Nguyên Thành được rồi.

Thích Phong chỉnh lại cổ áo mình, nhỏ giọng nói: "Ồi, sắp tới rồi sắp tới rồi, em căng thẳng quá đi..."

Thích Tự liếc mắt: "Người cần căng thẳng phải là ba chứ em căng cái gì?"

Thích Phong ngơ ngác: "Nhưng mà Lăng Khả sắp tới rồi..."

Thích Tự: "..."

10h10, Khương Oánh xuất hiện trong bộ váy lụa trắng cùng với Lăng Khả ở cổng lễ đường, mọi người đồng loạt vỗ tay rào rào, giai điệu lãng mạn cho hôn lễ cũng cùng lúc vang lên.

Thích Tự và Thích Phong mỗi người đứng một bên cạnh ba, nhìn mẹ đang chậm rãi bước đến đây.

Thích Nguyên Thành vững vàng đón lấy tay Khương Oánh, ôn tồn cảm ơn Lăng Khả một câu rồi hai người quay lên sân khấu.

Thích Tự nhanh chóng dẫn hai em trai xuống chỗ ngồi đã được dành sẵn ngay hàng một, theo dõi buổi lễ của ba mẹ.

Chủ hôn là người bạn lâu năm của Thích Nguyên Thành tên Tề Thế Phong, sơ lược xong hai mươi năm tan hợp của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh còn không quên cảm thán về cuộc hôn nhân gương vỡ lại lành này một phen, sau đó mới quay ra Thích Nguyên Thành: "Ông bạn già của tôi, chú rể Thích Nguyên Thành, xin hỏi anh có đồng ý cưới cô Khương Oánh đây một lần nữa, bất luận hoàn cảnh thuận nghịch ra sao, giàu sang hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay buồn bã, kể từ hôm nay cho đến mãi sau này đều hứa sẽ yêu thương trân trọng và tuyệt đối không rời đi hay không?"

Thích Nguyên Thành nhìn vợ mình, vừa đeo nhẫn cho đối phương vừa thâm tình nói: "Tôi đồng ý."

Tề Thế Phong quay sang lặp lại những lời kia với Khương Oánh, cô cũng dịu dàng nhìn Thích Nguyên Thành, nắm chặt tay người kia và đáp lại đầy chân thành: "Tôi đồng ý."

Tề Thế Phong nhìn xuống bên dưới: "Tôi xin tuyên bố ông Thích Nguyên Thành và cô Khương Oánh đây chính thức thành hôn, chú rể có thể hôn cô dâu được rồi."

Bất luận thuận nghịch, giàu sang nghèo hèn... tuyệt không rời đi...

Từ nay cho đến mãi sau này...

— Một lời thề sâu sắc và lãng mạn tới nhường nào.

Nghe những lời này, lại nhìn ba mẹ trùu mến âu yếm trong những tiếng chúc phúc của người thân bạn bè, dĩ nhiên Thích TỰ cũng vui lây khi thấy người nhà được hạnh phúc, chỉ là không tài nào gạt đi cảm giác tịch mịch trong lòng.

Ba mẹ có nhau, em trai có Lăng Khả, chỉ mình hắ là chẳng có một ai.

Phó Diên Thăng không ở cạnh, Hứa Kính cũng đã bỏ hắ đi...

Nhưng dù gì hôm nay vẫn là một ngày vui, Thích TỰ chỉ đành cười cho qua rồi tận lực nén đi những ủ rũ trong lòng.

Nghi thức kết thúc, khách khứa cũng lần lượt ra khỏi lễ đường, tiến ra khu tiệc buffet ban trưa ngoài sân vườn theo sự chỉ dẫn của người chủ trì.

Lúc đứng dậy, Thích TỰ lại thoáng có cảm giác ai đó đang dõi theo mình, cảnh giác quay ra mà chỉ bắt gặp chú Mạnh và Mạnh Văn Huy mặc âu phục.

Trông thấy hắ từ xa, Mạnh Văn Huy còn vẫy vẫy tay chào, cười đến là ngây ngô.

Thích TỰ thu lại thần mắt, nghĩ bụng chắc gần đây mình phát bệnh hoang tưởng rồi cũng nên.

Ba còn khẳng định Phó Diên Thăng đã bị giao nhiệm vụ ở lại trong nước, người kia sao có thể xuất hiện ở đây được...

Mặc dù khách không nhiều, Thích TỰ vẫn phải giúp ba tiếp đón người này người kia, đại khái cũng chẳng có lúc nào nghỉ ngơi.

Chủ trì hôn lễ dẫn đàn nhạc chuyên nghiệp ra diễn sống, hết giai điệu lãng mạn này đến giai điệu lãng mạn khác.

Đang trò chuyện với một bác nọ, Thích TỰ chợt nghe thấy MC lên tiếng: "Một tin vui nho nhỏ, cậu Thích Phong con trai ngài Thích và cô Khương vừa ngỏ ý dành tặng ba mẹ và các vị khách quý ở đây một khúc

dương c ần ngẫu hứng cùng người bạn Lăng Khả, chúng ta cho họ một tràng pháo tay được không nào..."

Thích Tự hơi bất ngờ nhìn lên sân khấu, chỉ thấy em trai và Lăng Khả đã ng ồi trước piano, Thích Phong còn vẫy tay với khán giả đầy tự nhiên, sau đó nói vào mic trước đàn: "Cám ơn MC và các anh trai siêu đỉnh của dàn nhạc đã tạo cơ hội cho bọn em, xin dành tặng mọi người một khúc <Mariage d'amour>!"

Tiếng đàn vừa lên, tiết tấu vui sướng lại khiến Thích Tự không khỏi sững sờ.

<Mariage d'amour> vốn là một khúc dương c ần chậm rãi và ung dung nhưng hiển nhiên là Thích Phong và Lăng Khả không hề đi theo tiết tấu nguyên bản, bốn tay kết hợp, một người lo âm cao, một người lo âm thấp, trầm bổng kết hợp tạo cảm giác như nhạc dance.

Thích Tự cũng dần bị cuốn theo, hấn đứng dựa vào hành lang hoa, một tay c ần li rượu chân dài, một tay vuốt lấy điện thoại trong túi quần.

Không ngờ lúc này, điện thoại rung lên. Thích Tự vội vàng mở ra xem, đến khi trông thấy hiển thị trên màn hình thì ánh mắt lại có chút thất vọng, kết nối xong mới nói: "A lô? Tư Hàng à?"

"U ầy vãi! Bên anh náo nhiệt thế! Đang làm gì vậy?" Tư Hàng hỏi.

"Thì anh bảo hôm nay là hôn lễ của ba mẹ anh mà... Cậu sao r ồi?"

"Đơn xin niêm yết cho công ti game của em được thông qua r ồi! 9h30 sáng mai chính thức có mặt trên sàn giao dịch S! Chiều đến sẽ mở tiệc chúc mừng ở tòa nhà Đăng Vân!"

"Chúc mừng chúc mừng, tòa nhà Đăng Vân hả? T ầng nào sảnh mấy? Để anh đặt người gửi hoa đến..."

"Hoa thì không c ần đâu, nhưng anh nhớ mua cỗ phiếu nhé, công nghệ Hàng Phàm, mã 60XXXX, 9h30 bắt đầu phát hành, anh em bảo tốt nhất

nửa tiếng đầu phải giữ được màu xanh chứ không là khó coi lắm!"

(*xanh: tăng điểm)

"9h30 hả? Được, anh nhớ rồi, không thành vấn đề.."

Thích Phong và Lăng Khả vừa lúc kết thúc màn trình diễn trên sân khấu, "khán giả" vẫn hào hứng cổ vũ bọn họ trình diễn thêm một bài nữa.

Thích Phong đảo mắt một vòng, bắt gặp hắn thì lập tức quay ra nói gì đó với người trong dàn nhạc, mượn họ được một chiếc violin rồi túm lấy mic triệu hồi Thích Tự lên sân khấu: "Anh, lên luôn đi!"

Thích Tự thẫn mẫn một tiếng "Chỉ được cái náo là giỏi", sau đó nói vào điện thoại: "Tư Hàng, anh còn có chút việc, cúp trước nhé."

Hắn cất điện thoại đi, trả lại ly rượu cho bồi bàn đằng đó rồi rảo bước lên sân khấu.

Rất nhanh sau đó, hội trường lại vang lên khúc dương cầm trên nền đệm violin, mang đến bầu không khí vui vẻ khắp nơi.

Kim đồng hồ trên giáo đường Thiên Chúa điểm 12h, tiếng chuông chấn động tầng mái, dọa cho đám bồ câu trắng đang đậu đó hóng chuyện kinh hoảng bay lên "phần phật".

*

Hải Thành tháng 7.

Sơ phục đã qua, Đại thử chưa tới.

(*sơ phục: ngày đầu tiên của kì nắng nóng nhất trong năm, quanh năm giữa tháng 7; đại thử: ngày đầu tiên của tiết khí thứ 12 trong năm, tầm 23-24/7)

8h sáng thứ hai, dân văn phòng mặt mày ủ dột chen lấn nhau trong tàu điện ngầm, nhưng với cậu nhân viên Tiểu Lý của sàn giao dịch S thì đây

cũng chỉ là một ngày thứ hai như bao ngày thứ hai khác.

Nếu nhất định phải tìm ra điểm khác biệt, thì có lẽ là đã ba ngày rồi Hải Thành chưa thấy mặt trời ló ra lần nào.

Giữa mùa nóng mà ba ngày trời đầy mây, thỉnh thoảng rơi xuống được vài giọt mưa bụi, không khí ẩm ướt ngột ngạt như khiến phổi ai cũng ních đầy hơi nước.

Ra khỏi tàu điện ngầm, lại là khoảng không u ám mờ mịt chào đón, sắc trời dường như còn âm đạm hơn cả hai ngày trước đó.

Tiểu Lý vừa bước được mấy bước, đã nghe thấy trên cao vang lên một loạt âm thanh gầm gào.

"Sấm rồi, chẳng lẽ là sắp dông..."

Những người đang trên đường đi làm ở xung quanh chặc lưỡi, ai nấy nhanh chóng chạy về phía tòa nhà của mình, khiến Tiểu Lý cũng bất giác tăng tốc dưới chân, trong lòng lại đang ngóng một trận mưa giông ập đến: "Sấm sì cũng mấy ngày rồi? Sấm cứ rền rền mà chả thấy mưa, đúng bức bối..."

Vừa rảo bước đến nơi, đã gặp ngay một dàn xe sang trọng trước cổng sân giao dịch S, mấy thanh niên âu phục giày da bước ra khỏi xe, tiến tới nơi của vào đã có không ít người vây quanh.

Tiểu Lý đang định vào theo thì bị bảo vệ ngăn lại: "Ấy, hôm nay có một công ti game dưới trướng Tư Thị lên sân, ban lãnh đạo đang phải ở cửa trước đón tiếp, các cậu dùng tạm cửa sau đi."

Tiểu Lý trợn mắt, khó tin nhìn mấy thanh niên chỉ chừng tuổi mình cách đó xa xa: Tư Thị? Đại gia số một Hải Thành ấy hả?

Tiểu Lý đành phải xách ca táp chạy ra cổng sau, trên đường còn gặp thêm một vài người mặc âu phục đen khác, ánh mắt ai cũng hung hăng như diều hâu.

Tiểu Lý xì một tiếng nghĩ bụng: Mé, làm như Tư Thị mở cái sàn giao dịch S này không bằng!

9h, ngoài cửa sổ sấm rền không ngớt, bầu trời lại ngày một đen.

Tiểu Lý vừa đến văn phòng đã nghe thấy đồng nghiệp bàn tán chuyện nhà họ Tư: "Mấy đứa trông thấy đại thiếu gia nhà đó chưa? Soái muốn chết..."

"Anh ta là người đưa Công nghệ Hàng Phàm lên sàn hôm nay à?"

"Không, là em trai anh ta, tên Tư Hàng, ông chủ của chiến đội FTD đấy, nghe bảo năm nay mới 22 thôi."

"22 mà đã là CEO của một công ti trên sàn rồi à? Đỉnh vậy!"

"Xuất thân tốt như thế cơ mà..."

"Chắc hiện tại bắt đầu rồi lẽ hả? 9h30 là chính thức phát hành trên thị trường mà, còn có mười mấy phút thôi, mọi người chuẩn bị vào việc đi..."

9h30, cùng với tiếng báo từ chiếc chuông quý ở đại sảnh sàn giao dịch S, ngoài trời đột cức cũng đổ mưa.

Có lẽ vì ứ đọng quá lâu, chỉ một lát sau đã bắt đầu như trút nước, từng giọt lớn nặng nề rơi xuống, chưa đến mấy giây đã biến cả mặt đất chuyển sang màu đen thẫm.

"Mưa to đến nơi rồi...!"

Mấy người đi đường hoảng hốt chạy đến nơi có mái hiên trú tạm.

Vài chiếc xe đen không có gì nổi bật đang đậu trong bãi xe gần tòa nhà giao dịch, bên trong là mấy người đàn ông mặc thường phục màu đen, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

9h40, điện thoại của một trong số họ đổ chuông.

Ngay sau đó, là một lời chỉ thị cho những người còn lại: "Hành động!"

Nửa phút sau, bảy tám chiếc xe từ tứ phía lái đến vây lại toàn bộ cổng vào của sân giao dịch S.

Bảo vệ không quản mưa to xông ra cảnh cáo: "Này này làm cái gì đấy? Chỗ này ai cho đỗ xe!"

Một người áo đen bước xuống, nghiêm nghị giơ giấy chứng nhận với bảo vệ: "Bộ công an đây! Lập tức phối hợp phong tỏa cả hai cổng trước sau, bọn tôi cần áp giải hai người từ toà nhà của các anh!"

Nhân viên bảo vệ tái mặt lùi lại, không dám ho he thêm lời nào

Cùng lúc này, dưới bãi đậu xe tầng hầm của ngân hàng XX chi nhánh Hải Thành.

Một chiếc MPV lái vào ô đỗ A001 đặc biệt. Xe vừa tắt máy, một người đàn ông trán rộng bước xuống từ hàng ghế sau, đang chuẩn bị tiến vào sảnh chờ thang máy cùng thư kí, thì đột nhiên bị mấy người áo đen từ đâu ra chặn lại.

Người dẫn đầu giơ ra căn cước đặc thù, nghiêm mặt nói: "Chủ tịch Ưông, phiền ông đi theo chúng tôi một chuyến."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ kéo violin hay quá đi!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 139: Thật Sự Rất Nhớ

New York, 9h tối.

Bên ngoài quán ăn của nhà họ Mạnh, Thích Nguyên Thành với Khương Oánh đang nói lời tạm biệt với nhóm bạn thân thiết và nhiệt tình.

"Hôm nay cảm ơn mọi người rất nhiều..."

"Cảm ơn cái gì, bạn bè mấy chục năm nay, thấy bác lẻ bóng thì tội, mà giới thiệu ai cho cũng chê, hoá ra là vẫn thương nhớ vợ cũ. Giờ thấy bác rước được người ta về một lần nữa, bọn tôi mừng cho bác còn chẳng kịp!"

"Bây giờ gia đình bác đoàn tụ thế này, đúng thật là mỹ mãn đến đáng ghen tị!"

"Thôi, cũng bận rộn cả ngày rồi, về nghỉ sớm chút đi!"

Từ giáo đường ra tiệc buffet nhà vườn, đến quán ăn của nhà họ Mạnh rồi cả nhà Thích Nguyên Thành mới kết thúc ngày vui, lên đường về nhà.

Hai chiếc xe con lần lượt dừng lại trước cổng vào sân vườn biệt thự, nơi đèn màu tứ phía đã sẵn sàng chào đón bọn họ.

Khương Oánh được Thích Nguyên Thành đỡ xuống xe, bước lên đoạn đường trải đầy cánh hoa hồng, không khỏi cảm thán: "Từ nay gia đình mình chính thức về cùng một nhà rồi..."

Thích Phong đang định kéo Lăng Khả vào trong thì nhớ ra gì đó, quay lại nói với Thích Tự: "Anh, qua đây em bảo!"

"Hmm?" Thích Tự nhìn về phía hắn.

"Này..." Thích Phong móc một phong thư nho nhỏ từ trong túi áo ra đưa cho anh trai, thầ n thầ n bí bí bảo, "Anh Phó gửi anh."

Thích Tự chợt nhớ ra chuyện Thích Phong đã kể từ mấy hôm trước, nhận lấy phong thư nhìn thoáng qua, phía trên chỉ viết đúng một dòng—

Nhờ cậu tối nay đưa thứ này cho Thích Tự, P.

Là nét chữ của Phó Diên Thăng.

Thích Tự nhìn quanh một vòng, sau đó giương mắt nhìn Thích Phong, lạnh giọng hỏi: "Em nhận được từ khi nào?"

Thích Phong: "H ồi sáng lúc em ng ồi nghịch điện thoại ngoài này ấy, anh tài xế chở mình đi mới vào đưa cho..."

"H ồi sáng?" Thích Tự đi thẳng ra xe cưới còn chưa rời đi, cầ n thứ trên tay hỏi lái xe, "Thứ này là anh đưa cho em trai tôi phải không?"

Lái xe là một người tây, thuộc đội tổ chức đám cưới, qua kiểm tra thì thân phận không có vấn đề gì, kính cẩn đáp lại: "Có một người đàn ông Trung Quốc đưa nó cho tôi, chỉ nhờ chuyển cho cậu Thích Phong chứ không nói gì khác."

Thích Tự nhú mày, lại thấy Thích Phong ở bên cạnh hỏi: "Em hết nhiệm vụ r ồi phải không?"

"Ừ, vào nhà trước đi." Thích Tự cầ n lá thư trên tay, có chút không dám mở. Hắn không biết rốt cục Phó Diên Thăng muốn nói gì mà nhất định phải dùng phương thức này, chứ không thể nhắn qua Wechat hay gọi điện.

Đợi Thích Phong và Lăng Khả vào nhà r ồi, Thích Tự mới chầ n chừ mở phong bì.

Nhờ ánh đèn màu trong vườn, hắn lấy ra một bọc giấy nâu, bên trong hình vẫn còn thứ gì đó.

Lật tiếp xem, không ngờ lại là một chiếc... thẻ phòng khách sạn.

Trên giấy chỉ viết: "Sau 9h tối nay, tôi chờ cậu ở phòng 1608 khách sạn Four Seasons.—F1S"

Nhịp tim Thích Tự đột nhiên trở nên gấp gáp...

Phó Diên Thăng tới đây? Thật sự đang ở New York sao!?

Khách sạn Four Seasons chính là chỗ ở tối qua của Khương Oánh, chỉ cách nhà bọn họ 2km.

Thích Tự không nghĩ ngợi gì, lập tức gọi Vương Mãnh chở mình tới đó.

Cả đường đi, hắn liên tục mân mê tấm thẻ phòng, hết mở rồi lại đóng điện thoại, rất muốn gọi cho Phó Diên Thăng để xác nhận, nhưng do dự một hồi vẫn không gọi.

Ngược lại, hắn muốn xem rốt cục Phó Diên Thăng muốn dành cho mình "bất ngờ" gì...

Lái xe chỉ mất mấy phút, chưa bao lâu đã tới nơi.

Thích Tự đi thẳng lên trên, đến trước phòng 1608, lấy thẻ ra quẹt xong, cửa lập tức mở sau một tiếng "cạch".

Nhưng bên trong gian phòng lại đen kịt, ngay cả đèn hành lang cũng không bật.

Thích Tự bước vào rồi mới muộn màng cảnh giác, hối hận vì đã không dẫn Vương Mãnh lên theo— Với thân phận này, nguy cơ lúc nào cũng rình rập xung quanh mà hắn lại bốc đồng xông vào như vậy?

Đang lo lắng nghĩ ngợi, hắn chợt nghe được một âm giọng quen thuộc: "Thích Tự..."

— Là Phó Diên Thăng!

Thích Tụ thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng được bao lâu tim đã lại như bị treo ngược lên, đập ngày một nhanh.

"...Sao không bật đèn?" Hấn ra vẻ bình tĩnh đóng cửa, mò mẫm tiến vào, lại chầm chọc hỏi ngược một câu, "Đây là món quà mà anh nói đấy à?"

Vừa nói xong, Thích Tụ lập tức cảm thấy có bóng người đang tới, mà chỉ một giây sau, cả người đã bị đối phương ôm vào!

Phó Diên Thăng giữ chặt lấy Thích Tụ, rải loạn những môi hôn rời rạc từ mặt xuống cằm hấn.

Thích Tụ cũng bị hôn cho hỗn hển, nhưng vẫn cố gắng đè lại xúc động mãnh liệt trong lòng, dùng tay đẩy lồng ngực đối phương ra, hỏi: "Anh đến chỉ vì chuyện này?"

"Đợi lát nữa..." Phó Diên Thăng đè giọng thềm thì vào tai hấn, "Tôi sẽ cho cậu một lời giải thích."

Hô hấp của Thích Tụ cũng lập tức cứng lại, giải thích? Phó Diên Thăng muốn thẳng thắn với hấn rồi sao?

"Nhưng cho tôi được ôm cậu đã, Thích Tụ..." Phó Diên Thăng hít lấy mùi hương trên người hấn, lại nhìn hấn đầy khao khát mà mờ mịt, "Tôi rất nhớ cậu..."

Nghe vậy, Thích Tụ lập tức xao động, không khỏi cười nhẹ.

"...Tới đi." Thích Tụ chỉ nói đúng hai tiếng, lại nghĩ bụng, thoải mái đã rồi tính sổ với anh sau!

Nhận được lời mời của Thích Tụ, Phó Diên Thăng mạnh mẽ đẩy hấn xuống giường. Lí trí bị kích thích thôi thúc bọn họ nhào vào xé mở quần áo nhau như hai con thú đói khát đang tranh quyền chủ động.

Trong cơn mây mưa, Thích Tụ một lần nữa nghe thấy Phó Diên Thăng lẩm bằm bên tai mình đầy kìm nén: "Thật sự rất nhớ cậu..."

Thích Tụ vòng tay ôm lại Phó Diên Thăng, hôn hên thở dốc, kéo đôi phương đắm vào ngày càng sâu.

Hắn cũng đã rất nhớ người này.

Lúc nhìn ba mẹ thề nguyện, có trời mới biết hắn đã hi vọng Phó Diên Thăng có thể xuất hiện bên mình đến nhường nào!

Hiện tại cảm nhận được đối phương trong vòng tay, Thích Tụ rốt cục mới thấy lòng mình yên lại.

...

Giữa lúc tình mê ý loạn, không biết điện thoại ai đột nhiên đổ chuông liên hồi.

Thích Tụ vốn đã định lơ đi, nhưng những âm thanh kia quá mức dai dẳng, hết hồi này đến hồi khác, chưa kể còn xen lẫn cả chuông báo Wechat.

Thích Tụ có hơi lo nhớ là ba mẹ đang tìm mình, nhỏ giọng nói "Điện thoại" rồi vươn tay ra, định tìm quần trong đồng lộn xộn mà bọn hắn vứt dưới giường.

Nhưng thân trên mới chỉ vừa rướn ra khỏi giường, cả người đã lại bị Phó Diên Thăng hung hăng kéo về.

"Ừm...!"

Một cú này lập tức làm cho Thích Tụ phát điên, ánh mắt mê man siết lấy ga giường, rốt cục không còn tâm trí đâu dành cho chuyện khác.

...

*

Cùng lúc này, trong biệt thự nhà họ Thích cách đó 2km, điện thoại của Thích Nguyên Thành cũng đang rung lên bần bật.

Ông vừa cởi ra bộ âu phục nặng nề, nhắc máy "A lô" một tiếng, không biết nghe bên kia nói gì mà nhanh chóng biến sắc trầm trọng.

Ông cảm thấy dưới chân như không đứng vững nổi, bất giác lui về phía một bước.

Khương Oánh vừa rửa mặt ra, nhìn biểu cảm nghiêm trọng của chồng thì cũng mơ hồ đoán được, bèn lại gần nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Tư Lại... cả nhà Tư Lại bị bắt r ồi..." Thích Nguyên Thành chậm chạp buông điện thoại, một mỗi ng ồi phịch xuống, đau đớn tiếc hận không đành lòng và đủ loại cảm xúc phức tạp đều thể hiện ra mặt.

Khương Oánh nhìn chồng, hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng đối phương vào lúc này — Tư Thị đã giúp nhà họ từ những ngày đầu tiên, hai người cũng hợp tác tín nhiệm nhau nhiều năm nay, phàm là người có tình cảm, Thích Nguyên Thành dễ gì mà thờ ơ trở mặt nhìn cả nhà họ vào tù...

Nhưng nếu những phỏng đoán lúc trước của Thích Tự là thật, Khương Oánh tuyệt đối sẽ không để chồng mình nhúng tay vào chuyện này.

Cô đoán chắc Thích Nguyên Thành không hề cảm thấy may mắn hay nhẹ nhõm chút nào, hai tháng vừa r ồi để mắt đến chồng thay con trai cũng đã liên tục phải nhắc nhở đối phương rằng, có một vài giới hạn là tuyệt đối không thể chạm vào.

Vào ngày bọn họ cưới lại, thanh kiếm Damocles này rốt cục vẫn rơi xuống.

(*thanh kiếm Damocles: ẩn dụ cho những nguy cơ có thể ập xuống bất kì lúc nào khi sở hữu quyền lực trong tay)

Đêm nay, hiển nhiên sẽ là một đêm trắng...

Khương Oánh ôm lấy bả vai đối phương, dịu dàng nói: "Nguyên Thành, có em ở đây r ồi."

*

Phòng 1608 khách sạn Four Seasons.

10h30, Thích Tự và Phó Diên Thăng rốt cục cũng kết thúc trận hoan lạc hăng say, chậm rãi tìm về lí trí từ vòng xoáy dục vọng.

Thích Tự xuống giường tìm lại điện thoại trong túi quần, bấy giờ mới trông thấy tận 7 cuộc gọi nhớ, từ Diệp Khâm Như, Vinh Kha, Đường Vĩ Sùng, Đường Vĩ Diệp...

Nhưng lại không có Thích Nguyên Thành hay Khương Oánh.

Hắn mở Wechat, nhìn lướt qua mấy tin nhắn chưa đọc trong nhóm các thiếu gia nhà giàu mà trợn tròn mắt.

Vinh Kha: "Đệt đệt đệt! Tin lớn! Tư Trạch với em trai nó vừa bị người ta giải đi từ toà giao dịch S!"

Lâm Đông: "Cái gì cơ???"

Đường Vĩ Sùng: "Tôi cũng vừa nghe ông già nói xong! Nhà họ Tư gặp chuyện rồi! Không liên lạc được với cả ba Tư Trạch!"

Lâm Đông: "Thế tiệc bên toà nhà Đăng Vân còn tổ chức không? Mọi người đều đang chờ mà!"

Vinh Kha: "Tổ chức ccc! Công nghệ Hàng Phàm vừa lên sàn được 10" đã bị đình chỉ rồi kia kìa!"

Đường Vĩ Sùng: "Mà không chỉ có hai người ấy bị bắt đâu..."

Đúng vậy, không chỉ có Tư Trạch và Tư Hàng, mà Chủ tịch Uông Dũng Quốc của ngân hàng XX và con trai Uông Sanh, cùng với Chủ tịch Trương Mỗ của Chứng khoán Minh Thái, tất cả đều đã bị bắt giữ cùng một lúc!

Tuy vẫn chưa được công khai chính thức trên truyền thông, những tin tức này đã truyền đi khắp nhóm tài phiệt đời thứ hai mà Tư Trạch hay giao

du cùng, sau đó gần như người nào cũng để lộ tiếp ra tứ phía một chuyện — Nhà họ Tư gặp biến lớn rồi.

Thích Tự xoay người lại, bắt gặp Phó Diên Thăng đứng ngay sau lưng, đang nhìn mình với ánh mắt thâm trầm.

Rốt cục hắn đã hiểu tại sao Phó Diên Thăng lại bảo "lát nữa" sẽ cho mình một lời giải thích.

Là bởi lúc này, mọi chuyện đều đã xong xuôi.

Tất cả cũng kết thúc rồi.

Thích Tự không gọi lại cho bất kì ai, cũng không hề lên tiếng trong nhóm chat.

Hắn để điện thoại xuống, trước hết đi vào tắm tấp để tìm lại tỉnh táo cho mình.

Nửa tiếng sau, Thích Tự mặc áo choàng tắm ngồi trên sofa khách sạn, nhìn Phó Diên Thăng đang đứng dựa vào tường, trong phòng bật đúng một chiếc đèn ngủ, ánh sáng mờ mờ chỉ đủ chiếu ra nửa mặt người kia.

Thích Tự vừa xin Phó Diên Thăng một điều thuốc, châm lửa xong kẹp trên tay, lại quay ra đối phương như thăm vấn tội nhân, bảo: "Nói đi."

Phó Diên Thăng khoanh tay cười khờ: "Cứ phải bắt tôi đứng đây nói mới được à?"

Thích Tự: "Ừ."

Phó Diên Thăng thở dài: "Được rồi, cậu hỏi đi, tôi trả lời..."

Thích Tự: "Anh tiếp cận tôi chỉ vì mục đích đi đầu tra Tư Thị?"

Phó Diên Thăng: "Không hẳn, lúc gặp cậu ở Skyline hồi hai năm trước, tôi còn chưa nhận được nhiệm vụ."

Thích Tự hí hóp mắt: "Tức là lúc đó anh vốn không hứng thú gì với tôi, sau này lên mạng mới bắt đầu tán tỉnh?"

Phó Diên Thăng nhìn hần, từ tốn đáp: "Tôi đã có ý với cậu từ sau nụ hôn ở Skyline."

Thích Tự bật cười một tiếng: "Vậy à? Thế nếu tiếp cận rồi mới nhận ra tôi giống với đám người Tư Trạch, anh sẽ tống cả tôi vào tù đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu không giống bọn họ."

Thích Tự: "Ý tôi, là nếu như tôi vô tình làm chuyện trái pháp luật theo bọn họ, anh vẫn sẽ xử trí theo lẽ phải chứ?"

Phó Diên Thăng im lặng một chút rồi mới đáp: "Ừ."

Thích Tự nghiêng răng nhìn đối phương, dù biết chắc ấy là việc Phó Diên Thăng sẽ làm, hần vẫn tức giận đến nỗi chỉ muốn phi võ cái gạt tàn ngay lúc này.

Phó Diên Thăng hiểu được tâm trạng của hần, thấp giọng nói: "Nhưng nếu đã thích cậu, tôi nhất định sẽ dạy cậu thật tốt, thậm chí là đờn cậu ra."

Thích Tự hùng hổ rít một hơi thuốc, lại thẫn mắng trong bụng "Cmn ai khiến anh dạy"!

Hần chậm rãi nhả khói, chờ cho mình bình tĩnh lại một chút mới hỏi tiếp: "Tổng Phổ Tâm và Từ Nhất Chu đều là người bên anh?"

Phó Diên Thăng: "Còn Ngô Song nữa."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Nhưng Ngô Song không thuộc tuyến trọng tâm, bởi vậy không biết quá nhiều."

Thích Tự nhướn một bên mày: "Vậy rốt cục anh là người của tổ chức gì?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Tôi không thể tiết lộ chuyện này với ai, có là gia quyến cũng không thể."

Thích Tự: "..."

Thích Tự rũ mắt nói: "Anh đã thuộc về tổ chức, chúng tôi hợp đồng giữa chúng ta, cả gì mà chờ hai năm xem biểu hiện rồi mới quyết định ở lại hay không, đâu là gạt tôi?"

Phó Diên Thăng không trả lời.

Thích Tự tiếp tục truy hỏi: "Các anh đâu sẽ đi, đúng chứ?"

Phó Diên Thăng rốt cục "Ừ" một tiếng, thấp giọng nói: "Nhưng chúng ta vẫn có thể giữ liên lạc, bất kì lúc nào cậu cần, tôi luôn sẵn sàng hỗ trợ trong phạm vi nguyên tắc nghề nghiệp... Chưa kể..."

Thích Tự: "Chưa kể gì?"

Phó Diên Thăng nhìn hắn với ánh mắt sáng rực, dịu giọng bảo: "Tổ chức cũng không có cấm bọn tôi yêu đương hẹn hò với ai."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi tới để cho em băng dính." (T/N: băng dính và lời giải thích đồng âm)

Thích Tự: "Tôi muốn một cái cờ lê nữa."

Phó Diên Thăng: "Lấy cờ lê làm gì?"

Thích Tự: "Đề vắn rơi đâu anh đấy!"

Phó Diên Thăng (sợ hãi): "Vợ à~ Q_Q"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không cần đến redbull, là sự lên sóng của Thầy đã cho em động lực điên rồ để hoàn thành ba chương trong một chiều (" _ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 140: Thế Vẫn Chưa Đủ

Lời này của Phó Diên Thăng lập tức chọc cho Thích Tự mền cả người. Quả giống như hần đoán, Phó Diên Thăng sẽ rời đi, người này rốt cục vẫn chỉ thuộc về tổ chức của mình.

Chỉ là nghe vậy, Thích Tự đồng thời hiểu rõ, đối phương cũng không muốn chia tay hần.

Kì thực dù Phó Diên Thăng chưa bao giờ nói lời yêu, Thích Tự vẫn có thể nhận ra người này đã không còn giống như trước kia.

Như khi yêu cầu hần nhất định phải rời tiệc lúc 12h dưới bãi đậu tầng hầm, khi siết lấy tay hần rồi như cầu xin hần "Đừng hỏi", khi ôm lấy hần cùng một câu "Tôi sẽ làm hết khả năng của mình" ở sân bay, rồi đến hôm nay lại mượn bóng tối để bộc lộ tất cả nhớ nhung trong lòng...

Phó Diên Thăng giờ đây không chỉ giữ mãi một vẻ điềm nhiên như ngày đầu, mà ở trước mặt hần cũng sẽ bất giác thể hiện ra chút cảm xúc và dục vọng của một người đàn ông.

Chẳng qua, Thích Tự thấy thế vẫn chưa đủ.

Cứ nghĩ tới chuyện Phó Diên Thăng tiếp cận mình vì mục đích riêng, nghĩ đến thời gian đầu người này đã giỡn mình điêu luyện đến độ nào, Thích Tự vẫn cứ là chưa thể nguôi ngoai.

Hần biết Phó Diên Thăng cũng có nỗi khổ riêng, cho nên càng giận mình đã để người kia đắc thủ quá dễ dàng, đã vậy còn chẳng thể nào ra tay với đối phương.

Nhớ lại lúc Thích Phong nói muốn chăm sóc bản thân để Lăng Khả mãi mê mẩn mình, Thích Tự vừa nghĩ xem hẳn có thể làm gì khiến Phó Diên Thăng không dứt ra được, vừa rít vào một hơi rồi nhẹ giọng hỏi: "Anh đến New York từ bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "5h sáng nay, 7h thì đến đây."

Thích Tự: "Tức là cả ngày nay anh vẫn luôn âm thầm theo dõi chúng tôi?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, tôi có tới xem lễ thành hôn của ba mẹ cậu, nhưng chỉ đến giữa trưa là về rồi."

Thích Tự khó hiểu hỏi: "Lễ cưới của ba mẹ tôi có an ninh nghiêm ngặt lắm mà, anh không có thiệp thì sao lên vào được?"

Phó Diên Thăng: "Mẹ cậu mời tôi."

Thích Tự bàng hoàng: "Bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "Từ lần rủ tôi xuống ăn sáng hồi ở trong nước kia rồi. Có đi đâu mẹ cậu không đưa thiệp mời, mà chỉ đánh tiếng trước với người phụ trách, bảo nếu tôi muốn tham gia thì trực tiếp liên hệ với họ để báo tên là được."

Thích Tự nhú mày: "Thế sao anh không đường hoàng mà xuất hiện?"

Phó Diên Thăng cười khở: "Ba cậu không mời, cũng đâu có cho tôi đến đâu. Tôi sợ tự tiện xuất hiện sẽ khiến ông ấy không vui, lại còn mang đến cho cậu phiền toái không cần thiết nữa."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Anh chọn hôm nay tới gặp tôi, là vì đã chắc chắn nhà họ Tự sẽ không thể nào xoay chuyển tình thế nữa rồi sao?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không toàn năng đến thế, tổ chức có kế hoạch của tổ chức, đúng là bọn họ đã định hành động vào hôm nay, nhưng sang

đây thì tôi phải được lãnh đạo thông qua rồi. Hiện được phép nói ra những điều này cũng là vì tôi đã trình lên những thông tin trong chiếc USB cậu đưa, cùng với lập trường quan điểm của cậu... Đương nhiên chúng vẫn là những thông tin không thể tùy tiện tiết lộ cho bất kì ai, tôi có mang theo một thỏa thuận giữ bí mật trong cặp, lát nữa cậu có thể kí giúp tôi chứ?"

Thích Tự sững sờ, thế này chẳng phải tiền trạm hậu tẩu à? Người cẩn thận chặt chẽ như Phó Diên Thăng mà cũng hành động cảm tính như vậy sao...

Có đi đâu động thái này của đối phương đồng thời lại khiến Thích Tự cảm thấy mình được tin tưởng, hắn đồng ý một tiếng, lại hỏi: "Những thứ tôi đưa anh có ích gì không?"

Phó Diên Thăng: "Có thể xem như một phần bằng chứng, nhưng bọn tôi sẽ không sử dụng chúng trên tòa."

Thích Tự: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Vì sự an toàn của cậu. Người nhà họ Tư phạm tội kinh tể, nhưng không phải tội tử hình, cũng không phải vào tù xong thì sẽ cắt đứt hoàn toàn liên lạc với bên ngoài. Để người khác trong giới biết chuyện cậu cung cấp bằng chứng chống lại bọn họ tuyệt đối không có lợi cho cả cậu và ba cậu."

Thích Tự đã hiểu, chẳng trách trước đó Phó Diên Thăng lại không muốn cho mình làm gì...

Hắn lại lo lắng hỏi: "Ba tôi sẽ không sao chứ."

Phó Diên Thăng: "Tạm thời thì không."

Thích Tự lập tức ngắt đầu: "Tạm thời là ý gì?"

Phó Diên Thăng: "Bọn tôi không tra thấy hành vi phạm tội nào của ba cậu, nhưng vẫn phải chờ kết quả thẩm vấn Tư Lại và Tư Trạch nữa đã."

Thích Tự nhớ ba đã từng khẳng định mình không câu kết với nhà họ Tư, tuy có tin tưởng nhưng vẫn chẳng thể nào yên tâm hoàn toàn, không phải là vì nghi ngờ ông, mà chỉ sợ đối phương đã vô tình dính phải vi phạm từ lúc nào không hay. Dù sao bọn họ cũng đã hợp tác bao nhiêu năm nay...

Chẳng bao lâu đã hết một điều thuốc, Thích Tự dí cuống xuống gạt tàn, nhìn ra Phó Diên Thăng: "Bao giờ anh về nước?"

Phó Diên Thăng: "Sáng mai..."

Thích Tự: "Sớm vậy?"

Phó Diên Thăng: "Xảy ra chuyện lớn như thế, phỏng chừng ba cậu cũng sẽ đặt vé mai về thôi, tôi đâu thể để ông ấy về đến Hải Thành rồi mà mình vẫn mất dạng?"

Rạng sáng nay mới đến, sáng sớm mai đã đi, gấp gáp như vậy cũng chỉ vì muốn gặp hắn một lần... Nhìn gương mặt không giấu được vẻ mệt mỏi của Phó Diên Thăng, Thích Tự không thể thừa nhận đối phương đã lại làm mình mềm lòng.

Hắn tránh mắt đi, tập trung tính toán xem nên thuyết phục ra sao để ba cũng cho mình về nước ngay ngày mai, làm thế nào để ngẩng cùng một chuyến với Phó Diên Thăng.

Lại không hề hay rằng, bộ dạng nghiêng người suy nghĩ này của mình có bao nhiêu sức hút với đối phương. Mãi đến khi trước mắt tối lại, Thích Tự mới nhận ra Phó Diên Thăng đã đứng ngay đối diện từ bao giờ.

Bị phạt đứng nhận thẩm vấn này giờ, Phó Diên Thăng đã sớm chịu hết nổi. Hắn chống một tay lên thành sofa, tay còn lại vuốt ve mặt Thích Tự, nhìn xuống đối phương: "Cậu còn gì muốn hỏi không?"

Thích Tự: "..."

Thấy không đáp lại, Phó Diên Thăng mới nâng cằm Thích Tự, không kìm được lòng nữa mà cúi người tìm đến môi hắn.

Đúng lúc này, điện thoại của Thích Tự đổ chuông.

Hắn vội đẩy người trước mặt ra, liếc thấy tên hiển thị trên màn hình thì lập tức căng thẳng đứng dậy nghe: "A lô, mẹ ạ?"

Người gọi là Khương Oánh, nói từ đầu bên kia: "Nhà họ Tư có chuyện rồi, con biết chưa?"

"Rồi ạ, con vừa nhận được một vài tin tức..." Thích Tự nói.

Khương Oánh: "Ba vừa bảo thư kí Hà đặt vé máy bay rồi, cho cả con về cùng ba mẹ luôn."

Y như Phó Diên Thăng dự liệu, chỉ là Thích Tự không ngờ ba sẽ cho mình theo về cùng, bèn hỏi: "Vậy Tiểu Phong với Lăng Khả thì sao ạ?"

Khương Oánh: "Tùy bọn nó thôi, nhưng có vẻ hai đứa còn muốn ở lại đây chơi thêm, cũng có dì giúp việc lo cho rồi."

Thích Tự: "Vâng..."

Khương Oánh ngừng một lát, lại hỏi: "Mẹ vừa sang gọi cửa phòng con, con không ở trong phòng à?"

Thích Tự nghe vậy mà tim thiếu đi đâu nhảy lên tận cổ họng: "Con, con có chút việc phải ra ngoài..."

Khương Oánh: "Tiểu Phó qua rồi hả?"

Thích Tự: "..."

Khương Oánh: "Đêm nay con có về nữa không?"

"Con..." Màn hỏi cung liên tiếp khiến Thích Tự không biết phải trả lời thế nào.

Khương Oánh lại lần nữa: "Không muốn về cũng được, mẹ không nói gì với ba đâu, nhưng mà Tiểu Hà đặt vé 9h sáng đấy, nhớ về sớm nhé."

Dập máy xong, Thích Tự vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Phó Diên Thăng thấy mặt hắn còn biến sắc hơn cả lúc biết tin về nhà họ Tự, không khỏi quan tâm: "Sao vậy, mẹ cậu bảo gì?"

Thích Tự quay ra nhìn hắn chăm chăm: "Mẹ biết chuyện tôi đi gặp anh..."

Phó Diên Thăng gật gật đầu: "Ừ thì phòng này cũng là mẹ cậu đặt cho tôi mà."

Thích Tự: "???"

Thấy Thích Tự ngớ người, Phó Diên Thăng chỉ cười cười, kéo người vào trong ngực thân mật một chút: "Rồi, giờ lên giường ngủ được chưa?"

"Khoan đã!" Thích Tự đẩy Phó Diên Thăng ra, vừa rồi rầm vừa cáu tiết nói, "Anh khai ra đi, sao mẹ tôi biết anh qua đây? Lại còn đặt trước khách sạn cho? Anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện nữa!"

Phó Diên Thăng mặt đầy vô tội: "Hồi này tôi nói rồi đấy thôi, mẹ cậu mời tôi tới mà..."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 141: Nói Thêm Chút Đi

Thích Tự không khỏi mơ hồ, mẹ hắn như thế là có ý gì? Không những mời Phó Diên Thăng đến dự đám cưới, mà còn đặt cả phòng cho đối phương?

Vì tôn trọng thân phận của Phó Diên Thăng sao? Dù gì đây cũng không chỉ là thầy của hắn... từ hai tháng trước lúc nói muốn gặp Phó Diên Thăng, có lẽ mẹ đã nghe ba kể người này còn là con trai của chú ân nhân từng cứu hắn rồi chẳng.

Nhưng nếu chỉ là để mắt đến con trai của người quen cũ, thì việc gì mẹ phải giấu ba, lại còn bảo hắn tùy tiện qua đêm bên ngoài với Phó Diên Thăng nữa...

Nhớ tới nghi vấn và những lời chân thành mẹ từng chia sẻ bữa đó hắn về nhà, trong đầu Thích Tự đột nhiên nảy ra một suy đoán kì quái — có khi nào mẹ hắn đã biết hết rồi không? Biết Phó Diên Thăng với hắn không chỉ có quan hệ thầy trò và hợp đồng, mà còn là...

Thích Tự mới quay ra nhìn Phó Diên Thăng với ánh mắt đầy phức tạp.

Có vẻ Phó Diên Thăng cũng biết hắn nghĩ gì, chủ động nói: "Bữa hôm đó tôi không để lộ ra gì hết, mẹ cậu rất tốt với tôi. Tôi cũng có cảm giác là mẹ cậu nhìn thấu cả rồi."

Thích Tự chợt thấy nhột nhạo trong lòng.

Hắn thừa nhận mình yêu người này hết thuốc chữa, nhưng kì thực cũng chưa hề chuẩn bị để công khai về Phó Diên Thăng...

Bởi vì giữa hai người còn tồn tại quá nhiều bấp bênh.

Đúng là Phó Diên Thăng vừa nói tổ chức của mình không cấm cản chuyện yêu đương, nhưng một khi đối phương rời đi, rồi bọn họ xa cách đến cả dặm thán nửa năm, ai có thể cam đoan đoạn tình cảm này sẽ kéo dài được mãi?

Trước khi chắc chắn Phó Diên Thăng có ý định lâu dài với hắn, Thích Tự không thể nào đưa đối phương về rã mắt với gia đình, tuyên bố đây là người mình muốn làm bạn cả đời chỉ vì bản thân mong vậy.

Làm thế không chỉ vô trách nhiệm với bản thân, mà còn vô trách nhiệm với cả gia đình.

Chưa kể lí do khiến hắn băn khoăn như vậy, chủ yếu còn vì nhận thức rất rõ về những trách nhiệm mình sẽ phải gánh vác.

Thân phận và bối cảnh của Phó Diên Thăng đều quá đặc biệt, nếu đổi thành ai khác, ví như một cô gái như Hạ Hàm, thì Thích Tự đã chẳng thấy áp lực lớn đến vậy.

Thế nhưng trong lúc hắn vật lộn để bảo vệ tình yêu của mình, quay lại mới biết mẹ đã lặng lẽ ở sau lưng từ lúc nào.

Mẹ rất để ý đến lòng tự tôn và kiêu ngạo của hắn, lại khéo léo dùng cách này để ủng hộ hắn hay vững bước với tiếng lòng...

Thích Tự cảm thấy những dây thần kinh căng cứng rồi cục cựa dần thả lỏng, trong lòng ấm áp, như thể vừa được nạp thêm năng lượng.

Đang còn xuất thần, Phó Diên Thăng đã lại kéo hắn vào lòng.

Người này cứ như chỉ tách khỏi hắn một lát là đã ngứa ngáy toàn thân, dịu dàng cẩn trọng hôn từng chút, rồi mới ghé tai Thích Tự thì thầm: "Đang nghĩ gì vậy?"

Thích Tự hơi tách ra, hỏi: "Hôm đó mẹ tôi còn nói với anh những gì?"

Phó Diên Thăng vòng tay ôm hấn, để hai người đối mặt rất gần: "Cũng không có mấy, chỉ kể ít chuyện về cậu với em trai h ồi bé thôi."

Thích Tự: "H ồi bé? Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Mẹ cậu bảo cậu còn quăn người thích làm nũng hơn cả em trai mình."

Thích Tự cười khẩy: "Anh bạ thì cũng nên bạ có tâm một chút chứ, mẹ tôi mà lại đi nói như thế?"

Phó Diên Thăng: "..."

Như cố ý trả thù Phó Diên Thăng, Thích Tự trêu chọc bảo: "Thầy Phó, bất kể mẹ tôi có ám chỉ thế nào đi chăng nữa, tôi khuyên anh đừng có mơ tưởng gì quá đà, nếu như ba tôi không đồng ý, anh vẫn chỉ có thể làm một người bạn trai t ằng ng ắm mà thôi..."

Phó Diên Thăng nhìn hấn vài giây, hỏi: "Cậu thanh niên mặc âu phục trắng hôm nay, chính là Lăng Khả bạn trai của em cậu đúng không?"

Thích Tự: "Ừ, sao?"

"Tôi thấy cậu ấy dẫn tay mẹ cậu vào lễ đường, còn thấy em cậu dẫn cậu ấy lên sân khấu chơi piano nữa..." Phó Diên Thăng thoáng chốc tr ầm mặc, cất giọng buồn buồn, "Ba cậu như vậy thì đâu có công bằng, chấp nhận việc con trai nhỏ có bạn trai mà tại sao không thể chấp nhận con trai lớn cũng có bạn trai?"

Thích Tự hơi sửng sốt, Phó Diên Thăng là đang ám ức vì không thể có danh phận gì sao?

Hấn không khỏi bật cười: "Đã nói với anh r ồi, tôi không thể giống em tôi được đâu..."

"Cùng cha cùng mẹ thì sao mà không giống?" Phó Diên Thăng vặn lại, đồng thời đẩy hấn xuống giường, thuận thế nằm đè lên.

Thích Tụ trưng hấn: "Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, lừa tôi bao lâu nay, cho anh làm bạn trai t ăng ng ần của tôi tiếp là tốt lắm r ồi!"

Tay Phó Diên Thăng đã bắt đầu táy máy.

Thích Tụ cảnh giác nói: "Sáng sớm mai là bay r ồi đấy, vẫn muốn nữa à?"

Phó Diên Thăng: "Lên máy bay ngủ sau..."

Vị trí nhạy cảm bị đụng chạm, Thích Tụ lập tức giơ tay giữ đầu đối phương, giận đến lạc cả giọng: "Phó Diên Thăng!"

Phó Diên Thăng nghe vậy lại chỉ càng quẩn người chặt hơn, cúi đầu vùi sâu vào hõm cổ hấn, thở dài gọi một tiếng: "Thích Tụ..."

Ngữ khí như khăn c ầu khiến cả người Thích Tụ run lên, sau đó hấn lại thấy người kia xúc động bày tỏ bên tai mình: "Nãy cũng nói r ồi, tôi có ý với cậu từ sau nụ hôn trên Skyline, sau đó đã gọi cho em trai cậu nhưng vẫn rất muốn gặp lại cậu... Tôi không ngờ mình sẽ được giao nhiệm vụ liên quan đến Tư Thị, càng không ngờ cậu lại là con trai của đối tượng tôi phải đi đầu tra... Từ khi kết bạn trên Wechat h ồi hai năm trước, ngày nào tôi cũng nghĩ đến chuyện tán gẫu với cậu, nghĩ xem phải làm sao để tách rời nhiệm vụ và mục tiêu theo đuổi cậu... Suốt 28 năm sống trên đời, cậu chính là bài toán hóc búa nhất tôi từng gặp..."

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng hơi nhồm người dậy, nhìn hấn nói: "Tôi không phủ nhận việc từng trêu đùa thả bẫy cậu trước đây, nhưng tất cả đều vì thích cậu, chưa từng như vậy với bất kì ai khác... Kí hợp đ ồng gia sư cũng là vì thích cậu, bằng không đời nào tôi làm vậy... Mỗi ngày ở chung tôi lại càng thích cậu hơn... Lúc biết nhà cậu không dính dáng gì đến vụ việc của Tư Thị, tôi còn nhẹ nhõm hơn cả cậu nữa..."

Hấn khẽ thở dài, hai ngón tay mơn trớn từ vành tai xuống cằm Thích Tụ, "Nhưng mà bảo bối à, cậu quá thông minh. Từ giáng sinh năm ngoái

cậu đã bắt đầu nghi ngờ rồi, đúng chứ? Vì nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Tổng Phổ Tâm đêm ấy phải không? Sau này nghĩ lại tôi mới luận ra được... H ồ ỉ T ết biết cậu động tay với ph ầ n m ền trong máy tính, tôi còn chuẩn bị sẵn tâm lí bị đuổi đi rồi... Vậy mà cậu không làm thế, tối mừng ba gặp lại, cậu đang say, còn đòi tôi ôm lấy. Tôi biết về tình cảm của cậu, cũng rất sợ cậu sẽ phải đau lòng, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm không thể nào nói gì... Xin lỗi, vì đã bắt cậu khổ sở một mình lâu đến vậy..."

Phó Diên Thăng hơi nhú mày, áp tay lên mặt hấn, thấp giọng nói tiếp: "Tôi biết, với thân phận của cậu, với bối cảnh của tôi, chúng ta sẽ chẳng thể nào yêu đương bình thường được như em trai cậu. Nhưng tôi hứa, từ giờ sẽ dành cho cậu mọi đi ều với hết khả năng mình, cho nên... đừng đẩy tôi ra nữa được không..."

Thích Tự hoàn toàn không ngờ mình sẽ nghe được lời độc thoại dài đến vậy từ Phó Diên Thăng vào lúc này.

Mới đầu hấn còn bận nghĩ theo từng lời của Phó Diên Thăng, chẳng ngờ người này lại ví hấn như một bài toán khó? Thì ra là đối phương đã biết hết tất cả?

Nhưng dần dà, Thích Tự chẳng nghĩ được gì nữa, giống như lời tỏ tình và hứa hẹn mình mong chờ bấy lâu bỗng dưng ập đến tới tấp, nện cho hấn choáng váng không thôi.

Trống rỗng trong lòng cũng cứ thế được lấp đầy, ê ẩm căng trướng...

Vậy mà, vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Thích Tự không kìm được lòng nữa, vòng tay qua gáy Phó Diên Thăng, kéo đối phương xuống gần mình hơn, tham lam nói: "Nói thêm chút đi..."

Phó Diên Thăng hơi sừng sốt, cúi đầu hôn lên môi hấn, bên trong đôi mắt đang rũ xuống là vô vàn dịu dàng.

Dẫu biết rõ phong ba bão táp sớm mai còn đang chờ đón bọn họ, giờ phút này, Thích Tự vẫn chỉ muốn kéo Phó Diên Thăng rơi vào tr ầ n m ề

cùng mình.

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, em quá thông minh."

Thích Tự: "Thế trước đây ai chuyên môn chê tôi ngốc?"

Phó Diên Thăng: "Căn bản là tôi không thể nào giữ được IQ bình thường khi ở trước mặt em nữa rồi."

Thích Tự: "...Nói đi nói lại, hoá ra anh vẫn thấy mình thông minh nhất thiên hạ có đúng không!?"

Phó Diên Thăng: "..."

-

A/N: Sau đây vẫn còn quyết đấu, đừng tưởng Cá nhỏ tha cho Thầy Phó nhanh như vậy ~(͡w) Có đi đâu mọi người có thể xem như tình cảm giữa hai người đến đây là ổn rồi, nói chứ mình cũng không thấy ngược gì

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ủa mỗi lợi mỗi lợi lợirrrrrrrr

Tmi—

- Cái vụ quyết đấu ý, thấy Hi nói trong group thì chủ yếu là Cá muốn công lược Thầy tiếp cho tình thú thôi:)) chứ tình cảm của hai người vốn dĩ tương thông, nay Thầy cũng đã chính thức mở lời nên không còn xoắn xuýt nữa rồi

- Vụ Thầy bị phạt đứng thâm vắn là vì trước đó làm hăng quá, lúc sa đoạ em Cá buông mình, tỉnh lại rồi lí trí mới nhắc em phải giận =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 142: Đồng Lòng Ủng Hộ

5h30 sáng, báo thức đổ chuông.

Thích Tụ mới ngủ được bốn tiếng chậm chạp thò một tay từ trong chăn ra, nhắm mắt nhấn tắt chuông báo, sau đó lại chui về vòng ôm của Phó Diên Thăng.

Nửa phút sau, hắn mới mơ màng hỏi: "Chuyến của anh mấy giờ?"

"...9h" Âm giọng trầm thấp của người truyền vào tai Thích Tụ cùng một nụ hôn bên mai.

"9h!?" Thích Tụ đột nhiên bừng tỉnh.

Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, tựa hồ cũng hiểu ra: "Cùng chuyến với cậu à?"

Từ New York bay thẳng về Hải Thành vốn không nhiều chuyến, Thích Tụ lại cần điện thoại lên, mở tin nhắn nhận được hồi tối qua ra, nhìn chăm chăm vào số hiệu, "UA8X?"

Phó Diên Thăng: "Ừm..."

Thích Tụ thẫn mẫn một tiếng, hỏi: "Anh ngủ ở đâu?"

Phó Diên Thăng: "Thương gia."

Thích Tụ thở phào một hơi: "May, thư kí Hà đặt cho nhà tôi khoảng Hạng nhất..."

Đang định rời giường, Phó Diên Thăng lại kéo hẳn về hôn một cái chào sáng xong mới chịu buông ra, nói: "Không sao đâu, thời gian lên boong của chúng ta khác nhau."

Máy bay đi quốc tế rất lớn, khoang Hạng nhất với Thương gia không cùng tầng, chỉ cần chú ý tránh thì chưa chắc đã đụng mặt được.

Thích Tự cười bảo: "Có khác gì yêu đương vụng trộm đâu..."

Phó Diên Thăng bất mãn: "Lại chả vì cậu không muốn đưa tôi ra ánh sáng à?"

Thích Tự: "Tôi đưa ra rồi anh dám xuất hiện trước mặt ba tôi không?"

Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Sao không?"

Thích Tự ghen hòng, tim đã mềm xèo, nhưng lại chưa muốn cho Phó Diên Thăng nếm ngọt sớm thế, bèn quay người qua chỗ khác, cười khẩy mắng một câu: "Được voi đòi tiên..."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự xuống giường mặc đồ không chớp mắt, một tay chống đầu: "Nhưng vẫn phải nghĩ một lý do phòng hờ mới được, nhớ chạm mặt thì giải thích sao?"

Thích Tự: "Anh lừa người giỏi thế cơ mà? Còn hỏi tôi làm gì?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu không chịu quân sự, thì đến lúc đấy tôi nói thật nhé?"

"Nói thật?" Thích Tự vừa cài tay áo vừa quay ra nhìn đối phương, "Anh định nói thế nào?"

Phó Diên Thăng nhướn một bên mày: "Nói tôi quá nhớ cậu, cho nên bay sang để ngủ với cậu."

Thích Tụ đang cài cúc quần, nghe vậy giờ tay cầm thắt lưng lên làm bộ chuẩn bị quất xuống, Phó Diên Thăng vội kéo chăn lên chắn, bật ra một tiếng cười trề trề.

Nhớ lại diễn biến trên giường tối qua ra sao, âm giọng trầm thấp quyến rũ của Phó Diên Thăng vang lên từ phía sau mình thế nào, Thích Tụ đã bắt đầu thấy hai tai nóng rực.

Hắn thắt lưng xong quay đi: "Tôi về trước đây, có gì tối Wechat."

Thích Tụ nhanh chóng về nhà, gặp Anne đã đang tắt bật trong phòng bếp.

Hắn khẽ bước lên tầng, vào phòng rồi đi tắm rửa qua.

Lâu ngày mới gặp lại, tối qua Phó Diên Thăng liên tục đòi hắn như ăn mãi không no, hắn thì thả phanh quá đà, rốt cục bây giờ làm gì cũng thấy lưng tê tê khó chịu.

Nghĩ thấy lát còn phải ngồi máy bay, Thích Tụ bèn đổi sang quần áo rộng rãi mềm mại hơn, xong xuôi nhìn giờ đã là 6h30.

Hắn vội vàng thu xếp một ít đồ đạc mang theo rồi ra ngoài, không ngờ vừa mở cửa phòng đã thấy Thích Phong với Lăng Khả cũng đang đẩy hành lý.

Thích Tụ ngạc nhiên: "Hai đứa cũng về à?"

Thích Phong: "Mẹ bảo nay mọi người về hết rồi còn đâu, em với Lăng Khả cũng không quen bên này, ở lại làm gì..."

Thích Tụ: "Tiện sang rồi thì sao không đưa Lăng Khả đi cả các thành phố khác mà chơi."

Thích Phong: "Thôi, nửa tháng này chơi vui đủ rồi, nghe mẹ bảo công ti của ba gặp vấn đề gì đó, nên mọi người mới phải về gấp thế phải không?"

Thích Tụ: "Ừm..."

Thích Phong gãi gãi đầu: "Đã là người một nhà, nhà xảy ra chuyện thì em với Lăng Khả cũng nào có tâm trạng chơi bời nữa, về cùng nhõ đâu còn giúp được gì."

Thích Tự: "Em không hiểu mấy chuyện đó thì giúp thế nào được?"

"Đợt hè năm ngoái em còn đi làm thay anh cả chục ngày mà, thế chả tính là giúp à?" Thích Phong không phục bắt bẻ, "Kể cả không giúp được, thì bọn em vẫn có thể ủng hộ về mặt tinh thần chứ!"

Thích Tự: "..."

Ba người cùng nhau xuống nhà, trông thấy Thích Nguyên Thành và Khương Oánh đã đang dùng bữa trên bàn ăn.

Khương Oánh liếc nhìn Thích Tự nhưng không nói gì, chỉ kêu ba đưa ng ồi xuống ăn sáng, biểu hiện tự nhiên như thể không hề biết hẳn vừa qua đêm bên ngoài.

Sắc mặt Thích Nguyên Thành không tốt cho lắm, nhìn đã thấy nặng nề đây tâm sự, song vì Thích Phong và Lăng Khả cũng có mặt nên không nói gì trên bàn ăn.

Sau một bữa lót dạ, đúng 7h cả nhà khởi hành ra sân bay, đến nơi lại hội họp với mấy trợ lý thân cận của Thích Nguyên Thành.

Thư kí Hà hỏi hộ chiếu của bọn họ để đi in vé, đến Thích Phong và Lăng Khả lại nói: "Vé tôi đặt cho hai cậu là hạng Thương gia, lát đi theo tôi nhé."

Thích Tự đang nhắn tin với Phó Diên Thăng, nghe vậy lập tức đi tới: "Khoan đã, thư kí Hà, ba người đầu ng ồi hạng Thương gia à?"

Thư kí Hà giải thích: "Đúng vậy, tối qua đặt sát quá nên chỉ còn đúng ba ghế Hạng nhất cho cậu, chủ tịch Thích với MC Khương."

Thích Tự nắm tay đặt trước môi, hắng giọng bảo: "Anh đổi vé với tôi đi, lát tôi ng ồi với hai em."

Thư kí Hà: "Err, vậy cũng được..."

Thích Tự nói xong lại lảng sang một bên, ráng nén kích động trong lòng nhắn cho Phó Diên Thăng một tin: "Em trai tôi về cùng, hai đứa nó ng ồi hạng Thương gia, tôi vừa đổi vé với thư kí Hà, có khi lát nữa sẽ gặp anh đấy."

Phó Diên Thăng: "...Tôi thấy nhà cậu r ồi."

Thích Tự: "Anh đang ở đâu?"

Phó Diên Thăng: "Quán cafe hướng 5h."

Thích Tự quay lại, trông thấy Phó Diên Thăng ng ồi cạnh cửa sổ trong COSTA đang nhìn mình qua cửa kính. Hắn vội vàng tránh mắt đi, ngực đập thình thịch, đúng là yêu đương vụng trộm có khác...

Thích Tự: "Anh làm thủ tục chưa? Ng ồi ghế nào?"

Phó Diên Thăng: "BC-24E."

Sau đó còn gửi kèm một bức ảnh chụp boarding card của mình.

Thích Tự gửi tin nhắn cho thư kí Hà: "Phi ền anh xem giúp bọn tôi vị trí g ần 24E, nhờ nhân viên lấy được ghế quanh đó thì tốt."

Thư kí Hà: "Được."

Thích Tự thở phào một hơi, siết tay thành nắm đấm, tự nhủ thời khắc kiểm nghiệm tình cảm anh em đến r ồi!

Hắn nhìn về phía Thích Phong, nghiêm túc gọi: "Thích Phong."

Thích Phong căng thẳng đáp lại: "Sao vậy anh?" Bình thường anh hẳn toàn gọi "Tiểu Phong", rất ít khi gọi cả tên như thế, trường hợp này nếu

không phải có chuyện quan trọng thì chính là muốn đánh nhau...

Thích Tụ: "Lát lên máy bay mà gặp ai cũng không được chuyện bé xé ra to biết chưa."

Thích Phong không hiểu mô tê gì, lên máy bay còn gặp ai quen sao?

Nhận vé, kiểm tra an ninh rồi qua hải quan xong, rốt cục 8h30 cũng lên máy bay. Thích Phong đi cùng Lăng Khả theo anh hai đến khoang Thương gia, tìm tới chỗ của mình, sau đó thư thái ngả xuống.

Hai người ba hoa với nhau một hồi, đến khi chuẩn bị đóng cửa lên tàu bay, Thích Phong mới hỏi: "Anh, mình bay mất mấy tiếng vậy?"

Thích Tụ bần thần liếc ra cửa lên máy bay: "Khoảng 15 tiếng."

Thích Phong ngả người ra ghế ngáp một cái, lười biếng nói: "Được ngủ bù rồi..."

Liếc chỗ cạnh Thích Tụ vẫn không có ai, hắn còn đang định hỏi ghế đó trống à, chẳng ngờ vừa ngẩng lên đã thấy một người đàn ông cao ráo chân dài, tướng tá nhã nhặn thư sinh xuất hiện trước mặt.

Thích Phong tròn mắt, chỉ biết ngơ ngác "ơ" một tiếng, cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng biến sạch.

Phó Diên Thăng cất lời chào hỏi: "Hey."

Tám mắt nhìn nhau, kinh ngạc một hồi, mất mấy giây sau, Thích Phong mới phun ra được một lời: "Anh Phó!!"

Phó Diên Thăng cười nhẹ, cất hành lý xách tay lên cabin phía trên rồi ung dung ngả xuống cạnh Thích Tụ.

Thích Phong lập tức quay sang Lăng Khả làm mấy lần khẩu hình ĐM để thể hiện nội tâm chấn động của mình, sau đó mới quay lại phía anh hai: "Anh, anh Phó đến đây từ bao giờ vậy?"

Thích Tự: "Sáng hôm qua."

Thích Phong hỏi Phó Diên Thăng: "Anh cũng sang mà sao còn phải nhờ em tặng quà?"

Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn Thích Tự: "Sợ anh cậu không chịu gặp mặt."

Thích Tự: "..."

Thích Phong tò mò hỏi: "Ủa thế rốt cục quà là gì vậy anh?"

Phó Diên Thăng & Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Trường em buồn ngủ mà? Sao nhiều vấn đề thế?"

Thích Phong ngại ngùng cười cười: "He he, hỏi chút thôi mà... Thế ba mẹ có biết anh Phó qua đây không?"

Thích Tự: "Mẹ biết, ba thì không."

"Ồ, mẹ biết à..." Thích Phong vô thức nhắc lại một lần, sau đó mới kinh hãi nói, "Hả? Mẹ biết!?"

"Chỉ biết anh ấy sang đây thôi." Thích Tự không nhịn được mà nói, "Em còn chuyện gì nữa không?"

Thích Phong ghé lại gần anh hẳn, thì thầm như gián điệp: "Thế tức là hai anh định... giấu ba hả?"

Thích Tự liếc mắt nhìn hẳn: "Sao bảo ủng hộ về mặt tinh thần?"

Thích Phong nhanh chóng tỉnh ngộ, vội giơ tay thề "Em ủng hộ! Em ủng hộ!" Sau đó còn cầm cả tay Lăng Khả giơ lên, "Đồng lòng ủng hộ! Tuyệt đối không khai!"

Lăng Khả: "..."

Đuổi được em trai xong, Thích Tự mới thở dài một hơi, lại quay ra hỏi Phó Diên Thăng: "Ăn gì chưa?"

Phó Diên Thăng: "Chưa, mới uống ít cafe, lát máy bay cũng có đồ ăn rồi."

Thích Tự: "Tối qua Diệp Khâm Như có gọi, tôi còn chưa gọi lại."

Phó Diên Thăng: "Chắc báo vụ nhà họ Tư thôi, sáng nay tôi điện cho anh ta từ lúc ở khách sạn rồi. Trước mắt chuyện này sẽ không ảnh hưởng mấy đến bộ phận Công nghệ."

Thích Tự: "Sao lại thế?"

Phó Diên Thăng: "Sau khi thu mua Liên Tú, bộ Công nghệ đã đầu tư một khoản cho R&D với Marketing, chí ít cũng sẽ gắng gượng được 3-6 tháng. Nếu không có gì bất ngờ thì chỉ cần 3 tháng là tình hình ổn lại rồi."

Thích Tự chợt nhớ ra mình còn chưa nói cho Phó Diên Thăng một chuyện, vội bảo: "À này, Chương Thừa Tuyên nói với tôi, tháng 8 năm nay Phi Á định hợp tác với Hằng Trang để ra mắt nền tảng thời trang của bọn họ đấy."

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Phi Á với Hằng Trang?"

Thích Tự: "Ừ."

Phó Diên Thăng: "Sao cậu không nói sớm?"

Thích Tự: "Tôi cũng mới biết hai tuần trước thôi."

Phó Diên Thăng thoáng trầm ngâm rồi nói: "Bao giờ về nhớ bàn lại với Diệp Khâm Như."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại nói: "Tôi còn nhắn tin cho Tô Cánh nữa, bày tỏ hi vọng anh ta có thể về tập đoàn Tư Nguyên chúng ta."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Cậu muốn cướp người về?"

Thích Tụ: "Ừm, nhưng anh ta vẫn chưa nhấn lại."

Phó Diên Thăng gật gù: "Anh ta mà về thì quả sẽ là một trợ lực rất lớn cho Tư Nguyên các cậu."

Thích Tụ nghe Phó Diên Thăng nói "Tư Nguyên các cậu" mà trong lòng gai gai, cảm thấy đối phương rõ ràng còn chưa đi mà đã bắt đầu tự coi mình là người ngoài.

Hắn trầm mặc một lát, hỏi: "Anh có biện pháp gì để lôi kéo anh ta về không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu muốn để tôi đi đàm phán à?"

"Anh khéo miệng hơn tôi mà." Thích Tụ ngừng lại một chút mới nói tiếp, "Buổi đầu gặp mặt hôm ấy, anh chưa có cơ hội trò chuyện với người kia, đến lúc ăn cũng không thể hiện gì nhiều... thật ra là muốn tạo cơ hội cho tôi rèn luyện phải không?"

Phó Diên Thăng cười cười, cầm tay hắn nói: "Bao giờ về tôi sẽ thử xem."

Thích Tụ hơi phản kháng, nhưng không giằng ra, thấy không ai để ý nên cũng để yên cho Phó Diên Thăng nắm lấy.

Chẳng qua hắn không biết, Thích Phong vừa như đã nhìn đi chỗ khác thực chất vẫn đang tia hai người anh từ khóe mắt, trông thấy cảnh này thì lại quay sang Lăng Khả làm khẩu hình ĐM liên tục, kích động như thể anh hai đang đang comeout ngay tại chỗ.

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Anh này, em có một vấn đề không biết có nên hỏi ra không?"

Thích Tụ: "?"

Thích Phong: "Rốt cục giữa anh với anh Phó thì ai — "

Thích Tự: "Ngậm miệng! Xử em giờ!... Cả Lăng Khả nữa!"

Thích Phong: "Ha ha ha ha ha!"

-

vtrans by xiandzg

T/N:

Cao lãnh phúc hắc nhìn như 1 thật ra là ngạo kiều dụ 0, Đệ đệ ngốc
manh nhìn như 0 thế mà là 1 chả chê chỗ nào =)))

Hình như lâu lắm rồi mới về vibe dịu dịu ngọt ngọt thế này, cầu phát
huy hụ hụ

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 143: Gãi Cho Tôi Với

Chẳng bao lâu sau khi cất cánh, tiếp viên đã mang menu đến cho bọn họ chọn đồ ăn.

Thích Phong vừa thấy anh hai và Phó Diên Thăng nói về chuyện công ti, cũng hóng hớt hỏi: "Anh, rốt cục là công ti của ba bị sao vậy?"

Thích Tự: "Một cỗ đông lớn trong công ti ba bị bắt."

Thích Phong: "Cỗ đông bị bắt? Cho nên chúng ta về để cứu người à?"

Thích Tự lạnh giọng nói: "Người ta phạm pháp, cứu làm sao được."

Thích Phong: "Ồ, vậy chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến chúng ta? Ba sắp phá sản rồi sao?"

Thích Tự cả giận: "Sao lần nào có chuyện em cũng nghĩ đến phá sản thế, nghĩ gì tốt đẹp chút được không?"

Thích Phong bị anh nói cho thì không khỏi ảm ức, lo lắng muốn hỏi chuyện nhưng quả thật là không hiểu mấy về công ti, lại cũng chẳng biết phải hỏi thế nào.

Kì thực Thích Tự cũng có ý chảnh hảnh, trước đây lần nào bảo em trai cùng xem một ít tài liệu của công ti đối phương cũng chạy thẳng, bằng không bây giờ đã chẳng mờ mịt đến thế.

Thích Tự mất kiên nhẫn cúi xuống đọc menu, lại giờ một ngón tay sang gõ gõ tấm bàn trước mặt Phó Diên Thăng: "Anh giải thích cho nó đi."

Bỗng dưng bị Thích Tự quăng việc sang cho, Phó Diên Thăng cũng chỉ biết cười, đưa một tay lên vuốt vuốt sau ót đối phương như đồ dành, rồi quay ra Thích Phong, hỏi: "Bạn biết ba mình làm chủ tịch một công ty tên Tư Nguyên chứ?"

Thích Phong trông thấy hành động kia thì kinh hãi, bất giác nuốt nước bọt: "Biết ạ."

Phó Diên Thăng: "Tập đoàn Tư Nguyên có rất nhiều cổ đông, ba cậu là cổ đông lớn nhất, đứng thứ hai là Tư Thị, chính là đại gia đứng đầu Hải Thành ấy."

Thích Phong & Lăng Khả: "..."

Phó Diên Thăng lại nói: "Đương nhiên Tư Thị cũng có tập đoàn và sản nghiệp riêng, Tư Nguyên chỉ là một trong những công ty niêm yết mà bọn họ đầu tư vào thôi." Như sợ bọn họ không hiểu, Phó Diên Thăng còn bổ sung một câu, "Công ty niêm yết là công ty bán cổ phiếu ra cho đại chúng."

Thích Phong cũng biết sơ sơ về khái niệm này, bèn gật gật đầu tỏ ý.

Tiếp viên mới mang tới ít đồ ăn nhẹ, đúng lúc có một gói hạnh nhân muối bé bé, Phó Diên Thăng bèn mở ra rồi đổ lên mặt bàn nhỏ trước mặt, dùng ngón tay chia hạnh nhân ra làm ba phần: "Giả sử đây lần lượt là cổ phần của nhà họ Thích, nhà họ Tư và đại chúng đi. Hiện tại mấy người đứng đầu nhà họ Tư đều dính vào tội phạm kinh tế, đã bị bắt và sẽ phải chịu trừng phạt nữa?"

Thích Phong: "Trừng phạt thế nào?"

"Bị tước đi quyền lợi chính trị một thời gian, chưa kể còn phải nộp phạt cho nhà nước nữa. Tội phạm có thể là vài tỉ, vài chục tỉ, hoặc toàn bộ gia sản." Phó Diên Thăng gõ nhẹ ngón tay lên một trong ba phần hạnh nhân, bảo, "Hiện tại những cổ phần này vẫn là của bọn họ, kết án xong có thể sẽ bị đem đi đấu giá bắt buộc, đến lúc đó chúng về tay ai, thậm chí là có người mua hay không đều chưa chắc."

Thích Phong nhìn chăm chăm vào mấy hạt hạnh nhân "đại diện" cho nhà mình: "Nhưng vẫn còn cổ phần của nhà em mà?"

"Nhìn qua thì đúng là như thế, có đi ầu..." Phó Diên Thăng vừa chỉ đến phần hạnh nhân đại chúng vừa nói, "Ban đầu công chúng mua cổ phần của Tư Nguyên cũng vì sau khi tiến hành đánh giá tổng thể đã xác định đầu tư có thể đảm bảo giá trị và mang lại lợi nhuận. Nhưng bây giờ cổ đông lớn thứ hai của công ti gặp chuyện, không ít người sẽ cảm thấy lung lay bất an rồi đua nhau bán cổ phần của mình đi, mà mấy cậu biết giá cổ phiếu cao hay thấp do cái gì quyết định không?"

Thích Phong còn chưa phản ứng gì, Lăng Khả bên cạnh đã trả lời trước: "Cung c ầu?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, thứ nào mà bị mọi người đồng loạt tranh thủ bán tháo và vứt bỏ cũng sẽ sụt giảm về mặt giá trị. Phần lớn các công ti niêm yết đầu vận hành dựa vào nguồn vốn vay từ ngân hàng, đầu tư từ các quỹ, v.v. Nếu như nhiễu loạn này khiến các cổ đông nhỏ lẻ rút vốn, tài sản ít đi, ngân hàng và các nhà đầu tư cũng sẽ thức thời bán tháo. Một khi mất xích tài chính gặp vấn đề, các dự án đang tiến hành không thể tiếp tục, cũng không thể mang về lợi nhuận, cho nên khả năng phá sản đúng là vẫn có."

Thích Phong & Lăng Khả: "..."

Người nghe Phó Diên Thăng giảng giải này giờ không chỉ có Thích Phong Lăng Khả, mà còn gồm cả Thích Tự.

Phó Diên Thăng vừa nói đến đây, đã thấy hắt hủi mũi rồi lạnh giọng cất lời: "Phá sản thật thì anh lo mà mang đầu đến tạ tội đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Người kia khẽ hắng giọng rồi vội nói: "Tư Nguyên vốn có thực lực thâm niên chèo chống, chứ không như mấy công ti rỗng tuếch đây sơ hở, chỉ cần nhanh chóng đối phó, đồng thời giữ vững được kết cấu quyền cổ đông như bây thì vẫn có thể giảm thiểu thiệt hại cho tập đoàn."

Thích Phong và Lăng Khả nghe vậy mới thở phào một hơi, thậm chí còn thấy mới lạ mà hứng thú sau mấy lời giảng giải của Phó Diên Thăng về công ti niệm yết r ấ cổ ph ần các thứ, bởi vậy bắt đầu hỏi han thêm không ít vấn đề xoay quanh.

Tiếp viên mang bữa chính tới, trong khi ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Thích Tụ lại thất thần với lời nhận xét về mấy công ti đầy sơ hở của Phó Diên Thăng.

Hắn nhớ lý do hồi đầu kết bạn với Phó Diên Thăng cũng là vì nghiên cứu báo cáo tài chính của MeiWei, mà nếu không nhờ đối phương nhắc mình bảo ba đi đi đâu tra xử lý, r ấ tranh thủ thu h ấ được cổ phiếu công ti h ấ năm ngoái, thì có khi MeiWei cũng đã đổi chủ sau sự vụ của Tư Thị lần này...

Thích Tụ nghĩ đến mà kinh sợ, quay sang bên cạnh lại thấy Phó Diên Thăng vẫn đang bận rộn giải đáp mấy vấn đề sơ đẳng như công ti quỹ với dung lượng vốn là gì cho hai đứa em.

Hắn không khỏi nhớ về lần đầu tiên "thỉnh giáo", Phó Diên Thăng còn bảo mình như đang hỏi mấy vấn đề kiểu $1+1=2$, khiến đối phương phải tốn thời gian ngẫm xem nên giải thích thế nào mới được. Lúc ấy Thích Tụ còn nghĩ người kia đang cố ý giấu cợt mình, tức đến độ chỉ muốn lôi đối phương ra khỏi điện thoại để hành hung một phen...

Lúc này, Phó Diên Thăng cũng đang bị Thích Phong hỏi xoay vòng vòng, thậm chí có những vấn đề mà anh ruột như hắn còn chẳng đủ kiên nhẫn để giải thích cho. Đường đường là sinh viên ưu tú của đại học F, chẳng lẽ lại không biết đường lên mạng tự tìm hiểu?

Thế mà Phó Diên Thăng tuyệt nhiên không mất kiên nhẫn, tuy đôi khi cũng sẽ nhú mảy như phải làm sao giải thích được $1+1$ bằng mấy, nhưng nghĩ xong là bắt đầu từ tốn giảng giải, thậm chí còn kể kèm mấy câu chuyện trong ngành để Thích Phong nắm được các khái niệm liên quan, y như lúc giảng bài cho Thích Tụ.

Hết một bữa ăn, Thích Phong mới thỏa mãn kết thúc màn "hỏi chuyện", xong xuôi còn quay ra thăm thì với Lăng Khả: "Cảm giác mở công ti làm ăn cũng thú vị ra phết..."

Thích Tự không khỏi bất ngờ, lại quay ra nhìn Phó Diên Thăng như có điều suy nghĩ: "Anh đúng là hợp làm thầy."

Phó Diên Thăng đặt lại dao đĩa xuống khay, hỏi: "Thật à..."

"Ừm..." Thích Tự chợt nhớ tới một chuyện: "Trước khi rời khỏi Hải Thành đợt vừa rồi, tôi có đi gặp Tư Hàng, còn từng hỏi Từ Nhất Chu một vấn đề"

Phó Diên Thăng: "Vấn đề gì?"

Thích Tự: "Tôi hỏi sao anh ta không để mất dạy dỗ Tư Hàng một chút, kì thực nó cũng chẳng biết mấy về những hành vi của anh mình, đâu đáng bị coi là tội không thể tha. Nhưng anh biết Từ Nhất Chu đã trả lời thế nào không?"

Phó Diên Thăng: "...Thế nào?"

Thích Tự: "Anh ta bảo tôi, không phải ai cũng kiên nhẫn được như anh."

Phó Diên Thăng sững sốt, lại cười cười nhìn hắn nói: "Đâu phải với ai tôi cũng kiên nhẫn được, căn bản là vì thích cậu thôi."

Thích Tự: "..."

Không biết có phải do tưởng tượng hay không, mà Thích Tự lại thấy Thích Phong với Lăng Khả đang thì thầm nhỏ to bên cạnh bỗng dưng im bật.

Phó Diên Thăng cũng chẳng kiên dè, còn thoáng nhìn qua bọn họ rồi nói với Thích Tự: "Các em của cậu chứ ai đâu, về sau đều là người một nhà, đương nhiên phải kiên nhẫn rồi."

Thích Tụ cần chặn dúi vào ngực Phó Diên Thăng, rũ mắt nói: "Ngủ đi ngủ đi, đừng nói nữa..."

Dần dần an tĩnh lại, cả bốn đầu buồn ngủ, hồi lâu sau cũng không còn tích cực huyền thiên như ban đầu, bởi vì lúc người này thức thì người kia lại vẫn đang ngủ.

Mấy lần Thích Phong tỉnh lại đều thấy anh mình vẫn ngủ say sưa... không hiểu tối qua đã làm gì mà mệt thành ra như thế.

Tới giờ ăn, lúc tiếp viên đến hỏi bọn họ muốn ăn gì, Phó Diên Thăng còn ra hiệu cho đối phương đừng quấy rầy Thích Tụ.

Mãi khi nửa thời gian bay đã trôi qua, Thích Tụ mới mở mắt, cũng chưa tỉnh hẳn mà chỉ lười biếng bất động nguyên một chỗ, Phó Diên Thăng bèn cần ghé lại hỏi han, còn nhấn chuông gọi tiếp viên mang nước và cafe tới cho.

Thích Phong chỉ thấy hai người thì thân to nhỏ với nhau, rõ ràng không hề làm gì thái quá mà độ ái muội trong không khí cứ tăng lên vùn vụt, khiến hắn không khỏi mất tự nhiên.

Hắn quay sang Lăng Khả, nhỏ giọng gọi: "Khả Khả..."

Lăng Khả đang xem phim, thấy vậy bèn tháo tai nghe ra: "Hửm?"

Thích Phong vòng tay ôm lấy mình: "Tôi thấy người mình cứ ngứa ngứa sao đó."

Lăng Khả: "???"

Thích Phong: "Cậu gái cho tôi với."

Lăng Khả không nói gì, giơ tay qua cào cào cho hắn mấy cái.

Thích Phong nhắm mắt lại lần bần: "Sướng ghê..."

Lăng Khả: "Thế sao vẫn cau mày?"

Thích Phong có vẻ phiền não nói: "Tại tôi có chuyện này nghĩ mãi không hiểu..."

Lăng Khả: "Chuyện gì?"

Thích Phong: "Lát xuống máy bay tôi nói cho."

*

Sau 15 tiếng trên không, máy bay rút cục cũng đáp xuống sân bay quốc tế của Hải Thành.

Vừa mở điện thoại lên, âm báo tin nhắn đã vang lên liên hồi. Thích Tự nhìn lướt qua Wechat, thấy Tô Cánh đã nhắn lại mình.

Tô Cánh: "Nhà họ Tư gặp chuyện rồi!"

Tô Cánh: "Cậu? Lần trước?"

Tô Cánh: "Đệch..."

Tô Cánh: "Nói chuyện chút không?"

Thích Tự lập tức sáng mắt, nhanh chóng đưa cho Phó Diên Thăng xem tin nhắn, hỏi: "Tôi hẹn anh ta nhé?"

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tự vọt nhấc lại: "Tôi vừa xuống đến Hải Thành, anh rảnh không, gặp mặt rồi nói?"

Trên loa truyền đến thông báo nhắc xuống máy bay của tiếp viên, mấy người lần lượt đứng dậy, đúng lúc này, điện thoại của Phó Diên Thăng cũng đổ chuông.

Người kia liếc qua màn hình di động, vội đánh mắt với Thích Tự rồi nhắc máy: "A lô? Chủ tịch Thích... Vâng, cháu có, được rồi ạ." Dập điện

xong mới nói với Thích Tự, "Ba cậu hỏi tôi có ở công ti không, kêu lát muốn gặp mặt."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lấy giúp hấn hành lí xuống, bảo: "Mấy cậu đi trước đi, tôi xuống sau một chút."

Thích Tự nhú mày: "Anh tới kịp không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu giúp tôi câu giờ một chút, sẽ kịp thôi."

Thích Tự chỉ ừ đáp, cũng không nhiều lời thêm, đang định dẫn Thích Phong và Lăng Khả ra khỏi cabin thì đột nhiên bị Phó Diên Thăng kéo lại, hôn lên thái dương hấn một cái rồi thấp giọng nói: "Lát gặp."

Thích Tự: "..."

Thích Phong và Lăng Khả ở ngay sau, dĩ nhiên cũng thấy được cảnh này, chờ ra đến ngoài, Thích Phong mới túm lấy cánh tay Lăng Khả, trong lòng ngứa ngáy bảo: "Hôn cái đi."

Lăng Khả méo mặt: "Đừng nháo..."

Thích Tự dẫn theo hai đứa em, tụ họp với ba mẹ và thư kí Hà ở chỗ lấy hành lí, vừa ra khỏi sân bay đã gặp ngay bầu không khí ẩm ướt, nước đọng tứ phía.

Hôm qua đã mưa to nguyên ngày, thế mà trời nay vẫn đục ngầu u ám, như báo hiệu về những điều bọn họ sắp phải đối mặt.

Thư kí Hà đã sắp xếp sẵn xe công ti đến đón, Khương Oánh với Thích Phong Lăng Khả về nhà trước, Thích Tự và Thích Nguyên Thành thì tới công ti luôn.

Chết đờ lên xong xuôi, xe chuẩn bị xuất phát đến nơi thì đột nhiên Thích Tự lại bảo: "Ba, chờ một chút, con muốn dùng toilet cái đã..."

Thích Nguyên Thành đang toàn tâm nghĩ về công việc, không nghĩ ngờ chút nào, vừa xem điện thoại vừa phất tay: "Ừ đi đi."

****

<Epilogue>

Một—

Thích Phong: "Tôi có một vấn đề nghĩ mãi không thấu—anh hai tôi A như thế mà lại là thụ sao!"

Lăng Khả đẩy kính: "Ờ ờ ờ."

Hai—

Thích Phong: "Khả Khả~ Hôn miến đi hôn miến đi!"

Hừ, cầu lương thôi chứ gì đâu, chiến đi!

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 144: Ai Nấy Hoảng Loạn

Thích Tự lè mề trong toilet đến cả 15 phút, đến khi xác nhận Phó Diên Thăng đã lên đường về trước rồi mới trở ra.

Thích Nguyên Thành vẫn đang nói chuyện điện thoại với cổ đông khác của tập đoàn trên xe, có vẻ cũng nghi ngờ chuyến thăm toilet lâu bất thường của con trai nhưng không có thời gian nói gì.

Xe lên cầu vượt cao tốc, Thích Nguyên Thành đập máy rồi thở dài nói: "Mới bảo con tranh thủ mà nghỉ ngơi thư giãn nhân dịp hôn lễ của ba mẹ đi thì lại xảy ra chuyện thế này..."

Kì thực cả hai cha con đều biết đây là kết quả tất yếu, nhưng vì trong xe còn cả người khác, bọn họ cũng chỉ đành ngậm hiều lẫn nhau.

Thích Tự hỏi: "Ba, tình hình hiện giờ sao rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Tư Nguyên đã lên cả sàn quốc tế, trước mắt nước ngoài chưa đưa tin về vụ nhà họ Tư gặp chuyện, giá cổ phiếu cũng chưa bị ảnh hưởng gì, nhưng 60% cổ phần tập đoàn vẫn nằm trong tay người Hoa, biết tin bác Tư bị bắt thì ai nấy đều hoảng loạn. Vừa rồi ba nói chuyện với chú Vương, cũng là để trấn an chú ý thay vì lo lắng về tình hình của Tư Nguyên thì cứ lo giữ vững cổ phần trong tay, tiện thể thăm dò xem nếu cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên bị pháp luật cưỡng chế thì phía họ có bao nhiêu khả năng thu hồi..."

Người Thích Nguyên Thành vừa nhắc đến là một cổ đông khác của Tư Nguyên tên Vương Trấn Đông, có mở một công ty chuyên đồ bảo hộ y tế ở trong nước với vợ, còn hợp tác tương đối sâu với công nghiệp may dệt của MeiWei, sau khi nhận được khoản đầu tư từ Thích Nguyên Thành thì hai người thành bạn. Sau này ăn nên làm ra, Vương Trấn Đông cũng không

ngừng mua lại cổ phần của Tư Nguyên, hiện đã trở thành cổ đông người Hoa lớn nhất sau Thích Nguyên Thành, Tư Thị và bên môi giới vốn nước ngoài.

Thích Nguyên Thành lại hỏi Thích Tự: "Phía con có tin tức gì không?"

Thích Tự: "Con chỉ biết Tư Hàng có một công ti game tên Công nghệ Hàng Phàm, mới lên sàn hôm qua, trước đó còn gọi điện kêu gọi con mua cổ phiếu, thế mà tối qua nghe nói, cậu ta cũng bị bắt ngay tại sàn giao dịch S cùng với Tư Trạch rồi..."

Đang nói, chuông điện thoại lại reo, Thích Nguyên Thành vội vàng nghe điện.

Thích Tự ngồi cạnh ông, vừa nghe ba nói vừa lướt qua tin nhắn chưa đọc trong máy mình.

Mấy người Vinh Kha, Đường Vĩ Diệp đều gửi tin nhắn riêng, hỏi xem hắn có biết chuyện hay biết thêm tin gì hay không.

Riêng Đường Vĩ Diệp đã nhắn cho hắn không dưới bốn chục tin, nhưng đêm qua Thích Tự với Phó Diên Thăng vẫn nhau đến nửa đêm, cả ngày hôm nay ngồi máy bay lại không có kết nối, hình đại diện của đối phương cũng vì thế mà chìm xuống tận đáy.

Thích Tự nhấn mở nhìn lướt qua—

Đường Vĩ Diệp: "Thích Tự! Công ti của Tư Hàng sắp lên sàn rồi, tôi định mua một trăm ngàn, cậu thì sao?"

Đường Vĩ Diệp: "Đệt! Tôi vừa tiêu cả trăm ngàn thì công ti nó bị đình chỉ rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "Má! Má! Thích Tự! Có chuyện lớn!"

Đường Vĩ Diệp: "Tư Hàng bị bắt rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "Anh trai nó cũng bị bắt!"

Đường Vĩ Diệp: "WTF! Tôi nghe bảo ba mẹ nó bị bắt luôn rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "A a a!! Làm sao đây! Người ta có tới bắt tôi không!"

Đường Vĩ Diệp: "A a tôi sợ quá! Thích Tự!" [khóc lớn]x2

...

Thích Tự: "..."

Hắn vừa định trả lời thì Thích Nguyên Thành cũng đập máy rồi quay sang: "Một luật sư của bác Tư vừa gọi ba, bảo là Tư Hàng không dính líu sâu, mang tiếng sở hữu công ti game kia nhưng không phải đại diện pháp lí hay chủ tịch, có mặt ở sân giao dịch S cũng để góp vui là chính. Cả vợ bác Tư nữa, nghe nói không can dự gì vào sự vụ của công ti, đơn giản chỉ bị triệu tập để tra hỏi thôi. Luật sư kia đã nộp tiền để bảo lãnh cho hai mẹ con họ rồi."

Thích Tự: "Tức là Tư Hàng không sao?"

Thích Nguyên Thành: "Chưa chắc, cho nên trước khi người ta đi đâu tra ra được rõ ràng vấn đề của nhà họ Tư thì cũng chỉ có thể ở nhà chờ thăm vấn thôi... Dù gì mẹ con họ cũng là những người thân cận nhất với Tư Lại và Tư Trạch, nhất định phải biết nhiều nhất rồi."

Thích Tự: "Vậy Tư Trạch thì sao ạ?"

"Tư Trạch thì khó mà thoát được, ba thấy luật sư kia bảo, bọn họ nghi ngờ bên người Tư Trạch có một trợ lí họ Tống là gián điệp..." Nói đến đây, Thích Nguyên Thành lại dành cho Thích Tự một cái nhìn sâu xa.

Đương nhiên hắn biết Thích Nguyên Thành có ý gì, lúc trước khai ra nghi vấn về thân phận của Phó Diên Thăng với ba, Thích Tự cũng đã nhắc đến mối quan hệ giữa Phó Diên Thăng, Tống Phổ Tâm và Từ Nhất Chu.

Thích Nguyên Thành quay đi, lại đi yên nhiên tiếp tục: "Người này đã tham gia vào không ít dự án của bọn họ, nhưng hình như Tư Trạch tin

nhệm hấn thái quá, đó giờ bị bác Tư phê bình nhắc nhở không biết bao nhiêu lần, từ năm ngoái thì Tư Trạch bắt đầu không cho cậu ta tiếp xúc với công việc nữa. Thấy bảo trợ lý Tống biến mất hồi tháng 5 vừa rồi, lúc ấy người ta không để ý lắm, giờ sự việc vỡ lở, luật sư mới phát hiện ra có điểm kì quặc."

Thích Tự: "..."

Cũng không biết phải do chột dạ hay không mà nghe những lời này, Thích Tự lại cảm giác như Thích Nguyên Thành đang ám chỉ về quan hệ giữa hấn và Phó Diên Thăng...

Hấn làm bộ bình thản hỏi lại: "Trợ lý Tống tham gia vào những hạng mục gì ạ?"

"Cũng dạng như vụ công ti game này của Tư Hàng thôi, làm giả công tác niêm yết, thao túng thị trường chứng khoán với giao dịch tay trong, chưa kể còn không phải một lần... Ra tòa thì tính chất tương đối nghiêm trọng." Thích Nguyên Thành lắc đầu thở dài.

Thích Tự hỏi: "Thế bác Tư bị bắt vì tội gì ạ?"

Thích Nguyên Thành giải thích: "Quan hệ của Tư Trạch đầu qua bác Tư hết, bao gồm Chủ tịch Chứng khoán Minh Thái, Quản lý sàn giao dịch S, Chủ tịch Uông của ngân hàng XX chi nhánh Hải Thành... Máy người này chẳng có gì lại hỗ trợ không công, cho nên nhất định là cũng thu lợi gì đó ở đằng sau, chưa kể những việc làm của Tư Trạch kiểu gì chẳng được ba mình ngầm đồng ý rồi, giờ bị đi đầu tra thì dĩ nhiên bác Tư phải sa lưới chung rồi."

Nói đoạn, điện thoại của Thích Nguyên Thành đã lại rung lên lần nữa.

Tuy truyền thông vẫn chưa chính thức đưa tin, sự kiện Tư Lại bị bắt hôm qua cơ hồ vẫn kinh động đến toàn bộ giới thương nghiệp, người nào người nấy đều đang tranh thủ từng giây để thu thập tin tức, hòng hiểu rõ về nội tình hơn.

Thích Nguyên Thành nghe máy r ồi gọi một tiếng "Oánh Oánh", sau đó không biết nghe được cái gì mà sắc mặt lập tức tối đi: "Thật sao?... Chắc chắn chứ?... Ủ, anh biết r ồi..."

Thấy ba đập máy, Thích Tụ lập tức truy hỏi: "Mẹ à ba? Gọi bảo gì vậy ạ?"

"Mẹ con mới nghe ngóng được một chuyện, đêm trước khi nhà họ Tư xảy ra chuyện, ủy viên XX của thành phố B cũng đã bị giải đi trong bí mật, người này chính là cấp dưới cũ của ông ngoại Tư Trạch..." Đúng lúc xe cũng đến trước cổng trụ sở Tư Nguyên ở Hải Thành, Thích Nguyên Thành xuống xe với sắc mặt trầm trọng, "Xem ra đây không chỉ là một vụ án kinh tế thông thường nữa r ồi..." Đi được vài bước lại lẩm bẫm một câu, "Lai lịch của Phó Diên Thăng này đúng là không đơn giản..."

Thích Tụ: "..."

Nhóm người bọn họ đi thang lên máy lên tầng quản lí, tiến thẳng vào phòng họp nơi Đồng Mẫn và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đã đang chờ sẵn, dĩ nhiên là trong đó có cả Phó Diên Thăng, không hề giống như vừa chạy từ sân bay về chút nào.

Thích Tụ trao đổi ánh mắt với Phó Diên Thăng r ồi ng ồi xuống cạnh ba mình.

Qua cuộc họp, Thích Nguyên Thành trao đổi với cấp dưới về tình hình trước mắt, nhằm đưa ra phương án đối phó trong thời gian ngắn nhất.

Đối với Tư Nguyên, nơi đầu tiên chịu tác động từ sự vụ của nhà họ Tư chính là MeiWei, công ti niêm yết duy nhất trực thuộc tập đoàn. Ngày hôm ấy cổ phiếu MeiWei tụt 3 điểm, tuy vẫn chưa đến giới hạn giá xuống, nhưng tất cả đều có thể nhìn ra tầm ảnh hưởng của sự kiện lần này.

(*giới hạn giá xuống: limit down—mức giảm tối đa cho phép với giá của một cổ phiếu trong một ngày giao dịch)

Chưa kể đây cũng mới chỉ là khởi đầu, Tư Thị làm ăn bao lớn, móc nối trăm bề, không chỉ đầu tư vào Tư Nguyên mà còn rất nhiều doanh nghiệp lớn khác như Đường Khải Nhất Khí nhà Đường Vĩ Diệp hay Bất động sản Vinh Thị nhà Vinh Kha. Ngày đó giá cổ phiếu của các công ti liên quan đầu xanh lét một màu, khiến trong lòng ai nấy hoảng loạn không thôi.

(*theo bên Trung thì màu xanh chỉ sự giảm điểm của cổ phiếu, đến mức xanh lét thì chính là ngã giá siêu chấn động)

Thích Nguyên Thành ng ồi nghe từng người phát biểu, thỉnh thoảng lại liếc sang Phó Diên Thăng, không biết là suy nghĩ đi đâu gì.

Thích Tự ng ồi ngay bên cạnh, cứ thấy ba nhìn tới Phó Diên Thăng là căng thẳng tim đập nhanh.

Nhưng suốt hai tiếng họp, Thích Nguyên Thành cũng không hề bày tỏ nghi vấn gì, đến lúc kết thúc mới nói với Phó Diên Thăng: "Cậu đến phòng làm việc của tôi một lát."

Thích Tự: "..."

Trước giờ Thích Nguyên Thành chủ yếu làm việc bên New York, chẳng mấy khi về Hải Thành, nhưng văn phòng chủ tịch có người dọn dẹp thường xuyên nên vẫn rất sạch sẽ nghiêm túc.

Hai người vừa vào, thư kí Hà đã nhanh nhẹn kịp pha một bình trà mới cho Thích Nguyên Thành.

Thích Nguyên Thành ra hiệu cho thư kí rời đi, chỉ để Phó Diên Thăng ở lại, lắc lắc chén trà vài vòng rồi nhìn chằm chằm đối phương, hỏi: "Cậu thấy thế nào về sự việc lúc này?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cháu thấy cứ tiến hành như Chủ tịch kết luận trong buổi họp là được."

Vừa rồi Thích Nguyên Thành đã quyết ngày mai sẽ tổ chức họp hội đồng quản trị, triệu tập các cổ đông trong nước để làm công tác ổn định tinh thần cho nội bộ.

Phó Diên Thăng lại nói thêm: "Trước mắt cũng phải chú ý theo dõi giá cổ phiếu thật sát sao, mặc dù nhà họ Tư xảy ra chuyện, nhưng chúng ta cần khiến các cổ đông tin rằng giá cổ phiếu của MeiWei và Tư Nguyên chỉ đang sụt giảm nhất thời, kể cả không có nhà họ Tư thì vẫn đủ tiềm lực phát triển lâu dài."

Thích Nguyên Thành ghé lại gần hẳn một chút, thấp giọng hỏi: "Sau đây sẽ không còn đại sự gì nữa chứ?"

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, nói: "Chủ tịch Thích, chuyện đời khó lường, cháu cũng không thể đoán được tình hình của tương lai, chỉ có thể làm tốt việc trước mắt mà thôi."

Thích Nguyên Thành xụ mặt lùi lại: "Thôi được rồi, cậu ra ngoài đi..."

Nhưng Phó Diên Thăng đang định đi thì bị Thích Nguyên Thành gọi lại: "Khoan đã."

Phó Diên Thăng quay người lại, nghe Thích Nguyên Thành bảo: "Nửa tháng trước giám đốc đi đầu hành Hứa Kính của Đầu tư Sơn Vũ đã xin từ chức, cuối tháng này sẽ đi. Thích Tự vẫn còn một năm nữa mới tốt nghiệp, tôi xem qua thì chưa tìm được ai phù hợp để thay thế, vừa hay cậu cũng hiểu chút ít về tình hình của Sơn Vũ, tạm thời qua đó quản lý đi, không cần đầu tư gì vội, cứ tập trung theo dõi giá cổ phiếu của MeiWei là được."

Phó Diên Thăng sửng sốt: "Hứa tổng từ chức?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ."

Phó Diên Thăng nhú mày hỏi: "Thích Tự có biết không ạ?"

"Nó biết rồi." Thích Nguyên Thành giải thích thêm vài câu rồi cho hắn đi, "Gọi giúp tôi Thích Tự vào đây, tôi có mấy chuyện cần nói với nó."

Bước ra đã thấy Thích Tự đời ngay bên ngoài, Phó Diên Thăng bèn chuyển lại lời của Thích Nguyên Thành.

Thấy đối phương nhìn mình với ánh mắt phức tạp, Thích Tự lại càng thấp thỏm, vừa vào đã hỏi luôn: "Ba, ba vừa nói gì với Thầy Phó chứ?"

Thích Nguyên Thành lạnh lùng hừ một tiếng: "Tùy tiện hỏi mấy lời thôi, mà thằng nhóc này nói cũng như không... miệng gì kín như bưng."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành bực mình quay lưng đi, nói: "Cuối tháng này Hứa Kính nghĩ việc rỗi, ba đã bảo Phó Diên Thăng sang quản lí Sơn Vũ giúp con một thời gian, bao giờ rảnh con qua gặp Hứa Kính đi, có gặp gỡ thì cũng nên có tạm biệt. Mà giờ Tư Trạch gặp chuyện rỗi, con cũng nên để mắt đến việc của bộ phận Công nghệ hơn một chút. Vụ Hồng Trang chuẩn bị hợp tác với Phi Á mà đưa bạn họ Chương của con tiết lộ ấy, không thể xem nhẹ được đâu, nhớ bàn lại với Diệp Khâm Như xem cậu ta có kế sách gì không, rỗi báo lại với ba."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Đừng chí Tiểu Phó, cơ hội của cậu đây, tiết lộ cho tôi ít bí mật đi."

Phó Diên Thăng: "Nhạc phụ đại nhân, gả con trai của người cho con đi r ấ con nói."

Thích Nguyên Thành: "Đả cầu bông của ta đâu r ấ!" (丿 ㇏) ㇏ ㇏

(*đả cầu bông: gây trúc phòng chó của Cái Bang trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung =))))

—

vtrans by xiandzg

T/N: Tự dưng thấy bác Thành dễ thương ghê, muốn hỏi dò mà khỡ nổi
nàng dâu này quá kín miệng, ngay cả con trai bác còn chẳng moi được nữa
là =))))

Tin tức bên lè cho thuyền Tư Tổng— xác nhận gần nhất là OE lợ~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 145: Đi Tránh Sóng Gió

Nghe ba nói xong, rốt cục Thích Tự cũng hiểu được ánh mắt phức tạp của Phó Diên Thăng mang ý gì, quả nhiên vừa ra khỏi văn phòng của Thích Nguyên Thành thì đối phương đã hỏi: "Cậu biết chuyện Hứa Kính sắp nghỉ việc r ấ?"

Hắn ừ một tiếng, cũng không biết phải nói thế nào.

Phó Diên Thăng: "Sao không thấy cậu nhắc gì đến chuyện này?"

Thích Tự: "Tưởng anh còn biết trước cả tôi nữa, chẳng phải ba tôi từng bảo anh làm đánh giá về những dự án đầu tư của Sơn Vũ à?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Tôi không biết."

Trước giờ Thích Tự đã lờ mờ cảm nhận được thái độ có phần thù địch mà Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng, nghe vậy thì không khỏi thấy lạ: "Anh ấy không nói gì với anh à?"

Phó Diên Thăng: "Không, lúc tôi đến Sơn Vũ, anh ta đón tiếp rất khách khí, còn đích thân giải thích về tình hình của từng dự án, đặc biệt tỉ mỉ cẩn thận."

Nghe thế, Thích Tự lại càng khó chịu hơn, có phải ngay từ lúc ấy Hứa Kính đã quyết định đi r ấ? Cho nên mới không buồn quan tâm, không buồn so đo nữa?

Hắn chợt nhớ về cuộc điện thoại với Hứa Kính tối đó, cảm giác mất mát lại dâng lên trong lòng, cũng chẳng biết chính xác là tức giận, ấm ức hay cay đắng, chỉ muốn lớn tiếng gào khóc một trận cho đã, nhưng bản tính

tự chủ đã giữ lại mọi cảm xúc ấy trong lòng, buộc bản thân phải thật kiên cường và bình tĩnh.

Thích Tự trềnh mặc một lát, sau mới ra về lãnh đạm nói: "Ba tôi đã tạm thời giao Sơn Vũ cho anh thì anh cứ làm đi."

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông.

Thích Tự nhìn thấy là Tô Cánh, bèn nhanh chóng nhấc máy.

Tô Cánh hỏi: "Cậu về chưa? Gặp ở đâu thì được? Yên Thành? Hay Hải Thành?"

Thích Tự: "Hải Thành đi, nhà họ Tư xảy ra chuyện lớn, thời gian tới em không đi đâu được, anh tiện tới không?"

Tô Cánh: "Tiện, đặt vé xong anh báo cậu."

Thích Tự không ngờ Tô Cánh sẽ đáp ứng nhanh thế, chưa kể còn trực tiếp gọi điện thoại tới, nghe chừng kế hoạch cướp người có hi vọng, đập máy xong bèn nói với Phó Diên Thăng: "Tôi tới bộ phận Công nghệ gặp Diệp tổng cái đã, chúng ta nói chuyện sau đi."

Nhìn ra đối phương không muốn nói về chuyện của Hứa Kính với mình, Phó Diên Thăng cũng không gắng hỏi thêm.

Hai người cùng bước vào thang máy, đến khi Thích Tự đi ra ở tầng của bộ phận Công nghệ, Phó Diên Thăng nhìn theo bóng lưng hắn mà nhíu mày, tựa hồ có điều suy tư.

Nhận được tin Thích Tự sắp tới, Diệp Khâm Như và Ngô Song đã chờ sẵn ở đây.

Bọn họ vừa gặp nhau, đi đầu đầu tiên là bàn về tình hình của nhà họ Tư, Thích Tự cũng thuật lại những nội dung trong cuộc họp vừa rồi cho hai người.

"Trời đất, sao tự dưng lại xảy ra chuyện này không biết..." Diệp Khâm Như cảm thán một câu, sau đó lại thấp thỏm, "Rồi ai sẽ tiếp nhận cổ phần của bọn họ đây, có ảnh hưởng gì đến bộ phận Công nghệ chúng ta không..."

Thích Tự tranh thủ kể cho Diệp Khâm Như về khả năng Hồng Trang và Phi Á chuẩn bị hợp tác để tạo ra nền tảng cạnh tranh, bảo: "Bất kể kết cấu cổ đông của tập đoàn có thay đổi thế nào, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết đối thủ mới này đã."

Diệp Khâm Như nghe xong chỉ thấy căng cả đầu, đúng là một mình Hồng Trang có thể không đáng sợ, nhưng Hồng Trang liên thủ với Phi Á thì chắc chắn sẽ trở thành một uy hiếp lớn đối với sự phát triển của MeiWei•Liên Tú!

Thích Tự cũng không ngần ngại nói ra kế hoạch cướp Tô Cánh về cho Tư Nguyên của mình.

Diệp Khâm Như giật mình: "Cướp Tô Cánh từ Hồng Trang sao?"

Thích Tự: "Đúng vậy, chúng ta cũng biết kỹ thuật không phải thế mạnh của Liên Tú từ lúc dự định thu mua rồi mà, tuy lúc đó bọn họ đã đăng ký niêm yết nhưng sức cạnh tranh về lâu dài thì không thể nào bằng Hồng Trang được. Các anh từng phân tích tổ đội kỹ thuật của Tô Cánh chính là giá trị cốt lõi của Hồng Trang, nếu có thể thu nạp toàn bộ bọn họ về đây thì Hồng Trang - Phi Á cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa."

Diệp Khâm Như nhíu mày: "Nhưng Tô Cánh có chịu không mới được?"

Thích Tự: "Nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Cánh từ chối hợp tác với Tư Nguyên trước đây là vì thấy tôi không có quy định đoạt ở bộ phận Công nghệ, không có khả năng thực hiện lời hứa hẹn với anh ta. Nhưng hiện tại nhà họ Tư gặp chuyện, lo lắng này đã không còn, chưa kể lúc tiết lộ chuyện Lâm Hoán để mắt tới Liên Tú, anh ta có bảo mình không muốn cho Lâm Hoán thành công, chứng tỏ quan hệ giữa hai người họ cũng chẳng êm ái gì."

Diệp Khâm Như vẫn lo lắng: "Tư Thị vừa xảy ra chuyện lớn như thế, người ngoài chẳng ai chắc liệu Tư Nguyên có liên lụy hay không, để gì mà thuyết phục Tô Cánh dẫn team của mình tới đây trong thời điểm mấu chốt như bây giờ..."

Bấy giờ Thích Tự mới nói: "Chẳng giấu gì anh, tôi đã đưa ra đề xuất với Tô Cánh từ nửa tháng trước, đó giờ không nhận được phản hồi gì, nhưng hôm qua vừa nổ ra tin tức về nhà họ Tư, anh ta đã lập tức gửi tin nhắn cho tôi, còn đồng ý gặp mặt một lần nữa."

Diệp Khâm Như nghe thế thì hai mắt sáng bừng: "Thật sao?"

Thích Tự gật đầu đáp: "Tôi rất có niềm tin với thái độ này của anh ta, song trước khi chính thức đưa ra lời mời, tôi muốn hỏi anh một vấn đề này đã."

Diệp Khâm Như: "Vấn đề gì?"

Thích Tự nhìn đối phương, nói: "Tô Cánh vốn bị đồn đãi không tốt đẹp gì cho lắm, có người không ưa anh ta thì tôi cũng hiểu được. Diệp tổng là quản lý chiến lược của bộ phận Công nghệ, nhưng tôi dự định sẽ cho anh và Tô Cánh mức quyền lợi tương đương nếu như anh ta đồng ý tới đây, anh có thể chấp nhận đi ầu này chứ?"

Diệp Khâm Như cười cười: "Tôi đã nói rồi, người này không phải số một thì cũng là số hai trong giới kỹ thuật, thu được anh ta về thì không chỉ là nên tăng thời trang mà muốn làm gì khác cũng được hết. Tuy rằng cái tính bộc trực khiến anh ta nhiều khi nói ra lời khó nghe đáng giận, tôi cũng rất hoan nghênh chào đón người về vì sự phát triển của công ti. Chưa kể Tô Cánh chuyên về kỹ thuật, tôi làm về vận hành, quyền lợi có tương đương thì cũng không xung đột."

Có lời khẳng định này của Diệp Khâm Như, Thích Tự cũng như trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Tiếp đó, Thích Tự lại nghe Diệp Khâm Như báo cáo về tình hình phát triển của MeiWei•Liên Tú, khoảng hơn một tiếng sau thì chuông điện thoại

vang lên.

Là Khương Oánh gọi tới báo dì giúp việc đã chuẩn bị cơm, hỏi hân có về ăn hay không.

Thích Tự thoáng nhìn đồng hồ, bảy giờ mới nhận ra đã sắp 7h tối đến nơi.

Khương Oánh lại nói: "Ba về nhà rồi, mẹ hỏi sao con không về cùng thì ông ấy bảo con còn phải qua bộ phận Công nghệ, có khi vẫn đang họp, muộn thế mà vẫn chưa tan à?"

Thích Tự: "Sắp rồi ạ, tại con không để ý thời gian, nhưng giờ cũng trễ quá, ba về rồi thì mọi người cứ ăn trước đi, đừng chờ con, lát con đi ăn với đồng nghiệp công ti luôn."

Khương Oánh thở dài: "Y như cái nết của ba con, bận vào là không để ý cái gì hết... Thôi được rồi, không chờ thì không chờ, nhưng mà tối về nhà ngủ đi, đừng ra khách sạn nữa, mẹ bảo dì Liễu dọn phòng cho con rồi đấy."

Thích Tự: "Vâng ạ."

Trước khi đập máy vẫn loáng thoáng thấy mẹ đang trách móc ba, Thích Tự chỉ cười nhẹ rồi cất điện thoại đi, sau đó nói với Diệp Khâm Như: "Diệp tổng, gọi cả Ngô Song lát cùng đi ăn tối đi."

Ba người tìm một nhà hàng gần đó ăn cho tiện.

Trong bữa cơm lại nhắc đến vụ nhà họ Tư, Diệp Khâm Như không khỏi cảm thán: "Tuần trước tôi còn vừa đến clubhouse tắm nước nóng với Tư tổng xong, nói về chiến lược tương lai của Tư Thị, nghe đâu bọn họ còn đang định đầu tư vào công nghệ thông tin với năng lượng mới nữa kìa, ai ngờ nhaoáng cái mà cả nhà đã bị bắt hết rồi! Ôi, đúng là thế sự khó lường!"

Ngô Song bĩu môi nói: "Nhà họ Tư cấu kết với với quan chức bao năm nay, Tư Trạch thì chuyên môn làm ăn phách lối, có bị bắt cũng chẳng ngạc nhiên."

Diệp Khâm Như sừng sốt: "Nhưng làm ăn hiện nay hầu như đều phải đi vào vùng xám mà? Được mấy ai dám nhận mình hoàn toàn trong sạch?"

Ngô Song nghiêm nghị đáp lại: "Kể cả thế thì anh cũng đâu thể coi vậy là đúng, lại còn cảm thán thế sự khó lường! Pháp luật là pháp luật, tồn tại để giữ vững công bằng và chính nghĩa, kết cục của nhà họ Tư chung quy cũng là đòi lại công bằng cho những người dân đã bị lừa gạt, đồng thời cảnh tỉnh những doanh nghiệp tương tự bọn họ mà đang thờ phào vì thoát nạn hoặc dấn dấn cho rằng những sai phạm này là bình thường đấy."

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hắn: "Hơ, không ngờ nhóc cậu cũng đề cao công lí gớm nhỉ?"

Ngô Song: "Anh cũng đừng có nhóc này nhóc nọ, tôi kém anh có 8 tuổi thôi."

Diệp Khâm Như nói như trêu người: "Thế còn không phải là nhóc à?"

Ngô Song: "..."

Ăn xong, Ngô Song xin phép trước vì còn phải bắt tàu điện ngầm.

Diệp Khâm Như đi cùng Thích Tự ra bãi đỗ xe, dọc đường có nói với hắn: "Thích tổng, gần đây tôi đang nghĩ, hay là thăng chức cho Ngô Song đi."

Thích Tự: "Tại sao?"

Diệp Khâm Như vuốt vuốt cằm: "Cậu nhóc này quả thực rất được, từ báo cáo cho đến phân tích, ý tưởng không thiếu hiệu suất lại cao, tuy mới có trình độ thạc sĩ nhưng cũng là bằng kép của đại học T, nhân tài như thế mà chỉ làm trợ lí hành chính thì đúng là phí phạm tài năng..."

Thích Tự: "Chuyện nhỏ này anh cứ tự quyết là được mà? Cần gì phải hỏi tôi?"

Diệp Khâm Như nhìn hấn: "Ngô Song vốn là người của cậu mà? Vị trí trợ lý vốn do cậu sắp xếp, phải được cậu đồng ý thì tôi mới dám cất nhắc chứ."

Thích Tự: "Thế anh định cho cậu ấy giữ chức vụ gì?"

Diệp Khâm Như: "Quản lý vận hành, coi như cấp dưới trực tiếp của tôi, cho tuyển thêm hai người rồi tự rèn luyện tổ đội của mình, cậu nhóc này sẽ có tiền đồ xán lạn lắm."

Thích Tự nhớ tới những gì Phó Diên Thăng đã thẳng thắn với mình hôm trước, biết Ngô Song là người của tổ chức bọn họ nên sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, chẳng qua không thể nói cho Diệp Khâm Như vì thỏa thuận bảo mật kia, chỉ đành rũ mắt nói: "Anh thấy hợp lý thì cứ quyết đi."

Thích Tự tạm biệt Diệp Khâm Như để lên xe rồi gọi cho Phó Diên Thăng: "Anh vẫn đang ở Sơn Vũ à?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, đang dùng bữa với Hứa tổng, tranh thủ bàn việc luôn, cậu qua không?"

Thích Tự: "Không, hai người ăn đi, tôi đang trên đường về rồi."

Phó Diên Thăng: "Về đâu?"

Thích Tự: "Về nhà."

Phó Diên Thăng trầm mặc chốc lát rồi nói: "Được rồi, có gì tối nói chuyện sau."

Dập máy xong, Thích Tự chỉ thị cho Vương Mãnh đưa mình về biệt thự, dọc đường nhìn ra chiêu tà và ánh neon bên ngoài, cứ thế bản khoăn rồi bởi vì không biết Phó Diên Thăng và Hứa Kính sẽ nói gì với nhau.

Hắn đành lôi điện thoại ra, trả lời những tin nhắn chưa kịp xem qua để phân tán sự chú ý.

Tô Cánh nhắnbáo đã mua vé ngày mai, hẹn tối đến gặp. Thích Tự bèn gửi cho Diệp Khâm Như một tin nhờ đối phương đặt trước địa điểm gặp mặt cũng như khách sạn cho người kia.

Thích Tự cũng trả lời cả tin nhắn của Đường Vĩ Diệp, mới qua mấy giây tên kia đã nhắn lại: "A! Thích Tự! Cuối cùng cũng trả lời tôi! Cậu không sao chứ!?"

Thích Tự: "Tôi không sao, nay vừa về Hải Thành."

Đường Vĩ Diệp: "Hả? Cậu về? Cậu không sợ chết à!?"

Thích Tự không hiểu gì: "Cái gì mà không sợ chết?"

Đường Vĩ Diệp: "Tôi với bạn bè còn phải lên kế hoạch ra nước ngoài để tránh sóng gió đây này, cậu đang yên lành bên đó mà về làm chi!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Sao phải đi tránh sóng gió? Mấy anh đều phạm pháp hay gì?"

Đường Vĩ Diệp: "Biết đêos đâu bọn tôi có phạm pháp hay không! [khóc lớn]"

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Tôi muốn thăng chức cho Ngô Song." (coi tui thương fan của mình ng ần nào chưa)

Ngô Song: "Cảm ơn, thật sự không cần đâu!" (cuối cùng cũng sắp thoát được cấp trên cu ồng tự luyện này rồi!)

Diệp Khâm Như: "QAQ Cậu hết yêu tôi rồi sao?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ngày mai (2/10) Hi có buổi kí sách (Giả bạn trai) ở Thượng Hải, nên khả năng là sẽ không có chương mới nhé~

Hashtag tribute của hôm nay chắc là #thươngDiệptổngnhiềuchút quá
=))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 146: Cực Tuệ Tất Thương

Thích Tụ nhấn lại qua Wechat cho Đường Vĩ Diệp, hỏi xem liệu đối phương có biết những ai đã bỏ tiền đầu tư cho công ti của Tư Hàng và tình hình bọn họ giờ ra sao.

Đường Vĩ Diệp ngập ngừng, không biết dè chừng đi đâu gì mà chỉ bảo muốn gặp trực tiếp Thích Tụ một lần rồi nói chuyện.

Thích Tụ đồng ý, hẹn trưa ngày kia gặp hẳn ở một quán đồ tây trong trung tâm thành phố.

Về tới nhà, Thích Tụ chỉ thấy Thích Phong và Lăng Khả đang chơi với Tuyết Cô Nương trong phòng khách, bèn hỏi: "Ba mẹ đâu rồi?"

"Chắc là thư phòng trên tầng." Thích Phong trả lời, lại hỏi hẳn, "Sao giờ anh mới về?"

Thích Tụ: "Bận chuyện công ti."

Thích Phong lầm bầm: "Anh còn bận hơn cả ba nữa..."

Thích Tụ thoáng nhìn qua Tuyết Cô Nương, hỏi thăm: "Chó sao rồi?"

Thích Phong thở dài, ngẩng xồm xuống vò tai Tuyết Cô Nương, rồi trả lời: "Không tốt lắm, phản ứng thì chậm chạp, trí nhớ cũng kém dần."

Thích Tụ: "Có đi lạc thêm lần nào không?"

Thích Phong giờ thiết bị nhỏ treo trên vòng cổ của Tuyết lên, nói: "Thứ này của anh rất có ích, em bảo dì Liễu cài app trên điện thoại, cứ không thấy thì mở ra xem định vị là tìm được ngay."

Thích Tự trò chuyện với hai đứa em mấy câu rồi lên lầu tìm ba, định bàn vạ cướp Tô Cánh về cho Tự Nguyên.

Đến trước thư phòng, thấy cửa không đóng mà giọng của Thích Nguyên Thành đã truyền ra theo khe hở: "Anh đã tưởng Phó Diên Thăng là người được Ủy ban Điều tiết Chứng khoán phái tới, nhưng sau nghĩ lại mới thấy, điều tra hiện tượng giao dịch tay trong của thị trường chứng khoán thì dựa vào mấy cú điện thoại là luận tội được rồi chứ cần gì phức tạp như thế... Mấy người kia ẩn nấp bao lâu nay, phạm vi điều tra cũng chẳng giới hạn trong tình hình kinh doanh của xí nghiệp hay thị trường chứng khoán... Nay nghe em kể người phía trên còn gặp chuyện thì đại khái là anh đoán ra rồi, vụ của nhà họ Tự dính đến cả tranh đấu chính trị nữa..."

Khương Oánh: "Cho nên xem ra, lai lịch của Phó Diên Thăng chắc phải đặc thù phết đấy."

Thích Nguyên Thành: "Anh cũng thấy nó không phải nhân viên điều tra bình thường đâu, nhưng ngoài Cục Điều tra Tội phạm kinh tế của Bộ Công an và Ủy ban Điều tiết Chứng khoán ra thì anh không đoán ra bối cảnh nào khả thi hơn nữa..."

Khương Oánh: "Thật ra em có suy đoán này..."

Thích Nguyên Thành: "Là gì vậy? Nói anh nghe xem."

Khương Oánh: "Anh biết Bộ An ninh Quốc gia chứ? Đơn vị tình báo và trị an cấp cao nhất của Chính phủ nước mình, được chia thành các cục ban, trong đó có Cục tình báo Chính trị và Cục tình báo Doanh nghiệp, mỗi cục lại chia thành nhiều cơ sở và địa phương trực thuộc. Người của cục tình báo thường lấy thân phận bên ngoài là phóng viên, học giả hay thương nhân để tiện bề thu thập tin tức cho quốc gia..."

Thích Nguyên Thành: "Em cho rằng Phó Diên Thăng là nhân viên tình báo của Bộ An ninh?"

Khương Oánh: "Đoán vậy thôi, đó là cơ cấu có mức độ bảo mật thông tin ghê gớm nhất nước mình, chưa bao giờ công khai danh tính của nhân

viên trực thuộc, dân thường như mình có muốn thăm dò cũng vô ích."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm: "Nếu thế, một khi vụ này kết thúc thì chắc chắn Phó Diên Thăng cũng phải đi rồi."

Khương Oánh: "Dĩ nhiên, doanh nghiệp như anh làm sao mà cướp được người của chính phủ."

Thích Nguyên Thành: "Anh thì chả quan trọng, người ta đã muốn đi, mình cũng đâu thể ép. Chỉ lo là Thích Tự không chịu được thôi, đứa nhỏ này trông thì bình tĩnh trầm ổn là thế, chứ thật ra trọng tình nghĩa lắm. Chắc em biết Hứa Kính chứ? Đó giờ Thích Tự kính trọng quý mến coi cậu ta như anh trai, chính anh là người đã đề nghị với hi vọng cậu ta có thể giúp đỡ Thích Tự trong công việc sau này, còn định sẽ chuyển dần một ít cổ phần cho, nhưng kết quả thì sao, Thích Tự còn chưa tốt nghiệp mà cậu ta đã đòi đi rồi... Mấy nay lần nào nhắc đến Hứa Kính với Thích Tự, đứa nhỏ này cũng cau hết cả mày lại... Một đã thế rồi chứ đừng nói là hai, chưa kể anh thấy nó còn gắn bó với Thầy nó sâu hơn Hứa Kính nhiều. Đơn cử như vụ nhà họ Tư lần này thôi, ban đầu mà anh không đồng ý giúp Phó Diên Thăng thì có khi thằng bé này còn hận cả ba mình cũng nên!"

"Tình thâm thì không thọ, sâu sắc quá lại nhận về tổn thương, chỉ mong là Thích Tự có thể nghĩ thoáng một chút thôi." Khương Oánh thở dài, lại nói, "Nhưng mà em từng thăm dò Tiểu Phó trong lúc dùng bữa cùng nhau, nó hứa hẹn chỉ cần Thích Tự muốn thì nhất định bảo vệ Thích Tự cả đời."

Thích Nguyên Thành hừ mũi: "Con trai anh mà cần nó bảo vệ chắc?"

Khương Oánh: "Nếu Phó Diên Thăng thật sự có lại lịch giống chúng ta suy đoán, thì việc đưa ra được lời hứa hẹn ấy cũng chẳng đơn giản đâu. Về sau Thích Tự còn phải giúp anh cai quản một cơ ngơi lớn như thế, có một người hiểu rõ về những giới hạn của hoạt động thương nghiệp dẫn dắt vẫn hơn chứ."

"Hai đứa nó mà duy trì được quan hệ bạn bè cũng tốt." Thích Nguyên Thành cảm thán một câu, "Nói chứ, đúng là anh chưa thấy Thích Tự thích ai như thế bao giờ..."

Nói đến đây, trong phòng đột nhiên im phăng phắc.

Mấy giây sau, Thích Nguyên Thành đột nhiên lại hỏi: "Này, em nói xem, Tiểu Phong thích con trai thì có khi nào Thích Tự cũng thế không?"

Ở ngoài cửa, Thích Tự vừa nghe đến đây đã thấy nhịp tim vượt ngưỡng 180!

Sau đó Khương Oánh nhẹ giọng đáp lại: "Thích Tự là do anh nuôi lớn, năm nay con cũng 22 rồi mà anh không biết nó thích trai hay gái à?"

"Từ nhỏ thằng bé đã rất ngoan, lúc nào cũng đi theo anh, chưa bao giờ thấy gần gũi với bạn cùng lứa, trước giờ thân với mỗi Hứa Kính, mà hai đứa thì toàn trò chuyện về học tập với công việc. Năm ngoái biết tin Tiểu Phong kiếm bạn trai, anh có bảo nó không thể nào cũng thế nổi, thằng bé còn đồng ý mà..." Thích Nguyên Thành lần đầu tiên một hồi, rồi lại cất lên nghi vấn, "Có phải tại anh nghĩ nhiều quá không? Sao cứ thấy tình cảm mà Thích Tự dành cho Thùy nó là lạ ấy nhỉ?"

Khương Oánh: "Phải hay không thì quan trọng gì, con thích là được rồi."

Thích Nguyên Thành vội la lên: "Em nói gì vậy? Có hai đứa con trai mà một đứa đã coi như gả đi rồi, đứa kia sao lại thích đồng giới nổi được? Thích Tự cũng thế thì nhà họ Thích chúng ta tuyệt hậu rồi còn đâu!"

Khương Oánh: "Nhỡ hai đứa nó thích nhau thật, anh cũng định bỏ mặc hạnh phúc của con để chia cắt uyên ương à?"

Thích Nguyên Thành khẳng định chắc nịch: "Em đừng nói thế, Thích Tự không giống Tiểu Phong được. Anh không ở cạnh Tiểu Phong đã mười năm trời, tự biết mình đuối lý, bởi vậy nó muốn thế nào cũng tùy, nhưng Thích Tự thì tuyệt đối không thế. Nó mà có ý dấy với Phó Diên Thăng, họ Phó kia đi càng sớm mới càng tốt!"

Khương Oánh: "..."

...

Thích Tụ khẽ bước đi về phòng mình, trong đầu chạy loạn hết một lời "nó sẽ bảo vệ Thích Tụ cả đời" của mẹ rồi lại đến "Thích Tụ thì tuyệt đối không thể" của ba, tâm trạng trập trùng như sóng đập thuyền con...

Đang nghĩ ngợi, di động đột nhiên đổ chuông.

Thích Tụ cậ̀n lên nhìn qua, điện báo đến từ nhân vật chính trong của nói chuyện vừa ṛ̣i của ba mẹ hẳn chứ chẳng ai.

"A lô..."

"Về ậ́i phải không? Gửi định vị nhà cậu cho tôi đi." Phó Diên Thăng nói trong điện thoại.

Thích Tụ chột thấy căng thẳng: "Định vị nhà tôi? Anh lấy làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Đến tìm cậu."

Thích Tụ thoáng liếc qua đồng hồ, nhụ́m ṃ̣y nói: "10h ṛ̣i mà..."

"Nhưng tôi muốn gặp cậu." Phó Diên Thăng thẳng thừng ngắt lời.

Năm chữ vền vẹn thành công chặn lại mọi lời từ chối của Thích Tụ, hẳn đành thấp giọng đáp: "Được ṛ̣i."

Dập máy xong, Thích Tụ gửi định vị đi, ng ậ́i thêm trong phòng chừng 10 phút mới nhớ ra nếu Phó Diên Thăng tới đây, bên ngoài gọi dì Liễu mở cửa sẽ kinh động đến ba mẹ, bởi vậy nhanh chóng xuống nhà, đi bộ ra ngoài khu biệt thự chờ một mình.

Căn nhà này nằm ở vùng ngoại ô phía Nam Hải Thành, được Thích Nguyên Thành và Khương Oánh mua từ trước khi li hôn, lọt vào tậ̀n ngắm cũng vì cảnh đẹp yên ả xung quanh, có đi ậ̀u với quy hoạch mở rộng đô thị suốt hơn chục năm qua, nhà cửa và trung tâm thương mại đã bắt đầu mọc lên như nấm, chỉ mình khu biệt thự này là vẫn được bao bọc và tách biệt

bởi hàng rào thực vật um tùm, trở thành khu người giàu thanh tĩnh có tiếng giữa một rừng huyền ảo xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, Thích Tự đã bắt gặp một chiếc xe màu đen chạy tới. Phó Diên Thăng trông thấy người, cho xe dừng ngay cạnh hắn, ra khỏi ghế sau rồi hỏi: "Sao lại đợi ở đây?"

Thích Tự đút tay trong túi quần, nhún mày nói: "Anh bảo tôi phải giải thích với ba mẹ thế nào nếu hai người họ biết anh tới tìm tôi vào giờ này?"

Phó Diên Thăng: "Ba mẹ cậu đâu ở nhà à?"

Thích Tự: "Đương nhiên, bọn họ "mới" cưới mà, không có việc gì thì đã đang hưởng tuần trăng mật rồi cũng nên."

Ánh mắt Phó Diên Thăng toát lên vẻ áy náy, hắn dịu giọng nói: "Ra đâu rồi chứ không?"

Thích Tự xoay người bảo: "Trong kia có cái vườn hoa nhỏ, vào đấy đi..."

Phó Diên Thăng theo hắn vào khu nhà với an ninh nghiêm ngặt, hai người sóng vai đi vòng ra vườn hoa phía sau biệt thự, bên trái là hòn non bộ xanh um, bên phải là một con sông nhân tạo, đêm hè với tiếng dế kêu nước chảy cũng trở thành một khung cảnh hữu tình.

Tháng 7 oi ả, tối đến nhiệt độ có hạ một chút thì hầu như cũng chẳng ai ra tản bộ vào giờ này.

Thích Tự quay lưng về phía người kia, cất lời: "Anh đến tìm tôi vì có chuyện cần nói à?"

Phó Diên Thăng không đáp lại, mà trực tiếp túm lấy cổ tay đối phương kéo người vào lòng, một tay đưa lên giữ gáy hắn hôn qua.

Biệt thự không cao, lại có cây cối che chắn nên không sợ bị ai bắt gặp, bởi vậy Thích Tự chỉ thoáng vùng vẫy trong chớp mắt, rồi cũng nhanh

chóng bị kĩ thuật và mùi hương thuộc về riêng mình Phó Diên Thăng kích thích mà thả lỏng.

Cả hai cứ thế ôm lấy nhau, Thích Tự vừa đón nhận môi hôn và ve vuốt từ đối phương, vừa nhớ đến một lời "hứa sẽ bảo vệ Thích Tự cả đời" mà mẹ mình nhắc đến hồi nãy.

...Phó Diên Thăng thật sự đã nói như vậy? Nhưng nếu là người của bộ an ninh gì đó, đến khi tới nơi khác nằm vùng, lại gặp một "bạn nhỏ" khác cần dạy dỗ, xa mặt cách lòng rồi người kia định bảo vệ hắn làm sao?

Nhớ lại việc ba nói Thích Phong có thể còn mình thì không, dẫu biết đây là sự thật, nhưng cứ nghĩ đến Thích Phong và Lăng Khả được phép công khai ân ái trong nhà mỗi ngày, còn hắn với Phó Diên Thăng lại chỉ có thể vụng trộm ở đây, Thích Tự vẫn không khỏi cảm thấy chua xót, bất giác ôm lấy người kia chặt hơn, đáp trả nụ hôn cũng ngày một mãnh liệt.

Qua đến mười mấy phút, hai người mới chịu tách ra, Phó Diên Thăng vẫn ôm trọn lấy Thích Tự, còn mỗi lần môi hắn mãi không chịu ngừng, bộ dạng chìm trong tình mê ý loạn lúc này quả thật không ăn nhập gì với phong thái tinh anh đầy tự chủ của ban ngày.

"...Có gì không vui à?" Phó Diên Thăng cất âm giọng khàn khàn hỏi hắn.

Thích Tự rũ mắt nói: "Xảy ra bao nhiêu chuyện như thế thì vui thế nào?"

Phó Diên Thăng thẳng thừng chỉ ra: "Vì chuyện Hứa Kính muốn rời đi sao?"

Thích Tự nghĩ bụng người này đang im lặng thì tốt đẹp biết bao, thế mà cứ mở miệng là chọn toàn chuyện hắn không muốn nghe để nói! Hắn hơi lùi về phía sau, khó chịu đáp: "Anh đừng nhắc đến người này nữa được không."

Phó Diên Thăng lại túm lấy cổ tay hắn, kéo người về phía mình, hỏi: "Rốt cục là cậu đang lẩn tránh đi đâu?"

Thích Tự lập tức nóng máu, oán niệm t ãn động trong lòng bấy lâu nay đột nhiên trào dâng sau câu nói của Phó Diên Thăng: "Lẩn tránh? Là anh ta không nói không rằng đòi đi, muốn vứt bỏ tôi mà đi, anh còn mong ba tôi phải c ãu xin anh ta ở lại? Hay mong tôi phải vui vẻ tiễn anh ta rời đi?"

Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Vậy tại sao không đến tìm người kia, nói hết ra những tiếng lòng này của cậu?"

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Trong khi em nó được hôn nhau công khai, chúng ta lại chỉ có thể yêu đương vụng trộm, thật đáng giận!"

Phó Diên Thăng: "Bảo bối~ Yêu đương vụng trộm cũng có cái thú của yêu đương vụng trộm, đảm bảo khi kiss hai đứa nó không thấy kích thích như mình đâu, em tin không~~"

Thích Tự: "Tin mới lạ."

Hai—

Thích Nguyên Thành: "Có hai đứa con trai, một đứa đã coi như gà đi r ã."

Thích Phong: "???? Ba! Con là công mà!"

Lăng Khả lặng lẽ đẩy kính: "Lời to."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Giải thích tên chương: Cực tuệ tất thương—quá hiểu chuyện, sâu sắc ắt sẽ chịu tổn thương

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 147: Thành Toàn Cho Nhau

Thích Tự giận quá hóa cười: "Nói thì được gì? Chẳng lẽ tôi bảo ở lại thì anh ấy ở thật?"

Phó Diên Thăng: "Nhỡ thế thì sao?"

Thích Tự đột nhiên cao giọng: "Nhưng tôi không muốn như vậy!"

Phó Diên Thăng đặt tay lên vai Thích Tự, từ tốn nhìn hắn: "Bởi vì không muốn chịu thua sao?" Thấy Thích Tự tuyệt nhiên không có ý định thỏa hiệp, Phó Diên Thăng lại chậm rãi dỗ dành, "Vậy nói với tôi đi, được không?"

Thích Tự nghe giọng điệu này của đối phương mà dễ dàng mềm lòng, không nhịn được hỏi: "Nhưng trước hết trả lời tôi đã, hôm nay gặp mặt dùng bữa, anh có hỏi vì sao Hứa Kính muốn đi không?"

Phó Diên Thăng: "Có hỏi."

Thích Tự: "Anh ấy nói sao?"

Phó Diên Thăng nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình với Hứa Kính tại Phong Mậu hai tiếng trước, đó là lần đầu tiên bọn họ bình tĩnh đối mặt để nói về Thích Tự.

Hắn hỏi Hứa Kính: "Anh chọn rời khỏi Sơn Vũ vì bị sự tồn tại của tôi gây sức ép?"

Hứa Kính cười cười, hỏi ngược lại: "Cậu thấy sao?"

Phó Diên Thăng: "Không phải tôi đang ra vẻ rộng lượng, nhưng anh thật sự không cần lo tôi sẽ tranh giành gì với anh, còn nhớ những gì tôi từng nói trong lần gặp ở buổi họp chiến lược cho Tư Nguyên hồi năm ngoái chứ? Tôi chỉ làm thầy của Thích Tự trong một khoảng thời gian, sẽ không ở lại Tư Nguyên mãi mãi, hiệu lực của lời này đến giờ vẫn còn nguyên."

Hứa Kính rũ mắt trả lời: "Nhớ, lúc đó cậu bảo tôi không cần bảo vệ Thích Tự như gà mái che chắn gà con, nghi ngờ tất cả những người tiếp cận cậu ấy đều vì mục đích xấu làm gì, còn nói Thích Tự là người có cá tính mạnh, nếu bản thân không thích thì khó để ai thay đổi mình, con đường của cậu ấy còn dài, thời gian này nên được tự do lựa chọn người để thân cận và học hỏi... Ha, hiện tại tôi phải thừa nhận là mình thua rồi, chỉ với hai năm mà cậu đã đánh bại được bảy năm tôi đồng hành với Thích Tự."

Phó Diên Thăng: "Thắng thua có quan trọng vậy không? Chẳng phải cả tôi lẫn anh đều muốn giúp cho Thích Tự trở nên tốt đẹp và mạnh mẽ hơn à?"

Hứa Kính: "Tôi tin chắc cậu ấy sẽ ngày một hoàn thiện hơn, nhưng thua vẫn cứ là thua. Khi nhận ra tất cả những thay đổi ở cậu ấy đã không còn liên quan gì đến mình, tôi biết là mình nên đi rồi."

Phó Diên Thăng: "Thích Tự vẫn luôn quý trọng anh như anh trai trong nhà, nhất định là vô cùng đau lòng khi biết anh chọn đi, chưa kể bây giờ nhà họ Tư còn xảy ra chuyện như thế, cậu ấy rất cần nhân lực..."

"Nếu cậu ấy đích thân đến ngỏ lời, có lẽ tôi sẽ miễn lòng đấy." Hứa Kính chăm chú nhìn rượu trong li, lại cười nhẹ, "Nhưng không có chuyện ấy đâu, hoàng tử bé kiêu ngạo trước giờ nào có biết xuống nước là gì... Suy cho cùng, tôi biết đơn từ chức của mình nộp lên thật không đúng lúc, nhưng việc đã đến nước này, có tỏ ra không nổi ròi khỏi Tư Nguyên cũng chẳng còn thích hợp nữa rồi..."

...

Phó Diên Thăng ngừng dòng suy nghĩ, chỉ đáp lại một câu trước lời vặn hỏi của Thích Tự: "Anh ta bảo làm ở Sơn Vũ có chút mệt mỏi, căn bản là muốn đổi môi trường."

Ánh mắt Thích Tự lóe lên: "Vậy nên ngay cả khi biết về sự vụ của nhà họ Tư, anh ấy vẫn quyết định đi phải không?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, lại nói: "Nhưng Hứa Kính rất quý trọng cậu, có thể thấy anh ta cũng có chút không nỡ rời đi, cho nên tôi nghĩ, nếu được đích thân cậu giữ lại, có lẽ anh ta sẽ thay đổi quyết định của mình."

Thích Tự nghe vậy thì càng thêm chua xót.

Hắn cười khẩy một tiếng, kéo tay Phó Diên Thăng từ bả vai mình xuống, cố để trông bình tĩnh nhất có thể: "Thầy Phó, lúc đoán ra Tư Thị sắp gặp chuyện, tôi có đi tìm Hứa Kính nhờ thu hồi một khoản đầu tư của Sơn Vũ để chuẩn bị trước phương án dự phòng cho tập đoàn, nhưng lại chưa thể nói ra lý do đằng sau, bởi vậy đã khiến anh ấy rất tức giận. Cứ nghĩ một khi mọi việc vỡ lở thì Hứa Kính sẽ hiểu ra, và tôi vẫn có cơ hội đưa ra một lời giải thích chính đáng... Chẳng ngờ đối phương lại nộp đơn từ chức nhanh như thế."

"Khi nghe ba nói Hứa Kính sắp đi, tôi không tài nào chấp nhận được, cũng tưởng rằng vì mình không tốt, làm người ta không vui nên mới chọn rời khỏi Sơn Vũ. Tôi đã lập tức gọi cho anh ấy, hi vọng có thể nghe được một lời giải thích, hay thậm chí là trực tiếp trách mắng thì tôi cũng sẽ vui vẻ đón nhận, bởi vì ít ra như vậy chứng tỏ Hứa Kính vẫn còn hi vọng với tôi... Vậy mà, vậy mà vừa nghe máy, người kia lại chỉ nói với tôi một câu xin lỗi, anh biết như vậy nghĩa là gì không?"

Phó Diên Thăng: "...Là gì?"

"Là anh ấy không muốn đồng hành với tôi nữa." Thích Tự quay lưng đi, giọng nói khẽ run, "Thầy Phó, Hứa Kính không phải đang giận, mà là hoàn toàn mất hi vọng với tôi rồi."

Phó Diên Thăng sừng sốt, chỉ biết nhìn bóng lưng Thích Tự với ánh mắt phức tạp.

Thích Tự nói tiếp: "Từ khi nhận việc của bộ phận Công nghệ, tôi có đi nhờ Hứa Kính hỗ trợ vài lần, cũng đã dần phát hiện ra khác biệt về quan điểm giữa cả hai. Hiện giờ không phải tôi không muốn giữ người, nhưng nghĩ lại thì dù được quay về một lần nữa, tôi vẫn sẽ hành động như mình đã quyết, có những việc tôi không thể làm theo ý của anh ấy, trong khi người ta thì không đủ tin tưởng tôi... Đã chẳng thể hứa hẹn, thì lấy gì để làm điều kiện giữ người? Ba tôi nói Hứa Kính tuyệt đối không phải một người bốc đồng, để đi đến quyết định rời khỏi Tư Nguyên thì chắc chắn đã nghĩ về chuyện này từ lâu rồi..."

"Nhớ lần chúng ta hẹn gặp ở Skyline khi tôi mới về nước hồi năm ngoái chứ, lúc ấy nói đến Hứa Kính, anh chẳng đã phân tích rất rõ về quan hệ của bọn tôi, còn nói hi vọng tôi sẽ không bị tình cảm chi phối còn gì—Thầy Phó, tôi chỉ đang áp dụng những đạo lý mà anh từng dạy, không muốn bị tình cảm với Hứa Kính trói buộc, cũng không hi vọng sự ỷ lại của mình sẽ trói buộc đối phương. Hứa Kính có ở lại, thì chỉ tổ ngày càng thất vọng, bởi vì tôi sẽ không bao giờ trở thành dạng người mà anh ấy muốn được..."

"Hứa Kính đến nhà tôi khi mới tốt nghiệp thạc sĩ năm 25 tuổi, tính đến nay cũng đã 9 năm. Đúng là hồi đó có nhờ ba tôi đề bạt và tạo cơ hội, nhưng không thể phủ nhận bản thân anh ấy cũng rất ưu tú, mà như vậy thì ở đâu chẳng thành công được. Hứa Kính từng hứa sẽ luôn ở bên đồng hành và hỗ trợ tôi, có đi đâu ý nghĩ con người ta không phải bất biến. Hành động nuốt lời khiến tôi thất vọng và giận dữ thật đấy, nhưng ngẫm lại thì Hứa Kính là người chứ không phải vật nuôi nhà tôi, anh ấy có mục tiêu muốn theo đuổi, tôi cũng đâu thể coi việc giữ người ta lại bên cạnh là đương nhiên. Trước giờ Hứa Kính vẫn nhận là chỉ đang bình định thiên hạ thay tôi, nhưng so ra tôi cũng rất muốn giúp anh ấy đạt được thành tựu của riêng mình. Nếu anh ấy đã tìm thấy một nơi để thực hiện lý tưởng và khát vọng, thì tôi càng nên thuyết phục bản thân đồng tình với quyết định rời đi của anh ấy mà, không phải sao?"

Thích Tụ quay lại một lần nữa, hốc mắt có đỏ, nhưng không hề khóc, thậm chí giọng nói còn bình tĩnh hơn cả trước: "Thầy Phó, tôi không đang lẩn tránh, mà chỉ cần thêm một chút thời gian để chấp nhận sự thật này thôi."

Rõ ràng là nói về Hứa Kính, vậy mà Phó Diên Thăng lại có cảm giác, mỗi một câu của đối phương đều như đang nói cho mình nghe.

Hắn không khỏi tiến lên ôm lấy Thích Tụ, nhẹ tay vuốt tóc hắn, thì thầm thì lẩm bẩm: "Ừm, được rồi, tôi hiểu rồi..."

Mới tưởng tượng đến ngày mình bị cấp trên đi đâu đi khỏi đây, Thích Tụ cũng sẽ đau lòng thống khổ thế này, Phó Diên Thăng đã thấy trong lòng như đang có một lưỡi dao quấy nát.

Thích Tụ gác cằm lên vai đối phương, nhắm mắt nói: "Thầy Phó, nhớ trước đây anh từng nói, Hứa Kính mong tôi mãi là một đứa trẻ, còn anh lại mong tôi chóng lớn chứ?"

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Ừm? Sao vậy?"

Thích Tụ: "Làm một đứa trẻ, khi gặp khó khăn chỉ cần mè nheo là sẽ được dỗ ngay, trong khi làm người lớn thì lại mệt mỏi như vậy..."

Phó Diên Thăng biết rõ đây là khó khăn tất yếu trên con đường trưởng thành của bất kỳ ai, nhưng giờ phút này lại chẳng thể nào đành lòng, chỉ biết hôn lên thái dương Thích Tụ, ngắt lời nói loạn: "Nếu như chưa muốn lớn, thì đừng lớn vội..."

Thích Tụ nhếch miệng cười cay đắng: "Nhưng tôi nên lớn rồi, cũng mong mình có thể lớn nhanh một chút... Phải thừa nhận lúc này tôi không muốn gặp Hứa Kính, không muốn giữ người lại cũng vì tức giận nữa. Hi vọng ngày nào đó, con người trưởng thành của tôi có thể thu hút sự chú ý của Hứa Kính một lần nữa, đến lúc ấy, chỉ cần đối phương muốn thì tôi sẵn sàng chào đón anh ấy quay về"

Thích Tự buông ra, lùi lại một bước. Nhìn ra vẻ đau lòng còn trong mắt hấn, Phó Diên Thăng không khỏi nói: "Tôi có thể làm gì khiến cậu vui lên đây?"

Thích Tự quay người nhìn ra dòng nước, thấp giọng nói: "Cảm ơn anh vì đã lắng nghe, tôi thấy lòng dễ chịu hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng: "Bảo bối à, hiện tại tôi còn hận sao mình không thể hái sao xuống để cho cậu vui lên nữa kìa..."

Thích Tự sửng sốt, cũng không hiểu có phải đêm đó ở Four Seasons người này đã được đả thông kinh mạch gì đó không mà đột nhiên miệng lại ngọt thế này.

Nhớ tới một lời "doanh nghiệp thì làm sao cướp được người của chính phủ" của mẹ, hấn mới nghĩ trong lòng, tôi chẳng cần sao, chỉ cần anh mãi luôn ở bên thôi có được không?

Nhưng rốt cục cũng chẳng thể nói thành lời, bởi vì đây là yêu cầu mà chỉ một đứa trẻ mới tùy tiện nói ra.

Tình cảm của người trưởng thành không phải tước đoạt và đòi hỏi, mà là thành toàn cho nhau.

Thích Tự cười nhẹ, nói: "Mai Tô Cánh tới rồi, có hẹn tôi tối đến gặp mặt dùng bữa. Anh muốn đi thì ráng lôi kéo được anh ta về đi."

Phó Diên Thăng: "Này thì khó gì..."

Nghe được bốn chữ này, Thích Tự không khỏi ngạc nhiên quay sang nhìn đối phương: "Thầy Phó, anh tự tin vậy cơ à?"

Phó Diên Thăng nắm tay đặt trước môi: "Không phải, chẳng qua tôi thấy đủ loại dấu hiệu trước mắt để cho thấy anh ta có ý nương nhờ cậu rồi."

Thích Tự khoanh tay nói: "Nhỡ đâu chỉ là lợi dụng sự tin tưởng của tôi để thăm dò tin tức cho Lâm Hoán thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Không đâu, theo tôi được biết thì Lâm Hoán đã đoạt lấy Hồng Trang bằng những thủ đoạn chẳng đẹp đẽ gì, chuyện cậu đoán Tô Cánh với Lâm Hoán bằng mặt nhưng không bằng lòng là thật."

"Sao anh biết?" Thích Tự nói đùa, "Tổ chức của anh cài người ở cả Yên Thành cơ à?"

Phó Diên Thăng chỉ im lặng nhìn hắn.

Biểu cảm trên mặt Thích Tự cũng cứng đờ, trong lòng chửi thề một tiếng cảm thán, nhưng lại càng chờ mong đến buổi gặp ngày mai với Tô Cánh.

Hai người trao đổi về công việc thêm một lát, Phó Diên Thăng mới đánh mắt nhìn giờ, nói: "Cũng không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi đi."

Thích Tự: "Tối anh ngủ đâu? Về khách sạn à?"

Phó Diên Thăng: "Về chung cư Lâm Uyên?"

Thích Tự: "Sao tưởng anh bảo cho bạn thuê rồi?"

Phó Diên Thăng: "Đồng nghiệp ấy mà, ở chung được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhú mày: "Khoan đã, chung cư của anh có một phòng ngủ thôi đúng không? Anh ngủ chung với "đồng nghiệp" à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi ngủ sofa..."

Thích Tự gườm gườm hắn nói: "Anh về khách sạn đi, tiền phòng tôi trả, được chưa?"

Phó Diên Thăng đưa tay vuốt tai hấn, cười đáp: "Được, tuân lệnh cậu hết."

Phó Diên Thăng vốn định đón xe một mình, nhưng Thích Tự nhất quyết đòi đi cùng ra tận cổng biệt thự, nhìn hấn lên ng ỡng, lại nhìn theo xe chạy, ánh mắt âm ảm không thôi, còn đứng đờ tại chỗ chừng mười giây mới xoay người vào nhà.

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi chỉ đang áp dụng những đạo lí mà anh từng dạy."

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, đừng, em như thế tôi đau lòng lắm!"

Thích Tự: "Tôi phải mau chóng lớn lên mới được."

Phó Diên Thăng: "Cứ bé vậy đi, để ch ồng sủng em!"

Thích Tự (trùng mắt): "Anh bị cái gì thế hả!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 148: Hạc Bắc Đến Nam

Khương Oánh vừa pha trà trong bếp xong, đang định lên tầng thì trông thấy Thích Tự đi từ ngoài cửa vào, không khỏi ngạc nhiên: "Mẹ thấy Tiểu Phong bảo con về từ 9h rồi mà, tưởng đang tắm rửa trên tầng chứ sao lại ở ngoài?"

Thích Tự: "Con ra ngoài đi dạo một lát, mẹ chưa nghỉ à?"

"Ở trên máy bay ngủ suốt rồi, giờ cũng không buồn lắm, mẹ vừa ngâm một ấm Bá Tử Nhân cho ba, con cũng uống chút đi." Khương Oánh quay lại phòng bếp, lấy một chiếc cốc thủy tinh rồi rót hết nước trà đầu cho hẳn.

Thích Tự hỏi: "Ba cũng chưa ngủ hả mẹ?"

Khương Oánh ừ một tiếng, lại nhắc nhở: "Nóng đấy, đợi nguội chút hẵng uống."

Thích Tự nhận lấy cốc trà nói: "Con lên nói chuyện với ba đã."

Khương Oánh vội đánh mắt ra hiệu cho hẳn: "Tối nay thì đừng, có gì chờ sáng mai rồi nói."

Thích Tự sững sờ, nhớ ra chủ đề ba mẹ vừa bàn tán hồi nãy mới hiểu: "Vâng, thế thôi con về phòng trước."

Sáng hôm sau, Thích Tự mới nói lại với ba về ý định cướp Tô Cánh về cho Tư Nguyên.

Thích Nguyên Thành cũng đồng tình với kế hoạch của bọn hắn, còn dặn dò thêm mấy điều cần chú ý khi tiến hành, sau đó không biết có phải nhớ

tới chuyện tới qua hay không, mà chờ đến khi Thích Tụ gần đi, bỗng dừng ông lại nói: "Thích Tụ, con với Phó Diên Thăng..."

Thích Tụ căng thẳng không thôi, nhưng vẫn giữ cho nét mặt bình thản chờ ba nói tiếp, có điều Thích Nguyên Thành mới nói được một nửa đã khoát khoát tay bảo: "Không có gì đâu, con đi đi."

Ban ngày, Thích Tụ và Phó Diên Thăng người đến bộ phận Công nghệ người tới Sơn Vũ để lo liệu phần việc của mình. Khoảng 5h chiều, bọn họ mới tụ họp về Tư Nguyên, bàn bạc cụ thể kế sách đàm phán với Tô Cảnh rồi cùng đi tới điểm hẹn, Diệp Khâm Như còn mang theo cả Ngô Song.

Lần này Diệp Khâm Như đặt chỗ ở một nhà hàng tư nhân, chia thành các phòng riêng, cảm giác kín đáo hơn nhà hàng Nhật lần trước.

Thích Tụ nhìn quanh phong cách bài trí bên trong sau khi bước vào, hỏi: "Đây là quán ăn Hồ Bắc à?"

Diệp Khâm Như cười híp mắt khoe khoang: "Ừ, tôi nghe nói Tô Cảnh kia quê ở Hồ Bắc, nên mới cố ý chọn một chỗ cho anh ta thưởng thức "hương vị quê nhà"."

Chờ khi mọi người đều đã yên vị trong phòng ăn riêng, Phó Diên Thăng mới hỏi Diệp Khâm Như: "Anh hẹn anh ta mấy giờ vậy?"

"6h30." Diệp Khâm Như bật điện thoại, nhìn qua bản đồ định vị rồi nói, "Sắp đến rồi, còn 1km nữa thôi."

Ngô Song nhỏ giọng hỏi: "Anh còn biết anh ta đi tới đâu luôn?"

Diệp Khâm Như cất điện thoại đi: "Tôi đặt cho anh ta cuộc xe này mà, dĩ nhiên phải biết rồi."

Ngô Song: "..."

Ngô Song thấy đã gần đến giờ, lại hỏi: "Diệp tổng, tôi có cần xuống đón người không?"

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hấn: "Cậu đúng là rất thông minh, nhưng đôi khi lại ngốc không để đâu cho hết nhờ... Thử nghĩ mà xem, Tô Cánh đang là người của ai? Của Lâm Hoán. Nếu hấn hợp tác với Phi Á thì cũng chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bên mình. Đã định nắn tay trên người ta, mà lại còn muốn đường đường chính chính gặp mặt Tô Cánh à?"

Ngô Song: "Err, thế chúng ta cứ ng ồi đây đợi thôi à?"

Diệp Khâm Như: "Tôi sẽ bảo lái xe báo cho anh ta số phòng này."

Ngô Song cũng không quên thản nhiên lấy lòng một câu: "Diệp tổng đúng là chu toàn."

Đang nói, cửa phòng đã bị đẩy ra, Tô Cánh xuất hiện trong bộ áo phông thun và quần bò mài, quét mắt nhìn cả đám người ở đây r ồi khó hiểu chất vấn: "Tôi chỉ hẹn mình Thích Tự thôi mà, sao cả mấy người cũng tới?"

Diệp Khâm Như thấy khóe miệng giật giật: "Người đặt xe đón anh là tôi, người đặt khách sạn cho anh cũng là tôi, thế mà anh còn không định cho tôi ăn cùng được một bữa cơm?"

Tô Cánh cười: "Ra là cậu đặt à, bảo sao lái xe còn đeo kính râm đen, khách sạn thì không đăng kí ID của tôi, làm như tôi đến Hải Thành lần này để làm điệp viên hội tụ vậy..."

Diệp Khâm Như & Ngô Song: "..."

Thích Tự ra mặt hòa giải: "Anh Tô, tới ng ồi đi, mấy người này đều là thân tín của em cả, không cần ngại đâu."

Tô Cánh ng ồi xuống ghế trống cạnh Thích Tự, lại nhìn qua bọn họ một lượt, nói: "Lần trước đã gặp Phó tổng với Diệp tổng r ồi, thế còn bạn nhỏ này là ai?"

Diệp Khâm Như nói đùa: "Bạn fan nhỏ của tôi đấy."

Ngô Song nói: "Hân hạnh được gặp Tô tổng, tôi là Ngô Song."

Thích Tự giới thiệu: "Ngô Song là trợ lí hành chính của bộ phận Công nghệ, kiêm thư kí của Diệp tổng."

Tô Cánh gật đầu chào với hắn, lại liếc sang Diệp Khâm Như: "Cậu đi ăn với tôi mà còn mang theo fan làm gì? Muốn chứng tỏ 3.5 triệu follow trên Weibo không phải fan giả à?"

Diệp Khâm Như: "..."

Tô Cánh cầm chén trà kiêu mạch nhỏ trước mặt lên uống cạn, sau đó hỏi Thích Tự: "Nghiêm túc đấy, lần này anh tới chính vì muốn hỏi một câu, rốt cục là Tư Thị đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Khâm Như thẳng thừng ngắt lời: "Anh làm gì mà phải gấp thế! Còn chưa gọi món đâu, order đi đã."

Tô Cánh lật qua menu, ngạc nhiên nói: "Đồ ăn Hồ Bắc à?"

Diệp Khâm Như phẩy tay: "Đúng rồi, anh là người Hồ Bắc phải không? Cứ chọn mấy món anh thích đi."

Tô Cánh bật cười: "Cha tôi đúng là người Hồ Bắc, nhưng bà ngoại tôi là người Phúc Kiến, hồi nhỏ tôi toàn ăn đồ Miền Nam bà làm, lên 15 vào lớp tài năng trẻ trong đại học cũng chỉ ăn đồ Quảng Đông là chính..."

Diệp Khâm Như một lần nữa thấy khóe miệng run rẩy, lấy lại menu cả giận nói: "Rồi rồi rồi để tôi gọi." Lật được vài trang lại lâu lâu, "Quán này cũng không phải đồ Hồ Bắc thuần, hình như có lai cả vị Quảng Đông nữa."

Tô Cánh nhìn hắn cười nói: "Tôi không kén ăn, cậu gọi gì cũng được."

Nói đoạn lại quay ra Thích Tự, hứng thú bảo: "Diệp tổng của các cậu đúng là nhiệt tình, sao vậy, hoành tráng thế này là muốn cướp tôi về thật à?"

Thích Tự: "Thành ý thế nào em đâu đã bày tỏ từ hai tháng trước rồi, hôm nay không nói lời hay ý đẹp đấy làm gì nữa. Em gọi mấy người thân tín đến đây hôm nay, chính là để họ giao lưu trò chuyện với anh một chút."

Phó Diên Thăng nhân cơ hội này nói: "Tô tổng, uống rượu chứ?"

Tô Cánh: "Ăn đồ Hồ Bắc thì sao thiếu rượu được? Gọi ít rượu trắng đi."

Diệp Khâm Như: "Mao Đài à?"

Tô Cánh: "Có Hoàng Hạc Lâu không?"

Diệp Khâm Như nhìn qua menu rượu, cười bảo: "Không chỉ Hoàng Hạc Lâu, mà có cả Bạch Vân Biên luôn, "Hạc vàng một đi không trở lại, ngàn năm mây trắng vẫn còn bay"... Hmm, tên rượu đúng là hợp ý "Hạc bắc bay đến nam, một đi không trở lại", gọi một bình Hoàng Hạc Lâu một bình Bạch Vân Biên nhé?"

(*hoàng hạc: hạc vàng, bạch vân: mây trắng—hai câu thơ đầu ám chỉ đến sự bỏ đi biệt tích, kích Tô Cánh nghĩ về chuyện bỏ Lâm Hoán qua Tư Nguyên)

Tô Cánh lập tức xám mặt: "Nói cái gì cậu cũng quy về chuyện của mình được..."

Diệp Khâm Như cười cười, quay sang Ngô Song ở bên cạnh: "Cậu gọi phục vụ tới ghi order đi."

Phục vụ vào, Diệp Khâm Như gọi cá Wuchang hấp, thịt lợn kho Dongpo, váng đậu, canh sườn củ sen và hơn chục món khác, còn chu đáo dặn đầu bếp giảm bớt độ cay.

Thịt rượu được mang lên, mấy người uống một hồi rồi mới quay lại chủ đề chính.

Biết việc Tư Thị gặp chuyện là lí do khiến Tô Cánh còn ngần ngại đến với Tư Nguyên, Phó Diên Thăng rót thêm rượu cho đối phương rồi chủ động giải thích: "Tô tổng, việc Tư Thị sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến Tư Nguyên, ngược lại có khi còn là một chuyện tốt."

Tô Cánh: "Ý là sao?"

Phó Diên Thăng: "Ba của Thích Tự tuy là cổ đông lớn nhất Tư Nguyên, nhưng địa vị của nhà họ Tư cũng được thể hiện rất rõ qua tên gọi của tập đoàn. Trước giờ nhà họ Tư không nắm quyền, một vì phân nửa lợi nhuận của Tư Nguyên đến từ hoạt động kinh doanh của MeiWei ở nước ngoài, do đích thân chủ tịch Thích phụ trách, mà hai là vì sản nghiệp của Tư Thị đã quá lớn, bọn họ cũng không thể quản xa đến thế. Nhưng từ năm ngoái, tập đoàn bắt đầu chuyển trọng tâm hoạt động về trong nước, với mũi nhọn chính là phát triển công nghệ. Ngay khi bộ phận Công nghệ vừa được thành lập, Tư Thị đã nhanh chóng nhét người của mình vào luôn, chứng tỏ bọn họ cũng không hề muốn thả đi miếng mồi béo bở này. Điều khiến anh do dự không hợp tác với Tư Nguyên lúc trước, hẳn là vì lo rằng thế lực nhà họ Tư quá lớn, tương lai mà lớn nữa thì bộ phận Công nghệ sẽ vượt khỏi tầm khống chế của Thích Tự phải không?"

"Không sai, ngay từ đầu đã gặp điều bộ phách lối mà còn vờ vịt của Tư tổng, làm như vì coi trọng tôi lắm nên mới thu mua Hồng Trang này kia..." Tô Cánh hừ mũi cười, lại nói, "Sau mà không gặp Thích Tự một lần, thì tôi cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về Tư Nguyên các cậu đâu."

Phó Diên Thăng mỉm cười, nói tiếp: "Qua sự vụ lần này, nhà họ Tư khó bề mà trở mình nổi. Tất nhiên giá cổ phiếu của Tư Nguyên và các công ti dưới trướng cũng sẽ chịu những ảnh hưởng nhất định, nhưng thật ra Chủ tịch Thích hoàn toàn có thể nhân đây củng cố lại quyền khống chế độc lập của mình trong tập đoàn. Đặc biệt, không còn Tư Trạch thì từ giờ bộ phận Công nghệ sẽ chỉ do một mình Thích Tự định đoạt, cho nên tôi mới nói đây lại là một chuyện tốt với chúng ta."

Tô Cánh hỏi: "Chẳng lẽ tập đoàn Tư Nguyên sẽ không tổn thất gì?"

Phó Diên Thăng: "Nhà họ Tư đầu tư hợp tác với rất nhiều doanh nghiệp, bọn họ suy sụp thì không thể nào không có tổn thất, nhưng chịu ảnh hưởng đâu phải mình Tư Nguyên, mà là cả Đường Khải Nhất Khí, Bất động sản Vinh Thị và đây rầy các doanh nghiệp lớn nhỏ khác trong nước nữa. Tư Nguyên sở hữu thực lực thâm niên, lại có hơn 50% cổ đông cố định, chưa đến mức sẽ bị lung lay nền tảng vì xáo trộn lần này."

Tô Cánh rất hài lòng với lời giải thích của đối phương, hai người trò chuyện thêm một hồi về các xu thế trong giới kinh doanh hiện nay, Diệp Khâm Như và Ngô Song cũng nói lên một vài nhận định của mình, thậm chí còn phê bình một vài hành vi trước đây của Tư Trạch.

"Chẳng giấu gì các cậu, vừa rồi nhà họ Tư có chuyện, trong giới cũng đây người được thể cười cợt châm biếm này kia..." Tô Cánh nói đến đây, bỗng nhiên nhìn về phía Thích Tự, thấp giọng hỏi: "Có phải cậu biết trước là bọn họ sẽ gặp vấn đề rồi không?"

Thích Tự chỉ cười, hỏi ngược lại: "Sao tôi biết được?"

Tô Cánh nhìn hẩn đây ngờ vực: "Thế cái tin cậu gửi hồi hai tháng trước là có ý gì..."

"Tôi chỉ định đi phân bua với ba một chút về quyền định đoạt của mình ở bộ Công nghệ thôi." Nói đoạn, Thích Tự lại quay sang Phó Diên Thăng, "Thời gian này, Thầy Phó đây mới là người chuyên xử lý công chuyện của tập đoàn cùng với ba tôi, có lẽ anh ấy sẽ biết nhiều hơn tôi đấy?"

Tô Cánh cũng nhìn theo, chỉ thấy Phó Diên Thăng bình thường định đặc nghiêm túc lại đang mỉm cười đây bí ẩn với mình, còn nâng chén rượu nói: "Tôi tổng để ý những chi tiết này làm gì, theo tôi thì kết quả thế nào mới quan trọng chứ, nhỉ?"

Tô Cánh cũng nhanh chóng cầm rượu lên uống, cười cười thấp giọng nói một câu: "Nói rất hay."

Thích Tự nâng rượu của mình lên: "Anh Tô, bây giờ anh đã tin chưa, những gì em nói trên Wechat lúc đó đều là thật lòng."

Tô Cánh cũng cụng li với hắn, hỏi: "Thích Tự, team anh có 12 người, đều là các anh em thân thiết cả, nếu đến Hải Thành, cậu sẽ bao ăn bao ở chứ?"

Ánh mắt Thích Tự lập tức sáng bừng, hắn còn đùa theo một câu: "Không chỉ bao ăn bao ở, Diệp tổng đây còn có thể mai mối cho những ai độc thân nữa."

Tô Cánh bật cười: "Diệp tổng? Chính cậu ta còn đang một thân một mình kia kìa!"

Diệp Khâm Như: "Hơ, anh nói thế hơi bị động chạm đấy, tôi độc thân cũng đâu có nghĩa là không có tài nguyên. Anh biết Du Liên, người thành lập ra Liên Tú không? Hiện giờ cô ấy đang phụ trách mảng nội dung cho bộ Công nghệ bọn tôi, đội ngũ thiết kế bên dưới là một đàn mỹ nữ xinh đẹp khí chất, đảm bảo ăn đứt đám sao mạng đã ra mắt bên Lâm Hoán!"

Tô Cánh: "Đạch..."

Diệp Khâm Như: "Đạch cái gì, Thích tổng chúng tôi đã nói đến thế, đừng ý bao từ ăn ở cho đến chuyện chung thân đại sự rồi mà anh còn không mau đáp ứng đi, kì kèo cho lắm đến lúc cậu ấy quay ra gây khó dễ cho là một đấy!"

Tô Cánh lại cười: "Thấy có vẻ cậu mới là người muốn gây khó dễ cho tôi đấy?"

Diệp Khâm Như hừ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng muốn lắm, nhưng Thích tổng bảo nếu anh sang thì sẽ để anh ngang hàng với tôi, nên là tôi chưa đủ quyền gây khó dễ cho anh được."

Tô Cánh sửng sốt, lập tức nhìn sang Thích Tự, nét mặt không giấu được vẻ cảm động.

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Tô Cánh là người Hồ Bắc, hôm nay ăn đồ Hồ Bắc."

Tô Cánh: "Từ nhỏ tôi chỉ ăn đồ Phúc Kiến thôi."

Diệp Khâm Như: "Chết dở, biết thế bảo Ngô Song đi đi đâu tra từ trước."

Ngô Song: "Haiz, có cấp trên như này đúng là ngưng không để đâu cho hết, còn phải giả làm fan của anh ta đến bao giờ đây?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chưa gì đã thấy Tư Nguyên sắp có thêm một cái chợ vỡ Tô Diệp, hai ba lớn đầu rồi mà vỡ mồm thấy mệt =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 149: Tôi Quyết Đồng Ý

Người ta đã bày tỏ thành ý đến nhường này, chính Tô Cánh cũng thấy mình nên đưa ra một câu trả lời thỏa đáng mới được. Hắn uống nốt rượu trong cốc, sau đó nói với Thích Tự: "Được rồi, tôi quyết đồng ý với lời đề nghị của các cậu lần này!"

Tất cả nghe vậy đều mừng rỡ ra mặt, Thích Tự đang định nâng li nói "chào mừng" thì Phó Diên Thăng đã lên tiếng trước: "Ô tổng, anh đáp ứng rồi thì tôi có chuyện này muốn hỏi trực tiếp."

Tô Cánh: "Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Lâm Hoán quyết định hợp tác với Phi Á từ khi nào?"

Tô Cánh cười cười, đây cũng là vấn đề Thích Tự từng muốn thăm dò qua Wechat, lúc ấy hắn không trả lời lại, nhưng giờ đã quyết định đổi phe thì cũng chẳng ngại gì mà không hiển ra những tin tức này: "Cụ thể thì tôi không rõ, cũng không được Lâm Hoán kể cho. Nhưng tôi biết chắc một điều, cậu ta là nhà đầu tư thuần túy, chỉ quan tâm kiếm lời qua việc mua đi bán lại chứ không hứng thú gì với hoạt động vận hành hay quản lý doanh nghiệp, cho nên tôi đoán cậu ta đã tìm được bến đỗ tiếp theo cho Hồng Trang từ trước khi thu mua nó rồi."

Thích Tự: "Ý anh là Lâm Hoán đã có ý hợp tác với Phi Á từ trước khi thu mua Hồng Trang?"

Tô Cánh khoanh tay nói: "Đấy là anh đoán thế. Mà nói chứ, năm trước tập đoàn Lập Tảo cũng từng liên lạc với anh, còn là đích thân chủ tịch Chương Ái Phát của Phi Á hẹn gặp nữa, nhưng mấy cậu cũng biết đấy, vốn dĩ anh chỉ tiếp nhận đầu tư chứ không đồng ý bán công ti. Có khi vì bị anh cự tuyệt nên bọn họ mới nhờ cậy Lâm Hoán đối phó với anh."

...Đổi phỏ?

Nhớ Phỏ Diên Thăng có nói Lâm Hoán từng dùng thủ đoạn để mua được H ồng Trang, Thích Tự mới tò mò hỏi: "Vậy rốt cục Lâm Hoán đã làm thế nào để mua được H ồng Trang của anh?"

Tô Cánh: "Tên này rất xảo trá, lúc đó anh cần gấp tài chính để phát triển nên có bán lại một ít cổ phần cho vài công ti đầu tư, sau mới biết bọn họ đầu là tai mắt của Lâm Hoán, còn cậu ta cũng đã nắm giữ đến 40% cổ phần ở H ồng Trang thông qua những công ti này..."

Thích Tự nghĩ bụng, sao mà giống với chiêu Hứa Kính từng chỉ cho hắn vậy?

Tô Cánh lại nhìn sang Thích Tự: "Còn nhớ cậu từng bày tỏ thành ý bằng cách nhờ Hứa tổng của Sơn Vũ đầu tư cho tôi 10 triệu chứ? Về sau Lâm Hoán đến gặp tôi lại bảo, Hứa tổng kia cũng là bạn cậu ta tốt, còn khuyên tôi sớm biết đường nhìn nhận hiện thực, tranh thủ bán lại công ti với giá cao còn hơn là chạy vạy đi xin đầu tư khắp nơi như vậy."

Thích Tự giật mình, vội giải thích: "10 triệu mà Sơn Vũ đầu tư cho anh theo ý em không liên quan gì đến Lâm Hoán hết."

Tô Cánh cười nhạt: "10 triệu từ Sơn Vũ đúng là đầu tư thuần túy, không hề đổi lấy cổ phần, anh biết đấy là tấm lòng của cậu, cũng biết Lâm Hoán muốn chơi đòn tâm lý với mình. Có đi đầu sau cuộc nói chuyện với cậu năm trước, thật ra anh cũng đã hơi lung lay, hơn người thì xác định là bị nhòm ngó dòm xét, làm gì mà anh không biết sức mình vốn không sánh nổi H ồng Trang? Nhìn rõ thực tế rồi, nghĩ đơn giản là mình cũng chẳng để tâm quá nhiều khi thành lập ra nó, đằng nào cũng phải bán, cậu ta ra giá cao thì anh bán, song giá trị của công ti này cũng chỉ đến thế mà thôi."

Diệp Khâm Như: "Chỉ đến thế là sao?"

Tô Cánh nhướn mày, giải thích: "Từ khi H ồng Trang về tay cậu ta, team tôi cũng không buồn cải tiến công nghệ nữa, giải thuật vẫn giậm chân

tại chỗ, nửa năm nay mấy anh em cứ thế an nhàn, sửa này sửa kia một chút, nhìn tưởng tận lực chứ thật ra toàn tập trung nghiên cứu thứ khác."

"Đỉnh...!" Diệp Khâm Như thiếu đi ừu muốn bật ngón cái với Tô Cánh.

Phó Diên Thăng: "Vậ team anh từng tìm hiểu về Liên Tú chứ, anh đánh giá Liên Tú với H ồng Trang chênh lệch ng ần nào?"

"Đương nhiên, trước khi thành lập H ồng Trang là tôi đã nghiên cứu tất cả công ti cùng loại hình trên thị trường r ồi. Phải nói thật, cơ cấu trước đây của Liên Tú chẳng hề có tính công nghệ gì cả, dịch vụ đại lí hàng xa xỉ mà bọn họ cung cấp không khác gì n ền tảng thương mại điện tử truyền thống, hầu hết nội dung gợi ý đều được thực hiện rất thủ công chứ không dựa vào học máy hay đề cử thông minh, lượng khách hàng tăng trưởng rất chậm. Nhưng H ồng Trang thì không như vậy, ngay từ đầu tôi đã thiết kế cấu trúc hệ thống dựa vào mô hình vòng lặp khép kín của cộng đồng liên hợp tương hỗ giữa các trung tâm mua sắm r ồi." Tô Cánh nói đến đây thì nhú mày, chợt nhận ra, "Mà tôi có nói thì chưa chắc các cậu đã hiểu mấy nội dung này..."

(*học máy: machine learning; hệ thống đề cử thông minh: recommendation system— ví dụ đơn giản như mua hàng online bây giờ, sau khi thu thập được dữ liệu về những gì bạn từng tìm kiếm, browse hay mua, dần dần hệ thống sẽ gợi ý những sản phẩm mà rất có thể bạn sẽ hứng thú mua ra ngay trang chủ để thu hút sự chú ý— bản chất của nó là khai thác dữ liệu bằng học máy và trí tuệ nhân tạo)

Phó Diên Thăng lại bảo: "Anh cứ nói một chút đi, không hiểu có thể hỏi mà."

Tô Cánh nhìn quanh, thấy tất cả đều có vẻ sốt ruột nghe nên đành nói tiếp.

Ban đầu Thích Tự còn ráng hiểu được chút, nhưng khi Tô Cánh bắt đầu nói đến nào là "mạng nơron tích chập" "không gian đa chiều" với "vector văn bản" thì hẳn cũng như lọt vào sương mù.

(*CNN/convolutional neural network; high dimensional space; text vector—các thuật ngữ trong machine learning)

Qua một lúc, rốt cục chỉ còn mình Phó Diên Thăng là vẫn tiếp tục trao đổi kiến thức, khiến Tô Cánh cũng không khỏi ngạc nhiên: "Cậu có nghiên cứu cả về lĩnh vực này à? Hiểu biết rộng thật đó."

Phó Diên Thăng: "Cũng không nghiên cứu gì, chỉ là biết qua một chút thôi."

Tô Cánh nhìn Phó Diên Thăng đầy hứng thú, lại nói: "Tôi không biết bên cậu đã thuê thêm cao thủ về giải thuật từ sau khi tiếp nhận Liên Tú hay chưa, nhưng nếu không cải tiến phương diện này đi, thì nền tảng thông minh kết hợp với mô hình vòng lặp kín của Hồng Trang dư sức đánh bại các cậu, một khi hợp tác với Phi Á cũng chỉ cần ba tháng là sẽ vượt xa."

Diệp Khâm Như: "..."

Ngô Song cũng căng thẳng: "Ghê gồm thế cơ á?"

Tô Cánh: "Tôi đã dùng thử app của các cậu nên có thể suy đoán một chút, nhưng đừng lo, chờ tôi qua đó thì khả năng lật ngược tình thế vẫn còn cao lắm."

Diệp Khâm Như: "Vậy mất bao lâu để lật ngược tình thế?"

Tô Cánh: "Chắc nửa năm."

Diệp Khâm Như: "Nửa năm? Nghe bảo tháng sau là Hồng Trang với Phi Á tiến hành rồi, chờ nửa năm nữa thì chúng ta chết đứng rồi cũng nên!"

Tô Cánh khua khua đầu: "Địch, tôi có đưa nguyên team đến sửa lại toàn bộ cơ cấu giải thuật trong một đêm thì các cậu ddeos cần thời gian để xây dựng nền tảng người dùng à! Muốn vượt nhanh thì vùng tiền làm marketing mạnh vào!"

Diệp Khâm Như chủ động rót thêm rượu cho Tô Cánh, cảm thấy khủng hoảng d òn dập: "Đúng đúng, đấu lại bằng quảng cáo tung trời, tuyệt đối không thể thua từ vạch xuất phát được!"

Tô Cánh c ãm rượu lên uống, cười nói: "Được r ấ, thời nay công nghệ thông tin làm bá chủ, yêu thích của mọi người thay đổi nhanh lắm, nhất là làm thời trang thì càng phải thức thời. Tôi rời H ãng Trang r ấ, bên đó mà không tìm được đoàn đội nào tiếp tục cải tiến giải thuật thì cũng xù sớm thôi, sợ gì."

Thích Tự: "..."

Lúc trước Phó Diên Thăng từng nói, Tô Cánh mà rời H ãng Trang r ấ làm thêm Hoàng Trang với Lục Trang thì đầu tư của Lâm Hoán cũng coi như công cốc... Hờ, giờ xem ra đúng là thế thật.

Bữa cơm kéo dài g ần ba tiếng, đến g ần 10h, cả hội đứng dậy, Diệp Khâm Như mới hỏi Tô Cánh: "Bao giờ thì anh tới được?"

Tô Cánh hỏi ngược lại: "Thế cậu hi vọng bao giờ tôi tới?"

Diệp Khâm Như: "Đương nhiên là càng sớm càng tốt r ấ!"

Tô Cánh cười khà, lại chọc hấn: "Vừa r ấ ai còn chê tôi nôn nóng? Diệp tổng này, tôi thấy cậu còn nóng hơn tôi nhi ều!"

Diệp Khâm Như: "Anh đã nói thế thì được r ấ, để lát tôi mang giấy tờ pháp lí qua khách sạn anh luôn!"

Tô Cánh: "Mang giấy tờ pháp lí tới khách sạn? Cậu tính làm gì?"

Diệp Khâm Như: "Thì kí hợp đ òng chứ sao!"

Tô Cánh cũng cặn lời: "Muộn thế này r ấ cậu còn sợ tôi chạy đi đâu nữa!?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Diệp tổng, cứ thông thả. Hôm nay mọi người đều uống kha khá r ấ, mà vội gì đâu, để Tô tổng v ãnghỉ ngơi đã,

sáng mai chính thức gặp mặt đàm phán sau cũng được."

Nghe hẳn nói vậy, Diệp Khâm Như đành thôi, gọi xe đưa Tô Cánh về khách sạn rồi mỗi người ra về riêng biệt.

Phó Diên Thăng còn đưa Thích Tự về nhà. Bình thường chẳng bao giờ uống rượu trắng mà tối nay Thích Tự cũng uống không ít, ngồi xe một lúc đã choang choáng. Nhớ lại lúc Phó Diên Thăng trao đổi với Tô Cánh về những công nghệ kia, hẳn ngày càng tò mò về giới hạn tri thức của người này, chậm rãi nhắm mắt rồi cất lời hỏi: "Thầy Phó, anh hiểu được những gì Tô Cánh nói thật à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chưa từng nghiên cứu chuyên sâu về trí tuệ nhân tạo hay học máy, nhưng những thứ mà Tô Cánh nói tới có dựa trên một vài nguyên lý mô hình hóa tương tự trong toán học, cho nên mới hiểu được đôi chút. Có đi đâu anh ta sẵn sàng chia sẻ những nội dung trọng tâm nhất như vậy, chứng tỏ là cũng thành tâm nghĩ đến chuyện nhờ cậy cậu rồi."

(*AI/artificial intelligence; ML/machine learning)

Thích Tự vẫn nhắm mắt, khẽ nói: "Anh lại vờ vịt, Diệp tổng quản lý nguyên bộ phận Công nghệ, bình thường nhất định cũng phải họp bàn với không ít nhân viên kỹ thuật, thế mà tôi thấy lúc này anh ấy còn mơ mơ hồ hồ."

Phó Diên Thăng quay sang nhìn hẳn: "Trong lòng cậu tôi đỉnh thế cơ à?"

Thích Tự nắm chặt lấy tay Phó Diên Thăng, mười ngón đan nhau để bên người, thấp giọng nói: "Cảm giác anh còn giấu tôi nhiều chuyện lắm..."

Phó Diên Thăng: "..."

Qua một lát, Thích Tự lại nói: "À, sáng mai các anh cứ gặp Tô tổng để bàn về chính sách đãi ngộ nhé, tôi có việc khác nên không tới được."

Phó Diên Thăng hỏi: "Việc gì vậy?"

Thích Tự: "Trưa mai có hẹn ăn trưa với Đường Vĩ Diệp."

Phó Diên Thăng cau mày: "Hẹn gặp cậu ta làm gì?"

Thích Tự: "Hỏi xem tình huống của Tư Hàng thế nào rồi."

Cảm nhận nắm tay của đối phương hơi siết lại, Thích Tự không khỏi mở mắt liếc sang, đã thấy Phó Diên Thăng mím môi, nhìn rõ là không vui. Thích Tự lại nhắm mắt bật cười, thông thả nói: "Ăn trưa thôi mà, làm gì ghen dữ? Sau này anh đi, ngày nào tôi cũng đi xã giao với không nam thì nữ, rồi anh định làm sao?"

Đến biệt thự, Phó Diên Thăng đưa Thích Tự đến tận cửa nhà rồi mới về.

Vì đã hơi say, Thích Tự về phòng xong cũng rửa mặt đi ngủ luôn. Hôm sau, hắn mới gọi điện cho Tô Cánh, báo rằng hôm nay mình có việc bận, nếu đối phương có yêu cầu gì về đãi ngộ thì cứ việc bàn với Diệp Khâm Như—đây thực chất là một trong các chiến lược đàm phán, mặc dù chắc chắn Tư Nguyên sẽ không bạc đãi Tô Cánh, nhưng Thích Nguyên Thành đề nghị rằng Thích Tự không nên ra mặt trong lúc bàn bạc về vấn đề này—Tô Cánh nói vài câu khách khí rồi cả hai cũng cúp máy.

Thích Nguyên Thành gặp hắn trên bàn ăn sáng, nghe báo cáo sơ lược về kết quả đàm phán với Tô Cánh tối qua thì tỏ ra rất hài lòng.

Nhớ đến những gì Tô Cánh tiết lộ về Hồng Trang, còn nhắc đến chuyện Lâm Hoán từng nói Hứa Kính là bạn tốt của mình, không hiểu sao Thích Tự lại thấy lo lo, bèn hỏi Thích Nguyên Thành: "Ba, lúc nghỉ việc anh Kính có phải kí thỏa thuận hạn chế cạnh tranh không?"

(*thỏa thuận hạn chế cạnh tranh: đại khái là người lao động phải cam kết sẽ không sử dụng thông tin mật có được trong thời gian làm việc cho các hoạt động cạnh tranh lại công ti cũ, bất kể là bán cho hay trực tiếp tham gia vào một tổ chức đối thủ)

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên rồi."

Thích Tự vừa thở phào một hơi, đã lại thấy Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Nhưng vì không phải người làm kỹ thuật, nên sẽ không bị khống chế mấy bởi thỏa thuận này. Chẳng hạn như cậu ta vẫn có thể dùng đến những kết nối tích lũy được khi làm ở Sơn Vũ, mà dùng để làm chuyện có lợi hay có hại cho chúng ta thì còn phải xem lương tâm nó thế nào."

Thích Tự nghe vậy mà căng thẳng không thôi, lơ đãng quơ được vài miếng cơm rồi cũng buông đũa.

Gần trưa, Thích Tự xác nhận thời gian và địa điểm gặp mặt với Đường Vĩ Diệp xong, gần ra đến cửa thì thấy Tô Cánh nhắn cho mình một tin: "Phó Diên Thăng bên cậu, rốt cục là có lai lịch thế nào đấy?"

Thích Tự sửng sốt, trả lời lại luôn: "Anh ấy làm sao?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cảm giác anh vẫn còn giấu tôi nhiều chuyện lắm..."

Phó Diên Thăng: "Biết sao giờ, làm điệp vụ thì phải kín đáo thôi."

Thích Tự: "Hừ, sớm muộn gì cũng phải vắt kiệt anh mới được."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cui bình luận trên TG đầu đang tự hỏi người có bg về toán đầu ưu tú và đây mị lực như Thây vậy sao mà tôi chỉ biết nhìn vào gương cười cay đắng (" _ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 150: Khóc Lên Rưng Rức

Tô Cánh không trả lời luôn, Thích Tự đợi chừng 10 phút, rốt cục không nhìn được đành quay ra hỏi Phó Diên Thăng: "Các anh đàm phán với Tô Cánh thế nào rồi?"

Phó Diên Thăng thì trả lời ngay, nhưng lại chỉ có đúng hai chữ: "Ồn thỏa."

Thích Tự không khỏi tò mò, rốt cục là Phó Diên Thăng đã làm gì mà Tô Cánh phải hỏi hẩn vấn đề kia?

F1S: "Bọn tôi đi dùng bữa cái đã, tối gặp sẽ kể cho cậu sau."

Thích Tự nhìn lại hình đại diện của Tô Cánh, không thấy tin h ồi đáp, đoán rằng có lẽ bên kia vẫn đang bàn chuyện, bởi vậy chỉ đành nén xuống sốt ruột trong lòng, nhắn Phó Diên Thăng một câu: "Giúp tôi chiêu đãi Tô Cánh cho tốt."

Không mất bao lâu xe đã tới nhà hàng, Thích Tự được nhân viên dẫn vào tận nơi theo số bàn mà Đường Vĩ Diệp gửi cho.

Đối phương đã có mặt từ trước, đang giữa trưa lại còn ở trong nhà hàng mà vẫn đội mũ tai bèo đen, đeo khẩu trang đen, ru rú trong một góc, trông thấy Thích Tự cũng không dám đứng lên, chỉ tháo một bên khẩu trang r ồi lấm lét vẫy hẩn.

Chứng kiến cảnh này, Thích Tự không khỏi nhớ đến ví von "như điệp viên hội tụ" của Tô Cánh hôm qua, vừa cạ lời vừa bu ồm cười. Hẩn đi tới ng ồi, nói: "Làm gì mà như ăn trộm thế?"

Đường Vĩ Diệp đẽ giọng xuống hết mức: "Thôi đi, không vì gặp cậu thì tôi cũng chẳng bước ra khỏi cửa đâu..."

Thích Tự: "..."

Đường Vĩ Diệp đưa menu cho Thích Tự, thấp giọng nói: "Cậu chọn đi."

Thích Tự gọi tạm vài món, rồi đi thẳng vào vấn đề "Kể tôi nghe tình hình hôm đấy đi."

Đường Vĩ Diệp: " Hôm đấy... Hôm đấy bọn tôi đều đang ở tòa nhà Đăng Vân, bởi vì công ti của Tư Hàng có lịch lên sàn lúc 9h30, xong lễ thì bọn họ sẽ đến thẳng Đăng Vân để tổ chức ăn mừng, cho nên tôi với anh hai mới lái qua đó trước..."

Thích Tự: "Anh anh cũng có mặt?"

Đường Vĩ Diệp: "Ừ, ngoài mấy đứa chơi thân với Tư Hàng bọn tôi thì còn rất nhiều bạn bè của anh Trạch cũng đến, nam nữ đủ cả, chắc phải hơn 60 người. Bọn họ rung chuông còn bọn tôi xem trực tiếp trong phòng tiệc ở Đăng Vân, bên cạnh có cả màn hình chạy giá cổ phiếu thực, đáng ra là chương trình nguyên ngày, mà vừa khai Champagne xong thì phát sóng bị đứt, anh tôi nhận được tin báo Tư Hàng với anh Trạch đã bị bắt ngay tại sàn giao dịch S, mới đầu có người không tin, chỉ coi là giỡn mặt, có đi đâu đến 9h40 công ti kia của Tư Hàng cũng bị đình chỉ, sau đó cảnh sát ập đến, giải anh Sanh đi..."

(*rung chuông: tập tục hôm chào sàn—lãnh đạo công ti sẽ rung chuông tại sàn giao dịch trước khi chính thức phát hành cổ phiếu)

Thích Tự: "Anh Sanh? Ý anh là Uông Sanh?"

Đường Vĩ Diệp ừ một tiếng, bắt đầu kể lại chi tiết Uông Sanh bị đưa đi, không biết có phải vì kích thích từ hôm đó quá lớn hay không, mà giờ nghĩ đến hẳn vẫn hoảng hốt: "Tình hình lúc ấy rất loạn, tôi cũng không nhớ rõ được hết, tóm lại là sau khi anh Sanh bị bắt thì tất cả đều sợ hãi không

thôi, anh tôi lập tức gọi điện cho ba với luật sư rồi đưa tôi về nhà, sau đó thì tôi không ra ngoài lần nào nữa..."

Thích Tụ: "..."

Đường Dĩ Diệp lại nói: "Mấy nay cảnh sát cũng gọi cho từng người bọn tôi để tìm hiểu tình hình. Anh tôi đoán là công ti kia của Tư Hàng có vấn đề, nhưng phần lớn người ở hiện trường đầu đầu tư, không thể bắt lại hết được, luật sư bảo tôi không dùng đến tài khoản của mình, cũng không phải nhà cái, sẽ không việc gì..."

Không biết lời này là được luật sư dạy cho hay Đường Dĩ Diệp chỉ tự nghĩ ra để giải vây cho mình, mà Thích Tụ nghe xong cũng thấy đau đầu.

Phục vụ mang đồ ăn lên, Thích Tụ gọi cho mình một bao thuốc, lại nghe Đường Dĩ Diệp lải nhải, nói loạn một hồi thì nhớ ra nói: "À, mà ba tôi bảo căn bản là vì nhà họ Tư đắc tội với người phía trên chứ không liên quan tới mình. nhưng thời gian này im hơi lặng tiếng một chút vẫn hơn..."

Thích Tụ châm thuốc rít một hơi, rốt cục không nhịn được nữa phải ngắt lời hắn: "Đường Dĩ Diệp, rốt cục là anh không biết hay giả vờ không biết công ti kia của Tư Hàng có tình huống thế nào vậy hả? Lần trước gặp mặt, anh quên là mình đã khoát lác với tôi đi đâu rồi à?"

Đường Dĩ Diệp hoảng hốt: "Nhưng tất cả vẫn làm thế mà, mọi lần cũng đâu xảy ra chuyện."

Thích Tụ nhìn hắn chằm chằm, hỏi: "Tất cả đều làm thì sẽ thành đúng? Các anh biết công ti kia của Tư Hàng có vấn đề, còn nói là khoản đầu tư tốt, nhưng đã bao giờ nghĩ mình đang kiếm lời từ ai chưa? Chính là những người đầu tư đang bị lừa gạt khác, vì cái gì mà bọn họ đáng bị lừa chứ?"

Đường Dĩ Diệp há hốc miệng: "Lúc ấy cậu cũng có khuyên tôi thế đâu..."

Thích Tụ cười nhạt: "Tôi nói làm thế không đúng thì các anh sẽ nghe chắc? Nói thật là khi mấy người xui tôi đầu tư, tôi thà gửi thẳng tiền vào

thẻ của Tư Hàng chứ cũng không muốn bỏ tiền vào đây."

Đường Vĩ Diệp trềnh mặt một lát: "Thích Tụ, cậu thấy gai mắt với bọn tôi lắm đúng không?"

Thích Tụ: "Trước kia thì đúng vậy, nhất là lúc nghe được mấy lời đùa tọc tũ của các anh trong phòng riêng ở clubhouse hôm đó, tôi thiếu đi đâu muốn lôi từng người ra ngoài đánh cho tàn phế."

Đường Vĩ Diệp thấy khóe miệng co rút: "Thế... thế còn hiện tại?"

"Hiện tại lại thấy mấy người có phần đáng thương." Thích Tụ nhả ra một ngụm khói, dừng dưng nói, "Đường Vĩ Diệp, thật ra trước giờ tôi và các anh chưa bao giờ là người cùng đường."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thấy vẻ mặt ảm đạm của đối phương, Thích Tụ gầy gầy tàn thuốc rồi rũ mắt nói: "Cố gắng mà thay đổi bản thân, nếu cải thiện tốt, biết đâu sau này vẫn có thể làm bạn."

Đường Vĩ Diệp khó tin: "Cậu vẫn bằng lòng làm bạn với tôi nữa sao?"

"Tôi nói là nếu anh cải thiện mình tốt." Thích Tụ nhìn lên, ánh mắt hoàn toàn lãnh đạm, "Có đi đâu, tình cảm dành cho tôi thì nên dứt đi, dứt không được thì đến cơ hội gặp lại cũng khó đấy."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tụ nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Tôi nghe nói Tư Hàng đã được bảo lãnh ra rồi phải không, anh đến gặp cậu ấy chưa?"

Sau khi được tại ngoại, chỉ cần không rời khỏi nơi ở thì Tư Hàng vẫn có thể liên lạc với bạn bè như thường.

Đường Vĩ Diệp ngại ngùng nói: "Chưa, xảy ra chuyện như này rồi ai dám đến gặp cậu ta nữa đâu, nhấn tin còn chẳng dám nữa là."

Thích Tụ: "Có gì mà không dám?"

Đường Vĩ Diệp thấp giọng nói: "Thì sợ rước họa vào thân."

Thích Tụ nhíu mày: "Người khác thì không nói làm gì, nhưng anh và Chu Lâm Tầm Hàn đều là bạn thân nhất của Tư Hàng cơ mà?"

Đường Vĩ Diệp hồ thẹn cúi đầu: "Thích Tụ, đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng vì sợ thật mà thôi... Chờ việc này qua đi tôi sẽ đến gặp cậu ấy."

Thích Tụ im lặng một chút, sau nói: "Tôi chưa tới nhà Tư Hàng bao giờ, anh có địa chỉ không?"

Đường Vĩ Diệp đột nhiên ngừng đầu: "Cậu muốn đến tìm Tư Hàng?"

Thích Tụ: "Thì sao?"

"À không, không sao..." Đường Vĩ Diệp tìm lại địa chỉ của Tư Hàng rồi gửi qua cho Thích Tụ, về mặt ngày càng ái ngại.

Thích Tụ liếc qua điện thoại, dập thuốc vào gạt tàn rồi thấp giọng nói: "Ăn thôi."

Sau đó không ai lên tiếng trò chuyện nữa, thi thoảng bị Đường Vĩ Diệp liếc trộm, Thích Tụ cũng lười phản ứng lại, ăn được nửa miếng steak, uống thêm ít canh hải sản rồi cả hai cùng đứng dậy ra về.

Xuống tầng, trước hết Thích Tụ vào xe gọi điện cho Tư Hàng, hỏi xem đối phương có đang ở nhà hay không.

Tư Hàng nhận điện, nghe nói Thích Tụ muốn đến gặp mình thì không rõ là kinh ngạc hay choáng váng, chỉ biết ngơ ngác trả lời lại.

Thích Tụ gửi địa chỉ sang cho Vương Mạnh, biệt thự nhà họ Tư có vị trí đẹp hơn cả nhà Thích Tụ, nằm ngay giữa trung tâm thành phố, phong thủy địa thế đều là tắc đất tắc vàng, được bao bọc bởi tầng tầng cây xanh. Chẳng qua, cũng không biết sau sự vụ lần này thì bọn họ có còn giữ được mảnh nhà này hay không.

Đến cửa nhà, Thích Tự nhấn chuông, đích thân Tư Hàng ra mở cửa rồi mời hẳn vào phòng khách.

Cậu ấm nhỏ nhà họ Tư bình thường cao ngạo tự đắc là thế, lúc này lại rúm ró ỉu xiu, khép nép cup mắt, đến giọng nói cũng bị đè xuống thấp nhất có thể.

Hai người ngồi xuống sofa trong phòng khách, Tư Hàng cúi gằm mặt không dám nhìn Thích Tự, vài giây sau mới nhớ ra để hỏi: "Anh có muốn uống gì không?"

"Không cần đâu, nói chuyện lát thôi, anh còn phải đi có việc bây giờ, tranh thủ qua xem cậu thế nào." Thích Tự nhìn quanh một vòng, thấy không còn ai khác mới hỏi, "Mẹ cậu đâu?"

Tư Hàng: "Phòng ngủ trên tầng..."

Thích Tự: "Nhà không còn ai nữa à?"

"Có một dì giúp việc chuyên nấu ăn." Tư Hàng ngừng lại một chút rồi đáp ứng nói, "Ngày nào luật sư cũng đến báo tiến triển tình hình, còn đâu đâu là người tới quấy rối, mẹ em mới bảo quản lí khu nhà không cho ai vào nữa."

Thích Tự: "Hiện tại ai đang lo việc cho công ti nhà cậu?"

Tư Hàng mờ mịt nói: "Chắc là cấp dưới của ba, em cũng không rõ nữa..."

Thích Tự: "Cậu không định tham gia quản lí à?"

Tư Hàng: "Em có biết quản gì đâu..."

Thích Tự nhíu mày: "Vậy cậu có biết rốt cục nhà mình gặp phải vấn đề gì không?"

Tư Hàng im im một lát mới thấp giọng đáp: "Có, luật sư nói với em rồi, bảo là ba với anh em phạm tội, sẽ bị phạt tù ít nhất 10 năm, còn phải nộp

rất nhiều tiền phạt, bán hết công ti với nhà rồi mà vẫn chưa đủ nữa thì đành tuyên bố phá sản, kết cục trắng tay..."

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của đối phương, Thích Tự lại không nhịn được mà an ủi: "Không đến mức thế, cậu vẫn còn những thân thích khác nữa mà? Chưa kể, chắc ba cậu cũng không dấn hết tài sản dưới tên nhà họ Tư đâu?"

Thích Tự biết rõ, phần lớn nhà giàu như bọn họ đều sẽ đầu tư một ít vào các quỹ từ thiện hải ngoại hoặc mua bất động sản dưới tên người khác để phòng khủng hoảng, chứ không có chuyện không chuẩn bị gì.

Nhưng rõ ràng sự vụ lần này đã hoàn toàn đánh gục Tư Hàng, thần trí hắn trở nên bất ổn, chỉ biết dờ dẩn thuật lại lời của người khác, cũng chẳng hay chính mình đang nghĩ gì.

Quả nhiên Tư Hàng không trả lời, bèn không khí rơi vào lúng túng trong chốc lát, hắn mới lên tiếng hỏi Thích Tự: "Hôm ấy, anh đã bỏ tiền chưa?"

Thích Tự: "Còn chưa kịp..."

Tư Hàng thở phào một hơi, ừ ừ nói: "May là chưa, chứ không, em cũng không biết phải trả anh thế nào nữa."

Nghe vậy, Thích Tự không hỏi cảm động, bèn hỏi: "Anh có giúp được cậu chuyện gì không?"

Tư Hàng lắc đầu, nhưng mấy giây sau nhớ ra gì đó, lại nhìn về phía Thích Tự, ánh mắt trông rộng bỗng sáng lên một chút: "Ừm, anh có thể, có thể tìm Từ Nhất Chu giúp em không?"

Thích Tự: "Tìm Từ Nhất Chu?"

"Từ hôm 16/7, luật sư Duẫn nộp tiền bảo lãnh cho em về xong là em không liên lạc được với Từ Nhất Chu nữa rồi. Anh ấy không bị bắt, chỉ là không tìm thấy đâu." Tư Hàng hoang mang nói, "Luật sư Duẫn bảo anh

Tống là gián điệp, có khả năng là Từ Nhất Chu cũng vậy, nhưng em không tin. Lúc này nhà em xảy ra chuyện, ai nấy tranh thủ giậu đồ bìm leo, biết đâu luật sư Duẩn cũng chẳng phải người tốt, chỉ nói vậy để nhà em nghe theo răm rắp... Em muốn gặp Từ Nhất Chu, muốn nghe anh ấy giải thích, chỉ có Từ Nhất Chu là không lừa em thôi..."

Thích Tự nhìn hần, lại nhớ tới những lời lạnh lùng của Từ Nhất Chu dạo trước, chỉ đành siết tay nhịn xuống, dịu giọng an ủi Tư Hàng: "Tư Hàng, Từ Nhất Chu đơn giản là một người làm công, được cậu trả lương mới ở lại, nhưng hiện tại công ti không xong, anh ta cũng sẽ không quay về nữa. Cậu phải dựa vào đôi chân của mình mà đứng dậy."

Tư Hàng hoảng hốt bừng tỉnh, hai mắt dần mở lớn, nhìn Thích Tự đầy khó tin, tủi thân mà thống khổ.

Hần muốn nói gì đó, nhưng rốt cục chẳng thể cất thành lời, ngược lại khóe miệng dần trĩu xuống, bả vai run rẩy bắt đầu khóc lên rưng rức.

****

<Epilogue>

Tư Hàng: "Chỉ mình Từ Nhất Chu là sẽ không lừa em!"

Thích Tự (lắc Tư Hàng như meme Tuzki): "Đồ ngốc, tỉnh lại đi! Anh ta mới chính là tên lừa đảo bậc nhất!"

Từ Nhất Chu: ^_^

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái team gián điệp này cũng mạnh quá rồi, điểm mặt có Từ Tống Phó Ngô thì không người nào là không lừa gạt được tình cảm của đối tượng cần tiếp cận =)))) nhưng chính phải như Từ Nhất Chu mới là gián điệp hoàn mỹ, khi nằm vùng luôn giữ đúng chuẩn mực, giải quyết công việc

ổn thỏa, lấy được thiện cảm từ đối tượng nhưng không sinh ra bất kì khúc mắc tình cảm gì, kết thúc nhiệm vụ cái là rút lui nhanh gọn nhẹ, không dây dưa cũng không lưu luyến. Chứ như Tống thì trauma còn dài, mà như Thầỵ thì hết việc rồi vẫn đang ề cồ làm công cho nhà vợ tiếp... ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 151: Đúng Là Chi Li

Thích Tự thấy vậy cũng bối rối, chỉ nghe Tư Hàng vừa khóc vừa lẩm bẩm bên cạnh: "Anh ta kí với em hợp đồng 3 năm, giờ đã tới hạn đâu..." Rấm rứt mấy cái lại nói, "Em vẫn có thể trả, vẫn trả được lương tiếp mà, chỉ cần Từ Nhất Chu quay lại thôi..."

Chứng kiến cảnh này, Thích Tự không khỏi nhớ tới khủng hoảng của chính mình khi nhận ra Phó Diên Thăng có thể đi mất bất cứ lúc nào, cảm xúc trong lòng cũng thật khó tả.

Hắn đơn giản an ủi Tư Hàng vài câu, đối phương khóc lóc mãi một hồi mới ngưng, lát sau cả người đờ đẫn như mất hồn, nhìn ngày càng tiêu tụy.

Có điện thoại gọi đến, Thích Tự liếc qua, ấn tắt đi rồi nói với Tư Hàng: "Anh còn có chút việc bây giờ."

Tư Hàng vội đáp: "Vậy anh mau đi đi, cảm ơn anh đã qua gặp em..."

Thích Tự đứng lên vỗ vỗ vai hắn, nhẹ giọng khuyên bảo: "Ráng mà sớm vực lại tinh thần."

Tư Hàng không đáp lại, cũng không dậy tiễn Thích Tự.

Ra đến cửa, Thích Tự vẫn không yên tâm ngoái lại, chỉ thấy Tư Hàng vẫn lẻ loi ngơ ngác đó, cả người rúm rỏ, ủ rũ cúi đầu, như thể đang muốn thu mình trốn đi.

Hắn khẽ thở dài, đành nói với đối phương: "Anh sẽ thử tìm Từ Nhất Chu giúp cậu."

Tư Hàng nghe vậy lập tức ngẩng lên, bên trong đôi mắt ửng đỏ vì khóc như xuất hiện thêm chút chờ mong.

Rời khỏi nhà họ Tư, lên xe rồi Thích Tự mới bật điện thoại gọi lại cho Phó Diên Thăng.

Biết hẳn đã ăn trưa với Đường Vĩ Diệp xong, người kia bèn hẹn gặp ở khách sạn.

Thích Tự đập máy rồi nhá qua Wechat, thấy Tô Cánh cũng đã nhắn lại từ nửa tiếng trước: "Trước nghe nói người này là cố vấn kinh doanh của cậu, anh cứ tưởng cậu ta có nền học quản lý thương nghiệp, nhưng tối qua bàn luận về machine learning với cơ cấu giải thuật trong bữa ăn thì không hề giống người ngoài ngành, mà hôm nay đi đàm phán hợp đồng cùng Diệp tổng cũng đưa đủ loại khả năng sau khi anh rời Hồng Trang ra cân nhắc truy hỏi... Chắc, người gì mà toàn năng toàn diện, không điểm thiếu sót!"

Tô Cánh: "Giữ được một người như thế bên mình, cậu cũng ghê gớm lắm."

Tô Cánh: "Thôi, tôi về Yên Thành cái đã, nửa tháng tới sẽ dẫn team qua báo danh với cậu."

Thích Tự nhắn lại một câu "Lên đường bình an", cất điện thoại rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, đây đây vẫn là bộ dạng khóc lóc tuyệt vọng của Tư Hàng hồi này.

Nửa tiếng sau, Thích Tự đến phòng khách sạn của Phó Diên Thăng.

"Đến rồi à?" Phó Diên Thăng mỉm cười ra mở cửa cho hắn, "Uống trà không?"

"Gì cũng được." Thích Tự đóng cửa rồi ra ngồi xuống bàn trà.

Phó Diên Thăng mới đun nước xong, vừa pha trà vừa báo cáo lại kết quả đàm phán cho hắn: "Bọn tôi đã đi đến thỏa thuận mức lương cơ bản 5

triệu/năm cho cá nhân Tô Cánh, 15 triệu/năm cho 12 người còn lại của team, 3 năm đầu ưu đãi giá trị nội tại của quyền chọn là X tệ/cổ phiếu, 3 năm sau sẽ chuyển thành cổ quyền chính thức, tỉ lệ nhận mua không vượt quá 8%."

(*giá trị nội tại của quyền chọn: intrinsic value of option—ví dụ đơn giản, xét quyền chọn mua cổ A với giá thực hiện là 10đ/cổ, nếu A có giá thị trường là 15đ/cổ thì quyền chọn mua đang lãi với giá trị nội tại là 5đ/cổ, ngược lại nếu A có giá thị trường ≤ 10 đ/cổ thì quyền chọn mua không có giá trị nội tại—ưu đãi dành cho team của Tô Cánh là một giá trị X cố định bất kể cổ phiếu có lãi lỗ hay hòa vốn;

*cổ quyền: stock ownership)

Thích Tự gật gật đầu, ngoại trừ lương năm của team thì những nội dung này đầu đã được bọn họ thảo luận từ trước khi gặp Tô Cánh, mà định mức 15 triệu cũng hoàn toàn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Phó Diên Thăng pha trà xong quay về cạnh Thích Tự, nói: "Đối với yêu cầu bao ăn bao ở mà anh ta có nhắc đến hôm qua, Diệp tổng cũng đồng ý sẽ thuê cho các anh em trong team một căn nhà tầng gần công ty rồi. Theo kế hoạch thì bọn họ sẽ sang nhậm chức trước mừng 1 tháng sau."

Thích Tự nhận cốc rồi ừ một tiếng, lại bảo: "Tô Cánh nhấn tin cho tôi, khen anh lắm."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Khen tôi?"

Thích Tự: "Nói là anh cần nhắc truy hỏi đủ loại tình huống có thể xảy ra sau khi anh ta rời Hồng Trang... Anh có tính toán gì à?"

"À, chuyện này ầy hả." Phó Diên Thăng thản nhiên nói, "Cậu còn nhớ tin đồn năm xưa Tô Cánh từng mang bí mật kỹ thuật từ Trung Đạt đi thành lập Công nghệ Quang Thiên của riêng mình không? Theo tôi được biết, những kỹ thuật ấy đúng là sản phẩm sáng tạo của team anh ta thật, nhưng hai bên đã ký hợp đồng nhân công, cho nên nhìn từ góc độ pháp luật thì tất cả kỹ thuật mà bọn họ nghiên cứu trong thời gian làm việc tại đó đều thuộc

về Trung Đạt, và khi đó Lôi Hoành hoàn toàn có quyền lên tiếng tố cáo. Tối qua Tô Cánh nói nửa năm vừa rồi ở Hồng Trang chỉ ăn không ngủ rồi, đồng thời dẫn team làm nghiên cứu bí mật, tôi lo anh ta không ý thức kỹ về vấn đề này nên mới hỏi hợp đồng giữa bọn họ với Hồng Trang là hợp đồng gì, lúc bán công ti cho Lâm Hoán có bán cả cơ cấu giải thuật luôn hay không, nếu có thì qua bên mình sẽ phải thiết kế lại chứ không thể sử dụng những cơ cấu đó được nữa..."

Nhìn môi mỏng của đối phương hết khép lại mở, Thích Tự cảm giác người này vĩnh viễn sẽ luôn ung dung điềm tĩnh, trật tự dứt khoát, theo như Tô Cánh nhận xét thì chính là "toàn năng toàn diện, không chút thiếu sót", chẳng qua có thích hấn tới đâu, Phó Diên Thăng cũng chẳng thể nào ở bên hấn mãi được...

Phó Diên Thăng thấy hấn thất thần mới đánh giá: "Sao thế, nghĩ đi đâu vậy?"

Thích Tự nhấp một ngụm trà, hỏi: "Anh biết Từ Nhất Chu đi đâu rồi không?"

Phó Diên Thăng: "Sao tự dưng lại hỏi về anh ta?"

Thích Tự im im chốc lát, mới đáp: "Tôi vừa đi gặp Tư Hàng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự rũ mắt: "Cậu ta không ổn lắm, còn khóc nói muốn tìm Từ Nhất Chu... Từ Nhất Chu là người bên anh, xong việc rồi cũng đương nhiên, chỉ là đột nhiên biến mất bất tầm như vậy, khiến Tư Hàng thật sự rất shock..."

Phó Diên Thăng đặt cốc trà xuống, nghiêm mặt nói: "Thích Tự, tường đồ mọi người đây không phải đi đâu hiếm lạ, sau khi nhà họ Tư xảy ra chuyện, không thiếu gì người đột nhiên trở mặt cắt đứt quan hệ với họ qua đêm, Từ Nhất Chu không có nghĩa vụ phải giải thích với Tư Hàng."

Thích Tự nhíu mày, cũng muốn khuyên mình bớt lo chuyện bao đ ồng, nhưng nhớ tới bộ dạng của Tư Hàng thì không thể nào thờ ơ.

Hắn hỏi: "Anh có thể liên lạc với Từ Nhất Chu không? Cho tôi nói vài lời thôi, nếu anh ta không đáp ứng thì tôi sẽ không gượng ép đâu."

Phó Diên Thăng nhìn hắn chằm chằm h ồi lâu, rồi cục đành đ ồng ý.

Thích Tự thấy người kia đi đến bên giường, lấy ra một chiếc điện thoại khác dưới gối, quay đi nhắn tin một h ồi r ồi trở v ề.

Chốc lát sau, điện thoại Thích Tự chợt rung, màn hình hiện lên một dãy số xa lạ khiến hắn không khỏi giật mình, nhìn qua Phó Diên Thăng thì nhận được ra hiệu nhắc máy.

Thích Tự nhận điện, đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói ôn hòa của Từ Nhất Chu: "Thích Tự, nghe nói cậu tìm tôi à?"

Thích Tự: "Thư kí Từ..."

Từ Nhất Chu: "Tôi không còn là thư kí của Tư Hàng nữa r ồi, cậu cứ gọi thẳng tên đi."

Sau khi thuật lại trạng thái của Tư Hàng, Thích Tự mới hỏi liệu đối phương có thể qua gặp hoặc gọi cho Tư Hàng một cú hay không, rồi cục đ ổi lại một phản ứng không khác gì Phó Diên Thăng từ Từ Nhất Chu: "Thích Tự, hiện tại tôi không có nghĩa vụ quan tâm xem Tư Hàng đang vui hay buồn."

Thích Tự: "Cho nên đây là chuyện tôi nhờ anh giúp."

Từ Nhất Chu: "Cậu vốn dĩ đâu coi Tư Hàng là bạn, vì sao còn muốn tôi giúp cậu ta?"

Thích Tự nhíu mày: "Không phải bạn, nhưng cậu ấy vẫn luôn nhiệt tình với tôi. Ở cạnh 2 năm rưỡi, hẳn anh còn hiểu rõ Tư Hàng hơn, có nhi ều

khuyết điểm thì cậu ấy cũng không phạm phải tội tày trời. Huống hồ bị lừa bao lâu nay mà Tư Hàng vẫn tin, anh cũng ngại gì một lần nữa?"

Từ Nhất Chu bật cười: "Cậu muốn tôi lừa cậu ta thế nào?"

Thích Tự: "Cho Tư Hàng một tia hi vọng để ráng mà sớm vực lại tinh thần, thí dụ như bảo, chờ bao giờ cậu ấy đủ năng lực chèo chống nhà họ Tư thì anh sẽ trở lại chẳng hạn."

Từ Nhất Chu cũng sáng khoái nói: "Được rồi, coi như nể mặt Phó Diên Thăng, tôi sẽ giúp cậu chuyện này. Nhưng mà món nợ này tôi không cần cậu trả, bảo Phó Diên Thăng nhớ cho kĩ là được."

Thích Tự nhìn qua Phó Diên Thăng, đang định nói gì đó thì Từ Nhất Chu đã lại lên tiếng: "Cậu cũng đừng quản chuyện nhà người nữa, ráng mà trân trọng thời gian với Phó Diên Thăng. Vậy nhé."

Nói xong cũng cúp luôn.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Từ Nhất Chu nói sao?"

Thích Tự: "Đừng ý giúp, nhưng bảo tính món nợ này lên đầu anh."

Phó Diên Thăng cười khẩy một tiếng: "Đúng là chi li..."

Thích Tự: "Từ Nhất Chu biết về quan hệ của chúng ta à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có đề trình yêu cầu được tiết lộ thông tin cho cậu lên tổ chức, nên là ít nhiều gì bọn họ đều biết."

... Bọn họ?

Thích Tự chợt nhớ tới một người, hỏi Phó Diên Thăng: "Trợ lý Tống vẫn ổn chứ?"

Phó Diên Thăng thở dài, đứng dậy lấy ấm trà v`è rót cho Thích Tụ thêm một chút, rồi mới nói: "Không ổn lắm, tình trạng tâm lí của anh ấy rất nghiêm trọng."

Thích Tụ nhìn lên: "...Tr`ân cảm?"

Phó Diên Thăng "ừm" một tiếng, nói: "Cậu cũng biết đấy, quan hệ của anh ấy với Tư Trạch trước đây có chút phức tạp, gây nên sang chấn tâm lí không nhẹ. Nhưng hiện tại có người ở bên chăm sóc rồi, v`ề lâu dài có lẽ cũng sẽ vượt qua được."

Thích Tụ siết chặt lấy cốc trà, nhớ đến câu nói cuối cùng của Từ Nhất Chu, mắt nhìn đau đáu lên chuỗi hạt trên tay Phó Diên Thăng, đáy lòng cũng sinh ra một chấp niệm tuyệt không từ bỏ.

Nói chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng phải đến Sơn Vũ lo nốt công việc bàn giao.

Thích Tụ nghe vậy cũng định đi, nhưng trước đó đã bị Phó Diên Thăng giữ lại, mập mờ hỏi tối đến có thể qua khách sạn ngủ chung hay không.

Thích Tụ: "Không được, mấy hôm nay ba mẹ tôi ở nhà suốt, ba tôi cũng bắt đầu ngờ ngợ v`ề quan hệ của mình rồi, thấy tôi qua đêm bên ngoài sẽ càng nghi."

Từ khi v`ề nước cả hai còn chưa ngủ chung được một lần. Bị cự tuyệt đầy vô tình, người đàn ông đi ền tỉnh nào đó rất cục để lộ ra vẻ khó nhin, túm lấy cổ tay Thích Tụ, đè hẳn lên cửa khách sạn hôn môi ngẫu nhiên, h`ồi lâu sau mới lưu luyến thả người đi.

Hôm sau, Thích Tụ nhận được tin nhắn của Tư Hàng, là một lời cảm ơn.

Có vẻ Từ Nhất Chu đã liên lạc lại với Tư Hàng, không biết là nói gì, cũng không biết rốt cục Tư Hàng có thể vượt qua cú shock này hay không.

Nhưng chẳng được mấy ngày, Thích Tự đã lại đụng phải một chuyện có liên quan tới hắn.

Công ti game của Tư Hàng bị đình chỉ giao dịch do phạm pháp trong quá trình lên sàn, sau khi đi đầu tra còn phải đối mặt với án phạt.

Danh tiếng của các tuyển thủ trong công ti dĩ nhiên đã bị tổn hại vì sự vụ lần này, quản lí thấy vậy bèn liên hợp với bọn họ kiện ngược Công nghệ Hàng Phàm, yêu cầu bồi thường và chấm dứt hợp đồng trước thời hạn để còn sớm đi được nơi khác.

Bởi vẫn là gương mặt hot trong giới eSports, gần đây Tiêu Dã liên tục được người của câu lạc bộ khác ngỏ ý mời về, trong đó có cả câu lạc bộ của Lâm Hoán. Nhưng mà Từ Nhất Chu bỏ đi, đầu tàu mất lái, Tư Hàng trước giờ lại chỉ là tổng quản bù nhìn, hoàn toàn không có khả năng ứng phó với cục diện rối rắm hiện nay.

Để giảm thiểu tổn thất, luật sư Duẩn quyết định bán trao tay cả câu lạc bộ lẫn hợp đồng, mà nhìn đi nhìn lại chỉ có phía Lâm Hoán chịu mua trọn gói, trả giá cũng cao nhất. Nhưng trước giờ chiến đội của Lâm Hoán chính là đối thủ một mất một còn của Tư Hàng, Tư Hàng nghe xong thì nhất quyết không đồng ý, lại khóc lóc gọi cho Thích Tự nhờ hỗ trợ.

Gần như cùng lúc, Tiêu Dã cũng gửi một tin đến Thích Tự, hỏi: "Anh Tự, em gặp anh chút được không?"

Hai người đã trao đổi liên lạc với nhau từ lần quen biết ở Seattle, nhưng đó giờ Tiêu Dã rất ít khi làm phiền hắn.

Thích Tự đoán ra mục đích hẹn gặp của đối phương là gì, bởi vậy cũng đồng ý: "Được."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh cũng lừa cậu ta bao lâu nay rồi, ngại gì lừa thêm một lần nữa?"

Từ Nhất Chu: "Tôi sẽ cố giúp, coi như nể mặt Phó Diên Thăng."

(Gọi cho Tư Hàng, lừa một trận)

Tư Hàng: "Quả nhiên vẫn là Từ Nhất Chu tốt nhất! Mình phải ráng mà đứng dậy, sau này còn mời anh ta về làm thư kí tiếp! Q A Q"

Thích Tự: "Hầy, cái miệng thư kí, đúng là chuyên lừa đảo..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Gặp em Dã thì cứ gặp nhưng đừng nhỡ thêm cả tri thức esport nữa không thôi em lăn ra luôn đây =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 152: Chiến Đội Dã Thảo

Hai người hẹn nhau ở một quán cafe, hai năm không gặp, Tiêu Dã đã trưởng thành lên không ít, nhưng nhìn thấy Thích Tự thì vẫn ngại ngùng như trước đây. Chưa kể không biết có phải do có việc muốn nhờ hay không, mà trông cậu chàng có vẻ căng thẳng, hai tay đặt trên gối ng ồi đối diện Thích Tự, ấp a ấp úng mãi không vào được chủ đề chính.

Thích Tự bèn mở lời: "Anh cũng biết chút ít về tình huống của các cậu r ồi, có nguyện vọng gì thì cứ nói thẳng ra."

Lúc này Tiêu Dã mới mạnh dạn kể, cậu vẫn còn 1 năm 3 tháng kí kết nữa với Tư Hàng, mà bây giờ Hàng Phàm gặp chuyện, không trả nổi lương cho bọn họ, tuyển thủ trong đội đều nhao nhao đòi công ti chấm dứt hợp đồng trước thời hạn, có đi đâu nếu giải quyết qua t ố tụng thì sẽ mất ít nhất năm rưỡi, trong khi nhà họ Tư đang còn chẳng cáng nổi chính mình, bọn họ sợ rằng rốt cục cũng không lấy được cả tiền bồi thường.

Một năm với tuyển thủ eSports không giống một năm trong các ngành khác, chẳng ai muốn bị lãng phí như vậy, nghe nói Lâm Hoán ng ờ ý thu mua trọn đội, không ít người vui mừng khôn xiết, nhưng Tiêu Dã lại tuyệt nhiên không bằng lòng.

Thích Tự có phần ngạc nhiên, cứ tưởng chỉ dạng thiếu suy nghĩ như Tư Hàng mới không hiểu được tình hình hiện nay, mà không ngờ lần này phe hắn còn có cả Tiêu Dã.

Thích Tự hỏi: "Nghe bảo cậu lạc bộ bên Lâm Hoán có thực lực mạnh nhất game này của các cậu mà, sao lại không muốn sang?"

Tiêu Dã siết chặt nắm tay, có phần kích động: "LAS chính là đối thủ sống còn của bọn em, sang đó thì cũng như tù binh bại trận, trong đội có

người bằng lòng vứt bỏ sĩ diện, nhưng em không làm được, chưa kể Phương Đình ngửa mắt với em lâu lắm rồi..."

Thích Tự ngắt lời: "Phương Đình là ai?"

Tiêu Dã: "Phương Đình là đội trưởng của LAS, LAS là câu lạc bộ của Lâm Hoán..."

Thích Tự: "À, cậu nói tiếp đi."

Tiêu Dã: "Nghe nói Lâm Hoán đối đãi với Phương Đình như người nhà, có khi mua em sang chỉ để không, hoặc cho làm dự bị cũng nên. Một núi không thể có hai hổ, tới đó rồi ngày nào cũng phải e dè khép nép với Phương Đình, thì thà giết em luôn còn hơn!"

Thích Tự: "..."

Nghe Tiêu Dã kể thêm một vài giai thoại nữa về ân oán với LAS, Thích Tự cũng không khỏi sùng sờ, rốt cục hỏi: "Vậy giờ cậu định thế nào?"

Tiêu Dã gạt đi vẻ hung hăng trong mắt, nói: "Anh Tự, anh còn nhớ cuộc nói chuyện của chúng ta ở Seattle hồi 2 năm trước chứ..."

Thích Tự hiểu ra: "Cậu muốn thành lập chiến đội của riêng mình?"

Tiêu Dã lại lộ ra vẻ ngại ngùng: "Vâng, em chưa bao giờ từ bỏ ý định này, vẫn luôn giữ liên lạc với các đồng đội cũ, mấy năm nay cũng tích góp được ít tiền ở chỗ Tư Hàng, định chờ năm sau hết hạn hợp đồng thì sẽ ra riêng, thành lập tổ đội của chính mình. Em còn bàn chuyện này với cả anh Hàng, anh ấy cũng có dự định bán công ti trong vòng một năm tới nên không ngại để em đi, chỉ là không ai ngờ chuyện lại thành ra như hiện nay... Đến đây rồi thì em cũng không dài dòng nữa, lúc ấy anh đã bảo, nếu 3 năm sau vẫn có ý định này thì hãy đưa chiến đội của mình đến gặp anh, tuy bây giờ còn sớm 1 năm, nhưng em muốn đánh cược một lần... Anh Hàng cũng bảo, chỉ cần không phải Lâm Hoán thì anh ấy sẵn sàng đồng ý cho em đi."

Tư Hàng đồng ý, nhưng những người đang phải thu dọn cục diện rối rắm của nhà họ Tư thay hẳn thì không, bởi vì 1 năm hợp đồng với Tiêu Dã vẫn có thể bán đi được. Nếu muốn kết thúc trước thời hạn, không những Tiêu Dã sẽ phải bỏ tiền chuộc thân, mà còn bị đòi bồi thường vì tội vi phạm hợp đồng, nếu trả thì hết tiền thành lập chiến đội, nhưng chờ một năm nữa lại thiệt nhiều hơn được, chẳng vì tiến thoái lưỡng nan thì lúc này Tiêu Dã cũng không muốn phiền đến Thích Tự.

Thích Tự nghe giải bày một hồi, rốt cục hiểu ra Tiêu Dã không chỉ mong mình được mua lại, mà còn hi vọng hẳn có thể đầu tư cho chiến đội mà thanh niên này muốn thành lập.

Có đi đâu Thích Tự không phải Tư Hàng, không thể bỗng dưng đưa ra quyết định cảm tính như thế, chưa kể Tiêu Dã đơn thuần là một người chơi eSports, hẳn lo đối phương chỉ muốn thành lập tổ đội vì kích động nhất thời, chứ cũng không biết vận hành kinh doanh ra sao.

Thích Tự từ tốn nói: "Tiêu Dã, phải nói thật là chính nhà anh cũng đang bị ảnh hưởng bởi sự vụ vừa rồi, tình hình tài chính của tập đoàn eo hẹp đủ đường, các dự án đầu tư đâu treo hết, theo lệnh chủ tịch thì trong vòng nửa năm tới tất cả nguồn tiền dự trữ chỉ được dành để duy trì giá cổ phiếu mà thôi. Với tư cách bạn bè thì anh rất muốn giúp, nhưng nếu cậu muốn xin đầu tư thì phải nhìn từ cương vị một người làm ăn, mà đã là người làm ăn thì anh không thể nào đồng ý với một vụ mua bán thua thiệt..."

Tiêu Dã: "..."

Thích Tự nhấp một ngụm cafe, lại nhìn thẳng về phía đối phương, uyển chuyển nói: "Thế này đi, cho cậu ba ngày, về bàn bạc với team rồi vạch ra một dự thảo cụ thể cho anh, từ kế hoạch, thành viên, hình thức mang về lợi nhuận đến cả thực trạng và tương lai phát triển của trò chơi này. Đến lúc đấy anh sẽ tìm chuyên viên đánh giá, nếu xác định có thể thực hiện được, anh đồng ý bỏ tiền đầu tư cho các cậu thông qua Sơn Vũ, nhưng nếu rủi ro quá cao, cùng lắm thì anh chỉ có thể đi nói chuyện với Tư Hàng, làm sao lấy được cho cậu mức giá thoát hợp đồng thấp nhất mà thôi. Thấy sao?"

Nghe Thích Tự nói vậy, ánh mắt ảm đạm của Tiêu Dã cũng lập tức sáng bừng với vẻ cảm kích. Thanh niên gật đầu lia lịa đáp lại: "Vâng, em sẽ đi làm luôn!"

Sau cuộc gặp mặt với Tiêu Dã, Thích Tự lại gọi điện cho Tư Hàng, kể chuyện Tiêu Dã đến tìm mình. Dù gì thanh niên này vẫn đang là người của Hàng Phàm, có làm theo phương án nào mà Thích Tự vừa đề ra cũng không thể vượt mặt Tư Hàng được.

Biết Thích Tự đồng ý ra tay giúp đỡ, Tư Hàng còn vui đến phát khóc, bởi vì hôm trước vừa gọi điện nhờ cậy đã bị Thích Tự từ chối thẳng thừng, với lí do là không hiểu eSports.

Thích Tự nói: "Cậu đừng vội mừng, anh chỉ đồng ý giúp mình Tiêu Dã, mà còn phải xem xem kế hoạch của cậu ấy thế nào rồi mới quyết định, chứ không hỗ trợ được toàn thể FTD cho cậu đâu, cục diện rối rắm đó của cậu chắc cũng chỉ mình Lâm Hoán đại gia mới tình nguyện mua trọn gói thôi."

Tư Hàng nói: "Chỉ cần Tiêu Dã không tới LAS thì sao cũng được!"

Thích Tự nghiêm túc nói: "Tư Hàng, cậu cũng phải trưởng thành chút đi, ba với anh nhọc lòng để cậu tránh xa việc làm ăn nên mới bảo vệ được cho cậu bình an vô sự đấy, thế mà giờ này cậu vẫn lo tranh đấu trong giới game vì thể diện à?"

Tư Hàng im im hai giây lại bắt đầu ư ử.

Thích Tự cũng đến đau đầu: "Đừng khóc nữa, đàn ông đàn ang mà suốt ngày sụt sướt thì còn ra thể thống gì? Tốt hơn hết từ giờ cậu nên lo mà đi theo luật sư Duẫn để hiểu thêm về tình hình nhà mình đi, không hiểu thì hỏi, không biết thì học, còn hèn nhát lười biếng thế này nữa thì đừng nhìn mặt anh!"

Tư Hàng ghen ngào cầu xin: "Em học, em học mà, đừng bỏ em nốt, giờ em chỉ còn mình anh là bạn thôi..."

Thích Tụ chán nản đập máy.

Được cho ba ngày, nhưng chỉ sau một đêm là team của Tiêu Dã đã làm xong kế hoạch thành lập chiến đội. Tiêu Dã nhắn hỏi Thích Tụ rảnh khi nào thì sẽ dẫn đội đến gặp mặt luôn.

Trưa hôm ấy Thích Tụ đến Phong Mậu tìm Phó Diên Thăng đi ăn cơm, tiện thể kể luôn về chuyện này. Phó Diên Thăng nghe xong cũng khó tin: "Lúc này mà cậu còn định đầu tư vào một chiến đội chơi game ấy hả?"

Thích Tụ thở dài: "Hồi 2 năm trước ở Seattle, nghe Tiêu Dã kể về quá khứ của mình xong tôi mới kích động đưa ra hứa hẹn. Biết là thời điểm này không thích hợp cho lắm, nhưng cậu ấy đã đến nhờ vả, tôi cũng không thể coi như chưa từng nói gì... Tôi bảo cậu ấy lên phương án cụ thể, có gì anh đánh giá giúp xem, nếu thấy không ổn thì thôi."

Phó Diên Thăng nhìn hắn cười, lắc đầu nói: "Đúng là chỉ có người chân thành như cậu mới ôm việc này vào người thôi."

Hai chữ "chân thành" còn được nhấn nhá chậm lại, rõ ý trên chọc.

Thích Tụ nhú mày: "Anh không muốn giúp?"

Phó Diên Thăng gấp cho hắn một miếng cá, tranh thủ rướn người tới gần, thấp giọng nói: "Vợ đã muốn làm, sao mà không giúp cho được?"

Thích Tụ cần đưa ngăn ngó, một giây sau mới kịp phản ứng, trừng mắt với đối phương: "Ai là... vợ anh?" Đang ngoài công cộng, hắn chỉ đành đè lại hai tiếng cuối cùng, thành ra mất sạch khí thế.

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, bảo: "Gọi mấy cậu ấy đến đây đi."

Thích Tụ bất giác đánh mắt nhìn đến chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, hỏi: "Hứa Kính còn đang ở công ti không?"

"Còn." Phó Diên Thăng nhướng một bên mày, "Nếu cậu không muốn đụng mặt, thì hẹn bọn họ sau 7h tối, hoặc chờ thêm vài ngày nữa đi, hết thứ

6 tuần này là anh ta chính thức nghỉ r ồi."

Thích Tụ nghĩ nghĩ, lại ngập ngừng hỏi: "Anh ấy có nói sắp tới dự định đi đâu không?"

Phó Diên Thăng: "Không nói."

Thích Tụ không hỏi thêm nữa, chỉ gửi tin nhắn cho Tiêu Dã, hẹn đối phương 7h30 tối nay dẫn người đến quán cafe tầng một Phong Mậu.

Chiều đến hẳn quay về bộ Công nghệ ở Tư Nguyên, giải quyết xong một vài sự vụ, thấy gần đến giờ thì bảo Vương Mạnh đưa mình đi.

7h15, nhóm Tiêu Dã đã có mặt ở quán cafe, tổng cộng 7 người, Thích Tụ nhìn một vòng thì đầu là các thanh niên 17 18 tuổi, lớn nhất cũng không quá 20.

Tiêu Dã đứng dậy nói: "Anh Tụ, đây là các huynh đ— ... à không, là thành viên tương lai của đội em." Sau đó quay ra giới thiệu Thích Tụ với mấy người anh em, "Đây là ông chủ tương lai— ừm, hi vọng thế."

Cả nhóm nhao nhao cung kính "Chào anh Tụ" "Chào ông chủ", sau đó lần lượt giới thiệu về bản thân mình, thanh niên lớn tuổi nhất tên Bách Thảo, người cao dong dỏng, trông chững chạc nhất trong 7 người, nhưng khi đối diện với Thích Tụ cũng khỏi căng thẳng khép nép.

Thích Tụ trông thấy một cậu nhóc gói lại chiếc burger đang ăn dở, mới quan tâm hỏi: "Mấy đứa chưa ăn à?"

Bách Thảo vội nói: "Dạ r ồi, bọn em mua McDonald's lúc ở bến tàu."

Thích Tụ ngạc nhiên: "Các cậu đầu đến từ nơi khác?"

Tiêu Dã giải thích: "Mấy cậu ấy không ở Hải Thành anh ạ, chiều nay mới mua vé tàu từ thành phố N tới."

Thích Tụ gật gù, từ tốn nói: "Vây lên họp thôi."

Cả hội đi thang máy lên tầng, Phó Diên Thăng nghe nói người đã đến mới ra khỏi văn phòng, cùng vào phòng họp.

Chờ tất cả yên vị, mấy thanh niên cũng mở Powerpoint vào đề luận.

Trợ lý hỗ trợ mở máy chiếu lên, màn hình lập tức hiện ra trang chiếu đầu tiên với dòng tiêu đề màu xanh — "Kế hoạch thành lập chiến đội Dã Thảo".

...

Một tiếng sau, Thích Tự tiến nhóm Tiêu Dã ra khỏi Sơn Vũ, nói: "Mấy đứa về trước đi, anh với quản lý Phó sẽ bàn thêm về dự án này, có kết quả rồi anh báo."

Tiêu Dã lên tiếng đáp lại, đến tận khi cửa thang máy dần đóng, các thanh niên vẫn còn nhìn về phía Thích Tự đầy trông mong.

Thích Tự thở dài, quay lại phòng họp thì thấy Phó Diên Thăng vẫn đang cau mày rà lại từng trang trong bài thuyết trình vừa rồi.

"Anh thấy sao?" Ngay chính Thích Tự cũng không có lòng tin.

Phó Diên Thăng cười khẽ, bảo: "Tiêu Dã mà không phải một tuyển thủ hot trong giới eSports này, thì tôi đã nghi bọn họ chính là một gánh xiếc lừa đảo rồi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn hắn: "Không đành lòng đúng không?"

Nhớ đến cảnh đưa nhóc kia gói lại burger, cùng ánh mắt cả hội trước khi rời đi, Thích Tự thấp giọng nói: "Cảm giác mấy đứa nó cũng nhọc." Nói đoạn, lại ra vẻ bình tĩnh, "Nhưng anh đừng để ý tôi nghĩ gì, thấy sao nói vậy là được."

****

<Epilogue>

Tiêu Dã: "Đây là ông chủ tương lai của chúng ta!"

Chiến đội Dã Thảo: "Ông chủ uy quyền, ông chủ rộng rãi, ông chủ phát tài!"

Thích Tự: "..."

Bách Thảo: "Thích tổng! Chỉ cần anh đừng ý đầu tư, về sau bọn em nhất định sẽ chinh chết cầu tiện nhân Lâm Hoán kia giúp anh!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: T biết tổng rồi nhớ... Phải chấp niệm mà em nói hôm qua là về làm dâu nhà họ Phó không mà cứ nhìn chuỗi hạt của Thầy quài vậy Cá??? ("_>")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 153: Không Phải Việc Cậu

Phó Diên Thăng nhìn lại v ề màn hình trước mặt, nói: "Vừa r ồi Bách Thảo có kế bọn họ quen nhau đã 5 năm, nhưng trước khi bị FTD cướp mất Tiêu Dã, thành tích tốt nhất mà bọn họ giành được là thứ 8 cả nước, Tiêu Dã vừa đi thì chiến tích cũng lập tức tụt thảm. Trừ bỏ Tiêu Dã, Bách Thảo là người có thực lực mạnh nhất, hai năm nay tiến bộ rất nhi ều, cũng coi như lên được tuyến đầu, nhưng để so với Tiêu Dã thì vẫn chưa cùng đẳng cấp. Mấy năm nay bọn họ tự thân vận động, cự tuyệt mọi lời mời từ các câu lạc bộ khác để chờ ngày Tiêu Dã quay v ề, có thể chống đỡ được tới hiện tại cũng nhờ thu nhập của Tiêu Dã, quả đúng là một nhóm trọng tình trọng nghĩa, nhưng nếu gạt tình nghĩa qua một bên, mấy đứa nó lấy đâu ra tự tin chỉ c ần Tiêu Dã quay v ề thì cả đội sẽ lập tức v ươn lên hàng top?"

Trở chuột trượt xuống, chuyển màn hình đến trang chiến tích, thứ hạng và phần thưởng mà các tuyến thủ của Dã Thảo đã đạt được trong các cuộc thi Đấu trường anh hùng suốt một năm qua. Không thể không thừa nhận, những mục tiêu giải thưởng mà Bách Thảo vừa đề ra đầu năm ngoài tầm với của thực lực bọn họ.

"Trước mắt, tôi chỉ thấy mình Tiêu Dã là có tiềm năng mang v ề lợi nhuận, bởi vì cậu ấy đã qua khảo nghiệm thị trường, kỹ thuật, hình tượng hay năng lực thương mại đều không phải bàn cãi. Nhưng tuyến thủ ngôi sao có đỉnh đến đâu, thì vẫn c ần đến những đồng đội ưu tú chèo chống cùng, nếu không chỉ tổ bị kéo chân mà thôi..." Phó Diên Thăng cau mày, "Chỉ nhìn những thứ này thôi thì không đủ, tôi c ần thấy đội đấu ra chiến tích thực, chưa kể, mấy cậu ấy còn c ần cả một người đại diện chuyên nghiệp nữa."

Thích Tự: "Người đại diện?"

"Đúng vậy, chiến đội game nào cũng phải có người đại diện, đội trưởng, huấn luyện viên cùng các nhân viên hỗ trợ. Một người đại diện giỏi sẽ khai thác được tiềm năng thương mại và quy hoạch phát triển ở mỗi thành viên, chưa nói đến việc có thành quán quân được hay không, dù thực lực chỉ nhàn nhàn thì cũng vẫn duy trì được hoạt động cơ bản của chiến đội. Nhưng Dĩ Thảo không có, mấy thanh niên vừa rỗi rảnh chỉ là tuyển thủ thuần túy, cho nên mới loạn như vậy..." Phó Diên Thăng gõ gõ ngón tay trái lên mặt bàn, trầm ngâm nói, "Trùng hợp là tôi có quen một người, am hiểu về quản lý, thông thạo về chiến thuật, rất thích hợp làm người đại diện..."

Thấy Phó Diên Thăng nói sang chuyện bên lề, Thích Tự lập tức truy hỏi: "Người nào?"

Phó Diên Thăng nhìn sang Thích Tự: "Một người bạn quen được lúc đi du học, họ Tưởng, cũng là thiếu gia nhà giàu, từng làm người đại diện cho một đội bóng ở Italy rồi dẫn đội giành vô địch, qua Úc kinh doanh bất động sản còn đạt được danh hiệu người môi giới xuất sắc gì đó nữa... Tôi nhớ cậu ta cũng mê game, hồi bên London suốt ngày tranh luận với tôi về eSports, am hiểu rành mạch lắm..."

Thích Tự: "Người như vậy thì lấy đâu ra thời gian làm người đại diện cho chiến đội game?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Nghe toàn diện uy phong là thế, cơ mà không phải công việc đang hoành gì đâu. Nhà có hai người chị gái thì đầu là típ "nữ cường", không còn gia nghiệp gì để kế thừa, tốt nghiệp xong cái là đi ngao du luôn, mấy thành tích tôi vừa kể đầu là cậu ta làm chơi thôi."

Thích Tự thầm cảm thán trong lòng, cũng là thiếu gia nhà giàu, người ta chơi ra một lí lịch lóa mắt như thế, kẻ thì ngoài lên bar chơi gái cũng chỉ biết ngẩn ngơ khóc lóc trong nhà.

Hắn quay sang Phó Diên Thăng, đang định hỏi có thể liên hệ với người ấy hay không thì đã thấy đối phương nhanh nhẹn cầm điện thoại lên trước.

Chỉ mất mấy giây để kết nối, Phó Diên Thăng cũng không ngại nghe máy ngay trước mặt Thích Tự: "Tưởng Húc à, đang đâu đấy?"

Trong phòng họp chỉ có mỗi hai người, mà xem chừng Tưởng Húc cũng là người mồm to, vừa nói cái giọng đã oang oang truyền qua loa: "Hơ, con người bạn rợn như cậu mà cũng có thời gian gọi cho tôi à?"

"Tìm cậu có việc cần nhờ đây, biết game Đấu trường anh hùng không?... Oh, vậy biết Tiêu Dã chứ?... Biết hả? Thế thì tốt, hiện tại Tiêu Dã ở trong tay tôi, cậu ấy muốn thành lập một chiến đội của riêng mình nên tìm tôi xin đầu tư, có đi đâu còn thiếu một người đại diện, cậu muốn đến tiếp quản và dẫn dắt chiến đội này đi đấu giải không?... Hơ, thiếu gia lâu lẳng như cậu thì bận gì?... Lương á? Không có lương đâu, mang thành tích về đây rồi nói."

Đầu bên kia gào rú gì đó liên hồi, Thích Tự chỉ lơ mờ nghe được một câu "Cmn cậu còn muốn tay không bắt sói à".

(*tay không bắt sói trắng: bỏ ra thì ít mà thu lợi thì nhiều)

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Cậu cũng có thiếu tiền đâu."

"Kể cả không thiếu thì cũng đừng mơ ông đây làm không công cho cậu, nhớ hồi đó ở bên châu Âu tôi..."

"Thôi thôi thôi, mấy cái sự tích vô dụng đấy tôi nghe nhàm quá rồi, dẹp ông đi, lương tháng 20,000, bao ăn bao ở, thắng được giải nhất thì cho cậu cổ phần... Tôi làm game hay không thì ảnh hưởng gì đến cậu?... Ờ, thật ra là vợ tôi muốn làm, tôi chỉ đứng ngoài hỗ trợ thôi..."

Thích Tự đang chăm chú nghe ngóng, đến đây thì ánh mắt lập tức bắn ra dao.

Bên kia điện thoại cũng lại rú lên: "Cái gì? Cậu cười rồi? Sao không mời tôi!!"

Phó Diên Thăng vừa đối diện với cái nhìn uy hiếp từ Thích Tự, vừa nói với người kia: "Tôi còn bận việc, không rảnh tán gẫu với cậu nữa, nếu hứng thú với chiến đội này thì gặp mặt rồi nói... Nghiêm túc đấy, tôi đang ở Hải Thành, đến lúc nào cũng được..."

Dập máy xong, thấy Thích Tự vẫn đang nở nụ cười khùng bố với mình, hắn mới đi đến nhiên giải thích: "Đùa thôi mà, bản tính cậu ta tò mò nên tôi chọc chơi chút."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng: "Sao anh biết người ta có thời gian rảnh?"

Phó Diên Thăng để điện thoại xuống: "Tình cờ thôi, mấy hôm trước xem Moments mới biết cậu ta đang ở thành phố H, đủ rảnh, còn muốn kiếm chuyện làm chơi kia kìa. Cứ chờ xem thế nào, nếu cậu ta chịu đến thì gánh xiếc này vẫn còn cơ hội."

Thích Tự: "Nếu anh ta không chịu thì sao?"

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ: "Hồi công ti ba cậu ta gặp vấn đề về tài chính, tôi còn hỗ trợ tìm cách giải quyết nữa mà, món nợ này sao cậu ta có thể phủi nhanh thế được..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự cười thầm trong lòng: "Vậy nghĩa là anh quyết định đầu tư cho chiến đội của Tiêu Dã?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Không, ba cậu nói rồi, không thể động vào tài chính của Sơn Vũ."

Thích Tự nhún mày: "Thế thì..."

Phó Diên Thăng vạch nhẹ một đường lên mặt bàn với ngón trỏ ngón giữa: "Mình là người dọn mâm, vừa ra người vừa ra kế hoạch, bên Tư Hàng thì bảo Tiêu Dã kí một thỏa thuận cá cược: nếu như trong vòng một năm tới, Tiêu Dã dẫn đội kiếm được số tiền như hai người ước định, Tư Hàng sẽ phải chuyển khoản phí chuộc thân của Tiêu Dã thành cổ phần đầu tư, tối đa 20% và tiếp tục hưởng hoa hồng; nếu bất thành, Tư Hàng có thể yêu cầu Tiêu Dã trả lại số tiền ấy kèm lãi theo từng giai đoạn."

Thích Tự: "Ý anh là biến chính 1 năm 3 tháng hợp đồng còn lại mà Tư Hàng có với Tiêu Dã thành vốn đầu tư?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, làm vậy thì cậu không cần bỏ tiền ra chuộc Tiêu Dã, mà cậu ấy cũng sẽ phải rảnh dỗi chiến đội cho tốt dưới áp lực này."

Thích Tự: "Nếu vậy thì Tiêu Dã cũng tự thành lập chiến đội được mà, cần gì đến chúng ta nữa?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Tôi chả nói đấy à, mình vừa ra người vừa ra kế hoạch, riêng ngân này đã đáng có được 50% cổ phần rồi. Chưa kể tiền thuê địa điểm nhân công vè sau cũng là đầu tư. Tôi vừa tính qua rồi, cùng lắm 1 triệu là đủ trang trải phí vận hành cho một năm. Cậu đã muốn giúp thì bỏ tiền túi ra hỗ trợ khoản này đi, 1 triệu với cậu không quá lớn—nếu bọn họ có tiền thật thì cậu kiếm được một khoản, coi như không uổng công giúp đỡ mấy đứa trong lúc khó khăn; mà có lỗi thì cũng chỉ mất 1 triệu thôi, Tiêu Dã là người tử tế thì nhất định sẽ bán mình kiếm trả lại cậu."

Thích Tự nghĩ nghĩ một hồi, lắc đầu cười: "Chỉ bỏ chút ấy tiền mà muốn hân 50% cổ phần, phương án này của anh đúng là lợi cả đôi đường cho tôi rồi."

"Đương nhiên." Phó Diên Thăng chỉ chỉ vào đầu mình, nhếch miệng cười nói, "Chờ cậu kinh doanh cái này mà."

Thích Tự giật mình sửng sốt, lập tức vươn tay tóm tai Phó Diên Thăng, nghiến răng nói: "Tôi không nói gì là anh cứ được thể đấy hả? Hở ra là vợ với chồng, thuận miệng thế..."

Phó Diên Thăng không ngờ Thích Tự lại ra chiêu này, bị tóm tai mà ngây ngẩn cả người, hồi lâu không có phản ứng gì.

Hai người cứ thế đối mặt nhìn nhau, dường như Thích Tự có hơi xấu hổ, đang định rời tay thì Phó Diên Thăng đã vờ vệt phun ra một chữ: "Đau." Trong khi ánh mắt nhìn hằm hằm ái muội, khiến tiếng kêu đau chẳng khác nào đùa cợt ve vãn, nói cũng như không.

Thích Tự nóng máu, tăng lực nhéo trên tay, bấy giờ Phó Diên Thăng mới la lên thảm thiết: "Ái, làm gì mà bạo lực thế hả..." Cùng lúc đó cũng túm lấy cổ tay Thích Tự, kéo người về phía mình, làm bộ muốn hôn.

Chẳng qua vừa chạm môi, cả hai đã nghe thấy "két" một tiếng từ phía sau.

Thích Tự lập tức đẩy Phó Diên Thăng ra, quay đầu nhìn lại mới thấy Hứa Kính sững sốt đứng đó, tay trên nắm cửa vẫn cứng đờ nguyên chỗ.

Ba người đối mặt, biểu cảm ai nấy đều trở nên kinh hãi.

"Anh Kính..." Thích Tự lần bần một câu, nhanh chóng đứng dậy.

Hứa Kính vội né mắt đi, ra vẻ bình tĩnh nhìn qua Phó Diên Thăng: "Phó tổng, tôi tới để lấy đồ, trợ lí không nói các cậu đang ở trong phòng họp, tôi thấy đèn sáng nên tưởng ai."

Phó Diên Thăng: "Anh cần lấy gì vậy?"

Hứa Kính lắc lắc tập tễnh tài liệu trên tay: "Vụ của Vạn Thành, hồi tối về mà quên mất..." Sau đó đánh mắt sang Thích Tự, "Vậy không làm phiền nữa" rồi quay lưng rời đi luôn.

Thích Tự vội đuổi theo gọi: "Hứa Kính!"

Hứa Kính dừng bước trước cổng vào Sơn Vũ, cũng không quay đầu lại: "Có việc gì à?"

Thích Tự: "Em..."

Tránh mặt đến cả tháng trời, không ngờ rốt cục lại gặp nhau trong hoàn cảnh này — vừa rồi Phó Diên Thăng cầm tay hấn rướn người hôn tới, đảm bảo đầu đã bị Hứa Kính thấy được.

Trong lòng có cả vạn lời muốn nói, nhưng Thích Tự chẳng thể cất lên một câu nào.

Thấy hắn nói được một chữ r ỡ ngừng, Hứa Kính chỉ quay đầu ra cười bảo: "Thích Tự, không cần giải thích, anh đã quyết định đi r ỡ, không can thiệp gì nữa đâu mà lo. Chuyện vừa xong anh coi như không thấy, cũng sẽ không nói lại với ba cậu."

Chính mấy lời nhẹ tênh này của Hứa Kính, lại chẳng khác nào một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào lồng ngực Thích Tự.

Nhưng hắn có thể nói gì được đây? Bảo đối phương cứ việc can thiệp đi, hay nhận sai vì đã giấu Hứa Kính về mối quan hệ với Phó Diên Thăng?

Hắn siết chặt nắm tay, rốt cục chỉ hỏi ra một câu: "Anh Kính, sau khi rời khỏi đây, anh định sẽ tới chỗ Lâm Hoán à?"

Hứa Kính chợt siết lấy tài liệu trên tay, chỉ ngoảnh mặt đi, để lại bóng lưng và một câu "Không phải việc của cậu" cho Thích Tự r ỡ rảo bước ra sảnh chờ thang máy.

Phó Diên Thăng ra sau, đứng cạnh Thích Tự khoác tay lên vai hắn, chỉ biết áy náy thở dài, bình thường m ồm miệng khéo léo là thế, mà hiện tại cũng hoàn toàn lúng túng, không biết làm sao để an ủi người yêu.

Hắn biết tình cảnh xấu hổ vừa r ỡ cũng có lỗi của mình, bởi vậy lại càng thêm tự trách.

Tối đến đưa Thích Tự về nhà, cả đường ng ỡ hàng sau, Phó Diên Thăng không ngừng niết vào lòng bàn tay hắn, để lộ ra thấp thỏm trong lòng.

Thái độ của Thích Tự cũng đã bình thường trở lại từ bao giờ, lúc gần đến nhà, hắn còn siết ngược lại tay đối phương, nói: "Tôi không sao."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Không sao thật chứ?"

Thích Tự cười nhẹ: "Anh bảo không sợ bước ra ánh sáng cùng tôi mà? Mới bị Hứa Kính thấy thôi đã căng thẳng thế, sau này định đối mặt với người khác thế nào?"

Phó Diên Thăng sừng sốt, đối mặt với người khác? Thích Tự có ý định comeout cùng hắn thật sao?

Có "danh phận chính thức" đáng ra là chuyện vui, nhưng Phó Diên Thăng lại thấy thái độ của Thích Tự rất bất thường, mà nghiêm trọng hơn cả, là hiện tại hắn đã không còn đoán được cậu học trò thông minh này nghĩ gì trong đầu.

Đến biệt thự, Thích Tự lại nhắc hắn: "Về chuyện của Dĩ Thảo, bao giờ rảnh anh cứ phác qua thoả thuận đánh cược kia trước, đợi bạn anh nhận lời rồi tôi nhắc Tiêu Dĩ."

Phó Diên Thăng đáp lại: "Được rồi."

Thích Tự xuống xe, quay người vào nhà, đến một góc Phó Diên Thăng còn không nhìn thấy, hắn mới gạt đi nét cười nhàn nhạt trên mặt, để lộ ra ánh mắt đau lòng và chua xót.

****

<Epilogue>

Hứa Kính: "Thì ra! Hai người! Có quan hệ này!! (#°Д°)"

Thích Tự: "Anh Kính, nghe em giải thích đã..."

Hứa Kính (đấm ngực): "Không cần nói nữa! Anh thua là đúng! (Phó cầu tặc, cậu đúng là đồ phóng đảng ngả ngớn!)"

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 154: Có Dịp Thì Vui

Hai hôm sau, người bạn Tưởng Húc của Phó Diên Thăng đến Hải Thành, hẹn gặp hấn ở ngay Sơn Vũ, chỉ nói chuyện hai tiếng đã đàm phán xong.

Thích Tự nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, biết Tưởng Húc đã đồng ý dẫn dắt Dã Thảo thì rất mừng, còn muốn mời người kia đi ăn một bữa.

Phó Diên Thăng cũng không khỏi ngạc nhiên: "Cậu muốn gặp anh ta?"

Thích Tự: "Anh ta có nợ anh, thì chuyến này đến đây cũng vì việc của tôi, chẳng lẽ lại không mời người ta được một bữa. Sao vậy, không tiện gặp à?"

"À không..." Hấn đã nói thế, Phó Diên Thăng cũng chẳng còn lí do gì để từ chối, bèn đặt hẹn cơm tối ngay dưới Phong Mậu cho ba người.

Khác với chất giọng "giang hồ" trên điện thoại, ngoại hình Tưởng Húc mày rậm mắt to, diện mạo đứng đắn, toàn thân thời thượng, khí chất tinh anh khác hẳn với đám choai choai Tiêu Dã.

Vì một câu đùa "Vợ tôi muốn làm" của Phó Diên Thăng bữa gọi điện, từ lúc gặp Tưởng Húc cứ nhìn nhìn Thích Tự đầy tò mò, thì thoảng lại quay ra cười đều Phó Diên Thăng, cứ như kiểu trong đầu đã chụp xong nguyên bộ ảnh cưới từ Berlin qua đến Seattle cho hai người.

Nhân lúc Thích Tự không để ý, hấn mới ghé lại chỗ Phó Diên Thăng trêu chọc: "Chắc, không ngờ cậu lại có xu hướng này nha..."

Phó Diên Thăng liếc mắt lờm hấn: "Làm sao?"

Tưởng Húc nhấm nháy ra hiệu, vừa tỏ vẻ "Vờ vịt cái gì nữa", vừa sợ Phó Diên Thăng không hiểu ý thật nên còn nhắc lại một từ trong điện thoại hôm trước: "Đây hả?... "Vợ" ấy?"

"Đừng có gọi lung tung." Phó Diên Thăng nghiêm túc chặn lời, "Vợ cái gì, Sếp tôi đấy."

Tưởng Húc: "..."

Thích Tự cười cười nhìn qua, giả bộ không biết hai người đang dấm dúi cái gì, nâng li với Tưởng Húc rồi hỏi: "Anh Tưởng đã kết hôn chưa?"

Tưởng Húc cười khà: "Chưa chưa, quen phiêu bạt một mình rồi, tìm đối tượng ổn định cũng chẳng dễ gì."

"Không có ổn định." Thích Tự nhướn mày, "Thì chắc anh Tưởng từng có nhiều duyên "vợ" lắm nhỉ?"

Tưởng Húc khẳng khái nói: "Thì cũng gọi là, đời người như kịch mà, tới đâu có dịp thì vui thôi, vậy mới mỹ mãn chứ phỏng?"

Phó Diên Thăng gấp miếng sushi lên quơ quơ trước mặt Tưởng Húc, dè dặt nói: "Ông chú có nhớ mình đã ba mấy tuổi đời rồi không mà còn "vậy mới mỹ mãn", cứ thế tiếp đi, tôi chống mắt lên xem không vì tiền thì có ai chịu diễn trò với anh không?"

"Mẹ!" Tưởng Húc không biết tại sao Phó Diên Thăng lại tự dưng sặc mùi thuốc súng như thế, nhưng cũng bất chấp mặt mũi phản pháo, "Đừng có y mình học đại học trước tôi hai năm mà lên mặt, cậu còn hơn năm nữa là đầu ba rồi ha? Chưa kể cũng nay đây mai đó khác gì? Mỗi lần gọi điện lại ở một nơi, mới tốt nghiệp thì ở Cảng Thành, vừa năm ngoái sang đây, hồi chi đâu nói chuyện đã lại bảo chuẩn bị đi Thâm Thành rồi..."

(*Cảng Thành: trước mình đề Hong Kong ấy mà giờ đề này cho đỡ lệch pha)

Nghe đến "đi Thâm Thành", Thích Tự nhượng mảy, đột nhiên quay sang Phó Diên Thăng.

Chỉ thấy tay cầm đũa của người kia cứng đờ, cứ thế đánh rớt miếng sushi vô tội, trứng cá đỏ tươi bên trên vãi tung ra đĩa, như thể vừa mổ phanh ruột chiếc đĩa hình con cá.

Bầu không khí trên bàn đột nhiên chùng đi, riêng Tưởng Húc vẫn tiếp tục lải nhải: "Steven kể hồi ở Hoàn Thịnh cậu từng được cả tá tiểu thư sang chảnh theo đuổi, tôi không tin ngần ấy năm mà cậu không vui dịp nào... Lần này lại còn lừa tôi là có vợ, xằng, vợ trong mơ à, chúng ta cũng tám lạng nửa cân thôi."

Phó Diên Thăng hạ đũa, cau mày nói: "Nói bấy ít thôi, lo ăn cơm của anh đi..."

Nhưng ngoài một câu gắt mắng, Phó Diên Thăng cũng không giải thích gì thêm, Thích Tự hiểu được, hết cả muốn ăn.

Nửa bữa sau đó, một mình Tưởng Húc thao thao bất tuyệt đủ chuyện trên trời dưới bể, thỉnh thoảng Phó Diên Thăng mới ậm ừ đáp lại, rõ là không buồn để tâm.

Mãi cũng xong được bữa cơm, Tưởng Húc rốt cục nhận ra bầu không khí sai sai, tranh thủ lúc Thích Tự đi thanh toán rồi vào toilet, hắn mới nhỏ giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Sao vậy, tôi nói gì sau à? Trông hai người có vẻ căng thế?"

Phó Diên Thăng cười lạnh: "Thì ra cũng biết là bọn tôi căng cơ đấy? Còn không phải tại cái "dịp vui" từ miệng anh mà ra à..."

Bấy giờ Tưởng Húc mới muộn màng nhận ra: "Đệt, người này là "vợ" cậu thật đấy à!?"

Phó Diên Thăng hối hận không để đâu cho hết: "Đáng ra tôi không nên đưa cậu đến bữa ăn này..."

Tưởng Húc im im vài giây, lại bắt đầu vào thế hóng chuyện: "Vợ cậu trẻ thế, thiếu gia nhà nào đấy? Là người mở Sơn Vũ đấy à? Khà khà, bảo sao năm đó cậu chả vừa mắt ai trong đám tiểu thư ở Cảng Thành, ra là thuộc giới này..."

Phó Diên Thăng không nhịn được mà giơ tay ủa đầu hấn ra: "Tí phần nhanh lên, còn nhiều lời nữa thì lương lậu gì này bàn dẹp hết đi."

Tưởng Húc: "..."

Đợi Thích Tự quay lại, trò chuyện thêm vài câu rồi Tưởng Húc cũng thức thời về luôn.

Phó Diên Thăng hỏi hấn định làm gì, Thích Tự chỉ bảo: "Tôi hơi mệt, về nhà luôn thôi."

Phó Diên Thăng vội đòi đưa về, hấn cũng không phản đối, lên đến xe còn bảo: "Cảm ơn anh chuyện hôm nay." Ý là việc Phó Diên Thăng đã tìm giúp người đại diện cho chiến đội Dã Thảo.

Phó Diên Thăng không khỏi mất tự nhiên: "Chuyện nhỏ mà, đâu cần khách sáo với tôi."

Thích Tự không đáp lại, sau đó mỗi người đều ôm tâm sự của riêng mình, cả đường không ai nói gì thêm.

Đến biệt thự, Phó Diên Thăng xuống xe theo, nói muốn đi dạo với Thích Tự trong vườn một lát. Cả hai đều biết tiết lộ mà Tưởng Húc lỡ miệng nói ra có nghĩa là sao, lại chẳng thể coi như chưa nghe thấy gì, bởi vậy Phó Diên Thăng cũng không thể cứ thế mà về.

Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng vào biệt thự, mãi khi đến hành lang nơi bọn họ từng hôn mới cất lời hỏi: "Anh sắp đi rồi à?"

Phó Diên Thăng buộc phải nói: "Mới có thông báo, nhưng chưa chính thức xác nhận."

Thích Tự: "Bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "Cuối tháng sau..."

Thích Tự gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Tuyệt, tháng này là Hứa Kính, tháng sau đến Phó Diên Thăng.

Thái độ của Thích Tự vẫn rất bình tĩnh, nhưng đối phương càng bình tĩnh, Phó Diên Thăng lại càng lo, hắn giữ lấy cánh tay Thích Tự, ngữ khí đầy kiêu căng: "Thích Tự, đừng nghĩ nhiều vội, tôi vẫn đang xin cấp trên cho hoãn chuyển công tác thêm mấy tháng..."

Thích Tự nghĩ thầm, thì ra với họ thế là "chuyển công tác".

Cũng phải, Phó Diên Thăng phụ thuộc vào tổ chức bí ẩn của mình, người ta bảo đến đâu phải đến đó, gọi là chuyển công tác đâu có sai?

Thích Tự thản nhiên đáp lại: "Không sao, hết tháng 8 tôi cũng quay lại Stafford rồi, anh đã không đi cùng tôi nữa, thì ở Hải Thành hay ở đâu có khác gì?"

Phó Diên Thăng không nói nên lời: "Tôi..."

Thích Tự quay sang nhìn hắn, trực tiếp ngắt lời: "Tôi chỉ muốn biết một điều thôi, giả sử đến giờ tôi vẫn chưa phát hiện ra thân phận thật của anh, thì anh có viện một cớ khác để rời đi không? Chẳng hạn, vì năng lực của tôi không được như mong đợi, nên anh sẽ không ở lại với tôi nữa? Hay là cứ thế đi luôn như Tống Phổ Tâm và Từ Nhất Chu?"

Phó Diên Thăng sửng sốt đáp: "Tôi sẽ không làm thế."

Thích Tự rũ mắt, lẩm bẩm nói: "Tức là anh sẽ vẫn chọn nói thẳng ra— như vậy cũng tốt, tôi không thích bị người khác lừa gạt."

Phó Diên Thăng đau lòng không thôi, vươn tay kéo Thích Tự vào lòng, cứ thế ôm hờ hững, mới cất tiếng thầm thì bên tai đối phương, thâm tình mà ẩn nhẫn: "Xin lỗi..."

Thích Tụ vẫn chấp tay sau lưng, đã chỉ muốn gục vào đối phương vì mệt mỏi, nhưng tự tôn lại không cho phép hắn để lộ ra quá nhiều yếu đuối.

Đúng lúc này, hắn trông thấy hai người cách đó không xa đang sóng vai đi tới, bóng dáng quen thuộc liếc qua biết ngay ai.

Một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu, đại não như vừa diễn ra cuộc giao chiến lịch sử trong thoáng chốc, Thích Tụ chậm rãi vòng tay ôm lấy eo Phó Diên Thăng, nhắm mắt lại quyết đánh cược một phen.

Nhận thấy Thích Tụ đang đáp trả, Phó Diên Thăng lại càng ôm hắn chặt hơn, hoàn toàn chìm trong tự trách và đau lòng, không hề phát giác sau lưng có người tới, cho đến khi giọng nói của Thích Nguyên Thành bất chợt vang lên—

"Thích Tụ...? Hai đứa...!"

Phó Diên Thăng sửng người, vội buông tay nhìn về phía người vừa xuất hiện.

Thích Tụ cũng đã mở mắt, bình tĩnh lùi lại một bước, đối diện với hai người: "Ba, mẹ."

Phó Diên Thăng đã rồi đến phát hoảng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh: "Chủ tịch Thích, cô Khương..."

Nỗi lo từ mấy hôm trước cứ thế phôi ra ngay trước mắt, Thích Nguyên Thành quả thực không biết phải đối diện thế nào, nhưng đi đâu khiến ông mờ mịt hơn cả, là rõ ràng Thích Tụ mới vừa ôm ấp thắm thiết với Phó Diên Thăng xong, mà giờ phút này đã bày ra vẻ mặt điềm nhiên như thể ấy chỉ là một cái ôm rất đời thường giữa hai người đàn ông.

Thích Nguyên Thành mất đến vài giây hoang mang tưởng mình nghĩ nhiều, đang không biết nên nổi điên hay bình tĩnh mới phải, Khương Oánh lại sợ chững không nhìn nổi, bất giác giữ lấy tay đối phương. Bây giờ ông mới giật mình sức tỉnh, không khỏi cảm thấy bản thân thật nực cười vì ý định tự tẩy não vừa rồi.

Người đàn ông trung niên lúc này đã giận đến tím mặt, hung hăng quát mắng với Phó Diên Thăng, lại hùng hổ ra lệnh cho Thích Tự: "Về đây cho ba!"

Khương Oánh nhìn qua bọn họ đầy lo lắng, nhưng rồi cũng đành đuổi theo chúng vào nhà.

Thích Tự bình tĩnh nói với Phó Diên Thăng: "Anh về trước đi."

Phó Diên Thăng lo lắng không thôi: "Để tôi giải thích với ba cậu..."

Thích Tự quay ra nhìn hấn, lạnh giọng nhắc lại: "Về đi."

Phó Diên Thăng sửng sốt, đối diện với khí thế của Thích Tự lúc này cũng không nói nên lời, cứ vậy chôn chân tại chỗ nhìn đối phương rời đi, chẳng thể giúp đỡ hay bảo vệ, chỉ biết đau lòng và lo lắng khôn nguôi.

Thích Tự đi theo ba mẹ vào nhà. Từ hôm bị Hứa Kính bắt gặp với Phó Diên Thăng ở Sơn Vũ, hấn đã xác định sớm muộn gì giờ khắc này cũng đến, bởi vậy mới thà nắm lấy quyền chủ động về tay, thay vì suốt ngày phải thấp thỏm sợ lộ hay bị "bắt gian" bất thành hình.

Thích Nguyên Thành còn không buồn lên thư phòng, đi thẳng vào sofa phòng khách, nhìn hấn chằm chằm, giọng nói cũng run lên vì phẫn nộ: "Tự con nói đi, chuyện vừa xong là thế nào!?"

Thích Tự đứng cạnh bàn uống nước, vẫn nguyên khí thế, nhưng cũng không tỏ ra đối chọi gay gắt, mà chỉ đơn giản thuật lại đầy bình tĩnh: "Ba, từ khi mới quen con đã rất ngưỡng mộ Thầy Phó, qua hai năm vừa rồi thì tình cảm cũng không còn là tình bạn hay tình thầy trò đơn thuần nữa... Con không muốn giấu ba, nhưng không thể không thừa nhận một điều, con yêu anh ấy."

Thích Nguyên Thành nghe mà tăng xông, bất chợt cầm chén trà nguội trên bàn lên hất thẳng vào Thích Tự.

Từ nhỏ tới lớn Thích Tự chưa bao giờ thấy ba mình nổi giận đến mức này, bởi vậy cũng không khỏi sửng sò.

"Nguyên Thành!" Khương Oánh cứng rắn lớn tiếng gằn lại, sau đó lại mềm giọng khẩn khoản, "Có gì từ từ nói..."

Thích Nguyên Thành giật đến run người, giọng nói cũng lạc đi, khó tin hỏi lại: "Con, con nói cái gì? Thử nói lại lần nữa đi!"

Thích Tự vượt đi nước trà trên mặt, lấy lại tinh thần, rũ mắt nhìn xuống, một lần nữa thấp giọng lặp lại: "Con yêu Phó Diên Thăng."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Hai đứa bị ông bắt gian tại trận! Thế mà thản nhiên như không? Đúng là không biết xấu hổ!"

Phó Diên Thăng: "Ày, trước lạ sau quen thôi ạ, mong ba vợ thứ lỗi..."

Thích Tự: "Xin lỗi ba, nhưng con cố tình để ba thấy đấy."

Phó Diên Thăng: "???" (Thốn thức, trở thành tài r ồi...)

Thích Nguyên Thành: "Thằng bất hiếu! Đả cầu bổng của ta đâu!!
(̀\` ) ( ̀\`)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đúng là trò giỏi của F1S! Khổ nhục kế dùng rất tốt! Xác định danh phận r ồi! Còn ngại gì yêu xa!

Chời mẹ tự dựng v ề cuối hưng phấn quá, em thành bá tổng thật r ồi Tự
oiiiiii (" ̀\`)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 155: Mở Màn Chiến Tranh

Thích Nguyên Thành giận đến tối mắt, thiếu đi đầu ngất đi. Ông nhìn quanh một lượt, đang định tìm vật gì khác để đánh cho "đứa con bất hiếu" này tỉnh người ra thì đã thấy Thích Tự khuyu gối, chậm rãi quỳ xuống trước mặt mình.

"Ba..." Thích Tự chống hai gối lên đất, ngửa đầu nhìn ông, từ tốn nói, "Con biết mình đã khiến ba thất vọng, cũng biết hiện tại ba khó lòng nào chấp nhận được sự thật này, nhưng bảo con buộc mình phủ nhận tình cảm dành cho anh ấy, thì con không làm được... Ba muốn đánh muốn mắng con đầu chịu, nhưng không phải là vì muốn ép ba đồng ý, chỉ xin ba cho con vài năm... Hiện tại con mới 22, ba từng trải hơn con, hẳn sẽ cảm thấy con thật ngu ngốc, tùy hứng, tự rước khổ vào người. Hơn ai hết, con biết quyết định của mình lúc này chưa chắc đã đủ "trưởng thành", cũng chẳng chắc gì bản thân có thể cùng đi với Phó Diên Thăng đến hết một đời. Nhưng mà, anh ấy sắp đi rồi, cuối tháng sau sẽ rời khỏi Tư Nguyên, sẽ rời xa con... Con biết chừng mực, nếu ngày nào đó có thể buông bỏ đoạn tình cảm này, con thì sẽ không dây dưa với bất kỳ người đồng giới nào khác, chuyện lấy vợ sinh con sau đó cũng tùy ba sắp đặt... Nhưng nếu như, nếu như không buông được..."

Nói đến đây, Thích Tự cũng lặng thinh, không biết là chưa nghĩ xong "nếu không buông được" thì thế nào, hay vốn dĩ đã quyết nhận lấy định mệnh này cả đời.

Ánh mắt hắn thâm trầm, nét mặt ưu thương, ngữ khí nhẹ tênh nhưng lại đầy quyết đoán: "Nếu như không buông được, chỉ mong ba cho phép con miễn chuyện kết hôn, ba muốn chối bỏ, thì con sẽ không bao giờ công khai mối quan hệ với anh ấy, tuyệt đối không để ba phải xấu mặt vì con."

Thích Nguyên Thành nhìn qua, chỉ thấy hấn dù đang quỳ rạp trên đất, nhưng sống lưng vẫn cứ thẳng tắp, toát lên vẻ cố chấp khiến người khác không khỏi bất lực.

Chưa bao giờ ông cảm nhận được sự trưởng thành của con trai rõ như lúc này, thằng bé không hề nao núng khi bị "bắt tại trận", thậm chí còn có vẻ đang mong ba mình sớm phát hiện ra chân tướng.

Để rồi lấy lòng tin làm giáo, dùng tình thân làm khiên, cứ thế sải cánh hô lên, trực diện tiến tới công kích ông.

Thích Nguyên Thành hơi choáng, bất giác lùi về sau một bước, ngẩng phịch xuống sofa. Ông giận dữ thất vọng vì bị qua mặt, nhưng đầu óc trong lòng, lại không khỏi tự hào vì sự thông suốt, nhanh nhạy, trầm ổn và điềm tĩnh ở con trai.

Nói được ra những lời vừa rồi, chứng tỏ Thích Tụ cũng chẳng phải bốc đồng hay tùy hứng, mà đơn giản là bất đắc dĩ.

Thích Nguyên Thành có thể mơ hồ tưởng tượng, con trai ông hẳn đã lặp đi lặp lại những lời này trong lòng không biết bao nhiêu lần khi ở một mình, chỉ chờ đến lúc bị phát hiện để lấy ra đánh cược một phen.

Kì thực từ hồi tháng năm Thích Tụ đến khách sạn Westin tìm ông, điều bộ cố chấp của đứa nhỏ này khi nhắc đến Phó Diên Thăng đã rất đáng ngờ, chả qua vì tin tưởng, vì Thích Tụ đã từng hứa mình sẽ không giống Tiểu Phong, cho nên ông mới lơ là cảnh giác...

Thích Nguyên Thành cũng chẳng rõ hiện mình đang giận Thích Tụ ngược, hay giận chính bản thân vì đã chủ quan, không biết rút kinh nghiệm từ trường hợp của đứa nhỏ hơn. Chính ông là người để Phó Diên Thăng tiếp cận và khiến Thích Tụ mờ mắt, cũng chính ông đã tạo cơ hội cho hai đứa nó ở chung và tìm hiểu nhau, để rồi dẫn đến một Thích Tụ như bây giờ.

Nhưng ngẫm lại, dù có quản thế hay quản nữa thì sao?

Nếu muốn để Thích Tự trưởng thành độc lập, suy cho cùng ông vẫn sẽ phải buông tay, cái gì nên đến rồi cũng đến, tránh làm sao cho được vận mệnh.

Thấy động tĩnh, Thích Phong và Lăng Khả trên tầng cũng đã ra ngoài nghe ngóng, trông thấy anh hai đang quỳ gối trước mặt ba, bầu không khí trong phòng khách thì căng như dây đàn, cả hai cứ thế nghệt ra ở đầu cầu thang, lúng túng không dám lại gần.

Khương Oánh không khỏi đỏ mắt vì những lời vừa rồi của Thích Tự, chỉ biết đưa tay lên che miệng, nhìn cả hai cha con, cũng chẳng biết nên đau lòng cho ai.

"Nguyên Thành..." Cô nhẹ giọng mở lời, tiếng nói nghẹn ngào như khẩn khoản cầu xin đối phương.

Bị bức bách từ cả hai, Thích Nguyên Thành rơi vào tiến thoái lưỡng nan, trong lòng chùng đi, khí thế cũng tan tành.

"Con... dậy đi." Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, cố gắng mình ra uy, "Lên gác đi, lúc này ba không muốn nói chuyện với con!"

Nghe vậy, Khương Oánh cũng nhận ra chồng mình không còn nổi sùng như vừa nãy, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Thích Tự, chẳng qua không phải đối phương đã hết giận, mà là thấy bất lực thì đúng hơn.

Thích Tự vâng lời đứng dậy, áy náy nhìn lại ba mẹ rồi mới ra cầu thang, chỉ nghe trên tầng lao xao một lát, hẳn là Thích Phong với Lăng Khả vừa cuống quýt bỏ trốn vì ngại đụng mặt với anh trai.

Hắn về phòng, đóng cửa, lại thuận thế dựa lên một hồi, sau đó mới rút ra chiếc điện thoại đang rung lên này giờ từ túi quần.

Tất cả đều là cuộc gọi nhớ và tin nhắn mới từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Thích Tự, đừng gánh vác một mình, để tôi giải thích với hai người họ cùng cậu..."

F1S: "Đầu tại tôi, vừa rồi lại kích động ôm cậu."

F1S: "Cậu không sao chứ? Cho tôi vào đi."

...

Thích Tự bước tới cửa sổ, kéo màn che ra nhìn xuống, quả thật thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng ngoài vườn, đang hút dở một điếu thuốc, thần thờ nhìn về phía biệt thự này.

Thích Tự gọi lại cho đối phương, Phó Diên Thăng lập tức bỏ thuốc ra nghe máy: "A lô? Cậu không sao đấy chứ?"

Thích Tự nhìn người bên dưới qua lớp cửa kính, thấp giọng nói: "Này bảo anh về đi rồi mà?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thể yên tâm mà về được chắc!? Rồi cục cậu thế nào rồi? Ba cậu có làm gì không?"

Thích Tự: "Tôi không sao, ông ấy có thể làm gì con mình chứ?"

Phó Diên Thăng: "Cậu mở cửa cho tôi vào đi, tôi muốn nói chuyện với ba cậu."

Thích Tự cau mày: "Phó Diên Thăng, lí trí của anh chẳng hết cho chó gặm rồi hả? Ba tôi đang nóng máu như thế, anh đòi gặp để tìm đường chết sớm à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự thở dài: "Thôi, đã nói là tôi không sao mà, ông ấy có hai đứa con trai, một đã gay rồi, này lại thấy chúng ta ôm nhau nữa, không chấp nhận nổi cũng dễ hiểu thôi."

Phó Diên Thăng chỉ trầm mặc, ừm một tiếng đáp lại.

Thích Tự đành cúp máy, lại nhìn ra ngoài, chỉ thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay cầm điện thoại, cả người như hóa đá, mãi cũng

không chịu đi.

Thích Tự gửi một tin nhắn đi: "Sao còn chưa đi?"

F1S: "Cậu thấy tôi?"

F1S: "Phòng cậu ở đâu?"

Tự: "Cửa sổ là kính một chiều, anh không thấy được tôi đâu. Tôi chuẩn bị ngủ rồi, anh cũng đừng có đứng sừng sững ra đấy nữa, định làm Thần giữ cửa à."

F1S: "Không sao, tôi muốn ở gần cậu thêm một lát."

Thích Tự thấy mắt cay cay, lại nghĩ bụng, tháng sau anh cũng đi rồi, giờ còn ra vẻ lưu luyến với ai?

Chẳng qua nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chính hắn cũng không nhấc nổi chân mình, cứ thế đứng cạnh cửa sổ như một tên ngốc.

*

Sau tối hôm đó, hai cha con bắt đầu chiến tranh lạnh. Thích Nguyên Thành không còn nhắc lại chuyện của Thích Tự với Phó Diên Thăng, nhưng ánh mắt và hành động vẫn không ngừng nói lên sự bất mãn với hành vi ngỗ ngược của con trai.

Thích Tự cũng không dám xuất hiện cùng Phó Diên Thăng trước mặt ba, để cho thấy "chùng mực" của mình thì thậm chí còn nghiêm chỉnh giữ khoảng cách với Phó Diên Thăng, chứ đừng nói là tình tình tứ tứ.

Thời gian này, Khương Oánh cũng rất tỉ mỉ quan tâm an ủi Thích Tự, còn bảo thuyền đến đâu cầu ắt tự thắng, không ngừng cổ vũ hắn đấu tranh vì tự do yêu đương của mình; Thích Phong và Lăng Khả thì càng nghe lời hắn rậm rập, thận trọng đủ điều, thức thời giả ngoan, gắng hết sức mình để dỗ anh vui vẻ.

Thích Tự không cho Phó Diên Thăng đi tìm ba mình, chỉ sợ đối phương gánh không nổi hậu quả. Phó Diên Thăng bị người yêu uy hiếp, vừa bất lực, lại vừa biết mình đuối lí, chỉ đành yên phận làm việc cho tốt.

Phương án mà Phó Diên Thăng đề ra cho team của Tiêu Dã được xúc tiến thuận lợi. Sau khi nhậm chức người đại diện chiến đội, Tưởng Húc chỉ mất mấy ngày để lên một kế hoạch kinh doanh chuyên nghiệp hoàn chỉnh, chu toàn từ cả các việc như thuê huấn luyện viên, tìm căn cứ địa hay khởi động lịch tập hàng ngày, khiến Thích Tự cũng yên tâm bỏ tiền ra đầu tư.

Cuối tháng 7, Hứa Kính chính thức nghỉ việc, không rõ là đi đâu.

Đầu tháng 8, Tô Cánh dẫn đoàn đội của mình đến Hải Thành, gia nhập MeiWei-Liên Tú.

Tối đến, Thích Tự mở tiệc tiếp đón bọn họ ở nhà hàng biệt thự Nhuận Phong. Bộ phận Công nghệ đã tách khỏi tập đoàn và hợp nhất với MeiWei-Liên Tú, các nhân viên quản lý trọng yếu của công ti đều có mặt trong bữa tiệc, bao gồm cả mấy người Diệp Khâm Như, Du Liên và Phó Diên Thăng.

Để thể hiện thành ý xã giao trong bữa tiệc, Tô Cánh mới lấy ra một cái hộp, bảo là có quà ra mắt tặng mọi người.

Thích Tự ngồi cạnh ngay cạnh, liếc vào trong hộp mới thấy một đồng móc treo nhỏ nhỏ hình điện thoại, giống cái có chức năng định vị mà Tô Cánh từng cho hắn.

Tô Cánh giới thiệu qua rồi chia cho từng người. Nghe xong thứ này chỉ dùng để ghi âm và định vị, ai này đâu có hơi chừng hững, nhưng vì Tô Cánh đã nhiệt tình, nên cũng coi như một cái móc khóa hay móc điện thoại rồi đồng loạt cảm ơn rồi rút.

Đến mình, Thích Tự lại từ chối: "Em thì không cần đâu, lần trước anh cho em một cái rồi mà?"

Tô Cánh vẫn đưa cho hắn một cái, bảo: "Cái lần trước là demo thôi, team anh dùng thử xong kêu thỉnh thoảng lag lắm, này mới cải tiến, định vị

chính xác hơn, ghi âm cũng rõ tiếng hơn... À, thế dùng thử cái kia chưa?"

Thích Tự: " Dùng r ấi."

Hai mắt Tô Cánh sáng lên: "Chính cậu dùng hả, thấy sao?"

Thích Tự: "À không, là cho chó nhà em..."

Tô Cánh sửng người một lúc mới tức tối gào lên: "Đệch, cậu có biết cái chip này được làm từ công nghệ CDMA tân tiến nhất, kết hợp cả hai kĩ thuật định vị AGPS hỗ trợ không dây với AFLT để đạt được độ chính xác, tính khả dụng và tốc độ cao, hơn hẳn phần lớn điện thoại bây giờ không hả, bán ra ngoài ít nhất cũng phải mấy trăm, thế mà cậu đi dùng cho một con chó!"

(*Advanced Forward Link Trilateration: phép đo tam giác dùng liên kết chuyển tiếp cao cấp, dùng trong kĩ thuật điện tử viễn thông)

Thích Tự vội giải thích: "Chó nhà em mắc chứng đãng trí tuổi già, chuyên môn lên ra ngoài không về, chưa kể cái này của anh chỉ định vị với ghi âm, mà chức năng ấy điện thoại em có r ấi, biết dùng vào đâu nữa đâu."

Đây cũng chính là tiếng lòng của mọi người ở đây, bởi vậy cả hội nghe xong thì cười ầm lên, chọc Tô Cánh tức điên, l ầm b ầm trách Thích Tự không trân trọng kĩ thuật và trí tuệ của mình, mãi đến khi Thích Tự phải thì sẽ không sử dụng món quà này cho chó nữa thì mới cho qua.

Giữa tháng 8, đúng như Chương Thừa Tuyên tiết lộ, nền tảng online của Phi Á-Hồng Trang được tung ra. Cùng ngày hôm đó, Phi Á cũng tổ chức họp báo, tuyên bố chính thức tiến quân vào lĩnh vực công nghệ và thương mại điện tử.

Khi được phóng viên hỏi mình có ý kiến gì về nền tảng MeiWei-Liên Tú cùng loại hình, Chủ tịch Chương Ái Phát bày tỏ—một khi làm, Phi Á sẽ luôn là người đứng đầu. Có thể coi như, lời này đã chính thức khai hoả cuộc chiến đầu tiên giữa Phi Á và MeiWei ở lĩnh vực công nghệ thương mại điện tử.

Trong buổi họp báo, người sở hữu Hồng Trang là Lâm Hoán cũng có mặt. Với xuất thân từ đại gia số một Yến Thành, Lâm Hoán vẫn luôn là tiêu điểm nóng của truyền thông, nhờ hấn mà ngay cả tin tức thương trường vốn chẳng được mấy ai quan tâm cũng lên thẳng hot search ngày hôm đó.

Cùng thời gian, câu lạc bộ Dã Thảo chính thức ra mắt dưới sự chỉ đạo nhanh nhẹn và dứt khoát của Tưởng Húc. Tiêu Dã và các đồng đội cũ lập nên chiến đội GRASS, trực tiếp khiêu chiến LAS của Lâm Hoán, tự tin khẳng định chỉ cần một năm để giành được chức quán quân Đấu trường anh hùng, đì cho LAS hít khói.

Trùng hợp thay, bữa ấy Weibo chính thức của câu lạc bộ cũng đăng lên hình ảnh chiến đội chụp chung với nhà đầu tư chính là Thích Tụ. Với ngoại hình không kém gì minh tinh, hấn lập tức thu hút được sự chú ý của dân mạng, thân phận "thái tử" MeiWei cũng nhanh chóng bị đào ra. Kết hợp với thông tin cạnh tranh giữa MeiWei-Liên Tú và Phi Á-Hồng Trang của Lâm Hoán, cũng như việc nòng cốt xây dựng giải thuật cho Hồng Trang là Tô Cánh đã gia nhập MeiWei, cả giới kinh doanh lẫn eSports bắt đầu rộ lên đồn đãi về Thích Tụ và Lâm Hoán như hai ông trùm thương nghiệp đối chọi gay gắt không khác gì "thủy hỏa bất dung".

Chưa kể không biết là bị ai làm lộ số điện thoại, mà kể từ hôm ấy, ngày nào Thích Tụ cũng nhận đến cả chục cuộc gọi từ cánh báo chí và người ngoài giới muốn phỏng vấn, hồng đào bối những bí ẩn về hấn.

Thích Tụ nhúc óc không thôi, ngày càng phải giữ mình kín kẽ hơn. Trong khi đợt nghỉ cứ thế trôi qua với cả đồng thắng trận kịch tính, thời điểm Phó Diên Thăng rời khỏi Sơn Vũ cũng đến gần.

****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Thích công tử, cậu làm bản thiếu gia đây hứng thú rồi đấy."

Thích Tự: "Đẹp đi, anh chỉ xứng làm n ền thế thôi."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Trên đang cảm động, xuống cuối gặp linh vật phong bật lại cười
muốn điên =))) bao giờ Hi mới định cho bá tổng Lâm-
chỉ ở trong lòng nó của người khác-Hoán này lên sàn đây trời =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 156: Gieo Gió Gặt Bão

Phó Diên Thăng rời đi, việc tìm người tiếp quản Sơn Vũ cũng là một vấn đề không nhỏ.

Sau khi thảo luận với ba, Thích Tự quyết định sẽ đích thân gánh vác trọng trách này.

Sau hai năm được Phó Diên Thăng chỉ dạy, cùng một năm kinh nghiệm thực tế với bộ phận Công nghệ, quản lý một công ti đầu tư đối cũng không còn nằm ngoài tầm với của Thích Tự. Hắn chỉ cần tìm một người quản lý đại diện ở trong nước, để đối phương tùy thời báo cáo lại mọi dự án và các sự vụ trọng đại là được.

Về việc này, Phó Diên Thăng có tiến cử với Thích Tự một người — chính là Sở Mộng, cấp dưới cũ của hắn và cũng là Phó tổng đương nhiệm ở Chứng khoán Minh Thái.

Sở Mộng tốt nghiệp từ một trường Tài chính - Kinh tế danh giá, 26 tuổi hoàn thành chương trình thạc sĩ xong là tiến vào lĩnh vực đầu tư, đi lên từ vị trí chuyên viên phân tích cho đến bây giờ, nhìn thì năng lực chuyên môn cũng không thua kém gì Phó Diên Thăng.

Chẳng qua trong môi trường nam giới vẫn chiếm đa số như giới đầu tư, là nữ thì Sở Mộng sẽ gặp bất lợi hơn một chút về phương diện phát triển quan hệ và xã giao, không thể mạnh bạo toàn diện được như Hứa Kính hay Phó Diên Thăng. Bù lại thì cô được cái tỉ mỉ cẩn thận — trong suốt một năm cộng tác, Phó Diên Thăng phải công nhận rằng các báo cáo phân tích qua tay Sở Mộng đều gần như không có sai sót, bởi vậy mới nhận định đối phương là lựa chọn tốt nhất để hỗ trợ Thích Tự quản lý Sơn Vũ.

Đương nhiên, Phó Diên Thăng nghĩ tới chuyện tiến cử Sở Mộng một phần cũng vì nghe nói từ khi Chủ tịch bị bắt do sai phạm trong vụ đưa Hàng Phàm lên sàn, hàng loạt các lãnh đạo cấp cao ở Minh Thái cũng bị khai ra bê bối tham ô nhận hối lộ.

Tầng quản lý rừng động, cấp dưới cũng ăn đủ. Sở Mộng vừa lên chức Phó tổng được một năm thì công ti đã dính phải cả đống vấn đề như vậy, mới không khỏi nản lòng muốn tìm đường thoát thân.

Thích Tự tin tưởng mắt nhìn người của Phó Diên Thăng nên không có ý kiên gì, đi thương lượng với ba thì Thích Nguyên Thành cũng đồng ý sau khi xem qua hồ sơ của Sở Mộng.

Tư Thị bị kết tội thì toàn bộ tài sản cũng đóng băng, dòng tiền của Tư Nguyên bị thắt chặt, lúc này Sơn Vũ phải thận trọng với từng khoản chi tiêu, bởi vậy cần một người quản lý có khả năng chèo chống chứ không phải lập công.

Nhận được lời đề nghị của Phó Diên Thăng, Sở Mộng cũng vừa mừng vừa hoảng, vội vàng phải thu xếp đến gặp đối phương.

Sau khi nghe Phó Diên Thăng giải thích qua về tình hình của Sơn Vũ, Sở Mộng vô cùng kinh ngạc khi biết người sở hữu công ti lại chính là cậu chàng soái ca mà mình từng tia ở Skyline hồi đó, đồng thời không khỏi hồ thẹn vì những suy đoán vớ vẩn trước đây của mình.

Sau khi được Phó Diên Thăng giới thiệu, Sở Mộng mới chính thức gặp mặt Thích Tự tại Sơn Vũ.

Nói chuyện với một Thích Tự đã cực kỳ ra dáng lãnh đạo của lúc này, Sở Mộng lại không khỏi nhớ tới nụ hôn giữa đối phương và Phó Diên Thăng trong bar ngày ấy, vừa băn khoăn suy đoán về mối quan hệ của hai người bây giờ, vừa bất giác quay về tâm hồn thiếu nữ khi đối mặt với vị "kim chủ" nhỏ tuổi này, bởi vậy chẳng mất bao lâu đã vô cùng kính cẩn phục tùng đối phương.

Hỗ trợ thu xếp mọi chuyện ở Sơn Vũ xong, Phó Diên Thăng cũng bàn giao quyên đi đầu hành lại cho Thích Tự.

Trước ngày rời khỏi Hải Thành, Phó Diên Thăng rủ đối phương đi ăn tối, chính ở nhà hàng "Điện cá lóc" hắn từng mời Thích Tự lần đầu tiên.

(*hình như hồi đấy mình dịch là cá mú, nhưng hôm nay tìm hiểu lại thì nó phải là họ cá lóc channa argus mới đúng)

Vẫn là địa điểm ấy, vẫn là những lát cá ướp lạnh.

Lầu trong nồi đá, lửa chậm rãi đun.

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự qua màn hơi nước mờ mờ, giọng đầy áy náy: "Xin lỗi, tôi cứ tưởng sẽ được ở lại Tư Nguyên ít nhất nửa năm nữa, không ngờ cấp trên lại đòi gấp như vậy..."

Thích Tự vừa nhúng mấy lát cá vào nồi, vừa rũ mắt nói: "Không sao, ba tôi bảo tình hình hiện nay vẫn nằm trong tầm kiểm soát, chưa kể dù anh có ở lại, thì cũng đâu tiết lộ được tin mật gì đâu, đúng không?"

Phó Diên Thăng chỉ ừ, lại bảo: "Cậu yên tâm, qua nơi khác tôi vẫn sẽ để mắt đến tình hình của Tư Nguyên."

Thích Tự cười nhẹ: "Đừng để mắt tới chuyện xấu là được."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự lại hỏi: "Anh đến Thâm Thành làm gì? Ở đâu?"

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm Trúc Diệp Thanh, nói: "Đến Chứng khoán Vạn Kỳ ở Thâm Thành, chức vụ cũ."

Thích Tự nhướn mày: "Công ti chứng khoán là nghiệp vụ cố định của anh à?"

Phó Diên Thăng: "Nói vậy cũng không sai, đây là nơi có cơ hội tiếp xúc với đủ loại công ti đủ loại người, rồi cả tin tức nữa."

Thích Tự nhượng mảy: "Như anh ấy mà, nhỡ có ngày bị ám sát thì nhất định là do biết quá nhiều."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng chăm chú nhìn biểu hiện sinh động trên mặt Thích Tự, gần như chẳng rời mắt một giây nào.

Hắn lại không nhìn được mà hỏi: "Hôm ấy, rốt cục cậu đã nói gì với ba?"

Phó Diên Thăng đã hỏi chuyện này không chỉ một lần, nhưng suốt cả tháng nay, Thích Tự vẫn cứ im ỉm, còn bảo hắn hắn không được nghĩ nhiều.

Ban ngày Phó Diên Thăng đến gửi đơn từ chức—đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự để cho hắn đến gặp Thích Nguyên Thành kể từ khi quan hệ giữa hai bọn họ bị phát hiện—Thích Nguyên Thành không hề ngạc nhiên với việc hắn xin nghỉ, cả buổi chỉ sầm mặt, nhìn hắn như muốn xẻ thịt lộ da bằng ánh mắt, còn cho người giải quyết thủ tục nhanh nhất có thể, đại khái là thiếu đi đâu muốn tổng tiền hắn đi ngay và luôn.

Nhưng thái độ thờ ơ đầy "rộng rãi" ấy của Thích Nguyên Thành lại khiến Phó Diên Thăng nghĩ đến một phỏng đoán xấu xí—hắn lo Thích Tự muốn chia tay với mình.

Bởi vậy mà những ngày này, Phó Diên Thăng mới cảm giác như một tội phạm chờ tuyên án, không ngừng băn khoăn nếu Thích Tự muốn dừng lại thì hắn phải làm sao.

Thấy đối phương vẫn cúi đầu ăn cá, Phó Diên Thăng lại ép hỏi: "Tôi cũng sắp đi đến nơi rồi, không thể được thỏa mãn một chút sao?"

Tay cầm đũa của Thích Tự khựng lại, bấy giờ hắn mới nói: "Tôi bảo với ông ấy, là anh sắp đi rồi."

Phó Diên Thăng: "Gì nữa? Làm gì có chuyện chỉ thế thôi?"

Thích Tự: "Tôi xin ông ấy cho mình một thời gian."

Phó Diên Thăng: "Một thời gian... là bao lâu?"

Thích Tự: "Tôi không biết, có thể là vài tháng, một năm, vài năm..."

Phó Diên Thăng nghe đến "vài năm", chưa thả lỏng được bao lâu thì trái tim đã lại chùng đi: "Tức là cậu cảm thấy, rốt cục thì chúng ta cũng sẽ dừng lại?"

Thích Tự đặt đĩa xuống, nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, hỏi ngược lại: "Phó Diên Thăng, anh thật sự cho rằng kể cả chúng ta cứ xa nhau như vậy, thì tình cảm vẫn sẽ nguyên vẹn như giờ sao?"

Phó Diên Thăng siết chặt chén rượu trên tay, sắc mặt tối đi.

Thích Tự: "Tôi xin ba cho chúng ta một thời gian, là vì biết đối với người từng trải như ông ấy, thứ tình cảm này của chúng ta hẳn sẽ không thể vượt qua được thử thách thời gian và địa lí trong vòng "vài năm" này..."

Phó Diên Thăng chăm chú nhìn hắn, mắt ánh lên vẻ sắc lạnh, nhưng đâu đó bên trong lại là một ngọn lửa đang hừng hực cháy: "Vậy còn cậu? Cậu thì nghĩ sao?"

"Tôi không biết." Thích Tự né tránh ánh mắt đối phương, nói, "Tôi không muốn khiên cưỡng chia tay, đây là làm khó chính mình, nhưng tôi nghĩ rồi, nếu tình cảm của chúng ta dần nhạt đi trong thời gian xa nhau, thì chia thôi, vậy cũng tốt cho cả hai."

Phó Diên Thăng: "..."

Nhận được câu trả lời còn tốt hơn trong dự đoán, nhưng Phó Diên Thăng lại càng đau lòng, đau lòng vì Thích Tự quá hiểu chuyện và trưởng thành, cũng đau lòng vì suy nghĩ thực tế của đối phương.

Biết rõ bối cảnh chính mình không thể nào cho người yêu một cảm giác an toàn, Phó Diên Thăng vẫn không nhận được xúc động mà hỏi: "Thích

Tự, vì sao cậu không giữ tôi ở lại?"

Giây phút hỏi ra câu này, Phó Diên Thăng cũng tự thấy mình quá đôi ấu trĩ, bởi vì hẳn rõ hơn ai hết, chính hẳn không thể quyết định được, mới muốn mượn miệng Thích Tự ép mình, để xem rốt cục bản thân có thể vì Thích Tự mà thỏa hiệp đến nước nào.

Thích Tự chỉ hơi sừng sốt, rồi nhẹ giọng nói: "Thầy Phó, không cần miễn cưỡng, anh chưa từng hứa hẹn hay nợ tôi bất kì đi đâu gì. Anh nhớ không, trước đây ở đúng nơi này, tôi hỏi anh phải làm sao thì anh mới chấp nhận đi theo tôi, anh bảo nếu mình chủ động nói ra yêu cầu, thì mọi thứ đâu sẽ biến thành miễn cưỡng... Bây giờ, tôi cũng muốn nói lại với anh những lời này."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, khoe miệng khê nhếch nhưng lại chẳng phải cười: "Nếu như anh không thể không đi thì cứ đi, nếu ở lại được thì ở lại, tôi cũng muốn là anh cam tâm tình nguyện."

Hắn nói với vẻ ung dung bình tĩnh, khác hẳn với khi kích thích Phó Diên Thăng ở chung cư Lâm Uyên hay khách sạn Holiday trước kia.

Hắn không giận dữ hay ăm ức, ngược lại rất thẳng thắn, cũng rất thật lòng.

Phó Diên Thăng chỉ thấy trong lòng run lên, hồi tưởng quá khứ, lại nhìn vẻ lãnh đạm điềm nhiên của Thích Tự lúc này, đại khái đã hiểu cảm giác "gieo gió gặt bão" là thế nào.

Hắn siết lấy chén rượu trên tay, nói ra đúng một chữ: "Được."

Đầy lòng đâu là không cam không đành, Phó Diên Thăng nhắc tay uống cạn Trúc Diệp Thanh trong chén, rượu vào lòng đắng chắt khác nào uống độc giải khát, ưu sầu khó kể lại càng khiến người ta thêm chua xót.

—Hay cho cái thứ gọi là "cam tâm tình nguyện".

Ăn xong, Thích Tự chủ động thanh toán coi như làm tiệc chia tay, Phó Diên Thăng cũng không cự tuyệt.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Thích Tự liếc qua thời gian—9h, hắn đang định gọi cho Vương Mạnh thì Phó Diên Thăng đã ngăn lại: "Tối nay về khách sạn với tôi đi?"

Thích Tự: "...Gì?"

Phó Diên Thăng tiến lại gần hắn, nói đầy ám chỉ: "Nếu là tiệc chia tay, thì một bữa ăn làm sao đã đủ, phải trọn bộ chứ?"

Sau lần bại lộ từ tháng trước, Thích Tự sợ mình sẽ kích động đến ba nên nguyên thời gian này cũng cứ thế "cấm dục". Bây giờ thấy Phó Diên Thăng đột nhiên quay ra đùa nghịch lưu manh với mình, hắn cũng không khỏi nổi máu ngả ngớn, quay sang đối phương cười nói: "Được, vậy cho anh thỏa mãn một lần."

Hai người đón xe về khách sạn, vừa vào phòng Phó Diên Thăng đã nóng nảy đẩy hắn xuống giường, còn nói: "Một tháng trời, Cá nhỏ, cậu sắp khiến tôi phát điên rồi... Cả tháng nay tôi vì cha con cậu mà ăn ngủ không yên sầu lo trăm mối, nhưng nghe những gì cậu nói trong bữa cơm vừa nãy mới biết, rõ ràng là tôi thua thiệt! Chúng ta không chia tay thì việc quái gì tôi không được lên giường với cậu..."

Thích Tự ngẩng đầu nói khê: "Anh bớt nói đi, có làm không đây? Tôi còn phải về trước 12h đấy."

Phó Diên Thăng sững sốt, nhóc xấu xa này còn muốn về nhà?

"Làm..." Phó Diên Thăng đè Thích Tự trên giường, cúi đầu mút vành tai đối phương, cảm nhận người bên dưới run lên, lại khàn giọng thổi vào tai hắn ba chữ, "Làm cả đêm."

Thích Tự hừ mũi cười, làm cả đêm? Mồm mép lắm.

Nói là thế, nhưng cả tháng cấm dục quả thật kích cho đôi tình nhân đang yêu đương cuồn cuộn nhiệt hưng phấn cực điểm, làm một lần xong chưa kịp thở đã tới lần hai.

Nghĩ thấy qua đêm nay mình với Phó Diên Thăng đã phải xa rời, Thích Tự cũng không khỏi có ý phóng túng.

Cứ thế đến quá nửa đêm, hắn mới cảm thấy Phó Diên Thăng có gì đó là lạ...

Hình như người này say rượu!

Kì thực từ lúc Phó Diên Thăng ghé lại nói chuyện, Thích Tự đã ngửi được mùi cồn nồng nặc từ miệng hắn, nhưng trước giờ chưa từng thấy người này say, mà đối phương còn biểu hiện chẳng khác gì bình thường, cho nên Thích Tự mới không nghi ngờ gì.

Đến khi nhận ra "Phó Diên Thăng phát cuồn cuộn rồi" thì đã quá muộn.

Suốt cả đêm, Thích Tự không biết mình đã phải nghe bao nhiêu lời thô tục phóng đảng từ Phó Diên Thăng, cũng không biết mình đã bị ép nói bao nhiêu lần xin tha, "quần quật" mãi đến rạng sáng, cả hai mới mệt mỏi ôm nhau thiếp đi.

Ngày hôm sau, Thích Tự giật mình tỉnh giấc vì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, hắn đưa tay với lấy điện thoại, không buồn nhìn đã nhấn nhận luôn: "A lô?..."

Cũng may mà là Diệp Khâm Như.

Thích Tự chỉ thấy toàn thân ê ẩm, giọng nói thì khàn đặc, Diệp Khâm Như nghe ra hắn không được ổn, còn hỏi có phải bị cảm hay không, nếu phải thì cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Thích Tự dập máy xong, thoáng nhìn qua thời gian, đã gần 10h.

Màn cửa trong phòng đóng kín mít, không để lọt nổi một tia sáng vào, làm hắt cứ tưởng trời còn chưa sáng.

Thích Tự nhìn qua cuộc gọi và tin nhắn mới, phát hiện ra không có của ba với mẹ mới thở phào một hơi, lại cạn lực bất động.

Phó Diên Thăng cũng bị cuộc gọi vừa rồi đánh thức, đang thâm tình nhìn qua, thấy hắt vừa buông điện thoại đã lại ghé tới hôn.

Thích Tự nhớ tới chuyện tối qua, trên mặt lại nóng bừng, thẫn mắng một tiếng "nát rượu" rồi ẩng người ra, cắn răng ngẩng dậy.

Phó Diên Thăng cũng dậy theo, ôm hắt từ phía sau thẫn thì: "Đừng đi..." Môi còn thuận thế dán lên gáy Thích Tự, khiến cả đầu hắt tê rần, người cũng như nhũn ra trong ngực đối phương.

Hôn một hồi, Phó Diên Thăng lại vòng tay bao trọn lấy Thích Tự, gác cằm lên vai hắt, hỏi: "Điện thoại cậu đâu?"

Thích Tự: "...Để làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Cho tôi mượn chút."

Thích Tự mò lấy điện thoại cạnh gối, mở ra rồi đưa vào tay đối phương.

Phó Diên Thăng tìm kiếm rồi tải về một ứng dụng, Thích Tự nhận ra, đây chính là phần mềm đi kèm với móc treo định vị mà Tô Cánh tặng bọn họ.

Xong xuôi, người kia mở app, nhập vào một chuỗi ký tự rồi nói: "Đây là mã chiếc định vị Tô Cánh cho tôi, tôi sẽ luôn mang nó theo người, từ giờ tôi ở đâu cậu đâu có thể thấy được hết; muốn biết tôi đang làm gì thì cứ hỏi, lúc nào cũng được, nói được tôi sẽ nói... Đến khi chúng ta tách ra, tôi sẽ nhắn tin chào sáng tốt lành chúc tối ngủ ngon, cũng sẽ gọi điện nói "Tôi yêu cậu" mỗi ngày. Ngoại trừ nhiệm vụ, cậu chính là ưu tiên số một lòng tôi, lần này không kí hợp đồng, nhưng cậu cứ nhớ kĩ lời hứa này, tôi nói được làm được."

Phó Diên Thăng trả lại điện thoại cho Thích Tự, ghé tai hắt thủ thỉ:
"Thích Tự, dù có ở chân trời góc bể nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không
buông cậu ra đâu, cứ việc thử thách cho thỏa thích đi."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cuối cùng thì thằng nhóc họ Phó kia cũng đi!
Tối nay nhất định phải canh chừng Cá nhỏ, không cho đi tiễn cầu tặc kia,
hừ."

12h đêm.

Thích Nguyên Thành: "Còn chưa về? Tôi muốn khùng!"

8h sáng.

Thích Nguyên Thành: "Cái gì? Đi thâu đêm?! Rốt cục chúng nó đã đi
đâu làm gì! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thây từng đòi khảo nghiệm em 2 năm, giờ thì tình nguyện cho em
khảo nghiệm giám thị mình, đúng là thời thế:)) Tính ra thì đoạn tình của
Phu Thê có chút chông gai, nhưng khoảng cách và thời gian sẽ là một
thước đo thử thách tình yêu rất hiệu quả.

Kì lạ là đến đây mình không có sầu như mình tưởng, thậm chí còn cảm
thấy cách hai người thăng thấn với nhau ở chương này cũng như quãng
thời gian yêu xa sắp tới sẽ khiến Phu Thê ngày một yêu và trân trọng nhau
hơn /đồng thời cho bác Thành ít thời gian giảm chấn với khảo nghiệm nữa
=))/). Vì sự thành thực của cả hai (và vì đây là tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết
của Hi xD), mình vẫn tin chắc vào một cái kết viên mãn cho sự thâm tình lí
trí của hai bạn.

(tuy nhiên truyện không có tag HE đâu, ai muốn thì vẫn hoàn toàn có thể đặt của một n ữ máu chó cho OE BE nhé =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 157: Cho Tôi Nhìn Chút

Đến buổi trưa Thích Tự mới về, cứ tưởng không có ai ở nhà, không ngờ vừa mở cửa bước vào đã gặp Thích Nguyên Thành khoanh tay ngồi ngay sofa phòng khách, nhìn mặt u ám như bị ai quýt cả mấy tí.

Thích Tự chào một tiếng "ba", giọng vẫn còn khàn đặc.

Thích Nguyên Thành bất giác cứng mặt, xét nét nhìn Thích Tự một hồi khiến hắn không khỏi căng thẳng đến đờ cả người, cảm giác như ba mình đã biết hết nội tình.

May mà, có vẻ Thích Nguyên Thành cũng không định vút hết mặt mũi để hỏi toẹt ra về chuyện giữa hắn với Phó Diên Thăng, lập tức né mắt đi, chỉ nói: "Con sắp phải quay lại trường rồi chứ hả?"

Thích Tự: "Vâng, con mua vé chiều mai bay rồi."

Thích Nguyên Thành: "Ba tháng tới cứ lo mà học ở trường cho tốt, đi đâu ra ngoài là phải có vệ sĩ đi cùng, tình hình công ti trong nước thế nào cũng đừng về"

Thích Tự nhú mày: "Lại sắp có chuyện gì nữa sao ba?"

Thích Nguyên Thành quét mắt nhìn hắn, từ tốn cầm chén trà trên bàn lên: "Ba có nhờ luật sư đi điều tra về thứ mà đứa bạn họ Chương của con đưa cho, tìm hiểu ra được Lý Hào Kiệt chính là anh rể kiêm thư kí của Chương Thừa Hoan, có thể nói không ít người nhà họ Chương đã được hưởng lợi từ việc Khâu Như Tùng mở ra AiWei hồi ba năm trước. Mấy hôm trước bị đối chứng với những thứ này xong, Liễu Mỹ Linh cũng thú tội rồi, nhận là nói dối theo chỉ đạo của nhà họ Chương. Họ Liễu này còn một em trai với một em gái đang học đại học, biết mình dính vào vụ án kinh tế này thì khó

lòng nào thoát thân, chỉ mong các em có đường lui, Chương Thừa Hoan lại uy hiếp cô ả nếu không nghe lời thì sẽ ra tay với hai đứa nó. Bây giờ chứng cứ đâu đã xác thực, cảnh sát có thể tiến hành bắt Chương Thừa Hoan và những kẻ liên can bất cứ lúc nào, án xâm phạm bản quyền cũng đang được xử lý rồi, chờ xác định tổn thất thực tế mà AiWei đã gây ra cho MeiWei nữa là lên tòa thụ thẩm thôi."

Thích Tự hỏi: "Vậy Chương Thừa Hoan bị bắt chưa ạ?"

"Vẫn chưa, nhưng chỉ là vấn đề sớm muộn thôi." Thích Nguyên Thành nhấp một ngụm trà, hừ mũi lạnh lùng nói, "Phi Á lại còn to mồm muốn cạnh tranh vị trí số một với MeiWei? Để ba chống mắt lên xem một khi cái chuyện bại hoại này bị đưa ra ánh sáng thì nhà họ Chương định tranh thế nào?"

Nhìn khí thế hùng hổ của ba, Thích Tự cũng không lấy làm lạ.

Công cuộc giành giật người dùng giữa hai công ti hiện đang vô cùng căng thẳng—hôm nay MeiWei phát phiếu quà tặng, hôm sau Phi Á giảm giá 70% toàn hệ thống, bữa nay MeiWei mời ngôi sao nổi tiếng nào đó về làm đại diện thương hiệu, bữa tới Phi Á cũng phải tìm influencer về livestream...

(*influencer: những cá nhân nổi bật có sức tác động đến những đối tượng hoặc thị trường nhất định, có thể là celeb hot instagrammer beauty vlogger v.v.—ví dụ chỉ cần họ dùng một sản phẩm gì đấy là sau đó nó cháy hàng luôn)

Tuy Thích Tự đã cướp được đoàn đội nòng cốt của Hồng Trang về tay, tập tính của người dùng vẫn cần thời gian để thay đổi, giống như Tô Cánh bảo, dù hắn có thiết kế lại toàn bộ cơ cấu giải thuật của MeiWei-Liên Tú trong một đêm đi chăng nữa, thì cũng phải từ từ khách hàng mới thích ứng và quen được với hệ thống này.

Huống hồ, Tô Cánh cũng không thể dùng lại nguyên xi thiết kế đã làm cho Hồng Trang, mà phải cách tân từ nền tảng để chắc chắn MeiWei có thể thắng thế về lâu về dài trong việc bảo đảm trải nghiệm cho người sử dụng.

Trước mắt, MeiWei-Liên Tú vẫn đang sử dụng kỹ thuật tương đối lạc hậu, cộng thêm khủng hoảng sau sự vụ nhà họ Tư khiến Tư Nguyên không thể chi tiêu xa hoa cho bộ phận công nghệ như Lập Tảo, bởi vậy tạm thời có phần thua kém hơn.

Bên ba giới thương nghiệp suốt hai chục năm nay, Thích Nguyên Thành rất ít khi gây thù chuốc oán với ai, duy chỉ hận có nhà họ Chương, từ khi bọn họ ra tay bắt cóc Thích Tự, dùng trò bẩn khi MeiWei có kế hoạch lên sàn ở trong nước, sau lại có thêm vụ hiệu nhái AiWei, nợ cũ chưa trả nợ đã chèn thêm nợ mới, ông có rộng rãi đến đâu cũng không thể nuốt được cục tức này.

Tuy MeiWei-Liên Tú và Phi Á-Hùng Trang vẫn là hai tân binh của giới công nghệ, sự phát triển của nó lại phản ánh được xu thế tương lai của cả hai tập đoàn. Bởi vậy cuộc chiến lúc này giữa hai bên không đơn thuần là chiến về chất lượng sản phẩm, cấp bậc dịch vụ và trình độ kỹ thuật, mà hơn cả là chiến về dư luận, đánh vào lòng dân để giành được thiện cảm và độ phổ biến.

Cho nên những gì Thích Nguyên Thành mới nói không phải là nóng nảy chốc lát, mà hiện tại đích thực là thời điểm tốt nhất để bắt Chương Thừa Hoan và công khai hành vi cấu kết bẩn với Khâu Như Tùng.

Thích Tự cam đoan: "Con hiểu rồi, mấy tháng tới con sẽ chú ý an toàn."

Thích Nguyên Thành bỏ chén trà xuống rồi quay ra nhìn hắn, bấy giờ mới hỏi một câu: "Họ Phó kia đi rồi hả?"

Thích Tự bàng hoàng, chỉ "vâng" nhẹ một tiếng, nghĩ đến chuyện cả đêm qua không về thì hơi xấu hổ, cũng chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Thích Nguyên Thành lạnh mặt nói trước: "Đi rồi thì về sau bớt liên lạc lại! Xã hội này thiếu gì người ưu tú, với thân phận và bối cảnh của nó, làm gì cũng không thể quang minh chính đại, chưa kể ở xa như thế, con có khó khăn nó cũng chẳng giúp đỡ được, cứ thế thì tốt đẹp gì?"

Thích Tự: "..."

Ông thành tâm nói tiếp: "Con cũng chỉ là mê muội nhất thời thôi, chờ một thời gian nữa tỉnh táo lại, bảo mẹ con giới thiệu cho mấy cô gái làm quen xem..."

Thích Tụ: "..."

Đúng như dự liệu, ba tuyệt nhiên không hề ủng hộ chuyện hấn come out chút nào, dù chỉ còn một tia hi vọng thì ông cũng vẫn ra sức kéo hấn về con đường "chính quy".

Thích Nguyên Thành trừng mắt nhìn hấn: "Có lọt tai chữ nào không đấy?"

Thích Tụ đành phải dùng đến chiêu vòng vo: "Đợi con buông được rồi nói sau đi ạ..."

Ánh mắt Thích Nguyên Thành lại sôi lên sùng sục, Thích Tụ thấy vậy vội nói: "Con lên xếp đồ đã."

Nhìn con trai vội vã đánh bài chuồn, Thích Nguyên Thành chỉ biết thở dài trên sofa.

Trời đất, rốt cục là ông đã tạo cái nghiệt gì không biết, bản thân rõ ràng thẳng băng thế này mà cả hai đứa con trai đều đồng tính là sao? Chẳng lẽ Tống Tử Quan Âm bị lẫn trong lúc Oánh Oánh mang thai, và hai đứa nó vốn dĩ phải là gái mới đúng?

(*Tống Tử Quan Âm: một trong những hóa thân của Quan Thế Âm Bồ Tát, theo sự tích thì Ngài sẽ bảo vệ người phụ nữ trong và sau khi sinh được bình an cùng đứa con, đồng thời ban cho con trai hoặc con gái tùy theo sở cầu của người làm cha làm mẹ)

Thích Nguyên Thành lắc lắc đầu, lại nhấp một ngụm trà, xoắn xuýt nghĩ xem phải thuyết phục vợ đi tìm đối tượng cho con trai thế nào.

Thích Tụ về phòng, mở điện thoại ra đã thấy mấy tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Hình như tối qua tôi hơi say, có chút mất tự chủ nên hành cậu quá đáng, xin lỗi nhé. Về nhớ nghỉ ngơi cho tốt, không r ồi lại mệt."

Thích Tự nghĩ bụng, người này còn biết là mình say cơ đấy?

F1S: "Bao giờ đến Tâm Thành tôi gọi."

F1S: "I miss you [

Thích Tự nhìn dòng tin nhắn cuối h ồi lâu, lại nhớ đến từng câu "Tôi yêu cậu" mà Phó Diên Thăng thì th ần vào tai mình tối qua, tuy là lời của rượu, nhưng được thổ lộ ng ần ấy trong một đêm cũng đủ khiến Thích Tự m ềm cả người.

Mới nghĩ lại màn chia tay lưu luyến sáng nay cùng một câu "cứ thử thách cho thỏa thích" của đối phương mà tim đã đập điên cu ồng, Thích Tự cũng thấy mình đúng là hết thuốc chữa...

Hắn tiện tay mở app định vị kia ra, thấy điểm đỗ thuộc về Phó Diên Thăng hiện đang ở sân bay.

Thích Tự cứ thế nhìn điểm đỗ di chuyển một h ồi, không khỏi cảm thấy thỏa mãn vì nắm được hành tung của người kia trong lòng bàn tay.

Đến lúc cất điện thoại, hắn lại vô thức sờ lên gáy, nơi được Phó Diên Thăng rải lên không biết bao nhiêu nụ hôn tối qua như vẫn lưu lại xúc cảm mơ h ồ.

..."Tỉnh táo lại"? Còn có thể nữa sao?

Hôm sau, Thích Tự lần lượt ghé qua bộ phận Công nghệ và Sơn Vũ để gặp Diệp Khâm Như, Tô Cánh và Sở Mộng, bàn giao xong xuôi công việc r ồi tạm biệt bọn họ để ra sân bay về thành phố P.

Căn hộ thuê mới vì Phó Diên Thăng giờ còn mình Thích Tự ở. Lần trước về nước, hắn đã tưởng xong việc của nhà họ Tư thì Phó Diên Thăng

sẽ sang lại với mình, chỉ ít là thực hiện nốt cái hợp đồng hai năm ngày đó, chẳng ngờ mới thế mà người kia đã rời đi.

Trong nhà vẫn lưu lại đủ loại dấu vết ở chung của hai người—quần áo hần mua cho Phó Diên Thăng trong tủ, kem đánh răng sữa tắm của hai người trong phòng tắm, thậm chí là BCS trong tủ đầu giường cũng còn chưa dùng hết...

Nhìn mấy thứ này, Thích Tự lại không khỏi bực mình, bèn mở điện thoại lên hỏi Phó Diên Thăng: "Đồ đạc của anh bên thành phố P giải quyết thế nào đây? Tôi thu xếp rồi gửi về cho anh à?"

Phó Diên Thăng gửi lại cho hần một tin nhắn thoại: "Cứ để đó đi, bao giờ rảnh tôi bay qua với cậu."

Thích Tự: "..."

Chỉ mấy hôm nữa là Thích Tự khai giảng, chương trình học và lượng việc của năm cuối sẽ nặng hơn lúc trước rất nhiều, trong khi Phó Diên Thăng mới đến Thâm Thành, cũng không khỏi bận rộn ổn định lại cuộc sống. Tuy đối phương chưa từng quên nhắn tin sáng tối hay gọi nói yêu hần mỗi ngày như đã hứa, khoảng cách nửa vòng trái đất vẫn khiến Thích Tự cảm thấy trống trải, không thể nào thỏa mãn.

Hai người bận rộn với cuộc sống của mình suốt nửa tháng trời, ngoại trừ mấy mấy câu trò chuyện sáng sớm hay tối muộn thì cũng hiếm khi trao đổi gì khác.

Sáng nào mở tủ Thích Tự cũng trông thấy sơ mi của Phó Diên Thăng, nghĩ đến chuyện đối phương nói hôm ấy thì phát điên—có mà rảnh được để sang với hần đấy? Cmn chỉ chém là giỏi!

Hần bèn lôi hết xuống nhét bừa vào một cái vali, mắt không thấy tâm không phiền.

Đủ loại sự kiện trọng đại đã xảy ra trong hai tháng 9 và 10—giống như ba hần nói, Chương Thừa Hoan rốt cục bị bắt, vụ Khâu Như Tùng lạm

chức làm quyên và án xâm phạm bản quyên của AiWei cũng ra toà, cả hai lần lượt bị phán phạt tù 9 năm và 7 năm.

Thích Nguyên Thành dần xếp cho truyệ̀n thông trong nước thắng thượ̀ng công kích trò bặ́n mà nhà họ Chương làm với MeiWei, dư luận sục sôi, cuộc độ́i đầu giữa MeiWei và Phi Á cũng vì thế mà càng thêm gay gặ́t. Tin tức truyệ̀n ra quốc tế, các bạn học người Trung ở Stafford lần lượt biết về thân phận của Thích Tự, chứng kiến hặ́n nguyên cả tháng trời đi đâu cũng có vệ sĩ hộ tống thì càng nổi lòng tôn kính.

Vì chuyện này, Chương Thừa Tuyên cũng mời Thích Tự đi ăn một bữa.

Cao Trí Thời đã tốt nghiệp, mà ngoài hặ́n ra thì ít ai trong nhóm bạn học Trung Quốc biết về thân phận thật của Chương Thừa Tuyên, bởi vậy hầu như không người nào bàn tán về mối quan hệ thân thiết giữa Chương Thừa Tuyên và Thích Tự.

Trên bàn ăn, Chương Thừa Tuyên lại nói lời cảm ọ̉n, Thích Tự bèn hỏi: "Giờ anh hai cậu vào tù rồi, tốt nghiệp xong cậu sẽ về tiếp quản Phi Á à?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, ba tôi bảo bao giờ tốt nghiệp thì đến Phi Á hỗ trợ."

Thích Tự rũ mắt nói: "Chúng ta chỉ khiến Chương Thừa Hoan vào tù được 7 năm, đợi mãn hạn rồi, cậu vẫn phải về dưới trướng anh ta thôi mà?"

Chương Thừa Tuyên cười cười: "Bảy năm là đủ, đợi đến khi ấy, Phi Á cũng không còn là Phi Á của anh ta nữa rồi."

Thích Tự nhượ́ng mày: "Tự tin vậy sao?"

Chương Thừa Tuyên nhìn quanh rồi nói: "Cũng đâu thể hoài phí bao nhiêu năm đi học được?"

Thích Tự nghĩ nghĩ, rốt cục nói ra nghi vấn lúc trước của mình: "Chắc cậu cũng không lạ gì về cạnh tranh giữa MeiWei và Phi Á hiện tại, đến khi

cậu tiếp quản công ti, e là chúng ta sẽ thành đối thủ rồi."

Chương Thừa Tuyên nhìn hắn nói: "Không sai, nhưng tôi hi vọng chúng ta vẫn có thể làm bạn."

Thích Tự cười nhẹ: "Tôi nghĩ là không khả thi lắm đâu."

Chương Thừa Tuyên lại nói: "Ít nhất thì so với Chương Thừa Hoan, tôi sẽ cố gắng trở thành một đối thủ đáng trọng hơn."

Thích Tự nghe vậy cũng thả lỏng hơn, nâng ly rượu cười nói với đối phương: "Vậy thì, vì đối thủ tương lai đáng trọng."

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên sáng lên: "Cheers."

Tan tiệc với Chương Thừa Tuyên xong, Thích Tự về nhà tắm rửa, vừa ra thì điện thoại đã đổ chuông, là yêu cầu video call từ Phó Diên Thăng.

Thích Tự ấn nhận rồi dựng đứng điện thoại đặt trên bàn, trở vào phòng tắm lấy khăn sau đó vừa lau tóc vừa đi ra.

Màn hình đã hiện lên khuôn mặt Phó Diên Thăng.

"Vừa tắm à?" Phó Diên Thăng hỏi.

Thích Tự ừm một tiếng, đi lấy chai nước rồi mới ngồi xuống trước bàn, hỏi: "Sao lại gọi giờ này?"

Bọn họ chên nhau 15 tiếng, bình thường giờ này Phó Diên Thăng đâu đang làm việc. Tách ra được một tháng, Thích Tự cảm giác như hai người đang quay trở về thời gian dạy-học online hồi năm đầu quen nhau.

Chẳng qua năm đó, Phó Diên Thăng chưa bao giờ video call với hắn.

"Hôm nay được nghỉ, cố ý canh giờ này." Phó Diên Thăng nhìn chằm chằm vùng da thịt lấp ló dưới cổ áo hắn, yết hầu hơi động, nói ra mấy chữ, "Tại tôi nhớ cậu."

Thích Tự cười khẽ, cố ý kéo vạt áo che lại ngực mình. Phó Diên Thăng nhúu mày, ngữ khí có phần nôn nóng: "Cậu... hé ra đi, cho tôi nhìn chút."

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cho nhìn chút đi! Cho nhìn chút đi moooooooo!"
(T/N: dùng âm kute)

Thích Tự: "Không, cho anh thêm chết thì thôi."

Phó Diên Thăng: "Nhớ bà xã, muốn ngủ với bà xã! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Sau chương này thì Thầy cũng thu về được một rổ meme "Cho nhìn chút đi" luôn nè:))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 158: Mờ Mờ Ảo Ảo

Thích Tự không khỏi bị câu này của Phó Diên Thăng chọc cười, vừa mở video lên mà đã háo sắc thế rồi?

Hắn hờ hững uống miếng nước, hỏi: "Hôm nay là thứ năm mà, sao lại được nghỉ? Hai tiếng trước tôi còn thấy anh đang đi ăn ở nhà hàng Thiếu Nguyệt."

Phó Diên Thăng sững sốt, ánh mắt cũng kìềm chế lại bớt: "Cậu coi tôi à?"

Được người yêu "giám sát" trên từng cây số cũng như một loại hạnh phúc, bởi rõ ràng đi đâu ấy chứng tỏ Thích Tự để ý hắn. Ngữ khí của Phó Diên Thăng bất giác trở nên dịu dàng hơn: "Này tôi đi xã giao."

Thích Tự lau tóc tiếp: "Vớ ai?"

Phó Diên Thăng: "Thương gia A, thiếu gia B, quan chức C."

Thích Tự nghe xong một loạt ABC cũng thấy nhức óc, khựng tay lại hỏi: "Không nói được?"

Phó Diên Thăng chỉ có thể "ừ".

Thích Tự cũng không gắng hỏi thêm, gật đầu nói "Thế thôi" rồi thôi. Hắn biết vì bối cảnh đặc biệt nên đối phương không thể để lộ ra một vài vấn đề dính dáng đến nhiệm vụ, tình trạng này đã trở thành bình thường trong những cuộc nói chuyện của hai người.

Phó Diên Thăng nói thêm: "Đáng ra định ở đến chiều, nhưng một người có việc đột xuất phải về trước, cho nên bọn tôi tan tiệc luôn. Bên công ti

cũng đã hòm hòm, cấp dưới thì có việc để làm hết rồi nên tôi về nhà sớm, nghĩ thấy sắp đến giờ đi ngủ bên đó, mới đợi để video call với cậu."

Thích Tự cười nói: "Thế thì "được nghỉ" cái gì, rõ ràng là anh trốn làm."

"Cậu nói thế nào thì là thế ấy..." Phó Diên Thăng tỏ vẻ dung túng, lại bảo: "Cậu thì sao, gần đây bận không?"

"Bận, năm cuối nhiều tín chỉ nhất mà, ngoài hai môn phải thi thì còn cần làm hai bài luận nhỏ với một bài luận lớn." Thích Tự bỏ khăn xuống, ngả người sâu vào ghế, có vẻ mệt mỏi, "Tuy cùng là ngành tài chính, nhưng phạm vi chủ đề của luận án lớn lại không liên quan lắm đến công việc trước mắt và sau này của tôi, cảm giác dành thời gian cho nó hơi phí..."

Đang than dở, hắn lại thấy Phó Diên Thăng nói: "Hay để tôi viết hộ cho?"

Thích Tự: "..."

Người trong điện thoại không có vẻ gì là đùa cợt, Thích Tự mới buồn cười: "Thầy Phó, anh sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Sao là sao? Chúng ta có kí hợp đồng gia sư hai năm mà, bây giờ không được trả lương nữa nhưng tôi cũng chưa quên đâu."

Thích Tự bật cười: "Không phải, kể cả gia sư thì anh cũng là thầy, sao có thể viết hộ luận văn cho tôi?"

Phó Diên Thăng: "Trước đây tôi cũng từng tổng kết trọng điểm trong tài liệu tham khảo với lập dàn ý luận văn cho cậu mà?"

Thích Tự: "Nhưng anh đã bao giờ viết hộ cả luận văn đâu, chẳng lẽ việc này không đi ngược lại với nguyên tắc dạy học của một người thầy đoàn chính à?"

Phó Diên Thăng nghiêm túc nói: "Thích Tự, chúng ta phải làm rõ vấn đề tại sao cậu phải viết luận văn—thử trả lời trước đi, cậu cảm thấy mình viết luận vì cái gì?"

Thích Tự bị hỏi thì sững sốt, định trả lời trong vô thức, tin chỉ? Tốt nghiệp? Nhưng đáp vậy thì không ổn cho lắm, quá thực dụng và đối phó. Hắn ngẫm lại một chút, mơ hồ cảm thấy vì muốn học được gì đó hữu ích nên mới viết luận văn, nhưng mà chủ đề của luận án lớn thì lại có phần xa rời thực tiễn.

Từ biến đổi trong nét mặt, Phó Diên Thăng nhìn ra hắn đã ngờ ngợ được đáp án, lúc này mới nói tiếp: "Từ góc nhìn người dạy, viết luận là hình thức để bồi dưỡng khả năng suy luận của học sinh, bởi mỗi quá trình nhìn nhận đề tài, tìm tư liệu liên quan, so sánh các quan điểm rồi tích hợp cả ý kiến cá nhân đều góp phần hình thành nên năng lực tư duy logic một cách có hệ thống. Các giáo sư sẽ đánh giá học sinh có đủ trình độ nhận bằng hay không dựa vào khả năng suy luận, chứ không phải thu thập được bao nhiêu tài liệu số má. Thông qua quan sát, tôi nhận thấy cậu đã sở hữu năng lực này rồi, thế cho nên mới giúp làm những việc trước kia, để cậu có thời gian học thêm cái mới. Vừa rồi chính cậu cũng thừa nhận là dành thời gian cho đề tài luận án không liên quan gì đến công việc thực tiễn sau này của mình thì quá phí, tôi nghĩ giống thế, đề nghị viết hộ thì có gì là không ổn? Vừa tiết kiệm được thời gian, mà nếu cậu hứng thú, tôi còn có thể ra cho cậu những nhiệm vụ mang tính thách thức cao hơn nữa."

Lời giải thích toàn diện và logic của Phó Diên Thăng khiến Thích Tự lập tức á khẩu đến gần người, vô thức nói: "Nhưng nếu đưa anh viết hộ luận văn thì là gian lận học thức rồi còn đâu?"

"Gian lận học thức?" Phó Diên Thăng cười cười, "Đấy là chỉ những học sinh không có năng lực phải nhờ người làm hộ cái mà mình không làm được, giả mạo thành tích để đổi lấy cái bằng, hoàn toàn khác với tình huống của cậu. Yên tâm, tôi sẽ kiểm soát năng lực, làm theo trình độ của cậu thôi, đảm bảo tiêu chuẩn chính cậu cũng có thể viết ra được."

Thích Tự: "..."

Cái gì mà kiểm soát năng lực? Người này đề nghị viết hộ luận văn mà cũng không quên khoe khoang một phen sao!?

Thích Tự biết rõ Phó Diên Thăng trình độ hơn mình, nhưng nhớ tới những lời ca ngợi mà Tô Cánh dành cho đối phương, hấn lại không nhận được mà muốn xác nhận xem rốt cục người này lợi hại đến đâu: "Vậy đến bao giờ năng lực của tôi mới được như anh?"

Phó Diên Thăng: "Err..."

Err là ý gì? Thích Tự dựng ngược lông mày: "Anh cho rằng tôi không thể nào bằng anh?"

"Chắc là khó đấy..." Phó Diên Thăng biết rõ Thích Tự là một người tham vọng và kiêu ngạo, thấy hấn có vẻ giận thì cũng lúng túng, vội giải thích tại sao mình lại phát ngôn như vậy, "Hồi đại học tôi theo sáu chuyên ngành, toàn bộ đều đạt GPA tối đa, có thể là do tôi thiên cặn, nhưng quả thật đến nay cũng chưa từng gặp ai hơn mình về khoản học tập."

(*GPA: đại khái là điểm trung bình khóa học, có hệ theo thang 4.0, có hệ theo thang 7.0)

Thích Tự: "Sao anh bảo chuyên ngành hồi đại học của mình là Toán!?"

Phó Diên Thăng: "Trong hồ sơ thì đúng là như vậy, có đi đâu hồi đó năng động nhiều sức, được giáo viên hướng dẫn xin trường cho học thêm mấy chuyên ngành khác, mà tôi cũng qua hết các bài thi đầu vào."

Cũng chẳng biết là bị hút hồn hay kích thích bởi điệu bộ tự phụ từ trên thức này của Phó Diên Thăng, Thích Tự nghe vậy thì xao động không thôi, tiếp tục truy hỏi: "Thành thật khai mau, rốt cục là ngoài Toán ra anh còn học những gì?"

"Kinh tế, quản lý tài chính, khoa học thông tin, tâm lý, chính trị..." Phó Diên Thăng nói xong còn giải thích, "Thật ra cậu không cần so sánh với tôi làm gì, hồi đó thanh niên tích cực nên cảm thấy thi cử viết luận cũng dễ,

học nhiều còn khoe khoang được với bạn bè xung quanh, tuy là chưa chắc bọn họ đã ưa gì tôi thật, hiện tại thì biết đường hạn chế lại rồi."

Thích Tự lập tức xây xẩm mặt mày...

Thi cử viết luận cũng dễ, học nhiều để khoe, biết đường hạn chế...

Được rồi, hấn muốn quỳ!

"Huống hồ học vấn mỗi người đều có sở trường riêng, mấy thứ đó ở đại học đều rất cơ bản. Với thân phận và địa vị của cậu sau này, cứ học những gì mình cần thôi, thế mới đem lại hiệu suất cao nhất, những lĩnh vực khác đã có các chuyên gia đầu ngành như Diệp Khâm Như với Tô Cánh lo giúp rồi..."

Đang nói, Phó Diên Thăng để ý thấy vạt áo Thích Tự vừa kéo vào đã lại lỏng ra, để lộ cả mảng da thịt trắng ngọc, dưới ánh đèn nhìn không khác gì men sứ cao cấp nhất.

Hắn vẫn nhớ loại sữa tắm Thích Tự thường dùng bên thành phố P có mùi biển, lần nào tắm xong trên người đối phương cũng mang một mùi hương thanh mát, giống như mĩ nhân ngư vừa ra khỏi biển cả, từ đầu đến chân đều tỏa lên mùi lực hút hồn.

Phó Diên Thăng cứ thế nhìn chăm chăm vào một mảnh trắng ngần trong điện thoại, cảm giác mùi hương từ trên người đối phương như đang xuyên ra từ chiếc màn hình bé chững bàn tay, khiến hắn mê mẩn không thôi, rốt cục thăng thường nói ra: "Cưng à, đêm dài đằng đẵng mà chúng ta cứ phải nói tiếp về chủ đề này sao? Cho tôi... nhìn cậu chút đi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự còn đang hoài nghi nhân sinh vì sao cùng là con người mà trí thông minh lại chênh lệch nhau đến vậy, nghe tới đây mới để ý thấy ánh nhìn đăm đăm của Phó Diên Thăng trong điện thoại, không khỏi vừa bức mình vừa tức cười: "Anh đang nhìn rồi còn gì?"

Giọng nói của Phó Diên Thăng đột nhiên trầm hẳn: "Cậu kéo áo ra đi, tôi muốn nhìn bên trong?"

Thích Tụ: "???"

Rốt cục vì cái gì mà năm đó hắn lại thấy Phó Diên Thăng là một chính nhân quân tử!? Hai năm trước nếu Phó Diên Thăng dám nói vậy với mình, Thích Tụ đảm bảo đã kịp hỏi thăm mười tám đời tổ tông đối phương trước khi block với report luôn rồi!

Có đi đâu bây giờ bọn họ đã là người yêu, Phó Diên Thăng có yêu cầu thế cũng chẳng quá đáng.

Chẳng qua vừa rồi bị màn khoe khoang trí óc tinh bơ của người này kích thích, Thích Tụ mới không muốn để cho đối phương được thỏa mãn, ánh mắt hơi lóe lên, chợt nảy ra một kế: "Anh cách xa màn hình ra chút, bỏ điện thoại xuống, đừng cầm trên tay."

Phó Diên Thăng ngẩn người, không biết Thích Tụ đang tính bày trò gì, nhưng thấy người yêu cũng không từ chối yêu cầu của mình thì không khỏi chờ mong.

Hắn ngoan ngoãn để điện thoại xuống, ngả lưng về phía sau, còn tự giác giơ hai tay lên cho thấy mình không có dùng tay cầm: "Đây nhớ."

Thích Tụ nhìn hắn, lại nói: "Anh bỏ kính ra đi."

Phó Diên Thăng: "...???"

Phó Diên Thăng lập tức phản kháng: "Cậu bắt nạt người mù đấy à?"

Phó Diên Thăng cận hơn 5 độ, bỏ kính ra thì vạn vật cách mắt nửa thước đầu biến thành mờ mờ ảo ảo, chẳng khác nào mù dờ. Trước đây ở trên giường, Thích Tụ cũng chuyên môn chơi xấu bằng cách tháo kính của Phó Diên Thăng, để nhìn rõ hơn thì người kia kiểu gì cũng phải vội vàng dán sát lại.

Hiện tại hai người video call, màn hình đã chỉ có tí mà Thích Tự còn bắt hẩn ng ấ xa bỏ kính, thế thì nhìn cái gì? Nhìn thấy cô đơn à...

Thích Tự nhướn mày: "Không chịu?"

Nghe ra giọng đe dọa, Phó Diên Thăng đành thỏa hiệp, vừa tháo kính vừa tưởng tượng xem người yêu đang định làm trò gì với mình, trong bộ não IQ 200+ lúc này cũng chỉ lại còn một đồng hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi cần được làm mờ.

Trông thấy đối phương hơi nheo mắt lại, trên mặt cũng là vẻ dịu dàng vô hại hẩn thích nhất, Thích Tự mới từ từ kéo mở vạt áo mình ra...

Phó Diên Thăng mở lớn hai mắt, trừng trừng nhìn vào màn hình điện thoại, không hề che giấu dục vọng sáng rực, nhằm lúc Thích Tự không kịp trở tay thì đeo kính r ấ dán lại g ần.

Thích Tự giật mình, vội vàng chụp tay che lại ống kính, màn hình lập tức đen ngòm.

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "..."

"Cậu...!" Giọng nói cay cú khó nhin của Phó Diên Thăng truyền ra từ điện thoại, "Cá nhỏ, trước kia tôi không nhận ra cậu cũng hư hỏng như thế đấy?"

Thích Tự hừ mũi cười, nghĩ bụng thiên tài thì sao chứ? Đứng trước dục vọng thì cũng bình phàm cả thôi mà?

Hắn kéo kín lại áo choàng tẩm r ấ mới cần điện thoại lên, nhìn người trên hình cười nhạt: "Thầy Phó, hai năm trước anh còn không dám video call vì sợ tôi lưu lại hình ảnh làm ngoài giờ cơ mà, hiện tại chúng ta nói hẩn những thứ này, anh không sợ nhưng tôi thì có nha, sợ anh ghi lại mấy hình ảnh kia lắm chứ, đường đường là Chủ tịch tương lai của Tư Nguyên, sơ sẩy cái thì còn ra thể thống gì nữa?"

Phó Diên Thắng thắng thốt h ồi tưởng, đây đầu là chiêu trò lạt m ền
buộc chặt mà hấn từng dùng với Thích Tự, giờ bị chính đối phương dùng
lại với mình, hấn chỉ thấy vừa thảm vừa ảm ức.

"Cưng ời." Hấn như nài nỉ nói vào điện thoại, "Đừng thế mà..."

****

<Epilogue>

Đạo Hàm: "Đàn em, cuối tuần gặp mặt cái nhỉ."

Số Phức: "Không được, em bận r ồi."

Đạo Hàm: "Cậu vừa mới tới, đã phải thâm nhập trại địch đâu mà bận
bịu gì?"

Số Phức: "Em phải viết luận văn cho bà xã."

Đạo Hàm: "...???"

Số Phức: "Mà còn phải xin xỏ gây lưỡì mới được viết hộ đấy chứ,
haiz."

Đạo Hàm: "??? Đàn em học th ần tiếng tăm lừng lẫy năm đó giờ còn
phải xin được viết luận cho người ta? Đúng là đời ddeos ai ngờ!!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 159: Liên Lạc Hàng Ngày

Thấy ánh mắt Thích Tự mang đầy nét cười, Phó Diên Thăng mới biết đối phương chỉ đang thích chí trêu mình. Vốn biết người kia đã phải chịu nhiều thiệt thòi vì hắn, Phó Diên Thăng cũng không hề bức tức, trái lại còn nhẹ lòng đôi phần khi thấy hắn vui vẻ.

Phó Diên Thăng hít sâu một hơi, ráng đè lại dục vọng trong mình rồi bảo Thích Tự: "Có chính sự muốn nói cho cậu đây."

Thích Tự: "Gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Sắp có kết luận chính thức về việc của nhà họ Tư rồi."

Thích Tự sừng sốt: "Nhanh vậy?"

Bản án của Khâu Như Tùng với MeiWei phải mất cả năm mới lên tòa vì cần thời gian thu thập bằng chứng, trong khi từ lúc Tư Trạch bị bắt đến giờ mới có ba tháng.

Phó Diên Thăng: "Tôi chỉ tiết lộ được thế thôi, có thời gian thì cậu nhắc ba mình chuẩn bị tâm thế một chút, nhưng đừng bảo là tôi nói."

Thích Tự ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Chuyện này mà anh cũng không được nói sao?"

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên."

Thích Tự: "Thế sao còn kể cho tôi, chẳng phải như vậy trái vậy nguyên tắc của anh à?"

Phó Diên Thăng cười khở: "Cậu đoán xem?"

Thích Tự không khỏi bối rối, hai người lúng túng nhìn nhau qua điện thoại vài giây, Phó Diên Thăng mới giải thích: "Không sao đâu, đây cũng không phải chuyện cơ mật trọng yếu gì, có bị phát hiện là nói cho cậu thì cùng lắm chỉ bị trách phạt chút thôi."

Thích Tự không đành lòng, bảo: "Nếu đã không được nói, thì v ềsau không cần nói cho tôi đâu."

Phó Diên Thăng cười cười: "Ừm."

Hai người trò chuyện thêm một lát v ềcông việc và chuyên ngành, bao gồm cả chủ đề, nội dung cũng như phương hướng cho luận án lớn kia. Đến khi gần ngủ, nể tình sự hi sinh vừa nãy của Phó Diên Thăng mà Thích Tự mới cho đối phương được "toại nguyện". Chẳng qua còn cố ý nửa vờ, ngắt video ngay lúc máu chốt nhất, khiến đầu óc Phó Diên Thăng không ngừng chạy loạn, rốt cục chỉ tổ bất mãn thêm chứ chẳng tận hứng nổi.

Hôm sau, Thích Tự gọi điện v ềcho ba, bóng gió hỏi xem việc bán trao tay cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên đã ổn thỏa chưa.

Thích Nguyên Thành nói: "Ba đã kêu gọi một vài cổ đông với đối tác tiếp nhận cổ phần của Tư Thị, nhưng chưa đến thời điểm máu chốt thì chưa thể nói chắc liệu bọn họ có làm theo hay không, dù sao thì bây giờ còn nằm trong túi người ta, mà với thương nhân thì lợi nhuận vẫn là quan trọng nhất. Ở vào tình huống hiện nay, không hòa vào bỏ đá xuống giếng đã coi như có tâm lắm rồi."

Đang th ần cảm thán v ềhiện thực tàn khốc, Thích Tự lại thấy Thích Nguyên Thành trầm giọng hỏi: "Gần đây con còn liên lạc gì với họ Phó kia không đấy?"

Thích Tự nghĩ bụng "chết dở", tối qua lại còn video call nội dung cấm nữa chứ, có đi đâu tất nhiên là h ắn không dám thành thật với ba, chỉ nói: "Còn ạ, nhưng không nhiều lắm."

Thích Nguyên Thành hừ mũi, không biết là hừ Thích Tự hay Phó Diên Thăng, nhưng từ hơi thở đã toát lên vẻ căm phẫn oán giận.

Thích Tự lúng túng không biết nói tiếp thế nào, vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác: "Dạo này mẹ vẫn khỏe chứ ạ?"

Thích Nguyên Thành đột nhiên cao giọng, hỏi lại: "Mẹ không gọi cho con à?"

"Không ạ." Nhận ra sự thay đổi đột ngột trong ngữ khí của ba, Thích Tự lập tức truy hỏi, "Mẹ làm sao ạ?"

Từ lúc bọn họ về Hải Thành sau khi nhà họ Tư gặp chuyện, Thích Nguyên Thành vẫn ở lại trong nước với Khương Oánh, hiện chỉ còn mình Thích Tự đang ở Mỹ vì việc học.

Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút: "Để mẹ tự nói với con đi!"

Lúc này là buổi tối ở trong nước, có vẻ Thích Nguyên Thành đang ở nhà nên trực tiếp chuyển điện thoại luôn, chưa đến mấy giây sau đầu kia đã vang lên giọng nói của Khương Oánh: "A lô? Thích Tự đấy hả con."

Thích Tự: "Vâng mẹ, mọi người ở nhà vẫn ổn chứ ạ?"

"Ừ, đầu ổn." Khương Oánh nói qua với hắn vài câu về tình hình trong nhà, sau đó trềnh ngâm một lát, rồi không ngờ cũng hỏi, "Con thì sao? Còn liên lạc với Tiểu Phó chứ?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Dạ, liên lạc hàng ngày..."

Không ngờ chỉ vừa dứt lời mà ống nghe đã truyền đến tiếng rống của ba hắn: "Liên lạc hàng ngày!? Thích Tự, sao con lại trí trá với ba thế hả??"

Thích Tự kinh hãi giật nảy mình—ba hắn chưa đi sao? Điện thoại lại còn mở loa!?

Đang lúng túng không thôi, Khương Oánh đã nhẹ giọng lên tiếng: "Nguyên Thành, anh ra ngoài lát đi, để em nói chuyện với Thích Tự."

Ba hần lập tức im re, tiếng trong điện thoại cũng có chút thay đổi, sau đó chỉ thấy ba hần lặn bần rời đi.

Khương Oánh cầm lại di động, nói với Thích Tự: "Cái thằng bé này, lòng có chuyện mà chả chịu nói với người nhà bao giờ hết. Bất kể về sau quan hệ giữa con và Phó Diên Thăng có là yêu đương hay bạn bè đi chăng nữa, quen được một người chân thành và có lòng như vậy đã là may mắn trong đời rồi. Ba con vốn quen với nếp nghĩ người xưa, có thương mới trách, tạm thời chưa thể chấp nhận được nên làm dữ vậy thôi, con cũng ráng thông cảm cho ông ấy."

Thích Tự đương nhiên hiểu được, nhưng nghĩ lại từ đầu mẹ vẫn luôn ủng hộ mà chẳng hề dị nghị, hần không khỏi băn khoăn: "Nhưng nếu con với anh ấy cứ nhập nhằng thế này cả đời, mẹ vẫn sẽ chúc phúc cho bọn con sao?"

Khương Oánh: "Lúc Tiểu Phong đến với Lăng Khả, mẹ đã nghĩ đến chuyện ấy rồi. Con đường mà mấy đứa lựa chọn vốn đã chẳng dễ dàng gì, nếu ngay cả gia đình cũng không ủng hộ thì sẽ còn khổ biết bao nhiêu? Trước kia ba mong con lấy vợ sinh con, thành gia lập nghiệp cũng là vì muốn con được hạnh phúc viên mãn, nếu ở bên người ấy khiến con vui, chắc chắn rồi một ngày ba con sẽ chúc phúc thôi."

Thích Tự an lòng hơn rất nhiều nhờ lời động viên từ Khương Oánh, chỉ là nhớ tới giọng điệu vừa rồi của ba, hần có cảm giác đây không phải chuyện mà đối phương muốn mẹ kể cho mình, lập tức lại hỏi: "Mẹ, dạo này thật sự không còn chuyện gì khác nữa chứ?"

"Thật ra còn một chuyện." Khương Oánh ngập ngừng chốc lát rồi cười nhẹ, "Con với Thích Phong, chắc là sắp có em trai hoặc em gái rồi đấy."

Em trai hoặc em gái? Chẳng lẽ ba mẹ muốn nhận con nuôi? Ở mà khoan, Thích Tự không khỏi sửng sốt, do dự hỏi lại: "Mẹ, mẹ có bầu sao?"

Khương Oánh chỉ ừ một tiếng, giọng điệu mang đầy vẻ hạnh phúc.

Thích Tụ vừa mừng vừa lo, nhưng vui chưa được bao lâu đã vô cùng căng thẳng: "Nhưng mẹ cũng 46 rồi, sinh con ở tuổi này không hại cho sức khỏe đấy chứ?"

Khương Oánh phụt cười: "Con với ba đúng là y xì đúc, ba biết chuyện xong cũng phản ứng hết như con... Đừng lo, có tuổi thì có tuổi nhưng mẹ hỏi bác sĩ rồi, bây giờ y khoa tân tiến, chỉ cần đi điều dưỡng thật tốt, kiểm tra thai kì cẩn thận với tuân theo chỉ dẫn của bác sĩ thì cũng không vấn đề gì."

Thích Tụ nhú mày: "Thật chứ ạ?"

Hắn không hiểu rõ chuyện sinh nở, nhưng xưa học sinh lí cấp 3 cũng biết rằng các sản phụ trên 35 tuổi thường sẽ gặp phải những rủi ro nhất định khi sinh con.

Khương Oánh khẽ thở dài, ôn tồn nói, "Thích Tụ, mẹ với ba xa cách cả chục năm mới cưới lại, quả thật là chẳng dễ dàng gì, nhưng hiện tại không còn gánh nặng sự nghiệp như năm đó, mẹ cũng muốn toàn tâm toàn ý làm mẹ một lần nữa... Đứa nhỏ này đến đúng lúc mẹ mong, hi vọng là các con đều sẽ ủng hộ mẹ."

Thích Tụ rồi rầm một hồi, trằn mắt vài giây mới đáp: "Mẹ, quyết định sinh hay không là ở mẹ, nếu có thể bình an sinh em ra thì đương nhiên cả nhà đều mừng. Nhưng với con, với ba hay với Thích Phong, sức khỏe và an toàn của mẹ vẫn là quan trọng nhất."

Khương Oánh nói: "Mẹ biết mọi người lo lắng đi đâu gì, con yên tâm, nếu bác sĩ nói có nguy hiểm mẹ sẽ bỏ."

Lúc này, đầu bên kia lại truyền tới âm giọng của Thích Nguyên Thành: "Vẫn chưa nói xong à? Sắp 10h rồi, em không đi nghỉ đi rồi lại mệt..."

Khương Oánh nói vào điện thoại: "Vây thôi Thích Tụ, mẹ không nhieu lời nữa, mình con ở bên đó cũng nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt đấy."

Thích Nguyên Thành: "Khoan đừng dập máy vội, anh nói với con mấy câu cái đã."

Điện thoại một lần nữa vệtay Thích Nguyên Thành, "Con biết rồi chứ hả?" Có vẻ Thích Nguyên Thành vừa nói vừa đi ra nơi khác, đẽ giọng thật thấp, "Ba cũng khuyên rồi mà mẹ kiên quyết muốn!"

Chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng đủ để thể hiện tất cả lo lắng cho vợ và nỗi chờ mong khó nói với Thích Tự. Như cảm nhận được lo lắng của ba, hấn mới càng lúng túng bất an: "Ba..."

Thích Nguyên Thành thở dài: "Thôi, không phải nói gì nữa. Mẹ con bảo đây là chuyện tốt, hi vọng là thế thật. Con có rảnh thì hỏi chuyện quan tâm mẹ hơn một chút, bác sĩ bảo phụ nữ mang thai dễ bất ổn và nhạy cảm hơn bình thường nhiều..."

Thích Nguyên Thành nhắc qua một lượt chỉ dẫn của bác sĩ, rõ ràng đầu là chuyện chính mình cần làm, thế mà lại đi liên tấu với Thích Tự, vô thức cho thấy nỗi lo lắng bồn chồn trong lòng ông.

Hai cha con nương tựa vào nhau cả mười năm, đối với hấn, Thích Nguyên Thành không chỉ là cha, mà còn giống như một người bạn lớn cũng rất cần được chăm sóc và an ủi. Thích Tự đáp ứng từng cái một, hứa với ba mình đầu sẽ làm theo, mối quan hệ căng thẳng vì Phó Diên Thăng của hai người cũng dần dịu đi sau cuộc nói chuyện này.

Dập máy xong, Thích Tự mới lên mạng tìm hiểu một chút về vấn đề sinh nở của sản phụ lớn tuổi, đọc rồi lại càng thêm lo cho tình hình của Khương Oánh. Hấn vốn trưởng thành sớm, chưa kể 22 tuổi ngày xưa có khi con cái đã đề huề, cứ nghĩ đến chuyện sắp sửa có em trai hoặc em gái thì Thích Tự cũng chẳng áp lực kém Thích Nguyên Thành là bao.

Khoảng một tuần sau, quả nhiên đã có phán quyết dành cho nhà họ Tư.

Bởi dính dáng tới giao dịch tay trong, thao túng thị trường chứng khoán, lũng loạn nền kinh tế cùng một vài tội danh khác, Tư Lại và Tư Trạch bị phạt tổng cộng 16 tỉ, đồng thời lần lượt phải chịu án tù 12 và 18 năm.

Giống như Phó Diên Thăng đã từng "dự đoán", ngân hàng và các ban ngành liên quan cũng nhanh chóng tịch thu toàn bộ tài sản trong nước của Tư Thị.

Nhưng đi đâu khiến Thích Tự ngạc nhiên nhất, đó là trong quá trình xử trí Tư Thị thì không một phương tiện truyền thông chính thức nào đưa tin về việc bắt giam Chủ tịch Uông Dũng Quốc và vị quan chức nào đó, mà phải đến một năm sau mới bùng lên tin tức về người bị song quy. Tất nhiên đây đầu là chuyện của sau này, chứ ở hiện tại, Thích Tự mà không đích thân tiếp xúc với nội tình và biết những người này cũng có dính dáng, thì đã chẳng liên hệ nổi việc họ bị bắt với sự vụ của Tư Thị.

(*song quy là một hình thức tạm giam và lấy cung đối với cán bộ công chức bên Trung, nghi can có thể bị tước bỏ quyền công dân và thậm chí là tra tấn để lấy lời khai)

Bên phía nhà họ Tư, nghe nói Tư Hàng đã được cấp dưới thân tín của ba và anh hai đưa lên cần quyên toàn gia. Sau lần khám nhà, Tư Thị tuy không đến mức trắng tay nhưng cấp bậc trong giới tư sản cũng đã tụt dốc không phanh, chưa kể ảnh hưởng tiêu cực từ sự vụ lần này chắc chắn sẽ trở thành rào cản cho sự phát triển thương nghiệp trong tương lai, cho nên e là khó mà lấy lại được vị thế "đại gia số một Hải Thành" như trước kia.

Sau khi có phán quyết, Tư Lại đành phải rút đi 20% cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên để lấy tiền nộp phạt, cho Tư Hàng thay mặt thực thi.

Một vài cổ đông và đối tác được Thích Nguyên Thành kêu gọi cùng với Đầu tư Sơn Vũ đã tiếp lấy 10%, 10% còn lại cũng được những người khác tranh thủ mua vào trong lúc giá đang thấp. Rồi ren gần hai tháng, giá cổ phiếu của Tư Nguyên rốt cục mới gần như ổn định lại.

Thế nhưng ngay trong thời điểm căng thẳng này, một sự vụ khác lại ồ ạt xảy ra!

Giữa tháng 12, Thích Tự vừa kết thúc một kì học, đang thu xếp đồ đạc trong căn hộ thì điện thoại trên bàn đồ chuông.

Thích Tụ tiện tay ấn nhắc, chỉ hỏi một câu "Sao đấy?", cũng không nhìn vào màn hình mà cúi xuống dọn quần áo để mang về tiếp luôn.

"Người đâu rồi?" Âm giọng trầm trầm cuốn hút của Phó Diên Thăng vang lên, "Đang làm gì thế?"

"Dọn đồ về nước." Thích Tụ đáp.

"Về nước?" Phó Diên Thăng sửng sốt, "Sao bảo Giáng sinh không về? Tôi đang định mua vé sang với cậu."

"...Đừng sang." Thích Tụ ngẩng dậy, nóng nảy nói vào điện thoại, "Có chuyện rồi, ba tôi vừa gọi, bảo là Vương Trăn Đống đang đòi rút vốn. Giá cổ phiếu mãi mới ổn lại, giờ ông ta quyết định như thế nên cả công ti đang nháo nhào cả lên."

Phó Diên Thăng nhớ Vương Trăn Đống chính là cổ đông độc lập lớn nhất ở Tư Nguyên chỉ sau Thích Nguyên Thành, mới nhú mày nói: "Tôi tưởng ông ấy là bạn tốt của ba cậu?"

"Thì sao chứ?" Thích Tụ bức bối nói, "Vụ của nhà họ Tư khiến Tư Nguyên mất giá cả triệu trên thị trường, người làm ăn coi trọng lợi nhuận, quan hệ tốt đến đâu cũng chỉ là đối tác nhất thời, vì cái gì người ta phải chịu khổ trường kì với nhà tôi?"

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Con với Phó Diên Thăng còn liên lạc không đấy."

Thích Tụ: "Ít ạ."

Khương Oánh: "Con với Phó Diên Thăng còn liên lạc không."

Thích Tụ: "Hàng ngày vẫn gọi ạ."

mày bị heo dụ đi thế à! Lại còn câu kết với nó lừa ba!

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng: (bị-ghép-đầu-heo.jpg)...

—

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 160: Chỉ Yêu Minh Cậu

Thích Tự có phần gắt gỏng, giống như đang giận cá chém thớt với Phó Diên Thăng.

Đối phương cũng không để bụng, nhẫn nại hỏi lại cặn kẽ về tình hình: "Nếu ông ấy rút vốn, thiếu hụt về tài chính của Tư Nguyên là bao nhiêu?"

Thích Tự: "4.6% cổ phần, tính theo giá trị thị trường của Tư Nguyên bây giờ thì tối thiểu là 500 triệu."

Mà đây không phải vấn đề mấu chốt, mấu chốt là giá cổ phiếu của Tư Nguyên chỉ vừa ổn lại, hành động rút vốn của Vương Trăn Đống hiển nhiên sẽ là một tín hiệu nguy hiểm đối với các cổ đông mới tới, nếu ai đó thấy thế cũng quyết định buông tay, tạo thành phản ứng dây chuyền thì hậu quả đúng là khôn lường.

Ảnh hưởng từ sự vụ của Tư Thị, hai tháng vừa qua đã có không biết bao nhiêu công ti bị nhà họ Tư rút vốn, dẫn đến giá cổ phiếu tụt dốc, quay vòng vốn bất thành, thậm chí là đứng trước bờ vực phá sản. Tập đoàn Tư Nguyên hiển nhiên không muốn đi vào vết xe đổ này.

Phó Diên Thăng cũng đã nghĩ đến trường hợp ấy, nghiêm túc hỏi: "Ba cậu gọi về?"

"Không phải ý của ba tôi, vụ kiện giữa MeiWei với nhà họ Chương mới kết thúc cách đây không lâu, ông ấy còn lo tôi về nước sẽ không an toàn nữa kìa, khả năng cũng nghĩ tôi không giúp được gì trong chuyện này nên vừa rồi chỉ gọi báo một tiếng, để tôi thảo luận với phía Diệp tổng về tình trạng của bộ phận Công nghệ nửa năm tới và dự trù cho trường hợp xấu nhất thôi." Thích Tự lại nói, "Nhưng dù sao tôi cũng phải về MeiWei-Liên Tú là trọng tâm phát triển của Tư Nguyên, nhờ công ti bị ảnh hưởng trực

tiếp từ quyết định rút vốn của Vương Trần Đống mà tôi vẫn sống chết mặc bay ở bên này địa cầ, thì còn đáng gì cái chức CEO nữa?"

Phó Diên Thăng hỏi: "Về ấ cậu có kế hoạch gì chưa?"

Thích Tự: "Kiếm người có thể mua lại cổ phần của Vương Trần Đống... Ba tôi đang kết nối lại những mối liên hệ trước đây, mấy ngày nay cũng bận mờ mắt r ấ, đúng lúc tôi được nghỉ, chỉ ít về còn xem có giúp xã giao được gì không."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Được r ấ, vậy cậu cứ về đi, thử xem có đi ầu động được gì không, có khó khăn gì thì cứ nói, tôi cùng nghĩ cách với cậu."

Thích Tự: "Nghĩ cách gì? Anh đi thì cũng đi r ấ, chẳng lẽ còn có thể chi ra 500 triệu thay tôi?"

Phó Diên Thăng: "Sao không? Chẳng lẽ tôi không phải một mối liên hệ của cậu? Hay là cậu không tin vào những mối liên hệ của tôi?"

Thích Tự cười mỉa: "Anh chẳng phải người của "bên trên" à? Ngoài đội gián điệp giống mình ra thì còn mối liên hệ nào nữa? Hay là vẫn giữ liên lạc với các thiên kim tiểu thư gặp trong "dịp vui" nào ở Cảng Thành ngày xưa?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Thôi, không nói chuyện phiếm nữa. Còn ba tiếng là đến chuyển Vương Mạnh đặt cho tôi r ấ, ra sân bay đã mất cả tiếng, dọn đồ xong tôi phải đi luôn đây."

Nói đoạn, không chờ Phó Diên Thăng đáp lại đã thẳng thừng dập máy.

...Hắn diên r ấ à?

Sao có thể vô thức phun ra mùi ghen tuông nồng nặc vậy chứ?

Thích Tự vuốt mặt, lại tiếp tục lúi húi nhét đồ, nhưng chưa được mấy giây sau, điện thoại đã liên tiếp rung lên bần bật, hắn cũng không kìm lòng

được mà mở ra.

F1S: "Bảo bối, tôi có quen biết gì mấy cô đó đâu."

F1S: "Liên hệ của tôi toàn mấy ông chú tằm tuổi ba cậu..."

F1S: "Đừng ghen, ngoan, tôi chỉ yêu mình cậu."

Thích Tự: "... " Mẹ, cái đồ chết tiệt nhà anh lắm nữa!

Thích Tự bay về Hải Thành ngay trong tối ấy, ngoài Vương Mãnh ra, Thích Nguyên Thành còn phân thêm hai vệ sĩ tới đón hắn.

Ở trong nước vẫn đang là ban ngày, Thích Tự lên xe nhưng không về nhà luôn, mà đi thẳng đến công ti một chuyến.

Diệp Khâm Như thấy hắn thì than lên một tiếng rồi kéo luôn lên phòng họp: "Cuối cùng thì cậu cũng tới, mở họp thôi, tôi thuật lại về tình hình hiện tại cho!"

Dọc đường còn gặp Ngô Song, đối phương mặc suit, tay cầm laptop, vội vàng chào hỏi Thích Tự rồi đi về hướng ngược lại, cũng không biết là đang bận gì.

Thích Tự ngạc nhiên, hỏi Diệp Khâm Như: "Ngô Song chưa đi à?"

Diệp Khâm Như khó hiểu: "Đi? Đi đâu?"

Thích Tự không khỏi cảm thấy kì quái, chỉ đáp lại một câu "Không có gì".

Vào đến phòng họp, một cô nàng buộc tóc đuôi ngựa đang bận bịu đi điều chỉnh máy chiếu rồi pha trà cho bọn họ, một lát sau lại có thêm mấy người, bao gồm cả Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu, đều là các thành viên cốt cán của bộ phận công nghệ từ ngày mới thành lập.

Dợi mọi người yên vị, Ngô Song mới ôm laptop đi vào, nói: "Tôi tổng đang bận nên bảo chúng ta cứ họp trước, lát nữa anh ấy tới sau."

Diệp Khâm Như phất tay nói: "Kệ anh ta đi, mình bắt đầu thôi."

Từ khi chính thức khai chiến với Phi Á-Hồng Trang bốn tháng trước, MeiWei-Liên Tú đã liên tục trải qua không ít biến lớn.

Đầu tháng 8, quyết định nhảy việc của Tô Cánh khiến Lâm Hoán sôi máu không thôi. Đến khi MeiWei-Liên Tú chính thức công khai trao chức Quản lý Kỹ thuật cho Tô Cánh, Lâm Hoán lập tức đi ầu động truy ền thông công kích hấn v ề mặt đạo đức trên khắp các bảng tin lớn của giới thương trường, phê phán bản chất bạc bẽo đã ăn sâu vào máu, nói người này đã từng phản bội Lôi Hoành, giờ đây phản bội Lâm Hoán, thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phản bội lại Tư Nguyên.

Đúng lúc này Tư Thị gặp chuyện, cơ cấu giải thuật của Liên Tú thì yếu thế từ đầu, người trong giới hóng chuyện xong đầu chẳng tin tưởng mấy vào ti ền đề của MeiWei, khiến cho Phi Á hợp tác với Lâm Hoán cứ thế vượt lên dẫn trước.

Chẳng qua chưa được bao lâu thì vụ án của Khâu Như Tùng ra tòa, Thích Nguyên Thành cũng dùng truy ền thông bóc trần bê bối Chương Thừa Hoan xúi giục lãnh đạo MeiWei mở hàng nhái rồi bị kiện đi tù. Động thái này không những thành công "tẩy trắng" cho MeiWei, mà còn để lộ ra bằng chứng không thể chối cãi v ề tình trạng cạnh tranh bẩn trên thương trường, công kích người nhà họ Chương ghê tởm vô đạo đức, dẫn dắt dư luận đồng loạt đổi chiều, MeiWei gỡ lại được một bàn.

Hai tháng tiếp đó, tập đoàn Tư Nguyên đối mặt với khủng hoảng giá cổ phiếu do ảnh hưởng từ việc Tư Thị rút vốn, tài chính thiếu hụt, Diệp Khâm Như với đội kỹ thuật của Tô Cánh cũng chịu áp lực tứ phía, vừa phải đối đầu với Phi Á trên chiến trường marketing, vừa phải cải tiến cơ cấu giải thuật cũ của Liên Tú mấy lượt li ền.

Gần đây, nền tảng người dùng của MeiWei-Liên Tú phát triển mạnh về cả số lượng, sự trung thành và tính tích cực, vừa mới giành được ưu thế hơn so với Phi Á thì lại xảy ra chuyện này.

Diệp Khâm Như sốt sắng như ng ồi trên chảo dầu, liên thoắng nói với Thích TỰ: "Thích tổng, mất xích tài chính không thể đứt được, bất luận thế nào cũng phải nghĩ ra cách, đứt cái là khỏi làm marketing, là đổ sông đổ bể g ần hết những gì bỏ ra nào giờ luôn đấy."

Chi phí chìm quá cao, đâu phải Thích TỰ không biết là không thể lui về được nữa?

(*phí chìm: khoản chi đã mất và không thể thu h ồi—có thật nhưng lại không được nhắc đến khi cân nhắc hiệu quả kinh tế tương lai của một dự án)

Hắn nói: "Mọi người bình tĩnh, tôi sẽ nghĩ cách..."

Không ngờ vừa nói xong thì Tô Cánh xông vào, th ần sắc ti ều tụy, mắt đầy tơ máu, nhưng lúc này ở trước mặt Thích TỰ lại không khác gì nguyên thùng hoả lực cấp 10, rống lên: "Bình tĩnh? Bình tĩnh mà được à? Cái tên Phó Diên Thăng kia đâu r ồi? Không vì cậu ta nói việc của TỰ THỊ có khi còn là một chuyện tốt đối với TỰ NGUYÊN, cái gì mà chưa đến mức lung lay n ền tảng thì tôi đã chẳng bị dụ, rốt cục vừa tới đã gặp phải toàn rối rắm khó khăn! Vốn chỉ muốn nhàn nhã làm kĩ thuật, ai dè hôm trước Diệp Khâm Như nói lại có cỗ đông đòi rút vốn, kĩ thuật cũng chưa chắc đã làm tiếp được... Ha, tức muốn trọc luôn vì các cậu quá!"

Diệp Khâm Như biết Tô Cánh thẳng tính lại hay nóng nảy, nhưng thấy đối phương thẳng thừng nói chuyện với Thích TỰ như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên.

Sợ mất thể diện cho Thích TỰ, hắn vội bảo những người khác ra hỏi phòng họp trước, đợi người đi hết, Diệp Khâm Như định vào giảng hòa một chút thì thoắng nhìn đến Tô Cánh đang tăng xông, nhớ chính mình cũng góp công lừa Tô Cánh về MeiWei-Liên Tú, sợ phải vạ nên lập tức xoay người chu ần luôn.

Rốt cục trong phòng họp chỉ còn lại Tô Cánh và Thích TỰ bất đắc dĩ nhìn nhau.

Thích Tụ thờ dài, áy náy nói với đối phương: "Anh Tô..."

"Cậu... đừng có mà tỏ vẻ đáng thương với anh, vô dụng thôi!" Tô Cánh nghiêng rắng, tiếp tục nói như bắn liên thanh, "Cậu biết vì cậu mà anh đã phải chịu nhin biết bao nhiêu cực đoan không hả? Từ lúc quyết định đến đây nương nhờ là anh biết Lâm Hoán sẽ định mượn gió bẻ măng rồi, quả nhiên, thằng chó đấy dùng truyền thông đái đi đái lại chửi anh ăn cháo đá bát nguyên một tháng trời, fuq cả lò nhà nó chứ! Chính nó chơi trò bắn để ngọam lấy Hồng Trang mà còn dám nói mình cháo đá bát, mấy năm nay anh đã nghe quá đủ những lời này rồi! Nhưng vì cậu mà anh nhin, vì cậu hứa sẽ giúp anh thực hiện hoài bão nên anh tin!"

Thích Tụ nghe mà xúc động, không nhin được mà đứng dậy, định đi qua an ủi Tô Cánh một chút.

Có đi ầu hẳn cao hơn Tô Cánh cả nửa cái đầu, vừa đứng dậy đã tỏa ra khí thế bức người, khiến đối phương vội vàng rú lên: "Cậu ng ồi đó, ng ồi xuống! Anh còn chưa nói xong đâu!"

Thích Tụ: "..."

Thích Tụ đành phải ng ồi lại, nhún nhường nói: "Được, anh nói đi, em nghe."

Tô Cánh vừa phát tiết được một trận, có vẻ đã dịu đi phần nào: "Cmn mấy anh em theo anh tới đây ngày nào cũng chỉ ngủ 6 tiếng để lo cải tiến hệ thống cho các cậu, ròngrã qua được hai tháng, đến giờ vẫn phải phân ra ba nhóm hai ca để lo mảng back-end mỗi ngày, anh li ều mạng làm việc như vậy là vì cái gì? Thích Tụ, anh đã 38 rồi! Anh không giống cậu, không thể thất bại một lần cậu hiểu không?"

(*back-end: đảm bảo server mượt mà cho các ứng dụng phần mềm chạy trên web)

"Em hiểu..." Thích Tụ nhìn hẳn, lại khẳng định một câu: "Anh yên tâm, em sẽ tìm được cách bù lại thiếu hụt tài chính sau khi Vương Trần Đồng

rút đi, tuyệt đối sẽ không để hoạt động quảng bá và nghiên cứu ở đây phải dừng lại."

Lúc này hẳn chỉ có thể nghĩ đến Sơn Vũ, mà sau khi mua lại cổ phần ở Tư Nguyên thì hiện tại Sơn Vũ cũng không còn khả năng bỏ ra một đồng vốn nào nữa. Thế nhưng trước kia Hứa Kính đã giúp hẳn tạo được kha khá quan hệ qua Sơn Vũ, trong số đó không thiếu gì công ti niêm yết nổi danh trên thị trường, nếu liên hệ xã giao có lẽ sẽ tìm được một người chấp nhận đầu tư.

Chẳng qua nhắc tới Sơn Vũ, Thích Tự lại nhớ đến những gì Hứa Kính từng nói, nhớ đến một câu "Không phải việc cậu" của đối phương trước khi rời đi, lòng không khỏi chua xót, nắm tay cũng vô thức siết chặt.

Thật ra Thích Tự cũng có chút hi vọng với lời của Phó Diên Thăng trên điện thoại tối qua, nhưng nếu được chọn, hẳn không muốn hai người có bất kì món nợ ân tình nào với nhau. Thích Tự mong rằng quan hệ giữa mình và Phó Diên Thăng chỉ có tình cảm thuần túy, nói nhớ mà một ngày dừng lại, giải quyết cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nghe Thích Tự nói như vừa rồi, Tô Cánh rất cục nguôi ngoai, đúng lúc điện thoại đổ chuông, có vẻ là người của bên kĩ thuật đang kiểm, hẳn nhắc máy nói vài câu rồi vội vã rời đi.

Trước đó cũng không quên gắt với Thích Tự một câu: "Vừa rồi là chính cậu nói đấy, Thích Tự, anh đã cược cả tương lai của mình cho cậu, đừng làm anh thất vọng!"

Thích Tự đáp lại một tiếng, đứng dậy tiễn đối phương.

Đợi xong xuôi, Diệp Khâm Như mới lao ra khỏi phòng bên cạnh, hỏi: "Sao rồi? Anh ta bớt giận chưa?"

Thích Tự quay sang nhìn hẳn: "Nãy anh chuồn cũng nhanh lắm."

"Ày, đừng nhắc nữa, mời người này về thì đúng là được thêm một thiên tài, nhưng cũng là thêm cả một ông giời luôn đó! Cả công ti này có ai dám

chọc giận anh ta? Cậu cũng thấy thái độ anh ta nói chuyện với mình rồi đấy, khác gì bố dạy con đâu... Làm việc chung bốn tháng nay, tôi cũng coi như hiểu được vì sao lúc rời khỏi Trung Đạt anh ta bị chỉ trích nhiều thế mà không một ai đứng ra nói giúp." Diệp Khâm Như lắc đầu, "Tính tình anh ta, quá dễ gây thù."

Thích Tự vỗ vỗ vai hắn: "Anh vất vả rồi."

"...Cũng không có gì." Diệp Khâm Như lại còn thêm một câu, "Kỹ thuật của anh ta đúng là rất được, cho nên tôi nhận."

Thích Tự khoát khoát tay với đối phương: "Tôi về nhà cái đã, bàn xem ba tôi định xử lý vụ cổ đông kia thế nào, anh có việc thì đi đi, không cần tiễn."

****

<Epilogue>

Tô Cánh: "Tên cầu Phó Diên Thăng kia đâu rồi? Tôi đúng là bị phu thê hai người lừa thảm!"

Diệp Khâm Như: (bỏ-chạy.jpg)

Tô Cánh: "Còn cả cậu nữa! Đừng có mà đánh bài chuồn với tôi! Cậu là VIP có 2 triệu người theo đuổi cơ mà, mau nghĩ cách cho tôi đi! Không nghĩ ra? Cái đêch, 2 triệu fan của cậu đâu là giả hết à!" (T/N: tài khoản Weibo được chứng thực VIP với 2 triệu followers)

Diệp Khâm Như (nghiến răng nghiền lợi): "Kỹ thuật anh tốt nên tôi nhận."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 161: Chỉ Biết Hứa Kính

Từ khi mang thai, Khương Oánh đã nghỉ việc ở đài truyền hình để chuyên tâm tĩnh dưỡng, dạo gần đây còn ốm nghén dữ dội nên Thích Nguyên Thành cũng gần như chỉ làm việc ở nhà để tiện bề chăm sóc vợ.

Lúc về đến nhà, Thích Tự gặp mẹ đang đọc sách trong phòng khách, bụng bầu chưa rõ mà người còn có vẻ gầy đi.

"Mẹ." Thích Tự đặt tạm hành lý xuống vào chào, lại hỏi han tình hình sinh hoạt với sức khỏe của mẹ một hồi.

Khương Oánh nói: "Chỉ hơi ngán ăn thôi, còn đâu thì tốt hết, nhưng mà đây cũng là biểu hiện bình thường trong thai kỳ, con không phải lo quá đâu."

Thích Tự đau lòng ôm mẹ một lát mới hỏi: "Tiểu Phong đâu rồi ạ?"

"Sáng nay nó với Lăng Khả về trường rồi, nhưng mà nửa năm nay cũng hay về lắm." Khương Oánh vừa nói vừa nhìn sang lọ hoa bên cạnh, tiện tay chỉnh lại một cành hồng, cười nhẹ, "Bây giờ nhà mình mới giống nhà đúng nghĩa."

Lúc này, Thích Nguyên Thành đi xuống từ trên lầu.

"Về đây à?" Ông nói với Thích Tự một câu, không rõ phải vì xấu hổ không mà vội tránh mắt đi, ra cạnh Khương Oánh ân cần hỏi han, đến nỗi chọc cho đối phương mất kiên nhẫn: "Anh định hỏi bao nhiêu lần một ngày nữa đây? Có phải em chưa bầu bao giờ đâu mà ai cũng căng như dây đàn thế? Mà thôi, anh đã bắt con lặn lội về đây rồi, cần nói gì thì nói đi, đừng có chăm chăm vào em nữa."

Thích Nguyên Thành nghĩ bụng "Mình có gọi nó về đâu cơ chứ", nhưng thấy vợ đang có vẻ nóng nên cũng không phân bua.

May mà Thích Tụ chủ động ra mặt giải vây: "Ba, mình lên gác nói chuyện đi."

Hai cha con đi vào thư phòng tầng trên, đóng cửa xong Thích Tụ cũng vào thẳng vấn đề "Tình hình hiện nay thế nào rồi ba, chú Vương định rút vốn thật à?"

Thích Nguyên Thành quay lưng đi trăn giọng nói: "Ừ, Vương Trần Đồng đến kể với ba là tình trạng công ti dụng cụ y tế của mình mấy năm nay không khả quan lắm, vốn còn định dựa vào Tư Nguyên mà giờ tập đoàn lại rơi vào tình huống này, ông ấy không kham được nữa... Ha, nói được gì ba đâu đã nói, ý kiến gì ba cũng ý kiến rồi, kết quả vẫn là vô dụng. Ông ấy cho chúng ta tối đa 15 ngày, nếu ba tìm được ai đồng ý mua lại ngang giá thì ông ấy sẽ ưu tiên bán trao tay, bằng không sẽ rao công khai."

Thích Tụ nghe ra âm giọng tức tối ở ba, bèn nói: "Thật chứ, không sớm không muộn nhằm đúng lúc này đòi bán cổ phần, đã thế còn chỉ cho có hạn nửa tháng, nhìn vào đã thấy nghi là bị người khác xúi giục hòng làm khó chúng ta."

"Ba có nghĩ đến trường hợp ấy, nhưng thương trường cũng là chiến trường, đã đến nước này thì mình đành kiên trì đương đầu thôi." Thích Nguyên Thành quay lại, nhìn hấn nói: "Con vừa ghé qua công ti Công nghệ à?"

Thích Tụ gật đầu, kể lại qua tình huống hồi nãy với Diệp Khâm Như và Tô Cánh cho ba.

Thích Nguyên Thành thở dài: "Sao con lại khí phách hứa hẹn loại chuyện này? Nói thẳng ra là ba đã dùng gần hết mọi quan hệ khả dụng của mình từ hồi Tư Thị mới ngã ngựa rồi, trong vòng nửa tháng tới mà chúng ta không tìm được ai chấp nhận mua lại nguyên giá cổ phần của Vương Trần Đồng, thì thật sự chỉ còn nước giật gấu vá vai nữa thôi!"

Giật gấu vá vai, chính là thanh lí các công ti con còn giá trị để d òn sức phát triển cho bộ phận công nghệ, nhưng bán tháo vốn là một tín hiệu xấu, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho Tư Nguyên chẳng kém gì việc Vương Trăn Đồng rút vốn.

"Chẳng phải vẫn còn 15 ngày đấy ă?" Thích Tụ cau mày, "Chưa đến lúc đó thì mọi chuyện đâu có thể biến chuyển mà ba?"

Thích Nguyên Thành: "Còn 12 ngày."

Thích Tụ gật đầu: "Được rồi, con sẽ nghĩ cách."

"Con vẫn là sinh viên, ngoài bạn học trong trường thì cũng chỉ tiếp xúc với mấy người ở bộ phận công nghệ, còn có cách gì được nữa?" Thích Nguyên Thành sừng sốt, bỗng nhiên nhìn hẩn chăm chăm, "Con định tìm đến Phó Diên Thăng?"

"...Không phải." Thích Tụ rũ mắt, "Con định đến Sơn Vũ."

Thích Nguyên Thành hiểu ra, đang định nói thêm gì đó thì Thích Tụ đã quay lưng đi.

Đông đến trời tối sớm, Khương Oánh thấy đã giờ này mà Thích Tụ còn muốn ra ngoài thì không khỏi ngờ vực: "Sắp ăn tối đến nơi rồi con còn đi đâu đấy?"

"Con đến công ti một chuyến, mọi người cứ ăn trước đi ă, lát có gì con ăn ngoài luôn..." Thích Tụ choàng khăn rồi vội vã ra khỏi nhà.

Khương Oánh lo lắng không thôi, trông thấy Thích Nguyên Thành cũng đã xuống thì lờm cháy mắt: "Con trai mới đi xa về, còn chưa kịp ăn một bữa cơm nhà mà anh đã hành nó thế rồi ă?"

Thích Nguyên Thành vội vàng phản bác: "Anh có bảo nó đi đâu..."

Khương Oánh cá giận: "Đừng có viện cớ, anh mà không muốn để nó đi thật, thì sao không ngăn nó lại!"

Thích Nguyên Thành: "..."

*

Thích Tự đã gọi trước cho Sở Mộ, nhờ cô tập hợp hồ sơ của tất cả công ti Sơn Vũ từng đầu tư rồi chờ mình ở văn phòng.

Đến khi hán tới, hai người lập tức bắt tay vào rà soát thực lực tài chính của từng doanh nghiệp. Thích Tự đang gấp gáp lo tìm giải pháp, nhập tâm vào việc đến quên cả trời đất, không biết bao lâu sau, điện thoại đổ chuông, hán thấy là Phó Diên Thăng gọi thì mới bỏ tài liệu trên tay xuống nhận: "Sao đây?"

Phó Diên Thăng hỏi: "Về đến Hải Thành mà sao không nhắn cho tôi một tiếng? Ở đâu rồi? Đang làm gì đây?"

Thích Tự bị đóng tài liệu quay như dế suốt từ nãy, giờ lại bị Phó Diên Thăng hỏi cung liên tiếp ba câu thì có phần gắt lên: "Anh cũng đâu phải người của tôi nữa, hỏi nhiều thế làm gì?"

Phó Diên Thăng bất đắc dĩ nói: "Dù gì tôi cũng là bạn trai cậu, quan tâm một chút thì sao chứ?"

Thích Tự không khỏi mất tự nhiên vì còn Sở Mộ ở đây, bèn đứng dậy ra khỏi văn phòng, đề giọng nói: "Tôi đang bận lắm, rốt cục là anh có chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Tuần sau Giáng Sinh rồi, tôi đến Hải Thành gặp cậu nhé?"

Thích Tự: "Đừng, tôi không rảnh đâu."

"...Sao lại đừng." Giọng điệu Phó Diên Thăng như có phần mè nheo, "Một tối cũng không được à?"

Thích Tự cáu tiết: "Một tối? Mẹ nó chứ anh tới cũng chỉ vì muốn lên giường với tôi thôi chứ gì?"

Hắn nói lời này không hề kiềm chế cảm xúc, âm giọng lại còn lớn, vang lên giữa công ti trống không mà như còn dội lại mấy lần. Thích Tụ mượn màng nhớ ra Sở Mộng ở trong phòng, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống đất.

"Tôi đang bận thật, dập máy trước đây." Thích Tụ buồn bực cúp điện thoại, hít sâu vài cái mới quay lại vào phòng.

Hai tai Sở Mộng hơi đỏ, hiển nhiên cũng vừa nghe được một câu kia. Cô chủ động mở lời làm dịu bầu không khí: "Thích tổng, cậu đói chưa? Có muốn gọi chút đồ ăn gì về lót dạ không?"

Thích Tụ thoáng nhìn qua thời gian, không ngờ thế mà đã 10 rưỡi. Lúc đến Phong Mậu hắn có mua một cốc cafe ở tầng trệt, sau đó cũng quên luôn cả cơm tối.

"Xin lỗi, tôi quên không để ý giờ, chắc chị cũng đói rồi? Hay chị xuống ăn trước đi? Tôi xem thêm một lát đã."

"À không không, tôi nhịn ăn tối để ép cân, nhưng cậu chỉ uống mỗi cafe thì không tốt lắm đâu?" Sở Mộng đoán ra người vừa gọi điện tới là ai, sợ Thích Tụ bực mình nên nói thẳng, "Thật ra hồi này tôi đăng Moments kể tối nay chúng ta tăng ca, Phó tổng có nhắn lại, còn hỏi xem cậu ăn cơm tối chưa."

Thích Tụ: "...???"

Thích Tụ không thân Sở Mộng, dĩ nhiên không thể đối xử với người ta như với Phó Diên Thăng, bởi vậy chỉ đành rũ mắt, cố gắng hòa nhã nhất có thể: "Vậy hay, chị xem nhà hàng nào ở Phong Mậu còn mở thì mua giúp tôi một phần cơm văn phòng nhé."

Sở Mộng: "Không vấn đề"

Duỗi được Sở Mộng đi rồi, Thích Tụ mới bụm lại gương mặt đã nóng bừng, thần chí tụt một tiếng trong bụng.

Vài giây sau, Thích Tự rốt cục không nhịn được phải gọi lại cho Phó Diên Thăng, máy nối xong thì cười lạnh một tiếng: "Anh được lắm, đi rồi nhưng vẫn phải cài người cạnh tôi đúng không? Lúc trước đề cử Sở Mộng cũng là để giám sát tôi chứ gì?"

Phó Diên Thăng: "Không phải..."

Lại nhớ hồi chiều còn gặp cả Ngô Song, Thích Tự mới chất vấn: "Thế sao Ngô Song còn chưa đi?"

Phó Diên Thăng: "Err... cậu ấy không thuộc tuyến trọng yếu của tổ chức, đi đâu làm gì sao tôi quản được."

Thích Tự: "Không quản? Thế trước đây ai là người mối lái cho anh ta đến làm trợ lý của tôi?"

Phó Diên Thăng lấp liếm: "Lần này là do cấp trên bảo cậu ấy chờ lệnh."

Thích Tự nheo mắt: "Anh biết hết về tình hình ở Tư Nguyên phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng gọi là, biết chút..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng biết Thích Tự đang giận, nhanh chóng ra chiều trấn an: "Được rồi được rồi cậu đừng giận, Ngô Song ở lại cũng giúp được khối việc mà, thế không tốt à? Tôi cũng nói là sẽ để ý sát sao tình hình của Tư Nguyên mà..."

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh để ý? Để ý xem Tư Nguyên lao đao thế nào ấy hả?"

Phó Diên Thăng: "Tôi gọi cũng vì muốn giúp đây mà? Cậu đang rà lại các hồ sơ đầu tư ở Sơn Vũ đúng không? Tìm được cái nào khả dụng chưa?"

"Uh huh." Thích Tự nghĩ bụng, đúng là không gì qua được mắt người này.

Phó Diên Thăng: "Lúc nhận bàn giao, tôi cũng đã hỏi Hứa Kính về mỗi công ti từng được đầu tư rồi, còn gọi cả cho các chủ quản để thông báo về thay đổi nhân sự ở Sơn Vũ, nhưng rồi phát hiện ra, bọn họ coi trọng Hứa Kính hơn là bản thân Sơn Vũ nhiều..."

Nhận ra Phó Diên Thăng có phần ngập ngừng, Thích Tự mới nhíu mày: "Anh cứ nói đi."

Phó Diên Thăng: "Thông thường, phía được đầu tư chỉ rơi vào tâm lý này nếu tiếp xúc với người thi hành đầu tư có thái độ lạm quyền, khoa trương cường điệu về năng lực bản thân, hay thậm chí là đề xuất gì đó ngoài cả phần vốn chính thức. Hồi tháng 7 Hứa Kính gần đi, biết cậu đã đang phẫn lòng, tôi cũng chẳng muốn nói gì không hay về anh ta, chưa kể mỗi người lại có một phương thức tiếp cận công việc khác nhau. Tôi không phủ nhận chuyện Hứa Kính rất có năng lực, nhưng cách làm của người này đã khiến phần lớn những bên từng nhận đầu tư chỉ biết mình anh ta, chứ chẳng quan tâm đến Sơn Vũ hay thậm chí cậu là ai, khiến về sau cậu có tiếp quản công ti cũng không thể thiếu anh ta được. Hiện nay Tư Nguyên gặp khó khăn, cậu nghĩ đến các mối liên hệ của Sơn Vũ cũng là hợp lý, nhưng nói thật, tài nguyên có thể dùng đến ở Sơn Vũ bây giờ rất hạn hẹp."

"Anh chắc chứ?" Đầu ngón tay Thích Tự siết lấy điện thoại đã trắng bệch, hẳn không cam lòng hỏi lại, "Nhưng 'rất hạn hẹp' cũng đâu đồng nghĩa với 'không hề có', đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, nếu thật sự muốn tìm thì cậu có thể liên lạc với Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên, công ti này chuyên về fast food, hồi nhận đầu tư của Sơn Vũ thì tổng tài sản còn chưa vượt quá 300 triệu, nhưng mấy năm gần đây nhờ kết hợp với tiêu thụ online và food blogger nổi tiếng trên mạng mà giá trị thị trường đã lên tới 2 tỉ; ngoài ra còn có Trị liệu thẩm mỹ Tân Điều, liên hợp từ các cơ sở trị liệu thẩm mỹ nhỏ lẻ trên thị trường dựa vào mô hình lợi nhuận hệ thống, sở hữu tiềm năng phát triển rất đáng gờm. Mấy ngày tới mà rảnh, cậu thử thu xếp hẹn gặp CEO hoặc

người có tiếng nói chủ chốt của bọn họ xem sao. Chứ còn lại, tôi nghĩ là không cần xem thêm đâu..."

Nghe Phó Diên Thăng kiên nhẫn phân tích cho mình từ đầu dây bên kia, Thích Tự lại không khỏi cảm thấy mất mát.

Cả Hứa Kính lẫn Phó Diên Thăng, vì sao đều không thể ở cạnh hắn lúc này...

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cmn anh tới cũng chỉ để lên giường với tôi thôi chứ gì?"

Phó Diên Thăng: "Mình xa nhau nửa năm rồi đó! Trêu người tôi qua video bao lâu nay, giờ còn không cho qua ngủ cùng, cậu muốn bỏ đối tôi đấy à!QAQ"

Thích Tự: "Chính tự anh muốn đi chứ ai ép! Nhịn đối đi!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 162: Tư Bản Lâm Hoà

Tất nhiên, cảm giác ấy cũng chỉ thoáng qua trong mấy giây ngắn ngủi, đường đường là đàn ông con trai, tương lai còn phải đảm đương một mình một vùng trời, hấn sao có thể uể oải nản lòng chỉ vì chút việc này.

Thích Tự lên tinh thần nói: "Thực phẩm Lũng Tiên với Trị liệu thẩm mỹ Tân Điều phải không, tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng lại nói: "Trụ sở chính của Tân Điều ở Yên Thành, của Lũng Tiên thì ở Nam Thị, cả hai đều không ở Hải Thành, nhưng cậu có việc cần nhờ thì nên đến tận nơi mà mời, trước khi đi nhớ hỏi xem người ta có thời gian gặp mặt không đã. Tư Nguyên đang ở thế khó nhưng cậu vẫn là con trai chủ tịch một tập đoàn có danh tiếng trên thị trường, bọn không nề Sơn Vũ thì cũng phải biết MeiWei với Tư Nguyên. Bảo Sở Mộng liên hệ trước đi, nếu qua điện thoại mà bọn họ đã tỏ ý khinh khỉnh thì ắt là vô dụng, không việc gì phải đi."

Thích Tự biết Phó Diên Thăng nói vậy để nhắc mình nhớ giữ lấy tôn nghiêm, giống như ba hấn đã từng nói—người làm doanh nghiệp rất quan trọng khí phách, tưng không hèn, thành không kiêu. Quả thật dù gặp khó khăn thì Tư Nguyên vẫn là một công ti đã niêm yết, muốn duy trì tiếp không hề khó, khó cái là làm sao giữ vững được vốn liếng và vị thế của mình.

Nhưng hiện tại MeiWei còn đang đối đầu với Phi Á, hấn đã có gan cướp Tô Cánh về tay, thì cũng nên gánh lấy những áp lực này mới phải. Nếu thật sự chỉ hi vọng được ở hai công ti kia, bọn họ mới khinh khỉnh một chút mà chẳng lẽ hấn lại từ bỏ luôn?

Thích Tự khẽ thở dài, nói: "Mai tôi sẽ liên hệ trước, có gì rồi nói sau."

Nghe tiếng Sở Mộng đã về, hắn mới nói vào điện thoại: "Vây thôi nhé."

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, không quên dặn dò: "Trên trời dưới đất không gì là quan trọng bằng sức khỏe, đừng có bỏ bữa."

Thích Tự cười cười: "Được rồi, lát ăn đây."

Vừa cúp điện thoại, Sở Mộng cũng đẩy cửa bước vào: "Nhắn tin không thấy cậu trả lời, nên tôi tự ý mua một phần cơm lươn ở ChiShang."

Thích Tự tùy tiện đáp lại, nhận hộp rưỡi nói: "Cảm ơn chị."

Hắn thấy Sở Mộng chỉ mua một hộp sữa chua ít béo với một phần salad, cười hỏi: "Chị ăn kiêng giảm cân thật à?"

"Cũng không hẳn, là duy trì dáng thì đúng hơn. Công việc này phải đi giao lưu gặp gỡ nhiều, hình tượng quan trọng mà." Sở Mộng mở nắp sữa chua, múc một thìa lại nói, "Tôi không giống Phó tổng, cậu ấy chăm chỉ tập luyện quanh năm chứ tôi lười vận động, chỉ có thể quản cái miệng của mình thôi."

Sở Mộng lại nhìn nhìn Thích Tự: "Thích tổng cũng rèn luyện chứ?"

Thích Tự cười cười: "Tôi cũng bữa đực bữa cái thôi, không kỉ luật được như Phó tổng."

Căn hộ hắn thuê ở thành phố P có ngay phòng gym trong tòa nhà, Thích Tự nhớ rõ ngày nào Phó Diên Thăng cũng xuống tập luyện cả tiếng, sắp 30 mà thắt lưng không có tí mỡ thừa nào, lên giường thì...

Thích Tự bắt đầu thấy mặt nóng lên, vội vàng dừng lại hồi tưởng về người kia, hỏi Sở Mộng: "Chị với Phó Diên Thăng làm việc chung được bao lâu?"

Sở Mộng: "Khoảng 1 năm rưỡi, nhưng chỉ với ngân hàng mà cậu ấy đã trở thành nhân vật có tiếng của phòng Đầu tư ở Minh Thái rồi."

Thích Tự tò mò: "Có tiếng về điều gì vậy?"

Sở Mộng nào dám nhắc lại về vụ trên Skyline với Thích Tụ, chỉ nói: "Ngoại hình, ăn nói, năng lực, mặt nào cũng đỉnh. Cậu ấy vừa tới đã khiến không biết bao cô nàng ở Minh Thái muốn theo đuổi, tiếc là mới được mấy tháng thì đã bảo mình có đối tượng rồi."

Thích Tụ ghen hòng: "Đối, đối tượng?"

"Ừ, hình như ở nước ngoài nên hai người họ bị chênh giờ, hồi đấy ở Minh Thái, cứ trước ba giờ chiều là Phó tổng khư khư cái điện thoại bên người, mấy phút lại ngó một lần, cả phòng tôi đều biết đối tượng của cậu cậu ấy siêu quần người..." Sở Mộng vừa nói vừa dò xét sắc mặt đối phương.

Thích Tụ hắng giọng, vội đổi chủ đề "Lát nữa phiền chị tìm lại thông tin về Thực phẩm Lũng Tiên và Trị liệu thẩm mỹ Tân Điều, tổng hợp rồi gửi đến mail giúp tôi. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, ăn xong chắc tôi phải về trước, có gì chúng ta liên lạc qua điện thoại."

Dọc đường ngồi trên xe về nhà, Thích Tụ nhớ tới mấy lời Sở Mộng vừa nói, lôi điện thoại ra nhìn Phó Diên Thăng một lát, lại không nhìn được mà bật cười thành tiếng, hắn không biết từ Phó Diên Thăng đã coi mình là đối tượng từ hai năm trước rồi cơ đấy?

Hôm sau, Sở Mộng thay hắn liên hệ với lãnh đạo của Lũng Tiên và Tân Điều, đúng lúc CEO Dương Hiểu Tuyết của Tân Điều đang đi công tác ở Hải Thành, Sở Mộng mới tiện thể hẹn gặp Dương Hiểu Tuyết ngay trưa ngày kế.

Nghe đến tên Sơn Vũ và Thích Tụ, Cù tổng cũng nở nang đồng ý gặp mặt, nhưng đối phương ở tận Nam Thị, Thích Tụ chỉ có thể đích thân qua đó, thời gian đã định là ba ngày nữa.

Xác nhận xong, Thích Tụ tranh thủ tìm hiểu kỹ về Tân Điều và vị CEO kia một hồi. Nhớ Tô Cánh từng nói về dự định làm y học công nghệ cao trong tương lai, hắn cảm thấy nếu không thể lôi kéo đầu tư thì biết đâu về sau MeiWei-Liên Tú vẫn có thể hợp tác với công ty này, bởi vậy lập tức gọi

điện bảo Ngô Song chuẩn bị hồ sơ tư liệu về MeiWei-Liên Tú gửi cho mình, coi như dự phòng.

Bữa gặp Dương Hiểu Tuyết, phía Thích Tự đã đặt trước nhà hàng ở khách sạn Howard Johnson"s.

Thông tin nói đối phương đã hơn 40, nhưng diện mạo cũng không chênh lệch mấy với Sở Mộng còn trong tuổi 30, đường nét tinh xảo mỹ lệ, có thể nói là một gương mặt đại diện cho lĩnh vực của mình.

"Thích tổng, Sở tổng, đường đi hơi tắc, ngại quá lại để hai người đợi lâu." Dương Hiểu Tuyết tươi cười nói.

Sở Mộng nói: "Không có gì đáng ngại, ai cũng biết đường xá Hải Thành tệ thế nào mà, Dương tổng bận rộn mà vẫn ưu ái dành thời gian cho bọn tôi là quá tốt rồi."

"Làm gì, được hai người hẹn gặp, chưa nói đến tập đoàn Tư Nguyên thì tôi cũng phải nỗ lực mặt Hứa tổng năm xưa chứ."

Dương Hiểu Tuyết ngẩng xuống rồi mới nhìn nhìn Thích Tự đánh giá: "Thích tổng đúng là tuấn tú thật đấy. Trước đây được Hứa tổng đầu tư, tôi mới mời cậu ấy nếu muốn thăm mi thì cứ tìm tôi, mà cậu ấy từ chối kêu mình không cần, tôi bảo kể cả người thân bạn bè xung quanh cũng được, cậu ấy còn đùa nói trùm cuối của Sơn Vũ thì lại càng không cần. Lúc ấy tôi còn không hiểu, nhưng nay gặp thì rõ rồi."

Thích Tự nghe đối phương nhắc tới Hứa Kính không rời miệng, trong lòng trầm đi nhưng vẫn tươi tỉnh nói: "Dương tổng quá khen."

Dương Hiểu Tuyết: "Có gì nói đó thôi mà, tôi thấy ngoại hình của cậu còn ăn đứt cả mấy cậu diễn viên trẻ đang hot trên TV."

Hai bên cứ thế khách khí qua lại, đến khi đã ăn ra còn nói chuyện phiếm một hồi. Cứ lần nào Thích Tự đánh mắt nhắc Sở Mộng vào chuyện thì Dương Hiểu Tuyết lại nói sang chuyện khác, ăn hết bữa cơm vẫn chưa đặt được vấn đề.

Thích Tự biết tình hình hiện tại không giống bình thường, muốn xin đầu tư thì trước hết phải lấy được lòng người ta. Hắn sẵn sàng nhún nhường như hễ mới tiếp xúc với phía Du Liên, nhưng không thể nhẫn nhục, cũng không có thời gian vòng vo với Dương Hiểu Tuyết mãi.

Quá nửa bữa cơm, Thích Tự rốt cục không nhịn được mà nói: "Chắc Dương tổng cũng ít nhiều biết về mục đích bọn tôi hẹn gặp hôm nay là gì rồi. Sơn Vũ và Tân Điều đã từng có duyên hợp tác, tuy người thực hiện đầu tư trước kia không phải tôi, nhưng cũng là thân tín của tôi. Hồi tháng 5, bên tôi nhận thấy rủi ro tiềm ẩn nên mới bất đắc dĩ phải rút vốn cấp tốc, hiện tại Tư Nguyên có chút khó khăn, nay hẹn gặp Dương tổng cũng vì mạo muội muốn hỏi, chẳng hay chị có thể nể tình trước kia từng nhận đầu tư từ Sơn Vũ mà ra tay hỗ trợ chúng tôi một chút hay không. Tất nhiên sẽ không chỉ là hỗ trợ suông, MeiWei-Liên Tú hiện đang cạnh tranh với Phi Á-Hùng Trang, mà trị liệu thẩm mỹ cũng là một trong các chủ đề hot trên hệ thống của chúng tôi—nếu Tân Điều đồng ý đầu tư vào Tư Nguyên, tương lai có thể sẽ là một đối tác rất triển vọng của MeiWei-Liên Tú."

Hắn còn đang định đi lấy tư liệu về MeiWei-Liên Tú tới, Dương Hiểu Tuyết đã giơ tay ngăn lại: "Thích tổng, hôm nay chúng ta chỉ có thể ăn một bữa cơm với nhau thôi."

Bọn họ nghe vậy không khỏi căng thẳng, Dương Hiểu Tuyết lại nhìn Thích Tự nói tiếp: "Tôi rất cảm kích khoản vốn mà Sơn Vũ đã dành cho Tân Điều năm đó. Hồi tháng 5 bên cậu rút vốn xong, Hứa tổng lại còn tìm giúp Tân Điều một nhà đầu tư khác, đến giờ bọn tôi vẫn duy trì quan hệ rất hữu hảo. Việc hợp tác mà cậu vừa nói quả thật rất ấn tượng, nhưng chúng ta đều là người làm ăn, nhìn từ góc độ của tôi thì không có gì MeiWei-Liên Tú có mà Phi Á-Hùng Trang lại không, trong khi hai công ti bất phân thắng bại, chẳng phải bên có giá cổ phiếu ổn định và hậu thuẫn tài chính hùng hậu hơn mới là lựa chọn an toàn sao?"

Thích Tự ngạc nhiên: "Hứa tổng đã tìm nhà đầu tư khác cho bên chị?"

"Đúng vậy, tôi biết Hứa Kính đã rời khỏi Sơn Vũ, đáng ra không nên nói cho cậu chuyện này mới phải." Dương Hiểu Tuyết nhìn hắn, nói đầy ẩn

ý, "Nhưng nay gặp mặt, tôi thật lòng rất mến cậu, mà cùng ở trong giới thì chắc sớm muộn gì cậu cũng biết thôi—Hiện tại Hứa Kính đã về Tư bản Lâm Hòa, sau khi Sơn Vũ rút đi khỏi Tân Điều thì cậu ấy cũng cho Lâm Hòa đầu tư lại gấp đôi. Chủ sở hữu Tư bản Lâm Hoàn chính là Lâm Hoán ở Yên Thành, cũng là người nắm đến 40% cổ phần của Phi Á-Hồng Trang. Làm ăn cũng không thể bỏ qua lương tâm, tôi mà giúp bên cậu thì quá là đối đầu với Lâm Hoán rồi đi?"

Nghe đến đây, Thích Tự biết khả năng xin được hỗ trợ từ Tân Điều là bằng không, mới gật gù nói: "Tôi hiểu rồi, rất cảm ơn Dương tổng đã phân trần rõ ràng."

Dương Hiểu Tuyết nói: "Chuyện nên làm thôi, hôm nay tôi tới đây cũng không phải vì muốn làm cậu khó xử, chỉ là hi vọng tương lai chúng ta vẫn có thể nhìn mặt nhau. Như người ta nói thì xe đến trước núi ắt có đường, hết con hẻm sẽ gặp lại ánh sáng, giới kinh doanh này đây rầy biến số, nay là địch mà có khi mai đã là bạn. Mặc dù Tư Nguyên đang gặp khó, tôi tin là với thực lực của mình thì các cậu sẽ vượt qua được thôi. Nếu sau này chúng ta không còn đối lập, tất nhiên tôi sẽ cân nhắc đến việc hợp tác với bên ấy."

Thích Tự mỉm cười đáp: "Cảm ơn lời chúc của Dương tổng."

Khách sáo nói chuyện thêm một lát, Dương Hiểu Tuyết cũng gác đũa, nói là có việc cần đi trước.

Thích Tự và Sở Mộng đều dậy tiễn, người đi rồi Sở Mộng mới không nhịn được mà châm chích: "Người này đúng là ghê gớm, lời tốt lời xấu một mình chị ta cân hết!"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Nói sao người ta cũng đã 40, leo được đến địa vị bây giờ cũng phải có bản lĩnh gì chứ."

Nhớ đến ánh mắt dò xét Thích Tự vừa rồi của Dương Hiểu Tuyết, Sở Mộng không khỏi thông cảm: "Cậu có thấy ánh mắt chị ta nhìn cậu này giờ không? Hơn 40 rồi đấy trời đất, thế mà cậu vẫn có thể giữ nguyên thái độ này?"

Thích Tụ khó hiểu: "Ánh mắt gì?"

"...Thì như, như hồ đối ấy?" Nhất là lúc nghe một câu "Tôi thật lòng mến cậu" của đối phương, Sở Mộ cũng sờn hết cả gai ốc.

Có đi đầu lớn lên với ngoại hình của mình, Thích Tụ cũng đã sớm vô cảm với đủ loại ánh mắt này, chỉ nói: "Vậy à? Tôi cũng quen rồi..."

Sở Mộ vốn định nói thêm, mà nhớ lại hôm ở trên Skyline hồi đó, chính "máy bay" mình đây cũng từng có ý với Thích Tụ, so với Dương Hiểu Tuyết đúng là tám lạng nửa cân nên không ho he gì nữa.

"Ày, ăn một bữa cơm vô ích rồi." Sở Mộ cảm thán.

Thích Tụ rũ mắt: "Không hẳn là không có thu hoạch, chỉ ít chị ta cũng nói cho tôi biết, Hứa Kính đã đi đâu."

****

<Epilogue>

Sở Mộ: "Chị em, xác nhận rồi! Người yêu mạng của Phó tổng hồi trước chính là cậu kim chủ của tập đoàn Tư Nguyên!"

Lâm Hàm: "Omo omo! Sau nụ hôn ở Skyline là định tình luôn đấy à? Vậy thì cũng hơn 3 năm rồi!"

Nguyên nhóm: "CHÂN ÁI LÀ ĐÂY!"

Sở Mộ: "Mà nay tôi còn nghe thấy kim chủ nhỏ chát vẫn có phải Phó tổng thềm lên giường với mình quá rồi không nữa cơ!"

Nguyên nhóm: "Á á Á Á Á Á..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 163: Nửa Kín Nửa Hở

Biết Thích Tự hẹn gặp CEO của Tân Điều, tối về Thích Nguyên Thành cũng hỏi chuyện, nghe hẳn kể lại về những gì Dương Hiểu Tuyệt nói ra xong thì nổi cơn tam bành: "Đúng là ba nhìn nhầm Hứa Kính rồi! Không nhờ tài nguyên của Sơn Vũ thì cậu ta nghĩ mình được nổi như ngày hôm nay chắc. Thế mà ba còn tưởng chỉ vì khác biệt quan điểm với con nên cậu ta mới đi, hóa ra là đã nhắm đến cảnh cao bấy lâu nay, bây giờ thờ ơ đứng nhìn thôi chưa đủ, lại còn trở mặt cản đường chúng ta nữa cơ đấy!"

"Khác biệt quan điểm?" Thích Tự ngạc nhiên, hỏi, "Sao ba biết?"

Thấy nét mặt Thích Nguyên Thành cứng đờ, Thích Tự lập tức nhận ra có uẩn khúc, truy hỏi: "Anh Kính đã nói gì với ba phải không?"

Thích Nguyên Thành hừ mũi một tiếng, trầm giọng nói: "Hôm đến đưa đơn từ chức, cậu ta với ba có nói chuyện rất lâu, cậu ta kể lại mấy lần hai đứa mâu thuẫn, bảo bây giờ làm gì cũng không được con đồng tình nên cảm thấy rất thất bại... Cậu ta còn nhắc đến cả Phó Diên Thăng, nói là không thể chịu được việc con tin tưởng người khác hơn mình."

Thích Tự nhíu mày: "Chính anh ấy nói với ba những điều này?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, ba cứ nghĩ Hứa Kính sẽ nói hết với con những điều này, muốn đi thì cũng nên giải thích cho con chứ. Tối đó ở New York, ba không nói gì lúc con hỏi đến cũng là vì thế. Nhưng mà xem ra, cậu ta cũng chẳng nói gì với con ha."

Thích Tự rũ mắt đáp lại một tiếng.

"Nói trắng ra, những suy nghĩ đấy của cậu ta vốn đã không được bình thường rồi, sau này con mà tiếp quản công việc của ba thì làm gì có chuyện

chỉ tín nhiệm một người được? Ba cũng khuyên bảo tập đoàn Tư Nguyên lớn như thế thì sợ gì không có chỗ phát huy năng lực, cậu ta nói mình hiểu, nhưng mà vẫn không chấp nhận được..."

Nói một hồi, Thích Nguyên Thành lại không khỏi nghĩ tới mối quan hệ thật sự của Thích Tự với Phó Diên Thăng, trước đó chưa biết nên nghe Hứa Kính nói vậy mới chẳng nghĩ gì nhiều, giờ ngẫm lại thấy quái quái, chẳng lẽ là Hứa Kính cũng coi Thích Tự...

Thích Nguyên Thành hơi thảng thốt, lặng lẽ dò xét con trai, chưa gì đã tự làm bản thân khó chịu với hoài nghi của mình, vội hắng giọng nói tiếp: "Cho nên lúc ấy ba mới nói, nếu thật sự chỉ vì không chịu được việc bên con còn có người khác thì cậu ta nên đi đi thì hơn, ở lại chưa chắc đã tốt cho con, mà đâu ai ngờ đối phương đã thành ra như thế..."

Vốn còn muốn mắng Hứa Kính vong ân bội nghĩa, giữa chừng đã chuyển trọng tâm suy nghĩ vì Thích Tự, giờ lại thấy con trai mặt mũi ảm đạm như vậy, Thích Nguyên Thành rốt cục không tài nào mở miệng nổi.

"Bỏ đi, Tân Điều chỉ mới trị giá 2 tỉ, tài sản không cùng một cấp với Tư Nguyên, Vương Trăn Đống rút vốn rồi thì bọn họ cũng đâu có khả năng chích ra tận 500 triệu... Không giúp thì thôi." Thích Nguyên Thành thở dài, lại lo lắng nhìn Thích Tự: "Con cũng đi nghỉ sớm đi, không rồi mẹ lại lo."

Thích Tự vâng một tiếng, không nói thêm gì mà rời khỏi thư phòng luôn.

Nhìn theo bóng lưng của con, Thích Nguyên Thành lại ảo não thở dài, đứa nhỏ này đúng là khiến người ta vừa bực vừa thương...

Về đến phòng, Thích Tự ngẩng khom người bên giường, tay luồn vào tóc búi bực tức ấn đầu mình.

Đôi khi hắn cũng nghĩ, nếu như hắn vẫn luôn nghe lời Hứa Kính, giữ khoảng cách với Phó Diên Thăng, nếu hắn không chộc cho Hứa Kính tức giận bỏ đi, hiện tại đối phương vẫn đang còn ở Sơn Vũ, thì có phải tình hình đã khác rồi hay không?

...Không.

Thích Tự buộc mình phải sáng suốt—kể cả Phó Diên Thăng có không đến bên, Tư Thị vẫn sẽ xảy ra chuyện, thậm chí nếu chẳng ai nhắc hấn về vấn đề nổi cộm ở MeiWei, để người nhà họ Chương tranh thủ quấy phá, tập đoàn Tư Nguyên sẽ còn chịu ảnh hưởng lớn nữa.

Hắn không nên quy chuyện phát sinh đột ngột như Vương Trần Đồng rút vốn là mìn họa do chính mình tạo nên...

Nhưng suy cho cùng, vẫn có một lỗi mà hấn không thể nào chối cãi.

Hắn đã không xử lí tốt quan hệ giữa mình và Hứa Kính.

Trước kia bọn họ tốt đẹp là thế, rõ ràng chưa từng giấu nhau đi đâu gì...

Thích Tự siết chặt ngón tay, ra sức vò đầu.

Có đi đâu hiện thực không cho hấn chìm mãi trong hồi hận, Thích Tự chỉ trần tư một lát rồi đứng dậy lôi laptop ra, tỉnh táo ng ồi xuống bàn.

Sơn Vũ của trước kia mang tên nhà họ Thích, nhưng lại là Sơn Vũ của Hứa Kính. Tuy không thể thay đổi quá khứ, hấn vẫn có thể trải đường cho tương lai của Sơn Vũ kể từ giờ phút này.

Thích Tự vừa lật lại tư liệu về Tân Điều mới tra được gần đây, vừa gọi điện giới thiệu về tình hình của Tân Điều với Diệp Khâm Như, đồng thời kể lại kết quả gặp mặt Dương Hiểu Tuyết ngày hôm ấy, để đối phương mau chuẩn bị hồ sơ chiêu mộ vốn cho MeiWei-Liên Tú rồi gửi tới Dương Hiểu Tuyết.

Diệp Khâm Như: "Hồ sơ chiêu mộ vốn? Cậu muốn đi kéo đầu tư về cho MeiWei-Liên Tú?"

Thích Tự: "Tôi đã hứa với Tô Cánh sẽ không để mất xích tài chính đứt đoạn, trước mắt tập đoàn không có khả năng bỏ ra bao nhiêu nữa, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền từ ngoài."

Diệp Khâm Như khó hiểu nói: "Nhưng đối phương đã nói Tân Điều hiện đang cùng một chiến tuyến với Lâm Hoán rồi mà, chúng ta còn gửi hồ sơ chiêu mộ vốn sang thì khác gì rước nhục vào người?"

Thích Tụ: "Tân Điều từng là khách hàng của Sơn Vũ, thì cũng là đối tác thương nghiệp tiềm năng cho Sơn Vũ và tất cả công ti dưới trướng Tư Nguyên. Dương Hiểu Tuyết cũng nói đối lập chỉ là nhất thời, nay là bạn nhưng mai thì chưa chắc. Có thể hiện tại người ta về phe Lâm Hoán vì ân tình với Hứa Kính, nhưng một phần ân tình cũng đâu thể dùng được cả đời, xét đến phát triển doanh nghiệp và lợi nhuận công ti thì vẫn sẽ phải dùng đến con mắt thương nhân. Tình trạng trước mắt của Tư Nguyên đúng là không ổn, nhưng mức độ phát triển của MeiWei-Liên Tú đã vượt qua Phi Á-Hồng Trang, nếu mình vẫn giữ được thế thắng ngay cả trong khi kẹt tài chính, biết đâu Dương Hiểu Tuyết sẽ thấy được càng nhiều ưu thế khi hợp tác với MeiWei-Liên Tú, hơn cả khoản đầu tư từ Lâm Hoán, tôi tin đối phương sẽ chọn chúng ta, hưởng lộc..."

Đang định nói tiếp, điện thoại đã hiện lên yêu cầu video call, Thích Tụ liếc qua rồi nói với Diệp Khâm Như: "Tôi phải nghe điện thoại cái đã, lát gọi lại cho anh sau."

Thích Tụ ấn nhận cuộc gọi, hai giây sau, bộ dạng vừa tắm xong của Phó Diên Thăng cũng hiện lên màn hình.

Người kia mặc áo ngủ cotton dài tay màu xám, khăn bông trắng vắt trên cổ, tay áo xắn lên, áo cài một cúc, lỏng lẻo lập lòe.

Thích Tụ đoán hẳn mới đi tập về

Đối với tình nhân, đặc biệt với cặp nào đã yêu xa đến cả nửa năm trời, bộ dạng người yêu vừa tắm xong chính là một đòn quyến rũ trí mạng.

Thích Tụ từng dùng thủ đoạn này như Phó Diên Thăng mấy lần, nhưng hẳn chưa bao giờ thú nhận, bộ dạng ấy của đối phương cũng có hiệu quả y hệt với mình.

Phó Diên Thăng cầm trên tay một chiếc cốc màu xanh nhạt, nghiêm túc hỏi vào điện thoại: "Cùng à, thế nào rồi?"

"...Cái gì thế nào?" Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói.

"Chẳng phải hôm nay cậu đi gặp CEO Tân Điều sao?" Phó Diên Thăng uống một ngụm nước, có vẻ vẫn nóng nên mày hơi nhíu lại, bèn đặt tạm xuống một bên, "Tình hình thế nào?"

Thích Tự nhướn mày: "Sở Mộng không kể cho anh à?"

Phó Diên Thăng cạ lời: "Sở Mộng kể với tôi chuyện này làm gì? Cậu coi người ta là tai mắt của tôi thật đấy à?"

Thích Tự bình tĩnh đáp: "Dương Hiểu Tuyết của Tân Điều nói Hứa Kính đã đầu quân về Tư bản Lâm Hòa, sau khi Sơn Vũ rút vốn thì Hứa Kính có bảo Lâm Hoán đầu tư lại gấp đôi. Chị ta coi ân tình trước đây là với Hứa Kính chứ không phải với Sơn Vũ, cho nên không giúp được."

"Tư bản Lâm Hòa? Công ti đầu tư của Lâm Hoán?" Phó Diên Thăng ngăn người, ngờ vực nói, "Trước đây tôi đọc tài liệu công khai của Tân Điều thì không thấy khoản đầu tư từ Lâm Hoán."

Thích Tự thoáng liếc qua màn hình máy tính, đây cũng là chuyện vừa rồi hẳn định nói với Diệp Khâm Như.

"Ừ, tôi cũng vừa xem lại, sau khi Sơn Vũ rút vốn thì danh sách cổ quyền ở Tân Điều chỉ có thêm đúng một công ti đầu tư tên "Dã Độ", nhưng phần trăm lại chỉ bằng 1/4 của Sơn Vũ trước kia... Tôi đã nghĩ nếu Dã Độ chính là công ti con dưới tên Lâm Hoán, thì có khi nào vì hiện tại Tân Điều tăng giá, nên bây giờ bỏ ra gấp đôi cũng chưa mua được số cổ phần bằng ngày xưa hay không?"

Phó Diên Thăng: "Có thể lắm, tôi đã xem qua báo cáo tài chính của Tân Điều mấy năm trước, ROI hằng năm lên đến gần 300%, hiệu suất quá xuất sắc, nếu mở rộng vốn hóa thì nhất định sẽ bị người ta tranh đoạt cổ phần, thế nên chưa chắc là ai giúp ai đâu."

(*return on investment: tỉ suất hoàn vốn)

Thích Tự nhủ mầy: "Ý anh là, Dương tổng vì nể tình Hứa Kính nên mới nhận đầu tư từ Lâm Hoán?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, công ti đầu tư dùng tiền kiếm tiền, tất nhiên sẽ muốn gửi gắm tài chính vào chỗ tốt. Sở dĩ tôi bảo cậu tìm đến Tân Điều với Lũng Tiên cũng vì đây là hai công ti rất được các nhà đầu tư ưa ái. Ban đầu là Hứa Kính bỏ vốn, nhưng Sơn Vũ cũng kiếm lời từ bọn họ, về bản chất thì chính là song phương cùng lợi, không ai thiệt ai. Chẳng qua hợp tác xong thì kiểu gì cũng có tình cảm, chưa kể MeiWei-Liên Tú còn là hệ thống chuyên về làm đẹp, hoàn toàn có thể trở thành một đối tác tiền năng của Tân Điều."

Nghe Phó Diên Thăng phân tích, Thích Tự lại càng vững tin vào quyết định vừa nãy của mình.

Hôm nay Dương Hiểu Tuyết chịu gặp mặt bọn họ, khả năng cũng để xem hẳn là dạng người gì, có thích hợp cộng tác về sau hay không...

Phó Diên Thăng cảm thán một câu: "Người ta đã nói không giúp được, thì thử xem còn khả năng hợp tác nào khác không."

Thích Tự nghĩ tới một chuyện, hỏi Phó Diên Thăng: "Sao anh không bắt ngờ gì với chuyện Hứa Kính đầu quân cho Lâm Hoán?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không có ý đả kích cậu, nhưng đây là chuyện rất bình thường trong giới kinh doanh. Nền tảng của Lâm Thị hoành tráng như thế, mà đâu phải chúng ta không biết Lâm Hoán đánh giá cao Hứa Kính. Chính cậu cũng đoán ra Hứa Kính sẽ đến nương nhờ cậu ta sau khi rời khỏi Sơn Vũ mà?"

Thích Tự: "..."

Phải rồi, sau khi bọn họ bị Hứa Kính bắt gặp hồi cuối tháng 7, hẳn có đuổi theo chất vấn Hứa Kính về chuyện này, lúc ấy Phó Diên Thăng cũng nghe được.

Nhưng lúc đấy hắn cũng chỉ đoán vậy, chứ không hề chắc chắn.

Cho nên nay nghe Dương Hiểu Tuyết chính thức xác nhận, Thích Tự mới cảm thấy lồng ngực khó chịu như bị giới cả xô nước đá như vậy.

...Đi đâu cũng được, cứ gì phải là chỗ của Lâm Hoán?

Làm gì mà Hứa Kính không biết Lâm Hoán sẽ hợp tác với đối thủ một mất một còn của MeiWei là Phi Á, đối phương chọn đến đó, tức là đã xác định về phe đối lập với hắn!

Lúc trước hắn còn cố gắng tìm cách cho sự rời đi của Hứa Kính, để thấy người kia không có để bụng như vậy, nhưng những gì ba hắn nói ra vừa này không chỉ xác nhận thái độ thù địch Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng, mà còn xác nhận cả sự thất vọng của đối phương về Thích Tự.

Giờ đây thậm chí hắn còn nghi ngờ, có khi nào là Hứa Kính đang... trả thù mình?

Trả thù vì hắn không nghe lời, trả thù vì hắn dễ dàng tín nhiệm Phó Diên Thăng hơn...

Phó Diên Thăng lại cầm cốc nước lên, vừa uống vừa nói: "Sao vậy, vẫn giận anh ta à?"

Thích Tự hỏi ngược lại: "Tôi không được phép giận à?"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Được chứ, nói thật, phải tôi tôi cũng giận. Nhà cậu bố dưỡng Hứa Kính bao nhiêu năm, cậu lại còn coi anh ta như anh trai, trước đây anh ta mượn Sơn Vũ để móc nối quan hệ cho bản thân, thế mà giờ Tự Nguyên gặp nạn cũng không hỏi được một câu. Cậu đi xin trợ giúp mà người ta thì cứ nhắc mãi về ân tình với Hứa Kính, đúng là quá thê!"

Thích Tự: "..."

Dường như Phó Diên Thăng không nhìn ra sắc mặt hẩn ngày một sầm đi, vẫn tiếp tục chọc ngoáy vào nỗi đau: "Tôi thấy cậu nên gọi cho anh ta một cuộc mà chat vấn cho ra nhẽ. Thật ra tối hôm ba cậu bảo tôi tiếp quản Sơn Vũ, lúc dùng bữa với Hứa Kính tôi thấy anh ta cũng xúc động lắm, không đến nỗi vô cảm tuyệt tình đâu. Bị cậu chỉ trích đạo đức một trận xong biết đâu lương tâm anh ta lại..."

Thích Tự tức đến tái mặt, đập bàn nói lớn: "Phó Diên Thăng! Anh chậm chọc mà cứ nhẹ tênh như không ấỵ nhỉ, hay là vấn đề tôi đang đối mặt chẳng là gì với anh!?"

Phó Diên Thăng đang định uống nước thì giật nảy mình với cơn tam bành của Thích Tự, tay run một cái, vừa sặc vừa bị sóng lên mặt, lại còn tung tóe xuống khắp cổ và vạt áo.

"Khụ, không phải cưng ời, khụ khụ..." Phó Diên Thăng vội nói, "Tôi chỉ muốn dỗ cho cậu vui lên chút thôi..."

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh thấy tôi có vui nổi với tình hình nhà mình hiện tại không?"

Phó Diên Thăng mãi mới hết sặc, nhanh chóng rút ra mấy tờ giấy, vừa lau nước trên người vừa nói: "Tôi đã nói rồi, chỉ cần cậu muốn tôi sẽ giúp, nhưng biết cậu là người có tự trọng cao, chưa được cậu cho phép tôi tuyệt đối không mạo muội ra tay..."

Thích Tự hừ mũi, người này nói cũng dễ dàng ghê.

Nghe một lúc, ánh mắt hẩn bắt đầu mất tự chủ đuổi theo tay của Phó Diên Thăng, nhìn đối phương lau sạch những giọt nước vương vãi, thậm chí còn vô thức cần giấy phủi phủi, khiến áo ngủ chỉ cài có một cúc lại càng thêm phất phơ, cơ ngực lúc ẩn lúc hiện trên màn hình...

Thích Tự híp mắt—Cmn hẩn hoài nghi Phó Diên Thăng cố ý!!

Phó Diên Thăng lại chẳng hề tự nhận thức được gì, vẫn tiếp tục khuyên nhủ: "Hơn nữa, tôi biết Hứa Kính là nỗi khó xử trong lòng cậu, cậu nói

mình cần thời gian để chấp nhận sự rời đi của anh ta, nhưng nửa năm rồi mà cậu đã vượt qua được đâu? Thà cứ thẳng thắn nói về nó còn hơn là ôm lấy bức bối trong lòng, tôi không muốn cậu phải đau lòng mãi vì chuyện này..."

"Anh nửa kín nửa hở cho ai nhìn?" Thích Tụ cười lạnh ngắt lời hấn, "Đã thế thì cởi hẳn ra đi!"

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Một—

Thích Nguyên Thành: "Cho nên Hứa Kính bỏ đi là vì ghen với Phó Diên Thăng? Chẳng lẽ Hứa Kính cũng thế với Thích Tụ...? Trời đất! Nhưng năm đó Thích Tụ mới có 14 tuổi...? (ノ #°Д°)ノ A a a, đây là cái diễn biến ân oán tình cừu gì thế này!?"

Thích Tụ: "Ba, đừng nghĩ nhiều... (=.)"

Hứa Kính: "Chủ tịch Thích, đừng nghĩ nhiều... (=.)"

Hai—

Thích Tụ: "Anh nửa kín nửa hở thế cho ai xem?"

Phó Diên Thăng: "Không nghĩ là em cũng thêm khát thân thể tôi thế đấy?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Sắc dụ là phạm quy nha Thầy T____T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 164: Tuỳ Cơ Đánh Trả

Hiếm được một lần Thích Tự muốn chòng ghẹo lưu manh, Phó Diên Thăng lại đoan chính bất ngờ: "Đừng tuỳ tiện ngắt lời, có nghe tôi vừa nói gì không đấy?"

"Uh huh." Dĩ nhiên Thích Tự có nghe được, đặc biệt là lời đầu tiên đã tiếp cho hắn rất nhiều sức mạnh, chẳng qua vẻ ung dung của đối phương lại càng khiến hắn cảm thấy vô dụng.

Thích Tự còn chẳng biết mình đang so đo với ai, bởi vậy nên mới ra vẻ bình thản.

Nhưng không thể phủ nhận một điếu, Phó Diên Thăng quá hiểu hắn. Đúng thật là Thích Tự không muốn tuỳ tiện nhận lấy trợ giúp từ đối phương, chỉ dẫn hay đề xuất đầu được, nhưng hỗ trợ kéo về cả 500 triệu vốn thì quá nhiều, hắn sợ mình không trả nổi phần ân tình ấy.

Còn chuyện của Hứa Kính, quả thật sau khi bị Phó Diên Thăng kích thích, Thích Tự cũng cảm thấy lòng mình nhẹ đi không ít, hắn lại chẳng việc gì phải làm cái việc ngây thơ như gọi điện chất vấn người kia.

Đã đến nước này, oan gia ngõ hẹp mà gặp nhau nữa thì tuỳ cơ đánh trả đi.

"Vẫn còn Cù tổng nữa mà? Đợi tôi thử gặp mặt đã rồi nói sau." Thích Tự vẫn chưa từ bỏ quyết tâm.

"Định sẽ đàm phán với Cù tổng thế nào chưa?" Phó Diên Thăng hỏi, "Không thể chỉ vin vào ân tình để xin đầu tư được, là thương nhân với nhau, cậu cần cho thấy được lợi ích mà người ta có thể nhận được từ Tư Nguyên nữa."

Thích Tự nghĩ nghĩ: "Hay làm thỏa thuận đầu tư đặt cược? Quy mô của Lũng Tiên e là không đủ khả năng tiếp nhận toàn bộ cổ phần của Vương Trần Đồng, nhưng chí ít có thể rót vốn cho MeiWei-Liên Tú, cũng là giúp ta vượt qua được khó khăn lần này, tôi sẵn sàng đề xuất một mức ROI kèm thời hạn ưu ái cho bọn họ."

"Đề xuất cho người ta thu lợi thì cũng đúng, nhưng cậu có nghĩ đến trường hợp nhờ mình không thực hiện yêu cầu trong thỏa thuận thì sao không?" Phó Diên Thăng nhắc nhở, "Đừng quên rằng MeiWei-Liên Tú còn đang rất tiêu tốn, sự phát triển của nó vẫn cần có hậu thuẫn tài chính vững vàng từ Tư Nguyên, mỗi lĩnh vực lại chỉ có một vị trí đứng đầu, nếu không đánh bại được Phi Á thì tình huống luôn có thể trở nên tồi tệ hơn. Quyết định rút vốn đột ngột của Vương Trần Đồng quá kì quặc, trước khi phía cậu đi đầu tra ra nguyên nhân chân thực đằng sau chuyện này, kí kết thỏa thuận đánh cược với Cù tổng cũng chẳng khác nào nhảy disco trên một tòa nhà sắp sập, thà mở lời vay trực tiếp còn hơn."

Thích Tự nhún mày càng sâu: "Nhưng dưới trướng Tư Nguyên hình như không có công ti nào làm trong lĩnh vực tương tự hay tinh hoa ẩm thực hết, tôi cũng đâu thể đề nghị họ hợp tác với MeiWei như khi gặp Tân Điều?"

Phó Diên Thăng: "Không phải đâu Thích Tự, cậu thử nhìn từ một góc độ khác mà xem. Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên là một thương nhân dân dã mới học hết cấp một, phần lớn những chiến lược làm marketing hay ẩm thực mạng mà bên đó tung ra gần đây đều là ý tưởng từ cô con gái đang du học bên Nhật của ông ta. Mấy năm trước, đây vẫn là một công ti địa phương tương đối kém tiếng, lợi nhuận khả quan nhờ nên khách hàng cơ bản, nhưng lại không đủ đẳng cấp để lên được tuyến trên. Trong khi đó MeiWei là nhãn hiệu thời trang xa xỉ nổi danh ở cả trong lẫn ngoài nước, Tư Nguyên cũng là tập đoàn đã có mặt trên sàn NSDK, giá cổ phiếu có tạm gặp nguy thì độ nổi tiếng và sức ảnh hưởng vẫn ở một tầm khác so với Lũng Tiên."

(*sàn giao dịch chứng khoán, ngoài đời chính là NSDQ/NASDAQ)

Thích Tự lập tức hiểu ra: "Ý anh là bọn họ có thể mượn việc hợp tác với MeiWei và Tư Nguyên để nâng tầm thương hiệu?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, đây là cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, tuy người đến nhờ cậu là cậu, nhưng đối với việc con trai chủ tịch một tập đoàn lớn lặn lội đến tận địa phương nhỏ tìm mình như thế, có khi bọn họ còn thấy cậu đang hạ mình cũng nên."

Thích Tự: "Ồ..." Chẳng trách trước đó Phó Diên Thăng lại cứ khuyên hẳn cứ thả lỏng, xem ra nói chuyện với Cù tổng này sẽ dễ hơn lần gặp gỡ Dương Hiểu Tuyết một chút.

Thấy Thích Tự cuối cùng cũng giãn mày bình tĩnh lại, Phó Diên Thăng mới nhoẻn miệng cười: "Được rồi, chính sự đã xong, giờ mình quay lại chuyện cậu đòi tôi cưới áo đi?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhướn mày: "Sao, mọi lần anh cũng kêu tôi cưới đấy thôi, chẳng lẽ tôi không được đòi anh cưới?"

"Chắc, giờ mới biết thì ra cậu cũng thêm tôi ghê nha." Phó Diên Thăng túm lại cổ áo, ranh mãnh nói, "Nhưng nhìn tôi cưới qua video thì có gì vui? Từ giờ đến Giáng Sinh còn sáu ngày, nếu cậu muốn thì để sáu hôm nữa tôi qua tận nơi, cưới ngay trước mặt cậu cho mà nhìn."

"...Mẹ." Thích Tự cười mắg, "R ấ r ấ r ấ, qua đi."

Phó Diên Thăng: "Thế tôi đặt vé nhé?"

Thích Tự cũng cong tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Ừm, để tôi đặt khách sạn trước."

Hai người lại nhìn nhau mấy giây qua màn hình, đối diện với ánh nhìn nóng bỏng từ đối phương thì đều im thin thít, rốt cục Phó Diên Thăng đành lên tiếng trước: "Vậy nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng vừa định đưa tay đi làm gì đó thì điện thoại đã rung. Hắn mở ra, là một tin nhắn từ Thích Tự.

Cá nhỏ: "Trước khi gặp tôi, anh không được tự xử đâu đấy."

Phó Diên Thăng thoáng nhìn qua bộ vị nào đó đã hơi cộm lên, thần mẫn một tiếng rồi cười cười trả lời: "Ừ, giữ lại hết cho cậu."

Thích Tự nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ, nhớ ra vừa rồi còn chưa nói xong với Diệp Khâm Như, sợ giờ gọi điện lại phiền đối phương nghỉ ngơi nên chỉ gửi qua một tin nhắn.

Thích Tự: "Tôi không tra thấy Lâm Hoán trong danh sách cổ quyền ở Tân Điều, có thể Dương Hiểu Tuyết nói thế chứ chưa chắc đã thế thật, chúng ta đừng bỏ qua bất kì khả năng nào, cứ lấy thực lực của công ti ra đàm phán với người ta."

Đến sáng hôm sau thì nhận được tin nhắn trả lời từ Diệp Khâm Như—

Diệp Khâm Như: "Tôi qua nghe cậu nói xong tôi đã hiểu ra rồi, Thích tổng [👍]"

Diệp Khâm Như: "Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức."

*

Hai hôm sau, Thích Tự đi cùng Sở Mộng đến Nam Thị gặp Cù tổng.

Được Phó Diên Thăng nhắc nhở, mấy ngày qua Thích Tự đã nhờ Sở Mộng kiểm cho mình không ít tư liệu để tìm hiểu về Lũng Tiên.

Cù tổng kia có tên đầy đủ là Cù Vĩ Tường, xấp xỉ tuổi Thích Nguyên Thành. Thực phẩm Lũng Tiên nằm tại một huyện nhỏ của Nam Thị tên Lũng Phương, có thể coi là một xí nghiệp tư có tiếng ở địa phương, chiếm gần 700m² đất, bao gồm cả nhà máy, văn phòng, chỗ ở cho công nhân v.v.

Theo sắp xếp của Thích Tự, Vương Mạnh đưa bọn họ xuất phát từ 6 giờ sáng, đi mất hơn ba tiếng, khoảng 9 rưỡi đã tới trụ sở Lũng Tiên. Cù

Vĩ Tường nhận điện xong thì đích thân ngoài đón tiếp cùng trợ lí.

"Cậu là Thích tổng của Sơn Vũ phải không? Hoan nghênh hoan nghênh!" Cù tổng thấy Thích Tự trẻ tuổi cũng không coi thường, ngược lại còn tỏ ra nhiệt tình thân thiết, "Nay lạnh thế này mà còn bắt tội hai người đi từ Hải Thành đến đây, vất vả rồi!"

Phó Diên Thăng nói không sai, ngay cách ăn mặc và dùng từ thoải mái đã cho thấy Cù Vĩ Tường này là một thương nhân rất dân dã, nhưng Thích Tự vẫn muốn thể hiện thành ý tôn trọng từ phía bọn họ, chuyến này đến còn mang theo hai chai rượu tây trị giá hơn chục ngàn đến làm quà gặp mặt.

"Cảm ơn cảm ơn, hai người khách quý quá!" Cù Vĩ Tường nhận lấy rồi cười khà, "Mà thôi đừng đứng đây nữa, để tôi dẫn cậu đi quanh một vòng!"

Ông vừa nói vừa dẫn Thích Tự ngồi lên một chiếc xe điện giống ở các khu du lịch, giải thích: "Nhà máy tương đối hơn, đi bộ thì không biết bao giờ mới hết được, ngồi cái này cho tiện. Công ti của tôi hiện có tổng cộng khoảng 300 nhân công, tăng một là xưởng chế biến ô mai quả khô... Ày, nói cậu nghe chứ chủ ý làm ô mai đào vàng này là của con gái tôi đấy, nó bảo ô mai bán trong siêu thị đại trà khó ăn mà đầu lỗi thời hết rồi, phải cải tiến chất lượng sản phẩm, đưa nó vào dòng tinh hoa, ba viên trong một gói nhỏ, bao bì cũng phải thiết kế cho cao cấp, sau đó kết nối với các cửa hàng tiện lợi 24h, để cùng chỗ bày kệ cao su thì đảm bảo bán chạy! Tôi nghe theo nó, xong ô mai Lũng Tiên vừa ra mắt cái là gần như tháng nào cũng bán hết sạch!"

Cù Vĩ Tường ngồi với Thích Tự trên hàng đầu, vừa giới thiệu thành tích của công ti vừa khoe khoang về con gái mình, có lúc còn kích động đến văng cả nước miếng tay khoa lung tung, Sở Mộng thấy thế thì chỉ muốn gờ ca táp của mình lên cản giùm Thích Tự.

Trong khi đó Thích Tự lại cực kì chăm chú, vừa nghe vừa hỏi không ít vấn đề, chọc trúng ham muốn PR của Cù Vĩ Tường, giới thiệu từ xưởng ô mai cho đến nơi chế biến nào socola nào các loại bỏng bim bim, rốt cục cả đoàn ngồi trên xe điện gió lửa tứ phía nguyên một tiếng đồng hồ.

Huyện Lũng Phương nằm ở phía nam Hoàng Hà, gió tháng 12 thì lạnh thấu xương, đến lúc bọn họ vào được văn phòng thì Sở Mộng đã thấy cả người như sắp đóng băng đến nơi.

Cù Vĩ Tường đưa bọn tới thang máy, ấn tầng 2 rồi cười nói: "Tòa này có 8 tầng, cũng là tòa cao nhất trong quần thể công ty chúng tôi, lúc mới xây bọn họ định để văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất, mà tôi thích tầng 2 hơn, tầng 2 tốt hơn bao nhiêu, đi lên đi xuống đều tiện!"

Thích Tự: "Vậy phía trên có những bộ phận gì?"

Cù Vĩ Tường: "Thì phòng tài chính, kế hoạch, quảng cáo v.v. Mà cao thế chứ bọn tôi cũng chỉ dùng thêm ba tầng nữa thôi, bên trên để trống cả. Đây cậu xem, thế mà ban đầu bọn họ còn định để tôi ở tầng 8, tôi dám chắc? Nhớ tối nào tăng ca, cả mấy tầng phía dưới đều không người xong thang máy lại hỏng nữa thì tôi có mà hết vía..."

Thích Tự mỉm cười: "Cù tổng đúng là hài hước, nhìn tình hình bây giờ thì đảm bảo Lũng Tiên sẽ còn phát triển nữa, kiểu gì cũng dùng đến thôi."

Cù Vĩ Tường chân chất cười: "Đến lúc đấy thì con gái tôi cũng đã tốt nghiệp, tôi bảo nó rồi, cho nó làm chủ tịch còn tôi làm công cho con bé thôi."

Thích Tự nhìn đối phương: "Cù tổng chỉ đâu con gái thật đấy."

Cù Vĩ Tường: "Được có cô con gái rệu, sao có thể không chỉ đâu? Chưa kể mấy đứa bây giờ đâu là sinh viên, lại chẳng hơn kẻ già thô kệch mới tốt nghiệp tiểu học này à? Những tôi đang làm đâu là để trải đường cho con bé, đợi nó về đây đảm bảo sẽ làm tốt hơn tôi nhiều!"

Cù Vĩ Tường vừa nói vừa dẫn bọn họ vào buồng chủ tịch, căn phòng rộng chừng 30m², nửa để làm việc nửa dành tiếp khách, khu tiếp khách cũng chỉ có một bàn trà bằng gỗ và hai băng ghế sofa kiểu cổ.

Sở Mộng cứ tưởng vào trong nhà sẽ ấm áp hơn, chẳng ngờ không một chỗ nào từ đại sảnh lên đến phòng chủ tịch có mở điều hòa, hiện tại đã lạnh

run cần cấp.

Cù Vĩ Tường bảo trợ lí đi pha ít trà rồi mới nhìn về phía Thích Tự, nói: "Nhìn Thích tổng trẻ quá, chắc là cũng mới tốt nghiệp chưa bao lâu phải không?"

Thích Tự: "Vẫn còn nửa năm nữa mới tốt nghiệp."

"Ô? Thật sao? Nếu thế cậu chỉ lớn hơn Nhàn Nhàn nhà tôi có một tuổi thôi!" Cù Vĩ Tường không khỏi nhìn lại Thích Tự một phen, từ lúc gặp đã thấy thanh niên này diện mạo đáng dấp đầu đoan chính, điệu bộ ăn nói cũng xuất sắc, ông đánh giá đối phương rất cao, "Cơ mà trông Thích tổng người lớn hơn con gái tôi nhiều, đúng là người được bồi dưỡng để thừa kế tập đoàn hàng khủng có khác..."

Thích Tự sửng sốt, hôm nay hắn đến đây với thân phận CEO của Sơn Vũ, đáng lí ra Cù tổng đâu thể biết về bất cứ thân phận nào khác, chẳng lẽ Hứa Kính đã từng nói gì với đối phương?

Cù Vĩ Tường cảm thán vài câu, mới phát hiện ra Sở Mộ đang không ngừng bụm tay hà hơi, vội hỏi: "Quản lí Sở lạnh lắm sao?"

Sở Mộ: "À, chắc là do vừa rồi đứng gió lâu quá."

Cù Vĩ Tường vội vàng đứng dậy, rào bước ra ngoài gọi lớn: "Tiểu Vương! Tiểu Vương!... Pha trà xong nhớ lấy cho quản lí Sở cái túi chườm nóng nữa!"

Tiểu Vương: "...Vâng!"

Sở Mộ thoáng nhìn qua cái điếu hòa trong văn phòng, nghĩ bụng không biết có phải nó chỉ ở đó để làm cảnh hay không.

Cù Vĩ Tường quay về rồi lại tỏ vẻ áy náy: "Xin lỗi quản lí Sở, hồi nãy tôi không chú ý đến sức chịu lạnh của phụ nữ có phần kém hơn, chờ Tiểu Vương mang túi chườm đến thì cô cứ sưởi luôn đi đã."

Sở Mộng miễn cưỡng tươi tỉnh: "Không sao đâu, tôi uống ít trà nóng là ấm lên ngay thôi!"

Cù Vĩ Tường đang định ng ẩ xuống thì nhớ ra gì đó, bảo hai người chờ chút r ẩ vội vội vàng vàng bỏ ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân của Cù Vĩ Tường đã đi xa, Sở Mộng mới bối rối nói với Thích Tự: "Thích tổng, Lũng Tiên này cũng xoàng xĩnh quá, sao tôi cứ có cảm giác không đáng tin cho lắm..."

Thích Tự nhìn quanh một vòng, trong lòng cũng hơi băn khoăn, nhưng từ bé ba hấn đã dạy không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn Cù Vĩ Tường có vẻ b ần b ần, không chu toàn với khách từ xa đến như thế, nhưng từ đó cũng suy ra được người này vốn sống rất đơn giản.

Từ kiệm thành sang nào khó gì, nhưng đường đường là chủ tịch của một công ti đã lên sàn thân mang ngàn vạn mà vẫn giữ được cái nếp c ần kiệm như vậy, thì quả thật cũng khiến Thích Tự không khỏi kinh ngạc. So với những thương nhân thích phô trương tài năng ngoài kia, chính ra người như Cù tổng lại còn khiến hấn an tâm hơn.

"Cứ để xem thế nào đã." Hấn nói.

Cù Vĩ Tường cũng rất mau quay lại, dáng người hơi mập nên đi một h ẩ mà trán đã hơi rịn mồ hôi, đối lập hoàn toàn với Sở Mộng đang lẩy bẩy vì lạnh lúc này.

Người kia quệt tay qua trán, cười nói: "Mãi đưa hai người đi tham quan công ti mà tí thì quên cả giờ ăn trưa, tôi vừa đi bảo nhà bếp nấu ít đồ ngon r ẩ, trò chuyện một lát r ẩ chúng ta xuống ăn nhé."

Thích Tự khách khí nói: "Ăn gì cũng được mà, Cù tổng không cần bận tâm thế đâu. Hôm nay bên tôi đến để bàn chuyện hợp tác là chính."

Cù Vĩ Tường xen lời hấn: "Tôi biết tôi biết, Hứa tổng có gọi điện cho tôi r ẩ!"

Thích Tự ngạc nhiên: "Hứa tổng? Ý là Hứa Kính sao?"

Cù Vĩ Tường cười nói: "Đúng vậy, cậu ấy mới gọi hôm qua xong."

Thích Tự sầm mặt, sao Hứa Kính lại biết hắn sẽ tìm đến Cù Vĩ Tường? Chẳng lẽ đối phương đã nghe được chuyện hắn đi gặp Dương Hiểu Tuyết, rồi đoán ra?

Trợ lý Tiểu Vương của Cù Vĩ Tường tiến vào, đặt trà nóng lên bàn rồi đưa túi sưởi cho Sở Mộng. Chờ người này rời đi, Thích Tự mới nhìn lên hỏi: "Không biết Hứa tổng đã nói gì với ngài?"

Cù Vĩ Tường: "Cậu ấy bảo tập đoàn Tư Nguyên phía trên Sơn Vũ đang gặp khó khăn, có khả năng cậu sẽ tìm tôi xin giúp đỡ. Hứa tổng chính là quý nhân của Lũng Tiên, nhờ khoản đầu tư từ Sơn Vũ trước kia mà bọn tôi có thể mở rộng quy mô sản xuất và tăng trưởng lợi nhuận, cậu ấy còn giới thiệu cho tôi quản lý Hàng của Chứng khoán Dự Đông để giúp đưa Lũng Tiên lên sàn nữa. Hiện tại các cậu gặp khó khăn, dĩ nhiên là tôi cũng muốn giúp, có đi đâu..."

Thấy đối phương có vẻ ngập ngừng, Thích Tự chủ động truy hỏi: "Có đi đâu gì sao?"

Cù Vĩ Tường cười nói: "Có đi đâu trước đó, Hứa tổng hi vọng cậu có thể gọi cho cậu ấy một cuộc cái đã."

Ánh mắt Thích Tự hơi chấn động—Trước đó? Ý là trước khi Cù Vĩ Tường ra tay hỗ trợ bọn họ?

Chẳng lẽ Hứa Kính đang ngấm nhấm rằng, nếu không có đối phương ra mặt thì Cù Vĩ Tường đã từ chối rồi?

Thích Tự chỉ cảm thấy lòng ngực bức bách đến khó thở, hắn siết chặt nắm tay trầm giọng nói: "Cũng được, Cù tổng có thể cho tôi mượn tạm chỗ nào đó để nói chuyện điện thoại chứ?"

Cù Vĩ Tường chỉ sang bên cạnh: "Sát vách có một phòng họp trống."

****

<Epilogue>

Thích Tụ: "Trước khi gặp tôi, cấm anh tự giải quyết."

Phó Diên Thăng: "??? Cậu có chắc là đến lúc đấy mình sẽ chịu hết được không?"

Thích Tụ: "Anh cứ thử đi?"

Phó Diên Thăng: "FUQ! Chờ đó cho tôi!"

-

vtrans by xiandzg

—[Update 25/10/2020 18:45

Tạm nghỉ hai ngày, 27 mình quay lại.]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 165: Buộc Hắc Cúi Đầu

Thích Tự đứng dậy đi vào phòng họp kia, rút điện thoại trong túi quần ra, tìm đến dãy số quen thuộc, do dự vài giây rồi cũng ấn gọi.

Chẳng mất bao lâu đầu kia đã nhận, giọng nói của Hứa Kính vang lên: "A lô?"

"Em đang ở chỗ Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên." Thích Tự đã tranh thủ đi đều chỉnh lại tâm trạng của mình sau mấy giây vừa rồi, ánh mắt mãnh liệt những ngữ khí hoàn toàn bình thản, "Anh muốn em gọi điện là vì chuyện gì?"

Có vẻ Hứa Kính cũng không ngờ hắc lại bình thản đến vậy, trăn mặc một lát mới từ tốn nói: "Dương tổng của Tân Điều kể với anh, hôm qua vừa được cậu hẹn gặp."

Thích Tự: "Người này cũng vội báo cáo ghê."

"Anh đã nghe một chút về hiện trạng của Tư Nguyên, cũng biết chuyện Vương Trấn Đông muốn rút vốn, đoán được cậu sẽ đi tìm Cù tổng nên hôm qua mới gọi điện trước để nói qua về tình hình của Tư Nguyên, nhưng anh cũng không biết người ta có thể giúp đỡ hay không." Hứa Kính ngừng lại một chút, nói tiếp, "Còn nhớ anh đã bảo gì khi cậu muốn thu hồi toàn bộ dự án đầu tư của Sơn Vũ chứ?"

Nghe như vậy, Thích Tự cũng xác nhận được rằng — Hứa Kính đúng là muốn đánh đòn phủ đầu với mình!

— Thích Tự, bao năm nay anh tận tụy đi đầu hành công ti cho cậu, đầu tư không chỉ vì lợi nhuận mà quan trọng còn vì mạng lưới quan hệ sau mỗi dự

án, những lợi ích có thể sẽ trở nên cần thiết cho cậu trong tương lai nữa kia. Thế mà cậu lại phản nhiên yêu cầu thu hồi như vậy?

Câu nói kia vẫn như văng vẳng bên tai, nhưng sau khi chuyện nhà họ Tư vỡ lở, Thích Tự không tin Hứa Kính không hiểu ra động cơ khiến hắn làm vậy!

Tổ chim bị phá trứng sao lành, nếu cỗ phiếu của Tư Nguyên sụt giảm kịch sàn sau khi nhà họ Tư rút đi, các mối quan hệ của Sơn Vũ còn có ích lợi gì?

"Nhớ, còn nhớ anh bảo em vẫn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, không phải ai cũng trọng tình nghĩa như em tưởng..." Thích Tự rũ mắt rồi lại nhìn lên, trong mắt ánh lên nét lạnh lẽo, "Em biết đây là hiện thực, chỉ không ngờ anh lại đích thân dạy cho em bài học này."

Hứa Kính: "Nếu làm vậy có thể khiến cậu nhận thức rõ..."

Thích Tự siết lấy điện thoại trong tay, thẳng thừng ngắt lời đối phương: "Anh Kính, nếu anh muốn em gọi cuộc điện thoại này để tán đồng những gì anh nói khi ấy, thì e là anh phải thất vọng rồi. Đúng, anh là người đã quyết định đầu tư cho Dương Hiểu Tuyết và Cù Vĩ Tường, nhưng đừng quên, đấy đều là tiền của Sơn Vũ. Hôm nay em đến tìm Cù Vĩ Tường cũng không phải chỉ để xin hỗ trợ, mà là đến bàn chuyện hợp tác, là có qua có lại đôi bên cùng hưởng lợi! Nếu Cù tổng cũng không phân biệt được chính phụ như anh, thì chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận, em tuyệt đối sẽ không vì chút rào cản này mà khép nép quỳ lạy một ai hết!"

Đầu bên kia lập tức rơi vào im lặng rất lâu.

Đợi vài giây không thấy đối phương lên tiếng, Thích Tự bèn nói: "Nếu anh không muốn nói gì khác, thì em cúp trước đây."

Hứa Kính còn chưa có đáp, hắn đã nghiêng răng kết thúc cuộc gọi.

Thích Tụ cất điện thoại đi, bỗng nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, đứng tựa vào cửa phòng hơn chục giây, ngẩng đầu nhìn lên quạt trần và bóng đèn tuýp lỗi thời...

Hắn không ngờ Hứa Kính sẽ đi, càng chưa từng nghĩ Hứa Kính sẽ về phe đối lập với mình, nhưng từng chuyện từng chuyện lại đầu đã xảy ra.

Vừa rồi nói gât với Hứa Kính, cũng không phải là hắn không sợ gì.

Hắn biết mình có thể mạnh miệng nói mình không khếp nép quỳ lạy người khác, là vì trước giờ đã quen sống sướng được chiều, từ khi hắn có nhận thức đến nay, sự nghiệp của ba ngày chỉ ngày một lớn mạnh, môi trường xung quanh khiến hắn hình thành nên ý niệm này.

Nhưng nếu giống như mẹ hắn nói, thế gian này không có gì là bất biến, chẳng giàu sang nào là vĩnh cửu, cực thịnh thì tất suy, nếu tình trạng của Tư Nguyên ngày càng tồi tệ, đứng trước đường cùng hắn còn có thể giữ vững lập trường của mình hay không?

...

Thích Tụ nhanh chóng lắc lắc đầu để mình tỉnh táo, quay lại văn phòng của Cù tổng.

Cù Vĩ Tường bưng chiếc cốc giữ nhiệt đã ố vết trà trên tay, đang nói chuyện phiếm với Sở Mộng, cười khà khà như một người cha hiền từ.

Thích Tụ lên tiếng gọi "Cù tổng".

"Gọi xong rồi sao?" Cù Vĩ Tường rướn người ra, vội gọi hắn tới ngay.

Ngồi xuống xong, Thích Tụ mới nhìn Cù Vĩ Tường nghiêm mặt nói: "Cù tổng, Hứa Kính chỉ nói là anh ấy đã kể qua cho ngài về tập đoàn Tư Nguyên, nhưng chắc cũng qua đó mà ngài biết được về thân phận khác của tôi. Không giấu gì Cù tổng, đúng là gần đây Tư Nguyên đang gặp chút khó khăn, có cổ đông đang muốn rút vốn vội, tập đoàn không muốn việc này ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, cho nên mới đang tìm đối tác mới nguyện ý

tiếp nhận số cổ phần kia. Từ khi lên sàn NSDK từ mười năm trước, giá trị thị trường của Tư Nguyên vẫn luôn ổn định phát triển, dưới trướng có thời trang MeiWei nổi tiếng ở cả trong lẫn ngoài nước, với trụ sở và chuỗi cung ứng hoàn chỉnh ở hơn mười quốc gia bao gồm Trung Nhật Mỹ Úc. Hôm nay tôi tìm đến ngài, cũng là vì phát hiện ra trong số các dự án đầu tư của Sơn Vũ trước đây, quý công ti mấy năm này phát triển mạnh mẽ, sở hữu nguồn tài lực rất dồi dào. Nếu ngài đồng ý giúp đỡ chúng tôi vượt qua thời kì khó khăn này, một khi thoát khỏi nguy cơ nhất định Tư Nguyên cũng sẽ hỗ trợ Thực phẩm Lũng Tiên phát triển về lâu về dài. Nhưng phải nói, tập đoàn cũng chưa khốn đến mức cùng đường, nếu Cù tổng không thoải mái thì chúng tôi cũng sẽ không cưỡng cầu."

Thích Tụ nói rất trôi chảy, thái độ không kiêu cũng không tiện, khiến Cù tổng cũng không khỏi ngẩn ngơ. Ông nhìn Thích Tụ, mới đầu còn có chút chờ mong, nhưng nghe đến cuối thì không khỏi sững sốt, vội nói: "Ấy? Hứa này chính tôi cũng nói là muốn hỗ trợ mà. Hứa tổng, Hứa tổng cũng đâu có bảo tôi đừng giúp."

Thích Tụ nhún mày: "Nói thật, tôi cũng không biết mục đích Hứa tổng muốn tôi gọi một cú vừa rồi để làm gì. Nếu không ngại thì ngài có thể truyền đạt lại những gì anh ấy đã nói với ngài luôn tại đây."

Cù Vĩ Tường đặt cốc xuống, khua tay giải thích: "Cậu ấy bảo tôi, Sơn Vũ vốn dĩ thuộc về cậu, nhưng cậu còn đi học nên cậu ấy mới tạm đứng ra quản lí giúp. Có thể là vì sợ tôi không tiếp cậu, cậu ấy còn nói mong tôi nể tình hợp tác trước đây, nếu cậu cần gì thì tôi hãy ra tay giúp đỡ."

Thích Tụ trầm mặc giây lát, lại nói: "Thật ra nửa năm trước Hứa Kính đã rời khỏi Sơn Vũ, không còn là người của Tư Nguyên chúng tôi nữa. Tôi không phủ nhận ân tình của anh ấy với ngài, nhưng nếu vì anh ấy nhờ mà ngài mới chấp nhận bàn chuyện hợp tác với chúng tôi, thì thật sự không cần đâu."

"Đâu có đâu có." Cù Vĩ Tường khoát tay nói, "Tôi nhớ ân tình của Hứa tổng, nhưng cũng nhớ ân tình của Sơn Vũ nữa chứ, nói sao thì khoản đầu tư năm đó cũng là của Sơn Vũ kia mà, không có nó thì sao có được Lũng

Tiền của ngày hôm nay. Kì thực, trước khi cậu tới tôi đã cân nhắc rồi, tối qua gọi điện với con gái, nó cũng nói y như cậu, bảo Tư Nguyên là tập đoàn lớn đã lên sàn nhiều năm, chẳng dễ gì mà sụp đổ, hiện tại cổ phiếu có chút bấp bênh âu cũng vì chuyện nhà họ Tư, qua khỏi là tốt rồi, song nếu chúng tôi có thể nhân cơ hội này mà thắt chặt quan hệ với bên cậu, thì tương lai phát triển sau này sẽ rất rộng mở..."

Sở Mệnh có phần bất ngờ, trao đổi ánh mắt với Thích Tự rồi lại nhìn về phía Cù Vĩ Tường.

Đối phương đã cần cốc lên một lần nữa, có vẻ vẫn căng thẳng: "Nhưng tôi không rõ các cậu cần bao nhiêu, vì bên tôi cũng lắm cũng chỉ có thể bỏ ra 600 triệu."

Sở Mệnh nghe đến đây thì sợ ngây người, trước khi đến cô đã nghe Thích Tự nói qua về lỗ hổng tài chính trước mắt của Tư Nguyên, nhưng hoàn toàn không ngờ ông chú trông bần bần này vừa xuất thủ đã dứt khoát tung ra tận 600 triệu! Hào khí bậc này thì đúng là ăn đứt cả khối thành phần tinh anh vàng bạc đầy mình trong Phong Mậu bọn họ!

Thấy im ắng, Cù Vĩ Tường còn tưởng bọn họ chê ít, lại nhìn Thích Tự xoa xoa cốc giải thích: "600 triệu này vốn là khoản bọn tôi định đầu tư vào các đại lí offline trong nước, nhiều hơn thì thật tình là không có."

Thích Tự vội nắm tay trước môi hắng giọng, nói: "Như vậy là vừa đủ, nhưng ngài dự định xuất ra cả 600 triệu thật sao?"

Cù Vĩ Tường: "Đương nhiên rồi, nhiều tiền như vậy sao tôi dám đùa!?"

Thích Tự cảm kích nói: "Vậy tôi xin cảm ơn Cù tổng trước."

Cù Vĩ Tường bấy giờ mới nhẹ thở ra: "Cảm ơn gì chứ, tôi bỏ tiền ra mua cổ phần của tập đoàn các cậu mà, đâu phải tặng không." Ông liếc nhìn đồng hồ rồi nói, "Cũng 12 giờ rồi, mình xuống ăn cơm trước đi, ngày thêm lát nữa thì e là đờn nhà bếp làm sẽ nguội cả mất!"

Lúc xuống nhà, Thích Tự cũng gọi luôn cho ba để báo cáo tiến triển. Nghe hẳn kể về Cù Vĩ Tường, Thích Nguyên Thành cũng không khỏi ngạc nhiên, mừng rỡ nói sẽ lập tức cho người của tập đoàn đến chỗ Thích Tự, cùng bàn việc chuyển giao cổ phần luôn.

Bọn họ đi theo Cù Vĩ Tường xuống nhà ăn, hiện có không ít công nhân còn đang ăn, gặp Cù Vĩ Tường cũng không hề dè, nhao nhao chào hỏi "Sếp Cù", hiển nhiên cho thấy vị chủ tịch này rất được lòng cấp dưới.

Cù Vĩ Tường đưa mấy người Thích Tự vào một phòng riêng, cười bảo: "Bình thường tôi toàn ng ồi ngoài ăn chung cho vui, mà sợ các cậu thấy Ồn nên mới bảo người dọn cho phòng riêng này."

Yên vị xong, đầu bếp đích thân mang đồ ăn vào cho bọn họ. Cả Vương Mãnh cũng đến là bốn người tất cả, đồ ăn đã tràn lan cả bàn mà Cù Vĩ Tường còn nói: "Chỗ này của bọn tôi vùng sâu vùng xa, đi ầu kiện đơn sơ nên chỉ có đồ ăn dân dã thôi, mong mọi người không chê."

"Ngài cứ nói quá!" Sở Mộng nào còn dám xem nhẹ người ta, từ lúc Cù Vĩ Tường ng ỏ ý bỏ ra 600 triệu, cô cũng bắt đầu thấy ông chú này không khác gì Phật Di Lặc đang tỏa ra hào quang quanh mình.

Trong bữa cơm, Thích Tự có tìm chủ đề để nói chuyện với Cù Vĩ Tường: "Cù tổng, không biết con gái ngài học chuyên ngành gì?"

Cù Vĩ Tường nghe người ta nhắc đến con gái thì mặt mũi cũng sáng bừng: "Nó học marketing, hình như cũng liên quan đến kinh doanh phải không nhỉ?"

"Có thể nói vậy..." Thích Tự cười cười, "Vừa rồi nghe ngài kể về tôi thấy con gái ngài rất có mắt nhìn đại cục, tưởng là cũng chung ngành tài chính kinh doanh."

Cù Vĩ Tường liếc nhìn Thích Tự, cười khà khà bảo: "Thật ra con gái tôi cũng biết cậu."

Thích Tự hơi sửng sốt: "Biết tôi?"

Cù Vĩ Tường: "Ừ, con gái tôi đọc được tin tức về cậu trên mạng, nói cậu học ở Stafford, danh giá hơn trường nó đang theo học nhiều, còn bảo hiện cậu đang đấu đá với một "Thái tử" nhà họ Lâm, cơ mà nó khen cậu đẹp trai trẻ tuổi, trông có triển vọng hơn người kia nhiều..."

Thích Tự: "..."

"Tôi không biết nhiều về mấy chuyện này, nhưng nó đã nói vậy thì chắc hẳn cậu phải rất lợi hại rồi." Cù Vĩ Tường lại nhớ ra gì đó, buông đũa lấy điện thoại, nói, "Hôm qua nghe nói cậu sắp đến tìm tôi, nó còn gọi nhờ tôi xem có xin được Wechat của cậu không!"

Thích Tự: "..."

Sở Mộng ở bên cạnh không nhịn được mà phụt cười, hỏi: "Cù tổng, chắc em gái nhà mình vẫn chưa tình yêu tình báo gì nhỉ?"

Có vẻ Cù Vĩ Tường không thông thạo Wechat lắm, mò mẫm nhấn từng cái một lần màn hình, thi thoảng lại liếc nhìn Thích Tự, nhỏ giọng lẩm bẩm: "À thì cũng chưa."

Ăn xong, mấy người lại về văn phòng của Cù Vĩ Tường, bàn thêm không ít về dự định hợp tác sau này, đến khi người của Thích Nguyên Thành tới nơi mới tiếp quản từ đó.

Tranh thủ rảnh rang được chút, Thích Tự xin luật sư Hàn điều thuốc rồi xuống cuối hành lang đứng một mình cho thoáng đãng.

Cửa sổ hành lang hướng tây, dưới huyện lại ít nhà cao tầng, mới 4 rưỡi nhìn ra đã trông thấy ráng chiều xa xa.

Thích Tự châm thuốc, hít sâu một hơi.

Mặc dù Cù Vĩ Tường đã đồng ý đầu tư, cứ nhớ lại cuộc điện thoại với Hứa Kính hồi này là hẳn lại không khỏi phiền não.

Thích Tự rút điện thoại ra, do dự giây lát rồi lại bấm vào số Hứa Kính.

Điện thoại vừa kết nối, Thích Tụ là người lên tiếng trước: "Anh biết kêu gì Cù tổng cũng sẽ đồng ý hỗ trợ phải không?"

Hứa Kính: "Ông ấy đồng ý rồi sao?"

Thích Tụ: "Đừng vội vội với em, anh cũng tiếp xúc rồi, làm gì không biết ông ấy là người thế nào."

Hứa Kính: "Thì sao chứ? Chuyện thương trường lúc nào chẳng có biến được, tiền trong tay người ta thì làm sao anh chắc ông ấy sẽ giúp các cậu?"

Thích Tụ cười khẩy, mỉa mai: "Hứa Kính, rốt cục là anh có ý gì? Anh nghĩ mình gọi cho Cù tổng một cuộc thì em sẽ mắc nợ anh sao? Hay anh thấy mình nợ em, nên nhất quyết phải vẽ thêm chuyện để làm?"

Đầu kia im ắng hồi lâu, đến khi Thích Tụ cứ nghĩ đối phương không nói được gì nữa, giọng nói của Hứa Kính lại cất lên, vẫn ôn hòa như trong trí nhớ của hắn, không đắc ý hay tỏ vẻ trên cơ, cũng không phải cố ý chọc tức, ngược lại còn mơ hồ lộ ra vẻ bất lực và ghen ngào—

"Tiểu Tụ, anh cũng chỉ muốn thấy cậu cúi đầu nhận sai, vì sao lại khó khăn đến vậy?"

Lửa giận trong mắt Thích Tụ lập tức như bị câu nói này của đối phương tưới tắt.

Hắn ngăn người, mãi đến khi tí nữa bỏng tay vì tàn thuốc mới phản ứng được.

"Anh Kính." Ánh mắt Thích Tụ vẫn không hề dao động, hắn chân thành nói: "Anh có quan điểm của anh, em cũng có lập trường muốn giữ vững."

Hứa Kính không phản bác thêm, về bất lực vừa rồi cũng chỉ như Thích Tụ tưởng tượng ra.

Sau đó, hắn nghe thấy đối phương bình tĩnh nói tiếp: "Anh nghe Lâm Hoán nói, việc Vương Trăn Đống rút vốn là do người của Lập Tảo giật

dây, Cù tổng chịu thế chỗ Vương Trần Đông là chuyện mừng, nhưng anh nghi mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, những người vừa trở thành cổ đông nhỏ lẻ của Tư Nguyên gần đây đều đáng nghi, bên cậu nhớ để ý cẩn thận."

Thích Tụ gảy đi tỳn thuốc, thấp giọng nói: "Anh cũng sang chỗ Lâm Hoán rồi, tiết lộ cho em chuyện này mà không sợ ông chủ mới có ý kiến à?"

"Anh ở cạnh hai cha con cậu đã bảy năm trời, chẳng lẽ cậu coi anh là động vật máu lạnh vô tình thật chắc?" Hứa Kính không nhịn được mà câu kinh hỏi ngược, ngừng một chút mới bình tĩnh lại, nói, "Nhưng anh cũng chỉ tiết lộ được đến thế thôi, hi vọng các cậu có thể vượt qua khó khăn lần này." Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Thích Tụ nhìn nhìn điện thoại, phả ra một hơi khói trắng, lại nhắm mắt trông về chân trời đằng xa, nhận ra ráng chiều đã thấm đi không ít.

Mặt trời cũng sắp lặn.

Hắn tua đi tua lại lời nói của Hứa Kính trong đầu, bên tai cũng mơ hồ nghe thấy một câu "Chưa được cậu cho phép, tôi tuyệt đối sẽ không mạo muội ra tay" của Phó Diên Thăng, nghĩ mà không nén được cơn giận, mới mạnh tay nện lên khung cửa sổ một cái.

Đi thôi chưa đủ, người nào cũng muốn buộc hắn cúi đầu nữa mới chịu!

Mẹ!

"...Thích tổng?" Đúng lúc Thích Tụ đang mất khống chế, Sở Mộ cũng đang đi tìm hắn, trông thấy người kia đột nhiên dấn vào cửa sổ thì hết hồn, "Thì, thì ra cậu ở đây?"

Thích Tụ quay lại đối mặt với Sở Mộ, ánh mắt trầm tĩnh không hề hợp với tuổi tác của hắn.

Nhưng Sở Mộ cũng không quên hắn vừa mới tức giận, bèn cười hỏi: "Sao vậy, chẳng phải Cù tổng đã đồng ý bỏ vốn rồi à?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Đi thôi chưa đủ, người nào cũng muốn buộc hẳn cúi đầu
nữa mới chịu! (* ̄ ̄)"

Phó Diên Thăng: "??? Năm không cũng trúng đạn???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa nghe Hi bảo Phúc hắc nhi ều phiên ngoại lắm, khả năng cao là
sẽ có điểm nhìn của Thầy nữa, nhưng mà chỉ đăng lên mạng có một phần
thôi, còn đâu để dành cho xuất bản phần thể với giản thể x_x giản thể ok
chứ phần thể thì quá bằng đánh đố em rồi 🙄

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 166: Như Được Khai Sáng

"Không việc gì." Thích Tự tắt thuốc, hỏi, "Bọn họ đàm phán thế nào rồi?"

"Hiện có một vấn đề phát sinh, trong số 600 triệu mà Cù tổng nói đến, chỉ 1/3 là đang nằm trong tài khoản của công ti, còn lại đều do một công ti quỹ quản lí. Rút tiền từ quỹ sẽ mất thời gian hơn một chút, bọn họ đã liên hệ với đại diện bên đó rồi, giờ phải đợi mai người của công ti quỹ đến thì mới đàm phán cách xử lí tiếp được." Sở Mộng đến gần hơn một chút, nhỏ giọng nói, "Luật sư Hàn bảo tôi hỏi cậu xem có muốn ở lại Nam Thị một đêm không, có vẻ là Cù tổng muốn cậu đi theo đàm phán đến cùng."

Thích Tự: "Cũng được, cứ sắp xếp vậy đi."

Sở Mộng nhớ lại câu chuyện trong bữa trưa, cười cười ghẹo hấn: "Hình như Cù tổng hơi bị ưng cậu đấy, có khi nào là nhầm cậu cho vị trí con rể nên hôm nay mới quyết định hào sảng vậy không?"

Thích Tự nhăn mày, chỉ để lại một câu "Đừng nói lung tung" rồi quay người đi về phòng đàm phán.

Sở Mộng bụm miệng cười trộm, cũng ráng bước đuổi theo.

Tối đó bọn họ nghỉ lại một khách sạn trong trung tâm Nam Thị. Ăn xong về phòng, Thích Tự cũng bấm điện thoại gọi cho Thích Nguyên Thành luôn.

"...Ba à."

"Thích Tự?" Thích Nguyên Thành nghe máy nói, "Ba cũng đang định gọi con, tình hình thế nào rồi?"

Thích Tự báo cáo lại tiến triển đàm phán, không quên kể về vấn đề mà Sở Mộng nhắc đến, chỉ lo bọn họ sẽ không kịp hoàn thành thủ tục chuyển nhượng cổ phần trước thời hạn mà Vương Trăn Đống đưa ra.

Thích Nguyên Thành nói: "Có người đồng ý tiếp nhận cổ phần của ông ta rồi thì dễ nói thôi, giao dịch mấy trăm triệu cũng không thể vội vàng được, luật sư Hàn sẽ lo kí thỏa thuận với bọn họ."

Hắn nghe vậy thì yên tâm, bấy giờ mới nói lại tin tức Hứa Kính vừa tiết lộ cho ba: "À ba, Hứa Kính bảo vụ lần này của Vương Trăn Đống là do phía Lập Tảo gây rối đấy."

Thích Nguyên Thành không khỏi sửng sốt: "Con liên lạc với Hứa Kính?"

"...Vâng." Mặc dù hắn vẫn để tâm chuyện Hứa Kính tới làm cho Lâm Hoán, nhưng chuyện nào ra chuyện ấy, nói sao thì Hứa Kính cũng đã có lời giúp bọn họ trong việc đàm phán với với Cù tổng lần này.

Thích Tự cố gắng gạt cảm xúc cá nhân qua một bên, tường thuật lại nguyên xi thái độ của Cù tổng cũng như lời nhắc nhở từ Hứa Kính.

Thích Nguyên Thành hừ nhẹ, nói: "Coi như thằng nhóc kia còn có lòng... Nhưng thật ra ba cũng đoán được chuyện này, con cứ thử nghĩ xem, giờ mà Tư Nguyên lao đao vì giá cổ phiếu thì ai là người được lợi nhất? Còn không phải Phi Á đang đấu đá với MeiWei à! Mấy hôm nay ba cũng nói chuyện với Vương Trăn Đống, hợp tác bao năm nay, dùng một cái đòi rút vốn thì còn khả năng nào ngoài bị Lập Tảo xúi giục, có khi là được bên đó đề xuất đi đầu kiện hời hơn rồi cũng nên! Nhưng đây không phải mấu chốt, quan trọng là việc Vương Trăn Đống rút đi có thể sẽ gây ra hiệu ứng đám đông. Hứa Kính nó nhắc cũng đúng đấy, giờ mà có người rút vốn nữa thì chẳng lẽ chúng ta phải bán nhà đắp vào? Tìm người thế chỗ không thể là kế sách lâu dài, hơn cả việc xin đầu tư từ mấy Cù tổng, bây giờ chúng ta phải kiếm được một tập đoàn lớn với lực lượng hùng hậu đến ủng hộ Tư Nguyên, có thể không cần cỡ như Tư Thị, nhưng quy mô cũng phải lớn, đầu tư bao nhiêu không quan trọng, chủ yếu là cần thân cận với Tư Nguyên, nhằm ổn định lại tâm lí cho các cổ đông và người đầu tư."

Thích Tụ nghĩ bụng, tập đoàn lớn mà hùng hậu như thế thì phải đi đâu tìm mới được? Từ khi đưa Tư Nguyên lên sàn thì ba hẳn toàn công ti ở nước ngoài, lúc nhà họ Tư gặp chuyện cũng đã dùng đến mọi mối quan hệ dùng được.

Chẳng lẽ, hẳn lại đến nhờ Phó Diên Thăng hỗ trợ? Nhưng Phó Diên Thăng đơn giản là một "chuyên viên" quanh năm trà trộn tại các công ti chứng khoán, trong một giới phân chia giai cấp như tài chính, với chức vị ấy thì Phó Diên Thăng có ghê gớm nhường nào cũng chỉ tiếp xúc với các khách hàng tầm Cù tổng là chính...

Trong lúc hắn còn đang băn khoăn không thôi, Thích Nguyên Thành lại đột nhiên nói: "Không giấu con, mấy tiếng trước vừa có một người không thể ngờ đến mới liên hệ cho ba."

Thích Tụ hơi giật mình: "Ai ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Lôi Hoàn."

"Lôi Hoàn?" Thích Tụ sửng sốt vài giây mới nhớ ra, "Lôi Hoàn của Trung Đạt ấy ạ!?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng vậy, nhưng không phải đích thân ông ta, mà là giám đốc của một công ti đầu tư dưới trướng Trung Đạt gọi điện cho ba, muốn đặt vấn đề hợp tác với Tư Nguyên."

Thích Tụ nhíu mày: "Hợp tác thế nào à?"

Thích Nguyên Thành: "Cụ thể thì ba chưa biết, nhưng thấy người kia bảo là Lôi Hoàn đích thân ra chỉ thị, mai hẹn gặp ba, Lôi Hoàn sẽ đích thân tới."

Thích Tụ: "Ba đồng ý chưa ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên, bất kể bọn họ có ý định gì, nội việc Trung Đạt chủ động tìm tới thôi đã là một tin hiệu khả quan đối với những người đang theo dõi nhất cử nhất động của Tư Nguyên rồi."

Không sai, hiện tại Trung Đạt nằm trong TOP100 doanh nghiệp toàn cầu, lại có vốn đầu tư từ nhà nước, phải nói là thực lực không thể coi thường. Lôi Hoành sẽ không vô duyên vô cớ liên hệ với ba hắn, có thể bàn chuyện hợp tác dĩ nhiên là chuyện tốt, chẳng qua nghĩ đến ân oán năm xưa giữa Tô Cánh và Lôi Hoành, không hiểu sao Thích Tự lại thấy hơi bất an.

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Bọn họ hẹn 2 giờ chiều ngày mai, con mà muốn gặp Lôi tổng thì sáng mai về sớm rồi đi cùng ba."

"Chắc con không về kịp đâu." Thích Tự giải thích, "Cù tổng kia có vẻ không thạo về phương diện tài chính của công ti, nay lúc đàm phán với luật sư Hàn, ông ấy còn hỏi xem con có thể ở lại đến mai không, con vẫn nên ở lại cho ông ấy yên tâm thì hơn. Còn phía Lôi tổng, người ta tai to mặt lớn, đã không điểm danh con thì con đến cũng không ích gì, ba đứng ra bàn chuyện thôi là được rồi."

Thích Nguyên Thành: "Vậy thôi."

Sau khi đập máy với Thích Nguyên Thành, Thích Tự lại mở app định vị ra coi Phó Diên Thăng đang ở đâu. Thấy đối phương vẫn chưa về nhà, hắn mới tranh thủ vào tắm nước nóng một trận.

Tắm tấp xong ra, Thích Tự mới video call cho đối phương.

"Gọi điện đúng lúc thế." Phó Diên Thăng nhanh chóng nhận điện, vừa cầm điện thoại vừa nhập mã vào nhà, lại hỏi, "Theo dõi định vị rồi gọi tôi đấy à?"

"Uh huh." Thích Tự lên giường, thoải mái nằm ra, cảm giác nói chuyện với Phó Diên Thăng cảm giác nhẹ nhõm hơn với ba bao nhiêu. Hắn hỏi, "Sao về muộn vậy?"

"Đi xã giao mà, mới 9h giờ, này coi là sớm rồi." Phó Diên Thăng cầm điện thoại vào bếp, rót cho mình chén nước rồi mới nhìn đến màn hình, "Nay đi ngủ sớm thế à?"

"Chưa ngủ, mới nằm thôi." Thích Tự một tay chống đầu, chỉ thấy người trong video hơi ngẩng lên, để lộ rõ đường cằm, yết hầu hơi động lúc uống nước, hết sức gợi cảm.

Không thể không thừa nhận, Thích Tự thật quá nhớ người kia.

Uống được nửa cốc, Phó Diên Thăng mới ngả xuống bàn ăn, nhìn vào điện thoại nói: "Vẫn đang ở Nam Thị à?"

"Sao biết?" Thích Tự nhướn mày, "Chẳng lẽ anh cũng cài thiết bị định vị tôi?"

"Tôi cũng muốn đấy chứ, mà cậu có chịu đâu." Phó Diên Thăng bất mãn hừ mũi, mới nói tiếp, "Không ở Nam Thị thì cậu ra khách sạn làm gì?"

Thích Tự: "Ở Hải Thành tôi cũng ra khách sạn được chứ sao? Biết đâu tôi đi thuê phòng với người khác?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Sao không nói gì?"

"Cậu nhìn lại căn phòng đi, nhìn cái bài trí lỗi thời ở đó đi! Đại thiếu gia tằm cỡ như cậu, ở Hải Thành không đi khách sạn năm sao mà lại đến cái nhà nghỉ cấp này làm gì? Chưa kể hôm nay cậu đi gặp Cù tổng đúng không? Có gì mà không đoán được vì chưa xong việc nên phải nghỉ lại Nam Thị?" Phó Diên Thăng gườm gườm nhìn hắn, "Thôi được rồi, đừng đổ tội mấy vấn đề ngốc nghếch này nữa, có gì nói đi!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự chống người dậy, khoanh chân ngả xếp bằng trên giường, lại nói: "Vậy sao anh không hỏi tôi tình hình thuận lợi hay không?"

"Cậu tươi tỉnh ở đây ba hoa đùa với tôi thế này, còn có thể không thuận lợi chắc?" Phó Diên Thăng chỉ biết nói, "Mình cậu hỏi ngớ ngẩn chưa đủ à mà còn muốn tôi cũng vậy?"

Thích Tụ thậ̀n chừi một tiếng trong lòng, đặt điện thoại lên chân ṛ̣i vớ lấy một cái gối, vừa chọc chời vừa kể lại chuyện hôm nay cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng vuốt vuốt cằm, nói: "Tức là lần này Hứa Kính cũng góp tay giúp đỡ đấy chứ."

Thích Tụ hơi siết lấy gối trong tay, khẽ nói: "Bản chất Cù tổng rất tốt tính, kể cả không có cuộc gọi kia của Hứa Kính thì hẳn là việc vẫn thành thôi."

Phó Diên Thăng: "Cũng không thể nói thế được..."

Kì thực Thích Tụ hiểu rõ vấn đề này còn lí luận phân bua với ba không ít, nhưng ở trước mặt Phó Diên Thăng, hắn mới muốn được thể ra vẻ một chút: "Anh không có gì để nói về lời kia của Hứa Kính à?"

Phó Diên Thăng: "Chuyện anh ta muốn cậu nhận sai ấy hả?"

Thích Tụ: "Anh cũng thấy tôi sai à?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Nói chứ, hai người một 22 một 33 tuổi đầu ṛ̣i mà hành xử cứ như trẻ con vậy."

Thích Tụ cau tiết đấm xuống gối: "Anh có ý gì?"

Phó Diên Thăng phân tích: "Việc Hứa Kính muốn cậu gọi cho mình ngày hôm nay, chứng tỏ anh ta vẫn rất quan tâm đến cậu."

"Quan tâm thì sao?" Thích Tụ cười nhạt, "Rốt cục ṛ̣i vẫn đi đấy thôi? Lại còn sang chỗ của Lâm Hoán nữa?"

"Cũng vì anh ta muốn biết cậu có để tâm đến mình không thôi." Phó Diên Thăng cậ̀m cốc lên uống một ngụm ṛ̣i nói tiếp, "Nếu anh ta không sang chỗ Lâm Hoán, thì có thể khiến cậu chú ý và không cam tâm đến vậy à? Cậu dám nói mình không giận anh ta vì đã bỏ rơi, đã phản bội mình không? Nói thật với tôi, đừng tự lừa dối bản thân."

Thích Tụ nhấn thật sâu ngón tay vào mặt gối: "Không cam tâm, thì cũng biết phải làm sao?"

Phó Diên Thăng: "Còn làm gì nữa? Cướp người về chứ sao! Tôi thấy những gì anh ta nói với cậu hôm nay chẳng khác gì đang bảo "Chỉ cần thấy cậu giận, anh sẵn sàng xông pha khói lửa vì cậu" cả. Trong khi cậu lại ở đây bướng bỉnh, nói muốn cho anh ta thực hiện ý chí của mình, có bị ngốc không thể hả? Cuộc đời được mấy lần 7 năm? Tình nghĩa của anh ta với Lâm Hoán có thể bằng được với cậu không? Cậu đã tin tình nghĩa sẽ chiến thắng lợi ích, thì sao không nghĩ đến chuyện chinh phục lại người kia với tư tưởng ấy của mình? Chưa kể Hứa Kính còn là người đã vào đến nội bộ Lâm Thị, nếu cậu biết dụng tâm phản công một chút, anh ta sẽ là ngu ồn tin tình báo tốt nhất cho Tư Nguyên các cậu!"

Lời này của Phó Diên Thăng như bổ thẳng xuống đầu Thích Tụ, khiến hắn sửng sốt đến ngây người. Vốn đang còn không phục, còn cảm thấy Phó Diên Thăng không ở trong hoàn cảnh của mình mà nói như đúng rồi, mà chẳng biết bị câu nào của đối phương đánh trúng, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra, cảm giác như được khai sáng, vỡ lẽ tất cả.

Thích Tụ hơi chấn động, nhếch miệng thâm trầm nhìn Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, anh đúng là không phải người..."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng lập tức la ó: "Mẹ nó chứ cậu không đồng ý thì thôi, việc gì phải chửi chằng mình như thế?"

(*câu nói "Đúng là không phải người..." hiện hay được dùng như một câu chửi/chế giễu, nhưng trước đây vốn dĩ nó chỉ có ý nói người nghe bất kham, không theo quy củ, làm khác thói thường, v.v. thôi—ở đây hẳn là Tụ nói với ý xưa, mà Thầy lại tưởng mình bị chửi)

Thích Tụ vươn tay chạm lên mặt Phó Diên Thăng trên màn hình, nói: "Không có gì, cảm ơn anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Nhưng Thích Tự cũng không để Phó Diên Thăng đắc ý được bao lâu, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Phải rồi, hỏi anh một chuyện này."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cảm giác tán gẫu với Phó Diên Thăng đúng là thoải mái hơn nói chuyện với ba."

Thích Nguyên Thành: "Thằng ranh! Ai cho mặc áo choàng tắm tán gẫu với đàn ông!!!"

Thích Tự: "...Nhưng đây là người yêu con."

Thích Nguyên Thành: "Kể cả thế!! (ㄟ ㄎㄣ ㄎㄣ ㄎㄣ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình không muốn phân bua cho Hứa Kính, hành động của anh sai hay đúng còn tùy người cảm nhận, chỉ muốn nói là việc người này không hợp với tư tưởng kinh doanh của Cá là thật, ý muốn thao túng làm nhiếp chính vương cho thái tử có lẽ cũng là thật, nhưng đến hai chương này thì có thể thấy tình cảm trong 7 năm ở với Thích gia không phải giả, ý đồ thao túng cũng chưa chắc đã không xuất phát từ thói quen bao bọc một đứa em (ㄟ ㄎㄣ ㄎㄣ ㄎㄣ)

Mặt khác thì douma F1S lại ghi một bản nữa vào lòng em rồi
T_____T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 167: Với Một Điều Kiện

Phó Diên Thăng: "Chuyện gì?"

"Hôm nay ba tôi được bên Trung Đạt liên lạc, nghe bảo là Lôi Hoành muốn gặp mặt đặt vấn đề hợp tác." Thích Tự hơi băn khoăn nói, "Lúc trước anh bảo muốn giúp tôi, Lôi tổng này không phải là "mối quan hệ" mà anh nói lúc trước đấy chứ?"

"Lôi Hoành?" Phó Diên Thăng cười cười, "Không phải tôi, cậu đề cao tôi thế, nghĩ tôi móc nối được với cả Chủ tịch của Trung Đạt cơ à?"

Thích Tự mới thở phào một hơi: "Tôi cũng nghĩ là không phải anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Nhưng nếu không phải anh, thì sao tự dưng Lôi tổng lại muốn gặp ba tôi nhỉ? Trước đó nhà tôi đã bao giờ hợp tác hay qua lại gì với Trung Đạt đâu."

Phó Diên Thăng: "Có khi là vì Tô Cánh đấy."

Câu nói này lập tức đánh trúng nỗi bất an mà Thích Tự không dám nói ra, hắn hỏi Phó Diên Thăng: "Sao lại vì Tô Cánh? Vì gì mới được? Tô Cánh với Lôi Hoành bây giờ nước sông không phạm nước giếng, có lí nào?"

"Sao lại lí nào?" Phó Diên Thăng cười nhạt, "Nghe đồn năm xưa Lôi Hoành bầy dưỡng Tô Cánh như con, còn đưa về làm phó quản lí bộ phận Nghiên cứu-Phát triển khi anh ta còn chưa đến 25 kia mà—bình thường trong ngành này, có là kĩ sư trâu bò nhất cũng phải mất đến 8 năm 10 năm mới lên được cái chức đó. Sau này Tô Cánh còn dẫn đội kĩ thuật của mình

phản bội Trung Đạt, rõ ràng Lôi Hoành có thể đi tố cáo, nhưng ông ta không làm vậy, mà lại chọn cách âm thầm gây khó dễ cho sự nghiệp đối phương, khiến Tô Cánh cùng đường rồi lại đành phải thu mua công ti của anh ta với một cái giá trên trời, bỏ qua mọi hiềm khích trước đây mà mời người về.. Cậu thấy trong số này thì diễn biến nào nghe có lí?"

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cũng cảm thấy chuyện này đúng là có phần tế nhị.

Nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu: "Nói như anh, nếu thật sự đến vì Tô Cánh thì rốt cục Lôi Hoành muốn gì? Với quy mô và khả năng của Trung Đạt bây giờ, muốn nhân tài nào mà chẳng được?"

"Cậu cho rằng cái mà Lôi Hoành đề tâm là tài hoa của Tô Cánh sao?" Phó Diên Thăng lại cười, lắc đầu nói, "Thích Tự, cậu vẫn chưa hiểu nhân tình thế thái rồi."

Thích Tự cũng không ngại học hỏi: "Vậy anh phân tích cho tôi đi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chả vừa nói đấy thôi, nghe đồn Lôi Hoành coi Tô Cánh như con ruột, mà cậu thấy cách ông ta xử lí đối phương có giống những gì ông chủ sẽ làm với một cấp dưới phản bội không, nói là cha với con còn hợp lí hơn, nhẹ tay thì sợ bị đánh trả, nặng nay thì lại sợ nó vỡ đầu, nhìn nó vấp ngã xong lại đưa tay ra giúp... Có khi Lôi Hoành cũng chẳng hận Tô Cánh, mà chỉ muốn làm vậy để giữa bớt cái tính ngạo mạn ở Tô Cánh đi thôi."

Thích Tự không khỏi thấy khóe miệng giật giật: "Đừng nói Tô Cánh là... con ruột của Lôi Hoành thật đấy chứ?"

Phó Diên Thăng: "Trước khi có căn cứ xác đáng thì không nên đoán mò, nhưng căn cứ vào những thủ đoạn trước kia, chúng ta có thể đoán được sự chú ý mà Lôi Hoành dành cho Tô Cánh là thuộc loại nào. Trên đời này không thiếu gì thiên tài, càng không thiếu người làm kĩ thuật ưu tú, nhưng e là cũng chỉ mình Tô Cánh mới có thể khiến Lôi Hoành bận tâm thế thôi. Chủ các doanh nghiệp lớn thường hay có tâm lí đế vương thời cổ, nhất là mấy người gần đến tuổi xế chiều, nắm trong tay quyền cao chức trọng,

tính cách lại càng thêm cố chấp, thà mình phụ người chứ không để ai phụ mình. Tô Cánh là thành phần cứng đầu cứng cổ khiến Trung Đạt lao đao duy nhất trong suốt 10 năm qua, cậu nói xem như vậy đã đủ để trở thành một tâm bệnh đối với Lôi tổng chưa?"

Thích Tự khó hiểu nói: "Nhưng nếu có chấp niệm với Tô Cánh đến thế, sao ông ta không đề nghị hỗ trợ ngay từ khi Tô Cánh mới gây dựng H ồng Trang mà phải chờ đến tận bây giờ?"

Phó Diên Thăng: "Khi đó người ta tranh nhau đòi mua H ồng Trang, Tô Cánh có khó khăn mấy thì cũng mang tiếng khởi đầu l ần nữa, sao có thể không kiêu ngạo. Nhưng hiện nay Tư Nguyên gặp nguy, khả năng là Lôi Hoành cũng chẳng ngờ Tô Cánh lại lựa chọn sai l ần một l ần nữa, không có ông ta thì đảm bảo Tô Cánh thất bại. Chỉ có hoàn cảnh khốn cùng mới khiến con người ta nhận thua dễ dàng, bây giờ chính là thời điểm xuất hiện có thể đảm bảo đạt được mục đích của Lôi Hoành nhất."

Nghe Phó Diên Thăng giảng giải rành mạch rõ ràng, quả thật là không có lỗ hổng nào, Thích Tự đã đang tin thật thì người kia lại nói: "Ừm, vừa rồi đầu là tôi đoán mò thôi, có khi Lôi tổng cũng chẳng để ý Tô Cánh thế đâu... À mà, bao giờ thì ba cậu đi gặp mặt ông ta?"

Thích Tự: "Chiều mai..."

Phó Diên Thăng: "Ồ, mai đã gặp rồi hả, thế thì chờ bọn họ gặp xong là cậu biết mục đích của người kia thôi mà. Có thời gian nghĩ vẩn nghĩ với mấy chuyện này, thì thà nghĩ cách làm sao làm hòa được với Hứa Kính để còn xúi anh ta làm việc cho mình đi, đừng tưởng đánh trống lảng mà né tránh được chuyện này tiếp."

Thích Tự: "..."

Tên này... đúng là không phải người!!

*

Có lẽ vì những lời phân tích kia của Phó Diên Thăng, ngày hôm sau Thích Tự mới không ngừng tưởng tượng ra cuộc gặp mặt giữa ba hán với Lôi Hoành.

Ban sáng, hán đến bàn chuyện với Cù tổng và luật sư Hàn cả buổi, rốt cục hai bên cũng thống nhất được một phương án khái quát. Tối đó, cả đoàn cũng chạy xe quay lại Hải Thành.

Thích Tự nhận được điện thoại từ Thích Nguyên Thành khi đang ở trên đường cao tốc, chỉ hỏi hán bao giờ về, Thích Tự nói khoảng 8h, đối phương mới bảo chờ hán về rồi nói chuyện.

Thấy ba có vẻ ngập ngừng, Thích Tự lại càng thêm tò mò.

Về đến nhà, hán lên thẳng thư phòng gõ cửa, chưa kịp thở đã vội hỏi: "Ba, nay gặp mặt Lôi tổng nói gì thế à?"

Thích Nguyên Thành đang ngồi ở bàn làm việc, nét mặt cũng chẳng tươi tỉnh gì. Thích Tự thấy vậy mới lo lo, lẽ nào không phải chuyện gì tốt?

Thích Nguyên Thành kêu hán ngồi xuống, rồi mới từ tốn nói: "Lôi Hoành nói ông ta có để ý đến chuyện nhà họ Tư, cũng biết tình hình hiện nay của Tư Nguyên, nên muốn đầu tư vào tập đoàn mình với danh nghĩa cá nhân, đồng thời cho phép thả ra một chút phong thanh về chuyện được Trung Đạt hỗ trợ, để chúng ta vượt qua được nan nguy lần này, chỉ là với một điều kiện..."

Thích Tự vô thức nuốt nước bọt: "Điều kiện gì ạ?"

Thích Nguyên Thành nhìn hán nói: "Đối phương muốn chúng ta giao ra Tô Cánh."

Máu chảy trong người Thích Tự như đông cứng trong tích tắc, sau đó thì ồạt tăng tốc, hán hỏi ngược lại: "Tô Cánh nói sao cũng là người, hợp đồng với chúng ta thì chẳng phải giết bán mình, làm sao mà "giao ra" được?"

Thích Nguyên Thành đứng dậy, lấy phích nước cạnh bàn rót cho mình thêm chút trà, lại nói: "Lôi tổng bảo, chỉ cần chúng ta sa thải đề Tô Cánh không có nơi nương tựa, sau đó giải thích lý do thì đối phương sẽ cam tâm tình nguyện quay lại Trung Đạt."

Thích Tự cả kinh lùi về phía sau một chút, đuổi việc? Giải thích? Giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói là Lôi tổng của Trung Đạt muốn bọn họ đuổi việc đối phương?

"Đường đường là chủ tịch một tập đoàn nằm trong TOP100, sao Lôi tổng lại muốn đòi người một cách gian manh thế này?" Hấn hỏi ngược lại.

Thích Nguyên Thành nhìn hấn, nghiêm túc nói: "Cái gì gian manh? Đừng nói lung tung, Lôi Hoành cũng không nói thẳng ra như vậy, đây là ba tổng kết lại ý tứ của người ta thôi."

"Có khác gì đâu ba?" Thích Tự có phần hơi kích động, "Nếu muốn kéo người về Trung Đạt, Lôi tổng hoàn toàn có thể đến gặp trực tiếp để đặt vấn đề Tô Cánh mà tình nguyện thì hiển nhiên sẽ đồng ý đi theo thôi, chứ làm thế này rõ ràng là uy hiếp mà?"

Thích Nguyên Thành lại ngẫm xuống, rõ ràng có vẻ khó xử: "Nói thì thế, nhưng con cũng biết Lôi tổng có thể giúp Tư Nguyên chúng ta nhường nào rồi đấy? Con quen Tô Cánh mới hơn nửa năm, đã hiểu người này được bao nhiêu, giờ khó khăn thì nên cân nhắc nặng nhẹ một chút..."

"Ba à!" Thích Tự vội nói, "Tô Cánh mới đến Tư Nguyên sau vụ của Tư Thị, vào thời điểm ai ai cũng lo chạy bán xới thì người này không ngần ngại mang đoàn đội đến tìm chúng ta, thậm chí sẵn sàng gánh lấy cái danh "phản chủ" một lần nữa, sau khi tới bộ phận Công nghệ cũng thức trắng ròng rã hai tháng cùng team để mau chóng cải tiến giải thuật, ra sức giúp công ti mình đối đầu với Phi Á, ba nghĩ người ta có mưu đồ gì sâu sa? Tiền bạc? Hay là tiền đồ? Đúng là bọn con mới quen biết hơn nửa năm, không biết xưa kia Tô Cánh có ân oán gì với Lôi Hoành, nhưng hiện tại đã là người của công ti con, con đâu thể phụ bạc lòng tin của người ta mà làm ra chuyện như thế!"

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nhìn hấn, có vẻ xúc động, nhưng đến khi Thích Tụ nói xong thì lại tránh mắt đi.

Thích Tụ không khỏi lo lắng, hoảng hốt nói: "Ba, ba chưa đồng ý với Lôi tổng chứ ạ?"

"Chưa." Thích Nguyên Thành cảm thán, "Con ấy à, đã quyết tâm với cái gì thì có chịu để ai tác động bao giờ đâu?"

Thích Tụ thở phào một hơi: "Vây..."

Thích Nguyên Thành: "Nay ba đã bảo Lôi tổng, công ti Công nghệ bây giờ do con toàn quyền, nhân sự đầu là con tuyển về, ba không thể quyết định thay được, nhưng ông ấy vẫn nhờ ba nhắc con cân nhắc chuyện này một chút."

Thích Tụ siết chặt nắm tay: "Không cần đâu ạ, phiền ba nói lại với Lôi tổng là con không thể đồng ý với điều kiện của ông ấy được."

Thích Nguyên Thành trầm mặc vài giây, thấp giọng nói: "Được rồi, vậy bỏ qua chuyện này đi."

Thấy ba đồng ý nhanh thế, Thích Tụ cũng không khỏi sửng sốt, định báo cáo lại tình huống bên Cù tổng thì Thích Nguyên Thành đã khoát tay nói: "Luật sư Hàn đã nói lại với ba chuyện ban ngày từ lúc trên xe rồi, mấy hôm nay con cũng vất vả suốt, mau đi nghỉ sớm đi."

Thích Tụ gật đầu, trước khi ra khỏi thư phòng, hấn còn trông thấy ba mình đang mệt mỏi bóp trán trước bàn làm việc.

Rõ ràng đã được ba tôn trọng quyết định, chứng kiến cảnh này vẫn khiến Thích Tụ không thể nào an lòng.

...Ba hấn tiếc thay sự trợ giúp mà Lôi tổng tình nguyện cung cấp cho Tư Nguyên sao?

Cũng phải, ông chưa từng tiếp xúc với Tô Cánh nên mới thấy người này không khác gì hàng ngàn hàng vạn nhân viên khác ở Tư Nguyên, trong khi sự trợ giúp của Lôi Hoàn lại là cơ hội ngàn năm có một...

Thích Tự về phòng, mang tiếng thuyết phục được ba mà cũng chẳng vui nổi, thậm chí còn thấy rối bời muốn điên.

Hắn mở điện thoại, nhìn qua app định vị, không ngờ lại thấy Phó Diên Thăng đang ở Cảng Thành. Thích Tự cũng không để ý, trực tiếp nhấn gọi cho đối phương.

Mất một lát Phó Diên Thăng mới nhận, xung quanh nghe hơi ồn, có vẻ là đang ở ngoài.

"Anh đang ở Cảng Thành à?" Thích Tự hỏi.

"Đang đi xã giao..." Phó Diên Thăng đề thấp giọng nói, "Lát về khách sạn tôi gọi lại được không?"

"Nữa à?" Thích Tự ráng nhin lại, hỏi, "Bao giờ thì xong?"

Phó Diên Thăng: "Tối đa một tiếng nữa."

Thích Tự: "Tận một tiếng? Có thể về sớm chút không?"

Đầu bên kia chợt sột soạt trong giây lát, có vẻ Phó Diên Thăng đã ra nơi yên tĩnh hơn, tạp âm cũng ít hẳn, bấy giờ mới hỏi: "Sao vậy cưng ời? Có chuyện gì gấp à?"

Thích Tự: "Không có gì, thôi anh cứ bận đi, một tiếng nữa nói chuyện sau."

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi cũng nghĩ là không phải anh."

Phó Diên Thăng: "...???"

Phó Phó: "Bị vợ coi thường, đúng là đáng giận, muốn gây sự! (ㄟ_ㄟ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chẳng biết sao mình lại thích việc Tự chỉ về đúng với bản thân, với tuổi của mình mà mè nheo khi ở với Thầy lắm luôn T____T mẹ nó soft gì đâuuuu

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 168: Đang Ghen Đây À

Dập máy xong, Thích Tự thẫn người ng ồi trên giường, qua một lát mới bị loạt tiếng rung từ điện thoại ngắt dòng suy nghĩ.

Hắn mở điện thoại lên xem, là tin nhắn từ Cù Nhân con gái của Cù tổng.

Cù Vĩ Tường không hiểu mấy về sự vụ tài chính của công ti, lại vô cùng tin tưởng cô con gái rọu, h ồi sáng nói chuyện có nhờ Thích Tự gửi video và tư liệu liên quan đến cho Cù Nhân ngay tại đó.

Sau khi nhận được tài liệu, gặp chỗ nào không hiểu Cù Nhân sẽ trực tiếp nhắn hỏi Thích Tự.

Để hai cha con họ yên tâm, hắn cũng kiên nhẫn trả lời hết cho đối phương.

Vừa r ồi phi ền não vì chuyện của Lôi Hoành nên chưa kịp trả lời luôn, Cù Nhân lại tưởng hắn mất kiên nhẫn, nhắn hỏi một câu: "Chắc anh thấy mấy vấn đề tôi hỏi đầu nhỏ nhất lắm nhỉ?"

Thích Tự lấy lại tinh thần trả lời: "Không vấn đề, chúng ta nói chuyện hợp tác thì cả hai bên đều phải hiểu rõ ràng chi tiết mọi đi ều khoản là đúng r ồi, trước khi chính thức kí kết, có gì không hiểu cô cứ hỏi."

So ra, Thích Tự thấy giải thích cho Cù Nhân còn dễ hơn cho Cù Vĩ Tường, cô nàng xem chừng rất thông minh, tuy không chuyên nghiệp nhưng năng lực tiếp nhận và phân tích vẫn mạnh hơn ba mình nhiều.

Chẳng qua cả hai cha con đều xởi lởi nhiệt tình, ngoài chuyện hợp tác thì thỉnh thoảng cũng tán gẫu hỏi han vài câu về việc học với kế hoạch của Thích cho hiện tại và sau này.

Nhớ lại câu đùa của Sở Mộng hôm qua, Thích Tự cũng biết có thể hai cha con Cù Vĩ Tường đang trông mong gì đó ở mình. Giờ để hai bên thuận lợi hợp tác, hẳn vừa phải giữ gìn quan hệ tốt đẹp với bọn họ, vừa phải vạch rõ ranh giới khi nói chuyện phiếm để cô nàng kia khỏi nghĩ nhĩ ầu.

Hai người hỏi qua đáp lại, thế mà cũng một tiếng trôi qua.

Phó Diên Thăng đúng giờ gọi tới, Thích Tự cũng vội vàng nhận máy.

"Tôi về khách sạn rồi..." Phó Diên Thăng đã cởi áo khoác, tiến ra sofa ngồi xuống, trên tay còn kẹp một điều thuốc vừa châm, "Có chuyện gì mà nãy tìm tôi gấp vậy?"

Thích Tự rốt cục cũng được nghỉ xả khỏi màn vấn đáp với Cù Nhân, thở phào một hơi dựa vào chiếc gối sau lưng, kể lại hết cho Phó Diên Thăng: "Anh nói không sai, đúng là Lôi Hoành nhắm tới Tô Cánh nên mới tới."

Phó Diên Thăng cười nói: "Thật à?"

Nghe Thích Tự kể lại đối thoại của mình với ba trong thư phòng, Phó Diên Thăng mới nói: "Cậu nói thẳng với ba mình thế hả?"

"Anh thấy tôi nói hơi quá à?" Nhớ lại biểu cảm của ba khi ấy, Thích Tự cũng tự vấn bản thân, "Phải thừa nhận là điều kiện mà Lôi Hoành đưa ra khiến tôi có phần nóng nảy, cho nên lúc đấy mới kích động thế."

"Xét đến lợi ích thì hầu hết ai nghe cũng sẽ chấp nhận điều kiện của Lôi Hoành, phải công nhận đây là một cơ hội quá tốt cho Tư Nguyên chuyển nguy thành an." Phó Diên Thăng cười cười, "Nhưng tôi cũng không bất ngờ với quyết định này của cậu, ai bảo cậu chân thành thế chứ."

Thích Tự bối rối: "Tôi làm vậy, chắc ba tôi thất vọng lắm."

"Có được ắt có mất, ở đời lấy đâu ra chuyện hoàn mỹ 100%? Hẳn là ba cậu cũng hiểu, không có Tô Cánh thì Lôi Hoành chưa chắc đã mặn mà với Tư Nguyên, trong khi Tô Cánh lại do đích thân cậu đưa về, ông ấy muốn

tôn trọng cậu thì phải chấp nhận kết quả này thôi." Phó Diên Thăng ngừng lại một chút mới nói, "Có đi ầu..."

Thích Tự: "Có đi ầu gì?"

Phó Diên Thăng cảm thán: "Bài diễn thuyết dào dạt tình nghĩa của cậu lại không được Tô Cánh chứng kiến, đúng là đáng tiếc."

Thích Tự: "...???"

Thích Tự dở khóc dở cười: "Đây là trọng điểm đấy à?"

"Đương nhiên rồi, đưa ra lựa chọn nào thì phải tối ưu hóa lợi ích của nó chứ." Phó Diên Thăng chỉ chỉ điều thuốc vào màn hình, "Nếu biết cậu đã từ bỏ những gì vì anh ta, đảm bảo Tô Cánh sẵn sàng trung thành với cậu cả đời."

Thích Tự: "Chẳng lẽ anh còn muốn tôi tua lại lời kia trước mặt Tô Cánh? Thế cũng quá giả tạo rồi."

Phó Diên Thăng: "Kia toàn là lời thật lòng của cậu, sao lại giả tạo được? Mà cần gì cậu nói trực tiếp, để người khác chuyển lời hộ cũng được mà."

Thích Tự nghĩ bụng, người này đúng là phúc hắc từ xương từ tủy...

Phó Diên Thăng nhả khói, nhìn hần nói: "Quyết cũng quyết rồi, sao còn nhú mày thế này, sợ Lôi Hoàn then quá hóa giận mà gây khó dễ cho tập đoàn à?"

Thích Tự hơi sừng sốt: "Người có máu mặt như thế ai lại đi so đo vì chuyện này?"

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng thấy mấy ông lớn mà chủ quan, phải chấp niệm đến nhường nào thì đối phương mới đích thân tìm tới thế chứ, đặt vấn đề bất thành xong biết đâu lại muốn ra uy ép người."

Lời này khiến Thích Tự hoảng hốt không thôi, nhớ Hứa Kính có nói các cổ đông vừa tới mấy tháng gần đây mới là nguy cơ tiềm ẩn, Lôi tổng

đã không giúp thì thôi, nhờ mà lại góp sức gây rối nữa thì chẳng phải là họa vô đơn chí sao?

Hình ảnh ba hần đơn độc ng ồi trong thư phòng không ngừng hiện lên trong đầu Thích Tự. Nhớ lại bản thân đã liên tục khiến ba phiền lòng đến độ nào suốt hơn nửa năm qua, hần bất giác nhú mày thật sâu. Xét từ một khía cạnh nào đó, chẳng phải là ba đang "chiều ý" hần đấy sao? Bằng không, ông đã có thể bỏ qua ý kiến của Thích Tự để đưa ra một quyết định tốt hơn hần cho đại cục.

Biết rằng lựa chọn lần này của mình có cái giá của nó, hần không nhận được mà nhìn Phó Diên Thăng, mở miệng nói: "Lần trước anh bảo..."

Nhìn Thích Tự dần biến sắc, làm gì mà Phó Diên Thăng mà không hiểu, bèn cười hỏi: "Muốn nhờ tôi hỗ trợ à?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dụ dỗ: "Được rồi, gọi một tiếng "Chồng ời" đi xem nào."

Thích Tự đến ghen hòng vì đối phương, nổi lòng tự ái, không nhận được mà bẻ lái: "Hay là mai tôi thử đi tìm Đường Vĩ Diệp nhỉ? Tuy còn kém Tư Thị nhưng Đường Khải Nhất Khí cũng tương đối vững chắc, lại không bị ảnh hưởng mấy từ sự vụ của nhà họ Tư, tôi còn quen cả anh trai của Đường Vĩ Diệp nữa, đi hỏi thử biết đâu người ta lại giúp?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Chỉ có đi ầu, giờ mà mắc nợ nhà họ thì tôi cũng không còn biết lấy gì để báo đáp ngoài..."

Tay cầm thuốc của Phó Diên Thăng hơi khựng lại, hần cả giận nói: "Cậu dám đi!?"

Thích Tự nhướng mày, ra vẻ hung hăng: "Thế anh nói một lời thôi, được hay không?"

"Tôi đã bao giờ nói không với cậu chưa?" Phó Diên Thăng nhấn thuốc xuống gạt tàn, chỉ biết nói, "Đúng là có một không hai, đi nhờ người mà còn bá đạo như thế..."

Nhìn người trước mắt lại một lần nữa chịu thỏa hiệp vì mình, Thích Tụ cũng thấy tim mềm xèo: "Cảm ơn nha."

Phó Diên Thăng hừ mũi nói: "Nhưng mà nói trước, người tôi tìm được không khủng như Lôi tổng đâu, đến lúc đấy cậu đừng có mà chê."

Thích Tụ bật cười: "Giờ được hỗ trợ đã là may, anh nghĩ tôi còn kén cá chọn canh à?"

Phó Diên Thăng: "Cậu kiêu ngạo như thế, ai biết có vừa được mắt hay không..."

Thích Tụ: "Thế người anh tìm được là ai?"

Phó Diên Thăng: "Bí mật đã."

"Chắc, chuyện này mà cũng muốn câu giờ được..." Thích Tụ lại nhớ ra việc cần, vội nói, "Ê, nhưng không đùa đâu, thời gian cho bên tôi có hạn nữa đó."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết, hai ngày nữa sẽ có câu trả lời chắc chắn cho cậu."

Thích Tụ bán tin bán nghi nhìn hẩn, chỉ hai ngày thôi sao?

Hai người lại chòng ghẹo nhau vài câu, thấy điện thoại Thích Tụ vẫn rung lên bần bật, Phó Diên Thăng không nhịn được mà hỏi: "Gì đấy, tôi đang nói chuyện với cậu đây rồi, còn ai nhắn tin nữa thế?"

"Sao anh thính thế? Là con gái của Cù tổng." Nãy đang trả lời dở thì Thích Tụ đi nhận điện thoại của Phó Diên Thăng, sau đó cũng bơ người ta luôn.

"...Con gái Cù tổng?" Phó Diên Thăng ngẩn người, sau đó cau mày nói, "Bao nhiêu tuổi? Nhắn tin về chuyện gì?"

"Nhỏ hơn tôi 1 tuổi. Thì Cù tổng chuẩn bị tiếp nhận cổ phần của Vương Trần Đồng mà, có mấy thứ trong hợp đồng ông ấy không hiểu lắm nên bảo tôi gửi tài liệu cho con gái mình..."

Thích Tự giải thích một hồi, Phó Diên Thăng càng nghe càng giận: "Chuyện ấy sao cậu không nhờ ai khác chỉ cho người ta? Sở Mộng đâu? Bảo chị ấy liên hệ đi, làm như cậu không biết về cái thể chất hút người của mình ấy, rồi nhớ cô bé kia lọt lưới thì sao?"

Thích Tự: "Thì sao? Anh đang ghen đấy à?"

Phó Diên Thăng lạnh lùng cau mày: "Chẳng lẽ tôi không được quyền ghen? Làm bạn trai chính quy mà nửa năm rồi còn chưa được động vào người yêu, trong khi cậu thì hay lắm, nay cô nhỏ mai cô lớn, tôi mà không gọi hàng ngày thì có phải cậu còn định cấp tốc đến ở rể để giúp tập đoàn rồi không?"

Nghe đối phương cầu nhàu như thế, Thích Tự lại nín cười đến run cả người: "Ghen cũng gớm quá... Anh chờ đó."

Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự quay về khung chat với Cù Nhân, đối phương đã gửi tới chục cái tin, nói cả chuyện phiếm lẫn chuyện hợp đồng, không thấy hấn hấn lại nên vừa gửi một tin: "Anh đang bận à?"

Thích Tự: "Xin lỗi, người yêu tôi vừa gọi."

Cù Nhân: "À..."

Cù Nhân: "Hóa ra anh có người yêu rồi?"

Tự: "Ừ, gần 3 năm."

Thích Tự chụp lại màn hình rồi gửi cho Phó Diên Thăng.

F1S: "..."

F1S: "Cái chữ "À" kia vi diệu thế, thấy chưa, cậu mà không giải thích rõ ra là cô nàng định tán cậu rồi đấy!"

F1S: "...Hmm? 3 năm?"

Tự: "Chẳng phải anh suốt ngày nói với cấp dưới ở Minh Thái là mình có đối tượng quấn người lắm à?"

Tự: "Nhớ không nhầm thì lúc ấy anh cũng mới biết tôi thôi nhỉ."

F1S: "..."

Cù Nhân: "Anh cũng kín tiếng thật đấy, chẳng thấy đăng gì lên Moments bao giờ."

Tự: "Người kia có công việc tương đối đặc biệt, nên là không thể công khai."

Thích Tự lại chụp màn hình gửi cho Phó Diên Thăng: "Có công khai được không? Không công khai được, nên là từ giờ bớt cần nhần ha."

F1S: "..."

****

<Epilogue>

Cù Nhân: [❤️]

Cù Nhân: "Thất tình rồi."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chủ động dẹp tình địch cho người yêu, siêu đáng khennnnn -3-

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 169: Hành Xử Cảm Tính

Phía Thực phẩm Lũng Tiên đã có người của Thích Nguyên Thành lo liệu, hôm sau Thích Tự đến công ti công nghệ.

Gặp hần, Diệp Khâm Như cũng hỏi luôn chuyện tìm đầu tư, Thích Tự mới nói: "Bên mình đặt được vấn đề với Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên rồi, ông ấy đồng ý chỉ ra 600 triệu để mua lại cổ phần trong tay Vương Trăn Đống."

Diệp Khâm Như hào hứng nói: "Thế là nguồn tài chính cho công ti được duy trì rồi đúng không?"

Mặc dù đã nhờ Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng chưa xác định đối phương có thể giúp mình đến mức nào, bởi vậy nghe Diệp Khâm Như hỏi thế thì đành bảo: "Hiện tại vẫn tương đối bấp bênh, khoản đầu tư của Cù tổng chỉ có khả năng giải quyết khẩn cấp tạm thời, chứ không thể diệt hẳn nguy cơ cho tập đoàn... Nhưng chúng tôi cũng đang tìm cách rồi."

Diệp Khâm Như không khỏi lo lắng.

Thích Tự lại hỏi: "Việc kết nối với Dương Hiểu Tuyết thì sao rồi?"

Diệp Khâm Như nói: "Dương tổng nhận tài liệu chiêu vốn của chúng ta rồi, chưa nói là muốn đầu tư hay không, nhưng có vẻ hứng thú với việc trao đổi tài nguyên và hợp tác trên hệ thống, hôm qua còn chỉ thị cho trưởng bộ phận marketing của Tân Điều liên lạc với tôi nữa, chắc là triển vọng đấy."

Thích Tự gật đầu, đang định nói tiếp thì di động đổ chuông, giờ lên mới thấy là Thích Nguyên Thành gọi đến.

"A lô." Thích Tụ nhắc máy r ồi nói, "Ba ạ?"

"Thích Tụ, con đang ở đâu thế? Có rảnh không?" Thích Nguyên Thành nghiêm túc nói.

Thích Tụ: "Con ở công ti công nghệ, sao vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Lôi tổng muốn gặp con một lát."

Thích Tụ sửng sốt: "Gặp con? Để làm gì ạ?"

"Ba vừa gọi điện để nói lại ý con với Lôi Hoàn, nhưng có vẻ đối phương chưa từ bỏ ý định, muốn gặp con trực tiếp. Ông ấy đang ở khách sạn Hải Than, mới bảo thư kí gửi địa chỉ cụ thể cho ba r ồi đây." Thích Nguyên Thành hơi ngừng lại r ồi nói, "Con gọi cả cái cậu Diệp Khâm Như đi cùng đi."

Thích Tụ liếc Diệp Khâm Như, tr ần giọng nói: "Vâng."

Thấy Thích Tụ nhìn sang, Diệp Khâm Như chỉ chờ hấn dập máy cái hỏi luôn: "Sao vậy?"

Thích Tụ nghiêm mặt: "Có một nhân vật t ần cữ muốn gặp chúng ta, Diệp tổng, phiền anh đi cùng tôi một chuyến r ồi."

Diệp Khâm Như: "Ồ? Nhân vật t ần cữ? Ai thế?"

Thích Tụ vừa gọi bảo Vương Mạnh đánh xe đến vừa nói: "Lên xe r ồi nói."

Hai người vừa rời khỏi văn phòng thì đụng phải Tô Cánh đang đến tìm Diệp Khâm Như có chuyện, thấy bọn họ lén lút ra ngoài thì ngạc nhiên: "Các cậu đi đâu đấy?"

Diệp Khâm Như khai ra không ng ần ngại: "Tôi với Thích tổng chuẩn bị đi gặp một nhân vật t ần cữ, anh đi cùng không?"

Thích Tự thấy khoe miệng giần giật, vội bảo: "Không cần phiền Tô tổng đi đâu, Diệp tổng anh đi với tôi là được rồi."

Vốn dĩ Tô Cánh cũng không định hóng hớt gì, nhưng nghe Thích Tự nói vậy thì không vui: "Nhân vật tầm cỡ nào? Dù gì anh cũng là quản lý kỹ thuật của MeiWei-Liên Tú, có chức vị tương đương với Diệp Khâm Như mà lại không được theo cùng, sợ anh làm cậu mất mặt hay gì?"

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như không biết gì nên còn bĩu thêm: "Đi gặp nhân vật tầm cỡ thì cho Tô tổng đi cùng cũng tốt mà, đâu là thành viên cốt cán của công ti cả, đông tì cho có lực lượng."

Thích Tự thở dài: "Được rồi, vậy cùng đi đi."

Tô Cánh thấy Thích Tự có vẻ miễn cưỡng mới càng khó chịu: "Cậu em, có ý gì đấy? Lẽ nào vì lần trước bị anh nổi xung mà cậu thay đổi thái độ? Ban đầu tìm cách cướp anh về đây có thế này đâu!"

Thích Tự bối rối nhìn hắn: "Không phải em thái độ, mà là người em chuẩn bị gặp có liên quan đến anh."

"Ô? Lại còn liên quan đến anh? Thế thì anh càng phải đi chứ?" Tô Cánh cuộn tròn tài liệu trên tay rồi cắm vào túi quần, gian xảo cười nói, "Đi thôi."

10" sau, ba người lên xe hướng về khách sạn Hải Than, Diệp Khâm Như ngẩng ghế trước mới tò mò hỏi: "Thích tổng, thế rốt cục là chúng ta đi gặp ai?"

Thích Tự nhìn nhìn Tô Cánh ở bên cạnh, khoanh tay nói: "Lôi tổng của Trung Đạt."

Diệp Khâm Như: "..."

Tô Cánh: "..."

Vừa nghe đến cái tên này, mặt mũi Tô Cánh lập tức trắng bệch, cả người cứng đờ như cung giương. Hắn nhìn Thích Tự, trong mắt đầy vẻ khó hiểu, chât vắn, giận dữ cùng một loạt cảm xúc hỗn độn khác.

Thích Tự sợ hãi hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Hôm qua Lôi tổng có tìm ba em đặt vấn đề hợp tác, ông ấy biết tình hình tài chính của tập đoàn đang khó khăn nên ngỏ ý giúp đỡ, nhưng với một điều kiện là phải giao anh ra... Mà em từ chối rồi."

Diệp Khâm Như: "Từ, từ chối?"

Thích Tự: "Ừ, Lôi tổng gặp ba tôi, nhưng ba cho tôi tự quyết định. Tôi đã nhờ ông ấy chuyển lời từ chối đến Lôi tổng. Từ chối rồi nên tôi cũng không định kể, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của các anh, chỉ không ngờ Lôi tổng lại vừa gọi ba tôi, bảo muốn trực tiếp gặp tôi nói chuyện."

Diệp Khâm Như: "Chuyện này..."

Nhớ tới những gì hôm qua Phó Diên Thăng mới nói, Thích Tự cũng cảm thấy bất an không thôi.

Tô Cánh tái mặt, trăn mặc một lát rồi đột nhiên loạn cào cào đòi mở cửa xe: "Cho tôi xuống xe, tôi không đi nữa!"

Xe vừa lên cầu vượt, còn đang chuẩn bị tăng tốc, cũng may mà Vương Mãnh đã chốt cửa từ lúc mọi người vừa yên vị, nhưng Thích Tự vẫn không khỏi hoảng hốt vì hành động của Tô Cánh, vội giữ cánh tay đối phương lại: "Anh làm cái gì đấy? Làm sao dừng xe ở đây được."

Tô Cánh quay sang trừng mắt, chât vắn và giận dữ trong mắt đã trở thành bàng hoàng và sợ hãi.

Thích Tự hơi sửng sốt, nói với đối phương: "Nếu anh không muốn gặp Lôi tổng thì lát nữa cứ ở lại trong xe với Vương Mãnh, mình em với Diệp tổng vào thôi."

Thấy Tô Cánh vẫn ngơ vức, hắn lại nói: "Anh yên tâm, ông ta có mồi chài cỡ nào em cũng không lấy anh ra trao đổi đâu, anh tin chứ?"

Tô Cánh nhìn Thích Tự mấy giây, bắt được vẻ kiên định trong mắt hắn mới như yên lòng phần nào, rốt cục chịu ngẩng ngay ngẩn lại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tuy là trên miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm vài câu chửi, rõ ràng chưa hết căng thẳng.

Không mất bao lâu đã tới khách sạn Hải Than, Vương Mạnh dừng xe dưới bãi đỗ tầng ngầm.

Trước khi xuống, Thích Tự thấy Tô Cánh vẫn co rúm vào một góc xe, cuộn tài liệu trong túi quần cũng bị hắn bóp nát đến mất dạng.

Hắn trông cảnh này thì không tài nào yên lòng, đành phải bảo Vương Mạnh để mắt đến người kia một chút.

Hai người vào thang máy rồi, Diệp Khâm Như mới không nhịn được mà cảm thán: "Sao cậu không nói với tôi là mình đi gặp Lôi tổng từ đầu ấy, này giờ sượng quá đi..."

Thích Tự: "Thôi không sao, chuyện liên quan đến Tô Cánh thì cũng nên để anh ấy biết."

Diệp Khâm Như: "Ày, nghe cậu nói ở trên xe xong, giờ tôi lại thấy người mình chuẩn bị gặp chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì, mà là ác bá định giở trò trấn lột thì đúng hơn..."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như nghĩ hồi lại hỏi: "Cậu định từ chối đề nghị giúp đỡ của Lôi tổng thật à? Đây là Trung Đạt đấy..."

Thích Tự liếc hắn: "Nhận lời Lôi tổng tức là bán đứng Tô Cánh, anh nõ à?"

Diệp Khâm Như: "Err, tính anh ta hơi tệ nhưng làm chung cũng nửa năm rồi, đúng là ai nỡ."

Thích Tự rũ mắt thì trông thấy chùm chìa khóa móc trên thắt lưng Diệp Khâm Như, hỏi: "Anh có mang cái móc hình di động mà Tô Cánh tặng chúng ta chứ?"

Diệp Khâm Như xách lên nhìn: "Đây, làm móc chìa khóa."

Thích Tự: "Thứ này ghi âm được phải không?"

Diệp Khâm Như: "Ừ, sao vậy?"

Thích Tự: "Anh mở lên đi, gửi Tô Cánh cái mã rồi lát ghi âm cho anh ấy nghe cả thể."

Diệp Khâm Như: "..."

Lên sảnh, Thích Tự mới gọi cho thư kí của Lôi Hoành, không bao lâu sau một người đàn ông chừng 30 tuổi đã xuống dẫn bọn họ lên quán trà VIP trên tầng 3.

Trước khi vào, Diệp Khâm Như còn căng thẳng chỉnh lại cổ áo, hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay rồi thấp giọng nói: "Vì gã Tô Cánh khốn kiếp kia!"

Hai người bước vào, trông thấy Lôi Hoành đang ngồi một chỗ cạnh cửa sổ, nhìn ra cảnh biển mỹ lệ bên ngoài.

(*tên khách sạn Hải Than cũng có nghĩa là bãi biển)

Thích Tự nhớ Lôi Hoành còn nhiều tuổi hơn Thích Nguyên Thành, nhìn diện mạo thì có vẻ cũng nhiều hơn kha khá.

Nghe thấy tiếng động, Lôi Hoành mới quay lại cười chào bọn họ, nét mặt ôn hòa nhưng nụ cười không hề mất đi vẻ uy quyền điển hình ở một người có địa vị trên cao.

Thích Tụ lễ phép nói: "Xin chào Lôi tổng, tôi là Thích Tụ, còn đây là quản lí chiến lược Diệp Khâm Như của MeiWei-Liên Tú."

Diệp Khâm Như hơi cúi người: "Lôi tổng, nghe danh ngài đã lâu."

Lôi Hoàn khoát tay bảo bọn họ: "Lại ngồi đi."

Hai người ngồi xuống trước mặt Lôi Hoàn, đối phương gọi thư kí mang trà lên rồi mới nhìn nhìn đánh giá Thích Tụ một phen, cười nói: "Hôm qua tôi mới gặp ba cậu, nghe nói cậu từ chối đề nghị của tôi à?"

"Vâng, rất cảm ơn Lôi tổng vì đã để mắt và có ý hỗ trợ Tư Nguyên vượt qua thời gian khó khăn này, chỉ tiếc là tôi không thể đáp ứng được điều kiện mà ngài đưa ra." Thích Tụ đan tay vào nhau, vừa khiêm tốn nhìn đối phương, vừa thuyết phục bản thân coi người trước mắt giống kiểu ba mình để giảm bớt áp lực.

Lôi Hoàn hơi nheo mắt: "Vì cái gì? Biết là hệ thống như của MeiWei-Liên Tú cần có kĩ thuật chuyên sâu, nhưng tôi chọn đại một người trong Trung Đạt cũng thay thế được Tô Cánh, trong khi sự hỗ trợ của tôi thì không phải thứ mà phía cậu có thể tùy tiện tìm được ở thời điểm này. Cậu không thấy mình đang hành xử cảm tính quá à?"

Thích Tụ không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ngài đã nói tìm đại một người ở Trung Đạt cũng hơn được Tô Cánh rồi, thì sao còn nhất nhất muốn đưa người này về?"

Lôi Cánh cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, nói: "Chắc hẳn cậu cũng đã nghe qua về oan án trước đây của bọn tôi..."

Thích Tụ: "Người ngoài đều nói Tô Cánh phản bội ngài, chân tướng thế nào tôi không biết, nhưng nếu lời đồn là thật, thì Tô Cánh cũng đã thất bại trong việc cạnh tranh với Trung Đạt bằng công ti tự thành lập, sau nhiều năm chịu thắng trận bêu rếu, giờ vào Tư Nguyên có thể coi như đổi nghề rồi, công việc hiện tại chẳng hề liên quan đến lĩnh vực chuyên môn trước kia, nào còn tính uy hiếp gì với ngài nữa, cứ sao cứ nhất quyết phải kéo người về lại còn lấy tập đoàn ra gây sức ép cho tôi, chẳng lẽ là muốn đả

kích cả tâm lí lẫn sự nghiệp của đối phương một lần nữa? Lôi tổng, thứ cho tôi vô lễ, nhưng có vì mục đích gì thì tôi cũng thấy ngài ức hiếp người hơi quá đáng rồi."

Ánh mắt Lôi Hoành trở nên hung hăng như mắt ưng, chăm chăm nhìn Thích Tự.

Thích Tự chẳng hề nao núng, nhưng Diệp Khâm Như bên cạnh thì đã hoảng hồn đến đổ mồ hôi lạnh—quả nhiên bên con không sợ cọp, Lôi Hoành nói một câu thì hắn dộp lại hẳn mười câu, lại còn bảo đối phương ức hiếp người quá đáng, đúng là không muốn sống nữa rồi!

"Ài, vẫn còn trẻ con lắm." Lôi Hoành trao đổi ánh mắt với thư kí rồi nhìn về phía Thích Tự, trêu chọc nói, "Ở trên thương trường này, ai quyên lực hơn người ấy có quyên định đoạt, chỉ có tâm lí non trẻ mới gọi đó là "ức hiếp người" thôi."

Diệp Khâm Như sợ Thích Tự lại nói gì chọc giận ông lớn, vội vàng huých huých đầu gối đối phương dưới gầm bàn nhắc hắn thận trọng.

Nhưng Thích Tự vẫn như chưa tỉnh ngộ, ngấm lại phân tích của Phó Diên Thăng một hồi lại nhìn Lôi Hoành nói tiếp: "Nghe bảo Lôi tổng từng bồi dưỡng Tô Cánh như con ruột của mình. Có lẽ trong mắt ngài chúng tôi đều là những đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng trẻ con cũng có chí khí và kiên định của mình. Tôi đã đưa Tô Cánh về thì dĩ nhiên phải chịu trách nhiệm với đối phương, người của mình còn không bảo vệ được thì nói gì đến công ti? Lôi tổng đi đầu hành cả một doanh nghiệp lớn như Trung Đạt, chắc sẽ hiểu được tầm quan trọng của lòng người hơn tôi chứ."

Lôi Hoành cười nhạt, hỏi: "Tức là cậu nhất quyết không đồng ý phải không?"

"Đúng vậy." Thích Tự vẫn giữ vững quan điểm, "Nãy ngài có nói quyết định của tôi quá cảm tính, thật sự thì chúng tôi cũng rất tiếc khi phải từ chối sự hỗ trợ từ ngài. Trong giới kinh doanh đầy rẫy lừa gạt và biến động, Tư Nguyên mà không vượt qua được nguy cơ lần này thì sẽ khó tránh khỏi tổn thất và suy thoái liên tiếp, khả năng là MeiWei-Liên Tú cũng chẳng thể

giữ được vị trí đầu ngành gì nữa. Nhưng tôi cho rằng, nói sao trong đời cũng nên có một đi đầu gì đó khiến con người ta sẵn sàng từ bỏ mọi tiền tài và vật chất để bảo vệ đến cùng, tử như khát vọng, đạo nghĩa, tín ngưỡng hay chân tình chẳng hạn..."

Lôi Hoành trân trọng nhìn thanh niên trước mắt, nhìn hấn từ tốn mà mạnh mẽ nói ra một câu cuối cùng: "Tôi còn trẻ, vẫn còn muốn hành xử cảm tính. Hi vọng Lôi tổng sẽ rộng lượng bỏ qua."

Nghe được lời này, ánh mắt Lôi Hoành dần trở nên ảm đạm, lại né tránh đi, chỉ chốc lát mà cả người đã tiều tụy đi bao nhiêu.

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Đi, đi gặp một nhân vật lớn với tôi."

Diệp Khâm Như: "Dẫn cả Tô Cánh đi!"

Tô Cánh: "Cho tôi đi cho tôi đi (͡_ ͡)"

Thích Tự: "Đi gặp Lôi Hoành đấy."

Tô Cánh: "Cho tôi xuống cho tôi xuống! QAQ"

Diệp Khâm Như: "..."

Hai—

Lôi Hoành: "Cậu..."

Thích Tự bật mode (nói như) súng liên thanh.

Diệp Khâm Như: "...???" (Cú! Tôi ngất! Chết mất!!)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chương trước đã được sửa lại một chút, bạn nào đọc sớm từ tối hôm qua có thể xem lại, không thì chú ý hai chỗ quan trọng này là được:

—Thầy rào trước về việc Lôi Hoành có thể gây khó dễ cho Tư Nguyên

—Hai ngày nữa sẽ biết connection của Thầy là ai

Anw nốt này là hết marathon rồi giờ quay về tốc độ 1-2 chương/ngày của tác giả nha =))) nhìn lại cũng không biết hôm qua mình lấy đâu ra ngầu ấy sức trâu nữa ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 170: Tự Minh Huyền Hoặc

Nghe được những gì Thích Tự vừa nói, Diệp Khâm Như cũng thấy đại não như ngưng trệ. Rõ ràng hắn lớn hơn, cũng dày dặn kinh nghiệm và trưởng thành hơn đối phương, vậy mà lúc này lại chỉ biết ng ẩi đực ra đó, chẳng thốt lên nổi một câu nào.

Hai bên căng thẳng đến mấy giây, rốt cục thư kí của Lôi Hoành mới chủ động rót trà thêm cho bọn họ, ôn t ần khuyên nhủ: "Lôi tổng, cậu Thích đây trẻ tuổi năng động, suy nghĩ có khác ng ài một chút cũng là thường tình. Uống ít trà ấm cho hạ hỏa r ồi từ từ nói chuyện."

Diệp Khâm Như bấy giờ mới sực tỉnh, vội tham gia giảng hòa: "Thư kí Chu nói đúng đấy! Thích tổng của chúng tôi có chút thẳng tính, nhưng mà thật sự rất tốt, mong Lôi tổng người lớn rộng lượng đừng chấp nhặt thanh niên bọn tôi..."

Vừa nói còn vừa điên cuồng huých chân Thích Tự dưới gầm bàn vì sợ hắn không phục, sau đó tranh thủ nói lảng sang chuyện khác: "Ồ, trà Phổ Nhĩ này có thả thêm nụ cúc phải không nhỉ?"

Thích Tự: "..."

Thư kí Chu gật đầu đáp: "Đúng r ồi, Phổ Nhĩ chín uống ấm bụng, thêm nụ cúc lại có tác dụng thanh nhiệt giải độc, rất hợp cho mùa đông."

Diệp Khâm Như cười cười cảm khái: "Bởi nói sao mà thơm đến vậy, ừm, vị cũng rất tuyệt!"

Qua vài chén trà, không khí căng thẳng trong phòng cũng dịu đi không ít.

Thư kí Chu nhìn Thích Tự, lại hỏi: "Hôm qua bọn tôi mới gặp cha của cậu Thích, nghe Chủ tịch bảo công ti Công nghệ này hiện đang do cậu đi đầu hành phải không?"

Thích Tự: "Vâng, ba muốn tôi tham gia quản lí sớm một chút để rèn luyện, nhưng vì còn chưa đủ sức nên ngoài việc phân công nhiệm vụ cho các thành viên trọng tâm và định hướng toàn diện cho công ti ra, thì đầu là Diệp tổng và Tô tổng làm giúp hết."

Thư kí Chu gật gù: "Bình thường mà, cậu còn trẻ mà đã quản lí được như vậy là ấn tượng rồi."

Lôi Hoành lại nhìn về phía Thích Tự, thấp giọng nói: "Hôm qua nghe cha cậu bảo ông ấy không thể quyết định thay cậu, tôi còn tưởng ông ấy gạt mình, không ngờ là cậu đang trực tiếp đi đầu hành thật... Cậu còn chưa tốt nghiệp đại học phải không? Đang vừa đi học vừa quản lí công ti à?"

Thích Tự: "Tháng 7 năm tới là tốt nghiệp, hai năm gần đây tập đoàn Tư Nguyên đang đưa trọng tâm phát triển về trong nước, đến khi tốt nghiệp rồi tôi sẽ thường trú ở Hải Thành, tập trung cho công việc ở MeiWei-Liên Tú."

Thư kí Chu nhìn Lôi Hoành: "Lôi tổng, tôi nhớ không nhầm thì hồi trước chuyên viên Tô cũng bắt đầu công tác từ lúc còn đi học phải không?"

"Ừ... 15 tuổi nó lên đại học, 19 bắt đầu chương trình thạc sĩ, trong hai năm làm nghiên cứu đã được tôi chiêu mộ về Trung Đạt." Lôi Hoành từ tốn nói, "Lúc vừa tới, Trung Đạt đang nghiên cứu sản xuất chip SD-2 mạch màng dày, hồi đó nhân tài trong lĩnh vực chưa nhiều như bây giờ, trình độ của nhân viên kĩ thuật thì không tới, rốt cục nổi bật nhất lại là cậu nhóc còn đang làm nghiên cứu sinh này..."

Lôi Hoành nhớ lại, không biết nghĩ đến cái gì mà cười nhẹ, là nụ cười mang rõ nét yêu thương của người lớn dành cho con trẻ trong nhà.

Diệp Khâm Như cứ tưởng sau vụ phản bội năm xưa, Lôi Hoành hẳn sẽ phải hận Tô Cánh thấu xương, giờ có mang về Trung Đạt thì nhất định

cũng không để người kia sung sướng gì. Cộng thêm phản ứng dữ dội của Tô Cánh trên xe h ồ ầy này, h ắ n còn sớm mừng tượng xong xuôi một màn "mất bắn tia lửa hận" khi cho hai người gặp nhau r ấ i, thế mà nhìn thái độ của Lôi Hoành với thư kí Chu lúc này, h ắ n lại không khỏi cảm thấy hình như mình đã nghĩ hơi xa sự thật.

Lôi tổng nói một h ồ i, mặt lại d ầ n nghiêm lại: "Nhưng h ồ i đó cậu ta trẻ con, lại còn lười biếng, thấy đi làm vất vả nên suốt ngày muốn trốn về trường, thậm chí là nhảy sang công việc nào nhàn hơn."

Thư kí Chu: "Hình như, văn phòng đặc biệt của chuyên viên Tô ở bộ phận nghiên cứu tại Trung Đạt vẫn được giữ nguyên đến giờ nhỉ?"

Diệp Khâm Như tò mò: "Giữ lại văn phòng đặc biệt của chuyên viên Tô?"

Thư kí Chu giải thích: "Nghe nói h ồ i ở Trung Đạt chuyên viên Tô khá tự do tùy tiện, không tuân theo kỉ cương công ti, lại còn thường xuyên né việc. Lôi tổng muốn giáo huấn nghiêm ngặt, nên mới thiết kế ra một khu vực riêng chừng 4m² ở giữa bộ phận nghiên cứu làm văn phòng cho cậu ấy. Các kĩ thuật viên khác đều được hoạt động ngoài không gian mở, có mình chuyên viên Tô là phải làm trong phòng riêng. Đôi khi đến thời điểm mấu chốt của dự án, Lôi tổng sợ cậu ấy bỏ trốn vì áp lực nên còn cho khóa căn phòng kia lại, chưa làm xong thì chưa được ra, mọi người mới hay đùa chỗ đó là "phòng tối của chuyên viên Tô"..."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như: "..."

Thư kí Chu liếc liếc Lôi Hoành, chỉ sợ mình đã lỡ lời nên còn bổ sung: "Nhưng mà lúc tôi đến Trung Đạt thì chuyên viên Tô đã đi r ấ i, đây đều là lời đồn được kể lại thôi, cũng không chắc có phải thế thật không."

Lôi Hoành hừ mũi một tiếng, cũng không phản bác mà còn nói: "Không rèn luyện thì sao thành người, Tô Cánh thông minh và tỉ mỉ năng như thế,

nhưng bị cái tăng động, dễ mất tập trung, không vào quy củ thì không thể hiện được hết khả năng bao giờ."

Thư kí Chu thấy Diệp Khâm Như và Thích Tự đều có vẻ ái ngại, mới hắng giọng hỏi bọn họ: "Tôi thấy trang web của MeiWei-Liên Tú có ghi chuyên viên Tô hiện đang là quản lí kĩ thuật, cậu ấy làm việc bên các cậu thế nào?"

Thích Tự nói: "Ở MeiWei-Liên Tú anh ấy rất tự do, làm gì cũng tùy ý."

Thư kí Chu sững người: "Làm gì cũng tùy ý?"

Diệp Khâm Như cẩn thận diễn đạt lại: "Ừm cũng không thể nói vậy, việc cần làm thì vẫn phải làm, nhưng hiện nay Tô Cánh đúng là người định đoạt mọi chuyện của bộ phận kĩ thuật, dưới quyền có chừng ba mươi nhân viên, bao gồm cả team riêng của mình và những người chúng tôi đã thuê từ trước. Giờ giấc làm việc với nội dung triển khai đều do một tay anh ta quyết hết, nói chung là vẫn khá tự do, đã thế người này còn nóng tính, không vui là lớn tiếng li ền, chấp cả Thích tổng đây..."

Thư kí Chu: "..."

Diệp Khâm Như vuốt vuốt cằm, ngẫm lại một chút: "Nhưng mà từ hồi đến bên này, hình như anh ta chưa trốn việc bao giờ đâu."

Lôi Hoành nhìn hấn nói: "Không thể nào."

Diệp Khâm Như cười khở: "Tôi lừa ngài có để làm gì đâu. Hai tháng đầu mới tới, ngày nào Tô Cánh cũng cắm rể ở công ti suốt 17 18 tiếng đồng hồ, thậm chí còn sắm cả cái túi ngủ để thỉnh thoảng nghỉ lại luôn trong văn phòng. Thấy anh ta làm lụng hùng hục như thế, tôi mới thấy đúng là Thích tổng đào được bảo vật về công ti."

Lôi Hoành ngờ ngợ nhìn hấn vài giây rồi rũ mắt, dường như cũng phải tin.

Diệp Khâm Như: "Lôi tổng nói mình và Tô Cánh từng có ân oán nhĩ, có thể chia sẻ một chút về chuyện này không? Có đôi khi mâu thuẫn chỉ là kết quả của hiểu lầm, tôi thấy ngài muốn đưa Tô Cánh về Trung Đạt như thế, dường như cũng chẳng phải oán hận đối phương..."

"Đâu có oán hận gì." Lôi Hoành trầm giọng nói, "Tôi cứ nghĩ rằng Trung Đạt mới là bến đỗ tốt nhất, còn cậu đi đâu khác cũng thật lãng phí tài năng chỉ vì giận tôi... Nhưng mà xem ra, đây đều là tội tự mình huyênh hoặc."

Diệp Khâm Như: "..."

Lôi Hoành lại nhìn về phía Thích Tự, nói: "Cậu trai trẻ cũng đừng nghĩ tôi ác, tôi gây khó dễ cho các cậu mà không ai ngờ đến mới thì mới là ác kìa... Tôi rất thích những lời vừa nãy của cậu, lâu lắm rồi chẳng người nào nói với tôi về điều này. Có điều tình hình tập đoàn của các cậu bây giờ cũng đáng lo đấy."

Lôi Hoành nhíu mày, từ tốn nói: "Hay là, cứ để công ti đầu tư dưới tên tôi bỏ ít vốn vào cho MeiWei-Liên Tú, giúp các cậu vượt qua thời gian khó khăn này đi. Tô Cánh đã thích thú với công việc này như thế, tôi cũng hi vọng nó có thể đạt được chút thành tựu gì đấy."

Diệp Khâm Như mừng rỡ không thôi, vội vàng nhìn sang Thích Tự, chẳng ngờ lại thấy đối phương cau mày, nhìn Lôi Hoành đầy khó xử: "Mong Lôi tổng thứ lỗi, tôi không thể nhận được."

Lôi Hoành chăm chăm nhìn hắn: "Vì sao?"

Diệp Khâm Như đến là sốt ruột, Lôi Hoành người ta đã chịu bỏ qua hiềm khích trước đây, tình nguyện vô tư giúp đỡ thế rồi mà Thích Tự lại còn từ chối!?

"Tuy mới biết Tô Cánh nửa năm, nhưng tôi cũng hiểu được phần nào tính cách của anh ấy. Có thể ngài không oán không hận, nhưng chưa chắc Tô Cánh..." Thích Tự ngập ngừng, nắm tay đặt hờ trước môi nói tiếp, "Nếu anh ấy biết tôi đồng ý nhận đầu tư từ ngài, có lẽ là sẽ cách mặt tôi luôn"

mất. Thật sự rất cảm kích ý tốt của Lôi tổng, nhưng nếu muốn hỗ trợ, cũng xin đừng để chúng tôi biết ngài là nhà hảo tâm ấy."

Lôi Hoành ngăn người, chợt phá lên cười, khóe mắt còn ươn ướt, cười đến nỗi Diệp Khâm Như bắt đầu phát run vì căng thẳng, thì rốt cục chỉ nói "Vây thôi", rồi khoát tay với bọn họ bảo: "Mấy cậu về đi."

Thích Tự với Diệp Khâm Như liếc nhau một cái, sau đó lập tức đứng dậy.

Tới cạnh bàn, Thích Tự mới hơi khom người về phía Lôi Hoành, nói: "Lôi tổng, cảm ơn ngài, hi vọng sau này chúng ta còn gặp lại."

Diệp Khâm Như cũng cung kính chào tạm biệt, thư kí Chu nói: "Xin phép Lôi tổng, tôi đi tiễn các cậu ấy ra ngoài."

Lôi Hoành chỉ ừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Thích Tự khi rời đi, lại nghĩ tới thanh niên cũng kiêu ngạo không ai sánh bằng kia...

Bọn họ khác nhau từ dáng dấp chỉ ầu cao cho đến giọng nói, nhưng không hiểu sao ông lại như thấy hình ảnh của Tô Cánh ở Thích Tự.

Chỉ tiếc là, ông cũng không thể đưa được thanh niên kia quay về

Thư kí Chu đưa hai người đến cửa thang máy, Diệp Khâm Như đã khách sáo khuyên đối phương trở về

Lúc xuống lầu, Diệp Khâm Như nhớ lại cuộc nói chuyện vừa diễn ra với Lôi Hoành mà cảm xúc khó tả: "Tôi nghe thư kí Chu kể về cái phòng tối kia mà cũng kinh ngạc, bị quản như thế mấy năm trời thì ai mà chả có bóng ma tâm lí? Bảo sao Tô Cánh lại tránh Lôi tổng như tránh tà..."

Thích Tự nhắc nhở: "Lát đừng nhắc lại chuyện này trước mặt Tô Cánh."

"Nhưng vừa nãy cậu bảo tôi ghi âm mà, anh ta cũng nghe hết rồi." Diệp Khâm Như cười cười, "Ày, bị chúng ta nắm được lịch sử đen thế này, không biết lát nữa gặp lại, Tô Cánh có then quá hóa giận không đây?"

Thích Tự khoanh tay nói: "Dù sao thì, chí ít là sau lần này anh ấy cũng sẽ cảm thấy an toàn hơn với chúng ta đi."

Diệp Khâm Như nhìn nhìn Thích Tự, sâu trong lòng ngày càng cảm thấy bất phục đại boss trẻ tuổi này.

Hai người ra khỏi thang máy, đến nơi mới thấy Vương Mãnh không ở trong xe, mà đang ngồi xổm bên ngoài cạnh buồng lái. Thích Tự ngạc nhiên hỏi: "Sao anh lại ngồi ngoài này, Tô Cánh đâu?"

Vương Mãnh chỉ ngón cái vào trong xe, thành thật nói: "Vừa rồi Tô tổng khóc bù lu bù loa ở bên trong, xong đuổi tôi ra ngoài."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như không nhịn được mà bật cười, nhưng sợ bị Tô Cánh ghi thù nên vội nghiêm mặt lại.

Ba người lần lượt lên xe, Thích Tự vẫn ngồi ở hàng sau, trông thấy Tô Cánh nghiêng mặt nhìn ra cửa sổ bên kia, không còn khóc nhưng mắt mũi đúng là đỏ bừng.

Thích Tự cũng không nói gì, chỉ bảo: "Xong việc rồi, chúng ta về thôi."

Cả dọc đường không ai nói chuyện, mãi lúc đến bãi đỗ dưới công ty, Tô Cánh mới gọi Thích Tự lại.

Hai người đi một đoạn xa, Tô Cánh mới khoác vai Thích Tự xúc động nói: "Thích Tự, hồi này cậu nói gì anh đều nghe được hết rồi. Tình nghĩa này anh sẽ không bao giờ quên, từ giờ trở đi, anh coi cậu như em mình. Chỉ cần cậu nói, có là núi đao biển lửa anh cũng sẵn sàng xông pha."

Diệp Khâm Như cất lời từ đằng sau: "Anh em cái gì? Đừng có thấy sang bắt quàng làm họ, Thích Tự là ông chủ của anh đấy!"

Tô Cánh quay đầu mắng: "Cậu nghe lén mà còn không biết ngượng?"

Diệp Khâm Như liếc hẳn: "Cái h ầ n xe này lại lớn quá cơ, tôi đứng cách xa 3m cũng nghe được anh với Thích tổng nói gì r ồi, c ần phải nghe lên đấy?"

Tô Cánh: "Cậu coi như không nghe thấy thì chết ai? Không nói cũng có ai bảo cậu cầm đâu!"

Diệp Khâm Như: "Này này này, vừa r ồi đâu phải chỉ mình Thích Tự nói đỡ cho anh, thế mà anh cảm ơn có mỗi Thích Tự, coi tôi là không khí à? Đ ồ vô lương tâm, cứ cẩn thận không tôi cũng làm một cái phòng tối giam anh lại đấy!"

Thích Tự: "..."

Tô Cánh: "..."

Diệp Khâm Như buột miệng xong mới muộn màng nhận ra mình vừa chọc vào vết thương lòng của người ta, đang lúng túng định xin lỗi thì thấy Tô Cánh chặc lưỡi cười lạnh: "Còn dám uy hiếp tôi? Tôi lại chả hack hết mấy cái tài khoản mạng xã hội của cậu bây giờ, xem cậu còn khua môi múa mép được trên cái Weibo 4 triệu người theo đuổi nữa không!"

Diệp Khâm Như: "...???"

Là hẳn đ ần nên mới nghĩ đến chuyện xin lỗi!

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Trà Phổ Nhĩ này có thêm nụ cúc phải không nhỉ? Thơm thật đấy!"

Thích Tự (liếc): "Nghe như kiểu anh mới được uống l ần đầu ấy..."

Diệp Khâm Như: "Đừng có xen miệng vào nữa, Diệp ca đây bị tên nhóc nhà cậu dọa cho phát bệnh tim r ồi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mọi người đoán Lôi Hoành với Tô Cánh có quan hệ gì??? Mình đang nghi là cha con, nhớ có đoạn anh Cánh bảo ba người Hồ Bắc nhưng lớn lên với ngoại tại Phúc Kiến ấy, không biết phải hint gì không 🤔

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 171: Tập Đoàn Thiên Bảo

Thích Tự đành đứng ra giảng hòa: "Thôi thôi hai anh cũng đừng có võ mồm nữa, công ti đang trong giai đoạn căng thẳng, mọi người phải cùng nhau cố gắng nhiều."

Tô Cánh nói với Diệp Khâm Như: "Nể mặt Thích tổng, tôi không thêm chấp cậu."

Diệp Khâm Như: "??? Ở mẹ...?"

Bị Thích Tự đánh mất ra hiệu, Diệp Khâm Như mới đành nhẫn nhục vì đại cục, rốt cục im miệng.

Ra khỏi thang máy, Tô Cánh mới huých cùi chỏ sang Diệp Khâm Như, lén bèn một câu như tiếng muỗi r ầy xoay người đi, phất phất cuộn tài liệu rúm ró về phía bọn họ: "Tôi đi làm việc đây."

Người đi r ầy, Diệp Khâm Như mới ngộ ra Tô Cánh vừa nói "Cảm ơn cả cậu nữa" với mình, sừng sốt đến đỏ khóc đỏ cười, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Buổi trưa, Thích Tự ăn cơm văn phòng gọi về với Diệp Khâm Như, chỉ ầu đến xử lí nốt công việc cùng đối phương, mãi sẩm tối mới rời đi.

Hắn vẫn chưa biết phải giải thích với ba thế nào về chuyện từ chối Lôi tổng những hai lần, thậm chí còn từ chối cả khoản đầu tư vô điều kiện của đối phương. Cứ thế cau mày nghĩ ngợi cả dọc đường, chẳng ngờ về đến nhà, vừa lên thư phòng thì ba hắn cũng đang tươi tỉnh buong điện thoại xuống: "Con về đúng lúc lắm..."

"Có chuyện gì mà trông ba vui thế?" Thích Tự nghĩ bụng, không lẽ là Lôi tổng gọi điện cho ba hắn nói gì?

Thích Nguyên Thành cười cười đi vòng qua bàn làm việc: "Ba vừa mới nhận được một cuộc điện thoại cực kì không tưởng."

Thích Tự đứng khựng lại hỏi: "Ai vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Tập đoàn Thiên Bảo của Cảng thành, không biết là con nghe danh bao giờ chưa."

"Cảng Thành?" Nhớ tới vị trí tối qua Phó Diên Thăng xuất hiện cũng như lời nhờ vả của mình, Thích Tự mới không khỏi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến đối phương.

Nhưng hắn lại cảm thấy Phó Diên Thăng sao có thể nhanh đến thế, nhiều khi cũng chỉ là trùng hợp, bèn ra vẻ bình tĩnh: "Con không rõ lắm, có lai lịch thế nào vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Con không biết tập đoàn Thiên Bảo, nhưng chắc biết Trịnh Thị của Cảng Thành chứ?"

Thích Tự: "Này thì con có nghe qua rồi."

Trịnh Thị khởi nghiệp với nghề buôn bán tơ lụa, từ thế kỉ trước bắt đầu mua vàng làm trang sức, về sau thì đầu tư thêm cả vào lĩnh vực cơ sở hạ tầng, truyền hình cáp, thuốc lá, năng lượng v.v. ở Cảng Thành, là một trong ba danh gia vọng tộc đứng đầu khu vực này suốt bao năm nay.

Thích Nguyên Thành: "Chủ tịch tập đoàn Thiên Bảo tên Ngô Dũng Thiên, là con rể hai của người đứng đầu Trịnh Thị, sở hữu bốn công ti đã lên sàn ở Cảng Thành bao gồm Thời trang Phong Thượng, chuỗi Khách sạn Ngải Lệ v.v., rồi cả Trang sức Kim Phúc cũng là mua lại từ Trịnh Thị từ 15 năm trước rồi gây dựng thành tiếng tăm lừng lẫy như bây giờ đấy chứ."

Trang sức Kim Phúc? Thì ra thương hiệu Kim Phúc có mặt ở gần như khắp các trung tâm mua sắm trên cả nước còn nằm dưới trướng Thiên Bảo!

Thích Tự nghe ba nói qua vài câu là hiểu được tầm cỡ của tập đoàn, bèn hỏi: "Chủ tịch Ngô của Thiên Bảo mới gọi cho ba à?"

Thích Nguyên Thành cười nói: "Đúng vậy, Ngô Dũng Thiên quê ở Ninh Thành, tính ra còn là đồng hương của ba con đây. Trước giờ chúng ta chưa từng tiếp xúc, nhưng ông ấy quen bác Tề, thấy bảo có gặp nhau một lần hễ bên Mĩ. Nghe nói Tư Thị xảy ra chuyện, người ta biết gần đây Tư Nguyên gặp khó khăn nên mới hỏi số ba qua Tề Thế Phong để liên lạc. Trùng hợp là sang năm tập đoàn bọn họ cũng có ý định tiến quân vào lĩnh vực thương mại điện tử trong nước, biết MeiWei nhà mình đang vận hành một hệ thống thì muốn đầu tư 1 tỉ để xúc tiến hợp tác."

Thích Tự kinh ngạc nói: "1 tỉ?"

"Ừ." Thích Nguyên Thành gật đầu, "Thấy trên điện thoại người ta có thành ý lắm, nói muốn hẹn gặp để nói chuyện luôn. Ba bảo Tiểu Hà đặt vé rồi, tối nay ba sẽ bay đến Cảng Thành một chuyến."

Thích Tự giật mình sửng sốt: "Nhưng muộn rồi mà, sao ba không đi mai hẵng đi?"

Thích Nguyên Thành: "Bàn việc làm ăn thì lo gì sớm muộn, chưa kể mai là đêm Giáng Sinh rồi, nếu đàm phán thuận lợi, biết đâu ba lại mang được tin vui về dự lễ với cả nhà..."

Thích Tự: "Ba muốn con đi cùng không?"

"Không cần đâu, con ở nhà với mẹ đi." Thích Nguyên Thành vừa nói vừa ra ngoài, có vẻ căng thẳng không biết phải thuyết phục Khương Oánh đang trong thai kỳ thế nào, còn xoa xoa tay tự động viên mình, "Đi ền tốt, đi ền tốt mà..."

Ra đến cửa, Thích Nguyên Thành mới nhớ ra để hỏi Thích Tự: "À, suốt thì quên, hôm nay con gặp Lôi tổng thế nào?"

"Ơ dạ, con từ chối rồi..." Thích Tự vội giải thích, "Nhưng mà có vẻ Lôi tổng không phật lòng gì đâu."

Thích Nguyên Thành thở dài, rõ là tiếc nuối, nhưng nghĩ tới cuộc điện thoại vừa rồi thì ánh mắt lại sáng lên vẻ hi vọng.

Gần đây Khương Oánh không nghĩ yên được một chỗ, thường hay xuống phòng khách đi đi lại lại.

Thích Tự theo ba rời khỏi thư phòng, ra tận cầu thang nhìn đối phương xuống nhà tìm mẹ nói chuyện.

Nghe nói chồng mình phải bay đến Cảng Thành ngay trong đêm, Khương Oánh quả nhiên buồn bực oán trách vài câu, mà Thích Nguyên Thành cũng chỉ biết dịu dàng ôm đối phương vào an ủi.

Thích Tự cứ thế tựa lên lan can cầu thang nhìn xuống chăm chú, không khỏi thích thú với cảnh tượng này.

Chẳng biết ba thuyết phục thế nào mà rốt cục mẹ hắn cũng đồng ý, còn đích thân cầm áo khoác mặc lên cho đối phương rồi tiễn ra tận cổng.

Thích Nguyên Thành đi rồi, Thích Tự mới lúi lũi di động ra, không kìm được lòng mà vào kiểm tra app định vị một lần, phát hiện Phó Diên Thăng đã về lại Thâm Thành.

...Tập đoàn Thiên Bảo, Ngô Dũng Thiên? Chẳng lẽ đây là mối quan hệ của Phó Diên Thăng?

Nhưng ba hắn vừa bảo chủ tịch Ngô kia quen bác Tề, mà tối qua chính Phó Diên Thăng còn nói người mình tìm được không tầm cỡ bằng Lôi Hoành, trong khi dù ít nổi hơn thì quy mô của Thiên Bảo cũng chẳng kém Trung Đạt là bao.

Đang chìm trong suy tư, Thích Tự đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện lao xao ngoài cổng, nhìn xuống mới biết là Thích Phong với Lăng Khả đang dắt nhau vào nhà.

Hôm nay là thứ 6, hắn vì mai rảnh nên hai đứa mới dành cuối tuần về nhà.

"Mẹ! Con thấy xe của ba vừa ra ngoài xong." Thích Phong vừa cởi giày vừa nói, "Ba đi đâu vậy ạ?"

"Cảng Thành." Khương Oánh đáp.

"Cảng Thành!?" Thích Phong lập tức rú lên, "Mai là đêm Giáng Sinh rồi mà ba còn đến Cảng Thành làm gì?"

"Còn làm gì nữa? Đi công tác bàn chuyện làm ăn chứ sao." Khương Oánh nói.

"Trời đất." Thích Phong châm chích, "Mẹ đang bụng mang dạ chửa thế này mà ba vẫn chỉ nghĩ đến làm ăn, đúng là quá thể..."

Thích Tự đi xuống nói: "Bớt bớt cái miệng em đi, tập đoàn đang lao đao vì một cổ đông đòi rút vốn kia kia, không vì cấp bách bất đắc dĩ thì ba đã chẳng chọn đi vào lúc này."

Hồi tháng 7 về nước cùng nhau, Phó Diên Thăng đã phổ cập qua cho bọn hắn về những ảnh hưởng mà Tư Nguyên có thể phải chịu từ sự vụ nhà họ Tư.

Có đi đâu đã nửa năm trôi qua, Thích Phong cảm giác mình với Lăng Khả vẫn dẫu vào đây, ngoại trừ thỉnh thoảng bị nhận nhầm là quản lý chiến đội Dã Thảo gì đó thì cuộc sống của hắn cũng chẳng thay đổi là bao...

Thích Phong gãi gãi đầu: "Cổ đông rút vốn nghiêm trọng vậy à? Không đến nỗi các công ti dưới trướng tập đoàn đâu sắp chứ?"

Thích Tự: "Em thì biết gì? Biết quan tâm ba thì đã coi sự nghiệp của ba là của cả nhà, cũng tại xa cách quá lâu nên em mới không hiểu được nỗi lo của ba, nhưng thử đổi lại xem, nếu người ở trong hoàn cảnh ấy là mẹ thì giờ em thấy sao?"

Thích Phong tái mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Thích Tự liếc hắn: "Đây là ba thấy có lỗi với em vì việc li hôn hồi trước thôi, chứ thành phần lòng bông như em ấy mà, đáng ra là bị gả đi để gán nợ rồi đấy."

Lăng Khả: "..."

"Gán nợ?" Thích Phong ghen hòng trên trời, "Thế kỉ nào rồi mà vẫn còn cái hủ tục này?"

"Sao không?" Thích Tự cười nhạt, "Với ngoại hình của em, không gán được thì ít ra cũng bán được ít tiền."

Khương Oánh mới đi tới nói: "Thôi, em nó đã không biết gì rồi mà con lại còn dọa? Tất cả vào ăn cơm đi."

Thích Tự: "Con đùa chút thôi mà."

Thích Phong: "..."

Không biết có phải vì bị kích thích bởi mấy lời của anh trai hay không, mà sau đó Thích Phong cũng không còn dám ồn ào, chỉ vui đầu vào ăn cơm rồi cấp tốc xin ra ngoài thăm Tuyết Cô Nương cùng Lăng Khả.

Thích Tự mới nhớ ra hỏi: "Sức khỏe của Tuyết thế nào rồi ạ?"

Khương Oánh lắc đầu nói: "Không tốt cho lắm, giờ còn chẳng nhận được mặt ai. Tuần trước Thích Phong mới đưa nó đến một bác sĩ, người ta bảo mình phải chuẩn bị tâm lí đi, không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi."

Thích Tự hơi khựng tay lại, chậm chạp bới lên một miếng cơm, cũng không khỏi đau lòng: "Nhỡ mà làm sao thật, thằng nhóc kia sẽ khóc chết mất."

Khương Oánh: "Ừ, nhưng mà sinh lão bệnh tử là quy luật rồi, biết làm sao được."

Ăn xong, Thích Tự ngồi lại nói chuyện với mẹ một lát rồi lên tắm rửa.

Đợi đến giờ mọi ngày, hắn mới cầm điện thoại lên gọi video call cho Phó Diên Thăng.

Hai người tán gẫu đủ đi đâu về những chuyện xảy ra trong ngày, được một lát rồi Thích Tự mới thử dò hỏi: "Anh có biết tập đoàn Thiên Bảo không?"

Phó Diên Thăng: "Có nghe qua, một tập đoàn ở Cảng Thành phải không, sao thế?"

Thích Tự: "Nghe nói chủ tịch Hồ Dũng Thiên quen bạn của ba tôi, nay có gọi cho ông ấy để đặt vấn đề hợp tác. Ba tôi cũng vừa xuất phát đi Cảng Thành xong."

Phó Diên Thăng: "Ồ? Vậy à? Hợp tác thế nào?"

Thích Tự giải thích qua vài câu, trông Phó Diên Thăng có vẻ không biết gì về chuyện này thì cũng thấy là lạ, bèn hỏi: "Nãy tôi còn tưởng hay Chủ tịch Hồ của Thiên Bảo chính là người anh tìm được?"

Phó Diên Thăng: "Nào đâu, tôi làm gì ghê gớm thế được... Nói vậy, ba cậu với chủ tịch Hồ mà đàm phán thành công thì cũng không cần tôi hỗ trợ nữa rồi."

"Cứ chờ xem thế nào đã." Thấy Phó Diên Thăng đã vậy, Thích Tự cũng không cố thăm dò nữa, quay ra hỏi, "Mai hay ngày kia anh mới tới?"

"Sáng mai bay chuyến sớm, không delay gì thì 11h30 là đến Hải Thành." Phó Diên Thăng nhướn mày hỏi, "Cùng ăn trưa nhé?"

Thích Tự: "Được."

Phó Diên Thăng: "Ra sân bay đón tôi không?"

Thích Tự cười nói: "Tự đón xe về đi, khách sạn Holiday trên đường Hà Tân, báo tên của tôi là được, đặt sẵn phòng cho anh rồi đấy."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Lớ vớ là gả em đi gán nợ đấy."

Thích Phong: "Khả Khả ời cứu tôi~~~ Tôi không muốn đâu! QAQ"

Lăng Khả: "=_="

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tối qua có người đi xã giao tận Cảng Thành, nay thì Thiên Bảo liên lạc—tự xưng làm em nghĩ nhiều quá... Rốt cục đây là phục bút, là trùng hợp, hay là lòng tin bất chấp của em vào fls đang act up thế này =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 172: Muốn Ăn Cật Đã

Hôm sau, vừa tỉnh dậy là Thích Tự đã mở app định vị kia ra, cứ một lúc lại vào kiểm tra. Hắn thấy Phó Diên Thăng xuất phát lúc 7h30, 8h tới sân bay Thâm Thành, đến 9h thì định vị bắt đầu mất tín hiệu, hẳn là máy bay đã cất cánh...

11h30, chấm đỏ kia đã xuất hiện ở sân bay Hải Thành.

Thích Tự vớ lấy áo khoác trên lưng ghế, chuẩn bị ra ngoài.

Đến cửa phòng, hắn lại lui về vài bước, soi mình trong gương đứng, vuốt vuốt tóc vài lần rồi mới đi.

Khương Oánh đang nói chuyện với dì giúp việc, Thích Tự xuống nhà chào mẹ trước khi đi: "Mẹ ơi con ra ngoài bây giờ, cắt cơm cả trưa lẫn tối nhé ạ."

Khương Oánh ngạc nhiên: "Nay thứ 7 mà con vẫn đến công ti à?"

Thích Tự thấp giọng nói: "Không ạ, Thầy Phó đến Hải Thành rồi."

Khương Oánh nhìn hắn vài giây, hỏi: "Tối còn về không thôi?"

Thích Tự lúng túng đảo mắt, ngại ngần nói: "Err, chưa biết ạ, con sẽ cố về..."

Khương Oánh tủm tủm cười: "Được rồi, tùy con đấy, đằng nào ba cũng không ở nhà, mà có về thì để mẹ lo."

Thích Tự: "...Con cảm ơn mẹ."

Đến khách sạn Holiday, Thích Tụ lại bảo Vương Mãnh chạy thêm vài vòng quanh đó, đợi chằm chỗ kia tới nơi, từ xa trông thấy Phó Diên Thăng xuống xe rồi mới bảo Vương Mãnh lái qua.

Thâm Thành ở dưới Nam, không lạnh như Hải Thành, hắn thấy Phó Diên Thăng mang theo một hành lí xách tay, khoác trên mình chiếc áo len rộng màu xám khói, càng làm bật lên dáng người dong dong.

Chờ đối phương vào khách sạn rồi, Thích Tụ mới xuống xe đi theo, nhìn hắn ra lễ tân, báo tên mình, nhận thẻ phòng.

Đến khi Phó Diên Thăng xoay người lại, hai người chính diện thấy nhau, ánh mắt vừa chạm, không trung cũng như lớp đớp đầy pháo hoa.

Đối diện với ánh mắt sáng rực từ Phó Diên Thăng, Thích Tụ mới thấy tim mình cuồn cuộn loạn không thôi, cảm tưởng nháy mắt ấy kéo dài rất lâu rất lâu.

"Đi theo tôi đây à?" Phó Diên Thăng đến trước mặt hắn, cười hỏi, "Nhìn định vị của tôi suốt phải không?"

Thích Tụ hừ mũi cười: "Bớt tự luyện đi, chính anh bảo 11h30 còn gì, tôi chỉ cần giờ đến rồi trùng hợp gặp anh thôi."

Phó Diên Thăng nhướn mày, trùng hợp? Còn chẳng phải nhắn tin hỏi hắn đến chưa? Trùng hợp gì gồm vậy?

Nhưng hắn cũng không định bóc mẽ, chỉ hươ hươ thẻ phòng với Thích Tụ, lời mời trong mắt không cần nói ra cũng hiểu: "Lên thôi, 0812."

Hai người đi thang máy lên tầng 8, cả chuyến không ai nói gì, vào đến phòng, Phó Diên Thăng vừa đặt hành lí xuống đã lập tức ôm chầm lấy Thích Tụ.

Nghe được mùi hương trên người Phó Diên Thăng, Thích Tụ cũng thấy toàn thân run lên như có một dòng điện chạy qua.

Tựa hồ cảm tưởng ngay cả một nụ hôn cũng thật xa xỉ, quá không nỡ, Phó Diên Thăng chỉ đơn giản dán chặt lấy hắn, vừa hít hà, vừa cận kề bên mai.

Ôm một hồi, có vẻ Phó Diên Thăng thấy áo khoác quá vướng víu, bèn kéo khóa mở ra, chỉ để lại một lớp len mỏng sát người, hai tay còn vòng qua eo Thích Tụ.

"Hhhh... tay anh lạnh thế!" Thích Tụ rít lên.

"Tôi mặc có bao nhiêu đâu, cho ủ ấm nhờ đi..." Phó Diên Thăng tham lam lần mò, bấy giờ mới bắt đầu hôn hắn.

Xa cách nhau, bận bịu riêng, chỉ có thể nén lại mọi nỗi nhớ trong lòng, nhưng phải đến khi tận mắt trông thấy, tận tay cảm nhận, cả hai mới thật sự nhận ra những ngày tháng yêu xa đã giày vò mình đến nhường nào, đã khiến mình mong mỗi đối phương biết bao nhiêu.

Cánh môi vừa chạm, mới đầu chỉ trao nhau những gặm nhấm nhỏ nhất, dần dà mới từ cạn thành sâu.

Thích Tụ vòng tay ôm lại Phó Diên Thăng, không ngừng muốn dán sát vào đối phương hơn nữa....

Đơn giản là hôn, lại như có thể kéo dài đến vô tận.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thích Tụ mới hớn hển hỏi: "Không ăn trưa à?"

Phó Diên Thăng nhìn hắn lần bần: "Muốn ăn cậu đã..."

Thích Tụ: "..."

*

Hai người cứ thế lăn lộn trên giường triền miên, bụng réo ần ỉ cũng chẳng hay, 1h, 2h, mãi đến khi kim đồng hồ đã quá 3h, bọn hắn mới dần thoát ra khỏi vòng xoáy cảm xúc như mưa rào sau nắng hạn.

"...Ồn chứ?" Phó Diên Thăng hỏi hần.

Thích Tự kiệt sức nằm bẹp trên giường ừ một tiếng, mắt cũng chẳng muốn mở.

Phó Diên Thăng: "Giờ nghỉ r ồi tối tiếp tục ha?"

Thích Tự hơi hé mắt: "Anh vẫn còn sức hả?"

"Mấy hôm trước ai còn mạnh miệng nói trước khi gặp thì... Hmm?" Phó Diên Thăng đột nhiên cử động, phả hơi lên tai Thích Tự, "Mới có bao nhiêu đâu, đã bảo r ồi, dành lại hết cho cậu."

Thích Tự thấy da đầu tê r ần, vừa chỉ sợ bạt mạng đến hồng người, lại vừa không khỏi thỏa mãn vì biết Phó Diên Thăng đã nghe lời mình.

Phó Diên Thăng: "Đói không? Lỡ mất cơm trưa r ồi, ra ngoài ăn nhé?"

Thích Tự nghiêng người gối lên cánh tay Phó Diên Thăng: "Không đói, lười đi."

Phó Diên Thăng cười cười, dán lên trán hần cái chẹt r ồi dụ giọng nói: "Nhưng đâu thể bỏ hết bữa được, lười đi thì thôi, tôi gọi khách sạn nấu ít đ ồ nóng mang lên nhé? Thật ra tôi cũng hơi đói."

Thích Tự: "Vậy anh gọi đi..."

Phó Diên Thăng vớ lấy điện thoại đầu giường, gọi xuống quầy dịch vụ, được nối máy sang nhà hàng khách sạn r ồi mới hỏi: "Cho hỏi giờ này nhà hàng làm được những món gì?... Dimsum HongKong cũng được, nhân tôm đi, thêm váng đậu cuộn... cả một ph ần sườn hấp nữa..."

Vừa lắng nghe âm giọng trầm trầm lời cuốn, vừa mê mẩn độ ẩm từ người cạnh mình, Thích Tự lại tham lam nghĩ bụng, giá như Phó Diên Thăng luôn ở bên, thì ngày nào hần cũng được cảm nhận nhịp đập của người này, được cùng ôm đối phương đi ngủ r ồi.

Bọn họ mà không phải xa nhau nữa thì tốt biết bao...

"Cậu điếm lại một lần giúp tôi được không." Phó Diên Thăng đang nói chuyện với nhân viên phục vụ, bỗng nhiên thấy Thích Tự rúc rúc vào ngực mình, lại còn vòng tay ôm chặt lấy hắn, không khỏi bật cười lừa tay vào tóc đối phương vuốt nhẹ, nói vào điện thoại, "Tốt rồi, chỉ vậy thôi, làm xong phiên nhà hàng mang lên phòng 0812... Tôi họ Phó."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng mới nhìn Thích Tự cười cười: "Sao tự dưng dính tôi thế?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Muốn nữa rồi à? Nhưng giờ ấy nhớ lát nữa phục vụ đến gõ cửa thì làm sao."

Thích Tự: "Không muốn."

Phó Diên Thăng: "Thế cậu đang làm gì đây?"

Thích Tự bực mình nói: "Cmn anh không thể để yên cho tôi ôm một lúc được à?"

Phó Diên Thăng cười một tiếng từ cổ họng, vuốt ve lỗ tai đang dầm dề lên của Thích Tự, bảo: "Ôm đi, hôm nay cho cưng ôm thỏa thích."

Thích Tự: "..."

Chừng nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên, Phó Diên Thăng phải vỗ nhẹ lên vai hắn, Thích Tự mới chịu nói lỏng tay.

Phó Diên Thăng trở dậy, mặc tạm một chiếc áo ngủ để ra nhận đồ ăn, đến khi quay về mới thấy Thích Tự đã rời giường.

Trong phòng bật đèn đầu hòa ấm áp, Thích Tự cũng không buồn mặc gì, khom người lục lọi quần dài của Phó Diên Thăng trên thảm trải sàn, lấy ra bao thuốc với bật lửa, châm xong ngậm lên miệng, sau đó thản nhiên ngồi xuống sofa, lại còn ghếch chân lên như đại gia.

Chứng kiến cảnh này, Phó Diên Thăng thiếu đi đầu phun trào máu mũi.

"Cơm đến rồi lại đi hút thuốc?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Anh ăn đi, tôi đây rồi, không muốn ăn nữa." Thích Tự nhả khói nói.

"...???" Mẹ, yêu nghiệt!

Phó Diên Thăng đặt tạm thức ăn lên bàn trà, đi lấy một chiếc áo ngủ khác rồi ném cho đối phương: "Mặc vào, không biết lạnh là gì à!"

Thích Tự phì cười, vừa ngậm thuốc vừa mặc thêm áo, bỗng dừng nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Hắn đi chân trần ra chỗ áo khoác bị vứt lăn lóc trên đất, mở điện thoại thấy hiện tên ba, mới vội vàng kéo lại áo ngủ, đứng đắn rồi mới ấn trả lời.

"A lô, Thích Tự à." Thích Nguyên Thành không hề biết Thích Tự đang ở đâu, vào thẳng vấn đề, "Ba vừa gặp mặt chủ tịch Ngô rồi, gọi điện thoại để báo con luôn. Bản chất của việc hợp tác mà chủ tịch Ngô nói đến chính là đầu tư cho mình, đại khái là ông ấy để mắt đến tình hình phát triển của MeiWei-Liên Tú nên muốn chi tiền mua cổ phần ở MeiWei, xem ra chúng ta khổ tận cam lai rồi!"

Thích Tự hơi liếc sang Phó Diên Thăng, mừng rỡ đáp: "Thật hả ba? Thế thì tốt quá!"

Thích Nguyên Thành vui vẻ cười khà: "Mau báo cho mẹ con một tiếng đi, mẹ không hỏi thôi chứ cũng canh cánh nghĩ ngợi suốt đấy, nhớ bảo mẹ cứ yên tâm, tối nay ba đi gặp chủ tịch Ngô một bữa nữa rồi về Hải Thành luôn..."

Thích Tự ngạc nhiên: "Tối xong mà ba về luôn, thì chẳng phải là rạng sáng mới tới nơi à?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, dù gì cũng là đêm Giáng sinh mà, nhưng mà cả nhà không cần đợi ba đâu."

Thích Tụ kệp thuốc lên tay, cau mày nói: "Ba ời, thật ra bình thường mẹ với Tiểu Phong cũng không chú trọng đón Giáng Sinh thế đâu, đêm hôm khuya khoắt ba về có khi mẹ cũng ngủ rồi."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Cũng đúng, thế thôi để ba xem thế nào rồi tính, muộn quá thì để mai về vậy..."

Thích Tụ: "Vâng, ba chú ý an toàn nhé, chúc trước ba một đêm Giáng sinh vui vẻ."

...

Dập máy xong, Thích Tụ đang tính kể chuyện mừng này cho Phó Diên Thăng thì đã thấy người kia nhìn mình đầy hứng thú—lại là vẻ mặt ung dung tự đắc như đã biết hết tất cả ấy.

Thích Tụ hơi giật mình, đột nhiên hiểu ra, hỏi: "Chủ tịch Ngô là móc nối của anh?"

Phó Diên Thăng: "Hmm? Cậu nói gì cơ?"

Thích Tụ đặt điện thoại lên mặt bàn đánh ruỳnh: "Lại còn giả ngây giả ngô?"

Phó Diên Thăng đẩy kính: "Làm gì mà dữ thế..."

Thích Tụ nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Hôm trước anh đến Cảng Thành là để gặp người này?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cũng mở miệng nhờ rồi, chưa giải quyết được thì mặt mũi đâu mà đến gặp cậu?"

"...Đừng có dẻo miệng." Thích Tụ thấy mặt bắt đầu nóng lên, tiếp tục truy hỏi, "Sao anh quen được chủ tịch Ngô của tập đoàn Thiên Bảo?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Quen từ hồi làm ở Hoàn Thịnh Cảng Thành, ông ấy cũng là một trong những người nghi ngờ về thân phận thật của tôi giống cậu. 5 năm trước, tập đoàn Thiên Bảo suýt dính phải một án

tham những lớn ở Cảng Thành. Nội tình thì không thể tiết lộ, chỉ có thể nói với cậu là tôi từng vô tình tiết lộ cho ông ấy một tin tức, vốn dĩ cũng không to tát gì, nhưng chủ tịch Ngô đã nhìn nhận thấu đáo rồi nhờ nó mà tránh được nguy cơ. Về sau, lần nào gặp lại ông ấy cũng nhắc về món nợ ân tình này, bảo tôi nếu cần cứ tìm, nằm trong khả năng thì ông ấy nhất định sẽ giúp."

Thích Tự: "Có gì phải để ba tôi nghĩ chủ tịch Ngô là bạn của Tề Thế Phong?"

Phó Diên Thăng: "Không khó để tra ra những móc nối này, ba cậu là bạn của Tề Thế Phong, tổ tiên của Tề Thế Phong lại là thương nhân giàu có tiếng ở Cảng Thành. Hôm trước đến gặp, tôi cũng chỉ hỏi băng quơ mà hoá ra ông ấy quen Tề Thế Phong thật, chỉ là không quá thân thôi. Tôi có dặn ông ấy lúc liên lạc ba cậu phải tránh nhắc đến tôi, cứ mượn tạm danh nghĩa Tề Thế Phong là được."

Thích Tự: "Nhưng tại sao lại không để ba tôi biết việc này là do anh giúp?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu vẫn đâu muốn cậu dính líu gì đến tôi đâu, đúng không? Nhờ ông ấy biết rồi lại từ chối thì chẳng hoá ra tôi công cốc à? Không để lộ mới tốt, tránh gây áp lực cho ba cậu, không rồi ông ấy là nghĩ nhận mối này thì phải có nghĩa vụ gả cậu cho tôi gì đó..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Ừm, mà thật ra tôi cũng chỉ có vai trò dẫn mối thôi. Căn bản là Tư Nguyên chẳng có vấn đề gì về thực lực kinh doanh hết, vượt qua được cơn khủng hoảng biến động cổ quyền này sẽ lại phát triển lớn mạnh. Chủ tịch Ngô rót vốn cho Tư Nguyên thì tương lai cũng thu lợi thôi, song phương cùng hời mà."

Cái gì mà "chỉ dắt mối"? Đây rõ ràng là cả miếng bánh béo bở rơi từ trên trời!

Thích Tự rút thêm vài hơi, nhìn nhìn chuối hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, đột nhiên nghĩ tới câu nói mà người này để trên profile Wechat.

(i.e. "Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai.")

Hắn không khỏi rối lòng, nhìn Phó Diên Thăng hỏi: "Nhưng mà Thầy Phó, mấy chuyện nhờ vả như vậy vốn trái với nguyên tắc đối nhân xử thế của anh mà phải không?"

Phó Diên Thăng ngăn người nhìn hắn, dịu giọng bảo: "Thích Tự, tôi cũng bị cậu kéo xuống phạm trãi rỗi, chỉ cần là vì cậu, có gì mà không thể?"

Thích Tự lập tức cảm thấy tim mình như bị chuông đồng thúc mạnh, vang dội ầm ĩ, hồi lâu không thể nói nên lời.

Chẳng qua đang cảm động tột đỉnh, hắn lại thấy Phó Diên Thăng rũ mắt nhìn xuống đồng hồ ăn đang dần lạnh đi trên bàn, hỏi một câu: "Tôi bắt đầu ăn được chưa?"

"Anh..." Thích Tự cũng đến cạn lời, "Thôi ăn đi."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi cũng bị cậu kéo xuống phạm trãi rỗi mà..."

Thích Tự: "Mẹ nó, thế hoá ra trước giờ anh tự cho mình là thần tiên à?"

Phó Diên Thăng: "...Không phải! Là người tu đạo!"

Thích Tự: "Ăn nằm với tôi chán chê rồi còn tự nhận mình là người tu đạo, cmn anh đúng là không biết ngược."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình là người đơn giản, Thầy về là mình hăng ("_ > ")

Douma đến chết lâm sàng với Phu Thê T_____T Lạy Hi cho Xmas dài
ra một tí có được không, 10 chương cũng không vấn đề em hold
đượccccccccccc

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 173: Mưa Dầm Thấm Đất

Sau khi được chính Phó Diên Thăng xác nhận, Thích Tự mới yên tâm gọi điện cho Khương Oánh báo tin vui.

Ngô Dũng Thiên muốn rút vốn, thì coi như Tư Nguyên đã có được một thế lực cỡ khủng khác chống lưng, tai họa ngầm từng khiến bọn họ lặn tẩn cũng không còn khả năng uy hiếp gì với tập đoàn nữa.

Thích Tự đặt điện thoại xuống, thấy Phó Diên Thăng gấp miếng há cảo tôm đến gần miệng mình thì hơi né đi, nói: "Qua bữa r ồi, tôi không muốn ăn thật mà."

"Nghe lời đi." Phó Diên Thăng dỗ h ắn, "Chưa thưởng thức qua sao đã biết mình không muốn?"

Thích Tự không khỏi bu ồm cười với giọng điệu ng ả ngớn của đối phương, rốt cục cũng há miệng nhận lấy miếng há cảo, hết khai vị còn bị ép ăn thêm nửa tô cháo thịt nạc.

Ăn xong hai người lại v ềgiường, nhưng cũng chỉ rúc vào nhau nói chuyện phiếm chứ không làm gì khác.

"Kể tôi nghe v ềh ồi anh đi làm ở Cảng Thành đi." Thích Tự nói.

"Cậu muốn biết v ềchuyện gì?"

"Gì cũng được." Thích Tự thuận miệng hỏi, "Anh đến Cảng Thành cũng là do bên trên đi ều động à?"

"Cũng không h ắn, là tự chọn nữa, muốn đi đâu trước thì đi. Tôi đến Hoàn Thịnh là vì có một người anh cùng khoa ở đấy, hai năm đầu làm ở vị

trí chuyên viên phân tích, toàn gánh dirty work không..."

"Dirty work là sao?" Thích Tự tò mò, "Việc phạm pháp á??"

"Nghĩ đi đâu đấy?" Phó Diên Thăng vuốt nhẹ đầu hấn, cười bảo, "Gọi thế thôi, đại khái là thu thập dữ liệu, tổng hợp chỉnh sửa thông tin, xem báo cáo tài chính, lập mô hình tính toán định giá tài sản, vừa khổ vừa mệt, lại chẳng có tính thách thức gì..."

"Việc này với anh thì dễ không thôi mà? Sao còn muốn làm?" Thích Tự hỏi.

"Để lấy thời gian kinh nghiệm chứ sao, tưởng ai cũng 21 tuổi đã lên tổng giám đốc, rồi có cả dàn chuyên viên tinh anh làm công bên dưới như cậu à?" Phó Diên Thăng cười cười nhìn hấn, nói, "Lúc ấy tôi chỉ t ầm tuổi cậu h ồi mình mới quen thôi, lại nhỏ hơn tất cả mọi người trong nhóm, không kinh nghiệm không tài nguyên, chỉ có cái đầu thì làm được gì nữa?"

Thích Tự hỏi: "Bạn không?"

Phó Diên Thăng: "Bạn, ngày nào cũng 9h sáng đến 9h tối, nhưng h ồi mới thì chỉ làm các việc b ề mặt đơn giản thôi, giống kiểu Ngô Song ở MeiWei-Liên Tú bây giờ ấy, đàn anh sắp xếp cái gì thì tôi làm cái đó, sau quen rồi thì mới dần tiếp xúc với các nhiệm vụ trọng tâm hơn..."

Phó Diên Thăng nói đến đây thì ngừng lại, Thích Tự biết, hấn là lại động đến vấn đề gì không thể lộ ra.

Hấn cũng không hỏi thêm, qua một lát lại thấy Phó Diên Thăng quay sang bảo: "Lấy hộ tôi điều thuốc..."

Thích Tự xoay người với hộp thuốc lá dở, vừa rút ra một điếu cho Phó Diên Thăng, đang định lấy cho cả mình thì bị đối phương chặn lại: "Nãy hút rồi giờ định hút nữa à?"

Thích Tự: "Anh dạy chứ ai?"

Phó Diên Thăng đoạt đi hộp thuốc trên tay hắn: "Tôi dạy cậu đủ đi rồi, duy chỉ không dạy cậu hút thuốc, từ lần bị đồ rượu tôi đã khuyên rồi, là tự cậu dính vào đấy chứ..."

Thích Tụ còn định lấy lại: "Thì mưa dầm thấm đất mà?"

"Thôi." Phó Diên Thăng giấu tạm hộp thuốc vào dưới gối mình, lại ôm Thích Tụ vào nói, "Năm ngoan đi rồi tôi cho hút vài hơi."

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng châm thuốc, tự mình hút một hơi trước rồi đưa đến miệng người kia.

Thích Tụ hơi sững sốt, rũ mắt ngậm lấy đầu thuốc vừa qua môi đối phương, nheo mắt rít một hơi, không hiểu sao cảm thấy rất lãng mạn.

Phó Diên Thăng trông thấy vẻ mặt say mê của hắn thì bật cười: "Từ bao giờ mà đã nghiện nặng độ này rồi?"

Thích Tụ nhả khói, trong lòng cũng đang băn khoăn về chuyện ấy.

Qua mấy giây, hắn mới thản nhiên nhìn trần nhà, nói: "Cũng không phải thế..."

Đôi lúc Thích Tụ hút thuốc vì nhớ mùi hương trên người Phó Diên Thăng, hoặc là khi phiên não, trong đầu nhớ đến dáng vẻ đối phương hút thuốc, hắn lại cảm thấy nếu mình cũng giống người kia, thì biết đâu lại dễ dàng giải quyết được mọi chuyện...

Mà lúc này hắn say mê như vậy, cũng chỉ vì đây là điều thuốc Phó Diên Thăng đã hút qua.

Nhớ tới vừa rồi Phó Diên Thăng ngập ngừng muốn nói lại thôi, Thích Tụ mới thấp giọng nói: "Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, anh làm công việc phải giữ quá trời bí mật như vậy, nhiều chuyện thậm chí còn chẳng thể tiết lộ với những người thân cận nhất, có khi nào cảm thấy cô độc không?"

Phó Diên Thăng trềnh mặt một lát, nói: "Trước khi gặp cậu, tôi chưa bao giờ nghi ngờ lựa chọn của mình, cũng không cảm thấy bản thân phải hi sinh mất mát gì vì nó, bởi ấy đầu là tôi tự nguyện..."

"Thế giờ thì sao?" Thích Tụ hỏi.

"Giờ ấy à." Người kia lại rút thuốc, nói, "Ngày nào cũng thấy thật cô độc."

"...Tại sao?" Thích Tụ hỏi.

Phó Diên Thăng luồn tay qua gáy Thích Tụ, để hấn gối lên vai mình, cười nói: "Bởi vì không được ở gần cậu, cũng không biết làm sao để cậu hiểu tôi hơn, chỉ sợ đến một ngày cậu hết hứng thú hay kiên nhẫn thì sẽ bỏ tôi đi."

Thích Tụ không khỏi xao lòng, cười khẽ: "Gì, chẳng phải anh tự phụ lắm à? Sao lại nghĩ như thế?"

Phó Diên Thăng: "Có tự phụ đến đâu, gặp cậu cũng mất điện."

Thích Tụ: "..."

Giờ phút ấy, Thích Tụ đã rất muốn hỏi, nếu cảm thấy như vậy, vì sao anh không từ bỏ công việc này để đến cạnh tôi?

Đến Tự Nguyên, tôi sẵn sàng cho anh chức vị tốt nhất cạnh mình...

Nhưng hấn hiểu, dù sao Phó Diên Thăng vẫn có kiên định với lựa chọn của mình, mà thế sự thì chẳng thể nào song toàn.

Bởi vậy rốt cục, hấn cũng không nói gì.

Hai người lần lượt hút cũng hết điếu thuốc.

Nằm thêm một lát, Thích Tụ lại xoay người nằm đè lên Phó Diên Thăng, mặt đầh ẩn ý: "Giờ có muốn gần tôi hơn chút không?"

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười: "Nữ à?"

Thích Tự: "Nữ đi..."

Oán hận biệt li tránh chẳng được, đành để hoan ái giải trăm sầu.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ngắn đúng không, ngắn là đúng rồi, bữa nay bà Hi kẹt văn mà, không có cả epilogue luôn =))))))

Coi tạm tranh mừng Halloween của bạn 柒时念安 đỡ vậy nè:"> ko biết còn ai nhớ phân đoạn này ko, nhưng hồi này là chương đầu tiên mình phải qua weibo lấy bản sắc tình hơn được 1mm so với bản trên TG về á:))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 174: Tất Cả Của Cậu

Hai người cứ thế dính nhau trên giường khách sạn đến tận sáng hôm sau, tỉnh xong cũng không buồn dậy, hết ôm ấp lại hôn lên mắt mũi nhau như mèo, để hơi mình quẩn lấy toàn thân đối phương.

Mãi đến khi đói hết chịu nổi, bọn họ mới đi tắm rửa thay đồ, xuống lầu ăn brunch.

Thích Tự nhận được vài tin nhắn mừng Giáng Sinh, nhưng không có tin tức gì ba nên cũng chưa vội về.

Đường Hà Tân nằm ngay điểm giao giữa khu thương mại và thắng cảnh Bồ Giang, xung quanh có không ít các hàng hiệu nổi tiếng. Ăn xong thấy thời tiết khá thuận lợi, Thích Tự mới rủ Phó Diên Thăng đi dạo dọc phố một lát.

Nắng đông ấm áp rải đầy mặt sông mặt đường và các toà nhà, sắc vàng rực khiến tâm trạng con người ta cũng thật dễ chịu.

Ý nghĩa của Giáng Sinh ở trong nước khác với nước ngoài, về đây thì nó giống như một ngày lễ để các thành niên tụ tập tìm thú vui hơn là gia đình đoàn viên. Bữa nay còn là cuối tuần, nhìn cả đường đâu đâu cũng thấy tình nhân quẩn quýt. Thích Tự và Phó Diên Thăng sóng vai đi cạnh nhau, tuy không thể dắt díu nắm tay như người khác, nhưng tính ra vẫn là một dịp lãng mạn hiếm hoi.

Bọn họ đầu cao ráo điển trai, diện mạo của Thích Tự lại còn bắt mắt, cả hai cứ dính lấy nhau nói chuyện mà chẳng hay mỗi lần mặt đối mặt hay mỉm cười lại toát ra không khí ái muội đến nhường nào.

Lúc này chi ầu ngược lại xuất hiện một đám các cô nàng trẻ tuổi, hẳn là sinh viên đang đi chơi Giáng Sinh, tíu tít ồn ào không ngừng, vậy mà trông thấy Thích Tự với Phó Diên Thăng đầu bất giác nhìn theo nhĩ ầu chút, âm thanh cũng tự động nhỏ dần ầu.

Lối đi bộ chỉ rộng chừng 3m, vì Thích Tự đang đi giữa đường, lúc hai bên lướt qua nhau Phó Diên Thăng còn vô thức đưa tay khoác hồ lên bả vai hẳn để tránh va chạm. Nhóm nữ sinh kia chứng kiến cảnh này thì ờng loạt trợn ngược mắt, người nín cười người kinh hô, đi tiếp trong hưng phấn.

"...Đi gần vào đây chút." Phó Diên Thăng lại thấy có người sắp đến từ khõe mắt, rốt cục đổi chỗ cho Thích Tự đi sát lề, "Cậu vừa nói gì cơ?"

"Tôi bảo nếu không còn việc gì quan trọng, thì giữa tháng giêng tôi quay lại Mĩ, trước khi tốt nghiệp sẽ không về nữa." Thích Tự như vẫn chìm trong khoảnh khắc vừa xong, cả tim lẫn mắt lúc này ầu chỉ nhìn thấy mình Phó Diên Thăng.

"Tết cũng không về à?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm, Tết mấy năm trước thì hay bay từ thành phố P qua New York, mấy tiếng là đến rồi, nhưng năm nay ba mẹ tôi cưới lại, hẳn là sẽ ăn Tết trong nước, tôi bay đi bay về cũng phiền nên chắc thôi." Thích Tự nói.

"Bao giờ đến lễ tốt nghiệp của cậu?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Chắc giữa tháng sáu ờ ra." Thích Tự nhếch miệng, "Anh hỏi làm gì, chẳng lẽ lại còn định qua dự lễ tốt nghiệp của tôi?"

"Tốt xấu gì tôi cũng đã dạy dỗ cậu hai năm qua, muốn thấy "học trò của mình" tốt nghiệp thì có gì sai." Phó Diên Thăng nhìn hẳn hỏi, "Làm sao, không hoan nghênh à, hmm?"

Thích Tự: "Hoan nghênh thì hoan nghênh, vấn đề là anh có thời gian qua không?"

"Câu này hỏi khó thế." Phó Diên Thăng nhìn về phía trước, khẽ thở dài, "Để gần lúc đấy rồi tính tiếp vậy, tôi sẽ cố dành ra chút thời gian."

"Không cần cố quá đâu..." Đúng lúc này, hai người đi ngang qua một cửa hàng bán đồ nam, Thích Tự trông thấy chiếc áo măng tô mà manikin bên trong đang mặc thì khựng lại, bảo, "Vào đây xem chút."

Thích Tự đẩy cửa vào, một nhân viên lập tức ra chào đón: "Chúc quý khách một buổi sáng tốt lành, chào mừng đến với L'armadio del signore, xin hỏi hai vị cần tìm gì?"

Phó Diên Thăng thấp giọng hỏi Thích Tự: "Cậu muốn mua quần áo à?"

Thích Tự không nói gì, nhìn quanh một vòng thấy cách bài trí và phong cách của tiệm này khá được, mới hỏi: "Không biết mình còn hàng cho chiếc áo khoác mà mẫu đang mặc kia không nhỉ?"

Nhân viên đáp: "Đó là mẫu đặc biệt của hãng trong mùa này, cả tiệm chỉ có một chiếc mẫu, nếu ngài muốn thì tôi có thể gỡ xuống cho ngài thử..."

Thích Tự gật đầu: "Vậy phiền chị lấy xuống giúp tôi."

Nhân viên đeo găng trắng cẩn thận cởi chiếc măng tô trên người manikin xuống, đến khi đưa tới cho Thích Tự, lại được hần hướng cầm ra hiệu về phía Phó Diên Thăng: "Để cho anh này thử."

Phó Diên Thăng: "..."

Tranh thủ lúc Phó Diên Thăng thay đồ, Thích Tự lại đi lòng vòng quanh tiệm, chọn thêm được một chiếc khăn cashmere kẻ ô màu xanh đậm.

Mấy phút sau, Phó Diên Thăng đi ra, nhân viên kia còn đang giới thiệu về chất liệu, may mặc và thiết kế của trang phục thì đã thấy Thích Tự lại gần, tự tay quàng khăn cho Phó Diên Thăng rồi thấp giọng nói: "Tôi mới nhìn đã thấy hình thể của anh rất giống với mẫu, biết ngay là cái áo này sẽ vừa mà, quả nhiên."

Hắn hơi lùi về phía sau, đánh giá một phen rồi lại xích đến chính khăn cho đối phương, hai mắt sáng ngời như đứa nhỏ đang nhìn thứ đồ chơi yêu dấu của mình.

Mà Phó Diên Thăng cũng chỉ cười theo, vừa dịu dàng nhìn hắn vừa dang tay cho người kia chỉnh sửa thỏa thích.

Nhân viên cũng đã ngừng giới thiệu từ lâu, chỉ biết lúng túng đứng một bên, cảm giác như người thừa.

"Đẹp lắm, mua đi." Thích Tự rút ví ra, nhìn về phía nhân viên hỏi, "Quẹt thẻ được chứ?"

Đối phương đỏ mặt gật đầu: "Được, được, vì là mẫu đặc biệt của dòng cao cấp nên chiếc áo này có giá 86,800 NDT..."

(*sương sương 300 triệu)

Thích Tự cũng không để ý, rút thẻ từ ví da đưa cho nhân viên: "Tính cùng cả chiếc khăn quàng cổ này nữa."

Trả tiền xong, Thích Tự còn bảo đối phương gói lại áo cũ của Phó Diên Thăng vào túi, để người kia mặc luôn đồ mới.

Ra khỏi cửa hàng, Phó Diên Thăng mới đùa bảo: "Thích thiếu gia đúng là mạnh bạo, đồ tám chục ngàn mà quyết cứ phàn phật."

Thích Tự đút tay vào túi, đánh mắt nhìn hắn: "Thế anh có thích không?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Thích, chỉ cần là đồ cậu tặng tôi đều thích, chẳng qua..."

Thích Tự sợ hắn từ chối, vội chặn trước: "Đừng có mà 'chẳng qua', thích thì mặc, tôi không bao giờ nhận lại quà đã tặng."

Phó Diên Thăng bật cười thành tiếng: "Được rồi, vậy cảm ơn được không?"

Thích Tự thấp giọng nói: "Cảm ơn cái gì, anh cũng giúp tôi chuyện của Tư Nguyên nữa mà..."

Phó Diên Thăng dựng cổ áo lên, cố tình bảo: "Cậu định trả ơn tôi chuyện đấy bằng cái áo này thôi hả?"

Thích Tự nhướn mày: "Chứ anh còn muốn gì nữa?"

Phó Diên Thăng ghé sát tai hắn, đè giọng xuống nói: "Muốn bản thân cậu, trái tim cậu, tất cả của cậu."

Thích Tự hơi đẩy hắn ra, cười mắng: "Một Chủ tịch Ngô mà muốn đổi lấy tất cả của tôi ấyl hả? Làm ăn lỗ thối, bản thiếu gia đây không theo."

Phó Diên Thăng dứt tay vào túi áo, nói: "Cậu không muốn cũng được, nhưng tôi có một yêu cầu khác."

Thích Tự: "Yêu cầu khác?"

Phó Diên Thăng rút điện thoại của mình ra, lắc lắc chiếc móc nhỏ treo trên đó, hỏi: "Cậu có biết hàng ngày tôi băn khoăn về chuyện gì nhất không?"

Thích Tự: "Chuyện gì?"

"Cậu đang ở đâu, đang làm gì, có đang ổn hay không." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, "Hai vế sau tôi không nói, nhưng vế đầu ấyl..."

Thích Tự nhanh chóng hiểu ra Phó Diên Thăng muốn ám chỉ đi ầul gì, mới bật cười: "Anh cũng muốn theo dõi định vị của tôi?"

Phó Diên Thăng: "Không được à? Tôi còn cho cậu giám sát mình nửa năm r ấyl, cậu cũng để tôi biết cậu đang ở đâu mọi lúc mọi nơi đi chứ?"

Thích Tự hắng giọng: "Tôi phải nghĩ thêm đã."

Nói xong hắn lại nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Mà này, anh ghi lại giá của mấy thứ tôi từng mua cho anh làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Giá nào?"

Thích Tự: "Tôi thấy cuốn sổ kia từ hồi ở thành phố P r ố, anh định ghi lại để trả tôi chắc?"

Phó Diên Thăng ngại ngùng cười cười: "Không phải, cái đó là để báo cáo."

Thích Tự: "Báo cáo?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, tổ chức có quy định nếu nhận được quà tặng trên 4000NDT trong lúc làm nhiệm vụ thì đều phải báo cáo lại."

Thích Tự kinh ngạc mất vài giây, rồi đột nhiên túm lấy tay áo Phó Diên Thăng, chất vấn: "Vậy cái áo này thì sao? Cũng phải báo cáo?"

Phó Diên Thăng kéo khăn lên mũi ngửi, nhìn hẩn dụi giọng đáp: "Này thì không, nhận quà của bạn trai cần gì báo cáo, mấy đồng nghiệp FA biết được có khi còn đòi xử tôi ấy chứ."

"Thế chẳng lẽ đồ tôi tặng trước kia không tính là quà của bạn trai!?" Thích Tự giận dữ hỏi một câu, mới đột nhiên nhận ra trọng tâm, "Khoan đã, anh báo cáo gì là đồng nghiệp đều thấy được hết?"

Phó Diên Thăng hoảng hốt vội giải thích: "Bọn họ cũng đâu có rảnh mà theo dõi xem tôi báo cáo những gì..."

Thấy Phó Diên Thăng rõ ràng chột dạ, Thích Tự nhớ tới những thất bại giày da mình tặng đối phương đều bị báo cáo lại hết mà không khỏi cả giận vì xấu hổ, quay đầu bỏ đi trước.

"Ờ kìa, Thích Tự." Phó Diên Thăng vội bước đuổi theo giữ cánh tay hẩn, áy náy nói, "Cưng ơi tôi sai rồi, đừng giận mà, hiện tại cậu cũng không còn là đối tượng trong nhiệm vụ nữa, tôi sẽ không báo cáo gì đâu..."

Nhận thấy việc dằng dặc của bọn họ đang thu hút không ít sự chú ý xung quanh, Thích Tự chỉ đành đi chậm lại: "Được rồi, bỏ tay ra đi."

Sau đó Phó Diên Thăng còn phân bua rất nhiều, Thích Tự cũng nghĩ chẳng mấy khi hai người mới gặp nhau, để giận dữ thì quá là không đáng, bởi vậy cũng không chấp nhận nữa.

Gần về khách sạn, Thích Tự nhận được điện thoại của Khương Oánh, báo rằng Thích Nguyên Thành đã lên máy bay về Hải Thành, khoảng chiều tối là đến nhà.

Thích Tự mới nói với Phó Diên Thăng: "Tối nay ba tôi về, còn là Giáng Sinh nên mẹ tôi bảo dì Liễu giúp việc chuẩn bị cơm rằm, tôi phải về nhà ăn tối... Anh tự giải quyết nhé?"

Phó Diên Thăng quay sang: "Ăn xong còn ra ngoài được không?"

Thích Tự nghiêm túc bảo: "Để xem tối thế nào đã, ra được thì ra, không được thì thôi, dù sao mình cũng gặp nhau rằm."

Phó Diên Thăng: "..."

Đang nói, điện thoại đột nhiên đổ chuông, người gọi đến là Diệp Khâm Như. Thích Tự nghe máy, nói vài câu rằm bịt tạm loa lại, thấp giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Bao giờ anh quay lại Thâm Thành?"

Phó Diên Thăng đáp: "1h chiều mai bay."

Thích Tự nghe vậy thì nói với Diệp Khâm Như: "Được rằm, ngày mai các anh cứ đến trước đi... Ừm, có gì liên lạc."

Chờ hân dật máy xong, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Có chuyện gì à?"

Thích Tự: "Diệp Khâm Như báo Tân Điều chuẩn bị mở hội nghị thương mại về hợp tác chiến lược trong ba ngày tại Giang Trấn, bọn họ muốn mời MeiWei-Liên Tú tham gia."

Phó Diên Thăng: "Bao giờ?"

Thích Tự: "Ngày kia, mai là buổi gặp mặt chiêu đãi khách mời, tôi bảo nhóm Diệp tổng cứ đến trước, Vương Mạnh sẽ chở tôi qua đó sau, chắc

cũng kịp."

Chiều đến, hai người ở trong khách sạn bàn về chuyện hợp tác với Tân Điều, Phó Diên Thăng bảo hấn: "Tôi nghe nói Tân Điều đang có ý định phát hành thêm cổ phiếu để mở rộng quy mô trong vòng nửa năm tới. Đừng nghĩ đây chỉ là một công ti với mức giá hơn 2 tỉ trên thị trường, bọn họ cũng làm về hệ thống nền tảng, lại còn nắm độc quyền trong lĩnh vực của mình, tương lai phát triển rất đáng gờm... Bây giờ Tư Nguyên đã có Thiên Bảo chống lưng, khả năng để các cậu hợp tác với Tân Điều cũng lớn hơn rồi, nhớ bảo phía Diệp tổng cố gắng tranh thủ."

Thích Tự: "Ừm, mà Diệp tổng bảo đợt này người của Phi Á cũng tới, đây hẳn sẽ là lần đụng mặt công khai đầu tiên của bọn tôi và bên đó. Đợi tối xác nhận với ba về chuyện hợp tác với Thiên Bảo xong, tôi sẽ nói lại cho Diệp tổng luôn."

Phó Diên Thăng: "Cũng được."

Thấy không còn bao nhiêu thời gian, Thích Tự mới gọi Vương Mãnh đến đưa mình về nhà. Phó Diên Thăng tiễn người ra tận cửa khách sạn, trước khi tạm biệt còn lưu luyến cầm lấy cổ tay hấn, thâm tình từ tốn bảo: "Tôi chờ cậu ở khách sạn, hẹn tối gặp lại."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bọn họ cũng đâu có rảnh mà theo dõi xem tôi báo cáo những gì..."

Boygroun Toán học: "Không! Bọn tôi biết hết đấy! Toàn đội đều biết kim chủ nhỏ họ Thích của tập đoàn Tư Nguyên yêu cậu đến vô phương cứu chữa! Ngay cả đồ lót cũng phải tự mình mua cho cậu! (Đã nốc no cầu lương, mài dao quعن quệt với Sô Phức)

Thích Tự: "Phó Diên Thăng! Anh chờ chết đi! (ノ`□')ノ ㄣ———"

Phó Diên Thằng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 175: Lâu Rồi Không Gặp

Thích Tự vừa về không bao lâu thì ba hấn cũng đến nhà.

Thích Nguyên Thành tiến vào, có vẻ mệt mỏi vì đi đường xa, nhưng trông thấy Khương Oánh thì vội ân cần hỏi han một hồi, khiến Khương Oánh cũng không nhịn được mà nói: "Anh mới đi có hai ngày thì em thấy khác thế nào? Thôi thôi, con ở nhà chờ anh về nói chuyện mãi rồi đấy, vào việc với nó đi."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành lại cẩn thận ôm vợ thêm một lần, rồi mới tươi tỉnh gọi Thích Tự ra nói chuyện.

Hai người ngồi ngay trong phòng khách trao đổi. Thích Tự nghe ba nói qua về cuộc gặp gỡ với Chủ tịch Ngô xong, mới nhắc đến hội nghị thương mại của Tân Điều mà Diệp Khâm Như vừa báo, hỏi xem có thể tuồn luôn tin tức này ra để tăng khả năng hợp tác giữa MeiWei-Liên Tú và Tân Điều hay không.

Thích Nguyên Thành nghe vậy thì hơi nhíu mày: "Thật ra trước mắt ba định giữ kín chuyện này với bên ngoài, để thiết kế một cái bẫy lôi hết tai họa ngầm ở Tư Nguyên ra cái đã."

Thích Tự ngạc nhiên: "Bẫy gì ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Từ lúc Vương Trăn Đống đòi rút vốn, ba cũng nghi ông ta đã bị người của Lập Tảo mua chuộc, hoặc là đe dọa bằng một chuyện ghê gớm nào đấy, sợ chúng ta không chấp nhận được nên mới quyết định dứt áo ra đi như vậy. Nhưng hợp tác đã nhiều năm, chung quy ông ta vẫn còn chút tình nghĩa nên mới du di cho cái hạn 15 ngày kia, chứ

mà thắng thường công khai với bên ngoài luôn thì chúng ta cũng chẳng kịp trở tay nổi... Giờ Tư Nguyên đã có Thiên Bảo chống lưng, ba muốn thử thuyết phục thêm xem ông ta có chịu ở lại hay không, nếu được thì phối hợp diễn một màn kịch với chúng ta..."

Thích Tụ nghe đến đây là hiểu, bèn tiếp lời: "Ba muốn để chú Vương giả vờ rút vốn, dụ rấn ra khỏi hang, thừa cơ thu lại cổ phần từ các cổ đông mới bất định kia phải không?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Chính xác, một khi lộ ra tin tức Thiên Bảo muốn nhập cổ phần vào Tư Nguyên, giá cổ phiếu của tập đoàn sẽ lập tức tăng trở lại, người muốn bán cổ phần cũng thừa cơ tăng giá ngay. Đã có thể thuyết phục được Vương Trấn Đông rút vốn, chứng tỏ là Lập Tảo vẫn còn người cài trong Tư Nguyên, phải nhân cơ hội này dẹp sạch bọn họ thì kết cấu cổ quyền của tập đoàn mới ổn định được."

Thích Tụ hỏi: "Nhưng nếu chú Vương không rút vốn thì bên Cù tổng phải làm sao?"

Thích Nguyên Thành: "Cù Vĩ Tường đã ngỏ ý giúp đỡ khi chúng ta hoạn nạn, tất nhiên là mình không thể bỏ quên ân tình này. Ba sẽ ưu tiên cho ông ấy mua lại những cổ phiếu mà các thành phần hiểm họa tranh thủ bán tháo trước, một khi Thiên Bảo ra mặt, giá cổ phiếu tăng lại thì ông ấy cũng được hời."

Thích Tụ gật đầu nói: "Con hiểu rồi, thế cứ theo kế hoạch của ba đi ạ."

So với sự phát triển của công ti con, ổn định tập đoàn vẫn là nhiệm vụ quan trọng hơn cả, Thích Nguyên Thành đã có tính toán như thế, bọn họ cũng không thể vội nói cho Tân Điều biết về chuyện này.

"Được rồi, nói nữa thì không biết bao giờ mới xong, mau vào ăn thôi." Khương Oánh gọi vọng ra từ trong phòng ăn.

Thích Nguyên Thành thở phào một hơi, đứng lên cười nói: "Chẳng mấy khi nhà mình mới đón Giáng Sinh cùng nhau, ăn cơm cái đã, mấy chuyện này nói sau cũng được."

Với người đã ở nước ngoài lâu năm như Thích Tụ và Thích Nguyên Thành, Giáng Sinh mang một ý nghĩa rất đặc biệt, chưa kể năm nay Thích Nguyên Thành với Khương Oánh còn vừa cưới lại xong, cả nhà mới nhất trí tụ tập đón lễ.

Thích Tụ đứng dậy đi vào nhà ăn, thấy dì Liễu đã làm không biết bao nhiêu là đồ, trên bàn còn có cả gà nướng và bánh táo, rất hợp với không khí Giáng Sinh.

Chờ tất cả đã có rượu và đồ uống trong cốc, Thích Nguyên Thành mới nâng li nói: "Nào, chúc cả nhà luôn luôn hoà thuận, hạnh phúc an khang, Giáng Sinh vui vẻ."

Thích Phong và Lăng Khả đồng thanh nói: "Giáng Sinh vui vẻ, cạn li!"

Nhìn cảnh này, Thích Tụ không khỏi nhớ đến Phó Diên Thăng đang một thân một mình lẻ loi ở khách sạn, lại nghĩ giá mà ba chấp nhận Phó Diên Thăng, giá mà Phó Diên Thăng cũng có thể tự do công khai ra vào gia đình này, cùng đón lễ với bọn họ giống như Lăng Khả...

"...Thích Tụ?"

Tiếng gọi của Khương Oánh đột ngột kéo Thích Tụ quay về thực tại. Hắn vội vàng lấy lại tinh thần, nâng cốc nói: "Giáng Sinh vui vẻ!"

Ăn xong, Thích Tụ đi cùng hai em trai ra chơi với Tuyết Cô Nương, nhìn đến chiếc móc trên cổ nó mà nhớ đến yêu cầu của Phó Diên Thăng. Hắn về phòng, mở ngăn kéo lấy cái mà Tô Cánh đưa mình bỏ vào túi, ngẩng lên lại trông thấy bọc ô mai được Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên tặng cho ở trên giá, cũng tiện tay nhét túi áo mấy cái.

Tối đến, Thích Nguyên Thành lần lượt điện thoại cho bạn bè thân thiết ở bên Mĩ, chẳng mấy khi nghỉ lễ nên cũng không động gì vào công việc.

Ba mẹ vừa về phòng, Thích Tụ cũng mặc áo r ải r ớn r ớn ra ngoài.

Vì sợ bị phát hiện, hắn còn đi ra đến tận cổng khu mới gọi cho Vương Mạnh, sau đó run rẩy đứng hứng gió hơn hai mươi phút, vừa chờ vừa nhắn tin cho Phó Diên Thăng: "Có ở khách sạn không? Tôi qua bây giờ đây."

F1S: "Cậu không xem định vị à? Từ lúc mình tách ra đến giờ, 6 tiếng đồng hồ qua tôi có bước chân ra khỏi phòng lần nào đâu."

Đương nhiên là Thích Tụ đã nhìn, cũng biết Phó Diên Thăng không hề nói đùa, chẳng qua nghe chính miệng đối phương nói ra thì cảm giác vẫn khác.

Hai người gặp lại, cửa phòng vừa đóng đã vội vàng ôm nhau.

"Cậu mà còn chưa đến nữa là tôi ngủ gật rồi..." Phó Diên Thăng vòng tay bao lấy Thích Tụ chậm rãi đi vào.

"Ngủ?" Thích Tụ cười nói, "Anh mà dám ngủ thì tôi cũng không đến nữa..."

"...Nhóc xấu xa." Phó Diên Thăng mồm lên môi hắn một cái, lại híp mắt hỏi, "Ăn gì đấy? Miệng toàn vị quả."

Thích Tụ ngẩn người, lấy một viên ô mai từ trong túi áo, bóc vỏ rồi dứt vào miệng đối phương: "Anh thử đi."

"Hmm..." Phó Diên Thăng nhú mồm, "Cái gì vậy? Chưa thể..."

Thích Tụ hôn hắn một cái, cười hỏi: "Nếm lại đi, ngọt chưa?"

Phó Diên Thăng: "Hình như cũng hơi hơi."

Thích Tụ lại ghé đến hôn sâu với Phó Diên Thăng, đẩy tới đẩy lui viên ô mai trong miệng người kia rồi hỏi: "Chỉ hơi thôi à?"

"Rất ngọt." Phó Diên Thăng áp hắn vào tường, lại dán đến lần nữa, "Muốn thêm..."

Thích Tụ khẽ cười, hai người quăn quýt chừng chục phút, ô mai tan, quăn áo cũng biến, bất giác đã lại ngã xuống giường.

Một hồi kịch liệt qua đi, Thích Tụ dựa lên người Phó Diên Thăng, nói lại kế hoạch diệt trừ tai họa ngầm của ba hắc rỗi nói: "Nếu không thể đề lộ ra tin tức này, khả năng công ti đàm phán hợp tác thành công với Tân Điều trong hội nghị tới đây cũng thấp đi phải không?"

Phó Diên Thăng thông thả nói: "Đừng lo, Gia Cát Lượng còn có Không Thành kế cơ mà, cứ đảm bảo kĩ thuật đàm phán cho tốt thì kiểu gì cũng thành."

(*không thành kế: trong thành không có lực lượng, lại bị uy hiếp thì càng phải tỏ ra trăn trối khi lạ để địch tưởng có mai phục mà bỏ đi—tục xưng, tỏ ra nguy hiểm... ㄣ (ㄣ ㄣ) ㄣ

Thích Tụ cười nói: "Vào đến miệng anh chuyện gì cũng đơn giản là sao?"

Phó Diên Thăng: "Thì vốn dĩ có khó đâu, thực lực của các cậu với Phi Á-Hùng Trang tương đương, thậm chí nếu tính về tương lai đường dài, MeiWei-Liên Tú có Tô Cánh nên còn nhỉnh hơn một chút. Thiên Bảo rút vốn cho Tư Nguyên là chuyện chắc chắn rỗi, các cậu phải khí thế lên mà tin chắc vào phần thắng chứ."

Thích Tụ ngẩn người, cũng đúng, trước đó giá cổ phiếu của Tư Nguyên chao đảo vì Vương Trăn Đống rút vốn nên bọn họ mới tìm đến Tân Điều xin hỗ trợ, nhưng giờ thì tình hình khác rỗi.

Thích Tụ nhìn nhìn Phó Diên Thăng, lại nghĩ bụng, tiếc là một nhân tài thế này không thể ở cạnh 24/7 cho mình tận dụng...

Hắn thở dài, hỏi: "Mấy giờ rỗi?"

Phó Diên Thăng hôn hôn lên thái dương hắn: "Sắp 2h rỗi, muốn ngủ chưa?"

Hồi lâu sau, Thích Tụ mới ừm một tiếng.

Biết chẳng bao lâu nữa sẽ lại xa nhau, thời gian cũng như tính bằng giây, cả hai đều cảm thấy giấc ngủ quá xa xỉ, chỉ cần trời chưa sáng thì bọn họ vẫn có thể ở bên nhau thêm một chút.

Chẳng qua dù không nở đến đâu, mặt trời vẫn lên cao như thường lệ, giờ phút chia tay cũng phải tới.

Hôm sau, hai người cùng ăn brunch xong, Thích Tụ gọi Vương Mãnh đánh xe đến đưa Phó Diên Thăng ra sân bay, cả mình cũng theo luôn.

Lên xe, Phó Diên Thăng mới đùa bảo: "Đích thân tiễn tôi ra sân bay luôn hả? Tụ đừng được sung mà sợ..."

Thích Tụ thản nhiên nói: "Lát nữa tôi cũng đi Giang Trấn luôn, tiện thể thôi."

Phó Diên Thăng nhớ hôm qua Thích Tụ đang gọi điện thì hỏi mình mấy giờ đi, còn bảo Diệp Khâm Như cứ xuất phát đến Giang Trấn trước, rõ ràng là đã có sẵn ý định ra sân bay cùng. Hắn cười thầm trong lòng, cũng không bóc mẽ để giữ thể diện cho Thích Tụ, chỉ thừa cơ nắm tay người yêu, tranh thủ từng giây từng phút được gần gũi đối phương.

Từ khách sạn ra sân bay mất 40" đi đường, cả hai mới đầu còn ra vẻ bình tĩnh trò chuyện, nhưng chỉ một lát sau đầu im lặng, ai nấy nhìn thẳng về phía trước, chỉ sợ càng nói sẽ càng khiến không khí thêm bi thương.

Đến sân bay, Vương Mãnh dừng xe tại khu thả người tề tựu khởi hành, rồi xuống trước để lấy hành lý từ sau cốp. Phó Diên Thăng mới nhìn Thích Tụ, nói: "Tôi đi đây."

Thích Tụ: "Đi đi."

Phó Diên Thăng đưa tay vuốt gáy đối phương, định tiến lại hôn hắn mà sợ người đến người đi ở xung quanh, rốt cục vẫn nhịn được, chỉ bảo: "Nhớ chăm sóc mình cho tốt, gặp lại sau."

Thích Tự: "Ừm, cả anh nữa."

Phó Diên Thăng buông tay, mở cửa xuống xe, nhận lấy hành lí từ Vương Mãnh rồi nói cảm ơn, cũng không dám quay đầu nhìn lại Thích Tự.

Nhưng mới đi được hai bước, hắn đã nghe thấy tiếng Thích Tự gọi mình.

"Phó Diên Thăng."

Trái tim Phó Diên Thăng như hẫng một nhịp, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thích Tự đang giơ tay về phía mình, chiếc móc định vị được treo vào một ngón, đang lung lẳng trong lòng bàn tay.

"Lát nữa, tôi sẽ gửi mã cho anh..."

Nói xong lời này, cửa sổ kính cũng bắt đầu đóng lại.

Phó Diên Thăng trông thấy Thích Tự quay đầu đi, khóe miệng hơi nhếch, lớp cửa kính sẫm màu dần che khuất sườn mặt cuốn hút của hắn, xe cũng từ từ chuyển bánh.

Mất đi độ ấm của người thương, trên tay chỉ còn lại điện thoại lạnh như băng...

Ở bên nhau hạnh phúc bao nhiêu, khi tách ra sẽ càng tịch mịch bấy nhiêu.

Phó Diên Thăng nói mình ngày nào cũng thấy cô độc, chẳng lẽ Thích Tự thì không? Hắn nhìn ra hai hàng cây khô ven đường, nhìn lên bầu trời ngoài cửa kính, khẽ thở dài một hơi, dần buộc mình thích ứng với tình cảnh này.

*

Giang Trấn mà Tân Điều chọn làm nơi tổ chức hội nghị vốn là một cổ trấn du lịch, sau này được cho xây một loạt phòng họp khách sạn và đủ loại công trình khác để tổ chức Đại hội Internet thế giới, hiện thường được các

công ti doanh nghiệp lớn mạnh nổi tiếng chọn làm nơi tổ chức ra mắt sản phẩm và diễn đàn thương mại.

Lái xe từ sân bay Hải Thành đến Giang Trấn chỉ mất nửa tiếng, Thích Tự tiên Phó Diên Thăng xong đi luôn, chưa đến 3h chiều đã có mặt. Nhưng ng ửi xe không vào được cổng trấn, Thích Tự gọi điện cho Diệp Khâm Như, đối phương mới bảo hắn đỗ vào bãi xe đợi tạm.

Sau chừng 10" nhân viên phụ trách đón tiếp của Tân Điều ra đón, nhận được tin xong Thích Tự xuống xe, vừa đứng được thì trông thấy ba chiếc xe thương vụ đi từ phía giếng hẩn lái vào.

Xe dừng lại, bảy tám người ăn mặc chỉnh tề quý khí bức người cũng bước ra.

Nhìn qua khoeo mắt, Thích Tự quét thấy một bóng người quen thuộc.

Sở hữu dáng dấp bắt mắt, bên người lại không có ai khác, cho nên đối phương cũng nhanh chóng trông thấy Thích Tự. Nét mặt người kia lộ rõ vẻ bất ngờ, lập tức lên tiếng chào hỏi: "Thích Tự..."

Thích Tự biết người của Phi Á-Hồng Trang sẽ có mặt, nhưng không biết là Hứa Kính cũng đến, trong lòng không khỏi xao động, chỉ đành ra vẻ bình tĩnh nói: "Anh Kính, lâu rồi không gặp."

****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Tui cũng xuống xe rồi, ở ngay cạnh Hứa Kính! Cho tui lên sân!!"

Tác giả: "Không cho."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 176: Truy Cầu Gì Chữ

Xung quanh Hứa Kính thấy vậy cũng đồng loạt nhìn về phía Thích Tự, người không biết thân phận của hắn còn thấp giọng hỏi Hứa Kính: "Hứa tổng, vị này là ai vậy?"

Hứa Kính mới nói được chữ "Tự", đột nhiên ý thức được gì thì lập tức chuyển hướng: "Là CEO Thích Tự của MeiWei-Liên Tú."

Nghe xong mỗi người phản ứng một kiểu, có kinh ngạc, có tò mò, người lịch sự thì hơi gật đầu với Thích Tự, nhưng phần lớn đều chỉ nhìn hắn chòng chọc.

Hứa Kính có phần thất thần, giải thích xong về thân phận của Thích Tự thì rơi vào trầm mặc, cũng không giới thiệu về những người bên mình. Đứng cạnh hắn là một người đàn ông cao xấp xỉ Thích Tự, tuấn tú lịch sự, đôi mày toát lên vẻ phong lưu, nổi bật lên giữa đám đông vây quanh.

Thích Tự nhận ra đây chính là Lâm Hoán — hắn đã từng thấy ảnh chụp đối phương ở trên mạng, mà dường như người kia cũng đang dò xét đánh giá Thích Tự đầy hứng thú.

Xét về diện mạo và khí chất, Thích Tự chẳng có gì là kém cạnh, nhưng bên người hắn lúc này lại không còn một ai ngoài Vương Mạnh, cho nên hắn thua.

May mà lúc này Diệp Khâm Như đã ra đến nơi cùng nhân viên đón tiếp, trông thấy đội ngũ hai bên đối mặt, hắn cũng không khỏi sửng sốt, dĩ nhiên là nhận ra nhóm người của Lâm Hoán, bèn khách khí chào hỏi: "Lâm tổng, các cậu cũng đến rồi à?"

Lâm Hoán cười cười, đang định mở miệng nói chuyện thì Thích Tự đã quay đi, ra lệnh cho Diệp Khâm Như: "Chúng ta vào trước đi."

Diệp Khâm Như vội đánh tiếng lại với bên kia: "Vậy bọn tôi đi trước đã, hẹn gặp lại."

Lâm Hoán: "..."

Nhân viên phụ trách lái xe điện ra đón bọn họ, trông thấy nhóm người của Lâm Hoán cũng không dám thờ ơ, lập tức đánh điện cho đồng nghiệp, trấn an phía Lâm Hoán vài câu rồi mới đưa Diệp Khâm Như và Thích Tự đi vào.

Thấy sắc mặt Thích Tự lạnh như băng, Diệp Khâm Như chò lên xe mới quan tâm hỏi: "Sao mà trùng hợp thế, bọn họ nói gì vậy, không làm khó cậu đấy chứ?"

Thích Tự: "Không, bọn họ vừa mới đến thôi."

"Thế thì tốt." Diệp Khâm Như nhún mày lần đầu tiên, "Quả nhiên là Hứa tổng đầu quân cho Lâm Hoán rồi..."

Diệp Khâm Như nhận ra Hứa Kính, trước đây cả hai đều quản lý công ti con dưới trướng Tư Nguyên, đã từng gặp nhau mấy lần trong đại hội của tập đoàn, có đi đâu là không biết quá nhiều về mối quan hệ của đối phương với Thích Tự.

Năm nay lúc nhà họ Tư gặp sự cố, Diệp Khâm Như cũng có nghe về việc Hứa Kính từ chức ở Sơn Vũ, cách đây không lâu còn được Thích Tự cho biết về chuyện người kia đã đến Tư bản Lâm Hòa và cho Lâm Hòa đầu tư vào Tân Diệu. Diệp Khâm Như cũng không quá để tâm vì thương trường vốn chẳng hiếm lạ gì tình huống này, cho đến vừa rồi trông thấy sắc mặt tối sầm của Thích Tự mới nhận ra có thể phía sau vẫn còn có uẩn khúc gì đó.

Xe điện chở bọn hắn bằng đường VIP, lái từ cổng thẳng cánh vào đến tòa khách sạn 5 sao mà Tân Diệu đã bao trọn cho bọn họ.

Xuống xe, Diệp Khâm Như mới giới thiệu cho Thích Tự: "Sảnh tổ chức hội nghị ở ngay bên cạnh, hôm nay chưa có việc gì quan trọng ngoài buổi tiệc tối của Tân Điều, khu hoạt động chính tại tầng một khách sạn đang diễn ra buffet trà chiều với hoạt động tuyên truyền giới thiệu của Tân Điều, chuẩn bị chu đáo phết, Dương tổng cũng đang tiếp khách bên ấy, cậu có muốn qua gặp không?"

Nghĩ thấy phía Lâm Hoán Hứa Kính sẽ sớm vào đây, giờ qua gặp Dương tổng thì kiểu gì cũng lại đụng mặt, Thích Tự lại không khỏi do dự.

Diệp Khâm Như tinh ý nhận ra, nói: "Thật ra bọn tôi đến trước cậu một tiếng, cũng đã qua đó chào hỏi người ta rồi."

Thích Tự gật đầu nói: "Các anh qua gặp là được rồi, lên tầng cái đã, tôi có chuyện cần nói với anh."

Để không làm mất chất cổ trấn, khách sạn 5 sao này chỉ được xây có ba tầng, mấy trăm căn phòng đều được bố trí theo vòng tròn trên tầng 2 và 3. Diệp Khâm Như vừa đi vừa nói chuyện: "Đợt này Tân Điều mời tổng cộng mấy chục cơ sở truyền thông và đối tác tiềm năng, dành riêng cho chúng ta 10 phòng, tôi bảo các quản lý cao cấp của MeiWei-Liên Tú đi hết..."

Thích Tự hỏi: "Ô Cánh có đến không?"

Diệp Khâm Như: "Náo nhiệt thế này làm gì có chuyện thiếu mặt anh ta? Nghe nói Lâm Hoán cũng có mặt, Ô Cánh mới bảo phải tới để còn chọc điên đối phương nữa."

Thích Tự sửng sốt: "Sao lại chọc điên?"

Diệp Khâm Như: "Nghe nói trước khi rời khỏi Hồng Trang, theo thỏa thuận là Ô Cánh phải bán hết cổ phần công ty trong tay lại cho Lâm Hoán, anh ta lại còn tranh thủ bòn rút được một món hời từ đối phương. Về sau Lâm Hoán biết Ô Cánh đến nương tựa MeiWei-Liên Tú, mới tức điên lên bỏ tiền thuê truyền thông mạng mạt sát anh ta cả tháng trời đấy! Nhìn thấy Ô Cánh, Lâm Hoán không điên người mới lạ!"

Thích Tự nghe vậy mà không khỏi phì cười, tâm trạng cũng tốt lên không ít.

Diệp Khâm Như lại tiếp: "Có cái anh ta cũng không bỏ bê công việc, mang theo cả máy tính đến đây, dọc đường còn nghiên cứu giải thuật với lập trình suốt, bảo là phải thiết kế lại cho MeiWei-Liên Tú một cơ cấu tối tân hơn nữa, chắc giờ đang cắm đầu vào máy trong phòng đấy..."

Thích Tự cười hỏi: "Làm gì mà căng vậy?"

Diệp Khâm Như: "Lại chả căng, từ ngày nghe được những lời mà cậu nói với Lôi tổng hôm ấy, có khi anh ta cảm động đến mức sẵn sàng hi sinh cả cái mạng già của mình vì cậu cũng nên."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như dẫn Thích Tự đến căn phòng đã sắp xếp trước cho hắn, mở cửa ra vẫn thấy Vương Mãnh đi theo mới nói: "Lái xe, à không, vệ sĩ của cậu ở cùng với Tiểu Trịnh được không?"

Phần lớn lái xe đi theo đầu được xếp chỗ tại khách sạn thấp cấp hơn một chút ở quanh đó, chỉ có vệ sĩ là được ở gần, nhưng bình thường thì những người như bọn họ cũng chẳng ai mang theo vệ sĩ bao giờ, thân phận của Vương Mãnh mới có phần lạc quẻ là vì thế.

Tiểu Trịnh mà Diệp Khâm Như vừa nhắc đến là một kỹ thuật viên trong đội Tô Cánh, Thích Tự nói "Được" rồi quay ra bảo Vương Mãnh: "Tôi sẽ chỉ hoạt động trong khách sạn, chắc không có vấn đề an toàn gì đâu, anh cũng không cần đi theo suốt, có gì cần tôi sẽ gọi."

Vương Mãnh nhận lệnh rồi đi, Diệp Khâm Như đi vào với Thích Tự, lại hỏi: "Cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Có cần gọi Tô Cánh không?"

"Không cần quấy rầy anh ấy, tôi nói cho anh trước đã." Thích Tự ngồi xuống sofa, bắt đầu thuật lại việc tập đoàn Thiên Bảo chuẩn bị đầu tư vào Tư Nguyên.

Diệp Khâm Như nghe xong mừng rỡ không thôi: "Chuyện này là thật sao?"

Thích Tự: "Là thật, hôm qua ba tôi vừa bay về từ Cảng Thành, đàm phán xong xuôi với Chủ tịch Ngô của Thiên Bảo rồi."

Diệp Khâm Như khó hiểu: "Đã có quan hệ với cả Thiên Bảo, thì sao ba cậu không tìm đến người ta ngay từ lúc nhà họ Tư rút vốn vì gặp chuyện?"

Thích Tự im lặng một chút, rốt cục nói thẳng: "Không giấu gì anh, lần này Thiên Bảo chịu giúp chúng ta cũng là nhờ Thầy Phó bí mật đánh tiếng với họ."

Diệp Khâm Như kinh ngạc: "Phó Diên Thăng?"

Thích Tự ừ một tiếng: "Nhưng anh ấy không muốn để lộ ra là mình có góp tay vào chuyện này, anh chỉ cần biết thôi, đừng nói cho người khác."

Hắn không thể nói với ba, nhưng ít nhất cũng không muốn giấu diếm cả Diệp Khâm Như.

"Tôi hiểu rồi." Diệp Khâm Như gật gù, lại tò mò nhìn Thích Tự nói, "Nhưng mà Thích tổng này, đừng chê tôi nhiều chuyện chứ đó giờ tôi vẫn rất băn khoăn một chuyện, rốt cục vì sao Phó Diên Thăng lại rời đi?"

Trước thấy Thích Tự kể Phó Diên Thăng rời khỏi Sơn Vũ để đến một công ti chứng khoán ở Thâm Thành, Diệp Khâm Như cũng đã rất ngạc nhiên, còn tưởng là hai người họ có mâu thuẫn, mà khi đó Thích Tự lại vội về trường luôn nên hắn chưa nghe ngóng được gì.

Thích Tự nghe vậy chỉ rũ mắt, đi đến tận nói: "Anh ấy có truy cứu của riêng mình..."

"Truy cứu gì chứ? Nghe bảo hình như cậu ấy lại làm nghề cũ ở công ti chứng khoán mà? Tuy Tư Nguyên gặp khó khăn nhất thời, nhưng đã có quan hệ cỡ đó thì sao cậu ấy không chọn đường dễ, không làm CEO công ti đầu tư hay cánh tay phải đắc lực của Thái tử mà còn chạy đến công ti

chúng khoán làm gì..." Diệp Khâm Như lắc đầu cười, "Nói thật chứ tôi không hiểu nổi cậu ấy."

Những lời này cũng như xoáy sâu vào nỗi lòng của Thích Tự, hẳn chỉ mới vừa tách khỏi Phó Diên Thắng, còn chưa vượt qua được cảm giác khổ sở sau biệt li, đã đang buồn vì người yêu không ở bên cạnh, nghe vậy thì lại càng thêm phiền muộn.

****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Lâm tổng, các cậu cũng đến rồi à?"

Thích Tự: "Chúng ta đi trước đi."

Lâm Hoán: "Cmn ít nhiều gì cũng phải để cho tôi nói một lời thoại đã chứ!"

Thích Tự: "Không cho."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 177: Phó Diên Thăng Đâu

Nhưng vì không muốn để Diệp Khâm Như nhận ra mình đang tâm trạng, Thích Tự chỉ đành đánh trống lảng, đá sang vấn đề làm sao để tranh được suất hợp tác với Tân Điều lần này.

Theo kế hoạch, đại hội sẽ bắt đầu với buổi công khai phương hướng chiến lược và các mặt đang cần hợp tác của công ti trong ngày thứ nhất, tiếp đến là hội nghị đàm phán đa phương cho ngày thứ hai và lễ ký kết vào ngày thứ ba.

Tân Điều có một bộ phận khách hàng tương tự với của MeiWei-Liên Tú, nên nôm na thì "trao đổi và chia sẻ tài nguyên" chính là liên thông tài khoản cũng như lượng tiêu thụ trên nền tảng kỹ thuật, để cả hai công ti có thể phát triển quy mô hệ thống trong thời gian ngắn nhất.

Mà vì MeiWei và Phi Á thuộc cùng loại hình, cho nên Tân Điều chắc chắn sẽ chỉ chọn một trong hai—nói cách khác, công ti chiến thắng trong cuộc đua giành suất hợp tác này sẽ được biết sau ba ngày.

Thích Tự hỏi: "Này coi như đấu thầu rồi còn gì, sao lại làm gấp vậy?"

Diệp Khâm Như: "Thật ra Tân Điều đã chuẩn bị cho thương hội Giang Trấn được hơn một tháng rồi, gần đây Dương tổng đến Hải Thành công tác cũng là vì việc này, nhờ có cậu nhắc, tuần vừa rồi tôi tích cực liên hệ nên bọn họ mới quyết định mời thêm chúng ta."

"Hôm qua lúc anh gọi tôi đã thấy lạ rồi, bảo sao hoạt động lớn như thế mà bọn họ lại chỉ báo trước mình có hai ngày..." Thích Tự cau mày nói, "Nhưng Tân Điều mời chúng ta đến không phải để làm cảnh thôi đấy chứ?"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Tôi không cảm thấy vậy, còn nhớ việc Dương tổng bảo quản lí Marketing liên lạc với tôi chứ?"

Thích Tự: "Ừ?"

Diệp Khâm Như: "Quản lí Marketing kia họ Phương, là cấp dưới thân tín trực tiếp dưới quyền Dương tổng, có tiết lộ với tôi rằng vốn dĩ Tân Điều đã nhắm hợp tác với Phi Á từ trước, nhưng hình như Phi Á gặp vấn đề gì đó, cho nên quyết định mời chúng ta tham dự chính là một dấu hiệu chuyển hướng."

Thích Tự: "Phi Á gặp vấn đề gì?"

Diệp Khâm Như: "Cụ thể thế nào tôi không rõ, chuyện liên quan đến bí mật thương nghiệp chắc cũng không tiện tiết lộ, nhưng thái độ của Tân Điều đối với chúng ta thì thay đổi rõ rệt. Nay lúc tôi dẫn quân mình đến, Dương tổng hoan nghênh nhiệt tình lắm, còn tỏ ý xin lỗi và mong chúng ta thông cảm vì mời quá đột ngột, quy cách tiếp đón và sắp xếp phòng ở cũng không có vẻ gì là khinh thường..."

Thích Tự gật đầu: "Vậy thì tốt rồi."

Diệp Khâm Như cảm thán một tiếng, lại tấp tễnh mừng rỡ: "Giờ Tư Nguyên có tập đoàn Thiên Bảo chống lưng rồi, chúng ta cũng chẳng việc gì phải rón rén nữa, lát tôi sẽ hẹn quản lí Phương ra nói chuyện, tuy chưa thể để lộ ra tin tức về Thiên Bảo, nhưng chí ít là có thể bóng gió một chút..." Hắn chà tay, sau nghĩ ra gì đó lại tiến đến gần Thích Tự, nhỏ giọng nói, "À mà, quản lí Phương kia là fan của tôi đấy, thấy bảo theo dõi Weibo tôi cũng mấy năm rồi."

Thích Tự: "..."

Nghe Diệp Khâm Như nói vậy, Thích Tự cũng không khỏi dâng lên hi vọng trong lòng, đồng thời cảm thấy thật may vì mình đã khuyên đối phương đừng từ bỏ việc đặt vấn đề hợp tác.

Hai người nói thêm một lát cũng gần đến giờ tiệc tối, Diệp Khâm Như đi gọi Tô Cánh và những người khác, bảo tập trung đủ người rồi cùng xuống.

Thích Tự tranh thủ lúc này đi rửa mặt mũi, sờ đến điện thoại mới thấy Phó Diên Thăng đã tới Thâm Thành, vừa nhắn cho hắn một tin.

F1S: "Đến Giang Trấn chưa? Ở đấy thế nào?"

Thích Tự khẽ cười, trả lời lại: "Tối lâu rồi."

Trong lúc đó còn mở cửa sổ ra, quay lại ít cảnh bên ngoài rồi gửi cho đối phương, bảo: "Lần đầu tiên tôi đến cổ trấn này đấy."

F1S: "Đang ra ngoài đi dạo à?"

Tự: "Bạn lắm, làm gì có thời gian đi dạo, vừa nói chuyện với Diệp tổng xong, lát còn phải tham dự tiệc tối nữa."

F1S: "Được rồi, vậy tập trung làm việc đi, trước khi đi ngủ sẽ video call cho cậu sau."

Tự: "OK."

Mấy giây sau, đã lại nhận được thêm một tin.

F1S: "Rất nhớ cậu."

Thích Tự cũng xao lòng, định nhắn lại một câu "Tôi cũng vậy", mà đang gõ chữ thì thấy một tin nhắn khác, nhấn vào xem hóa ra là Chương Thừa Tuyên.

Chương Thừa Tuyên: "Thích Tự, cậu đang ở Giang Trấn à?"

Chương Thừa Tuyên: "Nghe có người bảo này trông thấy cậu."

Tự: "Người nào bảo? Cậu cũng đang ở Giang Trấn à?"

Chương Thừa Tuyên: "Chính xác! Tôi đang dưới sảnh tiệc t ầ ng một này, nghe nhóm Lâm Hoán nhắc đến, bảo cậu cũng đang ở đây."

Tự: "Cậu là đại diện của Phi Á à?"

Chương Thừa Tuyên: "À không, lần này tôi đến cùng ba, gọi là cộ xát chút thôi."

Tự: "Thế thì cũng đúng mà."

Chương Thừa Tuyên: "Muốn kiếm cậu nói chuyện ghê, mà tôi lỡ bảo với người nhà là chúng ta không thân mấy r ấ i..."

Thích Tự cười cười, trả lời đối phương: "Vậy thì coi như không quen đi, cạnh tranh mà, bên nào cũng nên nói chuyện bằng thực lực."

Chương Thừa Tuyên: []

Đang nói chuyện, Diệp Khâm Như cũng đã đến gọi.

Thích Tự mở cửa ra, trông thấy mười mấy quản lí cấp cao của MeiWei-Liên Tú, bao gồm cả Tô Cánh và Du Liên, đều đang đứng ở bên ngoài, trông thấy hắn thì đồng loạt chào một tiếng "Thích tổng".

Diệp Khâm Như coi như xong việc, giao lại nhiệm vụ đi đầu cho Thích Tự, dẫn theo cả một đoàn người phía sau, nhìn rõ là phô trương.

Trong phòng tiệc xếp tổng cộng hơn ba chục bàn, phân nửa số người đã có mặt, lúc Thích Tự dẫn đoàn người của mình vào còn gây nên một trận xô xao không nhẹ, dù sao thì tổng giám đốc với tuổi tác và diện mạo như hắn cũng quá là hiếm thấy.

Nhân viên phụ trách dẫn bọn họ tới bàn 5B gần sân khấu chính, ngay cạnh bàn 5A của Phi Á. Sắp xếp này đủ cho thấy Tân Điều coi trọng MeiWei cỡ nào, nhưng hầu hết người trong giới đều biết về cạnh tranh giữa bọn hắn với Phi Á, cho nên ai nấy đều không khỏi nghĩ bụng Tân Điều này đang cố tình tạo trò.

Thích Tự dẫn người đi tới, bầu không khí toàn khu vực này cũng trở nên căng thẳng rõ rệt.

Thích Tự đánh mắt nhìn qua, trông thấy bàn bên có Lâm Hoán, Hứa Kính, Chương Thừa Tuyên với mấy người gặp ở bãi đỗ xe hồi nãy, phân nửa còn lại thì hẳn không nhận ra.

Hắn cũng chỉ lướt qua gọi là, chứ không đối mặt với bất kì ai, kể cả Hứa Kính, ánh mắt ra oai khiến xung quanh sửng sốt, lại cộng thêm ưu thế trời sinh vênhgoại hình, người ở đó bỗng dưng đều thấy rõ ràng khí thế của Phi Á đang bị MeiWei chèn ép.

Hai bên công ti không hề tương tác gì với nhau, chờ Thích Tự yên vị, những người khác cũng ngẩng xuống theo, có đi đầu Tô Cánh lại chưa hài lòng với chỗ của mình, bèn bảo với Diệp Khâm Như: "Đổi chỗ cho tôi."

Diệp Khâm Như: "???"

Tô Cánh đổi chỗ xong, ngẩng lên là chạm mắt với Lâm Hoán qua khe hở giữa hai người đối diện, mới nhếch miệng cười một tiếng, thẳng tay giờ ngón giữa với đối phương.

Lâm Hoán: "... " Mẹ! Có định để người ta ăn cơm nữa không!

Về sau Tô Cánh cũng không đếm xỉa đến người kia nữa, hai bàn như phân thành hai thế giới tách biệt bởi một vách ngăn vô hình ở giữa. Mà lúc này đây, bọn hắn đều không biết chính mình đã trở thành chủ đề bàn tán cho toàn bộ các bàn khác trong bữa tiệc.

Người thì bàn về chuyện Hứa Kính từng là thư kí của Chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên, đã làm CEO của Đầu tư Sơn Vũ nhiều năm, không hiểu sao nay lại đầu quân cho Lâm Hoán...

Người thì chỉ ra Tô Cánh chính là tên trùm kĩ thuật đã từng gây rúng động giới công nghệ thông tin với vụ phản bội Lôi Hoàn năm đó, sau còn sáng lập nên cả Hồng Trang, thế mà nay đã bị Thích Tự kéo về MeiWei-Liên Tú...

Lại có người cho biết Diệp Khâm Như là một blogger nổi tiếng theo hệ emo trên Weibo, trước đang làm quản lí bộ phận bán lẻ ở NanRi Tech thì bỏ đi để giúp Thái tử của tập đoàn Tư Nguyên gây dựng nên hệ thống công nghệ, có đi đâu xem ra hiện tại cũng tương đối khá khâm?

Ngay cả gương mặt lộ diện công khai lần đầu tiên như Chương Thừa Tuyên, cũng bị nhân vật biết tuốt nào đó kể ra là con nuôi của Chương Ái Phát, chưa kể còn học chung đại học với Thích tổng...

Đám đông cứ thế hóng thị diên cu ồng, riêng lịch sử cướp người qua lại giữa Lâm Hoán với Thích Tự đã đủ để viết nên nguyên bộ drama cầu huyết 40 tập, chứ đừng nói đến cả cuộc chiến pháp lí giữa MeiWei và Phi Á từng khiến một thiếu gia nhà họ Chương đi tù...

Cũng may Diệp Khâm Như thừa cách tạo bầu không khí, cho nên bọn hắn vẫn thản nhiên ăn cơm thưởng rượu và tán đủ loại chuyện trên trời dưới đất, nói chung là thoải mái.

Mãi nghe mấy người Diệp Khâm Như nói chuyện phiếm, Thích Tự cũng không còn quá chú ý đến bàn bên, đến nửa bữa thấy mình uống hơi nhiều, mới đi ra toilet một chuyến, không ngờ lại đụng phải Hứa Kính bên trong.

Hắn không biết người kia đã vào từ bao giờ, chỉ thấy đối phương đang ngăn người chống hai tay lên lavabo, có vẻ vừa rửa mặt nên còn ướt sũng.

Nghe tiếng cửa bị đẩy ra, Hứa Kính lập tức đứng thẳng dậy, trông thấy là Thích Tự thì không khỏi kinh ngạc, sau lại nhìn hắn đầy kì quái...

Thích Tự cũng không hiểu ánh mắt ấy có ý gì, giống như chua xót, giống như không nổi, nhưng lại mang cả chút mừng rỡ.

Trong một thoáng, không hiểu sao Thích Tự lại nhớ đến những lời Phó Diên Thăng từng nói với mình...

Hắn đi đâu chỉnh lại cảm xúc trong lòng, chủ động cất tiếng chào "Anh Kính", đợi một lát không thấy đối phương trả lời thì bỏ vào buồng vệ sinh

trước, chẳng ngờ đến lúc ra Hứa Kính vẫn ở đấy.

"...Phó Diên Thăng đâu?" Hứa Kính khoanh tay nhìn hẩn, thấp giọng hỏi, "Chỉ ều giờ không thấy đi cùng cậu, cậu ta không đến à?"

Thích Tự hơi ngạc nhiên, đi tới cạnh hẩn rửa tay, cũng không nhìn qua: "Sao anh ấy phải đi cùng em?"

Hứa Kính nhú mày: "Cậu ta là cố vấn thương vụ của cậu còn gì, sao lại không đi cùng những buổi thế này?"

Thích Tự: "Anh ấy đi r ấ."

Hứa Kính: "Đi r ấ?"

"Giống anh thôi, đi r ấ." Thích T tự rút giấy ăn lau tay, bấy giờ mới nhìn về phía đối phương nói, "Sao, tưởng hôm đến bàn giao công việc ở Sơn Vũ hai người còn ăn tối với nhau mà, anh ấy không nói gì với anh?"

Hứa Kính như có phần giận dữ, lúc nói môi cũng run lên: "Chẳng phải cậu ta đã bảo sẽ còn ở lại với cậu ít nhất hai năm nữa à?"

Thích T tự vo giấy thành một cục r ấ ném vào thùng rác, giương mắt lên nói: "Anh hỏi xong chưa? Xong r ấ thì em về ăn trước đây."

Nãy là Diệp Khâm Như, giờ lại đến Hứa Kính, cứ phải đụng vào đúng chuyện này mới được...

Thấy Thích T tự định đi, Hứa Kính bèn gọi giật lại: "Lát gặp nhau nói chuyện được không?"

Thích T tự đã đến cạnh lối ra, lại thu tay đẩy cửa, vẫn quay lưng về phía đối phương hỏi: "Nói chuyện gì?"

Hứa Kính: "Tâm sự chút thôi..."

Thích T tự dứt tay vào túi quần, nói: "Anh Kính, giờ anh ở bên Lâm Hoán, chắc cũng rõ bây giờ chúng ta đã ở hai phe đối lập. Chẳng lẽ anh

định tìm em nói chuyện để moi tin gì..."

Hứa Kính ngắt lời hắn: "Không phải!"

Thích Tự: "Thế anh không sợ nếu em để lộ ra chuyện này, Lâm Hoán sẽ nảy sinh nghi kị với mình à?"

Âm giọng Hứa Kính hơi run run, giống như đang ráng kìm lại cảm xúc: "Không cần để ý cậu ta, anh muốn nói về chuyện giữa cậu và anh."

Thích Tự cười khẽ: "Được rồi, anh cứ tìm chỗ đi, lát nhắn cho em."

Nói xong cũng đẩy cửa đi luôn.

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh không sợ Lâm Hoán nảy sinh nghi kị với mình à?"

Hứa Kính: "Kệ cậu ta chứ."

Lâm Hoán: "Rồi để mặt mũi tôi đi đâu??"

Tô Cánh (👉): "Ai rảnh quan tâm."

Lâm Hoán: "Đạo diễn! Đạo diễn đâu rồi? Chúng ta phải nói chuyện! Sao bảo vai này là đại boss sau màn sẽ đối đầu cú chốt với nhân vật chính?!"

Đạo diễn: "Ai bảo cậu thế?"

Lâm Hoán: "Độc... độc giả nói vậy..."

Đạo diễn (đẩy kính): "Thế thì bị hở rồi, cậu vốn chỉ là một công cụ hình người thôi." (T/N: Đây chắc hiện thân của Hi vì bà cũng đeo kính =))))))

Lâm Hoán: "..."

-

A/N: Sửa lại bug liên quan đến lượng người follow Diệp Khâm Như trên Weibo trong mấy chương trước, hồi đầu mới lên sàn ảnh đã có 3 triệu, sau năm rưỡi thì chắc phải tăng thêm không ít, thế mà hai lần được nhắc đến gần đây đều nói là 2 triệu, để tạ lỗi thì lần lượt sửa thành 3.5 với 4 triệu nha~ (T/N: Đã sửa ở c148 và c170)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hmmm, phải nhắc lại là tác giả đã nhiều lần viết epilogue cho thấy HK không có tình ý gì với Cá hết, rào trước vậy chứ thấy nhiều người bên TG cứ yy hai anh em người ta quài =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 178: Thân Bất Do Ki

Thích Tự quay về không bao lâu đã nhận được tin nhắn từ Hứa Kính, nói tan tiệc sẽ chờ hắn trên quán bar tầng thượng khách sạn.

Ăn xong, Diệp Khâm Như muốn tìm quản lý Phương nói chuyện, Tô Cánh định về phòng làm việc tiếp, Du Liên thì tươi tỉnh hỏi Thích Tự đã có kế hoạch gì chưa, nếu không thì cô sẵn sàng làm bạn tâm sự cùng.

Thích Tự từ chối nói: "Cảm ơn Du tổng, nhưng tôi có hẹn với một người bạn mất rồi."

Du Liên nghe vậy còn tỏ ra tiếc nuối, cười trách: "Từ sau lần nói chuyện ở Thâm Khanh, tôi vẫn chờ được tán chuyện với cậu lắm đây, tiếc là ông chủ thoát ần thoát hiện bí hiểm quá, không biết có còn cơ hội nào không."

Thích Tự cười cười: "Đến khi tôi tốt nghiệp về nước, sẽ còn đụng mặt mọi người dài dài, thiếu gì cơ hội đâu."

Tô Cánh tranh thủ, khua tay nói: "Phải đấy, chờ Thích tổng về dẫn dắt chúng ta chinh chiến tứ phương!"

Thích Tự: "..."

Tất cả đồng loạt cười lớn, bầu không khí vừa hòa hợp lại sáng khoái, trong lúc đang được mọi người vây quanh, Thích Tự lại tình cờ quét thấy Chương Thừa Tuyên đang nhìn về mình, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ và trông chờ.

Thích Tự hơi ngạc nhiên, gật nhẹ đầu với hắn, lại thấy Diệp Khâm Như ghé đến hỏi nhỏ: "Cậu hẹn ai? Làm gì thế?"

Thích Tụ khẽ đáp lại: "Hứa tổng của bên kia, trò chuyện linh tinh chút thôi."

"Hứa tổng?" Diệp Khâm nhỏ giọng nói, "Đi một mình à? Hay bảo Ngô Song đi cùng cậu?"

Nghĩ thấy trong khách sạn đã lăm tai nhĩ ầu mắt, việc tâm sự với Hứa Kính lại là chuyện riêng, hắ bèn lắ đầu nói: "Không cần, gặp ngay trong khách sạn thôi, không việc gì."

Diệp Khâm Như: "Vậ thôi, bao giờ nói chuyện xong về phòng thì nhớ báo tôi một tiếng."

Thích Tụ đi một mình lên tầng thượng, người trên đó cũng nhĩ ầu hơn hẳn tưởng.

Tuy ở cổ trấn, nhưng các dịch vụ tiêu chuẩn của một khách sạn cao cấp như gym, massage cho đến casino, karaoke v.v. đều đầy đủ cả. Tiệc tối vừa tan, các nhân vật tinh anh trong giới thương nghiệp chưa về phòng cũng đều lên tầng thượng để tìm vui.

Nhưng có lẽ là vì đã no say, quán bar mà Hứa Kính chọn lại chẳng được mấy người, vị trí lại còn tương đối khuất.

Lúc đi vào, Thích Tụ chỉ thấy có vài người đang trò chuyện, ánh đèn bên trong cũng lơ mờ, gầ như không nhìn rõ bộ dạng người nào ra làm sao.

Thích Tụ đảo mắt một vòng, rốt cục bắt gặp Hứa Kính đang ng ắ quay lưng về phía mình ở một góc quán bar.

Hắ đi thẳng tới nơi, ng ắ xuống cạnh đối phương: "Cũng nề anh tìm được một nơi như thế này..."

Hứa Kính liếc qua hắ, thản nhiên nói: "Lúc tới anh đã đi quanh một vòng."

Thích Tụ nhìn nhân viên pha chế: "Một whisky thêm soda chanh."

Trong lúc chờ rượu, hai người cứ thế trăn mặc, dường như đều không biết phải nói gì, mãi cho đến khi Thích Tụ sốt ruột lên tiếng: "Anh muốn nói với em chuyện gì?"

Hứa Kính tìm đại một câu hỏi: "Gần đây cậu thế nào?"

Thích Tụ vặn lại đối phương: "Mới nói chuyện qua điện thoại mấy hôm trước thôi mà?"

"Đúng là chưa thấy ai cứng đầu như cậu..." Hứa Kính cười khở, hỏi, "Cậu còn nửa năm nữa là tốt nghiệp phải không?"

Thích Tụ: "Ừm."

Lòng vòng vài câu, Hứa Kính mới như đủ dũng khí để hỏi vào vấn đề chính: "Vì sao đến giờ cậu cũng chưa từng hỏi lí do anh rời đi?"

Thích Tụ nhận lấy whisky từ nhân viên, nhấp một ngụm xong mới nói: "Em nghe ba kể rồi."

"Chẳng trách." Hứa Kính quay sang nhìn hắn, "Quan hệ của cậu với Phó Diên Thăng là như thế thật à?"

Thích Tụ hơi khựng lại một chút, rồi thẳng thắn thừa nhận: "Đúng vậy."

Hứa Kính: "Sao không nói với anh ngay từ đầu?"

Thích Tụ rũ mắt: "Lúc đó em còn chưa xác định sẽ lâu dài với anh ấy, em trai đã thế rồi, em lại cũng thích đàn ông nữa, quá lệch lạc... Sợ nói ra anh cũng thấy em không biết suy nghĩ."

Hứa Kính cười nhạt: "Cũng phải, ba cậu làm sao mà đồng ý cho được."

Thích Tụ: "Không những không đồng ý, mà còn rất tức giận."

"Ông ấy biết rồi?" Hứa Kính ngạc nhiên, sững sốt hỏi, "Phó Diên Thăng rời đi là vì bị ba cậu ngăn cản?"

Thích Tự: "Không phải..."

"Vậy thì tại sao?" Hứa Kính nhìn đi, ánh mắt có chút ảm đạm, "Anh cũng để lại cả vị trí của mình rồi, tại sao cậu ta còn không yên vị ở lại bên cậu? Đúng là có mà không biết đường hưởng..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự không nhìn được mà hỏi: "Anh Kính, anh để ý Thầy Phó thế nào?"

Hứa Kính: "Sao không cho được? Hồi tháng 5 cậu đến Sơn Vũ bảo anh rút vốn, lúc được hỏi có phải những thay đổi ở cậu đều do Phó Diên Thăng mà ra hay không, cậu đã không trả lời, anh hiểu như vậy chính là thừa nhận. Bao nhiêu năm nay chưa từng thấy cậu như vậy, nhưng mới quen cậu ta hai năm cậu đã quay ra bất đồng quan điểm với anh, thì sau này sẽ còn thế nào nữa?" Hứa Kính uống một hớp, nhìn có vẻ ảm đạm.

Thích Tự cau mày: "Quan điểm bất đồng luôn có thể từ từ thương lượng, em chưa bao giờ muốn đẩy anh đi cả."

"Lí thuyết thì thế, nhưng con người ta bao giờ chẳng có cái gọi là chấp niệm... Khi ấy anh không nghĩ thoáng được, mới tính đến việc thay đổi môi trường để đi đầu chỉnh tâm trạng, đúng lúc vẫn luôn được Lâm Hoán chèo kéo, bản thân lại chuyên về làm đầu tư ở Sơn Vũ đó giờ, cho nên cảm thấy Tư bản Lâm Hòa là chính là lựa chọn tốt nhất..." Hứa Kính hít sâu một hơi, nhẹ tay đưa viên đá bên trong li rượu, nói, "Dù sao thì thời gian luôn có thể khiến chúng ta dần tỉnh táo lại, phải thừa nhận là quyết định của anh khi ấy cũng có phần bốc đồng vì giận nữa..."

Thích Tự không khỏi sững sốt, Phó Diên Thăng lại đoán đúng nữa rồi?

"Anh không liên quan gì đến chuyện của Phi Á-Hùng Trang, nay cũng là bị Lâm Hoán kéo tới góp vui thôi. Xin lỗi, cứ tưởng cậu sẽ vắng mặt vì

còn bận việc tập đoàn, thật sự không cố ý khiến cậu khó xử..."

Thích Tụ: "Không sao..."

Hứa Kính: "Nửa năm nay nhìn Tụ Nguyên gặp không biết bao nhiêu biến cố, anh lại chỉ chôn chân ở bên đối thủ mà không giúp được gì, nói thật là cảm giác cũng chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng giờ có hối hận cũng chẳng nghĩa lý gì, chỉ mong là cậu với ba mình đều sẽ vượt qua được hết..."

Trong lòng Thích Tụ trập trùng không thôi, hồi lâu sau hắn mới nâng li hướng về phía Hứa Kính, đối phương cũng nhẹ tay cụng lại theo bản năng.

"Lúc nghe ba nói anh muốn đi, thật ra em cũng khó chịu lắm, còn tự vấn bản thân mãi, cảm thấy rất nhiều việc mình làm đã khiến anh thất vọng, nhưng rốt cục vẫn không thể buộc mình thỏa hiệp để đồng tình với quan điểm của anh, hay lựa chọn giữa anh và Thầy Phó... Em cố thuyết phục bản thân, nếu anh đã thấy quyết định này tốt hơn thì mình nên đồng tình mới phải." Thích Tụ cười cười, lẩm bẩm nói, "Nhưng em cũng biết, anh chọn rồi đi chắc chắn là có lỗi của em..."

Hứa Kính cứ thế chờ người, nhìn Thích Tụ đầy kinh ngạc.

Dưới ánh đèn lò mờ, đôi mắt hắn như ánh lên vẻ cô đơn và thâm trầm đầy kìm nén, khiến Hứa Kính chợt nhớ về lần đầu tiên gặp đối phương.

Tại chi nhánh MeiWei New York hồi đó, hắn trông thấy Thích Tụ 13 tuổi trầm tĩnh ngồi đọc tạp chí ngoài sảnh hoạt động chung của bộ phận Sales bọn họ. Khi ấy Thích Tụ đã rất tuấn tú, cũng không biết được ai dẫn đi uốn tóc nhuộm nâu mà nhìn như con lai, không khác gì tưởng tượng của Hứa Kính về hình ảnh hoàng tử bé dưới ngai bút Exupéry.

Hắn nhớ rõ chính mình lúc ấy cũng là bị vẻ cô độc trong mắt đứa nhỏ này thu hút, mới bất giác lại gần, từ làm bạn cho đến tình nguyện dốc hết kiên nhẫn với đối phương...

Hứa Kính vội thu lại tầm mắt để che đi rối loạn trong lòng, mạnh mẽ cầm rượu lên uống, thoáng chốc bỗng thấy mắt cay xè.

Lúc này, điện thoại trên bàn chợt rung lên, màn hình hiện lên hai chữ "Lâm Hoán" rõ mồn một. Hứa Kính chỉ nhìn qua, rồi thẳng tay úp mặt đi động xuống.

"Tiểu Tự..." Hần hít sâu một hơi, đề thấp giọng nói, "Anh nghe nói tập đoàn Lập Tảo đang rất loạn vì đấu tranh gia tộc, lúc trước Tư Thị rút vốn, nhà họ Chương đã tốn không ít tiền để chọc phá Tư Nguyên, thậm chí còn lẹm cả vào phần tài chính dành cho Phi Á-Hồng Trang. Đó giờ bọn họ ra sức giấu diếm việc này, nhưng Lâm Hoán biết rõ bên kia có ý đồ bòn rút hẳn từ hoạt động kinh doanh của Phi Á-Hồng Trang, nên đã mất kiên nhẫn lắm rồi, nay đến đây cũng vì muốn xem Phi Á có khả năng giành được suất hợp tác với Tân Điều hay không, nếu thất bại, hẳn sẽ tính đến việc rút vốn..."

Hứa Kính vừa nói vừa cầm điện thoại đứng dậy: "Năng lực của Diệp Khâm Như không tồi, Dương Hiểu Tuyết rất có thiện cảm với các cậu, ráng mà nắm chắc cơ hội lần này, anh phải đi đây."

Thích Tự đứng dậy theo: "Khoan đã..."

Hứa Kính dừng bước, quay đầu lại nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, chỉ sợ mình sẽ vô tình làm ra điệu gì thân bất do kỉ.

"Anh Kính, cảm ơn vì những tiết lộ vừa rồi, em thật sự rất vui, bởi đi đâu này cho thấy rõ ràng anh cũng không phải kiểu người anh từng muốn em trở thành..." Thích Tự nhìn hần cười, ánh mắt cũng sáng ngời, ngừng một chút lại nói, "Dù tới đâu, trong lòng và bên cạnh em vẫn luôn có chỗ dành cho anh."

Hứa Kính thấy hốc mắt cay cay, trong lòng xao động, nhỏ giọng mắng một câu "Thằng nhóc này" rồi nhanh chóng quay người rời khỏi bar.

Thích Tự nhìn Hứa Kính rời đi, không khỏi vui vẻ vì chuyện vừa biết được. Hần uống nốt ngụm rượu cuối cùng, thanh toán xong đang định đi tìm Diệp Khâm Như thì điện thoại đổ chuông.

Hắn nhìn qua, thấy là cuộc gọi từ Chương Thừa Tuyên thì nhấc luôn: "A lô?"

Không biết đâu kia nói gì khiến Thích Tự lập tức cau mày, hỏi: "Đang ở đâu? Để tôi qua."

Thích Tự vừa bước tới thang máy, nghe được câu trả lời thì đột ngột chuyển hướng, vội vàng đi về phía thang bộ.

*

22:03".

Phó Diên Thăng thoáng nhìn qua điện thoại, thấy liên lạc cuối cùng từ Thích Tự vẫn là tin nhắn "OK" từ lúc 18:02, sau một câu "Rất nhớ cậu" của hắn cũng không nhắn lại gì.

Chẳng lẽ chưa thấy?

Hay là chưa có thời gian trả lời?

Phó Diên Thăng không khỏi buồn bực, nhắn thêm một tin: "Vẫn chưa ăn xong à?"

Đến khi thoát ra để xem thử định vị của Thích Tự, phát hiện chấm đỏ đang di chuyển ra khỏi khách sạn, Phó Diên Thăng lại càng băn khoăn, rốt cục là có chuyện gì, không lẽ muộn vậy rồi mà còn đi dạo?

Hắn buông điện thoại, đọc báo cáo một lát rồi mở lại app định vị, mới thấy có 10 phút mà Thích Tự đã ra đến gần cổng trấn.

Phó Diên Thăng không nhịn được mà hỏi: "Đêm hôm rồi mà cậu còn đi đâu vậy?"

Nhưng nghĩ thấy quái quái, mới nhắn cả cho Vương Mãnh: "Anh có đang đi cùng Thích Tự không?"

Wang Mãnh: "Không, tôi đang ở phòng mình."

Phó Diên Thăng: "Vậy Thích tổng đâu?"

Vương Mạnh cũng lơ mờ biết về mối quan hệ giữa hắn và Thích Tự, bởi vậy trước giờ chưa từng giấu diếm Phó Diên Thăng điều gì: "Cậu ấy dự tiệc, từ hồi chiều đến khách sạn đã bảo tôi không cần đi theo nữa."

"...Không cần đi theo?"

Phó Diên Thăng vội bấm máy cho Diệp Khâm Như, vừa kết nối đã hỏi luôn: "Anh đang ở đâu? Thích Tự có đi cùng với anh không?"

Diệp Khâm Như sửng sốt, đáp: "Tôi đang ở Giang Trấn, không đi cùng Thích Tự, sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Không đi cùng? Vậy cậu ấy đâu rồi?"

Diệp Khâm Như: "Cậu ấy đi với Hứa... Ở mà cậu tìm ai thì phải gọi cho người đấy chứ, gọi tôi làm gì?"

Phó Diên Thăng nghĩ thấy cũng đúng, bèn không nói không rằng cúp máy để gọi cho Thích Tự luôn, chẳng ngờ vừa kết nối đã thấy máy bận, sau đó là thông báo từ hệ thống — "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."

****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Hứa Kính đi đâu rồi? Gọi điện xem nào."

Hứa Kính úp mặt điện thoại xuống.

Lâm Hoán: "...???"

Tôi muốn gây rối!! (ノ`□')ノ ㇏

-

A/N: Vào khúc gay cấn rồi...

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cảm giác hành động chuyển hướng của Cá là twist. Vòng hạt họ mệnh không thể ở bên lúc này, nhưng vẫn có niềm tin vào bản lĩnh của em, hi vọng là không phải bắt cóc T____T

Anw về vụ đối xứng hô: (khá dài, nhưng hi vọng mọi người đọc hết)

- Kết quả: Tôi-Em vẫn chiếm phần đông (22:14), dấu mốc c139 cũng được chọn nhiều nhất

- Bản khoản của mình:

- Thật ra thì chính văn cũng sắp hết, Hi còn bảo đã nghĩ xong cảnh kết truyện và lời tác giả thế nào rồi cơ, nên mình hơi ngại việc đối đột ngột sẽ khiến mọi người thấy vấp trong giai đoạn cuối này, nhất là khi tôi-cậu đã đi hết cả 177c qua, giờ đối luôn thì đảm bảo chính mình cũng bị khớp trong lúc dịch và mang lại trải nghiệm không tốt cho mọi người 😞

- Dấu mốc cũng là một vấn đề quan trọng, ở Tiếng Việt mình thì nó còn như một bước tiến trong mối quan hệ, mà thấy vài bạn chỉ ra khúc ở c139 chưa đủ để kích hoạt một trạng thái mới giữa Thầy với Cá 🤔

- Ngoài ra mình thấy ý kiến bảo khi nào yêu lâu rồi nên để cả hai cùng "anh-em" cũng khá hợp lí, vì đến một độ nhất định thì gắn kết giữa họ sẽ không chỉ còn là tình yêu tình thú nữa— "tôi-em" nghe xịn chết đi được, nhưng đặt cạnh cách xưng "tôi-anh" từ Cá hình như lại khiến tình cảm của em có phần bị mờ đi, trong khi từ từ tưởng đến cách thể hiện đầu cho thấy em nó thương fls nhiều thế nào, nữ vương đến đâu chứ chưa bao giờ mình dám lấn tẩn về sự nhiệt thành trong tình yêu của em hết. Giống như một bạn để lại bình luận hôm qua, có lẽ cách để cân bằng về sẽ nhất quán hơn với tổ hợp cường cường phúc hắc này.

- Quyết định:

- Đọc xong các luồng ý kiến mới thấy còn nhiều mâu thuẫn nên đành tạm gác lại vụ thay đổi xưng hô vậy, tất nhiên trong trường hợp bà Hi cho tua nhanh đến vài năm sau thì bắt buộc phải đưa ra quyết định sớm rồi.....
Orz

- Cảm ơn tất cả đồng đảng "tôi-em" đã cho mình thấy cánh tay của các bạn, rất tiếc vì chưa thể tình thú hóa xưng hô được luôn, nhưng mình hứa sẽ cân nhắc góp ý của mọi người cho bản beta hoặc một dịch vụ đặc biệt sớm nhất có thể (dự thảo chi tiết trong comment)

PHQĐ là tác phẩm mà Hi đã rất dành vào rất nhiều tâm huyết, mình thật sự không mong lấn cấn về xưng hô trong bản dịch sẽ làm bạn mất cảm tình với truyện, cho nên mới rên qua rên lại mãi thế này. Xin lỗi nếu có làm ai thấy phiền và một lần nữa cảm ơn sự đóng góp của mọi người, mong rằng mình sẽ sớm tìm được một giải pháp chu toàn và hài hòa cho tất cả.

Đánh mình đi mình chưa rồi từ giờ không bắt mọi người vote nữa đâu
T__T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 179: Hai Người Mất Tích

Phó Diên Thăng nhú mày, không lẽ đang bận?

Hắn bỏ điện thoại xuống, bình tâm chừng 10 phút, cứ một lúc lại kiểm tra vị trí của đối phương, trơ mắt nhìn Thích Tự rời khỏi cổ trấn, dừng quanh đó mấy phút rồi đi hết đường Hoàn Hà, hướng lên phía Đông Bắc.

Nhìn tốc độ di chuyển thì rõ ràng phải dùng xe, chứ không thể là đi bộ.

Phó Diên Thăng lật lại tin nhắn giữa bọn họ hồi chiều, lúc ấy Thích Tự còn nói mình không có thời gian ra ngoài, cũng đồng ý tối đến sẽ video call với hắn, giờ đã trễ như vậy, không thể nào có việc đột xuất mà không báo lại một câu...

Chưa kể bình thường Thích Tự đi đâu cũng là Vương Mãnh đưa đi, hầu như không ngồi xe người khác bao giờ, lí nào hơn 10h tối rồi còn không nói không rằng lên xe ra ngoài?

Phó Diên Thăng đột nhiên cảm thấy bất an lạ thường, đúng lúc này Diệp Khâm Như gọi lại, dường như phát hiện ra vấn đề nên vội nói với hắn: "Thích tổng tắt máy rồi, mà không thấy có trong phòng, tôi hỏi Hứa tổng thì anh ta bảo bọn họ đã tách ra từ một tiếng trước!"

Phó Diên Thăng: "Hứa tổng? Ý anh là Hứa Kính?"

Diệp Khâm Như: "Phải, bọn họ hẹn gặp nhau sau bữa tiệc trên quán bar tầng thượng, Hứa tổng nói hai người chỉ ngồi với nhau cùng lắm là nửa tiếng, vừa rồi tôi đi gặp người của Tân Điều nên không đi cùng."

Phó Diên Thăng siết chặt điện thoại trong tay: "Vậy rốt cục bây giờ Thích Tự ở đâu?"

Diệp Khâm Như cũng phát cuống: "Tôi không biết..."

Phó Diên Thăng đứng bật dậy, cao giọng nói: "Anh không biết? Mẹ nó chứ điện thoại cậu ấy thì tắt, bên cạnh không có vệ sĩ đi cùng, giờ đã ra khỏi cổ trấn rồi mà giờ tôi hỏi anh còn bảo không biết? Anh làm việc cho cậu ấy kiểu gì vậy!"

Diệp Khâm Như sững sờ: "Sao cậu biết Thích Tự ra khỏi cổ trấn rồi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có định vị của cậu ấy!"

Diệp Khâm Như bắt đầu thấy lòng như lửa đốt: "Cậu chờ chút, tôi đi bảo nhân viên kiểm tra camera giám sát trong khách sạn bây giờ đây..."

Phó Diên Thăng nhắc nhở: "Cậu ấy ra khỏi khách sạn lúc 22:03, kiểm tra camera trong khoảng 10 phút quanh đó, bắt đầu từ vị trí tách khỏi Hứa Kính ấy!"

Dự cảm không lành ngày một rõ rệt, Phó Diên Thăng đan tay cầu cho Thích Tự bình an, chỉ thấy mỗi giây trôi qua đều như cả năm trời, đợi nửa tiếng mà không thấy Diệp Khâm Như liên lạc lại, trong lúc chờ cũng gọi cho Thích Tự mấy lần nhưng đều nhận về thông báo máy tắt.

Nhìn lại định vị của Thích Tự, mới chỉ một tiếng mà chấm đỏ đã gần đến điểm giao giữa Giang Trấn và trung tâm Hải Thành.

Đang theo dõi thì Khâm Như gọi đến, Phó Diên Thăng vội vàng nhắc máy.

Diệp Khâm Như gấp gáp nói luôn: "Bọn tôi vừa kiểm tra máy quay an ninh trong khách sạn, trông thấy Thích tổng rời khỏi quán bar từ 21:38, trong lúc đó có nghe điện thoại, không biết là của ai mà đi đến cửa thang máy thì đột nhiên chuyển hướng sang thang bộ. Bảo vệ tòa nhà mới phát hiện camera khu vực thang bộ bị người phá, không ghi lại được tình huống bên trong, cũng không biết cậu ấy ra ở tầng nào. Dựa vào phỏng đoán trước mắt, rất có thể Thích tổng đã gặp nguy hiểm..."

Nỗi lo được xác thực, Phó Diên Thăng bỗng thấy trước mắt tối sầm, cả giận nói: "Một người sống sờ sờ đang trong khách sạn mà đột nhiên xuất hiện tận cổng trấn được à? CCTV bên ngoài thì sao? Tân Điều tổ chức thương hội lớn như thế, mời bao nhiêu doanh nhân tằm cở đến như thế mà bảo an chết hết rồi hay gì?!"

"Bọn tôi vẫn đang đi điều tra, tôi vừa báo Ngô Song báo cảnh sát rồi." Diệp Khâm Như cuống đến lạc cả giọng, bỏ qua cơn giận của Phó Diên Thăng mà hỏi, "Thích tổng có mang theo móc định vị của Tô Cánh cho phải không? Có thể nói cho tôi mã của cậu ấy chứ?"

Phó Diên Thăng nén lại hô hấp: "Để tôi nhắn cho anh."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng lập tức gửi cho Diệp Khâm Như dòng mã nhắn cũng mới nhận được hồi chiểu, không quên dặn một câu: "Có tin gì nhớ báo cho tôi luôn."

23:47 tối ấy, cảnh sát xác nhận Thích Tự đã bị nhóm người lạ mặt đưa đi trong trạng thái hôn mê, nhưng không chỉ có một mình, mà cả cậu con nuôi Chương Thừa Tuyên của Chương Ái Phát cũng bị bắt cùng—CCTV bên ngoài khách sạn ghi lại được cảnh ba tên bắt cóc mặc đồ đen đưa hai người ra khỏi khách sạn vào khoảng 22:00, sau đó chạy xe điện ra cổng trấn, đến 22:16 thì đổi sang một chiếc xe đen khác rồi rời đi...

Phó Diên Thăng vừa nghe Diệp Khâm Như tường thuật vừa suy luận, vì có gì mà Chương Thừa Tuyên lại bị bắt đi cùng Thích Tự?"

Nếu bọn bắt cóc đã nhắm đến cả hai, thì khả năng gom từng người một là rất thấp, thừa dịp mục tiêu ở chung rồi bắt mới hiệu quả, nhưng khả năng bọn họ rơi vào tình thế nguy hiểm cùng một lúc lại càng nhỏ hơn.

So lại với lần Thích Tự suýt bị bắt cóc dưới bãi đỗ xe tầng hầm ở Phong Mậu, vẫn là ngay nơi công cộng, vẫn là phương thức phách lối như vậy...

Sau lần kia, chắc chắn Thích Tự sẽ không hờ hênh với sự an toàn của mình đến thế, không đứng gù lại rẽ sang lối thang bộ một mình.

Nhất định ai đó đã dụ hắn qua, mà phải là một người Thích Tự quen biết và tin tưởng từ vô thức.

...Chương Thừa Tuyên.

Cho nên có khả năng Chương Thừa Tuyên không phải bị bắt đi, mà chỉ là mồi nhử phối hợp diễn trò để dụ Thích Tự mắc bẫy của kẻ chủ mưu.

Nếu vậy thì đã quá rõ kẻ chủ mưu của vụ bắt cóc là ai—từ vụ kiện cáo với MeiWei về nhân hàng đồ nhái, cho đến cuộc đối đầu quyết liệt giữa hai tập đoàn đằng sau cuộc chiến công nghệ, người nhà họ Chương đều có động cơ để gây án.

Theo như suy luận thì mục đích của bọn hắn sẽ là tiền tài chứ không phải tính mạng.

Phần lớn cạnh tranh ác ý trên thương trường đều là vì lợi ích.

...

Không.

Phó Diên Thăng lắc đầu, dù gì thì đây vẫn là một vụ bắt cóc, nhà họ Chương có thể đứng sau chỉ đạo, nhưng những kẻ thực hiện thường là đầu gấu có tiền án tiền sự, đa số đều sẽ liều mạng vì chút tiền thưởng, chưa kể gặp được người với thân phận như Thích Tự, ai biết bọn chúng có mò măt vì của mà thừa cơ hãm dọa tổng tiền hay không—hắn không thể dùng tư duy của người thường để suy đoán kết quả, càng không thể nghiễm nhiên cho rằng lần này Thích Tự cũng sẽ vô sự như lần trước.

Đã 2 tiếng kể từ khi Thích Tự và Chương Thừa Tuyên mất tích.

Sau khi tóm được hai người, bọn bắt cóc không lên cao tốc mà chỉ đi đường nhỏ hoang vu tốc độ thấp, sóng kém nên định vị chậm chờn, công tác truy lùng và chặn đường của cảnh sát lại càng thêm gian nan.

Diệp Khâm Như cập nhật những thông tin mới nhất cho Phó Diên Thăng, còn bảo: "Cảnh sát vẫn đang lần theo định vị, nhưng chúng ta không biết thân phận và mục đích của bọn bắt cóc, e là phải chờ theo dõi thêm..."

"Tôi biết rồi." Tay cầm điện thoại của Phó Diên Thăng phát run, cũng không biết là vì tức giận hay sợ hãi.

Hắn giận bọn họ không bảo vệ chu toàn cho Thích Tụ, càng giận bản thân mất cảnh giác, không kịp thời phản ứng ngay từ lúc thấy Thích Tụ tắt máy rồi hành động sớm hơn...

Phó Diên Thăng thử lên mạng tìm vé máy bay, giờ này trong nước các hãng hàng không dân dụng đều đã hết chuyến.

Hình ảnh kính xe dần che khuất sườn mặt của Thích Tụ rồi chỉ còn không ngừng lặp lại trong đầu hắn...

Nghĩ đến việc Thích Tụ có thể sẽ bị thương, gặp nạn hay thậm chí là bỏ mạng đêm nay, hắn đã thấy toàn thân như bị giới nước đá, máu chảy trong người cũng muốn ngưng trệ toàn tập.

Vậy mà vào thời điểm thế này, hắn lại ở cách tận ngàn dặm, ngoài chăm chăm dõi theo định vị và vài cuộc điện thoại thì chẳng thể làm gì hơn...

Phó Diên Thăng siết chặt nắm tay, thần chửi một tiếng trong lòng.

...

Khoan...

Hắn đột nhiên nghĩ ra gì đó, mở danh bạ tìm đến một cái tên.

"Trần tổng, tôi là Phó Diên Thăng... Vâng, tôi nhớ anh từng kể tuần nào Chủ tịch Mã của tập đoàn Đại Lực cũng bay từ Thẩm Thành đến Hải Thành bằng chuyên cơ riêng vào đêm Chủ nhật, việc này là thật sao?... Phải, tôi đang có chút việc gấp, không biết có thể nhờ anh liên lạc với Chủ tịch Mã cho tôi quá giang đêm nay được không... Vâng, tôi chờ tin từ anh."

Chỉ một lát sau đã có điện thoại gọi lại, Phó Diên Thăng lập tức nhấc máy, vừa nghe được câu trả lời từ đầu kia, ánh mắt ảm đạm của hắn cũng sáng lên một tia hi vọng: "Vậy thì tốt quá... Anh đừng nhắc đến ơn huệ, chuyện trước kia có là gì đâu... Được, tôi sẽ qua đó ngay bây giờ..."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng cũng chỉ mặc đại áo khoác rồi vội vàng ra ngoài, hướng tới sân bay tư nhân của Mã Tuấn Long.

Dọc đường, hắn lại lôi ra một chiếc điện thoại khác từ trong túi áo, mở khóa vào danh bạ rồi bấm gọi: "Tiêu Kiền, anh có đang làm nhiệm vụ ở Hải Thành không?"

Tiêu Kiền: "Có, sao thế?"

Phó Diên Thăng: "Giờ đang bận gì không?"

Tiêu Kiền: "Nửa đêm nửa hôm sắp lên giường đến nơi rồi, chẳng lẽ lại có nhiệm vụ gì?"

Phó Diên Thăng: "Thích Tự, con trai chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên bị bắt cóc."

Tiêu Kiền: "Trường nhiệm vụ Tư Thị kết thúc rồi?... Khoan đã, Thích Tự kia... là gì đó của cậu mà? Địch! Bị bắt cóc? Hiện tại á?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, vừa hai tiếng trước, cậu ấy là một trong hai người bị bắt, định vị cuối cùng được phát hiện ở phía tây thôn Thịnh Gia của trấn Đồng Hưng, vẫn đang hướng lên phía Đông Bắc, đã gần đến biên giới Hải Thành, chỗ đó có một khu nhà máy nhựa bỏ hoang rất rộng. Trước mắt vụ việc đang thuộc quyền xử lý vi phạm của sở cảnh sát Giang Trấn, nhưng vì chưa xác định được vấn đề an toàn của con tin, tôi sợ là bọn họ sẽ sơ suất, hi vọng anh có thể hỗ trợ một chút."

Tiêu Kiền: "Việc đã thuộc quyền cảnh sát, lại mới xảy ra được hai tiếng, chưa có gì rõ ràng thì cậu bảo tôi lấy danh nghĩa gì đi tiếp viện bây giờ?"

Phó Diên Thăng: "Tôi muốn nhờ anh tìm hiểu tình hình cụ thể hơn, xác định không có gì nguy hiểm thì coi như lấy danh nghĩa riêng giúp đỡ một chút, còn nếu an nguy của con tin gặp vấn đề thì đường hoàng chi viện."

Tiêu Kiêm: "Chắc, còn chưa có thông báo chính thức về việc thăng chức đâu, này là đang sai ngược cấp trên đấy nhớ... Được rồi, nói qua về tình hình đi, tôi thay quần áo xong đi luôn."

Phó Diên Thăng: "Để tôi gửi tin nhắn cho, anh cứ thu xếp trước đi, hẹn khoảng 3 tiếng nữa gặp."

Tiêu Kiêm: "Điều tra viên dân sự như cậu thì tới làm gì? Có nguy hiểm cũng đâu đến phiên cậu lo... À phải rồi, cậu còn đang ở tận Thâm Thành cơ mà? Đêm hôm như này thì tới thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Tôi sẽ nghĩ cách tới được, đến nơi liên lạc sau."

Tiêu Kiêm: "???"

*

Thích Tự tỉnh lại giữa u ám lạnh lẽo, bụi bặm và mùi cao su gây gây sộc thẳng lên mũi khiến hần nhú mảy, có chút buồn nôn.

Kí ức trước khi bất tỉnh dần hiện về, không mất bao lâu để Thích Tự nhận ra mình đang gặp phải chuyện gì.

Hần cố mở mắt, nhờ sắc trời le lói ngoài cửa sổ mà lờ mờ nhìn ra mình đang ở trong một nhà máy bỏ hoang, bị trói vào một cái ghế cũ trên tầng hai, bên cạnh có cây cột sắt gỉ, xung quanh là máy móc thiết bị bỏ đi, cùng mấy thùng nhựa lớn, đen sì như những con quái vật ẩn mình trong màn đêm.

Cảnh tượng và cảm giác quá giống với lần bị bắt cóc năm 8 tuổi khiến hần không khỏi rùng mình.

Bao năm qua Thích Tụ cứ nghĩ mình đã sớm quên hết, nhưng phải rơi vào hoàn cảnh này đây, hẳn mới nhận ra trong mình vẫn còn biết bao kinh hãi từ sự vụ khi ấy.

Toàn thân hẳn bất giác co rúm, chỉ muốn cuộn mình lại, ngặt nổi tay chân đã bị trói đến bất động.

Thích Tụ hít sâu vài hơi, ra sức buộc bản thân kiên cường, tự nhủ mình đã không còn là đứa bé của 14 năm trước, không việc gì phải sợ...

Trước hết phải hiểu rõ được tình cảnh bây giờ.

Hắn nhớ lại lúc Chương Thừa Tuyên gọi điện đến, đầy vẻ lo lắng bảo rằng nhà họ Chương cũng biết chuyện tập đoàn Thiên Bảo muốn rút vốn cho Tư Nguyên, còn kẻ Thiên Bảo vốn không có ý làm thật, tất cả chỉ là một cái bẫy, đối phương không dám nói cụ thể qua điện thoại mà muốn cho hắn nghe ghi âm trực tiếp, hiện đang chờ sẵn ở lối thang bộ tầng ba.

Thích Tụ mới nghe về việc ba muốn lập bẫy hôm qua, hôm nay đã được tiết lộ cho tin này thì kinh ngạc không thôi, lo ba hắn bị tính kế ngược nên sốt ruột đến thẳng chỗ Chương Thừa Tuyên bảo mình.

Trước khi vào thang bộ, hắn đã có một thoáng do dự, nhưng nghĩ thấy trong ngoài khách sạn đều có camera giám sát, mặt khác quen biết đã lâu mà Chương Thừa Tuyên cũng chưa làm gì hại mình, trong lòng lại như lửa đốt vì lo lắng nên cứ thế chủ quan.

Quả thật hắn vừa mở cửa đã thấy Chương Thừa Tuyên, đối phương còn đang định mở lời thì đèn đóm bỗng dưng tắt phụt.

Thích Tụ lập tức cảm thấy có vấn đề, chẳng qua chưa kịp làm gì thì đã bị ai đó dùng khăn ẩm bịt chặt mũi và miệng...

Bấy giờ ý thức dần trở về mới cho biết, rõ ràng hắn lại bị bắt cóc một lần nữa, thậm chí còn bị đưa đi khỏi chỗ trốn.

Thích Tụ không rõ hiện là mấy giờ, đoán chắc điện thoại cũng đã bị lấy mất, nhưng lại chợt nhớ ra chiếc móc định vị của Tô Cánh vẫn đang nằm trong túi quần bên trái!

Hồi chiều Thích Tụ có đồng ý video call với Phó Diên Thăng trước khi ngủ, cả ngày biệt tăm, Phó Diên Thăng thấy không liên lạc được nhất định sẽ kiếm hắn, chắc chắn bọn họ đã biết hắn gặp chuyện, chắc chắn có thể lần theo định vị tìm đến đây...

Không sao, hắn sẽ được cứu, không việc gì phải sợ.

Đang tự an ủi bản thân, hắn đột nhiên nghe tiếng bước chân vội vã vang lên từ tầng dưới.

Thích Tụ chờ người, hoàn cảnh kinh hãi như hiện tại khiến hắn trở nên nhạy cảm với mọi tiếng động.

Hắn thấy bóng đèn pin loáng thoáng tiến vào cùng giọng nói của một gã: "Không tìm được gì à? Nghe bảo đồng hồ trang sức của bọn nhà giàu hay gắn định vị lắm.."

Một tên khác nói: "Tìm rồi, vút được gì cũng đã vút hết, thằng công tử trên kia còn đeo hắn cái đồng hồ bạch kim của Patek Philippe cơ, tao ném đi mà tiếc đứt ruột, giữ lại bán cũng được khối tiền chứ tưởng..."

"Thế sao vẫn có người bám đuôi? Phùng Nhị nhấn bảo mình mới đi có nửa tiếng là bọn chó má trong khách sạn đã đánh hơi được rồi, xong báo cảnh sát luôn, chúng nó còn lần theo đúng đường mình đi mới sợ chứ!"

Một kẻ khác nhắc nhở: "Tổ sư... thằng này tỉnh rồi!"

Thích Tụ căng thẳng, bọn chúng giám sát được hắn từ bên dưới?

Nhưng chỉ một giây sau, hắn đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Các, các anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây..."

Thích Tụ hơi giật mình, là Chương Thừa Tuyên!?

"Biết đi đâu thì khai ngay cho bố! Mày có mang định vị trên người không?"

Tiếp đó là một loạt tiếng đá thùm thụp, chỉ thấy Chương Thừa Tuyên đau đớn rên rỉ vài tiếng, sau đó không ngừng la lên: "Tôi không có, thật sự không có..."

Thích Tự nhú mày, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Nãy giờ hắn vẫn tưởng mình bị Chương Thừa Tuyên lừa vào thang bộ, giờ nghe mới thấy hình như đối phương cũng là một con tin?

Phía dưới một lần nữa truyền đến âm thanh dậm đá liên hồi, Chương Thừa Tuyên kêu la thảm thiết không thôi, khiến Thích Tự nghe được cũng phát run.

"Lên hỏi cả thằng nhóc trên kia xem!" Mọi tên nói.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ tôi gặp chuyện rồi! Cần giúp đỡ! QAQ"

Tiêu Kiền: "Cậu đang lạm dụng việc công, tiền trăm hậu tấu quá phận rồi đấy!"

Phó Diên Thăng: "Giúp đi mà! QAQ"

Tiêu Kiền: "Thôi được rồi, được tên đi đầu tra viên xuất chúng nghịch thiên lạnh lùng độc miệng trong truyền thuyết này nhờ vả cũng oai ra phết, phải đi hóng cùng mới được ~(~~~~~)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cá đúng số khổ, tln mới 22 tuổi đầu đã bị bắt cóc đến 2.5 lần... so với em trai, với đồng lứa hay với cả nhóm phú nhị đại xung quanh thì đúng

là quá nan, thương không đề đâu cho hết T__T

Mà đ ồ là sau cú này chắc Th ầy sẽ buộc phải lựa chọn ưu tiên công việc hay người yêu hơn chẳng? Chẳng qua nói thế nào thì vẫn mong th ầy ở lại với tổ chức, vị trí khác cũng được, chứ quốc gia mà mất đi bảo vật này thì tổn thất quá " _ > "

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 180: Tôi Đố Kị Cậu

Nghe tiếng bước chân dồn dập tiến đến, trống ngực Thích Tự ngày càng gấp gáp, hắn chỉ đành nhắm mắt giả bộ hôn mê. Người kia lại gần cùng mùi dầu máy lần mồi hôi, ngay sau đó bắt đầu soát cả người hắn.

Thích Tự hoảng đến rùng mình, không nhịn được bao lâu thì mở mắt, bắt gặp ngay một tên đầu đinh lực lưỡng chừng 40 tuổi.

Hai người vừa đối mặt, tên kia lập tức chửi thề, vừa tiếp tục lục túi vừa quát lên: "Ngoài điện thoại đòng hờ còn gì gắn định vị nữa?"

"Không còn." Thích Tự hơi động đậy yết hầu, thấp giọng hỏi, "Các anh, các anh rốt cục là ai vậy? Tại sao lại bắt bọn tôi tới đây? Nếu muốn tiền của thì chúng có thể thương lượng..."

"Bớt ba hoa đi!" Tên đầu đinh đột nhiên rút ra một con dao inox từ trong túi quần, kè lên cổ Thích Tự, gần giọng hỏi: "Muốn sống thì khai mau, còn mang cái gì nữa, đừng để bố phải lột mày ra tìm!"

Cảm giác lạnh buốt khiến tim Thích Tự như nhảy thẳng lên cổ họng, mồ hôi lạnh lờ mờ túa ra bên thái dương, hắn nhìn thẳng vào đối phương, đành thỏa hiệp: "Túi quần bên trái..."

Tên đầu gấu hơi sững sốt, thu dao rồi lập tức lăm tay vào túi quần hắn, quả nhiên tìm được được một vật.

"Mẹ!" Hắn rống xuống tầng một, "Thấy rồi! Một cái móc bé trong túi quần nó, tiên sư, lúc này đưa nào lục soát thẳng này? Có thể mà cũng không tìm ra!?"

Tên đầu gấu siết chặt cái móc trong tay, hiển nhiên điên máu vì bị Thích Tự qua mặt, có đi đâu vội đi xử lý thứ này nên chỉ hung hãn trừng mắt một cái rồi gào lớn với bên dưới: "Lão Tam, thuốc mê của mày kiểu chó gì thế? Mới được bao lâu mà chúng nó đã tỉnh hết cả lượt rồi!? Mau lên chuốc thêm cho thằng nhóc này đi!"

Nói xong cũng quay người đi luôn. Loáng thoáng nghe thấy người bên dưới xúi hức lái xe đi cùng với thứ để đánh lạc hướng dấu vết, tia hi vọng le lói trong mắt hắn cũng dần tắt rụi.

Không bao lâu sau đã có một tên gầy gò đi lên, bước đến chỗ hắn rồi úp tấm khăn trên tay lên thẳng mặt hắn. Thích Tự ra sức giãy giụa được vài lần, nhưng không chịu được cơn ngạt bao lâu cũng phải đầu hàng thuốc mê, lại một nữa lịm đi.

*

00h30, Phó Diên Thăng lên chuyên cơ của Mã Tuấn Long, may là máy bay tư nhân bắt được sóng nên hắn vẫn có thể dõi theo định vị của Thích Tự.

Chấm đỗ kia dừng ở huyện Ngô Hưng giáp với Hải Thành và phía bắc tỉnh Z chừng nửa tiếng, tiếp đó đi về phía đông, rồi hướng xuống phía nam trong 40 phút sau đó, im ắng tại phụ cận huyện Tùng Nam được 10 phút lại xuôi nam, đến 2h40 thì lên cao tốc, coi như vượt qua Giang Trấn, bắt đầu chạy về hướng Hàng Thành.

(*hiểu đơn giản là vụ này loanh quanh vùng giáp ranh giữa Hải Thành và tỉnh Z/Chiết Giang, các thành phố Hàng Thành-Thiệu Thành-Hưng Thị-Hồ Châu đều trực thuộc Z, Ngô Hưng thì là thủ phủ của Hồ Châu)

Phó Diên Thăng vừa nhìn vừa cau mày, không thể nào hiểu được lộ trình này.

Nếu vào vai bọn cướp, chắc chắn hắn sẽ vội tìm đến một điểm an toàn để giấu người, chứ không có chuyện nửa đêm rồi còn mang con tin đi long nhong ngoài đường như vậy.

Hắn gọi cho Tiêu Kiền hỏi thăm tình hình, đối phương mới bảo: "Tôi vừa trao đổi với mấy anh em bên cục công an Hưng Thị, tổ sư, cả đám cảnh sát bị chúng nó quay như dế, lòng vòng đi theo định vị kia cũng gần hai tiếng rồi. Tôi vừa bảo đội trưởng bên ấy, đã lên cao tốc thì cứ tiến hành chặn xe mục tiêu ngay tại giao lộ."

Phó Diên Thăng dặn dò: "Có khả năng con tin vẫn đang ở trên xe, nhớ chú ý an toàn của bọn họ!"

Tiêu Kiền: "Còn cần cậu phải dặn chắc!"

Lúc này, Diệp Khâm Như cũng đã báo cho Thích Nguyên Thành ở Hải Thành về việc Thích Tự mất tích—con trai chủ tịch đang có khả năng gặp nguy hiểm, hẳn nào có gan giấu diếm một chuyện tày đình đến vậy.

Quay lại khoảng 10h tối, Thích Nguyên Thành vừa đặt lưng nằm xuống với Khương Oánh thì nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như, lập tức kinh hãi bật dậy: "Cậu nói cái gì!?"

Không ngờ động thái này lại đánh thức cả người bên cạnh, đối phương thấy ông tái mặt thì lập tức truy hỏi bằng được, Thích Nguyên Thành thương vợ mình đang thai nghén nhưng vẫn phải bình tĩnh kể lại mọi chuyện, Khương Oánh nghe xong cũng khiếp đảm đến hồn phi phách tán.

Cả hai không còn tâm trạng nào mà ngủ, vội vàng thay đồ rồi bảo lái xe chạy thẳng đến chỗ Diệp Khâm Như.

Biết chuyện Thích Tự và Chương Thừa Tuyên bị bắt cóc, đám người tham dự thương hội ở Giang Trấn cũng đã loạn cả lên. Nhân vật chủ chốt của hai công ti lớn mất tích, Tân Điều chỉ biết ra sức ngăn chặn truyền thông đưa tin để giảm thiểu áp lực dư luận, đồng thời bắt đầu truy cứu trách nhiệm của bộ phận an ninh khách sạn.

Hứa Kính nghe tin Thích Tự mất tích ngay sau khi gặp mình thì càng hối hận, thấy bảo phía Diệp Khâm Như có định vị của Thích Tự, bèn hỏi mượn xe Lâm Hoán ngay trong đêm để đi tìm người cùng, mà đối phương thấy thế cũng quyết định đi cùng luôn.

3h sáng, Phó Diên Thăng đáp xuống sân bay Hải Thành, cảm tạ Mã Tuấn Long rồi lên thẳng cuộc xe đã đặt trước, dự định đi tới Thiệu Thành để tụ họp với Tiêu Kiềm.

Không ngờ xe chạy chưa được nửa tiếng, hắn đã nhận được điện thoại của đối phương.

"Mẹ, lại hụt, vừa chặn được chiếc xe mang định vị kia rồi, hóa ra chỉ là một chiếc xe giao hàng từ Hưng Thị đến Hàng Thị, lục soát một hồi mới tìm thấy định vị dưới ghế lái, hỏi tài xế cả đường có mở cửa sổ xe hay tiếp xúc với ai hay không, thì đối phương kể là hơn tiếng trước có vào đồ xăng và đi vệ sinh tại một trạm phía nam Hưng Thị, ngoài nhân viên ở đó ra thì không hề tiếp xúc với ai. Hắn là bọn bắt cóc đã lợi dụng lúc ấy để ném định vị vào xe..."

Phó Diên Thăng nghe Tiêu Kiềm tường thuật mà tay lại run lên.

Việc thiết bị định vị xuất hiện trong một chiếc xe qua đường chứng tỏ sau một thời gian giam giữ Thích Tự, bọn bắt cóc phát hiện ra mình bị theo dõi nên đã lục soát lại, hoặc tệ hơn là tra khảo Thích Tự bằng vũ lực...

Phó Diên Thăng cố gạt những tưởng tượng đáng sợ kia khỏi đầu, buộc mình bình tĩnh lại: "Từ 10h tối qua cho đến 1h kém hôm nay, nếu tôi nhớ không nhầm thì định vị có lần lướt dừng lại ở phía nam huyện Chung Lĩnh của Hưng Thị, nhà máy nhựa tại huyện Ngô Hưng phía bắc tỉnh Z và trạm xăng phía nam Hưng Thị, tôi nghĩ là nên đi đầu tra lại những điểm có thời gian dừng hơn 10 phút..."

Tiêu Kiềm thở dài: "Tôi hiểu, thật ra cảnh sát đã kiểm tra qua nhà máy gần Hải Thành kia rồi, mà không tra được gì. Giờ không còn định vị, bọn cướp hoàn toàn có thể mang con tin đến nơi khác, hoặc là trốn vào một tòa nhà cao tầng nào đó, chỉ đành chờ bọn chúng chủ động liên hệ rồi lần theo dấu vết tiếp thôi..."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, lại nói với Tiêu Kiềm: "Bên anh hụt rồi thì tôi không qua nữa vậy. Tôi mới xuất phát từ sân bay Hải Thành, gần huyện Ngô Hưng kia nhất, bây giờ sẽ đi thẳng tới đó."

Tiêu Kiền sửng sốt, nói: "Cậu đi một mình? Có được không vậy?"

Phó Diên Thăng: "Yên tâm, nếu phát hiện ra bọn bắt cóc tôi sẽ chú ý đến mình."

Tiêu Kiền: "Vậy để tôi qua đó, cùng hành động đi..."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng mở bản đồ ra xem qua rồi nói với lái xe: "Tới đường Phương Sướng bờ Hồ Bán huyện Ngô Hưng."

Ấy là nơi định vị dừng lại lâu nhất, trực giác kì lạ mách bảo, hắn sẽ tìm được Thích Tụ ở đây.

*

Thích Tụ một lần nữa tỉnh lại, tay chân hắn đều đã mất cảm giác sau thời gian dài bị trói, hai lần dính thuốc mê cũng để lại phần nào choáng váng và tức ngực.

Thích Tụ bỗng nhúc nhích, máu trong người đột nhiên được lưu thông, toàn thân cũng vì thế mà tê rần.

Hắn hít sâu vài hơi, cảm giác xung quanh vẫn đen kịt, chỉ có đi đâu hiện tại mất hắn đã bị bịt lại.

Thích Tụ cố chớp chớp mắt để đẩy màn che xuống mà vô ích, khăn được buộc quá chặt, nhưng mùi nhựa gây mũi giúp hắn nhận ra mình vẫn đang ở nhà máy hoang ban này.

Chẳng qua phát hiện này cũng chẳng khiến hắn an tâm hơn, ngược lại tình cảnh không thấy được gì chỉ càng khiến hắn thêm sợ hãi...

Xung quanh chẳng những đen đặc, mà còn im phăng phắc. Hắn không biết rốt cục bọn cướp và Chương Thừa Tuyên đã đi đâu.

Đã ngủ? Hay đầu đã đi, bỏ lại một mình Thích Tụ ở đây?

Mất đi định vị, liệu còn ai tìm thấy hắn hay không?

Có khi nào sẽ không tìm ra được?

...

Không, hẳn là không...

Bọn bắt cóc hẳn có vẻ cũng không định giết người diệt khẩu, còn nhu cầu là còn đường sống.

Chưa kể tuy chiếc móc định vị đã bị lấy đi, nhưng chí ít cũng đã theo hẳn tới tận đây, chắc chắn cảnh sát có thể dựa vào lộ trình để mở rộng tìm kiếm.

Thích Tự vừa co mình trong bóng tối, vừa không ngừng trấn an tâm lý cho bản thân bớt sợ.

Không biết qua bao lâu, hẳn lờ mờ nghe thấy tiếng bọn cướp nói chuyện bên ngoài, chỉ là có vẻ cách đó rất xa.

Biết những người kia vẫn đang trông coi chứ không mặc kệ hẳn tự sinh tự diệt ở đây, Thích Tự lại có phần nhẹ nhõm thở phào.

Hắn dần tỉnh táo lại, bắt đầu hồi tưởng một chút diễn biến trước khi bị bắt cóc.

Thích Tự nhớ lối thang bộ ở đó rất thoáng, Chương Thừa Tuyên vào trước thì kiểu gì cũng phải bắt gặp bọn người kia ẩn nấp bên trong, chưa kể đứng từ vị trí ấy chắc chắn thấy được tên bắt cóc đánh lén Thích Tự từ phía sau, nào có chuyện đối phương cũng vô tri vô giác bị bắt giống hẳn—bởi vậy nếu không phải bị bọn bắt cóc ép lừa hẳn vào, thì Chương Thừa Tuyên chính là đồng phạm.

...

Cũng trách hẳn quá chủ quan, Hứa Kính đã nói nhà họ Chương đang diễn ra tranh đấu nội bộ, Lập Tảo vô cùng coi trọng vụ hợp tác lần này, thế mà hẳn còn liêu lĩnh đi gặp Chương Thừa Tuyên một mình...

Chưa kể Thiên Bảo rõ ràng là mối quan hệ Phó Diên Thăng tìm giúp bọn họ, sao có thể là một cái bẫy cho được?

Cứ tưởng trong khách sạn luôn có camera giám sát, có bảo vệ, lối thang bộ ở ngay gần thang máy thì sẽ không xảy ra chuyện sao?

Cmn đúng là cái tư duy lối mòn! Năm ngoái suýt nữa bị bắt cóc dưới Phong Mậu mà còn chưa chừa?

Hắn tự vấn một hồi, hồi hận đến nỗi chỉ muốn tát cho mình vài phát!

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến vài tiếng sột soạt cùng âm hắng giọng khàn khàn, khiến Thích Tự không khỏi căng thẳng đến độ người!

Là Chương Thừa Tuyên sao!?

"...Chương Thừa Tuyên?" Hắn thấp giọng gọi một tiếng.

Người bên cạnh không trả lời, cũng chẳng biết có phải đang lơ mơ như hắn vừa rồi hay không, những sột soạt kia kéo dài thêm chốc lát, vang lên cùng vài tiếng rên yếu ớt, Thích Tự hơi cắn môi, thử lại thêm một lần: "Chương Thừa Tuyên?"

"...Thích Tự?"

Đối phương rốt cục cũng đáp lại, quả thật là Chương Thừa Tuyên!

Tiếng rên đau đớn của hắn có vẻ không phải giả, màn đánh chửi bên dưới hồi nãy cũng rất chân thực.

Điều này khiến Thích Tự không khỏi hoài nghi, nhớ Chương Thừa Tuyên cũng là người bị hại thì đúng ra hắn không nên oán hận đối phương đã dụ mình vào thang bộ, dù gì ở vào tình huống bị uy hiếp, mấy ai có thể hi sinh bản thân vì một bạn học chẳng liên quan, trong khi sai sót chính vẫn là do hắn mất cảnh giác.

Nhưng giả sử, giả sử Chương Thừa Tuyên không phải người bị hại...

Hắn hơi nhú mày, thử thăm dò: "Cậu... vẫn ổn chứ? Có trông thấy tôi không?"

"Có..." Chương Thừa Tuyên khàn khàn đáp lại, dường như đã ổn định tư thế xong, rốt cục cũng an tĩnh.

Thích Tụ vẫn chờ đối phương mở miệng tiếp, nhưng ngoài một tiếng kia, dường như Chương Thừa Tuyên không định có thêm động tĩnh gì — không hỏi chuyện hay giải thích vì sao lại gọi Thích Tụ vào thang bộ, cũng chẳng buồn thảo luận với hắn về tình hình trước mắt.

— Hoàn toàn không giống phản ứng của một người đang ở trong hoàn nạn cùng với Thích Tụ.

Thích Tụ lo lắng, không nhìn được mà hỏi: "Cậu biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Chương Thừa Tuyên đáp lại cụt lủn: "Chúng ta... bị bắt cóc."

Thích Tụ chất vấn: "Vậy gọi tôi tới chỗ kia vì chuyện gì? Sao cậu biết chuyện tập đoàn Thiên Bảo?"

Chương Thừa Tuyên: "Một thư kí của Vương Trấn Đống là người do nhà tôi cài vào..."

Thích Tụ chợt hiểu ra, ba hắn nói sáng 26 sẽ đến đàm phán với Vương Trấn Đống, bảo sao nhà họ Chương lại biết luôn được về chuyện tập đoàn Thiên Bảo.

Hắn hỏi tiếp: "Cậu định cho tôi nghe ghi âm gì?"

Chương Thừa Tuyên im bật, không trả lời nữa.

Thích Tụ ảo não siết chặt nắm đấm, quả nhiên Lập Tảo cũng chẳng biết cái quái gì, đơn giản là dùng tin giả về Thiên Bảo để lừa mình.

"Cậu biết rõ... đây là một cái bẫy phải không?" Hắn không cam lòng hỏi.

Chương Thừa Tuyên vẫn tiếp tục trầm mặc, ngay cả tiếng thờ cũng lặng thinh như đã chết.

Thích Tự thu lại ánh mắt, đáy lòng lạnh lẽo: "Chương Thừa Tuyên, suýt chút nữa, suýt chút nữa thì tôi đã coi cậu là bạn thật rồi..."

Chương Thừa Tuyên: "Chính cậu đã nói chúng ta không thể nào trở thành bạn bè."

Thích Tự nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Vậy ra "đối thủ đáng tôn trọng" mà cậu nói là thế này à?"

Hồi lâu sau, Chương Thừa Tuyên mới mấp máy một lời gằn như không thể nghe thấy: "Xin lỗi..."

...Khoan đã.

Vậy vì sao Chương Thừa Tuyên còn bị bắt cùng? Chẳng lẽ là để lừa hắn, lừa bên ngoài, để mọi người đều tưởng đối phương cũng là một người bị hại?

Nhưng người kia lại nói xin lỗi, chứng tỏ là cũng không muốn lừa dối hắn.

Điều này có thể là tín hiệu nguy hiểm cực độ—bởi chỉ có người sắp chết mới không lo bại lộ chân tướng, nhưng xét ở khía cạnh khác thì lại cho thấy đối phương cũng không phải một kẻ máu lạnh tàn nhẫn.

...

Thích Tự thấy nhịp tim tăng tốc, vội ổn định lại tâm trạng rồi trầm giọng nói: "Khỏi xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi, cậu có bị ép buộc hay không?"

Chương Thừa Tuyên khẽ nói: "Quan trọng à?"

"Chỉ cần cậu thành thật trả lời tôi, phải hay không." Thích Tự nhắm mắt lại, dối lòng nói, "Nếu là phải, tôi sẵn sàng tiếp tục tin tưởng cậu..."

Chương Thừa Tuyên đột nhiên thở dốc, cả người cũng bút rút nhúc nhích.

Mấy phút sau, nhà máy trống trải mới vang lên âm giọng tuyệt vọng của đối phương: "Thích Tự, cậu từng nói chúng ta không có khả năng trở thành bạn, thế nhưng lại cho tôi hơn cả những gì bạn bè có thể mang đến, trái ngược với bên ngoài lạnh lùng xa cách, cậu là người chân thành và nhiệt tình, cũng giống như ánh sáng, thật sự rất chói mắt... Cậu không biết tôi دوستك cậu thế nào đâu, tôi sẽ chẳng bao giờ có được những gì cậu sở hữu, đôi khi cũng rất muốn phấn đấu trở thành một người như cậu, nhưng một phần tiểu nhân trong lòng lại chỉ luôn muốn kéo cậu xuống vũng bùn đen tối cùng mình... Xin lỗi, tôi không thể trả lời vấn đề cậu hỏi... Cậu cũng không cần tin tưởng tôi nữa làm gì..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cmn đừng có bày đặt súp gà nữa! Mau cho ông đây đi cú vọ đi chứ! QAQ" (cue súp gà cho tâm hồn)

Tác giả: "Tui muốn lắm, mà viết gì cũng phải có trình tự chứ!(¯ _ ¯)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nào giờ Cá cũng có không ít lựa chọn hấp tấp ngược đời mà rốt cục vẫn là tin đúng người, cơ mà phải gặp bài học xương máu thế này thì em mới nhận ra chân thành sống thật không phải lúc nào cũng tốt được, có đau thương mới có trưởng thành, cho nên không trách em, ngược lại ngày càng có lòng tin vào em hơn \ (*"∇ `) Thấy em cũng có triển vọng dùng võ mồm rồi đấy, phải thế mới đòi được bằng tốt nghiệp từ fls chứ =)))

Hóng màn cứu người của Thầy ở chương sau quá, hi vọng là bình tĩnh tự tin như đó giờ, đừng làm anh hùng cứu mỹ nhân recklessly ; A ;;;

Klq mà Giả bạn trai về với mình rồi, mê li đến nỗi đấu tranh tâm lý mãi mới dám bóc, mỗi tội bị quả nẹp đúng chỗ idol em kí tên trên card doumaa
T_____T

Giấy thơm xịn mịn art siêu đẹp, mini standee với photocard đầu cứng cáp chất lượng, chữ idol đẹp thấy mê, chưa kể còn được thêm cái Phiên ngoại độc quyền (hình có 🍁 và ❄️ cunhang ở cuối cùng), nói chung bỏ qua phí ship sang đến chỗ mình thì đáng tiền đáng cả 2 tháng chờ đợi. Quick review vậy thôi, chủ yếu là khuyến khích ai đang lăn tăn muốn rinh em về thì triển luôn đi:">

Một tin bên lền nữa là Phúc Hắc bán bản quyền giản thể rồi!!! Mong một ngày không xa cũng sẽ được cầm em trên tay huhuuuuuu ("°ω°`)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 181: Đáng Hận Đáng Thương

Nghe hết màn độc thoại của Chương Thừa Tuyên, trong lòng Thích Tự cũng dấy lên một tia hi vọng, hấn hỏi ngược lại: "Thay vì kéo tôi xuống, tại sao cậu không nghĩ đến chuyện trừng phạt những kẻ đã buộc mình rơi vào tình cảnh u ám hiện tại?"

Chương Thừa Tuyên cúi thấp đầu nói: "Người kéo tôi vào bóng tối u ám, chính là bản thân chứ ai."

Nghe những lời tự hận của đối phương, Thích Tự cũng phải giật mình sửng sốt.

Người này đã từng mong có được thừa nhận từ hắn, mong được trở thành đối thủ của hắn là thế, vậy mà giờ đây đầu từ bỏ cả.

Có lẽ vì hơn ai hết, Chương Thừa Tuyên biết rõ sau khi làm ra loại chuyện này, Thích Tự chắc chắn sẽ không tha thứ hay tin tưởng hắn nữa.

Không có được, cũng không với được, thì quay ra kéo cả hắn xuống bùn...

Thích Tự nhanh chóng tỉnh táo lại, đổi giọng nói: "Chương Thừa Tuyên, hình như tôi từng kể tôi còn một người em trai sinh đôi rồi đúng không... Cậu nói cậu ghen tị với tôi, nhưng tôi lại rất ghen tị với em trai mình... Không như tôi, nó là một sinh viên bình thường, phiền não lớn nhất mỗi ngày có khi chỉ là bữa tiếp theo nên ăn gì... Hồi bé hai đứa đi bơi cùng nhau, thầy dạy sợ ý để nó đuối nữa đuối nước, lúc ấy tôi lại mãi chơi nên không để mắt đến em, về sau mẹ biết chuyện, chẳng những truy cứu thầy dạy mà còn trách tôi rất nhiều, nói tôi làm anh thì lúc nào cũng phải bảo vệ em cho tốt."

"Lúc bị mẹ mắng tôi đã thấy rất tủi thân, rõ ràng mình cũng là trẻ con, cũng cần có người để mắt trông coi, thế nhưng chỉ vì ra đời trước em trai mấy phút mà đành phải làm người lớn... Cảm giác trách nhiệm ấy đã theo tôi từ khi bắt đầu có nhận thức đến giờ, em trai có thể vô ưu vô lo, tự do theo đuổi cuộc sống mà mình muốn, trong khi tôi thì không."

Thích Tự không dám thay đổi thái độ quá nhanh, ngừng một chút nhìn nhìn đối phương, thấy không có phản ứng gì mới uyển chuyển nói tiếp: "Ba mẹ li hôn năm chúng tôi 10 tuổi, kể từ đó tôi ở với ba, xác định là người kế nghiệp của ông ấy, ngày nào cũng nghe người ta nói mình là con trai Thích Nguyên Thành, nhất định phải học tập cho tốt để sau còn san sẻ gánh nặng giúp ba... Nộp đơn vào Stafford, theo học kinh tế, tham gia quản lý, tất cả đều là trách nhiệm tôi phải gánh vác mà thôi."

"Từ lúc ba cho tham gia vào việc của công ty hồi hè năm ngoái, tôi cũng bắt đầu đối mặt với thương trường gian trá, với đủ loại người hai mặt mỗi ngày. Tôi phải đóng vai một người trưởng thành đi làm tỉnh, lúc nào cũng phải dò xét xem liệu người ta có đang lợi dụng tính kẻ mình, tôi không được phép nói sai một câu làm sai một việc, bởi vì bất kỳ sai lầm nhỏ nào cũng có thể dẫn đến tình huống như hiện tại..."

Chương Thừa Tuyên cười khổ, hỏi: "Vậy nên cậu đang hối hận vì đã tin tưởng tôi phải không?"

Đối phương rốt cục đáp lại, nói rõ này giờ vẫn luôn chăm chú lắng nghe, cũng có vẻ nhập tâm vào chuyện xưa của hắn. Bấy giờ Thích Tự mới thấy lòng nhẹ đi phần nào, nhưng không trả lời đối phương mà thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Thật ra chuyện này không phải lần đầu tiên, lần đầu tiên xảy ra vào năm tôi 8 tuổi, bọn bắt cóc cũng đưa tôi đến một nơi tương tự, còn mang theo cả dao, nhìn tôi như ác quỷ địa ngục. Tôi không dám khóc, không dám nháo, đến hít thở cũng phải dè chừng, chỉ sợ làm bọn chúng không vui hay manh động lên thì khỏi về gặp ba mẹ..."

"Cậu nói cuộc sống của tôi như trên mây, nhưng bản thân tôi lại không thấy vậy, ngược lại mỗi ngày đều quá mệt mỏi... Ha, thay vì làm người thừa kế tập đoàn, tôi còn thích được tự do hơn nhiều, học những gì mình

muốn học, chơi với ai mình muốn chơi, yêu người nào mình muốn yêu... Tôi thích âm nhạc, thích địa lí, thích trời sao lãng mạn, nhưng lại chẳng bao giờ có thời gian dành cho chúng. Còn nhớ hồi năm 2 cậu rủ tôi đi công viên Ngàn Sỏi cùng mọi người không, điệu bộ chu đáo nhiệt tình của cậu khi ấy đã khiến tôi đặc biệt ấn tượng, cũng rất muốn kết bạn với cậu, nhưng Thầy tôi lại bảo, với thân phận của tôi thì kết bạn cũng chỉ là một hình thức trao đổi lợi ích."

Chương Thừa Tuyên: "Thầy cậu?"

Thích Tự: "Ừ, gia sư riêng, cũng chính là "binh đoàn trí tuệ" mà cậu từng đoán đấy. Thực chất thì bên cạnh tôi chẳng có binh đoàn nào cả, đó giờ chỉ có một người thôi. Người ấy dạy tôi rất nhiều tri thức đạo lí và nguyên tắc sinh tồn trên thương trường, còn dạy tôi làm sao giữ vững nguyên tắc và sở tâm của mình ngay cả trong môi trường phức tạp... Ngay từ đầu Thầy tôi đã không ủng hộ việc kết thân với cậu, nói hoàn cảnh trưởng thành của cậu quá rắc rối, e rằng tôi không thể nào là đối thủ."

Chương Thừa Tuyên hỏi: "Đã thế thì sao năm ngoái cậu còn giúp tôi?"

Thích Tự: "Bởi vì cái lúc đến xin giúp đỡ, tôi có thể nghe ra nỗi lo cho mẹ và khao khát thoát khỏi hoàn cảnh ở cậu. Môi trường xung quanh làm nên con người, cũng có thể thay đổi con người, tôi đoán được khả năng cao là cậu có chút tính toán với mình, nhưng chắc chắn cậu không phải người xấu quá đáng... Nói về quyết định giúp cậu, thay vì được mất thì tôi quan tâm đến chuyện giữ vững nguyên tắc làm người của mình hơn, tôi tình nguyện tin tưởng vào bản chất thiện lương của con người, tin rằng tình nghĩa bạn học vẫn vượt lên lợi lộc."

Hồ hấp của Chương Thừa Tuyên dần trở nên nặng nề

Thích Tự nhìn ra biến chuyển trong tâm trạng của hắn, lại nói tiếp: "Cậu hỏi tôi có hối hận khi tin tưởng cậu không ấy à, nói không hối hận thì chắc chắn là giả, gần đây sức khỏe của mẹ tôi không được tốt, tôi lại là đứa duy nhất trong nhà hỗ trợ được cho công việc của ba, nếu tôi có làm sao thì không thể tưởng tượng họ sẽ lo lắng đến nhường nào... Nhưng so ra, tôi hối hận vì sự bất cẩn của bản thân hơn nhiều, trước khi bước vào lối thang

bộ cũng đã nghĩ đến chuyện gọi vệ sĩ, nhưng thấy người kia là cậu nên tôi lại gỡ bỏ cảnh giác..."

Bên tường truyền đến mấy tiếng sụt sùi, là Chương Thừa Tuyên đang khóc.

Thích Tự nhìn qua đối phương: "Chương Thừa Tuyên, dù cậu đã nói dối hết lần này đến lần khác, có từng lợi dụng tôi đi chăng nữa, thì có vẻ từ tận đáy lòng tôi vẫn muốn chọn tin tưởng cậu..."

Chương Thừa Tuyên nghẹn ngào nói: "Cậu đừng nói nữa..."

Thích Tự rất biết phối hợp mà ngưng luôn, không gian trống trải trong nhà máy chỉ còn lại tiếng khóc nức nở đần độn kiêu căng của Chương Thừa Tuyên.

Thích Tự chờ một lát, thấy Chương Thừa Tuyên dần bình tĩnh lại mới tiếp tục: "Tôi không biết vì sao cậu lại tham gia vào chuyện này, nhưng tôi nghĩ, chắc chắn cậu phải có nỗi khổ tâm của mình..."

"Tình hình Lập Tảo tệ lắm rồi..." Chương Thừa Tuyên xúc động một hồi rồi cũng từ từ bình tĩnh lại, lần nữa nói hết ra với Thích Tự, "Bác hai của tôi là dân cờ bạc, nghiện một mình chưa đủ lại còn kéo thêm bác cả nghiện chung, hai người qua Macao chơi hũ nợ đến cả trăm triệu, hiện nay tài chính của toàn bộ các công ty con dưới trướng đều rối tinh rối mù, ngoài Phi Á do ba tôi cai quản ra thì nơi nào cũng thua lỗ hết... Nói thẳng ra, cả nhà họ Chương có mình mình ba tôi chịu lo làm lụng, nhưng ông ấy lại chỉ là giám đốc của Phi Á, chừng nào Phi Á còn của Lập Tảo, còn có cổ phần của Lập Tảo, thì bất kỳ ai cũng có thể chen chân vào..."

Thích Tự thử dò xét: "Có phải bọn họ đều đối xử tệ với cậu không? Tôi nhớ trước đây cậu có kể là nhà họ Chương không coi mình ra gì."

Chương Thừa Tuyên: "Thật ra ba tôi đối xử với tôi không tệ, cũng biết dưỡng tương đối có tâm, chẳng qua xét cho cùng thì tôi vẫn là cốt nhục của Chương Hữu Phát... Phải, anh em bọn họ cũng đấu đá nhau đủ kiểu, tôi ở phe ba mà ông ấy vẫn lo mình nuôi ong tay áo, còn dùng đủ loại cách để

thử nghiệm tôi. Chính ông ấy là người bảo tôi gửi những chứng cứ tố cáo Chương Thừa Hoan cho cậu, tranh thủ làm suy yếu thế lực của bác hai ở Phi Á luôn..."

Thích Tụ: "Thì ra là vậy..."

Chẳng trách là con riêng nhưng Chương Thừa Tuyên vẫn có được những thứ kia, giờ nghe thì thác mắc trước đây của Thích Tụ cũng đã được giải đáp.

Chương Thừa Tuyên: "Năm nay, vất vả mãi ba tôi mới xúc tiến được vụ hợp tác giữa Phi Á và Hồng Trang thì bắt đầu bị bác hai hết tiền chơi bởi dòm ngó, suốt ngày đến đòi tiền, lại còn muốn tranh quyền chỉ đạo. Lâm Hoán hợp tác không bao lâu đã nhận ra bản chất mục nát đằng sau vẻ ngoài hào nhoáng của Lập Tảo, tuyên bố thương hội Tân Điều lần này là cơ hội cuối cùng, bên tôi mà còn không giải quyết được rồi ren nội bộ thì sẽ rút vốn ngay lập tức. Anh ta đi thì Lập Tảo coi như hết đường chèo chống Phi Á-Hồng Trang, đã vậy nhà tôi lại vừa biết thêm vụ Thiên Bảo muốn rót vốn cho Tư Nguyên, thua lần này nữa là Phi Á chính thức thảm bại..."

Thích Tụ lại thăm dò hỏi: "Cho nên nhà cậu mới tính đến kế này?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, bác hai tôi vốn đã ghi hận từ lúc phía cậu làm Chương Thừa Hoan bị bắt, biết lần này chúng ta lại đối đầu thì trực tiếp đề ra chủ ý bắt cóc cậu, để vừa khiến MeiWei-Liên Tú từ bỏ việc hợp tác với Tân Điều, đồng thời xoa dịu tình hình với Lâm Hoán, một tên trúng hai đích. Ba tôi không phản đối, chỉ cần có lợi cho công ti thì anh em bọn họ lại đồng lòng nhất trí như thường. Chẳng qua trong vụ này, nhà họ Chương rất dễ rơi vào diện tình nghi, cho nên bọn họ bảo tôi phải bị bắt cùng, giả vờ Phi Á cũng là người bị hại thì mới giảm được hiềm nghi."

Thích Tụ: "Ông ta định làm thế nào để buộc bên tôi từ bỏ việc hợp tác?"

Chương Thừa Tuyên: "Thật ra, vụ bắt cóc hồi cậu 8 tuổi và một lần bắt thành hồi năm ngoái cũng đều do bác hai tôi đứng sau, tôi còn thấy ông ấy tự khoe mình có qua lại với đủ loại lưu manh xã hội, rất có kinh nghiệm

với việc này... Ông ấy nói ba cậu mà sáng suốt thì sẽ biết phải làm gì. Đến lúc đó các cậu tự khắc phải từ bỏ, cảnh sát không tra ra chứng cứ, sau khi chúng ta "được cứu" thì Phi Á cũng đã bình phục."

Biết cả ba lần đầu là do một tay nhà họ Chương bày trò, Thích Tự chỉ đành cắn môi nén lửa giận trong lòng, hỏi Chương Thừa Tuyên: "Cậu là người phối hợp thì chắc vừa rồi bọn bắt cóc cũng không đánh thật đâu phải không?"

Chương Thừa Tuyên im lặng vài giây mới đáp: "Mấy kẻ bắt cóc đầu nhận chỉ thị từ người trung gian, để cảnh sát không nhìn ra vấn đề thì nhiệm vụ của bọn chúng là bắt cóc cả hai chúng ta."

Thích Tự sững sờ: "Cho nên bọn chúng đánh cậu thật?"

Chương Thừa Tuyên nhẹ giọng ừ một tiếng.

Thích Tự nghe vậy thì kinh ngạc đến không nói nên lời, chỉ vì muốn bắt cóc hẳn mà anh em nhà họ Chương sẵn sàng đem cả con cháu ruột thịt vào khổ nhục kế, đúng là mất nhân tính...

Một lát sau, Chương Thừa Tuyên lại nói: "Nhưng cậu yên tâm, khả năng là bọn bắt cóc sẽ không lấy mạng chúng ta đâu, động đến tính mạng thì tính chất vụ việc lại khác rồi... Chắc hẳn người trung gian chỉ bảo bọn họ câu giờ, khi nào bác hai tôi đạt được mục đích thì sẽ tự khắc thả chúng ta ra thôi."

Khả năng... Chắc hẳn...

Thích Tự nhận ra chính Chương Thừa Tuyên cũng không quá chắc chắn với những lời này.

Hắn không khỏi căng thẳng: "Sao cậu biết những kẻ kia sẽ tuân thủ quy củ? Bọn chúng đánh cậu dã man như vậy, chưa kể còn mang vũ khí, nhớ ra thì sao?"

Chương Thừa Tuyên chỉ im lặng.

Thích Tụ nói tiếp: "Đã thế cậu còn kể hết những chuyện này với tôi, chẳng khác nào..."

Thích Tụ định nói chẳng khác nào Chương Thừa Tuyên đã tố giác mọi tội ác của nhà họ Chương, nhưng nghĩ lại mới thấy này giờ chẳng có ghi âm ghi hình, tất cả đều chỉ là nói suông, không thể dùng làm chứng cứ, ai biết đối phương có nói khác đi khi gặp cảnh sát hay không, lời khai bất đồng thì vụ án cũng tắc, chẳng thể chứng minh được gì.

Thích Tụ đành vòng vo nói: "Đây dù sao cũng là tội hình sự, nhờ bị tra ra chứng cứ gì thì coi như cậu thành đồng phạm, chỉ còn nửa năm nữa tốt nghiệp rồi, chờ bằng của Stafford xong đi chỗ khác làm không được à? Cậu chấp nhận đánh đổi cả tiền đồ của mình chỉ vì những việc này?"

"Tiền đồ? Ha..." Chương Thừa Tuyên khẽ cười, nhẹ giọng nói, "Tôi chỉ là một đứa con riêng mà Chương Hữu Phát từ chối thừa nhận, đã được ba tôi đưa về rồi còn dám yêu cầu gì nữa đây? Vừa rồi cậu bảo ba mình chỉ có một đứa giúp được việc cho ông phải không, thật ra ba tôi cũng thế, ông ấy vô sinh, không có con nối dõi, tính tình lại còn thất thường cứng nhắc, lúc vui thì ôm ấp gọi con, cho tôi tiền tiêu vặt, chân thành không khác gì ba ruột... đến khi mất hứng thì hết đánh lại vụt, cảm thấy tôi không phải cốt nhục thật sự, sớm muộn gì cũng có ngày rời đi... Tôi hận những mặt xấu của ba, nhưng cũng cảm kích mọi điều tốt đẹp mà ông ấy đã làm cho mình... Sau khi bác hai đề ra chủ ý bắt cóc, ba mới kêu tôi đi phối hợp, tôi vừa phản bác nói cậu lúc nào cũng có vệ sĩ kè kè, lại chưa chắc sẽ tin tôi thì lập tức ăn tát, bị mắng là phế vật, chưa thử sao đã biết... Tôi sợ nhất là bị ông ấy mắng phế vật... Thích Tụ, từ nhỏ cậu đã có ba, hẳn sẽ không hiểu được cảm giác của tôi đâu... Nếu ông ấy chán ghét bỏ mặc tôi, tôi cũng coi như không còn ba nữa..."

Thích Tụ nghe những lời này của Chương Thừa Tuyên mà sửng sốt không thôi, cảm thấy đối phương vừa đáng hận cũng lại đáng thương.

Hắn nhìn nhìn một lát, thử tìm cớ cho Chương Thừa Tuyên: "Nói vậy cậu cũng là bị ép, bất kể ba cậu có đối xử với cậu thế nào đi chăng nữa, ít nhất cậu vẫn phải tính cho mình một đường lui. Cậu nói ba mình với bác

hai đối địch phải không? Vậy thử nghĩ đi, sao cậu không đổ hết mọi chuyện cho bác hai, kể cả trong trường hợp có manh mối thì cứ nói là mình bị ép, cảnh sát sẽ không định tội cậu được, ngược lại một khi bác hai vào tù, ba cậu cũng sẽ tin tưởng vào sự trung thành của cậu hơn..."

Bên cạnh truyền đến tiếng Chương Thừa Tuyên đi đầu chỉnh tư thế, h ồi lâu sau đó đối phương chỉ im lặng, giống như thật sự cân nhắc về lời gợi ý của Thích Tụ.

Đúng lúc này, ngoài xưởng vang lên một loạt động tĩnh lạ thường.

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tụ: "Em ấy không giống tôi, chỉ là một sinh viên bình thường thôi."

Thích Phong: "Thường thôi? Em là hotboy đại học F đấy anh!"

Thích Tụ: "Ngày bé nó suýt nữa thì đuối nước, mẹ lại quay ra phê bình tôi."

Thích Phong: "What? Có chuyện này hả?"

Thích Tụ: "Em im đi! Đã không làm gì rồi thì để yên cho anh biên kịch tí chuyện xưa không được à?"

Thích Phong: "Anh, anh cứ biên đi!...Biên thế nào cũng được!"

(Thực tế thì không có chuyện đuối nước, nhưng từng có tình huống tương tự, cho nên cảm xúc đầu là thật. Trước giờ ấm ức đến đâu 🐟 cũng chưa từng phàn nàn với người nhà)

vtrans by xiandzg

T/N: Biết em kể chuyện xưa chủ yếu là để đánh bài tình cảm tẩy não CTT, nhưng nghe vẫn thấy thương, rõ ràng ra đời trước có 10 phút mà nghiêm nhiên bị đặt hết kì vọng với áp lực lên người, bị ép lớn lại không giải bày được với cả gia đình (*"-")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 182: Anh Đừng Đi Nữa (Updates @ T/N)

4h sáng, Phó Diên Thăng ng ửi xe đặt trước đến địa phận H ồng Bân, dẫn lái xe dừng lại cách điểm định vị chừng 2km, sau đó bấm máy gọi Tiêu Ki ền: "Anh đến đâu r ồi?"

"Sắp r ồi, khoảng 10 phút nữa thôi." Tiêu Ki ền nói.

"Để tôi gửi định vị cho, anh tới thẳng đây chúng ta tụ họp đã."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng ng ửi trong xe xem bản đ ờ r ồi đối chiếu với bên ngoài, nhìn ra xung quanh đ ầu là làng mạc và các hộ nông gia, nhưng đi hết khu vực này là đến đ ằng sau xưởng nhựa và xưởng nhuộm.

Phó Diên Thăng nhớ rõ, theo định vị thì bọn bắt cóc không dùng cửa sau mà đi vào từ đường Đ ồng Binh ở mặt trước, toàn bộ phía đó không nhà cửa công trình gì che chắn, đêm hôm mà có xe chạy qua thì đảm bảo người quanh nhà máy sẽ đ ầu thấy được.

Để đ ề phòng trường hợp mấy kẻ bắt cóc vẫn đang lang v ảng canh ngoài nhà máy, đột nhập từ phía sau vừa an toàn hơn, vừa giảm bớt nguy cơ đánh r ần động cỏ.

Tiêu Ki ền không mất bao lâu đã đến nơi, hai người hội họp dưới một bóng đèn đường, Phó Diên Thăng thấy đối phương chỉ dẫn theo đúng một con chó đặc vụ.

Phó Diên Thăng sửng sốt: "Chỉ có mình anh?"

Tiêu Ki ền chỉ vào chó đặc vụ bên cạnh: "Thế đây là gì?"

Phó Diên Thăng: "Sao không mang theo mấy người nữa?"

Tiêu Kiền: "Cmn vụ này là tôi theo chui đây ông tướng, mượn được con chó đã tốt lắm rồi, cậu còn mong cảnh sát hình sự địa phương người ta nghe tôi chỉ huy nữa chắc? Tìm thấy người đi rồi nói!"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Được, mau đi tìm thôi."

"Khoan." Tiêu Kiền gọi hần lại, "Có gì mang mùi bạn trai cậu không? Cho nó ngửi đã."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng ng ồi xồm xuống: "Bảo nó ngửi tôi đi."

Tiêu Kiền: "???"

Phó Diên Thăng giải thích: "Bọn tôi dùng cùng loại nước hoa, mới tách ra cách đây 15 tiếng, trước đó cũng ở với nhau từ tối đến trưa hôm sau, trên quần áo... chắc là vẫn còn mùi cậu ấy."

Tiêu Kiền: "..."

Phó Diên Thăng đã nhớ như in địa hình nơi này và vị trí cụ thể của hai nhà máy kia trong đầu.

Chờ chó đặc vụ ngửi ngửi Phó Diên Thăng một hồi, hai người cũng bắt đầu lặng lẽ dẫn nó đi qua khu dân cư.

Giờ này mọi nhà đều đã kín cổng cao tường, càng đi về hướng bắc càng hoang vu, xung quanh khu xưởng chừng 500m đã chẳng còn một cái đèn đường nào hoạt động.

Càng về hướng bắc càng hoang vu, xung quanh khu xưởng chừng 500m đã chẳng còn một cái đèn đường nào hoạt động.

Vừa rồi ở trên xe, Phó Diên Thăng có tranh thủ tìm hiểu được—hai nhà máy kia đã bị chính quyền địa phương thu hồi vì nằm trên khu đất trong

diện tái quy hoạch, về cơ bản là đang bị bỏ hoang.

Từ phía trống trải lại tối mịt, đúng là địa điểm lí tưởng để che giấu con tin. Nếu bọn bắt cóc thật sự đưa người vào đây, hai người Thích Tự lại đang ở trong tình huống không thể nào phát ra tiếng động, thì quả thật chẳng dễ gì mà tìm được.

Nhân lúc còn chưa tới vị trí trọng điểm, Phó Diên Thăng mới thấp giọng hỏi Tiêu Kiền: "Anh nói cảnh sát đã tìm qua khu vực này rồi phải không, từ lúc nào? Thấy được những gì?"

Tiêu Kiền: "Khoảng 2h sáng, lúc ấy tôi cũng vừa gặp mặt người của bên công an Hưng Thị, bọn họ bảo sợ đánh rần động cỏ vì chưa biết con tin có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không, nên chỉ mới đảo qua khu vực phụ cận, sau phát hiện ra định vị dừng lại ở trạm xăng phía nam Hưng Thị thì đi luôn."

Phó Diên Thăng: "Bọn họ có dẫn theo chó không?"

Tiêu Kiền cá giận: "Không thì tôi mới mang đây, chứ đêm hôm thế này tìm bằng niềm tin à."

Ròng rã mất 30 phút, hai người mới mò đến phía sau khu xưởng. Mùi hóa chất gây mũi xung quanh khiến Phó Diên Thăng không khỏi cau mày, nồng nặc như vậy sẽ rất bất lợi cho công tác tìm kiếm của chó đặc vụ.

Tiêu Kiền đề nghị chia nhau ra tìm, phát hiện có gì bất thường thì phải lập tức báo tin hoặc trở lại điểm tập hợp.

Phó Diên Thăng đồng ý, sau đó Tiêu Kiền dẫn chó đi về phía xưởng nhuộm, một mình hắn đi thăm dò nhà máy nhựa. May sao tường rào phía nam có một khe hở rất lớn, hắn thấy xung quanh không người, bèn lách người vào luôn.

Xưởng có tổng cộng ba gian lớn, Phó Diên Thăng bình tĩnh men theo mép tường, cứ hai bước lại nhìn quanh nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Lúc đến gần gian thứ hai, nhận thấy điện thoại khẽ rung lên, Phó Diên Thăng nấp vào chỗ khuất rồi mới mở ra xem, là tin nhắn từ Tiêu Kiêm: "Tôi vừa đi vòng lại từ xưởng nhuộm, phát hiện ra một người ngủ gật trong phòng bảo vệ ở cổng xưởng nhuộm, có vẻ là bọn bắt cóc, cậu đang đâu rồi? Tình hình thế nào?"

...Nửa đêm nửa hôm lại có người ngủ gật trong phòng bảo vệ của một nhà máy bỏ hoang!?

Phó Diên Thăng biết dự cảm của mình đã đúng, nhanh chóng nhắn lại một câu: "Tôi vào bên trong rồi, vẫn đang thăm dò."

Tiêu Kiêm: "Ẩn nấp cho cẩn thận, tôi đi thăm dò tình hình bên ngoài lát đã!"

Có lẽ bị bỏ hoang đã lâu, toàn bộ cửa sổ phía tây của gian xưởng đều trống hoắc, Phó Diên Thăng vừa tới gần đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Hắn dừng lại nghe ngóng vài giây, đến khi nhận ra giọng nói quen thuộc thì mừng phát điên.

Phó Diên Thăng run run tay lấy điện thoại ra, vội vàng nhắn tin cho Tiêu Kiêm: "Người ở bên này!"

Tiêu Kiêm lập tức hỏi: "Tình hình bọn họ thế nào?"

Gian xưởng có hai tầng, Phó Diên Thăng thử ngó vào từ cửa sổ tầng một nhưng bên trong quá mờ昧, chỉ nghe được tiếng chứ không thấy người.

Hắn nhắn lại cho Tiêu Kiêm: "Chưa nhìn thấy người, nhưng cả hai đều tỉnh."

Tiêu Kiêm: "Còn tỉnh là còn an toàn, con tin ở đây thì chắc bên trong vẫn chưa hết bọn bắt cóc đâu, mình chúng ta xông vào cứu sẽ nguy hiểm,

để tôi gọi đội đặc nhiệm tới. Cậu cứ canh chừng ở đó, chú ý đừng để bại lộ, có việc nhớ liên lạc cho tôi luôn."

Phó Diên Thắng "OK" lại một câu, sau đó bấm tắt điện thoại, dán lưng vào tường, lẳng lặng chờ đợi.

Có vẻ Thích Tự đang nói chuyện với Chương Thừa Tuyên, giữa đêm khuya, âm giọng cả hai yếu ớt vọng đi khắp nhà máy trống trải, truyền ra ngoài cửa sổ, lọt vào tai Phó Diên Thắng.

Tưởng chừng chỉ là những lời tâm sự giữa hai thanh niên, thực chất lại mang ý nghĩa của một cuộc độ sức sinh tử.

Phó Diên Thắng không ngừng niệm tên Thích Tự trong lòng, một tay cầm điện thoại, một tay đút trong túi áo siết chặt đến đổ mồ hôi...

*

5h50, Tiêu Kiềm dẫn một đội đặc nhiệm mặc thường phục vào đến xưởng nhựa theo con đường mà bọn hắn đi lúc nãy, dự định đánh úp từ ba phía để xử lý từng tên riêng lẻ.

Không rộn rén như Tiêu Kiềm và Phó Diên Thắng lúc trước, động tĩnh của đội đặc nhiệm tương đối bất lên so với không gian rạng sáng tĩnh lặng lúc này.

Triệu Cường đang gà gât canh chừng con tin trong xưởng cũng nghe thấy, lập tức giật mình tỉnh lại, đang định ra ngoài kiểm tra thì bị đối thoại giữa Thích Tự và Chương Thừa Tuyên trên tầng phân tán sự chú ý.

Lúc này, Thích Tự đang khuyên Chương Thừa Tuyên nên tìm một đường lui cho mình, đối phương trầm tư một lát rồi thấp giọng nói: "Nhưng tôi chưa từng tiếp xúc với bạn bè của bác hai, không biết là lần này ông ấy liên hệ với người trung gian nào..."

"Mẹ nhà chúng mày." Tầng dưới đột nhiên vang lên tiếng quát, "Lèm bèm nó vừa thôi! Có im ngay không thì bảo!"

Thích Tự không khỏi giật mình khi biết bọn bắt cóc vẫn đang canh chừng ở đây, nghe giọng còn nhận ra đây chính là tên mới lục soát hần hờn này.

Chương Thừa Tuyên đã bị Thích Tự thuyết phục, rốt cục có vẻ hạ quyết tâm, nói vọng xuống tầng dưới: "Đại ca, ai là người bảo các anh bắt cóc tôi vậy? Anh có thể gọi điện cho người đó, muốn gì thì cứ bảo hần nói với ba tôi..."

Triệu Cường quát: "Còn không mau ngậm miệng, bớt làm phiền tao đi!"

Chương Thừa Tuyên tỏ vẻ đau đớn nói: "Đại ca, tay tôi tê quá, bụng cũng đau nữa, van anh rộng lượng một chút được không? Anh muốn gì ba tôi nhất định sẽ đáp ứng hết, thả tôi ra được không..."

Triệu Cường tức mình đi lên, lôi Chương Thừa Tuyên dậy tát cho vài phát. Âm thanh vang vọng khắp nhà máy hoang, đinh tai nhức óc khiến Thích Tự cũng rợn cả người.

"Có nghe thấy tao bảo câm đi không? Thiếu đòn à!" Triệu Cường đánh Chương Thừa Tuyên đủ rỗi thì thẳng tay ném xuống đất, còn đạp thêm một cú rỗi mới lấy máy ra gọi điện thoại, "Lão Tam! Hai thằng ôn này lại tỉnh rỗi! Thuốc đâu? Chuốc thêm đi!"

Mấy tên bắt cóc tranh thủ đưa được người đi trong đêm, còn thuận lợi đánh lạc hướng cuộc truy tìm của cảnh sát, lúc này mới không khỏi thư giãn một chút.

Tên "Lão Tam" kia bị gọi tỉnh, mơ mơ màng màng bước ra khỏi phòng gác, còn đang ngái ngủ ngáp ngáp dài đã bị hai đặc nhiệm thành linh tập kích từ phía sau.

Tất cả diễn ra trong chưa đến 10 giây, hần cũng chỉ kịp ứ ứ kêu lên một tiếng.

Nghe được tiếng động bên ngoài, Triệu Cường không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy xuống, nhưng chỉ được vài bậc đã cảnh giác lui lại, bấm gọi cho

Lão Tam.

Đối phương không nhắc máy, Triệu Cường ngửi ra vấn đề lập tức gọi một cuộc khác, đường truyền vừa kết nối đã vội kêu lên: "Hồng Tứ gia! Hình như chúng ta bị có m phát hiện rồi!"

Thích Tự nghe nói "có m" mới hiểu những tiếng động bên ngoài có thể là cảnh sát tới cứu viện, trong lòng một lần nữa nổi lên hi vọng.

Cũng không biết người bên kia nói gì, Triệu Cường đột nhiên hỗn hển gọi dồn dập: "Hồng Tứ gia! Hồng Tứ gia?"

Hắn gào lớn hai tiếng, Chương Thừa Tuyên nghe được cái tên này thì chen miệng nói: "Đại ca, anh có thể gọi cho Hồng Tứ gia, bảo ông ấy thương lượng với Chương Hữu Phát cho các anh gấp đôi tiền công rồi thả chúng tôi đi được không..."

Triệu Cường bỗng dưng bị kích thích, phì phò nổi giận đi đến đập cho hắn một cú toàn lực: "Cái thằng xúi quẩy! Cmn còn dám nói gấp đôi? Mà có biết Chương Hữu Phát còn đang nợ Hồng Tứ gia bao nhiêu tiền không? Gấp mười vẫn chưa đủ đâu! Lại còn muốn về nhà... Lão cha rẻ rách của mày đã giao mày ra làm con tin rồi! Hồng Tứ gia nói nhiệm vụ mà không thành, nhà họ Chương cũng ddeos có tiền đi chuộc thằng tạp chủng mày đâu! Còn dám nói! Cmn mày thử nói nữa đi!"

Thích Tự bị bịt mắt không nhìn được gì, chỉ nghe thấy tên đầu gấu liên tục đánh chửi và những tiếng la ngáy một thảm thiết từ Chương Thừa Tuyên.

Thích Tự nghe mà buồn rùn, Chương Thừa Tuyên còn nói chúng sẽ không động đến tính mạng của hai người họ sao? Sau những lời vừa rồi, đối phương mà có đầu óc thì chắc chắn đã phải hiểu được, sự thật không phải nhà họ Chương cần hắn đến đây để phối hợp diễn trò.

Chương Hữu Phát nợ Hồng Tứ gia, bọn họ nhất định phải giành được suất hợp tác với Tân Điều, thì mới có thể tiếp tục bòn rút Lâm Hoán để trả nợ!

Đây chính là bấy lờng bấy, mà Chương Thừa Tuyên đơn giản chỉ là một quân cờ trong đó, không ai quan tâm đến sống chết của hắn!

Nghe được động tĩnh bên trong, đội đặc nhiệm bèn báo cáo với đội trưởng: "Âm thanh truyền ra cho thấy con tin đang bị ngược đãi, xin chờ chỉ thị."

"Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Chưa xác định, bọn bắt cóc và con tin đều ở trên tầng hai, khuất tầm nhìn nên không thấy rõ."

"Trước mắt dùng drone ghi lại tình huống trên tầng hai thế nào đã, để chuyên gia đàm phán chuẩn bị thương lượng với bọn bắt cóc..."

...

Lại nghe được một loạt âm thanh từ bên ngoài truyền vào, Triệu Cường không còn tâm trí đâu đánh người, bèn liếc quanh bốn phía rồi rút ra con dao từ trong túi quần.

Chương Thừa Tuyên vẫn đang rên rỉ thảm thiết: "Cứu mạng... cứu mạng..."

Tên bắt cóc nghe mà càng phiền, thẳng tay xuống ngay một dao: "Im mồm! Còn nháo nữa ông cho chúng mày thăng hết bây giờ!"

Thích Tự chỉ thấy Chương Thừa Tuyên kêu thảm một tiếng, sau đó cũng không còn sứt sùi thêm.

Chẳng bao lâu sau, cổ hắn cũng bị kè lên một thứ gì đó, dập dính và xộc mùi máu tươi, tựa như lưỡi rắn đang liếm láp da thịt nơi động mạch.

...Là dao.

Dao dính máu!

Thích Tự chờ người, không dám nhúc nhích chỉ một phân, mồ hôi lạnh ào ào túa ra thấm đầm cổ áo.

Chương Thừa Tuyên đã im phăng phắc, không gian chỉ còn lại tiếng thở nặng nề từ tên bắt cóc và nhịp tim của chính hắn.

Máy quay trên drone cũng đứng lúc ghi lại được cảnh tên bắt cóc kèn dao lên cổ Thích Tự, đội đặc công nhìn mà chửi thề, Phó Diên Thăng ở bên cạnh quan sát lại càng tái mặt, siết chặt hai nắm tay.

Tiêu Kiền thấy vậy, chỉ sợ đối phương bốc đồng xông vào liều mạng với tên bắt cóc, vội vàng đề vai hắn lại.

Cảnh sát nhanh chóng gửi lại hình ảnh vệ tinh cục, chưa đến 10 phút sau đã có hồi đáp.

"Tên bắt cóc tên Triệu Cường, sinh năm 1976, là người huyện Hà tỉnh Sơn, 10 năm trước bỏ trốn sau một vụ giết người cướp của tại tỉnh Quảng, gây ra hai án mạng, suy từ diện mạo và thân hình thì chắc chắn là đúng người này..."

"Cái gì!? Hai án mạng!?"

"Con tin có nguy hiểm đến tính mạng! Bắn tĩa vào vị trí chờ thời cơ, những người còn lại cũng phải chuẩn bị súng, sẵn sàng nhắm bắn và tập kích bất kì lúc nào!"

...

Thích Tự không nhìn thấy gì, cũng không biết Chương Thừa Tuyên đã bị giết hay chưa, giờ phút này chỉ cảm nhận được mỗi bóng ma chết chóc đang bao lấy mình.

Mỗi giây trôi qua với lưỡi dao kèn cổ, cảm tưởng như một giây hắn đang bị lãng trôi.

Hắn là sắp phải chết rồi.

Hắn nghĩ đến ba mẹ, nghĩ đến em trai Thích Phong.

Cả nhà đã mất bao lâu mới được đoàn tụ, giờ hắn mà chết, ba sẽ đau lòng đến nhường nào...

Mẹ còn đang mang bầu, chẳng biết chịu kích động cỡ này có ảnh hưởng đến thai nhi hay không...

Rồi cả tên ngốc Tiểu Phong kia, hắn mà đi thì đối phương cũng chẳng thể sống như mình muốn nữa rồi, trước mới đi làm thay anh được mấy buổi đã than vãn ỉ ôi, giờ bị bắt giúp ba làm việc cả đời có khi sẽ khóc chết mất.

...

Hắn nghĩ đến cả Phó Diên Thăng, nghĩ đến tối qua hai người vẫn còn quần quýt triền miên, nghĩ đến ánh mắt không rời hắn lúc đối phương đứng nơi cửa vào sân bay...

Vừa tách ra, hắn đã lập tức mong mỗi đến lần gặp tiếp theo biết bao.

Thích Tự chợt nghĩ mà tiếc, tiếc rằng mình chưa bao giờ giữ Phó Diên Thăng ở lại—đời hắn ngắn thế này, đáng ra tùy hứng một chút thì đã chẳng tịch mịch.

Nếu, nếu như hắn có thể gặp lại Phó Diên Thăng...

...

...Không!

Thích Tự sực tỉnh, nhanh chóng thoát ra khỏi suy nghĩ cực đoan!

Bản năng muốn sống buộc hắn vắt óc nghĩ ra biện pháp xoay chuyển tình thế—cảnh sát vẫn đang ở đây, bọn họ sẽ không chỉ ngời không, nhiệm vụ của hắn bây giờ là câu giờ, đánh lạc hướng cho tên bắt cóc bình tĩnh lại, để người bên ngoài tìm được cơ hội vào giải cứu.

"Đại ca..." Đoán được đối phương không muốn bọn họ lên tiếng vì sợ gây chú ý với cảnh sát bên ngoài, Thích Tự cố gắng đè giọng thấp nhất có thể, yếu ớt nói: "Hồng Tứ gia các anh muốn bao nhiêu, tôi có thể đáp ứng..."

Triệu Cường mạnh tay kẹp cổ hắn, kích động nói: "Mày đáp ứng thì có ích chớ gì! BỐ mày cũng bị lộ rồi!"

Thích Tự nhớ lại phản ứng của tên này lúc gọi điện cho Hồng Tứ gia, cộng thêm việc hắn vừa nhắc đến "nhiệm vụ không thành", đoán rằng đây chính là nguyên do khiến hắn đột nhiên kích động đến thế.

Phải rồi, một khi bị cảnh sát bắt được, không những bản thân hắn khó thoát, mà sẽ còn liên lụy đến cả Hồng Tứ gia bởi mục đích ban đầu của nhà họ Chương đã bất thành.

Cú điện thoại với Hồng Tứ gia chính là ngòi nổ khiến hắn bạo phát như lúc này!

Thích Tự thấp giọng nói: "Vậy thì để tôi cho anh tiền, hiện tại anh giữ được tôi rồi, muốn bao nhiêu ba tôi cũng sẽ đồng ý."

Triệu Cường hơi sửng sốt, hỏi ngược lại: "Cho tao?"

Thích Tự: "Đúng vậy, 10 triệu được không? Chỉ cần gọi điện cho ba tôi, ông ấy sẽ lập tức chuẩn bị..."

Triệu Cường bắt đầu có hứng với lời nói của Thích Tự: "Chuẩn bị thế nào?"

Thích Tự hòa hoãn nói: "Anh muốn tiền mặt, đô la Mỹ, vàng bạc hay gì đều được, chúng tôi có thể mở cho anh một tài khoản quốc tế rồi chuyển hết tiền vào đó, bao anh một chuyến bay ra nước ngoài rồi thì cảnh sát Trung Quốc cũng không quản được nữa, anh cứ việc tùy ý sử dụng..."

Triệu Cường hơi do dự, dường như đã thấy đề nghị này thật hấp dẫn, bèn rút điện thoại trong túi quần ra, hung hăng nói: "Nói số của ba mày ra

đây!"

Thích Tự rất biết phối hợp: "1386608XXXX, ba tôi tên Thích Nguyên Thành, là chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên, anh cứ nói với ông ấy mình đang giữ tôi trong tay, hoặc bật loa lên cho tôi nói chuyện cũng được."

Triệu Cường dùng một tay giữ người Thích Tự, một tay cầm điện thoại, đang phân tâm bấm số thì đột nhiên có thứ gì đó từ bên tường phi thẳng đến vai hắn.

Đối phương chỉ kịp kêu lên đầy đau đớn, loạng choạng lùi lại vài bước, điện thoại trên tay cũng lập cộc đáp đất.

"Cưỡng chế phá vòng vây!" Sau một hiệu lệnh từ bên ngoài, mấy nhân viên đặc nhiệm áo đen bắt đầu lao vào qua các ô cửa sổ trống hoặc hai bên, phi thẳng lên giàn tầng hai.

Tên bắt cóc chỉ mới bị thương nhẹ, thấy thế giãy dụa định bỏ chạy, nhưng trước sau đầu đã tịt đường lui, trước khi bị bắt vẫn cả giận rống lên với Thích Tự một câu: "Ôn con dám giở trò với bố! Chết mẹ mày đi!"

Lúc này Phó Diên Thăng và Tiêu Kiềm đã xông vào từ cửa chính, chỉ thấy tên đầu gấu bỏ nhào về phía Thích Tự, đẩy cả người lẫn ghế xuống dưới.

Thích Tự cứ thế ngã chúi đầu khỏi tầng hai!

"Thích Tự—!"

Giây phút rơi xuống, hắn mơ hồ thấy có người gọi tên mình, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh Phó Diên Thăng, mới nghĩ bụng chắc mình sắp chết thật, chứ chả dung gì lại nghe được giọng của người kia ở đây.

Nhưng chỉ trong tích tắc trước khi đáp đất, một bóng đen từ bên cạnh đã kịp nhào tới xô nghiêng chiếc ghế đi.

Thứ kia lập tức vỡ tan tành, người nọ nhanh chóng lao đến bên hắn, hô lên: "Tiêu Kiền! Qua đây chiếu đèn cho tôi!"

Một người khác tiến lại, còn lần nữa nói: "Tên cậu là đi đâu tra viên dân sự mà còn xông ra nhanh hơn cả đặc công tôi đây..."

Khăn bọt mắt được tháo bỏ đầu tiên, Thích Tự nhíu mày, chậm rãi làm quen với ánh sáng để nhìn ra người trước mặt.

Hắn cảm thấy quá mức khó tin, bởi đây thật sự là Phó Diên Thăng...!

Đúng là trước đó Thích Tự đã nghĩ đối phương sẽ thấy định vị có vấn đề, suy được ra hắn bị bắt cóc, rồi nghĩ cách cứu mình từ xa.

Hắn cũng đoán nếu không phải Diệp Khâm Như thì là ba mẹ, hoặc thậm chí Hứa Kính sẽ dẫn cảnh sát đến tìm mình. Chỉ chưa từng ngờ người xuất hiện đầu tiên lại là Phó Diên Thăng!

Người kia mới vừa về đến Thâm Thành vài tiếng trước, ở xa như vậy, sao có thể đến được đây?

Với sự giúp đỡ của Tiêu Kiền, Phó Diên Thăng nhanh chóng tháo hết dây trói, gỡ nốt ra phần ghế còn sót lại, đặt Thích Tự nằm thẳng ra đất rồi nắm chặt tay hắn, hỏi đầy lo âu: "Bị thương ở đâu rồi? Có nghe thấy tôi nói gì không?"

Thích Tự muốn gọi tên đối phương, chỉ có đi đâu há miệng bao nhiêu cũng không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

Bên ngoài đã bắt đầu le lói ánh hừng đông, Phó Diên Thăng vẫn đang mặc chiếc áo khoác hắn vừa mua tặng, trực tiếp quỳ thụp một gối xuống đất, quay lưng ngược sáng, thật sự như vừa cưỡi mây xuất hiện...

Quá mỹ lệ, cũng quá siêu thực...

Trong xưởng tối tăm ảm đạm, có thêm ánh đèn điện thoại cũng vẫn lờ mờ. Phó Diên Thăng quét mắt qua cả người Thích Tự một lần, vẫn không

biết hẳn bị thương ở đâu, lo lắng hỏi han vài câu, lại sốt ruột nói với người đối diện: "Xe cứu thương vẫn chưa tới à?"

Tiêu Kiêm: "Đã gọi! Cũng sắp đến rồi!"

Phó Diên Thăng dùng tay còn lại vuốt trán Thích Tự: "Cung ơ, đừng chỉ nhìn tôi, nói gì đi được không..."

Âm giọng hẳn đây bất ổn, động tác trên tay cũng phát run.

Bấy giờ Thích Tự mới muện màng "ừm" một tiếng, còn muốn cho đối phương thấy chút phản ứng của mình, không ngờ vừa nhúc nhích mà cánh tay trái đã nhói lên tê dại.

Đau nhức như tràn cả vào lồng ngực, khiến tầm mắt hẳn cũng biến đen, cau mày hít mạnh một hơi khiến Phó Diên Thăng lập tức cúi người, run giọng hỏi: "Đau ở đâu?"

Thích Tự yếu ớt đáp: "Vai trái..."

Phó Diên Thăng: "Lưng với cổ thì sao, có đau không?"

Thích Tự nghỉ một lát, thử dùng lực kiểm tra rồi nhú mày nói: "Vẫn ổn..."

Có lẽ cái ghế tan tành kia đã giúp giảm chấn phần nào, Phó Diên Thăng thở nhẹ một hơi, nhưng nét mặt vẫn đầy lo lắng, sợ Thích Tự vẫn còn tổn thương khác bên trong, vội vàng dặn: "Đừng động đây, chờ xe cứu thương đến đã."

Đội đặc nhiệm đã xử xong tên bắt cóc trên tầng, bên ngoài bắt đầu trở nên ồn ào, Thích Tự nghe thấy tiếng bộ đàm, có cả viên cảnh sát đang giải thích lại tình huống qua điện thoại.

Bốn phía đã sáng lên một chút. Thích Tự đảo mắt nhìn quanh, nhớ lại những gì xảy ra từ lúc đến đây, chợt cảm giác như tất cả chỉ là một cơn ác mộng dài thật dài.

Hắn không còn tâm trí nào quan tâm người khác, chỉ nhìn Phó Diên Thăng, khàn giọng hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Từ lúc thấy định vị của cậu rời khỏi Giang Trấn, tôi bắt đầu nghĩ cách làm sao để đến được đây, bọn tôi đã tìm cậu cả đêm..." Phó Diên Thăng cầm tay phải của Thích Tụ, áp lên gân môi mình, ánh mắt đầy vẻ yêu thương và nhẹ nhõm sau biến cố, "Xin lỗi, rốt cục vẫn đến muộn, để cậu kinh hoảng rồi..."

Thích Tụ nhìn chằm chằm chuỗi hạt trên cổ tay đối phương, cảm thán: "Anh đến được, là tốt lắm rồi..."

Tiếng ô tô và còi báo động ngày một gần, có người hô vọng vào từ bên ngoài: "Cứu thương đến rồi!"

Một nhân viên y tế chạy vào tìm hiểu tình huống trước, nghe Phó Diên Thăng thuật lại tình huống rơi xuống của Thích Tụ thì định công hắn ra ngoài.

Thích Tụ lắc đầu tỏ ý, định tự mình dậy.

Phó Diên Thăng hoảng hốt, vội nói "Đừng động dậy!" rồi cứ thế vươn tay ra, cẩn thận bế ngang cả người hắn lên.

Thích Tụ bỗng quên cả hô hấp, đột nhiên cảm thấy hiện tại như đang hợp lại với cảnh tượng từ 14 năm trước, kí ức ủa về khiến đau nhức cũng trở nên lu mờ.

Ngày ấy, chú người tốt mang chính chuỗi ngọc phật này đã bế hắn ra từ hoàn cảnh tương tự.

14 năm sau, đổi thành Phó Diên Thăng cũng đang xuyên qua bụi bặm và đổ nát, hướng về ánh rạng đông, đưa hắn ra khỏi cơn ác mộng vô tận một lần và mãi mãi.

Bên ngoài không ít người, Thích Tụ đã trông thấy gương mặt tràn đầy lo lắng của Diệp Khâm Như, Hứa Kính, và cả ba mẹ hắn vừa đến, bọn họ

đầu tới cả.

Thích Tự dựa đầu lên vai Phó Diên Thăng, nhẹ giọng gọi: "Phó Diên Thăng..."

"...Hmm?" Âm giọng của Phó Diên Thăng ở rất gần, mỗi cử động đầu khiến Thích Tự cảm nhận được sự hiện diện chân thực của đối phương.

Thích Tự nhìn hắn không chớp mắt, nói đủ để mình hai người nghe được: "Đã về rồi... thì sau, anh đừng đi nữa được không?"

Phó Diên Thăng nắm chặt tay hắn, không hề do dự mà trả lời: "Được."

- Hết Q5 -

****

<Epilogue>

Một—

Tiêu Kiêm hỏi: "Cho chó ngửi qua cái gì có mùi vợ cậu đã."

Phó Diên Thăng: "Ngủ thôi đi."

Tiêu Kiêm: "??? Bây có bệnh hả?"

Hai—

Phó Diên Thăng: "Người ở bên này!"

Tiêu Kiêm: "??? Sao bây còn năng suất hơn cả chó vậy?"

Ba—

Quần chúng hóng hớt: "Tại sao bọn bắt cóc chỉ đánh Chương Thừa Tuyên mà không đánh Thích Tự?"

Tác giả: "Không nữa."

Quần chúng hóng hót: "Ai không nữa?"

Tác giả: "Tui đây..."

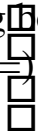
-

A/N (trên weibo tác giả):

Chương hôm nay có một chi tiết khiến mình ngạc nhiên đến cả tiếng
đồng hồ!

Chính là cái lúc Thầy ôm Cá ra khỏi cái xưởng hoang đó, cá nhân mình
đã rất muốn tái hiện lại cảnh tượng 14 năm trước, nghĩ thấy lãng mạn lắm
luôn (khóc lút nhà)

Nhưng mà hồi được ba Thầy cứu, Tự vẫn trẻ con nên để người lớn bế
ngang thì cũng bình thường, cơ mà giờ em nó là thanh niên trai tráng 1m87
rồi! Nay cũng quá ư là...!

Hai tên con trai cao tòng ngồng bồng ế nhau kiểu công chúa?? Hình
như không được đẹp cho lắm nhỉ...? (· - ·)

Mấy bô có thể tưởng tượng đến cảnh Thích Phong được bế ngang như
vậy không?

Chưa kể Thích Tự còn mới bị ngã gãy tay, kỹ thuật của Thầy phải trình
đến nhường nào mới được?

Hay là cho dìu nhau ra ngoài thôi?

...

Nhưng mà mình thật sự rất muốn tái hiện cảnh kia, còn muốn để Thích
Tự tựa đầu vào vai Phó Diên Thăng nữa! (khóc)

Sau đó mình thử đi kiểm hình các man 1m8+ bế nhau kiểu công chúa, kiểm nguyên 1 giờ, thế mà không tìm ra nổi mới hoảng (° — ° ”)

Và cuối cùng tui quyết định tự tây nảo—đây là tiểu thuyết, hình tượng đẹp mới quan trọng! Không care nữa!

Chốt bế công chúa đi!! ("Δ')

...

Rốt cục ngày mai có thể viết h ấ kết r ấ, yeah! (●v●)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tôi chỉ muốn được xúc động đây cho trọn vẹn một lần thôi mà sao khó vậy Hi =)))))))))

—[Update: 180 181 182 đầu đã bị sửa tùm lum 🙄 quan trọng có vài điểm thế này:

- c180: sau lần tỉnh lại thứ hai Tự thấy mình bị bịt mắt, Chương Thừa Tuyên thì không

- c181: diễn biến trò chuyện giữa Tự và CTT có vài thay đổi nhỏ, không ảnh hưởng lắm nên không đọc lại cũng được

- c182: sửa lỗi chỗ, bản gốc tăng hơn 2k chữ—chỉnh một số chi tiết lúc Thầy tìm em, tăng giá trị t ần tại cho Tiêu Ki ền (=)))/, thêm nhiều diễn biến tâm lí của Tự để lí giải vì sao đoạn cuối em lại nài Thầy đừng đi, miêu tả vụ bắt cóc kịch tính và smooth hơn—nói chung là khuyến khích bạn nào đọc từ tối ngày 8/sáng ngày 9 cân nhắc đọc lại, tất nhiên nếu không muốn thì cứ bỏ qua thông báo này.

Đây chính là bi kịch theo truyện ongoing 囧 rz.....

Ngoài ra note thêm:

- Theo hint từ Tiêu Kiền thì Thầy lên chức đội phó (nay vào check lại raw c179 mình mới thấy hai chữ này, không biết là Hi mới thêm hay bữa mình mù dờ)

- 183 là chương bắt đầu vào hũ kết, có vẻ là chưa kết luôn đâu, bữa mình viết gây hiểu nhầm quá ha?

- Hôm qua chưa có chương mới vì Lingling đã dành nửa ngày ng ồi sửa văn, sau đấy thì đi săn hàng cho mega sales đợt 11/11 =))))

- Hết thông báo r ồi, nhưng mình thích số 4 nên thêm dòng này.]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 183: Chân Tình Đời Này

Thấy người kia đồng ý nhanh như vậy, Thích Tự lại sinh ra cảm giác chẳng hề chân thực.

Phó Diên Thăng ra chỗ xe cứu thương, cẩn thận đặt người xuống cáng. Lúc này nhóm Diệp Khâm Như cũng bắt đầu vây đến, Thích Tự mới vô thức nắm lấy ống tay áo Phó Diên Thăng vì sợ hắn sẽ bị đẩy ra.

Phó Diên Thăng có chút sửng sốt, lại lo rằng sau một đêm kinh hoàng như vậy, đối phương tất sẽ khuyết thiếu cảm giác an toàn, cho nên chỉ quay ra giải thích với mọi người vài câu rồi theo nhân viên y tế lên xe luôn.

Cả đoàn người chia ra các xe, cùng hướng tới bệnh viện trung tâm Hưng Thị ở gần nhất.

Từ lúc lên xe Phó Diên Thăng vẫn luôn nắm chặt tay Thích Tự, thấp giọng trấn an: "Không sao đâu, qua hết rồi..."

Sau tận hai lần bị chuốc thuốc mê trong một đêm đầy hãi hùng, Thích Tự đã thật sự kiệt sức, giờ còn cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay Phó Diên Thăng, chẳng bao lâu đã thấy buồn ngủ rũ mắt.

Phó Diên Thăng nói: "Mệt thì nghỉ chút đi, tôi ở đây với cậu."

Nghe đối phương dịu giọng thì, Thích Tự cũng an tâm thiếp đi.

Đến bệnh viện, bác sĩ lập tức đưa Thích Tự đi kiểm tra toàn diện, kết quả CT cho thấy cẳng tay trái của hắn bị dập, xương bả vai hơi rạn, quanh thân cũng còn rất nhiều vết thương phần mềm.

Thấy Thích Tự hôn mê trong suốt cả quá trình, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh càng lo lắng không thôi, may mà máy đo bên cạnh cho thấy chỉ số sự sống của hắn vẫn rất ổn định, bác sĩ cũng giải thích đây là trạng thái bình thường khi cả cơ thể và tinh thần đều đã quá mệt mỏi.

Để tránh lưu lại di chứng, bác sĩ bệnh viện Hưng Thị đề nghị phàn rạn xương trên bề vai Thích Tự cần phải được phẫu thuật, đóng đinh nội tủy có chốt là hiệu quả nhất cho việc đi lại trị gãy xương ống dài.

Nhận chẩn đoán xong, Thích Nguyên Thành lập tức liên lạc với chuyên gia chỉnh hình tại Hải Thành, sau đó lại cùng mọi người đưa Thích Tự lên bệnh viện tư trên đây.

Suốt cả quá trình, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh cũng lần lượt tìm hiểu lại chi tiết vụ việc qua cảnh sát và nhóm Diệp Khâm Như.

Diệp Khâm Như nói với vợ chồng ông: "Chủ tịch Thích, nói thật chứ lần này đúng là may mà có Phó Diên Thăng, không thì chúng ta cũng chẳng biết tìm Thích Tự ở đâu mất..."

Tô Cánh: "Nhờ cả cái móc treo của tôi nữa chứ!"

Thích Nguyên Thành: "Móc treo?"

Diệp Khâm Như: "Đó là thiết bị định vị do đích thân Tô tổng làm ra, có tặng mỗi người bọn tôi một cái. Chỉ mình Phó Diên Thăng biết mã của Thích Tự, cho nên bọn cướp vừa đưa người đi khỏi khách sạn là cậu ấy nhận ra vấn đề ngay!"

Thích Nguyên Thành: "..."

Tô Cánh: "Nghe đặc vụ họ Tiêu kia kể, hôm qua Phó Diên Thăng còn ngỡ nhờ phi cơ riêng của Mã Tuấn Long xuất phát từ Thâm Thành ngay trong đêm, mà vừa hạ cánh đã chạy thẳng đến xưởng nhựa kia!"

Thích Nguyên Thành: "Phi cơ riêng của Mã Tuấn Long??"

Tô Cánh: "Đúng vậy, chủ tịch Mã của tập đoàn Đại Lực, cũng chính là đại gia số một ở Thâm Thành!"

Thích Nguyên Thành: "..."

Diệp Khâm Như cảm thán: "Chà, hết Thiên Bảo lại đến Đại Lực, quan hệ của Phó Diên Thăng cũng khủng thật. Hình như đặc vụ họ Tiêu kia cũng là người quen của cậu ấy nốt thì phải?"

Thích Nguyên Thành nhú mày: "Khoan đã, Phó Diên Thăng thì liên quan gì đến tập đoàn Thiên Bảo?"

Diệp Khâm Như ngạc nhiên: "Ơ, tối qua Thích tổng có kể với tôi chuyện Thiên Bảo đầu tư cho Tư Nguyên là do Phó Diên Thăng hỗ trợ mà?"

Tô Cánh: "Thiên Bảo muốn đầu tư cho Tư Nguyên? Quá siêu thực! Trời đất, Phó Diên Thăng đứng đỉnh, âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện lớn, thế mà tôi còn tưởng cậu ta đi hảnh rỗi, ai ngờ vẫn quan tâm chúng ta như vậy."

Diệp Khâm Như: "Quan tâm gì chúng ta? Là quan tâm Thích tổng mới đúng! Anh cứ nhìn vụ đêm qua thì biết, tình nghĩa cậu ấy dành cho Thích tổng nhà mình đúng là cảm động trời xanh..."

Thích Nguyên Thành: "..."

...

Thích Nguyên Thành nghe hai người thi nhau ối á, trong lòng thoáng hăng cũng thoáng mừng.

*

Phó Diên Thăng đang ng ẩ chờ ngoài phòng phẫu thuật của Thích Tự, trông thấy Khương Oánh cần cafe tiến lại thì vội vàng đứng dậy, lễ phép chào: "Cô Khương..."

Khương Oánh ra hiệu cho hắn cứ thoải mái, đưa cafe qua rồi cũng ngẩng xuống bên cạnh.

"Cô nghe về chuyện xảy ra rồi. Tiểu Phó, cảm ơn cháu đã cứu được Thích Tự."

Phó Diên Thăng nhận lấy cafe, chỉ biết rũ mắt: "Cô đừng nói vậy, cháu đã hứa sẽ bảo vệ Thích Tự cho tốt, vậy mà vẫn để cậu ấy gặp nguy hiểm, lại còn bị thương. Cháu xin lỗi..."

"Sao lại nghĩ vậy chứ?" Khương Oánh vỗ nhẹ lên đầu gối Phó Diên Thăng, "Cháu không có ở cạnh nó, lại cũng đâu thể ngờ trước được những tình huống đột ngột như vậy? Chưa kể không nhờ có cháu, e là Thích Tự cũng chẳng được giải cứu sớm thế này..."

"Nhưng nếu khi ấy cháu ở bên, có lẽ cậu ấy đã không xảy ra chuyện..." Phó Diên Thăng lắc đầu, thở dài nói, "Mà thôi, "nếu" thì có ích gì, cô cũng đừng nói cảm ơn, cháu thật sự không nhận được."

Nhìn thanh niên bình tĩnh nói chuyện, vẫn từ tốn điềm nhiên như vốn vậy, nhưng Khương Oánh có thể cảm nhận được đối phương đang không ngừng trách bản thân.

Đây chắc chắn không phải biểu hiện của một người thất trách, mà phải thấu cảm vì thương đến nhường nào, mới coi nửa kia như một phần máu thịt, mới lo lắng sợ hãi cho người như cho mình.

Khương Oánh thật sự cảm động, trong mắt cũng loang loáng nước: "Phó Diên Thăng, Thích Tự đã được hết bố cháu đến cháu cứu giúp, cháu không chỉ là ân nhân của Thích Tự, mà còn là ân nhân với cả nhà cô. Đừng nghĩ nhiều như vậy, nó bình an được như hiện tại là cô đã cảm ơn trời Phật rồi..."

Phó Diên Thăng khó hiểu nói: "Bố cháu?"

Khương Oánh ngăn người: "Thích Tự chưa kể cho cháu à?"

Thấy Phó Diên Thăng rõ mờ mịt, Khương Oánh mới ôn tồn kể lại vụ việc hồi Thích Tự 8 tuổi, lại nói: "Thích Tự chưa bao giờ quên chú ân nhân từng cứu mình năm đó, hai năm trước còn vừa hỏi lại cô."

Phó Diên Thăng: "Hai năm trước?"

Khương Oánh: "Ừ, khoảng tháng 4 thì phải, lúc đấy Tiểu Phong vừa công khai hẹn hò, Thích Tự về nước rồi không hiểu sao lại hỏi cô về chuyện này, còn hỏi chú ân nhân đã đi đâu... Về sau nó đòi mời cháu về làm gia sư, Nguyên Thành mới đi đi tra một chút, nếu không nhầm thì Phó Nhàn ba cháu chính là người đã cứu Thích Tự hồi 14 năm trước. Chắc hẳn Nguyên Thành cũng kể chuyện này cho thằng bé rồi."

Phó Diên Thăng nhớ lảng máng, 14 năm trước hẳn đã vào đại học T, đúng là có nghe ba kể chuyện mình từng cứu được con trai của ông chủ tịch nào đấy trong một dịp nghỉ về nhà, chỉ không ngờ đứa bé kia chính là Thích Tự.

Giờ nghĩ lại, Phó Diên Thăng mới càng xúc động không thôi, chẳng trách từ khi quen nhau Thích Tự đã luôn tỏ ra hứng thú với chiếc vòng trên tay hắn đến vậy...

Khương Oánh nhìn Phó Diên Thăng: "Cũng phải công nhận là duyên phận lạ thường. Bao giờ có dịp, hai nhà chúng ta nhất định phải tụ họp mới được, cô chú cũng muốn ôn chuyện với bố cháu."

Đang nói chuyện thì đèn ngoài phòng phẫu thuật bỗng chuyển xanh, Phó Diên Thăng lập tức đứng dậy đi tới.

Bác sĩ đẩy giường bệnh ra ngoài. Phó Diên Thăng thấy Thích Tự nằm trên đó, mặt mũi nhợt nhạt, tay vẫn đang cầm kim truyền, vội hỏi: "Phẫu thuật ổn cả chứ bác sĩ?"

"Rất ổn, bệnh nhân được tiêm thuốc gây mê, ít nhất phải một tiếng nữa mới tỉnh..." Bác sĩ đẩy giường đến phòng bệnh riêng, lại dặn dò thêm rất nhiều chú ý.

Thích Nguyên Thành và nhóm Diệp Khâm Như cũng vội vàng chạy tới, nghe bảo phẫu thuật thuận lợi thì ai nấy đều thở phào một hơi.

Biết bọn họ đều thức trắng từ đêm qua, đến giờ đã là gần trưa, trông ai cũng tiều tụy, Khương Oánh bèn nói: "Không sao rồi, cũng không cần chờ Thích Tự tỉnh lại đâu. Mọi người tranh thủ về trước mà nghỉ, đến thăm thằng bé sau cũng được."

"Cũng phải, vụ đàm phán với Tân Điều vẫn chưa xong, bọn cháu xin phép trước vậy..." Diệp Khâm Như nhìn qua Phó Diên Thăng đầy ẩn ý, "Phó tổng ở lại với Thích tổng phải không? Có gì tôi liên lạc trực tiếp với cậu nhé."

Phó Diên Thăng: "Được."

Thích Nguyên Thành hắng giọng nói với Khương Oánh: "Còn nói ai, chính mình cũng thức cả đêm rồi đấy, nãy anh đã bảo tài xế đưa em về trước cơ mà? Thân đang mang bầu, cứ chạy tới chạy lui như thế thì sức nào chịu cho nổi..."

Phó Diên Thăng khó tin mở to mắt: "Cô Khương, cô..."

Khương Oánh cười cười: "Ừ, cô được hai tháng rồi."

Phó Diên Thăng: "Chúc mừng cô..."

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Thôi, anh với Tiểu Phó ở lại trông là được rồi, em về nghỉ đi, bao giờ con tỉnh anh gọi."

Khương Oánh: "Ừ, thế em về trước đây, tối lại đến sau."

Tiến Khương Oánh xong, trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi Thích Nguyên Thành với Phó Diên Thăng. Cả hai ngồi trước giường bệnh của Thích Tự, nhìn người đang hôn mê, cùng rơi vào trầm mặc, sau một phút—

"Chủ—"

"Cậu—"

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó đồng thời im bặt.

Phó Diên Thăng: "Chủ tịch nói trước đi ạ..."

Thích Nguyên Thành ra vẻ uy nghiêm: "Nghe Diệp Khâm Như kể, là cậu đã tác động bên tập đoàn Thiên Bảo phải không?"

Phó Diên Thăng giật mình sửng sốt, không biết có nên thú nhận hay không.

Thích Nguyên Thành nhìn sang hắn, lạnh lùng hừ mũi nói: "Đã làm thì cứ nhận, còn giấu giếm diêm diêm cái gì? Nghĩ tôi sẽ từ chối nếu biết chuyện này là do cậu hỗ trợ à?"

"Không phải." Phó Diên Thăng căng thẳng bóp đầu gối, sửa lại lời nói, "Vâng, đúng là cháu đã làm thế..."

Thích Nguyên Thành: "..."

Bầu không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên căng thẳng, hồi lâu sau Thích Nguyên Thành mới trầm giọng lên tiếng: "Thích Tự đã kể cho tôi về chuyện của hai đứa. Phó Diên Thăng, không phải tôi khó khăn gì với cậu và nó. Là ba Thích Tự, là người nuôi nấng nó từ bé đến giờ, tôi không nghĩ trên đời này có ai mong thằng bé được hạnh phúc hơn mình..."

Phó Diên Thăng: "Vâng..."

Thích Nguyên Thành: "Xưa nay Thích Tự muốn gì tôi đều cố đáp ứng. Năm ngoái thằng bé kể với tôi về cậu, thấy nó tỏ vẻ bái phục như vậy, tôi cũng không do dự gì mà tìm gặp, đề nghị cậu đến cạnh nó. Tôi đánh giá rất cao tài năng và nhân phẩm của cậu ở cương vị một người thầy, một cánh tay đắc lực cho Thích Tự, nhưng không bao giờ nghĩ đến chuyện coi cậu là người bạn đời của thằng bé... Ban đầu cậu tiếp cận Thích Tự vì mục đích điều tra, về sau cũng chưa từng tỏ ý muốn ở lại cạnh nó, tôi đã rất tức giận khi bắt gặp cậu với thằng bé trong vườn nhà hôm ấy. Đến khi bị tôi chất vấn về mối quan hệ của hai đứa, nó bảo nó yêu cậu..."

Thích Nguyên Thành vỗ nhẹ lên gối mình, đè lại phần nộ trong lòng, nói như lên án: "Đứa con tôi bao bọc che chở bao năm mà lớn, quỳ xuống xin tôi cho nó thêm chút thời gian... Người xưa bảo nam nhi lạy trời lạy đất lạy mẹ cha, nhưng phải biết trước giờ Thích Tự vốn là đứa có lòng tự tôn rất cao, chưa từng chịu cúi đầu với một ai. Lúc ấy tôi còn nghĩ, không hiểu mình đã tạo cái nghiệp gì mà lại để mất nó vào tay cậu!"

Phó Diên Thăng ngây ngẩn vì xúc động, hẳn chưa từng biết về chuyện này, thấy lúc đó Thích Tự không cho hỏi đến, lại tận lực giữ khoảng cách với mình thì còn tưởng đối phương muốn chia tay...

"Khi ấy, tôi phản đối chuyện của hai đứa phần vì thấy cậu không dành nhiều tình cảm bằng Thích Tự, thậm chí cho tới cả bây giờ cũng chưa một lần cảm nhận được sự cố chấp ở cậu như ở nó..." Thích Nguyên Thành nghiêng rằng nói, rồi lại thở dài đầy bất lực, "Nhưng chuyện tối qua, cùng cả những gì vừa nghe được lại khiến tôi nhận ra, hẳn vẫn còn rất nhiều nội tình mình không hay, có lẽ là tôi đã hiểu lầm... Phó Diên Thăng, hôm nay cậu phải nói rõ ra cho tôi, ở ngay trong phòng bệnh này, ở ngay trước mặt Thích Tự đây—Rốt cục cậu coi con trai tôi là gì? Tình cảm mà cậu dành cho nó là thế nào?"

Phó Diên Thăng bình tĩnh siết chặt nắm tay, trầm giọng đáp: "Chú, cháu cũng yêu Thích Tự, 29 năm trên đời mới chỉ yêu mình Thích Tự, bất kể tương lai có thế nào đi chăng nữa, từ đáy lòng cháu đã coi cậu ấy là chân tình duy nhất của đời này."

Thích Nguyên Thành ngả lưng ra ghế thở hắt một hơi, như nhận ra mọi sự đều đã an bài, mình có muốn cũng chẳng thể thay đổi được gì.

Qua một lát, ông mới đành thở dài nói: "Vậy thì tùy hai đứa..."

Đúng lúc này có người gọi đến, Thích Nguyên Thành mới uể oải cằn di động ra ngoài.

Phó Diên Thăng ngẩn người vài giây, sau mới đứng dậy ra ngoài xuống cạnh giường, thâm tình nhìn Thích Tự, lại đưa tay khẽ vuốt gương mặt tái nhợt đang say ngủ.

Nhìn đến cổ tay mình, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhanh chóng tháo chuỗi ngọc Phật r ưỡi cẩn thận đeo cho Thích Tự, xong xuôi mới cúi xuống, dịu dàng hôn lên mu bàn tay đối phương.

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cậu coi con tôi là gì?"

Phó Diên Thăng: "Dạ vợ."

Thích Nguyên Thành: "Đả cầu bổng đâu r ưỡi! Tiêu tử thối này còn đòi con ông là vợ hả? Mơ đi! Cho nó mang danh ở rể nhà cậu là tốt lắm r ưỡi!"

Phó cầu: "..."

Thích Tự: "Kịch tính thế này mà lại không được xem, đúng là đáng tiếc!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 184: Tôi Muốn Từ Chức

Phó Diên Thăng ở lại nhìn Thích Tự ngủ thêm một lát, cũng như chuân bị xong tâm lí cho mình, nhẹ nhàng đặt tay đối phương xuống giường rồi đứng dậy ra ngoài.

Đóng lại cửa phòng sau lưng, Phó Diên Thăng mới lấy di động ra bấm đến một số điện thoại.

"A lô, đội trưởng Giang, là tôi đây..." Hắn thấp giọng mở lời.

"Phó Diên Thăng?"

"Anh còn nhớ, chuyện tôi từng nói lần trước chứ?"

"Ý cậu là sao?"

"Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi muốn từ chức."

"Cậu!... Lão Nhân đã tạo điều kiện cho cậu hẳn bốn tháng, quyết định cất nhắc lên đội phó cũng sắp xuống đến nơi rồi, cậu còn chưa chịu tỉnh táo lại à?"

"Tôi đang rất tỉnh táo, đội trưởng, tôi thật sự không làm được, dù là tinh thần hay thực chất đều không thể quay về trạng thái trước kia nữa rồi."

"Phó Diên Thăng, cậu biết mình đang nói gì không đấy?"

"Rất rõ, nhưng Thích Tự cần tôi, mà từ giờ tôi cũng chỉ muốn ở lại bên cậu ấy. Chức vị đội phó, đội trưởng, hay thậm chí là mấy năm nữa được đi đầu đến các ban ngành công khai đều không đáp ứng được nhu cầu của tôi."

"Nhưng ở cạnh người kia để làm gì mới được? Cậu quên quy định của chúng ta rồi sao?"

"Chưa hề, nhưng nếu có thể ở lại với cậu ấy, tôi cảm thấy cũng không còn gì quá quan trọng nữa... 8 năm thôi mà, tôi thiếu gì lựa chọn để làm."

"Chết tiệt, cậu đúng là bị nhập rồi! Tôi khuyên cũng không nổi nữa, tự cậu đi nói với lão Nhâm đi!"

...

Phó Diên Thăng cất điện thoại, nhắm mắt dựa vào bức tường ngoài phòng bệnh trong chốc lát.

Bấy giờ Thích Nguyên Thành cũng nghe xong điện thoại quay lại, thấy hần đứng đây bèn hỏi: "Sao vậy?"

"...Dạ không sao." Phó Diên Thăng đứng thẳng dậy, "Là điện thoại của cảnh sát ạ?" Vừa rồi ng ồi trong phòng, hần đã loáng thoáng nghe được người gọi Thích Nguyên Thành là ai.

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Ừ, cảnh sát Lưu phụ trách vụ này vừa gọi..."

Phó Diên Thăng: "Tình hình thế nào rồi chú?"

Thích Nguyên Thành: "Bọn bắt cóc có tổng cộng bốn tên, ngoài hai tên đã bị bắt ở xưởng nhựa, thì còn một tên canh trên xe cách đó 3km, và một tên "Phùng Nhị" trà trộn trong đội bảo an khách sạn Giang Trấn để thuận lợi phối hợp trong ngoài. Tất cả đều đã bị bắt và khai ra sự thật rồi. Về phía nhà họ Chương... Theo lời cảnh sát Lưu, cậu con riêng kia cũng vừa tỉnh, còn hứa sẽ cung cấp chứng cứ và lời khai cho thấy chủ mưu vụ bắt cóc này chính là bác hai và cha nuôi của mình."

Phó Diên Thăng nghe vậy cũng sửng sốt, bất giác sờ đến móc treo điện thoại trong túi quần, hỏi ngược lại: "Thật ạ?"

Thích Nguyên Thành trấn an: "Ừ, xem ra lần này hai anh em Chương Hữu Phát với Chương Ái Phát kia không thoát được vòng lao lý rồi!"

...

Thích Tự nằm mơ, mơ thấy hắn đang lẻ loi một mình đi trong đường hầm thời gian, bị bao vây bởi những ảo giác kì quái, có cảnh hắn và Tiểu Phong chơi đùa khi còn nhỏ, có cảnh hắn nhìn thấy lá đơn li hôn của ba mẹ trong thư phòng hồi 9 tuổi, có cả cảnh hắn lần đầu bơ vơ đứng giữa đường phố New York đầy xa lạ, nhìn những người nước ngoài khác nhau đang không ngừng rào bước qua mình...

Hắn đi mãi, đến khi bất giác thấy mình đã ở trong một khu xưởng hoang đen kịt, mới bắt đầu hỗn hển tìm cách ra khỏi đây thật nhanh, vậy mà không tài nào thoát được.

Cảnh tượng xung quanh không ngừng thay đổi, nhưng hắn có bước về phía trước bao nhiêu, rốt cục vẫn là đang đi lùi...

Hắn hoảng sợ muốn khóc, muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại không phát ra nổi âm thanh nào. Vào lúc này, đằng xa chợt xuất hiện ánh sáng, rồi một người đàn ông chạy từ đó đến trước mặt hắn.

Người kia cầm lấy tay hắn, dịu giọng nói: "Đừng sợ, để chú đưa cháu ra ngoài..."

Bọn họ cùng đi về phía ánh sáng, không ngờ tới nơi đã có một chàng trai đứng đó đợi sẵn. Hắn không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng cũng đã lờ mờ đoán ra, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Người đàn ông dẫn hắn đến trước mặt đối phương, bảo: "Đoạn đường tới đây, đến lượt con đi cùng thằng bé rồi..."

Người kia "vâng" một tiếng, lại ngẩng xồm xuống, cầm tay Thích Tự đặt lên một nụ hôn, sau đó tiếp tục dẫn hắn đi theo con đường ánh sáng.

Trong lúc ấy hắn cũng dần lớn lên, trưởng thành, chẳng mấy chốc đã cao bằng người bên cạnh.

Đang muốn hỏi người kia có thể luôn ở bên hắn hay không, đột nhiên đối phương lại buông tay hắn ra.

Người ấy cứ thế biến mất, ấm áp trên tay cũng dần tan, hắn hoảng hốt nhìn quanh, đã thấy mình một lần nữa lơ lửng, giống như tất cả những gì vừa xảy ra đều chỉ là ảo giác.

Không, đừng...

"...Đừng... đừng đi..." Thích Tự lẩm bẩm, dần tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Vừa tỉnh lại, đập vào mắt hắn là trần nhà và vách tường trắng toát, nghiêng đầu sang bên cạnh còn trông thấy một giá treo dịch...

Cảm giác cứng ngắc ở vai trái khiến hắn nhú mào, Thích Tự thoáng liếc qua vị trí bị thạch cao cố định, nhớ lại trước khi hôn mê hắn vẫn đang ở trên xe cứu thương, Phó Diên Thăng còn cầm lấy tay mình...

Đây là bệnh viện?

Phó Diên Thăng... đi đâu rồi?

Đã nói sẽ ở cạnh hắn không rời cơ mà?

Thích Tự nhìn quanh một vòng, đang định ấn chuông gọi bác sĩ y tá, không ngờ vừa giờ lên đã thấy vòng ngọc phật trên cổ tay mình...

Hắn sờ người sờng sờng, còn đưa lại gờ gờ, xác nhận đây chính là chuỗi hạt Phó Diên Thăng vẫn đeo thì càng kinh ngạc, người kia...

"...Tỉnh rồi sao?" Giọng nói quen thuộc từ cửa phòng kéo Thích Tự về với thực tại.

Phó Diên Thăng đẩy cửa vào, rào bước đến trước mặt hấn. Thích Tụ đang định nói chuyện thì đã thấy Thích Nguyên Thành cũng đi ngay sau.

"Ba..." Âm giọng Thích Tụ vẫn khàn đặc.

"Ừ." Thích Nguyên Thành lo lắng hỏi, "Thấy thế nào rồi, vẫn ổn chứ?"

Thích Tụ: "Con đang ở đâu đây?"

Thích Nguyên Thành: "Bệnh viện tư nhân ở Hải Thành, con bị gãy xương cẳng tay trái, vừa làm phẫu thuật xong."

Thích Tụ nhìn Phó Diên Thăng: "Tôi hơi khát..."

Phó Diên Thăng vội nói: "Để tôi đi lấy nước, tiện thể gọi bác sĩ luôn."

Bác sĩ vào kiểm tra, có hỏi Thích Tụ vài vấn đề, thấy tiến triển của hấn không tồi nên cũng chỉ dặn dò một chút rồi đi.

Sau khi được Phó Diên Thăng rót cho ít nước ấm, Thích Tụ lại trao đổi vài câu với Thích Nguyên Thành: "Sau khi con bị bắt, mọi người có nhận được cuộc gọi nào không?"

Thích Nguyên Thành: "Không có cuộc gọi nào, chỉ nhận được một tin nhắn từ số lạ vào khoảng 4h sáng, nói ba nên biết đường làm giống như 14 năm trước."

14 năm trước... quả nhiên cũng là Phi Á.

Thích Tụ thở dài: "Mẹ cũng biết rồi ả?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, ba mẹ đều trắng đêm, mẹ con cũng vừa về nghỉ thôi."

Thích Tụ: "Con xin lỗi, vì đã làm ba mẹ lo lắng..."

"Nói vớ vẫn gì thế?" Thích Nguyên Thành nhú mày, ánh mắt cũng hơi loang loáng, "Con không sao là tốt rồi."

Thích Tự: "Con thấy bọn bắt cóc có gọi cho "Hồng Tứ gia" nào đó, hẳn là người trung gian liên lạc với Chương Hữu Phát..."

Thấy hẳn vừa tỉnh đã nghĩ này nghĩ kia, Thích Nguyên Thành bèn khuyên: "Được rồi, bọn bắt cóc đâu đã bị bắt, chủ mưu phía nhà họ Chương cũng không thể thoát được. Yên tâm, chuyện này có cảnh sát với người trong công ti lo liệu rồi, con cứ biết nghỉ ngơi cho tốt là được, đừng lo gì hết, hiểu chưa?"

Thích Tự vâng một tiếng đáp lại, thấy mắt ba cũng đã hẳn đỡ toát máu bèn nói: "Ba, thế ba cũng về nghỉ đi..."

Phó Diên Thăng tiếp lời: "Cả đêm qua chú cũng chạy đi chạy lại suốt, giờ Thích Tự đã tỉnh là có thể yên tâm phần nào rồi, ở đây vẫn còn có cháu."

Bắt gặp con trai cứ lưu luyến nhìn Phó Diên Thăng này giờ, lần đầu tiên Thích Nguyên Thành cảm thấy mình thừa thãi đến vậy, trong lòng hơi ghen mà cũng chỉ đành thở dài, nói: "Thôi được rồi, vậy ba về nghỉ trước, tối sẽ quay lại thăm con cùng mẹ, con... có Tiểu Phó ở đây rồi, cần thì cứ nói với nó."

Phó Diên Thăng lập tức thể hiện: "Chú cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Thích Tự cẩn thận."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành đứng dậy, bảo: "Thằng bé cũng cần nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói chuyện với nó lâu quá."

Phó Diên Thăng: "Vâng, cháu biết rồi."

Đến khi phòng bệnh chỉ còn lại mình hẳn với Phó Diên Thăng, Thích Tự mới nghĩ ra hỏi: "Chương Thừa Tuyên sao rồi?"

Phó Diên Thăng: "Trúng một dao vào đùi nên ngất, sau khi bọn bắt cóc bị tóm thì cậu ta cũng được đưa đến bệnh viện trung tâm Hưng Thị, nghe

nói tỉnh r ỉ, chắc vẫn đang ở đó."

Thích T ự thở phào một hơi, lúc đó nghe Chương Thừa Tuyên hết th ảm như vậy, hẳn cứ tưởng tên bắt cóc kia đã giết đối phương luôn r ỉ.

"Cậu ta đã lừa tôi đi vào lối thang bộ..." Thích T ự nói.

Phó Diên Thăng: "Tôi biết r ỉ."

Thích T ự r ử mắt nói: "Có phải tôi ngu lắm không?"

Phó Diên Thăng vuốt vuốt đầu hẳn: "Thông minh thế này, ngu đâu ra?"

Thích T ự: "Cậu ta lừa tôi đềnghị của Thiên Bảo là một cái bẫy, trong khi ngay trước đó tôi đã được Hứa Kính kể cho v ề tình hình nội bộ rồi ren của nhà họ Chương, thế mà vẫn không biết đường cảnh giác, lại còn kích động đi tìm cậu ta ngay lúc quan trọng..."

Phó Diên Thăng: "Ai mà cảnh giác được kẻ xấu, cậu đừng tự trách mình."

Thích T ự nghĩ nghĩ, lại nói: "Lúc bị bắt, bọn tôi đã nói rất nhiều chuyện, cậu ta kể hết v ề quan hệ của mình với ba, còn kể mình được giao nhiệm vụ phối hợp diễn màn bắt cóc này thế nào... Tôi chưa biết thật giả trong đó ra sao, nhưng nếu anh bảo tôi phải hận cậu ta đến tận xương tủy, thì có lẽ tôi không làm được. Người đáng hận vẫn có điểm đáng quý, cậu ta cũng không hoàn toàn là người xấu..."

Phó Diên Thăng: " Ừm, tôi cũng đã nghe được hết."

Thích T ự s ửng sốt: "Nghe được hết?"

Phó Diên Thăng: "Phải, tôi tìm thấy các cậu từ lúc 5h10, sau đó đứng ngoài nghe được, còn lấy cái móc của Tô Cánh ra ghi âm lại hết—có thể tiếng không được to lắm, nhưng trong xưởng rất yên tĩnh, hai người nói chuyện còn có tiếng vang, tìm chuyên gia chỉnh sửa một chút là tốt ngay, Tôi vốn định nộp nó cho cảnh sát r ỉ, nhưng nghĩ thấy bên trong còn nhắc

đến cả chuyện của cậu, nên muốn chờ cậu tỉnh lại để hỏi ý kiến. Có đi đâu vừa rồi nghe ba cậu nói, Chương Thừa Tuyên đã đồng ý cung cấp cho cảnh sát bằng chứng chống lại Chương Hứa Phát và Chương Ái Phát trong vụ bắt cóc này rồi."

Thích Tự nhỏ giọng đáp: "Vậy sao..."

"Hmm, cậu đã làm rất tốt đấy cưng à." Phó Diên Thăng nắm lấy tay hắn, "Còn tốt hơn tôi nghĩ nhiều."

Nghe người kia hết khen hắn thông minh lại khen hắn làm tốt, Thích Tự cũng không nhịn được mà nhìn đối phương chăm chăm: "Anh đang khen cho tôi vui đấy hả?"

"Lời khen của tôi không đáng tin thế à?" Phó Diên Thăng hỏi ngược lại, sau đó nói tiếp, "Hận một người từng hại mình rất dễ, tha thứ bao dung thì lại khó; Dùng sức mạnh áp chế trừng phạt một người còn dễ hơn, nhưng khiến người ta thật tâm sám hối, giác ngộ và thay đổi mới là khó. Việc khó như vậy cậu còn làm được..." Hắn ngừng một lát, có chút ngây ngẩn nhìn Thích Tự, "Tôi thật sự tự hào về cậu."

Thích Tự không khỏi sửng sốt, đầu óc đầu óc muốn choáng vì những lời dỗ ngọt từ đối phương. Hắn lại thoáng liếc qua chuỗi ngọc phật trên cổ tay mình, xác nhận với Phó Diên Thăng lần nữa: "Anh thật sự sẽ không đi nữa chứ?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, không đi nữa."

Thích Tự: "Vậy còn công việc thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Nghỉ thôi."

Thích Tự: "...Nghỉ được hả?"

"Có phải bán thân đâu mà không được." Phó Diên Thăng lại kéo tay hắn đến gần môi mình, vừa hôn vừa thấp giọng nói, "Từ giờ ở cạnh cậu cả đời, không đi đâu nữa hết."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Có Tiểu Phó ở lại với con r ấ."

Phó Diên Thăng: "Chú cứ yên tâm!"

Thích Tự: "??? Chuyện gì đã xảy ra trong khi tui ngủ, sao hai người bọn họ lại hài hoà thế này r ấ?!"

Phó Diên Thăng: "Cung hỉ cung hỉ, trong cái rủi lại có cái may!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Từ lúc thấy tên chương cho đến khi đọc hết đầu mình đúng kiểu toàn???

Thật ra với cá nhân mình thì lựa chọn của Thầy không quá đột ngột hay ooc, cách Hi muốn vẽ nên tương phản trong quyết định khi đứng trước tình yêu-sự nghiệp của Thầy bây giờ và của bác Thành hồi 10 năm về trước cũng là có dụng ý... Nhưng mình đã rất mong thay vì từ bỏ hoàn toàn thì Thầy sẽ chọn compromise ; A ;;;

Dĩ nhiên đời ai người nấy chọn, nhân vật dưới ngòi bút tác giả cũng vậy, tư tưởng nên có là -họ đã không tiếc thì mình cần gì tiếc họ-, nhưng phải biết một phần làm nên/trở thành điểm nhấn trong hình tượng Phó Diên Thăng hiện nay chính là những lí tưởng và truy cầu liên quan đến công việc bảo vệ công lí một cách thầm lặng... Không nghi ngờ gì tài hoa của con người toàn năng này sẽ phát huy được ở bất cứ đâu, nhưng mình hi vọng đây không phải một quyết định cảm tính vì kích động sau biến cố sẽ để lại hối hận cho Thầy hay cảm giác tự trách cho Cá sau này (c" ๓, ๓)

Ừ và không, từ chức cũng không làm em bớt mê Thầy được, có đi làm bá tống hệ thống tín dụng như bên QHHM thì em vẫn đắm Thầy như

thường... "_ > "

—Góc nuôi hi vọng vào một cú quay xe từ Hi

Fan: Người ơi thật sự không có biện pháp nào song toàn (cho cả tình yêu và sự nghiệp của Thầy) sao 🥺

> Hi: H ồi sau sẽ rõ *doge*

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 185: Chiều Minh Cậu Thôi

Chiều đến, Thích Phong và Lăng Khả cũng ghé qua bệnh viện thăm hấn.

Nghे nói chừng 6h sáng nay, sau khi giật mình tỉnh lại trong kí túc xá trường, Thích Phong bắt đầu thấy tinh thần hoảng hốt tim đập nhanh, ban đầu chỉ nghĩ là ác mộng bình thường, đến trưa muốn hỏi thăm anh hai một chút mà nhắn tin không thấy đáp, điện thoại thì tắt máy, sốt ruột gọi Khương Oánh mới biết đêm qua anh mình bị bắt cóc, còn suýt chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng.

Thích Phong lập tức chạy đến bệnh viện cùng Lăng Khả, có đi đâu tới nơi thì Thích Tự đã thiếp đi sau một hồi trò chuyện với Phó Diên Thăng.

Thích Phong gặp Phó Diên Thăng ngay cửa phòng bệnh, cũng không biết được đối phương nói cho chuyện gì mà hoảng hốt không thôi, sau đó cứ thế ng ẫ lì bên giường bệnh Thích Tự, người vừa tỉnh đã thống thiết nhào tới gọi: "Anh..."

Thích Tự vừa mở mắt đã trông thấy gương mặt tèm nhem nước mắt của em trai: "Em sai rồi, anh, anh không được có mệnh hệ gì đâu, hức..."

Hiển nhiên là mờ mịt không thôi, hấn mới khó hiểu hỏi: "Sao mà phải khóc, anh có chết đâu..."

"Này, anh... anh gỡ m ồm thế hả?" Thích Phong sụt sùi, muốn sờ thử lên tảng thạch cao trên vai trái đối phương, lại sợ làm hấn đau nên đành rút tay về, van nước mắt cũng bắt đầu mở, "Anh đau lắm không?"

Thích Tự: "Vẫn còn thuốc tê, chưa thấy sao lắm..."

"Anh Phó kể hết với em rồi, hu hu... Số anh sao mà khổ vậy chứ, cứ gặp phải mấy chuyện này hoài là sao?" Thích Phong nhăn nhó quệt nước trên mặt, hốc mắt đỏ ửng, "Không sao, từ giờ còn có em nữa, tuy cũng chưa hiểu vì cái gì mà ba phải gây dựng nên sự nghiệp lớn đến thế, nhưng nếu đây là mục tiêu của hai người thì em sẽ cố gắng hết sức để san sẻ gánh nặng với anh..."

Thích Tự: "???"

Thích Tự nhìn nhìn Thích Phong, lại nhìn đến Lăng Khả vẫn đang xách giỏ quả, nhíu mày nói: "Em đi rửa mặt đi, cho bình tâm lại, tiện thể rửa cho anh ít táo luôn."

Thích Phong đồng ý, vội vàng đi với Lăng Khả vào phòng vệ sinh rửa táo.

Bấy giờ Thích Tự mới nhìn đến Phó Diên Thăng đang đứng cạnh cửa hứng thú xem kịch, nhướn mày hỏi: "Anh nói gì với nó đấy?"

Phó Diên Thăng chỉ hắng giọng rồi cười nhẹ: "Có gì đâu."

Thích Tự trầm giọng hỏi: "Sao em tôi lại bù lu bù loa thế kia? Anh không đưa nó nghe đoạn ghi âm của tôi với Chương Thừa Tuyên đấy chứ?"

Phó Diên Thăng đến dựng giường bệnh của Thích Tự lên một chút, ghé tai hắn thì thầm: "Chưa được cậu đồng ý thì sao dám? Tôi chỉ phóng đại vết thương của cậu để chọc em nó chút thôi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Còn kể là trước khi hôn mê cậu vẫn lo sau này không ai giúp ba làm việc, thiếp đi rồi cũng không ngừng gọi tên đối phương..."

Thích Tự ngã lưng vào giường, khịt mũi tỏ vẻ với Phó Diên Thăng: "Tôi còn lâu mới thế..."

Nhưng trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên, bởi vì hắn đã thật sự lo lắng về chuyện này khi tính mạng bị uy hiếp, chỉ là chưa từng nói ra với bất kì ai, thế mà Phó Diên Thăng lại đoán ra được.

Không bao lâu sau Thích Phong đã rửa táo xong đi ra, còn định đích thân gọt táo phục vụ anh, thế nhưng từ bé đến lớn chẳng mấy khi phải làm gì, bởi vậy vừa xuống tay đã bay nguyên phần tư quả táo.

Phó Diên Thăng đành phải lên tiếng: "Đưa anh làm cho."

Thích Phong ngoan ngoãn giao táo ra, lại nhìn anh hai đờ ỉa áy náy: "Anh, tốt nghiệp xong em sẽ đến công ti ba giúp việc... Dĩ nhiên không thể giỏi được như anh, nhưng em sẽ ráng học hỏi, còn cả Lăng Khả nữa, tuy bọn em học báo chí, nhưng thành tích của cậu ấy rất tốt, năm nào cũng có học bổng, chắc chắn là siêu hơn em nhiều..."

Lăng Khả: "..."

Thích Tự há miệng nhận lấy một miếng táo nhỏ Phó Diên Thăng đưa qua, cười cười nhìn em trai: "Ai bắt em quản rộng thế hả? Cứ lo mà học ngành báo chí của em cho tốt đi."

Thích Phong cau mày: "Nhưng anh đã tàn tật thế này, em cũng đâu thể thờ ơ được nữa?"

Thích Tự thiếu đi đầu phun cả miệng táo ra ngoài: "Ai bảo em là anh tàn tật!?"

Hắn liếc xéo Phó Diên Thăng, lại cả giận lăm lăm với Thích Phong: "Ngốc xít, người ngoài nói gì cũng tin..."

Thích Phong: "???"

Phó Diên Thăng giương mắt lườm lại: "Này này, cái gì mà người ngoài? Ngọc Phạt gia truyền tôi cũng trao cậu rồi mà vẫn bị coi là người ngoài hả?"

Thích Tự hừ mũi cười, nói với Thích Phong: "Thôi được rồi, anh không sao, chỉ bị gãy xương cánh tay với bả vai thôi, cùng lắm nghỉ ngơi ba tháng là khỏi."

Bấy giờ Thích Phong mới hiểu ra, giận dữ nhìn Phó Diên Thăng: "Anh Phó, sao anh lừa em!?"

Phó Diên Thăng cười cười đáp lại, mắt kính như vừa lóe lên: "Dĩ cho anh cậu vui một chút."

Thích Phong: "..."

Sẩm tối, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh cũng tới, còn mang theo cả đồ ăn tắm rửa do dì giúp việc chuẩn bị sẵn từ nhà.

Đang định lĩnh ra ngoài để gia đình bọn họ đoàn tụ tự nhiên, Phó Diên Thăng lại nghe thấy Khương Oánh gọi mình: "Tiểu Phó, Thích Tự ăn một tay cũng không tiện, cháu cho nó ăn món bèo câu hầm này giúp cô được không."

Phó Diên Thăng: "...Vâng."

Khương Oánh còn bảo: "Cô bảo dì giúp việc nấu cả cho cháu nữa đấy, chăm Thích Tự cả ngày cũng mệt rồi, lát nhớ ăn đi cho lại sức."

Phó Diên Thăng: "Cháu không sao, cô đừng ngại."

Thích Nguyên Thành nhìn hần hỏi: "Tối có về không?"

Phó Diên Thăng: "À, nếu cô chú không ngại thì cho cháu ở lại với Thích Tự."

Thích Nguyên Thành bình tĩnh nói: "Ừ, vậy cứ ở lại đi."

Thích Tự: "..."

Hần cảm thấy rất kì quái, không hiểu vì sao hôn mê một trận dậy đã thấy cả mẹ lẫn ba đều hòa hoãn với Phó Diên Thăng đến thế? Cứ như thế

bọn họ đều đã coi người kia thành một phần của gia đình...

Dĩ nhiên là Thích Tụ rất thích bầu không khí này, thư thái để Phó Diên Thăng dứt cho mình hết một bát canh, sau đó lại trò chuyện với Khương Oánh và Thích Phong một hồi.

Thích Nguyên Thành vẫn bận rộn công việc, cứ thỉnh thoảng lại phải ra ngoài điện thoại, chờ Phó Diên Thăng cho Thích Tụ ăn xong mới gọi mình hẳn qua một bên thảo luận về tình hình vụ án.

Thích Tụ dựa vào giường nhìn quanh, mặc dù đau đớn đã bắt đầu trở lại vì thuốc tê hết tác dụng, dù hiện tại bản thân không khác gì người tàn phế chỉ có thể nằm bệt trên giường bệnh, hẳn lại cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tối đến, Khương Oánh sợ quấy rầy Thích Tụ nghỉ ngơi nên cũng thu xếp về sớm.

Phó Diên Thăng vào buồng tắm trong phòng bệnh rửa mặt, qua hôn chúc Thích Tụ ngủ ngon, sau đó đóng bộ nằm xuống giường sofa ngay cạnh hắn.

Đèn vừa tắt, Thích Tụ đã không nhìn được mà hỏi: "Phó Diên Thăng, hình như ba mẹ tôi chấp nhận chuyện của chúng ta rồi."

Tiếng cười trầm trầm của Phó Diên Thăng vang lên trong bóng tối: "Ừ, ba cậu đã nói chuyện với tôi trong lúc cậu hôn mê."

Thích Tụ tò mò: "Nói gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu nói cậu yêu tôi quá rồi, ông ấy mà không chấp nhận thì chắc cậu sẽ cô độc cả đời mất."

Thích Tụ xấu hổ cả giận: "Sao ba tôi có thể nói ra những lời này được!"

Phó Diên Thăng: "Thôi thôi, còn đang bị thương đây, đừng có nóng... Ba cậu muốn xác định tình cảm tôi dành cho cậu, tôi đã nói ra hết, còn hứa

hẹn rất nhiều... Ài, công cuộc kiếm cái danh phận đúng là gian nan."

Bấy giờ Thích Tự mới thở phào, nghĩ h ồi lại hỏi: "Sao hôm nay anh lại lừa em tôi?"

Phó Diên Thăng từ tốn nói: "Cậu tự nhận mình ghen tị với em trai trong lúc nói chuyện cùng Chương Thừa Tuyên mà? Tôi thấy đã là anh em, nếu biết được đi ầu này thì có lẽ Thích Phong sẽ biết nghĩ cho cậu hơn một chút..."

Thích Tự: "Tôi nói đại để cho thấy mình cũng chẳng sung sướng không vướng bận gì như Chương Thừa Tuyên nghĩ thôi mà."

Phó Diên Thăng: "...Thật không?"

Thích Tự im im, một lát sau mới thấp giọng nói: "Thôi được r ồi, đúng là h ồi bé có thấy hơi bất công một chút, nhất là khi cảm nhận được mẹ chăm Thích Phong hơn, mà thằng bé cũng rất được người lớn trong nhà yêu thích chỉ ầu chuộng vì biết làm nũng... Sau qua New York với ba thì tôi bắt ầu ý thức được v ềnhững trách nhiệm mình phải gánh vác... Nhưng nói sao nhỉ, hiện tại tôi lớn r ồi, dù gì Thích Phong cũng là em trai tôi, lại còn là em sinh đôi, thật ra tôi vẫn luôn coi nó như một "mình" khác ở trên đời. Thích Phong hạnh phúc thì tôi cũng vậy, cho nên không có ghen tị đến thế đâu."

Phó Diên Thăng dịu giọng nói: "V ềsau cứ thoải mái làm nũng với tôi, tôi chỉ chỉ ầu mình cậu thôi."

Thích Tự: "..."

B ầu không khí trong phòng bệnh bỗng trở nên mập mờ, hai tai Thích Tự cũng nóng bừng, h ồi lâu không nói được gì.

...Rất có thể còn đang bận nghĩ, làm nũng là làm nũng thế nào.

Nhưng Phó Diên Thăng đã lên tiếng ngắt lại dòng suy nghĩ của hắn: "Cậu có ghét công việc hiện tại của mình không?"

Thích Tự bình tĩnh đáp: "Không ghét, công việc nào mà chẳng có khó khăn và rắc rối? Rất nhiều việc, chỉ cần dồn hết tâm tư vào làm thì nhất định sẽ cảm thấy thật thành tựu. Hiện tại tôi cũng thích kinh doanh, thích xem báo cáo tài chính, thích đưa ra quyết sách... Tất nhiên trên đời không thiếu gì người vô vị giả tạo hay tầm thường, nhưng chắc chắn cũng còn rất nhiều những Diệp Khâm Như, Du Liên hay Tô Cánh, tôi hi vọng mình có thể dẫn dắt bọn họ thực hiện hoài bão..."

Phó Diên Thăng: "Từ giờ, cậu nên tự thưởng cho mình một tháng nghỉ ngơi mỗi năm đi."

Thích Tự: "...Hmm?"

"Tôi muốn đưa cậu đi Golden Pass ở Thụy Sĩ, đến Fjord ở Na Uy, ngắm sao ở Tây Tạng..." Phó Diên Thăng gấp một cái, âm giọng ngày càng nhẹ, "Phải rồi, trời ở Đôn Hoàng cũng rất xanh, chỉ cần nằm trong phòng khách sạn lộ thiên là ngắm được cảnh đêm đẹp tuyệt trần rồi..."

Thích Tự quay sang hỏi: "Anh đi rồi à?"

Phó Diên Thăng lẩm bẩm: "Trước giờ bận như vậy, lấy đâu ra thời gian, toàn là coi hình trên mạng với nghe người ta kể thôi... Nhưng sau này, tôi muốn dẫn cậu đến tận nơi..."

Thích Tự: "Anh chưa đi bao giờ thì dẫn tôi thế nào?"

Mất một lát sau, Phó Diên Thăng mới nói: "Thì cậu dẫn tôi đi... cũng vậy à..."

Thích Tự nhận ra âm giọng đối phương đã ngai ngái buồn ngủ, không bao lâu sau thì nghe được tiếng ngáy nho nhỏ vang lên từ bên cạnh.

Suốt từ đêm qua, người này mới chỉ chợp mắt đúng một lát khi ở cùng hắn lúc ban ngày, hắn là cũng quá mệt rồi.

Thích Tự không làm phiền đối phương thêm nữa, cố nén xuống vô vàn chờ mong vào tương lai trong lòng, rốt cục cũng nhắm mắt lại.

*

Vì có thương tích nên Thích Tự không thể về trường luôn, hắn xin nghỉ ốm hai tháng, dự định tĩnh dưỡng ở trong nước đến cuối tháng hai rồi quay lại.

Ngày thứ 3 ở viện, cảnh sát mang điện thoại và đồng hồ đến trả Thích Tự—ban đêm ở Giang Trấn hầu như không có ai, bọn cướp kia chỉ tiện tay vứt đại những thứ kia vào một bụi cỏ gần cổng trấn, sau khi có lời khai thì cảnh sát đã tìm về hết cho hắn.

Cũng may là di động không bị ném hỏng, Thích Tự chỉ cần sạc điện thoại để liên lạc lại với mọi người bên ngoài.

Cả một tuần sau đó, người này người kia liên tục đến thăm hắn trong viện, từ Hứa Kính, Diệp Khâm Như, Tô Cảnh cho đến v.v.

Theo lời Diệp Khâm Như, sau khi biết Phi Á có dính líu đến vụ bắt cóc giám đốc MeiWei, Tân Điều đã quyết định hợp tác chiến lược với MeiWei.

Chương Hữu Phát và Chương Ái Phát cũng đã bị bắt ngay khi cảnh sát có được lời khai của Chương Thừa Tuyên vào ngày hôm sau. Khi Thích Tự hỏi về phán quyết đối với Chương Thừa Tuyên, Diệp Khâm Như nói người kia đã cung cấp bằng chứng mâu chốt cho vụ việc, chưa kể cũng chỉ vì bị lừa nên mới trở thành tòng phạm, bởi vậy chắc chắn sẽ được giảm tội rất nhiều, nếu có luật sư tốt thì dễ còn thoát cả án phạt, chẳng qua việc đã ra nông nỗi này, muốn quay lại nhà họ Chương là đi đâu không tưởng.

Thích Tự nghe vậy chỉ cảm thán: "Vậy cũng tốt, đã đến lúc cậu ta cần đi khỏi cái vũng bùn kia rồi..."

Hôm ấy, Thích Tự đang đọc tin thì một người quen gọi đến.

"A lô? Thích tổng, còn nhớ tôi chứ?"

"Thư kí Từ?"

"Ha ha, đúng rồi, tôi nghe nói cậu bị thương phải nhập viện, muốn qua thăm một chút..."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi đùa em nó chút thôi."

Thích Phong: "??? Em bị lừa?"

Thích Tự: "Em trai đúng ngốc."

Thích Phong: "Thật đáng giận! Uổng công em coi anh là anh dâu, giờ của được anh hai em rồi lại hòa nhau bắt nạt em! QAQ Khả Khả! Mình thả Tuyết ra cần ảnh đi! QAQ"

Lăng Khả: "Tuyết Cô Nương già lắm rồi, cần được đâu =_="

(Phong phong yếu ớt đáng thương bất lực ở tầng chót của chuỗi thức ăn...)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 186: Chỉ Thuộc Về Anh

Từ Nhất Chu gọi xong không bao lâu đã tới, còn mang cho Thích Tự một bó cúc mặt trời.

Trùng hợp là lúc này Phó Diên Thăng lại không có mặt — kể từ đêm bay đến tìm Thích Tự, Phó Diên Thăng đã ở lại bệnh viện suốt năm ngày sau đó, đến khi thấy tình hình của hắn có chuyển biến tích cực mới tranh thủ quay lại Thâm Thành để giải quyết vấn đề bàn giao công việc.

Hai người gặp mặt, Thích Tự còn chưa tiện đứng dậy đi lại, bởi vậy chỉ có thể ng ồi dựa vào giường bệnh tiếp khách.

Từ Nhất Chu ng ồi xuống cạnh hắn, cười nhẹ nói: "Đây là lần thứ hai r ồi đấy nhỉ, năm ngoái cậu cũng gặp chuyện này phải không?"

Thích Tự: "Thật ra là lần thứ ba r ồi."

Từ Nhất Chu nói đùa: "Làm thiếu gia như cậu cũng quá khổ, trẻ như vậy mà đã gặp phải những chuyện vốn dĩ không tưởng với người thường nhiều lần đến vậy."

"Tôi cũng đâu ngờ được, xã hội có pháp luật đảng hoàng thế mà..." Thích Tự bất lực, "May là cả ba lần đều cùng một chủ mưu, bọn họ bị bắt thì chắc sau này tôi cũng an toàn hơn r ồi."

Từ Nhất Chu: "Hi vọng là như vậy."

Y tá pha cho Từ Nhất Chu một li trà, đối phương nhận lấy xong bắt đầu vào đề "Không có chuyện cũng không tính làm phiền, thật ra hôm nay tôi đến đây, ngoài để thăm cậu thì vẫn còn mục đích khác."

"Tôi có thể đoán được." Thích Tụ nói.

Từ khi thấy Từ Nhất Chu tuyệt tình rồi đi ngay sau khi nhà họ Từ gặp chuyện, Thích Tụ đã biết đối phương là người phân biệt công tư rất rạch ròi, chắc chắn không dừng gì mà đến tìm hấn.

Thích Tụ hỏi trước: "Anh đến vì Phó Diên Thăng phải không?"

Bọn họ là đồng nghiệp, hấn đoán Từ Nhất Chu cũng không nỡ nhìn Phó Diên Thăng từ chức, bởi vậy mới đến để khuyên nhủ.

Từ Nhất Chu đặt lại ly trà lên bàn, quả nhiên nói: "Không sai, cấp trên thấy Phó Diên Thăng muốn từ chức nên mới bảo tôi đi làm thuyết khách. Tôi đã gọi điện thoại, còn muốn hẹn gặp mặt, nhưng cậu ấy nói gần đây không có thời gian, ở trên điện thoại cũng tỏ ra rất chắc chắn với quyết định từ chức. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không còn cách nào khác, tôi đành phải tác động từ cậu..."

"Tác động từ tôi?" Thích Tụ cười cười, từ tốn nói, "Phó Diên Thăng đã 29 tuổi rồi, là một người trưởng thành có tư tưởng lập trường của riêng mình, đi đến quyết định nào chắc cũng đều cần nhắc kỹ rồi. Nếu anh ấy cảm thấy việc từ chức là đáng, thì tác động đến tôi hay không cũng có ích gì đâu?"

Từ Nhất Chu: "Tôi cũng biết muốn cậu ấy thay đổi quyết định là rất khó, nhưng dù sao vẫn phải thử một chút. Chưa nói những chuyện khác vội, Phó Diên Thăng đã kể với cậu, nếu từ chức thì cậu ấy sẽ phải đối mặt với điều gì chưa?"

Thích Tụ sửng sốt: "Ý anh là sao?"

Từ Nhất Chu nói: "Vì làm công việc đặc thù có tính chuyên môn cao, cậu ấy đã từng tiếp xúc sâu vào không ít lĩnh vực liên quan, một khi từ chức sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế đối với con đường sự nghiệp sau này. Trước mắt, xét theo cấp bậc cũng như tính chất chức vị của Phó Diên Thăng, lệnh giới hạn bảo mật thông tin và ngành nghề sẽ kéo dài 8 năm — nói cách khác, cậu ấy không được phép tham gia vào bất kỳ hoạt động nào

liên quan đến thị trường tài chính hay giao dịch chứng khoán tại Trung Quốc trong vòng 8 năm kể từ khi nghỉ việc. Chưa kể nghe nói, cấp trên còn đang cân nhắc thêm cả hạn chế xuất cảnh đối với cậu ấy vì trước đây từng có thời gian đi ra nước ngoài cùng cậu..."

Thích Tự ngạc nhiên, 8 năm giới hạn? Hạn chế xuất cảnh...!?

...Phó Diên Thăng chưa bao giờ nhắc đến những chuyện này.

Từ lúc hấn hỏi Phó Diên Thăng có thể ở lại hay không tại xưởng nhựa sáng ấy, đối phương đã đáp ứng không chút do dự, đến khi hấn tỉnh dậy rồi nhìn thấy chuỗi ngọc Phật trên tay, hỏi thêm một lần nữa, người kia vẫn vô cùng chắc chắn với quyết định nghỉ việc. Nhìn hấn bình thản như thế, Thích Tự mới không ngờ việc này lại khó khăn đến vậy...

Hấn chợt nhớ đến những chuyến du lịch hàng năm mà cả hai đã lên kế hoạch trong phòng bệnh đêm đó, nếu Phó Diên Thăng bị hạn chế xuất cảnh, thì đừng nói đến Thụy Sĩ hay Na Uy, mà có khi lễ tốt nghiệp của Thích Tự còn chẳng tham dự được...

Từ Nhất Chu thở dài nói: "Thích Tự, cậu cũng đừng trách bọn tôi khắt khe. Ở bên nhau lâu như vậy, chắc cậu cũng biết Phó Diên Thăng lợi hại đến nhường nào, đấy là có khi cậu ấy còn chưa thể hiện hết ra khả năng của mình trước mặt cậu. Người như vậy đột nhiên đòi nghỉ việc, hiển nhiên sẽ bị coi là một nguy hiểm tiềm tàng đối với tổ chức... Mặc dù tôi biết, cậu ấy không phải loại người sẽ từ bỏ nguyên tắc vì danh lợi, mà khả năng chỉ là vì cậu, nhưng nói sao cũng không tránh được hạn chế và ràng buộc. Cậu thử nghĩ xem, nếu không thể là công việc này, thì Phó Diên Thăng sẽ làm gì đây? Đối với một người đầy năng lực như vậy, những hạn chế này thật chẳng khác gì phế bỏ võ công."

Thích Tự trầm mặc không đáp lại, trong mấy ngày dưỡng sức ở phòng bệnh gần đây, hấn đã hỏi từ chức xong thì Phó Diên Thăng muốn về giữ chức gì ở Tư Nguyên.

Khi ấy Phó Diên Thăng chỉ cười, bảo muốn làm thư kí toàn chức cho hấn, chờ hấn trả lương, để hấn nuôi mình.

Thích Tự nghe vậy thì thỏa mãn không thôi, cảm giác như mình đã có được cả thế giới.

Thế nhưng hắn chưa từng biết, để thỏa mãn những nguyện vọng đẹp đẽ này của mình thì Phó Diên Thăng sẽ phải chịu đựng và hi sinh nhiều đến vậy...

Từ Nhất Chu nói tiếp: "Cậu nói cậu ấy cảm thấy việc từ chức là đáng, nhưng có thật vậy không? Người lí trí vẫn sẽ có lúc kích động, đâu phải Phó Diên Thăng không yêu công việc của mình, thật sự từ khi quen biết đến giờ, tôi chưa thấy ai phù hợp với công việc này như cậu ấy. Có đi đâu sau khi gặp cậu, Phó Diên Thăng đã thay đổi rất nhiều... Tôi biết các cậu yêu nhau, nhưng cả hai đều là nam nhi chí lớn, cũng đâu nên bó hẹp đời mình vì chuyện tình cảm như vậy?"

Sự thật là Thích Tự còn chưa thoát được khỏi bốn chữ "phế bỏ võ công" của Từ Nhất Chu hồi nãy...

Phải rồi, nếu hắn cứ khư khư giữ lấy Phó Diên Thăng bên mình, thì cũng chẳng khác nào trói lại một cánh ưng vốn dĩ có thể chao liệng khắp trời... bất kể có là vì tình yêu đi chăng nữa.

Thấy Thích Tự dần trở nên ảm đạm, Từ Nhất Chu lại thấp giọng nói: "Xin lỗi, có thể những điếu này chỉ là ý nghĩ chủ quan từ mình tôi, nhưng với tư cách một người bạn, một người trân trọng năng lực của Phó Diên Thăng, tôi thật sự không nỡ nhìn cậu ấy từ bỏ lí tưởng sự nghiệp nhiều năm vì tình yêu."

Thích Tự im lặng một lát, rốt cục rũ mắt nói: "Tôi hiểu rồi, anh cứ về đi, bao giờ Phó Diên Thăng quay lại tôi sẽ nói chuyện với anh ấy."

Từ Nhất Chu không ngờ Thích Tự sẽ chấp nhận tình huống nhanh đến vậy, ngẩn một lát thấy đối phương có vẻ không định nói chuyện thêm với mình thì ngại ngùng đứng dậy: "Được rồi, vậy cậu cứ suy nghĩ đi, những gì cần nói tôi đều đã nói hết, không làm phiền nữa, chúc cậu sớm bình phục."

Thích Tự: "Anh đi thông thả."

Thích Tự không hề nhìn theo, cũng chẳng thể hiện ra bất kì biểu cảm dư thừa nào.

Ra đến cửa, Từ Nhất Chu có quay đầu nhìn lại Thích Tự, chỉ thấy đối phương ngẩn người ng ẩ trên giường bệnh, hai mày nhíu lại đầy cô đơn và phi ền muộn.

Hắn vốn tưởng, với thân phận của mình thì Thích Tự chẳng thiếu gì người để trông cậy hay bè bạn.

Trước khi đến, hắn đã cược vào lòng sùng bái và tôn trọng Phó Diên Thăng của đối phương, cược rằng nếu là thật lòng yêu, Thích Tự chắc chắn sẽ không đành lòng để người kia từ bỏ sự nghiệp vì mình như vậy...

Nhưng cảnh tượng vừa r ồi lại khiến hắn không khỏi sinh ra một cảm giác áy náy mơ hồ.

Từ Nhất Chu lắc lắc đầu, buộc mình cứng rắn r ồi vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

*

Hai hôm sau, Phó Diên Thăng quay lại từ Thâm Thành. Thích Tự thấy hắn rốt cục cũng thay cái áo choàng kia ra, cạo râu sửa tóc, tay còn ôm theo một túi quần áo lớn, nhìn khoan khoái nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Anh định thường trú lại bệnh viện luôn đấy à?" Thích Tự cười nói.

"Cậu phải nằm viện một tháng mà, không muốn tôi ở cùng à?" Phó Diên Thăng hỏi ngược lại, đặt hành lí xuống đi rửa tay, lại đến cạnh giường chống tay hôn Thích Tự một cái r ồi mới nói: "Có đi đâu mấy ngày tới chắc tôi còn phải đến Yên Thành vài chuyến nữa."

Thích Tự: "...Để làm gì vậy?"

Phó Diên Thăng ng ẩ xuống cạnh hắn: "Thủ tục từ chức hơi lằng nhằng, phải trực tiếp đến gặp lãnh đạo."

Thích Tụ nhớ tới lời khuyên của Từ Nhất Chu hôm trước, bỗng nổi lên xúc động, vươn tay kéo gáy Phó Diên Thăng lại gần, một lần nữa nhắm đến môi đối phương, dịu dàng liếm mát.

Thấy hấn quấn mình không rời, hiển nhiên Phó Diên Thăng vô cùng mừng rỡ, chẳng thể làm gì hơn ngoài chăm chú nhẩn sâu nụ hôn.

Kết thúc nụ hôn, hai người còn tựa trán nhìn nhau đầy tình tứ, Phó Diên Thăng đang định trêu chọc vài câu thì đã thấy Thích Tụ mấp máy môi, thấp giọng lên tiếng trước: "Phó Diên Thăng, anh đừng từ chức."

Phó Diên Thăng sửng sốt: "Đơn xin nghỉ tôi cũng gửi rồi, sao lại nói chuyện này?"

Thích Tụ buông hấn ra, cố gắng khiến mình trông thật bình tĩnh: "Hôm trước Từ Nhất Chu tới đây, kể hết cho tôi về những gì anh phải đối mặt sau khi từ chức rồi..."

Phó Diên Thăng cau mày: "Anh ta đã nói gì?"

Thích Tụ: "Nói anh sẽ phải chịu lệnh cấm trong vòng 8 năm kể từ khi từ chức, thậm chí có thể còn bị hạn chế xuất cảnh."

Phó Diên Thăng khó hiểu: "Hạn chế xuất cảnh? Anh ta nói lung tung đấy, tôi có nghe nói gì đâu..."

Thích Tụ: "Vậy lệnh cấm 8 năm thì sao? Anh định làm thế nào đây, phần lớn công việc sau này của tôi đều có liên quan đến tài chính chứng khoán và quản lý doanh nghiệp, dù ở cạnh tôi thì anh cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều có đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thể làm cố vấn cho cậu, dạng không cần hợp đồng, hoặc là đầu cơ cổ phiếu quốc tế, chẳng ảnh hưởng gì hết, thậm chí tôi còn có thể mở lớp huấn luyện, đi làm thầy... Thích Tụ, cậu từng nói muốn tôi cam tâm tình nguyện phải không, vậy thì hiện tại tôi cam tâm tình nguyện đây, chẳng ai ép buộc tôi lựa chọn như vậy cả. Đừng cảm thấy tôi đang phải hi sinh vì cậu."

Thích Tự thở dài: "Đúng, với thực lực của anh thì chẳng khó để tìm được một công việc khác, nhưng sẽ không ở đâu cho anh phát huy được toàn bộ năng lực như cương vị cũ, có đúng không?"

"Vậy thì sao? Ai mà chẳng phải trả giá cho lựa chọn của mình, bây giờ cậu là ưu tiên số một trong lòng tôi, còn tiếp tục theo đuổi và dấn thân vào công việc này thì khả năng là chúng ta sẽ càng xa nhau hơn, trước sau rồi cũng phải đối mặt với 8 năm kia, vậy thì việc gì không rời đi sớm một chút. Không có tôi, bọn họ vẫn có thể bõ dưỡng ra Số Phức thứ hai Số Phức thứ ba, nhưng nếu như..." Có lẽ là nhớ lại vụ bắt cóc hơn mười ngày trước vẫn khiến hấn hỗi hùng, Phó Diên Thăng nắm lấy tay Thích Tự, run giọng nói, "Nếu như không còn cậu, tôi phải tìm Thích Tự thứ hai ở đâu đây."

"Không đâu." Thích Tự đau lòng, cầm tay đối phương áp lên ngực mình, nói như cam đoan, "Tôi hứa, cả đời này, nơi đây đều chỉ thuộc về anh."

Phó Diên Thăng không khỏi xúc động: "Thích Tự..."

Thích Tự nói tiếp: "Đúng, xét về ý muốn cá nhân thì đương nhiên tôi luôn mong anh có thể ở lại bên mình, thế nhưng một khi trở thành Phó Diên Thăng của riêng tôi, anh cũng không còn là Phó Diên Thăng mà tôi vẫn tôn sùng bấy lâu nay... Hai ngày vừa qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nhận ra mình bị thu hút bởi chính những bí ẩn về bối cảnh cũng như tài hoa toả sáng trong môi trường ấy của anh, tôi thích việc anh luôn giữ vững nguyên tắc, càng thích cách anh bảo vệ chính nghĩa nào giờ... Chờ tôi tốt nghiệp về nước, chúng ta cũng có thể gặp nhau thường xuyên hơn, kể cả không ở bên nhau sớm tối, tôi vẫn sẽ luôn yêu anh như vậy. Và thay vì giữ anh ở bên như trói lại một cánh ưng vốn thuộc về tự do, tôi còn muốn được thấy anh sải cánh bay cao, theo đuổi lí tưởng của mình hơn nhiều..."

Phó Diên Thăng nhìn đối phương đầy phức tạp, chậm rãi rút tay rồi đưa lên vuốt ve gò má hấn: "Cậu thật sự nghĩ như vậy?"

Thích Tự: "Ừm."

Người kia nhẹ tay cọ cọ ngón cái trên môi hắn, ánh mắt hơi tối đi, khàn giọng nói: "Được, tôi hiểu rồi..."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Đưa con người ta vất vả nuôi nấng bao năm, sao có thể để mất về tay tên Phó cầu kia!"

Tổ chức: "Nhân tài người ta bồi dưỡng bao năm, sao có thể để mất vào tay tên thiếu gia kia!"

Boygroun Toán học: "Bọn tôi sắp ựa ra cầu lương rồi, mau mau tới ăn đồ đi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thật ra đọc đến đoạn Thầy nói lựa chọn nào mà chẳng có giá của nó, tự dừng mình cũng không còn xoắn xuýt việc từ chức đến thế nữa. Với người trưởng thành như Phó Diên Thăng, đánh đổi truy cầu một thời vì tình yêu hay chấp nhận yêu xa vì tôn sùng lí tưởng đơn giản cũng chỉ là một lựa chọn, chọn rồi thì hãy chịu trách nhiệm với nó. Tình yêu của Cá là mong đối phương được tự do sải cánh, nhưng nếu bản thân fls đã không cho đó là hi sinh, đã cân nhắc được mất kĩ càng và quyết định kiên trì với lựa chọn của bản thân thì mình cũng không cần gì phải lăn tăn rồi.

Mà bất kể kết quả có là gì đi chăng nữa, thấy hai người đầu nghĩ cho nhau và muốn thỏa hiệp vì nhau như vậy thì mình thấy quan trọng nhất vẫn phải chốt một câu cái tình yêu này nó mãi mãi và thần tiên lắm luôn ạ
T__T

And again, vẫn là những chiếc epilogue phá mood như thường (" _ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh
dtv-ebook.com

Chương 187: Món Quà Tốt Nghiệp (Hoàn Chính Văn)

Sau lần đối thoại ngắn ngủi ngày đó, Phó Diên Thăng chưa từng nhắc lại chuyện từ chức với Thích Tự.

Thích Tự ngầm hiểu rằng Phó Diên Thăng đã đồng ý với đề nghị của mình, nhưng đối phương cũng không quay lại công tác luôn, mà xin cấp trên cho nghỉ thêm nửa tháng.

Suốt nửa tháng này, ngoại trừ hai lần tranh thủ đến Yến Thành thì Phó Diên Thăng đều chỉ ở trong viện với hấn.

Khương Oánh vẫn mang đồ ăn đi giúp việc nấu sẵn tới mỗi ngày, mà Thích Phong và Lăng Khả cũng thường xuyên ghé qua thăm.

Hết nửa tháng, Phó Diên Thăng quay lại Thâm Thành, từ ấy cuối tuần nào cũng bay về Hải Thành qua đêm với Thích Tự trong bệnh viện.

Thích Nguyên Thành gần đây vẫn bận xử lý vấn đề cổ phần cho tập đoàn Thiên Bảo, bởi vậy tương đối ít tới, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện để cập nhật cho hấn về tình hình công ti.

Các tạp chí thương nghiệp hàng đầu không ngừng bàn tán xôn xao về chuyện Chương Hữu Phát và Chương Ái Phát bị bắt do dính líu đến vụ bắt cóc giám đốc của MeiWei-Liên Tú, từ đó cũng làm lộ ra khúc khủng hoảng tài chính của tập đoàn Lập Tảo. Vì lí do này, không cần Vương Trăn Đồng giả rút vốn thì đám tay chân nhà họ Chương đã tự giác rút khỏi Tư Nguyên để quay về cứu vãn tình hình cho Lập Tảo, Thích Nguyên Thành cũng không phải tốn mấy sức để tái cơ cấu cổ quyền trong tập đoàn.

Chẳng mấy chốc đã đến đầu tháng hai, Thích Tự bình phục sớm nên được tháo thạch cao trước thời hạn, xuất viện xong về nhà nghỉ ngơi thêm.

Phó Diên Thăng xin nghỉ phép thường niên để quay lại Hải Thành, mừng 2 đã đến nhà Thích Tự chúc Tết, coi như chính thức bước vào gia đình đối phương.

Tối đến, Khương Oánh bảo hấn ngủ lại, Phó Diên Thăng cũng đồng ý không ngần ngại.

Thích Nguyên Thành xoắn xuýt một hồi, rốt cục phải dặn ngay trong bữa cơm: "Thích Tự còn chưa bình phục hẳn đâu đấy..."

Phó Diên Thăng cười đáp: "Cháu biết mà chú, cháu sẽ nằm bên phải cậu ấy."

Hai người nói xong, Thích Tự cũng xấu hổ muốn độn thổ, không hiểu trong đầu óc thẳng nam của ba hấn cứ nghĩ gì đâu, mà Phó Diên Thăng còn có gan đáp lại thật!

Tối đến hai người về phòng, Phó Diên Thăng giúp Thích Tự tắm rửa lau người rồi sấy tóc thay đồ ngủ, đến khi nằm ra giường mới cảm thán một câu: "Rốt cục cũng được toại nguyện..."

Thích Tự: "Toại nguyện chuyện gì?"

"Hồi tháng 7 năm ngoái, thấy cậu theo ba vào nhà mà không cho tôi đi theo, lúc đứng ngoài tôi cứ nghĩ, một ngày nào đấy nhất định phải danh chính ngôn thuận vào được nhà cậu, nằm trên giường cậu, ôm cậu đi ngủ..." Hấn dịch lại gần Thích Tự, mê mẩn cảm nhận mùi hương trên người đối phương, "Đúng là phải có ước mơ thì đến lúc đạt được mới thấy hạnh phúc mà."

Thích Tự buồn cười: "Bẻm mép."

Phó Diên Thăng nhìn nhìn quanh phòng, hỏi: "Trước khi ba mẹ li hôn cậu cũng ở đây à? Cảm giác không giống phòng cho trẻ con lắm nhỉ."

Thích Tự giải thích: "Trước kia nhà tôi ở chỗ khác, là một căn hộ trong trung tâm thành phố. Hồi đấy tôi chung phòng với em trai, đến năm 9 tuổi

mới chuyển về đây, có đi đâu chưa được 1 năm đã ra nước ngoài với ba rồi."

Phó Diên Thăng: "Vậy tốt nghiệp xong cậu lại về đây à?"

Thích Tự: "Chắc vậy."

Phó Diên Thăng: "Lớn vậy rồi còn ở với bố mẹ à?"

Thích Tự: "Mỗi ngày có sẵn cơm ăn, nhà cửa lại sạch đẹp, tôi với ba mẹ cũng có công việc riêng của mình, có gì không thể ở chung?"

Phó Diên Thăng trầm mặc một lát, hỏi: "Nếu tôi được quay lại Hải Thành, cậu sẽ chuyển ra ngoài với tôi chứ?"

Thích Tự quay đầu sang nhìn hắn: "Anh được quay lại Hải Thành à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chưa biết..."

"Vậy còn nói gì..." Thích Tự ngáp một cái, có vẻ mệt mỏi: "Chờ được đi rồi tính."

Phó Diên Thăng nhẹ thở dài, hôn nhẹ lên thái dương Thích Tự rồi thấp giọng nói: "Ngủ ngon."

Cuối tháng 2, Thích Tự quay lại Cali chuẩn bị luận án tốt nghiệp cùng ba vệ sĩ, Thích Nguyên Thành còn gọi Anne đến thành phố P để phụ giúp sinh hoạt hàng ngày cho hắn.

Vì mã chiếc móc định vị của đã bị không ít người biết được sau vụ bắt cóc, sau đó Thích Tự đã xin Tô Cánh một cái mới rồi trao đổi lại với Phó Diên Thăng.

Hết đông đến xuân, vụ việc qua đi được ba tháng rưỡi, xương tay về cơ bản đã lành hẳn, Thích Tự cũng bắt đầu rèn luyện phục hồi sức khỏe.

Trong mấy tháng vừa rồi, Phi Á và Lập Tảo liên tục xảy ra đủ loại vấn đề, đồng thời phải đối mặt với đi đâu tra từ không ít ban ngành liên quan. Trái lại, Tư Nguyên chào đón sự hẫu thuẫn từ Thiên Bảo, MeiWei-Liên Tú

thì thuận lợi hợp tác với Tân Điều, phát triển như chẻ tre, thế cục trên chiến trường thương nghiệp cuối cùng cũng ổn định.

Nghe nói Lâm Hoán đã phải mất rất lâu mới bán tháo được hết cổ phần ở Phi Á-Hồng Trang, phi vụ lần này hẳn cũng trở thành thất bại ê chề nhất trong lịch sử đầu tư của hắn.

Thích Tự không gặp lại Chương Thừa Tuyên ở trường học, theo những gì Diệp Khâm Như nghe ngóng được thì hắn cũng đã bình phục, nhưng vì cần phối hợp với công tác đi đầu tra nên phải xin trường hoãn tốt nghiệp đến năm sau.

Cuối xuân đầu hè, mọi chuyện đều xong xuôi, tất cả cũng yên ắng trở lại.

Xa Phó Diên Thăng một thời gian, cảm giác trống vắng cô độc lại bắt đầu khiến Thích Tự lẩn tẩn, đôi khi tối đến tỉnh lặng, hắn cũng không tránh khỏi suy nghĩ, nếu thay vì hiểu chuyện mà mình tùy hứng một chút, đòi Phó Diên Thăng cứ thế nghỉ việc thì sẽ thế nào?

Người kia thông minh như vậy, làm gì mà chẳng có mị lực?

Đối phương cũng đã nói mình cam tâm tình nguyện từ chức vì Thích Tự, rốt cục vì sao hắn còn đẩy người đi?

...

Nhưng Thích Tự cũng chỉ dám dừng ở đó, sợ rằng càng nghĩ sẽ càng hối hận đến nao lòng.

Hắn chỉ có thể giải tỏa nỗi nhớ người yêu qua những cuộc video call hàng ngày, đồng thời tự nhủ người trưởng thành ai mà chẳng phải đối mặt với bất đắc dĩ, thay vì hối hận thì thà mong đến ngày tốt nghiệp rồi nhanh nhanh về nước, kéo lại khoảng cách giữa hai người một chút còn hơn.

Tháng 6, Thích Tự chính thức qua hết các bài thi đánh giá.

Vẫn như truyền thống mọi năm, Stafford sẽ tổ chức một lễ tốt nghiệp hoành tráng trong sân vận động với đủ loại nghi thức, từ khai màn, biểu diễn, khách quý phát biểu cho đến v.v.

Ngoài mấy ngàn cử nhân, trường còn sắp xếp vị trí trên khán đài cho người nhà, bạn bè cũng như các mối quan hệ xã hội nào khác của sinh viên.

Lúc này Khương Oánh đã b ầu tháng thứ 8, chuẩn bị sinh đến nơi, Thích Nguyên Thành vừa bận bịu công việc vừa phải chăm sóc vợ, Thích Phong và Lăng Khả cũng đang kì tốt nghiệp, gia đình hẳn không ai qua dự được, duy chỉ mình Phó Diên Thăng đáp ứng, ở trên điện thoại còn nói sẽ chuẩn bị một món quà tốt nghiệp cho Thích Tự.

Thích Tự tấp tễnh chờ mong, mấy ngày nay còn không ngừng mừng tượng ra khoảng thời gian lãng mạn với Phó Diên Thăng tại căn hộ trước kia của hai người. Nơi này đã lưu giữ rất nhiều kỉ niệm đẹp của bọn họ, hôm trước hẳn còn tập lại hai khúc violin, dự định sẽ chơi cho Phó Diên Thăng sau một bữa tối lung linh trong ánh nến, vẽ nên một dấu chấm tròn viên mãn cho đoạn kí ức này.

Có đi đâu trời phụ lòng người, không biết vì lí do gì mà mãi đến tận hai hôm trước lễ tốt nghiệp Phó Diên Thăng mới lấy được phê chuẩn cho xuất ngoại, quá sát ngày nên cũng mua được vé bay thẳng.

Hôm tốt nghiệp, trước khi ra khỏi nhà Thích Tự đã nhìn qua định vị trên điện thoại, phát hiện bấy giờ Phó Diên Thăng mới xuất hiện ở sân bay thành phố J, có bắt xe tới luôn cũng chưa chắc đã kịp.

Thích Tự nôn nóng sốt ruột, không khỏi giận cá chém thớt với công việc chết tiệt của Phó Diên Thăng một lần nữa...

Quả nhiên phải ba tiếng sau hẳn mới nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng. Lúc này buổi lễ đã kết thúc, người ở xung quanh đều đang lục tục ra về

Thích Tự chạy ra ngoài tìm Phó Diên Thăng theo định vị, thấy người kia đứng bên lề đường, đầu đội mũ lưỡi trai, tay vẫn xách vali hành lí, nhìn

rõ mặt mọi.

Nhưng vừa trông thấy Thích Tự, ánh mắt hắn đã lập tức sáng lên.

Thích Tự đi tới chỗ đối phương, thiếu đi đầu không nhìn được mà cười toét miệng nhưng vẫn cố tình tỏ ý giận dữ cho bố giận: "Sao anh không đi mai hẵng đến?"

Phó Diên Thăng rõ là áy náy: "Xin lỗi, máy bay khởi hành muộn, vừa r ồi đi đường lại còn kẹt xe nữa..."

Dù gì Phó Diên Thăng vẫn đến, Thích Tự cũng không trút giận nữa, chỉ dò xét hắn một lượt vì nhớ tới lời hứa hôm trước: "Quà cho tôi đâu?"

Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, vội vàng ng ồi xuống mở ngăn ngoài hành lí, lấy ra một phong bì đưa đối phương: "Mừng cậu tốt nghiệp..."

"Gì đây?" Thích Tự nhíu mày nhận lấy, nhìn phong bì lại nhớ tới chiếc thẻ phòng mà Phó Diên Thăng nhờ Thích Phong đưa mình h ồi đám cưới ba mẹ năm ngoái, không khỏi gườm gườm nhìn người kia, "Đừng nói lại một chiếc thẻ phòng là xong đấy nhé?"

Phó Diên Thăng chỉ cười không đáp, nhìn Thích Tự mở phong bì r ồi rút ra đọc một tờ giấy.

"...Thông báo chuyển công tác?" Thích Tự mới đọc được năm chữ đã nhìn v ề phía Phó Diên Thăng, lại cúi đầu quét qua nội dung trên giấy một lượt.

Phó Diên Thăng dụ dằng nhìn hắn, giải thích: "H ồi năm ngoái ở bệnh viện, cậu từng nói không muốn tôi nghỉ việc đúng không, nghe xong tôi đúng r ầu, cậu chẳng nghĩ xem tôi không nỡ rời cậu đến nhường nào gì cả... Nhưng tôi có thể làm gì đây? Cậu nói cậu thích cách tôi giữ vững nguyên tắc, thích tôi theo đuổi công việc kia của mình, chỉ mấy câu đã làm tôi nín lặng, chỉ đành gác lại việc từ chức... Năm vừa r ồi, tôi phải nài nỉ cấp trên cho chuyển công tác mãi, tận ba ngày trước mới có phê duyệt chính thức đấy... Đọc thấy gì không?"

Thích Tụ thấy trên đó ghi Phó Diên Thăng được đi đầu đến Công ti đi đầu tra Trác Thạch. Hắn vẫn nhớ, đây là công ti mà đối phương từng lấy danh nghĩa để kí hợp đồng trò chuyện với mình hồi đầu.

Phó Diên Thăng giải thích: "Thực chất Trác Thạch là một cơ cấu bên ngoài trực thuộc tổ chức, trước kia không có tác dụng mấy, thậm chí chỉ phụ trợ cho nhóm đi đầu tra viên bọn tôi. Mấy tháng nay tôi đã làm rất nhiều nghiên cứu thị trường, sau đó viết báo cáo trình bày tiềm năng và ưu thế phát triển của công ti này, rốt cục cũng được cấp trên tán thành... Sau này, tôi sẽ đi đầu hành công tác đi đầu tra bên ngoài tổ chức, kiêm nhiệm vụ huấn luyện đi đầu tra viên ở Trác Thạch, nếu phía trên cần hỗ trợ thì thi thoảng sẽ phải đi công tác, nhưng phần lớn thời gian đầu sẽ chỉ ở Hải Thành."

Thích Tụ siết lấy phong bì và tờ giấy kia, khó tin nói: "Thật sao?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Giấy trắng mực đen như thế rồi mà vẫn nghi tôi lừa cậu à?"

Ánh mắt Thích Tụ không giấu được vẻ thấp thỏm: "Nhưng để thuận lợi được thế này, tôi không tin anh không phải trả bất cứ giá nào..."

Phó Diên Thăng thận trọng nói: "Cái giá là rời khỏi đội ngũ trọng tâm, không còn cơ hội được khen thưởng hay cất nhắc, trong khi với con đường cũ thì sau một vài năm tôi có thể được đi đầu tới hội đồng Z, hội đồng Y trên cơ cấu chính phủ, hoặc là ở lại tổ chức và lên đến chức vị rất cao, đổi lại thì hạn chế sẽ rất nhiều... Nhưng tôi không quan tâm đến danh lợi hay địa vị, chỉ mong sau này có nhiều thời gian với cậu hơn một chút."

Lo lắng và bất an trong mắt Thích Tụ dần biến thành mừng rỡ: "Vậy nghĩa là, về sau anh có thể ở bên tôi rồi phải không?"

"Ừm, núi không đến chỗ mình, thì mình đi tìm núi thôi." Phó Diên Thăng đưa tay ôm trọn lấy hắn, để lồng ngực dán sát, để nhịp đập đồng điệu, "Từ giờ trí óc tôi thuộc về nước nhà, còn trái tim chỉ thuộc về cậu thôi... Món quà này, cậu ưng chứ?"

Thích Tụ bỗng xúc động đến nóng bừng hốc mắt, vòng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, nói: "Chẳng còn gì ưng hơn."

- Hoàn chính văn -

Đã là truyện cổ tích, thì cho bọn họ một cái kết viên mãn đi XD

****

<Lời tác giả - Ghi chép nhỏ hậu Phúc Hắc>

Chính văn đến đây là hoàn, từ khi khai hố h ồi tháng 5 đến nay cũng nửa năm r ồi, cảm ơn mọi người đã đồng hành trong suốt thời gian qua (̄ ̄ ̄ ̄) Theo thông lệ thì đây là chút ghi chép để tổng kết lại thu hoạch và suy nghĩ của mình về

Trước tiên nói về những "thách thức" với mình khi viết cuốn này đi.

Thú thực thì lúc tính viết một cuốn anh em của, mình cũng không định viết phức tạp đến vậy đâu, hơn nữa khi ấy nghĩ về Thích Tụ, ngoài cái màn trêu trai trong bar ra thì chẳng còn gì hết.

Trước khi khai hố, mình đã bắt đầu bản thảo trên máy được 3 tháng, đến chừng 180k chữ, phát hiện Phúc Hắc 1.0 thật sự không làm bật lên được hình tượng nam chính trong lòng thì phải nói là vô cùng vô cùng bất lực.

Nghĩ thấy nếu nhân vật chính của mình là một tổng tài, thì phải có logic và cách thức hành động như một tổng tài, chứ không phải cứ dán một cái nhãn là được, bởi vì suy cho cùng thì Thích Tụ không giống Thích Phong, Thích Phong là hotboy ngốc bạch ngọt trong văn vườn trường, còn Thích Tụ sẽ là một bá tổng gây dựng sự nghiệp lớn mạnh cơ.

Thế cho nên mình bắt đầu đào sâu hơn về bối cảnh của nhân vật chính, làm lại thiết lập nhân vật, không ngờ càng làm càng kích động, ngày nào đầu óc cũng gào rú đòi viết thương chiến như bị nhập!

Nhưng bấy giờ hiểu biết của mình về quản lý tài chính chỉ giới hạn trong các bản tin xem được hàng ngày, không phải chuyên môn nên nhiều khái niệm cơ bản còn chẳng hiểu gì. Mình có một người bạn làm trong lĩnh vực liên quan, có lần còn phải chạy đến hỏi cô ấy vấn đề siêu cấp ngớ ngếch như kiểu công ti quỹ là cái gì (erm, như mấy câu hỏi mà Thích Phong hỏi Thầy Phó đó), làm người kia cũng lo không biết mình có kham nổi cái đề tài này không.

Chính tui còn lo nữa mà, nếu là một cuốn anh em của, viết cái gì đơn giản ngọt ngào một chút đương nhiên sẽ dễ hài lòng hơn, tự dưng đi đâm đầu vào thương chiến, không chỉ tự rước khổ mà còn dễ gặp nguy trên Tấn Giang nữa chứ.

Cơ mà... tay trái cứ thế nắm chặt lấy tay phải — mình cảm không nổi sóng trào ý chí ở trong người nữa luôn!

Vậy nên mới đi vào còn đường một chiều này tìm chết đây...

May mà, những nhiệt thành ấy đã cho mình rất nhiều động lực, trong quá trình làm Phúc Hắc 2.0 mình đã tìm tòi và học hỏi rất nhiều, cũng coi như lồm bồm hơn một chút (chính mấy lúc tìm hiểu này đã tạo cảm hứng khiến mình đào hố, bởi vì mình thật sự enjoy việc học), tất nhiên mấy thứ được viết đến (trong truyện) mà được nhìn qua lăng kính chuyên nghiệp thì khó thoát khỏi sạn lằm, cùng lằm chỉ lòi được mấy bạn nhỏ thôi, cũng cảm ơn mọi người đã nhắm mắt cho qua.

Phúc Hắc 2.0 là lần đầu tiên mình thử viết hết đại cương trước kia chấp bút, cũng là lần đầu tiên chú trọng gắn kết tuyến tình cảm với plot đến vậy (trước làm bộ Trợ lý cũng có chút tương tự nhưng vô thức chứ không lên kế hoạch bài bản)

Những tác phẩm trước đây đâu chỉ có dàn ý thô, rồi đến khi bắt tay vào viết thì cứ thế đi xa ngàn dặm, riêng bộ này thì đa phần đầu không chệch đường ray, khả năng không chế có tiến bộ chính là điểm mình muốn tự khen ngợi bản thân một chút.

Có đi đâu vì là thách thức, quá trình sáng tác đương nhiên không tránh khỏi trở ngại, cũng để lộ ra không ít thiếu sót.

Diễn hình là những lần loay hoay tìm cách hợp lý hóa logic các sự kiện theo đại cương cũng như diễn biến cảm xúc của nhân vật trong quá trình ấy, dẫn đến tình trạng kẹt văn muốn phát rồ, thời gian update cũng không ổn định được nữa.

Bởi vì năng lực hiện tại còn có hạn, mình cũng biết có vài chi tiết chưa được xử lý ổn thỏa cho lắm, những vấn đề liên quan đến chuyên ngành hẳn là vẫn còn lỗ hổng. Không có gì ngạc nhiên nếu người đọc nào phát hiện ra bug, bởi vì mình thực chất chỉ là một tay mơ đang cố gắng đối phó mà thôi, rất hoan nghênh các bạn có chuyên môn chỉ ra vấn đề giùm.

Đồng thời, quá trình viết cuốn này cũng khiến mình ý thức được rằng hành văn của bản thân còn rất nhiều vấn đề.

Không phải trước đây không biết gì, mà mình chỉ nghĩ với văn học mạng thì dùng từ sao cho ngắn gọn chuẩn xác và logic là được.

Background của mình bên khoa học tự nhiên, bình thường đọc sách cũng hay để ý đến tư tưởng tác phẩm, tình cảm nhân vật hoặc là logic hành văn của tác giả hơn là những từ ngữ hoa mỹ. Mãi đến lần này viết Phúc Hắc, mình mới nhận ra từ vựng và diễn đạt của bản thân còn kém quá, nói thế nào nhỉ, đại khái là kiểu đến lúc cần mới biết mình thiếu từ đã man.

Thực tế, muốn viết được ngắn gọn và chuẩn xác thì khả năng dùng từ phải rất tốt, ví dụ như lúc muốn miêu tả cảm xúc nhân vật trong trạng thái nào đấy, cảm giác tưởng tượng trong đầu rõ là sinh động mà viết ra không nổi con chữ như ý đúng là khó chịu ghê đầu... Ài, hổ thẹn thật.

Mình biết hành văn cần có thời gian để cải thiện chứ không không phải việc làm một lần là xong, may mà giờ nhận thức được rồi, ít ra đã biết mình cần tìm hiểu và cố gắng hơn ở đâu, cũng coi như có tiến bộ. Xin phép cầm ở đây một cái cờ đánh dấu, cứ từng bước một đi.

Cảm ơn tất cả độc giả đã bao dung với những khuyết điểm và thiếu sót kể trên, sau khi hoàn truyện mình sẽ đánh giá và chỉnh sửa lại Phúc Hắc một lần toàn diện (mong các tình yêu đọc truyện hoàn căn cứ vào bản chỉnh sửa cuối cùng trên TG nhé)

Nhìn chung quá trình viết bộ này đã mang đến rất nhiều niềm vui và hưởng thụ cho mình, ngoài khơi lên lòng ham học hỏi thì còn khiến mình nhìn nhận lại bản thân, và đặc biệt là lời được rất nhiều sự ủng hộ của mọi người nữa chứ.

Suy cho cùng thì viết cũng là để người ta đọc, mỗi lần thấy các bạn vào đọc, tung hoa hay thảo luận kịch bản trong chương mới cũng là một lần mình được tiếp thêm rất nhiều năng lượng, tình cảm không thể diễn tả bằng lời, thôi thì nhìn mình rơi lệ bày tỏ đi nè ~(_/_/_)

Trong thời đại văn học mạng thì mọi người thường hay để ý số liệu để đánh giá độ hay dở của một tác, Phúc Hắc không phải cuốn sách có đánh giá tốt nhất của mình trên TG, thậm chí có thể nói là hơi khiếm tốn, hiển nhiên cho thấy là một tác phẩm thương mại thì nó vẫn còn những điểm yếu nhất định. Có đi đâu bất kể thành tích có thế nào, với mình nó chỉ là một dấu chân trong đời sáng tác, và với một tác giả viết để thỏa mãn nhu cầu tinh thần bản thân là trên hết thì nó đã đem lại cho mình những thu hoạch tuyệt vời nhất rồi.

Mình biết thành tích của nó ở trong lòng mình ra sao, và sau này mình sẽ phấn đấu để làm tốt hơn thế nữa. -3-

Cuối cùng nói qua về dự định trước mắt đi.

Trước hết là viết phiên ngoại, nội dung bao gồm cuộc sống sau này của Cá và Thây, chào đón sự ra đời của em bé thứ ba nhà họ Thích, câu chuyện về một vài vai phụ, và những chiếc Lamborghini (~cảnh nóng) đang rất được mọi người chờ đón nữa haha, muốn đọc thêm về chuyện gì khác thì các bạn cũng có thể để lại dưới bình luận. Các nội dung khá tản mạn nên mình cứ để hồ đó đã, không có lịch đăng cụ thể gì đâu, cũng có thể viết xong hết rồi update một lượt thôi. Nói chung là cứ để xem thế nào, có gì sẽ cập nhật tiến độ trên văn án sau.

Bao giờ toàn văn hoàn, trước hết mình phải chỉnh sửa để phục vụ xuất bản cái đã, sau đấy thì khai hồ <Tình cờ yêu>— vì óc hơi cạn r ồi nên bộ này chỉ có yêu đương nhẹ nhàng thôi, nhưng tất nhiên là vẫn có cả thử nghiệm mới, sẽ không quá dài đâu, tình yêu nào hứng thú thì vào mục dự án nghĩa thử nhé.

Về tình hình bản quyền của Phúc Hắc: đã kí bản giản thể với TianWen Kadokawa, kí bản phồn thể với TianWenBL, trao quyền làm kịch truyện thanh thương mại, theo kế hoạch thì khoảng độ giữa năm sau sẽ bắt đầu quảng bá, những bản quyền khác vẫn đang trong quá trình đàm phán, có tin chính thức sẽ thông báo với mọi người sau.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đọc đến tận đây, hẹn gặp lại ở quyển — ... À không, gặp lại ở phiên ngoại đã chứ! XD

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nhìn thấy hoàn chính văn đã nghĩ nhiều lắm mà dịch được xong đồng lời kết của Lingling thì chữ trong đầu mình cũng bay hết r ồi, để khi nào toàn văn hoàn mình sẽ làm một số sau đi...

Nhưng mà, một câu tâm tâm niệm niệm nhất định phải nói được hôm nay chính là cảm ơn các nạn nhân lọt vào (và quyết định ở lại) chiếc hồ ongoing này cùng mình trong suốt 6 tháng qua, các bạn đầu là động lực đã giúp mình hoàn thành được PHQĐ của ngày hôm nay. Hi vọng chúng ta vẫn còn duyên gặp lại, không phải với tư cách chủ nhà-bạn đọc thì cùng là bạn đọc của một chiếc hồ khác đi ^^

Mà quên, các bạn vẫn sẽ thấy mình tr ồi lên với phiên ngoại nữa chứ nhỉ....

Vậy sơ qua về kế hoạch tương lai của mình cho PHQĐ luôn đi:

- Bám đuôi Hi lấy phiên ngoại— mọi phiên ngoại không cảnh nóng đầu sẽ được đăng lên đây, bất kể là về nhân vật nào đi chăng nữa (mình biết

còn nhiều Tống Trạch đang nằm vùng ở đây lắm mà)

- Những chiếc Lamborghini (aka thịt thà mắt muối) dù bổ sung cho trước kia hay hàng mới về thì mình đều không định đăng ở đây, ai đọc ở trang reup thì nghỉ. Wordpress mình chưa xây xong, hiện tại mới có một cái nhóm nho nhỏ trên facebook, để dành đăng vào đấy đi. Nếu bạn không ngại thì cứ request vào group, mình không có đòi trả lời câu hỏi gì hết, chỉ cần mọi người tôn trọng lẫn nhau là được rồi. Tên group và link mình để trong comment cho ai cần.

- Beta beta beta beta. Hoàn PN xong mình sẽ đi beta. Hi beta xong mình sẽ đi beta lại lần nữa. Trong thời gian beta không khóa truyện, chỉ gắn cảnh báo ở tên truyện và ngoài description.

- Nhất định phải đu xuất bản hờ hờ. Yên tâm nếu có phiên ngoại đặc biệt mình sẽ trỗi lên.

Để lại đây một con ảnh kỉ niệm lần đầu tiên lên làm nhất bảng đại lão đi hihh

